

Ε. Π. ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΥ

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ

ΤΟΜΟΣ Α

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ι

Εισαγωγή

ΚΟΣΜΟΓΕΝΕΣΗ

Προοίμιο

Σελίδες από μια Προϊστορική Περίοδο

Σημείωση

Μέρος Ι

ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Επτά Στάντζα από το Βιβλίο των Ντζζυάν

Στάντζα Ι – Η Νύχτα του Σύμπαντος

Στάντζα ΙΙ – Η Ιδέα της Διαφοροποίησης

Στάντζα ΙΙΙ – Η Αφύπνιση του Κόσμου

Στάντζα ΙV – Οι Επταπλές Ιεραρχίες

Στάντζα V – Φογάτ: το Παιδί των Επαπλών Ιεραρχιών

Στάντζα VI – Ο Κόσμος μας, η Ανάπτυξη και Εξέλιξή του

Μερικές Αρχικές Θεοσοφικές Παρανοήσεις Σχετικά με τους Πλανήτες,

Στάντζα VII – Οι Γονείς του Ανθρώπου πάνω στην Γη

Ανακεφαλαίωση

Μέρος; ΙΙ

Η Εξέλιξη του Συμβολισμού με την Κατά Προσέγγιση Σειρά του
Επεξηγηματικά Τμήματα

- I. Συμβολισμός και Ιδεογράμματα
- II. Η Μυστηριακή Γλώσσα και τα Κλειδιά της
- III. Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη
- IV. Χάος - Θεός - Κόσμος
- V. Η Κρυμμένη Θεότητα, τα Σύμβολα και τα Ιερογλυφικά της
- VI. Το Κοσμικό Αυγό
- VII. Οι Μέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα
- VIII. Ο Λωτός σαν ένα Παγκόσμιο Σύμβολο
- IX. Η Σελήνη, Deus Lunus, Φοίβη
- X. Η λατρεία του Δένδρου, του Φιδιού και του Κροκοδείλου
- XI. Ο Δαίμονας Είναι Θεός Ανεστραμμένος
- XII. Η Θεογονία των Δημιουργικών Θεών
- XIII. Οι Επτά Δημιουργίες
- XIV. Τα Τέσσερα Στοιχεία
- XV. Για τον Γκουάν-σι-γιν και την Γκουάν-γιν

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

- I. Οι Λόγοι Αυτής της Προσθήκης
- II. Οι Σύγχρονοι Φυσικοί Παίζουν την Τυφλόμυγα
- III. "An Lumen sit corpus an non"
- IV. Η Βαρύτητα Είναι Νόμος;
- V. Οι Θεωρίες της Περιστροφής στην Επιστήμη
- VI. Οι Μάσκες της Επιστήμης
- VII. Μια Επίθεση στην Επιστημονική Θεωρία της Δύναμης από έναν Άνθρωπο της Επιστήμης

- VIII. Ζωή, Δύναμη, ή Βαρύτητα;
- IX. Η Ηλιακή Θεωρία
- X. Η Επερχόμενη Δύναμη, οι Δυνατότητες και οι Αδυναμίες της
- XI. Περί Στοιχείων και Ατόμων από την Σκοπιά της Επιστήμης και του Αποκρυφισμού
- XII. Αρχαία Σκέψη με Σύγχρονο Ένδυμα
- XIII. Επιστημονικές και Εσωτερικές Ενδείξεις Υπέρ, και Αντιρρήσεις Κατά, της Σύγχρονης Θεωρίας του Νεφελώματος
- XIV. Δυνάμεις: Τρόποι Κίνησης ή Διάνοιες;
- XV. Θεοί, Μονάδες και Άτομα
- XVI. Κυκλική Εξέλιξη και Κάρμα
- XVII. Ο Ζωδιακός και η Αρχαιότητά του
- XVIII. Σύνοψη των Αμοιβαίων Θέσεων

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

"Με προσοχή ν' ακούς, μεγαλόψυχα να κρίνεις".

Σαίξπηρ, *Βασιλιάς Ερρίκος ο Ε'*, Προλ., στ. 34

Από την στιγμή που εμφανίστηκε η θεοσοφική φιλολογία στην Αγγλία, επικράτησε η συνήθεια να ονομάζουμε τις διδασκαλίες της "Εσωτερικό Βουδισμό". Και αφού έγινε συνήθεια – όπως λέει μια παλιά παροιμία βασισμένη στην καθημερινή εμπειρία – "το λάθος κατρακυλάει στην κατηφόρα, ενώ η αλήθεια ανεβαίνει με κόπο την ανηφόρα".

Οι παλιές παροιμίες είναι συχνά πολύ σοφές. Ο ανθρώπινος νους δύσκολα μπορεί να παραμείνει εντελώς απαλλαγμένος από προκαταλήψεις και συχνά διαμορφώνονται οριστικές απόψεις, πολύ πριν γίνει μια πλήρης εξέταση ενός θέματος. Αναφερόμαστε εδώ στο διπλό λάθος που επικρατεί: (α) να περιορίζουμε την θεοσοφία στον βουδισμό και (β) να συγχέουμε τα δόγματα της θρησκευτικής φιλοσοφίας που κήρυξε ο Γκαουταμά, ο Βούδας, με τα δόγματα που περιγράφηκαν σε γενικές γραμμές στο βιβλίο *Εσωτερικός Βουδισμός*. Δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε κάτι περισσότερο λαθεμένο απ' αυτό. Έδωσε την δυνατότητα στους εχθρούς μας να βρουν ένα αποτελεσματικό όπλο ενάντια στην θεοσοφία" γιατί – όπως το εξέφρασε πολύ πετυχημένα ένας σχολιαστής της Πάλι – στο παραπάνω βιβλίο δεν υπάρχει "ούτε εσωτερισμός, ούτε Βουδισμός". Οι εσωτερικές αλήθειες που παρουσιάστηκαν στο έργο του κ. Σίννετ έπαγαν να είναι εσωτερικές από την στιγμή που δημοσιεύτηκαν και δεν περιέχει την θρησκεία του Βούδα, παρά μόνο μερικές αρχές από μια άγνωστη μέχρι στιγμής διδασκαλία, οι οποίες τώρα συμπληρώνονται από πολύ περισσότερες αρχές που παρουσιάζονται εμπλουτισμένες και επεξηγημένες σ' αυτούς τους τόμους. Αλλά ακόμα και αυτοί, αν και παρουσιάζουν πολλές θεμελιώδεις αρχές από την ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ της Ανατολής, σηκώνουν μόνο μια μικρή γωνιά του σκοτεινού πέπλου. Γιατί σε κανέναν, ακόμα και στον μεγαλύτερο μνημένο, δεν επιτρέπεται, ούτε και θα μπορούσε – ακόμα και αν το ήθελε – να παρουσιάσει ασυλλόγιστα σε έναν περιπαίζοντα, άπιστο κόσμο, αυτό που έχει μείνει τόσο αποτελεσματικά κρυμμένο για ατέλειωτους αιώνες και εποχές.

Ο *Εσωτερικός Βουδισμός* ήταν ένα θαυμάσιο έργο με έναν πολύ ατυχή τίτλο, αν και δεν εννοούσε τίποτε περισσότερο απ' ό,τι και ο τίτλος αυτού του έργου, *Μυστική Δοξασία*. Αποδείχτηκε ατυχής, γιατί οι άνθρωποι έχουν πάντα την συνήθεια να κρίνουν τα πράγματα μάλλον από την εμφάνισή τους, παρά από την σημασία τους και γιατί το λάθος έχει γίνει τώρα τόσο γενικό, ώστε ακόμα και πολλά από τα μέλη της Θεοσοφικής Εταιρίας έχουν πέσει θύματα της ίδιας παρανόησης. Πάντως από την αρχή ορισμένοι μπραχμάνοι και άλλοι διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στον τίτλο και για να είμαι δίκαιη και με τον εαυτό μου πρέπει να προσθέσω ότι ο *Εσωτερικός Βουδισμός* μου παρουσιάστηκε σαν ένας πλήρης τόμος και αγνοούσα εντελώς τον τρόπο με τον οποίο ο συγγραφέας σκόπευε να προφέρει την λέξη "Bhudhism".

Γι' αυτό πρέπει να κατηγορηθούν εκείνοι οι οποίοι, ενώ παρουσίασαν για πρώτη φορά το θέμα στο κοινό, παρέλειψαν να τονίσουν την διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην λέξη "Bhudhism" (Βουδισμός) – το ηθικό θρησκευτικό σύστημα που κήρυξε ο Κύριος Γκαουταμά και που ονομάστηκε έτσι από τον τίτλο του Budha, "ο Φωτισμένος" – και στην λέξη Budha, "Σοφία", ή γνώση (*Βιντιά*), που σημαίνει την ικανότητα του γνωρίζειν, από την σανσκριτική ρίζα "*Budh*", γνωρίζω. Στην πραγματικότητα, εμείς οι θεοσοφιστές της Ινδίας είμαστε οι πραγματικοί υπεύθυνοι, αν και εκείνη την εποχή κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να διορθώσουμε το λάθος.¹ Το να αποφύγουμε αυτή την ατυχή ακυριολεξία είναι εύκολο: χρειάζεται μόνο να αλλάξει η προφορά της λέξης και με κοινή συμφωνία και οι δυο να γράφονται και να προσφέρονται "Budhism" αντί για

¹ Βλέπε *Ο Θεοσοφιστής* Τομ. V. Ιούνιος, 1883, σελ. 225.

"Buddhism". Αλλά ούτε και αυτός ο όρος γράφεται και προφέρεται σωστά, γιατί στα αγγλικά θα έπρεπε να ονομάζεται *Buddhaism* και οι οπαδοί του "Buddhaists".

Αυτή η εξήγηση είναι απόλυτα αναγκαία στην αρχή ενός έργου σαν το παρόν. Η "Σοφία-Θρησκεία" είναι κληρονομιά όλων των εθνών, σε ολόκληρο τον κόσμο, παρά την δήλωση που έγινε στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, στον πρόλογο της αρχικής έκδοσης. Δηλαδή, ότι "πριν δυο χρόνια, ούτε εγώ ούτε κανένας άλλος Ευρωπαίος γνώριζε το αλφάβητο της επιστήμης που παρουσιάζεται εδώ για πρώτη φορά με επιστημονικό σχήμα" κ.τ.λ. Το λάθος αυτό πρέπει μάλλον να οφείλεται σε αβλεψία. Γιατί η συγγραφέας γνώριζε όλα αυτά που "αποκαλύπτονται" στον *Εσωτερικό Βουδισμό* – και πολύ περισσότερα – πολλά χρόνια πριν αναλάβει το καθήκον (το 1880) να μεταδώσει ένα μικρό μέρος της Μυστικής Δοξασίας σε δυο Ευρωπαίους κυρίως, ο ένας από τους οποίους ήταν ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού*. Και ασφαλώς, η συγγραφέας διαθέτει το αναμφίβολο, αν και μάλλον άχρηστο, προνόμιο να είναι Ευρωπαία και σε καταγωγή και σε μόρφωση. Επίσης, στην Αμερική, πριν ακόμα δημοσιευτεί το βιβλίο μου *Τσιδα Αποκαλυμμένη*, ένα μεγάλο μέρος της φιλοσοφίας που παρουσιάστηκε από τον κ. Σίννετ, είχε διδαχθεί σε δυο Ευρωπαίους και στον συνεργάτη μου, συνταγματάρχη Χ. Σ. Όλκοτ. Ο τελευταίος είχε τρεις δασκάλους, από τους οποίους ο πρώτος ήταν ένας Ούγγρος Μνημένος, ο δεύτερος Αιγύπτιος και ο τρίτος Ινδός. Ο συνταγματάρχης Όλκοτ παρουσίασε, όπως του επιτράπηκε, ένα μέρος αυτής της διδασκαλίας με διάφορους τρόπους. Αν δεν το έκαναν και οι άλλοι δυο, οφείλεται στο ότι δεν τους δόθηκε η άδεια: δεν είχε φτάσει ακόμα ο δικός τους χρόνος για δημόσιο έργο. Αντίθετα για άλλους είχε φτάσει η κατάλληλη στιγμή και μια φανερή απόδειξη του γεγονότος είναι η εμφάνιση των διαφόρων ενδιαφερόντων βιβλίων του κ. Σίννετ. Το σημαντικότερο απ' όλα είναι να θυμόμαστε πως κανένα θεοσοφικό βιβλίο δεν αποκτάει την παραμικρή πρόσθετη αξία από κάποια υποτιθέμενη αυθεντία.

Ετυμολογικά η λέξη *Adi* και *Adhi-Budha* (*Αντι* και *Αντι Μπούντα*), η μόνη (ή η Πρώτη) και "Υπέρτατη Σοφία", είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε από τον Αριασάνγκα στις μυστικές πραγματείες του και που τώρα χρησιμοποιείται από όλους τους μυστικιστές του Βόρειου Βουδισμού. Πρόκειται για έναν σανσκριτικό όρο και μια ονομασία που δόθηκε από τους πρώτους Άριους στην Άγνωστη θεότητα· ενώ η λέξη "Brahma" (Μπράχμα) δεν συναντάται στους *Βέντα* και στα αρχικά έργα. Σημαίνει την απόλυτη Σοφία και το "*Adhi-bhuta*" (*Αντι-μπούντα*) μεταφράζεται σαν "η πρωταρχική αδημιούργητη αιτία όλων των κόσμων". [*Βίβιον Πουρανά*, Βιβλίο Τέταρτο, Κεφ. 1., μεταφρασμένο από τον Χ.Χ. Ουίλσον, τόμ. 111, σελ. 230.] Αιώνες άπειρης διάρκειας θα πρέπει να πέρασαν πριν το επίθετο Βούδας εξανθρωπιστεί, θα λέγαμε, τόσο, ώστε να επιτραπεί ο όρος να χρησιμοποιηθεί για θνητούς και τελικά να αποδοθεί σε εκείνον του οποίου η अपαρामीλλη αρετή και γνώση τον έκαναν να δεχτεί τον τίτλο του "Βούδα της αμετακίνητης Σοφίας". *Bodha* (Μπόντα) σημαίνει την έμφυτη κατοχή της θείας διάνοιας ή κατανόησης. "Budha" ("Μπούντα") σημαίνει την απόκτηση της με προσωπικές προσπάθειες και χάρη· ενώ *Budhi* (Μπούντι) είναι η ικανότητα της αντίληψης του αγωγού, μέσω του οποίου η θεία γνώση φτάνει στο "Εγώ", η διάκριση του καλού και του κακού, επίσης η "θεία συνείδηση" και η "Πνευματική Ψυχή" που είναι ο φορέας του *Atman* ('Ατμαν). "Όταν η Μπούντι απορροφά (καταστρέφει) τον εγωκεντρισμό μας με όλους τους Βικάρα (*vikara*) του, τότε μας εμφανίζεται ο Αβαλοκιτεσβάρα και πετυχαίνεται το Νιρβάνα ή Μούκτι (*Mukti*). Η "Μούκτι" είναι ίδια με το Νιρβάνα, δηλαδή απελευθέρωση από τα δεσμά της "*Μάγια*" (*Maya*) ή πλάνης. Παρόμοια η λέξη "Μπόντι" ("*Bodhi*") είναι η ονομασία μιας ιδιαίτερης κατάστασης έκστασης, που ονομάζεται *Σαμάντι* (*Samadhi*), κατά την διάρκεια της οποίας το υποκείμενο φτάνει στο αποκορύφωμα της πνευματικής γνώσης.

Ανόητοι είναι όλοι εκείνοι που από τυφλό και άκαιρο, στην εποχή μας, μίσος για τον Βουδισμό και από αντίδραση, αρνούνται τις εσωτερικές διδασκαλίες του (που είναι και διδασκαλίες των Μπραχμάνων), μόνο και μονό επειδή σε κείνους που είναι Μονοθεϊστές, το όνομα θυμίζει κάποια επιζήμια δόγματα. Ανόητοι, είναι ο σωστός όρος που πρέπει να χρησιμοποιηθεί για την περίπτωση τους. Γιατί η εσωτερική φιλοσοφία είναι η μόνη που φτιάχτηκε για να αντέξει – σ' αυτή την εποχή του χονδροειδούς και παράλογου υλισμού – στις επανειλημμένες επιθέσεις ενάντια σε καθετί που ο άνθρωπος κρατάει σαν πιο αγαπητό και ιερό στην εσωτερική πνευματική ζωή του. Ο αληθινός φιλόσοφος, ο μαθητής της Εσωτερικής Σοφίας, χάνει εντελώς από τα μάτια του τις προσωπικότητες, τις δογματικές πίστες και τις ιδιαίτερες θρησκείες. Ακόμα, η εσωτερική

φιλοσοφία συμβιβάζει όλες τις θρησκείες, γιατί τις απογυμνώνει από τα εξωτερικά, ανθρώπινα ενδύματα τους και δείχνει ότι οι ρίζες της καθεμιάς είναι ταυτόσημες με τις ρίζες οποιασδήποτε άλλης μεγάλης θρησκείας. Αποδεικνύει την αναγκαιότητα μιας απόλυτης θείας Αρχής στην φύση. Δεν αρνείται την θεότητα περισσότερο απ' ό,τι αρνείται τον Ήλιο. Η εσωτερική φιλοσοφία ποτέ δεν απέρριψε τον θεό στην Φύση, ούτε την θεότητα σαν το απόλυτο και αφηρημένο Ένα. Αρνείται μόνο να δεχτεί οποιονδήποτε από τους θεούς των ονομαζόμενων μονοθεϊστικών θρησκειών, θεούς που δημιουργήθηκαν από τον άνθρωπο σύμφωνα με την δική του εικόνα και ομοίωση, μια βλάσφημη και θλιβερή καρικατούρα του Πάντα-Άγνωστου. Άλλωστε τα αρχεία που σκοπεύουμε να παρουσιάσουμε μπροστά στον αναγνώστη αγκαλιάζουν τα εσωτερικά δόγματα ολόκληρου του κόσμου από την αρχή της ανθρωπότητάς μας και ο βουδιστικός αποκρυφισμός κατέχει μέσα σ' αυτά την νόμιμη θέση του και τίποτε περισσότερο. Πράγματι τα μυστικά κομμάτια του "Νταν" ("Dan") ή "Ντιάνα" ("Dhyana")² της μεταφυσικής του Γκαουταμά - αν και μπορεί να φαίνονται μεγάλα σε εκείνον που δεν είναι εξοικειωμένος με τα δόγματα της Σοφίας-θρησκείας της αρχαιότητας - δεν είναι παρά ένα μικρό μόνο τμήμα του συνόλου. Ο Ινδός Αναμορφωτής περιόρισε τις δημόσιες διδασκαλίες του στην καθαρά ηθική και φυσική όψη της Σοφίας-θρησκείας, μόνο στην Ηθική και στον ΑΝΘΡΩΠΟ. Τα "αόρατα και ασώματα" πράγματα, το μυστήριο της Ύπαρξης έξω από την γήινη σφαίρα μας, ο μεγάλος Δάσκαλος δεν τα άγγιξε καθόλου στις δημόσιες ομιλίες του, κρατώντας τις κρυμμένες Αλήθειες για τον εκλεκτό κύκλο των Άρχατ του. Αυτοί οι τελευταίοι έπαιρναν την Μύηση τους στο περίφημο σπήλαιο Σαπταπάρνα (το Σαπταπάνι του Μαχαβάνσα) κοντά στο βουνό Μπαϊμπάρ (το Βεμπάρα των χειρογράφων της Πάλι). Το σπήλαιο αυτό βρισκόταν στο Ρατζαγκρίχα, την αρχαία πρωτεύουσα της Μαγκάντα και ήταν η σπηλιά Τσέτα του Φα-σιέν,³ όπως σωστά υπέθεσαν μερικοί αρχαιολόγοι.⁴

Ο χρόνος και η ανθρώπινη φαντασία εξαφάνισαν την αγνότητα και "η φιλοσοφία αυτών των διδασκαλιών από την στιγμή που μεταφυτεύτηκαν από τον μυστικό και ιερό κύκλο των Άρχατ σε ένα έδαφος λιγότερο προετοιμασμένο για μεταφυσικές ιδέες από κείνο της Ινδίας, δηλαδή μόλις μεταφέρθηκαν στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στο Σιάμ και στην Βιρμανία στην διάρκεια του έργου του προσηλυτισμού. Το πώς αντιμετωπίστηκε η αδιάφθορη αγνότητα αυτών των μεγάλων αποκαλύψεων μπορεί να φανεί, αν μελετήσουμε μερικές από τις ονομαζόμενες "εσωτερικές" βουδιστικές σχολές της αρχαιότητας με το μοντέρνο τους ένδυμα, όχι μόνο στην Κίνα και στις άλλες βουδιστικές χώρες γενικά, αλλά ακόμα και σε αρκετές σχολές στο Θιβέτ, που αφέθηκαν στην φροντίδα αμύητων Λάμα και Μογγόλων νεωτεριστών.

Έτσι ζητάμε από τον αναγνώστη να θυμάται την πολύ σημαντική διαφορά ανάμεσα στον ορθόδοξο Buddhism (Βουδισμό), δηλαδή τις δημόσιες διδασκαλίες του Γκαουταμά Βούδα και στον εσωτερικό του Buddhism. Η Μυστική Διδασκαλία του, όμως, δεν διέφερε σε τίποτε από κείνη των μνημένων Μπραχμάνων της εποχής του. Ο Βούδας ήταν παιδί της Άριας γης, ένας γνήσιος Ινδός, ένας Κσατρίγια και μαθητής των "διπλογεννημένων" (των μνημένων Μπραχμάνων) ή Ντιβιτζά. Οι διδασκαλίες του, επομένως, δεν μπορούσαν να διαφέρουν από τα δόγματά τους, γιατί ολόκληρη η βουδιστική αναμόρφωση δεν ήταν τίποτε περισσότερο από την παρουσίαση ενός μέρους εκείνου που είχε μείνει κρυμμένο για όλους όσους βρισκόνταν έξω από τον "μαγικό" κύκλο των ασκητών και των Μνημένων των Ναών. Μην μπορώντας να διδάξει όλα όσα του είχαν μεταβιβαστεί – εξαιτίας των δεσμεύσεών του – ο Βούδας, αν και δίδαξε μια φιλοσοφία βασισμένη πάνω στα θεμέλια της αληθινής εσωτερικής γνώσης, έδωσε στον κόσμο μόνο το εξωτερικό υλικό σώμα και κράτησε την ψυχή της για τους εκλεκτούς του. Πολλοί Κινέζοι σχολιαστές ανάμεσα στους Ανατολιστές έχουν ακούσει για το "Ψυχικό Δόγμα". Κανένας δεν φαίνεται να κατανόησε το αληθινό νόημα και την σημασία του.

² Η λέξη Νταν, που στην σύγχρονη κινέζικη φωνητική έχει γίνει τσ'άν, είναι ο γενικός όρος για τις εσωτερικές σχολές και την φιλολογία τους. Στα αρχαία βιβλία η λέξη Τζάννα (*Janna*) ορίζεται ως εξής: "μεταμορφώνω τον εαυτό μου με διαλογισμό και γνώση", μια δεύτερη εσωτερική γέννηση. Απ' αυτήν προέρχεται και η λέξη *Dzan*, φωνητικά Ντζαν, το "Βιβλίο των Ντζιάν". (Βλέπε *Κινέζικος Βουδισμός*, του Τζ. Έντκινς, σελ. 129 υποσημείωση).

³ Ο Φα-σιέν ήταν ο πρώτος Κινέζος Βουδιστής που επισκέφθηκε την Ινδία.

⁴ Πιστεύεται ότι ο πρώτος που το ανακάλυψε είναι ο κ. Μπέγκλαρ, αρχιμηχανικός στο Μπούντα-Γκάγια και διακεκριμένος αρχαιολόγος.

Το δόγμα αυτό παρουσιαζόταν μυστικά – πολύ μυστικά, ίσως – μέσα στο ιερό. Το μυστήριο που περιέβαλε το κύριο δόγμα και τις εφέσεις του – *Νιρβάνα* – βασάνισε και ερέθισε την περιέργεια των σχολιαστών που το μελέτησαν τόσο πολύ, ώστε καθώς στάθηκαν ανίκανοι να το ερμηνεύσουν λογικά και ικανοποιητικά λύνοντας τον Γόρδιο δεσμό, προτίμησαν να τον κόψουν, διακηρύσσοντας ότι το *Νιρβάνα* σήμαινε απόλυτη εκμηδένιση.

Προς το τέλος του πρώτου τέταρτου αυτού του αιώνα εμφανίστηκε στον κόσμο ένα ξεχωριστό είδος φιλολογίας που χρόνο με τον χρόνο η τάση του γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρη. Επειδή βασιζόταν, δήθεν, πάνω στις σχολαστικές έρευνες των Σανσκριτολόγων και των Ανατολιστών γενικά θεωρήθηκε επιστημονική. Έτσι, ινδικές, αιγυπτιακές και άλλες αρχαίες θρησκείες, μύθοι και σύμβολα εμφανίστηκαν να περιέχουν αυτά που ο συμβολόγος επιθυμούσε να περιέχουν, παρουσιάζοντας συχνά την χονδροειδή εξωτερική μορφή στην θέση της εσωτερικής σημασίας. Έργα που είναι αξιοσημείωτα, κυρίως γιατί τα έξυπνα πορίσματα, οι θεωρίες και τα προαποφασισμένα συμπεράσματα αλλάζουν θέση, σε ένα φαύλο κύκλο, με επαγγελίες – όπως στους συλλογισμούς αρκετών σχολιαστών της Σανσκριτικής και της Πάλι – και που το ένα αντιφάσκει με το άλλο, εμφανίστηκαν διαδοχικά πλημμυρίζοντας τις βιβλιοθήκες με πραγματείες γύρω από τη φαλλική και τη σεξουαλική μάλλον λατρεία και όχι γύρω από τον αληθινό συμβολισμό.

Αυτός είναι, ίσως, ο αληθινός λόγος που τώρα, ύστερα από μακρές χιλιετίες της πιο απόλυτης σιωπής και μυστικότητας, επιτράπηκε να βγει στο φως το περίγραμμα λίγων θεμελιωδών αληθειών από την Μυστική Δοξασία των αρχαϊκών εποχών. Λέω "λίγες αλήθειες", σκόπιμα, γιατί αυτό που πρέπει να παραμείνει ανείπωτο δεν μπορεί να περιληφθεί ούτε σε εκατό τέτοιους τόμους, ούτε μπορεί να μεταβιβαστεί στην τωρινή γενιά των Σαδδουκαίων. Αλλά ακόμα και το λίγο που δίνεται τώρα, είναι καλύτερο από την απόλυτη σιωπή γύρω απ' αυτές τις ζωτικές αλήθειες. Ο σημερινός κόσμος, στην τρελή πορεία του προς το άγνωστο, που είναι πολύ εύκολο να μπερδευτεί με το μη δυνάμενο να γνωσθεί, κάθε φορά που το πρόβλημα ξεφεύγει από την σύλληψη του φυσικού, προχωράει γρήγορα πάνω στο αντίστροφο της πνευματικότητας, στο υλικό πεδίο. Έχει γίνει ήδη μια τεράστια αρένα – μια πραγματική κοιλάδα διχασμού και αιώνιας διαμάχης – μια νεκρόπολη, όπου βρίσκονται θαμμένες οι ανώτερες και ιερότερες εφέσεις της Πνευματικής Ψυχής μας. Αυτή η ψυχή με κάθε νέα γενιά παραλύει και ατροφεί όλο και περισσότερο. Οι "αξιαγάπητοι άπιστοι και οι πετυχημένοι άσωτοι", της κοινωνίας, για τους οποίους μίλησε ο Γκρίλερ, δεν ενδιαφέρονται καθόλου για την αναβίωση των νεκρών επιστημών του παρελθόντος. Υπάρχει, όμως, μια μικρή μειοψηφία ειλικρινών σπουδαστών οι οποίοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν τις λίγες αλήθειες που μπορούν να δοθούν τώρα. Και τώρα μπορούν να δοθούν πολύ περισσότερα απ' όσα δόθηκαν πριν από δέκα χρόνια, όταν εκδόθηκε η *Ισιδα Αποκαλυμμένη* και οι μετέπειτα προσπάθειες για την εξήγηση των μυστηρίων της εσωτερικής επιστήμης.

Μια αιτία για την μεγαλύτερη αλλά και την σοβαρότερη αντίρρηση σχετικά με την ορθότητα και την εγκυρότητα του όλου έργου, θα είναι οι πρωταρχικές Στάντζα: "Πώς μπορούν να επιβεβαιωθούν οι δηλώσεις που περιέχονται σ' αυτές;" Πράγματι, αν και ένα μεγάλο μέρος των σανσκριτικών, κινέζικων και μογγολικών έργων που αναφέρονται σ' αυτούς τους τόμους είναι γνωστά σε μερικούς Ανατολιστές, όμως, το κύριο έργο – εκείνο από το οποίο πάρθηκαν οι Στάντζα – δεν βρίσκεται σε καμιά ευρωπαϊκή βιβλιοθήκη. Το *Βιβλίο των Ντζιάν* (ή "Ντζάν") είναι ολότελα άγνωστο στους δικούς μας φιλόλογους και οπωσδήποτε δεν έχουν ακούσει ποτέ γι' αυτό με το παρόν όνομα. Φυσικά, αυτό είναι ένα μεγάλο μειονέκτημα για όσους ακολουθούν τις μεθόδους έρευνας που περιγράφει η επίσημη επιστήμη. Αλλά για τους σπουδαστές του Αποκρυφισμού και για κάθε γνήσιο Αποκρυφιστή, αυτό θα έχει μικρή σημασία. Το κύριο σώμα των Δοξασιών που παρουσιάζονται βρίσκεται σκορπισμένο σε εκατοντάδες και χιλιάδες σανσκριτικά χειρόγραφα, μερικά από τα οποία έχουν ήδη μεταφραστεί – με παραποιημένες ερμηνείες, όπως συνήθως – ενώ άλλα περιμένουν ακόμα την σειρά τους. Κάθε μελετητής, επομένως, έχει την ευκαιρία να επαληθεύσει τις δηλώσεις που παρουσιάζονται εδώ και να ελέγξει τις περισσότερες αναφορές. Λίγα καινούργια στοιχεία (καινούργια μόνο για τον αμύητο Ανατολιστή) και αποσπάσματα που αναφέρονται από τα Σχόλια θα είναι δύσκολο να εντοπιστούν. Επίσης, αρκετές από τις διδασκαλίες μέχρι τώρα μεταδίδονταν προφορικά, αλλά ακόμα και γι' αυτές γίνονται σε κάθε ευκαιρία

υπαινιγμοί σχεδόν σε εκατοντάδες τόμους μπραχμανικής, κινεζικής και θιβετανικής ιερατικής φιλολογίας.

Όπως και αν έχει το πράγμα και οτιδήποτε και αν επιφυλάσσει το μέλλον για την συγγραφέα εξαιτίας της κακόβουλης κριτικής, ένα πράγμα είναι απόλυτα βέβαιο. Τα μέλη αρκετών εσωτερικών σχολών - η έδρα των οποίων βρίσκεται πέρα από τα Ιμαλάια και που οι διακλαδώσεις τους μπορούν να εντοπιστούν στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στην Ινδία, στο Θιβέτ ακόμα και στην Συρία, εκτός από την Νότιο Αμερική, ισχυρίζονται ότι έχουν στην κατοχή τους το σύνολο των μυστικών και φιλοσοφικών έργων σε χειρόγραφο και έντυπη μορφή" δηλαδή, όλα τα έργα που γράφηκαν ποτέ, σε οποιαδήποτε γλώσσα ή χαρακτήρες, από τότε που εμφανίστηκε η τέχνη της γραφής: από τα ιδεογραφικά ιερόγλυφα μέχρι το αλφάβητο του Κάδμου και την Ντεβαναγκάρι.

Έχει ειπωθεί ότι σε όλες τις εποχές, από τότε που καταστράφηκε η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας [βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. II, σελ. 27], κάθε έργο που θα μπορούσε να οδηγήσει τον αμύητο στην έσχατη ανακάλυψη και στην κατανόηση κάποιων από τα μυστήρια της Μυστικής Επιστήμης, χάρη στις συνδυασμένες προσπάθειες των μελών των διαφόρων Αδελφοτήτων, αναζητήθηκε με επιμέλεια. Ακόμα, εκείνοι που γνωρίζουν προσθέτουν ότι μόλις βρίσκονταν, όλα αυτά τα έργα καταστρέφονταν, εκτός από τρία αντίγραφα που αποθηκεύονταν σε ασφαλές μέρος. Στην Ινδία, τα τελευταία πολύτιμα χειρόγραφα μαζεύτηκαν και κρύφτηκαν κατά την διάρκεια της βασιλείας του αυτοκράτορα Άκμπαρ.⁵

Λέγεται, ακόμα, ότι κάθε μυστικό βιβλίο τέτοιου είδους, που το κείμενό του δεν ήταν ικανοποιητικά καλυμμένο με συμβολισμό, ή το οποίο είχε οποιαδήποτε άμεση αναφορά στα αρχαία μυστήρια, αφού αντιγράφηκε προσεχτικά με κρυπτογραφικούς χαρακτήρες, έτσι ώστε να αντιστέκεται στην τέχνη ακόμα και του καλύτερου και πιο έξυπνου παλαιογράφου, καταστράφηκε μέχρι το τελευταίο αντίγραφο. Κατά την διάρκεια της βασιλείας του Άκμπαρ, μερικοί φανατικοί αυλικοί, που είχαν δυσανεστηθεί από το αμαρτωλό ανακάτεμα του αυτοκράτορα με τις θρησκείες των απίστων, βοήθησαν οι ίδιοι τους Μπραχμάνους να κρύψουν τα χειρόγρατά τους. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Μπανταουνί ο οποίος ένωθε απροκάλυπτη αποστροφή για την μανία του Άκμπαρ για τις ειδωλολατρικές θρησκείες.⁶

Ακόμα, σε όλα τα μεγάλα και πλούσια μοναστήρια υπάρχουν υπόγειες κρύπτες και σπηλιές-βιβλιοθήκες σκαλισμένες στον βράχο, σε κάθε μέρος των βουνών όπου βρίσκονται γκόνπα (gopra) και λακάνγκ (lhakhang). Πέρα από το Δυτικό Τσαϊντάμ, στο μοναχικό περάσματα του Κουν-λουν,⁷ υπάρχουν αρκετές τέτοιες κρύπτες. Πάνω από την κορυφογραμμή Άλτιν Ταγκ, που δεν έχει πατήσει ακόμα πόδι Ευρωπαίου, υπάρχει ένα μικρό χωριουδάκι, χαμένο σε μια βαθιά χαράδρα. Αποτελείται από ένα σύμπλεγμα σπιτιών, χωριό μάλλον παρά μοναστήρι, με έναν φτωχό ναό και έναν γέρο Λάμα, έναν ερημίτη που ζει εκεί κοντά για να τον προσέχει. Οι προσκυνητές λένε ότι οι υπόγειες γαλαρίες και οι αίθουσες που βρίσκονται κάτω απ' αυτόν, περιέχουν μια συλλογή βιβλίων, που ο αριθμός τους, σύμφωνα με τις αναφορές, είναι τόσο τεράστιος που δεν χωράει ούτε και στο Βρετανικό Μουσείο.⁸

⁵ Ο καθ. Μαξ Μύλλερ δείχνει ότι ούτε οι δωροδοκίες ούτε οι απειλές του Άκμπαρ κατάφεραν να αποσπάσουν από τους Μπραχμάνους το αρχικό κείμενο του Βέντα· και όμως καυχώνται ότι το έχουν οι Ευρωπαίοι Ανατολιστές (*Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 23). Δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι η Ευρώπη κατέχει το πλήρες κείμενο και το μέλλον ίσως να επιφυλάσσει πολλές δυσάρεστες εκπλήξεις για τους Ανατολιστές.

⁶ Ο Μπανταουνί στο βιβλίο του *Muntakhat-ut-Tawarikh* γράφει: "Η Μεγαλειότητα του έκανε έρευνες στα τάγματα αυτών των απίστων (που δεν μπορούν να μετρηθούν, τόσο πολυάριθμοι είναι, και που έχουν ατέλειωτα βιβλία αποκάλυψης)... Επειδή αυτοί (οι σραμάνοι και μπραχμάνοι) υπερβαίνουν όλους τους άλλους μορφωμένους στις πραγματείες τους πάνω στην ηθική, και στις φυσικές και θρησκευτικές επιστήμες, και φτάνουν σε έναν υψηλό βαθμό στην γνώση τους για το μέλλον, στην πνευματική δύναμη και στην ανθρώπινη τελείωση, φέρνουν αποδείξεις που βασίζονται πάνω στην λογική και στην μαρτυρία... και διατύπωσαν τα δόγματα τους τόσο σταθερά... ώστε κανένας άνθρωπος δεν μπορεί τώρα να προκαλέσει καμιά αμφιβολία στην Μεγαλειότητά του ακόμα και αν τα βουνά γίνονταν σκόνη, ή αν σχιζόταν ο ουρανός". (Βλέπε Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 90, 92). Το έργο αυτό "κρατήθηκε μυστικό και δεν δημοσιεύτηκε παρά μόνο κατά την βασιλεία του Τζαχανγκίρ". (Ain-i-Akbari, του Αμπού-αλ-Φαντλ, μεταφρασμένο από τον Χ. Μπλόχμαν, τόμ. I, σελ. 104, υποσημείωση).

⁷ Τα βουνά Καρακορούμ, Δυτικό Θιβέτ.

⁸ Σύμφωνα με την ίδια παράδοση, οι έρημες περιοχές της άνυδρης χώρας του Ταρίμ - μια πραγματική έρημος στην καρδιά του Τουρκεστάν - τις παλιές ημέρες ήταν γεμάτες με ακμάζουσες και πλούσιες πόλεις. Σήμερα, ελάχιστες

Πιθανόν, όλα αυτά να προκαλέσουν ένα χαμόγελο αμφιβολίας. Πριν, όμως, ο αναγνώστης απορρίψει την αλήθεια των αναφορών, ας σταθεί και ας αναλογιστεί πάνω στα ακόλουθα γνωστά γεγονότα. Οι συλλογικές έρευνες των Ανατολιστών, και ειδικά οι πρόσφατες εργασίες των σπουδαιών της συγκριτικής φιλολογίας και τις επιστήμης των θρησκειών, τους οδήγησαν στο να βεβαιώνουν τα ακόλουθα: Ένας τεράστιος, ανυπολόγιστος αριθμός χειρογράφων, ακόμα και έντυπων έργων που ήταν γνωστό ότι υπήρξαν, τώρα δεν υπάρχουν πια. Εξαφανίστηκαν δίχως να αφήσουν πίσω τους το παραμικρό ίχνος. Αν επρόκειτο για ασήμαντα έργα θα μπορούσαν με την φυσική πορεία του χρόνου να αφηθούν στην καταστροφή και το όνομα τους θα είχε σβηστεί από την ανθρώπινη μνήμη. Αλλά δεν είναι έτσι, γιατί όπως βεβαιώνεται τώρα πολλά απ' αυτά περιείχαν τα πραγματικά κλειδιά έργων που υπάρχουν ακόμα και τα οποία είναι ολότελα ακατανόητα, για το μεγαλύτερο τμήμα των αναγνωστών, χωρίς αυτούς τους πρόσθετους τόμους των Σχολίων και των ερμηνειών. Τέτοια είναι, για παράδειγμα, τα έργα του Λαό Τσε, του προκατόχου του Κομφούκιου.⁹

Λέγεται ότι είχε γράψει 930 βιβλία γύρω από την ηθική και την θρησκεία και εβδομήντα γύρω από την μαγεία – συνολικά χίλια. Το μεγάλο έργο του, όμως, η καρδιά της διδασκαλίας του, το *Ντάο Ντε Τζινγκ* (Παρίσι, 1841) ή οι μυστικές γραφές του *Ντάο-σε*, περιέχει – όπως δείχνει ο Στανισλά Ζιλιάν – μόνο "5000 λέξεις περίπου", δηλαδή μόλις μια ντουζίνα σελίδες. Και όμως ο Καθηγητής Μαξ Μύλλερ, βρίσκει ότι το "κείμενο είναι ακατανόητο χωρίς τα πλούσια σχόλια, ώστε ο κ. Ζιλιάν αναγκάστηκε να συμβουλευτεί εξήντα σχολιαστές προκειμένου να κάνει την μετάφραση του, από τους οποίους ο αρχαιότερος έφτανε μέχρι το 163 π.Χ.", όχι παλιότερα, όπως βλέπουμε. [Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 115.] Κατά την διάρκεια των τεσσερισήμισι αιώνων που προηγήθηκαν της εποχής του αρχαιότερου σχολιαστή, υπήρχε αρκετός χρόνος ώστε να καλύψουν την αληθινή διδασκαλία του Λαό Τσε για όλους τους άλλους εκτός από τους μνημένους ιερείς του. Οι Ιάπωνες, ανάμεσα στους οποίους "βρίσκονται σήμερα οι πιο διαβασμένοι από τους ιερείς και οπαδούς του Λαό Τσε γελούν με τα σφάλματα και τις υποθέσεις των Ευρωπαίων μελετητών της Κίνας. Και η παράδοση βεβαιώνει ότι τα σχόλια που έχουν στην διάθεσή τους οι Δυτικοί Σινολόγοι δεν είναι τα πραγματικά απόκρυφα αρχεία, αλλά σκόπιμα πέπλα και ότι τα αληθινά σχόλια, όπως και τα περρισσότερα σχεδόν κείμενα, έχουν από καιρό εξαφανιστεί από τα μάτια των βέβηλων.

Αλλά και στην αρχαία φιλολογία των σημιτικών θρησκειών αν στραφεί κανείς, στις Χαλδαϊκές Γραφές, που είναι η μεγαλύτερη αδελφή και καθοδηγήτρια, αν όχι η πηγή της μωσαϊκής Βίβλου, η βάση και το σημείο εκκίνησης της Χριστιανοσύνης, τι βρίσκουν, τελικά, οι σχολιαστές; Τι έχει διασωθεί σήμερα που να διαιωνίζει την ανάμνηση των αρχαίων θρησκειών της Βαβυλώνας, που να θυμίζει τον τεράστιο κύκλο των αστρονομικών παρατηρήσεων των Χαλδαίων Μάγων που να δικαιώνει την παράδοση της θαυμάσιας και κατ' εξοχήν απόκρυφης φιλολογίας τους; Μόνο ελάχιστα αποσπάσματα, τα οποία αναφέρονται ότι ήταν από τον Βηρωσσό.

Αυτά, όμως, είναι σχεδόν χωρίς αξία, έστω και σαν μια ένδειξη για τον χαρακτήρα εκείνων που εξαφανίστηκαν. Γιατί πέρασαν από τα χέρια του σεβάσμιου Επισκόπου της Καισαρείας – αυτού του αυτοχειροτόνητου κήνσορα και εκδότη των μυστικών αρχείων άλλων θρησκειών – και αναμφίβολα φέρνουν μέχρι σήμερα το σημάδι των εξαιρετικά φιλαληθών και άξιων χεριών του. Γιατί ποια είναι η ιστορία αυτής της πραγματείας γύρω από την μεγάλη κάποτε θρησκεία της Βαβυλώνας;

πράσινες οάσεις σπάζουν την νεκρική μοναξιά. Μια τέτοια οάση, που φύτρωσε πάνω στα ερείπια μιας μεγάλης πόλης που χάθηκε και θάφτηκε κάτω από το αμμώδες έδαφος της ερήμου, δεν ανήκει σε κανέναν, αλλά συχνά την επισκέπτονται Μογγόλοι και Βουδιστές. Η ίδια παράδοση μιλάει για τεράστιες υπόγειες κατοικίες, μεγάλους διαδρόμους γεμάτους με πλάκες και κυλίνδρους. Μπορεί να είναι ανόητη φήμη, αλλά μπορεί να είναι και πραγματικό γεγονός.

⁹ "Αν, τέλος, επιστρέψουμε στην Κίνα, βρίσκουμε ότι η θρησκεία του Κομφούκιου βασίζεται πάνω στα πέντε *Τζινγκ* και στα τέσσερα *Σου* Βιβλία, που τα ίδια είναι αρκετά εκτεταμένα και συνοδεύονται από πολύτομα σχόλια, χωρίς τα οποία ακόμα και οι πιο μορφωμένοι σχολιαστές δεν θα κατάφερναν να εκτιμήσουν το βάθος του ιερού τους κανόνα". (Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 114). Αλλά ούτε και κατάφεραν να τον βυθομετρήσουν - και αυτό είναι το παράπονο των Κομφουκιστών, όπως παραπονέθηκε το 1881 στο Παρίσι ένα από τα πιο μορφωμένα μέλη τους.

Η πραγματεία που γράφηκε στα ελληνικά από τον Βηρωσσό, έναν ιερέα του ναού του Βήλου, για λογαριασμό του Μεγάλου Αλεξάνδρου, βασισμένη στα αστρονομικά και χρονολογικά αρχεία που διατηρούσαν οι ιερείς αυτού του ναού, σήμερα έχει χαθεί. Κατά τον πρώτο αιώνα π.Χ., ο Αλέξανδρος Πολύιστορας έφτιαξε μια σειρά αποσπασμάτων της, που έχουν επίσης χαθεί. Ο Ευσέβιος (270-340 μ.Χ.) χρησιμοποίησε αυτά τα αποσπάσματα όταν έγραψε το *Χρονικό* του. Τα σημεία ομοιότητας – σχεδόν ταυτότητας – ανάμεσα στις ιουδαϊκές και στις χαλδαϊκές Γραφές,¹⁰ έκαναν τις τελευταίες πολύ επικίνδυνες για τον Ευσέβιο, που ήθελε να παίξει τον ρόλο του υπερασπιστή και πρωταθλητή της καινούργιας πίστης, η οποία είχε αποδεχτεί τις ιουδαϊκές Γραφές και μαζί μ' αυτές μια ασαφή χρονολογία. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι ο Ευσέβιος δεν έλαβε υπόψη του ούτε τους αιγυπτιακούς συγχρονιστικούς πίνακες του Μανέθωνα – πολύ περισσότερο αφού ο Μπούνσεν¹¹ τον κατηγορεί ότι παραμορφώνει αδίστακτα την ιστορία. Και ο Σωκράτης, ένας ιστορικός του πέμπτου αιώνα, και ο Σύγγελλος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (όγδοος αιώνας), τον χαρακτηρίζουν σαν τον πιο φοβερό και αδίστακτο πλαστογράφο.

Υπάρχει, επομένως, καμιά πιθανότητα να αντιμετώπισε με περισσότερη προσοχή τα χαλδαϊκά αρχεία, τα οποία απειλούσαν ήδη την καινούργια θρησκεία, που τόσο βιαστικά αποδέχτηκε;

Έτσι λοιπόν, με την εξαίρεση αυτών των πολύ αμφίβολων αποσπασμάτων, ολόκληρη η μυστική χαλδαϊκή φιλολογία εξαφανίστηκε από τα μάτια των βέβηλων τόσο ολοκληρωτικά όσο και η χαμένη Ατλαντίδα. Μερικά γεγονότα που περιλαμβάνονταν στην ιστορία του Βηρωσσού δίνονται στο δεύτερο μέρος του δεύτερου τόμου και ίσως να ρίξουν κάποιο φως πάνω στην αληθινή καταγωγή των Πεπτωκότων Αγγέλων, που προσωποποιούνταν από τον Μπελ και τον Δράκοντα.

Αν στραφεί τώρα στην αρχαιότερη Άρια φιλολογία, στον *Ριγκ-Βέντα*, ο σπουδαστής – ακολουθώντας αυστηρά τα στοιχεία που παρέχουν οι ίδιοι οι Ανατολιστές – θα ανακαλύψει ότι, αν και ο *Ριγκ-Βέντα* περιέχει μόνο "περίπου 10.580 στίχους, ή 1.028 ύμνους", παρ' όλα τα *Μπράχμανα* και τον όγκο των ερμηνειών και των σχολίων, δεν έχει κατανοηθεί σωστά μέχρι σήμερα. Γιατί συμβαίνει αυτό; Προφανώς γιατί τα *Μπράχμανα*, "οι σχολαστικές και παλιότερες πραγματείες πάνω στους αρχαίους ύμνους", απαιτούν τα ίδια κάποιο κλειδί, το οποίο οι Ανατολιστές δεν κατόρθωσαν να αποκτήσουν.

Τι λένε οι μελετητές για την βουδιστική φιλολογία; Την κατέχουν ολόκληρη; Ασφαλώς όχι. Παρ' όλους τους 325 τόμους των *Καντζούρ* και *Ταντζούρ* των Βόρειων Βουδιστών – που ο κάθε τόμος, όπως μας λένε, "ζυγίζει από δυο μέχρι δύομισι κιλά" – στην πραγματικότητα τίποτε δεν είναι γνωστό για τον Λαμαϊσμό. Και όμως, στο *Σανταρμαλαμκάρα*¹² αναφέρεται ότι, ο μυστικός κανόνας της (Νότιας) Εκκλησίας περιέχει 29.368.000 γράμματα ή – αποκλείοντας τις πραγματείες και τα σχόλια – "πέντε με έξι φορές την ποσότητα της ύλης που περιέχεται στην Βίβλο", αφού η τελευταία, σύμφωνα με τα λόγια του καθηγητή Μαξ Μύλλερ, περιέχει μόνο 3.567.180 γράμματα. Πέρα, λοιπόν, απ' αυτούς τους "325 τόμους" (στην πραγματικότητα είναι 333, το *Καντζούρ* αποτελείται από 108 και το *Ταντζούρ* από 225 τόμους), "οι μεταφραστές, αντί να μας παρουσιάσουν σωστές αποδόσεις, έμπλεξαν μέσα στο κείμενο τα ίδια τους τα σχόλια, προκειμένου να δικαιώσουν τα δόγματα των διαφόρων σχολών τους".¹³ Ακόμα, "σύμφωνα με μια παράδοση που διατηρείται από τις βουδιστικές σχολές του Νότου και του Βορρά, ο μυστικός κανόνας αποτελείτο αρχικά από 80.000 ή 84.000 φυλλάδια, αλλά τα περισσότερα απ' αυτά χάθηκαν, έτσι ώστε απέμειναν μόνο 6.000", λέει ο καθηγητής στο ακροατήριο του.¹⁴ «Χάθηκαν», όπως συνήθως, για τους Ευρωπαίους. Αλλά ποιος μπορεί να είναι απόλυτα σίγουρος ότι είναι παρόμοια χαμένα και για τους Βουδιστές και τους Μπραχμάνους;

¹⁰ Οι οποίες βρέθηκαν και αποδείχτηκαν μόλις τώρα, ύστερα από τις ανακαλύψεις του Τζωρτζ Σμιθ (βλέπε το βιβλίο του *Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*) και που χάρη σ' αυτόν τον Αρμένιο πλαστογράφο, παραπλάνησαν όλα τα πολιτισμένα έθνη, ώστε για πάνω από 1500 χρόνια να δέχονται τις ιουδαϊκές πηγές σαν άμεση Θεία Αποκάλυψη!

¹¹ Μπούνσεν, *Η θέση της Αιγύπτου στην Παγκόσμια Ιστορία* (1848-67), τόμ. 1, σελ. 83, 200, 206.

¹² Σπενς Χάρντν, *Οι Μύθοι και οι θεωρίες των Βουδιστών* κ.τ.λ., 1866, σελ. 66.

¹³ Ε. Σλαγκιντβάιτ, *Βουδισμός στο Θιβέτ*, 1863, σελ. 77.

¹⁴ Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 113-114. Βλέπε επίσης Μπιρνόφ, *Εισαγωγή στην Ιστορία του Ινδικού Βουδισμού*, 1844, σελ. 37.

Αν λάβουμε υπόψη μας την ιερότητα που έχει για τους Βουδιστές κάθε γραμμή που γράφηκε σχετικά με τον Βούδα ή τον "Αγαθό Νόμο" του, η απώλεια σχεδόν 78.000 φυλλαδίων φαίνεται απίστευτη. Αν συνέβαινε το αντίστροφο, ο καθένας που γνωρίζει την φυσική πορεία των γεγονότων θα μπορούσε να υποστηρίξει την δήλωση ότι από αυτές τις 78.000, πέντε ή έξι χιλιάδες πραγματείες μπορεί να καταστράφηκαν κατά την διάρκεια των διωγμών και των μεταναστεύσεων από την Ινδία. Αλλά επειδή είναι απόλυτα σίγουρο ότι οι Βουδιστές Άρχατ άρχισαν την θρησκευτική τους έξοδο με σκοπό να διαδώσουν την καινούργια πίστη πέρα από το Κασμίρ και τα Ιμαλάια, από το έτος 300 π.Χ.¹⁵ και ότι έφτασαν στην Κίνα το έτος 61 μ.Χ.¹⁶ – όταν ο Κασιάπα, με πρόσκληση του αυτοκράτορα Μινγκ-ντι πήγε εκεί για να μυήσει τον "Γιο του Ουρανού" στα δόγματα του Βούδα – είναι αρκετά περίεργο να ακούμε τους Ανατολιστές να μιλούν για μια τέτοια απώλεια σαν να ήταν πράγματι πιθανή. Δεν φαίνεται να αναλογίζονται ούτε για μια στιγμή την πιθανότητα ότι τα κείμενα μπορεί να χάθηκαν μόνο για την Δύση και για τους ίδιους, ή ότι οι ασιατικοί λαοί ίσως έχουν την απaráμιλλη τόλμη να κρατήσουν τα πιο μυστικά αρχεία τους μακριά απ' τα χέρια των ξένων, αρνούμενοι έτσι να τα παραδώσουν στην βεβήλωση και στην κατάχρηση φυλών, έστω τόσο "υπερβολικά ανώτερων" από τους ίδιους.

Χάρη στα εκφρασμένα παράπονα και στις πολυάριθμες ομολογίες όλων σχεδόν των Ανατολιστών (βλέπε, για παράδειγμα, τις *Διαλέξεις* του Μαξ Μύλλερ) το κοινό μπορεί να νιώθει απόλυτα σίγουρο για δυο πράγματα: (α) οι μελετητές των αρχαίων θρησκειών έχουν, πράγματι, ελάχιστα στοιχεία πάνω στα οποία να μπορούν να βασίσουν τέτοια τελικά συμπεράσματα, σαν αυτά που βγάζουν γενικά για τις αρχαίες θρησκείες και (β) ότι μια τέτοια έλλειψη στοιχείων δεν τους εμποδίζει καθόλου από το να δογματίζουν. Θα φανταζόταν κανείς ότι χάρη στα αναρίθμητα αρχεία της αιγυπτιακής θεογονίας και των μυστηρίων που διατηρήθηκαν στα έργα των κλασικών και αρκετών άλλων αρχαίων συγγραφέων, οι τελετουργίες και τα δόγματα της Αιγύπτου των Φαραώ έπρεπε να έχουν κατανοηθεί πλήρως. Τουλάχιστον, οπωσδήποτε, καλύτερα από τις αφηρημένες φιλοσοφίες και τον Πανθεϊσμό της Ινδίας, για την θρησκεία και την γλώσσα της οποίας η Ευρώπη δεν είχε ιδέα πριν από την αρχή του παρόντος αιώνα. Κατά μήκος του Νείλου και στο έδαφος όλης της χώρας, ξεθαβόμενα κάθε χρόνο και κάθε μέρα, υπάρχουν αυτήν την στιγμή σημαντικά λείψανα που μιλούν εύγλωττα για την ιστορία τους. Αλλά όμως δεν συμβαίνει έτσι. Ο ίδιος ο πολυμαθής φιλόλογος της Οξφόρδης μας εξομολογείται την αλήθεια λέγοντας ότι:

"...βλέπουμε ακόμα να στέκονται οι Πυραμίδες και τα ερείπια των ναών και των λαβυρίνθων, τους τοίχους τους σκεπασμένους με ιερογλυφικές επιγραφές και με τις παράξενες απεικονίσεις των θεών και των θεαινών. Πάνω σε κυλίνδρους παπύρου, που φαίνονται να αντιστέκονται στην μανία του χρόνου, έχουμε αποσπάσματα αυτών που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε ιερά βιβλία των Αιγυπτίων. Αλλά αν και έχουν αποκρυπτογραφηθεί πολλά απ' όσα περιέχονται ατά αρχαία κείμενα αυτής της μυστηριώδους φυλής, παρ' όλα αυτά η πηγή της θρησκείας της Αιγύπτου και ο αρχικός σκοπός της τελετουργικής της λατρείας απέχουν πολύ από το να μας έχουν αποκαλυφθεί πλήρως".¹⁷

Και σ' αυτήν την περίπτωση οι μυστηριώδεις ιερογλυφικές αποδείξεις παραμένουν, αλλά το κλειδί με το οποίο και μόνο μπορούν να κατανοηθούν έχει εξαφανιστεί.

Ωστόσο ενώ ο καθηγητής βρήκε πρώτον ότι: "υπάρχει μια φυσική σύνδεση ανάμεσα στην γλώσσα και στην θρησκεία... δεύτερον, ότι υπήρχε μια κοινή άρια θρησκεία πριν από τον χωρισμό της Άριας φυλής· μια κοινή σημιτική θρησκεία πριν από τον χωρισμό της σημιτικής φυλής, και μια κοινή τουρανική θρησκεία πριν από τον χωρισμό των Κινέζων και των άλλων φυλών που ανήκουν στην τουρανική", δηλαδή έχοντας στην πραγματικότητα ανακαλύψει μόνο "τρία αρχαία κέντρο

¹⁵ Ο Κ. Λάσεν (*Ινδική Αρχαιολογία*, τόμ. II, σελ. 1091, έκδ. 1874), δείχνει ότι ένα βουδιστικό μοναστήρι χτίστηκε στην περιοχή Καϊλας το 137 π.Χ., ενώ ο Στρατηγός Κάνιγχαμ τοποθετεί την χρονολογία πιο πριν.

¹⁶ Τζ. Έντκινς, *Κινέζικος Βουδισμός* (1880), σελ. 82-83.

¹⁷ (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 118). Οι μεγαλύτεροι αιγυπτιολόγοι μας είναι εξοικειωμένοι τόσο ελάχιστα με τις νεκρικές τελετές των Αιγυπτίων και με τα εξωτερικά σημάδια σχετικά με το φύλο πάνω στις μούμιες, ώστε οδηγούνται στα πιο αστεία λάθη. Μόλις πριν από ένα ή δυο χρόνια ένα τέτοιο λάθος ανακαλύφθηκε στο Μπουλάκ, στο Κάιρο. Μια μούμια που είχε θεωρηθεί σαν η σύζυγος ενός ασήμαντου Φαραώ αποδείχθηκε - χάρη σε μια επιγραφή που υπήρχε σε ένα μενταγιόν κρεμασμένο στον λαιμό της - ότι ήταν του Σέσωστρη - ενός από τους μεγαλύτερους βασιλείς της Αιγύπτου!

θηρσκειάς" και "τρία κέντρα γλώσσας" και ενώ έχει απόλυτη άγνοια ως προς την καταγωγή αυτών των αρχέγονων θηρσκειών και γλωσσών εν τούτοις δεν διστάζει να διακηρύξει ότι έχει αποκτηθεί "μια πραγματικά ιστορική βάση για μια επιστημονική αντιμετώπιση των κυριότερων θηρσκειών του κόσμου". (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 215-216.)

Η "επιστημονική αντιμετώπιση" ενός θέματος δεν αποτελεί εγγύηση για την "ιστορική βάση" του και με τόσα ελάχιστα δεδομένα στα χέρια, κανένας φιλόλογος – ακόμα και από τους πιο σπουδαίους – δεν δικαιολογείται να παρουσιάζει τα δικά του συμπεράσματα σαν ιστορικά γεγονότα. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο διακεκριμένος Ανατολιστής, προς μεγάλη ικανοποίηση του κόσμου, απέδειξε ότι, σύμφωνα με τον νόμο των φωνητικών κανόνων του Γκριμ, ο Οντίν και ο Βούδας είναι δυο διαφορετικές προσωπικότητες, εντελώς ξεχωριστές η μια από την άλλη· και αυτό το απέδειξε επιστημονικά. Όταν, όμως, αρπάζει την ευκαιρία για να πει ταυτόχρονα ότι ο Οντίν "λατρευόταν σαν η υπέρτατη θεότητα κατά την διάρκεια μιας περιόδου πολύ παλιότερης από την εποχή του Βέντα και του Ομήρου", (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 318, "Πάνω στις Λαθεμένες Αναλογίες κ.τ.λ.") δεν διαθέτει καμιά "ιστορική βάση" γι' αυτό. Κάνει την ιστορία και τα γεγονότα υπηρετές των δικών του συμπερασμάτων, πράγμα που μπορεί να είναι πολύ "επιστημονικό" στα μάτια των μελετητών της Ανατολής, αλλά όμως απέχει πάρα πολύ από την πραγματική αλήθεια. Οι αντικρουόμενες απόψεις των διαφόρων σπουδαίων φιλόλογων και Ανατολιστών – από τον Μάρτιν Χάουγκ μέχρι τον ίδιο τον Μαξ Μύλλερ – πάνω στο θέμα της χρονολογίας στην περίπτωση των Βέντα, αποτελούν φανερή απόδειξη πως η δήλωση δεν στηρίζεται σε ιστορική βάση και η "εσωτερική ένδειξη" αποτελεί συχνά ένα κλεφτοφάναρο και όχι έναν ασφαλή πυρσό τον οποίον μπορεί κανείς να ακολουθήσει. Ούτε και η επιστήμη της σύγχρονης Συγκριτικής Μυθολογίας έχει καλύτερες αποδείξεις για να μας πείσει ότι εκείνοι οι διαβασμένοι συγγραφείς έκαναν ολότελα λάθος όταν, κατά την διάρκεια του τελευταίου αιώνα επέμεναν πως αποσπάσματα μιας "πρωταρχικής υπερφυσικής αποκάλυψης που δόθηκε στους πατέρες της ανθρώπινης φυλής" (Μαξ Μύλλερ, *Διαλέξεις*, σελ. 40-41), πρέπει να έχουν διατηρηθεί στους ναούς της Ελλάδας και της Ιταλίας. Γιατί αυτό ακριβώς διακηρύσσουν στον κόσμο, από καιρό σε καιρό, όλοι οι Μυημένοι και οι παντί της Ανατολής. Ένας εξέχων Σινχαλέζος ιερέας με διαβεβαίωσε ότι γνωρίζει πως τα πιο σημαντικά βουδιστικά κείμενα που ανήκουν στον μυστικό κανόνα έχουν φυλαχτεί σε χώρους και τόπους απρόσιτους για τους Ευρωπαίους παντί. Από την άλλη μεριά ο Σβάμι Νταγιανάντα Σαρασβάτι, ο μεγαλύτερος Σανσκριτιστής της εποχής του στην Ινδία, διαβεβαίωσε μερικά μέλη της Θεοσοφικής Εταιρίας για το ίδιο γεγονός σχετικά με τα αρχαία μπραχμανικά έργα. Όταν του είπαν ότι ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ δήλωσε στο ακροατήριο των *Διαλέξεων* του πως η θεωρία... "ότι υπήρξε μια πρωταρχική υπερφυσική αποκάλυψη που δόθηκε στους πατέρες της ανθρώπινης φυλής, βρίσκει ελάχιστους υποστηρικτές σήμερα", ο άγιος και διαβασμένος άνθρωπος γέλασε. Η απάντηση του ήταν αποκαλυπτική. "Αν ο κ. Μαξ Μύλλερ", όπως πρόφερε το όνομα του, "ήταν Μπραχμάνος και ερχόταν μαζί μου, θα μπορούσα να τον οδηγήσω σε μια σπηλιά γκούπτα (μια μυστική κρύπτη) κοντά στην Όκι Μάτα, στα Ιμαλία, όπου σύντομα θα ανακάλυπτε πως αυτά που διέσχισαν τον Καλαπάνι (τα μαύρα νερά του ωκεανού) από την Ινδία προς την Ευρώπη δεν ήταν παρά κομμάτια άχρηστων αντιγράφων μερικών αποσπασμάτων των ιερών μας βιβλίων. Υπήρξε μια "πρωταρχική αποκάλυψη" και υπάρχει ακόμα, ούτε θα χαθεί ποτέ για τον κόσμο αλλά θα ξαναεμφανιστεί, αν και οι Μλέτσα θα πρέπει ασφαλώς να περιμένουν".

Όταν του ζητήθηκαν λεπτομέρειες πάνω στο θέμα, δεν θέλησε να επεκταθεί περισσότερο. Αυτό συνέβη στο Μερούτ, το 1880.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η παραπλάνηση που έγινε τον περασμένο αιώνα στην Καλκούτα από τους Μπραχμάνους σε βάρος του Στρατηγού Ουίλφορντ και του σερ Ουίλιαμ Τζονς, ήταν πολύ ωμή. Αλλά ήταν κάτι που το άξιζαν και σ' αυτήν την υπόθεση κανένας δεν πρέπει να κατηγορηθεί, εκτός από τους Ιεραποστόλους και τον ίδιο το Στρατηγό Ουίλφορντ. Αυτός, σύμφωνα με την μαρτυρία του ίδιου του σερ Ουίλιαμ Τζονς, *Ασιατικές Έρευνες*, (τόμ. Ι, 1799: "Περί των θεών της Ελλάδας, της Ιταλίας και της Ινδίας", σελ. 272), ήταν αρκετά ανόητος ώστε να ισχυρίζεται πως "οι Ινδουιστές είναι ακόμα και τώρα σχεδόν χριστιανοί, γιατί ο Μπράχμα, ο Βίσνου και ο Μαχέσα τους

δεν είναι τίποτε άλλο από την χριστιανική Τριάδα".¹⁸ Η παραπλάνηση ήταν ένα καλό μάθημα. Έκανε τους Ανατολιστές μελετητές διπλά προσεχτικούς. Από την άλλη, έκανε μερικούς απ' αυτούς υπερβολικά άτολμους και ανάγκασε με την δράση της το εκκρεμές των προκατασκευασμένων συμπερασμάτων να κινηθεί προς το άλλο άκρο. Γιατί "αυτή η πρώτη προμήθεια στην μπραχμανική αγορά", που έγινε για τον στρατηγό Ουίλφορντ, δημιούργησε τώρα μια φανερή αναγκαιότητα και επιθυμία στους Ανατολιστές να διακηρύσσουν ότι, σχεδόν κάθε αρχαϊκό σανσκριτικό κείμενο είναι τόσο σύγχρονο, ώστε να δίνουν στους ιεραπόστολους το δικαίωμα να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία. Το ότι το κάνουν και μάλιστα με όση μεγαλύτερη νοητική δύναμη έχουν, φαίνεται και από τις παράλογες προσπάθειές τους να αποδείξουν ότι ολόκληρη την πουρανική ιστορία για τον Κρίσνα οι Μπραχμάνοι την πλαστογράφησαν από την Βίβλο! Αλλά τα γεγονότα τα οποία αναφέρονται από τον καθηγητή της Οξφόρδης στις *Διαλέξεις πάνω στην Επιστήμη της θρησκείας*, σχετικά με τις διάσημες πια παρεμβολές προς όφελος και αργότερα προς μεγάλη λύπη του στρ. Ουίλφορντ, δεν έρχονται καθόλου σε αντίθεση με τα συμπεράσματα, στα οποία αναπόφευκτα θα καταλήξει εκείνος που μελετάει την *Μυστική Δοξασία*. Γιατί, αν και τα αποτελέσματα δείχνουν πως ούτε η Καινή ούτε η Παλαιά Διαθήκη δανείστηκαν τίποτε από την αρχαιότερη θρησκεία των Μπραχμάνων και των Βουδιστών, δεν έπεται σαν συμπέρασμα ότι οι Ιουδαίοι δεν δανείστηκαν όλα όσα ήξεραν από τα χαλδαϊκά αρχεία, αν και αυτά παραμορφώθηκαν αργότερα από τον Ευσέβιο. Όσο για τους Χαλδαίους αυτοί, ασφαλώς, πήραν την πρωταρχική γνώση τους από τους Μπραχμάνους. Γιατί ο Χ.Κ. Ρώλινσον αποδεικνύει ότι υπήρξε μια αναντίρρητη βεντική επιρροή στην πρώτη μυθολογία της Βαβυλώνας· και ο στρατηγός Βανς Κέννεντυ έχει από καιρό σωστά διακηρύξει ότι, η Βαβυλωνία ήταν εξαρχής η έδρα της σανσκριτικής και μπραχμανικής μάθησης. Αλλά όλες αυτές οι αποδείξεις πρέπει να χάσουν την αξία τους μπροστά στην τελευταία θεωρία που επεξεργάστηκε ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ. Ποια είναι αυτή, όλοι το γνωρίζουν. Ο κώδικας των φωνητικών νόμων έχει αποτελέσει παγκόσμια λύση για κάθε αναγνώριση και "σύνδεση" μεταξύ των θεών πολλών εθνών. Έτσι, αν και η Μητέρα του Ερμή (Μπούντα, θωθ-Ερμής κ.τ.λ.) ήταν η Μαία - η μητέρα του Βούδα (Γκαουταμά), η *Μάγια* και η μητέρα του Ιησού, παρόμοια *Μάγια* (πλάνη, γιατί η Μαρία είναι η *Mare*, η θάλασσα, η μεγάλη πλάνη συμβολικά)· ωστόσο αυτοί οι τρεις χαρακτήρες δεν έχουν καμιά σύνδεση, ούτε και μπορούν να έχουν, από τότε που ο Μποπ "παρουσίασε τον κώδικα των φωνητικών νόμων του".

Στην προσπάθειά τους να ενώσουν τα πολλά νήματα της άγραφης ιστορίας, ένα πολύ τολμηρό βήμα για τους Ανατολιστές μας είναι να αρνηθούν *a priori* καθετί που δεν ταιριάζει με τα ιδιαίτερα συμπεράσματά τους. Έτσι, ενώ καθημερινά γίνονται καινούργιες ανακαλύψεις για μεγάλες τέχνες και επιστήμες που υπήρξαν πολύ πίσω μέσα στην νύχτα του χρόνου, παρ' όλα αυτά για μερικά από τα πιο αρχαία έθνη αρνούμαστε να δεχτούμε ότι γνώριζαν την γραφή και τα θεωρούμε σαν βάρβαρα, αντί για πολιτισμένα. Και όμως ακόμα και στην Κεντρική Ασία βρίσκονται τα ίχνη ενός τεράστιου πολιτισμού. Ο πολιτισμός αυτός είναι αναμφίβολα προϊστορικός. Και πώς μπορεί να υπάρξει πολιτισμός χωρίς κάποια μορφή φιλολογίας, χωρίς αρχεία ή χρονικά; Η κοινή λογική και μόνο θα μπορούσε να μας παράσχει τους ελλείποντες κρίκους στην ιστορία των εξαφανισμένων εθνών. Το γιγαντιαίο, αδιάσπαστο τείχος των βουνών που περικλείει ολόκληρο το οροπέδιο του Θιβέτ, από τον άνω ρου του ποταμού Χουόνγκ-Χο μέχρι κάτω τους λόφους του Καρακορούμ, παρακολούθησε έναν πολιτισμό στην διάρκεια εκατομμυρίων ετών και θα είχε παράξενα μυστικά να αποκαλύψει στο ανθρώπινο είδος. Τα ανατολικά και κεντρικά τμήματα αυτών των περιοχών – το Ναν Σαν και το Άλτιν Ταγκ – ήταν κάποια εποχή γεμάτα από πόλεις που θα μπορούσαν κάλλιστα να συναγωνιστούν την Βαβυλώνα. Μια ολόκληρη γεωλογική περίοδος έχει κυλήσει από τότε που αυτές οι πόλεις άφησαν την τελευταία τους πνοή, όπως μαρτυρούν τα βουνά της μετακινούμενης άμμου και το άγονο και τώρα νεκρό έδαφος των απέραντων κεντρικών πεδιάδων του λεκανοπέδιου του Ταρίμ. Μόνο οι παραμεθόριες περιοχές

¹⁸ Βλέπε Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*. Διάλεξη "Πάνω στις Λαθεμένες Αναλογίες στην Συγκριτική Θεολογία", σελ. 288-289 και 296. Αυτό αναφέρεται στην έξυπνη πλαστογράφηση (με φύλλα παρεμβλημένα μέσα σε αρχαία πουρανικά χειρόγραφα), σε σωστά και αρχαϊκά σανσκριτικά, όλων όσων οι *παντίτ* του στρατηγού Ουίλφορντ είχαν ακούσει από τον ίδιο σχετικά με τον Αδάμ, τον Αβραάμ, τον Νώε και τους τρεις γιους του κ.τ.λ., κ.τ.λ.

είναι κάπως γνωστές στον ταξιδιώτη. Μέσα σε αυτά τα οροπέδια της άμμου υπάρχει νερό και μπορούν να βρεθούν καταπράσινες και πλούσιες οάσεις, εκεί όπου κανένα πόδι Ευρωπαίου δεν έχει καταφέρει ακόμα να πατήσει αυτό το επικίνδυνο έδαφος. Ανάμεσα σε αυτές τις πράσινες οάσεις είναι μερικές που είναι τελειώς απρόσιτες ακόμα και για τον ντόπιο βέβηλο ταξιδιώτη. Οι τυφώνες μπορούν να "σηκώσουν την άμμο και να σαρώσουν ολόκληρες πεδιάδες", αλλά είναι ανίσχυροι να καταστρέψουν αυτό που βρίσκεται πέρα από την δύναμή τους. Χτισμένες βαθιά μέσα στα σπλάχνα της γης οι υπόγειες κρύπτες είναι ασφαλείς και καθώς οι είσοδοι είναι κρυμμένες σε τέτοιες οάσεις, δεν υπάρχει φόβος ότι θα μπορέσει κανείς να τις ανακαλύψει, ακόμα και αν ολόκληρες στρατιές εισέβαλλαν στις αμμώδεις εκτάσεις όπου:

Ούτε μια λίμνη, ούτε ένας θάμνος,
ούτε ένα σπίτι δεν διακρίνεται
και οι βουνοκορφές σχηματίζουν ένα αδιάβατο παραπέτασμα
γύρω από τη φλεγόμενη έκταση της κατάξερης ερήμου...

Αλλά δεν υπάρχει λόγος να στείλουμε τον αναγνώστη πέρα από την έρημο, όταν οι ίδιες αποδείξεις του αρχαίου πολιτισμού βρίσκονται και σε σχετικά πυκνοκατοικημένες περιοχές της ίδιας χώρας. Η οάση του Τσερ-τσεν, για παράδειγμα, που βρίσκεται περίπου 4.000 πόδια πάνω από το επίπεδο του ποταμού Τσέρτσεν-ντάρια, περιβάλλεται από παντού από ερείπια αρχαϊκών οικισμών και πόλεων. Εκεί, κάπου 3.000 κάτοικοι αντιπροσωπεύουν τα υπολείμματα εκατό περίπου εθνών και φυλών, τα ονόματα των οποίων είναι ακόμα άγνωστα στους εθνολόγους μας. Ένας ανθρωπολόγος θα ένιωθε ανίκανος να τους ταξινομήσει, να τους ξεχωρίσει και να τους υποδιαιρέσει, πολύ περισσότερο αφού και οι αντίστοιχοι απόγονοι αυτών των προκατακλυσμιαίων φυλών και ομάδων γνωρίζουν και οι ίδιοι τόσα λίγα για τους προπάτορές τους, λες και έπεσαν από το φεγγάρι. Όταν τους ρωτούν για την καταγωγή τους, απαντούν ότι δεν γνωρίζουν από πού ήρθαν οι πατέρες τους, αλλά έχουν ακούσει ότι τους πρώτους (ή αρχαιότερους) ανθρώπους τους κυβερνούσαν τα μεγάλα πνεύματα της ερήμου. Αυτό μπορεί να αποδοθεί στην άγνοια και στην πρόληψη – αλλά σύμφωνα με τις διδασκαλίες της Μυστικής Δοξασίας, η απάντηση μπορεί να βασίζεται σε κάποια αρχαϊκή παράδοση. Μόνο η φυλή του Χορασάν ισχυρίζεται ότι ήρθε από την περιοχή που σήμερα είναι γνωστή σαν Αφγανιστάν, πολύ πριν από την εποχή του Αλεξάνδρου, και σαν επιβεβαίωση παρουσιάζει την μυθική παράδοση. Ο Ρώσος εξερευνητής συνταγματάρχης (τόρα στρατηγός) Πρζεβάλσκι ανακάλυψε πολύ κοντά στην οάση του Τσέρτσεν τα ερείπια δυο μεγάλων πόλεων από τις οποίες η παλιότερη, σύμφωνα με την τοπική παράδοση, καταστράφηκε πριν από 3.000 χρόνια από κάποιο γίγαντα ήρωα, και η άλλη από τους Μογγόλους κατά τον δέκατο αιώνα της εποχής μας.

Εξαιτίας της μετακινούμενης άμμου και των ανέμων της ερήμου, η τοποθεσία των δυο πόλεων καλύπτεται τώρα από παράξενα και ετερόκλητα λείψανα, σπασμένα κεραμικά, οικιακά σκεύη και ανθρώπινα οστά. Οι κάτοικοι ανακαλύπτουν συχνά χάλκινα και χρυσά νομίσματα, λιωμένο ασήμι, μεταλλικές πλάκες, διαμάντια και τουρκουάζ και το - πιο αξιοσημείωτο - σπασμένα γυαλιά...

Επίσης, φέρετρα από κάποιο ακατάστρεφτο ξύλο ή υλικό, μέσα στα οποία βρίσκονται όμορφα διατηρημένα, αταρίχευτα σώματα... Οι αρσενικές μούμιες ανήκουν όλες σε υπερβολικά ψηλούς, γεροδεμένους άνδρες με μακριά, κυματιστά μαλλιά... Ανακαλύφθηκε ένας θολωτός τάφος με δώδεκα καθιστούς άνδρες. Μια άλλη φορά, σε ένα ξεχωριστό φέρετρο, ανακαλύψαμε ένα νεαρό κορίτσι. Τα μάτια του ήταν σκεπασμένα με χρυσούς δίσκους, και το σαγόνι του ήταν στερεωμένο με ένα χρυσό μπρασελέ που έδενε στην κορυφή του κεφαλιού. Ήταν ντυμένο με ένα στενό φόρεμα, το στήθος του ήταν σκεπασμένο με χρυσά αστέρια και τα πόδια του γυμνά. [Περίληψη από το έργο του συνταγματάρχη Ν.Μ. Πρζεβάλσκι με τίτλο *Από το Κιάκτα στις Πηγές του Κίτρινου Ποταμού*, Πετρούπολη, 1888, Κεφ. IX].

Ακόμα ο διάσημος εξερευνητής προσθέτει ότι σ' ολόκληρο το μήκος του ποταμού Τσέρτσεν-ντάργια άκουσαν μύθους για είκοσι τρεις πόλεις που θάφτηκαν πριν από αιώνες κάτω

από την μετακινούμενη άμμο της ερήμου. Η ίδια παράδοση υπάρχει στο Λομπ-νορ και στην όαση του Κερίγια.

Τα ίχνη ενός τέτοιου πολιτισμού, καθώς και άλλες παρόμοιες παραδόσεις, μας δίνουν το δικαίωμα να πιστεύουμε και σε άλλες μυθολογικές παραδόσεις που μας έχουν διηγηθεί μορφωμένοι και μελετημένοι ιθαγενείς της Ινδίας και της Μογγολίας, όπου αναφέρονται σε τεράστιες βιβλιοθήκες που σώθηκαν από την άμμο, μαζί με διάφορα υπολείμματα της αρχαίας ΜΑΓΙΚΗΣ παράδοσης, και που βρίσκονται κρυμμένα σε ασφαλές μέρος.

Για να ανακεφαλαιώσουμε. Η Μυστική Δοξασία ήταν η παγκόσμια διαδεδομένη θρησκεία του αρχαίου και προϊστορικού κόσμου. Αποδείξεις της εξάπλωσής της, αυθεντικά αρχεία της ιστορίας της, μια πλήρης σειρά στοιχείων, που δείχνουν τον χαρακτήρα και την παρουσία της σε κάθε χώρα, μαζί με τις διδασκαλίες όλων των μεγάλων μνημένων της, υπάρχουν σήμερα στις μυστικές κρύπτες των βιβλιοθηκών που ανήκουν στην Απόκρυφη Αδελφότητα.

Η δήλωση αυτή γίνεται περισσότερο πιστευτή με την εξέταση των ακόλουθων γεγονότων: της παράδοσης για τις χιλιάδες αρχαίες περγαμινές που σώθηκαν όταν καταστράφηκε η βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, των χιλιάδων σανσκριτικών έργων που εξαφανίστηκαν στην Ινδία κατά την διάρκεια της βασιλείας του Άκμπαρ, της πλατιά διαδεδομένης παράδοσης στην Κίνα και στην Ιαπωνία ότι τα πραγματικά αρχαία κείμενα μαζί με τα σχόλια, με τα οποία και μόνο μπορούν να γίνουν κατανοητά – και που ανέρχονται σε πολλές χιλιάδες τόμους – έχουν από καιρό γίνει απρόσιτα για τα χέρια των αμύητων της εξαφάνισης της τεράστιας μυστικής και απόκρυφης φιλολογίας της Βαβυλώνας της απώλειας των μοναδικών εκείνων κλειδιών με τα οποία θα μπορούσαν να λυθούν οι χιλιάδες γρίφοι των αιγυπτιακών ιερογλυφικών αρχείων της παράδοσης που υπάρχει στην Ινδία ότι τα πραγματικά μυστικά σχόλια με τα οποία και μόνο μπορεί να γίνουν κατανοητοί οι *Βέντα*, αν και δεν μπορούν πια να τα δουν τα μάτια των αμύητων, υπάρχουν ακόμα στην διάθεση των μνημένων φυλαγμένα σε μυστικές κρύπτες και σπήλαια και μιας παρόμοιας πίστης ανάμεσα στους Βουδιστές σχετικά με τα δικά τους ιερά βιβλία.

Οι αποκρυφιστές βεβαιώνουν ότι όλα αυτά υπάρχουν, μακριά από τα αρπακτικά χέρια των Δυτικών, για να ξαναεμφανιστούν σε κάποια πιο φωτισμένη εποχή, για την οποία – σύμφωνα με τα λόγια του μακαρίτη Σβάμι Νταγιανάντα Σαρασβάτι – "οι Μλέτσα (οι έξω από κάστα, οι άγριοι, αυτοί που βρίσκονται έξω από τα όρια του άριου πολιτισμού) θα πρέπει να περιμένουν".

Γιατί δεν είναι λάθος των μνημένων το γεγονός ότι αυτά τα στοιχεία έχουν τώρα "χαθεί" για τον αμύητο, ούτε ήταν πολιτική τους που υπαγορεύτηκε από εγωισμό ή από την επιθυμία να μονοπωλήσουν τη ζωοδότρια μυστική παράδοση. Υπήρχαν τμήματα της Μυστικής Επιστήμης που για αμέτρητες εποχές έπρεπε να μείνουν κρυμμένα από τα μάτια του βέβηλου. Αλλά αυτό συνέβη, γιατί αν μεταδίδονταν στο απροετοίμαστο πλήθος μυστικά τέτοιας τρομακτικής σπουδαιότητας, θα ήταν σαν να έδιναν ένα αναμμένο κερί σε ένα παιδί μέσα σε πυριτιδαποθήκη.

Μπορούμε στο σημείο αυτό να αναφέρουμε ένα ερώτημα που προβάλλει συχνά στο νου των σπουδαστών, όταν συναντούν δηλώσεις σαν αυτή και να δώσουμε μια σύντομη απάντηση.

"Μπορούμε να καταλάβουμε", λένε, "την αναγκαιότητα της απόκρυφης από το πλήθος μυστικών τέτοιων όπως η Βριλ, ή η δύναμη που καταστρέφει βράχους, η οποία ανακαλύφθηκε από τον Τζ. Ο. Κήλυ της Φιλαδέλφειας, αλλά δεν μπορούμε να κατανοήσουμε ποιος κίνδυνος μπορεί να προκύψει από την αποκάλυψη ενός τόσο καθαρά φιλοσοφικού δόγματος όπως, π.χ. την εξέλιξη των πλανητικών αλύσων".

Ο κίνδυνος είναι αυτός: Δόγματα τέτοια όπως η πλανητική αλύσος ή οι επτά φυλές, δίνουν αμέσως έναν υπαινιγμό για την επταπλή φύση του ανθρώπου, γιατί κάθε στοιχείο σχετίζεται με ένα πεδίο, έναν πλανήτη και μια φυλή και τα ανθρώπινα στοιχεία σε κάθε πεδίο συσχετίζονται με τις επταπλές απόκρυφες δυνάμεις, όπου αυτές των ανωτέρων πεδίων έχουν τρομακτική ισχύ. Έτσι κάθε επταδική διαίρεση παρέχει αμέσως ένα ίχνος για τις τρομακτικές απόκρυφες δυνάμεις, η κακή χρήση των οποίων θα προκαλέσει ανυπολόγιστο κακό στην ανθρωπότητα. Ένα ίχνος που, ίσως, να μην είναι ίχνος για την παρούσα γενιά – ειδικά των Δυτικών – επειδή προστατεύεται από την ίδια της την τυφλότητα και την άγνοια της υλιστικής της δυσπιστίας προς το απόκρυφο, αλλά ένα ίχνος που θα μπορούσε να είναι πολύ πραγματικό κατά τους πρώτους αιώνες της χριστιανικής εποχής, σε ανθρώπους που ήταν απόλυτα πεπεισμένοι για την πραγματικότητα του αποκρυφισμού και που

εισέρχονταν σ' ένα κύκλο εκφυλισμού, που θα τους έκανε ώριμους για την κακή χρήση των απόκρυφων δυνάμεων και μιας μαγείας της χειρότερης μορφής.

Τα στοιχεία αποκρύφθηκαν, είναι αλήθεια, αλλά η ίδια η γνώση και η πραγματική της ύπαρξη ποτέ δεν κρατήθηκε μυστική από τους Ιεροφάντες των Ναών, στους οποίους τα ΜΥΣΤΗΡΙΑ υπήρξαν πάντα μια μαθητεία και μια παρακίνηση προς την αρετή. Αυτό δεν είναι καινούργιο και έγινε επανειλημμένα γνωστό από τους μεγάλους μνημένους, από τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα μέχρι τους Νεοπλατωνικούς. Η καινούργια θρησκεία των Ναζαρηνών είναι αυτή που επέφερε μια αλλαγή προς το χειρότερο, με μια πολιτική αιώνων.

Ακόμα υπάρχει ένα πολύ γνωστό και πολύ περίεργο γεγονός, το οποίο επιβεβαίωσε στην συγγραφέα ένας σεβαστός κύριος που υπηρετεί για χρόνια σε μια Ρωσική Πρεσβεία. Δηλαδή, ότι υπάρχουν αρκετά στοιχεία στην Αυτοκρατορική Βιβλιοθήκη της Πετρούπολης, τα οποία δείχνουν πως ακόμα και την εποχή που στην Ρωσία άνθιζαν ανεμπόδιστα ο Ελευθεροτεκτονισμός και οι Μυστικές Κοινωνίες των Μυστικιστών – δηλαδή κατά το τέλος του περασμένου και στις αρχές του τωρινού αιώνα – πάρα πολλοί Ρώσοι Μυστικιστές ταξίδευαν στο Θιβέτ μέσω των Ουραλίων σε αναζήτηση γνώσης και μύησης στις άγνωστες κρύπτες της Κεντρικής Ασίας. Και ότι πολλοί επέστρεψαν μετά από χρόνια με ένα πλούσιο απόθεμα πληροφοριών, τέτοιων που δεν θα μπορούσαν να τους είχαν δοθεί πουθενά στην Ευρώπη. Μπορώ να απαριθμήσω αρκετές περιπτώσεις και να αναφέρω γνωστά ονόματα, αλλά δεν το κάνω γιατί μια τέτοια δημοσιότητα ίσως να ενοχλούσε τους επιζώντες συγγενείς των αναφερθέντων Μνημένων. Όποιος θέλει μπορεί να κοιτάξει τα Χρονικά και την Ιστορία του Ελευθεροτεκτονισμού στα αρχεία της ρωσικής μητρόπολης και θα βεβαιωθεί για το γεγονός που αναφέρθηκε.

Αυτό επιβεβαιώνει το γεγονός που έχει λεχθεί πολλές φορές πριν και, δυστυχώς, υπερβολικά αδιάκριτα. Οι κακοήθεις κατηγορίες για σκόπιμη επινόηση και εξαπάτηση με κάποιο σκοπό, που εκτοξεύονται ενάντια σε κείνους που βεβαιώνουν ένα πραγματικό – έστω και ελάχιστα γνωστό – γεγονός, αντί να αποτελούν ευεργεσία στην ανθρωπότητα δημιουργούν απλώς κακό κάρμα στους συκοφάντες. Αλλά τώρα το κακό έχει γίνει και δεν θα πρέπει να αρνούμαστε την αλήθεια, οποιεσδήποτε και αν είναι οι συνέπειες. Πρόκειται για μια νέα θρησκεία; Μας ρωτάνε. Κάθε άλλο· δεν είναι θρησκεία, ούτε η φιλοσοφία της είναι καινούργια. Γιατί, όπως έχει ήδη αναφερθεί, είναι τόσο παλιά όσο και ο σκεπτόμενος άνθρωπος. Τα δόγματά της δημοσιεύονται τώρα για πρώτη φορά, αλλά έχουν παρουσιαστεί προσεχτικά και έχουν διδαχθεί από αρκετούς Ευρωπαίους Μνημένους - ειδικά από τον αείμνηστο Ραγκόν.

Πολλοί μεγάλοι σχολιαστές έχουν δηλώσει ότι ποτέ δεν υπήρξε θρησκευτικός ιδρυτής, άριας, σημιτικής ή τουρανικής φυλής, ο οποίος να επινόησε μια νέα θρησκεία, ή να αποκάλυψε μια νέα αλήθεια. Οι ιδρυτές αυτοί ήταν όλοι μεταβιβαστές, όχι αρχικοί δάσκαλοι. Ήταν συγγραφείς νέων μορφών και ερμηνειών, ενώ οι αλήθειες στις οποίες βασίζονταν ήταν τόσο παλιές, όσο και η ανθρωπότητα. Διαλέγοντας μια ή περισσότερες από κείνες τις μεγάλες αλήθειες – πραγματικότητες, ορατές μόνο στα μάτια του αληθινού Σοφού και Οραματιστή – ανάμεσα από τις πολλές που αποκαλύφθηκαν προφορικά στον άνθρωπο και που διατηρήθηκαν και διαιωνίστηκαν μέσα στα άδυστα των ναών μέσω μύησης, κατά την διάρκεια των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ και με προσωπική μεταβίβαση, αποκάλυψαν αυτές τις αλήθειες στις μάζες. Έτσι, κάθε έθνος δέχτηκε με την σειρά του μερικές από τις αλήθειες αυτές, κάτω από το πέπλο του δικού του τοπικού και ιδιαίτερου συμβολισμού, οι οποίες με την πάροδο του χρόνου αναπτύχθηκαν σε μια λίγο ή πολύ φιλοσοφική παιδεία, ένα Πάνθεο με μυθική μεταμφίεση. Γι' αυτό και ο Κομφούκιος, ένας πολύ αρχαίος νομοθέτης από άποψη ιστορικής χρονολογίας, αλλά πολύ σύγχρονος Σοφός στην Ιστορία του Κόσμου, παρουσιάζεται από το δρ. Λέγκειρ¹⁹ – ο οποίος τον ονομάζει "εμφατικά μεταβιβαστή όχι δημιουργό" – να λέει: "Εγώ μόνο μεταβιβάζω: δεν μπορώ να δημιουργήσω καινούργια πράγματα. Πιστεύω στους αρχαίους, γι' αυτό τους αγαπώ".²⁰

Και η συγγραφέας τους αγαπάει, γι' αυτό και πιστεύει στους αρχαίους και στους σύγχρονους κληρονόμους της Σοφίας τους. Και πιστεύοντας και στους δυο, μεταβιβάζει τώρα αυτό

¹⁹ *Η Ζωή του Κομφούκιου*, όπως αναφέρεται από τον Μαξ Μύλλερ στο έργο του *Διαλέξεις*, σελ. 157.

²⁰ Λουν-Γιου (Ανάλεκτα), VII, I. Από το έργο του Ο. Σκοτ, *Σύντομη Περιγραφή της Κινέζικης Φιλολογίας*, Βερολίνο 1854, σελ. 7.

που δέχτηκε και έμαθε η ίδια, σε εκείνους που θέλουν να το δεχτούν. Όσο για κείνους που θα απορρίψουν την μαρτυρία της – δηλ. την μεγάλη πλειοψηφία – δεν θα κρατήσει καμιά κακία, επειδή θα έχουν τόσο δίκαιο να αρνηθούν όσο αυτή έχει δίκαιο να βεβαιώνει, γιατί κοιτάζουν την ΑΛΗΘΕΙΑ από δυο εντελώς διαφορετικές σκοπιές. Σύμφωνα με τους κανόνες του κριτικού σχολιασμού, ο Ανατολιστής πρέπει να απορρίψει *a priori* κάθε ένδειξη την οποία δεν μπορεί να επαληθεύσει πλήρως ο ίδιος. Και πώς μπορεί ένας Δυτικός σχολιαστής να δεχτεί κάτι για το οποίο δεν γνωρίζει τίποτα, με βάση τις διαδόσεις; Πράγματι ό,τι παρουσιάζεται σ' αυτούς τους τόμους έχει παρθεί από προφορικές, όσο και από γραπτές διδασκαλίες. Αυτή η πρώτη δόση των εσωτερικών δογμάτων βασίζεται πάνω σε Στάντζα, οι οποίες είναι τα αρχεία ενός λαού άγνωστου στην εθνολογία. Υποστηρίζεται ότι είναι γραμμένες σε μια γλώσσα που δεν υπάρχει στον κατάλογο των γλωσσών και των διαλέκτων τις οποίες γνωρίζουν οι φιλόλογοι. Λέγεται ότι προέρχεται από μια πηγή (Αποκρυφισμός) την οποία απορρίπτει η επιστήμη και τέλος, προσφέρονται μέσω ενός πράκτορα ο οποίος έχει συχνά δυσφημιστεί στα μάτια του κόσμου από όλους εκείνους που μισούν τις δυσάρεστες αλήθειες, ή που έχουν να υπερασπιστούν κάποιο δικό τους ιδιαίτερο χόμπι. Επομένως, η απόρριψη αυτών των διδασκαλιών πρέπει να αναμένεται και πρέπει να γίνει δεκτή εκ των προτέρων. Σε κανέναν που θεωρεί τον εαυτό του "μελετητή" σε οποιοδήποτε τμήμα της ακριβούς επιστήμης, δεν θα επιτραπεί να εξετάσει αυτές τις διδασκαλίες σοβαρά, θα χλευασθούν και θα απορριφθούν *a priori* σ' αυτόν τον αιώνα" αλλά μόνο σ' αυτόν. Γιατί κατά τον εικοστό αιώνα οι μελετητές θα αρχίσουν να αναγνωρίζουν ότι η Μυστική Δοξασία δεν ήταν ούτε επινόηση ούτε υπερβολή, αλλά αντίθετα ότι απλώς περιγράφηκε και ότι τελικά οι διδασκαλίες της προηγούνται ακόμα και των *Βέντα*.²¹ Μήπως και οι *Βέντα* δεν περιγελάστηκαν, απορρίφθηκαν και δεν αποκλήθηκαν "σύγχρονη πλαστογράφηση" ακόμα και πριν από πενήντα χρόνια; Μήπως και τα σανσκριτικά δεν θεωρήθηκαν κάποτε - σύμφωνα με τον Λεμπριέρ και άλλους σχολιαστές - απόγονος της ελληνικής και μια διάλεκτος προερχόμενη απ' αυτήν; Γύρω στο 1820 ο καθ. Μαξ Μύλλερ μας λέει ότι τα ιερά βιβλία των Μπραχμάνων, των Μάγων και των Βουδιστών "ήταν όλα άγνωστα, η ίδια τους η ύπαρξη αμφισβητείτο και δεν υπήρχε ούτε ένας σχολιαστής που θα μπορούσε να μεταφράσει μια σειρά των *Βέντα*... του *Ζεντ-Αβέστα*, ή... της βουδιστικής *Τριπιτάκα*". Και τώρα οι *Βέντα* αποδεικνύεται ότι είναι ένα έργο τεράστιας αρχαιότητας του οποίου η "διατήρηση ισοδυναμεί σχεδόν με θαύμα".²²

Το ίδιο θα ειπωθεί για την Μυστική Αρχαϊκή Δοξασία όταν δοθούν αποδείξεις για την αναμφίβολη ύπαρξη και τα αρχεία της. Αλλά θα περάσουν αιώνες πριν δοθεί κάτι περισσότερο απ' αυτό. Πριν από δέκα χρόνια η συγγραφέας στο βιβλίο της *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* μιλώντας για τα κλειδιά των ζωδιακών μυστηρίων που έχουν χαθεί για τον κόσμο, παρατήρησε: "Το κλειδί αυτό πρέπει να γυριστεί επτά φορές πριν αποκαλυφθεί ολόκληρο το σύστημα. Εμείς θα του δώσουμε μόνο μια στροφή, και έτσι θα επιτρέψουμε στον αμύητο να ρίξει μόνο μια φευγαλέα ματιά στο μυστήριο. Ευτυχισμένοι εκείνοι που θα κατανοήσει το σύνολο!"

Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για ολόκληρο το εσωτερικό σύστημα. Μια στροφή του κλειδιού, και όχι άλλη, δόθηκε στην "ΊΣΙΔΑ". Ακόμα περισσότερα εξηγούνται σ' αυτούς τους τόμους. Εκείνη την εποχή η συγγραφέας ελάχιστα γνώριζε την γλώσσα στην οποία ήταν γραμμένο το έργο, και η αποκάλυψη πολλών πραγμάτων, τα οποία αναφέρονταν ελεύθερα, ήταν απαγορευμένη. Κατά τον εικοστό αιώνα ίσως σταλεί από τους Δασκάλους της Σοφίας κάποιος μαθητής καλύτερα πληροφορημένος και προικισμένος για να δώσει τελικές και αναντίρρητες αποδείξεις για την ύπαρξη μιας Επιστήμης που ονομάζεται *Γκούπτα-Βίντια* και για να δείξει ότι, σαν την μοναδική μυστηριώδη πηγή του Νείλου, η πηγή όλων των θρησκειών και των φιλοσοφιών που είναι γνωστές στον κόσμο είχε για πολλά χρόνια ξεχαστεί και χαθεί για τον άνθρωπο, αλλά τώρα βρέθηκε.

Ένα έργο σαν το παρόν θα έπρεπε να παρουσιάζεται όχι με έναν απλό Πρόλογο, αλλά με έναν ολόκληρο τόμο. Έναν τόμο που να δίνει γεγονότα και όχι απλές εξετάσεις, αφού η ΜΥΣΤΙΚΗ

²¹ Αυτό δεν έχει την έννοια της προφητείας, αλλά είναι απλώς μια δήλωση βασισμένη πάνω στην γνώση των γεγονότων. Σε κάθε αιώνα γίνεται μια προσπάθεια να δείχτει στον κόσμο πως ο Αποκρυφισμός δεν είναι μια ανόητη δεισιδαιμονία. Μόλις επιτραπεί να υποχωρήσει λίγο η πόρτα, θα ανοίγει όλο και περισσότερο σε κάθε αιώνα. Οι καιροί έχουν ωριμάσει για μια πιο σοβαρή γνώση από αυτήν που έχει επιτραπεί μέχρι τώρα, αν και ακόμα πολύ περιορισμένη.
²² *Ψήγματα από ένα Γερμανικό Εργαστήριο*, τόμ. Ι, σελ. 24, "Διάλεξη πάνω στους *Βέντα*", έκδοση 1867.

ΔΟΞΑΣΙΑ δεν είναι μια πραγματεία, ή μια σειρά κενών θεωριών, αλλά περιέχει όλα όσα μπορούν να δοθούν στον κόσμο αυτό τον αιώνα.

Θα ήταν εντελώς άχρηστο να παρουσιάσουμε σ' αυτές τις σελίδες ακόμα κι εκείνα τα τμήματα της εσωτερικής διδασκαλίας που δεν κρατήθηκαν μυστικά, αν δεν εδραιωθεί πρώτα η γνησιότητα και η αυθεντικότητα - ή τουλάχιστον η πιθανότητα - της ύπαρξης μιας τέτοιας διδασκαλίας. Δηλώσεις σαν αυτές που πρόκειται να γίνουν, πρέπει να φανούν ότι επιβεβαιώνονται από διάφορες αυθεντίες: από αρχαίους φιλοσόφους, κλασικούς, ακόμα και από ορισμένους Πατέρες της Εκκλησίας, μερικοί από τους οποίους γνώριζαν αυτές τις δοξασίες, είχαν δει και είχαν διαβάσει έργα γραμμένα γύρω απ' αυτές και μερικοί από τους οποίους είχαν μνηθεί προσωπικά στα αρχαία μυστήρια κατά την διάρκεια των οποίων τα απόκρυφα δόγματα αναπαριστάνονταν συμβολικά. Η συγγραφέας θα είναι αναγκασμένη να αναφέρει ιστορικά και αξιόπιστα ονόματα - να παραθέσει αποσπάσματα γνωστών συγγραφέων, αρχαίων και σύγχρονων, αναγνωρισμένης ικανότητας, ικανής κρίσης και εγκυρότητας, καθώς επίσης να αναφέρει μερικούς από τους πιο διάσημους γνώστες της μυστικής τέχνης και επιστήμης, μαζί με τα μυστήριά της, όπως έχουν αποκαλυφθεί, ή μάλλον - όπως έχουν μερικά παρουσιαστεί στο κοινό με την παράξενη αρχαϊκή μορφή τους.

Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί αυτός ο αντικειμενικός σκοπός; Αυτό ήταν ένα ερώτημα που εμφανιζόταν συνεχώς. Για να διευκρινίσουμε περισσότερο το σχέδιό μας, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια παρομοίωση. Όταν ένας τουρίστας που έρχεται από μια γνωστή περιοχή, φτάνει ξαφνικά στα όρια μιας άγνωστης χώρας, η οποία περιβάλλεται και κρύβεται από ένα τεράστιο φράγμα αδιάβατων βράχων, αρνείται να δεχτεί ότι ανατράπηκαν τα εξερευνητικά του σχέδια, ότι η πρόσβαση πέρα από εκεί είναι απαγορευμένη. Αλλά αν δεν μπορεί να επισκεφθεί την μυστηριώδη περιοχή προσωπικά, ίσως μπορέσει να βρει τρόπο να την εξετάσει από κάποια προσιτή απόσταση. Βοηθούμενος από την γνώση των τοπίων που έχει ήδη περάσει, μπορεί να πάρει μια γενική και αρκετά σωστή ιδέα της περιοχής πέραν των βράχων, αν μπορέσει απλώς να ανεβεί στο πλησιέστερο ύψωμα που βρίσκεται μπροστά του. Μόλις βρεθεί εκεί μπορεί με την άνεση του να συγκρίνει αυτά που μόλις διακρίνει με κείνα που μόλις πέρασε, τώρα που - χάρη στις προσπάθειες του - βρίσκεται πέρα από την γραμμή της ομίχλης και των νεφοσκεπών γκρεμών.

Σε αυτούς τους δυο τόμους δεν μπορεί να προσφερθεί ένα τέτοιο σημείο προκαταρκτικής παρατήρησης σε όσους θα ήθελαν να αποκτήσουν μια πιο σωστή κατανόηση των μυστηρίων των προ-αρχαϊκών περιόδων που δίνονται στα κείμενα. Αλλά όλα αυτά θα τα βρει στον τρίτο τόμο του παρόντος έργου, αν ο αναγνώστης έχει την υπομονή να εξετάσει την παρούσα κατάσταση των πίστσεων και των θρησκείων στην Ευρώπη και να την συγκρίνει και να την ελέγξει με κείνα που είναι γνωστά στην ιστορία για τις εποχές που προηγήθηκαν και που ακολούθησαν την χριστιανική εποχή.

Στον τρίτο τόμο θα γίνει μια σύντομη παρουσίαση όλων των σπουδαιότερων μνημένων οι οποίοι είναι γνωστοί στην ιστορία και θα περιγραφεί η πτώση των μυστηρίων μετά από την οποία άρχισε η εξαφάνιση και η τελική συστηματική απάλειψη από την μνήμη των ανθρώπων της πραγματικής φύσης της μύησης και της Μυστικής Επιστήμης. Από εκείνη την εποχή οι διδασκαλίες της έγιναν Απόκρυφες και η Μαγεία εμφανιζόταν πολύ συχνά κάτω από το σεβαστό, αλλά συχνά παραπλανητικό όνομα της Ερμητικής φιλοσοφίας. Ενώ στους αιώνες που προηγήθηκαν της δίκης μας εποχής ο πραγματικός Αποκρυφισμός κυριαρχούσε ανάμεσα στους Μυστικιστές, αντίθετα μετά την αρχή του Χριστιανισμού επικράτησε η Μαγεία, ή μάλλον η Μαγγανεία, με τις Απόκρυφες Τέχνες της.

Κατά τη διάρκεια αυτών των πρώτων αιώνων, οι μεγάλες και ένθερμες προσπάθειες των φανατικών να εξαφανίσουν κάθε ίχνος του πνευματικού και νοητικού μόχθου των Παγανιστών, απέτυχαν. Αλλά το ίδιο το πνεύμα του κακού δαίμονα της θρησκοληψίας και της αδιαλλαξίας παραποίησε συστηματικά από τότε κάθε λαμπρή σελίδα που γράφηκε κατά τις προ-χριστιανικές περιόδους. Ακόμα και μέσα στα αβέβαια αρχεία της η ιστορία διατήρησε αρκετά απ' αυτά που διασώθηκαν, ώστε να μπορεί να ριχτεί ένα αμερόληπτο φως πάνω στο σύνολο. Ας χρονοτριβήσει, λοιπόν, λιγάκι ο αναγνώστης μαζί με την συγγραφέα πάνω στο σημείο της παρατήρησης που

επιλέχθηκε. Του ζητάμε να στρέψει όλη την προσοχή του σε κείνη την χιλιετία η οποία χάρισε τις προχριστιανικές και τις μεταχριστιανικές περιόδους, με το έτος ΕΝΑ της γέννησης του Χριστού. Αυτό το γεγονός – είτε είναι σωστό ιστορικά είτε όχι – χρησιμοποιήθηκε παρ' όλα αυτά σαν το πρώτο σημάδι για την ανέγερση πολλαπλών προπυργίων ενάντια σε κάθε πιθανή επιστροφή, ή έστω σε κάθε πιθανή ματιά, πίσω στις μισητές θρησκείες του παρελθόντος. Μισητές και φοβερές, γιατί ρίχνουν ένα τόσο ζωντανό φως πάνω στην καινούργια και σκόπιμα συγκαλυμμένη ερμηνεία εκείνου που είναι γνωστό σαν ο "Νέος θείος Νόμος".

Όσο υπεράνθρωπες και αν ήταν οι προσπάθειες των πρώτων Χριστιανών πατέρων να εξαφανίσουν την Μυστική Δοξασία από την ίδια τη μνήμη των ανθρώπων, όλες απέτυχαν. Η αλήθεια δεν μπορεί ποτέ να δολοφονηθεί, γι' αυτό και απέτυχαν να εξαλείψουν εντελώς από το πρόσωπο της γης κάθε ίχνος εκείνης της αρχαίας Σοφίας και να αλυσοδέσουν και να φιμώσουν κάθε μάρτυρα που την επιβεβαίωνε. Ας σκεφτεί μόνο κανείς τις χιλιάδες, ή ίσως εκατομμύρια, χειρογράφων που κήκαν. Τα μνημεία με τις φανερές επιγραφές και τα εικονογραφημένα σύμβολα που έγιναν σκόνη. Ας σκεφτεί κανείς τις ομάδες των πρώτων ερημιτών και ασκητών που τριγύριζαν στις ερειπωμένες πόλεις της Άνω και Κάτω Αιγύπτου, στις έρημους και στα βουνά, στις κοιλάδες και στα οροπέδια, ψάχνοντας και αναζητώντας να καταστρέψουν κάθε οβελίσκο και κάθε στήλη, κάθε κύλινδρο ή περγαμηνή που μπορούσαν να βάλουν στο χέρι, και η οποία θα έφερε απλώς το σύμβολο του ταυ, ή οποιοδήποτε άλλο σύμβολο που είχε δανειστεί ή είχε υιοθετήσει η νέα πίστη, και τότε θα καταλάβει πολύ καλά πώς έγινε και διασώθηκαν μόνο τόσο λίγα από τα αρχεία του παρελθόντος. Πράγματι, το μοχθηρό πνεύμα του φανατισμού, του πρώτου και μεσαιωνικού Χριστιανισμού καθώς και του Ισλάμ, προτιμούσε πάντα να διαμένει στο σκοτάδι και στην άγνοια, και έτσι και οι δυο αυτές θρησκείες έκαναν:

"... τον ήλιο σαν αίμα, την γη έναν τάφο,
τον τάφο μια κόλαση,
και την ίδια την κόλαση ένα ζοφερό σκότος".²³

Και οι δυο πίστεις κέρδισαν τους οπαδούς τους με την δύναμη του ξίφους· και οι δυο έχτισαν τις εκκλησίες τους πάνω σε ουρανομήκεις εκατόμβες ανθρωπίνων θυμάτων. Πάνω από την πύλη του 1ου αιώνα της εποχής μας έλαμψαν μοιραία τα δυσοίωνα λόγια "το ΚΑΡΜΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ". Πάνω από την πύλη του δικού μας αιώνα, ένας μελλοντικός οραματιστής ίσως να διακρίνει κάποια άλλα λόγια, που θα αναφέρονται στο κάρμα από την παραποίηση της ΙΣΤΟΡΙΑΣ με γεγονότα που αποκρύφτηκαν σκόπιμα· με την συκοφάντηση μεγάλων προσωπικοτήτων από τους μεταγενέστερους, που ξεσκίστηκαν ανάμεσα στα δυο άρματα του Τζαγκανάτχα, τον Φανατισμό και τον Υλισμό, όπου ο ένας αποδέχεται πάρα πολλά και ο άλλος απορρίπτει τα πάντα. Σοφός είναι εκείνος που παραμένει στην χρυσή μέση ατραπό, που πιστεύει στην αιώνια δικαιοσύνη των πραγμάτων.

Ο Φαϊτζί Ντιβάν, ο "μάρτυρας των θαυμάσιων ομιλιών ενός ελεύθερου στοχαστή που ανήκει σε χίλια τάγματα", λέει:

"Κατά την ημέρα της κρίσης, όταν όλα τα περασμένα πράγματα θα ξεχαστούν, τα αμαρτήματα της Κά'μπα θα συγχωρεθούν χάριν της σκόνης των χριστιανικών εκκλησιών".

Σ' αυτό ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας* (σελ. 256-257), απαντάει:

"Τα αμαρτήματα του Ισλάμ είναι τόσο ανάξια όσο και η σκόνη της Χριστιανοσύνης. Κατά την ημέρα της κρίσης τόσο οι Μωαμεθανοί όσο και οι Χριστιανοί θα καταλάβουν την κενότητα των θρησκευτικών δογμάτων τους. Οι άνθρωποι μάχονται για τη θρησκεία στη γη, αλλά στον ουρανό θα ανακαλύψουν ότι υπάρχει μόνο μια αληθινή θρησκεία, η λατρεία του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ του θεού".

²³ Λόρδου Μπάυρον, το *Προσκύνημα του Τσάιλντ Χάρολντ*, Τραγούδι IV, 34.

Με άλλα λόγια -"ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ (Η ΝΟΜΟΣ) ΑΝΩΤΕΡΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ" – «*Satyam Nasti Paro Dharman*» το ρητό του Μαχαράτζα του Μπεναρές, που υιοθέτησε η Θεοσοφική Εταιρία.

Όπως αναφέρθηκε ήδη στον Πρόλογο, η Μυστική Δοξασία δεν είναι μια καινούργια απόδοση της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, όπως ήταν η αρχική πρόθεση. Είναι μάλλον, μια ογκώδης επεξήγηση της και παρ' όλο που είναι τελείως ανεξάρτητη από το προηγούμενο έργο, μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα αναπόφευκτο αποτέλεσμα του. Πολλά απ' όσα αναφέρονται στην ΙΣΙΔΑ μπορούσαν να κατανοηθούν ελάχιστα από τους θεοσοφιστές εκείνης της εποχής. Τώρα η *Μυστική Δοξασία* θα ρίξει περισσότερο φως σε πολλά προβλήματα που έμειναν άλυτα στο πρώτο έργο, ειδικά στις αρχικές σελίδες, οι οποίες ποτέ δεν κατανοήθηκαν.

Μέσα στους δυο τόμους του βιβλίου *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, που ασχολούνταν απλώς με τις φιλοσοφίες των ιστορικών χρόνων και τον αντίστοιχο συμβολισμό των αρχαίων εθνών, μπορούσε να ριχτεί μόνο μια βιαστική ματιά στο πανόραμα του Αποκρυφισμού. Στο παρόν έργο δίνεται μια λεπτομερής Κοσμογονία και η εξέλιξη των τεσσάρων Φυλών που προηγήθηκαν της δικής μας Πέμπτης Φυλής. Έτσι δυο ολόκληροι τόμοι εξηγούν εκείνο που αναφέρθηκε μόνο στην πρώτη σελίδα της *Ίσιδας Αποκαλυμμένης*, καθώς και λίγους υπαινιγμούς που βρίσκονταν σκόρπιοι στο όλο έργο. Αλλά και σ' αυτούς τους τόμους δεν μπορούμε να επιχειρήσουμε μια εκτεταμένη αναφορά των Αρχαϊκών Επιστημών, αν δεν τακτοποιήσουμε πρώτα μερικά σημαντικά προβλήματα, όπως είναι η Κοσμική και Πλανητική Εξέλιξη και η βαθμιαία ανάπτυξη των μυστηριωδών Ανθρωποτήτων και φυλών που προηγήθηκαν της δικής μας "Αδαμικής" Ανθρωπότητας. Γι' αυτό, στην πραγματικότητα, η τωρινή προσπάθεια να δια φωτίσουμε μερικά από τα μυστήρια της εσωτερικής φιλοσοφίας δεν έχει καμιά σχέση με το προηγούμενο έργο. Για παράδειγμα, ας επιτραπεί στην συγγραφέα να εξηγήσει τι θέλει να πει.

Ο πρώτος τόμος του βιβλίου *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* αρχίζει με μια αναφορά σε "ένα παλιό Βιβλίο":

Τόσο παλιό ώστε οι σύγχρονοι αρχαιολόγοι μας μπορεί να μελετούν τις σελίδες του για ατέλειωτα χρόνια και να μην είναι σε θέση να συμφωνήσουν ως προς την φύση του υλικού πάνω στο οποίο έχει γραφτεί. Είναι το μοναδικό γνήσιο αντίγραφο που υπάρχει σήμερα. Το αρχαιότερο εβραϊκό κείμενο πάνω στην απόκρυφη γνώση - το *Σιφρά τι-Τσενιούτα* - το χρησιμοποίησε σαν βάση και μάλιστα σε μια εποχή όπου ήδη θεωρείτο ένα πραγματικό λείψανο. Μια από τις εικόνες του παρουσιάζει την θεία Ουσία να εκπορεύεται από τον ΑΔΑΜ,²⁴ σαν ένα φωτεινό τόξο που προχωράει για να σχηματίσει έναν κύκλο και ύστερα, έχοντας φτάσει στο ανώτερο σημείο της περιφέρειάς του, η άφατη Δόξα γυρίζει πάλι προς τα πίσω και επιστρέφει στην γη, φέρνοντας μέσα στην δίνη της έναν ανώτερο τύπο ανθρωπότητας. Καθώς πλησιάζει όλο και πιο κοντά στον πλανήτη μας, η Εκπόρευση γίνεται όλο και πιο σκιώδης, μέχρις ότου, όταν αγγίζει το έδαφος, είναι τόσο σκοτεινή όσο η νύχτα (σελ. 1).

Αυτό το "πολύ παλιό Βιβλίο" είναι το αρχικό έργο από το οποίο γράφηκαν οι πολλοί τόμοι του *Κιού-τι*. Αλλά απ' αυτόν τον μικρό τόμο δεν προέρχεται μόνο το *Κιού-τι* και το *Σιφρά τι-Τσενιούτα*, αλλά επίσης και το *Σεφέρ Γιετσιρά*,²⁵ το έργο που οι Εβραίοι Καμπαλιστές το αποδίδουν στον Πατριάρχη τους Αβραάμ· το βιβλίο του *Σου-Τζινγκ* η πρώτη Βίβλος της Κίνας· οι μυστικοί τόμοι του Αιγυπτίου Θωθ-Ερμή· τα *Πουρανά* της Ινδίας· η *Χαλδαική Βίβλος των Αριθμών* και η ίδια η Πεντάτευχος. Η παράδοση λέει ότι καταγράφηκε στην σενζαρική - την μυστική ιερατική γλώσσα - από τα λόγια των θείων Όντων που το υπαγόρευαν στους γιους του Φωτός, στην Κεντρική Ασία, στην αρχή της 5ης Φυλής (της δικής μας). Γιατί υπήρχε μια εποχή που αυτή η γλώσσα (η σενζαρική) ήταν γνωστή στους μυημένους κάθε έθνους· όταν οι πρόγονοι των

²⁴ Το όνομα χρησιμοποιείται εδώ με την έννοια της ελληνικής λέξης άνθρωπος.

²⁵ 2. Ο Ραβίνος Γιοσοούα μπεν-Χανανιά, που πέθανε το 72 μ.Χ., διακήρυξε ανοιχτά ότι είχε εκτελέσει θαύματα με την βοήθεια του βιβλίου *Σεφέρ Γιετσιρά*, και προκαλούσε οποιονδήποτε σκεπτικιστή. Ο Φρανκ, παίρνοντας αποσπάσματα από το Βαβυλωνιακό *Ταλμούδ*, αναφέρει άλλους δυο θαυματουργούς, τους Ραβίνους Χανίνα και Οσάια. Πολλοί Αποκρυφιστές, Αλχημιστές και Καμπαλιστές του Μεσαίωνα ισχυρίζονταν το ίδιο, και ακόμα και ο τελευταίος σύγχρονος Μάγος, ο Ελιφάς Λεβί, το ισχυρίζεται δημόσια και γραπτώς στα βιβλία του, τα σχετικά με την Μαγεία.

Τολτέκων την κατανοούσαν το ίδιο εύκολα όπως και οι κάτοικοι της χαμένης Ατλαντίδος, οι οποίοι την κληρονόμησαν με την σειρά τους από τους σοφούς της 3ης Φυλής, τους Μανούσι, που την έμαθαν κατευθείαν από τους ντέβα της 2ης και της 1ης Φυλής. Η "εικόνα" για την οποία μιλάμε στην *Ισιδα Αποκαλούμενη* αναφέρεται στην εξέλιξη εκείνων των Φυλών και της δικής μας Ανθρωπότητας της 4ης και 5ης Φυλής κατά το Βαίβασβάτα Μανβαντάρα ή "Γύρο". Κάθε Γύρος αποτελείται από τα γιουγκά των επτά περιόδων της Ανθρωπότητας - από τα οποία μέχρι τώρα έχουν περάσει τα τέσσερα και σύντομα πρόκειται να φτάσουμε στο μέσον του 5ου. Η εικόνα είναι συμβολική, όπως μπορεί να το καταλάβει ο καθένας, και καλύπτει το θέμα από την αρχή. Το παλιό βιβλίο, αφού περιγράφει την Κοσμική Εξέλιξη και εξηγεί την καταγωγή κάθε πράγματος πάνω στην γη, καθώς και του φυσικού ανθρώπου και αφού δίνει την αληθινή ιστορία των Φυλών από την Πρώτη μέχρι την Πέμπτη (την δική μας) Φυλή, δεν προχωράει περισσότερο. Σταματάει στην αρχή του Κάλι Γιουγκά, πριν από 4.989 χρόνια, στον θάνατο του Κρίσνα, του λαμπρού "θεού-ήλιου", ήρωα και αναμορφωτή.

Αλλά υπάρχει και ένα άλλο βιβλίο. Κανένας από τους κατόχους του δεν το θεωρεί πολύ αρχαίο, γιατί γεννήθηκε ταυτόχρονα, και είναι τόσο παλιό όσο και η Μαύρη Εποχή, δηλαδή πριν από 5.000 χρόνια περίπου. Σε εννιά χρόνια θα τελειώσει ο πρώτος κύκλος των πρώτων πέντε χιλιετιών, ο οποίος άρχισε με τον μεγάλο κύκλο του Κάλι Γιουγκά. Και τότε θα εκπληρωθεί η τελευταία προφητεία που αναφέρεται σ' αυτό το βιβλίο (τον πρώτο τόμο του προφητικού αρχείου της Μαύρης Εποχής). Δεν θα χρειαστεί να περιμένουμε πολύ, και αρκετοί από μας θα παρακολουθήσουν την Ανατολή ενός Νέου Κύκλου, στο τέλος του οποίου θα ρυθμιστούν και θα τακτοποιηθούν αρκετά θέματα μεταξύ των φυλών. Ο δεύτερος τόμος των Προφητειών είναι σχεδόν έτοιμος, αφού έχει αρχίσει να προετοιμάζεται από την εποχή του μεγάλου διαδόχου του Βούδα, του Σανκαρατσάρια.

Επίσης πρέπει να τονιστεί ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο θεωρείται το σπουδαιότερο στην σειρά αποδείξεων που έχουν δοθεί για την ύπαρξη μιας πρωταρχικής, παγκόσμιας Σοφίας, τουλάχιστον για τους χριστιανούς Καμπαλιστές και σπουδαστές. Οι διδασκαλίες ήταν εν μέρει τουλάχιστον γνωστές σε αρκετούς από τους Πατέρες της Εκκλησίας. Υποστηρίζεται πάνω σε καθαρά ιστορικές βάσεις, ότι ο Ωριγένης, ο Συνέσιος, ακόμα και ο Κλήμης ο Αλεξανδρινός, είχαν μυηθεί στα μυστήρια, πριν προσθέσουν στον Νεοπλατωνισμό της αλεξανδρινής σχολής την διδασκαλία των Γνωστικών κάτω από χριστιανικό πέπλο. Ακόμα, μερικά από τα δόγματα των μυστικών σχολών – αν και όχι όλα – διατηρήθηκαν στο Βατικανό και έγιναν από τότε αναπόσπαστο μέρος των μυστηρίων, με την μορφή προσθηκών στο αρχικό χριστιανικό πρόγραμμα από την Λατινική Εκκλησία. Τέτοιο είναι το υλοποιημένο δόγμα της Ασπίλης Σύλληψης. Αυτό ευθύνεται για την μεγάλη δίωξη που παρακινήθηκε από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ενάντια στον Αποκρυφισμό, στον Τεκτονισμό και στον ετερόδοξο μυστικισμό γενικά.

Οι μέρες του Κωνσταντίνου ήταν η τελευταία κρίσιμη καμπή στην ιστορία, η περίοδος της εντονότερης διαμάχης, η οποία στον Δυτικό κόσμο κατέληξε με την κατάπνιξη των παλιών θρησκειών χάριν της καινούργιας, που χτίστηκε πάνω τους. Από τότε και μετά η θέα στο απόμακρο παρελθόν, πέρα από τον "Κατακλυσμό" και τον Κήπο της Εδέμ, άρχισε βίαια και αμείλικτα να κλείνει με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσον ενάντια στα αδιάκριτα βλέμματα των μεταγενέστερων. Όμως, ακόμα και ανάμεσα σ' αυτά τα παραμορφωμένα αρχεία παραμένουν αρκετά που μας δίνουν το δικαίωμα να ισχυριστούμε ότι υπάρχουν εκεί όλες οι πιθανές ενδείξεις για την πραγματική ύπαρξη ενός Πατρικού Δόγματος. Διάφορα αποσπάσματα διασώθηκαν από γεωλογικούς και πολιτικούς κατακλυσμούς για να μας πουν την ιστορία. Και καθένα μας δείχνει ότι η Μυστική τώρα Σοφία ήταν κάποτε η μοναδική κεφαλόβρυση, η αστείρευτη αιώνια πηγή από την οποία τρέφονταν όλοι οι χείμαρροι – οι μετέπειτα θρησκείες όλων των εθνών – από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο. Αυτή η περίοδος, που περιλαμβάνει τον Βούδα και τον Πυθαγόρα από την μια μεριά και τους Νεο-πλατωνιστές και τους Γνωστικούς από την άλλη, είναι η μόνη εστία – που έμεινε στην ιστορία – στην οποία συγκλίνουν για τελευταία φορά οι λαμπερές ακτίνες φωτός, που ξεχύνονται από τους αιώνες του παρελθόντος, χωρίς να σκιάζονται από το χέρι της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού.

Αυτός είναι ο λόγος που η συγγραφέας αναγκάστηκε να εργαστεί κάτω από την αναγκαιότητα να εξηγήσει τα γεγονότα τα οποία δίνονται από το αρχαιότατο παρελθόν, με ενδείξεις συγκεντρωμένες από την ιστορική περίοδο. Δεν υπήρχε κανένα άλλο πρόσφορο μέσο, αν δεν ήθελε να διατρέξει τον κίνδυνο να κατηγορηθεί άλλη μια φορά για έλλειψη μεθόδου και συστήματος. Το κοινό πρέπει να μάθει για τις προσπάθειες πολλών παγκόσμιων σοφών, μνημένων ποιητών, συγγραφέων και κλασικών κάθε εποχής, να διατηρήσουν στα αρχεία της ανθρωπότητας την γνώση για την ύπαρξη μιας τέτοιας φιλοσοφίας τουλάχιστον, αν όχι και των δογμάτων της. Οι Μνημένοι του 1888 θα παρέμεναν, πράγματι, ακατανόητοι και θα έμοιαζαν με απίθανο μύθο, αν δεν δειχνόταν ότι παρόμοιοι Μνημένοι έζησαν σε κάθε άλλη εποχή της ιστορίας. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο αναφέροντας κεφάλαιο και στίχο όπου βρίσκονται αναφορές σ' αυτές τις μεγάλες προσωπικότητες, από τις οποίες προηγήθηκε και ακολούθησε μια μεγάλη και ατέλειωτη σειρά άλλων διάσημων Προκατακλυσμιαίων και Μετακατακλυσμιαίων Δασκάλων των τεχνών. Έτσι, μπορεί κανείς να δείξει, βασιζόμενος σε ημι-παραδοσιακά και ημι-ιστορικά στοιχεία, ότι η γνώση του Απόκρυφου και η δύναμη που προσφέρει στον άνθρωπο, δεν είναι ολότελα φαντασίες, αλλά είναι τόσο παλιά όσο και ο ίδιος ο κόσμος.

Γι' αυτό, στους κριτές μου, παλιούς και καινούργιους – είτε πρόκειται για σοβαρούς κριτικούς είτε για κείνους τους περιστρεφόμενους δερβίσηδες της φιλολογίας που κρίνουν ένα βιβλίο από την δημοτικότητα ή μη του ονόματος του συγγραφέως, χωρίς να ρίχνουν ούτε μια ματιά στα περιεχόμενα, και που προσκολλώνται σαν θανατηφόροι βράκιοι στα πιο αδύνατα σημεία του σώματος – δεν έχω να πω τίποτε. Ούτε θα δεχτώ να προσέξω εκείνους τους παλαβούς συκοφάντες – ευτυχώς είναι ελάχιστοι – οι οποίοι, ελπίζοντας να τραβήξουν την δημόσια προσοχή κατηγορώντας κάθε συγγραφέα το όνομα του οποίου είναι περισσότερο γνωστό από το δικό τους, αφρίζουν και γαβγίζουν την ίδια την σκιά τους. Αυτοί, αφού στην αρχή ισχυρίζονταν για χρόνια ότι οι διδασκαλίες που παρουσιάζονταν μέσω του *Θεοσοφιστή* και που κορυφώθηκαν στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, είχαν όλες εφευρεθεί από την παρούσα συγγραφέα, τελικά άλλαξαν γνώμη και ανακοίνωσαν ότι η *Ίσιδα Αποκαλούμενη* και όλα τα υπόλοιπα ήταν πλαστογραφημένα από τον Ελιφάς Λεβί (!), τον Παράκελσο (!) και – *mirabile dictu* – από τον Βουδισμό και τον Μπραχμανισμό (!!!) Ακριβώς όπως κατηγορούν τον Ρενάν ότι έκλεψε την *Ζωή του Ιησού* από τα Ευαγγέλια, και τον Μαξ Μύλλερ τα *Μυστικά Βιβλία της Ανατολής* ή τη *Συλλογή* του από τις φιλοσοφίες των Μπραχμάνων και του Γκαουταμά του Βούδα. Αλλά στο κοινό γενικά και στους αναγνώστες της *Μυστικής Δοξασίας* πρέπει να επαναλάβω αυτό που έχω ήδη δηλώσει αρκετές φορές και που τώρα το ντύνω με τα λόγια του Μοντενιέ: Κύριοι, "ΕΦΤΙΑΞΑ ΕΔΩ ΜΟΝΑΧΑ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΕ ΔΙΚΟ ΜΟΥ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΠΟΥ ΤΑ ΕΝΩΝΕΙ".

Κόψτε το "σχοινί" και κάνετε το κομμάτια, αν θέλετε. Όσο για το μπουκέτο των ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ: δεν θα μπορέσετε ποτέ να απαλλαγείτε από αυτά. Μπορείτε απλώς να τα αγνοήσετε και τίποτε περισσότερο.

Μπορούμε να τελειώσουμε με λίγα λόγια σχετικά με τον πρώτο τόμο. Σε μια ΕΙΣΑΓΩΓΗ που προηγείται ενός Μέρους το οποίο ασχολείται με την Κοσμογονία, μερικά θέματα που αναφέρθηκαν ίσως να φαίνονται εκτός τόπου, αλλά μια προσεχτική εξέταση των όσων ήδη δόθηκαν με οδήγησε να μιλήσω γι' αυτά. Κάθε αναγνώστης θα κρίνει αναπόφευκτα τις δηλώσεις που έγιναν από την σκοπιά της δικής του γνώσης, εμπειρίας και συνείδησης, βασιζόμενος σ' αυτά που ήδη γνωρίζει. Το γεγονός αυτό η συγγραφέας είναι αναγκασμένη να μην το ξεχνά ποτέ: γι' αυτό και υπάρχουν στον πρώτο τόμο συχνές αναφορές σε θέματα τα οποία, αν μιλήσουμε με ακρίβεια, ανήκουν σε ένα μετέπειτα τμήμα του έργου, αλλά τα οποία δεν μπορούν να αγνοηθούν, αν δεν θέλουμε ο αναγνώστης να θεωρήσει το βιβλίο πράγματι σαν παραμύθι: ένα φανταστικό κατασκευάσμα κάποιας σύγχρονης διάνοιας.

Έτσι, το Παρελθόν θα μας βοηθήσει να αντιληφθούμε το ΠΑΡΟΝ και το παρόν να εκτιμήσουμε καλύτερα το ΠΑΡΕΛΘΟΝ. Τα λάθη της ημέρας πρέπει να εξηγηθούν και να εξαλειφθούν και όμως είναι προφανές - και στην παρούσα περίπτωση αυτό ισχύει με βεβαιότητα - ότι για μια ακόμα φορά η μαρτυρία των παλιών εποχών και της ιστορίας δεν θα καταφέρει να εντυπωσιάσει κανέναν, εκτός από τον πολύ ενορατικό – πράγμα που σημαίνει ελάχιστους. Αλλά σ'

αυτήν την περίπτωση, όπως και σε όλες τις παρόμοιες, οι ειλικρινείς και οι πιστοί μπορούν να παρηγορηθούν παρουσιάζοντας στον σύγχρονο σκεπτικιστή Σαδδουκαίο την μαθηματική απόδειξη και την υπόμνηση του άκαμπτου πείσματος και του φανατισμού του. Υπάρχει ακόμα, κάπου στα αρχεία της Γαλλικής Ακαδημίας, ο διάσημος νόμος των πιθανοτήτων που δημιουργήθηκε από ορισμένους μαθηματικούς μέσω μιας αλγεβρικής διαδικασίας προς χάριν των σκεπτικιστών. Αναφέρει το εξής: αν δυο άτομα δίνουν την μαρτυρία ενός γεγονότος, μεταβιβάζοντας το καθένα $5/6$ αξιοπιστίας, τότε το γεγονός θα έχει $35/36$ αξιοπιστίας, δηλαδή ο λόγος ανάμεσα στην πιθανότητα και στην απιθανότητά του θα είναι 1 προς 35. Αν ενωθούν τρεις τέτοιες ενδείξεις, τότε η αξιοπιστία θα γίνει $215/216$. Η συμφωνία δέκα ατόμων που το καθένα παρέχει $1/2$ αξιοπιστίας, θα δώσει αξιοπιστία $1023/1024$ κ.τ.λ. Ο Αποκρυφιστής μπορεί να μείνει ικανοποιημένος και να μη νοιαστεί για περισσότερα.

ΠΡΟΟΙΜΙΟ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Ένα Αρχαϊκό Χειρόγραφο – μια συλλογή από φύλλα φοινικιάς που με κάποια άγνωστη ειδική τεχνική έχουν γίνει άφθαρτα από νερό, φωτιά και αέρα – βρίσκεται μπροστά στα μάτια της συγγραφέως. Στην πρώτη σελίδα διακρίνεται ένας άψογος λευκός δίσκος πάνω σε ένα θολό μαύρο φόντο. Στην επόμενη σελίδα υπάρχει ο ίδιος δίσκος αλλά με ένα σημείο στο κέντρο του. Ο σπουδαστής γνωρίζει ότι ο πρώτος συμβολίζει τον Κόσμο μέσα στην αιωνιότητα, πριν από την αφύπνιση της κοιμισμένης ενέργειας, την εκπόρευση του Λόγου στα μετέπειτα συστήματα. Το σημείο μέσα στο μέχρι τώρα άσπιλο δίσκο – τον Χώρο και την Αιωνιότητα σε *Πραλάγια* – σημειώνει την αρχή της διαφοροποίησης. Είναι το Σημείο μέσα στο Κοσμικό Αυγό,²⁶ το σπέρμα μέσα του το οποίο θα γίνει το Σύμπαν, το ΟΛΟ, ο απεριόριστος, περιοδικός Κόσμος. Γιατί αυτό το σπέρμα, περιοδικά και διαδοχικά, είναι λανθάνον και ενεργό. Ο κύκλος είναι η θεία Μονάδα, από την οποία όλα προβάλλουν και στην οποία όλα επιστρέφουν. Η περιφέρειά του – ένα πολύ περιορισμένο σύμβολο εξαιτίας του περιορισμού του ανθρώπινου νου – συμβολίζει την αφηρημένη, την πάντα αδιάγνωστη ΠΑΡΟΥΣΙΑ και το πεδίο του, την Παγκόσμια Ψυχή, αν και αυτά τα δυο είναι ένα. Μόνο η επιφάνεια του δίσκου που είναι λευκή και το τριγύρω μαύρο φόντο δείχνουν καθαρά ότι το πεδίο του είναι η μόνη γνώση – θολή και αόριστη αλλά πάντως υπαρκτή – που μπορεί να πετύχει ο άνθρωπος. Σ' αυτό το πεδίο αρχίζουν οι μανβανταρικές εκδηλώσεις, γιατί μέσα σ' αυτήν την ΨΥΧΗ κοιμάται – κατά την διάρκεια της *Πραλάγια* – η θεία Σκέψη²⁷ μέσα στην οποία υπάρχει κρυμμένο το σχέδιο κάθε μελλοντικής Κοσμογονίας και Θεογονίας.

Είναι η ΜΙΑ ΖΩΗ, αιώνια, αόρατη και όμως Πανταχού Παρούσα. Χωρίς αρχή ή τέλος και όμως περιοδική στις κανονικές εκδηλώσεις της, ανάμεσα στις οποίες βασιλεύει το σκοτεινό μυστήριο της μη Ύπαρξης. Ασυνείδητη και όμως απόλυτα Συνείδητη. Απραγματοποίητη και όμως η μόνη αυθύπαρκτη πραγματικότητα: αληθινά, "ένα χάος για τις αισθήσεις, ένας Κόσμος για την λογική". Το μοναδικό απόλυτο χαρακτηριστικό της – που είναι ΑΥΤΗ Η ΙΔΙΑ – δηλαδή η αιώνια, ασταμάτητη Κίνηση, στην εσωτερική γλώσσα ονομάζεται "Μεγάλη Πνοή",²⁸ η οποία είναι η αιώνια κίνηση του σύμπαντος με την έννοια του απεριόριστου, πανταχού παρόντος ΧΩΡΟΥ. Αυτό που είναι ακίνητο δεν μπορεί να είναι θείο. Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτε απόλυτα ακίνητο μέσα στην παγκόσμια ψυχή.

²⁶ Βλέπε τμήμα VI, "Το Κοσμικό Αυγό".

²⁷ Δεν χρειάζεται να θυμίσουμε στον αναγνώστη για άλλη μια φορά ότι ο όρος "θεία Σκέψη", όπως και ο όρος "Παγκόσμιος Νους", δεν πρέπει να θεωρούνται ότι συμβολίζουν αόριστα μια διανοητική διαδικασία παρόμοια μ' αυτήν που εκδηλώνει ο άνθρωπος. Το "Ασυνείδητο", σύμφωνα με τον φον Χάρτμαν, έφτασε στο πλατύ δημιουργικό, ή μάλλον εξελικτικό Σχέδιο, "μέσω μιας διορατικής σοφίας ανώτερης από κάθε συνείδηση", η οποία στην βενταντική γλώσσα θα σήμαινε απόλυτη Σοφία. Μόνο εκείνοι που αντιλαμβάνονται το πόσο μακριά μπορεί να πλανηθεί η Ενόραση πάνω από την αργή διαδικασία της λογικής σκέψης, μπορούν να σχηματίσουν μια αμυδρή ιδέα αυτής της απόλυτης Σοφίας που υπερβαίνει τις ιδέες του Χρόνου και του Χώρου. Ο νους, όπως τον γνωρίζουμε, είναι αναλύσιμος σε καταστάσεις συνείδησης διαφορετικής διάρκειας, έντασης, πολυπλοκότητας κ.τ.λ., που όλες έχουν σαν τελική βάση την αίσθηση που είναι επίσης *Μάγια*. Η αίσθηση πάλι προϋποθέτει αναγκαστικά περιορισμό. Ο προσωπικός θεός του ορθόδοξου θείσμου αντιλαμβάνεται, σκέφτεται και επηρεάζεται από το συναίσθημα, λυπάται και νιώθει "ασυγκράτητη οργή". Αλλά η ιδέα τέτοιων νοητικών καταστάσεων συνεπάγεται καθαρά την απαράδεκτη αρχή της εξωτερικότητας των διεγερτικών ερεθισμάτων, για να μην αναφέρουμε καθόλου πως είναι αδύνατο να αποδοθεί αμεταβλητότητα σε ένα Ον τα αισθήματα του οποίου κυμαίνονται ανάλογα με τα γεγονότα που συμβαίνουν στους κόσμους όπου προΐστανται. Οι αντιλήψεις επομένως για έναν προσωπικό Θεό αμετάβλητο και άπειρο είναι εντελώς αψυχολόγητες και, το χειρότερο, αφιλοσόφητες.

²⁸ Ο Πλάτωνας αποδεικνύει ότι είναι Μυημένος όταν αναφέρει στον *Κρατύλο* πως η λέξη θεός προέρχεται από το ρήμα *θέειν*, "κινούμαι", "τρέχω", όπως και οι πρώτοι αστρονόμοι που όταν παρατήρησαν τις κινήσεις των ουρανίων σωμάτων ονόμασαν τους πλανήτες θεούς. Αργότερα η λέξη παρήγαγε και έναν άλλο όρο, αλήθεια: "η πνοή του θεού".

Σχεδόν πέντε αιώνες π.Χ. ο Λεύκιππος, ο δάσκαλος του Δημόκριτου, ισχυριζόταν ότι ο Χώρος είναι αιώνια γεμάτος με άτομα που ωθούνται από μια ασταμάτητη κίνηση η οποία, στην κατάλληλη στιγμή όταν τα άτομα συσσωρεύονται, δημιουργεί περιστροφική κίνηση μέσω αμοιβαίων συγκρούσεων οι οποίες παράγουν πλευρικές κινήσεις. Το ίδιο δίδασκαν και οι Επίκουρος και Λουκρήτιος, προσθέτοντας μόνο στην πλευρική κίνηση των ατόμων την ιδέα της συγγένειας: μια αποκρυφιστική διδασκαλία.

Από την αρχή της κληρονομιάς του ανθρώπου, από την πρώτη εμφάνιση των αρχιτεκτόνων της σφαίρας πάνω στην οποία ζει, η κρυμμένη θεότητα αναγνωριζόταν και εξεταζόταν κάτω από την μόνη φιλοσοφική όψη της: την παγκόσμια κίνηση, το ρίγος της δημιουργικής Πνοής στην Φύση. Ο αποκρυφισμός αντιλαμβάνεται την "Μια Ύπαρξη" με τον ακόλουθο τρόπο: "η θεότητα είναι ένα μυστηριώδες, ζωντανό (ή κινούμενο) ΠΥΡ "και οι αιώνιοι μάρτυρες αυτής της αόρατης Παρουσίας είναι το Φως, η Θερμότητα, η Υγρασία". Αυτή η τριπλότητα περιλαμβάνει και είναι η αιτία κάθε φαινομένου στην Φύση.²⁹ Η Ενδο-κοσμική κίνηση είναι αιώνια και ακατάπαυστη. Η κοσμική κίνηση (η ορατή, ή εκείνη που μπορεί να γίνει αντιληπτή) είναι περιορισμένη και περιοδική. Σαν μια αιώνια αφηρημένη ιδέα, είναι η ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ 'σαν μια εκδήλωση, είναι πεπερασμένη τόσο ως προς την επερχόμενη κατεύθυνση, όσο και ως προς την αντίθετη: δυο όψεις που αποτελούν το άλφα και το ωμέγα των διαδοχικών αναδημιουργιών. Ο Κόσμος – το ΝΟΟΥΜΕΝΟ – δεν έχει καμιά σχέση με τις αιτιώδεις συσχετίσεις του φαινομενικού κόσμου. Μόνο όταν αναφερόμαστε στην ενδοκοσμική ψυχή, τον ιδεατό Κόσμο μέσα στην αμετάβλητη θεία Σκέψη, μόνο τότε μπορούμε να πούμε: "Ποτέ δεν είχε αρχή ούτε και θα έχει τέλος". Σχετικά με το σώμα του ή την Κοσμική οργάνωση, όμως, δεν μπορούμε να πούμε ότι είχε μια πρώτη ή ότι θα έχει ποτέ μια τελευταία δημιουργία. Και όμως σε κάθε νέο Μανβαντάρα η οργάνωσή της μπορεί να θεωρηθεί σαν η πρώτη και η τελευταία του είδους της, καθώς κάθε φορά αναπτύσσεται σε ένα ανώτερο πεδίο...

Μόλις πριν από λίγα χρόνια αναφέρθηκε ότι:

Η εσωτερική δοξασία – όπως ο Βουδισμός και ο Μπραχμανισμός ακόμα και η καταδιωγμένη Καμπάλα – διδάσκει ότι η μια άπειρη και άγνωστη Ουσία υπάρχει από την αρχή της αιωνιότητας και σε κανονικές και αρμονικές διαδοχές είναι είτε παθητική, είτε ενεργός. Στην ποιητική φρασεολογία του Μάνου αυτές οι καταστάσεις ονομάζονται "ημέρα" και "νύχτα" του Μπράχμα. Αυτός είναι "ξύπνιος" ή "κοιμισμένος". Οι Σβαμπαβίκα ή οι φιλόσοφοι της αρχαιότερης σχολής Βουδισμού (η οποία υπάρχει ακόμα στο Νεπάλ), διαλογίζονται μόνο πάνω στην ενεργό κατάσταση αυτής της "Ουσίας", την οποία ονομάζουν *Σβαμπάβα* και θεωρούν ανόητο να εξετάζει κανείς την αφηρημένη και "αδιάγνωστη" δύναμη στην παθητική της κατάσταση. Γι' αυτό ονομάζονται αθεϊστές τόσο από την χριστιανική θεολογία όσο και από τους σύγχρονους επιστήμονες – γιατί ούτε η μια ούτε οι άλλοι είναι σε θέση να κατανοήσουν την βαθιά λογική της φιλοσοφίας τους. Η χριστιανική θεολογία δεν επιτρέπει κανέναν θεό, εκτός από τις προσωποποιημένες δευτερεύουσες δυνάμεις οι οποίες δημιούργησαν στα τυφλά το ορατό σύμπαν και οι οποίες γι' αυτήν έγιναν ο ανθρωπομορφικός θεός των Χριστιανών: ο Ιεχωβά, που βρυχάται ανάμεσα σε βροντές και αστραπές. Η ρασιοναλιστική επιστήμη, από την άλλη, θεωρεί τους Βουδιστές και τους Σβαμπαβίκα σαν τους "θετικιστές" των αρχαίων εποχών. Αν κάνουμε μια μονόπλευρη θεώρηση της φιλοσοφίας των τελευταίων, οι υλιστές μας

²⁹ 1. Οι Νομιναλιστές – οι οποίοι ισχυρίζονται όπως ο Μπέρκλεϋ ότι "είναι παρόμοια αδύνατο για μένα να σχηματίσω την αφηρημένη ιδέα της κίνησης, ξέχωρης από το κινούμενο σώμα" (*Πραγματεία Πάνω στις Αρχές της Ανθρώπινης Γνώσης*, Εισαγωγή, παρ. 10) – μπορούν να θέσουν το ερώτημα: "Τι είναι αυτό το σώμα, ο δημιουργός αυτής της κίνησης; Είναι μια ουσία; Τότε, πιστεύετε σε έναν Προσωπικό θεό;" κ.τ.λ. Σ' αυτό θα δώσουμε απάντηση αργότερα, προς το τέλος αυτού του βιβλίου. Στο μεταξύ ζητάμε τα δικαιώματά μας σαν Ενωιοκρατιστές απέναντι στις υλιστικές απόψεις του Ρεαλισμού και του Νομιναλισμού του Ροσελίνου. Ο Έντουαρντ Κλοντ, ένας από τους πιο ικανούς υποστηρικτές του, λέει: "Αποκάλυψε η επιστήμη τίποτε που να μειώνει ή να αντιτίθεται στα αρχαία λόγια με τα οποία εκφράζεται η Ουσία όλων των θρησκειών, παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος, δηλαδή να είσαι δίκαιος, να είσαι ευσπλαχνικός και να στέκεσαι ταπεινά μπροστά στον θεό;" Με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι με την λέξη θεός εννοούμε, όχι τον ωμό ανθρωπομορφισμό ο οποίος αποτελεί ακόμα την βάση της σύγχρονης θεολογίας, αλλά την συμβολική αντίληψη εκείνου που είναι η Ζωή και η Κίνηση του Σύμπαντος. Η γνώση του οποίου, στην φυσική τάξη, σημαίνει γνώση του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος, στην ύπαρξη της διαδοχής των φαινομένων. Ενώ στην ηθική, η γνώση του σημαίνει γνώση εκείνου που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει, μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση. (Βλέπε "Επιστήμη και Συναισθήματα", μια Διάλεξη που δόθηκε στις 27 Δεκεμβρίου του 1885, στο Σάουθ Πλέις Τσαπλ του Λονδίνου.)

μπορεί να έχουν δίκιο με τον δικό τους τρόπο. Οι Βουδιστές ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει Δημιουργός, αλλά μια απειρία δημιουργικών δυνάμεων, οι οποίες συλλογικά αποτελούν την μια αιώνια ύλη, η ουσία της οποίας είναι ανεξιχνίαστη και επομένως δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο θεώρησης από κανέναν αληθινό φιλόσοφο. Παρόμοια ο Σωκράτης αρνιόταν να συζητήσει πάνω στο μυστήριο της παγκόσμιας ύπαρξης, και όμως ποτέ κανένας δεν σκέφτηκε να τον κατηγορήσει για αθεϊσμό, εκτός από κείνους που επιδίωκαν την καταστροφή του. Όταν αρχίζει μια ενεργός περίοδος, λείει η Μυστική Δοξασία, συμβαίνει μια διαστολή αυτής της θείας ουσίας από τα έξω προς τα μέσα και από τα μέσα προς τα έξω, σύμφωνα με τον αιώνιο και αμετάβλητο νόμο, και το φαινομενικό ή ορατό σύμπαν είναι το τελικό αποτέλεσμα μιας μεγάλης σειράς κοσμικών δυνάμεων οι οποίες μπαίνουν προοδευτικά σε κίνηση. Κατά παρόμοιο τρόπο, όταν αρχίζει η παθητική κατάσταση, συμβαίνει μια συστολή της θείας ουσίας και το προηγούμενο έργο της δημιουργίας βαθμιαία και προοδευτικά καταστρέφεται. Το ορατό σύμπαν διαλύεται, η ύλη του διασκορπίζεται και το «σκοτάδι άδειο και μόνο σκεπάζει για μια ακόμα φορά το πρόσωπο της "αβύσσου"». Για να χρησιμοποιήσουμε μια μεταφορά (από τα Μυστικά Βιβλία) που μεταδίδει την ιδέα ακόμα πιο καθαρά: μια εκπνοή της "άγνωστης ουσίας" δημιουργεί τον κόσμο και μια εισπνοή προκαλεί την εξαφάνισή του. Αυτή η διαδικασία συνεχίζεται από την αρχή της αιωνιότητας και το τωρινό σύμπαν μας δεν είναι παρά ένα μέσο σε μια άπειρη σειρά, που δεν έχει αρχή και δεν θα έχει ούτε τέλος. [Βλέπε *Τσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. II, σελ. 264-265, επίσης τμήμα VII, "Οι Μέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα", του παρόντος έργου.]

Το απόσπασμα αυτό θα εξηγηθεί, όσο είναι δυνατό, στο παρόν έργο. Αν και – όπως φαίνεται τώρα – δεν περιέχει τίποτε καινούργιο για τον Ανατολιστή, όμως η εσωτερική ερμηνεία ίσως να κρύβει αρκετά που μέχρι τώρα έμεναν ολότελα άγνωστα για τον Δυτικό σπουδαστή.

Η πρώτη εικόνα είναι ένας σκέτος κύκλος O, ενώ το δεύτερο αρχαϊκό σύμβολο είναι το ⊙, ένας κύκλος με ένα σημείο στο κέντρο του: η πρώτη διαφοροποίηση στις περιοδικές εκδηλώσεις της αιώνιας φύσης, της δίχως φύλο και άπειρης "Άντιτι σε ΕΚΕΙΝΟ" (*Ριγκ-Βέντα*), το σημείο στον κύκλο, ή ο εν δυνάμει Χώρος μέσα στον αφηρημένο Χώρο. Στο τρίτο στάδιο το σημείο μετατρέπεται σε διάμετρο, έτσι ⊖. Τώρα συμβολίζει μια θεία, άσπιλη Μητέρα-Φύση μέσα στην απόλυτη Απειροσύνη που περικλείει τα πάντα. Όταν η οριζόντια γραμμή διασταυρώνεται με μια κάθετη, ⊕ σχηματίζεται ο κοσμικός σταυρός. Η ανθρωπότητα φτάνει στην τρίτη Ριζική Φυλή, είναι το σύμβολο για την αρχή της ανθρώπινης ζωής. Όταν η περιφέρεια εξαφανίζεται και παραμένει μόνο ο +, είναι σημάδι ότι η κάθοδος του ανθρώπου μέσα στην ύλη ολοκληρώθηκε και αρχίζει η ΤΕΤΑΡΤΗ φυλή. Ο Σταυρός μέσα σ' έναν κύκλο συμβολίζει τον καθαρό Πανθεισμό. Όταν ο σταυρός μένει μόνος, γίνεται φαλλικός. Έχει τις ίδιες, αλλά και περισσότερες, σημασίες με ένα ΤΑΥ μέσα σε ένα κύκλο, ή με το "Σφυρί του Θορ", ⊕ τον αποκαλούμενο τζαϊνικό σταυρό, ή απλώς την σβάστικα μέσα σε κύκλο ⊕.

Με το τρίτο σύμβολο: τον κύκλο χωρισμένο στα δυο από την οριζόντια διάμετρο, υπονοείται η πρώτη εκδήλωση της δημιουργικής (αλλά ακόμα παθητικής, εξαιτίας της θηλυκότητας της) Φύσης. Η πρώτη αμυδρή αντίληψη του ανθρώπου που συνδέεται με την προδημιουργία είναι θηλυκή, γιατί ο άνθρωπος γνωρίζει περισσότερο την μητέρα του απ' ό,τι τον πατέρα του. Γι' αυτό και οι θηλυκές θεότητες ήταν πιο ιερές από τις αρσενικές. Η Φύση είναι επομένως θηλυκή και – ως έναν βαθμό – αντικειμενική και απτή και η πνευματική Αρχή που την γονιμοποιεί είναι κρυμμένη. Προσθέτοντας, στον κύκλο με την οριζόντια γραμμή, μια κάθετη, σχηματίστηκε το ταυ -T- η αρχαιότερη μορφή του γράμματος. Αυτό ήταν το ιερογλυφικό της τρίτης Ριζικής Φυλής μέχρι την ημέρα της συμβολικής Πτώσης της – δηλαδή όταν συνέβη ο διαχωρισμός των φύλων μέσω της φυσικής εξέλιξης – όταν το σχήμα έγινε ⊕, ο κύκλος ή η χωρίς φύλο ζωή που τροποποιήθηκε ή χωρίστηκε: ένα διπλό ιερογλυφικό ή σύμβολο. Για τις υποφυλές της δικής μας Πέμπτης Φυλής έγινε στον συμβολισμό τα εβραϊκά *ζαχάρ* (*Zakhar*) και *νεκεβά* (*Negebah*) των πρωτοσχηματισμένων φυλών.³⁰ Ύστερα μετατράπηκε στο αιγυπτιακό *ανκχ* † (έμβλημα της ζωής) και ακόμα αργότερα στο σύμβολο της Αφροδίτης ♀. Έπειτα έρχεται η Σβάστικα (το σφυρί του Θορ, ή ο τωρινός "Ερμητικός Σταυρός"), τώρα εντελώς χωρισμένη από τον

³⁰ Βλέπε το έργο *Η Πηγή των Μέτρων* (1875, σελ. 236-237), όπου ο συγγραφέας εξηγεί την αληθινή σημασία της λέξης "zakhar", από την οποία προέρχονται οι λέξεις "sacrat" και "sacrament" που τώρα έχουν γίνει συνώνυμα της "ιερότητας", αν και καθαρά φαλλικές!

Κύκλο της και έτσι γίνεται καθαρά φαλλική. Το εσωτερικό σύμβολο του Κάλι Γιουγκά είναι το πεντάκτινο αστέρι ανεστραμμένο, ✱ το σύμβολο της ανθρώπινης μαγείας, με τις δυο κορυφές (κέρατα) του στραμμένες προς τον ουρανό, μια θέση που κάθε αποκρυφιστής θα την αναγνωρίσει σαν χαρακτηριστικό της "αριστερής" ατραπού και που χρησιμοποιείται στην τελετουργική μαγεία.³¹

Ελπίζουμε ότι με την μελέτη αυτού του έργου, οι λαθεμένες απόψεις του κοινού γενικά, σχετικά με τον Πανθεισμό, θα τροποποιηθούν. Είναι λαθεμένο και άδικο να θεωρούμε τους βουδιστές και τους αντιβαϊστές αποκρυφιστές σαν αθεϊστές. Αν δεν είναι όλοι τους φιλόσοφοι, είναι οπωσδήποτε όλοι γνώστες της λογικής και οι αντιρρήσεις και διαφωνίες τους βασίζονται σε αυστηρή λογική. Πράγματι, αν το *Παραμπράχμαν* των Ινδουιστών μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας αντιπρόσωπος των κρυμμένων και ακατονόμαστων θεοτήτων των άλλων εθνών, θα βρεθεί ότι αυτή η απόλυτη Αρχή είναι το πρωτότυπο από το οποίο αντιγράφηκαν όλα τα άλλα. Το *Παραμπράχμαν* δεν είναι "Θεός", γιατί δεν είναι ένας θεός. "Είναι εκείνο που είναι υπέρτατο και μη-υπέρτατο (*παραβάρα*)", εξηγεί η *Μουντάκα Ουπανισάντ* (II, 2.8). Είναι "Υπέρτατο" σαν ΑΙΤΙΑ, μη-υπέρτατο σαν αποτέλεσμα. Το *Παραμπράχμαν*, σαν "Μοναδική Πραγματικότητα", είναι απλώς ο πανπερικτικός Κόσμος – ή μάλλον ο απέραντος Κοσμικός Χώρος – με την ανώτερη πνευματική έννοια, φυσικά. Το *Μπράχμαν* (ουδέτερο), είναι η αμετάβλητη, αγνή, ελεύθερη, άφθαρτη, υπέρτατη Ρίζα, "η ΜΙΑ αληθινή Ύπαρξη, *Παραμαρτίκα*"· και το απόλυτο *Τσιτ* και *Τσαϊτάνια* (διάνοια, συνείδηση) δεν μπορεί να γίνει ένας γνώστης, γιατί "ΕΚΕΙΝΟ δεν μπορεί να έχει υποκείμενο γνώσης". Μπορεί η φλόγα να ονομαστεί ουσία του Πυρός; Αυτή η Ουσία είναι "η ΖΩΗ και το ΦΩΣ του Σύμπαντος, το ορατό πυρ και η φλόγα είναι καταστροφή, θάνατος και κακό". "Το Πυρ και η Φλόγα καταστρέφουν το σώμα ενός Άρχατ και η ουσία τους τον κάνει αθάνατο". (*Μποντιμόρ*, Βιβλίο Δεύτερο). "Η γνώση του απόλυτου Πνεύματος, όπως η ακτινοβολία του ήλιου, ή η θερμότητα στην φωτιά, δεν είναι τίποτε άλλο από την ίδια την απόλυτη Ουσία", λέει ο Σανκαρατσάρια. ΑΥΤΟ, είναι "το Πνεύμα του Πυρός", όχι το ίδιο το πυρ· γι' αυτό οι ιδιότητες του τελευταίου – θερμότητα ή φλόγα – δεν είναι ιδιότητες του Πνεύματος, αλλά εκείνου του οποίου το Πνεύμα είναι η ασυνείδητη αιτία". Η παραπάνω φράση δεν αποτελεί το αληθινό κλειδί της πρόσφατης ροδοσταυρικής φιλοσοφίας; Το *Παραμπράχμαν*, με λίγα λόγια, είναι το συλλογικό άθροισμα του Κόσμου στην απειροσύνη και στην αιωνιότητα του· το "ΕΚΕΙΝΟ" και το "ΑΥΤΟ" στα οποία δεν μπορούν να εφαρμοστούν επιμεριστικά σύνολα.³² "Στην αρχή ΑΥΤΟ ήταν ο Εαυτός, μόνο ένα".³³ Ο μεγάλος Σανκαρατσάρια εξηγεί ότι η λέξη "ΑΥΤΟ", αναφέρεται στο Σύμπαν (Τζάγκατ)· η έκφραση: "στην αρχή" σημαίνει πριν από την αναδημιουργία του φαινομενικού Σύμπαντος.

Γι' αυτό, όταν οι Πανθειστές επαναλαμβάνουν τις *Ουπανισάντ*, που δηλώνουν – όπως και η Μυστική Δοξασία – ότι "αυτό" δεν μπορεί να δημιουργήσει, δεν αρνούνται έναν Δημιουργό, ή μάλλον ένα συλλογικό άθροισμα δημιουργών, αλλά απλώς αρνούνται πολύ λογικά να αποδώσουν "δημιουργία" κι ειδικά μορφοποίηση, δηλαδή κάτι περιορισμένο, σε μια Άπειρη Αρχή. Γι' αυτούς το *Παραμπράχμαν* είναι μια Αιτία Παθητική, γιατί είναι μια Αιτία Απόλυτη, το αυθύπαρκτο *Μούκτα*. Το μόνο που του αρνούνται είναι η περιορισμένη Παντογνωσία και Παντοδυναμία, γιατί αυτά δεν είναι παρά ιδιότητες (όπως αντανακλώνται στις αντιλήψεις του ανθρώπου) και γιατί το *Παραμπράχμαν*, όντας το "Υπέρτατο ΟΛΟ", το πάντα αόρατο πνεύμα και η Ψυχή της Φύσης,

³¹ Ορισμένοι Δυτικοί μαθηματικοί καθώς και Αμερικανοί Καμπαλιστές μας έχουν πει ότι και στην Καμπάλα "η αριθμητική αξία του ονόματος του Ιεχωβά είναι ίδια με την αξία της διαμέτρου ενός κύκλου". Προσθέστε σ' αυτό το γεγονός ότι ο Ιεχωβά είναι η τρίτη Σεφίρα, η Μπινά, ένας θηλυκός κόσμος, και έτσι θα έχετε το κλειδί του μυστηρίου. Μέσω ορισμένων καμπαλιστικών μετατροπών το όνομα αυτό, που στα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης είναι ανδρόγυνο, γίνεται στους μετασχηματισμούς του ολότελα αρσενικό, καϊνικό και φαλλικό. Το γεγονός ότι εκλέγει κανείς μια θεότητα ανάμεσα από τους παγανιστικούς θεούς και δημιουργεί απ' αυτήν έναν ιδιαίτερο εθνικό θεό και τον ονομάζει "Έναν Ζώντα θεό", "θεό των θεών" και ύστερα ανακηρύσσει αυτήν την λατρεία σαν Μονοθεϊστική, δεν μπορεί να μεταβάλλει αυτήν την θεότητα στην ΜΙΑ Αρχή της οποίας η "Ενότητα δεν δέχεται κανέναν πολλαπλασιασμό, αλλαγή ή μορφή"· ειδικά στην περίπτωση μιας πριαπικής θεότητας, όπως αποδεικνύεται τώρα ότι είναι ο Ιεχωβά.

³² 1. Βλέπε *Ο Βενταντασάρα* (1881), μεταφρασμένο από τον στρατηγό Γκ. Α. Τζέηκομπ, καθώς επίσης και *Οι Αφορισμοί του Σαντίλια* (1878), μεταφρασμένοι από τον Ε. Μπ. Κόουελ, σελ. 42.

³³ *Αϊταρέγια Ουπανισάντ*, 4ος Αντιγιάγια, 1ο Κάντα.

αμετάβλητο και αιώνιο, δεν μπορεί να έχει ιδιότητες. Και η απολυτότητα, πολύ φυσικά, αποκλείει στην κάθε ιδέα περιορισμένου ή εξαρτημένου να συνδεθεί μαζί της. Επομένως, αν ο Βενταντιστής θεωρεί ότι οι ιδιότητες ανήκουν απλώς στην εκπόρευσή του, ονομάζοντας την "Ισβάρα συν *Μάγια*" και *Αβιντια* (Αγνωστικισμός και Αμάθεια, μάλλον, παρά άγνοια), είναι δύσκολο να βρούμε οποιονδήποτε αθεϊσμό σε αυτήν την αντίληψη.³⁴ Αφού δεν μπορεί να υπάρχουν δυο ΑΠΕΙΡΑ ούτε δυο ΑΠΟΛΥΤΑ σε ένα Σύμπαν που υποτίθεται ότι είναι Απεριόριστο, αυτό το Αυθύπαρκτο δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ότι δημιουργεί προσωπικά. Με την έννοια και τις αντιλήψεις των πεπερασμένων "Οντων", ΕΚΕΙΝΟ είναι "Μη-Ον", με την έννοια ότι είναι η μια ΥΠΟΣΤΑΣΗ. Γιατί σε αυτό το ΟΛΟ βρίσκεται κρυμμένη η συναιώνια και σύγχρονη του εκπόρευση ή έμφυτη ακτινοβολία, η οποία, όταν γίνεται περιοδικά Μπράχμα (η θηλυκή-αρσενική Ισχύς), μετατρέπεται ή διαστέλλεται στο εκδηλωμένο Σύμπαν. Ο Ναραγιανά, κινούμενος πάνω από τα (αφηρημένα) ύδατα του Διαστήματος, μετατρέπεται στα Ύδατα της συγκεκριμένης ύλης, οδηγούμενος από εκείνον που τώρα γίνεται η εκδηλωμένη ΛΕΞΗ ή Λόγος.

Οι ορθόδοξοι Μπραχμάνοι, εκείνοι που αντιδρούν περισσότερο ενάντια στους πανθειστές και στους αντιβαϊστές αποκαλώντας τους αθεϊστές, είναι υποχρεωμένοι – αν θεωρήσουμε τον Μάνου σαν αυθεντία στο θέμα – να δεχτούν τον θάνατο του Μπράχμα, του δημιουργού, στο τέλος κάθε «Εποχής» αυτής της (δημιουργικής) θεότητας (100 θεία χρόνια, μια περίοδος που σε δικά μας χρόνια χρειάζεται δεκαπέντε νούμερα για να γραφεί). Όμως, κανένας φιλόσοφος ανάμεσα τους δεν θα θεωρήσει αυτόν τον "θάνατο" με άλλη έννοια, εκτός από εκείνη της περιοδικής εξαφάνισης από το εκδηλωμένο πεδίο ύπαρξης, ή σαν μια περιοδική ανάπαυση.

Οι αποκρυφιστές συμφωνούν, επομένως, στο παραπάνω δόγμα με τους αντιβαϊστές βενταντιστές φιλοσόφους. Δείχνουν ότι είναι αδύνατο να αποδεχτούμε σε φιλοσοφική βάση την ιδέα ενός απόλυτου ΟΛΟΥ που δημιουργεί ή έστω αναπτύσσει το "Χρυσό Αυγό", μέσα στο οποίο λέγεται ότι εισέρχεται προκειμένου να μεταμορφωθεί στον Μπράχμα, τον Δημιουργό, ο οποίος αργότερα απλώνει τον εαυτό του σε θεούς και σε όλο το ορατό Σύμπαν. Λένε ότι η Απόλυτη Μονάδα δεν μπορεί να περάσει στην απειροσύνη· γιατί η απειροσύνη προϋποθέτει την απεριόριστη έκταση κάποιου, και την διάρκεια αυτού του "κάτι". Ενώ το ένα Όλο, όπως ο Χώρος – που είναι μόνο η νοητική και φυσική αντιστοιχία του πάνω σ' αυτήν την Γη, ή στο δικό μας πεδίο ύπαρξης – δεν γίνεται ούτε αντικείμενο ούτε υποκείμενο της αντίληψης. Αν υποθέσει κανείς ότι το Αιώνιο Άπειρο Όλο, η Πανταχού Παρούσα Μονάδα, αντί να υπάρχει στην Αιωνιότητα, γίνεται, μέσω περιοδικών εκδηλώσεων, ένα πολλαπλό Σύμπαν ή μια πολλαπλή προσωπικότητα, τότε αυτή η Μονάδα θα έπαυε να είναι μια. Η ιδέα του Λοκ ότι, ο "καθαρός Χώρος δεν είναι ικανός ούτε για αντίσταση ούτε για Κίνηση", είναι λαθεμένη. Ο Χώρος δεν είναι ούτε ένα "απεριόριστο κενό" ούτε μια "εξαρτημένη πληρότητα", αλλά και τα δυο. Στο πεδίο της απόλυτης αφαίρεσης είναι η πάντα άγνωστη θεότητα, που είναι κενή μόνο για τον πεπερασμένο νου.³⁵ Ενώ στο πεδίο της μαγιαβικής αντίληψης είναι το Πλήρωμα, το απόλυτο Δοχείο όλων όσων υπάρχουν, εκδηλωμένων ή ανεκδήλωτων: είναι, επομένως, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΟΛΟ. Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην φράση του Χριστιανού Αποστόλου, "Εκείνος στον οποίον ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε" και σε κείνη του Ινδουιστή Ρίσι: "Το σύμπαν ζει μέσα του, προβάλλει απ' αυτόν και θα επιστρέψει στον Μπράχμα": γιατί το *Μπράχμαν* (ουδέτερο), το ανεκδήλωτο, είναι εκείνο το *in abscondito* Σύμπαν

34 Παρ' όλα αυτά οι προκατειλημμένοι και μάλλον φανατικοί χριστιανοί Ανατολιστές θα ήθελαν να αποδείξουν ότι αυτό είναι πλήρης αθεϊσμός. Σαν απόδειξη βλέπε το έργο του Τζέικομπ *Βενταντασάρα*. Και όμως ολόκληρη η αρχαιότητα επαναλαμβάνει την βενταντική σκέψη:

"Είναι ανάγκη τα πάντα να εκδηλώνουν από μόνα τους τη θεία φύση και παντοτινά αθάνατα να απολαμβάνουν όλα την μακαριότητα".

(Λουκρήτιος, *Περί της Φύσεως των Πραγμάτων*, II, 646-647)

35 Τα ίδια τα ονόματα των δυο κύριων θεοτήτων, Μπράχμα και Βίσνου, θα έπρεπε από καιρό να έχουν υποδείξει το εσωτερικό τους νόημα. Γιατί η ρίζα του ενός, του *Μπράχμαν* ή Μπραχμ, προέρχεται από κάποια μορφή της λέξης *brih*, "αναπτύσσομαι" ή "διαστέλλομαι" (βλέπε *Επιθεώρηση της Καλκούτας*, τομ. I-XVI, σελ. 14). Και η ρίζα του άλλου, του Βίσνου, προέρχεται από την ρίζα *vis*, "εισδύω", εισέρχομαι στην φύση της ουσίας. Έτσι ο Μπράχμα-Βίσνου είναι ο άπειρος ΧΩΡΟΣ, του οποίου οι θεοί, οι Ρίσι, οι Μάνου και όλα σ' αυτό το σύμπαν είναι απλώς δυνατότητες, *Βιμουτάγια* (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. III, i).

και ο Μπράχμα, ο εκδηλωμένος, είναι ο Λόγος, που έγινε αρσενικό-θηλυκό³⁶ στα συμβολικά ορθόδοξα δόγματα. Ο θεός του Μυημένου Αποστόλου και του Ρίσι είναι τόσο ο Αόρατος όσο και ο Ορατός ΧΩΡΟΣ, και στον εσωτερικό συμβολισμό ο Χώρος ονομάζεται "η αιώνια μητέρα-πατέρας με τα επτά περιβλήματα". Αποτελείται, από την αδιαφοροποίητη μέχρι την διαφοροποιημένη επιφάνεια του, από επτά στρώματα.

"Τι είναι αυτό που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει, είτε υπάρχει Σύμπαν είτε όχι, είτε υπάρχουν θεοί, είτε δεν υπάρχει κανείς;" ρωτάει η εσωτερική σενζαρική Κατήχηση. Και η απάντηση που δίνεται είναι: ΧΩΡΟΣ.

Αυτό που απορρίπτεται δεν είναι ο Ένας Άγνωστος πανταχού παρών Θεός στην Φύση, ή η κρυμμένη Φύση, αλλά ο θεός του ανθρώπινου δόγματος και ο ανθρωποποιημένος του "Λόγος". Μέσα στην απεριόριστη αλαζονεία και στην έμφυτη υπερηφάνεια και ματαιοδοξία του ο άνθρωπος τον σχημάτισε σύμφωνα με τα δικά του ανίερα χέρια από το υλικό που βρήκε στις δικές του μικρές εγκεφαλικές ίνες και το επέβαλε πάνω στην ανθρωπότητα σαν μια άμεση αποκάλυψη από τον έναν μη αποκαλυμμένο ΧΩΡΟ.³⁷ Ο αποκρυφιστής δέχεται ότι η αποκάλυψη προέρχεται από θείες, αλλά πεπερασμένες Οντότητες, τις εκδηλωμένες ζωές και ποτέ από την Ανεκδήλωτη ΜΙΑ ΖΩΗ. Από εκείνες τις οντότητες που ονομάζονται Πρωταρχικός Άνθρωπος, Ντιάνι Μπούντα, ή Ντιάνι Τσόχαν, τους Ρίσι-Πρατζαπάτι των Ινδουιστών, τους Ελοϊμ ή "Υιούς του θεού", τα Πλανητικά Πνεύματα όλων των εθνών, που έγιναν θεοί για τους ανθρώπους. Θεωρεί επίσης την Άντι Σάκτι, την άμεση εκπόρευση της *Μουλαπρακρίτι*, της αιώνιας Ρίζας ΕΚΕΙΝΟΥ και την θηλυκή όψη της Δημιουργικής Αιτίας, Μπράχμα, στην ακασική της μορφή της Παγκόσμιας Ψυχής, φιλοσοφικά σαν *Μάγια* και σαν αιτία της ανθρώπινης *Μάγια*. Αλλά αυτή η άποψη δεν τον εμποδίζει να πιστεύει στην ύπαρξή της για όσο διαρκεί, δηλαδή για ένα Μαχαμανβαντάρα' ούτε τον εμποδίζει να εφαρμόζει το Ακάσα, την ακτινοβολία της *Μουλαπρακρίτι*,³⁸ σε πρακτικούς σκοπούς, συνδεδεμένη καθώς είναι η Κοσμική Ψυχή με όλα τα φυσικά φαινόμενα, γνωστά ή άγνωστα στην επιστήμη.

³⁶ Βλέπε την διήγηση του Μάνου για το πώς ο Μπράχμα χώρισε το σώμα του σε αρσενικό και θηλυκό, όπου το δεύτερο είναι η θηλυκή Βατς στην οποία δημιουργεί το Βιράτζ, και συγκρίνει την με τον εσωτερισμό των κεφαλαίων β, γ και δ της Γένεσης.

³⁷ Ο Αποκρυφισμός είναι πράγματι αρκετά διαδεδομένος στην εποχή μας. Ανάμεσα στα πολλά άλλα έργα που εκδόθηκαν πρόσφατα, θα προτείναμε – ειδικά στους μελετητές του θεωρητικού Αποκρυφισμού – ένα που δεν τολμάει να επεκταθεί πέρα από την περιοχή του δικού μας ανθρώπινου πεδίου. Έχει τίτλο *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας* (1886) και είναι γραμμένο από τον Χένρυ Πρατ. Είναι γεμάτο με τα εσωτερικά δόγματα και μια φιλοσοφία – η τελευταία σε περιορισμένη έκταση και στα τελευταία κεφάλαια – που μοιάζει να προέρχεται από ένα πνεύμα εξαρτημένου θετικισμού. Παρ' όλα αυτά, όσα λέγονται για τον Χώρο σαν "την Άγνωστη Πρώτη Αιτία" αξίζουν να αναφερθούν. "Αυτό το άγνωστο κάτι, που αναγνωρίζεται και ταυτίζεται με την πρωταρχική ενσωμάτωση της απλής ενότητας, είναι αόρατο και άπιαστο" (αφηρημένος χώρος, αποδεκτός) και επειδή είναι αόρατο και άπιαστο είναι επομένως αδιάγνωστο. Και αυτή η έλλειψη γνώσης οδήγησε στο λάθος να υποθέτουμε ότι είναι ένα απλό κενό, μια απλή δεκτική ικανότητα. Αλλά ακόμα και αν θεωρηθεί σαν ένα απόλυτο κενό, πρέπει να δεχτούμε ότι ο χώρος είναι είτε αυθύπαρκτος, άπειρος και αιώνιος, είτε ότι είχε μια πρώτη αιτία έξω, πίσω και πέρα απ' τον ίδιο.

"Αλλά και πάλι, ακόμα και αν αυτή η αιτία μπορούσε να βρεθεί και να οριστεί, αυτό δεν θα οδηγούσε παρά μόνο στο να μεταφέρουμε εκεί τις ιδιότητες που διαφορετικά θα αποδίδαμε στον χώρο, ρίχνοντας έτσι την δυσκολία της προέλευσης ένα βήμα πιο πίσω χωρίς να φωτιστούμε περισσότερο ως προς την πρωταρχική αιτία" (σελ. 4-5).

Αυτό ακριβώς έχουν κάνει όσοι πιστεύουν σε έναν ανθρωπομορφικό Δημιουργό, έναν εξω-κοσμικό, αντί για εσω-κοσμικό θεό. Αρκετές ιδέες – τα περισσότερα, θα μπορούσαμε να πούμε, από τα θέματα του κ. Πρατ – είναι παλιές καμπαλιστικές ιδέες και θεωρίες, τις οποίες παρουσιάζει με ένα ολότελα καινούργιο ένδυμα: "Νέες Όψεις", πράγματι, του Απόκρυφου στην Φύση. Ο Χώρος, όμως, που θεωρείται σαν μια "Ουσιαστική Ενότητα", η "ζώσα Πηγή της Ζωής", σαν η "Άγνωστη χωρίς-Αιτία Αιτία", είναι το αρχαιότερο δόγμα στον Αποκρυφισμό, χιλιετίες πριν από τον Πατέρα-Αιθέρα των Ελλήνων και των Λατίνων. Έτσι, η "Δύναμη και η Ύλη, σαν Δυνατότητες του Χώρου, είναι αδιαχώριστες και οι Άγνωστοι αποκάλυπτες του Αγνώστου". Όλα βρίσκονται στην φιλοσοφία των Αρίων προσωποποιημένα από τους Βισβακάρμαν, Ίντρα, Βίνου κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αλλά εκφράζονται, επίσης, πολύ φιλοσοφικά και κάτω από πολύ ασυνήθιστες όψεις, στο ανωτέρω έργο.

³⁸ Οι βενταντιστές για να διαχωρίσουν το *Παραμπράχμαν* από το εκδηλωμένο σύμπαν της όλης, του αποδίδουν τον όρο *Μουλαπρακρίτι* (*Mulaprakriti*, από το *mula*, "ρίζα" και *prakriti*, "φύση"), ανεκδήλωτη πρωταρχική ύλη, που οι Δυτικοί αλχημιστές ονομάζουν Γη του Αδάμ. Η ύλη στην μεταφυσική των θρησκειών είναι διπλή, ενώ στις εσωτερικές διδασκαλίες είναι επταπλή, όπως και καθετί άλλο στο σύμπαν. Σαν *Μουλαπρακρίτι*, είναι αδιαφοροποίητη και αιώνια – σαν *Βιάκτα*, γίνεται διαφοροποιημένη και εξαρτημένη, σύμφωνα με το *Σβετασβατάρα Ουπανισάντ* 1,8 και το *Ντέβι Μπαγκαβάτα Πουρανά*. Ο συγγραφέας των Τεσσάρων Διαλέξεων πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, μιλώντας για την *Μουλαπρακρίτι*, λέει: "Από την αντικειμενική σκοπιά του, το *Παραμπράχμαν* του εμφανίζεται σαν *Μουλαπρακρίτι*...

Οι αρχαιότερες θρησκείες του κόσμου – εξωτερικά, γιατί η εσωτερική ρίζα ή θεμέλιο είναι ένα – είναι η ινδική, η μαζδαϊκή και η αιγυπτιακή. Ύστερα έρχεται η χαλδαϊκή, το αποτέλεσμα των προηγουμένων, ολότελα χαμένη για τον κόσμο πλέον, εκτός από τον παραμορφωμένο Σαβαϊσμό όπως ερμηνεύεται τώρα από τους αρχαιολόγους. Έπειτα, περνώντας αρκετές θρησκείες που θα αναφερθούν αργότερα, έρχεται ο Ιουδαϊσμός, ο οποίος ακολουθεί εσωτερικά μεν, όπως στην Καμπάλα, την γραμμή του Βαβυλωνιακού Μαγισμού, εξωτερικά δε, όπως στην Γένεση και στην Πεντάτευχο, μια συλλογή αλληγορικών μύθων. Διαβάζοντας κάτω από το φως του Ζοχάρ τα πρώτα τέσσερα κεφάλαια της Γένεσης αποτελούν απόσπασμα μιας βαθιάς φιλοσοφικής σελίδας στην Κοσμογονία του Κόσμου. Αν αφηθούν μέσα στην συμβολική τους μεταμφίεση αποτελούν ένα παραμύθι, ένα δυσάρεστο αγκάθι στο πλευρό της επιστήμης και της λογικής, ένα φανερό αποτέλεσμα του *κάρμα*. Το γεγονός ότι αφέθηκαν να χρησιμοποιηθούν σαν ένας πρόλογος για την Χριστιανοσύνη, ήταν μια ωμή εκδίκηση από μέρους των Ραβίνων, οι οποίοι γνώριζαν καλύτερα τι εννοούσε η Πεντάτευχός τους. Ήταν μια σιωπηλή διαμαρτυρία ενάντια στην λεηλάτησή τους, και ασφαλώς τώρα οι Ιουδαίοι έχουν κερδίσει τους καλύτερους από τους παραδοσιακούς διώκτες τους. Τα παραπάνω εξωτερικά δόγματα θα εξηγηθούν κάτω από το φως του παγκόσμιου δόγματος καθώς θα προχωρούμε στην εξέτασή του.

Η Αποκρυφιστική Κατήχηση περιέχει τις ακόλουθες ερωτήσεις και απαντήσεις:

"Τι είναι αυτό που υπάρχει πάντα;" "Ο Χώρος, ο αιώνιος Ανουπαπαντάκα".³⁹ "Τι είναι αυτό που υπήρχε πάντα;" "Το Σπέρμα μέσα στην Ρίζα". "Τι είναι αυτό που αιώνια έρχεται και φεύγει;" "Η Μεγάλη Πνοή". "Υπάρχουν, λοιπόν, τρία Αιώνια;" "Όχι, τα τρία είναι ένα. Αυτό που υπάρχει πάντα, είναι ένα' αυτό που υπήρχε πάντα, είναι ένα' αυτό που αιώνια έρχεται και φεύγει, είναι επίσης ένα: και αυτό είναι ο Χώρος".

"Εξήγησε, ω Λανού". "Το Ένα είναι ένας αδιάσπαστος Κύκλος (δακτύλιος) χωρίς περιφέρεια, γιατί βρίσκεται παντού και πουθενά. Το Ένα είναι το απεριόριστο πεδίο του Κύκλου, που εμφανίζει μια διάμετρο μόνο κατά την διάρκεια των μανβανταρικών περιόδων' το Ένα είναι το αδιαίρετο σημείο που δεν βρίσκεται πουθενά, αλλά που γίνεται αντιληπτό παντού κατά την διάρκεια αυτών των περιόδων είναι το Κάθετο και το Οριζόντιο – ο Πατέρας και η Μητέρα, η κορυφή και η βάση του Πατέρα" τα δυο άκρα της Μητέρας, που στην πραγματικότητα δεν φτάνουν πουθενά, γιατί το Ένα είναι ο Δακτύλιος καθώς επίσης και οι δακτύλιοι που βρίσκονται μέσα σ' αυτόν τον Δακτύλιο. Το φως στο σκοτάδι και το σκοτάδι στο φως: η "Πνοή που είναι αιώνια". Προχωράει από τα έξω προς τα μέσα, όταν είναι παντού και από τα μέσα προς τα έξω, όταν δεν είναι πουθενά, (δηλαδή *μάγια*,⁴⁰ ένα από τα κέντρα)⁴¹. Διαστέλλεται και συστέλλεται (εκπνοή και εισπνοή). Όταν διαστέλλεται, η μητέρα διαλύεται και σκορπίζεται, όταν συστέλλεται, η μητέρα επιστρέφει και μαζεύεται. Αυτό δημιουργεί τις περιόδους Εξέλιξης και Διάλυσης, Μανβαντάρα και Πραλάγια. Το Σπέρμα είναι αόρατο και πύρινο, η Ρίζα (το πεδίο του κύκλου) είναι δροσερή, αλλά κατά την διάρκεια της Εξέλιξης και του Μανβαντάρα το ένδυσμά της είναι κρύο και ακτινοβόλο. Η Ζεστή Πνοή είναι ο Πατέρας που καταβροχθίζει τους απογόνους του πολυπρόσωπου Στοιχείου (ετερογενείς) και αφήνει τους

Φυσικά η Μουλαπρακρίτι είναι υλική γι' αυτό, όπως κάθε υλικό αντικείμενο είναι υλικό για εμάς... Το *Παραμπράχμαν* είναι μια ανεξάρτητη και απόλυτη πραγματικότητα και η *Μουλαπρακρίτι* είναι σαν ένα είδος πέπλου ριγμένο πάνω του". (*Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, Φεβ. 1887, σελ. 304).

³⁹ Σημαίνει "χωρίς γονείς", βλέπε παρακάτω.

⁴⁰ 2. Η εσωτερική φιλοσοφία, θεωρώντας κάθε πεπερασμένο πράγμα σαν *Μάγια* (ή πλάνη της άγνοιας), πρέπει αναγκαστικά να θεωρεί κάτω από το ίδιο πρίσμα και κάθε ενδοκοσμικό πλανήτη και σώμα, που – αφού είναι κάτι οργανωμένο – είναι επομένως πεπερασμένο. Η έκφραση, λοιπόν: "προχωράει από τα έξω προς τα μέσα κ.τ.λ." αναφέρεται, στο πρώτο τμήμα της φράσης, στην αυγή της μανβανταρικής περιόδου, ή στην μεγάλη επανεξέλιξη μετά από μια πλήρη περιοδική διάλυση κάθε σύνθετης μορφής στην Φύση (από πλανήτη μέχρι μόριο) στην έσχατη ουσία ή στοιχεία της, ενώ στο δεύτερο τμήμα της φράσης αναφέρεται στο μερικό ή τοπικό μανβαντάρα, το οποίο μπορεί να είναι είτε ηλιακό είτε πλανητικό.

⁴¹ Με την λέξη "κέντρο" εννοείται ένα κέντρο ενεργείας ή μια Κοσμική εστία, όταν η ονομαζόμενη "Δημιουργία" ή σχηματισμός ενός πλανήτη, ολοκληρώνεται από εκείνη την δύναμη που ονομάζεται από τους Αποκρυφιστές ΖΩΗ και από την επιστήμη "ενέργεια", τότε η διαδικασία συμβαίνει από μέσα προς τα έξω και κάθε άτομο λέγεται ότι περιέχει μέσα του δημιουργική ενέργεια της θείας πνοής. Επομένως, ενώ μετά από έναν απόλυτο *πραλάγια*, ή όταν η προϋπάρχουσα ύλη αποτελείται από ΕΝΑ μόνο Στοιχείο και η ΠΝΟΗ "είναι παντού", τότε η τελευταία αυτή δρα από τα έξω προς τα μέσα – μετά από το μικρότερο *πραλάγια*, καθετί που έχει παραμείνει σε *στάτους κβο*, σε μια κατεψυγμένη κατάσταση, θα λέγαμε, σαν την Σελήνη – στην πρώτη δόνηση του μανβαντάρα, ο πλανήτης ή οι πλανήτες, αρχίζουν την ανάστασή τους στην ζωή, από τα μέσα προς τα έξω.

μονοπρόσωπους (ομογενείς). Η Δροσερή Πνοή είναι η Μητέρα, που συλλαμβάνει, μορφοποιεί, γεννάει και τους δέχεται πίσω στην αγκαλιά της, για να τους ξαναμορφοποιήσει την Αυγή (της ημέρας του Μπράχμα ή Μανβαντάρα)..."

Για να μπορέσει ο απλός αναγνώστης να κατανοήσει καλύτερα, πρέπει να ειπωθεί ότι η Απόκρυφη Επιστήμη αναγνωρίζει Επτά Κοσμικά Στοιχεία: τέσσερα καθαρά φυσικά και το πέμπτο (Αιθέρας) ημι-υλικό, μια και θα γίνει ορατό στον αέρα προς το τέλος του Τέταρτου Γύρου μας, για να κυριαρχήσει πάνω στα άλλα σε όλη την διάρκεια του Πέμπτου. Τα άλλα δυο βρίσκονται ακόμα εντελώς έξω από την δυνατότητα της ανθρώπινης αντίληψης. Αλλά θα εμφανιστούν σαν υποθέσεις κατά την διάρκεια της 6ης και 7ης Φυλής αυτού του Γύρου και θα γίνουν γνωστά στον 6ο και 7ο Γύρο αντίστοιχα.⁴² Αυτά τα επτά στοιχεία με τα αναρίθμητα υποστοιχεία τους (πολύ πιο πολυάριθμα απ' αυτά που είναι γνωστά στην επιστήμη) είναι απλώς εξαρτημένες τροποποιήσεις και όψεις του ΕΝΟΣ και μόνου Στοιχείου. Αυτό το τελευταίο δεν είναι ο Αιθέρας⁴³ ούτε το *Ακασά*, αλλά η Πηγή τους. Το Πέμπτο Στοιχείο, που τώρα το επικαλείται αρκετά συχνά η επιστήμη, δεν είναι ο Αιθέρας που υπέθετε ο Ισαάκ Νεύτωνας, αν και του έδινε αυτό το όνομα επειδή πιθανόν το συσχέτιζε στον νου του με τον Αιθέρα, τον "Πατέρα-Μητέρα" της αρχαιότητας. Όπως λέει, ενορατικά, ο Νεύτωνας:

"Η φύση είναι ένας ασταμάτητος εργάτης που εργάζεται κυκλικά: γεννάει ρευστά από στερεά - σταθερά πράγματα από πτητικά και πτητικά από σταθερά' λεπτά από χονδροειδή και χονδροειδή από λεπτά... Έτσι, ίσως, όλα τα πράγματα μπορεί να προέρχονται από τον Αιθέρα".⁴⁴

Ο αναγνώστης δεν πρέπει να ξεχνά ότι οι Στάντζα που δίνονται ασχολούνται μόνο με την Κοσμογονία του δικού μας πλανητικού Συστήματος και των όσων βλέπουμε γύρω του, μετά από έναν Ηλιακό Πραλάγια. Οι μυστικές διδασκαλίες που αφορούν την Εξέλιξη του Σύμπαντος Κόσμου δεν μπορούν να δοθούν, γιατί δεν θα μπορούσαν να κατανοηθούν ούτε από τις ανώτερες διάνοιες της εποχής και φαίνεται πως υπάρχουν ελάχιστοι Μυημένοι, ακόμα και μεταξύ των ανωτέρων, στους οποίους επιτρέπεται να μελετήσουν αυτό το θέμα. Άλλωστε οι Διδάσκαλοι λένε ανοιχτά ότι ούτε οι ανώτεροι Ντιάνι Τσόχαν δεν έχουν διεισδύσει στα μυστήρια που βρίσκονται πέρα από τα όρια που χωρίζουν τις χιλιάδες των Ηλιακών συστημάτων από τον "Κεντρικό Ήλιο", όπως ονομάζεται. Γι' αυτό όσα δίνονται, αναφέρονται μόνο στον ορατό Κόσμο μας μετά από μια "Νύχτα του Μπράχμα".

Πριν προχωρήσει ο αναγνώστης στην μελέτη των Στάντζα από το *Βιβλίο των Ντζιάν*, που αποτελούν την βάση του παρόντος έργου, είναι απόλυτα αναγκαίο να εξοικειωθεί με μερικές

⁴² Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς με ποιον τρόπο μέσα στον εξελικτικό κύκλο των ιδεών οι αρχαίες ιδέες φαίνονται να αντανakλώνται στην σύγχρονη σκέψη. Μήπως ο Χέρμπερτ Σπένσερ είχε διαβάσει και είχε μελετήσει αρχαίους Ινδούς φιλοσόφους όταν έγραφε ορισμένες σελίδες του έργου *Πρώτες Αρχές* (σελ. 482); Ή ήταν μια ανεξάρτητη αναλαμπή εσωτερικής αντίληψης που τον έκανε να εκφράσει την, ως έναν βαθμό, σωστή άποψη ότι: "αφού η κίνηση, όπως και η ύλη, είναι σταθερή σε ποσότητα (:), φαίνεται πως όταν η μεταβολή στην κατανομή της ύλης την οποία επηρεάζει η κίνηση, φτάνει σε κάποιο όριο προς οποιαδήποτε κατεύθυνση και αν μεταφέρεται (:), αμέσως η ακατάστρεφτη κίνηση απαιτεί μια αντίστροφη κατανομή. Προφανώς, οι παγκόσμια συνυπάρχουσες δυνάμεις της έλξης και της άπωσης οι οποίες, όπως είδαμε, απαιτούν έναν ρυθμό σε όλες τις μικρότερες μεταβολές στο Σύμπαν, προϋποθέτουν επίσης έναν ρυθμό και στην ολόκληρη των μεταβολών του· αυτές παράγουν τώρα μια αμέτρητη περίοδο στην διάρκεια της οποίας κυριαρχούν οι ελκτικές δυνάμεις, προκαλώντας έτσι παγκόσμια συγκέντρωση - και στην συνέχεια παράγουν μια αμέτρητη περίοδο στην διάρκεια της οποίας κυριαρχούν οι απωθητικές δυνάμεις, προκαλώντας έτσι παγκόσμια διάχυση: δηλαδή εναλλασσόμενες εποχές επέκτασης και διάλυσης".

⁴³ Άσχετα από τις απόψεις της φυσικής επιστήμης πάνω στο θέμα, η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει από αιώνες ότι το *Ακασά* - του οποίου ο Αιθέρας είναι η Χονδροειδέστερη μορφή - η πέμπτη παγκόσμια Κοσμική Αρχή (στην οποία αντιστοιχεί και από την οποία προβάλλει το ανθρώπινο *Μάνας*) είναι, κοσμικά, μια ακτινοβόλα, δροσερή, διαθερμική, πλαστική ύλη, δημιουργική στην υλική φύση της, συσχετιζόμενη στις πιο χονδροειδείς όψεις και μέρη της και αμετάβλητη στα ανώτερα στοιχεία της. Στην προηγούμενη κατάσταση ονομάζεται Υπο-ρίζα και σε συνδυασμό με ακτινοβόλο θερμότητα, επαναφέρει "νεκρούς κόσμους στην ζωή". Στην ανώτερη όψη του είναι η Ψυχή του Κόσμου - στην κατώτερη: ο ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΑΣ.

⁴⁴ [Επιστολή του Νεύτωνα στον Χένρυ Όλντενμπουργκ, με ημερομηνία 7 Δεκεμβρίου 1675, και με τίτλο "Μια Υπόθεση που Εξηγεί τις Ιδιότητες του Φωτός που Έχουν Αναφερθεί σε Αρκετές Εργασίες μου". Βλέπε Μητρώο της Βασιλικής Εταιρείας, τόμ. V, σελ. 65].

θεμελιώδεις ιδέες που στηρίζουν και διαποτίζουν ολόκληρο το σύστημα σκέψης το οποίο καλείται να μελετήσει. Αυτές οι βασικές ιδέες είναι λίγες σε αριθμό και η αντίληψη όλων όσων ακολουθούν εξαρτάται από τον βαθμό της καθαρής κατανόησής τους. Επομένως δεν χρειάζεται να απολογηθούμε που ζητάμε από τον αναγνώστη να εξοικειωθεί πρώτα με αυτές, πριν προχωρήσει στην μελέτη του ίδιου του έργου.

Η Μυστική Δοξασία αναγνωρίζει τρεις θεμελιώδεις προτάσεις:

(α) Μια Πανταχού Παρούσα, Αιώνια, Απεριόριστη και Αμετάβλητη ΑΡΧΗ, για την οποία δεν είναι δυνατό να γίνει καμιά θεώρηση, γιατί ξεπερνάει την δύναμη της ανθρώπινης αντίληψης και μόνο να μειωθεί μπορεί από οποιαδήποτε ανθρώπινη έκφραση ή παρομοίωση. Βρίσκεται πέρα από την ακτίνα και την δυνατότητα προσέγγισης της σκέψης σύμφωνα με τα λόγια του *Μαντούκια Ουπανισάντ*: "είναι αδιανόητη και άφατη" (Στροφή7).

Για να κάνουμε αυτές τις ιδέες πιο κατανοητές στον απλό αναγνώστη, ας του παρουσιάσουμε την άποψη ότι υπάρχει μια απόλυτη Πραγματικότητα που προηγείται κάθε εκδηλωμένης, εξαρτημένης ύπαρξης. Αυτή η Άπειρη και Αιώνια Αιτία – που διατυπώνεται αμυδρά στο "Ασυνείδητο" και στο "Άγνωστο" της ευρωπαϊκής φιλοσοφίας – είναι η χωρίς-ρίζα ρίζα "όλων όσων υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν". Στερείται, φυσικά, οποιουδήποτε χαρακτηριστικού και ουσιαστικά δεν έχει καμιά σχέση με την εκδηλωμένη, πεπερασμένη Ύπαρξη. Είναι μάλλον "Υπόσταση" παρά Ύπαρξη (στα σανσκριτικά *Σατ*) και βρίσκεται πέρα από σκέψη ή θεώρηση.

Αυτή η "Υπόσταση" στην Μυστική Δοξασία συμβολίζεται με δυο όψεις. Από την μια μεριά, ο απόλυτος, αφηρημένος Χώρος, που αντιπροσωπεύει καθαρή υποκειμενικότητα, το ένα πράγμα που κανένας άνθρωπος νους δεν μπορεί να το αποκλείσει από οποιαδήποτε αντίληψη, ούτε και να το συλλάβει από μόνο του. Από την άλλη, η απόλυτη, αφηρημένη Κίνηση που αντιπροσωπεύει την μη-Εξαρτημένη Συνείδηση. Ακόμα και οι Δυτικοί στοχαστές έχουν δείξει ότι η συνείδηση δεν γίνεται αντιληπτή από εμάς αν δεν σχετίζεται με μεταβολή και η κίνηση είναι το καλύτερο σύμβολο για την μεταβολή, το ουσιαστικό χαρακτηριστικό της. Αυτή η τελευταία όψη της μιας Πραγματικότητας συμβολίζεται επίσης με τον όρο "Μεγάλη Πνοή", ένα σύμβολο αρκετά περιγραφικό που δεν χρειάζεται επεξήγηση. Έτσι, λοιπόν, το πρώτο θεμελιώδες αξίωμα της Μυστικής Δοξασίας είναι αυτή η μεταφυσική ΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΗ – ΥΠΟΣΤΑΣΗ – που από την πεπερασμένη διάνοια συμβολίζεται σαν η θεολογική Τριάδα.

Μπορούμε, όμως, να βοηθήσουμε τον σπουδαστή, αν δώσουμε εδώ μερικές ακόμα επεξηγήσεις.

Ο Χέρμπερτ Σπένσερ πρόσφατα, τροποποίησε τόσο πολύ τον αγνωστικισμό του, ώστε να βεβαιώνει πως η φύση της "Πρώτης Αιτίας",⁴⁵ που ο αποκρυφιστής πιο λογικά θεωρεί ότι προέρχεται από την "Χωρίς-Αιτία, Αιτία", την "Αιώνια" και "Άγνωστη", μπορεί να είναι ουσιαστικά ίδια με εκείνη της Συνείδησης που αναβλύζει μέσα μας: με λίγα λόγια, ότι η απρόσωπη πραγματικότητα που διαποτίζει τον Κόσμο, είναι το καθαρό νοούμενο της σκέψης. Αυτό το προχώρημα από μέρος του τον φέρνει πολύ κοντά στο εσωτερικό βενταντικό δόγμα.⁴⁶

Το *Παραμπράχμαν* (η Μια Πραγματικότητα, το Απόλυτο), είναι το πεδίο της Απόλυτης Συνείδησης, δηλαδή εκείνη η Ουσία που βρίσκεται πέρα από κάθε σχέση με την εξαρτημένη ύπαρξη και της οποίας η συνειδητή ύπαρξη δεν είναι παρά ένα εξαρτημένο σύμβολο. Αλλά μόλις περνάμε με την σκέψη από αυτήν την (για εμάς) Απόλυτη Άρνηση, παρεμβαίνει η δυαδικότητα με την αντίθεση του Πνεύματος (ή συνείδησης) και της Ύλης, του Υποκειμένου και του Αντικειμένου.

Όμως το Πνεύμα (ή Συνείδηση) και η Ύλη δεν πρέπει να θεωρούνται σαν ανεξάρτητες πραγματικότητες, αλλά σαν δυο πλευρές ή όψεις του Απόλυτου (*Παραμπράχμαν*), που αποτελούν την βάση της εξαρτημένης Ύπαρξης, υποκειμενικής ή αντικειμενικής.

⁴⁵ Η λέξη "πρώτη" προϋποθέτει αναγκαστικά κάτι που είναι το "πρώτο που πρόβαλε", "το πρώτο σε χρόνο, χώρο και σειρά" και επομένως πεπερασμένο και εξαρτημένο. Το "πρώτο" δεν μπορεί να είναι το απόλυτο, γιατί είναι μια εκδήλωση. Επομένως, ο Ανατολικός αποκρυφισμός ονομάζει το Αφηρημένο Όλο, "Χωρίς Αιτία, Αιτία", "Χωρίς Ρίζα, Ρίζα" και περιορίζει την "Πρώτη Αίτια" στον Λόγο, με το νόημα που δίνει σ' αυτόν τον όρο ο Πλάτωνας.

⁴⁶ Βλέπε τις τέσσερις θαυμάσιες διαλέξεις του Τ. Σούμπα Ρόου πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκίτα* στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, Φεβρουάριος Μάρτιος, Απρίλιος, Ιούλιος 1887.

Θεωρώντας αυτήν την μεταφυσική τριάδα σαν την Ρίζα από την οποία προβάλλει κάθε εκδήλωση, η Μεγάλη Πνοή παίρνει τον χαρακτήρα της προκοσμικής Ιδεοπλασίας. Είναι η πηγή και η αιτία της δύναμης και κάθε ατομικής συνείδησης και παρέχει την καθοδηγητική διάνοια στο απέραντο πεδίο της κοσμικής Εξέλιξης. Από την άλλη μεριά, η προκοσμική ριζική ουσία (*Μουλαπρακρίτι*) είναι εκείνη η όψη του Απόλυτου, η οποία αποτελεί την βάση όλων των αντικειμενικών πεδίων της Φύσης.

Ακριβώς όπως η προκοσμική Ιδεοπλασία είναι η ρίζα κάθε ατομικής συνείδησης, έτσι και η προκοσμική Ουσία είναι το υπόστρωμα της ύλης στους διάφορους βαθμούς διαφοροποίησής της.

Γίνεται φανερό, λοιπόν, ότι η αντίθεση αυτών των δυο όψεων του Απόλυτου, είναι απαραίτητη για την ύπαρξη του "Εκδηλωμένου Σύμπαντος". Χωρίς την Κοσμική Ουσία, η Κοσμική Ιδεοπλασία δεν μπορεί να εκδηλωθεί σαν ατομική συνείδηση, γιατί μόνο μέσω ενός υλικού φορέα (που στα σανσκριτικά ονομάζεται *ουπάντι*), μπορεί η συνείδηση να αναβλύσει σαν "εγώ είμαι" επειδή μια φυσική βάση είναι απαραίτητη για να εστιαστεί μια ακτίνα του Παγκόσμιου Νου σε έναν ορισμένο βαθμό συνθετότητας. Από την άλλη, χωρίς την Κοσμική Ιδεοπλασία, η Κοσμική Ουσία θα παρέμενε μια άδεια αφαίρεση και δεν θα μπορούσε να προκύψει η ανάδυση της συνείδησης.

Το "Εκδηλωμένο Σύμπαν" επομένως διαποτίζεται από την δυαδικότητα, η οποία είναι κατά κάποιον τρόπο η ίδια η ουσία της Ύπαρξής του σαν "εκδηλωμένο". Αλλά ακριβώς όπως οι αντίθετοι πόλοι του υποκειμένου και αντικειμένου, του πνεύματος και της ύλης, δεν είναι παρά όψεις της Μίας Μονάδας στην οποία συντίθενται, έτσι και στο εκδηλωμένο Σύμπαν, υπάρχει "εκείνο" που συνδέει το πνεύμα με την ύλη, το υποκείμενο με το αντικείμενο.

Αυτό το κάτι, που τώρα είναι άγνωστο στην Δυτική σκέψη, ονομάζεται από τους αποκρυφιστές, *Φοχάτ*. Είναι η "γέφυρα" μέσω της οποίας οι "Ιδέες" που υπάρχουν στην "θεία Σκέψη" εντυπώνονται πάνω στην Κοσμική ύλη σαν "Νόμοι της Φύσης". Έτσι, ο *Φοχάτ* είναι η δυναμική ενέργεια της Κοσμικής Ιδεοπλασίας. Ή, θεωρούμενος απ' την άλλη μεριά, είναι το νοήμον μέσον, η καθοδηγητική δύναμη κάθε εκδήλωσης, η "θεία Σκέψη" μεταβιβασμένη και εκδηλωμένη μέσω των Ντιάνι Τσόχαν, (που στην χριστιανική θεολογία ονομάζονται αρχάγγελοι, σεραφείμ κ.λπ.), των Δημιουργών του ορατού Κόσμου. Έτσι: από το Πνεύμα ή Κοσμική Ιδεοπλασία προέρχεται η συνείδηση μας· από την Κοσμική Ουσία προέρχονται οι διάφοροι φορείς στους οποίους αυτή η συνείδηση ατομικοποιείται και φτάνει στην αυτό- (ή ανακλαστική) συνείδηση· ενώ ο *Φοχάτ* στις διάφορες εκδηλώσεις του είναι ο μυστηριώδης δεσμός ανάμεσα στον Νου και στην Ύλη, η εμπυχώνουσα αρχή που ηλεκτρίζει κάθε άτομο και του δίνει ζωή.

Η ακόλουθη περίληψη θα βοηθήσει τον αναγνώστη να σχηματίσει μια πιο ξεκάθαρη αντίληψη.

(1) Το ΑΠΟΛΥΤΟ, το *Παραμπράχμαν* των βενταντιστών, ή η μια Πραγματικότητα, ΣΑΤ, η οποία – όπως λέει ο Χέγκελ – είναι ταυτόχρονα Απόλυτη Ύπαρξη και Μη-Ύπαρξη.

(2) Η πρώτη εκδήλωση, ο απρόσωπος και – στην φιλοσοφία – ο ανεκδήλωτος Λόγος, ο πρόδρομος του "εκδηλωμένου". Αυτός είναι η "Πρώτη Αιτία", το "Ασυνείδητο" των Ευρωπαϊών πανθειστών.

(3) Το Πνεύμα-ύλη, η ΖΩΗ, το "Πνεύμα του Σύμπαντος", *Πούρουσα* και *Πρακρίτι*, ή ο δεύτερος Λόγος.

(4) Η Κοσμική Ιδεοπλασία, ΜΑΧΑΤ ή Διάνοια, η Παγκόσμια Κοσμική Ψυχή, το Κοσμικό Νοούμενο της Ύλης, η βάση των νοημόνων λειτουργιών μέσα στην Φύση και της Φύσης, που ονομάζεται επίσης ΜΑΧΑ-ΜΠΟΥΝΤΙ.

Η ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, οι δυαδικές όψεις της στο εξαρτημένο Σύμπαν.

Ακόμα, η Μυστική Δοξασία δέχεται:

(β) Την Αιωνιότητα του Σύμπαντος στο σύνολο του σαν ένα απεριόριστο πεδίο· περιοδικά "ο τόπος παιχνιδιού αναρίθμητων Συμπάντων που εμφανίζονται και εξαφανίζονται ασταμάτητα" και που ονομάζονται "τα εκδηλωμένα άστρα" και οι "σπινθήρες της Αιωνιότητας". "Η Αιωνιότητα

του Προσκυνητή"⁴⁷ είναι σαν ένα ανοιγόκλεισμα του ματιού της Αυθ-ύπαρξης (*Βιβλίο των Ντζιάν*). "Η εμφάνιση και εξαφάνιση των Κόσμων είναι σαν μια ρυθμική παλίρροια και άμπωτη".⁴⁸

Αυτός ο δεύτερος ισχυρισμός της Μυστικής Δοξασίας είναι η απόλυτη παγκοσμιότητα εκείνου του νόμου της περιοδικότητας, της παλίρροιας και της άμπωτης, της απόσυρσης και της ροής, που η φυσική επιστήμη έχει παρατηρήσει και καταγράφει σε όλα τα τμήματα της φύσης. Μια τέτοια εναλλαγή, όπως αυτή της Ημέρας και της Νύχτας, της Ζωής και του Θανάτου του Ύπνου και της Εγρήγορσης, είναι ένα γεγονός τόσο κοινό, τόσο απόλυτα παγκόσμιο και χωρίς εξαίρεση, ώστε είναι εύκολο να κατανοήσουμε πως μέσα σ' αυτό βλέπουμε έναν από τους απόλυτα θεμελιώδεις νόμους του σύμπαντος.

Ακόμα, η Μυστική Δοξασία διδάσκει:

(γ) Την θεμελιώδη ταυτότητα όλων των Ψυχών με την Παγκόσμια Υπερ-Ψυχή (η τελευταία όντας μια όψη της Άγνωστης Ρίζας) και το αναγκαστικό προσκύνημα κάθε Ψυχής – ενός σπινθήρα της πρώτης – μέσω του Κύκλου Ενσάρκωσης (ή "Αναγκαιότητας") σύμφωνα με τον κυκλικό και καρμικό νόμο, κατά την διάρκεια όλης της περιόδου. Με άλλα λόγια, καμιά καθαρά πνευματική *Μπούντι* (θεία Ψυχή) δεν μπορεί να έχει ανεξάρτητη (συνειδητή) ύπαρξη, αν ο σπινθήρας που πρόβαλε από την καθαρή Ουσία της Παγκόσμιας Έκτης αρχής (ή ΥΠΕΡ-ΨΥΧΗΣ): (α) δεν περάσει μέσα από κάθε στοιχειακή μορφή του φαινομενικού κόσμου αυτού του Μανβαντάρα και (β) δεν αποκτήσει ατομικότητα, πρώτα μέσω φυσικής ώθησης και ύστερα μέσω αυτοπροκαλούμενων και αυτο-εφευρισκόμενων προσπαθειών (ελεγχόμενων από το κάρμα), ανεβαίνοντας έτσι όλες τις βαθμίδες της διάνοιας, από το κατώτερο μέχρι το ανώτερο *Μάνας*, από το ορυκτό και το φυτό μέχρι τους αγιότερους των αρχαγγέλων (Ντιάνι Μπούντα). Το βασικό δόγμα της Εσωτερικής φιλοσοφίας δεν δέχεται προνόμια ή ειδικά χαρίσματα στον άνθρωπο, εκτός από κείνα που κέρδισε με το Εγώ του μέσω προσωπικής προσπάθειας και χάρης, μέσα από μια μακριά σειρά μετεμψυχώσεων και μετενσαρκώσεων. Αυτός είναι ο λόγος που οι Ινδουιστές λένε ότι το Σύμπαν είναι το *Μπράχμαν* (*Brahman*) και ο Μπραχμά (*Brahma*). Γιατί το *Μπράχμαν* βρίσκεται σε κάθε άτομο του σύμπαντος και οι έξι αρχές στην Φύση είναι όλες αποτέλεσμα, οι διαφορετικά διαφοροποιημένες όψεις της ΕΒΔΟΜΗΣ και της ΜΙΑΣ, της μόνης πραγματικότητας στο Σύμπαν (είτε Κοσμικό, είτε μικροκοσμικό. Για τον ίδιο λόγο, επίσης, οι παραλλαγές (ψυχικές, πνευματικές και φυσικές) στο Πεδίο της εκδήλωσης και της μορφής, της έκτης αρχής (του Brahma του Φορέα του Brahman), θεωρούνται από μεταφυσική αντίφραση σαν απατηλές και μαγιαβικές. Γιατί αν και η ρίζα κάθε ατόμου ξεχωριστά και κάθε μορφής συλλογικά, είναι εκείνη η έβδομη αρχή ή η μια Πραγματικότητα, όμως στην εκδηλωμένη φαινομενική και παροδική εμφάνισή της δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια εφήμερη πλάνη των αισθήσεων μας.⁴⁹

Στην απόλυτη κατάσταση της, η Μια Αρχή κάτω από τις δυο όψεις της (του *Παραμπράχμαν* και της *Μουλαπρακρίτι*) είναι χωρίς φύλο, μη εξαρτημένη και αιώνια. Η περιοδική (μανβανταρική) εκπόρευσή της, η πρωταρχική ακτινοβολία, είναι επίσης Μια, ανδρόγυνη και φαινομενικά πεπερασμένη. Όταν η ακτινοβολία με την σειρά της ακτινοβολεί, όλες οι ακτινοβολίες της είναι επίσης ανδρόγυνες, για να μετατραπούν σε αρσενικές και θηλυκές αρχές στις κατώτερες όψεις τους. Μετά τον *Πραλάγια*, είτε τον μεγάλο είτε τον μικρότερο *Πραλάγια* (ο δεύτερος αφήνει τους κόσμους σε *status quo*),⁵⁰ το πρώτο που αφυπνίζεται σε ενεργό ζωή είναι το πλαστικό Ακασά, ο

⁴⁷ "Προσκυνητής" είναι το όνομα που δίνεται στην Μονάδα (τα δυο σε ένα) μας κατά την διάρκεια του κύκλου των ενσαρκώσεών της. Είναι η μόνη αθάνατη και αιώνια αρχή μέσα μας, όντας ένα αδιαίρετο τμήμα του ενιαίου όλου: του Παγκόσμιου Πνεύματος από το οποίο εκπορεύεται και στο οποίο απορροφάται στο τέλος του κύκλου. Όταν λέμε ότι εκπορεύεται από το ένα πνεύμα, είναι μια άχαρη και λαθεμένη έκφραση, η οποία όμως πρέπει να χρησιμοποιηθεί εξαιτίας της έλλειψης κατάλληλων όρων στην γλώσσα μας. Οι βενταντιστές το ονομάζουν *Σουτράτμαν* (Νήμα-Ψυχή), αλλά η εξήγησή τους διαφέρει επίσης κάπως απ' αυτήν των αποκρυφιστών. Αφήνουμε, όμως, τους ίδιους τους βενταντιστές να εξηγήσουν αυτήν την διαφορά.

⁴⁸ Βλέπε Τμήμα VII, "Οι Ημέρες και Νύχτες του Μπράχμα".

⁴⁹ Για σαφέστερο καθορισμό βλέπε Προσθήκη, "Θεοί, Μονάδες και Άτομα".

⁵⁰ Δεν είναι οι φυσικοί οργανισμοί που παραμένουν σε *status quo* και ακόμα λιγότερο τα φυσικά στοιχεία τους, κατά την διάρκεια των μεγάλων Κοσμικών ή ακόμα και ηλιακών *πραλάγια*, αλλά μόνο οι ακασικές ή αστρικές "φωτογραφίες" τους. Αλλά κατά την διάρκεια των μικρότερων *πραλάγια*, μόλις σκεπαστούν από την "Νύχτα", οι πλανήτες, αν και νεκροί, παραμένουν ανέπαφοι - όπως ένα τεράστιο ζώο που έχει παγιδευτεί και μουμιοποιηθεί μέσα στον πολικό πάγο, παραμένει το ίδιο για αιώνες.

Πατέρας-Μητέρα, το Πνεύμα και η Ψυχή του Αιθέρα, ή το πεδίο της επιφάνειας του Κύκλου. Ο Χώρος πριν από την Κοσμική του δραστηριότητα, ονομάζεται "Μητέρα" και κατά το πρώτο στάδιο της επαναφύπνισης, ονομάζεται Πατέρας-Μητέρα. (Βλέπε Σχόλια, Στάντζα II). Στην Καμπάλα είναι επίσης Πατέρας-Μητέρα-Υιός. Αλλά ενώ στο Ανατολικό δόγμα αυτά είναι η Έβδομη Αρχή του εκδηλωμένου Σύμπαντος, ή το "Άτμα-Μπουντι-Μάνας" (Πνεύμα-Ψυχή-Νόηση), όπου η τριάδα διακλαδίζεται και διαιρείται σε επτά κοσμικές και επτά ανθρώπινες αρχές", στην Δυτική Καμπάλα των χριστιανών μυστικιστών είναι η Τριάδα ή Τριπλότητα, και κατά τους αποκρυφιστές τους, ο αρσενικός-θηλυκός Ιεχωβά, Yah-Havah. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται η όλη διαφορά ανάμεσα στις εσωτερικές και στις χριστιανικές τριάδες. Οι μυστικιστές και οι φιλόσοφοι, οι Ανατολικοί και Δυτικοί πανθειστές συνδυάζουν την προγενέθλια τριάδα τους στην αγνή, θεία αφαίρεση. Οι ορθόδοξοι την μορφοποιούν. Οι Χιρανγιαγκάρμπα, Χάρι και Σανκάρα – οι τρεις υποστάσεις του εκδηλωμένου "Πνεύματος του Υπέρτατου Πνεύματος" (τίτλο με τον οποίο η Πριτιβί, η Γη, χαιρετάει τον Βίσνου στον πρώτο του Αβατάρα) – είναι οι καθαρά μεταφυσικές αφηρημένες ιδιότητες του σχηματισμού, της διατήρησης και της καταστροφής. Και είναι οι τρεις θείες Αβαστά (στην κυριολεξία, υποστάσεις) εκείνου το οποίο "δεν καταστρέφεται, μαζί με τα δημιουργημένα πράγματα" (ή Άτσιουτα, ένα όνομα του Βίσνου), ενώ ο ορθόδοξος χριστιανός χωρίζει την προσωπική του δημιουργική θεότητα στις τρεις προσωπικότητες της Τριάδας και δεν δέχεται ανώτερη θεότητα. Η τελευταία αυτή, στον Αποκρυφισμό, είναι το αφηρημένο Τρίγωνο, ενώ σύμφωνα με τους ορθόδοξους, ο τέλειος Κύβος. Ο Ανατολικός Φιλόσοφος θεωρεί τον δημιουργικό θεό ή τους συλλογικούς θεούς σαν Μπραντινταρσάνα, "λαθεμένες κατανοήσεις" κάτι που "γίνεται αντιληπτό σαν μια υλική μορφή, λόγω λαθεμένων εμφανίσεων" και εξηγούνται ότι προβάλλουν από την πλανερή ιδέα της εγωικής προσωπικής και ανθρώπινης Ψυχής (κατώτερη πέμπτη αρχή). Περιγράφεται πολύ όμορφα σαν μια καινούργια μετάφραση του *Βίσνου Πουρανά*:

Αυτός ο Μπράχμα (Brahma) στην ολότητά του έχει ουσιαστικά την όψη της "Πρακρίτι, εξελιγμένης και ανεξέλικτης (Μουλαπρακρίτι) και επίσης την όψη του πνεύματος και την όψη του χρόνου. Πνεύμα, ω διπλογεννημένη, είναι η καθοδηγούσα όψη του υπέρτατου Μπράχμαν (Brahman).⁵¹ Η επόμενη είναι μια διπλή όψη: Πρακρίτι, εξελιγμένη και ανεξέλικτη, και τελευταίος είναι ο χρόνος. [X. Ουίλσον, *Βίσνου Πουρανά*, τομ. I, σελ. 18, σημείωση του εκδότη Φιτζέντουαρντ Χολ.]

Ο Κρόνος (Χρόνος) στην ορφική θεογονία παρουσιάζεται επίσης ότι είναι ένας δημιουργημένος θεός ή πράκτορας.

Το στάδιο αυτό της επαναφύπνισης του Σύμπαντος, ο μυστικός συμβολισμός το παριστάνει σαν έναν τέλειο Κύκλο με το (ριζικό) σημείο στο Κέντρο. Το σύμβολο αυτό ήταν παγκόσμιο, γι' αυτό το βρίσκουμε και στην Καμπάλα. Η Δυτική Καμπάλα, όμως, που τώρα βρίσκεται στα χέρια των Χριστιανών μυστικιστών, το αγνοεί ολότελα, αν και φαίνεται καθαρά στο *Ζοχάρ*. Αυτοί οι αιρετικοί αρχίζουν από το τέλος και παρουσιάζουν σαν σύμβολο του προγενέθλιου Κόσμου το ⊕, ονομάζοντας το "η Ένωση του Ρόδου και του Σταυρού", το μεγάλο μυστήριο της απόκρυφης γένεσης, απ' όπου και το όνομα: Ροδόσταυροι (Ρόδο-Σταυρός)!

Όπως μπορεί να κρίνει, όμως, κανείς από τα πιο σημαντικά όσο και τα πιο γνωστά ροδοσταυρικά σύμβολα, υπάρχει ένα που δεν έχει κατανοηθεί μέχρι τώρα ούτε ακόμα και από τους σύγχρονους μυστικιστές. Είναι το σύμβολο του "Πελεκάνου" που ξεσχίζει το στήθος του για να θρέψει τα μικρά του: η πραγματική πίστη των Αδελφών του Ρόδου και του Σταυρού και ένα άμεσο αποτέλεσμα της Ανατολικής Μυστικής Δοξασίας. Το Μπράχμαν ονομάζεται *Καλαχάνσα*, που σημαίνει - όπως εξηγούν οι Δυτικοί Ανατολιστές - Αιώνιος Κύκλος ή χήνα (βλέπε Στάντζα III,

⁵¹ Έτσι ο Σπένσερ, ο οποίος – όπως ο Σοπενχάουερ και ο φον Χάρτμαν – αντανάκλα απλώς μια όψη των αρχαίων εσωτερικών φιλοσόφων και επομένως οδηγεί τους αναγνώστες του στις ανεμοδαρμένες ακτές της γνωστικιστικής απελπισίας, εκφράζει με σεβασμό το μεγάλο μυστήριο: "αυτό που παραμένει αμετάβλητο σε ποιότητα, αλλά συνεχώς μεταβαλλόμενο σε μορφή, κάτω απ' αυτές τις αισθητές εμφανίσεις τις οποίες μας παρουσιάζει το Σύμπαν, είναι μια άγνωστη και ασύλληπτη δύναμη, την οποία είμαστε υποχρεωμένοι να αναγνωρίσουμε σαν χωρίς όρια στον Χώρο και χωρίς αρχή ή τέλος στον Χρόνο". Μόνο η τολμηρή θεολογία - και ποτέ η επιστήμη ή η φιλοσοφία - επιδιώκει να μετρήσει το Άπειρο και να αποκαλύψει το Απύθμενο και το Ασύλληπτο.

Σχόλιο 8). Το ίδιο και ο Μπράχμα, ο Δημιουργός. Έτσι έγινε γνωστό ένα μεγάλο λάθος: το *Μπράχμαν* είναι αυτό που πρέπει να αναφέρεται σαν Χάνσα-Βαχάνα (εκείνος που χρησιμοποιεί το κύκνο σαν Όχημα του) και όχι ο Μπράχμα ο Δημιουργός, που είναι ο πραγματικός Καλαχάνσα' ενώ το *Μπράχμαν* είναι χάνσα και "α-χάνσα", όπως θα εξηγηθεί στο Σχόλιο. Ας κατανοηθεί ότι οι όροι *Μπράχμαν* και *Παραμπράχμαν* χρησιμοποιούνται εδώ, όχι επειδή ανήκουν στην εσωτερική ορολογία μας, αλλά απλώς γιατί είναι πιο γνωστοί στους σπουδαστές της Δύσης. Και οι δυο είναι τέλεια αντίστοιχα των δικών μας μονοσύλλαβων, τρισύλλαβων και επτασύλλαβων όρων, που αντιστοιχούν στο ΕΝΑ ΟΛΟ και στο Ένα "Όλο μέσα στο Όλο".

Αυτές είναι οι βασικές αντιλήψεις πάνω στις οποίες στηρίζεται η Μυστική Δοξασία.

Δεν υπάρχει λόγος να ασχοληθώ εδώ μ' αυτές και να υποστηρίξω ή να αποδείξω την έμφυτη λογικότητά τους, ούτε μπορώ να πάσω να δείχνω το πώς, πράγματι, περιέχονται – αν και συχνά κάτω από παραπλανητική εμφάνιση – σε κάθε σύστημα σκέψης ή φιλοσοφίας που αξίζει το όνομα της.

Όταν ο αναγνώστης τις κατανοήσει με σαφήνεια και αντιληφθεί το φως που ρίχνουν πάνω σε κάθε πρόβλημα της ζωής, δεν θα χρειάζονται πια περαιτέρω δικαίωση στα μάτια του, γιατί η αλήθεια τους θα είναι τόσο φανερή γι' αυτόν, όσο ο Ήλιος στον ουρανό. Περνάω, λοιπόν, στο περιεχόμενο των Στάντζα, όπως δίνονται σ' αυτόν τον τόμο, προσθέτοντας ένα περιγράμματά τους, με την ελπίδα να κάνω έτσι πιο εύκολο το έργο του σπουδαστή, παρουσιάζοντας του με λίγα λόγια την γενική ιδέα που εξηγείται σ' αυτές.

Η ιστορία της κοσμικής εξέλιξης, όπως περιγράφεται στις Στάντζα είναι, θα λέγαμε, ο αφηρημένος αλγεβρικός τύπος αυτής της εξέλιξης. Γι' αυτό ο σπουδαστής δεν πρέπει να περιμένει να βρει εδώ μια περιγραφή όλων των σταδίων και των μετασχηματισμών που παρεμβάλλονται ανάμεσα στην πρώτη αρχή της "Παγκόσμιας" εξέλιξης και στην τωρινή μας κατάσταση. Είναι αδύνατο να δοθεί μια τέτοια περιγραφή, γιατί θα ήταν ακατανόητη για τους ανθρώπους που δεν μπορούν να συλλάβουν ούτε την φύση του επόμενου πεδίου ύπαρξης πέρα απ' αυτό στο οποίο για την ώρα περιορίζεται η συνείδηση τους.

Οι Στάντζα, επομένως, δίνουν έναν αφηρημένο τύπο που μπορεί να εφαρμοστεί *mutatis mutandis* [κατά το μάλλον και ήττον] σε όλη την εξέλιξη: στην εξέλιξη της μικρής μας Γης, σε κείνη της αλυσίδας πλανητών στην οποία ανήκει η γη, στο ηλιακό Σύστημα στο οποίο ανήκει αυτή η αλυσίδα και συνέχεια σε ανερχόμενη κλίμακα, μέχρις ότου ο νους ζαλίζεται και εξαντλείται από την προσπάθεια.

Οι επτά Στάντζα που δίνονται σ' αυτόν τον τόμο αντιπροσωπεύουν τους επτά όρους αυτού του αφηρημένου τύπου. Αναφέρονται και περιγράφουν τα επτά μεγάλα στάδια της εξελικτικής πορείας, που στα *Πουρανά* αναφέρονται σαν οι "Επτά Δημιουργίες" και στην Βίβλο σαν οι "Μέρες" της Δημιουργίας.

Η Πρώτη Στάντζα περιγράφει την κατάσταση του ΕΝΟΣ ΟΛΟΥ κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*, πριν από τον πρώτο παλμό της επαναφυπνιζόμενης εκδήλωσης.

Αν σκεφτούμε για μια στιγμή, καταλαβαίνουμε ότι μια τέτοια κατάσταση μπορεί μονάχα να συμβολιστεί, για να περιγραφεί είναι αδύνατον. Και μπορεί να συμβολιστεί μόνο αρνητικά, γιατί αφού είναι η κατάσταση της καθαρής Απολυτότητας, δεν μπορεί να κατέχει κανένα από κείνα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που μας βοηθούν να περιγράψουμε αντικείμενα με θετικούς όρους. Έτσι, εκείνη η κατάσταση μπορεί μόνο να υποδηλωθεί αμυδρά από τα αρνητικά όλων αυτών των πολύ αφηρημένων ιδιοτήτων, που οι άνθρωποι νιώθουν μάλλον παρά αντιλαμβάνονται σαν τα πιο απομακρυσμένα όρια που μπορεί να φτάσει η δύναμη της αντίληψής τους.

Η κατάσταση που περιγράφεται στην Στάντζα II, για τον Δυτικό νου είναι σχεδόν ταυτόσημη με κείνη που αναφέρεται στην πρώτη Στάντζα, έτσι ώστε για να εκφραστεί η ιδέα της διαφοράς τους θα χρειαζόταν μια ολόκληρη πραγματεία. Εναπόκειται, λοιπόν, στην διαίσθηση και στις ανώτερες ιδιότητες του αναγνώστη, να συλλάβει – στον βαθμό που μπορεί – την σημασία των αλληγορικών φράσεων που χρησιμοποιούνται. Πράγματι πρέπει να θυμόμαστε ότι όλες αυτές οι Στάντζα απευθύνονται στις εσωτερικές ικανότητες μάλλον, παρά στην κανονική αντίληψη του φυσικού εγκεφάλου.

Η Στάντζα III περιγράφει την Επαναφύπνιση του Σύμπαντος στην ζωή ύστερα από τον *Πραλάγια*. Απεικονίζει την ανάδυση των "Μονάδων" από την κατάσταση της απορρόφησης μέσα στο ΕΝΑ· το πρώτο και ανώτερο στάδιο στον σχηματισμό των "Κόσμων", όπου ο όρος Μονάδα μπορεί να αναφέρεται τόσο στο τεράστιο ηλιακό σύστημα, όσο και στο μικροσκοπικό άτομο.

Η Στάντζα IV δείχνει την διαφοροποίηση του "Σπέρματος" του Σύμπαντος μέσα στην επταπλή ιεραρχία των συνειδητών θείων Δυνάμεων, που είναι οι ενεργές εκδηλώσεις της Μιας Υπέρτατης Ενέργειας. Αυτές είναι που φτιάχνουν τον σκελετό, δίνουν το σχήμα και τελικά δημιουργούν όλο το εκδηλωμένο Σύμπαν, με την μόνη έννοια με την οποία είναι κατανοητός ο όρος "Δημιουργός"· πληροφορούν και καθοδηγούν το Σύμπαν· είναι τα νοήμονα Όντα που διευθετούν και ελέγχουν την εξέλιξη, ενσωματώνοντας στον εαυτό τους τις εκδηλώσεις εκείνες του ΕΝΟΣ ΝΟΜΟΥ, που εμείς τις γνωρίζουμε σαν "Νόμους της Φύσης".

Γενικά είναι γνωστές σαν Ντιάνι Τσόχαν, αν και καθεμιά από τις διάφορες ομάδες έχει την δική της ονομασία στην Μυστική Δοξασία.

Αυτό το στάδιο της εξέλιξης αναφέρεται στην ινδουιστική μυθολογία σαν "Δημιουργία" των θεών.

Στην Στάντζα V περιγράφεται η διαδικασία του σχηματισμού του κόσμου: Πρώτα, η διαλυμένη Κοσμική Ύλη, ύστερα, ο πύρινος "ανεμοστρόβιλος", το πρώτο στάδιο του σχηματισμού ενός νεφελώματος. Το νεφέλωμα αυτό συμπυκνώνεται και αφού περάσει μέσα από διάφορους μετασχηματισμούς, σχηματίζει ένα Ηλιακό Σύμπαν, μια πλανητική αλυσσο, ή έναν μόνο πλανήτη, ανάλογα με την περίπτωση.

Τα επόμενα στάδια στον σχηματισμό ενός "Κόσμου" δείχνονται στην Στάντζα VI, που φτάνει την εξέλιξη ενός τέτοιου κόσμου μέχρι την τέταρτη μεγάλη περίοδο, η οποία αντιστοιχεί στην περίοδο στην οποία ζούμε τώρα.

Η Στάντζα VII συνεχίζει την ιστορία, ακολουθώντας την κάθοδο της ζωής μέχρι την εμφάνιση του Ανθρώπου και έτσι κλείνει το Μέρος I του πρώτου τόμου της Μυστικής Δοξασίας.

Η εξέλιξη του "Ανθρώπου" από την πρώτη εμφάνιση του πάνω σ' αυτήν την Γη στον παρόντα Γύρο, μέχρι την κατάσταση στην οποία βρίσκεται τώρα, θα αποτελέσει το αντικείμενο του Δεύτερου Τόμου.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Οι Στάντζα που αποτελούν την θέση κάθε τμήματος δίνονται σε σύγχρονη μεταφρασμένη απόδοση, γιατί θα ήταν άσκοπο να κάνουμε το θέμα ακόμα πιο δύσκολο παρουσιάζοντας την αρχαϊκή φρασεολογία του πρωτοτύπου με το μπερδεμένο ύφος του. Δίνονται αποσπάσματα από τις κινέζικες, θιβετανικές και σανσκριτικές μεταφράσεις των αρχικών σενζαρικών Σχολίων και Ερμηνειών πάνω στο Βιβλίο των NTZIAN· παρουσιαζόμενα τώρα για πρώτη φορά σε ευρωπαϊκή γλώσσα. Είναι σχεδόν περιττό να δηλώσουμε ότι δίνονται μόνο τμήματα των Στάντζα. Αν εκδίδονταν ολόκληρες, θα έμεναν ακατανόητες για όλους εκτός από μερικούς πολύ προχωρημένους αποκρυφιστές. Ούτε υπάρχει ανάγκη να βεβαιώσουμε τον αναγνώστη ότι η συγγραφέας, ή μάλλον η ταπεινή καταγραφέας, δεν κατανοεί περισσότερο από τον αμήτο αυτά τα απαγορευμένα αποσπάσματα. Για να διευκολυνθεί ο αναγνώστης και για να αποφευχθεί η συχνή αναφορά σε υποσημειώσεις, θεωρήθηκε καλύτερο να συνδυαστούν κείμενα και ερμηνείες, χρησιμοποιώντας τους ανάλογους σανσκριτικούς και θιβετανικούς όρους στα σημεία που δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς, αντί να δοθούν τα πρωτότυπα. Πολύ περισσότερο επειδή οι παραπάνω όροι είναι όλοι αποδεκτά συνώνυμα, ενώ τα πρώτα (δηλαδή τα σενζαρικά) χρησιμοποιούνται μόνο ανάμεσα σ' έναν Διδάσκαλο και στους τσέλα (ή μαθητές) του.

Αν μετέφραζε κανείς τις Στάντζα χρησιμοποιώντας μόνο τα ουσιαστικά και τους όρους όπως περιέχονται σε μια από τις θιβετανικές και σενζαρικές αποδόσεις, ο πρώτος στίχος θα έλεγε τα ακόλουθα: "Το-ογκ στο Τζι-γκιού κοιμόταν επτά Κόρλο. Ζοντμάνας τζίμπα. Όλα Νιουγκ στήθος. Κόντς-ογκ όχι, Τιάν-Καμ όχι, Λα-Τσόχαν όχι, Τένμπρελ Τσουγκνί όχι, Νταρμακάγια έπαψε. Τγκεντσάνγκ δεν έγινε. Μπαρνάγκ και Σσσ στο Νγκσβονίντζ, μόνο Το-ογκ Γινσίν στην νύχτα του Σαν-τσάν και Γιόνγκ-γκραμπ (Παρανισπάνα) κ.τ.λ., κ.τ.λ." που θα ακουγόταν σαν ένα απλό Αμπρακατάμπρα.

Επειδή αυτό το έργο γράφεται για την καθοδήγηση των σπουδαστών του Αποκρυφισμού και όχι για χάρη των φιλόλογων, μπορούμε κάλλιστα να αποφύγουμε τέτοιους όρους όπου μας είναι δυνατό. Έχουν παραμείνει μόνο οι αμετάφραστοι όροι, που είναι ακατανόητοι αν δεν εξηγηθεί η σημασία τους, αλλά όλοι αυτοί οι όροι δίνονται με την σανσκριτική μορφή τους. Δεν χρειάζεται να θυμίσουμε στον αναγνώστη ότι αυτοί οι όροι, σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, είναι οι τελευταίες αναπτύξεις της γλώσσας και ανήκουν στην Πέμπτη Ριζική Φυλή. Η σανσκριτική, όπως είναι τώρα γνωστή, δεν μιλιόταν από τους Ατλάντειους και οι, περισσότεροι από τους φιλοσοφικούς όρους που χρησιμοποιούνται στα ινδικά συστήματα της εποχής μετά το *Μαχαμπαράτα*, δεν συναντώνται στους *Βέντα* ούτε θα τους συναντήσουμε στις αρχικές *Στάντζα*, παρά μόνο τα αντίστοιχα τους. Ο αναγνώστης που δεν είναι θεοσοφιστής καλείται για μια ακόμα φορά να θεωρήσει όλα όσα ακολουθούν σαν ένα παραμύθι, αν θέλει. Στην καλύτερη περίπτωση σαν μια αναπόδεικτη ακόμα υπόθεση ονειροπόλων και στην χειρότερη, σαν μια επιπρόσθετη υπόθεση ανάμεσα στις τόσες επιστημονικές υποθέσεις περασμένες, τωρινές και μελλοντικές, που μερικές απορρίφθηκαν, ενώ άλλες εξακολουθούν να υφίστανται. Δεν είναι κατά κανένα τρόπο χειρότερη από πολλές από τις επονομαζόμενες επιστημονικές θεωρίες και οπωσδήποτε είναι πιο φιλοσοφική και πιθανή.

Εξαιτίας των άφθονων σχολίων και ερμηνειών που απαιτούνται, οι αναφορές στις υποσημειώσεις δίνονται με τον συνηθισμένο τρόπο, ενώ οι προτάσεις που σχολιάζονται σημειώνονται με γράμματα. Επιπρόσθετο υλικό θα βρεθεί στα Κεφάλαια πάνω στον Συμβολισμό που αποτελούν το Μέρος II και που συχνά περιέχουν περισσότερες πληροφορίες από το ίδιο το κείμενο.

ΤΟΜΟΣ Ι – ΜΕΡΟΣ Ι

ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

ΕΠΤΑ ΣΤΑΝΤΖΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΕΣ ΜΕ ΣΧΟΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΝΤΖΙΑΝ

Δεν υπήρχε Κάτι ούτε και Τίποτα' ο λαμπερός ουρανός
 δεν υπήρχε, ούτε ο απέραντος θόλος του απλωνόταν από πάνω.
 Τι τα σκέπαζε όλα; Τι τα κάλυπτε; Τι τα έκρυβε;
 Μήπως η απύθμενη υδάτινη άβυσσος;
 θάνατος δεν υπήρχε – κι όμως δεν υπήρχε τίποτε αθάνατο –
 δεν υπήρχε διάκριση ανάμεσα στην ημέρα και στη νύχτα-
 το μοναδικό Ένα ανέπνεε μόνο Του χωρίς πνοή,
 τίποτε πέρα απ' Αυτό δεν υπήρχε –
 μόνο σκοτάδι, και στην αρχή όλα τα σκέπαζε
 βαθύς ζόφος: ένας ωκεανός δίχως φως.
 Το σπέρμα που βρισκόταν ακόμα κρυμμένο στο κέλυφος
 προβάλλει, μια φύση, από την διάπυρη θερμότητα.

Ποιος γνωρίζει το μυστικό; Ποιος το διακήρυξε εδώ;
 Από πού, από πού ξεπήδησε αυτή η πολύμορφη δημιουργία;
 Ακόμα και οι θεοί δημιουργήθηκαν αργότερα.
 Ποιος γνωρίζει από πού ξεπήδησε αυτή η μεγάλη δημιουργία; -
 Εκείνος, απ' όπου προήλθε όλη αυτή η μεγάλη δημιουργία,
 είτε την δημιούργησε η θέληση του είτε ήταν βουβός,
 ο Μεγαλύτερος Ενορατικός που βρίσκεται στον ύψιστο ουρανό,
 Αυτός το γνωρίζει – ή ίσως ακόμα κι Αυτός δεν το γνωρίζει.
Ριγκ Βέντα, από την Ιστορία της Αρχαίας Σανσκριτικής Φιλολογίας του Μ. Μύλλερ.

* * *

(Ατενίζοντας την αιωνιότητα...)
 Πριν να μπουν τα θεμέλια του Κόσμου,
 πριν το αστραφτερό Φως να υπακούσει στην Πανίσχυρη Λέξη,
 Εσύ υπήρχες – και όταν η υπόγεια Φλόγα
 θα γκρεμίσει την Φυλακή της και θα καταστρέψει αυτήν την Μορφή.
 Εσύ θα Υπάρχεις ακόμα – ακόμα, όπως υπήρχες πριν,
 και δεν θα Αλλάξεις καθόλου, όταν δεν θα υπάρχει πια Χρόνος.
 Ω Άπειρη Σκέψη! Θεία Αιωνιότητα!

Τζον Γκαίη, *Μια Σκέψη για την Αιωνιότητα*

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Σε Επτά Στάντζα μεταφρασμένες από το *Βιβλίο των Ντζιάν*

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι

1. Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΡΑΝΑ, ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΑΟΡΑΤΑ ΠΕΠΛΑ ΤΗΣ, ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΕΣ.

2. ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

3. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΧ-ΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΛΑΒΟΥΝ.

4. ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΡΟΜΟΙ ΠΑ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ. ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΕΙ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥΣ.

5. ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΟΝΟ ΓΕΜΙΖΕ ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΟΛΟ, ΓΙΑΤΙ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝΑ, ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΤΡΟΧΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ Σ' ΑΥΤΟΝ.

6. ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ, Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ, ΗΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΖΩΟΓΟΝΗΘΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΝΟΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ.

7. ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΙΧΑΝ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ. ΤΟ ΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΙ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΗ-ΟΝ, ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΟΝ.

8. ΜΟΝΟ Η ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΥΠΑΡΞΗΣ ΑΠΛΩΝΟΤΑΝ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ, ΑΠΕΙΡΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΥΠΝΟ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΑΛΛΟΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΙΛΗΠΤΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΤΑΝΓΚΜΑ.

9. ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΝΓΚΜΑ ΟΤΑΝ Ο ΑΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΜΑΡΤΑ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΗΤΑΝ ΑΝΟΥΠΑΝΤΑΚΑ;

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙ

1. ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΙΚΗΣ ΑΥΓΗΣ;... ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΑΧ-ΧΙ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ ΤΟΥΣ. ΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗ-ΜΟΡΦΗ – ΤΗΝ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – ΟΙ ΝΤΕΒΑΜΑΤΡΙ ΚΑΙ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ, ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΗ-ΥΠΑΡΞΗΣ.

2. ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η ΣΙΩΠΗ; ΠΟΥ Τ' ΑΥΤΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΘΟΥΝ; ΟΧΙ, ΔΕΝ, ΥΠΗΡΧΕ ΟΥΤΕ ΣΙΩΠΗ, ΟΥΤΕ ΗΧΟΣ. ΤΙΠΟΤΕ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΗ ΑΙΩΝΙΑ ΠΝΟΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ.

3. Η ΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΣΗΜΑΝΕΙ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΣΤΡΑΠΟΒΟΛΗΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΕΡΜΑ. Η ΜΑΤΡΙΠΑΝΤΜΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΦΟΥΣΚΩΣΕΙ.

4. Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΞΕΙ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΣΧΩΡΗΣΕΙ Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ, ΣΑΝ ΤΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ *ΜΑΓΙΑ*.

5. ΟΙ ΕΠΤΑ ΓΙΟΙ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΚΟΜΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ, ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΚΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΗΤΑΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.

6. ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΙΟ ΣΤΗΘΟΣ...

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ

1. ...Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ ΣΚΙΡΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ. Η ΜΗΤΕΡΑ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ, ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ, ΣΑΝ ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ.

2. Ο ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΓΛΙΣΤΡΑΕΙ, ΑΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΟΡΓΗ ΦΤΕΡΟΥΓΑ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΣΥΜΠΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ: ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΥΔΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ...

3. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΙ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΚΤΙΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΥΔΑΤΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΙΑΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΟ ΑΥΓΟ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΑΥΓΟ ΝΑ ΚΡΑΔΑΝΘΕΙ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΜΗ-ΑΙΩΝΙΟ ΣΠΕΡΜΑ, ΠΟΥ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ.

4. ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ ΠΕΦΤΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ. Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΟΥΣΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΕΞΩ. ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΑΥΓΟ, ΠΟΥ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΡΙΑ, ΠΗΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΓΑΛΑΚΤΩΔΗ ΛΕΥΚΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ, ΤΗΣ ΡΙΖΑΣ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

5. Η ΡΙΖΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΟ ΦΩΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ Ο ΘΕΑΟΧΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ.

6. Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΑΓΟΝΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΦΩΣ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΥΡ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΑ. ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ, ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ Ή ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

7. ΚΟΙΤΑΞΕ, Ω ΛΑΝΟΥ! ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΗ ΛΑΜΠΡΗ ΔΟΞΑ, ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΓΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΑΟΧΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ, Ο * * *. ΛΑΜΠΕΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, ΕΙΝΑΙ Ο ΦΛΟΓΟΒΟΛΟΣ ΘΕΙΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. ΤΟ ΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ, ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΟΝ ΣΑΠΤΑ, ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΙΝΤΑΣΑ (Η ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΗΘΗ). ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟΝ ΝΑ ΑΝΑΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ. ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ. ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ.

8. ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ; ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΛΥΧΝΙΑ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ; ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ, Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ.

9. ΤΟ ΦΩΣ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΗ ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ Η ΦΛΟΓΑ ΕΙΝΑΙ ΠΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΑΡΑΓΕΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ, ΠΟΥ ΠΑΡΕΧΕΙ ΝΕΡΟ: ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ.

10. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ ΠΛΕΚΕΙ ΕΝΑΝ ΙΣΤΟ, ΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ – ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΣΤΟ ΣΚΙΩΔΕΣ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΥΛΗ. ΑΥΤΟΣ Ο ΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΙΑΝ ΠΛΕΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΔΥΟ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΜΙΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ.

11. ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ. ΣΥΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΙΝΟΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΝ ΑΓΓΙΖΕΙ. ΤΟΤΕ ΟΙ ΓΙΟΙ ΑΠΟΣΠΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ" ΚΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΕΝΑ

ΜΑΖΙ ΤΗΣ. ΟΤΑΝ ΨΥΧΕΤΑΙ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥΣ· ΑΓΚΑΛΙΑΖΟΥΝ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ.

12. ΥΣΤΕΡΑ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΣΤΕΛΝΕΙ ΤΟΝ ΦΟΧΑΤ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΛΗΡΥΝΕΙ ΤΑ ΑΤΟΜΑ. ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΥ. ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΟ ΚΥΡΙΟ" ΣΑΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ, ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV

1. ...ΑΚΟΥΣΤΕ, ΕΣΕΙΣ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΣΑΣ: ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ. ΜΑΘΕΤΕ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΩΤΟ ΟΥΤΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ, ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟ.

2. ΜΑΘΕΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟ ΕΠΤΑ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΦΛΟΓΑ...

3. ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ – ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΞΕΠΗΔΗΣΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΟΙ ΕΠΑΝΑΦΥΠΝΙΣΜΕΝΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ: ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΓΟ, ΤΟ ΕΞΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ. ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ – ΤΟ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ, ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ. ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ, ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ, ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΟΙ ΑΡΟΥΠΑ, ΟΙ ΡΟΥΠΑ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ. ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΕΚΠΟΡΕΥΤΗΚΑΝ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ, ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΙΕΡΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ.

4. ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ, Η ΘΕΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ. ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΚΟΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ, ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ. ΑΥΤΟΙ ΟΙ "ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ" ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΙΓΩΝΑ, ΚΥΒΟΙ, ΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΑΣΤΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΕΤΣΙ ΔΙΑΡΚΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΝΙΝΤΑΝΑ: Ο ΟΕΑΟΧΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ:

5. "ΣΚΟΤΑΔΙ", ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ, Ή Ο ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟΣ, ΑΝΤΙ-ΝΙΝΤΑΝΑ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ.

I. Ο ΑΝΤΙ-ΣΑΝΑΤ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ.

II. Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ.

III. ΤΟ "ΑΜΟΡΦΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ".

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ, ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ Ο, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΟΥΠΑ ΣΥΜΠΑΝ. ΥΣΤΕΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΓΙΟΙ", ΟΙ ΕΠΤΑ ΜΑΧΗΤΕΣ, Ο ΕΝΑΣ, Ο ΟΓΔΟΟΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΤΗΚΕ ΚΑΙ Η ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΩΤΟΔΟΤΗΣ.

6. ΕΠΕΙΤΑ ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΕΠΤΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ, ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΑ. Ο ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣ ΓΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ. ΟΙ "ΓΙΟΙ-ΗΛΙΟΙ" ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

ΣΤΑΝΤΖΑ V

1. ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΙ ΕΠΤΑ, ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΠΤΑ ΠΙΝΟΕΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΙΕΣ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΕΣ ΠΙΝΟΕΣ ΤΟΥΣ, ΤΟΝ ΠΥΡΙΝΟ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟ.

2. ΤΟΝ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥΣ. Η ΓΚΙΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΟΧΑΤ, Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΙΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΓΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ, ΔΡΑ ΚΥΚΛΙΚΑ ΣΑΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ο ΦΟΧΑΤ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ Η ΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΑΒΑΤΗΣ. ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΑΝ ΑΣΤΡΑΠΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΥΡΙΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑ. ΚΑΝΕΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

ΠΑΝΩ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΚΑΤΩ ΥΨΩΝΕΙ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ
ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΕΙ.

3. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥΣ. ΟΤΑΝ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΟΥ ΕΠΙΠΛΕΟΥΝ ΚΑΙ ΡΙΓΟΥΝ ΑΠΟ ΧΑΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ. ΤΟΥΣ
ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΣΤΙΣ ΕΞΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΣΤΟ ΜΕΣΟΝ: Ο
ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΤΡΟΧΟΣ.

4. Ο ΦΟΧΑΤ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΕΛΙΚΟΕΙΔΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΩΣΕΙ ΤΟ ΕΚΤΟ ΜΕ
ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ: ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ. ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ
ΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΠΚΑ ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΟ ΤΡΟΧΟ. ΑΥΤΟΙ ΛΕΝΕ: "ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ". Ο
ΠΡΩΤΟΣ ΘΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ. Ο ΠΡΩΤΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.
ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ "ΘΕΙΟ ΑΡΟΥΠΑ" ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΤΣΑΓΙΑ ΛΟΚΑ, ΤΟ
ΠΡΩΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΟΥΠΙΑΝΤΑΚΑ.

5. Ο ΦΟΧΑΤ ΚΑΝΕΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΧΤΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΦΤΕΡΩΤΟ
ΤΡΟΧΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΟΥΣ.

6. ΟΙ ΛΙΠΚΑ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΥΝ ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΟΝΑΔΑ, ΤΟΝ ΚΥΒΟ,
ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΟΝΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΑΛΦΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΓΟ. ΕΙΝΑΙ Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ
ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ "ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΣ" ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
ΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ – ΕΠΙΣΗΣ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΠΑ
ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ". ΕΤΣΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ
Ο ΡΟΥΠΑ ΚΑΙ Ο ΑΡΟΥΠΑ: ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΣ, ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ' ΑΠΟ ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ,
ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ. ΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΦΡΟΥΡΟΥΝ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟ...

ΣΤΑΝΤΖΑ VI

1. ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ – ΓΚΟΥΑΝ-
ΓΙΝ – ΤΗΣ "ΤΡΙΠΛΟΤΗΤΑΣ" ΤΟΥ ΓΚΟΥΑΝ-ΣΙ-ΓΙΝ, ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΕΙ ΣΤΟ ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ-
ΤΕΝ, Ο ΦΟΧΑΤ, Η ΠΙΝΟΗ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΓΙΩΝ, ΕΧΟΝΤΑΣ
ΚΑΛΕΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΩΤΕΡΗ ΑΒΥΣΣΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΣΙΕΝ ΤΖΑΝ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.⁵²

2. Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΕΝΑΣ, ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΛΑΓΙΑ ΚΕΝΤΡΑ,
ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ
ΜΕΘ' ΗΜΩΝ" ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΙΑΝ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΘΕΜΕΛΙΑ,
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΙΕΝ ΤΖΑΝ ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΣΠΕΡΜΑΤΑ.

3. ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ: ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΕ, ΕΞΙ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΔΥΟ
ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ, ΠΕΝΤΕ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΤΡΙΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ, ΤΕΣΣΕΡΑ
ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ, ΤΡΙΑ ΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑ
ΤΖΑΝ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ, ΔΥΟ ΚΑΙ ΜΙΣΟ ΑΠΟΚΡΥΦΘΗΚΑΝ. ΕΞΙ ΓΙΑ ΝΑ
ΕΚΔΗΛΩΘΟΥΝ, ΕΝΑ ΑΦΕΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ. ΤΕΛΙΚΑ, ΕΠΤΑ ΜΙΚΡΟΙ
ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΤΡΟΧΟΙ' Ο ΕΝΑΣ ΔΙΝΕΙ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ.

4. ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΟΜΟΙΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ,
ΤΟΠΟΘΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑ ΑΦΘΑΡΤΑ ΚΕΝΤΡΑ.

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ Ο ΦΟΧΑΤ: ΣΥΛΛΕΓΕΙ ΤΗΝ ΠΥΡΙΝΗ ΣΚΟΝΗ.
ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΠΥΡΙΝΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ ΕΜΠΟΤΙΖΟΝΤΑΣ
ΤΙΣ ΜΕ ΖΩΗ, ΥΣΤΕΡΑ ΤΙΣ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΚΙΝΗΣΗ – ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ,
ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ. ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΘΕΡΜΕΣ. ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΓΝΕΣ, ΤΙΣ
ΚΑΝΕΙ ΥΓΡΕΣ. ΛΑΜΠΟΥΝ, ΦΥΣΑΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΨΥΧΡΑΙΝΕΙ. ΕΤΣΙ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ Ο ΦΟΧΑΤ

⁵² Ο στίχος 1 της Στάντζα VI είναι αρκετά μεταγενέστερος από τις άλλες Στάντζα, αν και παρ' όλα αυτά πολύ αρχαίος. Το παλιό κείμενο αυτού του στίχου, επειδή περιέχει ονόματα εντελώς άγνωστα στους Ανατολιστές, δεν θα είχε κανένα νόημα για τον σπουδαστή.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΩΝ.

5. ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ, ΕΙΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ. ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΑΡΝΗΘΗΚΕ· ΔΥΟ ΥΠΑΚΟΥΣΑΝ.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΕΚΦΩΝΕΙΤΑΙ. ΘΑ ΓΕΝΝΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ, ΘΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

6. ΟΙ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΩ... ΟΙ ΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΟΛΟ. ΕΓΙΝΑΝ ΜΑΧΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΧΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΕΝΩ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΜΦΑΝΙΖΟΤΑΝ ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΟΤΑΝ ΣΥΝΕΧΩΣ.

7. ΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΤΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΡΟΧΟΥ. Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ. ΦΤΑΣΕ ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ "ΚΑΡΠΟ" ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΝΙΡΒΑΝΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙΣ, ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΔΕΙΣ...

ΣΤΑΝΤΖΑ VII

1. ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΗΣ ΑΜΟΡΦΗΣ ΖΩΗΣ. ΠΡΩΤΑ, Ο ΘΕΙΟΣ, ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ-ΠΝΕΥΜΑ. ΥΣΤΕΡΑ, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ· ΤΟ ΤΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ, ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΤΑ. ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ· ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΥ, ΟΙ ΛΑΜΠΕΡΟΙ ΕΠΤΑ.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΣΥ, ΕΓΩ, ΑΥΤΟΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΝ ΕΞΕΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΤΗΝ ΓΗ.

2. Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΙ ΤΙΣ ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ. Η ΖΩΗ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΕΠΙΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΜΟ. ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΜΕΤΡΗΤΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΠΕΡΝΑΕΙ Η ΑΚΤΙΝΑ-ΖΩΗ, Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ, ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΝΗΜΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΧΑΝΤΡΕΣ.

3. ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ· ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΗΜΑ ΜΑΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ-ΦΥΤΟΥ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΑΠΤΑΠΑΡΝΑ.

4. ΕΙΝΑΙ Η ΡΙΖΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ, Η ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΦΥΤΙΛΙΩΝ. ΤΑ ΦΥΤΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΠΟΥ ΤΡΑΒΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ, ΠΟΥ ΞΕΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΤΑ, ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΦΛΟΓΑ. ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΜΙΑΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΜΕΝΗΣ ΣΤΑ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΑ ΚΥΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ.

5 Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΚΡΕΜΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΠΤΟΤΑΤΟ ΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΟΧΑΤ. ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΗΣ *ΜΑΓΙΑ*. ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ, ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ. ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ, ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΕ: ΕΝΑ ΦΥΤΟ. ΤΟ ΦΥΤΟ ΣΤΡΟΒΙΛΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΠΤΑ ΑΛΛΑΓΕΣ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΙΕΡΟ ΖΩΟ. ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΕΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ Ο ΜΑΝΟΥ, Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ. ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ; ΟΙ ΕΠΤΑ ΖΩΕΣ ΚΑΙ Η ΜΙΑ ΖΩΗ. ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ; ΤΑ ΠΕΝΤΑΠΛΑ ΛΧΑ. ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΩΜΑ; ΨΑΡΙ, ΣΙΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑ...

6 ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟ ΤΟ ΝΗΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΣΙΩΠΗΛΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΛΛΑΓΗ. ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΗΛΙΟΦΩΣ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙ ΣΕ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ ΔΟΞΑ...

7. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΩΡΙΝΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΣΟΥ, ΕΙΠΕ Η ΦΛΟΓΑ ΣΤΟΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ. ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ, Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ. ΕΝΤΥΣΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΜΕ ΕΞΕΝΑ ΚΑΙ ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ ΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙΣ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΓΩ. ΥΣΤΕΡΑ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΦΟΡΕΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥΣ ΕΝΔΥΜΑ,

ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΓΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΝ ΠΑΝΩ ΣΕ
ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ: ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥΣ...

Έτσι τελειώνει αυτό το τμήμα της αρχαϊκής διήγησης, σκοτεινό, συγκεχυμένο, σχεδόν ακατανόητο. Τώρα θα γίνει μια προσπάθεια να ρίξουμε φως σ' αυτό το σκοτάδι, να βγάλουμε κάποιο νόημα απ' αυτήν την φαινομενική ΑΝΟΗΣΙΑ.

ΣΧΟΛΙΑ
ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΕΠΤΑ ΣΤΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΙΘΜΗΣΗ
ΤΟΥΣ ΣΕ ΣΤΑΝΤΖΑ ΚΑΙ ΣΛΟΚΑ

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι
Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

1. Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΡΑΝΑ (ΓΟΝΕΑΣ-ΔΙΑΣΤΗΜΑ), ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ ΣΤΑ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ
ΑΟΡΑΤΑ ΠΕΠΛΑ ΤΗΣ, ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΕΣ (α).

Το "Γονικό Διάστημα", είναι η αιώνια, πάντοτε παρούσα αιτία των πάντων: η ακατανόητη ΘΕΟΤΗΤΑ, της οποίας τα "αόρατα πέπλα" είναι η μυστική ρίζα της κάθε ύλης και του Σύμπαντος. Ο Χώρος είναι το μοναδικό αιώνιο πράγμα, το οποίο μπορούμε πολύ εύκολα να φανταστούμε· αμετακίνητος στην αφαίρεση του και ανεπηρέαστος από την παρουσία ή από την απουσία μέσα του ενός αντικειμενικού Σύμπαντος. Είναι χωρίς διάσταση, από κάθε άποψη, και αυθύπαρκτος. Το Πνεύμα είναι η πρώτη διαφοροποίηση από ΚΕΙΝΗ τη χωρίς αιτία, αιτία, τόσο του Πνεύματος όσο και της Ύλης. Όπως διδάσκεται στην εσωτερική κατήχηση, δεν είναι ούτε απεριόριστο κενό, ούτε εξαρτημένη πληρότητα, αλλά και τα δυο. Υπήρχε και θα υπάρχει πάντα.

Έτσι, τα "Πέπλα" σημαίνουν το νοούμενο της αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ύλης. Δεν είναι η ύλη όπως την ξέρουμε, αλλά η πνευματική ουσία της ύλης και είναι συναιώνια και ένα με το Χώρο στην αφηρημένη της έννοια. Η Ριζική φύση είναι επίσης η πηγή των λεπτοφυών αόρατων ιδιοτήτων της ορατής ύλης. Είναι η Ψυχή, θα λέγαμε, του ΕΝΟΣ άπειρου Πνεύματος. Οι Ινδοί την ονομάζουν Μουλαπρακρίτι και λένε ότι είναι η πρωταρχική ουσία, που είναι η βάση του Ουπάντη ή φορέα κάθε φαινόμενου, φυσικού, νοητικού ή ψυχικού. Είναι η πηγή από την οποία ακτινοβολεί το Ακασά.

(α) Με τον όρο Επτά "Αιωνιότητες", εννοούνται αιώνες ή περίοδοι. Η λέξη "Αιωνιότητα", όπως κατανοείται στη χριστιανική θεολογία, δεν έχει κανένα νόημα για τους Ασιάτες, παρά μόνο στην εφαρμογή της στην ΜΙΑ ύπαρξη. Και ο όρος παντοτινότητα – δηλαδή το αιώνιο, αλλά μόνο στο μέλλον – δεν είναι παρά μια ακυριολεξία.⁵³ Τέτοιες λέξεις δεν υπάρχουν και δεν μπορούν να υπάρχουν στην φιλοσοφική μεταφυσική και ήταν άγνωστες μέχρι την εμφάνιση του εκκλησιαστικού Χριστιανισμού. Οι Επτά Αιωνιότητες είναι οι επτά περίοδοι, ή μια περίοδος, η διάρκεια της οποίας αντιστοιχεί με τη διάρκεια των επτά περιόδων ενός Μανβαντάρα και εκτείνεται σε έναν ολόκληρο Μάχα Κάλπα, ή "Μεγάλη Εποχή", 100 χρόνια του Μπράχμα, δηλαδή συνολικά 311.040.000.000.000 χρόνια. Κάθε χρόνος του Μπράχμα αποτελείται από 360 "ημέρες" και άλλες τόσες "νύχτες" του Μπράχμα (μετρώντας με το Τσαντραγιάννα ή σεληνιακό έτος) και μια "Ημέρα του Μπράχμα" αποτελείται από 4.320.000.000 ανθρώπινα χρόνια. Οι "Αιωνιότητες" αυτές ανήκουν στους πιο μυστικούς υπολογισμούς στους οποίους, για να φτάσει κανείς στο αληθινό σύνολο, κάθε αριθμός πρέπει να είναι 71 (7 στην δύναμη χ), όπου το χ ποικίλλει, σύμφωνα με την φύση του κύκλου στον υποκειμενικό ή πραγματικό κόσμο και κάθε αριθμός που σχετίζεται ή αντιπροσωπεύει όλους τους διαφορετικούς κύκλους από τον μεγαλύτερο μέχρι τον μικρότερο - στον αντικειμενικό ή μη πραγματικό κόσμο - πρέπει να είναι πολλαπλάσιο του επτά. Το κλειδί για όλα αυτά δεν μπορεί να δοθεί, γιατί εδώ κρύβεται το μυστήριο των εσωτερικών υπολογισμών ενώ όσον αφορά το συνηθισμένο υπολογισμό, δεν έχει κανένα νόημα. "Ο αριθμός επτά", λέει η Καμπάλα, "είναι ο μεγάλος αριθμός των θείων Μυστηρίων". Ο αριθμός δέκα είναι ο αριθμός όλης της ανθρώπινης γνώσης (πυθαγόρεια δεκάδα). Το 1.000 είναι ο αριθμός δέκα [στην τρίτη δύναμη

⁵³ Στο Βιβλίο II, κεφ. viii του *Βίβλου Πουρανά* αναφέρεται: "Με την αθανασία εννοείται ύπαρξη μέχρι το τέλος του Κάλπα" και ο μεταφραστής Ουίλσον σε μια σημείωση παρατηρεί: "Αυτό, σύμφωνα με τους Βέντα είναι το μόνο νόημα σχετικά με την αθανασία (ή αιωνιότητα) των θεών καταστρέφονται κατά την περίοδο της συμπαντικής διάλυσης (ή *Πραλάγια*)". (Ουίλσον, τόμ. II, σελ. 269, υποσ. 2). Και η εσωτερική φιλοσοφία λέει: Αυτοί δεν "χάνονται", αλλά επαναποροφούνται.

και επομένως ο αριθμός 7.000 είναι επίσης συμβολικός. Στην Μυστική Δοξαασία το ψηφίο και ο αριθμός 4 είναι το αρσενικό σύμβολο μόνο στο ανώτατο πεδίο της αφαίρεσης· στο πεδίο της ύλης το 3 είναι το αρσενικό και το 4 το θηλυκό: η κάθετος και η οριζόντια στο τέταρτο στάδιο του συμβολισμού, όταν τα σύμβολα έγιναν τα ιερογλυφικά των δημιουργικών δυνάμεων στο φυσικό πεδίο.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – Συνέχεια

2. ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ (α).

(α) Ο χρόνος είναι μόνο μια πλάνη που δημιουργείται από την διαδοχή των καταστάσεων συνείδησης, καθώς ταξιδεύουμε μέσα στην αιώνια διάρκεια· και εκεί όπου δεν υπάρχει συνείδηση πάνω στην οποία να δημιουργηθεί αυτή η πλάνη, δεν υφίσταται, αλλά "κοιμάται". Το παρόν είναι μόνο μια μαθηματική γραμμή η οποία χωρίζει εκείνο το τμήμα της αιώνιας διάρκειας που ονομάζουμε μέλλον, από κείνο το τμήμα το οποίο ονομάζουμε παρελθόν. Τίποτε πάνω στη γη δεν έχει πραγματική διάρκεια, γιατί τίποτε δεν παραμένει αμετάβλητο -ή το ίδιο- ούτε για ένα εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου. Και η αίσθηση που έχουμε για την πραγματικότητα της διαίρεσης του "χρόνου" που είναι γνωστή, σαν παρόν, προέρχεται από το θάμπωμα εκείνων των στιγμιαίων συλλήψεων, ή τη διαδοχή συλλήψεων, των πραγμάτων που μας δίνουν οι αισθήσεις μας, καθώς τα πράγματα περνούν από την περιοχή των ιδεών την οποία ονομάζουμε μέλλον, στην περιοχή των αναμνήσεων την οποία ονομάζουμε παρελθόν. Κατά τον ίδιο τρόπο δοκιμάζουμε μια αίσθηση διάρκειας στην περίπτωση του στιγμιαίου ηλεκτρικού σπινθήρα, εξαιτίας της θολής και συνεχούς εντύπωσης πάνω στον αμφιβληστροειδή. Το αληθινό πρόσωπο ή πράγμα δεν αποτελείται απ' αυτό που φαίνεται σε κάποια ιδιαίτερη στιγμή, αλλά συντίθεται από το σύνολο όλων των ποικίλων και μεταβαλλόμενων καταστάσεων του από τότε που εμφανίστηκε σε υλική μορφή, μέχρι την εξαφάνιση του από τη γη. Αυτά ακριβώς τα "ολικά-σύνολα" υπάρχουν από την αιωνιότητα στο "μέλλον" και περνούν βαθμιαία μέσω της ύλης σε αιώνια ύπαρξη στο "παρελθόν". Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι μια μεταλλική ράβδος που ρίχνεται στη θάλασσα ήρθε σε ύπαρξη τη στιγμή που άφησε τον αέρα και ότι έπαψε να υπάρχει μόλις μπήκε στο νερό. Ούτε ότι η ίδια η ράβδος αποτελείτο μόνο από εκείνη την τομή, η οποία σε μια δοσμένη στιγμή συνέπεσε με το μαθηματικό πεδίο που χωρίζει και ταυτόχρονα ενώνει την ατμόσφαιρα με τον ωκεανό. Το ίδιο ισχύει για τα άτομα και τα πράγματα τα οποία καθώς πέφτουν από το "θα είναι" στο "ήταν", από το μέλλον στο παρελθόν, παρουσιάζουν στιγμιαία στις αισθήσεις μας μια τομή, κατά κάποιο τρόπο του συνολικού εαυτού τους, καθώς περνούν μέσα από το χρόνο και το χώρο (σαν ύλη) στο δρόμο τους από τη μια αιωνιότητα στην άλλη: και αυτά τα δυο αποτελούν εκείνη τη "διάρκεια" στην οποία και μόνο το καθετί έχει πραγματική ύπαρξη, αν μπορούσαν οι αισθήσεις μας να το συλλάβουν εκεί.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – Συνέχεια

3. ... ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΧ-ΧΙ (ουράνια όντα) ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΛΑΒΟΥΝ (και επομένως να τον εκδηλώσουν) (α).

(α) Νους είναι ένα όνομα που δίνεται στο σύνολο των καταστάσεων Συνείδησης οι οποίες ταξινομούνται κάτω από τους όρους Σκέψη, θέληση και Συναίσθημα. Κατά την διάρκεια του βαθιού ύπνου, η ιδεοπλασία σταματάει στο φυσικό πεδίο και η μνήμη βρίσκεται σε προσωρινή αδράνεια. Έτσι, προς στιγμήν "Νους δεν υπάρχει", γιατί το όργανο μέσω του οποίου το Εγώ εμφανίζει ιδεοπλασία και μνήμη στο υλικό πεδίο, έχει σταματήσει προσωρινά να λειτουργεί. Ένα νοούμενο μπορεί να γίνει φαινόμενο σε οποιοδήποτε πεδίο ύπαρξης, εκδηλωνόμενο απλώς σ' αυτό το πεδίο μέσω μιας κατάλληλης βάσης ή φορέα· και κατά τη διάρκεια της μακριάς νύχτας ανάπαυσης, που ονομάζεται Πραλάγια, όταν όλες οι υπάρξεις διαλύονται, ο "ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ" παραμένει σαν μια μόνιμη δυνατότητα νοητικής δράσης, ή σαν εκείνη η αφηρημένη, απόλυτη σκέψη, της οποίας ο νους είναι η συγκεκριμένη, σχετική εκδήλωση. Οι ΑΧ-ΧΙ (Ντιάνι

Τσόχαν) είναι τα συλλογικά πλήθη των πνευματικών όντων – τα Πλήθη των Αγγέλων του Χριστιανισμού, οι Ελοΐμ και οι "Αγγελιαφόροι" των Ιουδαίων – που είναι ο φορέας για την εκδήλωση της θείας ή συμπαντικής σκέψης και θέλησης. Είναι οι Νοήμονες Δυνάμεις που δίνουν και ενεργοποιούν στη Φύση τους "νόμους" της, ενώ οι ίδιες δρουν σύμφωνα με νόμους που έχουν εντυπωθεί, με παρόμοιο τρόπο πάνω τους, από ακόμα ανώτερες Δυνάμεις. Αλλά δεν είναι "οι προσωποποιήσεις" των δυνάμεων της Φύσης, όπως θεωρήθηκε λαθεμένα. Αυτή η ιεραρχία των πνευματικών Όντων, μέσω της οποίας μπαίνει σε δράση ο Συμπαντικός Νους, είναι το στράτευμα - πραγματικά μια "Στρατιά"- το οποίο αντιπροσωπεύει την μάχιμη δύναμη ενός έθνους και το οποίο αποτελείται από στρατιωτικά σώματα, μεραρχίες, ταξιαρχίες, συντάγματα κ.τ.λ. Το καθένα με την ξεχωριστή του ατομικότητα ή ζωή και την περιορισμένη ελευθερία δράσης και ευθύνης· που το καθένα περιέχεται μέσα σε μια μεγαλύτερη ατομικότητα, στην οποία υποτάσσονται τα δικά του δικαιώματα και που το καθένα περιέχει μέσα του μικρότερες ατομικότητες.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – Συνέχεια

4. ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΡΟΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ (*Μόκσα*⁵⁴ ή *Νιρβάνα*) ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ (α). ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ (*Νιντάνας*⁵⁵ και *Μάγια*) ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΙΑΣΤΕΙ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥΣ (β).

(α) Υπάρχουν επτά "Ατραποί" ή "Δρόμοι" για την ευδαιμονία της Ανυπαρξίας, που είναι απόλυτη Οντότητα, Ύπαρξη και Συνείδηση. Δεν υπήρχαν, γιατί το Σύμπαν ήταν μέχρι τότε άδειο και υπήρχε μόνο στην θεία Σκέψη. Γιατί είναι..

(β) Τα δώδεκα *Νιντάνα* ή αίτιες ύπαρξης. Το καθένα είναι αποτέλεσμα της προηγούμενης αίτιας και μια αιτία, με την σειρά του, για το επόμενο του. Το σύνολο των *Νιντάνα* βασίζεται στις τέσσερις αλήθειες, ένα δόγμα ιδιαίτερα χαρακτηριστικό του Συστήματος Χιναγιάνα. Ανήκουν στην θεωρία του ρεύματος του νόμου της αλληλουχίας ο οποίος παράγει χάρη και μη-χάρη και τελικά θέτει σε πλήρη κίνηση το κάρμα. Βασίζεται πάνω στην μεγάλη αλήθεια ότι η μετενσάρκωση είναι κάτι που πρέπει να φοβάται κανείς, γιατί μόνο η ύπαρξη σ' αυτό τον κόσμο σημαίνει για τον άνθρωπο αθλιότητα, δυστυχία και πόνο - και ο ίδιος ο θάνατος δεν μπορεί να απαλλάξει τον άνθρωπο απ' αυτά, επειδή ο θάνατος είναι απλώς μια πόρτα μέσω της οποίας ο άνθρωπος περνάει σε μια άλλη ζωή πάνω στην γη, αφού αναπαυτεί για λίγο στο κατώφλι της: το Ντεβατσάν. Το Σύστημα Χιναγιάνα, η Σχολή του "Μικρού Οχήματος", είναι πολύ αρχαίας προέλευσης· ενώ το Μαχαγιάνα ανήκει σε μεταγενέστερη περίοδο, αφού δημιουργήθηκε μετά τον θάνατο του Βούδα. Και όμως τα δόγματα αυτού του τελευταίου είναι τόσο παλιά, όσο και οι λόφοι που φιλοξενούσαν τέτοιες σχολές από αμνημόνευτα χρόνια και στην πραγματικότητα τόσο το Χιναγιάνα όσο και η Σχολή Μαχαγιάνα (εκείνη του "Μεγάλου Οχήματος"), διδάσκουν το ίδιο δόγμα. Γι'άνα ή Όχημα (στα σανσκριτικά, *Βαχάνα*), είναι μια μυστική έκφραση, και τα δυο "οχήματα" διδάσκουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να ξεφύγει από τους πόνους των επαναγεννήσεων, ακόμα και από την ψεύτικη ευδαιμονία του Ντεβατσάν, αποκτώντας Σοφία και Γνώση, οι οποίες και μόνο μπορούν να εξαφανίσουν τους καρπούς της Πλάνης και της Άγνοιας.

Η *Μάγια* ή πλάνη είναι ένα στοιχείο το οποίο εισέρχεται σε όλα τα πεπερασμένα πράγματα, γιατί καθετί που υπάρχει έχει μόνο σχετική και όχι απόλυτη πραγματικότητα· επειδή η εμφάνιση που λαμβάνει το κρυμμένο νοούμενο για κάθε παρατηρητή, εξαρτάται από την ικανότητα της αντίληψης του. Για το ανεκπαιδευτο μάτι του άγριου, ένας πίνακας είναι στην αρχή ένα συνονθύλευμα γραμμών και χρωματιστών κηλίδων χωρίς κανένα νόημα, ενώ ένα εκπαιδευμένο μάτι διακρίνει αμέσως ένα πρόσωπο ή ένα τοπίο. Τίποτε δεν είναι μόνιμο, παρά μόνο η μια κρυμμένη, απόλυτη ύπαρξη η οποία περιέχει μέσα της τα νοούμενα όλων των πραγματικοτήτων. Οι υπάρξεις που ανήκουν σε κάθε πεδίο ύπαρξης, μέχρι τους ανώτερους Ντιάνι Τσόχαν, είναι σαν τις σκιές που ρίχνει το μαγικό φανάρι πάνω στην λευκή οθόνη. Αλλά όλα τα πράγματα διαθέτουν μια σχετική πραγματικότητα, γιατί και ο γνώστης είναι επίσης μια αντανάκλαση και τα πράγματα που

⁵⁴ Νιπάγκ, στην Κίνα· Νέιμπαν, στην Μπούρμα και Μόκσα, στην Ινδία.

⁵⁵ Τα Δώδεκα Νιντάνα (στα θιβετανικά Τεν-ντε τσουγκ-νυί), οι κύριες αιτίες ύπαρξης, αποτελέσματα που γεννιούνται από μια αλληλουχία παραγόμενων αιτιών (βλέπε Σχόλιο II, καθώς και παρακάτω).

γνωρίζει είναι γι' αυτόν τόσο πραγματικά, όσο και ο εαυτός του. Οποιαδήποτε πραγματικότητα κατέχουν τα πράγματα, πρέπει να αναζητηθεί σ' αυτά πριν ή μετά το αστραπιαίο πέρασμα τους μέσα από τον υλικό κόσμο. Αλλά δεν μπορούμε να αντιληφθούμε άμεσα καμιά τέτοια ύπαρξη, όσο έχουμε τα αισθητήρια όργανα που φέρνουν μέσα στο πεδίο της συνείδησης μας μόνο την υλική ύπαρξη. Σε οποιοδήποτε πεδίο και αν δρα η συνείδηση μας, τόσο εμείς όσο και τα πράγματα που ανήκουν σε αυτό το πεδίο είναι, προς στιγμήν, οι μόνες μας πραγματικότητες. Καθώς ανερχόμαστε στην κλίμακα της εξέλιξης, αντιλαμβανόμαστε ότι κατά την διάρκεια των σταδίων μέσα από τα οποία περάσαμε, είχαμε θεωρήσει τις σκιές για πραγματικότητες και η ανοδική πορεία του Εγώ είναι μια σειρά διαδοχικών αφυπνίσεων, όπου το κάθε προχώρημα φέρνει μαζί του και την ιδέα ότι τώρα επιτέλους, φτάσαμε στην "πραγματικότητα". Αλλά μόνο όταν θα προσεγγίσουμε την απόλυτη Συνείδηση και θα αναμείξουμε την δική μας μαζί της, μόνο τότε θα ελευθερωθούμε από τις πλάνες που δημιουργεί η *Μάγια*.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – Συνέχεια

5. ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΟΝΟ ΓΕΜΙΖΕ ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΟΛΟ (α), ΓΙΑΤΙ ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝΑ, ΚΑΙ Ο ΓΙΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟ ΤΡΟΧΟ,⁵⁶ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ Σ' ΑΥΤΟΝ (β).

(α) "Το Σκοτάδι είναι Πατέρας-Μητέρα: το Φως είναι ο γιος τους", λέει ένα αρχαίο ρητό της Ανατολής. Το φως δεν μπορεί να κατανοηθεί, παρά μόνο σαν προερχόμενο από μια πηγή που είναι η αιτία του. Και επειδή – όπως συμβαίνει στην περίπτωση του πρωταρχικού φωτός – αυτή η πηγή είναι άγνωστη, παρ' όλη την ισχυρή απαίτηση της σκέψης και της λογικής, γι' αυτό ονομάζουμε αυτήν την πηγή "Σκοτάδι", από νοητική άποψη. Όσο για το δανεισμένο ή δευτερεύον φως, οποιαδήποτε και αν είναι η πηγή του, αυτό δεν μπορεί να έχει παρά μόνο πρόσκαιρο, μαγιαβικό χαρακτήρα. Το σκοτάδι, επομένως, είναι το αιώνιο υπόστρωμα στο οποίο η πηγή του φωτός εμφανίζεται και εξαφανίζεται. Σ' αυτό το δικό μας πεδίο, δεν προστίθεται τίποτε στο σκοτάδι για να δημιουργηθεί απ' αυτό φως, ούτε προστίθεται τίποτε στο φως για να γίνει σκοτάδι. Είναι και τα δυο ανταλλάξιμα και από επιστημονική σκοπιά το φως δεν είναι παρά ενός τρόπος σκοταδιού και το αντίστροφο. Όμως και τα δυο είναι φαινόμενα του ίδιου νοούμενου, το οποίο για τον επιστημονικό νου είναι απόλυτο σκοτάδι, ενώ στην αντίληψη του κοινού μυστικιστή φαίνεται σαν γκρίζο ημίφως και για το πνευματικό μάτι του Μυημένου είναι απόλυτο φως. Ο βαθμός στον οποίον μπορούμε να διακρίνουμε το φως που λάμπει στο σκοτάδι εξαρτάται από τις δικές μας ικανότητες όρασης. Αυτό που για μας είναι φως, για ορισμένα έντομα είναι σκοτάδι και το μάτι του ενορατικού βλέπει φωτεινότητα εκεί που το κανονικό μάτι δεν αντιλαμβάνεται παρά μόνο σκοτεινιά. Όταν ολόκληρο το σύμπαν ήταν βυθισμένο σε ύπνο, όταν είχε επιστρέψει στο πρωταρχικό του στοιχείο, δεν υπήρχε ούτε κέντρο φωτεινότητας, ούτε μάτι για να αντιληφθεί το φως, και αναγκαστικά το σκοτάδι γέμιζε το απερίοριστο όλο.

(β) Ο Πατέρας-Μητέρα είναι η αρσενική και θηλυκή αρχή στην ριζική φύση, οι αντίθετοι πόλοι που εκδηλώνονται σε όλα τα πράγματα σε κάθε πεδίο του Κόσμου, ή το Πνεύμα και η Ύλη, σε μια λιγότερο αλληγορική όψη, το αποτέλεσμα των οποίων είναι το Σύμπαν ή Γιος. Είναι "και πάλι Ένα", όταν στην "Νύχτα του Μπράχμα", κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*, τα πάντα μέσα στο αντικειμενικό Σύμπαν έχουν επιστρέψει στην μια πρωταρχική και αιώνια αιτία τους, για να ξαναεμφανιστούν την επόμενη Αυγή όπως κάνουν περιοδικά. Η "Καράνα", η αιώνια αιτία, υπήρχε μόνο. Για να το εκφράσουμε πιο καθαρά: Η Καράνα είναι μόνη κατά την διάρκεια των "Νυχτών του Μπράχμα". Το προηγούμενο αντικειμενικό Σύμπαν διαλύθηκε στην μια πρωταρχική και αιώνια αιτία του και διατηρείται, θα λέγαμε, σε διάλυση στον χώρο, για να διαφοροποιηθεί πάλι και να κρυσταλλοποιηθεί ξανά την επόμενη μανβανταρική αυγή, που είναι η αρχή μιας καινούργιας

⁵⁶ Αυτό που ονομάζεται "τροχός" είναι η συμβολική έκφραση για έναν κόσμο ή έναν πλανήτη, πράγμα που δείχνει πως οι αρχαίοι γνώριζαν ότι η Γη μας ήταν μια περιστρεφόμενη σφαίρα, και όχι ένα ακίνητο παραλληλόγραμμο, όπως δίδασκαν μερικοί Χριστιανοί Πατέρες. Ο "Μεγάλος Τροχός" είναι ολόκληρη η διάρκεια του δικού μας Κύκλου ύπαρξης ή Μάχα Κάλπα. Δηλαδή ολόκληρη η στροφή της δικής μας ιδιαίτερης αλύσσου των επτά πλανητών ή Σφαιρών από την αρχή μέχρι το τέλος. Οι "Μικροί Τροχοί" είναι οι Γύροι, που είναι επίσης Επτά.

"Ημέρας" ή καινούργιας δραστηριότητας του Μπράχμα: του συμβόλου του Σύμπαντος. Στην εσωτερική ορολογία, ο Μπράχμα είναι Πατέρας-Μητέρα-Γιος ή Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα ταυτόχρονα, όπου κάθε προσωπικότητα (από τις τρεις) συμβολίζει μια ιδιότητα και κάθε ιδιότητα ή ποιότητα είναι μια προοδευτική εκροή της θείας Πνοής στην κυκλική της διαφοροποίηση, ενελικτικά και ανελικτικά. Από κοσμικο-φυσική άποψη είναι το Σύμπαν, η πλανητική αλυσσος και η Γη· από καθαρά πνευματική, είναι η Άγνωστη θεότητα, το Πλανητικό Πνεύμα και ο Άνθρωπος: ο Γιος των δυο, το δημιούργημα του Πνεύματος και της Ύλης και μια εκδήλωση τους στις περιοδικές εμφανίσεις του πάνω στην Γη κατά την διάρκεια των "τροχών" ή Μανβαντάρα (βλέπε Τόμος II, Τμήμα VII, "Ημέρες και Νύχτες του Μπράχμα").

ΣΤΑΝΤΖΑ I – Συνέχεια

6. ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΠΑΨΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ (α), ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ, Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ, ΗΤΑΝ ΒΥΘΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ (β) (απόλυτη τελείωση, Παρανιρβάνα, που είναι Γιόνκ-Ντουπ), ΓΙΑ ΝΑ ΖΩΟΓΟΝΗΘΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ. ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ (γ).

(α) Οι επτά υπέρτατοι κύριοι, είναι τα Επτά Δημιουργικά Πνεύματα, οι Ντιάνι Τσόχαν, που αντιστοιχούν στους εβραϊκούς Ελοΐμ. Είναι η ίδια ιεραρχία Αρχαγγέλων στην οποία ανήκουν ο Αγ. Μιχαήλ και ο Αγ. Γαβριήλ της χριστιανικής θεογονίας. Μόνο που ενώ, για παράδειγμα, στην δογματική λατινική θεολογία στον Αγ. Μιχαήλ επιτρέπεται να προΐσταται των ακρωτηρίων και των γκρεμών, στο Εσωτερικό Σύστημα οι Ντιάνι προΐστανται διαδοχικά ενός Γύρου και μιας μεγάλης Ριζικής Φυλής της πλανητικής μας αλύσου. Ακόμα, λέγεται ότι στέλνουν τους Μποντισάττβα τους, τις ανθρώπινες αντιστοιχίες των Ντιάνι Μπούντα (για τους οποίους βλέπε παρακάτω), κατά την διάρκεια κάθε Γύρου και Φυλής. Από τις Επτά Αλήθειες και Αποκαλύψεις, ή μάλλον αποκαλυμμένα μυστικά, μόνο τέσσερα μας έχουν δοθεί, επειδή βρισκόμαστε ακόμα στον Τέταρτο Γύρο και ο κόσμος είχε μέχρι τώρα μόνο τέσσερις Μπούντα. Αυτό είναι ένα πολύ περίπλοκο θέμα και θα ασχοληθούμε περισσότερο μαζί του αργότερα.

Μέχρι τώρα "Υπάρχουν μόνο Τέσσερις Αλήθειες και Τέσσερις Βέντα" λένε οι Ινδουιστές και οι Βουδιστές. Για έναν παρόμοιο λόγο ο Ειρηνάιος επέμενε στην αναγκαιότητα Τεσσάρων Ευαγγελίων. Αλλά επειδή κάθε καινούργια Ριζική Φυλή στην αρχή ενός Γύρου πρέπει να έχει την αποκάλυψη και τους αποκάλυπτες της, γι' αυτό ο επόμενος Γύρος θα φέρει την Πέμπτη, ο μεθεπόμενος την Έκτη κ.τ.λ.

(β) "*Παρανισπάννα*" είναι η απόλυτη τελείωση στην οποία φτάνουν όλες οι υπάρξεις στο τέλος μιας μεγάλης περιόδου δραστηριότητας, ή Μαχαμανβαντάρα, και στην οποία αναπαύονται κατά την διάρκεια της επακόλουθης περιόδου ανάπαυσης. Στα θιβητανικά ονομάζεται Γιονκ-Ντουπ. Μέχρι την εποχή που δημιουργήθηκε η σχολή Γιγκατσάρα, η αληθινή φύση του *Παρανισπάννα* διδασκόταν στα φανερά, αλλά από τότε έγινε ολότελα εσωτερική και σ' αυτό οφείλονται οι τόσες πολλές αντιφατικές ερμηνείες του. Μόνο ένας αληθινός Ιδεαλιστής μπορεί να το κατανοήσει. Το καθετί, με εξαίρεση το *παρανιρβάνα*, πρέπει να θεωρείται σαν ιδεατό από εκείνον που θα κατανοήσει αυτήν την κατάσταση και θα γνωρίσει πώς το Μη-Εγώ, η Κενότητα και το Σκοτάδι είναι Τρία σε Ένα και μοναδικό Αυθύπαρκτο και τέλειο. Αλλά είναι απόλυτο μόνο με σχετική έννοια, γιατί πρέπει να αφήσει περιθώριο για μια ακόμα πιο απόλυτη τελείωση, σύμφωνα με ένα ανώτερο κριτήριο τελειότητας κατά την επόμενη περίοδο δραστηριότητας: ακριβώς όπως ένα τέλειο λουλούδι πρέπει να πάψει να είναι τέλειο λουλούδι και να πεθάνει, προκειμένου να αναπτυχθεί σε έναν τέλειο καρπό, αν μας επιτρέπεται αυτός ο κάπως ιρλανδικός τρόπος έκφρασης.

Η Μυστική Δοξασία διδάσκει την προοδευτική ανάπτυξη των πάντων, τόσο των κόσμων όσο και των ανθρώπων. Και αυτή η θαυμαστή εξέλιξη δεν έχει ούτε κατανοητή αρχή, ούτε φανταστικό τέλος. Το δικό μας "Σύμπαν" είναι μόνο ένα μέσα σε έναν άπειρο αριθμό Συμπάντων, που όλα τους είναι "Γιοι της Αναγκαιότητας", αφού είναι κρίκοι στην μεγάλη Κοσμική αλυσίδα του Σύμπαντος και το καθένα έχει μια σχέση αποτελέσματος, όσον αφορά το προηγούμενο του, και είναι μια αιτία για το επόμενο του.

Η εμφάνιση και η εξαφάνιση του Σύμπαντος απεικονίζεται σαν μια εκπνοή και εισπνοή της "Μεγάλης Πνοής", η οποία είναι αιώνια και η οποία, σαν Κίνηση, είναι μια από τις τρεις όψεις του Απόλυτου - ενώ οι άλλες δυο είναι Αφηρημένος Χώρος και Διάρκεια. Όταν η "Μεγάλη Πνοή" προβάλλεται, ονομάζεται θεία Πνοή και θεωρείται σαν η αναπνοή της Αδιάγνωστης θεότητας, της Μιας Ύπαρξης, η οποία εκπνέει, κατά κάποιον τρόπο, μια σκέψη που γίνεται ο Κόσμος (βλέπε *Τσιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. II, σελ. 264-265). Το ίδιο και όταν η θεία Πνοή εισπνέεται το Σύμπαν εξαφανίζεται μέσα στο στήθος της "Μεγάλης Μητέρας", η οποία τότε κοιμάται "τυλιγμένη στα αόρατα πέπλα της".

(γ) Με την έκφραση "εκείνου που είναι και όμως δεν είναι", εννοείται η ίδια η Μεγάλη Πνοή, για την οποία μπορούμε να μιλήσουμε μόνο σαν απόλυτη ύπαρξη, αλλά δεν μπορούμε να την απεικονίσουμε στην φαντασία μας σαν κάποια μορφή ύπαρξης, την οποία μπορούμε να διακρίνουμε από τη Μη-Ύπαρξη. Οι τρεις περίοδοι – το Παρόν, το Παρελθόν και το Μέλλον – στην εσωτερική φιλοσοφία είναι ένας σύνθετος χρόνος, γιατί τα τρία είναι ένας σύνθετος αριθμός μόνο σε σχέση με το φαινομενικό πεδίο, αλλά στην περιοχή των νοουμένων δεν έχουν αφηρημένη ισχύ. Όπως αναφέρεται στις Γραφές, σύμφωνα με ένα δόγμα της διδασκαλίας Πρασάγγκα Μαντιαμικά, τα δόγματα της οποίας έγιναν γνωστά από τότε που αποσπάστηκε από τις καθαρά εσωτερικές σχολές:⁵⁷ "Το Παρελθόν είναι το Παρόν, καθώς επίσης και το Μέλλον, το οποίο αν και δεν έχει έρθει ακόμα σε ύπαρξη, εν τούτοις υπάρχει". Με λίγα λόγια, οι ιδέες μας, για την διάρκεια και τον χρόνο προέρχονται όλες από τις εντυπώσεις μας σύμφωνα με τους νόμους του συσχετισμού. Δεμένες αξεδιάλυτα με την σχετικότητα της ανθρώπινης γνώσης, δεν μπορούν να έχουν ύπαρξη παρά μόνο μέσα στην εμπειρία του ατομικού εγώ και χάνονται όταν το εξελικτικό του προχώρημα εξαφανίζει την *Μάγια* της φαινομενικής ύπαρξης. Τι άλλο είναι ο Χρόνος, για παράδειγμα, εκτός από την πανοραμική διαδοχή των καταστάσεων της συνείδησής μας; Σύμφωνα με τα λόγια ενός Διδασκάλου: "Νιώθω πάντα ενοχλημένος όταν πρέπει να χρησιμοποιήσω αυτές τις άχαρες λέξεις: παρελθόν, παρόν και μέλλον. Άχαρες αντιλήψεις των αντικειμενικών φάσεων του Υποκειμενικού Όλου, που είναι τόσο ακατάλληλες για τον σκοπό μας, όσο ακατάλληλο είναι ένα τσεκούρι για λεπτό σκάλισμα" (βλέπε *Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α.Π. Σίννετ*, σελ. 29). Πρέπει κανείς να αποκτήσει τον *Παραμάρτα*, αν δεν θέλει να γίνεται τόσο εύκολη λεία της Σαμβρίτι, αυτό είναι ένα φιλοσοφικό αξίωμα.⁵⁸

ΣΤΑΝΤΖΑ I – Συνέχεια

7. ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΕΙΧΑΝ ΕΞΑΛΕΙΦΘΕΙ (α)· ΤΟ ΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΗΡΧΕ, ΚΑΙ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ, ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΗ ΟΝ: ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΟΝ (β).

(α) Με την έκφραση "Οι Αιτίες της Ύπαρξης", δεν εννοούνται μόνο οι φυσικές αιτίες που είναι γνωστές στην επιστήμη, αλλά και οι μεταφυσικές αιτίες, η κυριότερη από τις οποίες είναι η επιθυμία για ύπαρξη, ένα αποτέλεσμα των Νιντάνα και της *Μάγια*. Αυτή η επιθυμία για αισθανόμενη ζωή εμφανίζεται στο καθετί, από το άτομο μέχρι τον ήλιο, και είναι μια αντανάκλαση της θείας Σκέψης που ωθείται σε αντικειμενική ύπαρξη, μέσα σε έναν νόμο όπου το Σύμπαν πρέπει να υπάρχει. Σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία, η αληθινή αιτία αυτής της αναγκαστικής επιθυμίας, καθώς και κάθε ύπαρξης, παραμένει πάντα κρυμμένη, και οι πρώτες εκπορεύσεις της είναι οι πιο σύνθετες αφηρημένες ιδέες που μπορεί να συλλάβει ο νους. Αυτές οι αφηρημένες ιδέες πρέπει αναγκαστικά να θεωρηθούν σαν η αιτία του υλικού Σύμπαντος που παρουσιάζεται στις αισθήσεις και στην νόηση και αποτελούν την βάση των δευτερευουσών και υποδεέστερων δυνάμεων της Φύσης, οι οποίες έχουν λατρευτεί ανθρωπομορφωποιημένες, σαν θεός και θεοί από

⁵⁷ Βλέπε *Μάνι-κα-μπούμ*, το "Βιβλίο των 100.000 Πολύτιμων Εντολών". Επίσης βλέπε, *Βουδισμός* του Β. Βασιλιεφ, 1860, σελ. 327, 357 και επόμενες.

⁵⁸ Δηλαδή: «Πρέπει κανείς να αποκτήσει αληθινή Αυτο-Συνείδηση, για να κατανοήσει την Σαμβρίτι, ή την "πηγή της πλάνης"». Ο Παραμάρτα είναι συνώνυμος του σανσκριτικού όρου Σβασαμβεντάνα, ή "στοχασμός που αναλύνει τον εαυτό του". Υπάρχει μια διαφορά στην ερμηνεία του "Παραμάρτα" μεταξύ των Γιογκατσάρα και των Μαντιαμικά, αλλά όμως κανένας από τους δυο δεν εξηγεί το αληθινό εσωτερικό νόημα του όρου. Βλέπε παρακάτω Σλόκα Νο. 9.

τους κοινούς ανθρώπους κάθε εποχής. Είναι αδύνατο να αντιληφθούμε κάτι, χωρίς μια αιτία. Μια προσπάθεια για κάτι τέτοιο αδειάζει τον νου. Αυτή είναι, πράγματι, η κατάσταση στην οποία πρέπει να φτάσει ο νους, τουλάχιστον όταν προσπαθούμε να ακολουθήσουμε προς τα πίσω την αλυσίδα αιτίων και αποτελεσμάτων. Αλλά τόσο η επιστήμη όσο και η θρησκεία πηδούν πολύ πιο γρήγορα απ' όσο χρειάζεται σ' αυτήν την κατάσταση κενότητας, γιατί αγνοούν τις μεταφυσικές αφηρημένες ιδέες που είναι η μόνη κατανοητή αιτία των φυσικών και συγκεκριμένων. Αυτές οι αφηρημένες ιδέες, γίνονται όλο και πιο συγκεκριμένες καθώς πλησιάζουν το δικό μας πεδίο ύπαρξης, μέχρις ότου τελικά αντικειμενοποιούνται με την μορφή του υλικού Σύμπαντος, με μια διαδικασία μετατροπής του μεταφυσικού σε φυσικό, ανάλογη με κείνη με την οποία ο ατμός μπορεί να συμπυκνωθεί σε νερό και το νερό να μετατραπεί σε πάγο.

(β) Η ιδέα του Αιώνιου Μη-Όντος, που είναι το Μοναδικό Ον, θα φανεί παράδοξη σε κείνον που ξεχνάει ότι περιορίζουμε τις ιδέες μας για την ύπαρξη μόνο στην τωρινή μας συνείδηση ύπαρξης, δίνοντάς της έτσι έναν ειδικό, αντί για γενικό χαρακτήρα. Ένα αγέννητο μωρό, αν μπορούσε να σκεφτεί, σύμφωνα με το δικό μας περιεχόμενο αυτού του όρου, θα έπρεπε αναγκαστικά να περιορίσει την αντίληψή του για την ύπαρξη στην ενδομήτρια ζωή, την οποία και μόνο γνωρίζει. Και αν προσπαθούσε να σχηματίσει στην συνείδησή του την ιδέα της ζωής μετά την γέννηση (που θα ήταν θάνατος γι' αυτό), εξαιτίας της έλλειψης δεδομένων πάνω στα οποία να βασιστεί και της έλλειψης ικανότητας να κατανοήσει αυτά τα δεδομένα, θα όριζε πιθανόν αυτήν την ζωή σαν: "Μη-Ύπαρξη η οποία είναι Πραγματική Ύπαρξη". Στην περίπτωση μας το Μοναδικό Ον είναι το νοούμενο όλων των νοουμένων, τα οποία όπως ξέρουμε πρέπει να αποτελούν την βάση όλων των φαινομένων και τους χαρίζουν την απαιτητικότητα ή την πραγματικότητα που κατέχουν αλλά τα οποία, προς το παρόν, δεν έχουμε τις αισθήσεις ή την νοητική ικανότητα για να τα συλλάβουμε. Τα αδιόρατα άτομα χρυσού που είναι διασκορπισμένα μέσα στην ύλη ενός τόνου χρυσοφόρου χαλαζία, μπορεί να είναι ασύλληπτα για το γυμνό μάτι του χρυσορύχου, αλλά όμως γνωρίζει πως όχι μόνο υπάρχουν, αλλά πως αυτά και μόνο χαρίζουν στον χαλαζία την ανεκτίμητη αξία του. Αυτή η σχέση του χρυσού με τον χαλαζία, μπορεί να απεικονίσει πολύ αμυδρά την σχέση του νοούμενου με το φαινόμενο. Ο χρυσορύχος, όμως, ξέρει πώς θα είναι ο χρυσός όταν θα εξαχθεί από τον χαλαζία, ενώ ο κοινός θνητός δεν μπορεί να σχηματίσει καμιά αντίληψη για την αληθινότητα των πραγμάτων όταν χωριστούν από την *Μάγια*, η οποία τα καλύπτει και μέσα στην οποία είναι κρυμμένα. Μόνο ο Μυημένος, εφοδιασμένος με την γνώση που αποκτήθηκε από τις αναρίθμητες γενιές των προκατόχων του, κατευθύνει το "Μάτι του Ντάνγκμα" προς την ουσία των πραγμάτων την οποία δεν μπορεί να επηρεάσει καμιά *Μάγια*. Σ' αυτό ακριβώς το επίπεδο αποκτούν την μεγαλύτερη σπουδαιότητα οι διδασκαλίες της εσωτερικής φιλοσοφίας σχετικά με τα Νιντάνα και τις Τέσσερις Αλήθειες, αλλά αυτές είναι μυστικές.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – *Συνέχεια*

8. ΜΟΝΟ Η ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΥΠΑΡΞΗΣ (α) ΑΠΛΩΝΟΤΑΝ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗ, ΑΠΕΙΡΗ, ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ, ΜΕΣΑ ΣΕ ΥΠΝΟ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ (β) ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΑΛΛΟΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΙΛΗΠΤΗ ΑΠΟ ΤΟ "ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΑΤΙ" ΤΟΥ ΝΤΑΝΓΚΜΑ.⁵⁹

(α) Η σύγχρονη σκέψη έχει την τάση να καταφεύγει στην αρχαϊκή ιδέα μιας ομογενούς βάσης για φαινομενικώς πολύ διαφορετικά πράγματα' ετερογένεια που αναπτύχθηκε από ομοιογένεια. Έτσι, οι βιολόγοι αναζητούν τώρα το ομογενές πρωτόπλασμα τους και οι χημικοί την "πρωθύλη" τους [από τις λέξεις «πρώτη» και «ύλη»] ενώ η επιστήμη ψάχνει για την δύναμη εκείνη της οποίας ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, η θερμότητα κ.τ.λ. δεν είναι παρά διαφοροποιήσεις. Η

⁵⁹ Στην Ινδία ονομάζεται "Μάτι του Σίβα", αλλά πέρα από τα Ιμαλία στην εσωτερική ορολογία, είναι γνωστό σαν "Το ανοιχτό μάτι του Ντάνγκμα". *Ντάνγκμα* σημαίνει μια εξαγνισμένη ψυχή, ένας που έχει γίνει *Τζιβανμούκτα*, ο ανώτερος μυημένος, ή μάλλον ο ονομαζόμενος Μαχάτμα. Το "ανοιχτό του μάτι" είναι το εσωτερικό πνευματικό μάτι του ενορατικού και η ικανότητα που εκδηλώνεται μέσω αυτού δεν είναι η διόραση, όπως κατανοείται συνήθως, δηλαδή η ικανότητα να βλέπει σε απόσταση, αλλά είναι μάλλον η ικανότητα της πνευματικής ενόρασης, μέσω της οποίας αποκτάται άμεση και ασφαλή γνώση. Η ικανότητα αυτή συνδέεται στενά με το "τρίτο μάτι", το οποίο η μυθολογική παράδοση το αποδίδει σε ορισμένες φυλές ανθρώπων. Πλήρεις εξηγήσεις θα δοθούν στον Τόμο ΙΙ.

Μυστική Δοξασία μεταφέρει την ιδέα αυτή στην περιοχή της μεταφυσικής και υποθέτει "Μια Μορφή Ύπαρξης" σαν την βάση και την πηγή όλων των πραγμάτων. Αλλά, ίσως, η έκφραση "Μια Μορφή Ύπαρξης" να μην είναι ολότελα σωστή. Η σανσκριτική λέξη είναι *Πραμπαβαπιάγια*, "ο τόπος (ή μάλλον το πεδίο) απ' όπου προέρχονται και στο οποίο διαλύονται όλα τα πράγματα", λέει ένας σχολιαστής. Δεν είναι η "Μητέρα του Κόσμου" ή η "Μήτρα του Κόσμου", όπως μεταφράστηκε από τον Ουίλσον, γιατί Τζαγκάντ Γιονί (όπως έδειξε ο Φιτζέντουαρντ Χολ) δεν σημαίνει τόσο "Μητέρα του Κόσμου", ή "Μήτρα του Κόσμου", όσο "Υλική Αιτία του Κόσμου". Οι σχολιαστές των *Πουρανά*, την εξηγούν σαν Κάρανα – "Αιτία" – αλλά η εσωτερική φιλοσοφία, την εξηγεί σαν το ιδεατό πνεύμα αυτής της αιτίας. Στην δευτερεύουσα κατάστασή της είναι ο *Σβαμπάβατ* του βουδιστή φιλοσόφου, η αιώνια αιτία και το αποτέλεσμα, πανταχού παρούσα και όμως αφηρημένη. Η αυθύπαρκτη πλαστική Ουσία και η ρίζα όλων των πραγμάτων, θεωρούμενη κάτω από το ίδιο δυαδικό φως που ο βενταντιστής θεωρεί το *Παραμπράχμαν* και την *Μουλαπρακρίτι*, το ένα κάτω από δυο όψεις. Φαίνεται, πράγματι, περίεργο το ότι υπάρχουν μεγάλοι σχολιαστές οι οποίοι πιστεύουν στην πιθανότητα ότι "οι διδασκαλίες των βουδιστών θύμιζαν" Βεντάντα και ειδικά την Ουττάρα Μιμανσά. Ενώ αντίθετα ο βουδισμός (του Γκαουταμά, του Βούδα), ήταν αυτός τον οποίο "θύμιζαν" και ανύψωσαν ολοκληρωτικά τα δόγματα της Μυστικής Δοξασίας, που εδώ πρόκειται να δοθεί ένα μερικό περίγραμμά τους και πάνω στα οποία, επίσης, στηρίζονται οι *Ουπανισάντ*.⁶⁰ Το παραπάνω, σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Σρι Σανκαρατσάρια, είναι αναμφισβήτητο.⁶¹

(β) Ο ύπνος δίχως όνειρα είναι μια από τις επτά καταστάσεις συνείδησης που είναι γνωστές στον Ανατολικό εσωτερισμό. Σε καθεμιά απ' αυτές τις καταστάσεις μπαίνει σε δράση ένα διαφορετικό τμήμα του νου - ή, όπως θα το εξέφραζε ένας Βενταντιστής, το άτομο γίνεται συνειδητό σε ένα διαφορετικό πεδίο της ύπαρξής του. Ο όρος "ύπνος δίχως όνειρα", στην περίπτωση αυτή εφαρμόζεται αλληγορικά στο Σύμπαν για να εκφράσει μια κατάσταση κάπως ανάλογη με εκείνη την κατάσταση συνείδησης στον άνθρωπο η οποία, επειδή δεν μπορούμε να την θυμηθούμε κατά την εγρήγορση, μοιάζει με κενό. Ακριβώς όπως ο ύπνος του υπνωτισμένου υποκειμένου, όταν επιστρέφει στην φυσιολογική του κατάσταση, του φαίνεται σαν ένα ασυνείδητο κενό, παρ' όλο που στην διάρκειά του μιλούσε και δρούσε όπως και ένα συνειδητό άτομο.

ΣΤΑΝΤΖΑ Ι – Συνέχεια

9. ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΓΚΜΑ ΟΤΑΝ Ο ΑΛΑΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ (η Ψυχή σαν η βάση των Πάντων, *Άνιμα Μούντι*) ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΜΑΡΤΑ (α) (Απόλυτη Ύπαρξη και Συνείδηση που είναι Απόλυτη Μη-Ύπαρξη και Ασυνείδητο) ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΗΤΑΝ ΑΝΟΥΠΑΠΑΝΤΑΚΑ (β);

(α) Εδώ έχουμε μπροστά μας το αντικείμενο αιώνων ολόκληρων διαφωνίας των σχολιαστών. Οι δυο όροι, "*Αλάγια*" και "*Παραμάρτα*", περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο μυστικιστικό όρο, υπήρξαν η αιτία να διασπαστούν σχολές και να χωριστεί η αλήθεια σε πολλές διαφορετικές όψεις. Ο *Αλάγια*, στην κυριολεξία, είναι η "Ψυχή του Κόσμου" ή *Άνιμα Μούντι*, η

⁶⁰ Και όμως ένας θεωρούμενος αυθεντία, δηλαδή ο σερ Μόνιερ-Ουίλιαμς, καθηγητής σανσκριτικής στην Οξφόρδη, αρνείται αυτό το γεγονός. Να τι είπε στο ακροατήριό του, στις 4 Ιουνίου του 1888, κατά την ετήσια ομιλία του στο Ινστιτούτο Βικτώρια της Μεγάλης Βρετανίας: "Αρχικά ο Βουδισμός αντιτάχθηκε στον μοναχικό ασκητισμό... για την επίτευξη της υπέρτατης γνώσης. Δεν είχε ούτε απόκρυφο, ούτε εσωτερικό σύστημα δόγματος... κρυμμένο από τον κοινό άνθρωπο". (!!) Και πάλι; "... Όταν ο Γκαουταμά Βούδας άρχισε την σταδιοδρομία του, η τελευταία και κατώτερη μορφή του γιόγκα φαίνεται ότι ήταν ελάχιστα γνωστή". Και υστέρα, ερχόμενος σε αντίθεση με τον εαυτό του, ο διαβασμένος λέκτορας πληροφορεί αμέσως το ακροατήριο του ότι: "Μαθαίνουμε από το *Λαλίτα-Βιστάρα* πως διάφορες μορφές σωματικών δοκιμασιών, νηστείας και στέρησεων ήταν συνηθισμένες την εποχή του Γκαουταμά". (!!) Αλλά ο ομιλητής φαίνεται να αγνοεί ότι αυτό ακριβώς το είδος σωματικών δοκιμασιών και νηστείας είναι η κατώτερη μορφή του γιόγκα, *Χάτα* Γιόγκα, που ήταν "ελάχιστα γνωστή" και όμως τόσο "συνηθισμένη" την εποχή του Γκαουταμά. (Περιοδικό των Πρακτικών του Ινστιτούτου Βικτώρια, τομ. XXIII, σελ. 13, 15).

⁶¹ Υποστηρίζεται ότι, ακόμα και τα Έξι Νταρσάνα (σχολές φιλοσοφίας) παρουσιάζουν ίχνη της επιρροής του Βούδα, που πάρθηκαν είτε από τον Βουδισμό είτε από ελληνικές διδασκαλίες! (Βλέπε Βέμπερ, Μαξ Μύλλερ κ.τ.λ.). Έχουμε την εντύπωση πως ο Κόλεμπρουκ, "η ανώτερη αυθεντία", σε τέτοια θέματα, έχει από καιρό τακτοποιήσει το θέμα δείχνοντας ότι: "σ' αυτήν την περίπτωση οι Ινδοί ήταν οι δάσκαλοι και όχι οι μαθητές".

"Υπερψυχή" του Έμερσον, και σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία μεταβάλλει περιοδικά την φύση της. Ο *Αλάγια*, αν και είναι αιώνιος και αμετάβλητος στην εσωτερική ουσία του στα πεδία, τα οποία είναι απροσέγγιστα τόσο για τον άνθρωπο όσο και για τους Κοσμικούς θεούς (Ντιάνι Μπούντα), εν τούτοις μεταβάλλεται κατά την διάρκεια της ενεργού, ζωντανής περιόδου σε σχέση με τα κατώτερα πεδία, στα οποία περιλαμβάνονται και τα δικά μας. Κατά την διάρκεια αυτής της εποχής, όχι μόνο οι Ντιάνι Μπούντα είναι ένα σε Ψυχή και Ουσία με τον *Αλάγια*, αλλά ακόμα και ο οποιοσδήποτε που είναι ικανός στον γιόγκα (μυστικιστικό διαλογισμό) "μπορεί να συγχωνεύσει την ψυχή του μαζί του" (Αργιασάνγκα, η σχολή Μπουμάπα). Εδώ δεν πρόκειται για το *Νιρβάνα*, αλλά για μια κατάσταση κοντινή του. Σε αυτό το σημείο βρίσκεται και η διαφωνία. Έτσι, οι Γιογκατσάρα (της σχολής Μαχαγιάνα), λένε ότι, ο *Αλάγια* (στα θιβετανικά Νυίνγκ-πο και Τσανγκ), είναι η προσωποποίηση της Κενότητας, αλλά όμως είναι και η βάση κάθε ορατού και άορατου πράγματος και ο *Αλάγια* αν και είναι αιώνιος και αμετάβλητος στην ουσία του, αντανακλάται σε κάθε αντικείμενο του Σύμπαντος, "όπως η σελήνη σε ήρεμο, καθαρό νερό". Άλλες σχολές, όμως, διαφωνούν μ' αυτήν την άποψη. Το ίδιο συμβαίνει και με τον όρο *Παραμάρτα*: οι Γιογκατσάρα τον ερμηνεύουν σαν εκείνον που εξαρτάται επίσης και από άλλα πράγματα (*παρατάντρα*). Οι Μαντιαμικά, από την άλλη, λένε ότι ο *Παραμάρτα* περιορίζεται στο *Παρανισπάννα* ή απόλυτη τελείωση. Δηλαδή, στην παρουσίαση αυτών των "δυο αληθειών" (από τις τέσσερις), οι πρώτοι πιστεύουν και ισχυρίζονται ότι (σε αυτό το πεδίο, τουλάχιστον) υπάρχει μόνο *Σαμβρίτι σάτια* ή σχετική αλήθεια, ενώ οι άλλοι διδάσκουν την ύπαρξη της *Παραμάρτα σάτια*, της "απόλυτης αλήθειας".⁶² "Κανένας Άρχατ, ω μοναχοί, δεν μπορεί να φτάσει στην απόλυτη γνώση, αν δεν γίνει πρώτα ένα με το *Παρανιρβάνα*. Το *Παρικαλπίτα* και το *Παρατάντρα* είναι οι δυο μεγαλύτεροι εχθροί του" (*Οι Αφορισμοί των Μποντισάττβα*). *Παρικαλπίτα* (στα θιβετανικά Κουν-ταγκ), σημαίνει λάθος: το λάθος που κάνουν εκείνοι που δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσουν την κενότητα και την απατηλή φύση των πάντων, εκείνοι που πιστεύουν ότι υπάρχει κάτι, το οποίο δεν υπάρχει: δηλαδή το Μη-Εγώ. Και *Παρατάντρα* είναι εκείνο – οτιδήποτε κι αν είναι – το οποίο υπάρχει μόνο μέσω μιας εξαρτημένης ή αιτιώδους σύνδεσης και το οποίο πρέπει να εξαφανιστεί μόλις απομακρυνθεί η αιτία από την οποία προέρχεται, για παράδειγμα, το φως ενός φυτιλιού: καταστρέψτε το ή σβήστε το και το φως θα εξαφανιστεί.

Η εσωτερική φιλοσοφία διδάσκει ότι το καθετί ζει και είναι συνειδητό, αλλά όλη η ζωή και η συνείδηση δεν είναι παρόμοια με την ζωή και την συνείδηση των ανθρώπινων ή ακόμα και των ζωικών υπάρξεων. Την ζωή την θεωρούμε σαν την "μια μορφή ύπαρξης", η οποία εκδηλώνεται σε αυτό που ονομάζεται ύλη ή όπως στον άνθρωπο, χωρίζοντας την λαθεμένα, σε αυτά που ονομάζουμε Πνεύμα, Ψυχή και Ύλη. Η ύλη είναι ο φορέας για την εκδήλωση της ψυχής σ' αυτό το πεδίο ύπαρξης· και η ψυχή, σε ένα ανώτερο πεδίο, είναι ο φορέας για την εκδήλωση του πνεύματος, και αυτά τα τρία συντίθενται σε μια τριπλότητα από την Ζωή, η οποία τα διαπερνάει όλα. Η ιδέα της συμπαντικής ζωής είναι μια από κείνες τις αρχαίες αντιλήψεις οι οποίες, αυτό τον αιώνα, επιστρέφουν στον ανθρώπινο νου, σαν αποτέλεσμα της απελευθέρωσης του από την ανθρωπομορφική θεολογία. Είναι αλήθεια πως η επιστήμη ικανοποιείται με το να ανιχνεύει ή να εκφράζει θεωρίες για τα σημάδια της συμπαντικής ζωής, αλλά δεν έχει εμφανίσει ακόμα την τόλμη, έστω και να ψιθυρίσει: *Άνιμα Μούντι!* Η ιδέα της "κρυσταλλικής ζωής" που τώρα είναι τόσο οικεία στην επιστήμη, θα είχε απορριφθεί πριν από μισό αιώνα. Οι βοτανολόγοι αναζητούν τώρα τα νεύρα των φυτών όχι γιατί υποθέτουν πως τα φυτά μπορούν να αισθάνονται ή να σκέπτονται, όπως κάνουν τα ζώα, αλλά επειδή πιστεύουν ότι για να εξηγηθεί η ανάπτυξη και η θρέψη των φυτών είναι απαραίτητη μια δομή, η οποία λειτουργικά θα έχει με την ζωή των φυτών την ίδια σχέση που έχουν τα νεύρα με την ζωή των ζώων. Φαίνεται σχεδόν αδύνατο ότι θα μπορέσει η επιστήμη να κρύψει από τον εαυτό της για πολύ ακόμα - με την απλή χρήση όρων όπως "δύναμη" και

⁶² "*Παραμάρτα σάτια*" στα σανσκριτικά σημαίνει αυτοσυνείδηση, Σβασάν-Βεντάνα, ή ο "αυτο-αναλυόμενος στοχασμός": από δυο λέξεις *παράμα* (πάνω απ' όλα) και *άρτα* (κατανόηση) και *σάτια* σημαίνει απόλυτη, αληθινή ύπαρξη ή υπόσταση. Στα θιβετανικά η *Παραμάρτα σάτια* λέγεται *Ντονταπάι-ντένπα*. Το αντί- αυτής της απόλυτης πραγματικότητας ή αντικειμενικότητας είναι η *Σαμβρίτι σάτια* ή σχετική μόνο αλήθεια. "*Σαμβρίτι*", σημαίνει "λαθεμένη αντίληψη" και είναι η πηγή της πλάνης, *Μάγια* - στα θιβετανικά *Κουντζόμπκι-ντένπα*, "εμφάνιση που προκαλεί πλάνη".

"ενέργεια" - το γεγονός ότι τα πράγματα που έχουν ζωή είναι ζωντανά πράγματα, είτε πρόκειται για άτομα είτε για πλανήτες.

Αλλά ο αναγνώστης μπορεί να αναρωτηθεί, ποια είναι η πίστη των εσωτερικών Σχολών; Ποια είναι τα δόγματα σχετικά με το θέμα που διδάσκουν οι Εσωτερικοί "Βουδιστές"; Σύμφωνα με αυτούς, ο *Αλάγια* έχει ένα διπλό, ακόμα και τριπλό νόημα. Στο σύστημα Γιογκατσάρα της διαλογιστικής σχολής Μαχαγιάνα, ο *Αλάγια* είναι και η Παγκόσμια Ψυχή (*Άνιμα Μούντι*) και ο Εαυτός ενός προχωρημένου μνημένου. "Εκείνος που είναι ικανός στον γιόγκα, μπορεί με την θέλησή του να εισάγει τον *Αλάγια* του, μέσω διαλογισμού, στην αληθινή Φύση της 'Υπαρξης'. Ο *"Αλάγια έχει μια απόλυτη, αιώνια ύπαρξη"*, λέει ο Αριασάνγκα - ο αντίπαλος του Ναγκαρτζούνα.⁶³ Κατά μια έννοια είναι Πραντάνα, το οποίο στο *Βίσνου Πουρανά* εξηγείται σαν:

Εκείνο που είναι η ανεξέλικτη αιτία ονομάζεται εμφαντικά από τους πιο σπουδαίους σοφούς, Πραντάνα, αρχική βάση, η οποία είναι λεπτοφύης Πρακρίτι· δηλαδή αυτό που είναι αιώνιο και το οποίο ταυτόχρονα είναι (ή κατανοεί τι είναι) και (τι) δεν είναι, ή είναι απλή διαδοχή.

"Πρακρίτι", όμως, είναι ένας λαθεμένος όρος και ο όρος *Αλάγια* θα μπορούσε να το ερμηνεύσει καλύτερα, γιατί Πρακρίτι δεν είναι το "αδιάνγνωστο *Μπράχμαν*".⁶⁴ Πρόκειται για ένα λάθος εκείνων που δεν γνωρίζουν τίποτε για την Παγκοσμιότητα των Αποκρυφιστικών δογμάτων από το ίδιο το λίκνο των ανθρώπινων φυλών και ειδικά των σχολιαστών εκείνων οι οποίοι απορρίπτουν την ίδια την ιδέα μιας "πρωταρχικής αποκάλυψης" και διδάσκουν ότι η *Άνιμα Μούντι*, η Μια Ζωή ή "Παγκόσμια Ψυχή", έγινε γνωστή μόνο από τον Αναξαγόρα ή κατά την διάρκεια της εποχής του. Ο φιλόσοφος αυτός παρουσίασε απλώς την διδασκαλία για να την φέρει σε αντίθεση με τις υπερβολικά υλιστικές αντιλήψεις του Δημόκριτου για την Κοσμογονία, που βασιζόνταν πάνω στην εξωτερική θεωρία των τυφλά κινούμενων ατόμων. Ο Αναξαγόρας ο Κλαζομενέας, δεν ήταν ο δημιουργός της ιδέας αλλά μόνο ο προπαγανδιστής της, όπως ήταν και ο Πλάτωνας. Αυτό που ονόμαζε Κοσμική Διάνοια, Νου, η αρχή η οποία σύμφωνα με τις απόψεις του είναι απόλυτα ξεχωριστή και ελεύθερη από την ύλη και δρα προσχεδιασμένα,⁶⁵ στην Ινδία, πολλούς αιώνες πριν από το 500 π.Χ., ονομαζόταν Κίνηση, ΜΙΑ ΖΩΗ, ή *Τζιβάτμαν*. Μόνο που οι Αριοί φιλόσοφοι δεν προίκισαν ποτέ αυτή την αρχή, η οποία γι' αυτούς είναι άπειρη, με την πεπερασμένη "ιδιότητα" της "σκέψης".

Αυτό οδηγεί, φυσικά, τον αναγνώστη στο "Υπέρτατο Πνεύμα" του Χέγκελ και των Γερμανών Υπερβατιστών, σαν μια αντίθεση που είναι χρήσιμο να τονιστεί. Οι σχολές των Σέλλινγκ και Φίχτε απομακρύνθηκαν αρκετά από την πρωταρχική αρχαϊκή αντίληψη μιας ΑΠΟΛΥΤΗΣ αρχής και Απεικόνισαν μόνο μια Όψη της βασικής ιδέας του Βεντάντα. Ακόμα και το Απολυτότερο Πνεύμα", που ο φον Χάρτμαν άφησε να διαφανεί στην πεσιμιστική φιλοσοφία του Ασυνείδητου, ενώ είναι η πιο στενή, ίσως, προσέγγιση που έγινε από την ευρωπαϊκή διάνοηση προς τα ινδικά αντιβαϊντικά δόγματα, εν τούτοις απέχει και αυτό από την πραγματικότητα.

Σύμφωνα με το Χέγκελ, το "Ασυνείδητο" ποτέ δεν θα ξεκινούσε το τεράστιο και επίμοχθο έργο της εξέλιξης του Σύμπαντος, παρά μόνο με την ελπίδα να αποκτήσει καθαρή Αυτο-συνείδηση. Σε σχέση μ' αυτό, πρέπει να θυμόμαστε ότι χαρακτηρίζοντας το Πνεύμα, το οποίο οι Ευρωπαίοι πανθειστές χρησιμοποιούν σαν συνώνυμο του *Παραμπράχμαν*, σαν ασυνείδητο, δεν δίνουν σ' αυτήν την έκφραση του "Πνεύματος" – που χρησιμοποιείται από έλλειψη καλύτερου όρου για να συμβολίσει ένα βαθύ μυστήριο – το νόημα που έχει συνήθως.

⁶³ Ο Αριασάνγκα ήταν ένας Μνημένος και ιδρυτής μιας βουδιστικής εσωτερικής σχολής, της προχριστιανικής εποχής, αν και ο Κσόμα ντε Κόρος τον τοποθετεί, για δικούς του λόγους, στον έβδομο αιώνα μ.Χ. Υπήρχε ένας άλλος Αριασάνγκα, που έζησε κατά την διάρκεια των πρώτων αιώνων της εποχής μας και ο Ούγγρος σχολιαστής θα μπερδεύει αναμφίβολα αυτούς τους δυο.

⁶⁴ "Η αδιάκριτη αιτία, η οποία είναι ομοιόμορφη και είναι αιτία και αποτέλεσμα μαζί και την οποία εκείνοι που γνωρίζουν τις πρώτες αρχές, την ονομάζουν Πραντάνα και Πρακρίτι, είναι το αδιάνγνωστο *Μπράχμαν* που υπήρχε πριν απ' όλα" (*Βαγιού Πουρανά*, όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, τόμ. Ι, σελ. 21). Δηλαδή το *Μπράχμαν* δεν προβάλλει την ίδια την εκδήλωση, ούτε δημιουργεί, αλλά αποκαλύπτει απλώς διάφορες όψεις του εαυτού του, μια από τις οποίες είναι η Πρακρίτι, μια όψη του *Πραντάνα*.

⁶⁵ Εννοώ περιορισμένη Αυτο-συνείδηση. Γιατί πώς μπορεί το απόλυτο να την πετύχει διαφορετικά παρά μόνο απλώς σαν μια όψη, από τις οποίες η ανώτερη που μας είναι γνωστή είναι η ανθρώπινη συνείδηση;

Όπως μας λένε, η "Απόλυτη Συνείδηση" "πίσω" από τα φαινόμενα, η οποία ορίζεται σαν ασυνείδητη μόνο εξαιτίας της απουσίας οποιουδήποτε στοιχείου προσωπικότητας, υπερβαίνει την ανθρώπινη αντίληψη. Ο άνθρωπος, ανίκανος να σχηματίσει μια αντίληψη παρά μόνο με όρους εμπειρικών φαινομένων, είναι αδύναμος να σηκώσει το πέπλο που σκεπάζει το μεγαλείο του Απόλυτου. Μόνο το απελευθερωμένο Πνεύμα μπορεί να αντιληφθεί αμυδρά την φύση της πηγής απ' όπου ξεπήδησε και στην οποία πρέπει τελικά να επιστρέψει... Όμως, αφού ακόμα και οι ανώτεροι Ντιάνι Τσόχαν δεν μπορούν παρά να υποκλιθούν με άγνοια μπροστά στο φοβερό μυστήριο της Απόλυτης Ύπαρξης και αφού, ακόμα και σ' αυτό το αποκορύφωμα της συνειδητής ύπαρξης – "την ανάμιξη της ατομικής με την συμπαντική συνείδηση", για να χρησιμοποιήσουμε μια φράση του Φιχτ – το Πεπερασμένο δεν μπορεί να συλλάβει το Άπειρο, ούτε μπορεί να εφαρμόσει σ' αυτό τα δικά του κριτήρια νοητικής εμπειρίας· πώς μπορεί, λοιπόν, να ειπωθεί ότι το "Ασυνείδητο" και το Απόλυτο μπορούν να έχουν μια ενστικτώδη παρόρμηση ή ελπίδα να πετύχουν καθαρή αυτο-συνείδηση;⁶⁶ Ένας βενταντιστής δεν θα δεχτεί ποτέ αυτήν την χεγκελιανή ιδέα και ο αποκρυφιστής θα πει πως ταιριάζει μεν απόλυτα στον αφυπνισμένο MAXAT, στον Συμπαντικό Νου που έχει ήδη προβληθεί μέσα στον φαινομενικό κόσμο σαν η πρώτη όψη του αμετάβλητου ΑΠΟΛΥΤΟΥ, αλλά ποτέ σ' αυτό το τελευταίο. Όπως μας έχουν διδάξει, "Το Πνεύμα και η Ύλη, ή Πύουρσα και Πρακρίτι, δεν είναι παρά οι δυο πρωταρχικές όψεις του Ενός που δεν έχει δεύτερο".

Ο υποκινών την ύλη Νους, η εμφυχώνουσα Ψυχή, έμφυτη σε κάθε άτομο, η οποία εκδηλώνεται στον άνθρωπο και υπάρχει κρυμμένη μέσα στην πέτρα, έχει διάφορους βαθμούς δύναμης. Και αυτή η πανθειστική ιδέα για ένα γενικό Πνεύμα-Ψυχή που διαπερνάει ολόκληρη την Φύση, είναι η αρχαιότερη απ' όλες τις φιλοσοφικές αντιλήψεις. Ούτε ο Αρχαίος ήταν μια ανακάλυψη του Παράκελσου ή του μαθητή του βαν Χέλμοντ, γιατί αυτός που εντοπίστηκε, ήταν ξανά ο ίδιος Αρχαίος ή "Πατέρας-Αιθέρας": η εκδηλωμένη βάση και η πηγή των αναρίθμητων φαινομένων της ζωής. Ολόκληρη η σειρά των πολυάριθμων θεωρήσεων αυτού του είδους δεν είναι παρά διάφορες παραλλαγές σ' αυτό το θέμα, η βασική νότα του οποίου ήχησε σ' αυτήν την αρχέγονη Αποκάλυψη. [Βλέπε Τμήμα III, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη".]

(β) Ο όρος Ανουπαντάκα, "χωρίς γονείς", ή χωρίς προγεννήτορες, είναι ένας μυστικιστικός ορισμός που έχει αρκετά νοήματα στην φιλοσοφία. Με αυτόν τον όρο υποδηλώνονται γενικά τα ουράνια όντα, οι Ντιάνι Τσόχαν ή Ντιάνι Μπούντα. Αλλά επειδή αυτά τα όντα αντιστοιχούν μυστικιστικά στους ανθρώπινους Μπούντα και Μποντισάττβα, γνωστούς σαν "Μανούσι (ή άνθρωποι) Μπούντα", αυτοί οι τελευταίοι χαρακτηρίζονται επίσης σαν "Ανουπαντάκα" από την στιγμή που ολόκληρη η προσωπικότητά τους συγχωνεύεται με την έκτη και έβδομη αρχή τους, ή Άτμα Μπούντι, και γίνονται πλέον οι "διαμαντόψυχοι" (βάτζρα-σάτβα),⁶⁷ οι ολοκληρωμένοι Μαχάτμα. Ο "Κρυμμένος Κύριος" (Σανγκμπάι ντάγκπο), "ο συγχωνευμένος με το απόλυτο" δεν μπορεί να έχει γονείς αφού είναι Αυθύπαρκτος και ένα με το Συμπαντικό Πνεύμα (Σβαγιαμπού),⁶⁸ τον Σβαμπάβατ στην ανώτατη όψη. Το μυστήριο της ιεραρχίας των Ανουπαντάκα, της οποίας η

⁶⁶ Βλέπε Α. Σβέγκλερ, *Εγχειρίδιο της Ιστορίας της Φιλοσοφίας*, σε μετάφραση Τζ. Στίρλινγκ, Β' έκδοση, 1877, σελ. 28, 262 και επόμενες.

⁶⁷ Βάτζρα (ντάρα): αυτός που κρατάει το διαμάντι. Το Βατζρασάτβα στα θιβετανικά λέγεται Ντορτζέ-σέμπα- όπου σέμπα σημαίνει την ψυχή, της οποίας η αδαμάντινη ποιότητα υποδηλώνει την αφθαρσία της. Η ερμηνεία σχετικά με τους "Ανουπαντάκα" που δίνεται στο *Καλατσάκρα*, στην πρώτη διαίρεση Γκιούντ του Καντζούρ, είναι μόνο κατά ένα μέρος εσωτερική. Οδήγησε τους Ανατολιστές σε λαθεμένες θεωρήσεις σχετικά με τους Ντιάνι Μπούντα και τις γήινες αντιστοιχίες τους, τους Μανούσι Μπούντα. Το όλο θέμα θίγεται σ' έναν επόμενο τόμο (βλέπε "Το Μυστήριο σχετικά με τον Βούδα") και θα εξηγηθεί πλήρως στην κατάλληλη θέση του. [Ο τόμος στον οποίον αναφέρεται δεν εκδόθηκε όσο ζούσε, αλλά στον τόμο που εκδόθηκε από την Μπέζαντ σαν Τρίτος Τόμος της Μυστικής Δοξασίας περιλαμβάνεται αυτό το κομμάτι.]

⁶⁸ Για να αναφέρουμε πάλι τον Χέγκελ, ο οποίος μαζί με τον Σέλλινγκ αποδεχόταν ουσιαστικά την πανθειστική αντίληψη των περιοδικών Αβατάρα (ειδικών ενσαρκώσεων του Κοσμικού Πνεύματος στον Άνθρωπο, όπως φαίνεται στις περιπτώσεις όλων των μεγάλων θρησκευτικών αναμορφωτών): "... η ουσία του ανθρώπου είναι πνεύμα... μόνο αποβάλλοντας την περιοριστικότητά του και παραδινόμενος σε καθαρή αυτοσυνείδηση, μπορεί να φτάσει στην αλήθεια. Ο Χριστός άνθρωπος, όντας ένας άνθρωπος στον οποίου έχει εμφανιστεί η ενότητα του θεού και του ανθρώπου (ταυτότητα του ατόμου με την συμπαντική συνείδηση όπως διδάσκεται από τους βενταντιστές και μερικούς Αντβαϊστές), με τον θάνατό του και την ζωή του γενικά παρουσίασε την αιώνια ιστορία του Πνεύματος - μια ιστορία την οποία κάθε άνθρωπος πρέπει να εκπληρώσει στον εαυτό του, προκειμένου να υπάρξει σαν Πνεύμα". Διαλέξεις πάνω στη Φιλοσοφία της Ιστορίας, αγγλική μετάφραση του Τζ. Σάμπρι, 1861, σελ. 340.

κορυφή είναι το συμπαντικό Πνεύμα-Ψυχή και η κατώτερη βαθμίδα της οι Μανούσι Μπούντα, είναι μεγάλο ακόμα και κάθε άνθρωπος προικισμένος με Ψυχή είναι ένας Ανουπαντάκα σε λανθάνουσα κατάσταση. Επομένως, όταν μιλάμε για το Σύμπαν στην άμορφη, αιώνια ή απόλυτη κατάσταση του, πριν να μορφοποιηθεί από τους "Δομητές", λέμε ότι, "το Σύμπαν ήταν Ανουπαντάκα".⁶⁹

⁶⁹ Βλέπε Τμήμα ΙΙΙ, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη".

ΣΤΑΝΤΖΑ II
Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΗΣ
ΣΧΟΛΙΟ

1. ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΦΩΤΕΙΝΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΒΑΝΤΑΡΙ-ΚΗΣ ΑΥΓΗΣ; (α)... ΣΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΑΧ-ΧΙ (Τσοχανικού, Ντιάνι-μπουντικού) ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΝΑ ΤΟΥΣ (β) ΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ (ρουπά) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗ-ΜΟΡΦΗ (άρουπα) – ΤΗΝ ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ – ΟΙ ΝΤΕΒΑΜΑΤΡΙ⁷⁰ ΚΑΙ ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΗ-ΥΠΑΡΞΗΣ.

(α) Οι "Δομητές", οι "Γιοι της Μανβανταρικής Αυγής", είναι οι πραγματικοί δημιουργοί του Σύμπαντος. Και σ' αυτήν την διδασκαλία, που ασχολείται μόνο με το Πλανητικό μας Σύστημα, αυτοί σαν οι αρχιτέκτονές του, ονομάζονται επίσης "Φύλακες" των Επτά Σφαιρών, που εξωτερικά είναι οι Επτά πλανήτες και εσωτερικά οι επτά γαίες ή σφαίρες (πλανήτες) της δικής μας επίσης αλύσου. Η πρώτη φράση της Στάντζα I, όπου αναφέρει "Επτά Αιωνιότητες", εφαρμόζεται και ισχύει τόσο για το Μάχα Κάλπα ή την (μεγάλη) Εποχή του Μπράχμα, όσο και για τον Ηλιακό *πραλάγια* και την επακόλουθη ανάσταση του Πλανητικού μας Συστήματος σε ένα ανώτερο πεδίο. Υπάρχουν πολλά είδη *πραλάγια* (διάλυσης ενός ορατού πράγματος), όπως θα δείξουμε αργότερα.

(β) Το *Παρανισπάννα*, να θυμάστε, είναι το *summit bonum* (*υπέρτατο αγαθό*), το Απόλυτο, επομένως ίδιο με το *Παρανιββάνα*. Εκτός του ότι είναι η τελική κατάσταση, είναι επίσης εκείνη η συνθήκη υποκειμενικότητας η οποία, στο πεδίο της, δεν έχει σχέση με τίποτε άλλο, παρά με την μια απόλυτη αλήθεια (*Παραμαρτασάτια*). Αυτή η κατάσταση είναι που οδηγεί στην ορθή εκτίμηση του πλήρους νοήματος του Μη-Όντος το οποίο, όπως εξηγήθηκε, είναι το απόλυτο Ον. Αργά ή γρήγορα, όλα όσα τώρα υπάρχουν φαινομενικά, θα βρεθούν ουσιαστικά και πραγματικά σ' αυτή την κατάσταση του *Παρανισπάννα*. Αλλά υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην συνειδητή και στην ασυνειδητή "ύπαρξη". Η κατάσταση του *Παρανισπάννα* χωρίς *Παραμάρτα*, Αυτο-αναλύουσα συνείδηση (*Σβάσαν βεντάνα*), δεν είναι ευδαιμονία, αλλά απλώς εξαφάνιση (για Επτά Αιωνιότητες). Έτσι μια σιδερένια σφαίρα τοποθετημένη κάτω από τις καυτές ακτίνες του Ήλιου, θα ζεσταθεί, αλλά δεν θα νιώσει ούτε θα εκτιμήσει την θερμότητα, ενώ ο άνθρωπος θα το κάνει. Μόνο με "έναν νου καθαρό και ασκοτείνιαστο από την προσωπικότητα και με αφομοίωση της χάρης πολλαπλών ζώων που έχουν αφιερωθεί στο να ζήσει στην ολότητα του (ολόκληρο το ζωντανό και αισθανόμενο Σύμπαν)", μπορεί κανείς να απαλλαγεί από την προσωπική ύπαρξη, να συγχωνευθεί και να γίνει ένα με το Απόλυτο⁷¹ και να συνεχίσει με πλήρη κατοχή του *Παραμάρτα*.

ΣΤΑΝΤΖΑ II – Συνέχεια

2. ... ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η ΣΙΩΠΗ; ΠΟΥ ΗΤΑΝ Τ' ΑΥΤΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΑΙΣΘΑΝΘΟΥΝ; ΟΧΙ, ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΟΥΤΕ ΣΙΩΠΗ, ΟΥΤΕ ΗΧΟΣ (α) ΤΙΠΟΤΕ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΑΤΑΠΑΥΣΤΗ, ΑΙΩΝΙΑ ΠΝΟΗ (Κίνηση) ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ (β).

⁷⁰ "Μητέρα των θεών", Αντιτι ή Κοσμικός Χώρος. Στο *Ζοχάρ* ονομάζεται Σεφίρα, η Μητέρα των Σεφίρθ και Σεχινά στην πρωταρχική μορφή της, *in abscondito* [εν κρύπτω].

⁷¹ Έτσι η Μη-ύπαρξη είναι "ΑΠΟΛΥΤΗ ΥΠΑΡΞΗ", στην εσωτερική φιλοσοφία. Σύμφωνα με τα δόγματά της ακόμα και ο Άντι-Μπούντα (πρώτη ή πρωταρχική σοφία), όταν είναι εκδηλωμένος, είναι κατά μια έννοια πλάνη, *Μάγια*, αφού όλοι οι θεοί – μαζί και ο Μπράχμα – πρέπει να πεθάνουν στο τέλος της "Εποχής του Μπράχμα" και μόνο η αφηρημένη ιδέα που ονομάζεται Παραμπράχμαν - είτε την αποκαλούμε Άϊν-Σοφ, ή Ασυνείδητο του Χέρμπερτ Σπένσερ, είναι η "Μια Απόλυτη" Πραγματικότητα. Η Μια μοναδική Ύπαρξη είναι ΑΝΤΒΑΪΤΑ, "Χωρίς Δεύτερο" και όλα τα υπόλοιπα είναι *Μάγια*, διδάσκει η φιλοσοφία του Αντβαϊτά.

(α) Η ιδέα ότι τα πράγματα μπορεί να πάντων να υπάρχουν και όμως να εξακολουθούν να ΕΙΝΑΙ, αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη δόγματα της Ανατολικής ψυχολογίας. Κάτω από την φαινομενική αντίθεση των όρων υπάρχει ένα γεγονός της Φύσης και το σημαντικό είναι να το κατανοήσουμε νοητικά και όχι να διαφωνούμε για τις λέξεις. Ένα γνωστό παράδειγμα ενός παρόμοιου παράδοξου μας παρέχεται από την χημική ένωση. Το ερώτημα αν το Υδρογόνο και το Οξυγόνο παύουν να υπάρχουν όταν ενώνονται για να σχηματίσουν νερό, είναι ακόμα αμφισβητούμενο. Μερικοί υποστηρίζουν πως αφού βρίσκονται ξανά μόλις σχηματίζεται το νερό, επομένως πρέπει να υπήρχαν εκεί συνεχώς. Ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι αφού στην πραγματικότητα μετατρέπονται σε κάτι ολότελα διαφορετικό, πρέπει να παύουν, προς στιγμήν, να υπάρχουν σαν αυτό που είναι. Αλλά καμιά από τις δυο πλευρές δεν έχει μπορέσει να σχηματίσει την ορθότερη αντίληψη της πραγματικής κατάστασης ενός πράγματος, το οποίο έχει γίνει κάτι άλλο και όμως δεν έχει πάψει να είναι το ίδιο. Μπορεί να ειπωθεί ότι, για το Υδρογόνο και το Οξυγόνο, η ύπαρξη σαν νερό είναι μια κατάσταση Μη-Υπαρξης η οποία είναι "πιο πραγματική ύπαρξη" από την ύπαρξη τους σαν αέρια και μπορεί να συμβολίσει, αμυδρά, την κατάσταση του Σύμπαντος όταν περνάει σε ύπνο, ή παύει να υπάρχει κατά την διάρκεια των "Νυχτών του Μπράχμα", για να αφυπνιστεί ή να εμφανιστεί ξανά, όταν η αυγή του νέου Μανβαντάρα το καλεί σ' αυτό που εμείς ονομάζουμε ύπαρξη.

(β) Η "Πνοή" της Μιας Ύπαρξης χρησιμοποιείται από τον αρχαϊκό εσωτερισμό, μόνο όταν αναφέρεται στην πνευματική όψη της Κοσμογονίας· διαφορετικά αντικαθίσταται από το αντίστοιχό της στο υλικό πεδίο: την Κίνηση. Το Ένα Αιώνιο Στοιχείο, ή ο Φορέας που περιέχει το στοιχείο, είναι ο Χώρος, χωρίς διάσταση από κάθε άποψη με τον οποίο είναι συνυπάρχουσες: η ατέλειωτη διάρκεια, η πρωταρχική (επομένως ακατάστρεφτη) ύλη και η κίνηση· απόλυτη "αιώνια κίνηση" που είναι η "πνοή" του "Ενός" Στοιχείου. Αυτή η πνοή, όπως ειπώθηκε, δεν μπορεί να σταματήσει ποτέ ούτε ακόμα και κατά την διάρκεια των πρλαγικών αιωνιοτήτων. [Βλέπε Τμήμα IV, "Χάος – Θεός – Κόσμος".]

Αλλά ταυτόχρονα η "Πνοή της Μιας Ύπαρξης" δεν αναφέρεται στην Μοναδική Χωρίς-Αιτία Αιτία ή την "Παν-Υπόσταση" (σε αντίθεση με την Παν-Ύπαρξη που είναι ο Μπράχμα, ή το Σύμπαν). Ο Μπράχμα (ή Χάρι) ο τετράμορφος θεός ο οποίος, αφού σήκωσε την Γη έξω από τα νερά, "ολοκλήρωσε την Δημιουργία", θεωρείται ότι είναι μόνο η συντελεστική και όχι η ιδεατή Αιτία, όπως υπονοείται καθαρά. Μέχρι τώρα κανένας Ανατολιστής δεν φαίνεται να έχει κατανοήσει πλήρως το πραγματικό νόημα των στίχων των *Πουρανά* που αναφέρονται στην "δημιουργία".

Σ' αυτούς (τους στίχους) ο Μπράχμα είναι η αιτία των αρχών (δυνάμεων) που πρόκειται να γεννηθούν στην συνέχεια για το έργο της "δημιουργίας". Εκεί που ο μεταφραστής λέει, "Και απ' αυτόν προέρχονται οι δυνάμεις που πρόκειται να δημιουργήσουν, αφού γίνουν η πραγματική αιτία" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. IV), ίσως θα ήταν πιο σωστό να λέει "και από ΑΥΤΟ προέρχονται οι δυνάμεις που θα δημιουργήσουν, καθώς γίνονται η πραγματική αιτία" (στο υλικό πεδίο). "Εκτός από εκείνη την μοναδική (χωρίς-αιτία) ιδεατή αιτία, δεν υπάρχει τίποτε άλλο στο οποίο να μπορεί να αποδοθεί ο κόσμος. Άξιοι ασκητές, μέσω της αρχής της – δηλαδή μέσω της αρχής εκείνης της αιτίας – κάθε δημιουργημένο πράγμα αποκτά την (έμφυτη ή) κατάλληλη φύση του". Ενώ στον Βεντάντα και στον Νιάγια το *νιμίττα* είναι το τελεσιουργό αίτιο, σε αντίθεση με το *ουπαντάνα*, το υλικό αίτιο (και στο Σόνγκια, το *πραντάνα* προϋποθέτει τις λειτουργίες και των δυο). Αντίθετα, στην εσωτερική φιλοσοφία η οποία συνδυάζει όλα αυτά τα συστήματα και της οποίας ο πλησιέστερος εκφραστής είναι ο Βεντάντα, όπως παρουσιάζεται από τους Αντβαϊστές βενταντιστές, τίποτε δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο θεώρησης παρά μόνο το *ουπαντάνα*. Εκείνο που υπάρχει στον νου των Βαϊσνάβα (οι Βισισταντβαϊστές), σαν το ιδεατό σε αντίθεση με το πραγματικό, ή Παραμπράχμαν και Ισβαρά, δεν έχει θέση σε δημοσιευμένες θεωρήσεις, γιατί ακόμα και αυτό το ιδεατό δεν είναι παρά μια ακυριολεξία όταν αναφέρεται σε κείνο το οποίο καμιά ανθρώπινη διάνοια, ούτε ακόμα και του μυημένου, δεν μπορεί να συλλάβει.

Η γνώση του εαυτού προϋποθέτει ότι έχουν αναγνωριστεί η συνείδηση και η αντίληψη (και οι δυο περιορισμένες ικανότητες σε σχέση με οποιοδήποτε θέμα, εκτός από το Παραμπράχμαν). Εξ αυτού και η "Αιώνια Πνοή που δεν γνωρίζει τον εαυτό της". Η Απειροσύνη δεν μπορεί να κατανοήσει το Πεπερασμένο. Το Απεριόριστο δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με το περιορισμένο

και το εξαρτημένο. Στην αποκρυφιστική διδασκαλία το Άγνωστο και ο Αδιάγνωστος ΥΠΟΚΙΝΗΤΗΣ, ή το Αυθύπαρκτο, είναι η απόλυτη θεία Ουσία. Και έτσι όντας Απόλυτη Συνείδηση και Απόλυτη Κίνηση - για τις περιορισμένες αισθήσεις εκείνων που περιγράφουν το απερίγραπτο - είναι ασυνείδητο και ακίνητο. Η συγκεκριμένη συνείδηση δεν μπορεί να επιβεβαιώσει την αφηρημένη Συνείδηση περισσότερο απ' ό,τι η ποιότητα της υγρασίας μπορεί να επιβεβαιώσει το νερό· όπου η υγρότητα είναι δική του ιδιότητα και η αιτία της υγρασίας σε άλλα πράγματα. Η συνείδηση συνεπάγεται περιορισμούς και τροποποιήσεις, κάτι που πρέπει να συνειδητοποιηθεί και κάποιος που πρέπει να το συνειδητοποιήσει. Αλλά η Απόλυτη Συνείδηση περιέχει μέσα της και τα τρία: το γνώστη, το αντικείμενο της γνώσης και την γνώση και όλα αυτά σε ένα. Ο κάθε άνθρωπος έχει συνείδηση μόνο εκείνου του τμήματος της γνώσης που' συμβαίνει να έχει ανακαλέσει στον νου του σε μια συγκεκριμένη στιγμή. Και όμως η γλώσσα μας είναι τόσο φτωχή, ώστε δεν έχουμε λέξεις για να διακρίνουμε την γνώση που δεν σκεφτόμαστε ενεργά, από την γνώση την Όποια είμαστε ανίκανοι να ανακαλέσουμε στην μνήμη μας. Το "ξεχνώ" είναι συνώνυμο με το "δεν θυμάμαι". Πόσο πολύ μεγαλύτερη πρέπει να είναι η δυσκολία να βρούμε όρους για να περιγράψουμε και να διακρίνουμε ανάμεσα σε αφηρημένα μεταφυσικά γεγονότα ή διαφορές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμα ότι δίνουμε ονόματα στα πράγματα, σύμφωνα με την εμφάνιση που παίρνουν για εμάς. Ονομάζουμε την απόλυτη συνείδηση "ασυνείδητο", γιατί μας φαίνεται ότι πρέπει αναγκαστικά να είναι έτσι· ακριβώς όπως ονομάζουμε και το Απόλυτο, "Σκοτάδι", γιατί για την περιορισμένη μας κατανόηση φαίνεται εντελώς αδιαπέραστο. Ωστόσο αναγνωρίζουμε πλήρως ότι η δική μας αντίληψη τέτοιων πραγμάτων δεν τους αποδίδει την σωστή εκτίμηση. Για παράδειγμα, χωρίς να το θέλουμε, διακρίνουμε στον νου μας ανάμεσα στο ασυνείδητο, στην απόλυτη συνείδηση και στην έλλειψη συνείδησης. Αλλά σπάνια προικίζουμε το πρώτο με κάποια απερίοριστη ιδιότητα η οποία αντιστοιχεί, σε ένα πεδίο ανώτερο απ' αυτό που μπορούν να φτάσουν οι σκέψεις μας, σε αυτό που γνωρίζουμε σαν συνείδηση μέσα μας. Αλλά αυτό δεν είναι κάποιο είδος συνείδησης το οποίο να καταφέρουμε να διακρίνουμε απ' αυτό που μας φαίνεται σαν έλλειψη συνείδησης.

ΣΤΑΝΤΖΑ II – Συνέχεια

3. Η ΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΣΗΜΑΝΕΙ - Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΣΤΡΑΠΟΒΟΛΗΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΕΡΜΑ (α) Η ΜΑΤΡΙΠΛΑΝΤΜΑ (μητρικός λωτός) ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΦΟΥΣΚΩΣΕΙ (β).⁷²

(α) Η ακτίνα του "Αιώνιου Σκοταδιού" καθώς εκπορεύεται, γίνεται μια ακτίνα λαμπερού φωτός ή ζώης και αστράφτει μέσα στο "Σπέρμα": το σημείο στο Κοσμικό Αυγό, που παριστάνεται από την ύλη στην αφηρημένη της έννοια. Αλλά ο όρος "Σημείο" δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρεται σε ένα οποιοδήποτε σημείο στον Χώρο. Γιατί ένα σπέρμα υπάρχει στο κέντρο κάθε ατόμου, και αυτά συλλογικά σχηματίζουν το "Σπέρμα"· ή μάλλον, επειδή κανένα άτομο δεν μπορεί να γίνει ορατό στο φυσικό μας μάτι, το σύνολο τους (αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτός ο όρος για κάτι που είναι απερίοριστο και άπειρο) σχηματίζει το νοούμενο της αιώνιας και ακατάστρεφτης ύλης.

(β) Μια από τις συμβολικές μορφές για την δυαδική δημιουργική δύναμη στην Φύση (ύλη και δύναμη στο υλικό πεδίο) είναι ο Πάντα, το νούφαρο της Ινδίας. Ο Λωτός είναι προϊόν της θερμότητας (πυρ) και του νερού (ατμός ή Αιθέρας)· αφού το πυρ σε κάθε φιλοσοφικό και θρησκευτικό σύστημα θεωρείται ότι αντιπροσωπεύει το Πνεύμα της θεότητας,⁷³ την ενεργό, αρσενική, δημιουργική αρχή και ο Αιθέρας, ή η Ψυχή της ύλης, συμβολίζει το φως του πυρός, την παθητική, θηλυκή αρχή από την οποία εκπορεύτηκε το καθετί σ' αυτό το Σύμπαν. Επομένως ο Αιθέρας ή Νερό είναι η Μητέρα και το Πυρ είναι ο Πατέρας. Ο σερ Ο. Τζονς (και πριν απ' αυτόν η αρχαία βοτανική) έδειξε ότι οι σπόροι του λωτού περιέχουν, ακόμα και πριν βλαστήσουν, τέλεια σχηματισμένα φύλλα, την μικρογραφία εκείνου που θα γίνουν κάποια μέρα σαν τέλεια φυτά: "έτσι

⁷² Ένας μη ποιητικός όρος, αλλά όμως πολύ γραφικός. (Βλέπε υποσημείωση στην Στάντζα III).

⁷³ Ακόμα και στον χριστιανισμό (βλέπε Τμήμα III, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη").

η φύση μας δίνει ένα δείγμα του προσχηματισμού της παραγωγής της... ο σπόρος όλων των φανερόγαμων φυτών φέρει κατάλληλα λουλούδια τα οποία περιέχουν ήδη σχηματισμένο ένα έμβρυο μικρού φυτού".⁷⁴ Αυτό εξηγεί την φράση, "Η Μητέρα δεν είχε ακόμα φουσκώσει", γιατί συνήθως στην αρχαϊκή συμβολογία η μορφή θυσιάζεται για χάρη της εσωτερικής ή ριζικής ιδέας.

Ακόμα, ο Λωτός ή Πάντμα, είναι ένα πολύ αρχαίο και διαδεδομένο σύμβολο του Σύμπαντος αλλά και του ανθρώπου. Οι λόγοι αυτής της προτίμησης είναι πρώτα απ' όλα το γεγονός που μόλις αναφέραμε: ότι ο σπόρος του Λωτού περιέχει μέσα του μια πλήρη μικρογραφία του μελλοντικού φυτού, πράγμα που συμβολίζει το γεγονός ότι τα πνευματικά πρωτότυπα όλων των πραγμάτων υπάρχουν στον αυλό κόσμο, πριν τα πράγματα αυτά να υλοποιηθούν πάνω στην Γη. Δεύτερον, το γεγονός ότι το φυτό Λωτός αναπτύσσεται μέσα στο νερό, έχοντας τις ρίζες του στην ιλύ ή λάσπη και ανοίγει τα λουλούδια του στον αέρα. Έτσι ο Λωτός συμβολίζει την ζωή του ανθρώπου, αλλά και του Κόσμου· γιατί η Μυστική Δοξασία διδάσκει πως τα στοιχεία και των δυο είναι ίδια και πως αναπτύσσονται προς την ίδια κατεύθυνση. Η ρίζα του Λωτού που είναι βυθισμένη στην λάσπη, συμβολίζει την υλική ζωή - ο βλαστός που ανεβαίνει, περνώντας μέσα από το νερό, συμβολίζει την ύπαρξη στον αστρικό κόσμο· και το λουλούδι που επιπλέει στο νερό και ανοίγει τα πέταλα του στον αέρα, συμβολίζει την πνευματική ύπαρξη.

ΣΤΑΝΤΖΑ II – Συνέχεια

4. Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΚΟΜΑ ΑΝΟΙΞΕΙ ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΣΧΩΡΗΣΕΙ Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΚΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ, ΣΑΝ ΤΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΑ (α).

(α) Η Πρωταρχική Ουσία δεν είχε περάσει ακόμα έξω από την προ-κοσμική λανθάνουσα κατάσταση της στην διαφοροποιημένη αντικειμενικότητα, ούτε είχε γίνει καν η αόρατη (μέχρι τώρα για τον άνθρωπο) Πρωθύλη της επιστήμης. Αλλά καθώς η ώρα φτάνει και δέχεται την φοχατική εντύπωση της θείας Σκέψης (του Λόγου ή αρσενικής όψης της *Άνιμα Μούντι, Αλάγια*)· η καρδιά της ανοίγει. Διαφοροποιείται και το ΤΡΙΑ (Πατέρας, Μητέρα, Υιός) μετατρέπεται σε τέσσερα. Εδώ βρίσκεται η καταγωγή του διπλού μυστηρίου της Τριάδας και της άμωμης Σύλληψης. Το πρώτο και βασικό δόγμα του Αποκρυφισμού είναι η Συμπαντική Ενότητα (ή Ομοιογένεια) κάτω από τρεις όψεις. Αυτό οδήγησε σε μια πιθανή αντίληψη της θεότητας, η οποία σαν μια απόλυτη ενότητα πρέπει να παραμείνει για πάντα ακατανόητη για τις πεπερασμένες διάνοιες.

Αν δεν μπορείς να πιστέψεις στην Δύναμη η οποία δρα μέσα στη ρίζα ενός φυτού ή να φανταστείς την ρίζα που είναι κρυμμένη κάτω από το έδαφος, πρέπει να σκεφτείς του κορμού του ή μίσχου, τα φύλλα του και τα λουλούδια του. Δεν μπορείς να φανταστείς την Δύναμη ανεξάρτητα από αυτά τα αντικείμενα. Η Ζωή μπορεί να γίνει γνωστή μόνο από το Δέντρο της Ζωής... [*Εντολές του Γιόγκα*]

Η ιδέα της Απόλυτης Ενότητας θα έσπαγε ολότελα μέσα στην αντίληψη μας, αν δεν είχαμε κάτι συγκεκριμένο μπροστά στα μάτια μας που να περιέχει αυτή την Ενότητα. Και η θεότητα, όντας απόλυτη, πρέπει να είναι πανταχού παρούσα· επομένως δεν υπάρχει ούτε ένα άτομο που να μην ΤΗΝ περιέχει μέσα του. Οι ρίζες, ο κορμός και τα πολλά κλαδιά είναι τρία ξεχωριστά αντικείμενα και όμως είναι ένα δέντρο. Οι Καμπαλιστές λένε: "Η θεότητα είναι μια, γιατί είναι άπειρη. Είναι τριπλή, γιατί εκδηλώνεται συνεχώς". Αυτή η εκδήλωση είναι τριπλή στις όψεις της, επειδή απαιτεί – όπως το εκφράζει ο Αριστοτέλης – τρεις αρχές από κάθε φυσικό σώμα, ώστε να γίνει αντικειμενικό: ιδιαιτερότητα, μορφή και ύλη.⁷⁵ Η ιδιαιτερότητα στο νου του μεγάλου

⁷⁴ Τζ, Μπ. Γκρος, *Η Ειδωλολατρική θρησκεία*, 1856, σελ. 145 και υποσημείωση. (Βλέπε επίσης Τμήμα VIII, "Ο Λωτός σαν ένα Σύμπαντικό Σύμβολο").

⁷⁵ Ένας βενταντιστής της φιλοσοφίας Βισισταντβαϊτά, θα έλεγε ότι η μόνη ανεξάρτητη Πραγματικότητα, το Παραμπράχμαν είναι αδιαχώριστο από την τριπλότητά του. Οτι Εκείνος είναι τρία: "Παραμπράχμαν, Τσιτ και Ατσίτ". τα δυο τελευταία όντας εξαρτημένες πραγματικότητες, ανίκανες να υπάρξουν ξεχωριστά. Ή, για να το κάνουμε πιο

φιλοσόφου, σήμαινε εκείνο που οι αποκρυφιστές αποκαλούν πρωτότυπα εντυπωμένα στο Αστρικό Φως: στο κατώτερο πεδίο και κόσμο της Άνιμα Μούντι. Η ένωση αυτών των τριών αρχών εξαρτάται από μια τέταρτη: την ΖΩΗ που ακτινοβολεί, από τις κορυφές του Απροσέγγιστου, για να γίνει μια παγκόσμια διαχυμένη Ουσία στα εκδηλωμένα πεδία της Ύπαρξης. Και αυτή η ΤΕΤΡΑΠΛΟΤΗΤΑ (Πατέρας, Μητέρα, Υιός, σαν μια ΜΟΝΑΔΑ και μια τετραπλότητα, σαν μια ζωντανή εκδήλωση), υπήρξε το μέσον που οδήγησε στην πραγματικά αρχαϊκή Ιδέα της Αμωμης Σύλληψης, που τώρα τελικά αποκρυσταλλώθηκε μέσα σε ένα δόγμα της χριστιανικής Εκκλησίας, το οποίο σωματοποίησε, πέρα από κάθε λογική, αυτή την μεταφυσική ιδέα. Αλλά δεν έχει κανείς παρά να διαβάσει την Καμπάλα και να μελετήσει τις αριθμητικές μεθόδους ερμηνείας της για να βρει την καταγωγή αυτού του δόγματος. Είναι καθαρά αστρονομικό, μαθηματικό και κυρίως μεταφυσικό: το Αρσενικό στοιχείο στην Φύση (προσωποποιούμενο από τις αρσενικές θεότητες και τους Λόγους: Βιράτζ ή Μπράχμα, Ωρος ή Όσιρις κ.τ.λ., κ.τ.λ.) γεννιέται μέσω μιας - και όχι από μια - άσπιλης πηγής, που προσωποποιείται από την "Μητέρα". Γιατί εκείνο το Αρσενικό έχοντας μια Μητέρα δεν μπορεί να έχει έναν "Πατέρα", επειδή η αφηρημένη θεότητα είναι χωρίς φύλο και δεν είναι ούτε καν ένα Ον αλλά μια Υπόσταση, ή η ίδια η Ζωή. Ας το εκφράσουμε με την μαθηματική γλώσσα του συγγραφέα του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*. Μιλώντας για το "Μέτρο του Ανθρώπου" και την αριθμητική (καμπαλιστική) αξία του, γράφει ότι στην Γένεση Δ', Ι:

Ονομάζεται το Μέτρο του "Ανθρώπου ακόμα και του Ιεχωβά", και αυτό βρίσκεται με τον ακόλουθο τρόπο, δηλαδή $113 \times 5 = 565$, και η αξία του 565 μπορεί να εκφραστεί και με την μορφή $56,5 \times 10 = 565$. Εδώ ο ανθρώπινος αριθμός 113 γίνεται ένας παράγοντας του $56,5 \times 10$, και το (καμπαλιστικό) διάβασμα αυτής της τελευταίας αριθμητικής έκφρασης είναι Γιόντ, Χε, Βάου Χε ή Ιεχωβά... Η ανάπτυξη του 565 σε $56,5 \times 10$ υποτίθεται ότι δείχνει την εκπόρευση της αρσενικής (Γιόντ) από την θηλυκή (Εύα) αρχή - ή για να το πούμε έτσι, την γέννηση ενός αρσενικού στοιχείου από μια άσπιλη πηγή, με άλλα λόγια, μια άσπιλη σύλληψη.

Έτσι επαναλαμβάνεται πάνω στην Γη το μυστήριο το οποίο, σύμφωνα με τους Οραματιστές, εκτελείται στο θείο πεδίο. Ο "Γιος" της άσπιλης Ουράνιας Παρθένας (ή η αδιαφοροποίητη κοσμική πρωθύλη, η Ύλη στην απειροσύνη της) γεννιέται ξανά πάνω στην Γη σαν ο γιος της γήινης Εύας: της μητέρας μας της Γης και γίνεται η Ανθρωπότητα σαν σύνολο - παρελθούσα, παρούσα και μελλοντική - γιατί ο Ιεχωβά, ή Γιόντ-χε-βάου-χε, είναι ανδρόγυνος, ή αρσενικός και θηλυκός. Επάνω, ο Γιος είναι ολόκληρος ο ΚΟΣΜΟΣ, κάτω, είναι η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ. Η τριάδα ή τρίγωνο γίνεται Τετρακτύς, ο ιερός Πυθαγόρειος αριθμός, το τέλειο Τετράγωνο και ένας εξάπλευρος κύβος πάνω στην Γη. Ο Μακροπρόσωπος είναι τώρα Μικροπρόσωπος. Ή, όπως το εκφράζουν οι Καμπαλιστές, ο "Αρχαίος των Ημερών", κατερχόμενος στον Αδάμ-Κάδμο, τον οποίο χρησιμοποιεί σαν φορέα του για να εκδηλωθεί, μεταμορφώνεται σε Τετραγράμματο. Τώρα βρίσκεται στην "Αγκαλιά της Μάγια", της Μεγάλης Πλάνης και ανάμεσα στον εαυτό του και στην Πραγματικότητα υπάρχει το Αστρικό Φως, ο μεγάλος Εξαπατητής των περιορισμένων αισθήσεων του ανθρώπου, μέχρις ότου η Γνώση φτάνει στην απελευθέρωση μέσω Παραμαρτασιάτα.

ΣΤΑΝΤΖΑ II – Συνέχεια

5. ΟΙ ΕΠΤΑ (Γιοι) ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΚΟΜΑ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΗΤΑΝ ΜΟΝΟ ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΤΕΡΑ, ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ· [ΚΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΗΤΑΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (α).

Η Μυστική Δοξασία, στις Στάντζα που δίνονται εδώ, αναφέρεται κυρίως, αν όχι ολοκληρωτικά, στο Ηλιακό μας Σύστημα και ειδικά στην πλανητική μας άλυσο. Οι "Επτά Γιοι",

σαφές, το Παραμπράχμαν είναι η ΟΥΣΙΑ – αμετάβλητη, αιώνια και αδιάγνωστη – και Τσιτ (*Άτμαν*) και Ατσίτ (*Ανάτμαν*) είναι οι ιδιότητες, όπως η μορφή και το χρώμα είναι οι ιδιότητες κάθε αντικειμένου. Τα δυο αυτά είναι το ένδυμα, ή σώμα, ή μάλλον η ιδιότητα (*σάρικρα*) του Παραμπράχμαν. Αλλά ένας αποκρυφιστής, θα είχε πολλά να πει ενάντια σ' αυτόν τον ισχυρισμό και το ίδιο θα είχε και ένας αντιβραϊστής βενταντιστής.

επομένως, είναι οι δημιουργοί αυτής της τελευταίας. Η διδασκαλία θα εξηγηθεί πληρέστερα αργότερα. (Βλέπε Τόμος II, Τμήμα XII, "Η Θεογονία των Δημιουργικών Θεών".)

Ο Σβαμπάβατ είναι η "Πλαστική Ουσία" που πληροί το Σύμπαν, είναι η ρίζα όλων των πραγμάτων. Ο Σβαμπάβατ είναι, θα λέγαμε, η βουδιστική συγκεκριμένη όψη της αφηρημένης ιδέας που στην ινδική φιλοσοφία ονομάζεται Μουλαπρακρίτι. Είναι το σώμα της Ψυχής και εκείνο που θα ήταν ο Αιθέρας για το Ακασά, το δεύτερο όντας η εμψυχώνουσα αρχή του πρώτου. Οι Κινέζοι μυστικιστές έχουν φτιάξει απ' αυτό, το συνώνυμο της "ύπαρξης". Στο *Εκασλόκα Σαστρά* του Ναγκαρτζούνα (του Λούνγκ-σου της Κίνας), που από τους Κινέζους ονομάζεται Ι Σου Λου Τζία Λουν αναφέρεται ότι η αρχική λέξη Γιού είναι "ύπαρξη" ή "Σουμπάβα", "η Ουσία που χαρίζει ουσία στον εαυτό της", που εξηγείται επίσης ότι σημαίνει "χωρίς δράση και με δράση", "η φύση που δεν έχει δική της φύση". Το Σουμπάβα απ' όπου προέρχεται το Σβαμπάβατ, αποτελείται από δυο λέξεις: *Σου*, "ωραίο", "όμορφο", "καλό" και *μπαάβα*, "ύπαρξη", ή "καταστάσεις ύπαρξης".

ΣΤΑΝΤΖΑ II – Συνέχεια

6. ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ. ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΕΙΟ ΣΤΗΘΟΣ...

Η "θεία Σκέψη" δεν συνεπάγεται την ιδέα ενός θείου στοχαστή. Το Σύμπαν όχι μόνο το παρελθόν, παρόν και μέλλον - που είναι μια ανθρώπινη και πεπερασμένη ιδέα εκφρασμένη από μια πεπερασμένη σκέψη, αλλά στην ολότητα του, το *Σατ* (ένας αμετάφραστος όρος), το απόλυτο ον, με το Παρελθόν και το Μέλλον αποκρυσταλλωμένα σε ένα αιώνιο Παρόν, είναι εκείνη η ίδια η Σκέψη αντανάκλασμένη σε μια δευτερεύουσα ή εκδηλωμένη αιτία. Το *Μπράχμαν*, σαν το *Mysterium Magnum* του Παράκελσου, είναι ένα απόλυτο μυστήριο για τον ανθρώπινο νου. Ο Μπράχμα, ο αρσενικός-θηλυκός, η όψη του και η ανθρωπομορφική του αντανάκλαση, γίνεται αντιληπτός από τις ιδέες της τυφλής πίστης, αν και απορρίπτεται από την ανθρώπινη διάνοια όταν φτάνει στο ανώτερο σημείο της. (Βλέπε Τόμος II, Τμήμα III, "Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη".)

Γι' αυτό λέγεται πως κατά την διάρκεια, κατά κάποιον τρόπο, του προλόγου του δράματος της Δημιουργίας, ή στην αρχή της κοσμικής εξέλιξης, το Σύμπαν ή ο "Γιος" είναι ακόμα κρυμμένος "στην θεία Σκέψη", που δεν έχει ακόμα εισχωρήσει "μέσα στο θείο Στήθος". Σημειώστε προσεχτικά ότι αυτή η ιδέα βρίσκεται στην ρίζα και αποτελεί την πηγή όλων των αλληγοριών, σχετικά με τους "Γιους του θεού" που γεννήθηκαν από άσπιλες παρθένες.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ
Η ΑΦΥΠΝΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΣΧΟΛΙΟ

1. Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ ΣΚΙΡΤΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ (α). Η ΜΗΤΕΡΑ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ, ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ, ΣΑΝ ΤΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ ΕΝΟΣ ΛΩΤΟΥ (β).

(α) Η φαινομενική παραδοξότητα στην χρησιμοποίηση της φράσης "Εβδομη Αιωνιότητα", που φαίνεται να διαιρεί το αδιαίρετο, είναι κάτι που επιτρέπεται στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτή διαιρεί την απεριόριστη διάρκεια σε ανεξάρτητο, αιώνιο και συμπαντικό Χρόνο και σε εξαρτημένο (Καντακάλα). Ο ένας είναι η αφηρημένη έννοια ή το νοούμενο του απεριόριστου χρόνου (Κάλα)· ο άλλος είναι το φαινόμενό του, εμφανιζόμενο περιοδικά σαν το αποτέλεσμα του Μαχάτ (Συμπαντική Διάνοια περιορισμένη από την μανβανταρική διάρκεια). Σύμφωνα με ορισμένες σχολές, ο Μαχάτ είναι ο "πρωτογεννημένος" του Πραντάνα (αδιαφοροποίητη ουσία, ή περιοδική όψη της Μουλαπρακρίτι, της ρίζας της Φύσης), το οποίο (Πραντάνα) ονομάζεται *Μάγια*, Πλάνη. Σε αυτό το σημείο πιστεύω ότι η εσωτερική διδασκαλία διαφέρει από τα βενταντικά δόγματα και των δυο σχολών, του Αντβαϊτά και του Βισισταντβαϊτά. Γιατί λέει ότι ενώ η Μουλαπρακρίτι, το νοούμενο, είναι αυθύπαρκτη και χωρίς αρχή, είναι, με άλλα λόγια, χωρίς γονείς, Ανουπαντάκα (αφού είναι ένα με το *Μπράχμαν*), αντίθετα η Πρακρίτι, το φαινόμενό της, είναι περιοδική και τίποτε περισσότερο από ένα φάντασμα της πρώτης. Έτσι ο Μαχάτ, που σύμφωνα με τους Αποκρυφιστές είναι ο πρωτογεννημένος του Γνιάνα (ή γνώσης), σοφία ή Λόγος, είναι ένα φάντασμα που αντανακλάται από το Απόλυτο ΝΙΡΓΚΟΥΝΑ (*Παραμπράχμαν*, την μια πραγματικότητα, "που στερείται χαρακτηριστικών και ιδιοτήτων", βλέπε *Ουπανισάντ*). Ενώ σύμφωνα με μερικούς βενταντιστές, ο Μαχάτ είναι μια εκδήλωση της Πρακρίτι ή Ύλης.

(β) Γι' αυτό, ο "τελευταίος κραδασμός της Έβδομης Αιωνιότητας" δεν ήταν "προκαθορισμένος", από κάποιον ιδιαίτερο θεό, αλλά συνέβη με την δύναμη του αιώνιου και αμετάβλητου ΝΟΜΟΥ που προκαλεί τις Μεγάλες περιόδους Δραστηριότητας και Ανάπαυσης, που τόσο γραφικά και ταυτόχρονα τόσο ποιητικά ονομάζονται "Ημέρες και Νύχτες του Μπράχμα". Η διαστολή της Μητέρας, "από τα μέσα προς τα έξω", που σε άλλο σημείο ονομάζεται "Υδατα του Διαστήματος", "Συμπαντική Μητέρα" κ.τ.λ., δεν υπονοεί μια διαστολή από ένα μικρό κέντρο ή εστία, αλλά – χωρίς αναφορά σε μέγεθος ή περιορισμό ή περιοχή – σημαίνει την ανάπτυξη της απεριόριστης υποκειμενικότητας σε απεριόριστη αντικειμενικότητα. "Η παντοτινά αόρατη (για μας) και αυλή Ουσία που υπάρχει στην αιωνιότητα, έριξε την περιοδική σκιά της από το δικό της πεδίο μέσα στην αγκαλιά της *Μάγια*". Σημαίνει ότι αυτή η διαστολή, αφού δεν ήταν μια αύξηση σε μέγεθος, γιατί η άπειρη έκταση δεν επιδέχεται επέκταση, ήταν μια αλλαγή κατάστασης. "Διαστέλλεται σαν το μπουμπούκι του Λωτού", γιατί το φυτό του Λωτού υπάρχει όχι μόνο σαν ένα μικροσκοπικό έμβρυο στον σπόρο του (ένα φυσικό χαρακτηριστικό), αλλά το πρωτότυπο του υπάρχει σε ιδεατή μορφή στο Αστρικό Φως από την "Αυγή" μέχρι το "Βράδυ" κατά την διάρκεια της μανβανταρικής περιόδου, όπως και καθετί άλλο, σ' αυτό το αντικειμενικό Σύμπαν: από τον άνθρωπο μέχρι το σκουλήκι, από τα γιγαντιαία δέντρα μέχρι τα λεπτότερα φύλλα χλόης.

Η απόκρυφη επιστήμη διδάσκει ότι όλα αυτά δεν είναι παρά μια πρόσκαιρη αντανάκλαση, η σκιά του αιώνιου ιδεατού πρωτοτύπου στην θεία Σκέψη, όπου η λέξη "Αιώνιο" – σημειώστε καλά – αναφέρεται εδώ μόνο με την έννοια του "Αιώνα", δηλαδή σαν κάτι που διαρκεί για ολόκληρο το φαινομενικά ατέλειωτο, αλλά όμως περιορισμένο κύκλο δραστηριότητας τον οποίο εμείς ονομάζουμε Μανβαντάρα. Γιατί ποιο είναι το πραγματικά εσωτερικό νόημα του Μανβαντάρα, ή μάλλον ενός Μάνου Αντάρα; Εσωτερικά, σημαίνει "ανάμεσα σε δυο Μάνου", από τους οποίους υπάρχουν δεκατέσσερις σε κάθε "Ημέρα του Μπράχμα". Και μια τέτοια "Ημέρα" αποτελείται από 1.000 συναθροίσματα τεσσάρων εποχών, ή 1.000 "Μεγάλες Εποχές", Μαχαγιουγκά. Ας

αναλύσουμε τώρα τη λέξη ή το όνομα Μάνου. Οι Ανατολιστές και τα λεξικά τους μας λένε ότι ο όρος "Μάνου" προέρχεται από την ρίζα *Man*, "σκέπτομαι", επομένως "ο σκεπτόμενος άνθρωπος". Αλλά, εσωτερικά, κάθε Μάνου, σαν ένας ανθρωποποιημένος κύριος του ιδιαίτερου κύκλου του (ή Γύρου), δεν είναι παρά η προσωποποιημένη ιδέα της "θείας Σκέψης" (όπως ο Ερμητικός Ποίμανδρος). Επομένως, κάθε Μάνου είναι ο ιδιαίτερος θεός, ο δημιουργός και ο μορφοποιός όλων όσων εμφανίζονται κατά την διάρκεια του δικού του αντίστοιχου κύκλου ύπαρξης ή Μανβαντάρα. Ο Φοχάτ εκτελεί την θέληση του Μάνου (ή Ντιάνι Τσόχαν) και αναγκάζει τα ιδεατά πρωτότυπα να διασταλούν από τα μέσα προς τα έξω: δηλαδή να διασχίσουν βαθμιαία, σε κατερχόμενη κλίμακα, όλα τα πεδία από το νοούμενο μέχρι το κατώτερο φαινόμενο, για να ανθίσουν τελικά σε πλήρη αντικειμενικότητα· στο ανώτατο σημείο της πλάνης, ή την χονδροειδέστερη ύλη.

ΣΤΑΝΤΖΑ III – Συνέχεια

2. Ο ΚΡΑΔΑΣΜΟΣ ΓΛΙΣΤΡΑΕΙ, ΑΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΟΡΓΗ ΦΤΕΡΟΥΓΑ ΤΟΥ (ταυτόχρονα) ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ: ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΟΥ ΑΝΑΠΝΕΕΙ (κινείται) ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΎΔΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (α).

(α) Η Πυθαγόρεια Μονάδα λέγεται, επίσης, ότι κατοικεί στην μοναξιά στο σκοτάδι, όπως το "σπέρμα". Η ιδέα της "πνοής" του Σκοταδιού, κινείται πάνω από τα "κοιμισμένα Ύδατα της ζωής", που είναι η πρωταρχική ύλη με το κρυμμένο Πνεύμα μέσα της, θυμίζει το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης. Το πρωτότυπο της είναι ο μπραχμανικός Ναραγιανά (ο κινητής των Υδάτων), ο οποίος είναι η προσωποποίηση της αιώνιας Πνοής του ασυνείδητου Όλου (ή *Παραμπράχμαν*) των Ανατολικών αποκρυφιστών. Τα Ύδατα της Ζωής, ή Χάος -θηλυκή αρχή στον συμβολισμό είναι το κενό (για την νοητική μας όραση) στο οποίο βρίσκεται κρυμμένο το Πνεύμα και η Ύλη. Αυτό ήταν που έκανε τον Δημόκριτο να βεβαιώσει, ακολουθώντας τον δάσκαλό του Λεύκιππο, ότι οι πρωταρχικές αρχές των πάντων ήταν τα άτομα και ένα κενό, με την έννοια του χώρου, αλλά όχι ένας άδειος χώρος. Γιατί η "Φύση αποστρέφεται το κενό", σύμφωνα με τους Περιπατητικούς και κάθε αρχαίο φιλόσοφο.

Σε όλες τις Κοσμογονίες τα "Ύδατα" παίζουν τον ίδιο σημαντικό ρόλο. Είναι η βάση και η πηγή της υλικής ύπαρξης. Οι επιστήμονες, συγχέοντας την λέξη με το πράγμα, κατανοούν σαν νερό μόνο την καθορισμένη ένωση του οξυγόνου και του υδρογόνου, δίνοντας έτσι ένα ειδικό νόημα σε έναν όρο που από τους αποκρυφιστές χρησιμοποιείται με γενική έννοια και ο οποίος στην Κοσμογονία χρησιμοποιείται με μια μεταφυσική και μυστική σημασία. Ο πάγος δεν είναι νερό, ούτε ατμός, παρ' όλο που και τα τρία έχουν την ίδια ακριβώς χημική σύνθεση.

ΣΤΑΝΤΖΑ III – Συνέχεια

3. ΤΟ "ΣΚΟΤΑΔΙ" ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΙ ΦΩΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΡΙΧΝΕΙ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΚΤΙΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΎΔΑΤΑ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΔΙΑΠΕΡΝΑΕΙ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΟ ΑΥΓΟ. Η ΑΚΤΙΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΑΥΓΟ ΝΑ ΚΡΑΔΑΝΘΕΙ ΚΑΙ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΜΗ-ΑΙΩΝΙΟ (περιοδικό) ΣΠΕΡΜΑ, ΠΟΥ ΣΥΜΠΥΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ (α).

(α) Η μοναδική ακτίνα που ρίχνεται μέσα στο βάθος της μητέρας μπορεί να θεωρηθεί ότι σημαίνει την θεία Σκέψη ή Διάνοια, που γονιμοποιεί το χάος. Αυτό, όμως, συμβαίνει στο πεδίο της μεταφυσικής αφαίρεσης ή μάλλον στο πεδίο εκείνο στο οποίο, αυτό που εμείς ονομάζουμε μεταφυσική αφαίρεση, είναι μια πραγματικότητα. Το Παρθένο αυγό – όντας κατά μια έννοια αφηρημένη "Αυγότητα", ή δύναμη για ανάπτυξη μέσω γονιμοποίησης – είναι αιώνιο και πάντα το ίδιο. Και ακριβώς όπως η γονιμοποίηση ενός ωαρίου γίνεται πριν αυτό πέσει, έτσι και το μη-αιώνιο περιοδικό σπέρμα, το οποίο αργότερα στον συμβολισμό γίνεται το κοσμικό αυγό, όταν αναδύεται από το αναφερθέν σύμβολο, περιέχει μέσα του "την υπόσχεση και την ισχύ" ολόκληρου του Σύμπαντος. Αν και η ιδέα καθ' αυτή είναι φυσικά μια αφηρημένη έννοια, ένας συμβολικός τρόπος έκφρασης, είναι όμως πράγματι ένα σύμβολο γιατί εκφράζει την ιδέα της απειροσύνης όπως ένας

ατέλειωτος κύκλος. Φέρνει μπροστά στο μάτι του νου την εικόνα του Κόσμου που αναδύεται από το και μέσα στο απεριόριστο διάστημα' ένα Σύμπαν τόσο άπειρο σε μέγεθος όσο και ατέλειωτο σε αντικειμενικές εκδηλώσεις. Η παρομοίωση του αυγού εκφράζει επίσης το γεγονός που διδάσκεται στον Αποκρυφισμό, ότι δηλαδή η πρωταρχική μορφή καθετί εκδηλωμένου, από άτομο μέχρι πλανήτη, από άνθρωπο μέχρι άγγελο, είναι σφαιροειδής' και η σφαίρα υπήρξε σε όλα τα έθνη το έμβλημα της αιωνιότητας και του απείρου: ένα φίδι που καταπίνει την ουρά του. Για να αντιληφθούμε όμως το νόημα, πρέπει να σκεφτούμε την σφαίρα όπως φαίνεται από το κέντρο της. Το πεδίο της όρασης ή της σκέψης είναι σαν μια σφαίρα της οποίας οι ακτίνες προχωρούν από τον εαυτό της προς κάθε κατεύθυνση και εκτείνονται στον χώρο, ανοίγοντας τριγύρω απεριόριστη θέα. Είναι ο συμβολικός κύκλος του Πασκάλ και των Καμπαλιστών, "του οποίου το κέντρο βρίσκεται παντού και η περιφέρεια του πουθενά". Μια αντίληψη η οποία περιλαμβάνεται στην σύνθετη ιδέα αυτού του συμβόλου.

Το "Κοσμικό Αυγό" είναι, ίσως παγκοσμίως ένα από τα πιο αποδεκτά σύμβολα, καθώς υποδηλώνει πάρα πολλά πράγματα τόσο από πνευματική, όσο και από φυσιολογική και κοσμολογική άποψη. Γι' αυτό βρίσκεται σε κάθε κοσμική, θεογονία, όπου συσχετίζεται κυρίως με το σύμβολο του φιδιού. Το τελευταίο είναι παντού -τόσο στη φιλοσοφία όσο και στο θρησκευτικό συμβολισμό- ένα έμβλημα της αιωνιότητας, της απειροσύνης, της αναγέννησης, της ανανέωσης καθώς και της σοφίας. (Βλέπε Τμήμα Χ, "Λατρεία του Δένδρου, του Φιδιού και του Κροκόδειλου".) Η εκλογή αυτού του γραφικού συμβόλου δικαιώνεται πλήρως από το μυστήριο της φανεράς αυτοδημιουργίας και εξέλιξης μέσω της δικής του δημιουργικής δύναμης, επαναλαμβάνοντας έτσι σε μικρογραφία την διαδικασία της Κοσμικής εξέλιξης μέσα στο αυγό, που και οι δυο οφείλονται στην θερμότητα και στην υγρασία κάτω από την εκροή του αόρατου δημιουργικού πνεύματος. Το "Παρθένο Αυγό" είναι το μικροκοσμικό σύμβολο του μακροκοσμικού πρωτότυπου, η "Παρθένα Μητέρα", Χάος ή Αρχέγονη Άβυσσος. Ο αρσενικός Δημιουργός (κάτω από οποιοδήποτε όνομα) ξεπετάγεται από το Παρθένο θηλυκό, την άσπιλη ρίζα που γονιμοποιήθηκε από την Ακτίνα. Ποιος είναι εκείνος που, ενώ γνωρίζει αστρονομία και φυσικές επιστήμες, δεν θα καταλάβει τι υπονοείται εδώ; Ο Κόσμος σαν δεκτική Φύση είναι ένα Αυγό που γονιμοποιήθηκε: και όμως έμεινε άσπιλο. Από την στιγμή που θεωρείται σαν απεριόριστο, δεν μπορεί να έχει άλλη απεικόνιση παρά μόνο σφαιροειδή. Το Χρυσό Αυγό περιβαλλόταν από επτά φυσικά στοιχεία (αιθέρα, πυρ, αέρα, νερό), "τέσσερα φανερά, τρία μυστικά". Μπορεί να βρεθεί στο *Βίβλου Πουρανά* (Βιβλίο Πρώτο, Κεφ. II), όπου τα στοιχεία μεταφράζονται «περιβλήματα» και προστίθεται ακόμα ένα μυστικό: "Αχαμκάρα". Το αρχικό κείμενο δεν αναφέρει "Αχαμκάρα", αναφέρει επτά Στοιχεία χωρίς να καθορίζει τα τελευταία τρία. (Βλέπε Τμήμα VI, Το Κοσμικό Αυγό.)

ΣΤΑΝΤΖΑ III – Συνέχεια

4. ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ (τρίγωνο) ΠΕΦΤΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ (τετραπλότητα). Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΟΥΣΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΠΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΕΞΩ (α). ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΑΥΓΟ (Χιρανιαγκάρμπα) ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ (η τριπλή υπόσταση του Μπράχμα, ή Βίσνου, οι τρεις "Αβαστά") ΠΗΖΕΙ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΣΕ ΓΑΛΑΚΤΩΔΗ ΛΕΥΚΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ, ΤΗΣ ΡΙΖΑΣ ΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (β).

(α) Πρέπει τώρα να εξηγηθεί η χρήση και οι συχνοί υπαινιγμοί γεωμετρικών σχημάτων στα αρχαία κείμενα (βλέπε *Πουρανά*, Αιγυπτιακούς πάπυρους, *Βίβλος των Νεκρών*, ακόμα και τη Βίβλο). Στο "Βιβλίο των Ντζιάν", όπως και στην Καμπάλα, υπάρχουν δυο είδη αριθμών που πρέπει να μελετηθούν: τα ψηφία, που είναι συχνά παραπλανητικά και οι ιεροί Αριθμοί, οι αξίες των οποίων γίνονται γνωστές στους Αποκρυφιστές μέσω μύησης. Τα πρώτα δεν είναι παρά συμβατικά ιερογλυφικά, οι δεύτεροι είναι το βασικό σύμβολο των πάντων. Δηλαδή, το ένα είναι καθαρά φυσικό, το άλλο καθαρά μεταφυσικό, όπου και τα δυο έχουν μεταξύ τους μια σχέση ίδια με αυτήν που έχει η ύλη προς το πνεύμα: οι ακραίοι πόλοι της ΜΙΑΣ Ουσίας.

Όπως αναφέρει κάπου ο Μπαλζάκ – αυτός ο ασυναίσθητος αποκρυφιστής της γαλλικής φιλολογίας – ο Αριθμός είναι για τον Νου ό,τι είναι και για την ύλη: "ένας ακατανόητος παράγοντας"· (ίσως αυτό να ισχύει για τον αμήτο, αλλά ποτέ για το μνημένο νου). Ο αριθμός, όπως σκέφθηκε ο μεγάλος συγγραφέας, είναι μια Οντότητα, και ταυτόχρονα μια Πνοή που προβάλλει απ' αυτό που εκείνος ονόμαζε Θεό και εμείς ονομάζουμε ΟΛΟ. Η πνοή που μόνη αυτή μπορεί να οργανώσει τον φυσικό Κόσμο, "όπου τίποτε δεν αποκτάει την μορφή του παρά μόνο μέσω της Θεότητας, η οποία είναι ένα αποτέλεσμα του Αριθμού". Είναι επιβουλητικό να αναφέρουμε τα λόγια του Μπαλζάκ πάνω στο θέμα:

Οι μικρότατες όπως και οι πιο τεράστιες δημιουργίες δεν πρέπει να διακρίνονται μεταξύ τους από τις ποσότητες, τις ποιότητες, τις διαστάσεις, τις δυνάμεις και τα χαρακτηριστικά τους, που όλα γεννιούνται από τον ΑΡΙΘΜΟ; Η απειροσύνη των Αριθμών είναι ένα γεγονός αποδεδειγμένο στον νου μας, αλλά για το οποίο δεν μπορεί να δοθεί καμιά φυσική απόδειξη. Ο μαθηματικός θα μας πει ότι η απειροσύνη των αριθμών υπάρχει, αλλά δεν μπορεί να αποδειχθεί. Ο θεός είναι ένας Αριθμός προικισμένος με κίνηση, ο οποίος γίνεται αισθητός, αλλά δεν αποδεικνύεται. Σαν Μονάδα, γεννάει τους Αριθμούς με τους οποίους δεν έχει τίποτε κοινό... Η ύπαρξη του Αριθμού εξαρτάται από την Μονάδα, η οποία αν και χωρίς κανένα Αριθμό, τους γεννάει όλους... Τι! Ανίκανος να μετρήσεις την πρώτη αφηρημένη ιδέα που σου προσφέρθηκε από την Θεότητα, ή να την συλλάβεις, ελπίζεις ακόμα να υποτάξεις στα μέτρα σου το μυστήριο των Μυστικών Επιστημών που εκπορεύεται απ' αυτήν την θεότητα;... Και τι θα ένιωθες, αν σε βύθιζα μέσα στην άβυσσο της ΚΙΝΗΣΗΣ, της Δύναμης που οργανώνει τον Αριθμό; Τι θα σκεφτόσουν, αν πρόσθετα ότι η Κίνηση και ο Αριθμός⁷⁶ γεννιούνται από την ΛΕΞΗ, την Υπέρτατη Λογική των Οραματιστών και των Προφητών οι οποίοι τις παλιές μέρες ένιωθαν την πανίσχυρη Πνοή του θεού, μια μαρτυρία του οποίου αποτελεί η Αποκάλυψη;

(β) "Η ακτινοβόλος ουσία πήζει και απλώνεται παντού στα βάθη" του Χώρου. Από αστρονομική άποψη αυτό εξηγείται εύκολα: είναι ο "Γαλαξίας", το κοσμικό υλικό, ή πρωταρχική ύλη στην πρώτη της μορφή. Είναι πιο δύσκολο, όμως, να εξηγηθεί με λίγα λόγια ή γραμμές από την άποψη της Απόκρυφης Επιστήμης και του Συμβολισμού, γιατί είναι το πιο περίπλοκο από τα ιερογλυφικά. Για να αρχίσουμε, λοιπόν, ολόκληρο το πάνθεο των μυστηριωδών αντικειμένων,⁷⁷ που το καθένα τους έχει κάποια καθορισμένη σημασία στον Αποκρυφισμό, εξήχθηκε από την αλληγορική "ανάδευση του ωκεανού" των θεών του Ινδουισμού. Από αυτή τη "θάλασσα του Γάλακτος εκτός από το Αμρίτα, το νερό της ζωής ή της αθανασίας, εξήχθηκε και η "Σουράμπι", η "αγελάδα της αφθονίας", που ονομάζεται "πηγή του γάλακτος και των πηγμάτων". Εξ αυτού και η παγκόσμια λατρεία της αγελάδας και του ταύρου, όπου η μια είναι η παραγωγική και ο άλλος η δημιουργική δύναμη στην Φύση, σύμβολα συνδεδεμένα τόσο με Ηλιακές όσο και με Κοσμικές θεότητες. Οι ιδιαίτερες ιδιότητες, για απόκρυφους σκοπούς, των "δεκατεσσάρων πολύτιμων πραγμάτων", οι οποίες εξηγούνται μόνο κατά την τέταρτη Μύηση, δεν μπορούν να δοθούν εδώ μπορεί, όμως, να σημειωθεί το ακόλουθο. Στο *Σαταπάτα Μπράχμνα* αναφέρεται ότι η ανάδευση του "Ωκεανού του Γάλακτος" συνέβη κατά το Σάτια Γιουγκά, την πρώτη εποχή που ακολούθησε αμέσως μετά τον "Κατακλυσμό". Επειδή, όμως, ούτε ο *Ριγκ Βέντα* ούτε ο Μάνου – που και οι δυο προηγούνται του "κατακλυσμού" του Βαϊβασβάτα ο οποίος βύθισε το μεγαλύτερο μέρος της Τέταρτης Φυλής – αναφέρουν αυτόν τον κατακλυσμό, είναι φανερό πως ο κατακλυσμός που αναφέρεται εδώ δεν είναι ο "μεγάλος" κατακλυσμός, ούτε εκείνος που βύθισε την Ατλαντίδα, ούτε ακόμα ο κατακλυσμός του Νώε. Η "ανάδευση" αναφέρεται σε μια περίοδο πριν από το σχηματισμό της γης, και έχει άμεση σύνδεση με κείνο τον άλλο παγκόσμιο μύθο, του οποίου οι διαφορετικές και αντιφατικές αποδόσεις κορυφώθηκαν στο χριστιανικό δόγμα του "Πολέμου στον Ουρανό" και της πτώσης των Αγγέλων (βλέπε τομ. III και V, επίσης Αποκάλυψη, κεφ. XII). Τα *Μπράχμνα*, τα οποία οι Ανατολιστές τα κατηγορούν ότι οι αποδόσεις τους πάνω στα ίδια θέματα έρχονται συχνά

⁷⁶ Ο Αριθμός, ναι, αλλά ποτέ η ΚΙΝΗΣΗ. Στον αποκρυφισμό η Κίνηση είναι αυτή που γεννάει τον Λόγο, την Λέξη.

⁷⁷ Τα "Δεκατέσσερα πολύτιμα πράγματα". Η διήγηση ή αλληγορία βρίσκεται στο *Σαταπάτα-Μπράχμνα* και αλλού. Η ιαπωνική μυστική επιστήμη των βουδιστών μυστικιστών, των Γιαμαμπούσι, έχει "επτά πολύτιμα πράγματα", θα μιλήσουμε γι' αυτά αργότερα.

σε αντίθεση μεταξύ τους, είναι πάνω απ' όλα απόκρυφα έργα και επομένως χρησιμοποιούνται σκόπιμα σαν παραπλανήσεις. Επιτράπηκε να διασωθούν για δημόσια χρήση και κατοχή, μόνο και μόνο γιατί ήταν απόλυτα ακατανόητα για τις μάζες. Διαφορετικά θα είχαν εξαφανιστεί από την κυκλοφορία από την εποχή του Άκμπαρ.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

5. Η ΡΙΖΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΟ ΦΩΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΤΑ ΠΥΚΝΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ Ο ΟΕΑΟΧΟΟ (α) ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ (β).

(α) Ο ΟΕΑΟΧΟΟ στα Σχόλια γίνεται ο "Πατέρας-Μητέρα των θεών", ή το ΕΞΙ ΣΤΟ ΕΝΑ, ή η επταπλή ρίζα από την οποία όλα προβάλλουν. Τα 'πάντα εξαρτώνται από τον τονισμό που δίνεται σ' αυτά τα επτά φωνήεντα, τα οποία μπορούν επίσης να προφερθούν σαν μια, τρεις ή ακόμα και σαν επτά συλλαβές προσθέτοντας ένα ε μετά το γράμμα "ο". Αυτό το μυστικό όνομα αποκαλύπτεται, γιατί χωρίς μια πλήρη γνώση της τριπλής προφοράς παραμένει απόλυτα άχρηστο.

(β) Αυτό αναφέρεται στη Μη-Χωριστικότητα όλων όσων ζουν και έχουν την ύπαρξη τους, είτε σε ενεργό είτε σε παθητική κατάσταση. Κατά μια έννοια ο Οεαοχόο είναι η "Χωρίς-Ρίζα Ρίζα των Πάντων"· και επομένως ένα με το *Παραμπράχμαν*. Κατά μια άλλη έννοια, είναι ένα όνομα για την εκδηλωμένη ΜΙΑ ΖΩΗ, την αιώνια ζώσα Μονάδα. Η "Ρίζα", όπως έχει ήδη εξηγηθεί, σημαίνει καθαρή γνώση (*Σατβά*),⁷⁸ αιώνια (*Νίτια*) μη εξαρτημένη πραγματικότητα ή ΣΑΤ (*Σάτια*), είτε την ονομάζουμε *Παραμπράχμαν* είτε Μουλαπρακρίτι, γιατί αυτά είναι οι δυο όψεις του ΕΝΟΣ. Το "Φως" είναι η ίδια Πανταχού Παρούσα Πνευματική Ακτίνα, που εισήλθε και τώρα γονιμοποίησε το θείο Αυγό και καλεί την κοσμική ύλη να αρχίσει την μακριά σειρά των διαφοροποιήσεών της. Τα πυκνώματα είναι η πρώτη διαφοροποίηση και πιθανόν αναφέρονται επίσης σε κείνη την κοσμική ύλη, η οποία υποθέτουν ότι είναι η αρχή του "Γαλαξία": την ύλη την οποία "γνωρίζουμε. Η "ύλη" αυτή, σύμφωνα με την αποκάλυψη που δόθηκε από τους πρωταρχικούς Ντιάνι Μπούντα, κατά την διάρκεια του περιοδικού ύπνου του Σύμπαντος έχει την έσχατη λεπτότητα που μπορεί να αντιληφθεί το μάτι του τέλειου Μποντισάττβα: αυτή η ύλη, ριζική και δροσερή κατά την πρώτη αφύπνιση της κοσμικής κίνησης, σκορπίζεται σε όλο τον Χώρο, εμφανιζόμενη, όπως την βλέπουμε από την Γη, σε συμπλέγματα και σωρούς, σαν τα πυκνώματα μέσα σε αραιό γάλα. Αυτά είναι τα σπέρματα των μελλοντικών κόσμων, το "Αστρικό υλικό".

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

6. Η ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΑΓΟΝΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ (*Αμρίτα*),⁷⁹ ΚΑΙ Ο ΩΚΕΑΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΦΩΣ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΥΡ ΚΑΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ. ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ, ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ, Ή ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ (α).

(α) Αφού η ουσία του σκοταδιού είναι απόλυτο φως, το Σκοτάδι λαμβάνεται σαν η κατάλληλη αλληγορική παρουσίαση της κατάστασης του Σύμπαντος κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*, ή της συνθήκης της απόλυτης ηρεμίας, ή μη-ύπαρξης, όπως φαίνεται για τον πεπερασμένο νου μας. Το "πυρ", η "θερμότητα" και η "κίνηση" που αναφέρονται εδώ δεν είναι φυσικά η φωτιά, η θερμότητα και η κίνηση της φυσικής επιστήμης, αλλά οι αφηρημένες έννοιες που τα στηρίζουν τα νοούμενα, ή η ψυχή της ουσίας αυτών των υλικών εκδηλώσεων τα "πράγματα καθαυτά" τα οποία - όπως ομολογεί η σύγχρονη επιστήμη - ξεφεύγουν ολότελα από τα όργανα του

⁷⁸ 2. Η αρχική λέξη για την Κατανόηση είναι Σατβά, το οποίο ο Σανκαρατσάρια αποδίδει σαν *ανταγκάρανα*. "Εκλεπτυσμένο", λέει, "με θυσίες και άλλες εξαγνιστικές λειτουργίες". "Στην κάτω, στην σελ. 148, ο Σανκάρια αναφέρει ότι, *Σάτβα* σημαίνει *μπούντα*, μια κοινή χρήση της λέξης". (Παράβαλε την υποσημείωση του Κ.Τ. Τελόνγκ στην μετάφραση του Σανατσουτζατίγια στο βιβλίο του *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, τομ. VIII, σελ. 193, Β' έκδοση, 1908). Οποιοδήποτε νόημα και αν δίνουν οι διάφορες σχολές στον όρο, Σάτβα είναι το όνομα που δίνουν οι αποκρυφιστές σπουδαστές της Σχολής Αργιασάνγκα στην διπλή Μονάδα ή Άτμα Μπούντι και το Άτμα Μπούντι σ' αυτό το πεδίο αντιστοιχεί στο *Παραμπράχμαν* και στην Μουλαπρακρίτι στο ανώτερο πεδίο.

⁷⁹ 1. *Αμρίτα* σημαίνει "αθανασία".

εργαστηρίου και τα οποία ακόμα και ο νους δεν μπορεί να τα συλλάβει, αν και δεν μπορεί να αποφύγει το συμπέρασμα ότι αυτές οι ουσίες που αποτελούν την βάση των πραγμάτων πρέπει να υπάρχουν. Πυρ και Νερό, ή Πατέρας⁸⁰ και Μητέρα, μπορούν εδώ να θεωρηθούν ότι σημαίνουν την θεία Ακτίνα και το Χάος. "Το Χάος, από αυτήν την ένωση με το Πνεύμα, αποκτώντας αίσθηση, έλαμψε από ευχαρίστηση και έτσι δημιουργήθηκε το Πρωτόγονο (το πρωτογεννημένο) φως", λέει ένα απόσπασμα του Ερμεία. Ο Δαμάσκιος, στο έργο του Περί της Αρχής των πραγμάτων, το ονομάζει Dis: "ο ρυθμιστής των πάντων" (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 295, 314).

Σύμφωνα με τα δόγματα των Ροδοσταύρων, όπως παρουσιάστηκαν και εξηγήθηκαν από τον αμύητο, για μοναδική φορά σωστά, έστω και εν μέρει, "Φως και Σκοτάδι είναι καθαυτά ταυτόσημα, όντας ξεχωριστά μόνο στον ανθρώπινο νου", και σύμφωνα με το Ρόμπερτ Φλουρντ, "Το Σκοτάδι προσέλαβε την φωτεινότητα, προκειμένου να κάνει τον εαυτό του ορατό".⁸¹ Σύμφωνα με τα δόγματα του Ανατολικού Αποκρυφισμού, το ΣΚΟΤΑΔΙ είναι η μόνη αληθινή πραγματικότητα, η βάση και η ρίζα του φωτός, χωρίς το οποίο το φως δεν μπορεί ποτέ να εκδηλωθεί, ούτε καν να υπάρξει. Το φως είναι η ύλη και το ΣΚΟΤΑΔΙ αγνό Πνεύμα. Το Σκοτάδι, στην ριζική μεταφυσική βάση του, είναι υποκειμενικό και απόλυτο φως· ενώ το τελευταίο, με όλη τη φαινομενική λαμπρότητα και δόξα του, αφού δεν μπορεί ποτέ να είναι αιώνιο, είναι μονάχα ένα ανακάτεμα σκιών και είναι απλώς μια πλάνη, ή *Μάγια*.

Ακόμα και στην Γένεση, που μπερδεύει τον νου και βασανίζει την επιστήμη, το φως δημιουργείται από το σκοτάδι, "και σκότος επάνω της αβύσσου" (κεφ. Α', 2) και όχι το αντίστροφο. "Εν αυτό (τω σκοτί) ζωή ην και η ζωή ην το φως των ανθρώπων" (κατά Ιωάννην, Α', 4). Θα έρθει μια μέρα που τα μάτια των ανθρώπων θα ανοίξουν και τότε ίσως να κατανοήσουν καλύτερα αυτό που δεν κατανοούν τώρα: εκείνη την φράση στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη που λέει, "και το φως εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία ου κατέλαβεν αυτό". Θα κατανοήσουν τότε ότι η λέξη "σκοτία" δεν αναφέρεται στην πνευματική όραση του ανθρώπου, αλλά στο "Σκοτάδι", το απόλυτο, που δεν κατανοεί (δεν μπορεί να συλλάβει) το παροδικό φως, όσο υπερβατικό κι αν είναι για τα ανθρώπινα μάτια. Ο Δαίμονας είναι θεός ανεστραμμένος. Ο δαίμονας τώρα από την Εκκλησία ονομάζεται Σκοτάδι, ενώ στην Βίβλο ονομάζεται ο "Υιός του θεού" (βλέπε Ιώβ, Α', 6), το λαμπρό άστρο του πρωινού, ο Εωσφόρος (βλέπε Ησαΐα, ΙΔ', 12). Υπάρχει μια ολόκληρη φιλοσοφία δογματικής τέχνης σχετικά με τον λόγο για τον οποίον ο πρώτος Αρχάγγελος που πρόβαλε από τα βάθη του Χάους, ονομάστηκε Lux (Lucifer, Λούσιφερ ή Εωσφόρος), ο "Φωτεινός Γιος του Πρωινού", ή μανβανταρικής Αυγής. Από την χριστιανική εκκλησία μετατράπηκε σε Λούσιφερ ή Σατανά, γιατί είναι ανώτερος και αρχαιότερος από τον Ιεχωβά και έπρεπε να θυσιαστεί στο νέο δόγμα. (Βλέπε Τόμο ΙΙΙ).

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

7. ΚΟΙΤΑΞΕ, Ω ΛΑΝΟΥ! ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΥΟ, ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΗ, ΛΑΜΠΡΗ ΔΟΞΑ: ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΓΙΟ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ (α), ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΥΔΑΤΩΝ. ΕΙΝΑΙ Ο ΟΕΑΟΧΟΟ, Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ, Ο * * * (τον οποίο τώρα γνωρίζεις σαν Γκούαν-σι-γιν. Σχόλιο) (β). ΛΑΜΠΕΙ ΣΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ. ΕΙΝΑΙ Ο ΦΛΟΓΟΒΟΛΟΣ ΘΕΙΟΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ (γ). ΤΟ ΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΣΑΤΟΥΡ (τέσσερα), ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΤΡΙΑ, ΚΑΙ Η ΕΝΩΣΗ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΟΝ ΣΑΠΤΑ (επτά) ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΡΙΝΤΑΣΑ⁸² (το τρεις φορές δέκα) Ή ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΗΘΗ. ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΟΝ ΝΑ ΑΝΑΣΗΚΩΝΕΙ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΥΣΗ. ΑΠΟΚΛΕΙΕΙ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΑΦΗΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΣΑΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ. ΣΗΜΕΙΩΝΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ (άστρων) ΚΑΙ

⁸⁰ Βλέπε Τμήμα V, "Γκούαν-σι-γιν". Το πραγματικό όνομα από το κείμενο δεν μπορεί να δοθεί.

⁸¹ Πραγματεία απολογητική υπερασπιζόμενη την ακεραιότητα της Εταιρίας του Ρόδου και του Σταυρού, Λέιντεν, 1617, σελ. 50.

⁸² "Τριντάσα", ή τρεις φορές δέκα (30), αναφέρεται στις βεντικές θεότητες, σε στρογγυλά νούμερα, ή για μεγαλύτερη ακρίβεια 33· ένας μυστικός αριθμός. Αυτές είναι, οι 12 Αντιτιά, οι 8 Βάσου, οι 11 Ρουντρά και οι 2 Ασβίν: οι δίδυμοι γιοι του Ήλιου και του Ουρανού. Αυτός είναι ο ριζικός αριθμός του ινδουιστικού Πανθέου το οποίο αριθμεί 33 κρορ, ή τριακόσια τριάντα εκατομμύρια θεούς και θεές.

ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟ ΕΠΙΑΝΩ (διάστημα) ΣΕ ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΦΩΤΙΑΣ (δ), ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟ (στοιχείο) ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΥΔΑΤΑ.

(α) Το "Φωτεινό Διάστημα, ο γιος του σκοτεινού Διαστήματος", αντιστοιχεί στην Ακτίνα που έπεσε κατά τον πρώτο κραδασμό της νέας "Αυγής" μέσα στα μεγάλα Κοσμικά βάθη, απ' όπου αναδύεται ξανά διαφοροποιημένη σαν Οεαοχό ο νεώτερος (η "νέα ΖΩΗ"), για να γίνει, στο τέλος του κύκλου ζωής, το σπέρμα όλων των πραγμάτων. Αυτός είναι "ο Ανώματος άνθρωπος που περιέχει μέσα του τη θεία Ιδέα"· ο γεννήτορας του Φωτός και της Ζωής, για να χρησιμοποιήσουμε μια έκφραση του Φίλωνα του Ιουδαίου. Ονομάζεται "φλογοβόλος Δράκοντας της Σοφίας", πρώτον, γιατί είναι αυτός που οι Έλληνες φιλόσοφοι ονόμαζαν Λόγο, το Ρήμα της θείας Σκέψης και δεύτερον, γιατί στην εσωτερική φιλοσοφία αυτή η πρώτη εκδήλωση, όντας η σύνθεση ή η συσσώρευση της Συμπαντικής Σοφίας, Οεαοχό, "ο Γιος των Γίων", περιέχει μέσα του τα επτά Δημιουργικά Πλήθη (τις Σεφιρόθ) και είναι επομένως η ουσία της εκδηλωμένης Σοφίας. "Εκείνος που λούζεται στο φως του Οεαοχό δεν θα εξαπατηθεί ποτέ από το πέπλο της *Μάγια*".

(β) Ο Γκουάν-σι-γιν είναι ταυτόσημος και ισοδύναμος του σανσκριτικού Αβαλοκιτεσβάρα και σαν τέτοιος είναι μια ανδρόγυνη θεότητα, όπως το Τετραγράμματο και όλοι οι Λόγοι⁸³ της αρχαιότητας. Μόνο μερικές αιρέσεις την Κίνας τον ανθρωπομορφοποίησαν και τον παριστάνουν με θηλυκές ιδιότητες,⁸⁴ όταν, κάτω από την θηλυκή όψη του, γίνεται Γκουάν-γιν, η θεά της ευσπλαχνίας, που ονομάζεται "θεία Φωνή".⁸⁵ Αυτή η τελευταία είναι η προστάτιδα θεότητα του Θιβέτ και του νησιού Π'ου-ντό στην Κίνα, όπου και οι δυο θεότητες έχουν αρκετά μοναστήρια.⁸⁶

(γ) Ο "Δράκοντας της Σοφίας" είναι ο Ένας, ο Έκα" (σανσκριτικά) ή Σάκα. Είναι περίεργο που το όνομα του Ιεχωβά στα εβραϊκά πρέπει επίσης να είναι Ένας, Έχαδ. Οι ραβίνοι λένε, "Το όνομα Του είναι Έχαδ". Ας αποφασίσουν οι φιλόλογοι ποιο από τα δυο προήλθε από το άλλο, γλωσσικά και συμβολικά: σίγουρα όχι το σανσκριτικό; Το "Ένα" και ο Δράκοντας είναι εκφράσεις που χρησιμοποιούνταν από τους αρχαίους σε σχέση με τους αντίστοιχους Λόγους τους. Ο Ιεχωβά - εσωτερικά (σαν Ελοΐμ) – είναι επίσης ο Όφις ή Δράκοντας που έβαλε σε πειρασμό την Εύα, και ο "Δράκοντας" είναι ένα αρχαίο σύμβολο για το "Αστρικό Φως" (Πρωταρχική Αρχή), "που είναι η Σοφία του Χάους". Η αρχαϊκή φιλοσοφία, δεν αναγνώριζε ούτε το Καλό, ούτε το κακό, σαν μια θεμελιώδη και ανεξάρτητη δύναμη. Αλλά αρχίζοντας από το Απόλυτο ΟΛΟ (αιώνια Συμπαντική Τελειότητα), απέδιδε και τα δυο, μέσω της πορείας της φυσικής εξέλιξης, στο καθαρό Φως που συμπυκνώνεται βαθμιαία σε μορφή και γίνεται επομένως Ύλη ή Κακό. Ήταν έργο των πρώτων και γεμάτων άγνοια χριστιανών Πατέρων να υποβαθμίσουν την φιλοσοφική και βαθιά

⁸³ Επομένως όλοι οι ανώτεροι θεοί της αρχαιότητας είναι "Γιοι της Μητέρας", πριν γίνουν γιοι του "Πατέρα". Οι Λόγοι – όπως ο Júpiter ή Δίας, ο Γιος του Κρόνου-Saturn, του "Απειρου Χρόνου" (ή Καλά) – στην αρχή παριστάνονται σαν αρσενικοί-θηλυκοί. Ο Δίας λέγεται ότι είναι η "όμορφη Παρθένα" και η Αφροδίτη απεικονίζεται με γένια. Ο Απόλλωνας είναι αρχικά δισεξουαλικός, το ίδιο και ο Μπράχμα-Βατς στον *Μάνου* και στα *Πουρανά*. Ο Όσιρις εναλλάσσεται με την Ίσιδα και ο Ωρος έχει και τα δυο φύλα. Τέλος το όραμα του Αγ. Ιωάννη στην Αποκάλυψη, το όραμα του Λόγου, που τώρα συνδέεται με τον Ιησού, είναι ερμαφρόδιτο, γιατί τον περιγράφει σαν να έχει θηλυκό στήθος. Το ίδιο και το Τετραγράμματο = Ιεχωβά. Αλλά στον Εσωτερισμό υπάρχουν δυο Αβαλοκιτεσβάρα: ο πρώτος και ο δεύτερος Λόγος.

⁸⁴ Στην εποχή μας, μια εποχή σκοπιμότητας και επιστήμης, κανένα θρησκευτικό σύμβολο δεν έχει γλιτώσει από την βεβήλωση, ακόμα και την γελοιοποίηση. Στην Νότια Ινδία η συγγραφέας είδε έναν προσηλυτισμένο ιθαγενή να κάνει πούτζα με προσφορές μπροστά σε ένα άγαλμα του Ιησού ντυμένο με γυναικεία ρούχα και με έναν κρικό στην μύτη του. Όταν ρωτήσαμε για το νόημα αυτής της μεταμφίεσης, μας απάντησαν ότι ήταν ο Ιησούς-Μαρία, συγχωνευμένοι σε ένα και ότι έγινε με την άδεια των Πατέρων, επειδή ο ένθερμος προσηλυτισμένος δεν είχε χρήματα για να αγοράσει δυο αγάλματα ή "είδωλα", όπως, πολύ σωστά, ονομάστηκαν από έναν παρατηρητή, έναν άλλο Ινδό, αλλά όχι προσηλυτισμένο. Αυτό θα φανεί βλάσφημο σε έναν δογματικό χριστιανό, αλλά ο θεοσοφιστής και ο Αποκρυφιστής πρέπει να δώσουν το βραβείο της λογικής στον προσηλυτισμένο Ινδό. Ο εσωτερικός Χριστός στην γνώση είναι, φυσικά, χωρίς φύλο, αλλά στην εξωτερική θεολογία είναι αρσενικός και θηλυκός.

⁸⁵ Η Γνωστική "Σοφία", που είναι η "Μητέρα" της Ογδοάδας (Αντιτι, κατά μια ορισμένη έννοια, με τους οχτώ γιους της), είναι το Άγιο Πνεύμα και ο Δημιουργός των πάντων, όπως και στα αρχαία συστήματα. Ο "Πατέρας" είναι πολύ μεταγενέστερη επινόηση. Ο πρώτος εκδηλωμένος Λόγος ήταν παντού θηλυκός: η μητέρα των επτά πλανητικών δυνάμεων.

⁸⁶ Βλέπε *Κινέζικος Βουδισμός* (σελ. 128) του αιδ. Τζ. Ένκινς, που δίνει πάντα σωστά γεγονότα, αν και τα συμπεράσματα του πολύ συχνά είναι, λαθεμένα. Επίσης, βλέπε Τόμος II, Τμήμα XV, "Για τον Γκουάν-σι-γιν κ.τ.λ."

επιστημονική ιδέα αυτού του συμβόλου (του Δράκοντα), μεταβάλλοντας το στην ανόητη πρόληψη που ονομάστηκε "Διάβολος". Παρέλαβαν αυτήν την ιδέα από τους τελευταίους οπαδούς του Ζωροάστρη, οι οποίοι έβλεπαν τους δαίμονες ή το Κακό στους Ντεβά των Ινδουιστών και έτσι η λέξη *Evil* (Κακό), μέσω διπλής μεταμόρφωσης έγινε σε κάθε γλώσσα *D' Evil* (*Διάβολος*, *Diavolo*, *Diable*, *Teufel*). Αλλά οι Παγανιστές έδειχναν πάντα μια φιλοσοφική διάκριση στα σύμβολά τους. Το πρωτόγονο σύμβολο του φιδιού συμβόλιζε την Θεία Σοφία και Τελείωση και αντιπροσώπευε πάντα την ψυχική Αναγέννηση και Αθανασία. Έτσι: ο Ερμής ονομάζει τον Όφι ως το πιο πνευματικό απ' όλα τα όντα· ο Μωσής, μνημένος στην σοφία του Ερμή, κάνει το ίδιο στην Γένεση, ενώ ο Όφις των Γνωστικών με τα επτά φωνήεντα πάνω από το κεφάλι του, είναι το σύμβολο των επτά ιεραρχιών των Επταπλών ή Πλανητικών Δημιουργών. Επίσης και ο όφις των Ινδουιστών, Σέσα ή Αναντά, το "Άπειρο", ένα όνομα του Βίσνου, του οποίου το πρώτο Βαχάνα ή όχημα πάνω στα πρωταρχικά ύδατα είναι αυτός ο όφις.⁸⁷ Και όμως όλοι διακρίνουν μια διαφορά ανάμεσα στον καλό και στον κακό Όφι (το Αστρικό Φως των Καμπαλιστών)· ανάμεσα στον πρώτο, την ενσωμάτωση της θείας Σοφίας στην περιοχή του Πνευματικού· και στον δεύτερο, το Κακό, πάνω στο πεδίο της ύλης.⁸⁸ Ο Ιησούς αποδέχτηκε το φίδι σαν ένα συνώνυμο της Σοφίας και αυτό αποτέλεσε μέρος της διδασκαλίας του: "Εστέ σοφοί ως οι όφεις", λέει. "Στην αρχή, πριν η Μητέρα να γίνει Πατέρας-Μητέρα, ο πύρινος Δράκοντας πλανιόταν μόνο μέσα στο άπειρο" (*Βιβλίο της Σαρπαραγκνί*). Το *Αϊταρέγια-Μπράχμανα* (Βιβλ. V, κεφ. IV) ονομάζει την Γη "Σαρπαραγκνί", "Βασίλισσα Φίδι" και "Μητέρα όλων όσων κινούνται". Πριν η σφαίρα μας να γίνει αυγόμορφη (και το Σύμπαν επίσης) "μια μακριά σειρά Κοσμικής σκόνης (ή πύρινης ομίχλης) κινήθηκε και περιστράφηκε σαν φίδι στο Διάστημα". Το "Πνεύμα του θεού που κινείται πάνω από το Χάος", συμβολιζόταν σε κάθε έθνος με την μορφή ενός πύρινου φιδιού που φυσούσε πυρ και φως πάνω στα πρωταρχικά ύδατα, μέχρι που κλώσησε την κοσμική ύλη και την έκανε να πάρει το δακτυλιοειδές σχήμα ενός φιδιού που δαγκώνει την ουρά του: το οποίο συμβολίζει όχι μόνο την Αιωνιότητα και το Άπειρο, αλλά επίσης και το σφαιρικό σχήμα όλων των σωμάτων που σχηματίστηκαν μέσα στο Σύμπαν από κείνη την πύρινη ομίχλη. Το Σύμπαν, όπως επίσης η Γη και ο Άνθρωπος, αποβάλλει περιοδικά, σαν το φίδι, το παλιό δέρμα του για να αποκτήσει ένα καινούργιο ύστερα από μια περίοδο ανάπαυσης. Ασφαλώς το φίδι δεν παρουσιάζει μια λιγότερο χαριτωμένη ή λιγότερο ποιητική εικόνα από την εικόνα της κάμπιας και της χρυσαλίδας από την οποία προβάλλει η πεταλούδα: το σύμβολο των Ελλήνων για την Ψυχή, την ανθρώπινη ψυχή. Για τους Αιγυπτίους, ο "Δράκοντας" ήταν επίσης το σύμβολο του Λόγου, όπως και για τους Γνωστικούς. Στο Βιβλίο του Ερμή, ο Ποίμανδρος, ο αρχαιότερος και πιο πνευματικός από τους Λόγους της Δυτικής Ηπείρου, παρουσιάζεται στον Ερμή με την μορφή ενός Πύρινου Δράκοντα "Φωτός, Πυρός και Φλόγας". Ο Ποίμανδρος, η προσωποποιημένη "θεία Σκέψη", λέει:

Το Φως είμαι εγώ, εγώ είμαι ο Νους (ή Μάνου), εγώ είμαι ο θεός σου και είμαι πολύ πιο παλιός από την υγρή αρχή που ξεφεύγει από την σκιά ("Σκοτάδι", ή κρυμμένη θεότητα). Εγώ είμαι το σπέρμα της σκέψης, η λαμπερή Λέξη, ο Γιος του Θεού. Το καθετί που βλέπει και ακούει σ' εμένα είναι ο Λόγος του Κυρίου, είναι η Σκέψη (*Μαχάτ*) που είναι θεός, ο Πατέρας.⁸⁹ Ο ουράνιος Ωκεανός, ο Αιθέρας... είναι η Πνοή του Πατέρα· η ζωογονούσα αρχή, η Μητέρα, το Άγιο Πνεύμα... γιατί αυτά δεν είναι χωριστά, και η ένωση τους είναι ΖΩΗ.

⁸⁷ Όμως, ακριβώς όπως οι Λόγοι και οι Ιεραρχίες των Δυνάμεων, έτσι και οι "Όφεις" πρέπει να διακρίνονται ο ένας από τον άλλον. Ο Σέσα ή Αναντά, "το στρώμα του Βίσνου", είναι μια αλληγορική αφηρημένη έννοια, που συμβολίζει τον άπειρο Χρόνο στον Χώρο, ο οποίος περιέχει το σπέρμα και ρίχνει περιοδικά την ανθοφορία αυτού του σπόρου, το εκδηλωμένο Σύμπαν. Ενώ ο Όφις των Γνωστικών περιείχε τον ίδιο τριπλό συμβολισμό στα επτά φωνήεντα σαν η Μια, Τρεις και Επτά Συλλαβές του Οεασόο του αρχαϊκού δόγματος: δηλαδή ο Ένας Ανεκδήλωτος Λόγος, ο Δεύτερος εκδηλωμένος, το τρίγωνο συμπυκνούμενο μέσα στην Τετραπλότητα ή Τετραγράμματο και οι ακτίνες του τελευταίου στο υλικό πεδίο.

⁸⁸ Το Αστρικό Φως ή ο Αιθέρας, των αρχαίων παγανιστών (γιατί ο όρος Αστρικό Φως είναι σχεδόν σύγχρονος) είναι Πνεύμα-Ύλη. Αρχίζοντας από το αγνό πνευματικό πεδίο, γίνεται όλο και πιο χονδροειδές καθώς κατέρχεται, μέχρις ότου γίνεται η *Μάγια* ή ο πειρακτικός και πονηρός όφις στο δικό μας πεδίο.

⁸⁹ Με την έκφραση "θεός, ο Πατέρας", αναμφίβολα εννοείται εδώ η έβδομη αρχή στον Άνθρωπο και στον Κόσμο, η αρχή αυτή όντας αδιαχώριστη στην Ουσία και στην Φύση της από την έβδομη Κοσμική αρχή. Κατά μια έννοια είναι ο Λόγος των Ελλήνων και ο Αβαλοκιτεσβάρα των εσωτερικών Βουδιστών.

Εδώ βρίσκουμε την αλάνθαστη ηχώ της Αρχαϊκής Μυστικής Δοξασίας, όπως παρουσιάζεται τώρα. Μόνο που η τελευταία δεν τοποθετεί στην αρχή της Εξέλιξης της Ζωής τον "Πατέρα" που έρχεται τρίτος και είναι ο "Γιος της Μητέρας", αλλά την "Αιώνια και Ασταμάτητη Πνοή του ΟΛΟΥ". Ο Μαχάτ (Κατανόηση, Συμπαντικός Νους, Σκέψη κ.τ.λ.), πριν εκδηλωθεί σαν Μπράχμα ή Σίβα, εμφανίζεται σαν Βίσνου, λέει ο Σάνγκια-Σάρα (Φιτζέντουαρντ Χολ, *Ινδική Βιβλιοθήκη*, σελ. 16). Επομένως ο Μαχάτ έχει αρκετές όψεις, όπως ακριβώς και ο Λόγος. Ο Μαχάτ, στην Πρωταρχική Δημιουργία ονομάζεται Κύριος και μ' αυτήν την έννοια είναι η Συμπαντική Αντίληψη ή θεία Σκέψη. Αλλά εκείνος "Ο Μαχάτ που δημιουργήθηκε πρώτος, (κατόπιν) ονομάζεται Εγωικότητα, όταν γεννιέται σαν... "εγώ", που λέγεται ότι είναι η δεύτερη δημιουργία" (*Ανουγκίτα*, κεφ. XXVI). Και ο μεταφραστής (ένας ικανός και διαβασμένος Μπραχμάνος και όχι ένας Ευρωπαίος Ανατολιστής), εξηγεί σε μια υποσημείωση (7), "δηλαδή, όταν ο Μαχάτ αναπτύσσεται μέσα στο αίσθημα της αυτοσυνείδησης – εγώ - τότε παίρνει το όνομα της εγωικότητας", το οποίο μεταφραζόμενο στην δική μας εσωτερική φρασεολογία σημαίνει: όταν ο Μαχάτ μεταμορφώνεται στο ανθρώπινο Μάνας (ή ακόμα και σε κείνο των πεπερασμένων θεών) και γίνεται Αχαμ-ότητα. Το γιατί ονομάζεται Μαχάτ της Δεύτερης δημιουργίας (ή της ένατης, εκείνης του Καούμαρα στο *Βίσνου Πουρανά*) θα εξηγηθεί στον Δεύτερο Τόμο.

(δ) Η "θάλασσα του Πυρός" είναι επομένως το Υπερ-Αστρικό (δηλ. νοούμενο) Φως, η πρώτη ακτινοβολία από την Ρίζα, την Μουλαπρακρίτι, την αδιαφοροποίητη Κοσμική Ουσία που γίνεται Αστρική Μητέρα. Ονομάζεται επίσης "Πύρινος Όφις", όπως περιγράφηκε παραπάνω. Αν ο σπουδαστής έχει στον νου του πως δεν υπάρχει παρά Ένα Συμπαντικό Στοιχείο, το οποίο είναι άπειρο, αγέννητο και αθάνατο και ότι όλα τα υπόλοιπα - όπως στον κόσμο των φαινομένων - δεν είναι παρά πολλές διαφοροποιημένες όψεις και μεταμορφώσεις (τώρα ονομάζονται συσχετίσεις) εκείνου του Ενός, από τα Κοσμικά μέχρι τα μικροκοσμικά αποτελέσματα, από τα υπερανθρώπινα μέχρι τα ανθρώπινα και τα υπανθρώπινα όντα, με λίγα λόγια, το σύνολο της αντικειμενικής ύπαρξης, τότε η πρώτη και κύρια δυσκολία θα εξαφανιστεί και η Αποκρυφιστική Κοσμολογία μπορεί να κατανοηθεί.⁹⁰ Όλοι οι Καμπαλιστές και Αποκρυφιστές, Ανατολικοί και Δυτικοί, αναγνωρίζουν: (α) την ταυτότητα του "Πατέρα-Μητέρα" με τον πρωταρχικό Αιθέρα ή Ακασά (Αστρικό Φως) και (β) την ομοιογένεια του πριν από την ανάπτυξη του "Γιου", κοσμικά Φοχάτ, γιατί είναι ο Κοσμικός Ηλεκτρισμός. "Ο Φοχάτ σκληραίνει και σκορπίζει τους εφτά αδελφούς". Που σημαίνει ότι η πρωταρχική Ηλεκτρική Οντότητα - γιατί οι Ανατολικοί Αποκρυφιστές επιμένουν ότι ο Ηλεκτρισμός είναι μια Οντότητα - ηλεκτρίζει σε ζωή και χωρίζει το πρωταρχικό υλικό, ή προγενετική ύλη σε άτομα, που τα ίδια είναι η πηγή κάθε ζωής και συνείδησης. "Υπάρχει ένας συμπαντικός μοναδικός παράγοντας κάθε μορφής και ζωής και ονομάζεται *Od, Ob* και *Or*,⁹¹ ενεργός και παθητικός, θετικός και αρνητικός, σαν την ημέρα και την νύχτα: είναι το πρώτο φως της Δημιουργίας" (*Καμπάλα* του Ελιφάς Λεβί) - το πρώτο Φως των πρωταρχικών Ελοϊμ - ο Αδάμ, "αρσενικός και θηλυκός", ή (επιστημονικά) ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ.

Οι αρχαίοι το συμβόλιζαν με ένα φίδι, γιατί ο "Φοχάτ σφυρίζει καθώς γλιστράει εδώ κι εκεί" (σε ζικ-ζακ). Η Καμπάλα το απεικονίζει με το εβραϊκό γράμμα Τεθ, του οποίου το σύμβολο είναι το φίδι που έπαιζε έναν τόσο σημαντικό ρόλο στα Μυστήρια. Η συμπαντική αξία του είναι το εννέα, γιατί είναι το ένατο γράμμα του αλφαβήτου και η ένατη πόρτα των πενήντα εισόδων ή πυλών που οδηγούσαν στο κρυμμένο μυστήριο της ύπαρξης. Είναι ο κατ' εξοχήν μαγικός αριθμός και στην ερμητική φιλοσοφία δηλώνει την "Ζωή διαχυμένη στην πρωταρχική ύλη", την ουσία που

⁹⁰ Στην αιγυπτιακή όπως και στην ινδική θεογονία υπήρχε μια κρυμμένη θεότητα, ο ΕΝΑΣ και δημιουργικός, ανδρόγυνος θεός. Έτσι ο Σου είναι ο θεός της δημιουργίας και ο Όσιρις, στην αρχική πρωτόγονη μορφή του, είναι ο "θεός του οποίου το όνομα είναι άγνωστο". (Βλέπε Μάριετ-Μπέυ, *Αβυδος* κ.τ.λ., 1869, τομ-II, σελ. 63 και τομ. III, σελ. 413-414, Νο, 1122).

⁹¹ *Od* (Οντ) είναι το αγνό ζωοφόρο Φως, ή μαγνητικό ρευστό. *Ob* (Ομπ), είναι ο αγγελιαφόρος του θανάτου που χρησιμοποιούταν από τους μάγους, το ανόσιο, κακό ρευστό και *Or* (Ορ), είναι η σύνθεση των δυο, το κυρίως Αστρικό Φως. Μπορούν οι φιλόλογοι να μας εξηγήσουν γιατί το Οντ -ένας όρος που χρησιμοποίησε ο Ράιχενμπαχ για να ονομάσει το ζωτικό ρευστό - είναι επίσης μια θιβετανική λέξη που σημαίνει φως, λαμπρότητα, ακτινοβολία; Με την αποκρυφιστική έννοια, σημαίνει επίσης "Ουρανός". Από πού προέρχεται η ρίζα της λέξης; Αλλά το Ακασά δεν είναι ακριβώς ο Αιθέρας, αλλά πολύ πιο ανώτερο απ' αυτόν, όπως θα δείξουμε παρακάτω.

συνθέτει όλα τα πράγματα και το πνεύμα που καθορίζει τη μορφή τους. Αλλά υπάρχουν δυο μυστικές ερμητικές λειτουργίες, μια πνευματική και η άλλη υλική-συσχετιστική, που είναι αιώνια ενωμένες.

Εσύ θα χωρίσεις την γη από το πυρ, το λεπτοφύες από το χονδροειδές... εκείνο που ανέρχεται από την γη στον ουρανό και κατέρχεται ξανά από τον ουρανό στην γη. Αυτό (το λεπτοφύες φως), είναι η πιο ισχυρή δύναμη απ' όλες τις δυνάμεις, γιατί καταναίκαει κάθε λεπτό πράγμα και διεισδύει σε κάθε σταθερό. Έτσι σχηματίστηκε ο κόσμος. (*Σμαράγδιος Πίνακας*)

Δεν ήταν μόνο ο Ζήνωνας, ο ιδρυτής των Στωικών, εκείνος που δίδαξε ότι το Σύμπαν εξελίσσεται, όταν η πρωταρχική ουσία του μεταμορφώνεται από την κατάσταση του πυρός σε κείνη του αέρα, ύστερα του νερού κ.τ.λ. Ο Ηράκλειτος ο Εφέσιος υποστήριζε ότι η μοναδική αρχή που αποτελεί την βάση όλων των φαινομένων στην Φύση είναι το πυρ. Η διάνοια που κινεί το Σύμπαν είναι πυρ και το πυρ είναι διάνοια. Και ενώ ο Αναξίμανδρος έλεγε το ίδιο για τον αέρα και ο Θαλής ο Μιλήσιος (600 χρόνια π.Χ.) για το νερό, η Εσωτερική Δοξασία συνδυάζει όλους αυτούς τους φιλοσόφους δείχνοντας ότι, αν και ο καθένας είχε δίκιο, όμως κανενός το σύστημα δεν ήταν πλήρες.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

8. ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΩΡΑ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ; ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ ΣΤΗΝ ΛΥΧΝΙΑ ΣΟΥ, Ω ΔΑΝΟΥ; ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ, Ο ΛΕΥΚΟΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΕΙΝΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ (α).

(α) Η απάντηση στο πρώτο ερώτημα που υπονοείται από το δεύτερο – το οποίο είναι η απάντηση του δασκάλου στον μαθητή – περιέχει σε μια μόνο φράση μια από τις πιο σημαντικές αλήθειες της απόκρυφης φιλοσοφίας. Υποδείχνει την ύπαρξη πραγμάτων ασύλληπτων από τις φυσικές αισθήσεις μας, τα οποία είναι πολύ μεγαλύτερης σημασίας, πιο πραγματικά και πιο μόνιμα από κείνα που ελκύουν τις ίδιες τις αισθήσεις. Ο Λανού, πριν μπορέσει να ελπίζει ότι θα κατανοήσει το υπερβατικό, μεταφυσικό πρόβλημα που περιέχεται στο πρώτο ερώτημα, πρέπει να είναι σε θέση να απαντήσει στο δεύτερο, ενώ η ίδια η απάντηση που δίνει στο δεύτερο ερώτημα θα του προμηθεύσει ένα ίχνος για την σωστή απάντηση στο πρώτο.

Στο σανσκριτικό Σχόλιο αυτής της Στάντζα οι όροι που χρησιμοποιούνται για την κρυμμένη και μη-αποκαλυμμένη Αρχή, είναι πολλοί. Στα αρχαιότερα χειρόγραφα της ινδικής φιλολογίας, αυτή η Μη-αποκαλυμμένη, Αφηρημένη θεότητα δεν έχει όνομα. Ονομάζεται γενικά "Εκείνο" (στα σανσκριτικά *Tant*) και σημαίνει όλα όσα υπάρχουν, υπήρξαν και θα υπάρξουν, ή εκείνο που μπορεί να γίνει έτσι αντιληπτό από τον ανθρώπινο νου.

Ανάμεσα σε τέτοιες ονομασίες, που δίνονται φυσικά μόνο στην εσωτερική φιλοσοφία, όπως "Αβυθομέτρητο Σκοτάδι", "Ανεμοστρόβιλος" κ.τ.λ. ονομάζεται επίσης "αυτό του *Kalahansa*, του *Kala-ham-sa* και ακόμα του *Kala Hamsa* (μαύρου κύκνου). Εδώ τα *m* και *n* είναι μετατρέψιμα και ηχούν και τα δυο σαν το γαλλικό *an* και *am*, *en* ή *em*. Όπως και στην εβραϊκή Βίβλο, έτσι και στα σανσκριτικά πολλά μυστηριώδη ιερά ονόματα δεν μεταδίδουν στο αυτί του αμύητου, παρά μόνο μια συνηθισμένη και συχνά αγενή λέξη, γιατί είναι κρυμμένα αναγραμματικά ή με άλλο τρόπο. Αυτή η λέξη *Hansa* ή εσωτερικά "*hamsa*" είναι μια τέτοια ακριβώς περίπτωση. Το *Hamsa* ισούται με το *a-ham-sa* τρεις λέξεις που σημαίνουν "είμαι εκείνος" (σε μετάφραση), ενώ αν διαιρεθεί με έναν άλλο τρόπο θα γίνει "*so-ham*" "εκείνος (είναι) εγώ"· γιατί το *soham* ισούται με το *sah* "εκείνος", και *aham*, "εγώ", ή "είμαι εκείνος". Σ' αυτό και μόνο περιέχεται το συμπαντικό μυστήριο, το δόγμα της ταυτότητας της ουσίας του ανθρώπου με την ουσία του θεού, για εκείνον που κατανοεί την γλώσσα της σοφίας. Από δω προέρχεται και το σύμβολο και η αλληγορία για το *Kalahansa* (ή *hamsa*), καθώς και το όνομα που δόθηκε στο *Μπράχμαν*, το ουδέτερο (και αργότερα στον αρσενικό *Μπράχμα*), δηλαδή το όνομα "*Hamsa-Vahana*" εκείνος που χρησιμοποιεί το *Hamsa* σαν όχημά του. Το ίδιο όνομα μπορεί να διαβαστεί "*Kal-aham-sa*", ή "εγώ είμαι εγώ" στην αιωνιότητα του Χρόνου, συμφωνώντας με το Βιβλικό ή μάλλον με το Ζωροαστρικό "εγώ είμαι ο

ων". Το ίδιο δόγμα βρίσκεται και στην Καμπάλα και σαν απόδειξη παραθέτουμε το ακόλουθο απόσπασμα από ένα ανέκδοτο χειρόγραφο του Σ. Λίντελ Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, του διαβασμένου Καμπαλιστή:

Οι τρεις αντωνυμίες *אני* *הוא* *את*, *Χόα*, *Αττά*, *Ανι* – Αυτός, Εσύ, Εγώ – χρησιμοποιούνται για να συμβολίσουν την ιδέα του Μακροπρόσωπου και του Μικροπρόσωπου στην εβραϊκή Καμπάλα. Το *Χόα*, "Εκείνος", αναφέρεται στον κρυμμένο και καλυμμένο Μακροπρόσωπο· το *Αττά*, "Εσύ", στο Μικροπρόσωπο και το *Ανι*, "εγώ", στον τελευταίο όταν Εκείνος παριστάνεται σαν ομιλών".⁹² Πρέπει να σημειωθεί ότι το καθένα απ' αυτά τα ονόματα αποτελείται από τρία γράμματα, από τα οποία το γράμμα *Αλεφ*, א, Α, αποτελεί την κατάληξη της πρώτης λέξης *Χόα* και την αρχή των *Ατά* και *Ανι*, λες και είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσά τους. Αλλά το *Αλεφ* είναι το σύμβολο της Ενότητας και επομένως της αδιαφοροποίητης Ιδέας του θείου που λειτουργεί μέσα σε όλα αυτά. Πίσω, όμως, από το *Αλεφ*, א, στο όνομα *Χόα*, είναι τα γράμματα ו και ה, τα σύμβολα των αριθμών Έξι και Πέντε, του Αρσενικού και θηλυκού, του Εξαγράμματος και του Πενταγράμματος. Και οι αριθμοί αυτών των τριών λέξεων, *Χόα*, *Αττά*, *Ανι*, είναι 12, 406 και 61, οι οποίοι συνοψίζονται στους αριθμούς κλειδιά 3, 10 και 7, από την Καμπάλα των Εννιά Αιθουσών, που είναι μια μορφή του ερμηνευτικού κανόνα της Τεμουρά.

Είναι άσκοπο να επιχειρήσουμε να ερμηνεύσουμε πλήρως το μυστήριο. Οι υλιστές και οι άνθρωποι της σύγχρονης επιστήμης δεν θα το κατανοήσουν ποτέ, αφού προκειμένου να επιτευχθεί μια καθαρή αντίληψή του πρέπει: πρώτον, να δεχθεί κανείς την υπόθεση μιας συμπαντικά διαχυμένης, πανταχού παρούσας, αιώνιας θεότητας στην Φύση· δεύτερον, να βυθομετρήσει το μυστήριο του ηλεκτρισμού στην ουσία του και τρίτον, να δεχθεί ότι ο άνθρωπος είναι, στο γήινο πεδίο, το επταπλό σύμβολο της Μιας Μεγάλης ΜΟΝΑΔΑΣ (του Λόγου), η οποία η Ίδια είναι το σύμβολο με τα επτά φωνήεντα, η Πνοή που κρυσταλλοποιήθηκε στον ΛΟΓΟ.⁹³ Εκείνος που πιστεύει σε όλα αυτά, πρέπει να πιστεύει επίσης στον πολλαπλό συνδυασμό των επτά πλανητών, του Αποκρυφισμού και της Καμπάλα, με τα δώδεκα ζωδιακά σύμβολα· για να αποδώσει, όπως κάνουμε εμείς, σε κάθε πλανήτη και σε κάθε αστερισμό μια επιρροή η οποία - σύμφωνα με τα λόγια του Ελύ Σταρ (ενός Γάλλου αποκρυφιστή) - "του ταιριάζει, είναι ευεργετική ή δυσμενής και αυτό σύμφωνα με το πλανητικό Πνεύμα που τον κυβερνά το οποίο, με την σειρά του, είναι ικανό να επηρεάζει ανθρώπους και πράγματα που βρίσκονται σε αρμονία με αυτόν και με τα οποία έχει κάποια συγγένεια". Γι' αυτούς τους λόγους, και επειδή ελάχιστοι πιστεύουν στα παραπάνω, το μόνο που μπορεί τώρα να δοθεί είναι ότι και στις δυο περιπτώσεις το σύμβολο του *Hamsa* (είτε πρόκειται για "εγώ", "Εκείνο", Χήνα ή Κύκνο) είναι ένα σημαντικό σύμβολο που παριστάνει, για παράδειγμα, την θεία Σοφία, την Σοφία στο σκοτάδι, πέρα από την δυνατότητα προσέγγισης του ανθρώπου. Για κάθε εξωτερικό σκοπό, ο *Hamsa* - όπως γνωρίζει κάθε Ινδός - είναι ένα μυθικό πουλί το οποίο όταν του έδιναν για τροφή γάλα ανακατεμένο με νερό, ξεχώριζε τα δυο, έπινε το γάλα και άφηγε το νερό· δείχνοντας έτσι έμφυτη σοφία: αφού το γάλα αντιπροσωπεύει συμβολικά το πνεύμα και το νερό την ύλη.

Το γεγονός ότι η αλληγορία αυτή είναι πολύ αρχαία και χρονολογείται από την πρώτη αρχαϊκή περίοδο, φαίνεται από την αναφορά (στο *Μπαγκαβάτα Πουρανά*) μιας ορισμένης κάστας με το όνομα "*Hamsa*" ή "*Hansa*", η οποία ήταν η κατ' εξοχήν "μια κάστα", όταν πολύ παλιά, μέσα στην ομίχλη του ξεχασμένου παρελθόντος, υπήρχε ανάμεσα στους Ινδουιστές μόνο "Ένας Βέντα, Μια θεότητα. Μια Κάστα". Υπάρχει, επίσης, μια κορυφογραμμή στα Ιμαλάια, που στα παλιά βιβλία περιγράφεται ότι βρίσκεται βόρεια του Όρους Μερού, που ονομάζεται "*Hamsa*" και συνδέεται με επεισόδια που αναφέρονται στην ιστορία των θρησκευτικών μυστηρίων και μυήσεων. Όσο για το όνομα *Kala-Hamsa* που είναι το υποτιθέμενο όχημα του Μπράχμα-Πρατζαπάτι, στα εξωτερικά κείμενα και στις μεταφράσεις των Ανατολιστών, είναι ολότελα λαθεμένο. Το *Μπράχμαν*,

⁹² 1. *Ζοχάρ*: Ιντρά Ζούτα Κάντισα (Μικρότερη Άγια Συνέλευση), κεφ. VIII, στίχοι 204 και επόμενοι.

⁹³ Αυτό μοιάζει πολύ με το δόγμα του Φιχτ και των Γερμανών πανθειστών. Ο Φιχτ θεωρεί τον Ιησού σαν τον μεγάλο δάσκαλο ο οποίος μεταβίβασε την ενότητα του πνεύματος στον άνθρωπο με τον Θεό-Πνεύμα (το δόγμα Αντβαϊτά) ή συμπαντική Αρχή. Είναι δύσκολο να βρούμε έστω και μια θεώρηση στην Δυτική μεταφυσική που να μην είχε γίνει από την αρχαϊκή Ανατολική φιλοσοφία. Από τον Καντ μέχρι τον Χέρμπερτ Σπένσερ, είναι όλα μια λίγο-πολύ παραποιημένη ηχώ του Ντβαϊτά, Αντβαϊτά και γενικά των βενταντικών δογμάτων.

το ουδέτερο, ονομάζεται απ' αυτούς *Kala-Hamsa* και ο Μπράχμα, ο αρσενικός *Hamsa-Vahana*, γιατί πραγματικά "το όχημα ή Βαχάνα του είναι ένας κύκνος ή χήνα" (βλέπε *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*). Αυτή είναι μια καθαρά εξωτερική ερμηνεία. Εσωτερικά και λογικά, αν το *Μπράχμαν*, το άπειρο, είναι αυτό που περιγράφεται από τους Ανατολιστές: δηλαδή - συμφωνώντας με τα βενταντικά κείμενα - μια αφηρημένη θεότητα που κατά κανέναν τρόπο δεν χαρακτηρίζεται από την περιγραφή οποιωνδήποτε ανθρώπινων ιδιοτήτων και παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να υποστηρίζεται ότι αυτός ή αυτό ονομάζεται *Kala-Hamsa* τότε πώς μπορεί ποτέ να γίνει το Βαχάνα του Μπράχμα, του εκδηλωμένου, πεπερασμένου θεού; Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Ο "κύκνος ή χήνα" (*Hamsa*), είναι το σύμβολο εκείνης της αρσενικής ή πρόσκαιρης θεότητας, καθώς αυτός - η εκπόρευση της πρωταρχικής Ακτίνας - πρόκειται να χρησιμεύει σαν ένα Βαχάνα ή όχημα για κείνη την θεία Ακτίνα, η οποία διαφορετικά δεν μπορεί να εκδηλωθεί στο Σύμπαν, όντας αντιφραστικά η ίδια μια εκπόρευση του "Σκοταδιού", τουλάχιστον για την ανθρώπινη διάνοιά μας. Ο Μπράχμα, λοιπόν, είναι *Kala-Hamsa* και η Ακτίνα είναι *Hamsa-Vahana*.

Όσο για το παράξενο σύμβολο που διαλέχτηκε, είναι παρόμοια εκφραστικό και η πραγματικά μυστικιστική σημασία του είναι η ιδέα μιας συμπαντικής μήτρας, που απεικονίζεται με τα πρωταρχικά ύδατα της "αβύσσου", ή με το άνοιγμα για την σύλληψη και στην συνέχεια για την εκπομπή εκείνης της μιας ακτίνας (του Λόγου), η οποία περιέχει μέσα της τις άλλες επτά δημιουργικές ακτίνες ή δυνάμεις (Λόγους ή Δομητές). Αυτός είναι και ο λόγος που ο Ροζενκρόιτς διάλεξε σαν σύμβολο ένα υδρόβιο πτηνό – είτε είναι κύκνος είτε είναι πελεκάνος,⁹⁴ με επτά μικρά – τροποποιημένο και προσαρμοσμένο στην θρησκεία κάθε χώρας. Στο Βιβλίο των Αριθμών,⁹⁵ το Αίν-Σοφ ονομάζεται η "Πύρινη Ψυχή του Πελεκάνου", εμφανιζόμενη σε κάθε Μανβαντάρα σαν Ναραγιανά ή Σβαγιαμπούβα (ο Αυθύπαρκτος), και αφού εισχωρεί στο Κοσμικό Αυγό, αναδύεται απ' αυτό στο τέλος της θείας επώασης σαν Μπράχμα ή Πρατζαπάτι, ένας προγεννήτορας του μελλοντικού Σύμπαντος μέσα στο οποίο εξαπλώνεται. Αυτός είναι ο Πούρουσα (πνεύμα), αλλά είναι επίσης και η Πρακρίτι (ύλη). Γι' αυτό, μόνο αφού χωρίσει τον εαυτό του στα δυο: Μπράχμα-Βατς (το θηλυκό) και Μπράχμα-Βιράτζ (το αρσενικό), μόνο τότε ο Πρατζαπάτι γίνεται ο αρσενικός Μπράχμα.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

9. ΤΟ ΦΩΣ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΗ ΦΛΟΓΑ, ΚΑΙ Η ΦΛΟΓΑ ΕΙΝΑΙ ΠΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΥΡ ΠΑΡΑΓΕΙ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ, ΠΟΥ ΠΑΡΕΧΕΙ ΝΕΡΟ: ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ (Χάος) (α).

(α) Πρέπει να θυμόμαστε ότι οι λέξεις "Φως", "Πυρ", και "Φλόγα" που χρησιμοποιούνται στις Στάντζα έχουν υιοθετηθεί από τους μεταφραστές από το λεξικό των αρχαίων "φιλοσόφων του Πυρός",⁹⁶ προκειμένου α αποδώσουν καλύτερα το νόημα των αρχαϊκών όρων και συμβόλων που χρησιμοποιούνται στο πρωτότυπο, το οποίο διαφορετικά θα παρέμενε ολόκληρα ακατανόητο για τον Ευρωπαϊκό αναγνώστη. Αλλά για ένα σπουδαστή του Αποκρυφισμού, οι όροι που χρησιμοποιούνται

⁹⁴ Δεν έχει σημασία αν το είδος του πουλιού είναι κύκνος, χήνα ή πελεκάνος, αφού πρόκειται για ένα υδρόβιο πουλί που πετάει ή κινείται πάνω στα νερά, όπως το Πνεύμα και ύστερα προβάλλει απ' αυτά τα νερά για να γεννήσει άλλα όντα. Το αληθινό νόημα του συμβόλου του Δέκατου όγδοου Βαθμού των Ροδοσταύρων είναι ακριβώς αυτό, αν και αργότερα τονίστηκε το μητρικό αίσθημα του Πελεκάνου που ξεσχίζει το στήθος του για να θρέψει τα επτά μικρά του με το αίμα του.

⁹⁵ Βλέπε Τμήμα V, "Περί της Κρυμμένης θεότητας, των Συμβόλων και των Ιερογλυφικών της". Ο λόγος για τον οποίο ο Μουσής απαγορεύει να τρώνε τον πελεκάνο και τον κύκνο, κατατάσσοντας αυτά τα δυο μεταξύ των ακάθαρτων πτηνών, ενώ επιτρέπει να τρώνε "ακρίδες, σκαθάρια και τα όμοια μ' αυτά" (Λευιτικό ΙΑ', 22 και Δευτερονόμιο ΙΔ', 17), είναι καθαρά φυσιολογικός και σχετίζεται με την μυστική συμβολογία μόνο στο ότι η λέξη "ακάθαρτα", όπως και κάθε άλλη λέξη, δεν πρέπει να διαβάζεται και να κατανοείται στην κυριολεξία της, επειδή είναι εσωτερική όπως και όλα τα υπόλοιπα και μπορεί κάλλιστα να σημαίνει "άγια". Είναι μια σκόπιμη παραπλάνηση, πολύ υποδηλωτική σε συνδυασμό με ορισμένες προλήψεις: π.χ. την πρόληψη των Ρώσων που δεν χρησιμοποιούν ποτέ το Περιστερί για τροφή, όχι γιατί είναι "ακάθαρτο", αλλά γιατί πιστεύεται ότι το "Άγιο Πνεύμα" εμφανίστηκε με την μορφή Περιστεράς.

⁹⁶ Όχι οι μεσαιωνικοί Αλχημιστές, αλλά οι Μάγοι και οι λάτρεις του Πυρός, Ι Οπό τους οποίους οι Ροδόσταυροι ή οι Φιλόσοφοι *per ignem* [δια πυρός], οι διάδοχοι των θεουργών, δανείστηκαν όλες τις ιδέες τους σχετικά με το Πυρ, σαν ένα μυστικό και θείο στοιχείο.

θα πρέπει να είναι αρκετά σαφείς. Όλα αυτά – "Φως", "Φλόγα", "Ζέστη", "Κρύο", "Πυρ", "θερμότητα", "Νερό", και το "νερό της ζωής" – στο δικό μας πεδίο είναι οι πρόγονοι, ή όπως θα έλεγε ένας σύγχρονος φυσικός, οι αλληλεπιδράσεις του ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ. Μια ισχυρή λέξη και ένα ακόμα ισχυρότερο σύμβολο! Ιερός γεννήτορας ενός εξίσου ιερού απογόνου. Από το πυρ: ο δημιουργός, ο συντηρητής και ο καταστροφέας· από το φως: η ουσία των θείων προγόνων μας· από την φλόγα: η Ψυχή των πραγμάτων. Ηλεκτρισμός, η ΜΙΑ Ζωή, στην ανώτερη βαθμίδα Ύπαρξης, και το Αστρικό Ρευστό, ο Αθάνατος των Αλχημιστών, στην κατώτερη ΘΕΟΣ και ΔΑΙΜΟΝΑΣ, ΚΑΛΟ και ΚΑΚΟ...

Τώρα, γιατί στην Στάντζα το Φως ονομάζεται "ψυχρή φλόγα"; Επειδή στην σειρά της Κοσμικής εξέλιξης (όπως διδάσκεται από τους αποκρυφιστές), η ενέργεια που κινεί την ύλη μετά τον πρώτο σχηματισμό της σε άτομα, γεννιέται – στο δικό μας πεδίο – από την Κοσμική θερμότητα και επειδή ο Κόσμος, με την έννοια της διασπασμένης ύλης, δεν υπήρχε πριν απ' αυτήν την περίοδο. Η πρώτη, αρχέγονη ύλη, αιώνια και σύγχρονη του Χώρου, "που δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος", δεν είναι "ούτε ζεστή ούτε ψυχρή, αλλά έχει την δική της ιδιαίτερη φύση", λέει το Σχόλιο (Βιβλίο Δεύτερο), θερμότητα και κρύο είναι σχετικές ποιότητες και ανήκουν στις περιοχές των εκδηλωμένων κόσμων, οι οποίοι όλοι προβάλλουν από την εκδηλωμένη Ύλη, που στην απόλυτα κρυμμένη όψη της αναφέρεται σαν "ψυχρή Παρθένα", ενώ όταν αφυπνίζεται στην ζωή, αναφέρεται σαν "Μητέρα". Οι αρχαίοι Δυτικοί κοσμογονικοί μύθοι αναφέρουν πως στην αρχή δεν υπήρχε παρά μόνο ψυχρή ομίχλη που ήταν ο Πατέρας και η γόνιμη ιλύς (η Μητέρα, ιλύς ή Ύλη), από την οποία πρόβαλε ο Κοσμικός όφις: ύλη (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. Ι, σελ. 146). Έτσι, η πρωταρχική ύλη πριν αναδυθεί από το πεδίο του ανεκδήλωτου και αφυπνιστεί στο ρίγος της δράσης κάτω από την ώθηση του Φοχάτ, δεν είναι τίποτε άλλο παρά "μια ψυχρή Ακτινοβολία, άχρωμη, άμορφη, άγευστη και χωρίς καμιά ιδιότητα και όψη". Τέτοιοι είναι και οι πρωτογεννημένοι της, οι "τέσσερις γιοι", που "είναι Ένα και γίνονται Επτά"· οι οντότητες, σύμφωνα με τις ιδιότητες και τα ονόματα των οποίων οι αρχαίοι Ανατολικοί Αποκρυφιστές ονόμαζαν τα τέσσερα από τα επτά πρωταρχικά "κέντρα Δυνάμεων", ή άτομα, που αργότερα αναπτύχθηκαν στα μεγάλα Κοσμικά "Στοιχεία", που τώρα διαιρούνται στα εβδομήντα ή περίπου τόσα υποστοιχεία που είναι γνωστά στην επιστήμη. Οι τέσσερις πρωταρχικές φύσεις των πρώτων Ντιάνι Τσόχαν, είναι οι ονομαζόμενες (από έλλειψη καλύτερων όρων) "Ακασική", "Αιθερική", "Υδάτινη" και "Πύρινη", που αντιστοιχούν - στην ορολογία του πρακτικού αποκρυφισμού - στον επιστημονικό ορισμό των αερίων τα οποία, για να μεταδώσουμε μια σαφή ιδέα τόσο στους αποκρυφιστές όσο και στους απλούς ανθρώπους, πρέπει να οριστούν σαν Παραϋδρογονικό (*παρά-* με την έννοια του πέραν, έξω), Παρα-οξυγονικό, Οξυγονοϋδρογονικό και Οζονικό, ή ίσως Νιτροζονικό. Αυτές οι τελευταίες δυνάμεις ή αέρια (στον αποκρυφισμό, υπεραισθητές, αλλά όμως ατομικές ουσίες), είναι οι πιο αποτελεσματικές και ενεργές, όταν ενεργοποιούνται στο πεδίο της πιο χονδροειδώς διαφοροποιημένης ύλης.⁹⁷ Αυτές είναι ηλεκτροθετικές και ηλεκτροαρνητικές.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

10. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ-ΜΗΙΕΡΑ ΠΛΕΚΕΙ ΕΝΑΝ ΙΣΤΟ, ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ (*Πούρουσα*) – ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΑΚΡΟ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΎΛΗ (*Πρακρίτι*) ΤΟ ΣΚΙΩΔΕΣ ΤΕΡΜΑ (*του Πνεύματος*): ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΛΕΓΜΕΝΟ ΑΠΟ ΔΥΟ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΕΝΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ (α)

(α) Στην *Μουντάκα Ουπανισάντ* αναφέρεται, "Όπως μια αράχνη απλώνει και μαζεύει τον ιστό της, όπως τα φυτά ανθίζουν πάνω στο έδαφος... έτσι το Σύμπαν προήλθε από το άφθαρτο". (1, 1, 7). Ο Μπράχμα, σαν το "σπέρμα του άγνωστου Σκοταδίου", είναι το υλικό από το οποίο εξελίσσεται και αναπτύσσεται "όπως ο ιστός από την αράχνη· όπως ο αφρός από το νερό" κ.τ.λ.

⁹⁷ Το καθένα απ' αυτά καθώς και πολλά άλλα είναι πιθανόν οι ελλείποντες κρίκοι της χημείας. Είναι γνωστά με άλλα ονόματα στην Αλχημεία και στους αποκρυφιστές που ασκούν φαινομενικές δυνάμεις. Τα μεγαλύτερα φαινόμενα δημιουργούνται ακριβώς με τον συνδυασμό και τον επανασυνδυασμό με έναν ορισμένο τρόπο (ή διαχωρισμό) των "Στοιχείων" μέσω του αστρικού πυρός.

Αυτό είναι γραφικό και αληθινό, μόνο αν ο Μπράχμα, ο "Δημιουργός", σαν όρος προέρχεται από τη ρίζα *brih*, αυξάνομαι ή επεκτείνομαι. Ο Μπράχμα "επεκτείνεται" και γίνεται το Σύμπαν πλεγμένο από την ίδια την ουσία του.

Η ίδια ιδέα έχει εκφραστεί όμορφα από τον Γκαίτε (*Φάουστ*, «Το Τραγούδι του Πνεύματος της Γης») ο οποίος λέει:

"Έτσι στον βρυχηθμό του αργαλειού του Χρόνου παίζω,
και πλέκω για τον Θεό το ένδυμα με το οποίο Τον βλέπεις".

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

11. ΑΥΤΟΣ (ο Ιστός) ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ (ο Πατέρας) ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ, ΣΥΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΤΑΝ Η ΠΝΟΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ (η ρίζα της Ύλης) ΤΟΝ ΑΓΓΙΖΕΙ (α). ΤΟΤΕ ΟΙ ΓΙΟΙ (τα Στοιχεία με τις αντίστοιχες Δυνάμεις ή Διάνοιες) ΑΠΟΣΠΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ "ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΜΕΡΑΣ" ΚΑΙ ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΜΑΖΙ ΤΗΣ. ΟΤΑΝ (ο Ιστός) ΨΥΧΕΤΑΙ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΔΙΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥΣ· ΑΓΙΑΖΟΥΝ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ (β).

(α) Η επέκταση του Σύμπαντος κάτω από την πνοή του ΠΥΡΟΣ είναι πολύ υποδηλωτική στο φως της περιόδου της «πύρινης ομίχλης», για την οποία η σύγχρονη επιστήμη μιλάει τόσο πολύ και γνωρίζει στην πραγματικότητα τόσο λίγα.

Η μεγάλη θερμότητα διασπά τα σύνθετα στοιχεία και διαλύει τα ουράνια σώματα στο πρωταρχικό στοιχείο τους, εξηγεί το Σχόλιο. Ένα σώμα, από την στιγμή που διαλύεται στο πρωταρχικό συστατικό του μπαίνοντας μέσα στην έλξη και την ακτίνα μιας εστίας ή κέντρου θερμότητας (ενέργειας) – και πολλά τέτοια περιπλανώνται στον χώρο – είτε αυτό το σώμα είναι ζωντανό είτε είναι νεκρό, θα εξατμιστεί και θα κρατηθεί στο "στήθος της Μητέρας" μέχρις ότου ο Φοχάτ, συγκεντρώνοντας λίγα από τα πυκνώματα της Κοσμικής ύλης (νεφελώματα) και δίνοντάς του μια ώθηση, θα το θέσει ξανά σε κίνηση, αναπτύσσοντας την απαιτούμενη θερμότητα και αφήνοντάς το ύστερα να ακολουθήσει την δική του καινούργια ανάπτυξη.

(β) Η διαστολή και συστολή του Ιστού, δηλαδή του κοσμικού υλικού ή ατόμων, εκφράζει εδώ την παλμική κίνηση. Γιατί εκείνο που προκαλεί τον συμπαντικό κραδασμό των ατόμων, είναι η ρυθμική συστολή και διαστολή του άπειρου και χωρίς ακτή Ωκεανού, εκείνου που μπορούμε να ονομάσουμε νοούμενο της ύλης εκπορευόμενο από τον Σβαμπάβατ. Αλλά υποδηλώνει επίσης και κάτι άλλο. Δείχνει ότι οι αρχαίοι ήταν εξοικειωμένοι μ' αυτό που αποτελεί τώρα το αίνιγμα πολλών επιστημόνων και ειδικά των αστρονόμων: την αιτία της πρώτης ανάφλεξης της ύλης ή του κοσμικού-υλικού, το παράδοξο της θερμότητας που προκλήθηκε από την καταψυγμένη συστολή και άλλα τέτοια Κοσμικά αινίγματα. Γιατί δείχνει, αναμφισβήτητα, μια γνώση των αρχαίων γι' αυτά τα φαινόμενα. "Υπάρχει θερμότητα εσωτερική και θερμότητα εξωτερική σε κάθε άτομο", λένε τα γραπτά Σχόλια, τα οποία μπόρεσε να μελετήσει η συγγραφέας, "η πνοή του Πατέρα (ή Πνεύματος) και η πνοή (ή θερμότητα) της Μητέρας (ύλης)" και δίνουν εξηγήσεις οι οποίες δείχνουν ότι η σύγχρονη θεωρία της εξαφάνισης των ηλιακών πυρών ένεκα απώλειας της θερμότητας μέσω ακτινοβολίας, είναι λαθεμένη. Η υπόθεση είναι λαθεμένη ακόμα και κατά την γνώμη των ίδιων των επιστημόνων. Γιατί όπως τονίζει ο καθηγητής Σ. Νιούκομπ, "χάνοντας θερμότητα ένα αεριώδες σώμα συστέλλεται και η θερμότητα που παράγεται από την συστολή ξεπερνάει εκείνη την οποία έπρεπε να χάσει προκειμένου να προκληθεί η συστολή" (*Λαϊκή Αστρονομία*, σελ. 507). Αυτό το παράδοξο, δηλαδή ότι ένα σώμα γίνεται τόσο θερμότερο όσο μεγαλύτερη είναι η συστολή που προκλήθηκε από την ψύξη του, οδήγησε σε μεγάλη διαφωνία. Υποστηρίχθηκε ότι το πλεόνασμα της θερμότητας χάνεται μέσω ακτινοβολίας και το να υποθέσουμε ότι η θερμοκρασία δεν μειώνεται *pari passu* (στην ίδια αναλογία) με την μείωση του όγκου κάτω από μια σταθερή πίεση, σημαίνει ότι αγνοούμε το Νόμο του Τσαρλς. Η συστολή παράγει θερμότητα, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά η συστολή (από ψύξη) δεν είναι σε θέση να αναπτύξει ολόκληρη την ποσότητα θερμότητας που υπάρχει σε οποιαδήποτε στιγμή στην μάζα, ή έστω να διατηρήσει ένα σώμα σε σταθερή

θερμοκρασία κ.τ.λ. Ο καθηγητής Ουίντσελ προσπαθεί να συμβιβάσει την αντίθεση – που είναι μόνο φαινομενική, όπως απέδειξε ο Όμερ Λέιν – προτείνοντας "κάτι πέρα από την θερμότητα". "Δεν θα μπορούσε να είναι", ρωτάει, "απλώς μια απόθεση μεταξύ των μορίων, η οποία ποικίλλει σύμφωνα με κάποιο νόμο των αποστάσεων;"⁹⁸ Αλλά ακόμα και αυτό φαίνεται ασυμβίβαστο, εκτός κι αν αυτό το "κάτι πέρα από την θερμότητα" ονομαστεί "Χωρίς-Αιτία θερμότητα", "Πνοή του Πυρός", παν-δημιουργική Δύναμη συν ΑΠΟΛΥΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ – πράγμα το οποίο η φυσική επιστήμη δεν είναι καθόλου πιθανό να το δεχτεί.

Όπως και αν είναι, όμως, η ανάγνωση αυτής της Στάντζα δείχνει ότι, παρά την αρχαϊκή φρασεολογία της, είναι πολύ πιο επιστημονική ακόμα και από την σύγχρονη επιστήμη.

ΣΤΑΝΤΖΑ ΙΙΙ – Συνέχεια

12. ΥΣΤΕΡΑ Ο ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ ΣΤΕΛΝΕΙ ΤΟΝ ΦΟΧΑΤ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΛΗΡΥΝΕΙ ΤΑ ΑΤΟΜΑ. ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ (απ' αυτά) ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΥ (Σύμπαν) ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΝΤΑΣ ΤΟΝ "ΑΥΘΥΠΑΡΚΤΟ ΚΥΡΙΟ" ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ...⁹⁹

"Ο Φοχάτ σκληραίνει τα άτομα", δηλαδή εμφυσώντας μέσα τους ενέργεια, σκορπίζει τα άτομα ή την πρωταρχική ύλη. "Διασκορπίζει τον εαυτό του καθώς διασκορπίζει την ύλη σε άτομα" (χειρόγραφο Σχόλιο).

Μέσω του Φοχάτ οι ιδέες του Συμπαντικού Νου εντυπώνονται πάνω στην ύλη. Κάποια αμυδρή ιδέα για την φύση του Φοχάτ μπορεί να δοθεί από την ονομασία "Κοσμικός Ηλεκτρισμός" που του αποδίδεται μερικές φορές, αλλά στις κοινές ιδιότητες του ηλεκτρισμού πρέπει σ' αυτήν την περίπτωση να προστεθούν άλλες, ανάμεσα στις οποίες και η νόηση. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε ότι η σύγχρονη επιστήμη έχει φτάσει στο συμπέρασμα πως κάθε έντονη σκέψη και εγκεφαλική δραστηριότητα συνοδεύεται από ηλεκτρικά φαινόμενα. (Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τον "Φοχάτ" βλέπε Στάντζα V και Σχόλιο.)

⁹⁸ Αμερικανικό Περιοδικό της Επιστήμης, Ιούλιος 1870, όπως αναφέρεται στο έργο του Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, κ.τ.λ. σελ. 85.

⁹⁹ Αυτό λέγεται με την έννοια ότι, μια φλόγα από μια φωτιά είναι ατέλειωτη και ότι τα φώτα ολοκλήρου του Σύμπαντος θα μπορούσαν να αναφτούν από ένα απλό λυχνάρι, χωρίς να μειώσουν την φλόγα του.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV
ΟΙ ΕΠΤΑΠΛΕΣ ΙΕΡΑΡΧΙΕΣ

ΣΧΟΛΙΟ

1. ΑΚΟΥΣΤΕ ΕΣΕΙΣ, ΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΣΑΣ: ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ (α). ΜΑΘΕΤΕ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΩΤΟ ΟΥΤΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ, ΓΙΑΤΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ, ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟ (β).

(α) Αυτοί οι όροι, "Γιοι του Πυρός", "Γιοι της Πύρινης Ομίχλης" και οι παρόμοιοι, χρειάζονται επεξήγηση. Είναι συνδεδεμένοι με ένα μεγάλο πρωταρχικό και συμπαντικό μυστήριο και δεν είναι εύκολο να το διασαφηνίσουμε. Υπάρχει ένα κομμάτι στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά* (κεφ. VIII) όπου ο Κρίσνα, μιλώντας συμβολικά και εσωτερικά λέει:

Θα αναφέρω τις εποχές (συνθήκες)... κατά τις οποίες οι αφοσιωμένοι που αποχωρούν (απ' αυτόν τον κόσμο) φεύγουν για να μην επιστρέψουν (να ξαναγεννηθούν), ή για να επιστρέψουν (να ενσαρκωθούν ξανά). Το πυρ, η φλόγα, η ημέρα, το λαμπερό (τυχερό) δεκαπενθήμερο, οι έξι μήνες του βόρειου ηλιοστάσιου: αποχωρώντας (από τον κόσμο) κατά την διάρκειά τους εκείνοι που γνωρίζουν το *Μπράχμαν* (γιόγκι) πηγαίνουν στο *Μπράχμαν*. Καπνός, νύχτα, το σκοτεινό (άτυχο) δεκαπενθήμερο, οι έξι μήνες του νότιου ηλιοστάσιου: (πεθαίνοντας) στην διάρκειά τους ο αφοσιωμένος πηγαίνει στο σεληνιακό φως (ή οίκημα, επίσης το αστρικό φως) και επιστρέφει (ξαναγεννιέται). Αυτές οι δυο ατραποί, η λαμπερή και η σκοτεινή, είναι καθορισμένο να είναι αιώνιες σ' αυτόν τον κόσμο (ή μεγάλη Κάλπα, "Εποχή"). Με την μια, (ο άνθρωπος) πηγαίνει για να μην επιστρέψει ποτέ' με την άλλη, επιστρέφει.

Αυτά τα ονόματα όπως "Πυρ", "Φλόγα", "Ημέρα", "λαμπερό δεκαπενθήμερο" κ.τ.λ., καθώς και τα "Καπνός", "Νύχτα" και τα παρόμοια, που οδηγούν μόνο στο τέρμα της σεληνιακής ατραπού, είναι ακατανόητα χωρίς κάποια γνώση του εσωτερισμού. Όλα αυτά είναι ονόματα διαφόρων θεοτήτων οι οποίες προΐστανται των Κοσμο-ψυχικών Δυνάμεων. Μιλάμε συχνά για την Ιεραρχία των "Φλογών" (βλέπε τομ. III), για τους "Γιους του Πυρός" κ.τ.λ. Ο Σανκαρατσάρια, ο μεγαλύτερος από τους εσωτερικούς δασκάλους της Ινδίας, λέει ότι το πυρ σημαίνει μια θεότητα η οποία προΐσταται του χρόνου (*kala*). Ο ικανός μεταφραστής της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, Κασινάτ Τριμπάκ Τελόνγκ, από την Βομβάη, ομολογεί ότι δεν έχει "σαφή αντίληψη για το νόημα αυτών των στίχων". Αντίθετα φαίνεται απόλυτα σαφές για εκείνον που γνωρίζει το απόκρυφο δόγμα. Με αυτούς τους στίχους συνδέεται το μυστικό νόημα των ηλιακών και σεληνιακών συμβόλων: οι Πιτρί είναι σεληνιακές θεότητες και οι προγονοί μας, γιατί αυτοί δημιούργησαν τον φυσικό άνθρωπο. Οι Αγκνισβατά, οι Κουμαρά (οι επτά μυστικοί σοφοί), είναι ηλιακές θεότητες, αν και οι πρώτοι είναι επίσης Πιτρί και αυτοί είναι οι "μορφοποιοί του Εσωτερικού Ανθρώπου" (βλέπε τομ. III). Αυτοί είναι:

Οι "Γιοι του Πυρός": γιατί είναι τα πρώτα Όντα (στην Μυστική Δοξασία ονομάζονται "Νόες") που αναπτύχθηκαν από το Πρωταρχικό Πυρ. "Κύριος ο θεός σου είναι Πυρ κατανάλισκον" (Δευτερονόμιο, Δ', 24). "Όταν ο Κύριος (Χριστός) αποκαλυφθεί απ' ουρανού μετά των αγγέλων της δυνάμεως αυτού ευ πυρί φλογός" (Προς Θεσσαλονικείς Β', Α, 4-8). Το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε στους Αποστόλους σαν "διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός" (Πράξεις Αποστόλων, Β', 3). Ο Βίσνου θα επιστρέψει πάνω στον Κάλκι, το Λευκό Άλογο, σαν ο τελευταίος Αβατάρα μέσα σε πυρ και φλόγες, και ο Σαοσιάντ θα κατέβει, παρόμοια, πάνω σε ένα Λευκό Άλογο μέσα σε μια "θύελλα πυρός". "Και είδα τον ουρανό ανεωγμένον και ιδού ίππος λευκός και ο καθήμενος επ' αυτόν καλούμενος... ο Λόγος του θεού" (Αποκάλυψη, ΙΘ, 11-13), μέσα σε φλεγόμενο πυρ. Το Πυρ είναι Αιθέρας στην αγνότερη μορφή του και επομένως δεν θεωρείται σαν ύλη, αλλά είναι η μονάδα του Αιθέρα, η δεύτερη εκδηλωμένη θεότητα, στην παγκοσμιότητά του. Υπάρχουν, όμως, δυο "Πυρά"

και στις αποκρυφιστικές διδασκαλίες γίνεται μια διάκριση ανάμεσά τους. Το πρώτο, ή το καθαρά άμορφο και άορατο Πυρ, το κρυμμένο στον Κεντρικό Πνευματικό Ήλιο, αναφέρεται σαν "τριπλό" (μεταφυσικά). Ενώ το Πυρ του εκδηλωμένου Κόσμου είναι Επταπλό, τόσο στο Σύμπαν όσο και στο Ηλιακό μας Σύστημα. "Το Πυρ της γνώσης κατακαίει κάθε δράση στο πεδίο της πλάνης", λέει το Σχόλιο. "Γι' αυτό εκείνοι που το έχουν αποκτήσει και έχουν ελευθερωθεί ονομάζονται 'Πυρά'". Μιλώντας για τις επτά αισθήσεις που συμβολίζονται σαν Χότρι, ιερείς, ο Μπραχμάνος λέει στην *Ανουγκίτα* (κεφ. Χ): "Έτσι αυτές οι επτά (αισθήσεις, όσφρηση και γεύση και χρώμα και ήχος κ.τ.λ., κ.τ.λ.) είναι οι αιτίες της απελευθέρωσης". Και ο σχολιαστής λέει: "Από αυτές τις επτά είναι που πρέπει να απελευθερωθεί ο εαυτός. Το 'εγώ' (στην φράση "εγώ είμαι εδώ στερημένος από ιδιότητες") πρέπει να σημαίνει τον εαυτό και όχι τον Μπραχμάνο που μιλάει".

(β) Η έκφραση "Όλα είναι Ένας Αριθμός που βγαίνει από τον Μη-Αριθμό", αναφέρεται πάλι σε κείνο το παγκόσμιο και φιλοσοφικό δόγμα που εξηγήθηκε στην Στάντζα III, σλόκα 4. Εκείνο που είναι απόλυτο είναι φυσικά Μη-Αριθμός, αλλά με την τελευταία σημασία του έχει μια εφαρμογή στον Χώρο όσο και στον Χρόνο. Αυτό σημαίνει ότι, όχι μόνο κάθε επέκταση του χρόνου είναι μέρος μιας μεγαλύτερης επέκτασης, μέχρι και την πιο άπειρα διευρυμένη διάρκεια που μπορεί να συλλάβει η ανθρώπινη διάνοια, αλλά και ότι κάθε εκδηλωμένο πράγμα δεν μπορεί να θεωρηθεί διαφορετικά, παρά μόνο σαν μέρος ενός μεγαλύτερου όλου: το ολικό σύνολο όντας το Ένα εκδηλωμένο Σύμπαν που προβάλλει από το ανεκδήλωτο ή Απόλυτο, που ονομάζεται Μη-Υπαρξη ή "Μη-Αριθμός", για να το ξεχωρίζουμε από την ΥΠΑΡΞΗ ή τον "Ένα Αριθμό".

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – Συνέχεια

2. ΜΑΘΕΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΕΧΟΥΜΕ ΜΑΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΜΑΣ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΠΤΑ, ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΦΛΟΓΑ (α).

(α) Αυτό εξηγείται στον Τόμο II και το όνομα "Πρωταρχική Φλόγα" επιβεβαιώνει εκείνο που ειπώθηκε στην πρώτη παράγραφο του προηγούμενου σχόλιου στην Στάντζα IV.

Η διάκριση ανάμεσα στους "Πρωταρχικούς" και στους επόμενους επτά Δομητές είναι η ακόλουθη: Οι πρώτοι είναι η Ακτίνα και η άμεση εκπόρευση του πρώτου "Ιερού τέσσερα", της Τετρακτύος, δηλαδή του αιώνια Αυθύπαρκτου Ενός (Αιώνιου σε Ουσία, σημειώστε, και όχι σε εκδήλωση και ξέχωρου από το συμπαντικό ΕΝΑ). Σε λανθάνουσα κατάσταση κατά την διάρκεια του Πραλάγια και σε ενεργό κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα, οι "Πρωταρχικοί" προβάλλουν από τον "Πατέρα-Μητέρα" (Πνεύμα-Υλή ή Ιλύ), ενώ η άλλη εκδηλωμένη Τετραπλότητα και οι Επτά προβάλλουν μόνο από την Μητέρα. Αυτή είναι η άσπιλη Παρθένα-Μητέρα, που επισκιάζεται, και όχι γονιμοποιείται, από το Συμπαντικό ΜΥΣΤΗΡΙΟ" όταν αναδύεται από την Λάγια ή την αδιαφοροποίητη κατάστασή της. Στην πραγματικότητα αυτά είναι όλα ένα· αλλά οι όψεις τους στα διάφορα πεδία ύπαρξης είναι διαφορετικές.¹⁰⁰

Οι πρώτοι "Πρωταρχικοί" είναι τα ανώτερα Όντα στην Κλίμακα της Ύπαρξης. Είναι οι Αρχάγγελοι του χριστιανισμού, εκείνοι που αρνήθηκαν να δημιουργήσουν ή μάλλον να πολλαπλασιαστούν όπως έκανε ο Μιχαήλ σε ένα μετέπειτα σύστημα και όπως έκαναν οι μεγαλύτεροι γιοι του Μπράχμα (οι Βεντά) "οι γεννημένοι από το Νου".

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – Συνέχεια

3. ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ - ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ – ΞΕΠΗΔΗΣΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΟΙ ΕΠΑΝΑΦΥΠΝΙΣΜΕΝΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ (Ντιάνι Τσόχαν): ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΓΟ, ΤΟ ΕΞΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ (α). ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΤΟ ΕΝΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ: ΤΟ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ, ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ (β). ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ, ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ, ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΟΙ ΑΡΟΥΠΑ (άμορφοι), ΟΙ ΡΟΥΠΑ (με σώματα) ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ, ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ

¹⁰⁰ Βλέπε Τμήμα XII, "Θεογονία των Δημιουργικών Θεών".

ΕΚΠΟΡΕΥΤΗΚΑΝ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ, ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ, ΤΑ ΙΕΡΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (οι Πιτρι) (γ) ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΓΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ.¹⁰¹

(α) Αυτό σχετίζεται με την ιερή Επιστήμη των Αριθμών τόσο ιερή, πράγματι, και τόσο σημαντική στη μελέτη του Αποκρυφισμού, ώστε το θέμα μόλις που μπορεί να θιγεί, ακόμα και σε ένα μεγάλο έργο όπως αυτό. Το μυστήριο ολόκληρου του Σύμπαντος είναι χτισμένο πάνω στις Ιεραρχίες και στους σωστούς αριθμούς αυτών των Όντων, που είναι άορατα (για εμάς), εκτός από πολύ σπάνιες περιπτώσεις. Οι Κουμάρα, για παράδειγμα, ονομάζονται "Τέσσερις" αν και στην πραγματικότητα είναι επτά σε αριθμό, επειδή οι Ζανάκα, Σανάντα, Σανατάνα και Σανάτ Κουμάρα είναι οι κυριότεροι Βαϊντάτρα (το πατρωνυμικό τους όνομα), επειδή ξεπήδησαν από το "τετραπλό μυστήριο". Για να κάνουμε το όλο θέμα σαφέστερο, πρέπει να στραφούμε για παράδειγμα σε δόγματα πιο οικεία για μερικούς από τους αναγνώστες μας, δηλαδή στα μπραχμανικά δόγματα.

Σύμφωνα με τον Μάνου, ο Χιρανγιαγκάρμπα είναι ο Μπράχμα, ο πρώτος αρσενικός, που σχηματίστηκε από την αδιάκριτη Χωρίς-Αιτία ΑΙΤΙΑ σε ένα "Χρυσό Αυγό ακτινοβόλο σαν τον Ήλιο", όπως αναφέρεται στο *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*. "Χιρανγιαγκάρμπα" σημαίνει η χρυσή, ή μάλλον η "Ακτινοβόλα Μητέρα" ή Αυγό. Το νόημα δεν συμφωνεί καθόλου με το επίθετο "αρσενικός". Ασφαλώς το εσωτερικό νόημα της φράσης είναι αρκετά σαφές. Στον *Ριγκ-Βέντα* αναφέρεται: "ΕΚΕΙΝΟ, ο ένας Κύριος όλων των όντων... η μια εμψυχώνουσα αρχή θεών και ανθρώπων", πρόβαλε, στην αρχή, στην Χρυσή Μητέρα, Χιρανγιαγκάρμπα: που είναι το Κοσμικό Αυγό ή σφαίρα του Σύμπαντος μας. Το Όν εκείνο είναι ασφαλώς ανδρόγυνο και μια απόδειξη αποτελεί η αλληγορία του Μπράχμα που χωρίζεται στα δυο και ξαναδημιουργεί στο ένα από τα μισά του (το θηλυκό Βατς) τον εαυτό του σαν Βιράτζ.

"Το Ένα από το Αυγό, το Έξι και το Πέντε", μας δίνουν τον αριθμό 1065, που είναι η αριθμητική αξία του πρωτογεννημένου (αργότερα ο αρσενικός και θηλυκός Μπράχμα-Πρατζαπάτι), που ανταποκρίνεται αντίστοιχα στους αριθμούς 7, και 14 και 21. Οι Πρατζαπάτι, όπως και οι Σεφιρόθ, είναι μόνο επτά, περιλαμβανομένης και της συνθετικής Σεφίρα της τριάδας από την οποία ξεπήδησαν. Έτσι από το Χιρανγιαγκάρμπα ή Πρατζαπάτι, τον τριαδικό (πρωταρχική βεντική Τριμούρτι: Αγκνί, Βαγιού και Σούρια), εκπορεύονται οι άλλοι επτά, ή ξανά δέκα, αν χωρίσουμε τους πρώτους τρεις που υπάρχουν στον έναν και ο ένας στους τρεις, που όλοι τους όμως κατανοούνται μέσα σε κείνο το ένα "υπέρτατο" Παραμά, που ονομάζεται Γκούχια, ή "μυστικό" και Σαρβάτμαν, "Υπερ-Ψυχή". "Οι Επτά Κύριοι του Όντος βρίσκονται κρυμμένοι στον Σαρβάτμαν, όπως οι σκέψεις στον εγκέφαλο". Το ίδιο και οι Σεφιρόθ. Είναι είτε επτά, όταν μετριούνται από την ανώτερη τριάδα που αρχίζει από το Κέθερ, είτε δέκα, εξωτερικά. Στο *Μαχαμπαράτα* οι Πρατζαπάτι είναι 21 σε αριθμό, ή δέκα έξι και πέντε (1065), τρεις φορές επτά.¹⁰²

(β) "Το Τρία, το Ένα, το Τέσσερα, το Ένα, το Πέντε" (στο σύνολο τους: δυο φορές επτά) αντιπροσωπεύουν το 31415 - την αριθμητική ιεραρχία των Ντιάνι Τσόχαν των διαφόρων τάξεων και του εσωτερικού ή περιγεγραμμένου κόσμου.¹⁰³ Όταν τοποθετηθεί στα όρια του μεγάλου "Αδιαπέραστου" κύκλου (βλέπε Στάντζα V, σλόκα 6), ονομάζεται επίσης Ντιανιπάσα, το "σχοινί των Αγγέλων"· το "σχοινί" που χωρίζει τον φαινόμενο από τον νοούμενο Κόσμο (χωρίς να πέφτει μέσα στην σφαίρα της τωρινής αντικειμενικής συνείδησης). Αυτός ο αριθμός, όταν δεν διευρύνεται

¹⁰¹ Το 4, που στην αποκρυφιστική αρίθμηση παριστάνεται από την Τετρακτύ, το Ιερό ή Τέλειο Τετράγωνο, είναι ένας Ιερός Αριθμός για όλους τους μυστικιστές κάθε έθνους και φυλής. Έχει μια μοναδική και ταυτόσημη σημασία στον μπραχμανισμό, στον βουδισμό, στην Καμπάλα καθώς και στο αιγυπτιακό και στο χαλδαϊκό αριθμητικό σύστημα, καθώς και σε άλλα παρόμοια συστήματα.

¹⁰² Στην Καμπάλα οι ίδιοι αριθμοί αντιπροσωπεύουν μια αξία του Ιεχωβά δηλαδή 1065. Γιατί οι αριθμητικές αξίες των τριών γραμμάτων που συνθέτουν το όνομα του - Γιόντ, Βάου και δυο φορές Χε - είναι αντιστοίχως 10, 6 και 5, ή ξανά τρεις φορές επτά, 21. "Το Δέκα είναι η Μητέρα της Ψυχής, γιατί Ζωή και Φως είναι σ' αυτό ενωμένα", λέει ο Ερμής. "Γιατί ο αριθμός ένα γεννήθηκε από το Πνεύμα και ο αριθμός δέκα από την ύλη (χάος, θηλυκό). Η ένωση έφτιαξε το δέκα· το δέκα, την ένωση" (*Βιβλίο των Κλειδιών*). Με την βοήθεια της Τεμουρά, της αναγραμματικής μεθόδου της Καμπάλα, και την γνώση του 1065 (21), μπορεί να αποκτηθεί μια συμπαντική επιστήμη σχετικά με τον Κόσμο και τα μυστήριά του (Ραβίνος Γιόγκελ). Οι Ραβίνοι θεωρούν τους αριθμούς 10, 6 και 5 σαν τους πιο ιερούς απ' όλους.

¹⁰³ Μπορούμε να πούμε στον αναγνώστη ότι ένας Αμερικανός Καμπαλιστής ανακάλυψε τώρα τον ίδιο αριθμό και για τους Ελοΐμ. Έφτασε στους Ιουδαίους από την Χαλδαία. Βλέπε "Εβραϊκή Μυθολογία" του Ράλστον Σκίνερ (ΜακΜίλαν Λοτζ, Νο 141), στην *Τεκτονική Επιθεώρηση*, τόμ. 63, Ιούλιος, 1885.

από μεταλλαγή και διαστολή, είναι πάντα 31415, αναγραμματικά και καμπαλιστικά, όντας ταυτόχρονα ο αριθμός του κύκλου και της μυστικής Σβάστικα, δηλαδή για άλλη μια φορά δυο φορές επτά. Γιατί με οποιονδήποτε τρόπο και αν μετρηθούν αυτά τα δυο σύνολα αριθμών, όταν προστεθούν χωριστά ο ένας αριθμός με τον άλλον, με οποιονδήποτε τρόπο - είτε σταυρωτά, είτε από τα δεξιά, είτε από τα αριστερά - δίνουν πάντα άθροισμα δεκατέσσερα. Μαθηματικά αντιπροσωπεύουν τον γνωστό υπολογισμό: δηλαδή ότι ο λόγος της διαμέτρου ενός κύκλου προς την περιφέρεια του είναι 1 προς 3,1415 - η αξία του π όπως ονομάζεται αυτός ο λόγος - και το σύμβολο π πάντα χρησιμοποιούταν στους μαθηματικούς τύπους για να εκφράσει αυτόν τον λόγο. Αυτή η ομάδα των αριθμών πρέπει να έχει το ίδιο νόημα, αφού το 1:314.159 και επίσης το 1:3:1.415 (αντί για), 927 χρησιμοποιούνται στους μυστικούς υπολογισμούς για να εκφράσουν τους διαφόρους κύκλους και τις εποχές του "πρωτογεννημένου", ή 311.040.000.000.000 με κλάσματα, που μας δίνει το ίδιο: 13.415, μέσω μιας διαδικασίας με την οποία δεν θα ασχοληθούμε προς το παρόν. Και μπορεί να φανεί ότι ο Ράλστον Σκίνερ, συγγραφέας του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*, διαβάσει την εβραϊκή λέξη *Alhim* με τις ίδιες αριθμητικές αξίες, παραλείποντας, όπως ειπώθηκε, τα μηδενικά και με μετάθεση - 13.514: αφού το \aleph (α) είναι 1, το \beth (λ) είναι 3 (ή 30), το π (χ) είναι 5, το ι (ι) είναι 1 αντί για το 10, και το μ (μ) είναι 4 (40), και αναγραμματικά: 31.415 όπως εξηγεί ο ίδιος.

Έτσι, ενώ στον μεταφυσικό κόσμο ο κύκλος με το κεντρικό Σημείο δεν έχει αριθμό και ονομάζεται Ανουπαντάκα (χωρίς γονείς και χωρίς αριθμό), δηλαδή, δεν μπορεί να μπει σε κανένα υπολογισμό, αντίθετα στον εκδηλωμένο κόσμο το κοσμικό Αυγό ή Κύκλος περικλείεται μέσα στις ομάδες που ονομάζονται Γραμμή, Τρίγωνο, Πεντάγωνο, δεύτερη Γραμμή και Κύβος (ή τετράγωνο, ή 13514) και όταν το Σημείο, έχοντας γεννήσει μια Γραμμή, γίνεται μια διάμετρος η οποία αντιπροσωπεύει τον ανδρόγυνο Λόγο, τότε οι αριθμοί γίνονται 31415, ή ένα τρίγωνο, μια γραμμή, ένας κύβος, μια δεύτερη γραμμή και ένα πεντάγωνο. "Όταν ο Γιος χωρίζεται από την Μητέρα, γίνεται ο Πατέρας", μιας και η διάμετρος αντιπροσωπεύει την Φύση, ή την θηλυκή αρχή. Γι' αυτό έχει ειπωθεί: "Στον κόσμο της ύπαρξης το ένα Σημείο γονιμοποιεί την Γραμμή - την Παρθένα Μήτρα του Κόσμου (το αυγόμορφο μηδέν) - και η άσπιλη Μητέρα γεννάει την μορφή που συνδυάζει όλες τις μορφές". Ο Πρατζαπάτι ονομάζεται ο πρώτος προδημιουργών αρσενικός και "σύζυγος της Μητέρας του".¹⁰⁴ Αυτό δίνει την βασική νότα για όλους τους μετέπειτα θείους γιους από άσπιλες μητέρες. Ενισχύεται σημαντικά από το γεγονός ότι η Άννα (το όνομα της Μητέρας της Παρθένου Μαρίας), που τώρα από την ρωμαιοκαθολική εκκλησία εμφανίζεται ότι γέννησε την κόρη της με άμωμο τρόπο ("η Μαρία συλλήφθηκε χωρίς αμάρτημα"), προέρχεται από το χαλδαϊκό Άνα, ουρανός ή Αστρικό Φως, *Άνιμα Μούντι*. Έτσι η Αναϊτίς, Ντέβι-ντούργκα, η σύζυγος του Σίβα, ονομάζεται επίσης Άνναπούρνα και Κανιά, η Παρθένος, "Ούμα-Κανιά" όντας το εσωτερικό της όνομα, που σημαίνει η "Παρθένος του φωτός: το Αστρικό Φως σε μια από τις πολλαπλές όψεις του.

(γ) Οι Ντεβά, Πιτρί, Ρίσι, οι Σούρα και οι Άσουρα, οι Ντάπια και Αντιτιά, οι Νταναβά και οι Γκανταρβά κ.τ.λ., κ.τ.λ., έχουν όλοι τα συνώνυμά τους στην Μυστική Δοξασία μας, όπως και στην Καμπάλα και στην εβραϊκή αγγελολογία, αλλά είναι περιττό να δώσουμε τα αρχαία ονόματα τους, γιατί αυτό θα δημιουργούσε απλώς σύγχυση. Πολλοί απ' αυτούς μπορούν τώρα να βρεθούν ακόμα και στην χριστιανική ιεραρχία των θείων και ουρανίων δυνάμεων. Όλοι αυτοί οι θρόνοι και οι Κυριαρχίες, οι Αρετές και οι Αρχές, οι Χερουβείμ, Σεραφείμ και δαίμονες, οι διάφοροι κάτοικοι του Αστρικού Κόσμου, είναι τα σύγχρονα αντίγραφα των αρχαϊκών πρωτοτύπων. Ο ίδιος ο συμβολισμός στα ονόματα τους, όταν μεταγραφούν και διευθετηθούν στα Ελληνικά και στα Λατινικά, αρκεί για να το δείξει, όπως θα αποδειχθεί σε αρκετές περιπτώσεις αργότερα.

Τα "Ιερά Ζώα" απαντώνται τόσο στην Βίβλο όσο και στην Καμπάλα και έχουν το νόημα τους (ένα πολύ βαθύ νόημα) στην σελίδα της αρχής της Ζωής. Στο έργο *Σεφέρ Γιετσιρά* αναφέρεται ότι ο "θεός σκάλισε στο Άγιο Τέσσερα τον θρόνο της δόξας του, τους Οφανείμ (Τροχοί ή Κοσμικές

¹⁰⁴ Βρίσκουμε την ίδια έκφραση στην Αίγυπτο. Μουτ σημαίνει, αρχικά, "Μητέρα" και δείχνει τον χαρακτήρα που της έχει αποδοθεί στην τριάδα αυτής της χώρας. Ήταν τόσο η μητέρα όσο και η σύζυγος του Άμεν, του οποίου ένας από τους βασικούς τίτλους ήταν "ο σύζυγος της μητέρας του". Στην θεά Μουτ απευθύνονται, χρησιμοποιώντας τις εκφράσεις "κυρία μας", "Βασίλισσα του Ουρανού" και "της Γης", "μοιραζόμενη τους τίτλους αυτούς με την άλλη μητέρα-θεά την Ίσιδα, Χάθορ κ.τ.λ." (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, 1883, σελ. 168).

Σφαίρες), τους Σεραφείμ, τα Ιερά Ζώα και τους υπηρετικούς αγγέλους και απ' αυτά τα τρία (τον Αέρα, το Νερό και το Πυρ ή Αιθέρα) έφτιαξε την κατοικία του".¹⁰⁵ Έτσι φτιάχτηκε ο κόσμος "μέσω τριών Σεραφείμ: Σέφερ, Σέφαρ και Σίππερ"· ή "μέσω Αριθμού, Αριθμών και Αριθμημένων". Με το αστρονομικό κλειδί αυτά τα "Ιερά Ζώα" έγιναν τα σημεία του Ζωδιακού.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – Συνέχεια

4. ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ: Η ΘΕΙΑ ΕΠΤΑΔΙΚΟΤΗΤΑ. ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΗΚΟΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ, ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ, ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΤΑ (α). ΑΥΤΟΙ (οι "σπινθήρες") ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΙΓΩΝΑ, ΚΥΒΟΙ, ΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΑΣΤΕΣ – ΓΙΑΤΙ ΕΤΣΙ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΙΝΤΑΝΑ – Ο ΟΪ-ΧΑ-ΧΟΥ (μεταλλαγή του Οεαοχόο) (β).¹⁰⁶

(α) Ο Σλόκα αυτός δίνει ξανά μια σύντομη ανάλυση των Ιεραρχιών των Ντιάνι Τσόχαν, που στην Ινδία ονομάζονται Ντέβα (θεοί), ή των συνειδητών νοημόνων δυνάμεων στην Φύση. Σ' αυτήν την Ιεραρχία αντιστοιχούν οι πραγματικοί τύποι στους οποίους μπορεί να διαιρεθεί η ανθρωπότητα. Γιατί η ανθρωπότητα, σαν σύνολο, είναι στην πραγματικότητα μια υλοποιημένη, αν και ακόμα ατελής, έκφρασή της. Η "Στρατιά της Φωνής" είναι ένας όρος που συνδέεται στενά με το μυστήριο του Ήχου και της Ομιλίας, σαν ένα αποτέλεσμα και μια συνέπεια της αιτίας: της θείας Σκέψης. Όπως το εκφράζει πολύ όμορφα ο Π. Κριστιάν, ο διαβασμένος συγγραφέας των έργων *Ιστορία της Μαγείας* και ο *Κόκκινος Άνθρωπος των Κεραμουργείων*, η λέξη που λέγεται από ένα άτομο καθώς και το όνομα του, καθορίζει σε μεγάλο βαθμό το μελλοντικό πεπρωμένο του. Γιατί; Επειδή:

Όταν η Ψυχή (νους) μας δημιουργεί ή επικαλείται μια σκέψη, το αντιπροσωπευτικό σύμβολο αυτής της σκέψης αυτο-χαράσσεται πάνω στο αστρικό ρευστό, που είναι το δοχείο και ο καθρέφτης, θα λέγαμε, όλων των εκδηλώσεων της ύπαρξης.

Το σύμβολο εκφράζει το πράγμα: το πράγμα είναι η (κρυμμένη ή απόκρυφη) δύναμη του συμβόλου.

Η προφορά μιας λέξης σημαίνει επίκληση και παρουσίαση μιας σκέψης· η μαγνητική δυνατότητα της ανθρώπινης ομιλίας είναι η αρχή κάθε εκδήλωσης στον Απόκρυφο Κόσμο. Με την εκφώνηση ενός Ονόματος, δεν καθορίζεται απλώς ένα Ον (μια Οντότητα), αλλά τοποθετείται και καταδικάζεται μέσω της εκπομπής της Λέξης (Ρήματος) στην επίδραση μιας ή περισσότερων απόκρυφων δυνάμεων. Για τον καθένα μας, τα πράγματα είναι αυτά που (ο Λόγος) τα κάνει να είναι, όταν τα ονομάζει. Ο Λόγος (Ρήμα) ή η ομιλία κάθε ανθρώπου είναι, σχεδόν ασυνείδητα για τον ίδιο, μια ΕΥΛΟΓΙΑ ή μια ΚΑΤΑΡΑ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η τωρινή μας άγνοια σχετικά με τις ιδιότητες ή τα χαρακτηριστικά της ΙΔΕΑΣ καθώς και σχετικά με τα χαρακτηριστικά και τις ιδιότητες της ΥΛΗΣ, είναι συχνά μοιραία για μας.

Ναι, τα ονόματα (και οι λέξεις) είναι ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑ ή ΒΛΑΒΕΡΑ. Κατά μια έννοια είναι δηλητηριώδη ή ζωογονητικά, σύμφωνα με τις κρυμμένες επιρροές που προσδόθηκαν από την Υπέρτατη Σοφία στα στοιχεία τους, δηλαδή στα ΓΡΑΜΜΑΤΑ που τα αποτελούν και στους ΑΡΙΘΜΟΥΣ που αντιστοιχούν σ' αυτά τα γράμματα.

¹⁰⁵ Αυτή είναι η ακριβής μετάφραση από τα Τμήματα IX και X του Κεφαλαίου I. "Δέκα Σεφίροθ προβάλλουν από το Αλάθητο: Μια είναι Εκείνη, το Πνεύμα των Ελοΐμ των Ζωών... που ζει για αιωνιότητες! Φωνή και Πνεύμα και Λέξη και αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα. Δυο: Πνεύμα από Πνεύμα. Σχεδίασε και πελέκησε μ' αυτά είκοσι δυο γράμματα θεμελίωσης, τρεις Μητέρες, επτά Διπλά και Δώδεκα Απλά και ένα πνεύμα απ' αυτά. Τρία: Νερό από πνεύμα· σχεδίασε και πελέκησε μ' αυτά το άγιο και το κενό, την λάσπη και την γη. Τα σχεδίασε σαν παρτέρι, τα πελέκησε σαν τοίχο, τα σκέπασε σαν καλντερίμι. Τέσσερα: Πυρ από νερό. Σχεδίασε και πελέκησε τον θρόνο της δόξας και τους τροχούς και τους σεραφείμ και τα άγια ζώα και τους υπηρετικούς αγγέλους και από τα τρία θεμελίωσε την κατοικία του - όπως ειπώθηκε, φτιάχνει τους αγγέλους του πνεύματα και τους λειτουργούς του πύρινης φλόγες!" (Ψαλμοί, ρδ, 4). Όπου τα λόγια "θεμελίωσε την κατοικία του" δείχνουν καθαρά ότι στην Καμπάλα, όπως και στον Ινδουισμό, η θεότητα εθεωρείτο σαν το Σύμπαν και αρχικά δεν ήταν ο εξω-κοσμικός θεός, που είναι τώρα.

¹⁰⁶ Η κυριολεκτική σημασία της λέξης, στους Ανατολικούς Αποκρυφιστές του Βορρά, είναι κυκλικός άνεμος, ανεμοστρόβιλος. Αλλά σ' αυτήν την περίπτωση είναι ένας όρος που δείχνει την ασταμάτητη και αιώνια Κοσμική Κίνηση, ή μάλλον την Δύναμη που την κινεί – η οποία Δύναμη σιωπηρά γίνεται αποδεκτή σαν η θεότητα, αλλά ποτέ δεν αναφέρεται. Είναι η αιώνια Καράνα, η παντοτινά – ενεργός Αιτία.

Αυτό είναι απόλυτα αληθινό σαν μια εσωτερική διδασκαλία αποδεκτή από όλες τις Ανατολικές σχολές αποκρυφισμού. Στο σανσκριτικό, καθώς επίσης και στο εβραϊκό και σε όλα τα άλλα αλφάβητα, κάθε γράμμα έχει την απόκρυφη σημασία του και την λογική του, είναι μια αιτία και ένα αποτέλεσμα μιας προηγούμενης αιτίας και ένας συνδυασμός τους πολύ συχνά παράγει τα πιο μαγικά αποτελέσματα. Ειδικά τα φωνήεντα περιέχουν τις πιο απόκρυφες και φοβερές δυνατότητες. Τα *μάντραμ* (εσωτερικά, μαγικά μάλλον, παρά θρησκευτικά) ψέλνονται από τους μπραχμάνους και το ίδιο και οι *Βέντα* καθώς και άλλα κείμενα.

Η "Στρατιά της Φωνής", είναι το πρωτότυπο του "Στρατού του Λόγου" ή της "ΛΕΞΗΣ" του *Σεφέρ Γιετσιρά*, που ονομάζεται στην Μυστική Δοξασία "ο Ένας Αριθμός που πρόβαλε από τον Μη-Αριθμό": η Μια Αιώνια Αρχή. Η εσωτερική θεογονία αρχίζει με το Ένα, εκδηλωμένο και επομένως μη αιώνιο στην παρουσία και στην ύπαρξή του, αν και αιώνιο στην ουσία του. Είναι ο αριθμός των αριθμών και των αριθμημένων όπου οι τελευταίοι προβάλλουν από την Φωνή, την θηλυκή Βατς, Σαταρούπα "των εκατό μορφών", ή Φύση. Από αυτόν τον αριθμό 10, ή δημιουργική φύση, την Μητέρα (το απόκρυφο μηδέν, ή "τίποτε", προδημιουργώντας και πολλαπλασιάζοντας συνεχώς σε ένωση με την Μονάδα, "I", ένα, ή το Πνεύμα της Ζωής), πρόβαλε ολόκληρο το Σύμπαν.

Στην *Ανουγκίτα* (κεφ. VI) αναφέρεται μια συνομιλία ανάμεσα σε έναν μπραχμάνο και στην σύζυγό του, σχετικά με την προέλευση της Ομιλίας και τις απόκρυφες ιδιότητές της.¹⁰⁷ Η γυναίκα ρωτάει πώς ήρθε σε ύπαρξη η Ομιλία και ποιο προηγήθηκε του άλλου: η Ομιλία ή ο Νους; Ο μπραχμάνος της λέει ότι ο Απανά (εισπνεόμενη πνοή) γινόμενος κύριος, μεταβάλλει εκείνη την διάνοια, που δεν κατανοεί την Ομιλία ή τις Λέξεις σε μια κατάσταση του Απανά και έτσι ανοίγει τον Νου. Και στο σημείο αυτό της διηγείται μια ιστορία, έναν διάλογο ανάμεσα στην Ομιλία και στον Νου. Και οι δυο πήγαν στον Εαυτό του Όντος (δηλαδή στον ατομικό Ανώτερο Εαυτό, όπως πιστεύει ο Νιλακάντα, στον Πρατζαπάτι, σύμφωνα με τον σχολιαστή Άρτζουνα Μίσρα) και του ζήτησαν να διαλύσει τις αμφιβολίες τους και να κρίνει ποιο από τα δυο προηγήθηκε και ήταν ανώτερο από το άλλο. Σ' αυτό ο Κύριος απάντησε: "Ο Νους (είναι ανώτερος)". Αλλά η Ομιλία απάντησε στον Εαυτό του Όντος λέγοντας: "Εγώ, πραγματικά, ενδίδω στις επιθυμίες σου", εννοώντας ότι με την ομιλία απέκτησε αυτό που επιθυμούσε. Τότε ο Εαυτός της είπε ότι υπάρχουν δυο νόες: ο "κινητός" και ο "ακίνητος". "Ο ακίνητος, πράγματι, είναι μέσα μου", είπε, "ο κινητός είναι στην δική σου κυριαρχία", (δηλαδή της Ομιλίας) στο πεδίο της ύλης. "Απ' αυτόν είσαι ανώτερη".

Αλλά εφόσον, ω χαριτωμένη, ήρθες προσωπικά να μου μιλήσεις (με τον τρόπο που το έκανες, δηλαδή περήφανα), γι' αυτό, ω Σαρασβάτι, ποτέ δεν θα μιλάς μετά από (σκληρές) εκπνοές. Η θεά Ομιλία [Σαρασβάτι, μια μεταγενέστερη μορφή ή όψη της Βατς, θεά επίσης και της μυστικής γνώσης ή Εσωτερικής Σοφίας], πράγματι, κατοικεί πάντα ανάμεσα στον Πρανά και στον Απανά. Αλλά, ω ευγενικά, πηγαίνοντας με τον άνεμο Απανά (ζωτικός σέρας), αν και ωθούμενη... χωρίς τον Πρανά (πνοή εκπνοής), έτρεξε στον Πρατζαπάτι [Μπράχμα] λέγοντας, "Σε ικετεύω, ω σεβάσμιε κύριε!" Και τότε ο Πρανά εμφανίστηκε ξανά τρέφοντας την Ομιλία. Γι' αυτό η Ομιλία ποτέ δεν μιλάει ύστερα από [σκληρή ή βαθιά] εκπνοή. Είναι πάντα θορυβώδης ή αθόρυβη. Απ' αυτές τις δυο, η αθόρυβη είναι ανώτερη από την θορυβώδη (ομιλία)... Η (ομιλία) που παράγεται στο σώμα μέσω του Πρανά και η οποία ύστερα πηγαίνει [μετασχηματίζεται] στον Απανά και ύστερα αφομοιώνεται με τον Ουντάνα [φυσικά όργανα της Ομιλίας]... τότε (τελικά) διαμένει στο Σαμάνα [στον αφαλό με την μορφή ήχου, σαν η υλική αιτία όλων των λέξεων', λέει ο Άρτζουνα Μίσρα]. Έτσι μίλησε πρώτα η Ομιλία. Επομένως ο νους διακρίνεται εξαιτίας του ότι είναι ακίνητος και η θεά [Ομιλία] εξαιτίας του ότι είναι κινητή.

Αυτή η αλληγορία βρίσκεται στην ρίζα του απόκρυφου νόμου, ο οποίος απαιτεί σιωπή σχετικά με την γνώση ορισμένων μυστικών και αόρατων πραγμάτων που γίνονται αντιληπτά μόνο

¹⁰⁷ Η *Ανουγκίτα* αποτελεί μέρος του Ασραμέντα Πάρβαν του *Μαχαμπαράτα*. Ο μεταφραστής της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, που εκδόθηκε από τον Μαξ Μύλερ, την θεωρεί σαν μια συνέχιση της *Μπάγκαβαντ Γκιτά*. Το πρωτότυπο της είναι μια από τις αρχαιότερες *Ουπανισάντ*.

από τον πνευματικό νου (την 6η αίσθηση) και τα οποία δεν μπορούν να εκφραστούν με την "θορυβώδεια" ή προφερόμενη ομιλία. Ο Άρτζουνα Μίσρα λέει πως αυτό το κεφάλαιο της *Ανουγκίτα* εξηγεί τον *πραναγιάμα*, ή έλεγχο της αναπνοής στις ασκήσεις γιόγκα. Αυτός ο τρόπος, όμως, χωρίς την προηγούμενη απόκτηση ή τουλάχιστον πλήρη κατανόηση των δυο ανωτέρων αισθήσεων - από τις οποίες υπάρχουν επτά, όπως θα δείξουμε - ανήκει μάλλον στον κατώτερο γιόγκα. Ο ονομαζόμενος *χάτα γιόγκα* αποδοκιμαζόταν πάντα από τους άρχατ. Δεν κάνει καλό στην υγεία και από μόνος του δεν μπορεί ποτέ να αναπτυχθεί σε *ράτζα γιόγκα*. Η ιστορία αυτή αναφέρεται για να δείξει πόσο αδιαχώριστα είναι συνδεδεμένα - στην μεταφυσική της αρχαιότητας - τα νοήμονα όντα, ή μάλλον οι "Διάνοιες", με κάθε αίσθηση ή λειτουργία σωματική ή νοητική. Ο απόκρυφος ισχυρισμός πως υπάρχουν επτά αισθήσεις στον άνθρωπο, όπως και στην φύση, όπως υπάρχουν και επτά καταστάσεις συνειδησης, επιβεβαιώνεται στο ίδιο έργο, κεφάλαιο VII, σχετικά με τον *πρατιαχάρα* (συγκράτηση και έλεγχος των αισθήσεων, ενώ ο *πραναγιάμα* είναι η συγκράτηση και έλεγχος των "ζωτικών ανέμων" ή πνοής). Ο μπραχμάνος σ' αυτό το κεφάλαιο μιλάει για την σύσταση των επτά θυσιαστών ιερέων (χότρι). Λέει:

Η μύτη και τα μάτια και η γλώσσα και το δέρμα και τα αυτιά σαν ο πέμπτος [ή όσφρηση, όραση, γεύση, αφή και ακοή], νους και κατανόηση, αυτοί είναι οι επτά θυσιαστές ιερείς, τοποθετημένοι χωριστά [οι οποίοι], διαμένοντες σε ένα μικροσκοπικό χώρο... δεν αντιλαμβάνονται ο ένας τον άλλον. [Σ' αυτό το αισθητό πεδίο, κανένας απ' αυτούς εκτός από τον νου· γιατί ο νους λέει:] Η μύτη δεν μυρίζει χωρίς εμένα.. το μάτι δεν συλλαμβάνει τα χρώματα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Εγώ είμαι ο αιώνιος αρχηγός όλων των στοιχείων [δηλαδή αισθήσεων]. Χωρίς εμένα, οι αισθήσεις δεν λάμπουν, σαν μια άδεια κατοικία, ή σαν φωτιές που οι φλόγες τους έχουν σβήσει. Χωρίς εμένα, όλα τα όντα σαν καύσιμο μισό ξερό και μισό υγρό, δεν καταφέρνουν να κατανοήσουν τις ποιότητες ή τα αντικείμενα, όση προσπάθεια και αν κάνουν οι αισθήσεις.¹⁰⁸

Αυτό, φυσικά, μόνο σε σχέση με τον νου στο πεδίο των αισθήσεων. Ο πνευματικός νους (το ανώτερο τμήμα ή όψη του απρόσωπου *μάνας*) δεν αντιλαμβάνεται τις αισθήσεις στον φυσικό άνθρωπο. Διαβάζοντας τα κεφάλαια VII και VIII αυτού του πολύτιμου έργου (στην φιλοσοφία και την μυστική γνώση), αντιλαμβάνεται κανείς πόσο καλά γνώριζαν οι αρχαίοι τον συσχετισμό των δυνάμεων και όλων των πρόσφατα ανακαλυμμένων φαινομένων των νοητικών και φυσικών ιδιοτήτων και λειτουργιών, καθώς και πολλά άλλα μυστήρια. Διαβάστε την διαμάχη των αισθήσεων σχετικά με την αντίστοιχη ανωτερότητά τους και την προσφυγή τους στον Μπράχμα, τον κύριο όλων των πλασμάτων, σαν κριτή τους.

Είσατε όλες ανώτερες και μη ανώτερες [ή ανώτερες σε αντικείμενα, όπως λέει ο Άρτζουνα Μίσρα, αφού καμιά δεν εξαρτάται από την άλλη]. Όλες κατέχετε τις ιδιότητες των άλλων. Όλες είστε ανώτερες στην αντίστοιχη σφαίρα σας, και όλες στηρίζετε η μια την άλλη. Υπάρχει μια ακίνητη (ζωτικός άνεμος) [ή πνοή, η ονομαζόμενη "γιογκική εισπνοή", που είναι η πνοή του Ενός ή Ανώτερου Εαυτού]. Αυτή είναι ο δικός μου Εαυτός, (αλλά) συσσωρευμένος σε αναρίθμητες (μορφές).

Αυτή η Πνοή, Φωνή, Εαυτός ή "Άνεμος" (πνεύμα;) είναι η σύνθεση των Επτά Αισθήσεων, ιδεατά όλες οι μικρότερες θεότητες και εσωτερικά η επτάδα και η "Στρατιά της ΦΩΝΗΣ".

(β) Ύστερα βλέπουμε την Κοσμική ύλη να διασκορπίζεται και να σχηματίζει στοιχεία· συγκεντρωμένη στο μυστικό τέσσερα μέσα στο πέμπτο στοιχείο: Αιθέρας, το υπόστρωμα του Ακασά, Άνιμα Μούντι ή Μητέρα του Κόσμου. "Σημεία, Γραμμές, Τρίγωνα, Κύβοι, Κύκλοι" και τελικά "Σφαίρες"· γιατί ή πώς; Επειδή, λέει το Σχόλιο, τέτοιος είναι ο πρώτος νόμος της Φύσης και επειδή η Φύση γεωμετρει συμπαντικά σε όλες τις εκδηλώσεις της. Υπάρχει ένας έμφυτος νόμος – όχι μόνο στην πρωταρχική, αλλά και στην εκδηλωμένη ύλη του φαινομενικού πεδίου μας – με τον οποίο η Φύση συνδυάζει τις γεωμετρικές μορφές της και έπειτα τα σύνθετα στοιχεία της και στον

¹⁰⁸ *Ανουγκίτα*, μετάφραση Κ. Τελάνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*. Αυτό δείχνει ότι οι σύγχρονοι όλους τους περασμένους και τωρινούς Χέγκελ, Μπέρκλεϋ, Σοπενχάουερ, Χάρτμαν, Χέρμπερτ Σπένσερ καθώς και όλοι οι σύγχρονοι Υλο-ιδεαλιστές δεν είναι παρά άπειροι αντιγραφείς της απόμακρης αρχαιότητας.

οποίο δεν υπάρχει θέση για το τυχαίο ή την σύμπτωση. Είναι θεμελιώδης νόμος του Αποκρυφισμού ότι δεν υπάρχει ανάπαυση ή σταμάτημα της κίνησης στην Φύση.¹⁰⁹ Αυτό που μοιάζει με ανάπαυση δεν είναι παρά η μεταβολή της μιας μορφής σε μια άλλη, όπου η μεταβολή της ουσίας συμβαδίζει με την μεταβολή της μορφής - όπως διδασκόμαστε στην απόκρυφη φυσική, η οποία φαίνεται έτσι ότι προηγήθηκε στο θέμα της ανακάλυψης της "διατήρησης της ύλης" αρκετό καιρό. Το αρχαίο Σχόλιο¹¹⁰ στην Στάντζα IV λέει:

"Η Μητέρα είναι το πύρινο Ψάρι της Ζωής. Σκορπίζει τα αυγά της και η Πνοή [Κίνηση] τα θερμαίνει και τα κινητοποιεί. Οι κόκκοι [των αυγών] σύντομα προσκολλώνται μεταξύ τους και σχηματίζουν το πυκνώματα του Ωκεανού [του Χώρου]. Τα μεγαλύτερα κομμάτια συγκολλώνται και δέχονται καινούργια αυγά: σε πύρινες τελείες, τρίγωνα και κύβους, που ωριμάζουν και την καθορισμένη ώρα μερικά από τα κομμάτια αποσπώνται και παίρνουν σφαιροειδή μορφή, μια διαδικασία την οποία υφίστανται μόνο όταν δεν συσχετίζονται με τα άλλα. Έπειτα ο νόμος Μη... μπαίνει σε λειτουργία. Η κίνηση [η Πνοή] γίνεται ανεμοστρόβιλος και τα θέτει σε περιστροφική κίνηση".¹¹¹

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – Συνέχεια

5... ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ:

"ΣΚΟΤΑΔΙ", ΤΟ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ, Ή Ο ΜΗ-ΑΡΙΘΜΟΣ, ΑΝΤΙ-ΝΙΝΤΑΝΑ

ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ: Ο Ο (για Χ, άγνωστη ποσότητα):

I. Ο ΑΝΤΙ-ΣΑΝΑΤ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ (α).

II. Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ΣΒΑΜΠΑΒΑΤ, ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ, ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ.¹¹²

III. ΤΟ "ΑΜΟΡΦΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ" (Άρουπα)

ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ Ο (απεριόριστο κύκλο) (β), ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΕΣΣΕΡΑ, ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΟΥΠΙΑ (υποκειμενικό, άμορφο) ΣΥΜΠΑΝ. ΥΣΤΕΡΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ "ΓΙΟΙ", ΟΙ ΕΠΤΑ ΜΑΧΗΤΕΣ, Ο ΕΝΑΣ, Ο ΟΓΔΟΟΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΤΗΚΕ (γ), ΚΑΙ Η ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΩΤΟΔΟΤΗΣ (Μπάσκαρα) (δ).

(α) Το "Άντι-Σανάτ", μεταφραζόμενο κυριολεκτικά, σημαίνει ο Πρώτος ή "πρωταρχικός" αρχαίος, όνομα που ταυτίζει τον καμπαλιστικό "Αρχαίο των Ημερών" και τον "Άγιο Αρχαίο" (Σεφίρα και Αδάμ-Κάδμο) με τον Μπράχμα τον Δημιουργό, ονομαζόμενο επίσης Σανάτ εκτός από τα άλλα ονόματα και τίτλους του.

¹⁰⁹ Η γνώση αυτού ακριβώς του νόμου επιτρέπει στον άρχατο να εκδηλώσει τις σίντι ή τα διάφορα φαινόμενα, όπως διάλυση της ύλης και μεταφορά των αντικειμένων από ένα μέρος σε ένα άλλο.

¹¹⁰ Υπάρχουν αρχαία Σχόλια με σύγχρονα γλωσσάρια, που έχουν προστεθεί στις Στάντζες, επειδή τα Σχόλια στην συμβολική τους γλώσσα είναι συνήθως τόσο δύσκολο να κατανοηθούν όσο και οι ίδιες οι Στάντζες.

¹¹¹ Σε ένα επιστημονικό έργο, *Η Σύγχρονη Γένεση*, ο συγγραφέας, αιδ. Ο. Σλώτερ, κριτικάροντας την θέση που πήραν οι αστρονόμοι, ρωτάει: "Είναι λυπηρό το ότι οι υποστηρικτές αυτής της θεωρίας [των νεφελωμάτων] δεν ασχολήθηκαν περισσότερο με την ανάλυσή της [της αρχής της περιστροφής]. Κανένας δεν καταδέχεται να μας δώσει μια λογική εξήγηση γι' αυτό. Πώς γίνεται και η διαδικασία της ψύξης και της συστολής της μάζας μεταδίδει σ' αυτήν μια περιστροφική κίνηση;" [Αναφερόμενο από τον Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, 1883, σελ. 94]. Το ερώτημα αναλύεται διεξοδικά στην Προσθήκη αυτού του έργου. Δεν είναι η υλιστική επιστήμη εκείνη που θα μπορέσει να το λύσει. "Η κίνηση είναι αιώνια στο ανεκδήλωτο και περιοδική στο εκδηλωμένο", λέει μια απόκρυφη διδασκαλία. Μόνο όταν "η θερμότητα που προκλήθηκε από την κάθοδο της ΦΛΟΓΑΣ στην πρωταρχική ύλη αναγκάζει τα μόριά της να κινηθούν, μόνο τότε η κίνηση γίνεται Ανεμοστρόβιλος". Μια σταγόνα ενός υγρού παίρνει σφαιροειδή μορφή που οφείλεται στο ότι τα άτομά της κινούνται γύρω από τον εαυτό τους στην έσχατη, αδιάλυτη και νοούμενη ουσία τους' αδιάλυτη για την φυσική επιστήμη τουλάχιστον.

¹¹² Που μας κάνει δέκα, ή τον τέλειο αριθμό ο οποίος αποδίδεται στον "Δημιουργό", όνομα που δίνεται στο σύνολο των Δημιουργών συγχωνευμένων από τους Μονοθεϊστές, σε Ένα, όπως οι "Ελοΐμ", Αδάμ-Κάδμος, ή Σεφίρα, το Στέμα, είναι η ανδρόγυνη σύνθεση των 10 Σεφίρθ, που αντιπροσωπεύει το σύμβολο του εκδηλωμένου Σύμπαντος στην εκλαϊκευμένη Καμπάλα. Οι εσωτερικοί Καμπαλιστές, όμως, ακολουθώντας τους Ανατολικούς αποκρυφιστές, διαιρούν το ανώτερο Σεφίροθικό τρίγωνο από τα υπόλοιπα (ή Σεφίρα, Χοχμά και Μπινά), που μας αφήνει έτσι επτά Σεφίρθ. Όσο για τον Σβαμπάβατ, οι Ανατολιστές εξηγούν ότι ο όρος σημαίνει την Συμπαντική πλαστική ύλη που διαχύθηκε στον Χώρο, με μια ελαφρά, ίσως, σχέση με τον αιθέρα της επιστήμης. Αλλά οι αποκρυφιστές τον ταυτίζουν με τον "ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ" στο μυστικιστικό πεδίο (βλέπε παρακάτω).

Σβαμπάβατ είναι η μυστική Ουσία, η πλαστική ρίζα της υλικής Φύσης: "Αριθμοί" όταν εκδηλώθηκε και ο Αριθμός, στην Ενότητα της Ουσίας του στο ανώτατο πεδίο. Το όνομα χρησιμοποιείται από τους βουδιστές και είναι συνώνυμο της τετραπλής *Ανιμα Μούντι*, του καμπαλιστικού "Αρχετυπικού Κόσμου" απ' όπου πρόβαλε ο "Δημιουργικός, Σχηματικός και Υλικός Κόσμος", οι Αναλαμπές ή Σπινθήρες: οι διάφοροι άλλοι κόσμοι που περιέχονται στους τελευταίους τρεις. Οι Κόσμοι υπόκεινται όλοι σε Κυβερνήτες ή Βασιλείς: Ρίσι και Πιτρί για τους Ινδούς, Άγγελοι για τους Ιουδαίους και χριστιανούς, θεοί για τους αρχαίους γενικά.

(β) Ο Αυτό σημαίνει ότι ο "Απεριόριστος Κύκλος" (Μηδέν) γίνεται ένα ψηφίο ή αριθμός, μόνο όταν προηγείται απ' αυτόν ένα από τα εννιά ψηφία και έτσι εκδηλώνει την αξία και την δυνατότητά του καθώς η Λέξη ή Λόγος σε ένωση με την ΦΩΝΗ και το Πνεύμα¹¹³ (η έκφραση και πηγή της Συνείδησης), αντιπροσωπεύει τα εννιά ψηφία και έτσι σχηματίζει – μαζί με το Μηδέν – την Δεκάδα η οποία περιέχει μέσα της ολόκληρο το Σύμπαν. Η τριάδα σχηματίζει μέσα στον κύκλο την Τετρακτύ ή Ιερό Τέσσερα, το Τετράγωνο μέσα στον Κύκλο όντας το πιο ισχυρό απ' όλα τα μαγικά ψηφία.

(γ) Ο "ένας που Απορρίφθηκε" είναι ο Ήλιος του συστήματός μας. Η εξωτερική απόδοση μπορεί να βρεθεί στις αρχαιότερες σανσκριτικές Γραφές. Στον *Ριγκ Βέντα* ή Άντιτι, "Ο Απεριόριστος" ή άπειρος Χώρος, μεταφράστηκε από τον Μαξ Μύλλερ "το ορατό άπειρο, ορατό με γυμνό μάτι (!), η ατέλειωτη έκταση πέρα από την Γη, πέρα από τα σύννεφα, πέρα από τον ουρανό". Είναι το αντίστοιχο της "Μητέρας-Χώρου", συναιώνιο με το "Σκοτάδι". Αυτή πολύ σωστά ονομάζεται "Μητέρα των θεών", ΝΤΕΒΑ-ΜΑΤΡΙ, γιατί από την δική της Κοσμική μήτρα γεννήθηκαν όλα τα ουράνια σώματα του συστήματός μας: Ήλιος και πλανήτες. Έτσι, αλληγορικά, περιγράφεται ως εξής: "Οκτώ Γιοι γεννήθηκαν από το σώμα της Άντιτι. Προσέγγισε τους θεούς με επτά, αλλά απέρριψε τον όγδοο, το Μαρταντά", τον ήλιο μας. Οι επτά γιοι που ονομάζονται Αντιτιά κοσμικά ή αστρονομικά είναι οι επτά πλανήτες. Και ο Ήλιος που αποκλείστηκε από τον αριθμό τους δείχνει καθαρά ότι ίσως οι Ινδοί να γνώριζαν – και πράγματι γνώριζαν – έναν έβδομο πλανήτη, χωρίς να τον ονομάζουν Ουρανό.¹¹⁴ Αλλά εσωτερικά και θεολογικά, οι Αντιτιά στην πρωταρχική και πιο αρχαία σημασία τους, είναι οι οχτώ και οι δώδεκα μεγάλοι θεοί του Ινδουιστικού Πανθέου. "Οι Επτά επιτρέπουν στους θνητούς να δουν τις κατοικίες τους, αλλά εμφανίζονται μόνο στους άρχατ", λέει ένα αρχαίο ρητό, όπου εδώ οι "κατοικίες τους" αντιπροσωπεύουν τους πλανήτες. Το αρχαίο Σχόλιο δίνει μια αλληγορία και την εξηγεί:

"Οκτώ σπίτια χτίστηκαν από την Μητέρα. Οκτώ σπίτια για τους Οκτώ θείους γιους: τέσσερα μεγάλα και τέσσερα μικρά. Οκτώ ακτινοβόλοι ήλιοι, σύμφωνα με την ηλικία και την χάρη τους. Ο Μπαλ-ι-λου [Μαρταντά] δεν ευχαριστήθηκε, αν και το σπίτι του ήταν το μεγαλύτερο. Άρχισε [να εργάζεται] όπως κάνουν οι μεγάλοι ελέφαντες. Εισέπνευσε [εισρόφησε] στο στομάχι του τους ζωτικούς αέρες των αδελφών του. Θέλησε να τους καταβροχθίσει. Οι τέσσερις μεγάλοι ήταν πολύ μακριά, πέρα, στα όρια των βασιλείων τους [πλανητικό σύστημα]. Δεν ληστεύτηκαν [επηρεάστηκαν] και γέλασαν. 'Κάνε ό,τι θέλεις, Κύριε, δεν

¹¹³ "Σε ένωση με το Πνεύμα και την Φωνή", αναφέρεται στην Αφηρημένη Σκέψη και στην συγκεκριμένη Φωνή, ή την εκδήλωσή της, το αποτέλεσμα της Αιτίας. Ο Αδάμ-Κάδμος ή Τετραγράμματο είναι ο Λόγος στην Καμπάλα. Επομένως αυτή η τριάδα αντιστοιχεί στο ανώτερο τρίγωνο των Κέθερ, Χοχμά και Μπινά, όπου η τελευταία είναι μια θηλυκή δύναμη και ταυτόχρονα ο αρσενικός Ιεχωβά, επειδή μετέχει της φύσης της Χοχμά, ή αρσενικής Σοφίας.

¹¹⁴ Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι ο Ήλιος είναι ένα κεντρικό άστρο και όχι πλανήτης. Και όμως οι αρχαίοι γνώριζαν και λάτρευαν επτά μεγάλους θεούς, εκτός από τον Ήλιο και την Γη. Ποιος ήταν αυτός ο "μυστηριώδης θεός" που ξεχώριζαν; Φυσικά, όχι ο Ουρανός, που ανακαλύφθηκε μόλις το 1781 από τον Χέρσελ. Αλλά δεν θα μπορούσε να ήταν γνωστός με άλλο όνομα; Ο Ραγκόν, ο συγγραφέας του *Απόκρυφου Τεκτονισμού*, λέει: "Επειδή οι Απόκρυφες Επιστήμες και οι αστρονομικοί υπολογισμοί είχαν ανακαλύψει ότι ο αριθμός των πλανητών πρέπει να είναι επτά, οι αρχαίοι οδηγήθηκαν να εισάγουν και τον ήλιο στην κλίμακα των ουράνιων αρμονικών και να τον βάλουν να καταλάβει την κενή θέση. Έτσι, κάθε φορά που αντιλαμβάνονταν μια επιρροή που δεν ανήκε σε κανέναν από τους έξι γνωστούς πλανήτες, την απέδιδαν στον ήλιο, συσχετίζοντας με αυτόν όλες τις επιρροές του Ουρανού, που τους ήταν άγνωστος.

Το λάθος αυτό φαίνεται σημαντικό, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι και τόσο όσον αφορά τα πρακτικά αποτελέσματα, αν απλώς στους Πίνακες των αρχαίων αστρολόγων τοποθετήσουμε τον Ουρανό στη θέση του Ήλιου, ο οποίος δεν είναι πλανήτης αλλά ένα κεντρικό άστρο, σχετικά ακίνητο που περιστρέφεται μόνο γύρω από τον άξονά του, κανονίζοντας έτσι τον χρόνο και τα μέτρα, και το οποίο δεν πρέπει να αποκλείεται από τις αληθινές λειτουργίες του... Η μέρα του Ήλιου πρέπει να γίνει μέρα του Ουρανού (*Urani dies, Urandi*): προσθέτει ο διαβασμένος συγγραφέας.

μπορείς να μας φτάσεις', είπαν. Αλλά οι μικρότεροι έκλαψαν. Παραπονέθηκαν στην Μητέρα. Εκείνη εξόρισε τον Μπαλ-ι-λου στο κέντρο του Βασιλείου της, απ' όπου δεν μπορούσε να κινηθεί. [Από τότε] αυτός [απλώς] παρακολουθεί και απειλεί. Τους κυνηγάει, γυρίζοντας αργά γύρω από τον εαυτό του, ενώ εκείνοι απομακρύνονται γρήγορα από κοντά του και εκείνος ακολουθεί από μακριά την κατεύθυνση στην οποία τα αδέρφια του κινούνται πάνω στο μονοπάτι που περιβάλλει τα σπίτια τους.¹¹⁵ Από κείνη την ημέρα τρέφεται από τον ιδρώτα του σώματος της Μητέρας. Γεμίζει τον εαυτό του με την πνοή και τα σκουπίδια της. Γι' αυτό, τον απαρνήθηκε".

Έτσι, αφού ο "απορριφθείς Γιος" είναι ο Ήλιος μας προφανώς, όπως φαίνεται παραπάνω, οι "Ήλιοι-Γιοι" αναφέρονται όχι μόνο στους πλανήτες μας, αλλά στα ουράνια σώματα γενικά. Όντας ο ίδιος μια αντανάκλαση του Κεντρικού Πνευματικού Ήλιου, ο Σούρια είναι το πρωτότυπο όλων εκείνων των σωμάτων που αναπτύχθηκαν μετά απ' αυτόν. Στους *Βέντα* ονομάζεται Λοκά-Τσάκσου, "το Μάτι του Κόσμου" (του δικού μας πλανητικού κόσμου) και είναι μια από τις τρεις κύριες θεότητες. Ονομάζεται αδιάκριτα Γιος των Ντιάου και της Αντιτι, γιατί δεν γίνεται καμιά διάκριση, ούτε λαμβάνεται υπόψη κανένας σκοπός, σχετικά με το εσωτερικό νόημα. Έτσι απεικονίζεται ότι σύρεται από επτά άλογα και από ένα άλογο με επτά κεφάλια, όπου το πρώτο αναφέρεται στους επτά πλανήτες του και το δεύτερο στην κοινή προέλευση τους από το Ένα Κοσμικό Στοιχείο. Αυτό το "Ένα Στοιχείο" ονομάζεται μεταφορικά "ΠΥΡ". Οι *Βέντα* διδάσκουν ότι "το πυρ είναι αληθινά όλες οι θεότητες".¹¹⁶

Το νόημα της αλληγορίας είναι φανερό, γιατί μας το εξηγεί τόσο το Σχόλιο Ντζιάν όσο και η σύγχρονη επιστήμη, αν και διαφέρουν μεταξύ τους σε αρκετά χαρακτηριστικά. Η αποκρυφιστική δοξασία απορρίπτει την υπόθεση που προκύπτει από την θεωρία του Νεφελώματος· ότι δηλαδή οι (επτά) μεγάλοι πλανήτες αναπτύχθηκαν από την κεντρική μάζα του Ηλίου, τουλάχιστον όχι από αυτόν τον ορατό Ήλιο μας. Φυσικά, η πρώτη συμπύκνωση της Κοσμικής ύλης συνέβη κοντά σε κάποιον κεντρικό πυρήνα, τον πατρικό Ήλιο, αλλά αναφέρεται ότι ο ήλιος μας αποσπάστηκε απλώς πριν από τους άλλους, καθώς η περιστρεφόμενη μάζα συστέλλοταν και έτσι επομένως είναι ο αρχαιότερος, μεγαλύτερος αδελφός τους και όχι ο πατέρας τους. Οι οχτώ Αντιτιά, "οι θεοί", σχηματίστηκαν όλοι από την κεντρική ουσία (κομητική ύλη,¹¹⁷ ή Μητέρα) ή το "Κοσμικό Υλικό", το οποίο είναι ταυτόχρονα η πέμπτη και έκτη ΚΟΣΜΙΚΗ Αρχή, ο Ουπάντι ή βάση της Συμπαντικής Ψυχής. Ακριβώς όπως στον άνθρωπο – τον Μικρόκοσμο – το *Μάνας* (νους, ή ανθρώπινη ψυχή) είναι ο Ουπάντι του *Μπούντι* (θεία ψυχή).

Υπάρχει ένα ολόκληρο ποίημα για τις προγενετικές μάχες που έγιναν από τους αναπτυσσόμενους πλανήτες πριν από τον τελικό σχηματισμό του Κόσμου, οι οποίες ευθύνονται για την φαινομενικά διαταραγμένη θέση των συστημάτων αρκετών πλανητών, το πεδίο των δορυφόρων μερικών απ' αυτούς (του Ποσειδώνα, και του Ουρανού, για παράδειγμα, για τους οποίους οι αρχαίοι υποτίθεται ότι δεν ήξεραν τίποτε), το οποίο ανατράπηκε δίνοντας τους έτσι μια εμφάνιση ανάδρομης κίνησης. Αυτοί οι πλανήτες ονομάζονται *μαχητές*, ή *Αρχιτέκτονες*, και έχουν γίνει αποδεκτοί από την Ρωμαϊκή Εκκλησία σαν οι αρχηγοί των ουρανίων Ομάδων, δείχνοντας έτσι ότι υπάρχει η ίδια παράδοση. Όπως μας λένε, αφού αναπτύχθηκε από τον Κοσμικό Χώρο και πριν από τον τελικό σχηματισμό των πρωταρχικών και την δακτυλιδοποίηση του πλανητικού νεφελώματος, ο Ήλιος απορρόφησε μέσα στα βάθη της μάζας του όση Κοσμική ζωτικότητα μπορούσε, απειλώντας να καταβροχθίσει τους πιο αδύναμους "αδελφούς" του πριν εγκαθιδρυθεί οριστικά ο νόμος της έλξης και της άπωσης - οπότε και άρχισε να τρέφεται "από τα απορρίμματα και τον ιδρώτα της Μητέρας". Με άλλα λόγια, από κείνα τα τμήματα του Αιθέρα (την "πνοή της Συμπαντικής Ψυχής") για την ύπαρξη και την σύνθεση των οποίων η επιστήμη έχει ακόμα απόλυτη

¹¹⁵ Η αστρονομία μας λέει ότι ο Ήλιος περιστρέφεται γύρω από τον άξονά του πάντα προς την ίδια κατεύθυνση προς την οποία κινούνται οι πλανήτες στις αντίστοιχες τροχιές τους.

¹¹⁶ Νάραντα στην *Ανουγκίτα*, κεφ. ΙΧ, 9, και *Αϊταρέγια Μπράχμανα*, του Χάουγκ, σελ. 1.

¹¹⁷ Η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει ότι αυτή η Ουσία της κομητικής ύλης είναι τελείως διαφορετική από οποιοδήποτε χημικό ή φυσικό χαρακτηριστικό που γνωρίζει η σύγχρονη επιστήμη. Είναι ομογενής στην πρωταρχική μορφή της πέρα από τα Ηλιακά Συστήματα και διαφοροποιείται ολοκληρωτικά μόλις περνάει τα όρια της περιοχής της Γης, νοθευόμενη από τις ατμόσφαιρες των πλανητών και την ήδη σύνθετη ύλη του ενδοπλανητικού υλικού, όντας ετερογενής μόνο στον εκδηλωμένο κόσμο μας.

άγνοια. Μια θεωρία τέτοιου είδους προτάθηκε από τον σερ Ουίλιαμ Ρ. Γκροβ,¹¹⁸ ο οποίος διατύπωσε την υπόθεση ότι τα συστήματα "βαθμιαία μεταβάλλονται από ατμοσφαιρικές προσθήκες ή αφαιρέσεις, ή από αυξήσεις ή μειώσεις που προέρχονται από το νεφελώδες υλικό..." Και ακόμα ότι, "ο Ήλιος μπορεί να συμπυκνώσει αεριώδη ύλη καθώς ταξιδεύει στο διάστημα και έτσι μπορεί να παραχθεί θερμότητα". Έτσι, η αρχαϊκή διδασκαλία μοιάζει αρκετά επιστημονική, ακόμα και στην σημερινή εποχή.¹¹⁹ Ο κ. Ο. Μάτιου Ουίλιαμς υποθέτει ότι αυτή η διαχυμένη ύλη ή αιθέρας που είναι το δοχείο των ακτινοβολιών θερμότητας του σύμπαντος, σύρεται μ' αυτόν τον τρόπο στα βάθη της ηλιακής μάζας. Εκτοπίζοντας από κει τον προηγούμενα συμπυκνωμένο και θερμικά εξαντλημένο αιθέρα, συμπιέζεται και αποδίδει την θερμότητα του για να εκτοπιστεί με την σειρά του σε μια εκλεπτυσμένη και πιο ψυχρή κατάσταση και να απορροφήσει μια νέα ποσότητα θερμότητας, η οποία – υποθέτει – ότι με αυτόν τον τρόπο συλλαμβάνεται από τον αιθέρα, συγκεντρώνεται και διανέμεται ξανά από τους ήλιους του σύμπαντος.

Αυτό προσεγγίζει τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες, όσο μπορεί η επιστήμη να τις προσεγγίσει, γιατί ο Αποκρυφισμός το εξηγεί με την "νεκρή πνοή" που επιστρέφει ο Μαρταντά και με την συντήρησή του από "τον ιδρώτα και τα απορρίμματα" της "Μητέρας Χώρου". Εκείνο που μπορούσε να επηρεάσει ελάχιστα τον Ποσειδώνα,¹²⁰ τον Κρόνο και τον Δία, θα είχε σκοτώσει τα συγκριτικά μικρά "Σπίτια", όπως ο Ερμής, η Αφροδίτη και ο Άρης. Επειδή ο Ουρανός δεν ήταν γνωστός πριν από το τέλος του δέκατου όγδοου αιώνα, το όνομα του τέταρτου πλανήτη που αναφέρεται στην αλληγορία πρέπει να παραμείνει, μέχρι τώρα, ένα μυστήριο για μας.

(δ) Η "Πνοή" και των "Επτά" λέγεται ότι είναι Μπάσκαρα (φωτο-δημιουργική), γιατί αυτοί (οι πλανήτες) ήταν όλοι κομήτες και ήλιοι στην καταγωγή τους. Αναπτύχθηκαν σε μανβανταρική ζωή από το πρωταρχικό Χάος (τώρα το νοούμενο του αδιάλυτου νεφελώματος) με συγκέντρωση και συσσώρευση των πρωταρχικών διαφοροποιήσεων της αιώνιας ύλης και σύμφωνα με την όμορφη έκφραση του Σχολίου, "έτσι οι Γιοι του Φωτός ντύθηκαν με τα νήματα του Σκοταδιού". Αλληγορικά ονομάζονται "Ουράνια Σαλιγκάρια", εξαιτίας των άμορφων (για μας) ΔΙΑΝΟΙΩΝ που κατοικούν αόρατες στα αστρικά και πλανητικά σπίτια τους και, κατά κάποιο τρόπο, τις κουβαλάνε στην περιστροφή τους, όπως τα σαλιγκάρια κουβαλούν τον εαυτό τους. Όπως βλέπουμε, το δόγμα μιας κοινής καταγωγής όλων των ουρανίων σωμάτων και πλανητών, διατυπώθηκε από τους αρχαίους αστρονόμους, πολύ πριν από τον Κέπλερ, τον Νεύτωνα, τον Λάιμπνιτς, τον Καντ, τον Χέρσελ και τον Λαπλάς. Θερμότητα (η Πνοή), έλξη και άπωση – οι τρεις μεγάλοι παράγοντες της Κίνησης – είναι οι συνθήκες κάτω από τις οποίες όλα τα μέλη όλης αυτής της πρωταρχικής οικογένειας γεννιούνται, αναπτύσσονται και πεθαίνουν, για να ξαναγεννηθούν ύστερα από μια "Νύκτα του Μπράχμα", κατά την διάρκεια της οποίας η αιώνια ύλη καταρρέει περιοδικά στην πρωταρχική, αδιαφοροποίητη κατάστασή της. Ακόμα και τα πιο αραιωμένα αέρια δεν μπορούν να δώσουν καμιά ιδέα για την φύση της στους σύγχρονους φυσικούς. Στην αρχή τα κέντρα Δυνάμεων, οι αόρατοι σπινθήρες των πρωταρχικών ατόμων διαφοροποιούνται σε μόρια και γίνονται Ήλιοι - περνώντας βαθμιαία σε αντικειμενικότητα - αεριώδεις, ακτινοβόλοι, κοσμικοί, ο ένας "ανεμοστρόβιλος" (ή κίνηση), δίνοντας τελικά την ώθηση στην μορφή και την αρχική κίνηση, που ρυθμίζεται και συντηρείται από τις ασταμάτητες Πνοές: τους Ντιάνι Τσόχαν.

ΣΤΑΝΤΖΑ IV – Συνέχεια

¹¹⁸ Βλέπε *Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, 1843, σελ. 81 και Προσφώνηση στην Βρετανική Εταιρία, Λονδίνο, 1866.

¹¹⁹ Πολύ παρόμοιες ιδέες βρίσκονται στο έργο του Μ. Μάτιου Ουίλιαμς *Το Καύσιμο του Ήλιου*, 1870, στο έργο του Κ. Ουίλιαμ Σέμενς, "Περί της Διατήρησης της Ηλιακής Ενέργειας" (Φύση, τομ. XXV, 9 Μαρτίου 1882, σελ. 440-444) και επίσης στην Προσφώνηση του Π. Μάρτιν Ντάνκαν ως Προέδρου της Γεωλογικής Εταιρίας, Λονδίνο, Μάιος 1877. Βλέπε επίσης Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, 1883, κεφ. V, σελ. 56 και επόμενες.

¹²⁰ Όταν μιλάμε για τον Ποσειδώνα δεν το κάνουμε σαν αποκρυφιστές, αλλά σαν Ευρωπαίοι. Ο αληθινά εσωτερικός αποκρυφιστής θα ισχυριστεί πως, αν και υπάρχουν πολλοί πλανήτες στο σύστημά μας που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί, ο Ποσειδώνας δεν ανήκει σ' αυτό, παρά την φαινομενική του σύνδεση με τον Ήλιο μας και παρά την επίδραση του τελευταίου πάνω στον Ποσειδώνα. Αυτή η σύνδεση, λένε, είναι μαγιαβική· φανταστική.

6..... ΕΠΕΙΤΑ ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ ΕΠΤΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ, ΠΑΡΗΧΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΑ (Λόγο, Φωνή και Πνεύμα). Ο ΑΠΟΡΡΙΦΘΕΙΣ ΓΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ. ΟΙ "ΓΙΟΙ-ΗΛΙΟΙ" ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

Οι *Lipika* (Λίπικα) από την λέξη *lipi*, "γράφω", σημαίνουν στην κυριολεξία τους "Γραφείς".¹²¹ Αυτά τα θεία Όντα συνδέονται μυστικά με το κάρμα, τον Νόμο της Ανταπόδοσης, γιατί είναι οι Καταγραφείς ή Αρχαιοφύλακες που εντυπώνουν πάνω στους αόρατους (για εμάς) πίνακες του Αστρικού Φωτός - "την μεγάλη πινακοθήκη της αιωνιότητας" - ένα πιστό αρχείο κάθε πράξης, ακόμα και σκέψης του ανθρώπου, καθώς και καθετί που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει στο φαινομενικό Σύμπαν. Όπως αναφέρθηκε στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (I, 343) αυτός ο θείος και αόρατος καμβάς είναι το ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Επειδή οι Λίπικα είναι εκείνοι που προβάλλουν σε αντικειμενικότητα, από τον παθητικό Συμπαντικό Νου, το ιδεατό σχέδιο του σύμπαντος, πάνω στο οποίο οι "Δομητές" ξαναδημιουργούν τον Κόσμο μετά από κάθε Πραλάγια, γι' αυτό οι Λίπικα παραλληλίζονται με τους Επτά Αγγέλους της Παρουσίας, τους οποίους οι χριστιανοί αναγνωρίζουν στα Επτά "Πλανητικά Πνεύματα" ή στα "Πνεύματα των Άστρων", γιατί έτσι αυτοί είναι οι άμεσοι γραφείς της Αιώνιας Ιδεοπλασίας, ή όπως ονομάζεται από τον Πλάτωνα, της "θείας Σκέψης". Το Αιώνιο Αρχείο δεν είναι ένα φανταστικό όνειρο, γιατί συναντάμε παρόμοια αρχεία στον κόσμο της χονδροειδούς ύλης. Ο Ντράπερ αναφέρει:

Μια σκιά ποτέ δεν πέφτει πάνω σ' έναν τοίχο χωρίς να αφήσει πάνω του ένα μόνιμο ίχνος, το οποίο μπορεί να γίνει ορατό αν καταφύγουμε στην κατάλληλη διαδικασία... Τα πορτραίτα των φίλων μας, ή διάφορα τοπία, μπορεί να κρύβονται πάνω στην ευαίσθητη επιφάνεια από το μάτι, αλλά είναι έτοιμα να κάνουν την εμφάνισή τους μόλις καταφύγουμε στα σωστά εκτυπωτικά υλικά. Ένα φάσμα κρύβεται πάνω σε μια ασημένια ή γυάλινη επιφάνεια, μέχρις ότου με την νεκρομαντεία μας το κάνουμε να εμφανιστεί στον ορατό κόσμο. Πάνω στους τοίχους των πιο απρόσιτων διαμερισμάτων μας, όπου νομίζουμε ότι κάθε περίεργο μάτι έχει αποκλειστεί και η απομόνωσή μας δεν μπορεί ποτέ να βεβηλωθεί, εκεί υπάρχουν τα υπολείμματα όλων των πράξεων μας, οι σκιές όλων όσων έχουμε κάνει.¹²²

Ο δρ. Τζίβονς πιστεύει ότι κάθε σκέψη, αναστατώνοντας τα μόρια του εγκεφάλου και θέτοντας τα σε κίνηση, τα σκορπίζει σ' ολόκληρο το Σύμπαν και θεωρεί ότι "κάθε μόριο υπάρχουσας ύλης πρέπει να είναι ένας καταγραφέας όλων όσων έχουν συμβεί".¹²³ Έτσι η αρχαία δοξασία άρχισε να αποκτάει δικαιώματα διαμονής στους συλλογισμούς του επιστημονικού κόσμου.

Οι σαράντα δυο "Πρόγονοι" που στέκονται στην περιοχή του Αμέντι σαν οι κατήγοροι της Ψυχής μπροστά στον Όσιρι, ανήκουν στην ίδια τάξη θεοτήτων όπως και οι Λίπικα και θα μπορούσαν να αντιστοιχούν με αυτούς, αν οι αιγυπτιακοί θεοί δεν ήταν τόσο λίγο κατανοητοί ως προς την εσωτερική σημασία τους. Ο Ινδουιστής Τσιτρά-Γκούπτα που διαβάσει την ιστορία της ζωής κάθε Ψυχής από το μητρώο του που ονομάζεται *Άγκρα-Σαντάνι*, οι "Πρόγονοι" που διαβάζουν από την καρδιά του νεκρού, η οποία γίνεται ένα ανοιχτό βιβλίο μπροστά στον Γιάμα, στον Μίνωα, στον Όσιρι, ή στο κάρμα: είναι όλοι αντίγραφα και παραλλαγές των Λίπικα και των Αστρικών Αρχείων τους. Όμως οι Λίπικα δεν είναι θεότητες που σχετίζονται με τον θάνατο, αλλά με την Αιώνια Ζωή.

Επειδή οι Λίπικα συνδέονται με το πεπρωμένο κάθε ανθρώπου και την γέννηση κάθε παιδιού, του οποίου η ζωή είναι ήδη χαραγμένη στο Αστρικό Φως - όχι μοιρολατρικά, αλλά απλώς επειδή το μέλλον, όπως και το ΠΑΡΕΛΘΟΝ, είναι πάντα ζωντανό στο ΠΑΡΟΝ - μπορεί να ειπωθεί ότι ασκούν μια επιρροή πάνω στην Επιστήμη της Αστρολογίας. Πρέπει να παραδεχτούμε την αλήθεια της τελευταίας, είτε το θέλουμε είτε όχι. Γιατί όπως παρατήρησε ένας από τους σύγχρονους μνημένους της Αστρολογίας:

¹²¹ Αυτοί είναι οι τέσσερις "Αθάνατοι" που στον *Ατάρβα-Βέντα* (1, 31, 1-4) αναφέρονται σαν οι "Παρατηρητές" ή Φύλακες των τεσσάρων τετάρτων του ουρανού.

¹²² Ντράπερ, *Ιστορία της Διαμάχης Ανάμεσα στην Θρησκεία και στην Επιστήμη*, 1874, σελ. 132-133.

¹²³ Ο Σ. Τζίβονς, *Οι Αρχές της Επιστήμης*, 1874, Τόμ. II, σελ. 455.

Τώρα που η φωτογραφία μας αποκάλυψε την χημική επίδραση του αστρικού συστήματος, εντυπώνοντας πάνω στην ευαίσθητη πλάκα της συσκευής χιλιάδες αστέρια και πλανήτες που μέχρι τώρα ακόμα και τα πιο ισχυρά τηλεσκόπια δεν είχαν καταφέρει να τα ανακαλύψουν, μας είναι πιο εύκολο να κατανοήσουμε πώς μπορεί το ηλιακό μας σύστημα, κατά την γέννηση ενός παιδιού, να επηρεάζει τον εγκέφαλό του - παρθένο από κάθε εντύπωση - με έναν καθορισμένο τρόπο και σύμφωνα με την παρουσία στο ζενίθ του ενός ή του άλλου ζωδιακού αστερισμού. [Δρ. Έλι Σταρ, *Τα Μυστήρια του Ωροσκοπίου*, 1888, σελ. X-X1.]

ΣΤΑΝΤΖΑ V
ΦΟΧΑΤ: ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑΠΛΩΝ ΙΕΡΑΡΧΙΩΝ
ΣΧΟΛΙΟ

1. ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΙ ΕΠΤΑ, ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΠΤΑ ΠΝΟΕΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ, ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ, ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΙΕΣ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΕΣ ΠΝΟΕΣ ΤΟΥΣ ΤΟΝ ΠΥΡΙΝΟ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟ (α).

(α) Απ' όλες τις Στάντζα αυτή είναι ίσως η πιο δύσκολη για να εξηγηθεί. Η γλώσσα της είναι κατανοητή μόνο από εκείνον που κατέχει βαθιά την ανατολική αλληγορία και τις σκόπιμα ασαφείς εκφράσεις της. Το ερώτημα που αναμφίβολα προβάλλει είναι: "Οι αποκρυφιστές θεωρούν πράγματι όλους αυτούς τους 'Δομητές', τους 'Λίπικα' και τους 'Γιους του Φωτός' σαν Οντότητες, ή είναι απλώς πλάσματα της φαντασίας;" Η απάντηση στο ερώτημα είναι σαφής: "Αφού λάβουμε υπόψη ότι ένα μέρος αναφέρεται σε προσωποποιημένες Δυνάμεις, πρέπει να παραδεχτούμε την ύπαρξη αυτών των Οντοτήτων, αν δεν αρνούμαστε την ύπαρξη της πνευματικής ανθρωπότητας μέσα στην φυσική ανθρωπότητα. Γιατί τα πλήθη αυτών των Γίων του Φωτός και των Γίων των Γεννημένων από τον Νου της πρώτης εκδηλωμένης Ακτίνας του ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΟΛΟΥ, είναι η ίδια η ρίζα του πνευματικού ανθρώπου". Αν δεν θέλουμε να πιστέψουμε το αφιλοσόφητο δόγμα μιας ψυχής ειδικά δημιουργημένης για κάθε ανθρώπινη γέννηση – όπου μια νέα ποσότητα απ' αυτές εισβάλλει καθημερινά από την εποχή του "Αδάμ" – τότε πρέπει να δεχτούμε τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Αυτό θα εξηγηθεί όταν έρθει η ώρα του. Ας δούμε τώρα ποιο μπορεί να είναι το αποκρυφιστικό νόημα αυτής της Στάντζα.

Η Δοξασία διδάσκει ότι οι Πνευματικές πρωταρχικές ΔΙΑΝΟΙΕΣ, ακόμα και οι ανώτατε, προκειμένου να γίνουν ένας θεός, απόλυτα συνειδητός θεός πρέπει να περάσουν από το ανθρώπινο στάδιο. Και όταν λέμε ανθρώπινο, δεν αναφερόμαστε μόνο στην δική μας γήινη ανθρωπότητα, αλλά στους θνητούς που κατοικούν κάθε κόσμο. Δηλαδή σε κείνες τις Διάνοιες που έχουν πετύχει την κατάλληλη ισορροπία ανάμεσα στην ύλη και στο πνεύμα, όπως εμείς τώρα, από τότε που περάσαμε το μεσαίο σημείο της Τέταρτης Ριζικής Φυλής του Τέταρτου Γύρου. Κάθε Οντότητα πρέπει να κερδίσει η ίδια το δικαίωμα να γίνει θεία, μέσω προσωπικής εμπειρίας. Ο Χέγκελ, ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής, πρέπει να γνώριζε ή να ένιωθε διαισθητικά αυτήν την αλήθεια όταν έλεγε πως το Ασυνείδητο ανέπτυξε το Σύμπαν μόνο "με την ελπίδα να αποκτήσει καθαρή αυτοσυνείδηση", να γίνει, με άλλα λόγια, ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Γιατί αυτό είναι επίσης το μυστικό νόημα της πουρανικής φράσης για τον Μπράχμα, ο οποίος συνεχώς παρακινείται "από την επιθυμία να δημιουργεί". Αυτό εξηγεί επίσης το κρυμμένο καμπαλιστικό νόημα του ρητού: "Η Πνοή γίνεται μια πέτρα· η πέτρα, ένα φυτό· το φυτό, ένα ζώο· το ζώο, ένας άνθρωπος· ο άνθρωπος ένα πνεύμα και το πνεύμα ένας θεός". Οι Γιοι οι Γεννημένοι από τον Νου, οι Ρίσι, οι Δομητές κ.τ.λ. ήταν όλοι άνθρωποι – οποιασδήποτε μορφής και σχήματος – σε άλλους κόσμους και σε προηγούμενα Μανβαντάρα.

Επομένως, το θέμα αυτό, όντας τόσο απόκρυφο, είναι πολύ δύσκολο να εξηγηθεί σε όλες τις λεπτομέρειες και τις βάσεις του, γιατί μέσα σ' αυτό περιέχεται ολόκληρο το μυστήριο της εξελικτικής δημιουργίας. Μια ή δυο φράσεις σχετικές μας θυμίζουν έντονα παρόμοιες φράσεις της Καμπάλα και την φρασεολογία του Ψαλμωδού Βασιλιά (Ψαλμοί, κεφ. 4), επειδή και οι δυο όταν μιλούν για τον θεό τον εμφανίζουν να κάνει τον άνεμο αγγελιαφόρο του και "υπουργούς του το φλεγόμενο πυρ". Αλλά στην εσωτερική δοξασία αυτό χρησιμοποιείται μεταφορικά. Ο "πύρινος Άνεμος" είναι η πυρακτωμένη Κοσμική σκόνη, η οποία ακολουθεί απλώς μαγνητικά, όπως τα ρινίσματα σιδήρου ακολουθούν τον μαγνήτη, την κατευθύνουσα σκέψη των "Δημιουργικών Δυνάμεων". Αλλά, όμως, αυτή η Κοσμική σκόνη είναι κάτι περισσότερο, γιατί κάθε άτομο στο Σύμπαν έχει μέσα του την δυνατότητα της αυτοσυνείδησης και όπως οι Μονάδες του Λάιμπνιτς, είναι ένα Σύμπαν στον εαυτό του και για τον εαυτό του. Είναι ένα άτομο και ένας άγγελος.

Σε σχέση με αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι μια από τις εξοχότητες της σύγχρονης Εξελικτικής Σχολής, ο κ. Α. Ρ. Ουάλας, όταν ανέλυσε την ανεπάρκεια της "φυσικής επιλογής" σαν μοναδικού παράγοντα στην ανάπτυξη του φυσικού ανθρώπου, πρακτικά παραδέχτηκε το όλο θέμα που αναφέρουμε εδώ. Υποστηρίζει πως η εξέλιξη του ανθρώπου κατευθύνθηκε και προωθήθηκε από ανώτερες Διάνοιες, η μεσολάβηση των οποίων είναι ένας αναγκαίος παράγοντας στην σκηνή της Φύσης. Αλλά από την στιγμή που η λειτουργία αυτών των Διανοιών γίνεται αποδεκτή σε ένα σημείο, είναι απλό λογικό συμπέρασμα να την επεκτείνουμε ακόμα περισσότερο. Καμία αυστηρή και απαραβίαστη γραμμή δεν μπορεί να χαραχθεί.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – Συνέχεια

2. ΤΟΝ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥΣ (α). Η ΓΚΙΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΦΟΧΑΤ: Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΙΩΝ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΟΙ ΓΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΛΙΠΚΑ¹²⁴ ΔΡΑ ΚΥΚΛΙΚΑ ΣΑΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ο ΦΟΧΑΤ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ Η ΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΑΒΑΤΗΣ (δηλαδή είναι κάτω από την επιρροή της κατευθυντήριας σκέψης τους). ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΑΝ ΑΣΤΡΑΠΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΥΡΙΝΑ ΝΕΦΗ (κοσμικές ομίχλες) (β). ΚΑΝΕΙ ΤΡΕΙΣ, ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΤΑ ΚΑΤΩ (τον μελλοντικό κόσμο). ΥΨΩΝΕΙ ΤΗΝ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ (άτομα) ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝΩΝΕΙ (γ).

(α) Αυτό δείχνει τους "Πρωταρχικούς Επτά" να χρησιμοποιούν σαν Βαχάνα τους (φορέα, ή το εκδηλωμένο υποκείμενο το οποίο γίνεται σύμβολο της Δύναμης που το κατευθύνει) τον Φοχάτ, ο οποίος συνεπώς ονομάζεται "Αγγελιαφόρος της θέλησής τους": ο πύρινος ανεμοστρόβιλος.

"Η Γκιού γίνεται Φοχάτ", η ίδια η έκφραση το δείχνει. Γκιού είναι η μια πραγματική (μαγική) γνώση ή Απόκρυφη Σοφία, η οποία ασχολούμενη με αιώνιες αλήθειες και πρωταρχικές αιτίες γίνεται σχεδόν παντοδύναμη, όταν εφαρμόζεται προς την σωστή κατεύθυνση. Η αντίθεση της είναι η Γκιού-μι η οποία ασχολείται μόνο με πλάνες και λαθεμένες εμφανίσεις, όπως συμβαίνει στις εξωτερικές σύγχρονες επιστήμες μας. Σε αυτήν την περίπτωση, η Γκιού είναι η έκφραση της συλλογικής Σοφίας των Ντιάνι Μπούντα.

(β) Επειδή υποτίθεται πως οι αναγνώστες δεν είναι εξοικειωμένοι με τους Ντιάνι Μπούντα, καλό είναι να αναφέρουμε αμέσως ότι σύμφωνα με τους Ανατολιστές υπάρχουν πέντε Ντιάνι που είναι οι "ουράνιοι" Μπούντα οι εκδηλώσεις των οποίων, στον κόσμο της μορφής και της ύλης, είναι οι ανθρώπινοι Μπούντα. Εσωτερικά, όμως, οι Ντιάνι Μπούντα είναι επτά, από τους οποίους έχουν εκδηλωθεί μέχρι τώρα μόνο πέντε και οι δυο πρόκειται να έρθουν στην έκτη και στην έβδομη Ριζική Φυλή.¹²⁵ Αυτοί είναι, κατά κάποιον τρόπο, τα αιώνια πρωτότυπα των Μπούντα που εμφανίζονται σ' αυτήν την γη, ο καθένας από τους οποίους έχει το ιδιαίτερο θείο πρωτότυπό του. Έτσι για παράδειγμα, ο Αμιτάμπα είναι ο Ντιάνι Μπούντα του Γκαουταμά Σακιαμούνι, που εκδηλώνεται μέσω αυτού οποτεδήποτε αυτή η μεγάλη Ψυχή ενσαρκώνεται πάνω στην Γη, όπως έκανε στον Τσονγκ-Κάπα.¹²⁶ Ως σύνθεση των επτά Ντιάνι Μπούντα, ο Αβαλοκιτεσβάρα ήταν ο πρώτος Μπούντα (Λόγος) και ο Αμιτάμπα είναι ο εσωτερικός "θεός" του Γκαουταμά, ο οποίος στην Κίνα ονομάζεται Αμίτα (Μπούντα). Όπως αναφέρει πολύ σωστά ο κ. Ράις Ντέιβιτς, αυτοί είναι "τα ένδοξα αντίστοιχα στον μυστικό κόσμο, απαλλαγμένοι από τις υποβιβαστικές συνθήκες της υλικής ζωής" κάθε γήινου θνητού Μπούντα, οι απελευθερωμένοι Μανούσι-Μπούντα που έχουν οριστεί να κυβερνούν την Γη σ' αυτόν τον Γύρο. Είναι οι "Μπούντα της θεωρίας" και είναι όλοι Ανουπαντάκα (χωρίς γονείς), δηλαδή αυτο-γεννημένοι από θεία ουσία. Η εξωτερική διδασκαλία η οποία λέει ότι, κάθε Ντιάνι Μπούντα έχει την ικανότητα να δημιουργεί από τον εαυτό του ένα παρόμοιο ουράνιο γιο – έναν Ντιάνι μποντισάττβα – ο οποίος, μετά τον θάνατο του Μανούσι

¹²⁴ Δεν πρέπει να ξεχνάμε την διαφορά ανάμεσα στους "Δομητές", στα Πλανητικά Πνεύματα και στους Λίπικα. (Βλέπε Σχόλιο των σλόκα 5 και 6 της Στάντζα V.)

¹²⁵ Βλέπε Α. Π. Σίννετ, *Εσωτερικός Βουδισμός*, Ε' αγγλική έκδοση, 1885, σελ. 171-173.

¹²⁶ Ο πρώτος και μεγαλύτερος (θιβετανός) Αναμορφωτής που ίδρυσε το τάγμα των "Κιτρινοσκούφηδων", των Γκελούγκπα. Γεννήθηκε το έτος 1355 μ.Χ. στο Αμντο και ήταν ο Αβατάρα του Αμιτάμπα, ουράνιου ονόματος του Γκσουτάμα Μπούντα [ή Βούδα].

(ανθρώπινου) Μπούντα, πρέπει να συνεχίσει το έργο του, βασίζεται στο γεγονός ότι χάρη στην ανώτατη μύηση που εκτελείται από τον επισκιαζόμενο από το "Πνεύμα του Μπούντα" – (ο οποίος θεωρείται από τους Ανατολιστές ότι δημιούργησε τους πέντε Ντιάνι Μπούντα) – ο υποψήφιος γίνεται πράγματι ένας μποντισάττβα, δημιουργημένος από τον Ανώτατο Μυσταγωγό.

(γ) Ο Φοχάτ όντας ένας από τους πιο σημαντικούς, αν όχι ο πιο σημαντικός, χαρακτήρες στην εσωτερική Κοσμογονία, πρέπει να περιγραφεί λεπτομερώς. Όπως στην αρχαιότατη ελληνική Κοσμογονία, που διαφέρει πολύ από την μετέπειτα μυθολογία, ο Έρωσ είναι το τρίτο πρόσωπο της πρωταρχικής τριάδας: Χάος, Γαία, Έρωσ αντιστοιχώντας στο καμπαλιστικό Αίν-Σοφ (γιατί Χάος είναι ΧΩΡΟΣ, χάινω, "κενό") το Απεριόριστο ΟΛΟ, Σεχινά και ο Αρχαίος των Ημερών ή το Άγιο Πνεύμα. Έτσι, και ο Φοχάτ είναι άλλο πράγμα στο ακόμα ανεκδήλωτο Σύμπαν και άλλο στο φαινομενικό και Κοσμικό Σύμπαν. Σε' αυτό το τελευταίο είναι εκείνη η απόκρυφη, ηλεκτρική, ζωτική δύναμη, η οποία κάτω από την θέληση του Δημιουργικού Λόγου, ενώνει και συγκεντρώνει όλες τις μορφές, δίνοντας τους την πρώτη ώθηση που με τον καιρό γίνεται νόμος. Αλλά στο ανεκδήλωτο Σύμπαν ο Φοχάτ δεν είναι πια αυτό - ακριβώς όπως ο Έρωσ δεν είναι το μετέπειτα, όμορφο, φτερωτό Αγγελουδί ή ΕΡΩΤΑΣ. Ο Φοχάτ δεν έχει ακόμα καμιά σχέση με τον Κόσμο, γιατί ο Κόσμος δεν έχει γεννηθεί και οι θεοί κοιμούνται στο στήθος του "Πατέρα-Μητέρας". Είναι μια αφηρημένη φιλοσοφική ιδέα. Δεν παράγει ακόμα τίποτε ο ίδιος' είναι απλώς εκείνη η λανθάνουσα δημιουργική δύναμη μέσω της δράσης της οποίας το ΝΟΟΥΜΕΝΟ όλων των μελλοντικών φαινομένων διαιρείται, θα λέγαμε, για να ξαναενωθεί απλώς με μια μυστική υπεραισθητική πράξη και να εκπορεύσει την δημιουργική ακτίνα. Όταν προβάλλει ο "θείος Γιος", τότε ο Φοχάτ γίνεται η κινητήριος δύναμη, εκείνη η ενεργός Δύναμη που αναγκάζει το ΕΝΑ να γίνει ΔΥΟ και ΤΡΙΑ, στο Κοσμικό πεδίο της εκδήλωσης. Το τριπλό Ένα διαφοροποιείται στα πολλά και τότε ο Φοχάτ μετατρέπεται σε εκείνη την δύναμη που συγκεντρώνει τα στοιχειακά άτομα και τα κάνει να συσσωρευτούν και να συνδυαστούν. Έναν απόηχο αυτής της αρχέγονης διδασκαλίας βρίσκουμε στην ελληνική μυθολογία. Από το Χάος γεννιέται το Έρεβος και η Νυξ και κάτω από την δράση του Έρωτα γεννούν με την σειρά τους τον Αιθέρα και την Ημέρα - το φως των ανώτερων και το φως των κατώτερων ή γήινων περιοχών. Το Σκοτάδι γεννάει φως. Βλέπε και στα *Πουρανά* την "θέληση" ή επιθυμία του Μπράχμα να δημιουργήσει και στην φοινικική Κοσμογονία του Σαγχοιάθωνα το δόγμα ότι η Επιθυμία, πόθος, είναι η πηγή της δημιουργίας.

Ο Φοχάτ σχετίζεται στενά με την "ΜΙΑ ΖΩΗ". Από το Άγνωστο Ένα, την Άπειρη ΟΛΟΤΗΤΑ, εκπορεύεται το εκδηλωμένο ΕΝΑ, ή η περιοδική, μανβανταρική θεότητα - και αυτή είναι ο Συμπαντικός Νους, ο οποίος αποχωρισμένος από την Πηγή-Αρχή του είναι ο Δημιουργός ή δημιουργικός Λόγος των Δυτικών Καμπαλιστών και ο τετραπρόσωπος Μπράχμα της ινδουιστικής θρησκείας. Στην ολότητα του, θεωρούμενος από την σκοπιά της εκδηλωμένης θείας Σκέψης, στην μυστική δοξασία αντιπροσωπεύει τα Πλήθη των ανώτερων δημιουργικών Ντιάνι Τσόχαν. Ταυτόχρονα με την εξέλιξη του Συμπαντικού Νου, η κρυμμένη Σοφία του Άντι Μπούντα – του Ενός Υπέρτατου και αιώνιου – εκδηλώνεται σαν Αβαλοκιτεσβάρα (ή εκδηλωμένος Ισβαρά), που είναι ο Όσιρις των Αιγυπτίων, ο Αχούρα Μάζντα των Ζωροαστριστών, ο Ουράνιος Άνθρωπος του ερμητικού φιλοσόφου, ο Λόγος των Πλατωνικών και ο Άτμαν των Βενταντιστών.¹²⁷ Με την δράση της εκδηλωμένης Σοφίας, ή Μαχάτ, που αντιπροσωπεύεται απ' αυτά τα αναρίθμητα κέντρα πνευματικής Ενέργειας στον Κόσμο, η αντανάκλαση του Συμπαντικού Νου – που είναι Κοσμική Ιδεοπλασία και η διανοητική Δύναμη που συνοδεύει αυτή την ιδεοπλασία – γίνεται αντικειμενικά ο Φοχάτ του εσωτερικού βουδιστή φιλοσόφου. Ο Φοχάτ τρέχοντας κατά μήκος των επτά αρχών του *Ακασά*, δρα πάνω στην εκδηλωμένη ουσία, ή στο Ένα Στοιχείο, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, και διαφοροποιώντας την σε διάφορα κέντρα Ενέργειας, θέτει σε κίνηση τον νόμο της Κοσμικής Εξέλιξης που – υπακούοντας στην Ιδεοπλασία του Συμπαντικού Νου – γεννάει όλες τις διάφορες καταστάσεις ύπαρξης στο εκδηλωμένο Ηλιακό Σύστημα.

Το Ηλιακό Σύστημα, που ήρθε σε ύπαρξη από αυτούς τους παράγοντες, αποτελείται από Επτά Αρχές (ή Στοιχεία), όπως και καθετί άλλο μέσα σ' αυτά τα κέντρα. Αυτή είναι η διδασκαλία

¹²⁷ Ο Τ. Σούμπα Ρόου φαίνεται να τον ταυτίζει μ' αυτόν και τον αποκαλεί ΛΟΓΟ. (Βλέπε τις τέσσερις διαλέξεις του πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, 1887, συγκεκριμένα Φεβρ. 1887, σελ. 303).

του εσωτερισμού πέραν των Ιμαλαΐων. Η κάθε φιλοσοφία, όμως, έχει τον δικό της τρόπο να διαιρεί αυτές τις αρχές.

Ο Φοχάτ, λοιπόν, είναι η προσωποποιημένη ηλεκτρική ζωτική δύναμη, η υπερβατική συνδυετική Μονάδα όλων των Κοσμικών Ενεργειών, τόσο στα αόρατα όσο και στα εκδηλωμένα πεδία· η δράση της οποίας – σε μια άπειρη κλίμακα – μοιάζει με κείνη μιας ζωντανής Δύναμης δημιουργημένης από την ΘΕΛΗΣΗ, στις εκδηλώσεις εκείνες όπου το φαινομενικά υποκειμενικό δρα πάνω στο φαινομενικά αντικειμενικό και το ωθεί σε δράση. Ο Φοχάτ δεν είναι μόνο το ζωντανό Σύμβολο και το Δοχείο εκείνης της Δύναμης, αλλά θεωρείται από τους αποκρυφιστές σαν μια Οντότητα, η οποία δρα πάνω σε δυνάμεις που είναι κοσμικές, ανθρώπινες και γήινες και ασκούν την επιρροή τους αντίστοιχα σε όλα αυτά τα πεδία. Στο γήινο πεδίο η επιρροή του γίνεται αισθητή στην μαγνητική και στην ενεργό δύναμη που γεννιέται από την ισχυρή επιθυμία του μαγνητιστή. Στο Κοσμικό πεδίο ενυπάρχει στην κατασκευαστική δύναμη, η οποία στον σχηματισμό των πραγμάτων – από το πλανητικό σύστημα μέχρι την πυγολαμπίδα και μια απλή μαργαρίτα – εκτελεί το σχέδιο που βρίσκεται στον νου της φύσης, ή στην θεία σκέψη, σχετικά με την ανάπτυξη και την εξέλιξη του κάθε ιδιαίτερου πράγματος. Μεταφυσικά, ο Φοχάτ είναι η αντικειμενοποιημένη σκέψη των θεών, ο "Λόγος που έγινε σάρκα", σε μια κατώτερη κλίμακα και ο αγγελιαφόρος των Κοσμικών και ανθρώπινων ιδεοπλασιών: η ενεργός δύναμη στην Συμπαντική Ζωή. Στην δευτερεύουσα όψη του, ο Φοχάτ είναι η Ηλιακή Ενέργεια, το ηλεκτρικό ζωτικό ρευστό¹²⁸ και η συντηρούσα τέταρτη αρχή, η ζώδης Ψυχή της Φύσης, θα λέγαμε, ή Ηλεκτρισμός. Στην Ινδία ο Φοχάτ συνδέεται με τον Βίσνου και τον Σούρια στον αρχικό χαρακτήρα του (πρώτου) θεού· γιατί ο Βίσνου δεν είναι ένας ανώτερος θεός στον *Ριγκ-Βέντα*. Το όνομα Βίσνου (Vishnu) προέρχεται από την ρίζα *vis* "διαποτίζω" και ο Φοχάτ ονομάζεται "Διαποτιστής" και Κατασκευαστής, γιατί σχηματοποιεί τα άτομα από το ακατέργαστο υλικό.¹²⁹ Στα ιερά κείμενα του *Ριγκ-Βέντα* ο Βίσνου είναι επίσης, "μια εκδήλωση της Ηλιακής Ενέργειας" και περιγράφεται να διασχίζει τις Επτά περιοχές του Σύμπαντος με τρία βήματα. Ο βεντικός θεός έχει ελάχιστα κοινά με τον Βίσνου των μετέπειτα εποχών. Επομένως αυτοί οι δυο είναι ταυτόσημοι σ' αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και ο ένας είναι αντίγραφο του άλλου.

Οι "τρεις και επτά δρασκελιές" αναφέρονται στις Επτά Σφαίρες που κατοικούνται από τον άνθρωπο, κατά την εσωτερική δοξασία, καθώς και στις Επτά περιοχές της Γης. Παρά τις συχνές αντιρρήσεις που προβάλλουν επίδοξοι Ανατολιστές, οι Επτά κόσμοι ή σφαίρες της πλανητικής αλύσου μας αναφέρονται ξεκάθαρα στα εξωτερικά ινδουιστικά κείμενα. Αλλά το πόσο παράξενα όλοι αυτοί οι αριθμοί συνδέονται με παρόμοιους αριθμούς και με τα σύμβολά τους σε άλλες Κοσμογονίες, μπορεί να φανεί από συγκρίσεις και παραλληλισμούς που γίνονται από μελετητές

¹²⁸ Το 1882 ο Πρόεδρος της Θεοσοφικής Εταιρίας, συντ. Όλκοτ, κατηγορήθηκε γιατί σε μια από τις διαλέξεις του βεβαίωσε ότι ο Ηλεκτρισμός είναι ύλη. Αυτή, όμως, είναι η διδασκαλία της αποκρυφιστικής δοξασίας. Ίσως η λέξη "Δύναμη" ή "Ενέργεια" να ήταν ένα καλύτερο όνομα γι' αυτόν, εφόσον η ευρωπαϊκή επιστήμη γνωρίζει τόσο λίγα σχετικά με την αληθινή φύση του. Αλλά όμως είναι ύλη, στον βαθμό που και ο Αιθέρας είναι ύλη, αφού είναι το ίδιο ατομικός, αν και σε αρκετή απόσταση απ' αυτόν. Είναι ανόητο να υποστηρίζουμε πως, επειδή ένα πράγμα είναι άγνωστο στην επιστήμη δεν μπορεί να ονομαστεί ύλη. Ο ηλεκτρισμός είναι "αυλός" με την έννοια ότι τα μόριά του δεν υπόκεινται στην αντίληψη και στο πείραμα· όμως, μπορεί να είναι - και ο Αποκρυφισμός διδάσκει ότι πράγματι είναι - ατομικός. Επομένως είναι ύλη. Αλλά ακόμη και αν υποθέσουμε πως είναι αντιεπιστημονικό να μιλάμε γι' αυτόν με τέτοιους όρους, αφού ο Ηλεκτρισμός ονομάζεται στην επιστήμη πηγή Ενέργειας, ή απλά Ενέργεια και Δύναμη, τότε πού είναι εκείνη η Δύναμη ή εκείνη η Ενέργεια για την οποία μπορούμε να σκεφτούμε χωρίς να σκεφτόμαστε για ύλη; Πριν από χρόνια, ο Μάξγουελ, ένας μαθηματικός και μια από τις μεγαλύτερες αυθεντίες πάνω στον Ηλεκτρισμό και στα φαινόμενά του, είπε ότι ο Ηλεκτρισμός είναι ύλη και όχι μόνο κίνηση. "Αν αποδεχτούμε την υπόθεση ότι οι στοιχειακές ουσίες αποτελούνται από άτομα, τότε δεν μπορούμε να αποφύγουμε το συμπέρασμα ότι και ο ηλεκτρισμός επίσης, θετικός ή αρνητικός, διαιρείται σε καθορισμένο στοιχειώδη τμήματα, τα οποία συμπεριφέρονται σαν άτομα ηλεκτρισμού". (Χέλμολτς, *Διάλεξη Φαρανταίη*, 1881, όπως αναφέρεται από τον Κρουκς στην Προσφώνησή του στο Χημικό Τμήμα της Αγγλικής Ένωσης, Μπίρμιγχαμ, 1886). Θα προχωρήσουμε ακόμα περισσότερο και θα βεβαιώσουμε ότι ο Ηλεκτρισμός όχι μόνο είναι ουσία, αλλά ότι είναι εκπόρευση από μια Οντότητα, που δεν είναι ούτε θεός ούτε Διάβολος, αλλά μια από τις αναρίθμητες Οντότητες που κυβερνούν και καθοδηγούν τον κόσμο μας, σύμφωνα με τον αιώνιο Νόμο του ΚΑΡΜΑ. (Βλέπε Προσθήκη, Τμήμα XVI.)

¹²⁹ Είναι πασίγνωστο πως η άμμος όταν τοποθετηθεί σε έναν μεταλλικό δίσκο που κραδαίνεται, παίρνει μια σειρά από κανονικά καμπύλα σχήματα διαφόρων μορφών. Μπορεί η επιστήμη να δώσει μια πλήρη ερμηνεία αυτού του γεγονότος;

των αρχαίων θρησκειών. Οι "τρεις δρασκελιές του Βίσνου" μέσω των "επτά περιοχών του Σύμπαντος" του *Ριγκ-Βέντα*, έχουν εξηγηθεί με διάφορους τρόπους από τους σχολιαστές: ότι σημαίνουν "φωτιά, αστραπή και Ήλιος" κοσμικά και ότι έγιναν στην γη, στην ατμόσφαιρα και στον ουρανό· επίσης σαν τα "τρία βήματα" του νάνου (της ενσάρκωσης του Βίσνου), αν και πιο φιλοσοφικά - και από αστρονομική άποψη, πιο σωστά - εξηγούνται από τον Αουρναβαμπά σαν οι διάφορες θέσεις του Ηλίου, ανατολή, μεσουράνημα και δύση. Μόνο η εσωτερική φιλοσοφία τις εξηγεί καθαρά και το *Ζοχάρ* τις παρουσίασε πολύ φιλοσοφικά και κατανοητά. Εκεί αναφέρεται και δείχνεται καθαρά ότι στην αρχή οι Ελοϊμ (Αλίμ) ονομάζονταν Εχάδ, "ένας", ή "θεότητα είναι μια σε πολλά"· μια πολύ απλή ιδέα σε μια πανθειστική αντίληψη (με την φιλοσοφική της έννοια, φυσικά). Ύστερα έγινε η αλλαγή, "ο Ιεχωβά είναι Ελοϊμ", ενοποιώντας έτσι την πολλαπλότητα και κάνοντας το πρώτο βήμα προς τον μονοθεϊσμό. Στο ερώτημα, "Πώς ο Ιεχωβά είναι Ελοϊμ;" η απάντηση είναι: "με τρία βήματα" από κάτω. Το νόημα είναι φανερό.¹³⁰ Όλα αυτά είναι σύμβολα και εμβλήματα, αμοιβαία και συσχετιστικά του Πνεύματος, της Ψυχής και του Σώματος (του ΑΝΘΡΩΠΟΥ)· του κύκλου που μετατράπηκε σε Πνεύμα, της Ψυχής του Κόσμου και του σώματος της (ή Γης). Βγαίνοντας έξω από τον Κύκλο της Απειροσύνης, που δεν κατανοεί κανένας άνθρωπος, το Αιν-Σοφ (το καμπαλιστικό συνώνυμο του *Παραμπράχμαν*, του Ζέρβαν Ακάρανα των Μαζνταίων, ή οποιουδήποτε άλλου "ΑΓΝΩΣΤΟΥ") γίνεται "Ένας" – ο ΕΧΑΔ, ο ΕΚΑ, ο ΑΧΟΥ – ύστερα εκείνος (ή αυτό) μεταμορφώνεται, μέσω εξέλιξης στο Ένα, σε πολλά, στους Ντιάνι Μπούντα ή Ελοϊμ, ή τους Αμασασπέντ, ενώ το τρίτο βήμα του γίνεται μέσα στην γέννηση της σάρκας, ή "Άνθρωπο". Και από τον άνθρωπο ή Για-Χαβά, "αρσενικό-θηλυκό", η εσωτερική θεία οντότητα γίνεται, στο μεταφυσικό πεδίο, για άλλη μια φορά οι Ελοϊμ.

Η καμπαλιστική ιδέα είναι ταυτόσημη με τον εσωτερισμό της αρχαϊκής περιόδου. Ο εσωτερισμός αυτός αποτελεί κοινή ιδιοκτησία όλων και δεν ανήκει ούτε στην Άρια, 5η Φυλή, ούτε σε καμιά από τις πολυάριθμες υποφυλές της. Δεν μπορούν να την διεκδικήσουν οι Τουράνιοι, οι Αιγύπτιοι, οι Κινέζοι, οι Χαλδαίοι, ούτε καμιά από τις Επτά υποδιαίρεσεις της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, αλλά στην πραγματικότητα ανήκει στην Τρίτη και στην Τέταρτη Ριζική Φυλή, τους απογόνους των οποίων βρίσκουμε στο Σπέρμα της Πέμπτης, τους πρώτους Άριους. Σε κάθε έθνος ο Κύκλος ήταν το σύμβολο του Αγνώστου "Απεριόριστος Χώρος", το αφηρημένο ένδυμα μιας πάντα παρούσας αφηρημένης ιδέας της Αδιάγνωστης θεότητας. Συμβολίζει τον απεριόριστο Χρόνο στην Αιωνιότητα. Ο Ζέρβαν Ακαράνα είναι επίσης ο "Απεριόριστος Κύκλος του Αγνώστου Χρόνου", από τον οποίο Κύκλο προβάλλει το ακτινοβόλο φως – ο Συμπαντικός ΗΛΙΟΣ, ή Ορμάζντ¹³¹ – και ο τελευταίος είναι ταυτόσημος με τον Κρόνο (Χρόνο) στην αιολική μορφή του, εκείνη του Κύκλου. Γιατί ο κύκλος είναι *Sar* (Σαρ) και Σάρος ή κύκλος, και ήταν ο βαβυλωνιακός θεός του οποίου ο κυκλικός ορίζοντας ήταν το ορατό σύμβολο του αόρατου, ενώ ο ήλιος ήταν ο ΕΝΑΣ Κύκλος απ' όπου πρόβαλαν οι Κοσμικές σφαίρες, των οποίων θεωρείται ο αρχηγός. Ζέρβαν είναι το *Τσακρά* ή κύκλος του Βίσνου, το μυστηριώδες έμβλημα το οποίο, σύμφωνα με τον ορισμό ενός μυστικιστή, είναι "μια καμπύλη τέτοιας φύσης, ώστε ακόμα και το μικρότερο τμήμα της – αν η καμπύλη επεκταθεί προς οποιαδήποτε κατεύθυνση – θα προχωρήσει και τελικά θα ξαναγυρίσει στον εαυτό του και θα σχηματίσει αυτήν την ίδια καμπύλη, ή εκείνο που ονομάζουμε κύκλο". Έτσι δεν θα μπορούσε να δοθεί καλύτερος ορισμός του φυσικού συμβόλου και της φανεράς φύσης της θεότητας, η οποία έχοντας την περιφέρεια της παντού (το απεριόριστο), έχει επομένως και το

¹³⁰ Οι αριθμοί 3, 5 και 7 κυριαρχούν στον θεωρητικό Τεκτονισμό, όπως δείχθηκε στην *Τσιδα Αποκαλυμμένη*. Ένας Τέκτονας γράφει: "Υπάρχουν τα 3, 5 και 7 βήματα που δείχνουν ένα κυκλικό βάδισμα. Οι τρεις αξίες 3, 3' 5,3 και 7, 3 κ.τ.λ., κ.τ.λ. μερικές φορές παρουσιάζονται με αυτήν την μορφή: $753/2 = 376,5$ και $7635/2 = 3817,5$ και ο λόγος $20612/6561$ πόδια, σε κύβιτα, δίνει τα μέτρα της Μεγάλης Πυραμίδας" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Το τρία, πέντε και επτά είναι μυστικοί αριθμοί και ο τελευταίος και ο πρώτος τιμώνταν πολύ τόσο από τους Τέκτονες όσο και από τους Πάρσους, το τρίγωνο όντας παντού το σύμβολο της θεότητας. (Βλέπε *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια* και *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο* του Τζ. Όλιβερ). Όπως είναι φυσικό, οι δόκτορες της θεολογίας (ο Κάσσελς, για παράδειγμα), δείχνουν ότι το *Ζοχάρ* εξηγεί και υποστηρίζει τη χριστιανική τριάδα! Αλλά, αντίθετα, αυτή είναι που προέρχεται από το Δ των Εθνικών, στον αρχαϊκό αποκρυφισμό και συμβολογία. Οι τρεις δρασκελιές σχετίζονται μεταφυσικά με την κάθοδο του Πνεύματος στην ύλη, τον Λόγο που πέφτει σαν μια ακτίνα μέσα στο Πνεύμα, ύστερα μέσα στην Ψυχή και τέλος μέσα στην ανθρώπινη φυσική μορφή, στην οποία γίνεται ΖΩΗ.

¹³¹ Ορμάζντ είναι ο Λόγος, ο "Πρωτογεννημένος" και ο Ήλιος.

κέντρο της επίσης παντού· με άλλα λόγια, βρίσκεται σε κάθε σημείο του Σύμπαντος. Η αόρατη θεότητα είναι επίσης οι Ντιάνι Τσόχαν, ή οι Ρίσι, οι πρωταρχικοί επτά και οι εννέα και δέκα, χωρίς να συμπεριλάβουμε την συνθετική μονάδα τους, από την οποία ΑΥΤΗ εισέρχεται στον Άνθρωπο.

Ξανακοιτάζοντας το Σχόλιο 4 της Στάντζα IV, ο αναγνώστης θα κατανοήσει γιατί, ενώ το πέραν των Ιμαλαΐων Τσακρά περικλείει μέσα του τα: $\Delta I \square I \star$ (τρίγωνο, πρώτη γραμμή, κύβος ή τετράγωνο, δεύτερη γραμμή και έναν πεντάκτινο με ένα σημείο στο κέντρο του έτσι: \star και μερικές άλλες παραλλαγές), αντίθετα ο καμπαλιστικός κύκλος των Ελοΐμ αποκαλύπτει – όταν τα γράμματα της λέξης *Αλίμ* ή *Ελοΐμ* διαβαστούν αριθμητικά – τους περίφημους αριθμούς 13514, ή αναγραμματικά 31415, τον αστρονομικό αριθμό π , ή το κρυμμένο νόημα των Ντιάνι Μπούντα, των Γκεμπερ, των Γκεμπορίμ, των Καβείρων και των Ελοΐμ, όπου όλοι σημαίνουν "μεγάλοι άνθρωποι", "Τιτάνες", "Ουράνιοι Άνθρωποι" και "πάνω στην Γη", "γίγαντες".

Το επτά θεωρείτο ιερός αριθμός σε όλα τα έθνη, αλλά κανένα έθνος δεν το χρησιμοποίησε με τόσο φυσιολογικά υλιστική χρήση όσο οι Εβραίοι. Γι' αυτούς ήταν πάνω απ' όλα ο γενεσιουργός αριθμός και το 9 ο αρσενικός αιτιατός αριθμός, σχηματίζοντας όπως δείχνεται από τους Καμπαλιστές το 31 ή ετζ: "Δέντρο του Κήπου της Εδέμ",¹³² η "διπλή ερμαφρόδιτη ράβδος" της Τέταρτης Φυλής. Ενώ για τους Ινδούς και τους Άριους, γενικά, το νόημα ήταν πολλαπλό και σχετιζόταν σχεδόν ολοκληρωτικά με καθαρά μεταφυσικές και αστρονομικές αλήθειες.¹³³ Οι Ρίσι και οι θεοί τους, οι Δαίμονες και οι Ήρωες τους, έχουν ιστορικό αλλά και ηθικό νόημα και οι Άριοι ποτέ δεν άφησαν την θρησκεία τους να βασίζεται μόνο πάνω σε εξωτερικά σύμβολα, όπως έκαναν οι Εβραίοι. Αυτά βρίσκονται στις εξωτερικές Γραφές των Ινδών. Το γεγονός ότι οι αναφορές είναι παραπλανητικές φαίνεται από την μεταξύ τους αντίθεση, καθώς μια διαφορετική κατασκευή βρίσκεται σχεδόν σε κάθε *Πουρανά* και επικό ποίημα. Αν διαβαστούν, όμως, εσωτερικά, όλα θα έχουν το ίδιο νόημα. Έτσι μια διήγηση απαριθμεί Επτά κόσμους, εκτός από τους κάτω κόσμους που είναι επίσης επτά σε αριθμό. Αυτοί οι δεκατέσσερις πάνω και κάτω κόσμοι δεν έχουν καμιά σχέση με την ταξινόμηση της επταπλής αλύσου και ανήκουν στους καθαρά αιθερικούς, αόρατους κόσμους. Αυτό θα αναφερθεί και σε άλλο σημείο. Εδώ αρκεί να δείξουμε ότι αναφέρονται σκόπιμα

¹³² Αυτό ήταν το σύμβολο για τα "Άγια των Αγίων", το 3 και το 4 του σεξουαλικού διαχωρισμού. Σχεδόν το καθένα από τα 22 εβραϊκά γράμματα είναι ένα φαλλικό σύμβολο. Από τα δυο γράμματα - που παρουσιάζονται παραπάνω - το ένα, το "αγίν", είναι ένα αρνητικό θηλυκό γράμμα, συμβολικά ένα μάτι. Το άλλο είναι ένα αρσενικό γράμμα, το *τσάντι*, που σημαίνει ακίστρι ή βέλος.

¹³³ Ένας Καμπαλιστής ο οποίος σε ένα έργο του, που δεν έχει ακόμα εκδοθεί συγκρίνει την Καμπάλα και το *Ζοχάρ* με τον Άριο εσωτερισμό, μας είπε ότι: "Ο εβραϊκός καθαρός, σύντομος, σαφής και ακριβής τρόπος πέρα από κάθε μέτρο ξεπερνάει την παιδιάστικη λεκτική ομιλία των Ινδών - ακριβώς όπως λέει ο Ψαλμωδός, 'Το στόμα μου θέλει κηρύττει τη δικαιοσύνη σου... διότι δεν δύνομαι να απαριθμήσω αυτός', (Ψαλμοί I-XXI, 15)... Τα ινδικά σύμβολα, με την ανεπάρκειά τους στην μεγάλη ανάμιξη πρόσθετων όψεων, εμφανίζουν τα ίδια δανεισμένα στολίδια όπως είχαν και οι Έλληνες και όπως έχει και ο Τεκτονισμός, τα οποία με την αδρή μονοσυλλαβική (και φανερή) λιτότητα των Εβραϊκών, δείχνει ότι τα τελευταία προέρχονται από μια πολύ πιο απόμακρη αρχαιότητα και ότι είναι η πηγή (!) ή μάλλον η παλιά αρχέγονη πηγή όλων των άλλων". Αυτό είναι ολότελα λάθος. Προφανώς ο διαβασμένος αδελφός μας κρίνει τα ινδικά θρησκευτικά συστήματα από τα *Σάστρα* και τα *Πουρανά* και προφανώς από τα δεύτερα και μάλιστα από την σύγχρονη μετάφρασή τους, που έχουν διαστρεβλωθεί πέρα από κάθε αναγνώριση από τους Ανατολιστές. Αλλά αν κανείς θέλει να βρει ένα σημείο σύγκρισης πρέπει να στραφεί στα φιλοσοφικά τους συστήματα, στην εσωτερική διδασκαλία τους. Καμιά αμφιβολία ότι ο συμβολισμός της Πεντατεύχου ακόμα και της Καινής Διαθήκης προέρχεται από την ίδια πηγή. Αλλά ασφαλώς οι Πυραμίδες του Χέοπα, οι διαστάσεις των οποίων επαναλαμβάνονται ξανά από τον καθηγητή Πιάττσι Σμιθ στον υποτιθέμενο και μυθικό ναό του Σολομόντος, δεν είναι αρχαιότερης εποχής από τα Μωσαϊκά βιβλία; Επομένως, αν υπάρχει τόσο μεγάλη ταύτιση όπως ισχυρίστηκε, θα πρέπει να οφείλεται σε σοβαρή αντιγραφή από μέρους των Ιουδαίων και όχι των Αιγυπτίων. Τα ιουδαϊκά σύμβολα - ακόμα και η γλώσσα τους, τα Εβραϊκά - δεν είναι πρωτότυπα. Είναι δανεισμένα από τους Αιγυπτίους, από τους οποίους ο Μωσής πήρε την Σοφία του· από τους Κόπτες, τον πιθανό συγγενή αν όχι γονέα των αρχαίων Φοινίκων και από τους Υκσώς, τους (υποτιθέμενους) προγόνους τους, όπως δείχνει ο Ιώσηφος στο έργο του *Ενάντια στον Απίωνα*, 1, 25. Ναι, αλλά ποιοι είναι οι Υκσώς βοσκοί; Και ποιοί είναι οι Αιγύπτιοι; Η ιστορία δεν γνωρίζει τίποτε για το θέμα και απλώς φτιάχνει θεωρίες και υποθέσεις μέσα από τα βάθη της αξιοσεβάστης συνείδησης των ιστορικών της. (Βλέπε *Τσιδα Α-ποκαλυμμένη*, τόμ. II, σελ. 430-438). Ο Μπούνσεν στο έργο του *Η θέση της Αιγύπτου* κ.λπ., τόμ. IV, σελ. 142, αναφέρει: "Ο Καμίσιμ (ή αρχαίος Κόπτης) είναι από την Δυτική Ασία και περιέχει κάποιο σπέρμα σημιτικό, μαρτυρώντας έτσι την αρχική συγγενική ενότητα των αρίων και σημιτικών φυλών"· και τοποθετεί τα μεγάλα γεγονότα στην Αίγυπτο 9000 χρόνια π.Χ. Γεγονός είναι ότι στον αρχαϊκό εσωτερισμό και στην Άρια σκέψη βρίσκουμε μεγάλη φιλοσοφία, ενώ στα εβραϊκά αρχεία συναντάμε μόνο την πιο εκπληκτική ευφυΐα στην αποθέωση της φαλλικής λατρείας και σεξουαλικής θεογονίας.

σαν να ανήκουν στην άλυσο. "Μια άλλη απαρίθμηση ονομάζει τους επτά κόσμους: γη, ουρανό, παράδεισο, μέση περιοχή, τόπος της γέννησης, οίκο του ευλογημένου και κατοικία της αλήθειας' τοποθετώντας τους Γιους του Μπράχμα στην έκτη υποδιαίρεση και δηλώνοντας ότι ο πέμπτος, ή Τζανάρ-Λοκά, είναι ο τόπος όπου τα ζώα που καταστράφηκαν στην γενική πυρκαϊά γεννιούνται ξανά".¹³⁴ Μια πραγματικά εσωτερική διδασκαλία δίνεται [στα επόμενα κεφάλαια πάνω] στον "Συμβολισμό". Αυτός που είναι έτοιμος θα κατανοήσει το κρυμμένο νόημα.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – Συνέχεια

3. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥΣ. ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ, ΔΙΑΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (*ορνκτά άτομα*) ΠΟΥ ΕΠΙΠΛΕΟΥΝ ΚΑΙ ΡΙΓΟΥΝ ΑΠΟ ΧΑΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥΣ (*αεριώδη νέφη*) ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΑ ΣΠΕΡΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ. ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΣΤΙΣ ΕΞΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΣΤΟ ΜΕΣΟΝ - Ο ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΤΡΟΧΟΣ (α).

(α) Οι "τροχοί", όπως έχει ήδη εξηγηθεί, είναι τα κέντρα δύναμης, γύρω από τα οποία εκτείνεται η πρωταρχική Κοσμική ύλη η οποία, αφού περάσει μέσα από τα έξι στάδια στερεοποίησης, γίνεται σφαιροειδής και καταλήγει να μεταμορφώνεται σε σφαίρες. Ένα από τα θεμελιώδη δόγματα της εσωτερικής Κοσμογονίας είναι ότι κατά την διάρκεια των Κάλπα (ή αιώνων) της ζωής, η ΚΙΝΗΣΗ - που κατά τις περιόδους Ανάπαυσης "πάλλεται και ριγεί μέσα σε κάθε κοιμισμένο άτομο"¹³⁵ (Σχόλιο των Στάντζα) - αποκτά μια συνεχώς αυξανόμενη τάση, από την πρώτη αφύπνιση του Κόσμου σε μια καινούργια "Ημέρα", προς την κυκλική κίνηση. Η "θεότητα γίνεται ένας ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ". Ονομάζονται επίσης Ρότες (από το λατινικό *rota*) - οι κινούμενοι τροχοί των ουράνιων σφαιρών που μετέχουν στην δημιουργία του κόσμου - όταν το νόημα αναφέρεται στην εμψυχώνουσα αρχή των άστρων και των πλανητών γιατί στην Καμπάλα, αντιπροσωπεύονται από τους Οφανείμ, τους Αγγέλους των Σφαιρών και των άστρων, των οποίων αποτελούν τις ζωογονούσες Ψυχές.¹³⁶

Αυτός ο νόμος της στροβιλώδους κίνησης στην πρωταρχική ύλη είναι μια από τις αρχαιότερες αντιλήψεις της ελληνικής φιλοσοφίας, της οποίας οι πρώτοι ιστορικοί σοφοί ήταν σχεδόν όλοι Μυημένοι στα Μυστήρια. Οι Έλληνες την πήραν από τους Αιγυπτίους και αυτοί από τους Χαλδαίους, που ήταν μαθητές των μπραχμάνων της εσωτερικής σχολής. Ο Λεύκιππος και ο Δημόκριτος από τα Άβδηρα, οι μαθητές των Μάγων, δίδασκαν ότι αυτή η περιστροφική κίνηση των ατόμων υπήρχε στην αιωνιότητα.¹³⁷ Ο Ικέτας, ο Ηρακλείδης ο Ποντικός, ο Έκφαντος, ο Πυθαγόρας και όλοι οι μαθητές του, δίδασκαν την περιστροφή της γης. Και ο Αριαμπάτα της Ινδίας, ο Αρίσταρχος, ο Σέλευκος και ο Αρχιμήδης υπολόγισαν την περιστροφή της με τόση

¹³⁴ Βλέπε Τζ. Ντόουσον, *Κλασικό Ινδοϊστικό Λεξικό*, στην λέξη Λοκά.

¹³⁵ Μπορεί να ρωτήσει κανείς, όπως έκανε και η συγγραφέας, "Ποιος υπάρχει που να βεβαιώνει την διαφορά σ' αυτήν την κίνηση, αφού όλη η φύση έχει αναχθεί στην πρωταρχική ουσία της και δεν μπορεί να υπάρχει κανένας - ούτε καν ένας από τους Ντιάνι Τσόχαν, που βρίσκονται όλοι στο *Νιρβάνα* - για να την δει;" Η απάντηση είναι: "Το καθετί στην Φύση πρέπει να κριθεί με αναλογία. Παρ' όλο που και οι ανώτερες θεότητες (Αρχάγγελοι ή Ντιάνι-Μπούντα) δεν μπορούν να εισχωρήσουν σε μυστήρια τόσο πέρα από το πλανητικό μας σύστημα και τον ορατό Κόσμο, όμως υπήρχαν μεγάλοι ενορατικοί και προφήτες στους παλιούς καιρούς που ήταν ικανοί να συλλάβουν το μυστήριο της Πνοής και της Κίνησης αναδρομικά, όταν τα συστήματα των κόσμων αναπαύονταν και ήταν βυθισμένα : στον περιοδικό ύπνο τους".

¹³⁶ Βλέπε Κνον φον Ρόζενροθ, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, Τόμ. Ι, Μέρος Β'. Βοήθημα στο Βιβλίο *Ζοχάρ*. Ρ. Μόστσεχ Κορντούερο: *Πραγματεία της Ψυχής*, σελ. 113, *Ζοχάρ*, ΙΙ, 43α (έκδοση Άμστερνταμ).

¹³⁷ "Το δόγμα της περιστροφής της γης γύρω από έναν άξονα διδασκόταν από τον Πυθαγόρειο Ικέτα, πιθανόν γύρω στο 500 π.Χ. Διδασκόταν, επίσης, από τον Μαθητή του Έκφαντο και από τον Ηρακλείδη, έναν μαθητή του Πλάτωνα. Η σταθερότητα του Ήλιου και η τροχιακή περιστροφή της Γης αποδείχθηκαν από τον Αρίσταρχο τον Σάμιο, κατά το 281 π.Χ., σαν υποθέσεις που συμφωνούν με τα γεγονότα της παρατήρησης. Η ηλιοκεντρική θεωρία διδασκόταν γύρω στο 150 π.Χ. από τον Σέλευκο της Σελεύκειας στον Τίγρη". [Διδάχθηκε το 500 π.Χ. από τον Πυθαγόρα. Ε.Π.Μπ.] "Λέγεται επίσης ότι ο Αρχιμήδης, διατύπωσε την ηλιοκεντρική θεωρία σε ένα έργο του με τίτλο *Ψαμμίτης*. Η σφαιρικότητα της Γης διδασκόταν από τον Αριστοτέλη ο οποίος παρουσίαζε σαν απόδειξη το σχήμα της σκιάς της Γης πάνω στην Σελήνη κατά τις εκλείψεις (Αριστοτέλης, *Περί Ουρανού*, βιβ. ΙΙ, κεφ. 14). Την ίδια ιδέα υποστήριζε και ο Πλίνιος (*Φυσική Ιστορία*, ΙΙ, Ι-ΧΥ). Οι απόψεις αυτές φαίνεται ότι χάθηκαν σαν γνώσεις για πάνω από χίλια χρόνια..." (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, ΙV, "Προ-Καντιανές θεωρίες", σελ. 551-552).

ακρίβεια και επιστημονικότητα όση και οι σύγχρονοι αστρονόμοι, ενώ η θεωρία των Στοιχειακών Στροβίλων ήταν γνωστή στον Αναξαγόρα ο οποίος την υποστήριξε το 500 π.Χ., ή σχεδόν 2000 χρόνια πριν την πάρει ο Γαλιλαίος, ο Ντεκάρτ, ο Σβέντενμποργκ και τέλος, με ελαφρές τροποποιήσεις ο σερ Ο. Τόμσον.¹³⁸ Όλη αυτή η γνώση, αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι, είναι μια ηχώ του αρχαϊκού δόγματος το οποίο προσπαθούμε τώρα να εξηγήσουμε. Το πώς συνέβη και οι άνθρωποι των τελευταίων αιώνων έχουν φτάσει στις ίδιες ιδέες και στα συμπεράσματα που διδάσκονταν σαν αξιωματικές αλήθειες μέσα στην μυστικότητα των Άδυστων εκατομμύρια χρόνια πριν, αυτό είναι ένα ερώτημα που θα εξεταστεί σε άλλο σημείο. Μερικοί οδηγήθηκαν από την φυσιολογική πρόοδο της φυσικής επιστήμης και από ανεξάρτητες παρατηρήσεις· άλλοι - όπως ο Κοπέρνικος, ο Σβέντενμποργκ και μερικοί ακόμα - παρά την τεράστια μάθησή τους, οφείλουν την γνώση περισσότερο σε ενορατικές παρά σε αποκτημένες ιδέες, που αναπτύχθηκαν με τον συνηθισμένο τρόπο της πορείας της μάθησης.¹³⁹ (Βλέπε, "Ένα Μυστήριο σχετικά με το Βούδα").

Με την φράση "Οι Έξι κατευθύνσεις του Διαστήματος", εννοείται εδώ το "Διπλό Τρίγωνο", η ένωση και η ανάμιξη του καθαρού Πνεύματος και της Ύλης, του Άρουπα και του Ρουπά, των οποίων τα Τρίγωνα είναι ένα Σύμβολο. Αυτό το διπλό Τρίγωνο είναι ένα σημάδι του Βίσνου, όπως και η σφραγίδα του Σολομώντα, και το Σρι-γιάντρα των μπραχμάνων.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – Συνέχεια

4. Ο ΦΟΧΑΤ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΕΛΙΚΟΕΙΔΕΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΠΑ ΝΑ ΕΝΩΣΕΙ ΤΟ ΕΚΤΟ ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ: ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ (α). ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΙΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ - ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΟ ΤΡΟΧΟ. ΑΥΤΟΙ (οι Λίπικα) ΛΕΝΕ: "ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟ" (β). Ο ΠΡΩΤΟΣ ΘΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ (γ) ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ, Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ (κόσμος). ΥΣΤΕΡΑ Ο "ΘΕΙΟΣ ΑΡΟΥΠΙΑ" (το άμορφο Σύμπαν της Σκέψης) ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΤΣΑΓΙΑΛΟΚΑ (τον σκιώδη κόσμο της πρωταρχικής σκέψης, ή τον διανοητικό), ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΟΥΠΑΠΑΝΤΑΚΑ.

(α) Αυτός ο σχηματισμός "Πνευματικών γραμμών" αναφέρεται στην εξέλιξη των αρχών τόσο του ανθρώπου, όσο και της Φύσης, μια εξέλιξη η οποία συμβαίνει βαθμιαία (όπως θα δείξουμε στον Τόμο II, στο κεφάλαιο "Η καταγωγή των Ανθρωπίνων Φυλών"), όπως και το καθετί στην φύση. Η Έκτη αρχή (ή στοιχείο) στον Άνθρωπο (η Μπούντι, η θεία Ψυχή) αν και μια απλή πνοή - για την αντίληψή μας - είναι παρ' όλα αυτά κάτι υλικό, αν συγκριθεί με το θείο "Πνεύμα" (Άτμαν) του οποίου είναι ο φορέας ή όχημα. Ο Φοχάτ, με την ικανότητά του της ΘΕΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ (Έρωτα), της ηλεκτρικής Δύναμης της συγγένειας και συμπάθειας, εμφανίζεται αλληγορικά ότι προσπαθεί να φέρει το αγνό Πνεύμα, την Ακτίνα την αδιαχώριστη από το απόλυτο ΕΝΑ, σε ένωση με την Ψυχή, όπου τα δυο αυτά συνιστούν στον Άνθρωπο την ΜΟΝΑΔΑ και στην Φύση τον

¹³⁸ Βλέπε το έργο του "Περί των Ατομικών Στροβίλων", στο *Φιλοσοφικό Περιοδικό*, Τόμ. XXXIV, Ιούλιος 1867, σελ. 15-24.

¹³⁹ Το γεγονός ότι ο Σβέντενμποργκ - που δεν ήταν δυνατόν να γνώριζε τίποτε για τις εσωτερικές ιδέες του Βουδισμού - έρχεται ανεξάρτητα πολύ κοντά στην απόκρυφη διδασκαλία στις γενικές του αντιλήψεις, φαίνεται από την πραγματεία του πάνω στην θεωρία των Στροβίλων. Σε μια μετάφρασή της από τον Α. Κλίσσολντ, την οποία αναφέρει ο Ουίντσελ (*Κοσμική Ζωή*, σελ. 567), διαβάζουμε το ακόλουθο συμπέρασμα: "Η πρώτη Αιτία είναι το Απειρο ή Απεριόριστο. Αυτό δίνει ύπαρξη στο Πρώτο Πεπερασμένο ή Περιορισμένο". (Ο Λόγος στην εκδήλωσή Του και το Σύμπαν). "Αυτό που παράγει ένα όριο είναι ανάλογο με την κίνηση. [Βλέπε πρώτη Στάντζα]. Το όριο που παράγεται είναι ένα σημείο, η Ουσία του οποίου είναι Κίνηση, αλλά όντας χωρίς μέρη, αυτή η Ουσία δεν είναι πραγματική Κίνηση, αλλά μόνο κάτι συμφυές σ' αυτήν". (Στην δική μας δοξασία δεν είναι ένα "συμφυές", αλλά μια αλλαγή από τον αιώνιο κραδασμό στο ανεκδήλωτο, στην Στροβιλώδη Κίνηση στον φαινομενικό ή εκδηλωμένο Κόσμο)... "Από αυτό προβάλλει πρώτη η Επέκταση, ο Χώρος, το Σχήμα και η Διαδοχή, ή Χρόνος. Όπως στην γεωμετρία ένα σημείο γεννάει μια γραμμή, η γραμμή μια επιφάνεια και η επιφάνεια ένα στερεό, έτσι και εδώ το συμφυές ενός σημείου τείνει προς γραμμές, επιφάνειες και στερεά. Με άλλα λόγια, το Σύμπαν περιέχεται εν σπέρματι [*in ovo*] στο πρώτο φυσικό σημείο... Η κίνηση προς την οποία τείνει το συμφυές είναι κυκλική, επειδή ο κύκλος είναι το πιο τέλει απ' όλα τα σχήματα.. Η πιο τέλεια μορφή μιας Κίνησης πρέπει να είναι η αιώνια κυκλική, δηλαδή, πρέπει να προχωράει από το κέντρο προς την περιφέρεια και από την περιφέρεια προς το κέντρο. (Βλέπε *Αρχή Φυσικών Πραγμάτων*, Δρέσδη και Λειψία, 1733-34, Τόμ. I, κεφ. II, σελ. 27). Αυτά είναι απλός και καθαρός Αποκρυφισμός.

πρώτο δεσμό ανάμεσα στο παντοτινά ανεξάρτητο και στο εκδηλωμένο. Η φράση, "Ο πρώτος είναι τώρα ο δεύτερος" (κόσμος), των Λίτικα, αναφέρεται επίσης στο ίδιο.

(β) Η "Στρατιά" στην κάθε γωνιά είναι το Πλήθος των αγγελικών Όντων (Ντιάνι Τσόχαν) που έχουν οριστεί να οδηγούν και να προσέχουν κάθε αντίστοιχη περιοχή από την αρχή μέχρι το τέλος του Μανβανάρα. Αυτοί είναι οι "Μυστικοί Φύλακες" των χριστιανών Καμπαλιστών και Αλχημιστών και σχετίζονται συμβολικά καθώς και κοσμογονικά με το αριθμητικό σύστημα του Σύμπαντος. Οι αριθμοί με τους οποίους συνδέονται αυτά τα ουράνια Όντα είναι πολύ δύσκολο να εξηγηθούν, επειδή κάθε αριθμός αναφέρεται σε αρκετές ομάδες ξεχωριστών ιδεών, σύμφωνα με την ιδιαίτερη ομάδα των "Αγγέλων" που προορίζονται να συμβολίσουν. Εδώ βρίσκεται ο *nodus* [ο κόμπος] στην μελέτη της συμβολογίας, τον οποίον πολλοί μελετητές, μην μπορώντας να τον υπερβούν λύνοντάς τον, προτίμησαν να τον αντιμετωπίσουν όπως ο Αλέξανδρος τον Γόρδιο δεσμό, με άμεσο αποτέλεσμα λανθασμένες αντιλήψεις και διδασκαλίες.

Ο "Πρώτος είναι ο Δεύτερος", γιατί ο "Πρώτος" δεν μπορεί πραγματικά να αριθμηθεί ή να θεωρηθεί σαν Πρώτος, γιατί αυτή είναι η περιοχή των νοουμένων στην πρωταρχική της εκδήλωση: το κατώφλι προς τον Κόσμο της Αλήθειας, ή ΣΑΤ, μέσω του οποίου φτάνει σε εμάς η άμεση ενέργεια που ακτινοβολείται από την ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ: την Χωρίς Όνομα θεότητα. Εδώ, ο αμετάφραστος όρος ΣΑΤ (Υπόσταση) είναι πιθανό να οδηγήσει σε μια λαθεμένη αντίληψη, επειδή εκείνο που είναι εκδηλωμένο δεν μπορεί να είναι ΣΑΤ, αλλά είναι κάτι φαινομενικό, μη αιώνιο και πράγματι παροδικό. Είναι συναιώνιο και συνυπάρχον με την Μια Ζωή, "την Χωρίς Δεύτερο", αλλά σαν εκδήλωση είναι επίσης μια *Μάγια*, όπως και τα υπόλοιπα. Αυτός ο "Κόσμος της Αλήθειας" μπορεί να περιγραφεί μόνο με τα λόγια του Σχολίου, σαν "Ένα λαμπερό αστέρι που έπεσε από την καρδιά της Αιωνιότητας· ο πυρσός της ελπίδας από τις Επτά Ακτίνες του οποίου κρέμονται οι Επτά Κόσμοι Ύπαρξης". Πράγματι, αφού αυτές είναι τα Επτά Φώτα που αντανakλάσεις τους είναι οι ανθρώπινες αθάνατες Μονάδες: το Άτμα, ή το ακτινοβόλο Πνεύμα κάθε πλάσματος της ανθρώπινης οικογένειας. Πρώτα το επταπλό Φως, έπειτα:

(γ) Ο "θείος Κόσμος" – τα αμέτρητα Φώτα που ανάβουν από το πρωταρχικό Φως – οι Μπούντα, ή άμορφες θείες Ψυχές, του τελευταίου Άρουπα (άμορφου) κόσμου - το "Συνολικό Άθροισμα" στην μυστηριώδη γλώσσα των αρχαίων Στάντζα. Στην Κατήχηση ο Διδάσκαλος φαίνεται να λέει στον μαθητή:

"Σήκωσε το κεφάλι σου, ω Λανού, βλέπεις ένα ή αμέτρητα φώτα από πάνω σου να καίνε στον σκοτεινό, νυχτερινό ουρανό;"

"Νιώθω μια Φλόγα, ω Γκουρουντέβα, βλέπω αμέτρητους αναπόσπαστους σπινθήρες να λάμπουν μέσα της".

"Σωστά απάντησες. Και τώρα κοίταξε γύρω σου και μέσα σου. Αυτό το φως που καίει μέσα σου, το νιώθεις καθόλου διαφορετικό από το φως που λάμπει μέσα στους Αδελφούς σου;"

"Δεν είναι καθόλου διαφορετικό, παρ' όλο που ο φυλακισμένος είναι αλυσοδεμένος από το κάρμα και παρ' όλο που τα εξωτερικά του ενδύματα ξεγελούν αυτόν που έχει άγνοια και τον κάνουν να λέει: η Ψυχή σου και η Ψυχή μου".

Η ριζική ενότητα της έσχατης ουσίας κάθε συστατικού μέρους των σύνθετων πραγμάτων στην Φύση - από τα Άστρα μέχρι το ορυκτό άτομο, από τον ανώτερο Ντιάνι Τσόχαν μέχρι το μικρότατο οργανισμό, με το πλήρες νόημα του όρου, είτε αναφέρεται στον πνευματικό, στον διανοητικό ή στον φυσικό κόσμο - αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος της Απόκρυφης Επιστήμης. "Η θεότητα είναι απεριόριστη και άπειρη επέκταση", λέει ένα αποκρυφιστικό αξίωμα - απ' όπου προέρχεται, όπως ήδη αναφέρθηκε, και το όνομα του Μπράχμα.¹⁴⁰ Υπάρχει μια βαθιά φιλοσοφία που βρίσκεται στην βάση της αρχαιότερης λατρείας στον κόσμο, της λατρείας του Ήλιου και του Πυρός. Απ' όλα τα στοιχεία που είναι γνωστά στην φυσική επιστήμη, το Πυρ είναι εκείνο που έχει μέχρι τώρα ξεφύγει από καθορισμένη ανάλυση. Μας λένε με βεβαιότητα ότι ο αέρας είναι μια ένωση που περιέχει τα αέρια Οξυγόνο και Άζωτο, θεωρούμε το Σύμπαν και την Γη σαν ύλη που αποτελείται από καθορισμένα χημικά μόρια. Εμείς μιλάμε για τις δέκα πρωτόγονες Γαίες,

¹⁴⁰ Στον *Ριγκ-Βέντα* συναντάμε τα ονόματα Μπραχμανασπάτι και Μπριχασπάτι σαν εναλλασσόμενα και ισάξια μεταξύ τους. Βλέπε επίσης *Μπριχανταραγιόγκα Ουπανισάντ*, Μπριχασπάτι είναι μια θεότητα που ονομάζεται "Πατέρας των θεών".

προικίζοντας την καθεμιά με ένα ελληνικό ή λατινικό όνομα. Εμείς λέμε ότι το νερό, χημικά, είναι μια ένωση Οξυγόνου και Υδρογόνου. Αλλά τι είναι το ΠΥΡ; Είναι το αποτέλεσμα της καύσης, μας απαντούν σοβαρά. Είναι θερμότητα και φως και κίνηση και γενικά ένας συσχετισμός φυσικών και χημικών δυνάμεων. Και αυτή η επιστημονική εξήγηση συμπληρώνεται φιλοσοφικά από μια θεολογική ερμηνεία στο *Λεξικό Γουέμπστερ*, που εξηγεί το πυρ σαν "το όργανο της τιμωρίας, ή την τιμωρία του αμετανόητου σε μια άλλη κατάσταση". Η "κατάσταση" υποτίθεται, παρεμπιπτόντως, ότι είναι πνευματική, αλλά αλίμονο! Η παρουσία του πυρός φαίνεται να είναι μια πειστική απόδειξη της υλικής φύσης της. Και όμως, μιλώντας για την πλάνη της θεώρησης των φαινομένων σαν απλά, επειδή μας είναι οικεία, ο καθηγητής Μπείν (*Λογική*, σελ. 125) λέει:

Μερικά πολύ γνωστά γεγονότα φαίνεται να μην έχουν τα ίδια ανάγκη απόδειξης και είναι τα μέσα για να εξηγήσουμε οτιδήποτε μπορεί να παρομοιασθεί μ' αυτά. Έτσι, ο βρασμός και η εξάτμιση ενός υγρού υποτίθεται ότι είναι ένα απλό φαινόμενο που δεν απαιτεί καμιά εξήγηση και ταυτόχρονα ένα ικανοποιητικό μέσο για την εξήγηση σπανιότερων φαινομένων. Και όμως, για έναν ανεκπαίδευτο νου το γεγονός ότι το νερό στεγνώνει, είναι κάτι εντελώς ασύλληπτο - ενώ για τον άνθρωπο που έχει εξοικειωθεί με την φυσική επιστήμη η κατάσταση του ρευστού είναι ανώμαλη και ανεξήγητη. Το άναμμα της φωτιάς από επαφή με μια φλόγα είναι μια ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΥΣΚΟΛΙΑ και όμως λίγοι άνθρωποι το σκέφτονται έτσι.

Τι λέει η εσωτερική διδασκαλία σχετικά με το πυρ; Το "Πυρ", λέει, "είναι η πιο τέλεια και αγνή αντανάκλαση, στον Ουρανό όσο και στην Γη, της ΜΙΑΣ ΦΛΟΓΑΣ. Είναι Ζωή και θάνατος, η αρχή και το τέλος κάθε υλικού πράγματος. Είναι θεία 'Ουσία'. Έτσι, όχι μόνο οι ΠΥΡΟΛΑΤΡΕΣ, οι Πάρσοι, αλλά ακόμα και οι νομαδικές φυλές της Αμερικής, που αυτοαποκαλούνται "γεννημένοι από την φωτιά", εμφανίζουν περισσότερη επιστημονικότητα στις πίστεις τους και περισσότερη αλήθεια στις προλήψεις τους, απ' ό,τι όλοι οι σύγχρονοι διανοητές της φυσικής επιστήμης και γνώσης. Ο χριστιανός που λέει: "Ο θεός είναι ζων πυρ" και μιλάει για τις "γλώσσες Φωτιάς" της Πεντηκοστής και για την "καιόμενη βάτο" του Μωυσή, είναι το ίδιο πυρολάτρης όσο και οποιοσδήποτε "εθνικός". Από όλους τους μυστικιστές, οι Ροδόσταυροι και οι Καμπαλιότες ήταν εκείνοι που όρισαν το Πυρ με τον πιο ορθό και σωστό τρόπο. Πάρτε ένα πάμφθηνό λυχνάρι, γεμίστε το με λάδι και θα είστε σε θέση να ανάψετε με την φλόγα του τις λάμπες, τα φανάρια και τις φωτιές όλου του κόσμου, χωρίς να μειώσετε αυτήν την φλόγα. Αν η ριζική μοναδική θεότητα είναι μια αιώνια και άπειρη ουσία ("ο Κύριος ο θεός σου είναι πυρ ανάλυσκον") που ποτέ δεν καταστρέφεται, τότε φαίνεται παράλογο να θεωρηθεί αφιλοσόφητη η αποκρυφιστική διδασκαλία που λέει, "Έτσι σχηματίστηκαν οι Άρουπα και οι Ρούπα κόσμοι: από ΕΝΑ φως, επτά φώτα' από το καθένα από τα επτά, επτά φορές επτά" κ.τ.λ., κ.τ.λ.

ΣΤΑΝΤΖΑ V – Συνέχεια

5. Ο ΦΟΧΑΤ ΚΑΝΕΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΣΚΕΛΙΣΜΟΥΣ (έχοντας ήδη κάνει τους πρώτους τρεις)
(α) ΚΑΙ ΧΤΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΡΟΧΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΓΙΟΥΣ... ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΤΟΥΣ (πλήθη) (β).

(α) Οι "δρασκελισμοί", όπως εξηγήθηκε ήδη (βλέπε Σχόλιο στην Στάντζα IV), αναφέρονται τόσο στις Κοσμικές όσο και στις ανθρώπινες αρχές, όπου οι τελευταίες, σύμφωνα με την εξωτερική διαίρεση, αποτελούνται από τρία (Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα), και σύμφωνα με τον εσωτερικό υπολογισμό, από επτά στοιχεία: τρεις ακτίνες της Ουσίας και τέσσερις όψεις.¹⁴¹ Όσοι έχουν μελετήσει τον *Εσωτερικό Βουδισμό* του κ. Σίννετ μπορούν εύκολα να συλλάβουν το νόημα. Υπάρχουν δυο εσωτερικές σχολές - ή μάλλον μια σχολή πέραν των Ιμαλαΐων, χωρισμένη σε δυο μέρη - μια για τους εσωτερικούς Λανού και μια άλλη για τους εξωτερικούς ή ημι-λαϊκούς τσέλα. Η πρώτη διδάσκει μια επταδική, ενώ η δεύτερη μια εξαδική διαίρεση των ανθρώπινων αρχών (ή στοιχείων).

¹⁴¹ Οι τέσσερις όψεις είναι το σώμα, η ζωή ή ζωτικότητα του και το "διπλό" του σώματος, η τριάδα η οποία εξαφανίζεται με τον θάνατο του ατόμου και το κάμα-ρούπα το οποίο διαλύεται στον Κάμα λόκα.

Από Κοσμική άποψη, οι "πέντε δρασκελισμοί" του Φοχάτ αναφέρονται στα πέντε ανώτερα πεδία της Συνείδησης και της Ύπαρξης, ενώ το έκτο και το έβδομο (μετρώντας προς τα κάτω) είναι το αστρικό και το γήινο ή τα δυο κατώτερα πεδία.

(β) "Τέσσερις φτερωτούς τροχούς σε κάθε γωνιά... για τους τέσσερις αγίους και τις στρατιές (πλήθη) τους". Αυτοί είναι οι "τέσσερις Μαχαράτζα" ή μεγάλοι Βασιλείς των Ντιάνι Τσόχαν, οι Ντέβα που προΐστανται σε καθένα από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Είναι οι Βασιλείς ή Άγγελοι που κυβερνούν τις Κοσμικές Δυνάμεις του Βορρά, του Νότου, της Ανατολής και της Δύσης. Δυνάμεις που η καθεμιά τους έχει μια ξεχωριστή απόκρυφη ιδιότητα. Τα ΟΝΤΑ αυτά συνδέονται επίσης με το κάρμα, καθώς το τελευταίο χρειάζεται φυσικούς και υλικούς πράκτορες, για να εκτελέσουν τους νόμους του· τέτοιους όπως τα τέσσερα είδη ανέμων, για παράδειγμα, που η επιστήμη αποδέχεται ότι έχουν θετικές και αρνητικές επιδράσεις πάνω στην υγεία των ανθρώπων και κάθε ζωντανού πράγματος. Υπάρχει πράγματι απόκρυφη φιλοσοφία σε κείνο το ρωμαιοκαθολικό δόγμα που αποδίδει τις διάφορες γενικές συμφορές, όπως επιδημίες, πολέμους κ.τ.λ., στους αόρατους "Αγγελιαφόρους" από τον Βορρά και την Δύση. "Η δόξα του θεού του Ισραήλ ήρχετο από της οδού της ανατολής", λέει ο Ιεζεκιήλ (ΜΓ', 2) ενώ ο Ιερεμίας (Α' 14· Δ' 6· ΣΤ' 1· ΜΣΤ' 20), ο Ησαΐας και οι Ψαλμοί βεβαιώνουν ότι όλα τα κακά που υπάρχουν κάτω από τον Ήλιο έρχονται από τον Βορρά και την Δύση: θέση η οποία, όταν εφαρμοστεί στο έθνος των Ιουδαίων, φαίνεται να είναι μια αναντίρρητη προφητεία για τους ίδιους. Και αυτό ευθύνεται επίσης για την διακήρυξη του Αγ. Αμβροσίου, δηλαδή ότι ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο "καταριόμαστε τον Βόρειο Άνεμο και κατά την διάρκεια της τελετουργίας της βάπτισης αρχίζουμε στρεφόμενοι προς τα Δυτικά (Αστρικά) για να επικαλεσθούμε εκείνον τον καλύτερο που διαμένει εκεί, και μετά στρεφόμενα προς την Ανατολή".¹⁴²

Η πίστη στους "Τέσσερις Μαχαράτζα" – τους Βασιλεύοντες των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα – ήταν παγκόσμια και τώρα είναι χριστιανική,¹⁴³ αν και οι χριστιανοί όταν τους απαριθμούν οι ίδιοι τους ονομάζουν - σύμφωνα με τον Αγ. Αυγουστίνo, "Αγγελικές Δυνάμεις" και "Πνεύματα", ενώ όταν αναφέρονται από τους παγανιστές, τους ονομάζουν "Δαίμονες". Αλλά, σ' αυτήν την περίπτωση, πού βρίσκεται η διαφορά ανάμεσα στους παγανιστές και στους χριστιανούς; Ακολουθώντας τον Πλάτωνα, ο Αριστοτέλης (*Μεταφυσικά*, δωδέκατο βιβλίο, Η') εξήγησε ότι ο όρος στοιχεία σήμαινε μόνο τις ασώματες αρχές που τοποθετήθηκαν σε καθεμιά από τις τέσσερις μεγάλες διαιρέσεις του Κοσμικού κόσμου για να τις επιβλέπουν. Έτσι, όπως και οι χριστιανοί, δεν τιμούν και δεν λατρεύουν τα στοιχεία και τα (φανταστικά) σημεία του ορίζοντα, αλλά τους αντίστοιχους "θεούς" που τα κυβερνούσαν. Για την εκκλησία υπάρχουν δυο είδη αστρικών όντων, οι Άγγελοι και οι Δαίμονες. Για τον Καμπαλιστή και τον αποκρυφιστή, δεν υπάρχει παρά μόνο ένα· και κανένας τους δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στους "Οδηγούς του Φωτός" και στους Κοσμοκράτορες, ή "*Rectores tenebrarum harum*" ["Οδηγούς του άγριου σκότους"], τους οποίους η ρωμαϊκή εκκλησία φαντάζεται και ανακαλύπτει σε έναν "Οδηγό του Φωτός" μόλις αυτός αποκληθεί με κάποιο άλλο όνομα από κείνο με το οποίο τον αποκαλεί η ίδια. Δεν είναι ο "Οδηγός" ή ο "Μαχαράτζα" εκείνος που τιμωρεί ή ανταμείβει - με ή χωρίς την άδεια ή την εντολή του "θεού" - αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος, καθώς οι ανάγκες του ή το κάρμα έλκουν ατομικά και συλλογικά (όπως στην περίπτωση ολόκληρων εθνών), κάθε είδος κακού και συμφοράς. Εμείς δημιουργούμε ΑΙΤΙΕΣ και έτσι αφυπνίζουμε τις αντίστοιχες δυνάμεις στον αστρικό κόσμο, οι οποίες δυνάμεις μαγνητικά και αμετάκλητο ελκούνται - και αντιδρούν - πάνω σε κείνους που δημιούργησαν τις αιτίες είτε τα άτομα αυτά είναι πραγματικοί δράστες κακών πράξεων, είτε απλοί στοχαστές που τρέφουν την

¹⁴² *Περί των Μυστηρίων*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. ΙΙ, παρ. 7 (327). Παράβαλε Μινιέ, *Λατινική Πατρολογία*, Τόμ. 16, τόμ. ΙV, στ. 391.

¹⁴³ Ο μελετητής Βόσιους στο έργο του *Θεολογία Εθνικών*, βιβλ. VII, λέει: "Αν και ο Αγ. Αυγουστίνος έχει πει ότι κάθε ορατό πράγμα σ' αυτόν τον κόσμο έχει μια αγγελική δύναμη (σαν έναν επόπτη κοντά του), αυτά δεν πρέπει να κατανοηθούν σαν άτομα, αλλά σαν ολόκληρα είδη πραγμάτων όπου το κάθε τέτοιο είδος έχει πράγματι τον ιδιαίτερο φύλακα-άγγελό του. Στο σημείο αυτό συμφωνεί με όλους τους φιλοσόφους... Για τον Αγ. Αυγουστίνo αυτοί οι άγγελοι είναι πνεύματα ξέχωρα από τα αντικείμενα... ενώ για τους [παγανιστές] φιλοσόφους είναι θεοί". Αν εξετάσουμε την τελετουργία που θέσπισε η ρωμαιοκαθολική εκκλησία για τα "Πνεύματα των Αστρων", αυτά τα τελευταία μοιάζουν πολύ επικίνδυνα με "θεούς"· και ο αρχαίος και σύγχρονος παγανιστικός όχλος δεν τα τιμούσε ούτε προσευχόταν σ' αυτά περισσότερο απ' όσο οι σύγχρονοι μορφομένοι Καθολικοί χριστιανοί της Ρώμης.

κακία. Η σκέψη είναι ύλη,¹⁴⁴ μας διδάσκει η σύγχρονη επιστήμη και κάθε "μόριο της υπάρχουσας ύλης πρέπει να είναι ένας καταγραφέας όλων όσων έχουν συμβεί", όπως λέει στον αμύητο ο δρ. Τζίβονς στο έργο του *Οι Αρχές της Επιστήμης*. Η σύγχρονη επιστήμη κάθε μέρα παρασύρεται όλο και περισσότερο μέσα στην δίνη του αποκρυφισμού' ασυνειδήτα, βέβαια, αλλά πάντως αισθητά. Οι δυο κύριες θεωρίες της επιστήμης σχετικά με την σχέση ανάμεσα στον Νου και στην Ύλη είναι ο Μονισμός και ο Υλισμός. Αυτές οι δυο καλύπτουν ολόκληρο το πεδίο της αρνητικής ψυχολογίας με εξαίρεση τις ημι-αποκρυφιστικές απόψεις των πανθειστικών γερμανικών σχολών.¹⁴⁵

Στους αιγυπτιακούς ναούς, σύμφωνα με τον Κλήμη τον Αλεξανδρινό, ένα τεράστιο παραπέτασμα χώριζε τον βωμό από τον χώρο της συγκέντρωσης των πιστών. Οι Ιουδαίοι είχαν το ίδιο. Και στους δυο το παραπέτασμα ήταν ριγμένο πάνω από πέντε κίονες (το Πεντάλφα) που συμβόλιζαν τις πέντε αισθήσεις μας και εσωτερικά τις πέντε Ριζικές Φυλές, ενώ τα τέσσερα χρώματα του παραπετάσματος συμβόλιζαν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα γήινα στοιχεία. Όλο αυτό ήταν ένα αλληγορικό σύμβολο. Μέσω των τεσσάρων ανώτερων Κυβερνητών των τεσσάρων σημείων και στοιχείων, οι πέντε αισθήσεις μας μπορούν να αντιληφθούν τις κρυμμένες αλήθειες της Φύσης και όχι, όπως θα έλεγε ο Κλήμης, ότι τα ίδια τα στοιχεία ήταν εκείνα που χάρισαν στους παγανιστές την θεία γνώση ή τη γνώση του Θεού.¹⁴⁶ Ενώ το αιγυπτιακό σύμβολο ήταν πνευματικό, το σύμβολο των Ιουδαίων ήταν καθαρά υλιστικό και πράγματι τιμούσε μόνο τα τυφλά Στοιχεία και τα φανταστικά "Σημεία". Γιατί ποιο ήταν το νόημα του τετράγωνου βωμού που έστησε ο Μωυσής στην έρημο, αν δεν είχε την ίδια κοσμική σημασία; "Και θέλεις κάμει την σκηνήν, δέκα παραπετάσματα εκ βύσσου κεκλωσμένης και κυανού, και πορφυρού και κόκκινου" και "θυσιαστήριον εκ ξύλου σιτιτίμ... και τα κέρατα αυτού... θέλεις περικαλύψεις με χαλκόν... τέσσερα χάλκινα υποβάσια στις τέσσερις γωνίες... σανίδες από ξύλο για τις τέσσερις πλευρές, Βορρά, Νότο, Δύση και Ανατολή... του Ναού... με χερουβείμ κατασκευασμένον..." (Εξοδος, κεφ. ΚΣΤ' και ΚΖ'). Ο ναός, η τετράγωνη αυλή, τα χερουβείμ και όλα ήταν ακριβώς τα ίδια με εκείνα των αιγυπτιακών ναών. Το τετράγωνο σχήμα του Ναού σήμαινε ακριβώς το ίδιο πράγμα που σημαίνει ακόμα και σήμερα στην εξωτερική λατρεία των Κινέζων και των Θιβετανών: δηλαδή τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα που υποδηλώνουν και οι τέσσερις πλευρές των πυραμίδων, των οβελίσκων και άλλων τέτοιων οικοδομημάτων. Ο Ιώσηφος στο έργο *Εβραϊκές Αρχαιότητες* αναλαμβάνει να εξηγήσει το όλο θέμα. Δηλώνει ότι οι κίονες του Ναού είναι ίδιοι με κείνους που στήθηκαν στην Τύρο για τα τέσσερα Στοιχεία, που ήταν τοποθετημένοι σε βάσεις των οποίων οι τέσσερις γωνίες έβλεπαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα: προσθέτοντας ότι "οι γωνίες

¹⁴⁴ Όχι φυσικά με την έννοια του Γερμανού υλιστή Μόλεσοτ, που μας βεβαιώνει ότι "η σκέψη είναι η κίνηση της ύλης", μια δήλωση μοναδικής σχεδόν ανοησίας. Νοητικές και σωματικές καταστάσεις είναι εντελώς αντίθετες σαν τέτοιες. Αλλά αυτό δεν επηρεάζει την άποψη ότι κάθε σκέψη, εκτός από το φυσικό της επακόλουθο (εγκεφαλική αλλαγή), εμφανίζει μια αντικειμενική - αν και για εμάς υπεραισθητά αντικειμενική - όψη στο αστρικό πεδίο. (Βλέπε *Ο Απόκρυφος Κόσμος*, 1885, σελ. 131-132).

¹⁴⁵ Οι απόψεις των σύγχρονων επιστημονικών στοχαστών για τις σχέσεις ανάμεσα στον νου και στην ύλη μπορούν να αναχθούν σε δυο υποθέσεις. Αυτό δείχνει ότι και οι δυο απόψεις αποκλείουν παρόμοια την πιθανότητα μιας ανεξάρτητης Ψυχής, ξέχωρης από τον φυσικό εγκέφαλο μέσω του οποίου λειτουργεί. Οι υποθέσεις αυτές είναι:

(1) ΥΛΙΣΜΟΣ, η θεωρία η οποία θεωρεί τα νοητικά φαινόμενα σαν αποτέλεσμα μοριακής αλλαγής στον εγκέφαλο: δηλαδή σαν αποτέλεσμα μιας μετατροπής της κίνησης σε αίσθημα! Η πιο φανατική σχολή προχώρησε κάποτε μέχρι το σημείο να ταυτίσει τον νου με "έναν ιδιαίτερο τρόπο κίνησης"!!! Αλλά η άποψη αυτή ευτυχώς τώρα θεωρείται σαν παράλογη από τους περισσότερους επιστήμονες.

(2) ΜΟΝΙΣΜΟΣ, ή το Δόγμα της Μοναδικής Ουσίας, είναι η πιο λεπτή μορφή αρνητικής ψυχολογίας, που ένας από τους υποστηρικτές του, ο καθηγητής Μπείν, τον αποκαλεί έξυπνα "συγκρατημένο Υλισμό". Το δόγμα αυτό που έχει πολύ πλατιά αναγνώριση, περιλαμβάνοντας ανάμεσα στους υποστηρικτές του ανθρώπους όπως οι Λιούις, Σπένσερ, Φεριέρ και άλλους, ενώ τοποθετεί την σκέψη και τα νοητικά φαινόμενα σαν ριζικά αντίθετα με την ύλη, ωστόσο θεωρεί και τα δυο σαν ίσα στις δυο πλευρές ή όψεις, μιας και της ίδιας ουσίας σε κάποια από τις καταστάσεις της. Η σκέψη σαν σκέψη, λένε, είναι ολότελα αντίθετη από τα υλικά φαινόμενα, αλλά πρέπει επίσης να θεωρηθεί μόνο σαν "η υποκειμενική όψη της νευρικής Κίνησης" - οτιδήποτε κι αν εννοούν μ' αυτό οι σοφοί μας επιστήμονες.

¹⁴⁶ Έτσι, η φράση: "Σήμαινε δε, ότι η στοιχειακή φύση κατέχει την αποκάλυψη των θεών" (Κλήμης, *Στρωματείς*, Πέμπτο Βιβλίο, κεφ. VI), ισχύει ή και για τα δυο ή για κανένα. Βλέπε επίσης *Ζεντ-Αβέστα*, Τόμ. II, σελ. 268 και Πλούταρχου *Περί Ισίδος*, παρ. 30, όπως συγκρίνεται από τον Τζ. Μπ. Φελίξ Λαζάρ στα Αρχαία του Γαλλικού Ινστιτούτου, Ακαδημία των Επιγραφών, Τόμ. XX, Παρίσι 1854, σελ. 8, υποσ. 2.

των βάσεων είχαν παρόμοια πάνω τους τις τέσσερις μορφές του Ζωδιακού" που αντιπροσώπευαν τον ίδιο προσανατολισμό.

Η ιδέα αυτή απαντάται επίσης στις ζωροαστρικές σπηλιές, στους πέτρινους ναούς της Ινδίας, καθώς και σε όλα τα ιερά τετράγωνα κτίσματα της αρχαιότητας που επέζησαν ως τις μέρες μας. Ο Λαζάρ το αποδεικνύει αδιαμφισβήτητα βρίσκοντας τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα πρωταρχικά στοιχεία στην θρησκεία κάθε χώρας, κάτω από το σχήμα των τετράγωνων οβελίσκων, των τεσσάρων πλευρών της πυραμίδας κ.τ.λ., κ.τ.λ. Οι τέσσερις Μαχαράτζα ήταν, λοιπόν, βασιλείς και κυβερνήτες αυτών των τεσσάρων στοιχείων και των σημείων τους.

Αν θέλει κανείς να μάθει περισσότερα δεν έχει παρά να συγκρίνει το όραμα του Ιεζεκιήλ (κεφ. Α') με κείνα που είναι γνωστά για τον κινέζικο βουδισμό (ακόμα και στις εξωτερικές διδασκαλίες του) και να εξετάσει την εξωτερική μορφή αυτών των "Μεγάλων Βασιλέων". Κατά την άποψη του αιδ. Τζόζεφ Έντκινς, αυτοί είναι "οι Ντέβα που προΐστανται ο καθένας σε μια από τις τέσσερις ηπείρους στις οποίες διαιρούν οι Ινδουιστές τον κόσμο... Ο καθένας οδηγεί μια στρατιά πνευματικών όντων για την προστασία της ανθρωπότητας και του βουδισμού".¹⁴⁷ Με εξαίρεση την προτίμηση τους για τον βουδισμό, τα ουράνια όντα είναι ακριβώς έτσι. Είναι οι προστάτες της ανθρωπότητας και επίσης οι πράκτορες του κάρμα πάνω στην Γη, ενώ οι Λίπικα ασχολούνται με την μετέπειτα ζωή της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα είναι τα τέσσερα ζωντανά πλάσματα, "που είχαν ομοίωμα ανθρώπου", του οράματος του Ιεζεκιήλ, τα οποία από τους μεταφραστές της Βίβλου ονομάζονται "Χερουβείμ", "Σεραφείμ" κ.τ.λ. ενώ από τους αποκρυφιστές "Φτερωτές Σφαίρες", "Πύρινοι Τροχοί" και στο ινδουιστικό πάνθεο αναφέρονται με ένα σωρό διαφορετικά ονόματα. Όλοι αυτοί οι Γκανταρβά, οι "Γλυκόλαλοι Τραγουδιστές", οι Άσουρα, οι Κινάρα και οι Ναγκά δεν είναι παρά αλληγορικές περιγραφές των "τεσσάρων Μαχαράτζα". Οι Σεραφείμ είναι οι πύρινοι Όφεις του Ουρανού τους οποίους βρίσκουμε σε ένα απόσπασμα που περιγράφει το βουνό Μερού σαν: "η υπέρτατη δόξα, η σεβαστή κατοικία θεών και ουράνιων φαλμωδών... που δεν μπορεί να την πλησιάσει ο αμαρτωλός... γιατί φυλάγεται από Όφεις". Αυτοί ονομάζονται Τιμωροί και "Φτερωτοί Τροχοί".

Αφού εξηγήσαμε την αποστολή και τον χαρακτήρα τους, ας δούμε τι λένε οι χριστιανοί ερμηνευτές της Βίβλου για τα Χερουβείμ: Η λέξη αυτή στα Εβραϊκά υποδηλώνει πληρότητα γνώσης και οι άγγελοι ονομάζονται έτσι εξαιτίας της ξεχωριστής τους γνώσης και επομένως χρησιμοποιούνταν για την τιμωρία του ανθρώπου που είχε αμαρτήσει προσβάλλοντας την θεία Γνώση.¹⁴⁸ Πολύ ωραία· και παρ' όλο που η πληροφορία είναι ασαφής δείχνει ότι ο Χερουβ που τοποθετήθηκε στην πύλη του κήπου της Εδέμ μετά την "Πτώση", υπέβαλε στους ερμηνευτές την ιδέα της τιμωρίας σε σχέση με την απαγορευμένη επιστήμη ή θεία Γνώση. Μια ιδέα που συνήθως οδηγεί σε μια άλλη "Πτώση", την πτώση των θεών και του "θεού" στην εκτίμηση του ανθρώπου. Αλλά μιας και ο καλός μας Κρουντέν δεν γνώριζε τίποτε για το κάρμα, μπορούμε να τον συγχωρήσουμε. Και όμως η αλληγορία υποδηλώνει πολλά. Από το Μερού, την κατοικία των θεών, μέχρι την Εδέμ, η απόσταση είναι πολύ μικρή και από τους Όφεις των Ινδουιστών μέχρι τα Χερουβείμ των Οφιτών - που εκ των επτά, το τρίτο ήταν ο Δράκοντας - η διαφορά είναι ακόμα μικρότερη, γιατί και οι δυο φρουρούσαν την είσοδο στην περιοχή της Μυστικής Γνώσης. Και όμως ο Ιεζεκιήλ (κεφ. Α') περιγράφει καθαρά τέσσερις Κοσμικούς Αγγέλους:

Και είδον, και ιδού, ανεμοστρόβιλος ήρχετο από βορρά, νέφος μέγα, και πυρ συστρεφόμενον... Και εκ μέσου αυτού εφάνετο τεσσάρων ζώων ομοίωμα... είχαν ομοίωμα ανθρώπου. Και έκαστον είχε τέσσερα πρόσωπα, και έκαστον αυτών είχε τεσσάρας πτέρυγας... πρόσωπον ανθρώπου,¹⁴⁹ πρόσωπον λέοντος... πρόσωπον βοός... (και) πρόσωπον αετού... η θέα αυτών ήτο ως καιόμενοι άνθρακες πυρός... Και ως είδον τα

¹⁴⁷ *Κινέζικος Βουδισμός*, σελ. 216. Οι Ινδουιστές συμβαίνει να διαιρούν τον κόσμο σε επτά ηπείρους, εξωτερικά και εσωτερικά, και οι τέσσερις κοσμικοί Ντέβα τους είναι οχτώ και προΐστανται των οχτώ σημείων του ορίζοντα και όχι των Ηπείρων.

¹⁴⁸ Ερμηνεία του Κρουντέν στο *Ευρετήριο της Αγίας Γραφής*, από την Γένεση, κεφ. Γ 24.

¹⁴⁹ Εδώ το "Ανθρώπου" είναι υποκατάστατο του "Δράκοντος". Οι Άγγελοι που αναγνωρίζονται από την Ρωμαιοκαθολική εκκλησία και που αντιστοιχούν σ' αυτά τα πρόσωπα, ήταν κατά τους Οφιίτες: Δράκοντας-Ραφαήλ, Λεοντάρι-Μιχαήλ, Ταύρος ή Αγελάδα-Ουριήλ, και Αετός-Γαβριήλ. Αυτοί οι τέσσερις συνδιατρίβουν με τους τέσσερις Ευαγγελιστές και εισάγουν τα Ευαγγέλια.

ζώα, ιδού τροχός εις επί την γην, πλησίον των ζώων εις τα τέσσερα αυτών πρόσωπα... ως εάν ήτο τροχός εν μέσω τροχού... διότι το πνεύμα των ζώων ήτο εν τοις τροχοίς....

Υπάρχουν τρεις κύριες ομάδες Δομητών και το ίδιο ισχύει και για τα Πλανητικά Πνεύματα και τους Λίπικα, ενώ η κάθε ομάδα υποδιαιρείται πάλι σε επτά υπο-ομάδες. Είναι αδύνατο, ακόμα και σε ένα μεγάλο έργο σαν αυτό, να υπεισέλθουμε σε μια λεπτομερή εξέταση έστω και των τριών κύριων ομάδων, γιατί κάτι τέτοιο θα απαιτούσε έναν ολόκληρο τόμο. Οι "Δομητές" είναι οι αντιπρόσωποι των πρώτων οντοτήτων, των "Γεννημένων από τον Νου", και επομένως των πρωταρχικών Ρίσι-Πρατζαπάτι. Αντιπροσωπεύουν επίσης τους Επτά μεγάλους θεούς της Αιγύπτου, των οποίων αρχηγός είναι ο Όσιρις, τους Επτά Αμσασπέντ των Ζωροαστριστών με επικεφαλής τον Ορμάζντ, ή τα "Επτά Πνεύματα του Προσώπου", τις Επτά Σεφιρόθ χωρισμένες από την πρώτη Τριάδα κ.τ.λ., κ.τ.λ.¹⁵⁰

Αυτοί δομούν ή μάλλον επαναδομούν κάθε "σύστημα" μετά την "Νύχτα". Η Δεύτερη ομάδα των Δομητών είναι ο Αρχιτέκτονας της δικής μας αποκλειστικά πλανητικής αλύσου και η τρίτη, ο προγεννήτορας της ανθρωπότητας μας: το Μακροκοσμικό πρότυπο του μικρόκοσμου.

Τα Πλανητικά Πνεύματα είναι τα εμψυχώνοντα πνεύματα των Άστρων γενικά και των Πλανητών ειδικά. Κυβερνούν το πεπρωμένο των ανθρώπων που έχουν γεννηθεί κάτω από τον έναν ή τον άλλο αστερισμό τους. Η δεύτερη και η τρίτη ομάδα που ανήκουν σε άλλα συστήματα έχουν τις ίδιες λειτουργίες και όλες κυβερνούν διάφορα τμήματα της Φύσης. Στο εξωτερικό πάνθεο των Ινδουιστών είναι οι προστατευτικές θεότητες που προΐστανται των οκτώ σημείων του ορίζοντα - τα τέσσερα βασικά και τα τέσσερα ενδιάμεσα σημεία - και ονομάζονται Λόκα-Πάλα, "Στηριχτές ή φύλακες του Κόσμου", (στον ορατό μας Κόσμο). Αρχηγοί τους είναι οι Ίντρα (Ανατολή), Γιάμα (Νότος), Βάρουνα (Δύση) και Κούμπερα (Βορράς). Οι αντίστοιχοι ελέφαντες και οι σύζυγοι τους είναι ως έναν βαθμό δημιουργήματα πλούσιας φαντασίας, αν και όλα αυτά έχουν ένα απόκρυφο νόημα.

Οι Λίπικα, (μια περιγραφή των οποίων δίνεται στο Σχόλιο 6 της Στάντζα IV), είναι τα Πνεύματα του Σύμπαντος, ενώ οι Δομητές είναι μόνο οι δικές μας πλανητικές θεότητες. Οι πρώτοι ανήκουν στο πιο απόκρυφο τμήμα της Κοσμογένεσης που δεν μπορεί να δοθεί εδώ. Η συγγραφέας δεν είναι σε θέση να ξέρει αν οι Μνημένοι (ακόμα και οι ανώτεροι) γνωρίζουν αυτήν την αγγελική τάξη στην πληρότητα των τριπλών βαθμών της, ή αν γνωρίζουν μόνο την κατώτερη που συνδέεται με τα αρχεία του δικού μας κόσμου, αλλά τείνει μάλλον να δεχτεί αυτή την τελευταία υπόθεση. Για την ανώτερη βαθμίδα τους μόνο ένα πράγμα έχει ειπωθεί: οι Λίπικα συνδέονται με το κάρμα: όντας οι άμεσοι Καταγραφείς του.¹⁵¹

ΣΤΑΝΤΖΑ V – Συνέχεια

6. ΟΙ ΛΙΠΙΚΑ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΥΝ ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΟΝΑΔΑ (κάθετος γραμμή ή αριθμός 1), ΤΟΝ ΚΥΒΟ, ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΟΝΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΑΛΦΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΓΟ (κύκλος) (α). ΕΙΝΑΙ Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ "ΑΔΙΑΠΕΡΑΣΤΟΣ" ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ (καθώς επίσης και για κείνους) ΠΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΠΑ, ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ" (β)... ΕΤΣΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΗΚΑΝ Ο ΑΡΟΥΠΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΥΠΙΑ (ο Άμορφος Κόσμος

¹⁵⁰ Οι Ιουδαίοι, εκτός από τους Καμπαλιστές, επειδή δεν έχουν ονόματα για την Ανατολή, την Δύση, τον Νότο και τον Βορρά, εξέφραζαν τις έννοιες αυτές με λέξεις που σήμαιναν μπροστά, πίσω, δεξιά και αριστερά και πολύ συχνά μπερδεύαν τους όρους εξωτερικά, κάνοντας έτσι ακόμα πιο μπερδεμένους τους υπαινιγμούς της Βίβλου και επομένως δύσκολο να ερμηνευθούν. Προσθέστε σ' αυτό το γεγονός, ότι από τους σαράντα επτά μεταφραστές της αγγλικής Βίβλου "μόνο οι τρεις γνώριζαν Εβραϊκά, και απ' αυτούς οι δυο πέθαναν, πριν μεταφραστούν οι Ψαλμοί" (*Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια*) και θα είναι εύκολο να καταλάβετε πόση εμπιστοσύνη μπορεί να έχει κανείς στην αγγλική μετάφραση της Βίβλου. Στο παρόν βιβλίο ακολουθείται συνήθως η απόδοση της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας.

¹⁵¹ Το σύμβολο της ιερής και μυστικής Γνώσης ήταν σχεδόν παντού κατά την αρχαιότητα ένα Δένδρο, με το οποίο συμβόλιζαν επίσης ένα Κείμενο ή μια Καταγραφή. Εξ αυτού και η λέξη *Λίπικα*, οι "γραφείς" ή χαρακτές, οι "Δράκοντες", σύμβολα σοφίας, που φύλαγαν τα Δένδρα της Γνώσης: την μηλιά με τα "χρυσά" μήλα των Εσπερίδων, τα "Λαμπερά Δένδρα" και η βλάστηση του όρους Μερού που φυλάγεται από έναν Όφι. Η Ήρα που χαρίζει στον Δία, κατά τον γάμο της μαζί του ένα Δένδρο με χρυσούς καρπούς, είναι μια όλη μορφή της Εύας που προσφέρει στον Αδάμ το μήλο από το Δένδρο της Γνώσης.

και ο Κόσμος των Μορφών): ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΣ, ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ, ΑΠΟ ΚΑΘΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ, ΕΠΤΑ ΦΟΡΕΣ ΕΠΤΑ ΦΩΤΑ. ΟΙ "ΤΡΟΧΟΙ" ΦΡΟΥΡΟΥΝ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟ...

Η Στάντζα προχωρεί σε μια μικρή ταξινόμηση των Ταγμάτων της Αγγελικής Ιεραρχίας. Από την ομάδα του Τέσσερα και του Επτά εκπορεύεται η "γεννημένη από τον νου" ομάδα του Δέκα, του Δώδεκα, του είκοσι ένα κ.τ.λ. Όπου όλα αυτά διαιρούνται ξανά σε υπο-ομάδες επτάδων, εννεάδων, δωδεκάδων κ.ο.κ. μέχρις ότου ο νους χάνεται μέσα σ' αυτήν την ατέλειωτη απαρίθμηση ουράνιων στρατιών και Όντων, που το καθένα έχει το δικό του ξεχωριστό καθήκον στην διακυβέρνηση του ορατού κόσμου κατά την διάρκεια της ύπαρξής του.

(α) Το εσωτερικό νόημα της πρώτης φράσης του σλόκα είναι ότι εκείνοι που έχουν ονομαστεί *Λίπικα*, οι Καταγραφείς του καρμικού κατάστιχου, σχηματίζουν ένα αδιαπέραστο φράγμα ανάμεσα στο προσωπικό ΕΓΩ και στον απρόσωπο ΕΑΥΤΟ, το Νοούμενο και την Πατρική Πηγή του πρώτου. Εξ αυτού και η αλληγορία. Περικλείουν τον εκδηλωμένο κόσμο της ύλης μέσα στον "Αδιαπέραστο" ΔΑΚΤΥΛΙΟ. Αυτός ο κόσμος είναι το (αντικειμενικό) σύμβολο του ΕΝΟΣ που διαιρέθηκε στα πολλά, στα πεδία της Πλάνης, του Άντι (του "Πρώτου") ή του Έκα (του "Ενός") και αυτό το Ένα είναι το συλλογικό άθροισμα, ή το σύνολο, των βασικών Δημιουργών ή Αρχιτεκτόνων του ορατού σύμπαντος. Στον εβραϊκό αποκρυφισμό το όνομα τους είναι *Αχάθ*, θηλυκό, "Ένα": και *Εχάδ*, "Ένα" επίσης, αλλά αρσενικό. Οι μονοθεϊστές εκμεταλλεύτηκαν (και εξακολουθούν να εκμεταλλεύονται) το βαθύ εσωτερισμό της Καμπάλα που αποδίδει το όνομα με το οποίο είναι γνωστή η Μια Υπέρτατη Ουσία, στην εκδήλωσή ΤΗΣ, τους Σεφιρόθ-Ελοΐμ, και την ονομάζουν *Ιεχωβά*. Αλλά αυτό είναι εντελώς αυθαίρετο και ενάντια σε κάθε λογική, γιατί ο όρος Ελοΐμ είναι ένα ουσιαστικό πληθυντικού, ταυτόσημο με τον πληθυντικό της λέξης Χαγίμ, που συχνά συνδυάζεται με τους Ελοΐμ.¹⁵²

Ακόμα, στην απόκρυφη μεταφυσική υπάρχουν δυο "ΕΝΑ": το Ένα στο απροσέγγιστο πεδίο της Απολυτότητας και Απειροσύνης, για το οποίο δεν μπορεί να γίνει καμιά θεώρηση, και το Δεύτερο "Ένα" στο πεδίο των Εκπορεύσεων. Το πρώτο δεν μπορεί ούτε να εκπορευθεί, ούτε να διαιρεθεί, επειδή είναι αιώνιο, απόλυτο και αμετάβλητο. Το Δεύτερο, όντας κατά κάποιον τρόπο η αντανάκλαση του πρώτου Ενός (γιατί είναι ο Λόγος, ή Ισβάρα, στο Σύμπαν της Πλάνης), μπορεί να τα κάνει όλα αυτά.¹⁵³ Εκπορεύει από τον εαυτό του - όπως η ανώτερη Σεφιροθική Τριάδα εκπορεύει τις επτά κατώτερες Σεφιρόθ - τις επτά Ακτίνες ή Ντιάνι Τσόχαν. Με άλλα λόγια, το Ομοιογενές γίνεται Ετερογενές, η "Πρωθύλη" διαφοροποιείται στα Στοιχεία. Αλλά αυτά, αν δεν επιστρέψουν στο πρωταρχικό Στοιχείο τους, δεν μπορούν ποτέ να περάσουν πέρα από το *Λάγια*, ή σημείο-μηδέν.

Εξ αυτού και η αλληγορία. Οι Λίπικα χωρίζουν τον κόσμο (ή πεδίο) του αγνού πνεύματος από κείνον της Ύλης. Εκείνοι που "κατέρχονται και ανέρχονται" - οι ενσαρκούμενες Μονάδες και οι άνθρωποι που αγωνίζονται για την εξάγνιση και την "άνοδο", αλλά δεν έχουν φτάσει ακόμα στο τέρμα - μπορούν να διασχίσουν τον "Αδιαπέραστο" κύκλο μόνο την ημέρα "έσο μεθ' Ημών". Την ημέρα εκείνη κατά την οποία ο άνθρωπος, ελευθερωνόμενος από τα δεσμά της άγνοιας και αναγνωρίζοντας πλήρως τη μη-χωριστικότητα του Εγώ μέσα στην προσωπικότητά του - που

¹⁵² Η πρόταση στο *Σεφέρ Γιετσιρά* (παρ. 9) και αλλού: "Αχάθ-Ρούαχ-Ελοΐμ-Χαγίμ", φανερώνει τουλάχιστον τους Ελοΐμ σαν ανδρόγυνους όπου το θηλυκό στοιχείο σχεδόν κυριαρχεί, γιατί λέει: "ΜΙΑ είναι εκείνη, το Πνεύμα των Ελοΐμ της Ζωής". Όπως ειπώθηκε πιο πάνω, το *Αχάθ* είναι θηλυκό και το *Εχάδ* αρσενικό, αλλά και τα δυο σημαίνουν ΕΝΑ.

¹⁵³ Αυτό το μεταφυσικό δόγμα περιγράφεται θαυμάσια στην διάλεξη του Τ. Σούμπα Ρόου για την *Μπάγκαβαντ Γκιτά*: "Η Μουλαπρακρίτι (το πέπλο του *Παραμπράχμαν*) δρα σαν η μια ενέργεια μέσω του Λόγου (ή Ισβάρα)... Το *Παραμπράχμαν*... είναι η μια ουσία από την οποία εμφανίζεται σε ύπαρξη ένα κέντρο ενέργειας, το οποίο προς το παρόν θα το ονομάσω Λόγο... Ονομάζεται έτσι... από τους χριστιανούς και είναι ο θείος Χριστός που βρίσκεται αιώνια στην αγκαλιά του Πατρός. Από τους βουδιστές ονομάζεται Αβαλοκιτεσβάρα... Σχεδόν σε κάθε δοξασία εμφανίζεται η ύπαρξη ενός κέντρου πνευματικής ενέργειας που είναι αγέννητο και αιώνιο και το οποίο υπάρχει εν δυνάμει στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν* κατά την περίοδο του *πραλάγια* και εμφανίζεται σαν κέντρο συνειδητής ενέργειας κατά την εποχή της κοσμικής δραστηριότητας..." Γιατί, όπως προϋπέθεσε ο ομιλητής, το *Παραμπράχμαν* δεν είναι αυτό ή εκείνο - δεν είναι ούτε καν συνείδηση, αφού δεν μπορεί να συσχετιστεί με την ύλη ή με οτιδήποτε εξαρτημένο. Δεν είναι ούτε Εγώ ούτε Μη-εγώ, ούτε καν Ατμαν αλλά πράγματι η μια πηγή όλων των εκδηλώσεων και των τρόπων ύπαρξης. (*Ο Θεοσοφιστής*. Τόμος VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 303-304).

λαθεμένα θεωρούσε σαν δικό του - από το ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟ ΕΓΩ (Υπερκοσμική Άνιμα), συγχωνεύεται μέσα στην Μια Ουσία για να γίνει όχι μόνο ένα "μεθ' ημών" (τις εκδηλωμένες συμπαντικές ζωές που είναι "ΜΙΑ" ΖΩΗ), αλλά να γίνει αυτή η ίδια η ζωή.

Αστρονομικά, ο "Αδιαπέραστος Δακτύλιος" τον οποίο χαράζουν οι Λίπικα, γύρω από το Τρίγωνο, την Πρώτη Μονάδα, τον Κύβο, την Δεύτερη Μονάδα και το Πεντάλφα για να περικλείσουν αυτά τα σχήματα, φαίνεται έτσι ότι περιέχει πάλι το σύμβολο του 31415, ή τον συντελεστή που χρησιμοποιείται σταθερά στους μαθηματικούς πίνακες (η αξία του π), αφού εδώ τα γεωμετρικά σχήματα αντιπροσωπεύουν αριθμητικές αξίες. Σύμφωνα με τις γενικές φιλοσοφικές διδασκαλίες, αυτός ο δακτύλιος βρίσκεται πέρα από την περιοχή εκείνου που στην αστρονομία ονομάζεται νεφέλωμα. Αλλά αυτή είναι μια ιδέα τόσο λαθεμένη, όσο και η τοπογραφία και οι περιγραφές που δίνονται στις πουρανικές και άλλες εξωτερικές Γραφές σχετικά με τους 1008 κόσμους των Ντεβαλόκα και των στερεωμάτων. Υπάρχουν, φυσικά, κόσμοι στις εσωτερικές όσο και στις βέβηλες επιστημονικές διδασκαλίες, σε τόσο ανυπολόγιστες αποστάσεις, ώστε το φως των πιο κοντινών απ' αυτούς που μόλις έφτασε στους σύγχρονους Χαλδαίους μας, εγκατέλειψε την πηγή του πολύ πιο πριν από την ημέρα που εκφωνήθηκαν οι λέξεις "Γεννηθήτω Φως". Αλλά αυτοί δεν είναι κόσμοι στο πεδίο Ντεβαλόκα, αλλά στο δικό μας Σύμπαν.

Ο χημικός προχωράει μέχρι το λάγια ή μηδενικό σημείο του πεδίου της ύλης με το οποίο ασχολείται και εκεί σταματάει. Ο φυσικός ή ο αστρονόμος μετράει δισεκατομμύρια μίλια πέρα από το νεφέλωμα, αλλά και αυτός κάπου σταματάει. Ο ημι-μυημένος αποκρυφιστής θα εμφανίσει αυτό το σημείο λάγια σαν υπαρκτό σε κάποιο πεδίο, το οποίο αν και δεν είναι φυσικό, είναι ωστόσο αντιληπτό από την ανθρώπινη νόηση. Ο πλήρως Μυημένος, όμως, γνωρίζει πως ο "Αδιαπέραστος" Δακτύλιος δεν είναι ούτε μια τοποθεσία, ούτε μπορεί να μετρηθεί σε απόσταση, αλλά υπάρχει στην απολυτότητα της απειροσύνης. Σ' αυτήν την "Απειροσύνη" του πλήρως Μυημένου δεν υπάρχει ύψος, πλάτος ή πάχος, τα πάντα είναι απύθμενη άβυσσος, που φτάνει κάτω από το φυσικό μέχρι το "παρα-παρα-μεταφυσικό". Χρησιμοποιώντας την λέξη "κάτω", εννοούμε το ουσιαστικό βάθος: "πουθενά και παντού" και όχι το βάθος της φυσικής ύλης.

Αν ψάξει κανείς προσεκτικά μέσα στις εξωτερικές και χονδροειδείς ανθρωπομορφικές αλληγορίες των μεγάλων θρησκειών, μπορεί να βρει ακόμα κι εκεί μια αμυδρή αντίληψη του δόγματος που εκφράζεται με τον κύκλο του "Αδιαπέραστου" δακτυλίου που φρουρείται από τους Λίπικα. Έτσι το συναντάει ακόμα και στις διδασκαλίες της βενταντικής αίρεσης του Βισισταντβαϊτά, που είναι η πιο αυστηρά ανθρωπομορφική σε όλη την Ινδία. Γιατί διαβάζουμε ότι η ελευθερωμένη ψυχή, αφού φτάσει στον *Μόκσα* (μια κατάσταση ευδαιμονίας που σημαίνει "ελευθέρωση από τους μπαντά ή δεσμά"), απολαμβάνει την μακαριότητα σε έναν τόπο που ονομάζεται ΠΑΡΑΜΑΠΑΝΤΑ, ο οποίος δεν είναι υλικός, αλλά φτιαγμένος από Σουντασάττβα (η ουσία από την οποία αποτελείται το σώμα του Ισβάρα - "του Κυρίου" -). Εκεί, οι *Μούκτα*, ή *Τζιβάτμα* (Μονάδες) που έχουν πετύχει τον *Μόκσα*, δεν υπόκεινται ποτέ πια στις ιδιότητες της ύλης ή του κάρμα. "Αλλά αν το θελήσουν, προκειμένου να κάνουν καλό στον κόσμο, μπορούν να ενσαρκωθούν πάνω στην Γη".¹⁵⁴ Ο δρόμος για το Παραμαπάντα, ή τους αυλούς κόσμους, απ' αυτό τον κόσμο, ονομάζεται Ντεβαγιάννα. Όταν ένα άτομο έχει πετύχει τον *Μόκσα* και το σώμα πεθαίνει:

Ο *Τζίβα* (Ψυχή) πηγαίνει με το Σούκσμα-σάρια¹⁵⁵ από την καρδιά του σώματος στο Μπραχμαράντρα, στην κορυφή της κεφαλής, διασχίζοντας την Σουσουμίνα, ένα νεύρο που συνδέει την καρδιά με το Μπραχμαράντρα. Ο *Τζίβα* διαπερνάει το Μπραχμαράντρα και πηγαίνει στην περιοχή του Ηλίου (Σουριαμάνταλα) μέσω των ηλιακών ακτινών. Από κει, μέσω ενός σκοτεινού σημείου στον Ήλιο, πηγαίνει στο Παραμαπάντα... Ο *Τζίβα*, στον δρόμο του προς το Παραμαπάντα κατευθύνεται από την Υπέρτατη Σοφία που αποκτήθηκε με τον γιόγκα.¹⁵⁶ Έτσι ο *Τζίβα* προχωρεί προς το Παραμαπάντα με την

¹⁵⁴ Αυτές οι εθελοντικές ενσαρκώσεις στην Δοξασία μας αναφέρονται σαν Νιρμανακάγια (οι επιβιώνουσες πνευματικές αρχές των ανθρώπων).

¹⁵⁵ Σούκσμα-σάρια, "ονειρώδες", απατηλό σώμα, με το οποίο ντύνονται οι κατώτεροι Ντιάνι της ουράνιας Ιεραρχίας.

¹⁵⁶ Συγκρίνατε αυτό το εσωτερικό δόγμα με το δόγμα των Γνωστικών που βρίσκεται στο Πίστη-Σοφία (Γνώση-Σοφία), στο οποίο η Σοφία-Αχαμόθ εμφανίζεται χαμένη στα ύδατα του Χάους (ύλη), στον δρόμο της προς το Υπέρτατο Φως, ενώ ο Χριστός την σώζει και την βοηθάει να βρει το σωστό Μονοπάτι. Σημειώστε, όμως, καλά ότι ο "Χριστός" κατά τους Γνωστικούς σήμαινε την απρόσωπη αρχή, το Ατμαν του Σύμπαντος και το Ατμαν μέσα στην ψυχή κάθε

βοήθεια των Αντιβαχίκα (μεταφορέων) γνωστών με τα ονόματα Άρτσι, Αχάς, Πουρβαπακσά, Ουτταραγιάννα, Σαμβατσαρά, Αντιτιά, Τσαντρά, Βαϊντιγιουτά, Βάρουνα, Ίντρα, Πρατζαπάτι και τέλος κυρίως με την βοήθεια του Αμανάβα (μιας ενσάρκωσης του Βίσνου). Οι Άρτσι και άλλοι που αναφέρονται εδώ είναι ορισμένες αγνές ψυχές και όχι οι συνηθισμένες λέξεις νύχτα, μέρα, μήνας, χρόνος, αέρας κ.τ.λ.¹⁵⁷

Κανένα Πνεύμα, εκτός από τους "Καταγραφείς" (Λίπικα), δεν πέρασε ποτέ την απαγορευμένη γραμμή του, ούτε και κανένα θα την περάσει μέχρι την ημέρα του επόμενου *Πραλάγια*, επειδή αυτή είναι το όριο που χωρίζει το πεπερασμένο - οσοδήποτε άπειρο και αν φαίνεται στα μάτια του ανθρώπου - από το πραγματικά ΑΠΕΙΡΟ. Τα Πνεύματα, επομένως, που αναφέρονται σαν εκείνοι που "ανέρχονται και κατέρχονται" είναι τα "Πλήθη" εκείνων που αόριστα ονομάζουμε "ουράνια Όντα". Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε τέτοιο. Είναι Οντότητες των ανώτερων κόσμων στην ιεραρχία των Όντων τόσο άπειρα ανώτερες, ώστε για μας πρέπει να φαίνονται σαν θεοί και συλλογικά: ΘΕΟΣ. Αλλά το ίδιο πρέπει να φαινόμαστε και εμείς, οι κοινοί θνητοί, σε ένα μυρμήγκι που κρίνει σύμφωνα με το μέγεθος των ιδιαίτερων ικανοτήτων του. Το μυρμήγκι, απ' όσο ξέρουμε, μπορεί ακόμα να βλέπει το εκδικητικό δάκτυλο ενός προσωπικού θεού στο χέρι ενός παιδιού που σε μια στιγμή, κάτω από παρόρμηση κακίας, καταστρέφει την μυρμηγκοφωλιά του, κόπο πολλών εβδομάδων και χρόνων ολόκληρων, σύμφωνα με την χρονολόγηση των εντόμων. Το μυρμήγκι, νιώθοντας το έντονα και αποδίδοντας την άδικη συμφορά σε έναν συνδυασμό Πρόνοιας και αμαρτίας μπορεί, όπως και ο άνθρωπος, να δει σ' αυτήν το αποτέλεσμα κάποιου αμαρτήματος των πρώτων προγόνων του. Ποιος το ξέρει και ποιος μπορεί να το επιβεβαιώσει ή να το αρνηθεί; Η άρνηση να δεχτούμε την ύπαρξη σε ολόκληρο το Ηλιακό σύστημα οποιουδήποτε άλλου λογικού και νοήμονος όντος στο ανθρώπινο πεδίο εκτός από τον εαυτό μας, είναι η μεγαλύτερη αλαζονεία της εποχής μας. Το μόνο που η επιστήμη έχει το δικαίωμα να βεβαιώσει είναι ότι δεν υπάρχουν αόρατες Διάνοιες που να ζουν κάτω από τις ίδιες συνθήκες με εμάς. Δεν μπορεί να αρνηθεί κατηγορηματικά την πιθανότητα να υπάρχουν κόσμοι μέσα σε κόσμους, κάτω από εντελώς διαφορετικές συνθήκες από κείνες που αποτελούν την φύση του δικού μας κόσμου. Ούτε μπορεί να αρνηθεί ότι μπορεί να υπάρχει μια κάποια περιορισμένη επικοινωνία ανάμεσα σε μερικούς απ' αυτούς τους κόσμους και στον δικόν μας.¹⁵⁸ Στον ανώτερο, μας λένε, ανήκουν οι επτά τάξεις των καθαρών θείων Πνευμάτων ενώ στους έξι κατώτερους ανήκουν ιεραρχίες που περιπτωσιακά μπορούν να γίνουν ορατές και ακουστές από τους ανθρώπους και που πράγματι επικοινωνούν με τους απογόνους τους, της Γης· οι οποίοι απόγονοι είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένοι μαζί τους, καθώς κάθε αρχή στον άνθρωπο έχει την άμεση πηγή της στην φύση εκείνων των μεγάλων Όντων που μας παρέχουν τα αντίστοιχα αόρατα στοιχεία μέσα μας. Η φυσική επιστήμη είναι καλό να μελετάει τον φυσιολογικό μηχανισμό των έμβιων όντων και να συνεχίζει τις άκαρπες προσπάθειές της προσπαθώντας να ανάγει τα αισθήματα και τις αισθήσεις μας - νοητικές και πνευματικές - σε λειτουργίες των ανόργανων φορέων τους. Όμως, όλα όσα μπορούν να επιτευχθούν προς αυτήν την κατεύθυνση έχουν ήδη γίνει και η επιστήμη δεν θα προχωρήσει περισσότερο. Βρίσκεται σε αδιέξοδο, μπροστά στο οποίο διακρίνει, όπως φαντάζεται, μεγάλες φυσικές και ψυχολογικές ανακαλύψεις, αλλά καθεμιά απ' αυτές θα αποδειχθεί αργότερα πως δεν είναι τίποτε περισσότερο από δημιούργημα της ίδιας της επιστημονικής φαντασίας και πλάνης της. Μόνο ο ιστός του αντικειμενικού μας σκελετού υπόκειται στην ανάλυση και στην

ανθρώπου - και όχι τον Ιησού. Αν και σ' ένα παλιό κοπτικό χειρόγραφο στο Βρετανικό Μουσείο, ο "Χριστός" αντικαθίσταται σχεδόν συνεχώς από τον "Ιησού".

¹⁵⁷ Μια Κατήχηση της Φιλοσοφίας του Βισισταντβσιτά του Σρι Ραμανούτζα-τσάρια. Βασισμένη στα αρχικά Σαστρά του Παντίτ Ν. Μπασιατσάρια, F.T.S. [Μέλος της Θεοσοφικής Εταιρίας], Αντιάρ, 1887.

¹⁵⁸ Ο μεγαλύτερος ευρωπαϊός φιλόσοφος, ο Εμμανουήλ Καντ, μας βεβαιώνει ; ότι μια τέτοια επικοινωνία δεν είναι καθόλου απίθανη. "Ομολογώ ότι είμαι σχεδόν έτοιμος να βεβαιώσω την ύπαρξη στον κόσμο Άυλών φύσεων και να τοποθετήσω και την δική μου ψυχή στην τάξη αυτών των όντων. Στο μέλλον, αν και δεν ξέρω πού ή πότε, θα αποδειχθεί πως η ανθρώπινη ψυχή βρίσκεται ακόμα και σ' αυτήν την ζωή σε αδιάσπαστη επαφή με όλες τις άυλες φύσεις στον πνευματικό κόσμο, ότι δρα αμοιβαία πάνω σ' αυτές και δέχεται εντυπώσεις απ' αυτές". (*Ονειρα Ενορατικών*, 1766, όπως αναφέρεται από τον κ. Κ. Μάσευ, στην εισαγωγή του έργου του φον Χάρτμαν *Πνευματισμός*, 1885).

έρευνα της επιστήμης της φυσιολογίας.¹⁵⁹ Οι έξι ανώτερες αρχές θα ξεφεύγουν πάντα από το χέρι που κατευθύνεται από μια ψυχή, η οποία σκόπιμα αγνοεί και απορρίπτει τις Απόκρυφες επιστήμες.

(β) Η Μεγάλη Ημέρα "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", λοιπόν, είναι μια έκφραση, η μόνη αξία της οποίας βρίσκεται στην κυριολεκτική ερμηνεία της. Η σημασία της δεν αποκαλύπτεται τόσο εύκολα σε ένα κοινό που δεν είναι εξοικειωμένο με τα μυστικά δόγματα του αποκρυφισμού, ή μάλλον της εσωτερικής Σοφίας ή "Μπουντισμού". Είναι μια ιδιαίτερη έκφραση της τελευταίας και τόσο αόριστη για τους αμύητους, όσο και η έκφραση των Αιγυπτίων που ονόμαζαν αυτήν την ημέρα "Ημέρα ΕΛΑ-ΣΕ-ΕΜΑΣ",¹⁶⁰ που είναι ταυτόσημη με την πρώτη. Αν και το ρήμα "εσο", κατ' αυτή την έννοια, μπορεί καλύτερα να αντικατασταθεί είτε με το "μείνε" ή με το "αναπαύσου-μαζί-μας", αφού αναφέρεται σε εκείνη την μακρά περίοδο ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ που ονομάζεται *Παρανιρβάνα*. Όπως στην εξωτερική ερμηνεία των αιγυπτιακών τελετουργιών η ψυχή κάθε νεκρού - από τον Ιεροφάντη μέχρι τον ιερό βου Άπι - γινόταν ένας Όσιρις, οσιριοποιόταν - αν και η Μυστική Δοξασία πάντα δίδασκε ότι η πραγματική οσιριοποίηση ήταν κλήρος κάθε Μονάδας μόνο ύστερα από 3000 κύκλους Ύπαρξης - έτσι και στην παρούσα περίπτωση. Η "Μονάδα" γεννημένη από την φύση και την ίδια την Ουσία του "Επτά" (η ανώτατη αρχή του εγκλωβιζόμενη αμέσως στο Έβδομο Κοσμικό Στοιχείο), πρέπει να εκτελέσει τον επταπλό γύρο της μέσα από τον Κύκλο των Όντων και των μορφών, από τον ανώτερο μέχρι τον κατώτερο και ύστερα ξανά από τον άνθρωπο στον θεό. Στο κατώφλι του *παρανιρβάνα* ξαναποκτάει την πρωταρχική ουσία της και γίνεται άλλη μια φορά το απόλυτο.

¹⁵⁹ Σε σχέση με τα προβλήματα φυσιολογίας, το μόνο που η σύγχρονη έρευνα έδειξε και μπορεί να δείξει, εξ αιτίας της φύσης των πραγμάτων, είναι ότι κάθε σκέψη, αίσθηση και συναίσθημα συνοδεύεται από μια επαναδιευθέτηση των μορίων ορισμένων νεύρων. Το συμπέρασμα που έβγαλαν ορισμένοι επιστήμονες, όπως οι Μπύχνερ, Βογκτ και άλλοι, ότι δηλαδή η σκέψη είναι μοριακή κίνηση, προϋποθέτει ότι έχει γίνει μια πλήρης αφαίρεση του γεγονότος της υποκειμενικής μας συνείδησης.

¹⁶⁰ Βλέπε *Η Βίβλος των Νεκρών* του Πωλ Πιέρ (κεφ. XVIII, σελ. 61). Εδώ ο Ήλιος αντιπροσωπεύει τον Λόγο (ή Χριστό ή Ωρο) σαν κεντρική Ουσία συνθετικά και σαν μια διαχυμένη ουσία ακτινοβολημένων Οντοτήτων, διαφορετικών σε ύλη αλλά όχι σε ουσία. Όπως το εξέφρασε ο ομιλητής πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*, "δεν πρέπει να υποθεθεί ότι ο Λόγος είναι ένα μοναδικό κέντρο ενέργειας εκδηλωμένο από το *Παραμπράχμαν* υπάρχουν αναρίθμητα άλλα κέντρα... και ο αριθμός τους είναι σχεδόν άπειρος στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν*". Από δω και η έκφραση "Η Ημέρα 'Ελα-σε-εμάς" και η "Ημέρα έσο μεθ' ημών" κ.τ.λ. Ακριβώς όπως το τετράγωνο είναι το Σύμβολο των Τεσσάρων ιερών Δυνάμεων ή Ισχύων - Τετρακτύς - έτσι και ο κύκλος δείχνει το όριο μέσα στο Άπειρο που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να περάσει, ακόμα και εν πνεύματι, ούτε κανένας Ντέβα ή Ντιάνι Τσόχαν. Τα Πνεύματα εκείνων που "κατέρχονται και ανέρχονται" κατά την διάρκεια της κυκλικής εξέλιξης θα διασχίσουν τον "σιδερόφρακτο κόσμο" μόνο την ημέρα που θα φτάσουν στο κατώφλι του *Παρανιρβάνα*. Αν το φτάσουν, θα αναπαυθούν στην αγκαλιά του *Παραμπράχμαν*, ή του "Αγνώστου Σκοταδιού" το οποίο τότε θα γίνει για όλους αυτούς Φως, κατά την διάρκεια όλης της περιόδου του *Μαχαπράλαγια*, της "Μεγάλης ΝΥΧΤΑΣ", δηλαδή 311.040.000.000.000 χρόνια απορρόφησης στο *Μπράχμαν*. Η ημέρα "Εσο μεθ' Ημών", είναι αυτή η περίοδος ανάπαυσης ή *Παρανιρβάνα*. Βλέπε επίσης για περισσότερα στοιχεία σ' αυτήν την συγκεκριμένη έκφραση, την ημέρα "'Ελα-σε-εμάς", Υποκόμη Ε. ντε Ρουζέ "Μελέτες πάνω στην τελετουργική ταφή των αρχαίων Αιγυπτίων", στην Αρχαιολογική Επιθεώρηση. 1860, Νέα Σειρά, Πρώτο έτος, σελ. 249. Αντιστοιχεί με την ημέρα της Τελικής Κρίσης των χριστιανών, που έχει υπερβολικά υλοποιηθεί από την θρησκεία τους.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ, Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ

1. ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ (α)
ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ,¹⁶¹ Η "ΤΡΙΠΛΟΤΗΤΑ" ΤΟΥ ΓΚΟΥΑΝ-ΣΙ-ΓΙΝ, ΠΟΥ ΔΙΑΜΕΝΕΙ ΣΤΟ
ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ-ΤΙΕΝ (β), Ο ΦΟΧΑΤ Η ΠΙΝΟΗ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥΣ, Ο ΓΙΟΣ ΤΩΝ ΓΙΩΝ,
ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΑΛΕΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΩΤΕΡΟ ΑΒΥΣΣΟ (*χάος*) ΤΗΝ ΑΠΑΤΗΛΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΥ ΣΙΕΝ-ΤΖΑΝ (*το Σύμπαν μας*) ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ:

(α) Η Μητέρα του Οίκτου και της Γνώσης ονομάζεται "το τριπλό" του Γκουάν-Σι-Γιν, γιατί στους κοσμικούς και φυσικούς συσχετισμούς της είναι η "Μητέρα, η Σύζυγος και η Κόρη" του Λόγου, ακριβώς όπως στις μετέπειτα θεολογικές μεταφράσεις έγινε "ο Πατέρας, ο Υιός και (το θηλυκό) Άγιο Πνεύμα" – η Σάκτι ή Ενέργεια - η Ουσία των τριών. Έτσι στον Εσωτερισμό των βενταντιστών η Νταϊβιπρακίτι, το Φως που εκδηλώθηκε μέσω του Ισβάρα, του Λόγου,¹⁶² είναι ταυτόχρονα η Μητέρα και επίσης η Κόρη του Λόγου ή Ρήματος του *Παραμπράχμαν*. Ενώ στις διδασκαλίες της πέραν των Ιμαλαΐων σχολής είναι – στην ιεραρχία της αλληγορικής και μεταφυσικής θεογονίας – "η ΜΗΤΕΡΑ" ή αφηρημένη, ιδεατή ύλη, η Μουλαπρακίτι, η Ρίζα της Φύσης. Από μεταφυσική άποψη, είναι μια συσχέτιση του Άντι-Μπούτα Αβαλοκιτεσβάρα (του εκδηλωμένου στο Λόγου). Από καθαρά απόκρυφη και Κοσμική άποψη είναι ο Φοχάτ,¹⁶³ ο "Γιος των Γιων", η ανδρόγυνος ενέργεια που προκύπτει από αυτό το "Φως του Λόγου" και η οποία εκδηλώνεται στο πεδίο του αντικειμενικού Σύμπαντος σαν ο κρυμμένος, όσο και ο φανερός, Ηλεκτρισμός: που είναι ΖΩΗ.

(β) Γκουάν-γιν-Τιέν, σημαίνει ο "μελωδικός ουρανός του Ήχου", η κατοικία της Γκουάν-γιν ή στην κυριολεξία της "θείας Φωνής". Αυτή η "Φωνή" είναι ένα συνώνυμο του Ρήματος ή της Λέξης: η "Ομιλία" σαν η έκφραση της σκέψης. Έτσι μπορεί να αναγνωριστεί η σχέση ακόμα και η προέλευση της εβραϊκής Μπαθ-Κολ, ή "κόρης της θείας Φωνής", ή Ρήματος, ή ο αρσενικός και θηλυκός Λόγος, ο "Ουράνιος Άνθρωπος" ή Αδάμ-Κάδμος, που είναι ταυτόχρονα Σεφίρα. Από αυτήν προηγήθηκε ασφαλώς η ινδουιστική Βατς, η θεά της Ομιλίας ή της Λέξης. Γιατί η Βατς - η κόρη και όπως αναφέρεται το θηλυκό τμήμα του Μπράχμα, του "γεννημένου από τους θεούς" - είναι μαζί με την Γκουάν-γιν, με την Ίσιδα (επίσης κόρη, σύζυγο και αδελφή του Όσιρη) και με άλλες θεές, ο θηλυκός Λόγος, κατά κάποιον τρόπο, η θεά των ενεργών δυνάμεων στην Φύση, η Λέξη, η Φωνή ή Ήχος και η Ομιλία. Αν η Γκουάν-γιν είναι "η μελωδική Φωνή", το ίδιο και η Βατς είναι η "μελωδική αγελάδα που έβγαζε τροφή και νερό" (η θηλυκή αρχή) - "που μας παρέχει τροφή και συντήρηση" σαν Μητέρα-Φύση. Στο έργο της δημιουργίας συσχετίζεται με τους Πρατζαπάτι. Είναι αρσενική και θηλυκή *ad libitum* [*κατ' αρέσκειαν*], όπως είναι η Εύα με τον Αδάμ. Και ακόμα είναι μια μορφή της Άντιτι - η αρχή ή στοιχείο που είναι ανώτερο από του Αιθέρα - στο Ακασά, την

¹⁶¹ Η στάντζα αυτή μεταφράστηκε από το κινέζικο κείμενο και διατηρήθηκαν τα ονόματα, σαν αντίστοιχα των αρχικών όρων. Η πραγματικά εσωτερική ορολογία δεν μπορεί να δοθεί γιατί απλώς θα μπερδευε τον αναγνώστη. Το μπραχμανικό δόγμα δεν έχει κάτι αντίστοιχο μ' αυτό. Η Βατς, από πολλές απόψεις, φαίνεται να προσεγγίζει την κινέζα Γκουάν-γιν, αλλά δεν υπάρχει κανονική λατρεία της Βατς στην Ινδία κάτω απ' αυτό το όνομα, όπως υπάρχει της Γκουάν-γιν στην Κίνα. Κανένα εξωτερικό θρησκευτικό σύστημα δεν αποδέχθηκε ποτέ έναν θηλυκό Δημιουργό, και έτσι από την απαρχή των λαϊκών θρησκειών, η γυναίκα θεωρήθηκε και αντιμετωπίστηκε σαν κατώτερη από τον άνδρα. Μόνο στην Κίνα και στην Αίγυπτο η Γκουάν-γιν και η Ίσιδα τοποθετήθηκαν στην ίδια θέση με τους αρσενικούς θεούς. Ο Εσωτερισμός αγνοεί και τα δυο φύλα. Η ανώτατη θεότητα του είναι χωρίς φύλο, όπως είναι και χωρίς μορφή - ούτε Πατέρας ούτε Μητέρα, και τα πρώτα εκδηλωμένα όντα της, ουράνια και γήινα, γίνονται μόνο βαθμιαία ανδρόγυνα και τελικά χωρίζονται σε ξεχωριστά φύλα.

¹⁶² Ο Θεοσοφιστής, Φεβρουάριος 1887, σελ. 305 πρώτη διάλεξη πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*.

¹⁶³ Ο Τ. Σούμπα Ρόου λέει: "η εξέλιξη αρχίζει με τη νοητική ενέργεια του Λόγου... όχι μόνο εξαιτίας των δυνατοτήτων που υπάρχουν κλεισμένες στην Μουλαπρακίτι. Αυτό το φως του Λόγου είναι ο δεσμός... ανάμεσα στην αντικειμενική ύλη και στην υποκειμενική σκέψη του Ισβάρα (ή Λόγου). Σε αρκετά βουδιστικά βιβλία ονομάζεται Φοχάτ. Είναι το μοναδικό εργαλείο με το οποίο εργάζεται ο Λόγος. (Ο Θεοσοφιστής, Φεβρουάριος 1887, σελ. 306).

σύνθεση όλων των δυνάμεων στην Φύση. Έτσι, η Βατς και η Γκουάν-γιν είναι και οι δυο η μαγική δυνατότητα του απόκρυφου ήχου στην Φύση και στον Αιθέρα' η οποία "Φωνή" καλεί το Σιέν-τζαν, την απατηλή μορφή του Σύμπαντος από το Χάος και τα Επτά Στοιχεία.

Έτσι, στον *Μάνου*, ο Μπράχμα (ο Λόγος επίσης) εμφανίζεται να διαιρεί το σώμα του σε δυο μέρη, αρσενικό και θηλυκό και να δημιουργεί στο δεύτερο, που είναι η Βατς, ο Βιράτζ, που είναι ο ίδιος, ή πάλι ο Μπράχμα. Ένας διαβασμένος βενταντιστής αποκρυφιστής μιλάει γι' αυτήν την "θεότητα", εξηγώντας τον λόγο που ο Ισβάρα (ή Μπράχμα) ονομάζεται Ρήμα ή Λόγος, γιατί στην πραγματικότητα ονομάζεται Σάμπντα Μπράχμαν:

Η εξήγηση που πρόκειται να σας δώσω θα φανεί ολότελα μυστικιστική. Αλλά ον και μυστικιστική, έχει μια τεράστια σημασία όταν κατανοηθεί ορθά. Οι αρχαίοι συγγραφείς μας λένε ότι η Βατς είναι τεσσάρων ειδών (βλέπε *Ριγκ-Βέντα* και *Ουπανισάντ*. Βαϊκάρι-Βατς είναι αυτό που εκφωνούμε. Κάθε είδος της Βαϊκάρι-Βατς υπάρχει με την μορφή Μαντιάμα, μετά με την μορφή Πασιάντι και τελικά με τη μορφή Πάρα.¹⁶⁴ Ο λόγος που αυτός ο Πρανάβα ονομάζεται Βατς είναι ο ακόλουθος: επειδή αυτές οι τέσσερις αρχές του μεγάλου Κόσμου αντιστοιχούν σ' αυτές τις τέσσερις μορφές της Βατς. Ολόκληρο το εκδηλωμένο ηλιακό σύστημα υπάρχει στην μορφή του Σούκμα σ' αυτό το φως ή ενέργεια του Λόγου, επειδή η εικόνα του συλλαμβάνεται και μεταβιβάζεται στην κοσμική ύλη... Ολόκληρος ο Κόσμος στην αντικειμενική μορφή του είναι Βαϊκάρι-Βατς, το φως του Λόγου είναι η μορφή Μαντιάμα, και ο ίδιος ο Λόγος, η μορφή Πασιάντι και το Παραμπράχμαν η όψη Πάρα αυτής της Βατς. Κάτω από το φως αυτής της ερμηνείας πρέπει να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε ορισμένες δηλώσεις που έγιναν από διάφορους φιλοσόφους αναφορικά με το ότι ο εκδηλωμένος Κόσμος είναι ο Λόγος που εκδηλώθηκε σαν Κόσμος. (*Ο Θεοσοφιστής*, τομ. VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 307.)

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – *Συνέχεια*

2. Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΑ ΕΠΤΑ ΛΑΓΙΑ¹⁶⁵ ΚΕΝΤΡΑ (α) ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΕΡΙΣΧΥΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΙΩΝΙΑ ΘΕΜΕΛΙΑ, ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΙΕΝ-ΤΖΑΝ ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΣΠΕΡΜΑΤΑ (β)

(α) Τα επτά Λάγια κέντρα είναι τα επτά σημεία-Μηδέν, χρησιμοποιώντας τον όρο Μηδέν με την έννοια που τον χρησιμοποιούν οι χημικοί, για να δείξουμε ένα σημείο από το οποίο, στον εσωτερισμό, αρχίζει η κλίμακα αρίθμησης της διαφοροποίησης. Από αυτά τα Κέντρα, πέρα από τα οποία η εσωτερική φιλοσοφία μας επιτρέπει να αντιληφθούμε το αμυδρό μεταφυσικό περίγραμμα των "Επτά Γιών" της Ζωής και του Φωτός, τους Επτά Λόγους των ερμητικών και άλλων φιλοσόφων, αρχίζει η διαφοροποίηση των στοιχείων που λαμβάνουν μέρος στον σχηματισμό του Ηλιακού μας Συστήματος. Συχνά τίθεται το ερώτημα, ποιος είναι ο ακριβής ορισμός του Φοχάτ, των δυνάμεων και των λειτουργιών του, επειδή φαίνεται να κατέχει εκείνες ενός προσωπικού θεού, όπως κατανοείται στις λαϊκές θρησκείες. Η απάντηση έχει ήδη δοθεί στο σχόλιο της Στάντζα V. Όπως πολύ σωστά ειπώθηκε στην διάλεξη πάνω στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά*: "Ολόκληρος ο Κόσμος πρέπει αναγκαστικά να υπάρχει στην μια πηγή ενέργειας από την οποία εκπορεύεται το φως (Φοχάτ)". Είτε αριθμούμε τις αρχές ή στοιχεία στον Κόσμο και στον άνθρωπο σαν επτά είτε μόνο σαν τέσσερις, ωστόσο οι δυνάμεις της Φύσης – και μέσα σ' αυτήν – είναι Επτά. Και από την ίδια πηγή αναφέρεται ότι, "η *Πραγκνιά*, ή η ικανότητα αντίληψης, υπάρχει σε επτά διαφορετικές όψεις που αντιστοιχούν στις επτά καταστάσεις της ύλης". Γιατί, "ακριβώς όπως ένα ανθρώπινο ον συντίθεται από επτά αρχές, έτσι και η διαφοροποιημένη ύλη στο ηλιακό σύστημα υπάρχει σε επτά διαφορετικές καταστάσεις".¹⁶⁶ Το ίδιο και ο Φοχάτ.¹⁶⁷ Είναι Ένας και Επτά και στο Κοσμικό πεδίο

¹⁶⁴ Το Μάντια αναφέρεται σε κάτι του οποίου η αρχή και το τέλος είναι άγνωστα, και Πάρα σημαίνει άπειρο. Αυτές οι εκφράσεις σχετίζονται με την απειροσύνη και την διαίρεση του χρόνου.

¹⁶⁵ Από το σανσκριτικό *Λάγια*: το σημείο της ύλης όπου κάθε διαφοροποίηση έχει πάψει.

¹⁶⁶ Τ. Σούμπα Ρόου, "Ένας Προσωπικός και ένας Απρόσωπος θεός", *Ο Θεοσοφιστής*, τόμ. IV, Φεβρουάριος 1883, σελ. 105.

¹⁶⁷ Ο Φοχάτ έχει αρκετά νοήματα. (Βλέπε Στάντζα V, Σχόλιο και παρακάτω). Ονομάζεται ο "Δομητής των Δομητών", η Δύναμη την οποία προσωποποιεί είναι αυτή που σχημάτισε την δική μας εσπαπλή άλυσο.

βρίσκεται πίσω από κάθε εκδήλωση, όπως φως, θερμότητα, ήχος, συνοχή κ.τ.λ., κ.τ.λ. και είναι το "πνεύμα" του ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ που είναι η ΖΩΗ του Σύμπαντος. Σαν μια αφηρημένη ιδέα, τον ονομάζουμε η ΜΙΑ ΖΩΗ· σαν μια αντικειμενική και φανερή Πραγματικότητα, μιλάμε για μια επταδική κλίμακα εκδήλωσης που αρχίζει, στην ανώτερη βαθμίδα, με την Μια Αδιάγνωστη ΑΙΤΙΟΤΗΤΑ και τελειώνει σαν Πανταχού Παρών Νους και Ζωή, έμφυτα σε κάθε άτομο της Ύλης. Έτσι, ενώ η επιστήμη μιλάει για την εξέλιξη της μέσα από χονδροειδή ύλη, τυφλή δύναμη και χωρίς αίσθηση κίνηση, οι αποκρυφιστές δείχνουν τον νοήμονα ΝΟΜΟ και την ενσυνείδητη ΖΩΗ και προσθέτουν ότι ο Φοχάτ είναι το καθοδηγητικό Πνεύμα όλων αυτών. Ωστόσο δεν πρόκειται καθόλου για έναν προσωπικό θεό, αλλά είναι η εκπόρευση εκείνων των άλλων Δυνάμεων πίσω από κείνον τον οποίον οι χριστιανοί ονομάζουν "Αγγελιαφόρους" του θεού τους (που στην πραγματικότητα είναι μόνο οι Ελοΐμ, ή μάλλον ένας από τους Επτά Δημιουργούς που ονομάζονται Ελοΐμ) και εμείς ονομάζουμε "Αγγελιαφόρο των πρωταρχικών Γιών της Ζωής και του Φωτός".

(β) Τα "Στοιχειώδη Σπέρματα", με τα οποία γεμίζει το Σιέν-τζαν (το "Σύμπαν") από το Τιέν-σιν (στην κυριολεξία "Ουρανό του Νου", ή εκείνο που είναι απόλυτο), είναι τα Άτομα της επιστήμης και οι Μονάδες του Λάιμπνιτς.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – Συνέχεια

3. ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΤΑ (στοιχεία) - ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΕ, ΕΞΙ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΔΥΟ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ. ΠΕΝΤΕ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ, ΤΡΙΑ ΕΚΔΗΛΩΘΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ, ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΡΑΧΘΗΚΑΝ - ΤΡΙΑ ΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ. ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΖΑΝ (τιμήμα) ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΚΑΝ, ΔΥΟ ΚΑΙ ΜΙΣΟ ΑΠΟΚΡΥΦΤΗΚΑΝ. ΕΞΙ ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΔΗΛΩΘΟΥΝ, ΕΝΑ ΑΦΕΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ (α). ΤΕΛΙΚΑ, ΕΠΤΑ ΜΙΚΡΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΤΡΟΧΟΙ, Ο ΕΝΑΣ ΔΙΝΕΙ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ (β).

(α) Αν και αυτές οι Στάντζα αναφέρονται σε ολόκληρο το Σύμπαν μετά από ένα Μαχαπράλαγια (συμπαντική καταστροφή), όμως αυτή η πρόταση, όπως μπορεί να καταλάβει κάθε σπουδαστής του αποκρυφισμού, αναφέρεται επίσης κατ' αναλογία στην εξέλιξη και στον τελικό σχηματισμό των πρωταρχικών (αν και σύνθετων) Επτά Στοιχείων πάνω στην Γη μας. Από αυτά, τα τέσσερα είναι τώρα πλήρως εκδηλωμένα, ενώ το πέμπτο - ο Αιθέρας - έχει εκδηλωθεί μόνο μερικά καθώς βρισκόμαστε μόλις στο δεύτερο μισό του Τέταρτου Γύρου και επομένως το πέμπτο Στοιχείο θα εκδηλωθεί, πλήρως μόνο στον Πέμπτο Γύρο. Φυσικά οι Κόσμοι, συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας, ήταν σαν σπέρματα που αναπτύχθηκαν πρωταρχικά από το ΕΝΑ Στοιχείο στο δεύτερο στάδιο του ("Πατέρας-Μητέρα" η διαφοροποιημένη Ψυχή του Κόσμου, και όχι αυτό που από τον Έμερσον ορίζεται σαν "Υπερ-Ψυχή"), είτε το ονομάζουμε σύμφωνα με την σύγχρονη επιστήμη, κοσμική σκόνη και Πύρινη Ομίχλη, είτε σύμφωνα με τον αποκρυφισμό, Ακασά, Τζιβάτμαν, θείο Αστρικό Φως ή "Ψυχή του Κόσμου". Αλλά αυτό το πρώτο στάδιο της Εξέλιξης με την ορισμένη πάροδο του χρόνου ακολουθήθηκε από το επόμενο. Κανένας κόσμος, όπως και κανένα ουράνιο σώμα, δεν μπορεί να κατασκευαστεί στο αντικειμενικό πεδίο, αν τα Στοιχεία δεν είχαν ήδη διαφοροποιηθεί ικανοποιητικά από την πρωταρχική τους Ιλύ, που αναπαύεται στο *Λάγια*. Ο τελευταίος αυτός όρος είναι ένα συνώνυμο του *Νιρβάνα*. Είναι, πράγματι, η νιρβανική διάσπαση όλων των ουσιών, που συγχωνεύονται μετά από έναν κύκλο ζωής στην λανθάνουσα κατάσταση των πρωταρχικών συνθηκών τους. Είναι η φωτεινή αλλά ασώματη σκιά της ύλης που υπήρξε, της περιοχής της αρνητικότητας, όπου παραμένουν κρυμμένες κατά την διάρκεια της περιόδου ανάπαυσης τους οι ενεργές Δυνάμεις του Σύμπαντος. Τώρα, μιλώντας για Στοιχεία ξέρουμε πως οι αρχαίοι κατηγορούνται μόνιμα ότι "θεωρούσαν τα Στοιχεία τους απλά και μη-σύνθετα".¹⁶⁸

168 Οι σκιές των προϊστορικών μας προγόνων μπορούν να ανταποδώσουν το κοπλιμένο στους σύγχρονους φυσικούς, τώρα που νέες ανακαλύψεις στην χημεία οδήγησαν τον σερ Ο. Κρουκς να παραδεχτεί ότι η επιστήμη βρίσκεται ακόμα χίλιες λεύγες μακριά από την γνώση της σύνθετης φύσης του πιο απλού μορίου. Από αυτόν μαθαίνουμε ακόμα ότι και ένα πραγματικά απλό μόριο ολότελα ομοιογενές είναι *terra incognita* [άγνωστη γη] για την χημεία. "Πού μπορούμε, να τραβήξουμε την γραμμή;" ρωτάει. "Δεν υπάρχει, λοιπόν, διέξοδος απ' αυτήν την σύγχυση; Πρέπει να κάνουμε τις βασικές εξετάσεις τόσο άκαμπτες ώστε να μπορούν να περάσουν μόνο 60 ή 70 υποψήφιοι, ή πρέπει να ανοίξουμε

Πρόκειται και πάλι για μια αδικαιολόγητη δήλωση, αφού σίγουρα οι μυημένοι φιλόσοφοι δύσκολα μπορούν να κατηγορηθούν για κάτι τέτοιο, μιας και είναι αυτοί που επινόησαν αλληγορίες και θρησκευτικούς μύθους εξαρχής. Αν είχαν άγνοια της Ετερογένειας των Στοιχείων τους δεν θα είχαν φτιάξει προσωποποιήσεις του Πυρός, του Αέρα, του Ύδατος, της Γης και του Αιθέρα. Οι Κοσμικοί θεοί και οι θεές τους ποτέ δεν θα είχαν ευλογηθεί με τέτοιους απογόνους, με τόσους γιους και θυγατέρες, στοιχεία γεννημένα από - και μέσα σε - κάθε αντίστοιχο Στοιχείο. Η Αλχημεία και τα απόκρυφα φαινόμενα δεν θα ήταν παρά μια απάτη και παγίδα ακόμα και στην θεωρία, αν οι Αρχαίοι είχαν άγνοια των δυνατοτήτων και των όμοιων λειτουργιών και ιδιοτήτων κάθε στοιχείου που μετέχει στην σύνθεση του Αέρα, του Νερού, της Γης ακόμα και του Πυρός, το τελευταίο, μια *terra incognita* μέχρι σήμερα για την σύγχρονη επιστήμη, που είναι υποχρεωμένη να το ονομάζει Κίνηση, περιστροφή φωτός και θερμότητας, κατάσταση ανάφλεξης, ορίζοντάς τα μόνο από την εξωτερική όψη τους και παραμένοντας σε άγνοια ως προς την φύση τους. Αλλά αυτό, που η σύγχρονη επιστήμη φαίνεται ότι δεν καταφέρνει να αντιληφθεί, είναι πως όσο διαφοροποιημένα και αν ήταν αυτά τα απλά χημικά άτομα - που η αρχαία φιλοσοφία τα ονόμαζε "δημιουργούς των αντίστοιχων Γονέων τους", πατέρες, αδελφούς, συζύγους των μητέρων τους, και εκείνες τις μητέρες κόρες των γιων τους, όπως την Άντιτι και τον Ντάκσα, για παράδειγμα - όσο διαφοροποιημένα, λοιπόν, και αν ήταν αυτά τα στοιχεία στην αρχή, ωστόσο δεν ήταν τα σύνθετα σώματα που είναι τώρα, τα γνωστά στην επιστήμη. Ούτε το Ύδωρ, ή ο Αέρας, ούτε η Γη (συνώνυμο γενικά για τα στερεά) υπήρχαν με την τωρινή τους μορφή, αντιπροσωπεύοντας τις τρεις καταστάσεις ύλης που είναι μόνο γνωστές στην επιστήμη. Γιατί όλα αυτά είναι προϊόντα επανασυνδυασμένα ήδη από τις ατμόσφαιρες των πλήρως ολοκληρωμένων σφαιρών - ακόμα και μέχρι το πυρ - έτσι ώστε στις πρώτες περιόδους του σχηματισμού της Γης αυτά ήταν εντελώς *sui generis* [ιδία φύσει]. Τώρα που οι συνθήκες και οι νόμοι που κυβερνούν το ηλιακό μας σύστημα έχουν αναπτυχθεί πλήρως και που η ατμόσφαιρα της Γης μας, καθώς και κάθε άλλου πλανήτη, έχει γίνει ένα ιδιαίτερο χωνευτήρι, η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει ότι συμβαίνει μια ιδιαίτερη ανταλλαγή στον χώρο των μορίων, ή μάλλον των ατόμων, που συσχετίζονται αμοιβαία και έτσι μεταβάλλουν τα συνδυαζόμενα αντίστοιχα τους σε κάθε πλανήτη. Μερικοί επιστήμονες, και μάλιστα ανάμεσα στους μεγαλύτερους φυσικούς και χημικούς, αρχίζουν να υποψιάζονται αυτό το γεγονός το οποίο ήταν από αιώνες γνωστό στους αποκρυφιστές. Το φασματοσκόπιο δείχνει μόνο την πιθανή ομοιότητα (βάση των εξωτερικών ενδείξεων) της γήινης και αστρικής ύλης` δεν μπορεί όμως να προχωρήσει περισσότερο, ή να δείξει αν τα άτομα - φυσικά και χημικά - έλκονται (ή όχι) μεταξύ τους με τον ίδιο τρόπο και κάτω από τις ίδιες συνθήκες όπως υποτίθεται ότι γίνεται στον πλανήτη μας. Η κλίμακα θερμοκρασίας, από τον ανώτατο βαθμό μέχρι τον κατώτατο που μπορεί να φτάσει, είναι δυνατόν να φανταστούμε ότι είναι μια και η αυτή μέσα σ' ολόκληρο και για ολόκληρο το Σύμπαν όμως, οι ιδιότητές της, εκτός από κείνες της διάλυσης και επανασύνδεσης,

διάπλατα την πόρτα των εξετάσεων ώστε ο αριθμός των εισερχομένων να περιορίζεται μόνο από τον αριθμό των υποψηφίων;" Και στην συνέχεια ο διαβασμένος καθηγητής παραθέτει εκπληκτικά παραδείγματα. Λέει: "Πάρτε την περίπτωση του ύττριου. Έχει το καθορισμένο του ατομικό βάρος, από κάθε άποψη συμπεριφέρεται σαν απλό σώμα, σαν στοιχείο, στο οποίο μπορούμε να προσθέσουμε, αλλά από το οποίο δεν μπορούμε να αφαιρέσουμε. Ακόμα το ύτριο, αυτό το υποτιθέμενο ομοιογενές σύνολο, όταν υποβάλλεται σε μια ορισμένη μέθοδο διάσπασης, διαλύεται σε τμήματα όχι απόλυτα ταυτόσημα μεταξύ τους που εμφανίζουν μια διαβάθμιση ιδιοτήτων. Ή πάρτε την περίπτωση του διδύμιου. Εδώ έχουμε ένα σώμα που προδίδει όλα τα αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά ενός στοιχείου. Χωρίστηκε με μεγάλη δυσκολία από άλλα σώματα που το πλησίαζαν στενά ως προς τις ιδιότητες και κατά την διάρκεια αυτής της κρίσιμης διαδικασίας υποβλήθηκε σε πολύ σοβαρή μελέτη και πολύ προσεκτική εξέταση... Αλλά ύστερα ήρθε ένας άλλος χημικός, ο οποίος αντιμετωπίζοντας αυτό το υποτιθέμενο ομοιογενές σώμα με μια ειδική μέθοδο κλασματοποίησης, το χώρισε σε δυο σώματα, το πρασιόδυμιο και το νεοδύμιο, ανάμεσα στα οποία γίνονται αντιληπτές ορισμένες διαφορές. Έτσι ακόμα και τώρα δεν είμαστε σίγουροι ότι το νεοδύμιο και το πρασιόδυμιο είναι απλά σώματα. Αντίθετα, και τα δυο εμφανίζουν συμπτώματα διάσπασης.

Αν, λοιπόν, ένα υποτιθέμενο στοιχείο κάτω από κατάλληλη επεξεργασία εμφανίζεται να περιλαμβάνει ανόμοια μόρια, έχουμε ασφαλώς το δικαίωμα να αναρωτιόμαστε μήπως μπορεί να συμβεί το ίδιο και σε άλλα στοιχεία, ή ίσως σε όλα τα στοιχεία, αν υποβληθούν στην κατάλληλη επεξεργασία. Μπορούμε ακόμα να αναρωτηθούμε, πού θα σταματήσει η διαδικασία της ταξινόμησης, μια διαδικασία η οποία φυσικά προϋποθέτει διαφορές ανάμεσα στα ιδιαίτερα μόρια κάθε είδους. Και σ' αυτούς τους διαδοχικούς διαχωρισμούς βρίσκουμε, φυσικά, σώματα που προσεγγίζουν όλο και περισσότερο το ένα στο άλλο". (Προεδρική Προσφώνηση στην Ένωση Χημικών, Μάρτιος 1888: "Στοιχεία και Μετα-Στοιχεία").

διαφέρουν σε κάθε πλανήτη και έτσι τα άτομα σχηματίζουν νέες μορφές ύπαρξης, που δεν τις έχει ονειρευτεί ούτε μπορεί να τις συλλάβει η φυσική επιστήμη. Όπως έχουμε ήδη αναφέρει στα *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, η ουσία της κομητικής ύλης, για παράδειγμα, είναι "ολότελα διαφορετική από κάθε χημικό ή φυσικό χαρακτηριστικό τα οποία γνωρίζουν οι μεγαλύτεροι χημικοί και φυσικοί στην Γη". Αλλά ακόμα και αυτή η ύλη, κατά την γρήγορη διέλευση μέσα από την ατμόσφαιρά μας, υφίσταται μια ορισμένη μεταβολή στην φύση της. Έτσι, όχι μόνο τα στοιχεία των δικών μας πλανητών, αλλά ακόμα και κείνα των αδελφών της Γης στο Ηλιακό Σύστημα, διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους στους συνδυασμούς τους, όσο διαφέρουν και από τα Κοσμικά στοιχεία πέρα από τα Ηλιακά μας όρια.¹⁶⁹ Γι' αυτό δεν μπορούν να θεωρηθούν σαν βάση για σύγκριση με τα ίδια (στοιχεία) σε άλλους κόσμους.¹⁷⁰ Περιβεβλημένο την παρθένα, αρχική του κατάσταση μέσα στο στήθος της Αιώνιας Μητέρας, κάθε άτομο γεννημένο πέρα από το κατώφλι της περιοχής της, είναι καταδικασμένο σε ασταμάτητη διαφοροποίηση. "Η Μητέρα κοιμάται, αλλά πάντα αναπνέει". Και κάθε πνοή στέλνει στο πεδίο της εκδήλωσης τα Πρωτεϊκά προϊόντα της τα οποία, μεταφερόμενα με το κύμα της παλίνρροιας, σκορπίζονται από τον Φοχάτ και οδηγούνται προς - και πέρα από αυτήν ή κάποια άλλη πλανητική ατμόσφαιρα. Μόλις συλληφθεί απ' αυτήν, το άτομο χάνεται η αρχική του αγνότητα εξαφανίζεται για πάντα, εκτός και αν η Μοίρα το διασπάσει οδηγώντας το σε "ένα ρεύμα ΕΚΡΟΗΣ" (ένας απόκρυφος όρος που σημαίνει μια τελείως διαφορετική διαδικασία απ' αυτήν που δηλώνει η συνηθισμένη λέξη), οπότε μπορεί να μεταφερθεί για άλλη μια φορά στα σύνορα απ' όπου χάθηκε και κάνοντας την πτήση του, όχι πια στο Διάστημα επάνω, αλλά στο Διάστημα μέσα, να φτάσει σε μια κατάσταση αδιάφορης ισορροπίας και να επαναπορροφηθεί ευτυχισμένα. Αν ένας πραγματικά διαβασμένος αποκρυφιστής-χημικός έγραφε την "Ζωή και Περιπέτεια ενός Ατόμου", θα εξασφάλιζε την αιώνια κοροϊδία του σύγχρονου χημικού, αλλά κατά πάσα πιθανότητα και την επακόλουθη ευγνωμοσύνη του.¹⁷¹ Όπως και αν είναι, "Η Πνοή του Πατέρα-Μητέρας προβάλλει ψυχρή και ακτινοβόλα και γίνεται θερμή και φθαρμένη για να ψυχθεί ξανά και να εξαγισθεί στην αιώνια αγκαλιά του εσωτερικού Χώρου", λέει το Σχόλιο. Ο άνθρωπος εισπνέει ψυχρό, καθαρό αέρα στην βουνοκορφή και τον αποβάλλει ακάθαρτο, θερμό και μετασχηματισμένο. Έτσι - επειδή η ανώτερη ατμόσφαιρα είναι το στόμα και η κατώτερη είναι οι πνεύμονες κάθε σφαίρας - ο άνθρωπος του πλανήτη μας αναπνέει μόνο τα απορρίμματα της "Μητέρας", επομένως "είναι καταδικασμένος να πεθάνει γι' αυτό".¹⁷²

(β) Η διαδικασία που αναφέρεται σαν "μικροί περιστρεφόμενοι τροχοί που ο ένας δίνει γέννηση στον άλλον", συμβαίνει στην έκτη περιοχή από τα πάνω, και στο πεδίο του πιο υλικού

¹⁶⁹ Αυτό υποστηρίζεται ξανά από τον γνωστό επιστήμονα Κρουκς στην ίδια διάλεξη, όπου αναφέροντας τον Κλερκ-Μάξγουελ λέει: "Τα στοιχεία δεν είναι απόλυτα ομογενή. Γράφει: Είναι δύσκολο να αντιληφθούμε επιλογή και απόρριψη ενδιάμεσων ποικιλιών, γιατί πού θα πήγαιναν αυτά τα απορριφθέντα μόρια αν, όπως έχουμε λόγους να πιστεύουμε, το υδρογόνο κ.τ.λ. των απλανών αστερών αποτελείται από μόρια ταυτόσημα από κάθε άποψη με τα δικά μας;" Και ο Κρουκς προσθέτει: "Αρχικά μπορούμε να αμφισβητήσουμε αυτήν την απόλυτη μοριακή ταυτότητα, αφού μέχρι τώρα δεν έχουμε τα μέσα για να φτάσουμε σε κάποιο συμπέρασμα, εκτός από τις δυνατότητες που μας παρέχει το φασματοσκόπιο, ενώ έχει ομολογηθεί ότι για μια ακριβή σύγκριση και διάκριση του φάσματος δυο σωμάτων αυτά πρέπει να εξεταστούν κάτω από ταυτόσημες συνθήκες θερμοκρασίας, πίεσης και λοιπά. Ασφαλώς, στο φάσμα του ηλίου έχουμε παρατηρήσει ακτίνες που δεν είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε".

¹⁷⁰ "Ο κάθε κόσμος έχει τον Φοχάτ του, που είναι πανταχού παρών στην δική του σφαίρα δράσης. Αλλά υπάρχουν τόσοι Φοχάτ όσοι και κόσμοι, που ο καθένας τους διαφέρει σε ισχύ και βαθμό εκδηλώσεων. Οι ατομικοί Φοχάτ δημιουργούν έναν Συμπαντικό, συλλογικό Φοχάτ: η όψη Οντότητα μιας απόλυτης Μη Οντότητας, που είναι απόλυτη Υπόσταση, 'ΣΑΤ'". "Εκατομμύρια και δισεκατομμύρια κόσμοι δημιουργούνται σε κάθε Μανβαντάρα", όπως έχει ειπωθεί. Επομένως πρέπει να υπάρχουν πολλοί Φοχάτ, τους οποίους εμείς θεωρούμε σαν συνειδητές και νοήμονες Δυνάμεις. Αυτό, αναμφίβολα, προς μεγάλη αποστροφή των επιστημονικών διανοιών. Παρ' όλα αυτά, οι αποκρυφιστές που έχουν λόγους για κάτι τέτοιο, θεωρούν όλες τις δυνάμεις της Φύσης σαν πραγματικές - αν και υπεραισθητές - καταστάσεις της Ύλης και σαν πιθανά αντικείμενα αντίληψης για Όντα που είναι προικισμένα με τις απαραίτητες αισθήσεις.

¹⁷¹ Πράγματι αν ένας τέτοιος φανταστικός χημικός συνέβαινε να είναι ενορατικός και μπορούσε για μια στιγμή να ξεφύγει από το συνηθισμένο αυλάκι της "ακριβούς επιστήμης", όπως έκαναν οι παλιοί Αλχημιστές, ίσως να ανταμειβόταν αδρά για την τόλμη του.

¹⁷² Εκείνος που θα μπορούσε να αλλοτριώσει βαρύ οξυγόνο σε Όζον, σε έναν βαθμό χημικής δραστηριότητας, ανάγοντάς το στην αγνή ουσία του (για το οποίο υπάρχουν τα μέσα), θα ανακάλυπτε έτσι ένα υποκατάστατο του "Ελιξήριου της Ζωής" και θα το ετοίμαζε για πρακτική χρήση.

κόσμου απ' όλους στο εκδηλωμένο Σύμπαν: το γήινο πεδίο μας. Αυτοί οι "Επτά Τροχοί" είναι η πλανητική μας άλυσος (βλέπε Σχόλια στους σλόκα 5 και 6). Με τους "Τροχούς" εννοούνται οι διάφορες σφαίρες και τα κέντρα δύναμης γενικά, αλλά σ' αυτήν την περίπτωση αναφέρονται στον επταπλό μας δακτύλιο.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – Συνέχεια

4. ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΟΜΟΙΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ (κόσμους), ΤΟΠΟΘΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΣΤΑ ΑΦΘΑΡΤΑ ΚΕΝΤΡΑ (α).

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ Ο ΦΟΧΑΤ; ΣΥΛΛΕΓΕΙ ΤΗΝ ΠΥΡΙΝΗ ΣΚΟΝΗ. ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΠΥΡΙΝΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΤΡΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΓΥΡΩ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ, ΕΜΠΟΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΜΕ ΖΩΗ. ΥΣΤΕΡΑ ΤΙΣ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΚΙΝΗΣΗ, ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ, ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ. ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΡΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΘΕΡΜΕΣ. ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΓΝΕΣ, ΤΙΣ ΚΑΝΕΙ ΥΓΡΕΣ. ΛΑΜΠΟΥΝ, ΦΥΣΑΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΨΥΧΡΑΙΝΕΙ (β).

ΕΤΣΙ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ Ο ΦΟΧΑΤ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΠΤΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΩΝ.¹⁷³

(α) Οι Κόσμοι δομούνται "όμοιοι με τους παλιότερους Τροχούς" δηλαδή εκείνους που υπήρχαν στα προηγούμενα Μανβαντάρα και μπήκαν σε *Πραλάγια* - γιατί ο ΝΟΜΟΣ για την γέννηση, την ανάπτυξη και την παρακμή του καθετί στο Σύμπαν, από τον Ήλιο μέχρι την πυγολαμπίδα πάνω στην γλόη, είναι ΕΝΑΣ. Πρόκειται για ένα αιώνιο έργο τελειοποίησης με κάθε καινούργια εμφάνιση, αλλά η Ουσία - Ύλη και οι Δυνάμεις είναι όλες μια και η αυτή. Τα "άφθαρτα Λάγια Κέντρα" έχουν μεγάλη σημασία και το νόημά τους πρέπει να κατανοηθεί πλήρως, αν πρόκειται να έχουμε μια καθαρή αντίληψη της αρχαϊκής Κοσμογονίας, οι θεωρίες της οποίας έχουν τώρα περάσει στον Αποκρυφισμό. Προς το παρόν ένα πράγμα μπορεί να ειπωθεί. Οι κόσμοι δεν είναι κτισμένοι ούτε πέρα, ούτε πάνω από, ούτε μέσα στα Λάγια κέντρα, γιατί το σημείο-μηδέν είναι μια κατάσταση και όχι ένα μαθηματικό σημείο.

(β) Να θυμάστε ότι ο Φοχάτ, η δημιουργική δύναμη του Κοσμικού Ηλεκτρισμού, λέγεται ότι ξεπήδησε – μεταφορικά – όπως ο Ρούντρα από τον Μπράχμα, "από τον εγκέφαλο του Πατέρα και την αγκαλιά της Μητέρας" και ότι ύστερα μεταμορφώθηκε σε αρσενικό και θηλυκό, δηλαδή πολικότητα, σε θετικό και αρνητικό ηλεκτρισμό. Έχει επτά γιους που είναι αδελφοί του και ο Φοχάτ είναι αναγκασμένος να γεννιέται ξανά και ξανά κάθε φορά που δυο από τους γιους-αδελφούς του παρασύρονται σε πολύ στενή επαφή: είτε πρόκειται για αγκάλιασμα είτε για σύγκρουση. Για να το αποφύγει δένει και ενώνει εκείνους που έχουν ανόμοια φύση και χωρίζει εκείνους που έχουν παρόμοιο χαρακτήρα. Αυτό, φυσικά, όπως κατά λαβαίνει ο καθένας, σχετίζεται με τον ηλεκτρισμό που δημιουργείται δια της τριβής και με τον νόμο της έλξης μεταξύ δυο σωμάτων με ανόμοια πολικότητα και της απώθησης μεταξύ των σωμάτων με όμοια πολικότητα. Οι Επτά "γιοι-αδελφοί", όμως, αντιπροσωπεύουν και προσωποούν τις επτά μορφές Κοσμικού μαγνητισμού, που στον *Πρακτικό Αποκρυφισμό* ονομάστηκαν οι "Επτά Ριζικοί", των οποίων συνεργαζόμενοι και ενεργοί απόγονοι είναι μεταξύ άλλων ενεργειών, ο Ηλεκτρισμός, ο Μαγνητισμός, ο Ήχος, το Φως, η θερμότητα, η Συνοχή κ.τ.λ. Η απόκρυφη επιστήμη καθορίζει όλα αυτά σαν υπερ-αισθητά αποτελέσματα στην κρυμμένη συμπεριφορά τους και σαν αντικειμενικά φαινόμενα στον κόσμο των αισθήσεων. Τα πρώτα απαιτούν παραφυσικές ικανότητες για να τα αντιληφθεί κανείς, ενώ τα δεύτερα τις συνηθισμένες φυσικές αισθήσεις μας. Όλα μετέχουν και είναι εκπορεύσεις ακόμα πιο υπερ-αισθητικών πνευματικών ιδιοτήτων και δεν ενσαρκώνουν απλώς, αλλά ανήκουν στις πραγματικές και συνειδητές ΑΙΤΙΕΣ. Το να προσπαθήσει κανείς να περιγράψει τέτοιες ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ θα ήταν κάτι παραπάνω κι από άχρηστο. Ο αναγνώστης πρέπει να έχει συνεχώς στον νου του ότι σύμφωνα με την διδασκαλία μας, που θεωρεί αυτό το φαινομενικό Σύμπαν σαν μια μεγάλη Πλάνη, όσο πιο κοντά βρίσκεται ένα σώμα προς την ΑΓΝΩΣΤΗ ΟΥΣΙΑ, τόσο πιο πολύ προσεγγίζει την πραγματικότητα, επειδή έχει απομακρυνθεί περισσότερο απ' αυτό τον κόσμο της *Μάγια*. Επομένως, αν και η μοριακή σύνθεση των σωμάτων τους δεν μπορεί να συναχθεί από τις εκδηλώσεις τους σ' αυτό το πεδίο συνείδησης, ωστόσο (από

¹⁷³ Μια περίοδος 311.040.000.000.000 χρόνων, σύμφωνα με τους μπραχμανικούς υπολογισμούς.

την σκοπιά του μνημένου αποκρυφιστή) κατέχουν μια ξεχωριστή αντικειμενική αν όχι υλική δομή, μέσα στο σχετικά νοούμενο - σαν αντίθετο του φαινομενικού - Σύμπαν. Οι επιστήμονες μπορούν να τις ονομάζουν Δύναμη, ή Δυνάμεις προερχόμενες από την ύλη - ή "τρόπους της κίνησής της", αν το θέλουν. Αλλά ο αποκρυφισμός βλέπει στα αποτελέσματα αυτά τις "Στοιχειακές" (δυνάμεις) και στις άμεσες αιτίες που τα παράγουν, τους νοήμονες ΘΕΙΟΥΣ Εργάτες. Η εσώτερη σύνδεση αυτών των Στοιχειακών (που κατευθύνονται από το αλάθητο χέρι των Κυβερνητών) – η αλληλεπίδρασή τους, όπως μπορούμε να την ονομάσουμε – με τα στοιχεία της καθαρής Ύλης, καταλήγει σε γήινα φαινόμενα τέτοια όπως φως, θερμότητα, μαγνητισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ. Φυσικά δεν θα συμφωνήσουμε ποτέ με τους Αμερικανούς Πραγματιστές¹⁷⁴ οι οποίοι ονομάζουν κάθε Δύναμη και Ενέργεια – είτε πρόκειται για Φως, θερμότητα. Ηλεκτρισμό ή Συνοχή – "Οντότητα". Γιατί αυτό θα ισοδυναμούσε με το να ονομάζουμε Οντότητα τον θόρυβο που προκαλείται από την περιστροφή των τροχών μιας άμαξας - συγγέοντας και ταυτίζοντας έτσι αυτόν τον "θόρυβο" με τον εξωτερικό οδηγό και με την καθοδηγούσα Κυρίαρχη Διάνοια που βρίσκεται μέσα στην άμαξα. Αλλά ασφαλώς, όπως φάνηκε, δίνουμε αυτό το όνομα στους "οδηγούς" και στις καθοδηγούσες Διάνοιες: τους κυβερνώντες Ντιάνι Τσόχαν. Τα "Στοιχειακά", οι Φυσικές Δυνάμεις, είναι οι δρώσες, αν και αόρατες ή μάλλον ασύλληπτες, δευτερεύουσες Αιτίες, όντας οι ίδιες τα αποτελέσματα των πρωταρχικών Αιτιών πίσω από το πέπλο όλων των γήινων φαινομένων. Ο ηλεκτρισμός, το φως, η θερμότητα κ.τ.λ. έχουν οριστεί πολύ σωστά σαν το "Φάντασμα ή η Σκιά της Ύλης σε Κίνηση", δηλαδή υπεραισθητές καταστάσεις ύλης που μπορούμε να αντιληφθούμε μόνο τα αποτελέσματά τους. Έτσι, ας γενικεύσουμε την παρομοίωση που κάναμε πιο πάνω. Η αίσθηση του φωτός είναι σαν τον ήχο των περιστρεφόμενων τροχών: ένα καθαρά φαινομενικό αποτέλεσμα, που δεν έχει ύπαρξη έξω από τον παρατηρητή. Το άμεσο υπαρκτό αίτιο της αίσθησης παρομοιάζεται με τον αμαξά: μια υπεραισθητή κατάσταση ύλης σε κίνηση, μια Φυσική Δύναμη ή Στοιχειακό. Αλλά πίσω απ' αυτό – ακριβώς όπως ο ιδιοκτήτης της άμαξας που κατευθύνει τον οδηγό από μέσα – στέκονται οι ανώτερες και νοούμενες αιτίες, οι Διάνοιες, από την ουσία των οποίων ακτινοβολούνται αυτές οι καταστάσεις της "Μητέρας", που γεννούν τις αναρίθμητες μυριάδες των Στοιχειακών ή ψυχικών Φυσικών-Πνευμάτων, ακριβώς όπως κάθε σταγόνα νερού γεννάει τους φυσικούς της αναρίθμητους μικροοργανισμούς (εγχυματόζωα, βλέπε τομ. II, Προσθήκη, «Θεοί, Μονάδες και Άτομα»). Ο Φοχάτ είναι εκείνος που οδηγεί τους μεταβιβαστές των αρχών ή στοιχείων από τον έναν πλανήτη στον άλλον, από το ένα άστρο σε ένα άλλο άστρο-παιδί. Όταν ένας πλανήτης πεθαίνει, οι εμψυχώνουσες αρχές του μεταφέρονται σε ένα *λάγια* ή κοιμισμένο κέντρο, με εν δυνάμει αλλά λανθάνουσα ενέργεια, το οποίο αφυπνίζεται έτσι στην ζωή και αρχίζει να μορφοποιείται σε ένα καινούργιο αστρικό σώμα. (Βλέπε πιο κάτω, «Μερικές Αρχικές Θεοσοφικές Παρανοήσεις κ.λπ.)

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι οι φυσικοί αν και ομολογούν τίμια την πλήρη τους άγνοια ως προς την αληθινή φύση ακόμα και της γήινης ύλης – η πρωταρχική ουσία ή ύλη θεωρείται περισσότερο σαν ένα όνειρο παρά σαν μια απτή πραγματικότητα – παρ' όλα αυτά αναγορεύουν τον εαυτό τους κριτή αυτής της ύλης και ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν τι μπορεί και τι δεν μπορεί να κάνει στους διάφορους συνδυασμούς της. Οι επιστήμονες γνωρίζουν την ύλη μόνο επιφανειακά και όμως φτιάχνουν δόγματα. Είναι "ένας τρόπος κίνησης" και τίποτε περισσότερο. Αλλά η δύναμη που είναι έμφυτη μέσα στην πνοή ενός ζωντανού ανθρώπου, όταν φυσάει έναν κόκκο σκόνης από το τραπέζι, είναι επίσης αναντίρρητα "ένας τρόπος κίνησης"· και το ίδιο αναντίρρητα δεν είναι ούτε μια ποιότητα ύλης ή των μορίων αυτού του κόκκου και εκπορεύεται από την ζώσα και σκεπτόμενη Οντότητα που φύσηξε, είτε η παρόρμηση γι' αυτό δημιουργήθηκε συνειδητά, είτε ασυνείδητα. Πράγματι, το να προικίσεις την ύλη, κάτι για το οποίο μέχρι τώρα τίποτε δεν είναι γνωστό, με μια έμφυτη ποιότητα που ονομάζεται Δύναμη – για την φύση της οποίας είναι γνωστά ακόμα λιγότερα – σημαίνει να δημιουργήσεις μια ακόμα πιο σοβαρή δυσκολία απ' αυτήν που βρίσκεται στην αποδοχή της παρέμβασης των δικών μας "Φυσικών-Πνευμάτων" σε κάθε φυσικό φαινόμενο.

¹⁷⁴ Βλέπε *Επιστημονική Αρένα*, ένα μηνιαίο περιοδικό αφιερωμένο στην σύγχρονη φιλοσοφική διδασκαλία και την επίδρασή της στην θρησκευτική πίστη της εποχής. Νέα Υόρκη: Α. Ουίλφορντ Χολ, Ιούλιος, Αύγουστος και Σεπτέμβριος 1886.

Οι Αποκρυφιστές οι οποίοι – αν θέλουν να εκφραστούν σωστά – δεν ισχυρίζονται ότι η ύλη είναι ακατάστρεφτη και αιώνια, αλλά μόνο η υπόσταση ή η ουσία της ύλης (δηλαδή η Ρίζα των πάντων, Μουλαπρακρίτι), βεβαιώνουν ότι όλες οι ονομαζόμενες Δυνάμεις της Φύσης, Ηλεκτρισμός, Μαγνητισμός, Φως, θερμότητα κ.τ.λ., κ.τ.λ. δεν είναι καθόλου τρόποι κίνησης υλικών μορίων, αλλά καθ' εαυτές, δηλαδή στην έσχατη σύστασή τους, είναι οι διαφοροποιημένες όψεις εκείνης της Συμπαντικής Κίνησης η οποία αναφέρθηκε και εξηγήθηκε στις πρώτες σελίδες αυτού του τόμου (βλέπε Προοίμιο). Όταν λέγεται ότι ο Φοχάτ παράγει "Επτά Λάγια-Κέντρα", εννοείται ότι για μορφοποιητικούς ή δημιουργικούς σκοπούς, ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΟΜΟΣ (οι θεϊστές μπορούν να τον ονομάσουν Θεό) σταματάει, ή μάλλον τροποποιεί την αιώνια κίνησή του σε επτά αόρατα σημεία μέσα στην περιοχή του εκδηλωμένου Σύμπαντος. "Η μεγάλη Πνοή σκάβει στο Διάστημα επτά τρύπες μέσα στο Λάγια, για να τις αναγκάσει να περιστρέφονται κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα" (*Απόκρυφη Κατήχηση*). Έχουμε πει ότι το Λάγια είναι αυτός που η επιστήμη ονομάζει σημείο-μηδέν ή γραμμή, η περιοχή της απόλυτης αρνητικότητας, ή μια πραγματική απόλυτη Δύναμη, το ΝΟΟΥΜΕΝΟ της Έβδομης Κατάστασης εκείνου το οποίο εμείς από άγνοια ονομάζουμε και αναγνωρίζουμε σαν "Δύναμη" ή Νοούμενο της αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ουσίας που είναι ένα ασύλληπτο και αδιάγνωστο αντικείμενο για την πεπερασμένη αντίληψη· επίσης η ρίζα και η βάση όλων των καταστάσεων αντικειμενικότητας και υποκειμενικότητας· ο ουδέτερος άξονας, όχι μια από τις πολλές όψεις του, αλλά το κέντρο του. Θα βοηθήσει να διευκρινίσουμε το νόημα, αν προσπαθήσουμε να φανταστούμε ένα ουδέτερο κέντρο: το όνειρο εκείνων που θέλουν να ανακαλύψουν το αεικίνητο. Από μια άποψη, ένα "ουδέτερο κέντρο" είναι το περιορίζον σημείο οποιουδήποτε συνόλου αισθήσεων. Έτσι, φανταστείτε δυο διαδοχικά πεδία ύλης που έχουν ήδη σχηματιστεί – το καθένα απ' αυτά αντιστοιχεί σε ένα κατάλληλο σύνολο αντιληπτικών οργάνων. Είμαστε αναγκασμένοι να παραδεχθούμε ότι ανάμεσα σ' αυτά τα δυο πεδία ύλης συμβαίνει μια ασταμάτητη κυκλοφορία και αν ακολουθήσουμε τα άτομα και τα μόρια του κατώτερου στον μετασχηματισμό τους προς τα πάνω, θα φτάσουν σε ένα σημείο όπου θα περάσουν εντελώς έξω από την ακτίνα των οργάνων που χρησιμοποιούμε στο κατώτερο πεδίο. Πράγματι, για εμάς η ύλη του κατώτερου πεδίου, στο σημείο αυτό, χάνεται από την αντίληψη μας. Ή μάλλον περνάει στο ανώτερο πεδίο και η κατάσταση της ύλης που αντιστοιχεί σε ένα τέτοιο σημείο μετάβασης πρέπει ασφαλώς να κατέχει ειδικές ιδιότητες που είναι δύσκολο να ανακαλυφθούν. Έτσι, λοιπόν, "Επτά Ουδέτερα Κέντρα",¹⁷⁵ παράγονται από τον Φοχάτ ο οποίος όταν, όπως λέει ο Μίλτον (*Απολεσθείς Παράδεισος*, IV, γραμμές 521-522):

"...όμορφα θεμέλια έφτιαξε που πάνω τους θα χτίσει..."

διεγείρει την ύλη σε δραστηριότητα και περιστροφή.

Το Πρωταρχικό Άτομο (*άνου*) δεν μπορεί να πολλαπλασιαστεί ούτε στην προγενετική ούτε στην πρωτογενετική του κατάσταση, γι' αυτό ονομάζεται "ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ". Μεταφορικά, φυσικά, αφού αυτό το "ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ" είναι απεριόριστο (βλέπε Προσθήκη στον Τόμο II). Εκείνο που για τον φυσικό, ο οποίος γνωρίζει μόνο τον κόσμο των ορατών αιτίων και αποτελεσμάτων, είναι η άβυσσος του τίποτε, για τον αποκρυφιστή είναι ο απεριόριστος Χώρος του θείου Πληρώματος. Ανάμεσα στις πολλές άλλες αντιρρήσεις στην δοξασία μιας ατέλειωτης εξέλιξης και επανεισέλιξης (ή επαναρρόφησης) του Κόσμου - μιας διαδικασίας η οποία σύμφωνα με το μπραχμανικό και το εσωτερικό Δόγμα είναι χωρίς αρχή και χωρίς τέλος - λέγεται στους αποκρυφιστές ότι αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει επειδή, "σύμφωνα με όλες τις αποδοχές της σύγχρονης επιστημονικής φιλοσοφίας, είναι μια αναγκαιότητα για την Φύση να καταρρέει". Αν η τάση της Φύσης να "καταρρέει" θεωρείται σαν μια τόσο ισχυρή αντίρρηση στην απόκρυφη Κοσμογονία, ρωτάμε "Πώς δικαιολογούν τότε οι θετικιστές, οι ελευθεροστοχαστές και οι επιστήμονες, την απειρία γύρω μας ενεργών αστρικών συστημάτων;" Είχαν μια ολόκληρη αιωνιότητα στην διάθεσή τους για να "καταρρεύσουν" γιατί, λοιπόν, ο Κόσμος δεν είναι μια τεράστια αδρανής μάζα; Ακόμα και η Σελήνη υποθετικά μόνο πιστεύεται ότι είναι ένας νεκρός πλανήτης, "καταστραμμένος", και η αστρονομία δεν φαίνεται να γνωρίζει πολλούς τέτοιους

¹⁷⁵ Αυτό, όπως πιστεύουμε, είναι το όνομα που χρησιμοποίησε ο κ. Τζ. Ο. Κήλυ από την Φιλαδέλφεια, ο εφευρέτης του διάσημου "Κινητήρα" - που προοριζόταν όπως πίστευαν οι θαυμαστές του να προκαλέσει επανάσταση στην μηχανική ενέργεια στον κόσμο - για αυτά που ονομάζει επίσης, "Αιθερικά Κέντρα".

νεκρούς πλανήτες.¹⁷⁶ Το ερώτημα δεν μπορεί να απαντηθεί. Αλλά πέρα απ' αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι η ιδέα για την ποσότητα της "μετατρέψιμης ενέργειας" στο μικρό μας σύστημα η οποία πρόκειται να τελειώσει, βασίζεται καθαρά πάνω στην λαθεμένη αντίληψη ενός "λευκόθερμου, πυρακτωμένου Ήλιου" που ακτινοβολεί ασταμάτητα την θερμότητά του στο Διάστημα χωρίς αποκατάσταση. Σ' αυτό απαντούμε ότι η φύση καταρρέει και εξαφανίζεται από το αντικειμενικό πεδίο, για να αναδυθεί ξανά - ύστερα από μια περίοδο ανάπαυσης - από το υποκειμενικό πεδίο και να διαγράψει για άλλη μια φορά την πορεία της. Ο Κόσμος και η Φύση μας θα εξαφανιστούν μόνο για να ξαναεμφανιστούν σε ένα πιο τέλειο πεδίο μετά από κάθε ΠΡΑΛΑΓΙΑ. Η ύλη των Ανατολικών φιλοσόφων δεν είναι η "ύλη" και η φύση των Δυτικών μεταφυσικών. Γιατί τι είναι 'Υλη; Και πάνω απ' όλα, τι άλλο είναι η επιστημονική μας φιλοσοφία παρά εκείνο που τόσο σωστά και τόσο ευγενικά ορίστηκε από τον Καντ, δηλαδή "η επιστήμη των ορίων της Γνώσης μας"; Και πού την οδήγησαν οι τόσες προσπάθειες της επιστήμης να περιορίσει, να συνδέσει και να καθορίσει όλα τα φαινόμενα της οργανικής ζωής μέσα από τις απλές χημικές εκδηλώσεις; Γενικά σε μια εικοτολογία: απλές σαπουνόφουσκες που σκάνε η μια μετά την άλλη, πριν οι άνθρωποι της επιστήμης καταφέρουν να ανακαλύψουν πραγματικά γεγονότα. Όλα αυτά θα είχαν αποφευχθεί και η πρόοδος της γνώσης θα γινόταν με γιγαντιαία βήματα, αν η επιστήμη και η φιλοσοφία της απέφευγαν απλώς να δεχθούν υποθέσεις βασισμένες πάνω στην απλή και μονόπλευρη γνώση της Ύλης τους.¹⁷⁷

Αν καμιά φυσική διάνοια δεν είναι ικανή να μετρήσει τους κόκκους του άμμου που καλύπτουν λίγα χιλιόμετρα μιας ακρογιαλιάς, ή να διερευνήσει την έσχατη φύση και ουσία αυτών των κόκκων που είναι απτοί και ορατοί στην παλάμη ενός φυσιολόγου, πώς μπορεί συνεπώς ένας υλιστής να περιορίζει τους νόμους που μεταβάλλουν τις συνθήκες και την ύπαρξη των ατόμων στο πρωταρχικό χάος, ή να γνωρίζει οτιδήποτε σίγουρο για τις ικανότητες και την δυνατότητα των ατόμων και των μορίων τους, πριν και μετά τον σχηματισμό τους σε κόσμους; Αυτά τα αμετάβλητα και αιώνια μόρια - που είναι πολύ πυκνότερα στον χώρο απ' ό,τι οι κόκκοι άμμου μιας ακτής ωκεανού - μπορεί να διαφέρουν στην σύστασή τους στα δικά τους πεδία ύπαρξης, ακριβώς όπως η ψυχική ουσία διαφέρει από τον φορέα της: το σώμα. Κάθε άτομο έχει επτά πεδία οντότητας ή ύπαρξης, όπως μας διδάσκουν, και κάθε πεδίο κυβερνιέται από τους δικούς του ιδιαίτερους νόμους εξέλιξης και απορρόφησης. Αγνοώντας οποιοδήποτε χρονολογικό δεδομένο, έστω και κατά προσέγγιση, από το οποίο να αρχίσουν την προσπάθειά τους για να καθορίσουν την ηλικία του πλανήτη μας ή την αρχή του ηλιακού συστήματος, οι αστρονόμοι, οι γεωλόγοι και οι φυσικοί με κάθε καινούργια υπόθεση απομακρύνονται όλο και περισσότερο από τις ακτές των γεγονότων στην απύθμενη άβυσσο της θεωρητικής οντολογίας.¹⁷⁸ Ο Νόμος της Αναλογίας στο σχέδιο της δομής

¹⁷⁶ Η σελήνη είναι νεκρή μόνο όσον αφορά τις εσωτερικές "αρχές" της: δηλαδή ψυχικά και πνευματικά, όσο παράλογο και αν φαίνεται αυτή η δήλωση. Φυσικά μπορούμε να πούμε ότι είναι απλώς σαν ένα ημιπαράλυτο σώμα. Στον αποκρυφισμό αναφέρεται, πολύ σωστά, σαν η "τρελή μητέρα", ο μεγάλος αστρικός φρενοβλαβής.

¹⁷⁷ Το παράδειγμα του Ουρανού και του Ποσειδώνα, των οποίων οι δορυφόροι - τέσσερις και ένας αντίστοιχα - περιστρέφονταν, όπως νόμιζαν στις τροχιές τους από ανατολικά προς τα δυτικά, ενώ όλοι οι άλλοι δορυφόροι περιστρέφονται από τα δυτικά προς τα ανατολικά, είναι ένα αρκετά καλό παράδειγμα, γιατί δείχνει πόσο ανασφαλείς είναι όλες οι *a priori* [εκ των προτέρων] υποθέσεις, ακόμα και όταν βασίζονται σε ακριβή μαθηματική ανάλυση. Η περίφημη υπόθεση του σχηματισμού του Ηλιακού μας Συστήματος από τους νεφελοειδείς δακτυλίους, που προτάθηκε από τον Καντ και τον Λαπλάς, βασιζόταν κυρίως στο παραπάνω γεγονός, ότι οι πλανήτες περιστρέφονταν προς την ίδια κατεύθυνση. Με βάση αυτό το γεγονός, που αποδείχθηκε μαθηματικά την εποχή του Λαπλάς, αυτός ο μεγάλος αστρονόμος βασιζόμενος στην θεωρία των πιθανοτήτων, προσφέρθηκε να στοιχηματίσει τρία δισεκατομμύρια προς ένα ότι ο επόμενος πλανήτης που θα ανακαλυπτόταν θα είχε στο σύστημά του την ίδια ιδιαιτερότητα της κίνησης με ανατολική φορά. Οι αμετάβλητοι νόμοι των επιστημονικών μαθηματικών "πήγαν προς το χειρότερο μετά από περισσότερα πειράματα και παρατηρήσεις". Αυτή η ιδέα του λάθους του Λαπλάς κυριαρχεί γενικά μέχρι σήμερα. Αλλά μερικοί αστρονόμοι κατάφεραν τελικά να αποδείξουν (;) ότι το λάθος ήταν ότι δεχτήκαμε την βεβαίωση του Λαπλάς σαν λάθος και τώρα γίνονται βήματα για να το διορθώσουν, χωρίς να τραβήξουν την γενική προσοχή στο αστόχημα. Πολλές τέτοιες δυσάρεστες εκπλήξεις περιμένουν στο μέλλον τις διάφορες υποθέσεις ενός ακόμα πιο καθαρά φυσικού χαρακτήρα. Τι περαιτέρω απογοητεύσεις, λοιπόν, μπορεί να βρίσκονται σε ερωτήματα υπερβατικής. Απόκρυφης Φύσης; Πάντως, ο αποκρυφισμός διδάσκει ότι η ονομαζόμενη "αντίστροφη περιστροφή" είναι γεγονός.

¹⁷⁸ Οι Αποκρυφιστές, έχοντας πιο μεγάλη πίστη στα δικά τους ακριβή αρχεία - αστρονομικά και μαθηματικά - υπολογίζουν την ηλικία της Ανθρωπότητας και βεβαιώνουν ότι αυτή (σαν χωριστά φύλα) υπάρχει σ' αυτόν τον Γύρο

ανάμεσα στα εξωηλιακά συστήματα και στους ενδοηλιακούς πλανήτες, δεν υποστηρίζει απαραίτητα τις πεπερασμένες συνθήκες στις οποίες υπόκειται κάθε ορατό σώμα στο δικό μας πεδίο ύπαρξης. Στην Απόκρυφη Επιστήμη αυτός ο νόμος είναι το πρώτο και πιο σημαντικό κλειδί για την Κοσμική φυσική, αλλά πρέπει να μελετηθεί ακόμα και στις πιο ελάχιστες λεπτομέρειες και να "στραφεί επτά φορές" πριν μπορέσει κανένας να τον κατανοήσει. Η απόκρυφη φιλοσοφία είναι η μόνη επιστήμη που μπορεί να τον διδάξει. Πώς μπορεί, λοιπόν, κανείς να στηρίξει την αλήθεια ή το λάθος της αποκρυφιστικής άποψης ότι: "ο Κόσμος είναι αιώνιος στην ανεξάρτητη συλλογικότητά του και πεπερασμένος μόνο στις εξαρτημένες εκδηλώσεις του", πάνω σ' αυτήν την μονόπλευρη φυσική διακήρυξη ότι "είναι αναγκαιότητα για την Φύση να καταρρέει;"

Με αυτές τις στροφές - τον 4ο Σλόκα της Στάντζα VI - τελειώνει το τμήμα εκείνο των Στάντζα που αναφέρεται στην Συμπαντική Κοσμογονία μετά τον τελευταίο Μαχαπραλάγια ή Συμπαντική καταστροφή, που όταν επέρχεται σαρώνει σαν ξερά φύλλα μέσα από τον Χώρο κάθε διαφοροποιημένο πράγμα, θεούς και άτομα. Από την στροφή αυτή και πέρα οι Στάντζα ασχολούνται μόνο με το Ηλιακό μας Σύστημα γενικά, με τις πλανητικές αλύσους του συμπερασματικά και με την ιστορία της δικής μας σφαίρας (της 4ης και της αλύσου της) ειδικά. Όλες οι Στάντζα που ακολουθούν σ' αυτόν τον τόμο αναφέρονται μόνο στην εξέλιξη της Γης μας και πάνω σ' αυτήν. Σε σχέση μ' αυτό το τελευταίο υποστηρίζεται ένα παράξενο δόγμα - παράξενο από την άποψη φυσικά μόνο της σύγχρονης επιστήμης - που πρέπει να γίνει γνωστό.

Αλλά πριν παρουσιαστούν στον αναγνώστη μερικές ολότελα καινούργιες και μάλλον εκπληκτικές θεωρίες, πρέπει να προηγηθούν μερικά επεξηγηματικά λόγια. Αυτό είναι απόλυτα απαραίτητο, επειδή αυτές οι θεωρίες συγκρούονται όχι μόνο με την σύγχρονη επιστήμη, αλλά σε ορισμένα σημεία έρχονται σε αντίθεση και με προηγούμενες αναφορές που έγιναν από άλλους θεοσοφιστές και οι οποίοι ισχυρίζονται ότι βασίζονται στις εξηγήσεις τους και τις ερμηνείες αυτών των διδασκαλιών στις ίδιες αυθεντίες με μας.¹⁷⁹

Αυτό μπορεί να δημιουργήσει την εντύπωση ότι υπάρχει μια σαφής αντίθεση ανάμεσα στους παρουσιαστές της ίδιας δοξασίας - ενώ στην πραγματικότητα η διαφορά προκύπτει από την ατέλεια των πληροφοριών που δόθηκαν σε προηγούμενους συγγραφείς, οι οποίοι έτσι έβγαλαν μερικά λαθεμένα συμπεράσματα και παρασύρθηκαν σε πρόωρες εικασίες, στην προσπάθειά τους να παρουσιάσουν στο κοινό ένα πλήρες σύστημα. Έτσι, ο αναγνώστης που είναι ήδη μελετητής της θεοσοφίας, δεν πρέπει να εκπλαγεί αν βρει σ' αυτές τις σελίδες κάποιες επανορθώσεις ορισμένων δηλώσεων που έγιναν σε διάφορα θεοσοφικά έργα και επίσης την εξήγηση ορισμένων σημείων που είχαν παραμείνει ασαφή, επειδή είχαν αναγκαστικά μείνει ασυμπλήρωτα. Πολλά είναι τα θέματα με τα οποία δεν καταπιάστηκε ακόμα και ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* (το καλύτερο και πιο ακριβές απ' όλα τα άλλα έργα). Από την άλλη μεριά ακόμα κι αυτός παρουσίασε αρκετές λαθεμένες απόψεις οι οποίες πρέπει τώρα να παρουσιαστούν κάτω από το πραγματικό μυστικό φως τους, στον βαθμό που η συγγραφέας του παρόντος έργου είναι σε θέση να το κάνει.

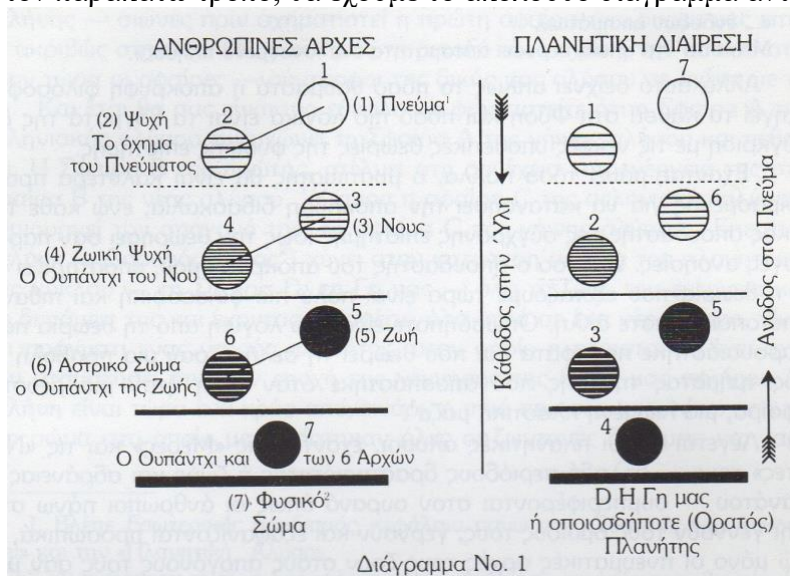
Ας κάνουμε, λοιπόν, μια σύντομη διακοπή ανάμεσα στους Σλόκα που μόλις εξηγήσαμε και σε κείνους που ακολουθούν, γιατί οι Κοσμικές περιόδοι που τους χωρίζουν είναι άπειρης διάρκειας. Αυτό θα μας δώσει αρκετό χρόνο, ώστε να ρίξουμε μια πανοραμική ματιά σε μερικά σημεία που ανήκουν στην Μυστική Δοξασία και τα οποία παρουσιάστηκαν στο κοινό κάτω από ένα λίγο-πολύ αβέβαιο και μερικές φορές λαθεμένο φως.

επί 18.618.728 χρόνια ακριβώς, όπως δηλώνουν μερικές μπραχμανικές διδασκαλίες καθώς και μερικά ινδουιστικά ημερολόγια.

¹⁷⁹ *Εσωτερικός Βουδισμός και Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας*, από δυο Τσέλα. Λονδίνο 1885, 1887 και 1893.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΡΧΙΚΕΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΓΥΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ανάμεσα στις έντεκα Στάντζα που παραλείφθηκαν,¹⁸⁰ υπάρχει μια που δίνει πλήρη περιγραφή του σχηματισμού των πλανητικών αλύσεων της μιας μετά την άλλη, όταν άρχισε η πρώτη Κοσμική και Ατομική διαφοροποίηση στην πρωταρχική Α-κοσμότητα [*Acosmism*]. Είναι ανόητο να μιλάμε για "νόμους που προβάλλουν όταν η θεότητα ετοιμάζεται να δημιουργήσει" γιατί: (α) οι νόμοι ή μάλλον ο ΝΟΜΟΣ είναι αιώνιος και αδημιούργητος και (β) η θεότητα είναι ο Νόμος και το αντίστροφο. Ακόμα, ο ένας αιώνιος ΝΟΜΟΣ εμφανίζει τα πάντα μέσα στην (μελλοντική) εκδηλωμένη Φύση πάνω σε επταπλή αρχή· ακόμα και τις αναρίθμητες κυκλικές αλύσεις των κόσμων, που αποτελούνται από επτά σφαίρες, διαβαθμισμένες στα τέσσερα κατώτερα πεδία του κόσμου των μορφών (τα άλλα τρία ανήκουν στο Αρχετυπικό Σύμπαν). Από αυτές τις επτά μόνο μια, η κατώτερη και πιο υλική απ' αυτές τις σφαίρες, βρίσκεται μέσα στο δικό μας πεδίο ή στα μέσα της αντίληψής μας, ενώ οι έξι άλλες βρίσκονται έξω απ' αυτό και είναι επομένως αόρατες στο γήινο μάτι. Κάθε τέτοια αλύσος κόσμων είναι η απόγονος και η δημιουργία μιας άλλης, κατώτερης και νεκρής αλύσου: η μετενσάρκωση της, κατά κάποιον τρόπο. Για να το κάνουμε πιο ξεκάθαρο: μας έχουν πει για τους πλανήτες - από τους οποίους μόνο επτά θεωρούνται ιεροί, επειδή κυβερνιούνται από ανώτερους κατοίκους ή θεούς και όχι γιατί οι αρχαίοι δεν γνώριζαν τίποτε για τους υπόλοιπους¹⁸¹ - ότι ο καθένας απ' αυτούς, γνωστός ή άγνωστος, είναι μια επταδικότητα, όπως είναι η αλύσος στην οποία ανήκει η Γη (βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*). Για παράδειγμα, όλοι αυτοί οι πλανήτες, όπως Ερμής, Αφροδίτη, Άρης, Δίας, Κρόνος κ.τ.λ., κ.τ.λ. ή η Γη μας, είναι τόσο ορατοί σε μας όσο είναι η σφαίρα μας, γιατί όλοι βρίσκονται στο ίδιο πεδίο" ενώ οι ανώτερες σφαίρες-σύντροφοι αυτών των πλανητών βρίσκονται σε άλλα πεδία, εντελώς έξω από τις γήινες αισθήσεις μας. Επειδή η σχετική θέση τους δίνεται στην συνέχεια, καθώς και ένα διάγραμμα στα Σχόλια του Σλόκα 6 της Στάντζα VI· το μόνο που χρειάζεται προς το παρόν είναι λίγα επεξηγηματικά λόγια. Αυτοί οι αόρατοι σύντροφοι αντιστοιχούν αρκετά περίεργα σ' αυτό που ονομάζουμε "οι αρχές στον Άνθρωπο". Οι επτά βρίσκονται σε τρία υλικά πεδία και σε ένα πνευματικό πεδίο, που αντιστοιχούν στους τρεις Ουπάντι (υλικές βάσεις) και στο ένα πνευματικό όχημα (Βαχάνα) των επτά αρχών μας στην ανθρώπινη διαίρεση. Αν για καλύτερη νοητική κατανόηση φανταστούμε τις ανθρώπινες αρχές τοποθετημένες με τον παρακάτω τρόπο, θα έχουμε το ακόλουθο διάγραμμα αντιστοιχιών:

¹⁸⁰ Βλέπε την υποσημείωση που ακολουθεί το Σχόλιο της προηγούμενης σελίδας, καθώς και την περίληψη των Στάντζα στο Προοίμιο.

¹⁸¹ Πολλοί περισσότεροι πλανήτες αριθμούνται στα Μυστικά Βιβλία, παρά στα σύγχρονα αστρονομικά έργα.

Σημειώσεις του σχήματος:

1. Καθώς εδώ προχωρούμε από Γενικότητες σε Ειδικότητες – αντί να χρησιμοποιήσουμε την επαγωγική ή αριστοτέλεια μέθοδο – οι αριθμοί είναι αντεστραμμένοι. Το Πνεύμα αριθμείται πρώτο αντί για έβδομο, όπως γίνεται συνήθως, αλλά που στην πραγματικότητα δεν θα έπρεπε να γίνεται.

2. Η όπως ονομάζονται συνήθως συμφώνα με το σύστημα του *Εσωτερικού Βουδισμού* και άλλα: 1. Ατμαν, 2. Μπούντι (ή Πνευματική Ψυχή), 3. Μάνας (Ανθρώπινη Ψυχή), 4. Κάμα-Ρούπα (Φορέας Επιθυμιών και Παθών), 5. Λίνγκα-Σάριρα, 6. Πρανά, 7. Στούλα-Σάριρα.

Οι σκούρες οριζόντιες γραμμές των κατωτέρων πεδίων, είναι οι Ουπάντι και στην περίπτωση της πλανητικής αλύσου, είναι τα πεδία. Φυσικά, όσον αφορά τις ανθρώπινες αρχές το διάγραμμα δεν τις τοποθετεί με απόλυτη τάξη, αλλά όμως δείχνει την αντιστοιχία και την αναλογία στην οποία θέλουμε να επιστήσουμε την προσοχή. Όπως θα δει ο αναγνώστης, πρόκειται για μια κάθοδο μέσα στην ύλη και αυτό που περιμένει και τις δυο οντότητες είναι η διευθέτηση και ανάμιξη των δυο - τόσο με την μυστικιστική όσο και με την φυσική έννοια - για τον μεγάλο επερχόμενο "αγώνα της ζωής". Ίσως ο όρος "Οντότητα" να θεωρηθεί παράξενος όταν χρησιμοποιείται για την περίπτωση μιας σφαίρας, αλλά οι αρχαίοι φιλόσοφοι, που έβλεπαν στην Γη ένα τεράστιο "ζώο" ήταν σοφότεροι στην εποχή τους, απ' όσο είναι σήμερα οι σύγχρονοι γεωλόγοι και ο Πλίνιος, που ονόμαζε την Γη ευγενική τροφό και μητέρα μας, το μόνο στοιχείο που δεν είναι εχθρικό προς τον άνθρωπο, είχε περισσότερο δίκιο από τον Ουότς που φανταζόταν ότι έβλεπε σ' αυτήν το υποπόδιο του Θεού. Γιατί η Γη δεν είναι παρά το υποπόδιο του ανθρώπου στην άνοδό του σε ανώτερες περιοχές· ο προθάλαμος:

"... ένδοξων οικημάτων,
μέσα απ' τα οποία περνάει ασταμάτητα ένα κινούμενο πλήθος".

Αλλά αυτό δείχνει απλώς το πόσο θαυμαστά η απόκρυφη φιλοσοφία εξηγεί το καθετί στην Φύση και πόσο πιο λογικά είναι τα δόγματά της σε σύγκριση με τις νεκρές υποθετικές θεωρίες της φυσικής επιστήμης.

Έχοντας μάθει τόσα πολλά, ο μυστικιστής θα είναι καλύτερα προετοιμασμένος για να κατανοήσει την απόκρυφη διδασκαλία, ενώ κάθε τυπικός σπουδαστής της σύγχρονης επιστήμης ίσως την θεωρήσει σαν παράλογες ανοησίες. Ωστόσο ο σπουδαστής του αποκρυφισμού, υποστηρίζει ότι η θεωρία που εξετάζουμε τώρα είναι πολύ πιο φιλοσοφική και πιθανή από οποιαδήποτε άλλη. Οπωσδήποτε είναι πιο λογική από την θεωρία που παρουσιάστηκε πρόσφατα και που θεωρεί την Σελήνη σαν μια προβολή ενός τμήματος της Γης που αποσπάστηκε όταν αυτή ήταν μια ρευστή σφαίρα, μια λιωμένη πλαστική μάζα.¹⁸²

Λέγεται ότι οι πλανητικές άλυσσοι, έχοντας τις "Μέρες" και τις "Νύχτες" τους - δηλαδή περιόδους δραστηριότητας ή ζωής και αδράνειας ή θανάτου - συμπεριφέρονται στον ουρανό όπως οι άνθρωποι πάνω στην Γη: γεννούν τους ομοίους τους, γερνούν και εξαφανίζονται προσωπικά, ενώ μόνο οι πνευματικές αρχές τους ζουν στους απογόνους τους σαν μια δική τους επιβίωση.

Χωρίς να επιχειρήσουμε το δύσκολο έργο της παρουσίασης ολόκληρης της διαδικασίας σε όλες τις κοσμικές λεπτομέρειές της, μπορούν να ειπωθούν αρκετά ώστε να δώσουμε μια κατά προσέγγιση ιδέα. Όταν μια πλανητική άλυσσο βρίσκεται στον τελευταίο Γύρο της, η Σφαίρα Ι ή Α, πριν να πεθάνει τελειωτικά, στέλνει όλη την ενέργεια και τις "αρχές" της σε ένα ουδέτερο κέντρο λανθάνουσας δύναμης, ένα "λάγια κέντρο" και έτσι εμψυχώνει έναν καινούργιο πυρήνα αδιαφοροποίητης ουσίας ή ύλης, δηλαδή τον βάζει σε δραστηριότητα ή του δίνει ζωή. Υποθέστε, τώρα, ότι μια τέτοια διαδικασία συνέβη κατά την σεληνιακή "πλανητική" άλυσσο. Υποθέστε, ακόμα,

¹⁸² Ο κ. Σάμουελ Λαίινγκ, συγγραφέας του έργου *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, λέει: "Τα αστρονομικά συμπεράσματα είναι θεωρίες βασισμένες σε δεδομένα τόσο αβέβαια, ώστε ενώ σε μερικές περιπτώσεις δίνουν αποτελέσματα απίστευτα σύντομα, όπως εκείνο των 15 εκατομμυρίων χρόνων για ολόκληρη την περασμένη διαδικασία του σχηματισμού του ηλιακού συστήματος, σε άλλες περιπτώσεις δίνουν αποτελέσματα σχεδόν απίστευτα μεγάλα, όπως αυτό που υποθέτει ότι η Σελήνη αποσπάστηκε όταν η Γη περιστρεφόταν γύρω από τον άξονά της μέσα σε τρεις ώρες, ενώ η έσχατη πραγματική επιβράδυνση που αποδεικνύεται από παρατήρηση θα απαιτούσε 600 εκατομμύρια χρόνια για να την κάνει να περιστρέφεται σε είκοσι τρεις αντί για είκοσι τέσσερις ώρες" (σελ. 48). Και αν οι φυσικοί επιμένουν, γιατί τότε θα έπρεπε η χρονολογία των Ινδουιστών να αγνοείται σαν υπερβολική;

χάριν συζητήσεως (αν και η θεωρία του κ. Ντάρβιν που αναφέρεται παρακάτω έχει πρόσφατα διαταραχθεί, ακόμα και αν το γεγονός δεν έχει επιβεβαιωθεί από μαθηματικό υπολογισμό), ότι η Σελήνη είναι πολύ πιο παλιά από την Γη. Φανταστείτε τις έξι σφαίρες-συντρόφους της Σελήνης - αιώνες πριν σχηματιστεί η πρώτη σφαίρα των δικών μας επτά - ακριβώς στην ίδια θέση ως προς την μεταξύ τους σχέση, την οποία κατέχουν τώρα οι σφαίρες-σύντροφοι της δικής μας αλύσου σε σχέση με την Γη.¹⁸³ Και έτσι θα σας είναι πιο εύκολο να φανταστείτε ότι η Σφαίρα Α της σεληνιακής αλύσου εμψυχώνει την Σφαίρα Α της γήινης αλύσου και πεθαίνει. Η Σφαίρα Β της πρώτης, στέλνει στην συνέχεια την ενέργειά της στην Σφαίρα Β της νέας αλύσου. Ύστερα η σφαίρα C της σεληνιακής αλύσου, δημιουργεί τον απόγονό της, τη σφαίρα C της γήινης αλύσου. Έπειτα η Σελήνη (ο Δορυφόρος μας)¹⁸⁴ χύνει στην κατώτερη σφαίρα του πλανητικού μας κύκλου - τη Σφαίρα Ο, τη Γη μας - όλη τη ζωή, την ενέργεια και τις δυνάμεις της και έχοντας μεταφέρει όλα αυτά σε ένα νέο κέντρο, γίνεται πράγματι ένας νεκρός πλανήτης, στον οποίο η περιστροφή έχει σχεδόν σταματήσει από την εποχή της γέννησης της δικής μας σφαίρας. Η Σελήνη είναι τώρα ένα κρύο απομεινάρι, η σκιά που σέρνεται πίσω από το νέο σώμα στο οποίο μεταγγίστηκαν όλες οι ζωντανές δυνάμεις και "αρχές" της. Είναι τώρα καταδικασμένη για ατέλειώτες εποχές να κυνηγάει συνεχώς την Γη, να έλκεται και να έλκει τον απόγονο της. Αφού δέχτηκε έναν συνεχή βαμπιρισμό από το παιδί της, τώρα εκδικείται απομυζώντας το μέσω των ανόσιων, αόρατων και δηλητηριωδών επιρροών που εκπορεύονται από την κρυμμένη πλευρά της φύσης της. Γιατί αυτή είναι ένα νεκρό, αλλά όμως ζωντανό σώμα. Τα μόρια του αποσυντιθέμενου πτώματός της είναι γεμάτα με ενεργό και καταστροφική ζωή, αν και το σώμα που σχημάτιζαν κάποτε είναι πια άψυχο και χωρίς ζωή. Γι' αυτό οι εκπορεύσεις του είναι ταυτόχρονα ευεργετικές και αρνητικές. Η κατάσταση αυτή βρίσκει το αντίστοιχο της πάνω στην Γη στο γεγονός ότι το χορτάρι και τα φυτά πουθενά δεν είναι τόσο χυμώδη και θαλερά, όσο πάνω στους τάφους, ενώ ταυτόχρονα οι εκπορεύσεις των νεκροταφείων και των πτωμάτων μπορούν ακόμα και να σκοτώσουν. Και ακριβώς όπως όλοι οι τυμβωρύχοι ή τα βαμπίρ, η Σελήνη είναι ο φίλος των μάγων και εχθρός των απερίσκεπτων. Από τους πιο αρχαίους αιώνες και την μετέπειτα εποχή των μαγισσών της Θεσσαλίας, μέχρι μερικούς σύγχρονους Ταντρίκα της Βεγγάλης, η φύση και οι ιδιότητες της ήταν γνωστές σε κάθε αποκρυφιστή, αλλά παρέμειναν ένα κλειστό βιβλίο για τους φυσικούς.

Αυτή είναι η Σελήνη από αστρονομική, γεωλογική και φυσική άποψη. Όσο για την μεταφυσική και ψυχική φύση της, αυτή πρέπει να παραμείνει ένα απόκρυφο μυστικό στο παρόν έργο, όπως είχε μείνει και στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, παρά την μάλλον αισιόδοξη δήλωση που υπήρχε εκεί ότι, "τώρα δεν έχει μείνει πια πολύ μυστήριο στο αίνιγμα της όγδοης σφαίρας". Αυτά είναι πράγματι θέματα "για τα οποία οι μυημένοι είναι πολύ συγκρατημένοι κατά την επικοινωνία τους με αμήτους μαθητές" και ακόμα επειδή ποτέ δεν ενέκριναν, ούτε επέτρεψαν οποιεσδήποτε δημοσιευμένες υποθέσεις σχετικά με το θέμα, έτσι όσα λιγότερα ειπωθούν τόσο το καλύτερο.

Όμως, χωρίς να βαδίσουμε πάνω στο απαγορευμένο έδαφος της "όγδοης σφαίρας", θα ήταν χρήσιμο να αναφέρουμε μερικά πρόσθετα γεγονότα σχετικά με τις πρώην μονάδες της σεληνιακής αλύσου - τους "σεληνιακούς προγόνους" - μιας και παίζουν βασικό ρόλο στην επερχόμενη Ανθρωπογένεση. Αυτό μας φέρνει κατευθείαν στην επταπλή σύσταση του ανθρώπου· και επειδή

¹⁸³ Βλέπε *Εσωτερικός Βουδισμός*, κεφάλαια πάνω στην "Σύσταση του Ανθρώπου" και στην "Πλανητική Άλυσος".

¹⁸⁴ Αναντίρρητα είναι ο δορυφόρος, αλλά αυτό δεν ανατρέπει την θεωρία ότι έδωσε στην Γη τα πάντα, εκτός από το πτώμα της. Για να σταθεί η θεωρία του Ντάρβιν, εκτός από την υπόθεση που μόλις ανατράπηκε (βλέπε προηγούμενη υποσημείωση), πρέπει να επινοηθούν άλλες, ακόμα πιο παράλογες υποθέσεις. Η Σελήνη, λέγεται ότι κρύωσε σχεδόν έξι φορές πιο γρήγορα απ' ό,τι η Γη (Ουίντσελ, *Κοσμική-Ζωή*): "Η Σελήνη, αν η Γη είναι 14.000.000 χρόνων από την εποχή της στερεοποίησής της, είναι μόνο έντεκα και δυο τρίτα εκατομμυρίων χρόνων από την εποχή αυτού του σταδίου..." κ.τ.λ. Και αν η Σελήνη δεν είναι παρά μια πιτσιλιά της Γης μας, γιατί δεν μπορεί να βγει το ίδιο συμπέρασμα και για τις Σελήνες των άλλων πλανητών; Οι αστρονόμοι "δεν γνωρίζουν". Γιατί η Αφροδίτη και ο Ερμής δεν έχουν δορυφόρους και - όταν υπήρχαν - από τι είχαν σχηματιστεί; Εμείς λέμε ότι η επιστήμη έχει μόνο ένα κλειδί - το κλειδί της ύλης - για να ανοίξει τα μυστήρια της φύσης, ενώ η απόκρυφη φιλοσοφία έχει επτά κλειδιά και εξηγεί εκείνο που δεν καταφέρνει να δει η επιστήμη. Ο Ερμής και η Αφροδίτη δεν έχουν δορυφόρους, αλλά και αυτοί είχαν "γονείς" ακριβώς όπως είχε η Γη. Και οι δυο είναι πολύ πιο παλιοί από την Γη και πριν αυτή φτάσει στον έβδομο Γύρο της, η μητέρα της, η Σελήνη, θα διαλυθεί ολότελα, ακριβώς όπως διαλύθηκαν ή όχι οι "σελήνες" των άλλων πλανητών, ανάλογα με την περίπτωση, αφού υπάρχουν πλανήτες που έχουν αρκετά φεγγάρια: άλλο ένα μυστήριο που κανένας Οιδίποδας της αστρονομίας δεν το έλυσε ακόμα.

πρόσφατα εμφανίστηκε κάποια διαφωνία ως προς την καλύτερη ταξινόμηση που πρέπει να υιοθετηθεί για την διαίρεση της μικροκοσμικής οντότητας, παρουσιάζονται εδώ δυο συστήματα με σκοπό να διευκολύνουμε τη σύγκριση. Το σύντομο άρθρο που ακολουθεί είναι γραμμένο από την πένα του Τ. Σούμπα Ρόου, ενός πολυμσθούς Βενταντιστή μελετητή. Προτιμάει την μπραχμανική διαίρεση του *ράτζα γιόγκα* και από μεταφυσική άποψη έχει απόλυτο δίκιο. Αλλά είναι θέμα απλής προτίμησης και διευκόλυνσης το ότι προτιμούμε σ' αυτό το βιβλίο την "καθιερωμένη" ταξινόμηση της πέραν των Ιμαλαΐων "Εσωτερικής Σχολής των Αρχατ". Ο ακόλουθος πίνακας και το επεξηγηματικό κείμενο ανατυπώθηκαν από το περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής* του Μάντρας και περιέχονται επίσης και στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας* (σελ. 185-186).

ΕΠΤΑΔΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΗ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΙΝΔΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Δίνουμε παρακάτω, σε μορφή πίνακα, τις ταξινομήσεις των αρχών ή στοιχείων του ανθρώπου, που έχουν υιοθετηθεί από βουδιστές και βενταντιστές διδασκάλους:

ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΒΟΥΔΙΣΜΟ	ΒΕΝΤΑΝΤΙΚΗ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ	ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΣΤΟΝ ΤΑΡΑΚΑ ΡΑΤΖΑ ΓΙΟΓΚΑ
1. Στούλα-Σάρια	Αναμάγια Κόσα ₁	}
2. Πρανά ₂	}	} Στουλοπάντι ₄
3. Το όχημα του Πρανά ₃	} Πραναμάγια Κόσα	
4. Κάμα-Ρουπά { (α) Βουλήσεις { αισθήματα κ.λπ.	}	
5. Νους { (β) Βιγνιάνα	} Μανομάγια Κόσα Βιγνιαναμάγια Κόσα	} Σουκσομοπάντι
6. Πνευματική Ψυχής	Ανανταμάγια Κόσα	Καρανοπάντι
7. Άτμαν	Άτμαν	Άτμαν

1. Κόσα, στην κυριολεξία, σημαίνει "περίβλημα", το περίβλημα κάθε αρχής.
2. "Ζωή".
3. Το αστρικό σώμα ή Λίνγκα-Σάρια.
4. Στούλα-Ουπάντι, ή η βάση της αρχής.
5. Μπούντι.

Από τον παραπάνω πίνακα φαίνεται ότι η τρίτη αρχή στην βουδιστική ταξινόμηση δεν αναφέρεται ξεχωριστά στην βενταντική διαίρεση, επειδή είναι απλώς ο φορέας του Πρανά. Φαίνεται επίσης ότι η τέταρτη αρχή περιλαμβάνεται στον τρίτο Κόσα (περίβλημα), καθώς η αρχή αυτή δεν είναι παρά ο φορέας της δύναμης της θέλησης, που δεν είναι άλλη από την ενέργεια του νου. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το Βιγκνιαναμάγια Κόσα θεωρείται σαν ξεχωριστό από το Μανομάγια Κόσα, καθώς μετά τον θάνατο γίνεται μια διαίρεση ανάμεσα στο κατώτερο τμήμα του νου, όπως θα λέγαμε, που έχει στενότερη συγγένεια με την τέταρτη αρχή παρά με την έκτη, και στο ανώτερο τμήμα του που προσκολλάται στην τελευταία και το οποίο είναι στην πραγματικότητα η βάση για την ανώτερη πνευματική ατομικότητα του ανθρώπου.

Μπορούμε επίσης να τονίσουμε εδώ στους αναγνώστες μας, ότι η ταξινόμηση που παρουσιάστηκε στην τελευταία στήλη, από άποψη πρακτικών σκοπών συνδέεται με τον *ράτζα-γιόγκα*, τον καλύτερο και απλούστερο. Αν και υπάρχουν επτά αρχές στον άνθρωπο, υπάρχουν μόνο τρεις ξεχωριστοί *ουπάντι* (βάσεις), στον καθένα από τους οποίους ο Άτμαν του μπορεί να εργαστεί ανεξάρτητα από τους υπόλοιπους. Αυτοί οι τρεις *ουπάντι* μπορούν να διαχωριστούν από έναν

μυημένο χωρίς να πεθάνει. Αλλά δεν μπορεί να χωρίσει και τις επτά αρχές μεταξύ τους χωρίς να καταστρέψει την υπόσταση του.¹⁸⁵

Ο σπουδαστής είναι τώρα καλύτερα προετοιμασμένος για να καταλάβει, ότι ανάμεσα στους τρεις *ουπάντι* του *ράτζα γιόγκα* και στο *Άτμαν* του, και στους δικούς μας τρεις *ουπάντι* και *Άτμαν*, και στις επιπρόσθετες τρεις διαιρέσεις, υπάρχει στην πραγματικότητα ελάχιστη διαφορά. Ακόμα, αφού κάθε μυημένος είτε της ένθεν είτε της πέρα των Ιμαλαΐων Ινδίας - είτε ανήκει στην σχολή του Πατάντζαλι, του Αριασάνγκα ή του Μαχαγιάννα - πρέπει να γίνει ένας *ράτζα-γιόγκι*, πρέπει επομένως να δεχτεί την ταξινόμηση Ταράκα-Ράτζα, σαν αρχή και θεωρία, σε οποιαδήποτε ταξινόμηση και αν καταφεύγει για πρακτικούς και απόκρυφους σκοπούς. Έτσι, έχει ελάχιστη σημασία, αν μιλάει κανείς για τους τρεις *ουπάντι* και τις τρεις όψεις τους και το *Άτμαν*, την αιώνια και αθάνατη σύνθεση, ή αν τους ονομάζει "επτά αρχές".

Για χάρη εκείνων που ίσως δεν το έχουν διαβάσει, ή που και αν το έχουν διαβάσει σε θεοσοφικά κείμενα, δεν το έχουν καταλάβει πλήρως, κάνουμε εδώ μια σύντομη παρουσίαση του δόγματος των επταπλών αλύσεων των κόσμων στον Ηλιακό Κόσμο:

1. Το καθετί στο μεταφυσικό καθώς και στο φυσικό Σύμπαν είναι επταπλό. Επομένως κάθε αστρικό σώμα, κάθε πλανήτη, ορατός ή άορατος, είναι εφοδιασμένος με έξι σφαίρες-συντρόφους (βλέπε πιο κάτω Διάγραμμα 3). Η εξέλιξη της ζωής προχωράει σ' αυτές τις σφαίρες ή σώματα από την 1η μέχρι την 7η σε Επτά ΓΥΡΟΥΣ ή Επτά Κύκλους.

2. Οι σφαίρες αυτές σχηματίζονται με μια διαδικασία την οποία οι αποκρυφιστές ονομάζουν η "επαναγέννηση του πλανητικών αλύσεων (ή δακτυλίων)". Όταν αρχίζει ο έβδομος και τελευταίος Γύρος ενός τέτοιου δακτυλίου, η ανώτερη ή πρώτη σφαίρα "Α", ακολουθούμενη από όλες τις άλλες μέχρι την τελευταία, αντί να εισέλθει σε μια ορισμένη περίοδο ανάπαυσης - ή "συσκότισης" όπως έγινε κατά τους προηγούμενους Γύρους - αρχίζει να πεθαίνει. Η "πλανητική" διάλυση (*παραλία*) αρχίζει - η ώρα της έχει φτάσει - η κάθε σφαίρα πρέπει να μεταβιβάσει την ζωή και την ενέργεια της σε έναν άλλον πλανήτη (βλέπε πιο κάτω Διάγραμμα 2).

3. Η Γη μας, σαν ο ορατός αντιπρόσωπος των αοράτων ανωτέρων σφαιρών-συντρόφων της, των "κυρίων" ή "αρχών" της (βλέπε προηγούμενα Διάγραμμα 1), πρέπει να ζήσει όπως και οι άλλοι για επτά Γύρους. Κατά την διάρκεια των τριών πρώτων, σχηματίζεται και στερεοποιείται - κατά την διάρκεια του τέταρτου σταθεροποιείται και σκληραίνει και κατά την διάρκεια των τριών τελευταίων βαθμιαία επιστρέφει στην πρώτη αιθερική μορφή της: πνευματοποιείται, θα λέγαμε.

4. Η Ανθρωπότητα της αναπτύσσεται πλήρως κατά τον Τέταρτο: τον τωρινό Γύρο. Μέχρι τον τέταρτο Ζωικό Κύκλο αναφέρεται σαν "ανθρωπότητα" μόνο από έλλειψη ενός πιο κατάλληλου όρου. Όπως η κάμπια που γίνεται χρυσαλίδα και στην συνέχεια πεταλούδα, έτσι και ο Άνθρωπος, ή μάλλον εκείνο που γίνεται άνθρωπος, περνάει μέσα απ' όλες τις μορφές και τα βασίλεια κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου και μέσα απ' όλα τα ανθρώπινα σχήματα κατά την διάρκεια των δυο επόμενων Γύρων. Φτάνοντας στην Γη μας στην αρχή του Τέταρτου - στην παρούσα σειρά ζωικών κύκλων και φυλών - ο ΑΝΘΡΩΠΙΟΣ είναι η πρώτη μορφή που εμφανίζεται πάνω της, από την οποία προηγήθηκαν μόνο το ορυκτό και φυτικό βασίλειο - αν και το τελευταίο πρέπει να αναπτύξει και να συνεχίσει την περαιτέρω εξέλιξη του μέσω του ανθρώπου. Αυτό θα εξηγηθεί σε έναν επόμενο Τόμο. Κατά την διάρκεια των τριών Γύρων που πρόκειται να έλθουν, η Ανθρωπότητα όπως και η σφαίρα στην οποία ζει θα εμφανίζει συνεχώς την τάση να ξαναπάρει την πρωταρχική μορφή της, εκείνη της Ντιάνι-τσοχανικής Στρατιάς. Ο άνθρωπος τείνει να γίνει ένας θεός και ύστερα: ΘΕΟΣ - όπως κάθε άλλο άτομο στο Σύμπαν.

"Από την αρχή ήδη του 2ου γύρου, η Εξέλιξη προχωράει με ένα εντελώς διαφορετικό σχέδιο. Μόνο κατά τον 1ο γύρο ο (ουράνιος) άνθρωπος γίνεται ένα ανθρώπινο ον στην σφαίρα Α (ξαναγίνεται) ορυκτό, φυτό, ζώο, στην σφαίρα Β και C κ.τ.λ. Η διαδικασία αλλάζει ολοκληρωτικά από τον δεύτερο γύρο - αλλά έχετε μάθει την σύνεση... και σας συμβουλεύω να μην πείτε τίποτε, πριν έρθει ο χρόνος για να πείτε..." (Απόσπασμα από τις επιστολές των Διδασκάλων πάνω σε διάφορα θέματα).

5. Κάθε ζωικός κύκλος στην Σφαίρα D (την Γη μας)¹⁸⁶ αποτελείται από επτά Ριζικές Φυλές. Αρχίζουν με την Αιθερική και τελειώνουν με την πνευματική πάνω στην διπλή γραμμή της

¹⁸⁵ Ο Θεοσοφιστής, τόμ. V, Ιούνιος 1884, σελ. 225. Επίσης Πέντε χρόνια θεοσοφίας, σελ. 185-186.

φυσικής και ηθικής εξέλιξης· από την αρχή του γήινου γύρου μέχρι το τέλος του. (Ο ένας είναι "πλανητικός γύρος", από την Σφαίρα Α μέχρι την Σφαίρα Γ, την έβδομη· ο άλλος είναι ο "σφαιρικός γύρος" ή γήινος).

Αυτό περιγράφεται πολύ καλά στον *Εσωτερικό Βουδισμό* και δεν χρειάζεται προς το παρόν περισσότερη διευκρίνιση.

6. Η πρώτη Ριζική Φυλή, δηλαδή οι πρώτοι "άνθρωποι" πάνω στην Γη (ανεξάρτητα από μορφή) ήταν οι απόγονοι των "ουράνιων ανθρώπων", που στην ινδική φιλοσοφία ονομάζονται πολύ σωστά "Σεληνιακοί Πρόγονοι" ή Πιτρί, οι οποίοι διαιρούνται σε επτά τάξεις ή Ιεραρχίες. Επειδή όλα αυτά θα εξηγηθούν αρκετά στα επόμενα τμήματα και στον Τόμο ΙΙ, δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα εδώ.

Αλλά τα δυο έργα που ήδη αναφέρθηκαν και τα οποία ασχολούνται με τα θέματα από την σκοπιά του αποκρυφισμού, χρειάζονται ιδιαίτερη αναφορά. Ο *Εσωτερικός Βουδισμός* είναι τόσο πολύ γνωστός στους θεοσοφικούς κύκλους και στο πλατύ κοινό, ώστε δεν είναι απαραίτητο να μιλήσουμε επί μακρόν για την αξία του. Αλλά αυτό δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι περιέχει μερικές λαθεμένες ιδέες και ότι οδήγησε πολλούς θεοσοφιστές και απλούς αναγνώστες στο να σχηματίσουν λαθεμένες απόψεις για τις Μυστικές Ανατολικές Δοξασίες. Ακόμα μοιάζει, ίσως, κάπως υπερβολικά υλιστικός.

Το βιβλίο *Άνθρωπος*,¹⁸⁷ που ήρθε αργότερα, ήταν μια προσπάθεια να παρουσιαστεί το αρχαϊκό δόγμα από μια πιο ιδεαλιστική όψη, να μεταφράσει μερικά οράματα από (και κάτω από) το Αστρικό Φως, να εμφανίσει κάποιες διδασκαλίες που συγκεντρώθηκαν εν μέρει από τις σκέψεις του Διδασκάλου, αλλά που δυστυχώς παρανοήθηκαν. Και αυτό το έργο μιλάει επίσης για την εξέλιξη των πρώτων Φυλών των ανθρώπων στην Γη και περιέχει μερικές θαυμάσιες σελίδες φιλοσοφικού χαρακτήρα. Αλλά ωστόσο δεν είναι παρά ένα ενδιαφέρον μικρό μυστικιστικό ρομάντζο. Απέτυχε στην αποστολή του, γιατί δεν υπήρχαν οι απαραίτητες συνθήκες για μια σωστή ερμηνεία αυτών των οραμάτων. Έτσι ο αναγνώστης δεν πρέπει να απορεί, αν οι δικοί μας τόμοι σε αρκετά σημεία έρχονται σε αντίθεση με αυτές τις προηγούμενες περιγραφές.

Η εσωτερική "Κοσμογονία" γενικά και η εξέλιξη της ανθρώπινης Μονάδας ειδικά, διαφέρουν τόσο ριζικά σ' αυτά τα δυο βιβλία, και σε άλλα θεοσοφικά έργα που γράφηκαν ανεξάρτητα από αρχάριους, ώστε γίνεται αδύνατο να προχωρήσουμε στο παρόν έργο, χωρίς μια ειδική αναφορά αυτών των δυο προηγούμενων, γιατί και τα δυο έχουν αρκετούς θαυμαστές· ειδικά ο *Εσωτερικός Βουδισμός*. Τα λάθη πρέπει τώρα να ελεγχθούν από τις αρχικές διδασκαλίες και να διορθωθούν. Ενώ το ένα από τα προαναφερθέντα έργα έχει μια φανερό τάση προς την υλιστική επιστήμη, αντίθετα το άλλο είναι υπερβολικά ιδεαλιστικό και μερικές φορές φανταστικό.

Οι πρώτες περιπλοκές και παρανοήσεις δημιουργήθηκαν από την δοξασία - που είναι μάλλον ακατανόητη για τον Δυτικό νου - η οποία αναφέρεται στις περιοδικές "συσκοτίσεις" και στους διαδοχικούς "Γύρους" των Σφαιρών μαζί με τις κυκλικές αλύσους τους. Μια απ' αυτές σχετιζόταν με τα άτομα του "Πέμπτου" και επίσης του "Έκτου Γύρου". Εκείνοι που ήξεραν ότι ένας Γύρος έπεται και ακολουθείται από ένα μακρύ *Πραλάγια* (που αργότερα αναφέρθηκε σαν συσκοτίση) - μια παύση ξεκούρασης που δημιουργεί ένα αδιαπέραστο χάσμα ανάμεσα σε δυο Γύρους, μέχρις ότου έρχεται η εποχή για ένα ανανεωμένο κύκλο ζωής - δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ποιο "λάθος" υπήρχε στο να μιλάμε για άτομα "πέμπτου και έκτου Γύρου" στον δικό μας Τέταρτο Γύρο. Υποστηριζόταν ότι ο Γκαουταμά Βούδας ήταν του Έκτου Γύρου· ο Πλάτωνας και μερικοί άλλοι μεγάλοι φιλόσοφοι, του Πέμπτου Γύρου. Πώς μπορούσε να συμβαίνει αυτό; Ένας Διδάσκαλος ανέφερε και βεβαίωσε ότι υπήρχαν τέτοια άτομα "Πέμπτου Γύρου" ακόμα και τώρα πάνω στην Γη και ενώ ήταν κατανοητό ότι έλεγε πως η ανθρωπότητα βρίσκεται ακόμα στον "Τέταρτο Γύρο", σε άλλο σημείο φαινόταν να λέει ότι βρίσκεται στον Πέμπτο. Στο θέμα αυτό δόθηκε μια "αποκαλυπτική απάντηση" από έναν άλλο Διδάσκαλο: "Λίγες σταγόνες βροχής δεν κάνουν ένα Μουσώνα, αν και τον προμηνύουν".... "Όχι, δεν βρισκόμαστε στον Πέμπτο Γύρο, αλλά άνθρωποι του Πέμπτου Γύρου έχουν αρχίσει να έρχονται εδώ και λίγες χιλιάδες χρόνια" (*Επιστολές των Μαχάτμα*, σελ. 84). Αυτό ήταν χειρότερο και από το αίνιγμα της Σφίγγας! Οι σπουδαστές του

¹⁸⁶ Σ' αυτό το έργο δεν ασχολούμαστε με τις άλλες Σφαίρες παρά μόνο περιπτώσιακά.

¹⁸⁷ *Άνθρωπος: Αποσπάσματα μιας ξεχασμένης Ιστορίας*, από δυο Τσέλα, Λονδίνο 1885, 1887 και 1893.

αποκρυφισμού άρχισαν να σκέφτονται και να κάνουν ατέλειωτες υποθέσεις. Για ένα διάστημα προσπάθησαν να ξεπεράσουν και τον Οιδίποδα και να συμβιβάσουν τις δυο δηλώσεις. Και καθώς οι Διδάσκαλοι κρατούσαν την ίδια σιωπή με την ιστορική Σφίγγα, κατηγορήθηκαν για ασυνέπεια, "αντίθεση" και "ασυμφωνία". Αλλά αυτοί άφησαν απλώς τις υποθέσεις να συνεχίζονται, για να δώσουν ένα μάθημα που χρειαζόταν πραγματικά ο Δυτικός νους. Με την έπαρση και την αλαζονεία τους, καθώς και με την συνήθειά τους να υλοποιούν κάθε μεταφυσική ιδέα και όρο, χωρίς να αφήνουν κανένα περιθώριο για Ανατολική μεταφορά και αλληγορία, οι Ανατολιστές έφτιαξαν ένα μεγάλο μπέρδεμα της ινδουιστικής εξωτερικής φιλοσοφίας και οι θεοσοφιστές έκαναν τώρα το ίδιο σε σχέση με τις εσωτερικές διδασκαλίες. Μέχρι σήμερα είναι φανερό ότι δεν κατάφεραν να κατανοήσουν το νόημα του όρου "άτομα Πέμπτου και Έκτου Γύρου". Και όμως σημαίνει απλώς αυτό: κάθε "Γύρος" επιφέρει μια νέα εξέλιξη και ακόμα μια ολοκληρωτική αλλαγή στην νοητική, ψυχική, πνευματική και φυσική σύσταση του ανθρώπου, καθώς όλες αυτές οι αρχές εξελίσσονται σε μια συνεχώς ανερχόμενη κλίμακα. Επομένως βγαίνει το συμπέρασμα ότι τα άτομα εκείνα - όπως ο Κομφούκιος και ο Πλάτωνας - που ανήκαν ψυχικά, νοητικά και πνευματικά σε ανώτερα πεδία εξέλιξης, ήταν στον Τέταρτο Γύρο όπως θα είναι ο κοινός άνθρωπος στον Πέμπτο Γύρο, η ανθρωπότητα του οποίου προορίζεται να βρεθεί, σ' αυτήν την κλίμακα της Εξέλιξης, σε ένα άπειρα ανώτερο επίπεδο από την δική μας τωρινή ανθρωπότητα. Παρόμοια ο Γκαουταμά Βούδας - ενσαρκωμένη Σοφία - ήταν ακόμα πιο ανώτερος και μεγαλύτερος από όλους όσους αναφέραμε, και που ονομάζονται του "Πέμπτου Γύρου", αφού ο Βούδας και ο Σανκαρατσάρια ονομάζονται, αλληγορικά, του "Έκτου Γύρου". Έτσι, λοιπόν, φαίνεται η κρυμμένη σοφία της παρατήρησης που τότε είχε κριθεί "ακαθόριστη": "λίγες σταγόνες βροχής δεν κάνουν ένα Μουσώνα, αν και τον προμηγούν".

Και τώρα μπορεί να φανεί καθαρά η αλήθεια της παρατήρησης που έκανε ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού*:

Είναι σαφώς αδύνατο, όταν παρουσιάζονται για πρώτη φορά σε ανεκπαιδευτες διάνοιες τα περίπλοκα στοιχεία μιας εντελώς άγνωστης επιστήμης, να εμφανιστούν καθαρά από την αρχή με όλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά, συμπεράσματα και αναπτύξεις. Πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι αν πάρουμε τους γενικούς Κανόνες στην αρχή και ασχοληθούμε με τις εξαιρέσεις στην συνέχεια και ειδικά στην περίπτωση της μελέτης του αποκρυφισμού, σε σχέση με τον οποίο οι παραδοσιακές μέθοδοι διδασκαλίας που ακολουθούνται γενικά έχουν σκοπό να εντυπώσουν κάθε καινούργια ιδέα στην μνήμη προκαλώντας την περιπλοκότητα την οποια τελικά ξεκαθαρίζουν.

Αφού ο συγγραφέας αυτής της παρατήρησης ήταν και ο ίδιος - όπως λέει - "μια ανεκπαιδευτη διάνοια" στον αποκρυφισμό, τα δικά του συμπεράσματα και η καλύτερη γνώση των σύγχρονων αστρονομικών θεωριών και όχι των αρχαίων δοξασιών, τον οδήγησαν εντελώς φυσικά και ασυνείδητα να κάνει λίγα λάθη στις λεπτομέρειες, μάλλον, παρά στους "γενικούς κανόνες". Ένα τέτοιο λάθος θα σημειώσουμε τώρα. Είναι εντελώς ασήμαντο, αλλά είναι φυσικό να οδηγήσει πολλούς αρχάριους σε λαθεμένες αντιλήψεις. Αλλά όπως οι λαθεμένες ιδέες των πρώτων εκδόσεων διορθώθηκαν στις σημειώσεις της πέμπτης έκδοσης του πιο πάνω βιβλίου, έτσι και η έκτη έκδοση θα είναι αναθεωρημένη και διορθωμένη. Υπήρχαν αρκετοί λόγοι για να γίνουν τέτοια λάθη. (1) Οφείλονταν στην αναγκαιότητα κάτω από την οποία οι Διδάσκαλοι προσπάθησαν να δώσουν αυτές που θεωρήθηκαν σαν "ασαφείς απαντήσεις", επειδή τα ερωτήματα είχαν διατυπωθεί πολύ επίμονα, ώστε δεν μπορούσαν να αγνοηθούν, ενώ από την άλλη μεριά μπορούσαν να απαντηθούν μόνο μερικώς. (2) Παρ' όλη αυτήν την κατάσταση, η ομολογία ότι "μισό καρβέλι είναι καλύτερο από το τίποτα", είχε πολύ συχνά παρεξηγηθεί και ελάχιστα είχε εκτιμηθεί όσο έπρεπε. Σαν αποτέλεσμα γίνονταν διάφορες αδικαιολόγητες υποθέσεις από Ευρωπαίους λαϊκούς τσέλα. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν (α) το "Μυστήριο της Ογδοης Σφαίρας" στην σχέση της με την Σελήνη και (β) η λαθεμένη δήλωση ότι δυο από τις ανώτερες Σφαίρες της γήινης αλύσου ήταν δυο από τους γνωστούς μας πλανήτες: "εκτός από την Γη, που βρίσκεται στο χαμηλότερο υλικό σημείο, υπάρχουν μόνο δυο άλλοι κόσμοι της δικής μας αλύσου που είναι ορατοί στα φυσικά μάτια... Άρης και Ερμής..." (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 136).

Αυτό ήταν μεγάλο λάθος. Αλλά το φταίξιμο πρέπει να αποδοθεί τόσο στην ασάφεια και στην έλλειψη της απάντησης του Διδασκάλου, όσο και στο ίδιο το ερώτημα, που ήταν εξίσου ασαφές και αόριστο.

Το ερώτημα ήταν: "Ποιοί άλλοι πλανήτες από κείνους που είναι γνωστοί στην κοινή επιστήμη, εκτός από τον Ερμή, ανήκουν στο δικό μας σύστημα κόσμων;" Τώρα, αν με την έκφραση "Σύστημα Κόσμων", ο ερωτών είχε στον νου του την δική μας γήινη άλυσσο ή "σχοινί", αντί για το "Ηλιακό Σύστημα Κόσμων", όπως κανονικά θα έπρεπε, τότε φυσικά η απάντηση ήταν επόμενο να παρανοηθεί. Γιατί η απάντηση έλεγε: "Ο Άρης και άλλοι τέσσερις πλανήτες για τους οποίους η αστρονομία δεν γνωρίζει ακόμα τίποτε. Ούτε ο Α, Β ούτε ο Υ, Ζ είναι γνωστοί- ούτε και μπορούν να παρατηρηθούν με φυσικά μέσα οσοδήποτε τέλεια" (*Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 176). Αυτό είναι σαφές: (α) Η αστρονομία μέχρι τώρα δεν γνωρίζει στην πραγματικότητα τίποτε για τους πλανήτες, ούτε για τους παλιούς ούτε γι' αυτούς που ανακαλύφθηκαν πρόσφατα, (β) Κανένας συνοδός πλανήτη από τον Α μέχρι το Ζ, δηλαδή καμιά ανώτερη σφαίρα οποιασδήποτε αλύσου στο Ηλιακό Σύστημα, δεν μπορεί να γίνει ορατή.¹⁸⁸ Όσο για τον Άρη, τον Ερμή και τους "άλλους τέσσερις πλανήτες", αυτοί έχουν μια σχέση με την Γη, για την οποία κανένας διδάσκαλος ή ανώτερος αποκρυφιστής δεν θα μιλήσει ποτέ, πολύ λιγότερο να εξηγήσει την φύση της.¹⁸⁹

Ας αναφερθεί, λοιπόν, καθαρά ότι η θεωρία που παρουσιάστηκε είναι αδύνατη, με ή χωρίς την επιπρόσθετη μαρτυρία που παρέχει η σύγχρονη αστρονομία. Η φυσική επιστήμη μπορεί να προσφέρει επιβοηθητικές - αν και πολύ αβέβαιες - ενδείξεις, αλλά μόνο αναφορικά με τα ουράνια σώματα στο ίδιο πεδίο υλικότητας όπως το δικό μας αντικειμενικό Σύμπαν. Ο Άρης και ο Ερμής, η Αφροδίτη και ο Δίας, όπως και κάθε πλανήτης που έχει ανακαλυφθεί μέχρι τώρα (ή εκείνοι που πρόκειται να ανακαλυφθούν), είναι όλοι, ουσιαστικά, αντιπρόσωποι τέτοιων αλύσεων στο δικό μας πεδίο. Όπως αναφέρθηκε σαφώς σε μια από τις πολλές επιστολές του "Διδασκάλου" του κ. Σίννετ, "υπάρχουν άλλες και αναρίθμητες Μανβανταρικές άλυσσοι σφαιρών που φέρουν νοήμονα όντα μέσα και έξω από το ηλιακό μας σύστημα".¹⁹⁰ Αλλά ούτε ο Άρης ούτε ο Ερμής ανήκουν στην δική μας άλυσσο. Αυτοί, μαζί με τους άλλους πλανήτες, είναι επταπλές Μονάδες στο μεγάλο πλήθος "αλύσεων" του συστήματος μας και είναι όλοι τόσο ορατοί, όσο αόρατες είναι οι ανώτερες σφαίρες τους.

Αν κανείς ισχυριστεί ότι ορισμένες εκφράσεις στις επιστολές του Διδασκάλου ήταν επόμενο να παραπλανήσουν, απαντούμε: Αλήθεια, έτσι ήταν. Ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* το καταλάβαινε καλά, όταν έγραφε πως τέτοιες είναι "οι παραδοσιακές μέθοδοι διδασκαλίας... προκαλώντας την περιπλοκότητα..." ξεκαθαρίζουν ή όχι, ανάλογα με την περίπτωση. Πάντως, αν υποστηρίζει κανείς πως αυτό θα μπορούσε να είχε εξηγηθεί ωρίτερα και να είχε δοθεί η αληθινή φύση των πλανητών, όπως έγινε τώρα, η απάντηση είναι: "Εκείνη την εποχή δεν είχε θεωρηθεί αναγκαίο, γιατί θα άνοιγε τον δρόμο για μια σειρά πρόσθετων ερωτημάτων που δεν θα μπορούσαν να απαντηθούν εξαιτίας της εσωτερικής φύσης τους και έτσι θα προκαλείτο αμηχανία". Έχει δηλωθεί εξαρχής και επιβεβαιώνεται επανειλημμένα από τότε ότι: (1) Κανένας θεοσοφιστής, ούτε ακόμα και σαν αποδεδεγμένος τσέλα - πολύ περισσότερο οι λαϊκοί σπουδαστές - δεν πρέπει να περιμένει να του εξηγηθούν οι μυστικές διδασκαλίες τέλεια και ολοκληρωτικά, πριν δεσμευτεί οριστικά στην αδελφότητα και περάσει τουλάχιστον μέσα από μια μύηση. Γιατί σχήματα και

¹⁸⁸ Με εξαίρεση, φυσικά, όλων των πλανητών που έρχονται τέταρτοι σε αριθμό, όπως είναι η Γη μας, η Σελήνη κ.τ.λ., κ.τ.λ. Αντίγραφα όλων των επιστολών που στάλθηκαν ή λήφθηκαν, με εξαίρεση μερικών εντελώς προσωπικών - "στις οποίες δεν υπήρχε καμιά διδασκαλία", όπως λέει ο Διδάσκαλος - βρίσκονται στην κατοχή της συγγραφέως. Επειδή, στην αρχή, ήταν καθήκον της να απαντάει και να εξηγεί ορισμένα σημεία που δεν είχαν αναλυθεί, είναι πολύ πιθανό ότι, παρά τις άφθονες υποσημειώσεις σ' αυτά τα αντίγραφα, η συγγραφέας με την άγνοια των Αγγλικών και τον φόβο της μήπως πει πολλά, μπέρδευε τις πληροφορίες που δόθηκαν. Αναλαμβάνει η ίδια ολόκληρη την ευθύνη γι' αυτό σε όλες τις περιπτώσεις. Αλλά της είναι αδύνατο να αφήσει τους σπουδαστές να συνεχίσουν να έχουν λαθεμένες εντυπώσεις ή να πιστεύουν ότι το λάθος βρίσκεται μέσα στο σύστημα του εσωτερισμού.

¹⁸⁹ Στην ίδια επιστολή αναφέρεται καθαρά και η αδυναμία: "... προσπάθησε να καταλάβεις ότι μου θέτεις ερωτήματα που ανήκουν στις ανώτερες μύσεις. Ότι μπορώ να σου δώσω (μόνο) μια γενική ιδέα, αλλά δεν τολμώ ούτε και θέλω να μπω σε λεπτομέρειες..." έγραψε ένας από τους Διδασκάλους στον συγγραφέα του *Εσωτερικού Βουδισμού*. [*Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 177].

¹⁹⁰ *Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 119 και σελ. 166 στην 3η έκδ.

αριθμοί δεν μπορούν να δοθούν στην δημοσιότητα, καθώς τα σχήματα και οι αριθμοί είναι το κλειδί για το εσωτερικό σύστημα. (2) Αυτό που αποκαλυπτόταν ήταν απλώς το εσωτερικό επικάλυμμα εκείνου που περιέχεται σε όλες σχεδόν τις εξωτερικές Γραφές των κοσμικών θρησκευτών κυρίως στα *Μπράχμανα* και στις *Ουπανισάντ των Βέντα*, ακόμα και στα *Πουρανά*. Ήταν ένα μικρό τμήμα εκείνου που αποκαλύπτεται πολύ πιο πλήρως στους παρόντες τόμους, αν και ακόμα και αυτό είναι πολύ μερικό και αποσπασματικό.

Όταν άρχισε να γράφεται το παρόν έργο η συγγραφέας, νιώθοντας σίγουρη ότι η υπόθεση σχετικά με τον Άρη και τον Ερμή ήταν ένα λάθος, ζήτησε με επιστολή από τους Διδασκάλους μια εξήγηση και μια εγγυημένη άποψη. Τον κατάλληλο χρόνο ήρθαν και τα δυο και δίνονται τώρα εδώ ακριβή αποσπάσματα.

"... Είναι σωστό ότι ο Άρης βρίσκεται προς το παρόν σε μια κατάσταση συσκότισης και ότι ο Ερμής μόλις αρχίζει να βγαίνει απ' αυτήν. Μπορείς να προσθέσεις ότι η Αφροδίτη βρίσκεται στον τελευταίο Γύρο της... Το γεγονός ότι ούτε ο Ερμής ούτε η Αφροδίτη έχουν δορυφόρους, οφείλεται στο γεγονός... [βλέπε υποσημείωση πιο πάνω, όπου δίνονται αυτοί οι λόγοι] και επίσης γιατί ο Άρης έχει δυο δορυφόρους στους οποίους δεν έχει κανένα δικαίωμα... Ο Φόβος, ο υποτιθέμενος ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ δορυφόρος, δεν είναι καθόλου δορυφόρος. Όπως παρατηρήθηκε πριν από καιρό από τον Λαπλάς και πρόσφατα από τον Φαγιέ,¹⁹¹ ο Φόβος έχει έναν πολύ σύντομο περιοδικό χρόνο και επομένως "πρέπει να υπάρχει κάποιο σφάλμα στην αρχική ιδέα της θεωρίας", όπως σωστά παρατηρεί ο Φαγιέ... Και πάλι αυτοί οι δύο [Άρης και Ερμής] είναι επταπλές άλυστοι, τόσο ανεξάρτητες από τους αστρικούς κυρίως και ανωτέρους της Γης, όσο ανεξάρτητος είσαι εσύ από τις 'αρχές' του Ντάμλινγκ [Κοντορεβιθούλης], που ήταν ίσως οι έξι αδελφοί του, με ή χωρίς νυχτερινό σκουφάκι... Η ικανοποίηση της περιέργειας είναι το τέλος της γνώσης για μερικούς", είπε ο Μπέικον, ο οποίος είχε τόσο δίκιο στην παρουσίαση αυτού του γνωμικού, όσο δίκιο είχαν και κείνοι που το γνώριζαν πριν απ' αυτόν και οι οποίοι αποκεφάλισαν την ΣΟΦΙΑ από την γνώση και χάραξαν όρια σε κείνα που μπορούν να παρουσιαστούν κάθε φορά... Να θυμάσαι:

'... η γνώση κατοικεί
σε κεφάλια γεμάτα με σκέψεις άλλων ανθρώπων,
η Σοφία, σε νου που προσέχει μόνο τις δικές του σκέψεις'.

Ποτέ δεν θα μπορέσεις να το εντυπώσεις τόσο βαθιά στο νου εκείνων στους οποίους μεταβιβάζεις μερικές από τις εσωτερικές διδασκαλίες..."

Στην συνέχεια παρουσιάζουμε περισσότερα αποσπάσματα από μια άλλη επιστολή που γράφηκε από την ίδια πηγή. Την φορά αυτή πρόκειται για μια απάντηση σε ορισμένες αντιρρήσεις που παρουσιάστηκαν στους Διδασκάλους. Βασιζόνταν πάνω σε υπερβολικά επιστημονική και το ίδιο - κούφια επιχειρηματολογία, σχετικά με την σκοπιμότητα της προσπάθειας να συμβιβαστούν οι Εσωτερικές θεωρίες με τις υποθέσεις της σύγχρονης επιστήμης και γράφηκαν από έναν νεαρό θεοσοφιστή σαν προειδοποίηση ενάντια στην "Μυστική Δοξασία" και αναφορικά με το ίδιο θέμα. Δήλωνε ότι αν υπήρχαν τέτοιες Γαίες συνοδοί "θα πρέπει να είναι σε ελάχιστο βαθμό λιγότερο υλικές από την δική μας σφαίρα". Πώς γίνεται, λοιπόν, και δεν είναι ορατές; Η απάντηση ήταν:

"... Αν οι φυκικές και πνευματικές διδασκαλίες κατανοούνταν περισσότερο, θα ήταν σχεδόν αδύνατο ακόμα και να φανταστείς μια τέτοια ασυναρτησία. Αν δεν σταματήσει να γίνεται τόση φασαρία για να συμβιβαστούν τα ασυμβίβαστα – δηλαδή, οι μεταφυσικές και πνευματικές επιστήμες με την υλική ή φυσική φιλοσοφία, όπου το 'φυσική' είναι γι' αυτούς [τους ανθρώπους της επιστήμης], ένα συνώνυμο εκείνης της ύλης που πέφτει στην αντίληψη των σωματικών τους αισθήσεων - δεν μπορεί να επιτευχθεί καμιά πραγματική πρόοδος. Η Σφαίρα μας, όπως αναφέρθηκε εξαρχής, βρίσκεται στο κατώτερο σημείο του καθοδικού τόξου, όπου η ύλη των αισθήσεων μας εμφανίζεται στην χονδροειδέστερη μορφή της... Επομένως, φαίνεται λογικό ότι οι σφαίρες που επισκιάζουν την Γη μας πρέπει να βρίσκονται σε διαφορετικά και ανώτερα πεδία. Με λίγα λόγια, σαν Σφαίρες βρίσκονται σε ΣΥΝΕΝΩΣΗ αλλά όχι ΣΕ ΟΜΟΟΥΣΙΟΤΗΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗ ΜΑΣ και έτσι ανήκουν σε μια εντελώς διαφορετική κατάσταση συνείδησης. Ο πλανήτης μας (όπως και όλοι όσους βλέπουμε) έχει προσαρμοστεί στην ιδιαίτερη κατάσταση του ανθρώπινου υλικού του, την κατάσταση εκείνη η οποία μας επιτρέπει να βλέπουμε με τα γυμνά μάτια

¹⁹¹ "Περί της υποθέσεως του Λαπλάς", στα Πρακτικά των Συνεδριάσεων της Ακαδημίας Επιστημών, Μάρτιος 15, 1880, τόμ. XC, σελ. 569.

μας τα αστρικά σώματα που είναι ΟΜΟΟΥΣΙΑ με το δικό μας γήινο πεδίο και ύλη, ακριβώς όπως οι αντίστοιχοι κάτοικοι τους, οι Δίοι, οι Αρειανοί και άλλοι μπορούν να αντιληφθούν τον δικό μας μικρό κόσμο: επειδή τα πεδία συνείδησής μας, διαφέροντα μεν σε βαθμό αλλά όντας ίδια σε είδος, βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο διαφοροποιημένης ύλης... Εκείνο που έγραφα ήταν Ό μικρότερος *Πραλάγια* αφορά μόνο το δικό μας μικρό ΣΧΟΙΝΙ ΣΦΑΙΡΩΝ' (Εκείνες τις μέρες της σύγχυσης ονομάζαμε τις αλύσους 'Σχοινιά')... 'Σε ένα τέτοιο σχοινί ανήκει η Γη μας'. Αυτό όφειλε να δείξει καθαρά ότι και οι άλλοι πλανήτες ήταν επίσης "σχοινιά" ή ΑΛΥΣΟΙ... Αν αυτός [εννοώντας τον αντιρρησία] ήθελε να συλλάβει έστω και την αμυδρή σιλουέτα ενός τέτοιου "πλανήτη" στα ανώτερα πεδία, θα έπρεπε πρώτα να απομακρύνει τα λεπτά σύννεφα της αστρικής ύλης που βρίσκονται ανάμεσα σε αυτόν και στο επόμενο πεδίο..."

Γίνεται, λοιπόν, φανερό γιατί δεν μπορούμε να αντιληφθούμε, ακόμα και με την βοήθεια των καλύτερων γήινων τηλεσκοπίων, εκείνο που βρίσκεται έξω από τον δικό μας κόσμο ύλης. Μόνο εκείνοι, τους οποίους εμείς ονομάζουμε μνημόνους, που γνωρίζουν πώς να κατευθύνουν την νοητική όραση και να μεταφέρουν την συνείδησή τους – φυσική και ψυχική – σε άλλα πεδία "ύπαρξης, είναι σε θέση να μιλήσουν με βεβαιότητα για τέτοια θέματα. Και αυτοί μας λένε καθαρά:

"Ζήστε την ζωή που απαιτείται για την απόκτηση τέτοιας γνώσης και δύναμης και η Σοφία θα έρθει σ' εσάς με φυσικό τρόπο. Οποτεδήποτε μπορείτε να συντονίζετε την συνείδησή σας με μια από τις επτά χορδές της "Συμπαντικής Συνείδησης", τις χορδές αυτές που απλώνονται στο ηχείο του Κόσμου, κραδαινόμενες από την μια Αιωνιότητα ως την άλλη, όταν θα έχετε μελετήσει πλήρως την "μουσική των σφαιρών", μόνο τότε θα είστε απόλυτα ελεύθεροι να μοιραστείτε την γνώση σας με κείνους με τους οποίους είναι ασφαλές να το κάνετε. Στο μεταξύ, ας είστε συνετοί. Μην αποκαλύπτετε τις μεγάλες Αλήθειες που είναι η κληρονομιά των μελλοντικών Φυλών στην τωρινή γενιά μας. Μην προσπαθείτε να φανερώσετε το μυστικό της ύπαρξης και της μη-ύπαρξης σε εκείνους που είναι ανίκανοι να δουν το κρυμμένο νόημα του ΕΠΤΑΧΟΡΔΟΥ του Απόλλωνα: της λύρας του ακτινοβόλου θεού, σε καθεμιά από τις επτά χορδές της οποίας διαμένει το Πνεύμα, η Ψυχή και το Αστρικό σώμα του Κόσμου, του οποίου μόνο το κέλυφος έχει τώρα πέσει στα χέρια της σύγχρονης επιστήμης... Να είστε συνετοί, λέμε, συνετοί και σοφοί και πάνω απ' όλα προσέχετε τι πιστεύουν εκείνοι που μαθαίνουν από εσάς: μήπως ξεγελώντας τον εαυτό τους, ξεγελούν άλλους... γιατί αυτή είναι η μοίρα κάθε αλήθειας με την οποία δεν είναι ακόμα εξοικειωμένοι οι άνθρωποι... Αφήστε καλύτερα τις πλανητικές αλύσους και τα άλλα υπέρ- και υπο-κοσμικά μυστήρια να παραμείνουν ένα όνειρο για κείνους που δεν μπορούν να δουν, αλλά ούτε και να πιστέψουν ότι άλλοι μπορούν..."

Είναι λυπηρό το ότι λίγοι από μας ακολούθησαν αυτήν την σοφή συμβουλή και ότι αρκετά πολύτιμα μαργαριτάρια, αρκετά διαμάντια σοφίας ρίχτηκαν σε έναν εχθρό ανίκανο να καταλάβει την αξία τους και ο οποίος γύρισε και μας ποδοπάτησε.

"Ας φανταστούμε", έγραψε ο ίδιος Διδάσκαλος στους δυο "λαϊκούς τσέλα" – όπως αποκαλούσε τον συγγραφέα του *Εσωτερικού Βουδισμού* και έναν άλλον κύριο, συμμαθητή για ένα διάστημα του πρώτου, – "ας φανταστούμε ΟΤΙ Η ΓΗ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΕΠΤΑ ΠΛΑΝΗΤΩΝ Ή ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΩΝ ΚΟΣΜΩΝ... (Οι ΕΠΤΑ πλανήτες είναι οι ιεροί πλανήτες της αρχαιότητας, και είναι επταπλοί). Η ζωτική-ώθηση φτάνει στον Α, ή μάλλον σε κείνον που προορίζεται να γίνει ο Α και ο οποίος προς το παρόν δεν είναι παρά κοσμική σκόνη (ένα "λάγια κέντρο")... κ.τ.λ." (*Οι Επιστολές των Μαχάτμα στον Α. Σίννετ*, σελ. 94- σελ. 92 στην 3η έκδ.).

Σ' αυτές τις πρώτες επιστολές όπου οι όροι έπρεπε να επινοηθούν και οι λέξεις να φτιαχτούν, πολύ συχνά οι "Κύκλοι" γίνονταν "Γύροι" και οι "Γύροι" ζωικοί κύκλοι και το αντίστροφο. Σε κάποιον που ονόμασε τον "Γύρο" "Κοσμικό Κύκλο", ο Διδάσκαλος έγραψε: "Νομίζω ότι αυτό θα οδηγήσει σε περαιτέρω σύγχυση. Συμφωνήσαμε να ονομάζουμε Γύρο το πέρασμα μιας μονάδας από την σφαίρα 'Α' στην σφαίρα 'Ζ' ή 'Γ')... Η λέξη "κοσμικός κύκλος" είναι σωστή... Ο Μ. συμβούλεψε επανειλημμένα τον κ Σίννετ να συμφωνήσει σε μια ορολογία πριν προχωρήσει περισσότερο..."

Παρ' όλη την συμφωνία, στην πρώτη παρουσίαση των διδασκαλιών παρεισέφρυσαν πολλά λάθη, εξαιτίας αυτής της σύγχυσης. Ακόμα και οι φυλές μερδεύονταν μερικές φορές με τους "Γύρους" και τους "Κύκλους" και οδήγησαν σε παρόμοια λάθη στο βιβλίο *Άνθρωπος*:

Αποσπάσματα μιας Ξεχασμένης Ιστορίας. Εξαρχής ο Διδάσκαλος είχε γράψει:

"Επειδή δεν μου επιτρέπεται να σας δώσω ολόκληρη την αλήθεια ή να αποκαλύψω τον αριθμό των απομονωμένων τμημάτων, δεν μπορώ να σας ικανοποιήσω". (*Επιστολές των Μαχάτμα, σελ. 81.*)

Η δήλωση αυτή είναι απάντηση στο ερώτημα, "Αν έχουμε δίκιο, τότε η συνολική ύπαρξη πριν από την περίοδο του ανθρώπου είναι 637", κ.τ.λ., κ.τ.λ. Σε όλα τα ερωτήματα τα σχετικά με αριθμούς η απάντηση ήταν: "Προσπαθήστε να λύσετε το πρόβλημα των 777 ενσαρκώσεων... Αν και είμαι υποχρεωμένος να αποκρύψω την πληροφορία... όμως αν επεξεργαστείτε και λύσετε μόνοι σας οποιοδήποτε από τα προβλήματα, θα είναι καθήκον μου να σας το πω". (*Επιστολές των Μαχάτμα, σελ. 82 και 83.*)

Αλλά ποτέ δεν λύθηκαν και τα αποτελέσματα ήταν ατέλειωτο μπέρδεμα και λάθη.

Ακόμα και η διδασκαλία σχετικά με την Επταπλή σύσταση των αστρικών σωμάτων και του μακρόκοσμου – απ' όπου και η επταδική διαίρεση του μικρόκοσμου, ή Ανθρώπου – μέχρι τώρα ήταν από τις πιο εσωτερικές. Την παλιά εποχή συνηθιζόταν να αποκαλύπτεται κατά την Μύηση μαζί με τους πιο ιερούς αριθμούς των κύκλων. Τώρα, όπως αναφέρθηκε και σε ένα από τα θεοσοφικά περιοδικά (*Λούσιφερ, Λονδίνο, τόμ. II, Μάιος 1888, σελ. 173 και συνέχεια*), η αποκάλυψη ολόκληρου του συστήματος της Κοσμογονίας δεν θεωρήθηκε ούτε για μια στιγμή ότι ήταν δυνατή, σε μια εποχή όπου λίγα κομμάτια πληροφοριών δίνονταν με επιφύλαξη σαν απαντήσεις σε επιστολές γραμμένες από τον συγγραφέα του *Εσωτερικού Βουδισμού*, στις οποίες αυτός έθετε μια πληθώρα ερωτημάτων. Ανάμεσα τους ήταν ερωτήματα σχετικά με προβλήματα τέτοια, ώστε κανένας ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, οσοδήποτε ανώτερος και ανεξάρτητος, δεν θα είχε το δικαίωμα να απαντήσει, αποκαλύπτοντας έτσι στον κόσμο τα πιο σημαντικά και αρχαϊκά μυστήρια αρχαίων σχολών-ναών. Έτσι, μόνο λίγες από τις δοξασίες αποκαλύφθηκαν σε γενικό περίγραμμα, ενώ οι λεπτομέρειες αποκρύβονταν σταθερά και όλες οι προσπάθειες για να αποσπαστούν περισσότερες σχετικές πληροφορίες αποκρούστηκαν συστηματικά από την αρχή. Αυτό είναι απόλυτα φυσικό. Από τις τέσσερις *Βιντιά* – από τους επτά κλάδους της Γνώσης που αναφέρονται στα *Πουρανά* – δηλαδή, την "Γιάγκνια Βιντιά" (την εκτέλεση θρησκευτικών τελετουργιών για την πρόκληση ορισμένων αποτελεσμάτων)· την "Μάχα-Βιντιά", την μεγάλη (μαγική) γνώση που τώρα έχει εκφυλιστεί στη λατρεία Ταντρίκα και την "Γκούχια-Βιντιά", την επιστήμη των *μάντραμ* και τον αληθινό ρυθμό ή απαγγελία των μυστικών επωδών κ.τ.λ., μόνο η τελευταία, δηλαδή η "Άτμα-Βιντιά", ή η αληθινή Πνευματική και θεία σοφία, μπορεί να ρίξει απόλυτο και τελικό φως πάνω στις διδασκαλίες των τριών πρώτων. Χωρίς την βοήθεια της Άτμα-Βιντιά οι άλλες τρεις δεν είναι παρά επιφανειακή επιστήμη, γεωμετρικά μεγέθη που έχουν μήκος και πλάτος αλλά όχι βάθος. Είναι σαν την ψυχή, τα άκρα και τον νου ενός κοιμισμένου: ικανά για μηχανιστικές κινήσεις, για χαοτικά όνειρα, ακόμα και για υπνοβασία, για την πρόκληση ορατών αποτελεσμάτων αλλά διεγερόμενα από ενστικτώδεις και όχι διανοητικές αιτίες και πολύ λιγότερο από πλήρως συνειδητή πνευματική παρόρμηση. Αρκετά μπορούν να ειπωθούν και να εξηγηθούν για τις τρεις πρώτες επιστήμες. Αλλά αν η Άτμα-Βιντιά δεν δώσει το κλειδί για τις διδασκαλίες τους, θα παραμείνουν για πάντα σαν αποσπάσματα ενός καταστραμένου εγχειριδίου, σαν τα προμηνύματα μεγάλων αληθειών που συλλαμβάνονται αμυδρά από τους πιο πνευματικούς, αλλά διαστρεβλώνονται τελείως από κείνους που είναι έτοιμοι να παραβλέψουν την πραγματικότητα.

Έπειτα, ένα άλλο μεγάλο μπέρδεμα δημιουργήθηκε στον νου των σπουδαστών από την ατελή παρουσίαση του δόγματος της εξέλιξης των Μονάδων. Για να γίνουν πλήρως κατανοητά, η διαδικασία αυτή όσο και η γέννηση των Σφαιρών πρέπει να εξετασθούν κυρίως από την μεταφυσική τους όψη παρά από στατιστική άποψη, που περιλαμβάνει νούμερα και αριθμούς που σπάνια επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται φανερά. Δυστυχώς ελάχιστοι είναι εκείνοι που έχουν την τάση να αντιμετωπίζουν αυτό το δόγμα μεταφυσικά. Ακόμα και ο καλύτερος από τους Δυτικούς συγγραφείς μας πάνω σ' αυτό το δόγμα δηλώνει στο έργο του, όταν μιλάει για την εξέλιξη των Μονάδων, ότι "δεν καταπιανόμαστε τώρα με την καθαρή μεταφυσική αυτού του είδους" (*Εσωτερικός Βουδισμός, σελ. 46*). Αλλά σ' αυτήν την περίπτωση - όπως παρατηρεί και ο Διδάσκαλος σε μια επιστολή του προς αυτόν - "(προς τι) το κήρυγμα των διδασκαλιών μας, όλο αυτό το επίπονο έργο και το κολύμπι *in adversum flumen* [αντίθετο στο ρεύμα]; Γιατί θα πρέπει η Δύση... να μάθει... από την Ανατολή... εκείνο που ποτέ δεν θα ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των ειδικών τεστ της Αισθητικής;" Και επισύρει την προσοχή του παραλήπτη "στις σοβαρές δυσκολίες

που αντιμετωπίζουμε [οι Μνημένοι] σε κάθε προσπάθεια που κάνουμε να εξηγήσουμε την μεταφυσική μας σε Δυτικές διάνοιες" (*Οι Επιστολές των Μαχάτμα*, σελ. 193).

Και πολύ σωστά. Γιατί έξω από την μεταφυσική δεν είναι δυνατή ούτε απόκρυφη φιλοσοφία, ούτε εσωτερισμός. Είναι σαν να προσπαθεί κανείς να εξηγήσει τις εφέσεις και τις συμπάθειες, την αγάπη και το μίσος, τις πιο εσωτερικές και ιερές λειτουργίες της ψυχής και του νου ενός ζωντανού, με την βοήθεια μιας ανατομικής περιγραφής του θώρακα και του εγκεφάλου του νεκρού του σώματος.

Ας εξετάσουμε τώρα δυο δόγματα που αναφέρθηκαν παραπάνω και που ελάχιστα υπαινίχθησαν στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, προσπαθώντας να τα συμπληρώσουμε στον βαθμό που μπορούμε.

ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΦΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΟΝΑΔΕΣ

Δυο δηλώσεις που έγιναν στον *Εσωτερικό Βουδισμό* πρέπει να σημειωθούν και να αναφερθεί η γνώμη του συγγραφέα. Στην σελ. 49 (της 5ης έκδ.) λέει:

Οι πνευματικές μονάδες... που δεν ολοκληρώνουν την ύπαρξη τους σαν ορυκτά στην σφαίρα Α, τότε την ολοκληρώνουν στην σφαίρα Β κ.ο.κ. Περνούν αρκετούς κύκλους σαν ορυκτά, ύστερα αρκετούς κύκλους σαν φυτά και αρκετούς κύκλους σαν ζώα. Προς το παρόν αποφεύγουμε σκόπιμα να αναφερθούμε σε αριθμούς, κ.τ.λ., κ.τ.λ."

Αυτή ήταν μια σωστή στάση λαμβανομένης υπόψη και της μεγάλης μυστικότητας που επικρατούσε σχετικά με νούμερα και αριθμούς. Τώρα αυτή η επιφυλακτικότητα έχει ως έναν βαθμό σταματήσει, αν και θα ήταν καλύτερα οι πραγματικοί αριθμοί που αφορούν τους Γύρους και τις εξελικτικές περιστροφές είτε να είχαν αποκαλυφθεί ολότελα τότε, είτε να είχαν αποκρυβεί πλήρως. Ο κ. Σίννετ αντιλαμβανόταν αυτή την δυσκολία όταν έλεγε (σελ. 140) ότι:

Για λόγους που δεν μπορεί εύκολα να μαντέψει αυτός που βρίσκεται απ' έξω, οι κάτοχοι της απόκρυφης γνώσης είναι ιδιαίτερα απρόθυμοι να αποκαλύψουν στοιχεία σχετικά με την Κοσμογονία, αν και είναι δύσκολο για τον αμύητο να κατανοήσει γιατί θα πρέπει να αποκρύβουν.

Το ότι υπήρχαν τέτοιοι λόγοι είναι φανερό. Όμως σ' αυτήν την επιφυλακτικότητα οφείλονται οι περισσότερες συγκεχυμένες ιδέες μερικών Ανατολικών όσο και Δυτικών σπουδαστών. Οι δυσκολίες για την αποδοχή των δυο συγκεκριμένων δοξασιών που εξετάζουμε ήταν μεγάλες, ακριβώς εξαιτίας της απουσίας στοιχείων για να βασιστεί κανείς. Αλλά δεν γινόταν αλλιώς. Γιατί οι αριθμοί που ανήκουν στους απόκρυφους υπολογισμούς δεν μπορούν να δοθούν - όπως έχουν δηλώσει πολλές φορές οι Διδάσκαλοι - έξω από τον κύκλο των αποδεδεγμένων μαθητών και ούτε ακόμα και οι ίδιοι δεν μπορούν να παραβούν τους κανόνες.

Για να κάνουμε τα πράγματα ευκολότερα - χωρίς να υπεισέλθουμε στις μαθηματικές όψεις της δοξασίας - η διδασκαλία που δόθηκε μπορεί να διευρυνθεί και ορισμένα σκοτεινά σημεία να διαλευκανθούν. Επειδή η εξέλιξη των Σφαιρών και εκείνη των Μονάδων αλληλοσυνδέονται τόσο στενά, θα κάνουμε τις δυο διδασκαλίες μια. Σχετικά με τις Μονάδες, ο αναγνώστης πρέπει να έχει κατά νου ότι η Ανατολική φιλοσοφία απορρίπτει το Δυτικό θεολογικό δόγμα μιας νεοδημιουργημένης ψυχής για κάθε παιδί που γεννιέται, σαν αφιλοσόφητο και εντελώς αταίριαστο με την οικονομία της Φύσης. Πρέπει να υπάρχει ένας περιορισμένος αριθμός Μονάδων που εξελίσσονται και γίνονται όλο και πιο τέλειες μέσω της αφομοίωσης πολλών διαδοχικών προσωπικοτήτων σε κάθε καινούργιο Μανβαντάρα. Αυτό είναι ολότελα αναγκαίο σύμφωνα με τα δόγματα της επαναγέννησης, του κάρμα και της βαθμιαίας επιστροφής της ανθρώπινης Μονάδας στην πηγή της: την απόλυτη θεότητα. Έτσι, αν και τα πλήθη των λίγο ή πολύ εξελιγμένων Μονάδων είναι σχεδόν αναρίθμητα, εν τούτοις είναι καθορισμένα, όπως είναι και το καθετί μέσα σ' αυτό το Σύμπαν της διαφοροποίησης και του πεπερασμένου.

Όπως δείξαμε, στο διπλό Διάγραμμα Νο 1 των ανθρωπίνων "αρχών" και των ανερχόμενων Σφαιρών των κοσμικών αλύσων, υπάρχει μια αιώνια διαδοχή αιτίων και αποτελεσμάτων και μια τέλεια αναλογία η οποία διατρέχει και συνδέει όλες τις γραμμές της εξέλιξης. Το ένα γεννάει το άλλο: σφαίρες όσο και προσωπικότητες. Αλλά ας αρχίσουμε από την αρχή.

Το γενικό περίγραμμα της διαδικασίας με την οποία σχηματίζονται οι διαδοχικές πλανητικές αλύσοι, έχει ήδη δοθεί. Για να προλάβουμε μελλοντικές παρανοήσεις, θα δώσουμε τώρα μερικές ακόμα λεπτομέρειες οι οποίες θα ρίξουν επίσης φως στην ιστορία της ανθρωπότητας της δικής μας αλύσου, της απογόνου της Σελήνης.

Στο διάγραμμα Νο 2 πιο κάτω το Σχ. 1 παριστάνει την "σεληνιακή αλύσο" των επτά πλανητών (Σφαιρών) στην αρχή του έβδομου ή τελευταίου Γύρου της· ενώ το Σχ. 2 παριστάνει την "γήινη αλύσο" η οποία θα υπάρξει, αλλά δεν βρίσκεται ακόμα σε ύπαρξη. Οι επτά Σφαίρες της κάθε αλύσου στην κυκλική σειρά τους ξεχωρίζονται με τα γράμματα από το Α ως το Γ, ενώ οι Σφαίρες της Γήινης αλύσου σημειώνονται επίσης και με ένα σταυρό (+), το σύμβολο της Γης.

Τώρα, πρέπει να θυμόμαστε ότι οι Μονάδες που κινούνται γύρω στην κάθε επταπλή αλύσο διαιρούνται σε επτά τάξεις ή ιεραρχίες σύμφωνα με τα αντίστοιχα στάδια εξέλιξης, συνείδησης και αξίας. Ας ακολουθήσουμε, λοιπόν, την σειρά της εμφάνισής τους στον πλανήτη Α (Σφαίρα Α), στον πρώτο Γύρο. Τα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στην εμφάνιση αυτών των ιεραρχιών σε κάθε Σφαίρα είναι έτσι διευθετημένα, ώστε όταν η Τάξη 7, η τελευταία εμφανίζεται πάνω στην Σφαίρα Α, τότε η Τάξη 1, η πρώτη, να έχει μόλις περάσει στην Σφαίρα Β, και το ίδιο συνέχεια, βήμα προς βήμα, σε ολόκληρη την αλύσο.

Επίσης, κατά τον Έβδομο Γύρο της Σεληνιακής αλύσου, όταν η Τάξη 7, η τελευταία, εγκαταλείπει την Σφαίρα Α, αυτή αντί να πέσει σε κατάσταση ύπνου, όπως γινόταν στους προηγούμενους Γύρους, αρχίζει να πεθαίνει (να περνάει στον πλανητικό της *πραλάγια*)¹⁹² και καθώς πεθαίνει μεταβιβάζει διαδοχικά, όπως ειπώθηκε, τις "αρχές" της ή ζωικά στοιχεία και την ενέργεια της κ.τ.λ. το ένα μετά το άλλο, σε ένα καινούργιο "λάγια κέντρο" που αρχίζει τον σχηματισμό της Σφαίρας Α της Γήινης Αλύσου. Μια παρόμοια διαδικασία συμβαίνει για καθεμιά από τις Σφαίρες της "σεληνιακής αλύσου", την μια μετά την άλλη, που η καθεμιά τους σχηματίζει μια νέα Σφαίρα της "γήινης αλύσου". Η Σελήνη μας ήταν η τέταρτη Σφαίρα της σειράς και βρισκόταν στο ίδιο πεδίο αντίληψης όπως και η Γη μας. Αλλά η Σφαίρα Α της σεληνιακής αλύσου δεν αποβαίνει πλήρως "νεκρή", παρά μόνο όταν οι πρώτες Μονάδες της πρώτης τάξης έχουν περάσει από την Σφαίρα Γ ή Ζ, την τελευταία της "σεληνιακής αλύσου", στο *Νιρβάνα* που τις περιμένει ανάμεσα σε δυο αλύσους. Και το ίδιο ισχύει και για όλες τις άλλες Σφαίρες όπως αναφέρθηκε, που η καθεμιά τους γεννάει την αντίστοιχη σφαίρα της "γήινης αλύσου".

Επίσης, όταν η Σφαίρα Α της καινούργιας αλύσου είναι έτοιμη, τότε η πρώτη τάξη ή Ιεραρχία των Μονάδων από την σεληνιακή αλύσο ενσαρκώνεται πάνω της στο κατώτερο βασίλειο και το ίδιο συνεχίζεται διαδοχικά. Αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας είναι ότι, μόνο η πρώτη τάξη Μονάδων φτάνει στην ανθρώπινη κατάσταση ανάπτυξης κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου, επειδή η δεύτερη τάξη Μονάδων σε κάθε πλανήτη, φτάνοντας αργότερα, δεν προλαβαίνει να πετύχει αυτό το στάδιο. Έτσι οι Μονάδες της Τάξης 2 φτάνουν στο αρχικό ανθρώπινο στάδιο μόνο κατά τον Δεύτερο Γύρο και το ίδιο συνεχίζεται μέχρι τα μισά του Τέταρτου Γύρου. Αλλά στο σημείο αυτό - και σ' αυτόν τον Τέταρτο Γύρο στον οποίο το ανθρώπινο στάδιο θα αναπτυχθεί πλήρως - "η Πύλη" για το ανθρώπινο βασίλειο κλείνει και από δω και μπρος ο αριθμός των "ανθρώπινων" Μονάδων δηλαδή οι Μονάδες που βρίσκονται στο ανθρώπινο στάδιο ανάπτυξης, είναι πλήρης. Γιατί οι Μονάδες που δεν είχαν φτάσει μέχρι τώρα στο ανθρώπινο στάδιο εξαιτίας της εξέλιξης της ίδιας της ανθρωπότητας, θα βρεθούν τόσο πίσω, ώστε θα φτάσουν στο ανθρώπινο στάδιο μόνο κατά το τέλος του έβδομου και τελευταίου Γύρου. Αυτές επομένως δεν θα γίνουν

¹⁹² Ο Αποκρυφισμός διαίρει τις περιόδους Ανάπαυσης (*Πραλάγια*) σε αρκετά είδη· υπάρχει ο ατομικός *πραλάγια* κάθε Σφαίρας, καθώς η ανθρωπότητα και η ζωή περνούν στην επόμενη· επτά μικρότεροι *Πραλάγια* σε κάθε Γύρο· υπάρχει ο πλανητικός *Πραλάγια*, όταν και οι επτά Γύροι έχουν ολοκληρωθεί· ο Ηλιακός *Πραλάγια*, όταν ολόκληρο το σύστημα φτάνει σε ένα τέλος και τελικά ο Συμπαντικός Μάχα ή Μπράχμα *Πραλάγια* στο τέλος της "Εποχής του Μπράχμα". Αυτοί είναι οι τρεις σημαντικότεροι *πραλάγια* ή "περίοδοι καταστροφής". Υπάρχουν πολλοί άλλοι μικρότεροι, αλλά προς το παρόν δεν ασχολούμαστε με αυτούς.

άνθρωποι σ' αυτήν την αλυσό, αλλά θα αποτελέσουν την ανθρωπότητα ενός μελλοντικού Μανβαντάρα και θα ανταμειφθούν γινόμενες "Άνθρωποι" σε μια ολοκληρωτικά ανώτερη αλυσό, παίρνοντας έτσι την Καρμική αποζημίωσή τους. Εδώ υπάρχει μόνο μια μοναδική εξαίρεση, για πολύ σοβαρούς λόγους, για την οποία θα μιλήσουμε στην συνέχεια. Αλλά σ' αυτό οφείλεται και η διαφορά μεταξύ των φυλών.

Έτσι γίνεται φανερό πόσο τέλεια είναι η αναλογία ανάμεσα στην πορεία της Φύσης στο Σύμπαν και στον ξεχωριστό άνθρωπο. Ο άνθρωπος ζει το ζωικό κύκλο του και πεθαίνει. Τα "ανώτερα στοιχεία" του - που στην ανάπτυξη μιας πλανητικής αλυσό αντιστοιχούν στις περιφερόμενες Μονάδες - περνούν στο Ντεβατσάν που αντιστοιχεί στο "Νιρβάνα" και στις καταστάσεις ανάπαυσης που παρεμβάλλονται ανάμεσα σε δυο αλυσό. Τα κατώτερα "στοιχεία" του Ανθρώπου διαλύονται μέσα στον χρόνο και χρησιμοποιούνται ξανά από την Φύση για τον σχηματισμό νέων ανθρώπινων στοιχείων, και η ίδια διαδικασία συμβαίνει κατά την διάλυση και τον σχηματισμό των Κόσμων. Έτσι η αναλογία είναι ο ασφαλέστερος οδηγός για την κατανόηση των Απόκρυφων διδασκαλιών.

Αυτό είναι ένα από τα "επτά μυστήρια της Σελήνης" που έχει τώρα αποκαλυφθεί. Οι Ιάπωνες Γιαμαμπούσι, οι μυστικιστές του τάγματος του Λάο Τσε και οι ασκητές μοναχοί του Κιότο, ονομάζουν τα επτά "μυστήρια", Ζεν-ντο: "επτά πετράδια". Μόνο που οι Ιάπωνες και οι Κινέζοι Βουδιστές ασκητές και μνημένοι είναι - αν αυτό γίνεται - ακόμα πιο επιφυλακτικοί στην αποκάλυψη της "Γνώσης" τους, απ' ό,τι είναι οι Ινδουιστές.

Αλλά δεν πρέπει να αφήσουμε τον αναγνώστη σε άγνοια σχετικά με τις Μονάδες και όσο επιτρέπεται, πρέπει να τον δια φωτίσουμε σχετικά με την φύση τους, χωρίς να υπεισέλθουμε στα ανώτερα μυστήρια, για τα οποία η συγγραφέας κατά κανέναν τρόπο δεν υποκρίνεται ότι γνωρίζει την τελευταία λέξη.

Το Πλήθος των Μονάδων μπορεί, χονδρικά, να διαιρεθεί σε τρεις μεγάλες κατηγορίες:

1. Οι πιο ανεπτυγμένες Μονάδες (οι Σεληνιακοί θεοί ή "Πνεύματα", που στην Ινδία ονομάζονται Πιτρί), των οποίων λειτουργία είναι να περάσουν στον πρώτο Γύρο μέσα από ολόκληρο τον τριπλό κύκλο του ορυκτού, φυτικού και ζωικού βασιλείου στις πιο αιθέριες, λεπτές και στοιχειώδεις μορφές τους, προκειμένου να περιβληθούν και να αφομοιώσουν την φύση της πρόσφατα δημιουργημένης αλυσό. Είναι αυτές που φτάνουν πρώτες στην ανθρώπινη μορφή (αν μπορεί να υπάρξει μορφή στην περιοχή σχεδόν του υποκειμενικού) στην Σφαίρα Α στον πρώτο Γύρο. Επομένως είναι εκείνες που οδηγούν και αντιπροσωπεύουν το ανθρώπινο στοιχείο κατά την διάρκεια του δεύτερου και του τρίτου Γύρου και τελικά αναπτύσσουν τις σκιές τους στην αρχή του Τέταρτου Γύρου για την δεύτερη κατηγορία, ή για κείνες που έρχονται πίσω τους.

2. Οι Μονάδες που φτάνουν πρώτες στην ανθρώπινη κατάσταση κατά την διάρκεια τριών και μισού Γύρων και που πρόκειται να γίνουν άνθρωποι.¹⁹³

3. Οι βραδυπορούντες, οι Μονάδες που είναι καθυστερημένες και οι οποίες ένεκα καρμικών εμποδίων δεν θα φτάσουν καθόλου στο ανθρώπινο στάδιο κατά την διάρκεια αυτού του κύκλου ή Γύρου, εκτός από μια εξαίρεση για την οποία θα μιλήσουμε σε άλλο σημείο, όπως ήδη υποσχεθήκαμε.

Η ανάπτυξη της εξωτερικής μορφής ή σώματος γύρω από την αστρική, παράγεται από τις γήινες δυνάμεις, ακριβώς όπως στην περίπτωση των κατωτέρων βασιλείων, αλλά η ανάπτυξη του εσωτερικού ή πραγματικού ΑΝΘΡΩΠΟΥ είναι καθαρά πνευματική. Δεν πρόκειται πια για το πέρασμα της απρόσωπης Μονάδας μέσα από πολλές και διάφορες μορφές ύλης - προικισμένες στην καλύτερη περίπτωση με ένστικτο και συνείδηση ενός τελείως διαφορετικού πεδίου - όπως συνέβαινε στην περίπτωση της εξωτερικής εξέλιξης· αλλά για ένα ταξίδι της "ψυχής προσκνητή" μέσα από διάφορες καταστάσεις όχι μόνο ύλης αλλά αυτοσυνείδησης και αυτο-αντίληψης, ή αντίληψης από ενόραση (βλέπε τομ. II, Προσθήκη, «Θεοί, Μονάδες και Άτομα»).

Η ΜΟΝΑΔΑ αναδύεται από την κατάσταση πνευματικής και νοητικής ασυνειδησίας και παραλείποντας τα δύο πρώτα πεδία - που βρίσκονται υπερβολικά κοντά στο ΑΠΟΛΥΤΟ, ώστε να επιτρέπουν οποιονδήποτε συσχετισμό με κάτι σε κατώτερο πεδίο - πηγαίνει κατευθείαν στο πεδίο της Νοητικότητας. Αλλά σε ολόκληρο το σύμπαν δεν υπάρχει άλλο πεδίο με ευρύτερο περιθώριο, ή με ευρύτερο πεδίο δράσης στις σχεδόν ατέλειωτες διαβαθμίσεις των αντιληπτικών και ενορατικών ιδιοτήτων του, απ' αυτό το πεδίο, που έχει με την σειρά του ένα κατάλληλο μικρότερο πεδίο για κάθε "μορφή", από την "ορυκτή" μονάδα μέχρι την εποχή που αυτή η μονάδα ανθίζει μέσω εξέλιξης σε μια ΘΕΙΑ ΜΟΝΑΔΑ. Αλλά όλον αυτόν τον καιρό εξακολουθεί να είναι η ίδια Μονάδα, διαφέροντας μόνο στις ενσαρκώσεις της, μέσα στους διαδοχικούς κύκλους μερικής ή ολικής συσκότισης του πνεύματος, ή μερικής ή ολικής συσκότισης της ύλης - δυο πολικές αντιθέσεις - καθώς ανέρχεται στις περιοχές της νοητικής πνευματικότητας, ή κατέρχεται στα βάθη της υλικότητας.

Αλλά ας επιστρέψουμε στον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Εκεί σε σχέση με την τεράστια περίοδο που παρεμβάλλεται ανάμεσα στην ορυκτή εποχή πάνω στην Σφαίρα Α και στην ανθρώπινη εποχή,¹⁹⁴ αναφέρεται:

Η πλήρης ανάπτυξη της ορυκτής εποχής στην σφαίρα Α προετοιμάζει τον δρόμο για την φυτική ανάπτυξη και μόλις αυτή αρχίζει, η ορυκτή ζωική ώθηση κυλάει στην σφαίρα Β. Ύστερα όταν η φυτική ανάπτυξη στην σφαίρα Α ολοκληρώνεται και αρχίζει η ζωική ανάπτυξη, τότε η φυτική ζωική ώθηση κυλάει

193 Είμαστε αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουμε εδώ την παραπλανητική λέξη "Άνθρωποι", και αυτό είναι μια καθαρή απόδειξη του πόσο ελάχιστα είναι ικανές οι ευρωπαϊκές γλώσσες, για να εκφράσουν αυτές τις λεπτές διακρίσεις.

Είναι επόμενο ότι οι "Άνθρωποι" αυτοί δεν μοιάζουν με τους σημερινούς ανθρώπους ούτε στην μορφή, ούτε στην φύση. Γιατί, λοιπόν, μπορεί να ρωτήσει κανείς, τους ονομάζουμε "Άνθρώπους"; Γιατί δεν υπάρχει άλλος όρος σε καμιά Δυτική γλώσσα που να μεταδίδει κατά προσέγγιση το νόημα. Η λέξη "Άνθρωποι" δείχνει τουλάχιστον, ότι αυτά τα όντα ήταν "ΜΑΝΟΥ", σκεπτόμενες οντότητες, όσο και αν διέφεραν από εμάς σε μορφή και νόηση. Αλλά στην πραγματικότητα, από άποψη πνευματικότητας και νόησης, ήταν μάλλον "θεοί" παρά "Άνθρωποι".

Την ίδια δυσκολία της γλώσσας συναντάμε και στην περιγραφή των "σταδίων" μέσα από τα οποία περνάει η Μονάδα. Βέβαια, από μεταφυσική άποψη είναι ανόητο να μιλάμε για την "ανάπτυξη" μιας Μονάδας ή να λέμε ότι αυτή γίνεται "Άνθρωπος". Αλλά οποιαδήποτε προσπάθεια να διατηρήσουμε μια μεταφυσική ακρίβεια νοήματος χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε Δυτική γλώσσα θα απαιτούσε άλλους τόσους τόμους και θα σήμαινε μια συνεχή λεκτική επανάληψη που θα ήταν υπερβολικά κουραστική. Είναι λογικό ότι μια ΜΟΝΑΔΑ δεν μπορεί να προοδεύσει ή να αναπτυχθεί, ούτε καν να επηρεαστεί από τις αλλαγές καταστάσεων μέσα από τις οποίες περνάει. Δεν ανήκει σ' αυτόν τον κόσμο ή πεδίο και μπορεί να συγκριθεί μόνο με ένα ακατάστρεφτο αστέρι θείου φωτός και πυρός, που έχει ριχθεί κάτω στην Γη μας σαν σανίδα σωτηρίας για τις προσωπικότητες στις οποίες διαμένει. Η Προσωπικότητα προσκολλάται σ' αυτό και έτσι, μετέχοντας της θείας του φύσης, κερδίζει την αθανασία. Αν αφεθεί μόνη της η Μονάδα δεν προσκολλάται πουθενά· αλλά, όπως η "σανίδα", παρασύρεται σε μια άλλη ενσάρκωση από το ασυγκράτητο ρεύμα της εξέλιξης.

¹⁹⁴ Ο όρος "Ανθρώπινη εποχή" χρησιμοποιείται εδώ, εξαιτίας της αναγκαιότητας να δώσουμε ένα όνομα σ' αυτό το τέταρτο βασίλειο που ακολουθεί το ζωικό. Αλλά στην πραγματικότητα ο "Άνθρωπος" πάνω στην Σφαίρα Α κατά την διάρκεια του Πρώτου Γύρου δεν είναι Άνθρωπος, αλλά μόνο το πρωτότυπο του η αδιάστατη εικόνα του από τις αστρικές περιοχές.

στην σφαίρα Β και η ορυκτική ώθηση περνάει στην σφαίρα C. Τότε, τελικά, έρχεται η ανθρώπινη ζωική ώθηση στην σφαίρα Α. (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 48-49)

Και το ίδιο συνεχίζεται για τρεις Γύρους, ώσπου επιβραδύνεται και τελικά σταματάει στο κατώφλι της δικής μας Σφαίρας, στον Τέταρτο Γύρο· γιατί τώρα φτάσαμε στην ανθρώπινη περίοδο (των αληθινά φυσικών ανθρώπων), την έβδομη. Αυτό είναι φανερό, γιατί όπως ειπώθηκε, "...υπάρχουν διαδικασίες εξέλιξης που προηγούνται του ορυκτού βασιλείου και έτσι ένα κύμα εξέλιξης, στην πραγματικότητα αρκετά κύματα εξέλιξης, προηγούνται του ορυκτού κύματος στην πορεία του γύρω στις σφαίρες". (*Εσωτερικός Βουδισμός*, σελ. 48-49)

Και τώρα πρέπει να αναφέρουμε απόσπασμα από ένα άλλο άρθρο, "Σχετικά με την Ορυκτική Μονάδα", από το έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 273 και συνέχεια.

Υπάρχουν επτά βασιλεία. Η πρώτη ομάδα περιλαμβάνει τρεις βαθμίδες στοιχειακών ή γεννημένων κέντρων δύναμης - από το πρώτο στάδιο διαφοροποίησής της [από] Μουλαπρακρίτι [ή μάλλον Πραντάνα, πρωταρχική ομογενή ύλη] μέχρι την τρίτη διαβάθμισή της: δηλαδή από την πλήρη έλλειψη συνείδησης μέχρι την ημι-αντίληψη. Η δεύτερη ή ανώτερη ομάδα αγκαλιάζει τα βασίλεια από το φυτικό μέχρι το ανθρώπινο· το ορυκτό βασίλειο αποτελώντας έτσι το κεντρικό σημείο ή σημείο καμπής στις διαβαθμίσεις της "Μοναδικής Ουσίας" θεωρούμενης σαν μια Εξελισσόμενη Ενέργεια. Τρία στάδια [υπο-φυσικά] στην στοιχειακή πλευρά· το ορυκτό βασίλειο· τρία στάδια στην αντικειμενική φυσική¹⁹⁵ πλευρά - αυτοί είναι [οι πρώτοι ή πρωταρχικοί] επτά δεσμοί της εξελικτικής αλύσου.

"Πρωταρχικοί" επειδή είναι προετοιμαστικοί, και αν και στην πραγματικότητα ανήκουν στην φυσική, όμως θα μπορούσαν να περιγραφούν καλύτερα σαν υπο-φυσική εξέλιξη. Η διαδικασία αυτή προκαλεί ένα σταμάτημα στα στάδια της στο Τρίτο, στο κατώφλι του Τετάρτου σταδίου, όταν - πάνω στο πεδίο της φυσικής εξέλιξης - αυτό γίνεται το πρώτο πραγματικά ανθρωπομορφικό στάδιο, σχηματίζοντας έτσι μαζί με τα τρία στοιχειακά βασίλεια, το δέκα, το Σεφίροθικό αριθμό. Ακριβώς σ' αυτό το σημείο αρχίζει:

Μια κάθοδος του πνεύματος μέσα στην ύλη ισοδύναμη με μια άνοδο στην φυσική εξέλιξη. Ένα ξανάνεβασμα από τα έσχατα βάθη της υλικότητας (το ορυκτό) προς την *status quo ante* [την πρότερα κατάσταση], με μια αντίστοιχη διάλυση των χονδροειδών οργανισμών μέχρι το *Νιρβάνα* - το σημείο εξαφάνισης της διαφοροποιημένης ύλης. (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 276.)

Επομένως, γίνεται φανερό γιατί, αυτό που στον *Εσωτερικό Βουδισμό* ονομάζεται σωστά "κύμα εξέλιξης" και ορυκτική, φυτική, ζωική και ανθρώπινη "ώθηση", σταματάει στην πύλη της δικής μας Σφαίρας, στον Τέταρτο κύκλο ή Γύρο. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο είναι που η Κοσμική Μονάδα (Μπούντι) θα ενωθεί και θα γίνει ο φορέας της Ατμικής Ακτίνας, δηλαδή αυτή (η Μπούντι) θα αφυπνιστεί σε μια ενόραση του (Ατμαν) και έτσι θα ανέβει στο πρώτο σκαλοπάτι μιας καινούργιας επταδικής κλίμακας εξέλιξης, η οποία θα την οδηγήσει τελικά στο δέκατο (μετρώντας από τα κάτω προς τα πάνω) του Σεφίροθικού δέντρου, το Στέμμα.

Τα πάντα στο Σύμπαν ακολουθούν μια αναλογία. "Όπως επάνω, έτσι και κάτω", ο Άνθρωπος είναι ο μικρόκοσμος του Σύμπαντος. Αυτό που συμβαίνει στο πνευματικό πεδίο επαναλαμβάνεται στο Κοσμικό πεδίο. Η σύμπληξη ακολουθεί τις γραμμές της αφαίρεσης· αντίστοιχο προς το ανώτερο, πρέπει να είναι το κατώτερο· το υλικό προς το πνευματικό. Έτσι, αντίστοιχα προς το Σεφίροθικό Στέμμα (ή ανώτερη τριάδα) είναι τα τρία στοιχειακά Βασίλεια, τα οποία προηγούνται του Ορυκτού (βλέπε διάγραμμα στην σελ. 277 του βιβλίου *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*), και τα οποία - χρησιμοποιώντας την γλώσσα των Καμπαλιστών - αντιστοιχούν στην Κοσμική διαφοροποίηση με τους κόσμους της μορφής και της ύλης από το Υπερ-Πνευματικό μέχρι το Αρχετυπικό.

¹⁹⁵ Εδώ το "φυσική" σημαίνει διαφοροποιημένη από κοσμικούς σκοπούς και έργο. Αυτή η "φυσική πλευρά", όμως, αν και αντικειμενική για την αντίληψη όντων από άλλα πεδία, είναι εν τούτοις απόλυτα υποκειμενική για μας στο δικό μας πεδίο.

Τι είναι, λοιπόν. Μονάδα; Και ποια σχέση έχει με το Άτομο; Η ακόλουθη απάντηση βασίζεται σε εξηγήσεις που δόθηκαν απαντώντας σ' αυτά τα ερωτήματα στο προαναφερθέν άρθρο: "Σχετικά με την Ορυκτή Μονάδα", που γράφηκε από την συγγραφέα.

Ως προς το δεύτερο ερώτημα η απάντηση ήταν: "Καμιά απολύτως με το άτομο ή μόριο της σύγχρονης επιστημονικής αντίληψης. Δεν μπορεί να συγκριθεί με τον μικροσκοπικό οργανισμό που κατατάχθηκε κάποτε ανάμεσα στους πολυγαστρικούς μικροοργανισμούς και που τώρα θεωρείται σαν φυτό και κατατάσσεται ανάμεσα στα φύκια, ούτε έχει καμιά σχέση με την Μονάδα των Περιπατητικών. Φυσικά ή συστασιακά η ορυκτή μονάδα διαφέρει, βέβαια, από την ανθρώπινη μονάδα η οποία δεν είναι ούτε φυσική, ούτε η σύσταση της μπορεί να εκφραστεί με χημικά σύμβολα και στοιχεία". Με λίγα λόγια ακριβώς όπως η πνευματική Μονάδα είναι Μια, Παγκόσμια, Απεριόριστη και Μεταδιδόμενη, της οποίας οι ακτίνες σχηματίζουν αυτό που εμείς - στην άγνοιά μας - ονομάζουμε "Ατομικές Μονάδες" των ανθρώπων, το ίδιο και η Ορυκτή Μονάδα - όντας στο αντίθετο σημείο του κύκλου - είναι επίσης Μια, και από αυτήν προβάλλουν τα αναρίθμητα φυσικά άτομα, τα οποία η επιστήμη αρχίζει να τα θεωρεί σαν ατομικοποιημένα.

Διαφορετικά, πώς μπορεί κανείς να δικαιολογήσει και να εξηγήσει μαθηματικά την εξελικτική και σπειροειδή πρόοδο των τεσσάρων βασιλείων;... Η "μονάδα" είναι ο συνδυασμός των δυο τελευταίων Αρχών στον άνθρωπο, της 6ης και της 7ης, και αν θέλουμε να μιλήσουμε σωστά, ο όρος "ανθρώπινη μονάδα" ισχύει μόνο για την [διπλή ψυχή (Άτμα-Μπούντι)], και όχι για την ανώτερη πνευματική ζωοποιούσα Αρχή [το Άτμαν, μόνο]. Αλλά επειδή αν χωριστεί από το τελευταίο (Άτμαν) η Πνευματική Ψυχή δεν μπορεί να έχει ύπαρξη, ούτε οντότητα, γι' αυτό ονομάζεται... η Μοναδική [ή μάλλον Κοσμική] Ουσία (αν μπορεί να επιτραπεί ένας τέτοιος όρος) στο ορυκτό, φυτικό και ζωικό, αν και είναι η ίδια μέσα σε όλη την σειρά των κύκλων, από τον κατώτερο στοιχειακό μέχρι το βασίλειο των Ντέβα, όμως διαφέρει στην κλίμακα της προόδου.

Θα ήταν πολύ παραπλανητικό να φανταζόμαστε μια μονάδα σαν μια ξεχωριστή οντότητα που τραβάει αργά τον δρόμο της σε ένα ξεχωριστό μονοπάτι μέσα από τα κατώτερα βασίλεια, και ύστερα από μια ανυπολόγιστη σειρά μεταμορφώσεων ανθίζει σε μια ανθρώπινη ύπαρξη, με λίγα λόγια, ότι η μονάδα ενός Χάμπολντ ανάγεται στη μονάδα ενός ατόμου κεροστίλβης. Αντί να λέμε μια ορυκτή μονάδα, η σωστή φρασεολογία στην φυσική επιστήμη που διαφοροποιεί κάθε άτομο θα ήταν φυσικά, να την ονομάζουμε η Μονάδα που εκδηλώνεται σε εκείνη την μορφή της Πρακρίτι που ονομάζεται ορυκτό βασίλειο. [Το άτομο, όπως παρουσιάζεται στην συνηθισμένη επιστημονική υπόθεση] δεν είναι κάποιο μόριο, που εμψυχώνεται από ένα ψυχικό κάτι και που προορίζεται μετά από αιώνες να ανθίσει σαν ένας άνθρωπος. Αλλά είναι μια συγκεκριμένη εκδήλωση της Συμπαντικής Ενέργειας η οποία δεν έχει ακόμα ατομικοποιηθεί: μια επακόλουθη εκδήλωση της μιας Συμπαντικής Μονάδας. Ο Ωκεανός [της ύλης] δεν διαιρείται στις εν δυνάμει και συστατικές σταγόνες του, παρά μόνο όταν η ορμή της ζωικής-ώθησης φτάσει στο εξελικτικό στάδιο της γέννησης του ανθρώπου. Η τάση προς τον διαχωρισμό σε ατομικές μονάδες είναι βαθμιαία και στα ανώτερα ζώα έρχεται ακριβώς όταν πρέπει. Οι Περιπατητικοί χρησιμοποιούσαν την λέξη Μονάδα για ολόκληρο τον Κόσμο, με την πανθεϊστική έννοια και οι αποκρυφιστές, ενώ αποδέχονται αυτήν την σκέψη χάριν ευκολίας, διαχωρίζουν τα προοδευτικά στάδια της εξέλιξης του Συγκεκριμένου από το Αφηρημένο, βάσει του οποίου η "Ορυκτή [Φυτική, Ζωική, κ.τ.λ.] Μονάδα", είναι μια. Ο όρος εννοεί απλώς ότι το παλιρροιακό κύμα της πνευματικής εξέλιξης περνάει μέσα από το τόξο του κυκλώματος της. Η "Μοναδική Ουσία" αρχίζει, αδιόρατα, να διαφοροποιείται [προς την ατομική συνείδηση] στο φυτικό βασίλειο. Επειδή οι μονάδες - όπως σωστά ορίστηκαν από τον Λάιμπνιτς - είναι μη σύνθετα πράγματα, εκείνο που τις ζωοποιεί στις διαβαθμίσεις της διαφοροποίησής τους που συνιστά ακριβώς την μονάδα, είναι η πνευματική ουσία και όχι η ατομική συσσώρευση που είναι μόνο ο φορέας και το υλικό μέσα στο οποίο δονούνται οι κατώτεροι και οι ανώτεροι βαθμοί διάνοιας. (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 274-275.)

Ο Λάιμπνιτς θεωρούσε τις Μονάδες σαν στοιχειακές και ακστάστρεφτες ενότητες προικισμένες με την δύναμη να δίνουν και να δέχονται σε σχέση με τις άλλες ενότητες, καθορίζοντας έτσι όλα τα πνευματικά και φυσικά φαινόμενα. Αυτός εφεύρε τον όρο ενόραση, ο οποίος μαζί με την νευρική (όχι αντίληψη, αλλά μάλλον) αίσθηση, εκφράζει την κατάσταση της Μοναδικής συνείδησης μέσα σε όλα τα Βασίλεια μέχρι τον Άνθρωπο.

Έτσι ίσως είναι λάθος, από καθαρά μεταφυσική άποψη, να ονομάζουμε το Άτμα-Μπούντι μια ΜΟΝΑΔΑ, αφού από υλιστική άποψη είναι δυαδικό και επομένως σύνθετο. Αλλά επειδή η Ύλη είναι Πνεύμα και το αντίστροφο - και αφού το Σύμπαν και η θεότητα που το εμψυχώνει δεν μπορούν να νοηθούν χωριστά το ένα από το άλλο, έτσι και στην περίπτωση του Άτμα-Μπούντι. Επειδή το δεύτερο είναι ο φορέας του πρώτου, το Μπούντι έχει με το Άτμα την ίδια σχέση, που έχει ο Αδάμ-Κάδμος, ο Καμπαλιστικός Λόγος, με το Αίν-Σοφ, ή η Μουλαπρακρίτι με το Παραμπράχμαν.

Λίγα ακόμα λόγια σχετικά με την Σελήνη.

Τι είναι, λοιπόν, μπορεί να ρωτήσει κανείς, οι "Σεληνιακές Μονάδες", για τις οποίες μόλις μιλήσαμε; Η περιγραφή των επτά τάξεων των Πιτρί θα γίνει αργότερα, αλλά τώρα μπορούν να δοθούν μερικές γενικές εξηγήσεις. Ο καθένας θα πρέπει πια να έχει καταλάβει ότι αυτές είναι Μονάδες οι οποίες, έχοντας τελειώσει τον ζωικό κύκλο τους πάνω στην σεληνιακή άλυσσο - που είναι κατώτερη από την γήινη άλυσσο - ενσαρκώθηκαν σ' αυτήν. Αλλά υπάρχουν και μερικές άλλες λεπτομέρειες που μπορούν να προστεθούν, αν και συνορεύουν υπερβολικά με απαγορευμένο έδαφος για να μπορέσουν να αναλυθούν πλήρως. Η τελευταία λέξη του μυστηρίου α ποκαλύπτεται μόνο στους μνημένους, αλλά μπορεί να αναφερθεί εδώ ότι ο δορυφόρος μας είναι μόνο το χονδροειδές σώμα των αόρατων αρχών του. Ξέροντας λοιπόν ότι υπάρχουν 7 Γαίες, έτσι υπάρχουν και 7 Σελήνες, απ' τις οποίες μόνο η τελευταία είναι ορατή. Το ίδιο ισχύει και για τον Ήλιο, του οποίου το ορατό σώμα ονομάζεται επίσης *Μάγια*, μια αντανά κλάση, όσο και το σώμα του ανθρώπου. "Ο πραγματικός Ήλιος και η πραγματική Σελήνη είναι το ίδιο αόρατα όσο και ο πραγματικός άνθρωπος", λέει ένα αποκρυφιστικό ρητό.

Μπορεί να σημειωθεί, εν παρόδω, ότι οι αρχαίοι δεν ήταν τόσο ανόητοι, σε τελική ανάλυση, όταν εξέφρασαν πρώτοι την ιδέα των "επτά φεγγαριών". Γιατί αν και η ιδέα αυτή θεωρείται τώρα απλώς σαν ένα αστρονομικό μέτρο χρόνου, σε μια πολύ υλιστική μορφή, ωστόσο κάτω απ' αυτό το κέλυφος μπορεί κανείς να αναγνωρίσει τα ίχνη μιας βαθιά φιλοσοφικής ιδέας.

Στην πραγματικότητα η Σελήνη είναι ο δορυφόρος της Γης μόνο από μια άποψη, δηλαδή ότι φυσικά η Σελήνη περιστρέφεται γύρω από την Γη. Αλλά από κάθε άλλη άποψη, η Γη είναι δορυφόρος της Σελήνης και όχι το αντίστροφο. Αν και η δήλωση αυτή μπορεί να φαίνεται εκπληκτική, όμως δεν μένει χωρίς επιβεβαίωση από την επιστημονική γνώση. Το δείχνουν οι παλίρροιες, οι κυκλικές αλλαγές πολλών μορφών ασθeneιών που συμπίπτουν με τις σεληνιακές φάσεις, μπορεί να εντοπιστεί στην ανάπτυξη των φυτών και διακρίνεται καθαρά στο φαινόμενο της ανθρώπινης κύησης και σύλληψης. Η σημασία της Σελήνης και η επίδρασή της πάνω στην Γη αναγνωρίζονταν σε κάθε αρχαία θρησκεία, κυρίως στην ιουδαϊκή, και είχαν σημειωθεί από πολλούς παρατηρητές των ψυχικών και φυσικών φαινομένων. Αλλά όσον αφορά την γνώση της επιστήμης, η δράση της Γης πάνω στην Σελήνη περιορίζεται στην φυσική έλξη η οποία την αναγκάζει να περιστρέφεται στην τροχιά της. Και αν ένας αντιρρησίας επέμενε πως αυτό το γεγονός και μόνο είναι αρκετή απόδειξη ότι η Σελήνη είναι πράγματι ο δορυφόρος της Γης σε άλλα πεδία δράσης, θα μπορούσε κανείς να του απαντήσει ρωτώντας τον αν μια μητέρα, η οποία γυρίζει γύρω από την κούνια προσέχοντας το παιδί της, είναι κατώτερη του ή εξαρτάται απ' αυτό· αν και κατά μια έννοια είναι δορυφόρος του, όμως ασφαλώς είναι πολύ πιο μεγάλη και πιο πλήρως εξελιγμένη από το παιδί που προσέχει.

Έτσι, λοιπόν, η Σελήνη είναι αυτή που παίζει τον μεγαλύτερο και πιο σημαντικό ρόλο, τόσο στον σχηματισμό της ίδιας της Γης, όσο και στην επάνδρωσή της με ανθρώπινα όντα. Οι "Σεληνιακές Μονάδες" ή Πιτρί, οι πρόγονοι του ανθρώπου, γίνονται στην πραγματικότητα ο ίδιος ο άνθρωπος. Είναι οι "Μονάδες" που εισέρχονται στον κύκλο της εξέλιξης στην Σφαίρα Α και περνώντας μέσα από ολόκληρη την άλυσσο των πλανητών, αναπτύσσουν την ανθρώπινη μορφή όπως ειπώθηκε πιο πάνω. Στην αρχή του ανθρωπίνου σταδίου στον Τέταρτο Γύρο πάνω σ' αυτήν την Σφαίρα, "ενσταλάζουν" τα αστρικά διπλά τους από τις "πιθηκοειδείς" μορφές τις οποίες είχαν αναπτύξει κατά τον III Γύρο. Και ακριβώς αυτή η αιθέρια, λεπτή μορφή χρησιμεύει σαν καλούπι γύρω από το οποίο η Φύση δομεί τον φυσικό άνθρωπο. Αυτές οι "Μονάδες" ή "θείοι σπινθήρες" είναι επομένως οι "Σεληνιακοί" πρόγονοι οι ίδιοι οι Πιτρί. Γιατί αυτά τα "Σεληνιακά Πνεύματα" πρέπει να γίνουν "Άνθρωποι", προκειμένου οι "Μονάδες" τους να μπορέσουν να φτάσουν ένα

ανώτερο πεδίο δραστηριότητας και αυτοσυνείδησης, δηλαδή το πεδίο των Μανασαπούτρα, εκείνων που προικίζουν με "νου", τα "άνοα" κελύφη - τα δημιουργημένα και εμπυχωμένα από τους Πιτρί - κατά το τελευταίο τμήμα της Τρίτης Ριζικής Φυλής.

Κατά τον ίδιο τρόπο οι "Μονάδες" ή Εγώ των ανθρώπων του έβδομου Γύρου της Γης μας, όταν οι δικές μας Σφαίρες Α, Β, C, D κ.τ.λ., μεταβιβάζοντας την ζωτική τους ενέργεια θα έχουν εμπυχώσει και έτσι φέρει σε ζωή άλλα λάγια κέντρα προορισμένα να ζήσουν και να δράσουν σε ένα ακόμα ανώτερο πεδίο ύπαρξης κατά τον ίδιο τρόπο, λοιπόν, οι Γήινοι "Πρόγονοι" θα δημιουργήσουν εκείνους που θα γίνουν ανώτεροί τους.

Έτσι γίνεται φανερό πως υπάρχει στην Φύση ένα τριπλό εξελικτικό σχέδιο, για τον σχηματισμό των τριών περιοδικών *ουπάντι* ή μάλλον τρία ξεχωριστά σχέδια εξέλιξης, τα οποία στο σύστημά μας είναι αδιαχώριστα συνυφασμένα και αναμειγμένα σε κάθε σημείο. Αυτά είναι η Μοναδική (ή πνευματική), η διανοητική και η φυσική εξέλιξη. Αυτές οι τρεις είναι οι πεπερασμένες όψεις ή οι αντανakλάσεις στο πεδίο της Κοσμικής Πλάνης του ΑΤΜΑΝ, του έβδομου, της ΜΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.

1. Η Μοναδική, όπως δείχνει και το όνομα, ασχολείται με την ανάπτυξη και την εξέλιξη σε ακόμα ανώτερες φάσεις δραστηριότητας της Μονάδας σε σύνδεση με:

2. Την Διανοητική, που αντιπροσωπεύεται από τους Μανασά-Ντιάνι (τους Ηλιακούς Ντεβά, ή τους Αγκνισβαττά Πιτρί), τους "χορηγούς της διάνοιας και συνείδησης"¹⁹⁶ στον άνθρωπο και:

3. Την Φυσική, που αντιπροσωπεύεται από τις Τσάγια των σεληνιακών Πιτρί, γύρω από τις οποίες η Φύση στερεοποίησε το τωρινό φυσικό σώμα. Το σώμα χρησιμεύει σαν φορέας για την "ανάπτυξη" (για να χρησιμοποιήσουμε μια παραπλανητική λέξη) και την μεταμόρφωση μέσω του Μάνας - και χάρη στην συσσώρευση εμπειριών - του πεπερασμένου σε ΑΠΕΙΡΟ, του παροδικού σε Αιώνιο και Απόλυτο.

Το καθένα απ' αυτά τα τρία συστήματα έχει τους δικούς του νόμους και κυβερνιέται και οδηγείται από διαφορετικές ομάδες των ανώτερων Ντιάνι ή "Λόγων". Το καθένα αντιπροσωπεύεται στην σύσταση του ανθρώπου, του Μικρόκοσμου του μεγάλου Μακρόκοσμου· και η ένωση αυτών των τριών ρευμάτων μέσα του τον κάνει να είναι αυτό το σύνθετο ον.

Η "Φύση", η φυσική εξελικτική Δύναμη, δεν θα μπορούσε ποτέ να αναπτύξει την διάνοια αβοήθητη - μπορεί να δημιουργήσει μόνο "άλογες μορφές", όπως θα δούμε στην "ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣΗ". Οι "Σεληνιακές Μονάδες" δεν μπορούν να προχωρήσουν, γιατί δεν έχουν ακόμα αρκετή επαφή με τις μορφές που δημιούργησε η "Φύση", ώστε να επιτρέψει να "εκφραστούν οι συσσωρευμένες εμπειρίες τους με αυτό το μέσον. Αυτοί που καλύπτουν το χάσμα είναι οι Μανασά-Ντιάνι που αντιπροσωπεύουν την εξελικτική δύναμη της Διάνοιας και του Νου - τον δεσμό ανάμεσα στο "Πνεύμα" και στην "Ύλη" - σ' αυτόν τον Γύρο.

Επίσης πρέπει να θυμόμαστε ότι οι Μονάδες που εισέρχονται στον εξελικτικό κύκλο πάνω στην Σφαίρα Α, στον πρώτο Γύρο, βρίσκονται σε εντελώς διαφορετικά στάδια ανάπτυξης. Έτσι το θέμα γίνεται κάπως πιο περίπλοκο... Ας ανακεφαλαιώσουμε.

Οι πιο ανεπτυγμένες Μονάδες (οι σεληνιακές) φτάνουν στο ανθρώπινο σπερματικό-στάδιο κατά τον πρώτο Γύρο, γίνονται γήινα, αν και πολύ αιθέρια ανθρώπινα όντα προς το τέλος του Τρίτου Γύρου, παραμένοντας σ' αυτήν (την σφαίρα) κατά την διάρκεια της περιόδου "συσκότισης" σαν το σπέρμα για την μελλοντική ανθρωπότητα του Τέταρτου Γύρου και έτσι γίνονται οι πρωτοπόροι της Ανθρωπότητας στην αρχή του τωρινού, Τέταρτου Γύρου. Άλλες φτάνουν στο Ανθρώπινο στάδιο μόνο κατά την διάρκεια μετέπειτα Γύρων, δηλαδή στο δεύτερο, τρίτο, ή στο πρώτο μισό του Τέταρτου Γύρου. Και τέλος οι πιο καθυστερημένες απ' όλες, δηλαδή εκείνες που εξακολουθούν να κατέχουν ακόμα ζωική μορφή μετά το μεσαίο σημείο καμπής του Τέταρτου Γύρου, δεν θα γίνουν καθόλου άνθρωποι κατά την διάρκεια αυτού του Μανβαντάρα. Θα φτάσουν στο κατώφλι της ανθρωπότητας μόνο προς το τέλος του έβδομου Γύρου για να εισαχθούν - με την σειρά τους - σε μια καινούργια άλυσσο μετά τον *παραλάγια* από παλιότερους πρωτοπόρους, τους προγεννήτορες της ανθρωπότητας, ή την Σπερματική Ανθρωπότητα (Σιστά), δηλαδή ανθρώπους που θα βρίσκονται επικεφαλής όλων στο τέλος αυτών των Γύρων.

¹⁹⁶ Βλέπε ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ στον τομ. II.

Ο σπουδαστής δεν χρειάζεται περισσότερες εξηγήσεις σχετικά με τον ρόλο που έπαιξε στο σχέδιο της εξέλιξης η τέταρτη Σφαίρα και ο τέταρτος Γύρος.

Από τα προηγούμενα διαγράμματα, που ισχύουν *mutatis mutandis* [κατά το μάλλον και ήττον] για τους Γύρους, τις Σφαίρες ή τις Φυλές, θα φανεί ότι ο τέταρτος αριθμός μιας σειράς κατέχει μια μοναδική θέση. Αντίθετα από τις άλλες, η Τέταρτη δεν έχει "αδελφή" Σφαίρα στο ίδιο πεδίο μ' αυτήν, και έτσι αποτελεί τον μοχλό της "ισορροπίας" που αντιπροσωπεύεται από ολόκληρη την αλυσό. Είναι η σφαίρα των τελικών εξελικτικών διευθετήσεων, ο κόσμος του καρμικού ζυγού, η Αίθουσα της Δικαιοσύνης, όπου πετυχαίνεται η ισορροπία που καθορίζει τη μελλοντική πορεία της Μονάδας, κατά την διάρκεια των υπόλοιπων ενσαρκώσεων της στον κύκλο. Και γι' αυτό ακριβώς όταν αυτό το κεντρικό σημείο καμπής έχει παρέλθει στον Μεγάλο Κύκλο - δηλαδή μετά το κεντρικό σημείο της Τέταρτης Φυλής στον Τέταρτο Γύρο της Σφαίρας μας - δεν μπορούν πια να εισέλθουν άλλες Μονάδες στο ανθρώπινο βασίλειο. Η πύλη γι' αυτό τον Κύκλο έχει κλείσει και η ισορροπία έχει επιτευχθεί. Γιατί αν ήταν διαφορετικά - δηλαδή αν μια καινούρια ψυχή δημιουργόταν για καθεμιά από τις αναρίθμητες μυριάδες των ανθρώπινων υπάρξεων που έχουν πεθάνει και αν δεν υπήρχε μετενσάρκωση, θα ήταν δύσκολο πράγματι να βρούμε χώρο για τα ασώματα "Πνεύματα", καθώς και να δικαιολογήσουμε την προέλευση και την αιτία του πόνου. Η άγνοια των αποκρυφιστικών δοξασιών και η επιβολή λαθεμένων αντιλήψεων κάτω από τον μανδύα της θρησκευτικής εκπαίδευσης, ευθύνονται για την δημιουργία του υλισμού και του αθεϊσμού σαν μια διαμαρτυρία ενάντια στην βεβαιωμένη θεία τάξη των πραγμάτων.

Η μόνη εξαίρεση στον κανόνα που μόλις αναφέρθηκε είναι οι "βουβές φυλές", των οποίων οι Μονάδες βρίσκονται ήδη στο ανθρώπινο στάδιο, εξαιτίας του γεγονότος ότι αυτά τα "ζώα" είναι μεταγενέστερα - προέρχονται μάλιστα κατά το ήμισυ από τον άνθρωπο - από τους τελευταίους απογόνους τους που είναι τα ανθρωποειδή και οι άλλοι πίθηκοι. Αυτές οι "ανθρώπινες αναπαραστάσεις" είναι στην πραγματικότητα τα παραμορφωμένα αντίγραφα της πρώτης ανθρωπότητας. Αλλά αυτό θα αναλυθεί πλήρως στον επόμενο τόμο του έργου μας.

Όπως λέει και το Σχόλιο:

1. "Κάθε μορφή πάνω στην Γη και κάθε μόριο [άτομο] στο Διάστημα, αγωνίζεται στην προσπάθειά της προς τον αυτο-σηματισμό να ακολουθήσει το μοντέλο που τοποθετήθηκε γι' αυτήν μέσα στον "ΟΥΡΑΝΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ"... Η εισέλιξη και η ενέλιξη [του ατόμου], η εξωτερική και η εσωτερική του αύξηση και ανάπτυξη έχουν όλα τον ίδιο αντικειμενικό σκοπό: τον άνθρωπο - τον άνθρωπο σαν την ανώτερη φυσική και έσχατη μορφή πάνω σ' αυτήν την γη - την ΜΟΝΑΔΑ, στην απόλυτη ολότητα και αφυπνισμένη κατάστασή της: σαν το αποκορύφωμα των θείων ενσαρκώσεων πάνω στην Γη".

2. "Οι Ντιάνι [Πιτρί] είναι εκείνοι που ανέπτυξαν τον ΜΠΟΥΤΑ [διπλό] τους από τον εαυτό τους, κι αυτό το ΡΟΥΠΑ [μορφή] έγινε ο φορέας των μονάδων [έβδομη και έκτη αρχή] που ολοκλήρωσαν τον κύκλο των μεταναστεύσεών τους στους τρεις προηγούμενους Κάλπα [Γύρους]. Έπειτα, αυτά [τα αστρικά διπλά] έγιναν οι άνθρωποι της πρώτης Ανθρώπινης Φυλής του Γύρου. Αλλά δεν ήταν ολοκληρωμένοι και ήταν χωρίς λογική".

Αυτό θα εξηγηθεί στα Βιβλία που ακολουθούν. Στο μεταξύ ο άνθρωπος - ή μάλλον η Μονάδα του - υπήρχε πάνω στην Γη από την αρχή αυτού του Γύρου. Αλλά, μέχρι την δική μας Πέμπτη Φυλή, το εξωτερικό σχήμα που κάλυπτε αυτά τα θεία αστρικά διπλά άλλαζε και στερεοποιόταν με κάθε υποφυλή - ενώ ταυτόχρονα άλλαζε και η φυσική δομή της πανίδας, καθώς έπρεπε να προσαρμόζεται στις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες ζωής πάνω σ' αυτήν την σφαίρα κατά την διάρκεια των γεωλογικών περιόδων του κύκλου σχηματισμού της. Και κατά τον ίδιο τρόπο θα συνεχίσουν να μεταβάλλονται με κάθε Ριζική Φυλή και κάθε κύρια υποφυλή, μέχρι την τελευταία της Έβδομης σ' αυτόν τον Γύρο.

3. "Ο εσωτερικός, τώρα κρυμμένος άνθρωπος, ήταν τότε [στην αρχή] ο εξωτερικός άνθρωπος. Ο απόγονος των Ντιάνι [Πιτρί], ήταν 'ο γιος που έμοιαζε του Πατέρα του'. Όπως ο λωτός που το εξωτερικό του σχήμα παίρνει βαθμιαία την μορφή του προτύπου που βρίσκεται μέσα του, έτσι και η μορφή του ανθρώπου, στην αρχή αναπτύχθηκε από τα μέσα προς τα έξω. Ύστερα από τον κύκλο κατά τον οποίο ο άνθρωπος άρχισε να προδημιουργεί το είδος του, συμφωνά με τον

τρόπο του παρόντος ζωικού βασιλείου, έγινε το αντίθετο. Τώρα το ανθρώπινο έμβρυο ακολουθεί στους μετασχηματισμούς του όλες τις μορφές που πήρε ο φυσικός σκελετός του ανθρώπου μέσα στους τρεις Κάλπα [Γύρους] κατά την διάρκεια των δοκιμαστικών προσπαθειών στον πλαστικό σχηματισμό γύρω από την μονάδα από ύλη που δεν είχε λογική, επειδή ήταν ατελής, στις τυφλές αναζητήσεις του. Στην τωρινή εποχή, το φυσικό έμβρυο είναι ένα φυτό, ένα ερπετό, ένα ζώο πριν γίνει τελικά άνθρωπος, αναπτύσσοντας μέσα του το δικό του αιθερικό αντίστοιχο, με την σειρά του. Στην αρχή ήταν αυτό το αντίστοιχο [αστρικός άνθρωπος] το οποίο, όντας χωρίς λογική, μπλέχτηκε μέσα στο χάος της ύλης".

Αλλά αυτός ο "άνθρωπος" ανήκει στον τέταρτο Γύρο. Όπως δείξαμε, η ΜΟΝΑΔΑ πέρασε, ταξίδεψε και φυλακίστηκε σε κάθε παροδική μορφή μέσα σε κάθε βασίλειο της φύσης κατά την διάρκεια των τριών προηγούμενων Γύρων. Αλλά η μονάδα που είναι ανθρώπινη δεν είναι ο Άνθρωπος. Σ' αυτόν τον Γύρο καμιά ύπαρξη σε κανένα βασίλειο δεν εμψυχώνεται πια από μονάδες που προορίζονται να γίνουν ανθρώπινες στο επόμενο στάδιό τους, παρά μόνο από τα κατώτερα στοιχειακά των αντίστοιχων περιοχών τους. Μόνη εξαίρεση είναι τα ανώτερα θηλαστικά μετά τον άνθρωπο, τα ανθρωποειδή¹⁹⁷ που προορίζονται να πεθάνουν στην δική μας φυλή, όταν οι μονάδες τους θα ελευθερωθούν και θα περάσουν στις αστρικές ανθρώπινες μορφές (ή τα ανώτερα στοιχειακά)¹⁹⁸ της Έκτης και της Έβδομης Φυλής και ύστερα σε κατώτερες ανθρώπινες μορφές¹⁹⁹ στον πέμπτο Γύρο.

Η τελευταία ανθρώπινη Μονάδα ενσαρκώθηκε πριν από την αρχή της 5ης Ριζικής Φυλής. Ο κύκλος της μετεμψύχωσης για την ανθρώπινη μονάδα έχει κλείσει, γιατί βρισκόμαστε στον

¹⁹⁷ Η φύση ποτέ δεν επαναλαμβάνεται, γι' αυτό και τα ανθρωποειδή των ημερών μας δεν υπήρξαν σε καμιά άλλη εποχή, εκτός από τα μέσα της Μειόκαινης περιόδου όταν - όπως όλα τα υβρίδια - άρχισαν να δείχνουν μια τάση που γινόταν όλο και πιο έντονη καθώς περνούσε ο καιρός, να επιστρέψουν στον τύπο του πρώτου γονέα τους, τους μαύρους και κίτρινους γιγαντιαίους Λεμουρο-ατλάντειους. Η αναζήτηση για τον "ελλείποντα κρίκο" είναι μάταιη. Για τους επιστήμονες στο τέλος της έκτης Ριζικής φυλής, ύστερα από δισεκατομμύρια χρόνια, οι σύγχρονες φυλές μας, ή μάλλον τα απολιθώματά τους, θα τους φαίνονται σαν μικροί, ασήμαντοι πίθηκοι, ένα εκλιπόν είδος του γένους Χόμο.

¹⁹⁸ Αυτά τα "Στοιχειακά", με την σειρά τους, θα γίνουν ανθρώπινες Μονάδες, μόνο κατά το επόμενο μεγάλο πλανητικό Μανβαντάρα.

¹⁹⁹ 3. Αυτά τα ανθρωποειδή αποτελούν εξαίρεση γιατί δεν ήταν πρόθεση της Φύσης, αλλά είναι άμεσο προϊόν και δημιουργία του "άνοος" ανθρώπου. Οι ινδοουιστές αποδίδουν θεία καταγωγή στον πίθηκο και στις μαϊμούδες, γιατί οι άνθρωποι της Τρίτης Φυλής ήταν θεοί, από ένα άλλο πεδίο που έγιναν "άνοες" θνητοί. Το θέμα αυτό αναλύθηκε, όσο πιο καθαρά γινόταν, στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* πριν από δώδεκα χρόνια. Στις σελ. 278-279 του τόμ. II ο αναγνώστης παραπέμπεται στους μπραχμάνους, αν θέλει να μάθει τους λόγους για τον σεβασμό που δείχνουν στις μαϊμούδες. Γιατί έτσι (ο αναγνώστης) "ίσως μάθει - αν ο Μπραχμάνος τον κρίνει άξιο για μια εξήγηση - ότι οι Ινδοουιστές βλέπουν στον πίθηκο αυτό που θα ήθελε ο Μάνου: τον μετασχηματισμό των ειδών που άμεσα συνδέεται με αυτόν της ανθρώπινης οικογένειας' έναν μπαστάρτικο κλάδο μορφοποιημένο στο δικό της πριν από την τελική τελειοποίησή της. Μπορεί ακόμα να μάθει, ότι στο μάτια του μορφωμένου "εθνικού" ο πνευματικός ή εσωτερικός άνθρωπος είναι ένα πράγμα, και το γήινο φυσικό περίβλημα του είναι ένα άλλο. Ότι η φυσική φύση, ο μεγάλος συνδυασμός φυσικών συσχετισμών δυνάμεων που σέρνεται συνεχώς προς την τελείωση, έπρεπε να βουλευτεί με το υλικό που είχε πρόχειρο' συνθέτει και διαλύει καθώς προχωράει και τελειώνοντας το επιστέγασμα του έργου της στον άνθρωπο, τον παρουσιάζει αυτόν μόνο σαν τον κατάλληλο ναό για την επισκίαση του θείου Πνεύματος".

Επίσης σε μια υποσημείωση της ίδιας σελίδας αναφέρεται ένα γερμανικό επιστημονικό έργο. Αναφέρει ότι ένας επιστήμονας από το Ανόβερο εξέδωσε πρόσφατα ένα έργο με τον τίτλο *Περί της Αναλύσεως του Είδους μέσω φυσικής Επιλογής* στο οποίο δείχνει με μεγάλη ευστροφία, ότι ο Ντάρβιν είχε ολότελα λαθέψει, ανάγοντας τον άνθρωπο πίσω στον πίθηκο. Αντίθετα, ισχυρίζεται ότι ο πίθηκος είναι εκείνος που αναπτύχθηκε από τον άνθρωπο. Ότι στην αρχή, η ανθρωπότητα, ηθικά και φυσικά, ήταν οι τύποι και τα πρωτότυπα της τωρινής μας φυλής και του ανθρώπινου μεγαλείου, με την ομορφιά της μορφής, την κανονικότητα των χαρακτηριστικών, την κρανιακή ανάπτυξη, την ευγένεια των αισθημάτων, τις ηρωικές παρορμήσεις και την ανωτερότητα των νοητικών συλλήψεων. Αυτή είναι μια καθαρά μπραχμανική, βουδιστική και καμπαλιστική φιλοσοφία. Το βιβλίο του είναι γεμάτο με διαγράμματα, πίνακες κ.τ.λ. Λέει ότι η βαθμιαία πτώση και υποβιβασμός του ανθρώπου, ηθικά και φυσικά, μπορεί εύκολα να ανιχνευτεί μέσω των εθνολογικών μετασχηματισμών ακόμα και μέχρι την εποχή μας. Και όπως ένα τμήμα εκφυλίστηκε ήδη σε πίθηκους, έτσι και ο πολιτισμένος άνθρωπος της σύγχρονης εποχής στο τέλος, κάτω από την δράση του αναπόφευκτου νόμου της αναγκαιότητας, θα ακολουθηθεί από παρόμοιους απογόνους. Αν μπορούμε να κρίνουμε το μέλλον από το παρόν, φαίνεται πράγματι πιθανό ότι ένα τόσο μη πνευματικό και υλιστικό σύνολο, όπως οι φυσικοί μας επιστήμονες, θα καταλήξουν μάλλον πίθηκοι παρά σεραφείμ. Αλλά αν και οι πίθηκοι προέρχονται από τους ανθρώπους, αυτό δεν σημαίνει ότι η ανθρώπινη Μονάδα, που έφτασε κάποτε στο επίπεδο της ανθρωπότητας, θα ενσαρκωθεί ξανά στην μορφή ενός ζώου.

Τέταρτο Γύρο και στην Τέταρτη Ριζική Φυλή. Ο αναγνώστης πρέπει να έχει συνεχώς στο νου του - τουλάχιστον εκείνος που έχει μελετήσει τον *Εσωτερικό Βουδισμό* - ότι οι Στάντζα που ακολουθούν σ' αυτόν τον Τόμο καθώς και στον Τόμο II μιλούν μόνο για την εξέλιξη στον δικό μας Τέταρτο Γύρο. Αυτός είναι ο κύκλος του κρίσιμου σημείου, μετά από τον οποίον η ύλη - έχοντας φτάσει στο κατώτερο βάθος της - αρχίζει να ανοίγει τον δρόμο της προς τα πάνω και να πνευματοποιείται με κάθε καινούρια Φυλή και με κάθε νέο κύκλο. Έτσι, ο μαθητής πρέπει να είναι προσεκτικός, ώστε να μη βλέπει αντίφαση εκεί που δεν υπάρχει· γιατί στον *Εσωτερικό Βουδισμό* αναφέρονταν οι Γύροι γενικά, ενώ εδώ ασχολούμαστε μόνο με τον Τέταρτο, τον τωρινό μας Γύρο. Τότε ήταν το έργο της δημιουργίας, τώρα είναι το έργο της αναδημιουργίας και της εξελικτικής τελείωσης.

Τέλος, για να κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο σχετικά με τις διάφορες και αναπόφευκτες παρανοήσεις, πρέπει να αναφερθούμε σε μια δήλωση στον *Εσωτερικό Βουδισμό* που προκάλεσε μια πολύ μοιραία εντύπωση στο νου πολλών θεοσοφιστών. Μια ατυχής φράση από το προαναφερθέν έργο αναφέρεται συνεχώς για να αποδείξει τον υλισμό της δοξασίας. Στην σελίδα 48 (5ης έκδ.) ο συγγραφέας, αναφερόμενος στην πορεία των οργανισμών πάνω στην Σφαίρα λέει ότι "το ορυκτό βασίλειο δεν θα αναπτύξει πια το φυτικό... ούτε η Γη ήταν ικανή να αναπτύξει τον άνθρωπο από του πίθηκο μέχρι που δέχτηκε μια ώθηση".

Το αν η φράση αποδίδει κυριολεκτικά την σκέψη του συγγραφέα, ή είναι απλώς (όπως νομίζουμε εμείς) ένα *lapsus calami* [λάθος γραφίδας], θα παραμείνει ένα ανοιχτό ερώτημα.

Πράγματι με μεγάλη έκπληξη αναγνωρίσαμε το γεγονός ότι ο *Εσωτερικός Βουδισμός* είχε τόσο λίγο κατανοηθεί από μερικούς θεοσοφιστές, ώστε να τους οδηγήσει να πιστεύουν ότι υποστήριζε απόλυτα τη νταρβινική εξέλιξη, και ειδικά την θεωρία της καταγωγής του ανθρώπου από έναν πιθηκοειδή πρόγονο. Όπως έγραψε ένα μέλος: "Υποθέτω ότι αντιλαμβάνεστε πως τα τρία τέταρτα των θεοσοφιστών, ακόμα και των απλών οπαδών, φαντάζονται ότι, τουλάχιστον όσον αφορά την εξέλιξη του ανθρώπου, ο Νταρβινισμός και η θεοσοφία συμφωνούν απόλυτα". Τίποτε τέτοιο δεν έγινε αντιληπτό, ούτε και υπάρχει απ' όσο γνωρίζουμε στον *Εσωτερικό Βουδισμό* κάποια σαφής απόδειξη γι' αυτό. Είχε δηλωθεί επανειλημμένα ότι η εξέλιξη, όπως διδάσκεται από τον Μάνου και τον Καπίλα, ήταν η βάση των σύγχρονων διδασκαλιών, αλλά ούτε ο αποκρυφισμός ούτε η θεοσοφία υποστήριζαν ποτέ τις παράλογες θεωρίες των σύγχρονων νταρβινιστών πολύ λιγότερο την καταγωγή του ανθρώπου από τον πίθηκο. Γι' αυτό θα πούμε περισσότερα πιο κάτω. Αλλά δεν έχει κανείς παρά να γυρίσει στη σελίδα 57 του *Εσωτερικού Βουδισμού* για να βρει εκεί την δήλωση ότι "ο Άνθρωπος ανήκει σε ένα βασίλειο που είναι αυστηρά ξεχωριστό από εκείνο των ζώων". Με μια τέτοια καθαρή και ανεπιφύλακτη δήλωση μπροστά του, είναι πολύ παράξενο που οποιοσδήποτε προσεχτικός σπουδαστής μπόρεσε να παραπλανηθεί τόσο, εκτός και ήταν έτοιμος να κατηγορήσει τον συγγραφέα για χονδροειδή αντίφαση.

Ο κάθε Γύρος επαναλαμβάνει σε μια ανώτερη κλίμακα το εξελικτικό έργο του προηγούμενου Γύρου. Με εξαίρεση μερικά ανώτερα ανθρωποειδή, όπως μόλις αναφέραμε, η εισροή των Μονάδων, ή εσωτερική εξέλιξη, τελειώνει μέχρι τον επόμενο Μανβαντάρα. Δεν είναι κακό να επαναλάβουμε ξανά ότι, πρώτα πρέπει να απομακρυνθούν οι πλήρως ανεπτυγμένες ανθρωπίνες Μονάδες και μετά να εμφανιστεί πάνω στην Σφαίρα η καινούργια σοδειά υποψηφίων στην αρχή του επομένου κύκλου. Έτσι υπάρχει μια ανάπαυλα και αυτός είναι ο λόγος που κατά την διάρκεια του Τέταρτου Γύρου ο άνθρωπος εμφανίζεται πάνω στην Γη πριν από οποιαδήποτε ζωική δημιουργία, όπως θα περιγραφεί αργότερα.

Αλλά μερικοί υποστηρίζουν ότι ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* σε όλο το έργο του "κήρυσε το νταρβινισμό". Ορισμένα αποσπάσματα αναμφίβολα φαίνεται να υποστηρίζουν αυτή την άποψη. Επί πλέον και μερικοί αποκρυφιστές είναι έτοιμοι να αποδεχθούν σαν μερικώς ορθές τις νταρβινικές υποθέσεις, στις τελευταίες λεπτομέρειες και κανόνες της Εξέλιξης και μετά το κεντρικό σημείο της Τέταρτης Φυλής. Γι' αυτό το οποίο συνέβη, η φυσική επιστήμη δεν μπορεί στην πραγματικότητα να γνωρίζει τίποτε, γιατί τέτοια θέματα βρίσκονται εντελώς έξω από την σφαίρα της έρευνάς της. Αλλά αυτό που οι αποκρυφιστές δεν αποδέχθηκαν ποτέ, ούτε και ποτέ θα το αποδεχθούν, είναι ότι ο άνθρωπος ήταν κάποτε ένας πίθηκος σ' αυτόν ή σε κάποιον άλλον Γύρο· ή ότι θα γίνει ποτέ, οσοδήποτε και αν υπήρξε "πιθηκόμορφος". Αυτό μας το βεβαιώνει η ίδια αυθεντία από την οποία ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* πήρε την πληροφορία του.

Έτσι, σε κείνους που φέρνουν τους αποκρυφιστές αντιμέτωπους με τις ακόλουθες φράσεις του παραπάνω βιβλίου: "Αρκεί να δείξουμε ότι λογικά μπορούμε – και πρέπει, αν θέλουμε να μιλάμε γι' αυτά τα θέματα – να αντιληφθούμε ότι η ζωτική ώθηση που δίνει γέννηση στην ορυκτή μορφή, είναι του ίδιου είδους με την ώθηση που μεταβάλλει μια φυλή πιθήκων σε μια φυλή στοιχειακών ανθρώπων". Σε κείνους που παρουσιάζουν αυτό το απόσπασμα για να αποδείξουν "αναμφισβήτητο νταρβινισμό", οι αποκρυφιστές απαντούν δείχνοντας την εξήγηση του Διδασκάλου ("δασκάλου" του κ. Σίννετ), η οποία αντικρούει τα προηγούμενα, αν είχαν γραφεί με το πνεύμα που τους αποδίδεται. Αντίγραφο της επιστολής αυτής, μαζί με μερικές άλλες, στάλθηκε στην συγγραφέα πριν από δυο χρόνια (1886), με πρόσθετες παρατηρήσεις στο περιθώριο, για να αναφερθούν στην *Μυστική Δοξασία*. Αρχίζει εξετάζοντας την δυσκολία που δοκιμάζει ο Δυτικός σπουδαστής στο να συμβιβάσει ορισμένα στοιχεία, που δόθηκαν προηγούμενα, με την εξέλιξη του ανθρώπου από το ζώο: δηλαδή από το ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο και συμβουλεύει τον σπουδαστή να βασίζεται στο δόγμα της αναλογίας και της αντιστοιχίας. Έπειτα ασχολείται - με το μυστήριο των Ντεβά ακόμα και των θεών, που πρέπει να περάσουν μέσα από στάδια τα οποία συμφωνήθηκε να αναφερθούν σαν "Εμμετάλλωση, Εμφύτωση, Ενζώωση και τελικά Ενσάρκωση", και το εξηγεί υπαινισσόμενος την αναγκαιότητα αποτυχιών ακόμα και στις αιθερικές φυλές των Ντιάνι-Τσόχαν. Σχετικά μ' αυτό λέει:

"Αλλά, επειδή αυτές οι "αποτυχίες" είναι πολύ προχωρημένες και πνευματοποιημένες για να πεταχτούν με την βία από την ντιαντισοχανική τους κατάσταση μέσα στην δίνη μιας νέας πρωταρχικής εξέλιξης μέσω των κατωτέρων βασιλείων..." Και μετά δίνεται μόνο ένας υπαινιγμός σχετικά με το μυστήριο που περιέχεται στην αλληγορία των πεπτωκότων Άσουρα, που θα αναλυθεί και θα εξηγηθεί στον τόμο II. Όταν το Κάρμα τους φτάσει στο στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης, θα πρέπει να το πιουν "μέχρι την τελευταία σταγόνα στο πικρό ποτήρι της ανταπόδοσης. Τότε γίνονται μια ενεργός Δύναμη και αναμιγνύονται με τα Στοιχειακά, ή προχωρημένες οντότητες του καθαρού ζωικού βασιλείου, για να αναπτύξουν σιγά-σιγά τον πλήρη τύπο της ανθρωπότητας".

Αυτοί οι Ντιάνι Τσόχαν, όπως βλέπουμε, δεν περνούν μέσα από τα τρία βασίλεια, όπως κάνουν οι κατώτεροι Πιτρί, ούτε ενσαρκώνονται στον άνθρωπο παρά μόνο μετά την Τρίτη Ριζική Φυλή. Έτσι, όπως αναφέρει η διδασκαλία:

"Ο Άνθρωπος στον Πρώτο Γύρο και στην Πρώτη Φυλή πάνω στην Σφαίρα D, την Γη μας, ήταν μια αιθέρια ύπαρξη (ένας Σεληνιακός Ντιάνι, σαν άνθρωπος), μη διανοητικός αλλά υπερπνευματικός - και αντίστοιχα, σύμφωνα με τον νόμο της αναλογίας, στην Πρώτη Φυλή του Τέταρτου Γύρου. Σε καθεμιά από τις επακόλουθες φυλές και υποφυλές... γίνεται όλο και περισσότερο ένα περικλεισμένο ή ενσαρκωμένο ον, αλλά ακόμα επικρατεί το αιθερικό... Είναι χωρίς φύλο, και, όπως τα ζώα και τα φυτά, αναπτύσσει τερατώδη σώματα αντίστοιχα με το χονδροειδές περιβάλλον του.

II Γύρος. Αυτός (ο Άνθρωπος), είναι ακόμα γιγαντιαίος και αιθερικός αλλά αναπτύσσει ένα πιο σταθερό και πυκνό σώμα - γίνεται ένας πιο υλικός άνθρωπος. Όμως είναι ακόμα περισσότερο πνευματικός παρά διανοητικός (1), γιατί ο νους είναι μια πιο αργή και πιο δύσκολη εξέλιξη απ' ό,τι είναι το φυσικό σώμα...

III Γύρος. Τώρα έχει ένα απόλυτα απτό ή συμπαγές σώμα, αρχικά με την μορφή ενός γιγαντιαίου πιθήκου, και είναι περισσότερο διανοητικός, ή μάλλον πονηρός, παρά πνευματικός. Γιατί, πάνω στο καθοδικό τόξο, έχει τώρα φτάσει ένα σημείο όπου η πρωταρχική πνευματικότητά του έχει χαθεί και έχει επισκιαστεί από την γεννημένη νοητικότητα (2). Κατά το τελευταίο μισό του Τρίτου Γύρου το γιγαντιαίο του ανάστημα μειώνεται και το σώμα του βελτιώνεται σε δομή και ο ίδιος γίνεται ένα πιο λογικό ον, αν και ακόμα εξακολουθεί να είναι περισσότερο ένας πίθηκος παρά ένας Ντεβά... (Όλα αυτά επαναλαμβάνονται σχεδόν επακριβώς στην τρίτη Ριζική Φυλή του Τέταρτου Γύρου).

IV Γύρος. Σ' αυτόν τον Γύρο η διάνοια εμφανίζει μια τεράστια ανάπτυξη. Οι (μέχρι τώρα) βουβές φυλές αποκτούν την (τωρινή) ανθρώπινη ομιλία μας σ' αυτήν την σφαίρα, πάνω στην οποία από την Τέταρτη Φυλή, η γλώσσα τελειοποιείται και η γνώση αυξάνει. Σ' αυτό το κεντρικό σημείο του Τέταρτου Γύρου (όπως και της Τετάρτης Ριζικής, ή Ατλάντειας, φυλής), η ανθρωπότητα περνάει το αξονικό σημείο του μικρότερου μανβανταρικού κύκλου... ο κόσμος ξεχειλίζει από τα αποτελέσματα της διανοητικής δραστηριότητας και της πνευματικής μείωσης..."

Αυτά ήταν από την κυρίως επιστολή, τα όσα ακολουθούν είναι οι μετέπειτα παρατηρήσεις και οι επιπρόσθετες επεξηγήσεις που προστέθηκαν από το ίδιο χέρι με την μορφή υποσημειώσεων.

(1) "... Η αρχική επιστολή περιείχε γενική διδασκαλία – μια "πανοραμική άποψη" – και δεν αναφερόταν σε τίποτε ειδικά... Το να μιλήσουμε για τον "φυσικό άνθρωπο" ενώ περιορίζουμε την δήλωση μόνο στους αρχικούς Γύρους θα σήμαινε επιστροφή πίσω στον θαυμαστό και στιγμιαίο "δερμάτινο χιτώνα"... Αυτό που εννοούσαμε ήταν η πρώτη "Φύση", το πρώτο 'σώμα', ο πρώτος 'νους' στο πρώτο πεδίο αντίληψης, πάνω στην πρώτη Σφαίρα κατά τον πρώτο Γύρο. Γιατί κάρμα και εξέλιξη έχοντας:

'.. κεντραριστεί στον δικό μας κάνουν
τέτοιες παράξενες υπερβολές!
από διαφορετικές Φύσεις²⁰⁰ θαυμάσια αναμειγμένες...'

(2) Αντικατάσταση: αυτός έχει τώρα φτάσει στο σημείο (με αναλογία, και όπως στην Τρίτη Ριζική Φυλή στον Τέταρτο Γύρο) όπου η πρωταρχική πνευματικότητά του (του 'αγγέλου'-ανθρώπου) έχει χαθεί και έχει επισκιασθεί από την γεννημένη ανθρώπινη νοητικότητα, και θα έχεις στα χέρια σου το αληθινό νόημα..."

Αυτά είναι τα λόγια του Διδασκάλου: κείμενο, λέξεις και φράσεις σε παρενθέσεις και επεξηγηματικές υποσημειώσεις. Φαίνεται λογικό ότι πρέπει να υπάρχει τεράστια διαφορά σε όρους τέτοιους, όπως "αντικειμενικότητα" και "υποκειμενικότητα", "υλικότητα" και "πνευματικότητα", όταν οι ίδιοι όροι αναφέρονται σε διαφορετικά πεδία ύπαρξης και αντίληψης. Όλα αυτά πρέπει να θεωρηθούν με την σχετική τους έννοια. Και επομένως δεν χρειάζεται να απορούμε που ένας συγγραφέας, αν αφεθεί στους δικούς του συλλογισμούς, παρ' όλη την έφεσή του να μάθει – αφού είναι σχετικά άπειρος σ' αυτές τις δύσκολες διδασκαλίες – έχει πέσει σε λάθος. Ούτε η διαφορά ανάμεσα στους "Γύρους" και στις "Φυλές" καθορίστηκε ικανοποιητικά στις επιστολές που λήφθηκαν, ούτε προηγούμενα είχε απαιτηθεί κάτι παρόμοιο, αφού ο κοινός Ανατολικός σπουδαστής, θα καταλάβαινε αμέσως την διαφορά. Αντίθετα, για να αναφέρουμε ένα απόσπασμα μιας επιστολής του Διδασκάλου, "οι διδασκαλίες μεταδόθηκαν κάτω από πίεση... Ήταν, κατά κάποιο τρόπο, λαθραία αγαθά... και όταν έμεινα αντιμέτωπος με έναν μόνο παραλήπτη, ο άλλος ο Κ. ...είχε μεπερδέψει και ανακατώσει τόσο πολύ τα χαρτιά, ώστε ελάχιστα είχαν μείνει να ειπωθούν, χωρίς να παραβούμε τον νόμο". Οι θεοσοφιστές, "τους οποίους αφορά", θα καταλάβουν τι εννοεί.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι, μέσα στις "επιστολές" ποτέ δεν αναφέρθηκε τίποτε που να στηρίζει τον ισχυρισμό πως η αποκρυφιστική δοξασία διδάσκει, ή πως οποιοσδήποτε μνημένος πιστεύει, την παράλογη σύγχρονη θεωρία της προέλευσης του ανθρώπου από έναν κοινό πρόγονο με τον πίθηκο: ένα ανθρωποειδές πραγματικά ζωικού είδους, παρά μόνο μεταφορικά. Μέχρι και σήμερα ο κόσμος είναι περισσότερο γεμάτος με "πιθηκοειδείς ανθρώπους" απ' όσο είναι τα δάση με "ανθρωποειδείς πιθήκους". Ο πίθηκος θεωρείται ιερός στην Ινδία γιατί η καταγωγή του είναι πολύ καλά γνωστή στους μνημένους, αν και κρυμμένη κάτω από ένα πυκνό πέπλο αλληγορίας. Ο Χανουμάν είναι γιος της Αντζάνα από τον Παβάν (Βαγιού, "ο θεός του ανέμου"), ένα ζώο που ονομάζεται Κεσάρι, αν και η γενεαλογία του ποικίλλει. Ο αναγνώστης που θα το θυμάται θα βρει, σκόρπια, στον Τόμο II ολόκληρη την εξήγηση αυτής της έξυπνης αλληγορίας. Οι "Ανθρωποι" της Τρίτης Φυλής (που χωρίστηκε) ήταν "θεοί", εξαιτίας της πνευματικότητας και της αγνότητάς τους, αν και χωρίς λογική και στερημένοι από νου σαν άνθρωποι.

Αυτοί οι "Ανθρωποι" της Τρίτης Φυλής - οι πρόγονοι των Ατλάντειων - ήταν το ίδιο πιθηκόμορφοι και διανοητικά "άνοοι" γίγαντες, όπως ήταν και εκείνες οι οντότητες οι οποίες κατά την διάρκεια του Τρίτου Γύρου αντιπροσώπευαν την Ανθρωπότητα. Οι "άνθρωποι" αυτής της Τρίτης Φυλής, ηθικά ανεύθυνοι, ήταν εκείνοι οι οποίοι, μέσω τυχαίας ένωσης με ζωικά είδη κατώτερα απ' τους ίδιους, δημιούργησαν εκείνον τον ελλείποντα κρίκο ο οποίος, αιώνες αργότερα (μόνο κατά την Τριτογενή περίοδο), έγινε ο απομακρυσμένος πρόγονος του πραγματικού πιθήκου, όπως τον βρίσκουμε τώρα στην οικογένεια των πιθηκοειδών.²⁰¹

²⁰⁰ Εδώ εννοούνται οι Φύσεις των επτά ιεραρχιών ή τάξεων των Πιτρί και των Ντιάνι Τσόχαν που συνθέτουν την δική μας φύση και σώμα.

²⁰¹ Και αν αυτό φαίνεται πως έρχεται σε αντίθεση με εκείνη την άλλη δήλωση που δείχνει ότι το ζώο είναι μεταγενέστερο του ανθρώπου, ζητάμε από τον αναγνώστη να μην ξεχνάει ότι αυτό που εννοείται είναι μόνο το

Έτσι, οι πρώτες διδασκαλίες, οσοδήποτε ελλιπείς, ασαφείς και αποσπασματικές δεν διδάσκουν την προέλευση του "άνθρώπου" από τον "πίθηκο". Ούτε ο συγγραφέας του *Εσωτερικού Βουδισμού* την υποστηρίζει πουθενά στο έργο του, αλλά εξαιτίας της τάσης του προς την σύγχρονη επιστήμη χρησιμοποιεί μια γλώσσα η οποία δικαιώνει ίσως ένα τέτοιο συμπέρασμα. Ο άνθρωπος που προηγήθηκε της Τετάρτης, της Ατλάντειας, Φυλής, όσο και αν έμοιαζε σωματικά με έναν "γιγαντιαίο πίθηκο" – "η απομίμηση ενός ανθρώπου που δεν έχει την ζωή ενός ανθρώπου" – ήταν ήδη ένας σκεπτόμενος και ομιλών άνθρωπος. Η "Λεμουρο-ατλάντεια" ήταν μια πολύ πολιτισμένη φυλή και αν δεχτεί κανείς την παράδοση – η οποία είναι καλύτερη ιστορία από την υποθετική φαντασία που φέρει τώρα αυτό το όνομα – ήταν ανώτερη απ' ό,τι είμαστε εμείς με όλες τις επιστήμες και τον υποβαθμισμένο πολιτισμό της εποχής μας: τουλάχιστον οι τελευταίοι Λεμουρο-ατλάντριοι της Τρίτης Φυλής.

Και τώρα μπορούμε να ξαναγυρίσουμε στις Στάντζα.

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – Συνέχεια

5. ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ (*Γύρο, ή περιστροφή της ζωής και της ύπαρξης γύρω από "τους επτά μικρότερους τροχούς"*) (α), ΕΙΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥΣ. ΤΟ ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΑΡΝΗΘΗΚΕ, ΔΥΟ (*τρίτα*) ΥΠΑΚΟΥΣΑΝ.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΕΚΦΩΝΕΙΤΑΙ (β): ΘΑ ΓΕΝΝΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ (*Φυλή*), ΘΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (γ).

Το πλήρες νόημα αυτού του σλόκα μπορεί να κατανοηθεί πλήρως, μόνο αφού διαβάσει κανείς τις λεπτομερείς πρόσθετες εξηγήσεις στην "Ανθρωπογένεση" και τα σχόλια της στον Τόμο II. Ανάμεσα σ' αυτόν τον σλόκα και στον προηγούμενο, τον σλόκα 4 της ίδιας Στάντζα, παρεμβάλλεται τεράστιο χρονικό διάστημα – και τώρα αχνοφέγγει η αυγή και η ανατολή μιας άλλης εποχής. Το δράμα που παίζεται πάνω στον πλανήτη μας βρίσκεται στην αρχή της τετάρτης πράξης του. Αλλά για μια καλύτερη κατανόηση ολόκληρου του έργου, ο αναγνώστης πρέπει να γυρίσει πίσω, πριν μπορέσει να προχωρήσει μπροστά. Γιατί αυτές οι στροφές ανήκουν στην γενική Κοσμογονία που δίνεται στους αρχαϊκούς τόμους ενώ ο Τόμος II θα παρουσιάσει μια λεπτομερή διήγηση της "Δημιουργίας" ή μάλλον του σχηματισμού των πρώτων ανθρωπίνων όντων, που ακολουθήθηκαν από την δεύτερη ανθρωπότητα, και ύστερα από την τρίτη, ή όπως ονομάζονται, "η πρώτη, δεύτερη και τρίτη Ριζική Φυλή". Όπως η στερεά Γη στην αρχή ήταν μια σφαίρα ρευστού πυρός, πύρινης σκόνης και πρωτο-πλασματικού φάσματος, το ίδιο και ο άνθρωπος.

(α) Αυτό που εννοείται με τον χαρακτηρισμό "Τέταρτος" εξηγείται σαν "Τέταρτος Γύρος" μόνο βάσει των Σχολίων. Μπορεί να σημαίνει παρόμοια, τέταρτη "Αιωνιότητα" ή "Τέταρτος Γύρος", ή ακόμα την τέταρτη (την δική μας) Σφαίρα. Γιατί όπως θα δειχθεί επανειλημμένα είναι η τέταρτη Σφαίρα στο τέταρτο ή κατώτερο πεδίο της υλικής ζωής. Και επίσης συμβαίνει να βρισκόμαστε στον Τέταρτο Γύρο, στο μεσαίο σημείο στο οποίο πρέπει να συμβεί η τέλεια ισοροπία ανάμεσα στο Πνεύμα και στην Ύλη.²⁰² Το Σχόλιο εξηγώντας το Σλόκα λέει:

"Οι άγιοι νεανίες (οι θεοί) αρνήθηκαν να πολλαπλασιαστούν και να δημιουργήσουν είδη όμοια με αυτούς, όμοια με το δικό τους είδος. Δεν είναι κατάλληλες μορφές [*ρουπά*] για εμάς. Πρέπει να αναπτυχθούν. Αρνούνται να εισέλθουν στις *τσάγια* [σκιές ή εικόνες] των κατωτέρων τους. Έτσι το εγωιστικό

πλακουντοφόρο θηλαστικό. Εκείνες τις μέρες υπήρχαν ζώα τα οποία η ζωολογία ούτε καν ονειρεύεται. Και οι τρόποι αναπαραγωγής δεν ταυτίζονται με τις απόψεις που έχει πάνω στο θέμα η σύγχρονη φυσιολογία. Δεν είναι καθόλου σκόπιμο να αναφερθούμε ανοιχτά πάνω σε τέτοια θέματα, αλλά εδώ δεν υπάρχει καμιά αντίφαση ή αδυναμία. ²⁰² Όπως θα δούμε, σ' αυτή την περίοδο - κατά την διάρκεια του ανωτέρου σημείου πολιτισμού και γνώσης, καθώς επίσης και ανθρώπινης διανοητικότητας, της τέταρτης, Ατλάντειας, Φυλής - ήταν που εξαιτίας της τελικής κρίσης της φυσιολογικο-πνευματικής διευθέτησης των φυλών, η ανθρωπότητα χωρίστηκε στα (δυο) διαμετρικά αντίθετα μονοπάτια: την ΔΕΞΙΑ και την ΑΡΙΣΤΕΡΗ ατραπό της Γνώσης ή Βιντιά. "Έτσι τα σπέρματα της Λευκής και της Μαύρης Μαγείας σπάρθηκαν εκείνη την εποχή. Τα σπέρματα μένουν αδρανή για λίγο καιρό, για να βλαστήσουν μόνο κατά την διάρκεια της πρώτης περιόδου της Πέμπτης (της δικής μας Φυλής)" (Σχόλιο).

αίσθημα κυριάρχησε από την αρχή, ακόμα και ανάμεσα στους θεούς και έπεσαν κάτω από τον οφθαλμό των Καρμικών Λίπικα".

Θα έπρεπε να υποφέρουν γι' αυτό σε μετέπειτα γεννήσεις. Πώς η τιμωρία έφτασε στους θεούς θα το δούμε στον δεύτερο τόμο.

Είναι παγκόσμια παράδοση ότι πριν από την φυσιολογική "Πτώση", ο πολλαπλασιασμός του είδους, ανθρώπινου ή ζωικού, συνέβαινε μέσω της ΘΕΛΗΣΗΣ των Δημιουργών, ή των απογόνων τους. Ήταν η Πτώση του Πνεύματος στην δημιουργία και όχι η Πτώση του θνητού ανθρώπου. Έχει ήδη αναφερθεί ότι, προκειμένου να γίνει αυτοσυνείδητο, το Πνεύμα πρέπει να περάσει μέσα από κάθε κύκλο ύπαρξης, φτάνοντας στο ανώτερο σημείο του πάνω στην Γη στον Άνθρωπο. Το Πνεύμα *per se* [καθ'αυτό] είναι μια ασυνείδητη αρνητική ΑΦΑΙΡΕΣΗ. Η αγνότητα του είναι έμφυτη, δεν αποκτάται με χάρη - επομένως, όπως ήδη δείξαμε, για να γίνει ένας ανώτερος Ντιάνι Τσόχαν είναι αναγκαίο κάθε Εγώ να φτάσει στην πλήρη αυτοσυνείδηση σαν ανθρώπινη, δηλαδή συνειδητή Οντότητα, που συντίθεται για εμάς στον Άνθρωπο. Οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές που υποστηρίζουν ότι κανένα Πνεύμα δεν μπορεί να ανήκει στην θεία ιεραρχία αν η Ρούαχ (Πνεύμα) δεν ενωθεί με την Νέφες (ζώσα Ψυχή), επαναλαμβάνουν απλώς την ανατολική Εσωτερική διδασκαλία. "Ένας Ντιάνι πρέπει να είναι ένας Ατμα-Μπούντι, μόλις το Μπούντι-Μάνας αποσπασθεί από τον αθάνατο Ατμάν, του οποίου αυτή (η Μπούντι) είναι ο φορέας, ο Ατμάν περνάει στην ΜΗ ΥΠΑΡΞΗ, που είναι απόλυτη Ύπαρξη". Αυτό σημαίνει ότι η καθαρά νιρβανική κατάσταση είναι ένα πέρασμα του Πνεύματος πίσω στην ιδεατή αφηρημένη ιδέα της Υπόστασης που δεν έχει καμιά σχέση με το πεδίο στο οποίο το Σύμπαν μας πραγματοποιεί τον κύκλο του.

(β) "Η κατάρα εκφωνείται", στην περίπτωση αυτή η έκφραση δεν σημαίνει ότι την εκφωνεί κάποια προσωπική Οντότητα, θεός, ή ανώτερο Πνεύμα, αλλά απλώς ότι έχει γεννηθεί η αιτία η οποία δεν μπορεί παρά να παράγει άσχημα αποτελέσματα και ότι τα αποτελέσματα μιας καρμικής αιτίας μπορούν να οδηγήσουν τα "Οντα" που ήρθαν σε αντίθεση με τους νόμους της Φύσης, εμποδίζοντας έτσι την κανονική πρόοδό τους, μόνο με άσχημες ενσαρκώσεις από τις οποίες θα υποφέρουν.

(γ) Το "υπήρξαν πολλοί πόλεμοι", αναφέρεται σε αρκετούς αγώνες διευθέτησης πνευματικής, κοσμικής και αστρονομικής, αλλά κυρίως στο μυστήριο της εξέλιξης του ανθρώπου όπως είναι τώρα. Οι Δυνάμεις - αγνές Ουσίες - "στις οποίες ειπώθηκε να δημιουργήσουν", είναι μια φράση που σχετίζεται με ένα μυστήριο το οποίο εξηγήθηκε, όπως ήδη είπαμε, σε άλλο σημείο. Είναι ένα από τα πιο κρυμμένα μυστικά της Φύσης - αυτό της γέννησης, για την λύση του οποίου οι ανθρωπολόγοι μάταια προβληματίζονται - αλλά επίσης και μια θεία λειτουργία η οποία περιλαμβάνει και εκείνο το άλλο θρησκευτικό, ή μάλλον δογματικό, μυστήριο της "Πτώσης" των Αγγέλων, όπως ονομάζεται. Έτσι όταν εξηγηθεί το νόημα της αλληγορίας, θα αποδειχθεί ότι ο Σατανάς και το επαναστατημένο πλήθος του αρνήθηκαν να δημιουργήσουν φυσικό άνθρωπο, μόνο για να γίνουν οι άμεσοι Σωτήρες και οι Δημιουργοί του "θείου Ανθρώπου". Αλλά όπως θα δείξουμε αργότερα, η συμβολική διδασκαλία είναι κάτι περισσότερο από μυστικιστική και θρησκευτική, είναι καθαρά επιστημονική. Γιατί, αντί να παραμείνει απλώς ένα τυφλό, λειτουργικό όργανο, ωθούμενο και καθοδηγούμενο από τον αβυθομέτρητο ΝΟΜΟ, ο "επαναστάτης" Άγγελος διεκδίκησε και επέβαλε το δικαίωμα της ανεξάρτητης κρίσης και θέλησής του, το δικαίωμα του για ελεύθερη δράση και υπευθυνότητα, μιας και άνθρωπος και άγγελος βρίσκονται παρόμοια κάτω από τον Καρμικό Νόμο.²⁰³

²⁰³ Εξηγώντας τις καμπαλιστικές απόψεις ο συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, λέει για τους Πεπτωκότες Αγγέλους ότι, "Σύμφωνα με την συμβολική διδασκαλία... το Πνεύμα, αντί να είναι ένας απλός, εκτελεστικός πράκτορας του Θεού, έγινε θεληματικό στην αναπτυγμένη και αναπτυσσόμενη δράση του και έτσι, αντικαθιστώντας κατά την εκτίμηση του την θεία επιθυμία με τη δική του θέληση, έπεσε. Έτσι το βασίλειο των πνευμάτων και της πνευματικής δράσης, που προβάλλει και είναι προϊόν της πνευματικής θέλησης, βρίσκεται έξω, είναι αντίθετο και σε αντίθεση με το βασίλειο των ψυχών και της θείας δράσης" (σελ. 233). Μέχρις εδώ καλά, αλλά τι εννοεί ο συγγραφέας όταν λέει πως: "Όταν ο άνθρωπος δημιουργήθηκε ήταν ανθρώπινος στην σύσταση, με ανθρώπινες αρέσκειες, ανθρώπινες ελπίδες και εφέσεις. Από αυτήν την κατάσταση έπεσε, στη ζώδη και άγρια"; Αυτό είναι διαμετρικά αντίθετο με την δική μας Ανατολική διδασκαλία, αλλά ακόμα και την καμπαλιστική άποψη στον βαθμό που την κατανοούμε, αλλά και με την ίδια την Βίβλο. Μοιάζει σαν ο Υλισμός και ο Πραγματισμός να χρωματίζουν την

Και έγινε πόλεμος εν τω ουρανώ. Ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού επολέμησαν κατά του δράκοντα, και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού. Και δεν υπερίσχυσαν, ουδέ ευρέθη πλέον τόπος αυτών εν τω ουρανώ. Και ερρίφθη ο δράκων ο μέγας, ο όφιος ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος, και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, ερρίφθη εις την γην. (Αποκάλυψη ΙΒ΄, 7-9.)

Η καμπαλιστική απόδοση της ίδιας ιστορίας δίνεται στον *Ναζαρηνό Κώδικα*, το κείμενο των Ναζαρηνών, των πραγματικών μυστικιστών χριστιανών του Ιωάννη του Βαπτιστή και των μνημένων του Χριστού. Ο Μπαχάκ-Τζιβά, ο "Πατέρας των Πνευμάτων" διατάχθηκε να κατασκευάσει πλάσματα (να δημιουργήσει). Αλλά επειδή έχει "άγνοια του Όρκου" αποτυχαίνει και φωνάζει σε βοήθεια του τον Πταχίλ, ένα ακόμα πιο αγνό πνεύμα, το οποίο αποτυχαίνει ακόμα χειρότερα. Αυτή είναι μια επανάληψη της αποτυχίας των "Πατέρων", των κυρίων του φωτός που αποτυχαίνουν ο ένας μετά τον άλλον. (Τόμος ΙΙΙ, Στάντζα ΙV, σλόκα 17.)

Θα αναφέρουμε τώρα ένα απόσπασμα από τα προηγούμενα έργα μας:

Τότε εισέρχεται στην σκηνή της δημιουργίας το "πνεύμα"²⁰⁴ [της ονομαζόμενης Γης, ή η Ψυχή την οποία ο Αγ. Ιάκωβος ονομάζει "διαβολική", το κατώτερο τμήμα της Άνιμα Μούντι ή Αστρικού Φωτός]. [Βλέπε τέλος αυτού του σλόκα]... Κατά τους Ναζαρηνούς και τους Γνωστικούς το Πνεύμα ήταν θηλυκό. [Έτσι το πνεύμα της Γης] αντιλαμβάνομενο ότι για τον Πταχίλ,²⁰⁵ τον νεώτατο άνθρωπο (τον έσχατο), η λάμψη "άλλαξε" και ότι αντί για λάμψη υπήρχε "μείωση και βλάβη", αφυπνίζει τον Καραμπτανός,²⁰⁶ "που ήταν δαιμονισμένος και χωρίς λογική και κρίση" και του λέει: "Σήκω, δεσ, η Λάμψη (φως) του Νεώτατου ΑΝΘΡΩΠΟΥ (Πταχίλ) απέτυχε [να παράγει ή να δημιουργήσει ανθρώπους], η μείωση αυτής της Λάμψης είναι φανερή. Σήκω, ξάπλωσε με την ΜΗΤΕΡΑ σου [το πνεύμα], και ελευθερώσου από τα δεσμά που κρατούν εσένα και εκείνους που είναι πιο μεγάλοι από ολόκληρο τον κόσμο". Οπότε μετά ακολουθεί η ένωση της δαιμονισμένης και τυφλής ύλης, καθοδηγούμενης από τις διεισδύσεις του πνεύματος (όχι της θείας πνοής, αλλά του Αστρικού πνεύματος το οποίο με την διπλή ουσία του είναι ήδη χρωματισμένο με ύλη) και αφού η προσφορά της ΜΗΤΕΡΑΣ έγινε δεκτή το Πνεύμα συλλαμβάνει "Επτά Μορφές", τις οποίες ο Ειρηναίος είναι διατεθειμένος να τις θεωρήσει σαν τους επτά *stellares* (πλανήτες), αλλά που αντιπροσωπεύουν τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, τον απόγονο μιας αστρικής ψυχής αποχωρισμένης από την θεία πηγή (πνεύμα) και την ύλη, τον τυφλό δαίμονα της λαγνείας. Βλέποντάς το, ο Πταχίλ απλώνει το χέρι του προς την άβυσσο της ύλης και λέει: "Ας υπάρξει η γη, ακριβώς όπως υπήρξε η κατοικία της Δύναμης". Και βυθίζοντας το χέρι του μέσα στο χάος, το οποίο συμπυκνώνει, δημιούργησε τον πλανήτη μας.²⁰⁷

Ύστερα ο *Ναζαρηνός Κώδικας* (ΙΙ, 233) προχωρεί για να περιγράψει πως ο Μπαχάκ-Τζιβά χωρίστηκε από το Πνεύμα και τα πνεύματα ή άγγελοι από τους επαναστάτες. Ύστερα ο Μάνο (ο μεγαλύτερος),²⁰⁸ που διαμένει με τον μέγιστο ΦΕΡΧΟ, φωνάζει του Κεμπάρ-Τζιβά (που είναι επίσης γνωστός με το όνομα Νεμπάτι-Ιαβάρ μπαρ Ιουφίν-Ιφαφίν), το Πηδάλιο και την Άμπελο της τροφής της ζωής,²⁰⁹ αυτός όντας η τρίτη ζωή και ευσπλαχνιζόμενος τους επαναστάτες και τα

θετική φιλοσοφία, αν και δεν μπορεί να είναι κανείς σίγουρος για το τι εννοεί ο συγγραφέας. Εμείς πάντως προτείνουμε, μια ΠΤΩΣΗ, "από το φυσικό στο υπερφυσικό και το ζωικό" όπου στην περίπτωση αυτή το υπερφυσικό σημαίνει το καθαρώς πνευματικό.

²⁰⁴ Βασισμένοι στον Ειρηναίο, στον Ιουστίνo Μάρτυρα και στον ίδιο τον Κώδικα, ο Ντάνλαπ δείχνει ότι οι Ναζαρηνοί αντιμετώπιζαν το "Πνεύμα" ή μάλλον την ψυχή, σαν μια θηλυκή και Κακή Δύναμη (βλέπε Ντάνλαπ, *Σοντ, ο Υιός του Ανθρώπου*, 1861, σελ. 52, υποσημείωση). Ο Ειρηναίος, κατηγορώντας τους Γνωστικούς για αίρεση, λέει ότι ονόμαζαν τον Χριστό και το Άγιο Πνεύμα σαν άλλο "συζυγικό ζεύγος" που ολοκλήρωνε τον αριθμό των Αιώνων.

²⁰⁵ Ο Πταχίλ ταυτίζεται με το πλήθος των Πιτρί που "δημιούργησαν τον Άνθρωπο" μόνο σαν "κέλυφος". Κατά τους Ναζαρηνούς ήταν ο βασιλιάς του φωτός και ο Δημιουργός· αλλά σ' αυτήν την περίπτωση είναι ο άτυχος Προμηθέας, που αποτυχαίνει να κρατήσει το Ζωντανό Πυρ, το αναγκαίο για τον σχηματισμό της θείας ψυχής, επειδή έχει άγνοια του μυστικού ονόματος (το αλάθητο ή αμεταβίβαστο όνομα των Καμπαλιστών).

²⁰⁶ Το πνεύμα της ύλης και της λαγνείας, "Καμαρούπα" μείον "Μάνας", Νου.

²⁰⁷ Βλέπε Νόρμπεργκ, *Ναζαρηνός Κώδικας* (1815), τόμ. Ι, σελ. 178-179 και Ντάνλαπ, *Σοντ, ο Υιός του Ανθρώπου*, σελ. 51-52.

²⁰⁸ Αυτός ο Μάνο των Ναζαρηνών μοιάζει περιέργως με τον Ινδουιστή Μάνου, τον Ουράνιο Άνθρωπο του *Ριγκ-Βέντα*.

²⁰⁹ "Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατήρ μου είναι ο γεωργός" (Ιωάννη ΙΕ', Ι).

ανόητα πνεύματα, εξαιτίας του μεγαλείου της φιλοδοξίας τους, λέει: "Κύριε των Πνευμάτων²¹⁰ (Αιώνες), δες τι κάνουν τα Πνεύματα [οι επαναστάτες άγγελοι] και για ποιο πράγμα συσκέπτονται! Αυτά λένε: Ας καλέσουμε (*provocemus*) τον κόσμο και ας καλέσουμε τις "Δυνάμεις" σε ύπαρξη. Τα Πνεύματα είναι οι Πρίγκηπες (*principes*). Γιου του Φωτός, αλλά Εσύ είσαι ο Αγγελιαφόρος της Ζωής". (*Ναζαρηνός Κώδικας*, I, 135.)

Και προκειμένου να εξουδετερώσει την επιρροή των επτά "κακώς διατεθειμένων" αρχών, ο απόγονος του Πνεύματος, ΚΕΜΠΑΡ-ΤΖΙΒΑ, ο κραταιός Κύριος της Λάμψης, παράγει επτά άλλες ζωές (τις κύριες αρετές) που λάμπουν με την δική τους μορφή και φως "εκ των άνω" (*Ναζαρηνός Κώδικας*, III, 61) και έτσι επαναφέρει την ισορροπία ανάμεσα στο καλό και στο κακό, στο φως και στο σκοτάδι. (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. I, σελ. 301.)

Εδώ βρίσκει κανείς μια επανάληψη του πρώτου αλληγορικού, δυαδικού συστήματος, όπως το ζωροαστρικό και ανακαλύπτει ένα σπέρμα των δογματικών και δυαδικών θρησκειών του μέλλοντος, ένα σπέρμα που αναπτύχθηκε σε τόσο μεγάλο δέντρο στον εκκλησιαστικό χριστιανισμό. Είναι ήδη το περίγραμμα των δυο "Υπέρτατων": του θεού και του Σατανά. Αλλά στις Στάντζα δεν υπάρχει καμιά τέτοια ιδέα.

Οι περισσότεροι από τους Δυτικούς χριστιανούς Καμπαλιστές - κυρίως ο Ελιφάς Λεβί - στην επιθυμία τους να συμβιβάσουν τις απόκρυφες επιστήμες με τα εκκλησιαστικά δόγματα, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φτιάξουν από το "Αστρικό Φως" μόνο και κυρίως το Πλήρωμα των πρώτων Εκκλησιαστικών Πατέρων, την κατοικία του Πλήθους των Πεπτωκότων Αγγέλων, των "Αρχών" και των "Δυνάμεων". Αλλά το Αστρικό Φως, αν και είναι μόνο η κατώτερη όψη του Απόλυτου, είναι όμως διπλό. Είναι η Άνιμα Μούντι και δεν πρέπει ποτέ να θεωρείται διαφορετικά, εκτός μόνο για καμπαλιστικούς σκοπούς. Η διαφορά που υφίσταται ανάμεσα στο "φως" της και στο "Ζωντανό Πυρ" της πρέπει να υπάρχει πάντα στον νου του ενορατικού και του "ψυχικού". Η ανώτερη όψη, χωρίς την οποία μπορούν να παραχθούν μόνο πλάσματα της ύλης από το Αστρικό Φως, είναι αυτό το Ζωντανό Πυρ και είναι η Έβδομη Αρχή. Στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. I, σελ. 301, υποσ.) σε μια πλήρη περιγραφή του, αναφέρεται:

Το Αστρικό Φως, ή Άνιμα Μούντι, είναι διπλό και δισεξουαλικό. Το [ιδεατό] αρσενικό μέρος του είναι καθαρώς θείο και πνευματικό, είναι η Σοφία [είναι Πνεύμα ή Πούρουσα], ενώ το θηλυκό τμήμα του (το Πνεύμα των Ναζαρηνών) χρωματίζεται, κατά μια έννοια, από την ύλη [είναι πράγματι ύλη], και επομένως είναι εξαρχής κακό. Είναι η ζωική αρχή κάθε εμβίου όντος και παρέχει την αστρική ψυχή, το ρευστό περίπνευμα, σε ανθρώπους, ζώα, πτηνά και κάθε ζωντανό πράγμα. Τα ζώα έχουν [μέσα τους] μόνο το [κρυμμένο] σπέρμα της ανώτερης αθάνατης ψυχής... [Αυτό] δεν θα αναπτυχθεί, παρά μόνο μέσα από μια σειρά αμέτρητων εξελίξεων μια πορεία της οποίας το δόγμα περιέχεται στο καμπαλιστικό αξίωμα: "Η πέτρα γίνεται ένα φυτό· το φυτό, ένα ζώο· το ζώο, ένας άνθρωπος· ο άνθρωπος, ένα πνεύμα και το πνεύμα, ένας θεός".

Όταν γράφτηκε η *Ισιδα Αποκαλυμμένη* δεν εξηγήθηκαν οι επτά αρχές των Ανατολικών μυημένων, παρά μόνο οι τρεις καμπαλιστικές Όψεις της ημι-εξωτερικής Καμπάλα.²¹¹ Αλλά αυτές περιέχουν την περιγραφή της μυστικής φύσης της πρώτης ομάδας των Ντιάνι Τσόχαν στην regimes ignis, την περιοχή και τον "νόμο (ή κυβέρνηση) του πυρός", η οποία ομάδα διαιρείται σε τρεις τάξεις, που συντίθενται από την πρώτη, σχηματίζοντας έτσι το τέσσερα ή την "Τετρακτύ".²¹² Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τα Σχόλια, θα ανακαλύψει την ίδια διαβάθμιση και στην φύση των αγγέλων, δηλαδή από το παθητικό προς το ενεργό, όπου τα τελευταία αυτά Όντα βρίσκονται τόσο κοντά στο στοιχείο Αχαμκάρα (την περιοχή ή πεδίο όπου αρχίζει να διακρίνεται η εγωικότητα ή το αίσθημα του εγώ είμαι), όσο τα πρώτα βρίσκονται κοντά στην αδιαφοροποίητη ουσία. Τα μεν είναι Άρουπα, άυλα, τα δε είναι Ρουπά, υλικά.

Στο βιβλίο *Ισιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. II, σελ. 183 και συνέχεια) εξετάζονται λεπτομερειακά τα φιλοσοφικά συστήματα των Γνωστικών και των πρώτων Ιουδαίων χριστιανών, των Ναζαρηνών

²¹⁰ Κατά τους Γνωστικούς ο Χριστός καθώς και ο Μιχαήλ, που από ορισμένες απόψεις είναι ταυτόσημος με αυτόν, ήταν ο "Αρχηγός των Αιώνων".

²¹¹ Βρίσκονται, όμως, στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*.

²¹² Βλέπε Σχόλια στην Στάντζα VII.

και των Εβιονιτών. Αυτά δείχνουν τις απόψεις που επικρατούσαν εκείνη την εποχή για τον Ιεχωβά, έξω από τον κύκλο των Μωυσαϊκών Ιουδαίων. Σύμφωνα με τους Γνωστικούς ταυτιζόταν μάλλον με την κακή, παρά με την καλή αρχή. Γι' αυτούς ήταν ο Ιαλνταμπαόθ, "ο γιος του Σκότους" του οποίου η μητέρα, η Σοφία-Αχαμόθ, ήταν η κόρη της Σοφίας, της θείας Σοφίας (το θηλυκό Άγιο Πνεύμα των πρώτων χριστιανών), το Ακασά,²¹³ ενώ η Σοφία-Αχαμόθ αντιπροσώπευε το κατώτερο Αστρικό Φως ή Αιθέρα. Ο Ιαλνταμπαόθ,²¹⁴ ή Ιεχωβά, είναι απλώς ένας από τους Ελοΐμ, τα επτά δημιουργικά Πνεύματα, και μια από τις κατώτερες Σεφιρόθ. Παράγει από τον εαυτό του επτά άλλους θεούς, "Αστρικά Πνεύματα" (ή τους σεληνιακούς προγόνους),²¹⁵ γιατί αυτοί είναι όλοι ίδιοι.²¹⁶ Είναι όλοι σύμφωνα με τη δική του εικόνα (τα "Πνεύματα του Προσώπου"), και αντανακλάσεις ο ένας του άλλου· και αποβαίνουν σκοτεινότεροι και πιο υλικοί, καθώς κατέρχονται διαδοχικά από τον δημιουργό τους. Επίσης διαμένουν σε επτά περιοχές που είναι διευθετημένες σαν μια κλίμακα, καθώς οι βαθμίδες της κατηφορίζουν και ανηφορίζουν στην κλίμακα του πνεύματος της ύλης.²¹⁷ Σύμφωνα με τους Παγανιστές και τους χριστιανούς, με τους Ινδούς και τους Χαλδαίους, με τους Έλληνες και τους Ρωμαιοκαθολικούς – με ελαφρές διαφορές των κειμένων στην ερμηνεία τους – αυτοί ήταν τα Πνεύματα των επτά πλανητών, καθώς και των επτά πλανητικών σφαιρών της δικής μας επταδικής αλύσου, από τις οποίες η Γη είναι η κατώτερη (βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. II, σελ. 186.). Αυτό συνδέει τα "Αστρικά" και "Σεληνιακά" Πνεύματα με τους ανώτερους πλανητικούς Αγγέλους και τους Σαπταρίσι (τους επτά Ρίσι των Άστρων) των Ινδουιστών σαν κατώτεροι Άγγελοι (Αγγελιαφόροι) αυτών των "Ρίσι", οι εκπορεύσεις τους στην κατερχόμενη κλίμακα. Τέτοιοι, κατά την γνώμη των φιλοσοφημένων Γνωστικών, ήταν ο θεός και οι Αρχάγγελοι που λατρεύονται τώρα από τους χριστιανούς! Οι "Πεπτωκότες Άγγελοι" και ο μύθος του "Πολέμου στον Ουρανό", είναι έτσι καθαρά παγανιστικής προέλευσης και έρχεται από την Ινδία μέσω Περσίας και Χαλδαίας. Στον χριστιανικό κανόνα, η μόνη αναφορά σ' αυτόν βρίσκεται στην Αποκάλυψη ΙΒ', όπως αναφέρθηκε προηγούμενα.

Έτσι ο "ΣΑΤΑΝΑΣ", μόλις πάγουμε να τον βλέπουμε με το προκατειλημμένο, δογματικό και αφιλοσόφητο πνεύμα των Εκκλησιών, μεταβάλλεται στην μεγάλωψυχη εικόνα ενός, ο οποίος έφτιαξε από τον γήινο έναν θείο ΑΝΘΡΩΠΟ· που του έδωσε, μέσω του μεγάλου κύκλου του Μαχακάλπα τον νόμο του Πνεύματος της Ζωής και τον ελευθέρωσε από το Αμάρτημα της Άγνοίας και επομένως από τον θάνατο.²¹⁸

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – Συνέχεια

6. ΟΙ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΙ ΤΡΟΧΟΙ ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΝΩ (α)... ΟΙ ΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΓΕΜΙΣΑΝ ΤΟ ΟΛΟ (τον Κόσμο)²¹⁹ ΕΓΙΝΑΝ ΜΑΧΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑ. ΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΧΕΣ ΠΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ· ΕΝΩ ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΕΜΦΑΝΙ ΖΟΤΑΝ ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΟΤΑΝ ΣΥΝΕΧΩΣ (β).²²⁰

²¹³ Το αστρικό φως έχει με το Ακασά και την Άνιμα Μούντι την ίδια σχέση που έχει ο Σατανάς με την θεότητα. Είναι ένα και το αυτό πράγμα, ιδωμένο από δυο όψεις: την πνευματική και την ψυχική - την υπερ-αιθερική ή συνδετικό κρίκο ανάμεσα στην ύλη και στο καθαρό πνεύμα, και την φυσική. Για την διαφορά ανάμεσα στον νου, την ανώτερη θεία σοφία και στην ψυχή, την κατώτερη και γήινη, βλέπε Ιάκωβος Γ' 15-17. Βλέπε επίσης Τμήμα XI, "Ο Δαίμονας είναι Θεός Ανεστραμμένος".

²¹⁴ Ιαλνταμπαόθ είναι ένα σύνθετο όνομα που αποτελείται από την λέξη *Ιάλντα*, που σημαίνει παιδί και από την λέξη *μπαόθ*, που σημαίνει χάος, έκταση, αδειοσύνη, κενό ή ερημιά. Δηλαδή, το παιδί το γεννημένο από το αυγό του Χάους, όπως ο Μπράχμα.

²¹⁵ Η σύνδεση του Ιεχωβά με την Σελήνη στην Καμπάλα, είναι πολύ γνωστή στους μελετητές.

²¹⁶ Για τους Ναζαρηνούς βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. II, σελ. 131 και 132, οι γνήσιοι οπαδοί του αληθινού Χριστού ήταν όλοι Ναζαρηνοί και χριστιανοί και ήταν αντίθετοι των μετέπειτα χριστιανών.

²¹⁷ Βλέπε ανωτέρω, στο Διάγραμμα Νο 2 του σεληνιακού δακτυλίου με τους επτά κόσμους, όπου - όπως και σε κάθε άλλη αλύσο - οι ανώτεροι κόσμοι είναι πνευματικοί, ενώ οι κατώτεροι, είτε πρόκειται για την Σελήνη, την Γη, ή για οποιοδήποτε άλλον πλανήτη, είναι σκοτεινιασμένοι από την ύλη.

²¹⁸ Βλέπε το κομμάτι σχετικά με το Σατανά, Τμήμα XI.

²¹⁹ Θυμίζουμε στον αναγνώστη ότι στις Στάντζα η λέξη Κόσμος συχνά σημαίνει μόνο το δικό μας Ηλιακό Σύστημα, και όχι το Άπειρο Σύμπαν.

²²⁰ Αυτό είναι καθαρά αστρονομικό.

(α) Εδώ, αφού τελειώσαμε προς το παρόν με τα δευτερεύοντα θέματα - τα οποία, όσο και αν διασπούν την ροή της διήγησης, είναι απαραίτητα για την διαφώτιση του όλου θέματος - ο αναγνώστης πρέπει να επιστρέψει πάλι πίσω στην Κοσμογονία. Η έκφραση οι "παλιότεροι τροχοί", αναφέρεται στους κόσμους ή Σφαίρες της δικής μας αλύσου, όπως ήταν κατά την διάρκεια των "προηγούμενων Γύρων". Η Στάντζα αυτή, όταν εξηγείται εσωτερικά, βρίσκεται ενσωματωμένη πλήρως στα καμπαλιστικά έργα. Μέσα σ' αυτά περιέχεται ολόκληρη η ιστορία της εξέλιξης αυτών των αμέτρητων Σφαιρών που δημιουργούνται μετά από έναν περιοδικό *Πραλάγια*, ξαναδομημένες από παλιό υλικό σε νέες μορφές. Οι προηγούμενες Σφαίρες διαλύονται και επανεμφανίζονται μεταμορφωμένες και τελειωμένες για μια νέα φάση ζωής. Στην Καμπάλα, οι κόσμοι παρομοιάζονται με τις σπίθες που ξεπετιούνται κάτω από το σφυρί του μεγάλου Αρχιτέκτονα - ΝΟΜΟΥ, του νόμου που κυβερνάει όλους τους μικρότερους Δημιουργούς.

Το παρακάτω συγκριτικό Διάγραμμα δείχνει την ταυτότητα ανάμεσα στα δύο συστήματα, το καμπαλιστικό και το Ανατολικό. Τα τρία πρώτα είναι τα τρία ανώτερα πεδία συνείδησης, που και στις δυο σχολές, αποκαλύπτονται και εξηγούνται μόνο στους μυημένους, τα κατώτερα αντιπροσωπεύουν τα τέσσερα κατώτερα πεδία· από τα οποία το κατώτερο είναι το δικό μας πεδίο, ή το ορατό Σύμπαν.

Αυτά τα επτά πεδία αντιστοιχούν στις επτά καταστάσεις συνείδησης στον άνθρωπο. Είναι επομένως δικό του έργο να συντονίσει τις τρεις ανώτερες καταστάσεις μέσα του με τα τρία ανώτερα πεδία του Κόσμου. Αλλά πριν επιχειρήσει να τα συντονίσει, πρέπει να σφυπνίσει σε ζωή και δραστηριότητα τις τρεις "έδρες". Αλλά πόσοι είναι αυτοί που μπορούν να φτάσουν σε μια έστω και επιφανειακή κατανόηση της Άτμα-Βιντιά (Πνευματικής Γνώσης) ή αυτού που οι Σούφι ονομάζουν Ρουχανί! Στην Στάντζα VII αυτού του τόμου, στο Σλόκα 3, ο αναγνώστης θα βρει μια ακόμα καθαρότερη ερμηνεία των προηγούμενων στο Σχόλιο πάνω στον Σαπταπάρνα: τον άνθρωπο-φυτό. Βλέπε επίσης το Τμήμα μ' αυτό το όνομα στον Τόμο IV, σελ. 249 και συνέχεια.

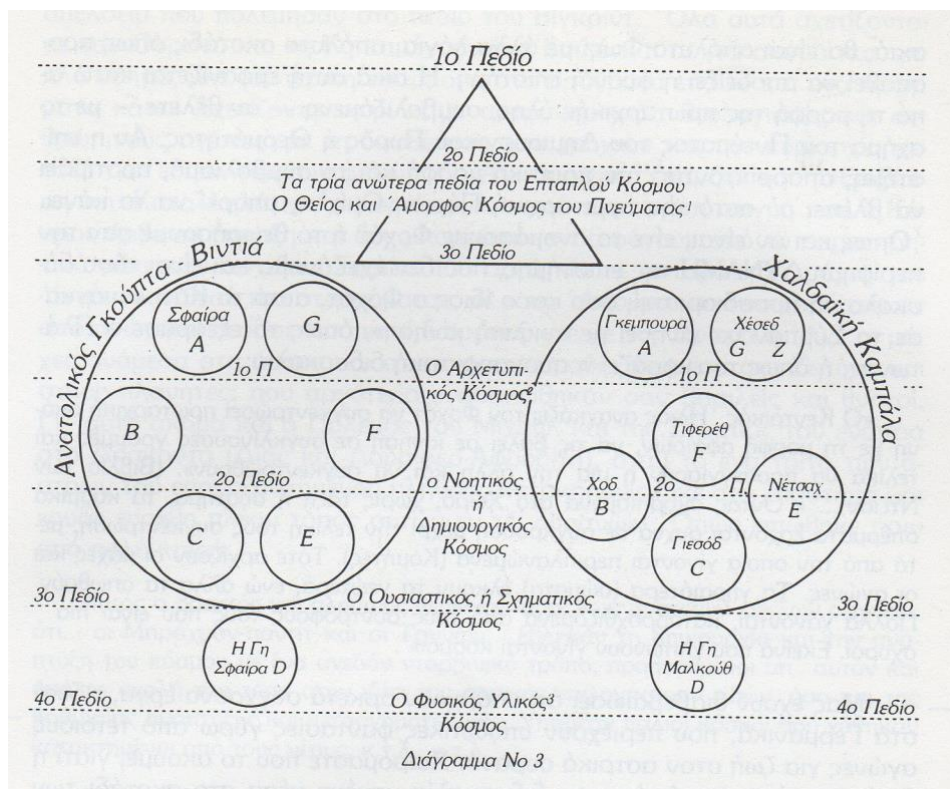
(β) "Το σπέρμα εμφανίζεται και επανεμφανίζεται συνεχώς". Εδώ η λέξη "Σπέρμα" σημαίνει το "Κοσμικό-σπέρμα", που από την επιστήμη θεωρείται σαν υλικά μόρια σε μια υπερβολικά εκλεπτυσμένη κατάσταση, ενώ οι αποκρυφιστές φυσικοί τα θεωρούν σαν "Πνευματικά μόρια", δηλαδή υπεραισθητή ύλη που υπάρχει σε μια κατάσταση πρωταρχικής διαφοροποίησης.²²¹ Στην θεογονία, κάθε Σπέρμα είναι ένας αιθέριος οργανισμός από τον οποίο αναπτύσσεται αργότερα μια ουράνια ύπαρξη, ένας θεός.

Στην "αρχή" αυτό που στην μυστική φρασεολογία ονομάζεται "Κοσμική Επιθυμία" αναπτύσσεται σε απόλυτο Φως. Φως, λοιπόν, χωρίς ούτε μια σκιά, θα είναι απόλυτο Φως: με άλλα λόγια, απόλυτο σκοτάδι, όπως προσπαθεί να αποδείξει η φυσική επιστήμη. Η σκιά αυτή εμφανίζεται κάτω από την μορφή της πρωταρχικής ύλης, συμβολιζόμενη - αν θέλετε - με το σχήμα του Πνεύματος του Δημιουργικού Πυρός ή θερμότητας. Αν η επιστήμη, απορρίπτοντας την ποιητική μορφή και τον συμβολισμό, προτιμάει να βλέπει σ' αυτό την πρωταρχική Πύρινη Ομίχλη, μπορεί να το κάνει. Όπως και αν είναι, είτε το ονομάσουμε Φοχάτ ή το θεωρήσουμε σαν την περίφημη ΔΥΝΑΜΗ της επιστήμης, που δεν έχει όνομα και είναι τόσο δύσκολο να προσδιοριστεί, όσο και ο ίδιος ο Φοχάτ, αυτό το Κάτι "ανάγκασε το Σύμπαν να κινηθεί με κυκλική κίνηση", όπως το εξέφρασε ο Πλάτωνας, ή όπως το εκφράζει η αποκρυφιστική διδασκαλία:

²²¹ Για να δει και να εκτιμήσει την διαφορά - το τεράστιο χάσμα που χωρίζει την γήινη ύλη από τις λεπτότερες διαβαθμίσεις της υπεραισθητής ύλης - κάθε αστρονόμος, κάθε χημικός και φυσικός θα έπρεπε να είναι, τουλάχιστον, ψυχομέτρης και θα όφειλε να είναι ικανός να νιώσει ο ίδιος αυτήν την διαφορά, την οποία τώρα αρνείται να πιστέψει. Η κ. Ελίζαμπεθ Ντέντον, μια από τις πιο μορφωμένες και επίσης τις πιο υλιστρίες και σκεπτικίστριες γυναίκες της εποχής της - σύζυγος του καθηγητού Ντέντον, του γνωστού Αμερικανού γεωλόγου και συγγραφέα του έργου *Η Ψυχή των Πραγμάτων* - ήταν παρ' όλα αυτά και θαυμάσια ψυχομέτρης. Σε ένα από τα πειράματά της, όταν ακούμπησε στο μέτωπο της ένα κομμάτι μετεωρίτη κλεισμένο σε έναν φάκελλο, χωρίς να ξέρει η ίδια το περιεχόμενο του, περιέγραψε τα ακόλουθα:

"Τι μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που εμείς αναγνωρίζουμε σαν ύλη εδώ και εκείνο που μοιάζει σαν ύλη εκεί! Στην μια τα στοιχεία είναι τόσο χονδροειδή και τόσο ανώμαλα ώστε απορώ πώς τα αντέχουμε, πολύ περισσότερο που επιθυμούμε να συνεχίσουμε την σχέση μας μ' αυτήν. Στην άλλη, τα στοιχεία είναι τόσο εκλεπτυσμένα, είναι τόσο απαλλαγμένα απ' αυτές τις μεγάλες ανωμαλίες που χαρακτηρίζουν τα στοιχεία εδώ, που δεν μπορώ παρά να χαρακτηρίσω αυτά σαν πολύ πιο πραγματική ύπαρξη" (Τόμ.: III, σελ. 346).

"Ο Κεντρικός Ήλιος αναγκάζει τον Φοχάτ να συγκεντρώσει πρωταρχική σκόνη με την μορφή σφαιρών, να τις βάλει σε κίνηση σε συγκλίνουσες γραμμές και τελικά να προσεγγίσουν η μια την άλλη και να συγκεντρωθούν". (Βιβλίο των Ντζιαν)... "Όντας σκορπισμένα στο Χώρο, χωρίς τάξη ή σύστημα, τα κοσμικά σπέρματα έρχονται συχνά σε σύγκρουση μέχρι την τελική τους συγκέντρωση, μετά από την οποία γίνονται περιπλανώμενα (Κομήτες). Τότε αρχίζουν οι μάχες και οι αγώνες. Τα γηραιότερα (σώματα) έλκουν τα νεώτερα, ενώ άλλα τα απωθούν Πολλά χάνονται, καταβροχθιζόμενα από τους συντρόφους τους που είναι πιο οχυροί. Εκείνα που γλιτώνουν γίνονται κόσμοι".²²²

Σημειώσεις σχήματος:

1. Το 'Αρουπα, ή "άμορφο", εκεί όπου οι μορφές παύουν να υπάρχουν στο αντικειμενικό πεδίο.
2. Η λέξη "Αρχετυπικός" δεν πρέπει εδώ να παίρνεται με το νόημα που της έδιναν οι Πλατωνιστές, δηλαδή του κόσμου όπως υπήρχε στον Νου της θεότητας· αλλά με την έννοια του κόσμου που δημιουργήθηκε σαν ένα πρώτο μοντέλο, για να ακολουθηθεί και να βελτιωθεί από τους κόσμους που τον διαδέχονται φυσικά, αν και υποβαθμίζεται σε αγνότητα.
3. Αυτά είναι τα τέσσερα κατώτερα πεδία της Κοσμικής Συνείδησης, ενώ τα τρία ανώτερα πεδία είναι ασύλληπτα για την ανθρώπινη διάνοια στον βαθμό που έχει αναπτυχθεί μέχρι τώρα. Οι επτά καταστάσεις της ανθρώπινης συνείδησης ανήκουν σε ένα εντελώς διαφορετικό θέμα.

Μας έχουν διαβεβαιώσει ότι υπάρχουν αρκετά σύγχρονα έργα, ειδικά στα Γερμανικά, που περιέχουν υποθετικές φαντασίες γύρω από τέτοιους αγώνες για ζωή στον αστρικό ουρανό. Χαιρόμαστε που το ακούμε, γιατί η δική μας είναι μια απόκρυφη διδασκαλία χαμένη μέσα στο σκοτάδι των αρχαϊκών εποχών. Την αναλύσαμε πλήρως στο έργο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, και η ιδέα της εξέλιξης, που μοιάζει με την νταρβινική, του αγώνα για ζωή και κυριαρχία, και για "την επιβίωση του καταλληλότερου" ανάμεσα στα Πλήθη επάνω καθώς και στα Πλήθη κάτω, υπάρχει και στους δυο τόμους αυτού του προηγούμενου έργου μας που γράφηκε στα 1877. Αλλά η ιδέα δεν είναι δική μας, είναι μια ιδέα της αρχαιότητας. Ακόμα και οι συγγραφείς των *Πουρανά* συνέδεσαν με πολύ έξυπνο τρόπο την αλληγορία των Κοσμικών γεγονότων και των ανθρώπινων συμβάντων. Ένας οποιοσδήποτε συμβολιστής μπορεί να διακρίνει τον αστρο-κοσμικό υπαινιγμό, ακόμα και αν δεν είναι σε θέση να συλλάβει ολόκληρο το νόημα. Ο μεγάλος "Πόλεμος στον Ουρανό" των

²²²Αν αναλυθεί και εξεταστεί προσεκτικά η περιγραφή αυτή θα αποδειχθεί τόσο επιστημονική, όσο θα μπορούσε να την κάνει και η επιστήμη, ακόμα και στην τελευταία περίοδο.

Πουρανά, οι πόλεμοι των Τιτάνων του Ησιόδου και άλλων κλασικών συγγραφέων οι "αγώνες" ανάμεσα στον Όσιρη και στον Τυφώνα του αιγυπτιακού μύθου, ακόμα και οι αγώνες των σκανδιναβικών μύθων, αναφέρονται όλοι στο ίδιο θέμα. Στην Βόρεια μυθολογία αναφέρεται σαν η μάχη των Φλογών, οι γιοι του Μουσπελσεϊμ που πολέμησαν στο πεδίο του Βίγκριντ. Όλα αυτά σχετίζονται με τον Ουρανό και την Γη και έχουν ένα διπλό και συχνά ακόμα και τριπλό νόημα, μια εσωτερική εφαρμογή στα πράγματα επάνω και στα πράγματα κάτω. Σχετίζονται κυρίως με αστρονομικούς, θεολογικούς και ανθρώπινους αγώνες - με την διευθέτηση των τροχιών και την κυριαρχία μεταξύ των εθνών και των φυλών. Ο "Αγώνας για Ύπαρξη" και η "Επιβίωση του Καταλληλότερου" κυριάρχησαν από την πρώτη στιγμή που ο Κόσμος ήρθε σε ύπαρξη και δεν μπορούσαν να ξεφύγουν από το παρατηρητικό μάτι των αρχαίων Σοφών. Γι' αυτό και οι ασταμάτητες μάχες του Ίντρα, του θεού του στερεώματος, με τους Άσουρα: που υποβιβάστηκαν από ανώτεροι θεοί σε Κοσμικοί δαίμονες, και με τον Βρίτρα ή Άχι, καθώς και οι μάχες ανάμεσα στα άστρα και στους αστερισμούς, ανάμεσα στην Σελήνη και στους πλανήτες: που αργότερα ενσαρκώθηκαν σαν βασιλείς και θνητοί. Γι' αυτό ακόμα και ο Πόλεμος του Μιχαήλ και της Στρατιάς του ενάντια στον Δράκοντα (Δίας και Λούσιφερ-Αφροδίτη), όταν το ένα τρίτο των άστρων του επαναστατημένου πλήθους κατακρημνίστηκε στο Διάστημα και "ουδέ ευρέθη πλέον τόπος αυτών εν τω ουρανώ". Όπως ειπώθηκε πριν από πολύ καιρό:

Αυτός ο βασικός και αληθινός θεμέλιος λίθος των μυστικών κύκλων δείχνει... ότι... οι μπράχμαν-παντίτ και οι Τανναϊμ... έβλεπαν την δημιουργία και την ανάπτυξη του κόσμου με έναν σχεδόν νταρβινικό τρόπο, προηγούμενοι απ' αυτόν και από την σχολή του τόσο στην ιδέα της φυσικής επιλογής των ειδών, όσο και της βαθμιαίας ανάπτυξης και μετασχηματισμού... Υπήρξαν παλιοί κόσμοι που χάθηκαν κατακτημένοι από τους νέους, κ.τ.λ., κ.τ.λ. (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 220, 260)

Η διαβεβαίωση ότι όλοι οι κόσμοι (άστρα, πλανήτες κ.τ.λ.) - μόλις ένα μόριο της πρωταρχικής ουσίας στην *λάγια* (αδιαφοροποίητη) κατάσταση εμψυχώνεται από τις ελευθερωμένες αρχές ή στοιχεία ενός αστρικού σώματος που έχει μόλις πεθάνει - γίνονται πρώτα κομήτες, και ύστερα ήλιοι για να καταλήξουν σε κατοικημένους κόσμους, είναι μια διδασκαλία τόσο παλιά, όσο και οι Ρίσι.

Έτσι, τα Μυστικά βιβλία, όπως βλέπουμε, διδάσκουν καθαρά μια αστρονομία την οποία δεν θα μπορούσε να απορρίψει ούτε ένας σύγχρονος διανοητής, αν μπορούσε να κατανοήσει πλήρως την διδασκαλία τους.

Γιατί η αρχαϊκή αστρονομία και η αρχαία φυσική και μαθηματική επιστήμη εξέφραζαν απόψεις σχεδόν ταυτόσημες μ' αυτές της σύγχρονης επιστήμης, ενώ πολλές είχαν ακόμα πιο βαρυσήμαντη έννοια. Διδασκόταν καθαρά ο "αγώνας για την ζωή" καθώς και η "επιβίωση του καταλληλότερου" τόσο για τους επάνω κόσμους, όσο και για τον δικό μας πλανήτη εδώ κάτω. Η διδασκαλία αυτή, όμως, αν και δεν μπορεί να "απορριφθεί ολοκληρωτικά" από την επιστήμη, είναι βέβαιο ότι θα απορριφθεί σαν ολοκληρωμένο σύνολο. Γιατί διατείνεται ότι υπάρχουν μόνο επτά αυτογεννημένοι πρωταρχικοί "θεοί" που εκπορεύτηκαν από το τριαδικό ΕΝΑ. Με άλλα λόγια, σημαίνει ότι όλοι οι κόσμοι ή αστρικά σώματα (πάντα σε αυστηρή αναλογία) σχηματίστηκαν το ένα από το άλλο, μετά την πραγμάτωση της πρωταρχικής εκδήλωσης στην αρχή της "Μεγάλης Εποχής". Η γέννηση των ουράνιων σωμάτων στο Διάστημα παρομοιάζεται με το πλήθος ή την συγκέντρωση των "προσκυνητών" στην εορτή των "Πυρών". Επτά ασκητές εμφανίζονται στην πύλη του ναού κρατώντας επτά αναμμένα αρωματικά λιβανάκια. Από την φωτιά αυτών των λιβανιών η πρώτη σειρά προσκυνητών ανάβει τα δικά της αρωματικά λιβανάκια. Αμέσως μετά ο κάθε ασκητής αρχίζει να περιστρέφει το δικό του λιβανάκι πάνω από το κεφάλι του και δίνει φωτιά και στους υπόλοιπους. Το ίδιο και με τα ουράνια σώματα. Ένα *λάγια* κέντρο ανάβει και αφυπνίζεται στην ζωή από το πυρ ενός άλλου "προσκυνητή" οπότε μετά το νέο "κέντρο" ορμάει στο διάστημα και γίνεται ένας κομήτης. Μόνο όταν χάσει την ταχύτητά του και επομένως την πύρινη ουρά του, αυτός ο "Πύρινος Δράκοντας" κατασταλάζει σε μια ήρεμη και σταθερή ζωή, σαν ένας κανονικός και σεβαστός πολίτης της ουράνιας οικογένειας. Γι' αυτό έχει ειπωθεί:

Γεννημένο στα απύθμενα βάθη του Διαστήματος, από το ομογενές Στοιχείο που ονομάζεται Κοσμική Ψυχή, κάθε μόριο Κοσμικής ύλης που έρχεται ξαφνικά σε ύπαρξη, αρχίζει την ζωή του κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες. Μέσα από μια σειρά αμέτρητων εποχών, πρέπει να κατακτήσει για τον εαυτό του μια θέση μέσα στο άπειρο. Περιστρέφεται κυκλικά ανάμεσα σε πυκνότερα και ήδη σταθεροποιημένα σώματα, κινούμενο με αναπηδήσεις και συρόμενο προς κάποιο δοσμένο σημείο ή κέντρο που το έλκει, προσπαθώντας να αποφύγει στον δρόμο του άλλα σώματα που το έλκουν και το απωθούν με την σειρά τους, όπως ένα πλοίο που παρασύρεται μέσα σε ένα στενό πέρασμα σπαρμένο με υφάλους και κρυμμένους βράχους. Πολλά χάνονται, καθώς η μάζα τους διαλύεται από ισχυρότερες μάζες και όταν γεννιούνται μέσα σε ένα σύστημα, κυρίως μέσα στα αχόρταγα στομάχια των διαφόρων Ήλιων (βλέπε σχόλιο στην Στάντζα IV). Αυτά που κινούνται πιο αργά και ωθούνται σε μια ελλειπτική τροχιά, είναι καταδικασμένα να χαθούν αργά ή γρήγορα. Τα άλλα που κινούνται σε παραβολικές τροχιές συνήθως γλιτώνουν από την καταστροφή, εξαιτίας της ταχύτητάς τους.

Ίσως μερικοί σπουδαστές φανταστούν πως η διδασκαλία αυτή, ότι δηλαδή όλα τα ουράνια σώματα περνούν μέσα από το στάδιο του κομήτη, έρχεται σε αντίθεση με την δήλωση που έγινε προηγούμενα, ότι η Σελήνη είναι η μητέρα της γης. Ίσως φαντάζονται πως για να εναρμονιστούν αυτά τα δυο χρειάζεται ενόραση. Αλλά δεν απαιτείται καθόλου η ενόραση. Τι γνωρίζει η επιστήμη για τους κομήτες, για την προέλευση, την ανάπτυξη και την τελική συμπεριφορά τους; Τίποτε, απολύτως τίποτε! Και γιατί να είναι απίθανη η ιδέα ότι ένα *λάγια* κέντρο - ένα κομμάτι κοσμικού πρωτοπλάσματος, ομογενές και λανθάνον, όταν ξαφνικά εμψυχωθεί ή αναφθεί - ορμάει από την κλίση του στο Διάστημα και περιστρέφεται ανάμεσα στα απύθμενα βάθη προκειμένου να δυναμώσει τον ομογενή οργανισμό του με την συσσώρευση και προσθήκη διαφοροποιημένων στοιχείων; Και γιατί δεν μπορεί ένας τέτοιος κομήτης να ζωοποιηθεί, να ζήσει και να γίνει μια κατοικημένη σφαίρα!

"Οι κατοικίες του Φοχάτ είναι πολλές", έχει ειπωθεί. "Τοποθετεί τους τέσσερις πύρινους (ηλεκτρο-θετικούς) Γιους του στους 'Τέσσερις κύκλους'". Οι Κύκλοι αυτοί είναι ο Ισημερινός, η Εκλειπτική και οι δυο παράλληλοι της απόκλισης, ή οι τροπικοί, και οι τέσσερις μυστικές Οντότητες τοποθετήθηκαν για να προϊστανται πάνω στις κλιματολογικές τους συνθήκες. Και πάλι: "Σε άλλους επτά (γιους) ανατέθηκε να προϊστανται πάνω στους επτά θερμούς και επτά ψυχρούς λοκά (οι κολάσεις των ορθόδοξων μπραχμάνων) στα δυο άκρα του Αυγού της Ύλης (η Γη μας και οι πόλοι της)". Οι επτά λοκά αλλού ονομάζονται επίσης "Δακτύλιοι" και "Κύκλοι". Οι αρχαίοι θεωρούσαν τους πολικούς κύκλους επτά και όχι δυο, όπως οι Ευρωπαίοι. Γιατί το Όρος Μερού, που είναι ο Βόρειος Πόλος, λέγεται ότι έχει επτά χρυσά και επτά ασημένια σκαλοπάτια που οδηγούν σ' αυτό.

Η παράξενη δήλωση που έγινε σε μια από τις Στάντζα, δηλαδή: "Τα Τραγούδια του Φοχάτ και οι Γιουί του ήταν ακτινοβόλα σαν τον μεσημεριάτικο Ήλιο και την Σελήνη συνδυασμένα" και ακόμα ότι οι τέσσερις Γιουί - και ο μεσαίος τετραπλός Κύκλος "είδαν τα τραγούδια του πατέρα τους και άκουσαν την Ηλιακή-σεληνιακή ακτινοβολία του", στο Σχόλιο εξηγούνται με τα ακόλουθα λόγια:

Η διέγερση των φοχατικών δυνάμεων στα δυο ψυχρά άκρα (Βόρειος και Νότιος πόλος) της Γης που κατέληξε σε μια πολύχρωμη ακτινοβολία την νύχτα, περιέχουν επίσης μέσα τους αρκετές από τις ιδιότητες του χρώματος και του ήχου του Ακασά (Αιθέρα).

Ο ήχος είναι το χαρακτηριστικό του Ακασά (Αιθέρα)· γεννάει τον αέρα, η ιδιότητα του οποίου είναι Αφή και ο οποίος (με την τριβή) παράγει Χρώμα και Φως.²²³

Ίσως τα παραπάνω θεωρηθούν αρχαϊκές ανοησίες, αλλά θα κατανοηθούν καλύτερα, αν ο αναγνώστης θυμηθεί το Βόρειο και το Νότιο Σέλας, που και τα δυο συμβαίνουν ακριβώς στο κέντρο των γήινων ηλεκτρικών και μαγνητικών δυνάμεων. Οι δυο πόλοι λέγεται ότι είναι οι αποθήκες, τα δοχεία και ταυτόχρονα οι ελευθερωτές της Κοσμικής και γήινης Ζωτικότητας (Ηλεκτρισμός), από το πλεόνασμα της οποίας η Γη, αν δεν υπήρχαν αυτές οι δυο φυσικές

²²³ Παράφραση από το *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, τομ. 1, σελ. 34-35.

"βαλβίδες ασφαλείας" θα είχε από καιρό γίνει κομάρια. Ταυτόχρονα υπάρχει τώρα μια θεωρία η οποία τελευταία θεωρείται και σαν αξίωμα, ότι το φαινόμενο των πολικών φώτων συνοδεύεται αλλά και προκαλεί δυνατούς ήχους σαν σφύριγμα, συρισμό και τρίζιμο. (Βλέπε τα έργα του καθηγητή Χάμπολντ σχετικά με το Βόρειο Σέλας και τις επιστολές του σχετικά μ' αυτό το αμφισβητούμενο θέμα).²²⁴

ΣΤΑΝΤΖΑ VI – Συνέχεια

7. ΚΑΝΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΣΟΥ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΤΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΡΟΧΟΥ ΣΟΥ (αλύσου). Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΚΤΙΝΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ (Γη) (α) ΦΤΑΣΕ ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ "ΚΑΡΙΠΟ" ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟ ΝΙΡΒΑΝΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΔΕΙΣ (β).

(α) Ο "μικρός τροχός" είναι η δική μας αλυσος σφαιρών και η τέταρτη ακτίνα είναι η Γη μας, η τέταρτη της αλύσου. Είναι μια από κείνες πάνω στις οποίες η "θερμή (θετική) πνοή του Ήλιου" έχει ένα άμεσο αποτέλεσμα.²²⁵

Το να υπολογίσουμε όμως την ηλικία της, όπως στην Στάντζα καλείται να κάνει ο σπουδαστής, είναι μάλλον δύσκολο, γιατί δεν μας δίνονται οι αριθμοί των Μεγάλων Κάλπα, και δεν επιτρέπεται να ανακοινωθούν εκείνοι των μικρών μας Γιουγκά, παρά μόνο στην κατά προσέγγιση διάρκειά τους. Λέγεται: "Οι παλιότεροι τροχοί περιστρέφονταν για μια Αιωνιότητα και για μισή Αιωνιότητα". Ξέρουμε ότι με τον όρο "Αιωνιότητα" εννοείται το ένα έβδομο των 311.040.000.000.000 χρόνων ή μιας εποχής του Μπράχμα. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Γνωρίζουμε ακόμα ότι για να αρχίσουμε, αν πάρουμε σαν βάση τα παραπάνω νούμερα, πρέπει πρώτα απ' όλα να αφαιρέσουμε από τα 100 χρόνια του Μπράχμα (ή από τα 311.040.000.000.000 χρόνια) δυο χρόνια που καταλήφθηκαν από τις Σαντγιά (λυκόφωτα), πράγμα που μας αφήνει επομένως 98 χρόνια, μια και πρέπει να τα φέρουμε στον μυστικό συνδυασμό 14X7. Αλλά εμείς δεν ξέρουμε ποια ακριβώς εποχή άρχισε η εξέλιξη και ο σχηματισμός της μικρής Γης μας. Επομένως είναι αδύνατο να υπολογίσουμε την ηλικία της, εκτός και μας δοθεί ο χρόνος της γέννησής της, πράγμα που οι ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ μέχρι τώρα αρνούνται να το κάνουν. Αλλά στο τέλος αυτού του Τόμου καθώς και στον Τόμο II θα δοθούν μερικοί χρονολογικοί υπαινιγμοί. Πρέπει, όμως, να θυμόμαστε ότι ο νόμος της Αναλογίας ισχύει για τους κόσμους, όπως και για τον άνθρωπο και ότι, όπως "η ΜΙΑ (θεότητα) γίνεται Δύο (Ντεβά ή Άγγελος) και το Δύο γίνεται Τρία (ή άνθρωπος)" κ.τ.λ., κ.τ.λ. έτσι μας διδάσκουν ότι τα Πηκτώματα (κοσμικό υλικό) γίνονται περιπλανώμενοι (κομήτες), αυτοί γίνονται άστρα και τα άστρα (τα κέντρα των στροβίλων), ο ήλιος μας και οι πλανήτες· για να το πούμε με λίγα λόγια.²²⁶

(β) Υπάρχουν τέσσερις βαθμοί μύησης που αναφέρονται στα εξωτερικά έργα και οι οποίοι στα Σανσκритικά είναι γνωστοί αντίστοιχα σαν "Σροταπάνα", "Σακρινταγκάμιν", "Αναγκάμιν" και "Άρχατ" και στον δικό μας τέταρτο Γύρο, οι τέσσερις ατραποί που οδηγούν στο Νιρβάνα φέρουν το ίδιο όνομα. Ο Άρχατ, αν και μπορεί να δει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, ωστόσο δεν είναι ακόμα ένας ανώτατος μνημένος· γιατί ο ίδιος ο μύστης, ο μνημένος υποψήφιος γίνεται τσέλα (μαθητής) σε έναν ανώτερο μνημένο. Οι τρεις ανώτερες βαθμίδες πρέπει να κατακτηθούν από τον Άρχατ, ο οποίος θα φτάσει έτσι στην κορυφή της κλίμακας της αρχατικής κατάστασης. Ακόμα και στην δική μας πέμπτη φυλή υπάρχουν εκείνοι που την έχουν φτάσει, αλλά οι απαραίτητες ιδιότητες για την επίτευξη αυτών των ανωτέρων βαθμίδων θα αναπτυχθούν πλήρως στον κοινό ασκητή μόνο προς το τέλος αυτής της Ριζικής Φυλής και κατά την Έκτη και Έβδομη. Έτσι θα υπάρχουν πάντα

²²⁴ Στο έργο του *Φυσικά*, σελ. 198 και συνέχεια, που αποτελεί ένα τμήμα του Κόσμου του στον Τόμο I, 1845.

²²⁵ Οι επτά θεμελιώδεις μεταμορφώσεις των σφαιρών ή ουράνιων σφαιρών, ή μάλλον των συστατικών μορίων της ύλης τους, περιγράφονται ως ακολούθως: (1) Η ομογενής, (2) η αεριώδης και ακτινοβόλα, (3) Γαλακτώδης (νεφέλωμα), (4) Ατομική, Αιθέρια (αρχή της κίνησης και επομένως της διαφοροποίησης), (5) Σπερματική, πύρινη (διαφοροποιημένη αλλά αποτελούμενη μόνο από τα σπέρματα των Στοιχείων στην πρώτη τους κατάσταση, γιατί αυτά έχουν επτά καταστάσεις όταν αναπτυχθούν πλήρως πάνω στην Γη μας), (6) Τετραπλή, ατμοειδής (η μελλοντική Γη), (7) Ψυχρή και εξαρτώμενη (από τον Ήλιο για ζωή και φως).

²²⁶ Αυτό δεν μπορεί να είναι και τόσο αντιεπιστημονικό, αφού ο Ντεκάρτ θεωρεί επίσης ότι "οι πλανήτες περιστρέφονται γύρω από τον άξονά τους επειδή κάποτε ήταν φωτεινά άστρα, τα κέντρα των Στροβίλων".

μνημένοι και αμαθείς μέχρι το τέλος αυτού του μικρότερου Μανβαντάρα, του τωρινού ζωικού κύκλου. Οι Άρχατ της "πύρινης ομίχλης" της 7ης τάξης, δεν απέχουν παρά μόνο έναν βαθμό από την Ριζική Βάση της Ιεραρχίας τους: την ανώτερη πάνω στην Γη και στην δική μας Γήινη Άλυσσο. Αυτή η "Ριζική Βάση" φέρει ένα όνομα που μπορεί να μεταφραστεί μόνο με μερικές σύνθετες λέξεις: "η αθάνατη ανθρώπινη Βανιανή" [ινδική συκή]. Αυτή η "θαυμαστή Ύπαρξη" λένε ότι κατήλθε από μια "ανώτερη περιοχή" στην αρχή της Τρίτης Εποχής, πριν από τον διαχωρισμό των φύλων της Τρίτης Φυλής.

Η Τρίτη Φυλή συλλογικά ονομάζεται μερικές φορές "οι Γιοι του Παθητικού Γιόγκα", δηλαδή παράχθηκε ασυνείδητα από την Δεύτερη Φυλή η οποία, καθώς ήταν διανοητικά αδρανής, υποτίθεται ότι ήταν συνεχώς βυθισμένη σε ένα είδος κενής ή αφηρημένης θεωρίας που απαιτείται από τις συνθήκες της γιογκικής κατάστασης. Κατά την πρώτη ή αρχική περίοδο της ύπαρξης αυτής της τρίτης φυλής και ενώ βρισκόταν ακόμα στην κατάσταση αγνότητας, οι "Γιοι της Σοφίας" - οι οποίοι, όπως θα δούμε, ενσαρκώθηκαν σ' αυτήν την Τρίτη Φυλή - παρήγαγαν μέσω της Κριγιασάκτι απογόνους που ονομάστηκαν οι "Γιοι του Αντ" ή "της Πύρινης-Ομίχλης", οι "Γιοι της θέλησης και του γιόγκα" κ.τ.λ. Ήταν ένα συνειδητό δημιούργημα, καθώς ένα μέρος της φυλής είχε ήδη εμπυχωθεί με τον θείο σπινθήρα της πνευματικής, ανώτερης διάνοιας. Οι απόγονοι αυτοί δεν ήταν μια Φυλή. Αρχικά ήταν μια θαυμαστή Οντότητα που ονομάστηκε "Μυσταγωγός" και μετά απ' αυτόν μια ομάδα ημι-θείων και ημι-ανθρώπων όντων. Στην Αρχαϊκή γένεση "διαχωρίστηκαν" για ορισμένους σκοπούς και σ' αυτούς λέγεται ότι ενσαρκώθηκαν οι ανώτεροι Ντιάνι, "οι Μούνι και Ρίσι από προηγούμενα Μανβαντάρα"· για να αποτελέσουν το φυτώριο για μελλοντικούς ανθρώπινους μνημένους, πάνω σ' αυτήν την Γη και κατά την διάρκεια του παρόντος κύκλου. Αυτοί οι "Γιοι της θέλησης και του γιόγκα", που γεννήθηκαν κατά έναν άσπιλο, θα λέγαμε, τρόπο, εξηγείται ότι παρέμειναν εντελώς ξέχωροι από την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Η "ΟΝΤΟΤΗΤΑ" που μόλις αναφέραμε και η οποία πρέπει να παραμείνει ανώνυμη, είναι το Δέντρο από το οποίο, στις επακόλουθες εποχές, ξεπήδησαν όλοι οι μεγάλοι ιστορικά γνωστοί σοφοί και ιεροφάντες, όπως οι Ρίσι Καπίλα, Ερμής, Ενώχ, Ορφέας κ.τ.λ., κ.τ.λ. Σαν αντικειμενικός άνθρωπος, είναι το μυστηριώδες (για τον αμύητο: το πάντα αόρατο) και όμως πάντα παρόν Πρόσωπο για το οποίο τόσοι μύθοι κυκλοφορούν στην Ανατολή, ειδικά ανάμεσα στους αποκρυφιστές και στους σπουδαστές της Ιερής Επιστήμης. Είναι εκείνος που αλλάζει μορφή και όμως παραμένει πάντα ο ίδιος. Και είναι ακόμα αυτός που ασκεί πνευματική εξουσία πάνω στους μνημένους Γνώστες όλου του κόσμου. Όπως ειπώθηκε αυτός είναι ο "Ανώνυμος" που έχει τόσα πολλά ονόματα, αλλά που ωστόσο τα ονόματα και η ίδια του η φύση είναι άγνωστα. Αυτός είναι ο "Μυσταγωγός" που ονομάζεται "ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ". Γιατί αν και στέκεται στο κατώφλι του ΦΩΤΟΣ, κοιτάζει σ' αυτό μέσα από τον κύκλο του Σκότους, τον οποίο δεν θα διαβεί ποτέ ούτε και θα εγκαταλείψει την θέση μέχρι την τελευταία μέρα αυτού του ζωικού κύκλου. Γιατί ο μοναχικός Παρατηρητής παραμένει στην θέση που διάλεξε ο ίδιος; Γιατί στέκεται δίπλα στην αρχέγονη πηγή της Σοφίας από την οποία δεν πίνει πια, αφού δεν έχει να μάθει τίποτε που να μην το ξέρει, ούτε πάνω στην Γη ούτε στον ουρανό; Επειδή οι μοναχικοί προσκυνητές με τα πληγωμένα πόδια, στον δρόμο της επιστροφής τους πίσω στον οίκο τους ποτέ δεν είναι σίγουροι ούτε μέχρι την τελευταία στιγμή, πως δεν θα χάσουν τον δρόμο τους μέσα σ' αυτήν την απέραντη έρημο της πλάνης και της ύλης που ονομάζεται Γήινη Ζωή. Επειδή αυτός πρόθυμα δείχνει τον δρόμο για εκείνη την περιοχή της ελευθερίας και του φωτός - από την οποία έχει οικειοθελώς εξοριστεί - σε κάθε φυλακισμένο που κατάφερε να απαλλαγεί από τα δεσμά της σάρκας και της πλάνης. Επειδή, με λίγα λόγια, θυσιάσε τον εαυτό του προς χάριν της ανθρωπότητας, αν και ελάχιστοι Εκλεκτοί θα ευεργετηθούν από την ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ.

Κάτω από την άμεση, σιωπηλή καθοδήγηση αυτού του ΜΑΧΑ - (μεγάλου) - ΓΚΟΥΡΟΥ όλοι οι άλλοι λιγότεροι θείοι Διδάσκαλοι και καθοδηγητές της ανθρωπότητας έγιναν - από την πρώτη αφύπνιση της ανθρώπινης συνείδησης - οι οδηγοί της πρώτης Ανθρωπότητας. Μέσω αυτών των "Γιων του θεού" η ανώριμη ακόμα ανθρωπότητα απέκτησε τις πρώτες ιδέες για τις τέχνες και τις επιστήμες, καθώς και για την πνευματική γνώση. Και αυτοί έθεσαν τους πρώτους θεμέλιους

λίθους εκείνων των αρχαίων πολιτισμών που προβληματίζουν τόσο πολύ τους σύγχρονους σπουδαστές και μελετητές.²²⁷

Αν και αυτά τα θέματα αναφέρθηκαν καθαρά στο έργο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, είναι καλό να θυμήσουμε στον αναγνώστη αυτό που αναφερόταν στον Τόμο Ι, σελ. 589 μέχρι 593, σχετικά με ένα ορισμένο Ιερό Νησί στην Κεντρική Ασία και να τον παραπέμψουμε για περισσότερες λεπτομέρειες στο κεφάλαιο "Οι Γιοι του Θεού και το Ιερό Νησί" στον επόμενο τόμο του παρόντος έργου. Όμως, μερικές ακόμα επεξηγήσεις, αν και δίνονται με αποσπασματική μορφή, μπορεί να βοηθήσουν τον σπουδαστή να ρίξει μια φευγαλέα ματιά σ' αυτό το μυστήριο.

Ας αναφέρουμε καθαρά τουλάχιστον μια λεπτομέρεια σχετικά μ' αυτούς τους μυστηριώδεις "Γιους του θεού". Απ' αυτούς, τους Μπραχμα-πουτρά, διεκδικούν δίκαια την καταγωγή τους οι ανώτεροι Ντβιτζά, οι μνημένοι μπραχμάνοι της αρχαιότητας, αν και οι σύγχρονοι μπραχμάνοι κάνουν τον λαό να πιστεύει ότι ξεπήδησαν κατευθείαν μέσα από το στόμα του Μπράχμα. Αυτή είναι η εσωτερική διδασκαλία η οποία προσθέτει ακόμα ότι αν και αυτοί οι προερχόμενοι (πνευματικά, βέβαια) από τους "Γιους της θέλησης και του γιόγκα", με τον καιρό διαιρέθηκαν σε δυο αντίθετα φύλα - όπως έκαναν οι "Κριγιασάκτι" προγεννήτορές τους - όμως ακόμα και οι υποβαθμισμένοι απόγονοί τους διατήρησαν μέχρι σήμερα μια ευλάβεια και έναν σεβασμό για την δημιουργική λειτουργία και την θεωρούν ακόμα κάτω από το φως μιας θρησκευτικής τελετουργίας, ενώ τα πιο πολιτισμένα έθνη την θεωρούν σαν μια απλή ζωώδης λειτουργία. Συγκρίνατε τις Δυτικές απόψεις και πρακτικές πάνω σ' αυτά τα θέματα με τους *Νόμους του Μάνου* σχετικά με τους νόμους του Γκριχάστα και της έγγαμης ζωής. Έτσι ο αληθινός μπραχμάνος είναι πράγματι εκείνος "του οποίου οι επτά πρόγονοι ήπιαν τον χυμό του σεληνιακού φυτού (Σόμα)", και ο οποίος είναι ένας "Τρισουάρνα", γιατί έχει κατανοήσει το μυστικό των *Βέντα*.

²²⁷ Ας προσπαθήσουν όσοι αμφισβητούν αυτήν την δήλωση να εξηγήσουν με κάποια άλλη παρόμοια λογική βάση το μυστήριο της υπερφυσικής γνώσης που κατείχαν οι αρχαίοι, που υποτίθεται ότι προέρχονταν από κατώτερους και ζωόμορφους αγρίους, από τους ανθρώπους των σπηλαίων της Παλαιολιθικής εποχής. Ας στραφούν σε έργα τέτοια, όπως για παράδειγμα, τα έργα του Βιτρούβιου Πόλιου πάνω στην αρχιτεκτονική [*Περί Αρχιτεκτονικής* βιβλίο Χ], στα οποία όλοι οι κανόνες της αναλογίας είναι εκείνοι που διδάσκονταν στην αρχαιότητα κατά τις μνήσεις, αν μπορούσαν να εξοικειωθούν με την αληθινή θεία τέχνη και να κατανοήσουν το βαθύ εσωτερικό νόημα που κρύβεται σε κάθε κανόνα και νόμο της αναλογίας. Κανένας άνθρωπος προερχόμενος από τους Παλαιολιθικούς κατοίκους των σπηλαίων δεν θα μπορούσε να αναπτύξει αβοήθητος μια τέτοια επιστήμη, ούτε και μετά από χιλιετίες σκέψης και νοητικής εξέλιξης. Οι μαθητές εκείνων των ενσαρκωμένων Ρίσι και Ντεβά της τρίτης Ριζικής Φυλής, είναι αυτοί που μεταβίβασαν την γνώση τους από την μια γενεά στην άλλη, στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα, με τον κανόνα της αναλογίας που τώρα έχει χαθεί. Και οι Μαθητές των Μνημένων της 4ης, οι Ατλάντιοι, την μεταβίβασαν στους δικούς τους Κύκλους, τους "Γιους των Κύκλων" ή του "Απείρου", από τους οποίους το όνομα πέρασε στις ακόμα μεταγενέστερες γενεές των Γνωστικών ιερών. Χάρη στην θεία τελειότητα εκείνων των αρχιτεκτονικών αναλογιών, οι Αρχαίοι μπόρεσαν να χτίσουν τα θαύματα όλων των μετέπειτα εποχών, τους Ναούς, τις Πυραμίδες, τα σκαμμένα μέσα σε βράχο Ιερά, τα Κρόμλεχ, τους Τύμβους και τους Βωμούς τους, αποδεικνύοντας ότι διέθεταν τις δυνάμεις των μηχανών και μια γνώση της μηχανικής τέτοια, που η σύγχρονη επιδεξιότητα συγκρινόμενη μαζί της μοιάζει με παιχνίδι παιδιού, ενώ η δική τους επιδεξιότητα αναφέρεται σαν έργα εκατόγχειρων γιγάντων. Οι σύγχρονοι αρχιτέκτονες μπορεί να μην έχουν απαρνηθεί ολότελα αυτούς τους κανόνες, αλλά έχουν προσθέσει τόσες εμπειρικές τροποποιήσεις, ώστε να καταστρέψουν τις σωστές αναλογίες τους. Ο Βιτρούβιος ήταν εκείνος που παρέδωσε στους μεταγενέστερους τους κανόνες της κατασκευής των ελληνικών ναών που χτίστηκαν προς τιμήν των αθανάτων θεών και τα δέκα βιβλία πάνω στην αρχιτεκτονική του Μάρκου Βιτρούβιου Πόλιου, ενός που με λίγα λόγια ήταν μνημένος, μπορούν να μελετηθούν μόνο εσωτερικά. Οι δρυϊδικοί κύκλοι, τα ντολμέν, οι ναοί της Ινδίας, της Αιγύπτου και της Ελλάδας, οι Πύργοι και οι 127 πόλεις στην Ευρώπη που σύμφωνα με τους γνώστες του Γαλλικού Ινστιτούτου βρέθηκαν να είναι "κυκλώπεια προέλευσης", είναι όλα έργα των μνημένων Ιερέων-Αρχιτεκτόνων, των απογόνων εκείνων που διδάχθηκαν πρωταρχικά από τους "Γιους του θεού" που σωστά ονομάστηκαν "Οι Δομητές". Να τι λένε οι ευγνώμονες μεταγενέστεροι γι' αυτούς τους απογόνους. "Δεν χρησιμοποιούσαν ούτε λάσπη ούτε τσιμέντο, ούτε ατσάλι ούτε σίδηρο για να κόψουν τις πέτρες, και όμως ήταν τόσο τέλεια δουλεμένες, ώστε σε πολλά σημεία οι αρμοί δεν διακρίνονται σχεδόν καθόλου, αν και πολλές πέτρες - όπως στο Περού - έχουν 11,5 μ. μήκος, 5,5 μ. πλάτος και 1,80 μ. πάχος, ενώ στα τείχη και στα φρούρια του Κούτζκο υπάρχουν πέτρες που είναι ακόμα μεγαλύτερες". [Χοσέ ντε Ακόστα, *Η Φυσική και Ηθική Ιστορία των Ινδιάνων*, Βιβ. VI, κεφ. 14). Και πάλι, "η πηγή της Συήνης, κατασκευασμένη πριν από 5.400 χρόνια, όταν η περιοχή βρισκόταν ακριβώς κάτω από τον τροπικό, ήταν επίσης ένα από τα θαυμαστά έργα τους. Ήταν έτσι κατασκευασμένη, ώστε το μεσημέρι, ακριβώς κατά την στιγμή του θερινού ηλιοστασίου, ολόκληρος ο δίσκος του ήλιου αντανάκλατο στην επιφάνεια της, ένα έργο που η ενωμένη δεξιότητα όλων των αστρονόμων της Ευρώπης δεν θα μπορούσε να το καταφέρει". (Κίνελν, *Το Βιβλίο του Θεού: Η Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάνες*, σελ. 118).

Ακόμα και μέχρι σήμερα τέτοιοι μπραχμάνοι γνωρίζουν ότι στην αρχή, επειδή η ψυχική και η φυσική διάνοια βρισκόταν σε λήθαργο και η συνείδηση δεν είχε ακόμα αναπτυχθεί, οι πνευματικές αντιλήψεις εκείνης της φυλής ήταν εντελώς ασύνδετες με το φυσικό περιβάλλον της. Εκείνος ο θεός άνθρωπος διέμενε μέσα στην ζωώδης - αν και εξωτερικά ανθρώπινη - μορφή του και παρόλο που διέθετε ένστικτο, καμιά αυτοσυνείδηση δεν ερχόταν να φωτίσει το σκοτάδι της λανθάνουσας πέμπτης αρχής. Όταν οι Κύριοι της Σοφίας, κινούμενοι από τον νόμο της Εξέλιξης, ενστάλαξαν μέσα του τον σπινθήρα της συνείδησης, το πρώτο αίσθημα που αφυπνίστηκε σε ζωή και δραστηριότητα ήταν ένα αίσθημα συγγένειας, ταυτότητας με τους πνευματικούς δημιουργούς του. Όπως τα πρώτα αισθήματα που νιώθει ένα παιδί είναι για την μητέρα και τροφό του, έτσι και οι πρώτες εφέσεις της αφυπνισμένης συνείδησης στον πρωτόγονο άνθρωπο ήταν για κείνους, το στοιχείο των οποίων το ένιωθε μέσα του, αν και οι ίδιοι ήταν έξω απ' αυτόν και ανεξάρτητοι απ' αυτόν. Μέσα απ' αυτό το αίσθημα πρόβαλε η ΑΦΟΣΙΩΣΗ και έγινε το πρώτο και κυριότερο κίνητρο στην φύση του, γιατί είναι το μόνο αίσθημα που είναι φυσικό στην καρδιά μας, που είναι έμφυτο σ' εμάς και που το βρίσκουμε τόσο στα ανθρώπινα βρέφη όσο και στα μικρά των ζώων. Αυτό το αίσθημα της ασυγκράτητης, ενστικτώδους έφεσης στον πρωτόγονο άνθρωπο, περιγράφεται όμορφα και ενορατικά, θα μπορούσε να πει κανείς, από τον Καρλάυλ, που λέει:

Αυτή η μεγάλη αρχαία καρδιά, πόσο παιδική στην απλότητά της και πόσο ανδρική στην ειλικρινή σοβαρότητα και το βάθος της! Ο ουρανός απλώνεται από πάνω του, όπου κι αν πάει ή σταθεί πάνω στην Γη, κάνοντας ολόκληρη την Γη έναν μυστικό Ναό γι' αυτόν και όλες τις εργασίες της Γης ένα είδος λατρείας. Οράματα λαμπρών όντων αστράφτουν στο συνηθισμένο ηλιόφωτο, και άγγελοι πετούν εκτελώντας το θέλημα του θεού ανάμεσα στους ανθρώπους... Δέος και θαύμα τυλίγουν τον άνθρωπο, ζει μέσα σε ένα στοιχείο θαύματος...²²⁸ Ένας μεγάλος Νόμος Καθήκοντος, τεράστιος σαν τις δυο Απειροσύνες (τον ουρανό και την κόλαση), μειώνει όλα τα άλλα, εξαφανίζει όλα τα άλλα... ήταν μια Πραγματικότητα και εξακολουθεί ακόμα να είναι, μόνο το ένδυμά της είναι νεκρό, η ουσία της ζει μέσα σε όλες τις Εποχές και σε όλη την Αιωνιότητα! (*Παρελθόν και Παρόν*, σελ. 104.)

Αναμφισβήτητα ζει και έχει εγκατασταθεί με όλη την αξερίζωτη ισχύ και δύναμη της μέσα στην ασιατική Άρια καρδιά από την Τρίτη Φυλή, μέσα από τους πρώτους γιους τους "γεννημένους από τον νου": τους καρπούς της Κριγιασάκτι. Καθώς ο χρόνος κυλούσε, η άγια τάξη των Μυημένων δημιουργούσε σπάνια και από εποχή σε εποχή τέτοια τέλεια πλάσματα: όντα ξεχωριστά, εσωτερικά και εξωτερικά, αν και ίδια με κείνους που τα δημιούργησαν.

Κατά την παιδική ηλικία της τρίτης πρωτόγονης φυλής:

"Ένα πλάσμα πολύ ανωτέρου είδους
έλειπε και γι' αυτό σχεδιάστηκε·
με συνειδητή σκέψη, με πιο ικανή καρδιά
για εξουσία φτιάχτηκε, κατάλληλο να κυβερνάει τα άλλα..."²²⁹

Ήρθε σε ύπαρξη ένας έτοιμος και τέλειος φορέας για τους ευσαρκωνόμενους κατοίκους των ανωτέρων σφαιρών, που από τότε πήραν για κατοικία τους αυτές τις μορφές τις γεννημένες από την Πνευματική ΘΕΛΗΣΗ και την φυσική θεία δύναμη στον άνθρωπο. Ήταν ένα παιδί του αγνού Πνεύματος, νοητικά καθαρό από κάθε χρωματισμό γήινου στοιχείου. Μόνο το φυσικό του πλαίσιο ανήκε στον χρόνο και στην ζωή, γιατί αντλούσε την διάνοια του κατευθείαν από τα πάνω. Ήταν το ζωντανό δέντρο της θείας σοφίας και μπορεί επομένως να συνδεθεί με το Κοσμικό Δέντρο του νορβηγικού μύθου, που δεν μπορεί να μαραθεί και να πεθάνει αν δεν δοθεί και η τελευταία μάχη της ζωής, ενώ οι ρίζες του κατατρώνονται συνεχώς από τον δράκοντα Νιντόγκ. Γιατί ακριβώς έτσι ο πρώτος και άγιος Γιος της Κριγιασάκτι είχε το σώμα του που το κατέτρωγαν τα δόντια του χρόνου, αλλά οι ρίζες της εσωτερικής του ύπαρξης παρέμεναν πάντα άφθαρτες και ισχυρές, γιατί απλώνονταν και αναπτύσσονταν στον ουρανό και όχι στην Γη. Αυτός ήταν ο πρώτος από τους

²²⁸ Εκείνο που ήταν φυσικό στα μάτια του πρωτόγονου ανθρώπου, έχει γίνει για μας τώρα μόνο ένα θαύμα και αυτό που για εκείνον ήταν θαύμα, δεν θα μπορούσε ποτέ να εκφραστεί με την δική μας γλώσσα.

²²⁹ Οβίδιου, *Μεταμορφώσεις*, βιβ. Ι. 76-77.

ΠΡΩΤΟΥΣ και ήταν το σπέρμα όλων των άλλων. Υπήρξαν και άλλοι "Γιοι της Κριγιασάκτι" που δημιουργήθηκαν από μια δεύτερη Πνευματική προσπάθεια, αλλά ο πρώτος παράμεινε μέχρι σήμερα το Σπέρμα της θείας Γνώσης, ο Ένας και Υπέρτατος ανάμεσα στους γήινους "Γιους της Σοφίας". Πάνω σ' αυτό το θέμα δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα, παρά μόνο ότι σε κάθε εποχή - ακόμα και στην δική μας - υπήρξαν μεγάλες διάνοιες που κατανόησαν σωστά το πρόβλημα.

Πώς έφτασε το φυσικό μας σώμα στην κατάσταση τελειότητας στην οποία βρίσκεται τώρα; Φυσικά μέσα από χιλιάδες χρόνια εξέλιξης, αλλά όμως ποτέ μέσω των ζώων ή από τα ζώα, όπως διδάσκει ο υλισμός. Γιατί, όπως λέει ο Καρλάυλ: "... Η ουσία της ύπαρξής μας, το μυστήριο μέσα μας που αποκαλείται "εγώ" - αχ, τι λέξεις έχουμε για τέτοια πράγματα; - είναι μια πνοή του Ουρανού - το Ανώτερο Ον που αποκαλύπτεται μέσα στον άνθρωπο. Αυτό το σώμα, αυτές οι λειτουργίες του, αυτή η ζωή μας, δεν είναι όλα σαν ένα ένδυμα του ΑΚΑΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥ;"

Η πνοή του ουρανού, ή μάλλον η πνοή της ζωής, που στην Βίβλο ονομάζεται Νεφές, βρίσκεται σε κάθε ζώο, σε κάθε ζωντανό μόριο όπως και σε κάθε ορυκτό άτομο. Αλλά κανένα απ' αυτά δεν έχει - όπως έχει ο άνθρωπος - συνείδηση της φύσης αυτού του ανωτάτου Όντος,²³⁰ όπως κανένα απ' αυτά δεν έχει εκείνη τη θεία αρμονία την οποία κατέχει ο άνθρωπος. Κανένας δεν το εξέφρασε καλύτερα από τον Νοβάλις και από τον Καρλάυλ (*Περί των Ηρώων, της Ηρωικής Λατρείας και του Ηρωισμού στην Ιστορία*, σελ. 9) που το επανέλαβε:

"Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Ναός στο σύμπαν, και αυτός είναι το Σώμα του Ανθρώπου. Τίποτε δεν είναι αγιότερο απ' αυτήν την ανώτερη μορφή... Αγγίζουμε τον Ουρανό όταν ακουμπάμε το χέρι μας σε ένα ανθρώπινο σώμα!"... Αυτό μοιάζει σαν ένα ωραίο ρητορικό σχήμα (προσθέτει ο Καρλάυλ), αλλά δεν είναι έτσι. Αν το συλλογιστεί κανείς καλά, θα αποδειχθεί ότι είναι ένα επιστημονικό γεγονός· η έκφραση... της πραγματικής αλήθειας του θέματος. Εμείς είμαστε το θαύμα των θαυμάτων: το μεγάλο ανεξιχνίαστο Μυστήριο του Θεού.

²³⁰ Δεν υπάρχει στον κόσμο έθνος στο οποίο το αίσθημα της αφοσίωσης ή του θρησκευτικού μυστικισμού να είναι πιο αναπτυγμένο απ' ό,τι στον ινδικό λαό. Δείτε τι λέει στα έργα του ο Μαξ Μύλλερ για την ιδιοσυγκρασία και τα εθνικά χαρακτηριστικά τους. Αυτή είναι μια άμεση κληρονομιά από τους πρωτόγονους συνειδητούς ανθρώπους της Τρίτης Φυλής.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΓΗ

1. ΚΟΙΤΑΞΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΙΣΘΑΝΟΜΕΝΗΣ ΑΜΟΡΦΗΣ ΖΩΗΣ (α) ΠΡΩΤΑ Ο ΘΕΙΟΣ (φορέας) (β), ΤΟ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ - ΠΝΕΥΜΑ (Ατμάν). ΥΣΤΕΡΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ (Ατμα Μπούντι, Πνεύμα-Ψυχή)²³¹ (γ) (ξανά) ΤΟ ΤΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ (δ), ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑ (ε) ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΝΤΕ (ζ) ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΤΟ ΤΡΙΑ, ΤΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΤΑ (η). ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΟ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΟΙ ΓΙΟΙ ΟΙ "ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Αβαλοκιτεσβάρα), ΟΙ ΛΑΜΠΕΡΟΙ ΕΠΤΑ (οι "Δομητές").²³² ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΣΥ, ΕΓΩ, ΑΥΤΟΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΝ ΕΣΕΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ, ΜΠΟΥΜΙ (την Γη).

(α) Η ιεραρχία των Δημιουργικών Δυνάμεων διαιρείται σε επτά (ή 4 και 3) εσωτερικά, μέσα στα δώδεκα μεγάλα Τάγματα, που αναφέρονται στα δώδεκα σημεία του Ζωδιακού, ενώ τα επτά της εκδηλωμένης κλίμακας συνδέονται επίσης με τους Επτά Πλανήτες. Όλα αυτά υποδιαιρούνται σε αναρίθμητες ομάδες θείων Πνευματικών, ημι-πνευματικών και αιθέριων Όντων.

Οι Κύριες Ιεραρχίες ανάμεσα σ' αυτές υπονοούνται εξωτερικά με την μεγάλη Τετραπλότητα, ή τα "τέσσερα σώματα και τις τρεις ιδιότητες" του Μπράχμα, και τους Παντσάγια τους πέντε Μπράχμα, ή τους πέντε Ντιάνι Μπούντα στο βουδιστικό σύστημα.

Η ανώτερη ομάδα αποτελείται από τις θείες Φλόγες, που αναφέρονται επίσης και σαν "Πύρινοι Λέοντες" και "Λέοντες της Ζωής", ο εσωτερισμός των οποίων είναι καλά κρυμμένος στο ζωδιακό σύμβολο του Λέοντα. Είναι ο πυρήνας του ανώτερου θείου Κόσμου (βλέπε τομ. II, Σχόλιο στην Στάντζα I). Είναι οι άμορφες Πύρινες Πνοές, ταυτόσημες από μια άποψη με την ανώτερη σεφίροθική ΤΡΙΑΔΑ η οποία τοποθετείται από τους Καμπαλιστές στον "Αρχετυπικό Κόσμο".

Η ίδια ιεραρχία με τους ίδιους αριθμούς βρίσκεται και στο ιαπωνικό σύστημα, στις "Αρχές" όπως διδασκόταν τόσο από τα τάγματα του Σίντο όσο και από τους Βουδιστές. Σ' αυτό το σύστημα η Ανθρωπογένεση προηγείται της Κοσμογένεσης, καθώς το θείο βυθίζεται μέσα στο ανθρώπινο και δημιουργεί - στο μέσον της καθόδου του στην ύλη - το ορατό Σύμπαν. Οι μυθικές προσωπικότητες - παρατηρεί με σεβασμό ο Ομώιε - "πρέπει να κατανοηθούν σαν η στερεοτυπική ενσωμάτωση του ανωτέρου (μυστικού) δόγματος και των λεπτών αληθειών του". Όμως για να παρουσιαστεί σε μάκρος θα καταλάμβανε πολύ χώρο, αλλά λίγα λόγια γι' αυτό το αρχαίο σύστημα δεν θα ήταν άσκοπα. Η ακόλουθη είναι μια σύντομη σύνοψη αυτής της Ανθρώπο-κοσμογένεσης, και δείχνει πόσο στενά ακόμα και τα πιο απομακρυσμένα έθνη επαναλάμβαναν μια και την αυτή αρχαϊκή διδασκαλία.

Όταν τα πάντα ήταν ακόμα Χάος (Κοντόν) τρία πνευματικά Όντα εμφανίστηκαν στην σκηνή της μελλοντικής δημιουργίας: (1) Αμε-νο-μι-να-κα-νουσι-νο-καμι, "θείος Μονάρχης του Κεντρικού Ουρανού", (2) Τακα-μι-μουσούμπι-νο-καμι, "Εξοχος Αυτοκρατορικός θείος απόγονος του Ουρανού και της Γης" και (3) Καμου-μι-μουσούμπι-νο-καμι, "Απόγονος των θεών", απλώς.

Αυτά δεν είχαν ούτε μορφή ούτε ουσία (η δική μας αρουπική τριάδα), γιατί ούτε η ουράνια ούτε η γήινη ουσία είχε διαφοροποιηθεί, "ούτε η ουσία των πραγμάτων είχε σχηματιστεί".

(β) Στο Ζοχάρ - όπως έχει τώρα τακτοποιηθεί και επανεκδοθεί από τον Μοσέ ντε Λεόν, με την βοήθεια Σύριων και Χαλδαίων χριστιανών Γνωστικών κατά τον 13ο αιώνα και όπως διορθώθηκε και αναθεωρήθηκε ακόμα αργότερα από πολλά χριστιανικά χέρια, φτάνοντας έτσι να είναι ελάχιστο πιο εσωτερικό απ' ό,τι η ίδια η Βίβλος - αυτός ο θείος "Φορέας" δεν εμφανίζεται πλέον, όπως γίνεται στο χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών. Είναι αρκετά αληθινό ότι το Αίν-Σοφ, το ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ ΤΙΠΟΤΕ, χρησιμοποιεί επίσης την μορφή του ΕΝΟΣ, του

²³¹ Αυτό σχετίζεται με τις Κοσμικές αρχές.

²³² Οι επτά δημιουργικοί Ρίσι που τώρα σχετίζονται με τον αστερισμό της Μεγάλης Άρκτου.

εκδηλωμένου "Ουράνιου Ανθρώπου" (της ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ), σαν άρμα (στα εβραϊκά Μερκαμπά, στα σανσκριτικά Βαχάνα) ή φορέα του, για να κατέλθει και να εκδηλωθεί μέσα στον φαινομενικό κόσμο. Αλλά οι Καμπαλιστές δεν επεξηγούν πώς μπορεί το ΑΠΟΛΥΤΟ να χρησιμοποιήσει οτιδήποτε, ή να εξασκήσει οποιαδήποτε ιδιότητα - αφού το Απόλυτο στερείται ιδιοτήτων. Ούτε εξηγούν ότι στην πραγματικότητα αυτό που εκδηλώνεται μέσω του Αδάμ-Κάδμου, του Δεύτερου Λόγου, είναι η Πρώτη Αιτία (ο Λόγος του Πλάτωνα), η αρχική και αιώνια ΙΔΕΑ. Στο *Βιβλίο των Αριθμών* εξηγείται ότι το ΕΝ (ή Αιν, Άϊορ) είναι το μόνο αυθύπαρκτο, ενώ το "Βάθος" του (Βυθός ή Βύθον των Γνωστικών, που ονομάζεται Προπάτορας) είναι μόνο περιοδικό. Είναι το Βάθος, η Πηγή του Φωτός ή Προπάτορας, που είναι ο ανεκδήλωτος Λόγος ή αφηρημένη Ιδέα, και όχι το Αιν-Σοφ, του οποίου η ακτίνα χρησιμοποιεί τον Αδάμ-Κάδμο ή τον εκδηλωμένο Λόγο (το αντικειμενικό Σύμπαν), "αρσενικό και θηλυκό" σαν ένα άρμα μέσω του οποίου εκδηλώνεται. Αλλά στο *Ζοχάρ* διαβάζουμε την ακόλουθη ασυναρτησία: "Ο Παλαιότερος απόκρυφος είναι και κρυμμένος· ο Μικροπρόσωπος φανερός είναι και μη φανερός".²³³ Αυτό είναι λάθος γιατί ο Μικροπρόσωπος ή μικρόκοσμος μπορεί να υπάρξει μόνο κατά την διάρκεια των εκδηλώσεών του, και καταστρέφεται κατά την διάρκεια των Μάχα-Πραλάγια. Η *Καμπάλα* του Ρόζενροθ δεν είναι ένας οδηγός, αλλά πολύ συχνά ένα αίνιγμα.

Όπως στην ιαπωνική, στην αιγυπτιακή και σε κάθε άλλη αρχαία κοσμογονία, από αυτήν τη θεία ΦΛΟΓΑ, το "Ένα", ανάβονται οι τρεις κατερχόμενες ομάδες. Έχοντας την εν δυνάμει ύπαρξή τους στην ανώτερη ομάδα, αυτές γίνονται τώρα ανεξάρτητες και ξεχωριστές Οντότητες. Ονομάζονται "Παρθένες της Ζωής", "Μεγάλη Πλάνη" κ.τ.λ., και συλλογικά "εξάκτινος Αστέρας". Αυτό το τελευταίο, σχεδόν σε κάθε θρησκεία, είναι το σύμβολο του Λόγου σαν η πρώτη εκπόρευση. Είναι το σύμβολο του Βίσνου στην Ινδία (το *τσακρά* ή τροχός), και το ιερογλυφικό του Τετραγράμματος, "Εκείνου των τεσσάρων γραμμάτων", ή - μεταφορικά - "τα άκρα του Μικροπρόσωπου" στην Καμπάλα, που είναι δέκα και έξι αντίστοιχα. Οι μετέπειτα Καμπαλιστές, όμως, ειδικά οι χριστιανοί μυστικιστές τα έκαναν θάλασσα μ' αυτό το θαυμάσιο σύμβολο.²³⁴ Γιατί τα "δέκα άκρα" του Ουράνιου Ανθρώπου είναι οι δέκα Σεφιρόθ, αλλά ο πρώτος Ουράνιος Άνθρωπος είναι το ανεκδήλωτο Πνεύμα του Σύμπαντος και δεν έπρεπε ποτέ να υποβαθμιστεί στον Μικροπρόσωπο: το μικρότερο Πρόσωπο ή Παρουσία, το πρωτότυπο του ανθρώπου στο γήινο πεδίο.²³⁵ Γι' αυτό το θέμα όμως θα μιλήσουμε αργότερα. Ο εξάκτινος Αστέρας φέρεται στις έξι Δυνάμεις ή Ισχείς της Φύσης, τα έξι πεδία, αρχές κ.τ.λ., κ.τ.λ., που όλα συνθέτονται από το έβδομο, ή κεντρικό σημείο στον Αστέρα. Όλα αυτά, καθώς και ανώτερες και κατώτερες ιεραρχίες, εκπορεύονται από την "Ουράνια Παρθένο", την μεγάλη μητέρα όλων των θρησκειών, την Ανδρόγυνο, - την Σεφειρά-Αδάμ-Κάδμο.²³⁶ Στην Ενότητα του, το πρωταρχικό φως είναι η έβδομη, η ανώτερη αρχή, η Νταϊβιπρακρίτι, το φως του ανεκδήλωτου Λόγου, αλλά στην διαφοροποίησή του γίνεται Φοχάτ, ή οι "Επτά Γιοι". Το πρώτο συμβολίζεται με το Κεντρικό σημείο στο διπλό Τρίγωνο, το δεύτερο με το ίδιο το εξάγωνο, ή τα "έξι άκρα" του Μικροπρόσωπου, όπου το Έβδομο είναι το Μαλχούθ, η "Νύφη" των χριστιανών Καμπαλιστών, ή η Γη μας. Γι' αυτό στο *Σχόλιο* αναφέρεται:

"Το πρώτο μετά το 'Ένα' είναι το θείο Πυρ· το δεύτερο, Πυρ και Αιθέρας· το τρίτο αποτελείται από Πυρ, Αιθέρα και Νερό· το τέταρτο από Πυρ, Αιθέρα, Νερό και Αέρα".²³⁷ Το Ένα δεν συνδέεται με τις

²³³ Κνορ φου Ρόζενροθ, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη* κ.τ.λ., *Βίβλος Μυστηρίων (Σιφρά τι-Τσονούτ)*, IV, παρ. 1.

²³⁴ Πράγματι, ο Μικροπρόσωπος - που, μιλώντας φιλοσοφικά, είναι τελείως ξεχωριστός από τον ανεκδήλωτο αιώνιο Λόγο, "ένα με τον Πατέρα" - τελικά, ύστερα από αιώνες ασταμάτητων προσπαθειών, σοφιστείας και παραδοξότητας, έφτασε να θεωρείται σαν ένα με τον Ιεχωβά, ή τον ΕΝΑΝ ζώντα θεό (!), ενώ ο Ιεχωβά δεν είναι τίποτε περισσότερο από την Μπινά, μία θηλυκή Σεφειρά. Το γεγονός αυτό δεν χρειάζεται να υπενθυμίζεται συνέχεια στον αναγνώστη.

²³⁵ Ο Μικροπρόσωπος, όπως ειπώθηκε, είναι ο εκδηλωμένος Λόγος και τέτοιοι υπάρχουν πολλοί.

²³⁶ Η Σεφειρά, είναι το Στέμμα, ΚΕΘΕΡ, μόνο στην αφηρημένη αρχή, σαν το μαθηματικό X (μια άγνωστη ποσότητα). Στο πεδίο της διαφοροποιημένης φύσης είναι το θηλυκό αντίστοιχο του Αδάμ-Κάδμου του πρώτου Ανδρόγυνου. Η Καμπάλα διδάσκει ότι η φράση "Γεννηθείτω Φως" (Γένεση κεφ. Α') αναφέρεται στον σχηματισμό και στην εξέλιξη των Σεφιρόθ και όχι στο φως σαν αντίθετο του σκότους. Ο Ραβί Σιμεόν λέει: "Ω σύντροφοι, σύντροφοι, ο άνθρωπος σαν εκπόρευση ήταν άνδρας και γυναίκα, Αδάμ-Κάδμος πραγματικά και αυτό είναι το νόημα των λέξεων "Γεννηθείτω Φως και εγένετο Φως". Και αυτός είναι ο διπλός άνθρωπος. (*Η Πεμπουσία του Βιβλίου του Ζοχάρ*, 1857, σελ. 14, 15).

²³⁷ Αυτά τα στοιχεία του Πυρός, Αέρα κ.τ.λ., δεν είναι τα δικά μας σύνθετα στοιχεία.

Ανθρωπο-κατοικημένες σφαίρες, αλλά με τις εσωτερικές αόρατες Σφαίρες. "Οι 'Πρωτογεννημένοι' είναι η ΖΩΗ, η καρδιά και ο παλμός του Σύμπαντος· οι Δεύτεροι είναι ο ΝΟΥΣ ή Συνείδησή του".²³⁸

(γ) Η δεύτερη Τάξη Ουράνιων Όντων, εκείνα του Πυρός και του Αιθέρος (που αντιστοιχούν στο Πνεύμα και στην Ψυχή, ή στο Άτμα-Μπούντι), των οποίων το όνομα είναι λεγεών, είναι ακόμα άμορφα αλλά περισσότερο "υλικά". Είναι η πρώτη διαφοροποίηση στην Δευτερεύουσα Εξέλιξη ή "Δημιουργία"; μια παραπλανητική λέξη. Όπως δείχνει το όνομα, είναι τα πρωτότυπα των ενσάρκωνόμενων Τζίβα ή Μονάδων και αποτελούνται από το Πύρινο Πνεύμα της Ζωής. Μέσω αυτών περνάει, σαν μια αγνή ηλιακή ακτίδα, η ακτίνα που παίρνει απ' αυτές τον μελλοντικό φορέα της, την θεία Ψυχή, Μπούντι. Αυτές συνδέονται άμεσα με τα Πλήθη των ανώτερων κόσμων του δικού μας συστήματος. Από αυτές τις διπλές Μονάδες εκπορεύεται το τριπλό.

Στην κοσμογονία της Ιαπωνίας όταν από την χαοτική μάζα εμφανίζεται ένας αυγόμορφος πυρήνας, που περιέχει μέσα του το σπέρμα και την δυνατότητα όλης της συμπαντικής αλλά και της γήινης ζωής, αυτό που διαφοροποιείται είναι ακριβώς το "τριπλό" που μόλις αναφέρθηκε. "Η αρσενική αιθέρια" αρχή (Γιο) ανέρχεται και η θηλυκή, χονδροειδέστερη ή πιο υλική αρχή (Ιν) κατακρημνίζεται μέσα στο Σύμπαν της ύλης όταν επέρχεται ένας διαχωρισμός ανάμεσα στο ουράνιο και στο γήινο. Από αυτό γεννιέται το θηλυκό, η μητέρα, η πρώτη στοιχειώδης αντικειμενική ύπαρξη. Είναι αιθέρια, χωρίς μορφή ή φύλο και όμως απ' αυτήν και από την μητέρα γεννιώνται τα Επτά θεία Πνεύματα, από τα οποία εκπορεύονται οι επτά δημιουργίες· ακριβώς όπως στον Ναζαρηνό Κώδικα από τον Καραμπτανός και την Μητέρα Πνεύμα γεννιώνται τα επτά κακοποιά (υλικά) πνεύματα. Θα μας έπαιρνε πολύ χώρο να παραθέσουμε εδώ τα ιαπωνικά ονόματα, αλλά όταν μεταφραστούν ακολουθούν αυτήν την σειρά:

(1) Ο "Αόρατος Εργένης", που είναι ο δημιουργικός Λόγος του μη δημιουργικού "πατέρα", ή η εκδηλωμένη δημιουργική του δυνατότητα.

(2) "Το Πνεύμα (ή θεός) του σκοτεινού βάθους" (του Χάους)· που γίνεται η διαφοροποιημένη ύλη, ή το κοσμικό υλικό· επίσης η περιοχή των ορυκτών.

(3) "Το Πνεύμα του Φυτικού Βασιλείου", της "Αφθονης Βλάστησης".

(4) Αυτό είναι διπλής φύσης όντας ταυτόχρονα "Το Πνεύμα της Γης" και "το Πνεύμα των Άμμων"· όπου το πρώτο περιέχει την δυνατότητα του αρσενικού στοιχείου και το δεύτερο του θηλυκού στοιχείου, σχηματίζοντας και τα δυο μια συνδυασμένη φύση.

Αυτά τα δυο ήταν ΕΝΑ· μη έχοντας συνείδηση ότι είναι δύο.

Σ' αυτήν την δυαδικότητα περιεχόταν (α) η αρσενική, σκοτεινή και δυνατή Ύπαρξη, Τσου-νο-γκαϊ-νο-κάμι και (β) η Ικοο-γκαϊ-νο-κάμι, η θηλυκή, όμορφη και αδύναμη ή πιο λεπτή Ύπαρξη. Επομένως τα

(5) και (6) Πνεύματα που ήταν ανδρόγυνα ή με δυο φύλα και τέλος:

(7) Το Έβδομο Πνεύμα, αυτό που τελευταίο εκπορεύτηκε από την "μητέρα", εμφανίζεται σαν η πρώτη θεία ανθρώπινη μορφή καθαρά αρσενική και θηλυκή. Αυτή ήταν η έβδομη δημιουργία, όπως και στα *Πουρανά* όπου ο άνθρωπος είναι η έβδομη δημιουργία του Μπράχμα.

Αυτό το ζεύγος, Ιτζανάγκι-Ιτζανάμι, κατέβηκε στο Σύμπαν από την ουράνια Γέφυρα (τον Γαλαξία), και "ο Ιτζανάγκι διακρίνοντας βαθιά κάτω μια χαοτική μάζα από σύννεφα και νερό, έριξε μέσα στα βάθη το ακόντιο με τους πολύτιμους λίθους που είχε δηλητηριάσει. Ξερή γη εμφανίστηκε, και τα δυο θεία όντα κατέβηκαν πάνω της, και χωρίστηκαν για να εξερευνήσουν το νεοδημιουργημένο νησί, που ονομαζόταν Όνο-κόρο".²³⁹

Τέτοιοι είναι οι εξωτερικοί ιαπωνικοί μύθοι, το κέλυφος που κρύβει τον πυρήνα της ίδιας αλήθειας της Μυστικής Δοξασίας. Ας γυρίσουμε πίσω στις εσωτερικές εξηγήσεις της κάθε κοσμογονίας:

²³⁸ Αυτή η "Συνείδηση" δεν έχει σχέση με την δική μας συνείδηση. Η συνείδηση του "Ενός εκδηλωμένου", αν όχι απόλυτη, είναι ακόμα μη εξαρτημένη. Ο Μαχάτ (ο Συμπαντικός Νους) είναι το πρώτο προϊόν του Μπράχμα-Δημιουργού, αλλά επίσης και του Μπραντάνα (αδιαφοροποίητης ύλης).

²³⁹ Ομίοιε Τετσζουνοστζούικε (Κ. Πφούντες), "Η Λατρεία της Άπω Ανατολής", *Ο Θεοσοφιστής*, τόμ. Χ, Δεκέμβριος 1888, σελ. 1.46-150.

(δ) Η Τρίτη τάξη αντιστοιχεί στο Άτμα-Μπούντι-Μάνας: Πνεύμα, Ψυχή και Διάνοια, και ονομάζεται "Τριάς".

(ε) Η Τέταρτη είναι υλικές Οντότητες. Αυτή είναι η ανώτερη ομάδα ανάμεσα στους Ρουπά (Ατομικές Μορφές).²⁴⁰ Είναι το φυτώριο των ανθρωπίνων, συνειδητών, πνευματικών Ψυχών. Ονομάζονται οι "Ακατάστρεφτοι Τζίβα" και αποτελούν, μέσω της τάξης που είναι κάτω από την δική τους, την πρώτη ομάδα του πρώτου επταδικού²⁴¹ πλήθους: το μεγάλο μυστήριο του ανθρωπίνου συνειδητού και νοητικού Όντος. Γιατί αυτό το τελευταίο είναι ο αγρός μέσα στον οποίον βρίσκεται κρυμμένο στην απομόνωσή του το σπέρμα που θα πέσει σε γέννηση. Το σπέρμα αυτό θα γίνει η πνευματική δυνατότητα μέσα στο φυσικό κύτταρο που καθοδηγεί την ανάπτυξη του εμβρύου και που είναι η αιτία της κληρονομικής μεταβίβασης των ιδιοτήτων και όλων των έμφυτων χαρακτηριστικών στον άνθρωπο. Αλλά ο αποκρυφισμός ούτε διδάσκει, ούτε αποδέχεται τη νταρβινική θεωρία της μεταβίβασης των αποκτημένων ιδιοτήτων. Η εξέλιξη στον αποκρυφισμό προχωράει σε εντελώς διαφορετικές γραμμές. Σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία, το φυσικό εξελίσσεται βαθμιαία από το πνευματικό, νοητικό και ψυχικό. Αυτή η εσωτερική ψυχή του φυσικού κυττάρου - αυτό το "πνευματικό πλάσμα" που κυριαρχεί στο σπερματικό πλάσμα - είναι το κλειδί που κάποια μέρα πρέπει να ανοίξει τις πύλες της *terra incognita* των βιολόγων, που σήμερα ονομάζεται το σκοτεινό μυστήριο της εμβρυολογίας. (Βλέπε κείμενο και υποσημείωση παρακάτω).

(ζ) Η πέμπτη ομάδα είναι πολύ μυστηριώδης, καθώς σχετίζεται με το μικροκοσμικό Πεντάγωνο, το πεντάκτινο αστέρι που συμβολίζει τον άνθρωπο. Στην Ινδία και στην Αίγυπτο αυτοί οι Ντιάνι συνδέονταν με τον Κροκόδειλο και η κατοικία τους ήταν στον Αιγόκερω. Στην ινδική αστρολογία αυτοί οι όροι είναι αντιστρεπτοί, καθώς το (δέκατο) σημείο του Ζωδιακού ονομάζεται Μακάρα, που ανακριβώς μεταφράζεται "κροκόδειλος". Όπως θα δείξουμε στην συνέχεια, η ίδια λέξη αποκρυφιστικά ερμηνεύεται με διάφορους τρόπους. Στην Αίγυπτο, ο νεκρός - του οποίου το σύμβολο είναι το πεντάγραμμα ή το πεντάκτινο αστέρι, οι κορυφές του οποίου αντιπροσωπεύουν τα άκρα του ανθρώπου - παρουσιάζεται συμβολικά μεταμορφωμένος σε κροκόδειλο: Σεμπέχ ή Σεβέχ, ή "έβδομος", όπως λέει ο Τζέραλντ Μάσεϋ, δείχνοντας έτσι ότι, όντας ο τύπος της διάνοιας είναι στην πραγματικότητα ένας δράκοντας και όχι κροκόδειλος. Αυτός είναι ο "Δράκοντας της

²⁴⁰ Αξίζει να σημειώσουμε ότι η σύγχρονη χημεία, ενώ απορρίπτει σαν προλήψεις του αποκρυφισμού και της θρησκείας την θεωρία για υλικές και αόρατες Οντότητες που ονομάζονται Άγγελοι, Στοιχειακά κ.τ.λ. - χωρίς φυσικά να έχει μελετήσει ποτέ την φιλοσοφία αυτών των ασώματων Οντοτήτων ή να σκεφτεί πάνω σ' αυτές - θα έπρεπε χάρη στην παρατήρηση και στην ανακάλυψη να έχει αναγκαστεί ασυνείδητα να αποδεχθεί και να αναγνωρίσει τον ίδιο ρυθμό προόδου και τάξης στην εξέλιξη των χημικών ατόμων, όπως και ο αποκρυφισμός για τους Ντιάνι και για τα Άτομα - μια και η αναλογία είναι ο πρώτος νόμος. Όπως είδαμε πιο πάνω η πρώτη ομάδα των Ρουπά Αγγέλων είναι τετραπλή, καθώς ένα στοιχείο προστίθεται στο άλλο με κατερχόμενη τάξη. Το ίδιο είναι και τα άτομα, αν υιοθετήσουμε την ορολογία της χημείας, μονατομικά, δυατομικά και τετρατομικά προχωρώντας προς τα κάτω. Ας μην ξεχνάμε ότι το Ήνρ, το Νερό και ο Αέρας, ή τα "Στοιχεία της αρχικής Δημιουργίας" ονομαζόμενα, δεν είναι τα σύνθετα Στοιχεία που υπάρχουν στην Γη, αλλά νοούμενα ομογενή Στοιχεία: τα Πνεύματά τους. Ύστερα ακολουθούν οι επταπλές ομάδες ή πλήθη. Αν τοποθετηθούν σε παράλληλες γραμμές σε ένα διάγραμμα μαζί με τα Άτομα, οι φύσεις αυτών των Όντων, θα φανεί ότι στην κατερχόμενη κλίμακα προόδου τους αντιστοιχούν με τα σύνθετα στοιχεία κατά έναν μαθηματικώς ταυτόσημο τρόπο, σαν αναλογία. Αυτό αναφέρεται, φυσικά, μόνο σε διαγράμματα φτιαγμένα από αποκρυφιστές, γιατί αν η κλίμακα των Αγγελικών Όντων τοποθετούνταν σε μια παράλληλη γραμμή με την κλίμακα των χημικών ατόμων της επιστήμης - από το υποθετικό Ήλιο μέχρι το Ουράνιο - τότε φυσικά θα διέφεραν. Γιατί αυτά, σαν αντιστοιχούντα στο Αστρικό πεδίο, έχουν μόνο τις τέσσερις κατώτερες τάξεις - ενώ οι ανώτερες τρεις αρχές στο άτομο, ή μάλλον στο μόριο ή χημικό στοιχείο, είναι αντιληπτές μόνο στα μάτια του μυημένου Ντάνγκμα. Αλλά τότε, αν η Χημεία επιθυμούσε να βρεθεί στον σωστό δρόμο, θα έπρεπε να διορθώσει την ταξινόμησή της σύμφωνα με εκείνη των Αποκρυφιστών πράγμα που ίσως αρνηθεί να κάνει. Στην εσωτερική φιλοσοφία, κάθε φυσικό μόριο αντιστοιχεί και εξαρτάται από το ανώτερο νοούμενό του: την Οντότητα στην ουσία της οποίας ανήκει. Και επάνω όπως και κάτω, το Πνευματικό προβάλλει από το θείο, το ψυχονοητικό από το Πνευματικό - χρωματιζόμενο από το κατώτερο πεδίο του από το αστρικό - και ολόκληρη η έμφυση και άψυχη (φαινομενικά) Φύση εξελίσσεται σε παράλληλες γραμμές και έλκει τις ιδιότητες της τόσο από τα πάνω, όσο και από τα κάτω.

²⁴¹ Ο αριθμός επτά δεν υπονοεί μόνο επτά Οντότητες, αλλά επτά ομάδες ή Πλήθη, όπως εξηγήθηκε προηγούμενα. Η ανώτερη ομάδα, οι Άσουρα που γεννήθηκαν στο πρώτο σώμα του Μπράχμα - που μεταστράφηκε σε "Νύχτα" - είναι επταπλοί, δηλαδή διαιρούνται, όπως οι Πιτρί σε επτά τάξεις, τρεις από τις οποίες είναι *άρουπα* (ασώματες) και τέσσερις με σώματα. (Βλέπε *Βίσιου Πουρανά*, Βιβλίο Ι). Στην πραγματικότητα αυτοί είναι αληθινά οι δικοί μας Πιτρί (πρόγονοι) και όχι οι Πιτρί που πρόβαλαν τον πρώτο φυσικό άνθρωπο.

Σοφίας", ή Μάνας, η "Ανθρώπινη Ψυχή", Νους, η Διανοητική αρχή, που στην δική μας εσωτερική φιλοσοφία ονομάζεται η "Πέμπτη" αρχή.

Στην *Βίβλο των Νεκρών* ή Τυπικό, κεφ. LXXXVIII, ο "οσιριοποιημένος" νεκρός λέει, κάτω από το ιερογλυφικό ενός μουμιοποιημένου θεού με κεφάλι κροκοδείλου:

(1) "Εγώ είμαι ο θεός (κροκόδειλος) που προΐσταται του φόβου... κατά την άφιξη της Ψυχής του ανάμεσα στους ανθρώπους. Είμαι ο θεός-κροκόδειλος που ήρθε για καταστροφή". (Ενας υπαινιγμός στην καταστροφή της θείας πνευματικής αγνότητας, όταν ο άνθρωπος αποκτάει την γνώση του καλού και του κακού, επίσης της "πτώσης" των θεών ή αγγέλων κάθε θεογονίας).

(2) "Εγώ είμαι ο ιχθύς του μεγάλου Ώρου (όπως ο Μακάρα είναι ο "κροκόδειλος", ο φορέας του Βάρουνα). Είμαι βυθισμένος στην Σεχέμ".

Η τελευταία φράση υποστηρίζει και επαναλαμβάνει την δοξασία του *Εσωτερικού Βουδισμού*, γιατί υπαινίσσεται άμεσα την πέμπτη αρχή (Μάνας), ή μάλλον το πιο πνευματικό μέρος της ουσίας της, το οποίο βυθίζεται, απορροφάται και γίνεται ένα με το Άτμα-Μπούντι μετά τον θάνατο του ανθρώπου. Γιατί η Σεχέμ είναι η κατοικία ή *λοκά* του θεού Χεμ (Ωρος-Όσιρις ή Πατέρας και Γιος), επομένως το "Ντεβατσάν" του Άτμα-Μπούντι. Στο Τυπικό του Νεκρού, ο αποθανών εμφανίζεται να εισέρχεται μέσα στην Σεχέμ με του Ώρο-Θωθ και να "αναδύεται σαν καθαρό πνεύμα", (LXIV, 29). Έτσι ο νεκρός (στίχος 30) λέει: "Βλέπω τις μορφές του (εαυτού μου, σαν μορφές διαφόρων) ανθρώπων που μεταμορφώνονται αιώνια... Γνωρίζω αυτό (το κεφάλαιο). Εκείνος που το γνωρίζει... παίρνει όλα τα είδη ζωντανών μορφών...".

Και στον στίχο 35 ο νεκρός απευθυνόμενος με την μαγική φόρμουλα, που στον αιγυπτιακό εσωτερισμό ονομάζεται η "προγονική καρδιά", ή η μετενσαρκωνόμενη αρχή, το μόνιμο ΕΓΩ, λέει:

"Ω καρδιά μου, προγονική καρδιά μου απαραίτητη για τις μεταμορφώσεις μου... μην αποχωρίζεσαι από εμένα μπροστά στον φύλακα του Ζυγού. Εσύ είσαι η προσωπικότητα μέσα στο στήθος μου, ο θεός σύντροφος που προσέχει τις σάρκες μου (σώματα...)"

Στην Σεχέμ βρίσκεται κρυμμένο το "Μυστηριώδες Πρόσωπο" ή ο πραγματικός άνθρωπος που κρύβεται κάτω από την ψεύτικη προσωπικότητα, ο τριπλός-κροκόδειλος της Αιγύπτου, το σύμβολο της ανώτερης Τριπλότητας, ή ανθρώπινης Τριάδας, Άτμαν, Μπούντι και Μάνας.²⁴² Σε όλους τους αρχαίους παπύρους ο κροκόδειλος ονομάζεται Σεβέχ (Έβδομος), ενώ το νερό, εσωτερικά, είναι το πέμπτο στοιχείο ή αρχή και όπως ήδη αναφέρθηκε, ο Τζέραλντ Μάσεϋ (*Οι Επτά Ψυχές*, σελ. 25) δείχνει ότι ο κροκόδειλος ήταν "η Έβδομη Ψυχή, η υπέρτατη από τις επτά... ο αόρατος Ενορατικός". Ακόμα και εξωτερικά η Σεχέμ είναι η κατοικία του θεού Χεμ, και ο "Χεμ είναι ο Ώρος που εκδικείται τον θάνατο του πατέρα του Όσιρι", και επομένως τιμωρεί τα αμαρτήματα του ανθρώπου, όταν αυτός γίνεται μια ψυχή χωρίς σώμα. Έτσι ο "οσιριοποιημένος" νεκρός γίνεται ο θεός Χεμ ο οποίος "θερίζει τον αγρό του Ααρού", δηλαδή θερίζει την αμοιβή ή την τιμωρία του, μια και ο αγρός είναι η ουράνια τοποθεσία (Ντεβατσάν) όπου στον νεκρό δίνεται σίτος, η τροφή της θείας δικαιοσύνης. Η πέμπτη ομάδα των ουρανίων Όντων υποτίθεται ότι περιέχει μέσα της τις δυαδικές ιδιότητες τόσο της πνευματικής, όσο και της φυσικής όψης του Σύμπαντος: τους δυο πόλους του Μαχάτ, της Συμπαντικής Διάνοιας και την δυαδική φύση του ανθρώπου, την πνευματική και την φυσική. Γι' αυτό και ο αριθμός της, το πέντε, πολλαπλασιαζόμενος και μετατρέπόμενος σε δέκα, την συνδέει με το Μακάρα, το 10ο σημείο του Ζωδιακού.

(η) Η έκτη και η έβδομη ομάδα ανήκουν στις κατώτερες ιδιότητες της Τετραπλότητας. Είναι συνειδητές, αιθερικές Οντότητες, τόσο αόρατες όσο και ο Αιθέρας, που πρόβαλαν, σαν τα κλαδιά ενός δέντρου, από την πρώτη κεντρική ομάδα των τεσσάρων, και οι οποίες με την σειρά τους διακλαδώθηκαν σε αναρίθμητες μικρότερες ομάδες, από τις οποίες η κατώτερη είναι τα Πνεύματα της Φύσης, ή Στοιχειακά πολυάριθμων ειδών και ποικιλιών από τα άμορφα και άυλα - οι

²⁴² Μια από τις ερμηνείες του πραγματικού αν και κρυμμένου νοήματος αυτού του αιγυπτιακού θρησκευτικού ιερογλυφικού είναι εύκολη. Ο κροκόδειλος είναι ο πρώτος που περιμένει και συναντά τα καταστροφικά πυρά του πρωινού ήλιου, και πολύ σύντομα έγινε η προσωποποίηση της ηλιακής θερμότητας. Όταν πρόβαλε ο ήλιος έμοιαζε με την άφιξη πάνω στην Γη και ανάμεσα στους ανθρώπους "της θείας ψυχής που εμψυχώνει τους θεούς", και σ' αυτό οφείλεται και ο παράξενος συμβολισμός. Η μούμια είχε κεφάλι κροκοδείλου για να δείξει ότι ήταν μια ψυχή που ερχόταν από την Γη.

ιδεατές ΣΚΕΨΕΙΣ των δημιουργών; τους - μέχρι τους ατομικούς - αν και για την ανθρώπινη αντίληψη - άορατους οργανισμούς. Αυτοί οι τελευταίοι θεωρούνται σαν τα "Πνεύματα των Ατόμων" γιατί είναι τα πρώτα, μετά το φυσικό Ατομο (πηγαίνοντας προς τα πίσω), αισθανόμενα, αν όχι νοήμονα πλάσματα. Όλα αυτά υπόκεινται στο κάρμα και πρέπει να το εξαντλήσουν σε κάθε κύκλο. Γιατί, όπως διδάσκει η δοξασία, δεν υπάρχουν τέτοια προνομιά οντα μέσα στο σύμπαν, ούτε στο δικό μας ούτε σε άλλα συστήματα, στον εξωτερικό ή στους εσωτερικούς κόσμους,²⁴³ όπως οι άγγελοι της Δυτικής θρησκείας και των Ιουδαίων. Ένας Ντιάνι Τσόχαν πρέπει να γίνει τέτοιος, δεν μπορεί να γεννηθεί ή να εμφανιστεί ξαφνικά στο πεδίο της ζωής σαν ένας πλήρως ανεπτυγμένος άγγελος. Η Ουράνια Ιεραρχία του τωρινού Μανβαντάρα θα μεταφερθεί στον επόμενο κύκλο ζωής σε ψηλότερους, ανώτερους κόσμους, και θα παραχωρήσει την θέση της σε μια νέα ιεραρχία που θα αποτελείται από τους εκλεκτούς της δικής μας ανθρωπότητας. Η Ύπαρξη είναι ένας ατέλειωτος κύκλος μέσα στην μια απόλυτη αιωνιότητα, μέσα στον οποίο κινούνται αναρίθμητοι εσωτερικοί κύκλοι πεπερασμένοι και εξαρτημένοι, θεοί που είναι δημιουργημένοι σαν τέτοιοι, δεν θα παρουσίαζαν καμιά προσωπική αξία με το να είναι θεοί. Μια τέτοια τάξη όντων, που θα ήταν τέλεια μόνο εξαιτίας της ειδικής έμφυτης άσπιλης φύσης τους, μπροστά στον πόνο και στον αγώνα της ανθρωπότητας και της κατώτερης δημιουργίας, θα αποτελούσαν το σύμβολο μιας αιώνιας αδικίας εντελώς σατανικού χαρακτήρα, ένα αιώνιο έγκλημα, θα ήταν μια ανωμαλία και κάτι το αδύνατο στην Φύση. Γι' αυτό το "Τέσσερα" και το "Τρία" πρέπει να ενσαρκωθούν, όπως όλα τα άλλα όντα. Ακόμα αυτή η έκτη ομάδα παραμένει αδιαχώριστη από τον άνθρωπο ο οποίος έλκει απ' αυτήν τα πάντα, εκτός από την ανώτερη και κατώτερη αρχή του, ή το πνεύμα και το σώμα του, ενώ οι πέντε μεσοί ανθρωπίνες αρχές είναι η ίδια η ουσία αυτών των Ντιάνι.²⁴⁴ Μόνο η θεία Ακτίνα (ο Ατμάν) προβάλλει κατευθείαν από το Ένα. Πώς μπορεί να γίνει αυτό; Πώς είναι δυνατόν να αντιληφθούμε ότι αυτοί οι "θεοί" ή άγγελοι μπορούν ταυτόχρονα να είναι εκπορεύσεις του εαυτού τους και ο προσωπικός εαυτός τους; Μήπως με την ίδια έννοια που στον υλικό κόσμο ο γιος είναι (κατά έναν τρόπο) ο πατέρας του, όντας αίμα του, οστά από τα οστά του και σάρκα από την σάρκα του; Σ' αυτό οι διδάσκαλοι απαντούν: "Πράγματι έτσι είναι". Αλλά πριν μπορέσει κανείς να κατανοήσει πλήρως αυτήν την αλήθεια, πρέπει να εισχωρήσει βαθιά μέσα στο μυστήριο της ΥΠΑΡΞΗΣ.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – Συνέχεια

2. Η ΜΙΑ ΑΚΤΙΝΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΙ ΤΙΣ ΜΙΚΡΟΤΕΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ. Η ΖΩΗ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΕΠΙΖΕΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΤΟΜΟ ΜΟΡΦΗΣ (Στούλα-σάρικα, εξωτερικό σώμα). ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΜΕΤΡΗΤΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΠΕΡΝΑΕΙ Η ΑΚΤΙΝΑ ΖΩΗ, Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ, ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΝΗΜΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΧΑΝΤΡΕΣ (μαργαριτάρια) (α).

(α) Ο σλόκα αυτός εκφράζει την ιδέα - καθαρά βενταντική, όπως ήδη εξηγήσαμε σε άλλο σημείο - ενός ζωτικού νήματος, του Σουτράτμαν, που περνάει μέσα από διαδοχικές γεννήσεις. Πώς, λοιπόν, μπορεί αυτό να εξηγηθεί; Καταφεύγοντας σε μια παρομοίωση, σε μια γνωστή εικόνα, η οποία είναι αναγκαστικά ατελής, όπως και όλες οι αναλογίες που έχουμε στην διάθεσή μας. Πριν καταφύγουμε όμως σ' αυτήν την παρομοίωση, θα ήθελα να ρωτήσω αν σε κάποιον από εμάς φαίνεται αφύσικη, πολύ δε περισσότερο "υπερφυσική", όταν εξετάζουμε την πορεία που είναι γνωστή σαν δημιουργία και ανάπτυξη ενός εμβρύου σε ένα υγιές μωρό που ζυγίζει μερικά κιλά - το οποίο αναπτύχθηκε από τι; Από την κατάτμηση ενός απειροελάχιστου μικρού ωαρίου και ενός σπερματοζωαρίου και μετά βλέπουμε το μωρό αναπτυγμένο σε έναν τέλειο άνθρωπο! Αυτό σχετίζεται με την ατομική και φυσική διεύρυνση από το απειροελάχιστο μικρό σε κάτι πολύ

²⁴³ Ένας κόσμος όταν ονομάζεται "ανώτερος κόσμος" δεν είναι ανώτερος εξαιτίας της τοποθεσίας του, αλλά επειδή είναι ανώτερος σε ποιότητα ή ουσία. Αλλά όμως ένας τέτοιος κόσμος κατανοείται γενικά από τον αμαθή σαν "Ουρανός" και τοποθετείται πάνω από το κεφάλι μας.

²⁴⁴ Ο Παράκελσος τις ονομάζει *Φλάγκες* [Flagge], οι Χριστιανοί, "Φύλακες Αγγέλους", οι αποκρυφιστές, "Προγόνους, Πιτρί". Είναι οι εξαπλοί Ντιάνι Τσόχαν, που έχουν στην σύνθεση του σώματός τους έξι πνευματικά Στοιχεία στην Πραγματικότητα, άνθρωποι χωρίς το φυσικό σώμα.

μεγάλο, από το αόρατο για το γυμνό μάτι, σε κάτι ορατό και αντικειμενικό. Η επιστήμη τα έχει μελετήσει όλα αυτά και τολμώ να πω ότι οι θεωρίες της – εμβρυολογικές, βιολογικές και φυσιολογικές – είναι αρκετά σωστές στον βαθμό που μπορεί να προχωρήσει η ακριβής παρατήρηση του υλικού. Όμως οι δυο κυριότερες δυσκολίες της επιστήμης της εμβρυολογίας – δηλαδή, ποιες είναι οι δυνάμεις που επιδρούν στο σχηματισμό του εμβρύου, και η αιτία της "κληρονομικής μεταβίβασης" της ομοιότητας φυσικής, ηθικής ή νοητικής – δεν έχουν ακόμα βρει μια σωστή απάντηση, ούτε και πρόκειται να βρουν λύση, μέχρι την ημέρα που οι επιστήμονες θα συμφωνήσουν να δεχθούν τις αποκρυφιστικές θεωρίες.²⁴⁵ Αλλά αν αυτό το φυσικό φαινόμενο δεν εκπλήσσει κανέναν – εκτός από το ότι βασανίζει τους εμβρυολόγους – γιατί η διανοητική και η εσωτερική μας ανάπτυξη, η εξέλιξη του ανθρώπινου-πνευματικού στο Θείο-Πνευματικό, θα πρέπει να θεωρηθεί ή να φανεί πιο αδύνατη από την άλλη; Αλλά τώρα ας έρθουμε στην παρομοίωση.

Συμπληρώστε το φυσικό πλάσμα, που αναφέρθηκε στην προηγούμενη υποσημείωση, το "σπερματικό κύτταρο" του ανθρώπου με όλες τις υλικές του δυνατότητες, με το "πνευματικό πλάσμα", ή το ρευστό που περιέχει τις πέντε κατώτερες αρχές ή στοιχεία των Ντιάνι των έξι αρχών: και τότε θα έχετε το μυστικό, αν διαθέτετε αρκετή πνευματικότητα για να το κατανοήσετε.

"Όταν το σπέρμα του ζωικού άνδρα ρίχνεται στο έδαφος της ζωικής γυναίκας, το σπέρμα αυτό δεν μπορεί να βλαστήσει αν δεν γονιμοποιηθεί από τις πέντε ιδιότητες (το ρευστό, ή την εκπόρευση, των αρχών) του εξαπλού Ουράνιου Ανθρώπου. Γι' αυτό ο Μικρόκοσμος παριστάνεται σαν ένα Πεντάγωνο, μέσα στο Εξάγωνο Άστρο, το Μακρόκοσμο".²⁴⁶ Έπειτα: "Οι λειτουργίες του Τζίβα σ' αυτήν την Γη είναι πενταπλού χαρακτήρα. Στο ορυκτό άτομο συνδέεται με τις κατώτερες αρχές των Πνευμάτων της Γης (τους εξαπλούς Ντιάνι), στο φυτικό μόριο, με τις δεύτερες: τον Πρανά (ζωή), στο ζώο συνδέεται με όλα αυτά συν το τρίτο και το τέταρτο, ενώ στον άνθρωπο το σπέρμα πρέπει να δεχτεί την εκπλήρωση και των πέντε. Διαφορετικά δεν θα γεννηθεί ανώτερος από ένα ζώο". Δηλαδή, ένας εκ γενετής ηλίθιος. Έτσι, μόνο στον άνθρωπο ο Τζίβα είναι πλήρης. Όσο για την έβδομη αρχή του, αυτή δεν είναι παρά μια από τις Ακτίνες του Συμπαντικού Ήλιου. Κάθε έλλογο πλάσμα δέχεται μόνο το παροδικό φορτίο εκείνου το οποίο πρέπει να επιστρέψει στην πηγή του, ενώ το φυσικό του σώμα διαμορφώνεται από τις κατώτερες γήινες ζωές, μέσω φυσικής,

²⁴⁵ Οι υλιστές και οι οπαδοί της σχολής του Ντάρβιν, καλά θα κάνουν να μην αποδεχτούν τις πρόσφατες θεωρίες του καθηγητή Α. Βάισμαν, συγγραφέα του έργου *Μελέτη επί της θεωρίας της καταγωγής* [1875], σχετικά με το ένα από τα δυο μυστήρια της εμβρυολογίας που αναφέρθηκαν πιο πάνω, το οποίο - όπως αυτός νομίζει - φαίνεται να το έχει λύσει. Γιατί όταν λυθεί, η επιστήμη θα έχει περάσει μέσα στην περιοχή του αληθινά απόκρυφου και θα έχει εγκαταλείψει για πάντα την περιοχή του μετασχηματισμού, όπως διδάχθηκε από τον Ντάρβιν. Αυτά τα δυο είναι ασυμβίβαστα από την σκοπιά του υλισμού, θεωρούμενα όμως από την σκοπιά του αποκρυφιστή, λύνονται όλα τα μυστήρια. Εκείνοι που δεν έχουν εξοικειωθεί με την νέα ανακάλυψη του καθηγητή Βάισμαν - ενός πρώην ένθερμου Νταρβινιστή - πρέπει να βιαστούν να καλύψουν αυτή τους την έλλειψη. Ο Γερμανός εμβρυολόγος φιλόσοφος - πηδώντας πάνω από τα κεφάλια του Ιπποκράτη και του Αριστοτέλη και φτάνοντας πίσω στις διδασκαλίες των αρχαίων Αρίων - υποστηρίζει ότι ένα μικροσκοπικό κύτταρο, μέσα από χιλιάδες άλλα που εργάζονται στον σχηματισμό ενός οργανισμού, καθορίζει μόνο και αβοήθητο, μέσω συνεχούς διαίρεσης και πολλαπλασιασμού, την σωστή εικόνα του μελλοντικού ανθρώπου (ή ζώου) με τα φυσικά, νοητικά και ψυχικά χαρακτηριστικά της. Αυτό το κύτταρο είναι που εντυπώνει πάνω στο πρόσωπο και στην μορφή του νέου ατόμου τα χαρακτηριστικά των γονέων ή κάποιου μακρινού προγόνου· αυτό το κύτταρο είναι πάλι που μεταβιβάζει στο άτομο τα πνευματικά και διανοητικά χαρακτηριστικά των προγόνων του κ.τ.λ. Το Πλάσμα αυτό είναι το θάνατο τμήμα του σώματός μας, απλώς μέσω μιας διαδικασίας διαδοχικών αφομοιώσεων. Η θεωρία του Ντάρβιν που βλέπει το εμβρυολογικό κύτταρο σαν μια ουσία ή το προϊόν όλων των άλλων κυττάρων, παραμερίζεται, είναι ανίκανη να δικαιολογήσει την κληρονομική μεταβίβαση. Δεν υπάρχουν παρά μόνο δυο τρόποι για να εξηγηθεί το μυστήριο της κληρονομικότητας: ή η ουσία του σπερματικού κυττάρου είναι προικισμένη με την ικανότητα να διασχίζει ολόκληρο τον κύκλο των μετασχηματισμών που οδηγούν στην κατασκευή ενός χωριστού οργανισμού και έπειτα στην αναπαραγωγή όμοιων σπερματικών κυττάρων, ή αυτά τα σπερματικά κύτταρα δεν προέρχονται καθόλου από το σώμα του ατόμου αλλά προβάλλουν κατευθείαν από το προγονικό σπερματικό κύτταρο που μεταβιβάζεται από πατέρα σε γιο για πολλές γενιές. Αυτήν την τελευταία υπόθεση αποδέχθηκε και επεξεργάστηκε ο Βάισμαν και σ' αυτό το κύτταρο ανιχνεύει το θάνατο τμήμα του ανθρώπου. Μέχρις εδώ καλά. Και όταν αυτή η σχεδόν σωστή θεωρία γίνει αποδεκτή, πώς θα μπορέσουν οι Βιολόγοι να εξηγήσουν την πρώτη εμφάνιση αυτού του αιώνιου κυττάρου; Αν ο άνθρωπος "φύτρωσε" σαν την "αθάνατη Τόπσο" και δεν γεννήθηκε, καθόλου αλλά έπεσε από τον ουρανό, τότε πώς γεννήθηκε μέσα του αυτό το εμβρυολογικό κύτταρο;

²⁴⁶ *Άνθρωπος*, ένα έργο πάνω στην απόκρυφη εμβρυολογία, Βιβ. Ι.

χημικής και φυσιολογικής εξέλιξης. "Οι Ευλογημένοι δεν έχουν καμιά σχέση με τους καθαρμούς της ύλης".²⁴⁷

Αυτό σημαίνει ότι: Η Ανθρωπότητα στην αρχική πρωτότυπη, σκιάδη μορφή της, είναι απόγονος των Ελοΐμ της Ζωής (ή Πιτρι). Στην ποιοτική και φυσική όψη της είναι άμεσος απόγονος των "Προγόνων", των κατώτερων Ντιάνι ή Πνευμάτων της Γης. Την ηθική, ψυχική και πνευματική της φύση την οφείλει σε μια ομάδα θείων Όντων το όνομα και τα χαρακτηριστικά των οποίων θα δοθούν στον Τόμο II. Συλλογικά, οι άνθρωποι είναι το δημιούργημα του πλήθους διαφόρων πνευμάτων διανεμητικά, είναι οι ναοί αυτού του πλήθους και περιπτώσιακά και σπάνια, οι φορείς για μερικά απ' αυτά. Στην τωρινή, απόλυτα υλική Πέμπτη Φυλή, το γήινο Πνεύμα της Τετάρτης είναι ακόμα δυνατό μέσα μας, αλλά πλησιάζουμε στην εποχή όπου το εκκρεμές της εξέλιξης θα κατευθύνει την ταλάντωσή του αποφασιστικά προς τα πάνω, φέρνοντας έτσι την ανθρωπότητα ξανά σε μια παράλληλη γραμμή, από άποψη πνευματικότητας, με την πρωτόγονη Τρίτη Ριζική Φυλή. Κατά την παιδική της ηλικία η ανθρωπότητα αποτελείτο ολοκληρωτικά από εκείνα τα Αγγελικά Πλήθη, που ήταν τα ενοικούντα Πνεύματα τα οποία εμπύχωναν τους τερατώδεις και γιγάντιους ναούς από πηλό της Τέταρτης Φυλής που είχαν δομηθεί (όπως και τώρα) και συνθέτονταν από αμέτρητες μυριάδες ζώων.²⁴⁸ Η φράση αυτή θα εξηγηθεί αργότερα στο παρόν Σχόλιο. Οι "ναοί" βελτιώθηκαν σε υφή και συμμετρία μορφής, αναπτυσσόμενοι και εξελισσόμενοι μαζί με την σφαίρα που τους γέννησε, αλλά η φυσική βελτίωση έγινε σε βάρος του πνευματικού εσωτερικού ανθρώπου και φύσης. Οι τρεις μεσαιές αρχές στην Γη και στον άνθρωπο γίνονταν, με κάθε Φυλή, πιο υλικές· η Ψυχή υποχώρησε για να κάνει χώρο για την φυσική διάνοια και η ουσία των στοιχείων έγινε τα υλικά και σύνθετα στοιχεία που γνωρίζουμε τώρα.

Ο άνθρωπος δεν είναι, ούτε και μπορεί ποτέ να είναι, το πλήρες προϊόν του "Κυρίου Θεού". αλλά είναι το παιδί των Ελοΐμ, που τόσο αυθαίρετα μεταβλήθηκαν σε λέξη αρσενικού γένους και ενικού αριθμού. Οι πρώτοι Ντιάνι που διατάχθηκαν να "δημιουργήσουν" τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση, το μόνο που μπόρεσαν ήταν να ρίξουν την σκιά τους, σαν ένα λεπτεπίλεπτο μοντέλο πάνω στο οποίο θα εργάζονταν τα υλικά Πνεύματα της Φύσης. (Βλέπε Τόμος II). Χωρίς αμφιβολία, ο άνθρωπος σωματικά σχηματίστηκε από το χόμα της Γης, αλλά οι δημιουργοί και οι μορφοποιητές του ήταν πολλοί. Ούτε μπορεί να ειπωθεί ότι ο "Κύριος ο θεός ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής", εκτός και αν ο θεός αυτός ταυτίζεται με την "ΜΙΑ ΖΩΗ", την πανταχού παρούσα αν και αόρατη και εκτός αν η ίδια λειτουργία αποδίδεται στον "θεό" για λογαριασμό κάθε ζώσας Ψυχής, ή Νέφες, που είναι η ζωτική Ψυχή και όχι το θείο Πνεύμα, ή Ρούαχ, που εξασφαλίζει μόνο στον άνθρωπο έναν θείο βαθμό αθανασίας την οποία κανένα ζώο, σαν τέτοιο, δεν μπορεί να φτάσει σ' αυτόν τον κύκλο ενσάρκωσης. Αυτή η σύγχυση οφείλεται στις ανεπαρκείς διακρίσεις που έγιναν από τους Ιουδαίους και που συνεχίζουν να γίνονται τώρα από τους Δυτικούς μεταφυσικούς, οι οποίοι μη γνωρίζοντας και όντας ανίκανοι να καταλάβουν και επομένως να δεχτούν κάτι περισσότερο από έναν τριπλό άνθρωπο – Πνεύμα, Ψυχή, Σώμα – συγχέουν έτσι την "πνοή της ζωής" με το αθάνατο Πνεύμα.²⁴⁹ Αυτό ισχύει άμεσα για τους

²⁴⁷ Καμπάλα, Χαλδαικό βιβλίο των Αριθμών.

²⁴⁸ Η επιστήμη, που αντιλαμβάνεται αμυδρά την αλήθεια, μπορεί να βρει βακτηρίδια και άλλους μικροοργανισμούς στο ανθρώπινο σώμα και να τα θεωρήσει απλώς σαν περιπτώσιακούς και αφύσικους επισκέπτες στους οποίους αποδίδονται οι ασθένειες. Ο αποκρυφισμός - ο οποίος διακρίνει μια ζωή σε κάθε άτομο και μόριο, είτε σε ορυκτό ή σε ανθρώπινο σώμα, στον αέρα, στην φωτιά ή στο νερό - βεβαιώνει ότι, ολόκληρο το σώμα μας είναι φτιαγμένο από τέτοιες ζωές, με τις οποίες αν συγκριθούν σε μέγεθος ακόμα και τα μικρότερα βακτηρίδια, θα είναι συγκριτικά σαν ένας ελέφαντας με ένα μικρόβιο.

²⁴⁹ Ο διαβασμένος και πολύ φιλοσοφημένος συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, τονίζει στον αναγνώστη του ότι το *Νέφες χαγιά* (ζώσα ψυχή), σύμφωνα με τους Εβραίους, "πρόβαλε ή δημιουργήθηκε από το πνεύμα, ή πνοή της ζωής, μέσα στο διεγειρόμενο σώμα του ανθρώπου, και επρόκειτο να αντικαταστήσει και να πάρει την θέση εκείνου του πνεύματος μέσα στον εαυτό που δημιουργήθηκε μ' αυτόν τον τρόπο, έτσι ώστε το πνεύμα εισχώρησε, χάθηκε και εξαφανίστηκε μέσα στην ζώσα Ψυχή". Νομίζει ότι το ανθρώπινο σώμα πρέπει να θεωρείται σαν μια μήτρα μέσα στην οποία και από την οποία αναπτύσσεται η Ψυχή (που φαίνεται να την τοποθετεί σε ανώτερη θέση από το πνεύμα). Αν θεωρηθεί λειτουργικά και από την σκοπιά της δραστηριότητας, αναμφίβολα η Ψυχή είναι ανώτερη μέσα σ' αυτόν τον πεπερασμένο και εξαρτημένο κόσμο της *Μάγια*. Η Ψυχή, λέει, "τελικά παράγεται από το εμπυχωμένο σώμα του ανθρώπου". Έτσι ο συγγραφέας ταυτίζει το "Πνεύμα" (Ατμάν) με την "πνοή της ζωής". Οι Ανατολικοί αποκρυφιστές θα διαφωνήσουν μ' αυτήν την δήλωση, γιατί βασίζεται πάνω στην λαθεμένη ιδέα ότι Πρανά

Διαμαρτυρόμενους θεολόγους οι οποίοι μεταφράζοντας τον στίχο 8 του κεφ. Γ' του Τετάρτου Ευαγγελίου, διέστρεψαν εντελώς το νόημα. Πράγματι ο στίχος μεταφράστηκε ως εξής: "Ο άνεμος όπου θέλει πνέει", αντί για "το Πνεύμα όπου θέλει πάει", όπως είναι στο αρχικό καθώς και στην μετάφραση της Ελληνικής Ανατολικής Εκκλησίας.

Έτσι η φιλοσοφία των ψυχικών, πνευματικών και νοητικών σχέσεων με τις φυσικές λειτουργίες του ανθρώπου βρίσκεται σχεδόν σε αζεδιάλυτη σύγχυση. Ούτε η αρχαία Άρια ούτε η αιγυπτιακή ψυχολογία μπορούν τώρα να κατανοηθούν σωστά. Ούτε μπορούν να κατανοηθούν χωρίς να γίνει αποδεκτή η επταδική, ή τουλάχιστον, η βεντανική πενταμερής διαίρεση των ανθρώπινων εσωτερικών αρχών. Πράγμα που αν δεν γίνει, θα είναι εντελώς αδύνατο να κατανοηθούν οι μεταφυσικές και καθαρά ψυχικές ακόμα και φυσιολογικές σχέσεις ανάμεσα στους Ντιάνι Τσόχαν ή Αγγέλους στο ένα πεδίο και την ανθρωπότητα στο άλλο. Μέχρι τώρα δεν έχουν εκδοθεί Ανατολικά (Άρια) εσωτερικά έργα, αλλά έχουμε στην διάθεσή μας τους αιγυπτιακούς παπύρους που μιλούν καθαρά για τα επτά στοιχεία ή τις "Επτά Ψυχές του Ανθρώπου".²⁵⁰ Η *Βίβλος των Νεκρών* δίνει έναν πλήρη κατάλογο των "μεταμορφώσεων" που υφίσταται κάθε νεκρός, ενώ απορρίπτει μια-μια όλες αυτές τις αρχές που υλοποιούνται χάριν σαφήνειας σε αιθερικές οντότητες ή σώματα. Πρέπει όμως, επίσης, να θυμίσουμε σε κείνους που προσπαθούν να αποδείξουν πως οι αρχαίοι Αιγύπτιοι δεν γνώριζαν τίποτε γι' αυτήν και δεν δίδασκαν την μετενσάρκωση, ότι η "Ψυχή" (το Εγώ ή Εαυτός) του νεκρού λέγεται ότι ζει στην Αιωνιότητα: είναι αθάνατη, "συναιώνια και εξαφανιζόμενη μαζί με την ηλιακή βάρκα", δηλαδή για τον κύκλο της αναγκαιότητας. Αυτή η "Ψυχή" προβάλλει από το Τιαού (την περιοχή της αιτίας της ζωής) ενώνεται με τους ζωντανούς πάνω στην Γη την ημέρα, για να επιστρέψει στο Τιαού κάθε νύχτα. Αυτό εκφράζει την περιοδική ύπαρξη των Εγώ (*Η Βίβλος των Νεκρών*, Πιέρ, 1882, κεφ. CXLVIII).

Η σκιά, η αστρική μορφή, εκμηδενίζεται, "καταβροχθίζεται από τον Ουραίο" οι Μάνες²⁵¹ θα καταστραφούν τα δίδυμα (η 4η και η 5η αρχή) θα διασκορπιστούν αλλά η Ψυχή-πουλί, "το θείο Χελιδόνι - και ο Ουραίος της Φλόγας" (Μάνας και Άτμα-Μπούντι) θα ζήσουν στην αιωνιότητα, γιατί είναι σύζυγοι των μητέρων τους.²⁵²

Μόνο το όμοιο παράγει το όμοιο. Η Γη δίνει στον Άνθρωπο το σώμα του, οι θεοί (Ντιάνι), τις πέντε εσωτερικές αρχές του, την ψυχική Σκιά, της οποίας αυτοί οι θεοί είναι συχνά η εμψυχώνουσα αρχή. Το ΠΝΕΥΜΑ (Ατμάν) είναι ένα και αδιαίρετο. Δεν βρίσκεται στο Τιαού. Γιατί τι είναι το Τιαού (Τουάτ); Ο συχνός υπαινιγμός του στην *Βίβλο των Νεκρών* περιέχει ένα μυστήριο. Τιαού είναι το μονοπάτι του Νυχτερινού Ηλίου, το κατώτερο ημισφαίριο, ή η χθόνια περιοχή των Αιγυπτίων, που την τοποθετούσαν στην κρυμμένη πλευρά της Σελήνης. Στον

και Ατμάν ή Τζιβάτμαν είναι ένα και το αυτό. Ο συγγραφέας στηρίζει την άποψή του δείχνοντας ότι σύμφωνα με τους αρχαίους Εβραίους, τους Έλληνες ακόμα και τους Λατίνους, οι λέξεις Ρούαχ, Πνεύμα και Σπίριτους - για τους Ιουδαίους είναι αναμφισβήτητο και για τους Έλληνες και τους Ρωμαίους πολύ πιθανό - σήμαιναν Άνεμος - ενώ η ελληνική λέξη Άνεμος και η λατινική λέξη Ανιμα, "Ψυχή", έχουν μια ύποπτη σχέση.

Αυτό είναι αρκετά παρατραβηγμένο. Είναι δύσκολο να βρεθεί ένα αποδεκτό πεδίο μάχης για την διαλεύκανση αυτού του θέματος, επειδή ο κ. Πρατ φαίνεται να είναι ένας πρακτικός, λογικός μεταφυσικός, ένα είδος Καμπαλιστή θετικιστή, ενώ από την άλλη οι Ανατολικοί μεταφυσικοί, και κυρίως οι βενταντιστές είναι όλοι ιδεαλιστές. Οι αποκρυφιστές δέχονται επίσης την ακραία εσωτερική βενταντική σχολή και ονομάζουν την Μια Ζωή (*Παραμπράχμαν*), Μεγάλη Πνοή και Ανεμοστρόβιλο, αλλά αποσυνδέουν την έβδομη αρχή εντελώς από την ύλη και δεν δέχονται καμιά σχέση ή σύνδεση μαζί της.

²⁵⁰ Βλέπε στον Τόμ. II, Μέρος II, "Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου", την διαίρεση που έγινε αντίστοιχα από τον Τζέραλντ Μάσεϋ και του Φραντς Λάμπερτ.

²⁵¹ Οι Μάνες είναι για τους Λατίνους τα πνεύματα των νεκρών

²⁵² Μια άλλη αναλογία, που δηλώνει πολλά, ανάμεσα στον Άριο ή μπραχμανικό και στον αιγυπτιακό εσωτερισμό. Ο πρώτος ονομάζει τους Πιτρί, "σεληνιακούς προγόνους" του ανθρώπου - και οι Αιγύπτιοι έκαναν τον σεληνιακό θεό, Ταάτ-Εσμούν, τον πρώτο πρόγονο του ανθρώπου. Αυτός ο "Σεληνιακός θεός" "εξέφραζε τις Επτά φυσικές δυνάμεις που υπήρχαν πριν απ' αυτόν και είχαν προστεθεί σ' αυτόν σαν οι επτά ψυχές του, των οποίων ήταν παρουσιαστής σαν η Όγδοη (όθεν και η όγδοη σφαίρα)... Οι επτά ακτίνες της χαλδαϊκής θεϊκής Επτακτίδος, ή Ιαό, πάνω στις πέτρες των Γνωστικών δείχνουν την ίδια επτάδα ψυχών... Η πρώτη μορφή του μυστικού ΕΠΤΑ φαίνεται να σχηματίζεται στον ουρανό από τα επτά μεγάλο άστρα της Μεγάλης Αρκτού, του αστερισμού που οι Αιγύπτιοι απέδιδαν στην Μητέρα του Χρόνου και των επτά Στοιχειακών Δυνάμεων". (Τζέραλντ Μάσεϋ, *Οι Επτά Ψυχές του Ανθρώπου*, σελ. 2). Όπως είναι γνωστό σε κάθε ινδουιστή, αυτός ο ίδιος αστερισμός στην Ινδία αντιπροσωπεύει τους Επτά Ρίσι, και σαν τέτοιος ονομάζεται Ρίκσας και Τσιτρά-Σικάντιν.

εσωτερισμό τους, η ανθρώπινη ύπαρξη προβάλλει από την Σελήνη (ένα τριπλό μυστήριο - αστρονομικά, φυσιολογικά και ταυτόχρονα ψυχικά), διασχίζει ολόκληρο τον κύκλο της ύπαρξης και ύστερα επιστρέφει εκεί που γεννήθηκε, πριν ξαναπροβάλλει από κει. Έτσι ο νεκρός εμφανίζεται να φτάνει στην Δύση, να δέχεται την κρίση του μπροστά στον Όσιρι, να ανασταίνεται σαν ο θεός Ωρος και να περιφέρεται στον αστρικό ουρανό, που είναι μια αλληγορική μίμηση του Ρα, του Ηλίου. Ύστερα, αφού έχει διασχίσει την Νουτ (την ουράνια άβυσσο), επιστρέφει για άλλη μια φορά στο Τιαού: μια εξομοίωση με τον Όσιρι που, όντας ο θεός της ζωής και της αναπαραγωγής, διαμένει στην Σελήνη. Ο Πλούταρχος (*Περί Ισοδοσκαί Οσίριδος*, κεφ. XLII) δείχνει ότι οι Αιγύπτιοι τιμούσαν μια γιορτή που ονομαζόταν "Η Είσοδος του Όσιρι στην Σελήνη". Στο κεφάλαιο XLI δίνεται η υπόσχεση της μετά θάνατον ζωής και η ανανέωση της ζωής τοποθετείται κάτω από την κυριαρχία του Σεληνιακού Όσιρι, γιατί η Σελήνη ήταν το σύμβολο των ανανεώσεων της ζωής ή μετενσαρκώσεων, εξαιτίας της αύξησης, της μείωσης, του θανάτου και της επανεμφάνισής της κάθε μήνα. Στο έργο του Κ. Ρ. Λέπσιους, *Μνημεία Αιγύπτου και Αιθιοπίας*, τομ. IV, λέγεται: "Ω Σεληνιακέ Όσιρι! Ο Θωθ σου παρέχει την ανανέωση σου". Και ο Σαφέκ λέει στο Σέτι Ι: "Εσύ ανανεώνεσαι όπως ο Σεληνιακός θεός όταν είναι μωρό" (Μάριετ-Μπέυ, *Άβυδος*, Πίνακας 51). Εξηγείται ακόμα καλύτερα στον πάπυρο του Λούβρου (Π. Πιέρ, *Αιγυπτιολογικές Μελέτες*): "Ζευγαρώματα και συλλήψεις αφθονούν, όταν αυτός (Σεληνιακός Όσιρις) φαίνεται στον ουρανό εκείνη την ημέρα". Ο Όσιρις (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. II) λέει: "Ω μόνη ακτινοβόλε στην Σελήνη! Προβάλλω από τα περιστρεφόμενα πλήθη σου (των ζωντανών)... Άνοιξέ μου το Τιαού, γιατί, εγώ ο Όσιρις Άνι, θα προβάλω την ημέρα για να κάνω αυτό που επιθυμώ να κάνω ανάμεσα στους ζωντανούς": δηλαδή να παράγει συλλήψεις.

Ο Όσιρις ήταν "θεός εκδηλωμένος στην δημιουργία", γιατί οι αρχαίοι γνώριζαν πολύ καλύτερα από τους σύγχρονους, τις πραγματικές απόκρυφες επιρροές του σεληνιακού σώματος πάνω στα μυστήρια της σύλληψης.²⁵³ Αργότερα, όταν η σελήνη συνδέθηκε με θηλυκές θεές²⁵⁴ - με την Ντιάνα, την Ίσιδα, την Άρτεμη, την Ήρα κ.τ.λ., - η σύνδεση αυτή οφειλόταν σε μια πλήρη γνώση της φυσιολογίας της θηλυκής φύσης, τόσο σωματικά όσο και ψυχικά. Αλλά κυρίως, ο Ήλιος και η Σελήνη ήταν οι μόνες ορατές και, κατά κάποιον τρόπο, απτές (από τις επιδράσεις τους) ψυχικές και φυσιολογικές θεότητες: ο Πατέρας και ο Γιος· ενώ το Διάστημα και ο αέρας γενικά, ή εκείνη η έκταση του Ουρανού, που από τους Αιγυπτίους ονομαζόταν Νουτ, ήταν το κρυμμένο Πνεύμα ή Πνοή των δυο. Ο "Πατέρας και ο Γιος", ήταν ανταλλάξιμοι στις λειτουργίες τους και εργάζονταν αρμονικά μαζί στις επιδράσεις τους πάνω στην γήινη φύση και στην ανθρωπότητα - γι' αυτό και εθεωρούντο σαν ΕΝΑ, αν και ήσαν δυο σαν προσωποποιημένες Οντότητες. Ήταν και οι δυο αρσενικές και η καθεμιά είχε το δικό της ξεχωριστό αλλά συνεργατικό έργο στην αιτιατή δημιουργία της Ανθρωπότητας. Πάρα πολλές από τις αστρονομικές και κοσμικές θέσεις που θεωρούνταν και εκφράζονταν με συμβολική γλώσσα, έγιναν στις δικές μας τελευταίες Φυλές, θεολογικές και δογματικές. Αλλά πίσω από αυτό το πέπλο των Κοσμικών και αστρολογικών συμβόλων υπήρχαν τα Απόκρυφα μυστήρια της Ανθρωπογραφίας και της πρωταρχικής γέννησης του ανθρώπου. Και σ' αυτό καμιά γνώση συμβόλων - ούτε ακόμα και το κλειδί για την μετακατακλυσμιαία συμβολική γλώσσα των Ιουδαίων - δεν μπορεί να βοηθήσει, εκτός μόνο σχετικά με εκείνα που παρουσιάστηκαν σε εθνικά κείμενα για εξωτερικές χρήσεις, το σύνολο των οποίων,

²⁵³ Στα αρχαία συστήματα πάντα βρίσκουμε την Σελήνη αρσενική. Έτσι, σύμφωνα με τους ινδουιστές ο Σόμα είναι ένα είδος ουράνιου Δον Ζουάν: ένας "Βασιλιάς" και πατέρας, αν και παράνομος, του Μπούντα (σοφίας) που σχετίζεται με την Απόκρυφη Γνώση, μια σοφία που συγκεντρώνεται μέσω μιας πλήρους εξοικείωσης με τα σεληνιακά μυστήρια, περιλαμβανομένων και αυτών της σεξουαλικής δημιουργίας. (Βλέπε τόμ. II, "Τα Άγια των Αγίων κ.τ.λ.").

²⁵⁴ Αν στα κατηχητικά σχολεία οι φτωχοί και οι αμαθείς, αντί να διδάσκονται άχρηστα κεφάλαια από την Βίβλο, διδάσκονταν Αστρολογία - τουλάχιστον το τμήμα που αφορά τις απόκρυφες ιδιότητες της Σελήνης και τις κρυμμένες επιρροές της πάνω στην αναπαραγωγή - τότε δεν θα χρειαζόταν να φοβόμαστε για την αύξηση του πληθυσμού ή να καταφεύγουμε στην αμφίβολη φιλολογία των Μαλθουσιανών για να την αναχαιτίσουμε. Γιατί είναι η Σελήνη και οι συνοδοί της που κανονίζουν τις συλλήψεις και κάθε αστρολόγος στην Ινδία το γνωρίζει. Κατά την διάρκεια των προηγούμενων και των τωρινών φυλών, τουλάχιστον στην αρχή της παρούσας, εκείνοι που επιδίδονταν σε σεξουαλικές σχέσεις κατά την διάρκεια ορισμένων σεληνιακών φάσεων που έκαναν αυτές τις σχέσεις στείρες, θεωρούνταν σαν μάγοι και αμαρτωλοί. Αλλά ακόμα και σήμερα αυτά τα αρχαία αμαρτήματα τα βασισμένα πάνω στην Απόκρυφη γνώση και στην κατάχρησή της, φαίνονται προτιμότερα από τα σημερινά εγκλήματα, που διαπράττονται εξαιτίας της πλήρους άγνοιας και της δυσπιστίας σε τέτοιες απόκρυφες επιρροές.

οσοδήποτε έξυπνα και αν καλύφθηκε, ήταν μόνο ένα ελάχιστο τμήμα της πραγματικής αρχέγονης ιστορίας του κάθε λαού, που όμως συχνά αναφερόταν - όπως στις εβραϊκές Γραφές - μόνο στην γήινη ανθρώπινη και όχι στην θεία ζωή του έθνους. Αυτό το ψυχικό και πνευματικό στοιχείο ανήκε στο ΜΥΣΤΗΡΙΟ και στην ΜΥΗΣΗ. Υπήρχαν πράγματα που δεν καταγράφηκαν ποτέ πάνω σε παπύρους, αλλά - όπως στην Κεντρική Ασία - πάνω σε βράχους και σε υπόγειες κρύπτες.

Ωστόσο υπήρχε εποχή που όλος ο κόσμος είχε "μία γλώσσα και μια γνώση", και που ο άνθρωπος γνώριζε περισσότερα για την καταγωγή του, απ' όσα γνωρίζει τώρα, και έτσι γνώριζε ότι ο Ήλιος και η Σελήνη, όσο σημαντικό ρόλο και αν παίζουν στην σύσταση, στην ανάπτυξη και στην εξέλιξη του ανθρωπίνου σώματος, δεν ήταν οι άμεσοι αιτιώδεις παράγοντες της εμφάνισής του πάνω στην Γη, γιατί στην πραγματικότητα αυτοί οι παράγοντες είναι οι ζώσες και νοήμονες Δυνάμεις τις οποίες οι Αποκρυφιστές ονομάζουν Ντιάνι Τσόχαν.

Σε σχέση μ' αυτό ένας πολύ διαβασμένος θαυμαστής του ιουδαϊκού εσωτερισμού μας λέει ότι, "η Καμπάλα αναφέρει καθαρά ότι οι Ελοΐμ είναι μια "γενική αφαίρεση", αυτό που στα μαθηματικά ονομάζουμε "ένας σταθερός συντελεστής", ή μια "γενική λειτουργία", που εισέρχεται σε κάθε κατασκευή, δηλαδή, με την γενική αναλογία 1 προς 31415, (οι αστρο-ντιανικοί και) ελοΐμικοί αριθμοί". Σ' αυτό ο Ανατολικός αποκρυφιστής απαντάει: Περίπου έτσι είναι μια αφαίρεση για τις φυσικές αισθήσεις μας. Για τις πνευματικές αντιλήψεις μας, όμως, και για το εσωτερικό πνευματικό μάτι, οι Ελοΐμ ή Ντιάνι δεν είναι περισσότερο μια αφηρημένη ιδέα, απ' όσο είναι η ψυχή και το πνεύμα μας. Απόρριψε το ένα και θα έχεις απορρίψει και το άλλο: γιατί η επιβιώνουσα Οντότητα μέσα μας είναι κατά ένα μέρος η άμεση εκπόρευσή τους και κατά ένα άλλο μέρος αυτές οι ίδιες οι ουράνιες Οντότητες. Ένα πράγμα είναι βέβαιο: οι Ιουδαίοι γνώριζαν πολύ καλά την μαγεία και τις διάφορες κακοποιές δυνάμεις. Αλλά, με εξαίρεση μερικούς από τους μεγαλύτερους προφήτες και ενορατικούς τους, όπως ο Δανιήλ και ο Ιεζεκιήλ (γιατί ο Ενώχ ανήκει σε μια πολύ μακρινή φυλή, και όχι σε κάποιο έθνος αλλά σε όλα, όντας ένας γενικός χαρακτήρας), γνώριζαν ελάχιστα και δεν ασχολούνταν με τον πραγματικό θείο Αποκρυφισμό, γιατί ο εθνικός τους χαρακτήρας ήταν αντίθετος με καθετί που δεν είχε άμεση σχέση με τα δικά τους εθνικά, φυλετικά και ατομικά οφέλη: δείτε τους προφήτες τους και τις κατάρτες που εκτοξεύουν ενάντια στην "πείσμονα φυλή". Όμως, ακόμα και η Καμπάλα δείχνει καθαρά την άμεση σχέση ανάμεσα στις Σεφιρόθ, ή Ελοΐμ και στους ανθρώπους.

Γι' αυτό, μόνο όταν μας αποδειξουν ότι η καμπαλιστική ταύτιση του Ιεχωβά με την Μπινά, μια θηλυκή Σεφιρά, περιέχει μέσα της και ένα άλλο, ένα υπο-απόκρυφο νόημα, τότε και μόνο τότε ο Αποκρυφιστής θα είναι έτοιμος να δώσει το βραβείο της τελειότητας στον Καμπαλιστή. Μέχρι τότε, βεβαιώνεται ότι, όπως ο Ιεχωβά είναι με την αφηρημένη έννοια ένας "ζωντανός θεός", ένας απλός αριθμός, ένα μεταφυσικό πλάσμα και μια πραγματικότητα μόνο όταν τοποθετηθεί στην κατάλληλη θέση του σαν μια εκπόρευση και μια Σεφιρά έτσι και μεις έχουμε το δικαίωμα να υποστηρίξουμε ότι το Ζοχάρ (τουλάχιστον όπως παρουσιάζεται από το Βιβλίο των Αριθμών), αρχικά, πριν το παραμορφώσουν οι χριστιανοί Καμπαλιστές, παρουσίαζε και ακόμα παρουσιάζει την ίδια δοξασία με μας: δηλαδή βάζει τον Άνθρωπο να εκπορεύεται όχι από τον Ουράνιο ΑΝΘΡΩΠΟ, αλλά από μια Επταπλή ομάδα Ουράνιων ανθρώπων ή Αγγέλων, ακριβώς όπως στον Ποίμανδρο, η θεία Σκέψη.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – Συνέχεια

3. ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΟ "ΤΡΙΠΛΟ" ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ (α). ΤΑ ΤΡΙΑ (συνδέονται σε) ΕΝΑ - ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΗΜΑ ΜΑΣ, Ω ΛΑΝΟΥ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ-ΦΥΤΟΥ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΑΠΤΑΠΑΡΝΑ (β).

(α) "Όταν το ΕΝΑ γίνεται δύο, το τριπλό εμφανίζεται"· δηλαδή, όταν το Ένα Αιώνιο ρίχνει την αντανάκλασή του μέσα στην περιοχή της Εκδήλωσης, αυτή η αντανάκλαση, η "Ακτίνα", διαφοροποιεί τα "Υδατα του Διαστήματος", ή σύμφωνα με τα λόγια της Βίβλου των Νεκρών: "Το Χάος σταματάει, μέσω της ακτινοβολίας της Ακτίνας του Πρωταρχικού φωτός που διαλύει το απόλυτο σκοτάδι με την βοήθεια των μεγάλων μαγικών δυνάμεων του ΛΟΓΟΥ του (Κεντρικού) Ηλίου". Το Χάος γίνεται αρσενικό-θηλυκό και Ύδωρ, επωαζόμενο μέσω του φωτός, και η "τριπλή

ύπαρξη προβάλλει σαν η Πρωτογεννημένη". "Ο Όσιρις-Πτα (ή ΡΑ) δημιουργεί τα άκρα του (όπως ο Μπράχμα) δημιουργώντας τους θεούς που προορίζονται να προσωποποιήσουν τις φάσεις του" κατά την διάρκεια του Κύκλου (XVII, 4). Ο Αιγύπτιος ΡΑ, που προβάλλει από το ΧΑΟΣ, είναι η θεία Συμπαντική Ψυχή στην εκδηλωμένη όψη της, και το ίδιο είναι ο Ναραγιανά, ο Πούρουσα, "κρυμμένος στο Ακασά και παρών στον Αιθέρα".

Αυτή είναι η μεταφυσική ερμηνεία και αναφέρεται στην ίδια την αρχή της Εξέλιξης ή, όπως θα το λέγαμε εμείς, της θεογονίας. Το νόημα της Στάντζα, όταν εξηγηθεί από μια άλλη σκοπιά αναφορικά με το μυστήριο του ανθρώπου και της καταγωγής του, είναι ακόμα πιο δύσκολο να κατανοηθεί. Ο σπουδαστής πρέπει να εξοικειωθεί πλήρως με αυτά που ονομάζουμε "Γύρους", προκειμένου να σχηματίσει μια καθαρή αντίληψη για το νόημα της φράσης: "το Ένα γίνεται δυο και ύστερα μεταμορφώνεται στο 'τριπλό'". Αν ανατρέξει στον *Εσωτερικό Βουδισμό* - την πρώτη προσπάθεια να παρουσιαστεί ένα κατά προσέγγιση περίγραμμα της αρχαϊκής Κοσμογονίας - θα δει ότι με τον όρο "Γύρος" εννοείται η διαδοχική εξέλιξη της γεννημένης υλικής φύσης, των επτά σφαιρών της αλύσου μας²⁵⁵ μαζί με το ορυκτό, φυτικό και ζωικό βασίλειο (όπου εδώ ο άνθρωπος περιλαμβάνεται και βρίσκεται επικεφαλής του τελευταίου) κατά την διάρκεια όλης της περιόδου ενός ζωικού κύκλου. Αυτός ο τελευταίος από τους μπραχμάνους ονομάζεται μια "Μέρα του Μπράχμα". Είναι με λίγα λόγια, μια περιστροφή του "Τροχού" (της πλανητικής μας αλύσου), που αποτελείται από επτά σφαίρες (ή επτά ξεχωριστούς "Τροχούς", με μια άλλη έννοια αυτήν την φορά). Όταν η εξέλιξη έχει κινηθεί καθοδικά μέσα στην ύλη, από τον πλανήτη Α μέχρι τον πλανήτη Γ, ή Ζ, όπως τον αποκαλούν οι Δυτικοί σπουδαστές, τότε έχει ολοκληρωθεί ένας Γύρος. Στο μέσον της Τέταρτης περιστροφής, που είναι ο τωρινός μας "Γύρος": Η εξέλιξη έφτασε στην ακμή της φυσικής της ανάπτυξης, στέφοντας το έργο της με τον τέλειο, φυσικό άνθρωπο και από το σημείο αυτό αρχίζει το έργο της προς το πνεύμα". Όλα αυτά δεν χρειάζονται να επαναληφθούν, αφού εξηγούνται πολύ καλά στον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Εκείνο το οποίο ελάχιστα αναφέρθηκε και για το οποίο αυτά τα λίγα που ειπώθηκαν παραπλάνησαν, είναι η καταγωγή του ανθρώπου και ακριβώς πάνω σ' αυτό το θέμα μπορεί να ριχθεί τώρα λίγο περισσότερο φως, αρκετό ώστε να κάνει την Στάντζα πιο κατανοητή, μια και η όλη διαδικασία θα εξηγηθεί πλήρως στο κατάλληλο μέρος του Τόμου II.

Κάθε "Γύρος" (στην κατερχόμενη κλίμακα) δεν είναι παρά μια επανάληψη σε μια πιο συγκεκριμένη μορφή του Γύρου που προηγήθηκε, επειδή κάθε σφαίρα - μέχρι την τέταρτη σφαίρα (την πραγματική Γη) - είναι ένα πιο χονδροειδές και πιο υλικό αντίγραφο της πιο σκιώδους σφαίρας η οποία προηγείται σε διαδοχική τάξη, στα τρία ανώτερα πεδία (βλέπε Διάγραμμα Νο 3 στην Στάντζα VI). Στην ανοδική πορεία της πάνω στο ανοδικό τόξο, η Εξέλιξη πνευματοποιεί και αιθεροποιεί, κατά κάποιον τρόπο, την γενική φύση όλων, φέρνοντάς την στο ίδιο επίπεδο με το πεδίο στο οποίο βρίσκεται η δίδυμη σφαίρα της στην απέναντι πλευρά. Αποτέλεσμα είναι ότι, μόλις φτάνεται η έβδομη σφαίρα (σε οποιοδήποτε Γύρο), η φύση όλων όσων εξελίσσονται επιστρέφει στην κατάσταση που βρισκόταν στο σημείο εκκίνησης, συν κάθε φορά έναν νέο και ανώτερο βαθμό στις καταστάσεις συνείδησης. Έτσι γίνεται φανερό ότι η ονομαζόμενη "καταγωγή του

²⁵⁵ Μερικοί εχθρικοί κριτικοί βιάζονται να αποδείξουν ότι στο προηγούμενο έργο μας *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* δεν είχαν παρουσιαστεί ούτε οι επτά αρχές του ανθρώπου, ούτε η επταπλή σύσταση της αλύσου μας. Αν και στο έργο εκείνο το δόγμα αυτό μπορούσαμε μόνο να το υπαινιχθούμε, ωστόσο υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα οποία αναφέρεται καθαρά η επταπλή σύσταση του ανθρώπου και της αλύσου. Στον Τόμο II, σελίδα 420, μιλώντας για τους Ελοΐμ αναφέρεται: "Αυτοί παραμένουν στον έβδομο ουρανό (ή πνευματικό κόσμο), γιατί σύμφωνα με τους Καμπαλιστές, αυτοί είναι που σχημάτισαν διαδοχικά τους έξι υλικούς κόσμους ή μάλλον προσπάθειες για κόσμους, που προηγήθηκαν από τον δικό μας, ο οποίος, λένε, ότι είναι ο έβδομος". Η σφαίρα μας πάνω στο διάγραμμα που παριστάνει την "άλυσσο" είναι, φυσικά, η έβδομη και κατώτερη - όμως επειδή η εξέλιξη πάνω σ' αυτές τις σφαίρες είναι κυκλική, είναι η τέταρτη στην κάθοδο του τόξου της ύλης. Και πάλι στην σελίδα 367 του Τόμου II αναφέρεται: "Κατά τις απόψεις των Αιγυπτίων, όπως και όλων εκείνων των άλλων πίστεων που βασίζονται στην φιλοσοφία, ο άνθρωπος δεν ήταν απλώς... μια ένωση ψυχής και σώματος: ήταν μια τριάδα όταν σ' αυτήν προστίθετο το πνεύμα. Επίσης, το δόγμα αυτό θεωρούσε ότι ο άνθρωπος αποτελείτο από τα χα:σώμα, χαμπά: αστρική μορφή ή σκιά, κα: ζωική ψυχή ή ζωτική αρχή, μπα: η ανώτερη ψυχή και ακχ: η γήινη διάνοια. Είχαν επίσης μια έκτη αρχή που ονομαζόταν σαχ: ή μούμα...". η έβδομη: ΠΝΕΥΜΑ. Αυτές οι αρχές αναφέρονται τόσο καθαρά ώστε ακόμα και στο Ευρετήριο, βρίσκει κανείς το εξής: "Έξι αρχές του ανθρώπου" - η έβδομη όντας η σύνθεση των έξι, και όχι μια αρχή αλλά μια ακτίνα του Απόλυτου ΟΛΟΥ-απόλυτα αληθές.

ανθρώπου" στον τωρινό μας Γύρο, ή ζωικό κύκλο σ' αυτόν τον πλανήτη, πρέπει να καταλαμβάνει την ίδια θέση με την ίδια σειρά - εκτός από λεπτομέρειες που βασίζονται σε τοπικές συνθήκες και χρόνο - όπως και στον προηγούμενο Γύρο. Πρέπει να εξηγηθεί ξανά και να υπενθυμιστεί ότι, καθώς το έργο κάθε Γύρου λέγεται ότι διανέμεται σε μια διαφορετική ομάδα ονομαζόμενων "Δημιουργών" ή "Αρχιτεκτόνων", έτσι και το έργο της κάθε σφαίρας· δηλαδή, βρίσκεται κάτω από την επίβλεψη και την καθοδήγηση ειδικών "Δομητών" και "Φυλάκων": των διαφόρων Ντιάνι Τσόχαν.

Η ομάδα της ιεραρχίας στην οποία ανατέθηκε να "δημιουργήσει"²⁵⁶ ανθρώπους είναι, επομένως, μια ειδική ομάδα και όμως ανέπτυξε τον σκιάδη άνθρωπο σ' αυτόν τον κύκλο, ακριβώς όπως τον είχε αναπτύξει μια ανώτερη και ακόμα πιο πνευματική ομάδα κατά τον Τρίτο Γύρο. Αλλά επειδή είναι ταυτόχρονα και η Έκτη ομάδα - στην κατερχόμενη κλίμακα της πνευματικότητας - ενώ η έβδομη και τελευταία είναι τα γήινα Πνεύματα (στοιχειακά) τα οποία βαθμιαία σχηματίζουν, δομούν και συμπυκνώνουν το φυσικό του σώμα, αυτή η Έκτη ομάδα δεν αναπτύσσει παρά μόνο την σκιάδη μορφή του μελλοντικού ανθρώπου, ένα λεπτό, ελάχιστα ορατό, διαφανές αντίγραφο του εαυτού της. Έτσι γίνεται καθήκον της πέμπτης Ιεραρχίας - των μυστηριωδών όντων που προΐστανται του αστερισμού του Αιγόκερω, Μακάρα, ή "Κροκόδειλου" στην Ινδία και στην Αίγυπτο - να εμπυχώσουν την άδεια και αιθερική ζωική μορφή και να φτιάξουν απ' αυτήν τον Λογικό Άνθρωπο. Αυτό είναι ένα από εκείνα τα θέματα για τα οποία ελάχιστα μπορούν να ειπωθούν στο πλατύ κοινό. Είναι πράγματι ένα ΜΥΣΤΗΡΙΟ, αλλά μόνο για εκείνον που είναι έτοιμος να απορρίψει την ύπαρξη νοημόνων και συνειδητών πνευματικών Όντων στο Σύμπαν, περιορίζοντας έτσι την πλήρη Συνείδηση μόνο στον άνθρωπο και ακόμα και εκεί μόνο σαν μια "λειτουργία του εγκεφάλου". Υπάρχουν πολλές Πνευματικές Οντότητες που ενσαρκώθηκαν σωματικά μέσα στον άνθρωπο, από την αρχή της εμφάνισής του, και που παρ' όλα αυτά εξακολουθούν ακόμα να υπάρχουν ανεξάρτητες, όπως πριν, μέσα στην απειροσύνη του Διαστήματος...

Για να το πούμε πιο καθαρά: η αόρατη Οντότητα μπορεί να βρίσκεται σωματικά πάνω στην Γη χωρίς να εγκαταλείπει, όμως, την κατάσταση και τις λειτουργίες της στις υπεραισθητές περιοχές. Αν και αυτό χρειάζεται επεξήγηση, δεν μπορούμε παρά να θυμήσουμε στον αναγνώστη παρόμοιες περιπτώσεις στον Πνευματισμό, αν και τέτοιες περιπτώσεις είναι πολύ σπάνιες, τουλάχιστον όσον αφορά την φύση της ενσαρκούμενης Οντότητας²⁵⁷ ή της Οντότητας που κάνει προσωρινή κατοχή του μέντιουμ. Όπως ορισμένα άτομα - άνδρες και γυναίκες, για να ξαναγυρίσουμε σε παρόμοιες περιπτώσεις μεταξύ ζωντανών ανθρώπων - είτε χάρη σε μια ιδιόμορφη οργάνωση είτε μέσω της δύναμης από απόκτηση μυστικής γνώσης, μπορούν να εμφανιστούν με το "διπλό" τους σε ένα μέρος ενώ το σώμα τους βρίσκεται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, το ίδιο μπορεί να συμβεί και στην περίπτωση ανωτέρων Όντων.

Ο άνθρωπος, φιλοσοφικά θεωρούμενος, στην εξωτερική μορφή του είναι ένα ζώο, ελάχιστα πιο τέλειος από τον πιθηκοειδή προγονό του του Τρίτου Γύρου. Είναι ένα ζων σώμα και όχι μια ζώσα ύπαρξη, γιατί η αντίληψη της ύπαρξης, το "Εγώ υπάρχω", προϋποθέτει αυτοσυνείδηση, και ένα ζώο μπορεί να έχει μόνο άμεση συνείδηση ή ένστικτο. Αυτό είχε τόσο καλά κατανοηθεί από τους αρχαίους, ώστε ακόμα και οι Καμπαλιστές έφτιαξαν από την ψυχή και το σώμα δυο ζώες, ανεξάρτητες τη μια από την άλλη.²⁵⁸ Η ψυχή, της οποίας το σώμα-φορέας είναι το Αστρικό,

²⁵⁶ Η λέξη δημιουργία είναι ένας λαθεμένος όρος, αφού καμιά θρησκεία, ούτε καν το τάγμα των Βισσιταντβαϊτιστών στην Ινδία - που ανθρωπομορφοποιεί ακόμα και το *Παραμπράχμαν* - δεν πιστεύει στην δημιουργία από το τίποτε, όπως κάνουν οι χριστιανοί και οι Ιουδαίοι, αλλά στην εξέλιξη από προϋπάρχοντα υλικά.

²⁵⁷ Τα ονομαζόμενα "Πνεύματα" που μπορεί περιπτωσιακά να καταλαμβάνουν το σώμα των μέντιουμ, δεν είναι οι Μονάδες ή οι Ανώτερες Αρχές ασώματων προσωπικοτήτων. Ένα τέτοιο "Πνεύμα" μπορεί να είναι μόνο ή ένα Στοιχειακό, ή ένας Νιρμανακάγια.

²⁵⁸ Στο βιβλίο *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 340-351 (Γένεση της Ψυχής) ο συγγραφέας αναφέρει την καμπαλιστική διδασκαλία: "Υποστήριζαν ότι, λειτουργικά, πνεύμα και ύλη αντίστοιχης αδιαφάνειας και πυκνότητας, τείνουν να συγχωνεύονται" και ότι τα εξ αυτού δημιουργούμενα πνεύματα, στην ασώματη κατάσταση, σχηματίζονταν πάνω σε μια κλίμακα στην οποία αναπαράγονταν οι διαφορετικές αδιαφάνειες και διαφάνειες του στοιχειακού ή αδημιούργητου πνεύματος. Και ότι αυτά τα πνεύματα στην ασώματη κατάσταση, τραβούσαν, ιδιοποιούνταν, χώνευαν και αφομοίωναν στοιχειακό πνεύμα και στοιχειακή ύλη των οποίων η κατάσταση συμβιβαζόταν με την δική τους... Γι'

αιθερο-υλικό περίβλημα, μπορεί να πεθάνει και ο άνθρωπος να εξακολουθεί να ζει πάνω στην Γη - δηλαδή, η ψυχή μπορεί να απελευθερωθεί και να εγκαταλείψει τον ναό της για διάφορους λόγους: όπως, για παράδειγμα, τρέλα, πνευματική και φυσική διαφθορά κ.τ.λ.²⁵⁹ Επομένως, αυτό που μπορούν να κάνουν οι ζωντανοί άνθρωποι (Μυημένοι), οι Ντιάνι - που δεν έχουν φυσικό σώμα για να τους εμποδίζει - μπορούν να το κάνουν ακόμα καλύτερα. Αυτή ήταν η πίστη των Προκατακλυσμαίων, και σύντομα κοντεύει να γίνει και πίστη της σύγχρονης διανοούμενης κοινωνίας, στον Πνευματισμό, εκτός από την ελληνική και την ρωμαϊκή εκκλησία, που διδάσκουν την πανταχού παρουσία των αγγέλων τους. Οι Ζωροαστριστες θεωρούσαν τους Αμσασπέντ σαν διπλές οντότητες (Φραβάσι), αποδίδοντας αυτήν την δυαδικότητα - τουλάχιστον στην εσωτερική φιλοσοφία - σε όλους τους πνευματικούς και αόρατους κατοίκους των αναρίθμητων κόσμων μέσα στο διάστημα, που είναι αόρατοι για τα μάτια μας. Σε μια σημείωση του Δαμάσκιου (έκτος αιώνας) στο *Περί Αρχών*, παρ. 131 πάνω στους *Χαλδαϊκούς Χρησμούς* έχουμε μια τριπλή ένδειξη της παγκοσμιότητας αυτής της δοξασίας γιατί λέει: ("Οι Κοσμικές Στήλες", που αναφέρονται παρόμοια από τον Αγ. Παύλο) είναι διπλές: μια ομάδα έχει την αποστολή να κυβερνά τους ανώτερους κόσμους, τον πνευματικό και τον αστρικό και η άλλη να καθοδηγεί και να προσέχει τον κόσμο της ύλης". Αυτή είναι επίσης και η γνώση του Ιάμβλιχου (*Περί Μυστηρίων*, τομ. Β'), ο οποίος κάνει μια φανερή διάκριση ανάμεσα στους αρχαγγέλους και στους "Αρχοντες". Τα παραπάνω μπορούν, φυσικά, να εφαρμοστούν στην διάκριση ανάμεσα στους βαθμούς ή τάξεις των πνευματικών όντων, και μ' αυτήν την έννοια η ρωμαιοκαθολική εκκλησία προσπαθεί να ερμηνεύσει και να διδάξει την διαφορά. Γιατί ενώ κατά την διδασκαλία της οι αρχάγγελοι είναι θείοι και άγιοι, τα διπλά τους αποκαλούνται απ' αυτήν δαίμονες.²⁶⁰ Αλλά η λέξη "φραβάσι", δεν πρέπει να κατανοηθεί μ' αυτό το νόημα, γιατί σημαίνει απλώς την αντίστροφη ή αντίθετη όψη μιας ιδιότητας ή ποιότητας. Έτσι όταν ο αποκρυφιστής λέει ότι ο "Δαίμονας είναι η επίστροφή του θεού" (κακό, η άλλη όψη του νομίσματος), δεν εννοεί δυο ξεχωριστές πραγματικότητες, αλλά τις δυο όψεις ή πλευρές της ίδιας Ενότητας. Τώρα ακόμα και ο καλύτερος ζωντανός άνθρωπος, αν τοποθετηθεί δίπλα-δίπλα με έναν Αρχάγγελο - όπως περιγράφεται στην θεογονία - θα φανεί σαν δαίμονας. Σ' αυτό οφείλεται και ένας ορισμένος λόγος να υποτιμούμε ένα κατώτερο "διπλό" βυθισμένο πολύ πιο βαθιά μέσα στην ύλη απ' ό,τι το πρότυπό του. Αλλά αυτός δεν είναι λόγος να τα θεωρούμε και δαίμονες, και αυτό ακριβώς κάνουν οι Ρωμαιοκαθολικοί ενάντια σε κάθε σκέψη και λογική.

αυτό επομένως δίδασκαν ότι υπήρχαν μεγάλες διαφορές στις καταστάσεις των δημιουργημένων πνευμάτων και ότι, κατά την στενή επαφή ανάμεσα στον κόσμο του πνεύματος και στον κόσμο της Ύλης, τα πιο αδιαφανή πνεύματα στην ασώματη κατάσταση παρασύρονταν προς τα πιο πυκνά μέρη του υλικού κόσμου, και γι' αυτό έτειναν προς το κέντρο της Γης, όπου εκεί έβρισκαν συνθήκες που ταίριαζαν περισσότερο στην κατάσταση τους - ενώ τα πιο διαφανή πνεύματα περνούσαν στην περιβάλλουσα αύρα του πλανήτη, και τα πιο εκλεπτυσμένα έβρισκαν την κατοικία τους στο δορυφόρο της".

Αυτό σχετίζεται αποκλειστικά με τα δικά μας Στοιχειακά Πνεύματα και δεν έχει καμιά σχέση με τις πλανητικές, αστρικές, Κοσμικές η ενδο-αιθερικές νοήμονες Δυνάμεις ή "Αγγέλους", όπως τις ονομάζει η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές, ειδικά οι πρακτικοί αποκρυφιστές που ασχολούνταν με την τελετουργική μαγεία, ασχολούνταν αποκλειστικά με τα πνεύματα των Πλανητών και τα ονομαζόμενα "Στοιχειακά". Επομένως αυτό καλύπτει μόνο ένα μέρος της Εσωτερικής Διδασκαλίας.

²⁵⁹ Η δυνατότητα, η μεν "Ψυχή" (δηλ. το αιώνιο Πνευματικό Εγώ) να διαμένει στους αόρατους κόσμους, ενώ το σώμα να συνεχίζει να ζει πάνω στην Γη, είναι ένα σημαντικό απόκρυφο δόγμα, ειδικά στην κινεζική και βουδιστική φιλοσοφία. Βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. I, σελ. 602, για ένα παράδειγμα. Πολλοί ανάμεσα μας είναι οι Άψυχοι άνθρωποι, γιατί το γεγονός φαίνεται να συμβαίνει τόσο σε αδύναμους υλιστές, όσο και σε άτομα που "προχωρούν σε αγιότητα και ποτέ δεν επιστρέφουν" (βλέπε επίσης και *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. II, σελ. 369).

²⁶⁰ Αυτή η ταυτότητα ανάμεσα στο Πνεύμα και στο υλικό "διπλό" του (στον άνθρωπο είναι το αντίστροφο) εξηγεί ακόμα καλύτερα τη σύγχυση, την οποία ήδη υπαινιχθήκαμε σ' αυτό το έργο, που υπάρχει ανάμεσα στα ονόματα και στις ατο-μικότητες, καθώς και στους αριθμούς των Ρίσι και των Πρατζαπάτι- ειδικά ανάμεσα στην περίοδο του Σατγιαγιούγκα και του Μαχαμπχαράτα. Ρίχνει επίσης πρόσθετο φως πάνω σ' αυτό που διδάσκει η Μυστική Δοξασία σχετικά με τους Ριζικούς και τους Σπερματικούς Μάνου (βλέπε τόμ. II, "Περί των Πρωταρχικών Μάνου της Ανθρωπότητας"). Όχι μόνο αυτοί οι προγεννητορες της ανθρωπότητάς μας, αλλά και κάθε ανθρώπινο ον, μας λένε, έχει το πρωτότυπο του στις Πνευματικές Σφαίρες - το οποίο πρωτότυπο είναι η ανώτατη ουσία της έβδομης αρχής του. Έτσι οι επτά Μάνου γίνονται 14, ενώ ο Ριζικός Μάνου είναι η Πρώτη Αίτια και ο Σπερματικός Μάνου το αποτέλεσμα. Και όταν ο τελευταίος φτάνει από το Σατγιαγιούγκα (το πρώτο στάδιο) στην ηρωική περίοδο, αυτοί οι Μάνου ή Ρίσι γίνονται 21 τον αριθμό.

(β) Η τελευταία φράση αυτού του σλόκα δείχνει πόσο αρχαϊκή είναι η πίστη και η δοξασία ότι ο άνθρωπος έχει επταπλή σύσταση. Το νήμα της ύπαρξης που εμψυχώνει τον άνθρωπο και περνάει μέσα απ' όλες τις προσωπικότητες του, ή επαναγεννήσεις του πάνω στην Γη (ένας υπαινιγμός για το *Σουτράτμαν*), το νήμα πάνω στο οποίο επίσης κρέμονται όλα τα "Πνεύματά" του, γνέθεται από την ουσία του "τριπλού", του "τετραπλού" και του "πενταπλού", που περιέχει όλα τα προηγούμενα. Ο Παντσασικά, σύμφωνα με το Ουτάρα Κάντα του *Πάντμα Πουρανά*, είναι ένας από τους επτά Κουμαρά που πηγαίνουν στο Σβετά-Ντβιπά να λατρεύσουν τον Βίσνου.²⁶¹ Θα δούμε αργότερα ποια σύνδεση υπάρχει ανάμεσα στους "άγαμους" και αγνούς γιους του Μπράχμα που αρνούνται "να πολλαπλασιαστούν" και στους γήινους θνητούς. Στο μεταξύ είναι φανερό ότι ο "Άνθρωπος-Φυτό", Σαπταάρνα, αναφέρεται στις επτά αρχές, και ότι ο άνθρωπος συγκρίνεται με το επτά φύλλο φυτό μ' αυτό το όνομα,²⁶² που θεωρείται τόσο ιερό ανάμεσα στους Βουδιστές.

Για περισσότερες λεπτομέρειες ως προς το Σαπταάρνα και την σημασία του αριθμού επτά στον αποκρυφισμό καθώς και στην συμβολογία, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στον Τόμο II.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – *Συνέχεια*

4. ΕΙΝΑΙ Η ΡΙΖΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ, Η ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΦΥΤΙΛΙΩΝ²⁶³ (α)... ΤΑ ΦΥΤΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΠΟΥ ΤΡΑΒΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΙΓΛΩΣΣΗ ΦΛΟΓΑ (την ανώτερη τριάδα τους) ΠΟΥ ΞΕΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΤΑ - ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ ΦΛΟΓΑ· ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΜΕΝΗΣ ΣΤΑ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΑ ΚΥΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ ("Μπούμι" ή "Πριτιβί")²⁶⁴ (β).

(α) Η "Τρίγλωσση φλόγα", που δεν πεθαίνει ποτέ, είναι η αθάνατη πνευματική τριάδα - το *Ατμα*, *Μπούντι* και *Μάνας* - όπου ο καρπός του τελευταίου (*Μάνας*) αφομοιώνεται από τα δυο πρώτα μετά από κάθε γήινη ζωή. Τα "τέσσερα φυτίλια" που σβήνουν και χάνονται, είναι οι τέσσερις κατώτερες αρχές, συμπεριλαμβανόμενου και του σώματος.

"Εγώ είμαι η Φλόγα με τα τρία φυτίλια και τα φυτίλια μου είναι αθάνατα", λέει ο νεκρός. "Εισέρχομαι μέσα στην περιοχή του Σεχέμ (του θεού, το χέρι του οποίου σπέρνει τον σπόρο της δράσης που παράγεται από την ασώματη ψυχή), και εισέρχομαι στην περιοχή των Φλογών που κατέστρεψαν τους αντιπάλους τους", δηλαδή απαλλάχθηκαν από τα "τέσσερα φυτίλια", που δημιουργούν αμαρτήματα.²⁶⁵

(β) Ακριβώς όπως εκατομμύρια λαμπεροί σπινθήρες χορεύουν πάνω στα νερά του ωκεανού πάνω από τον οποίο φωτίζει η μια και μοναδική Σελήνη, το ίδιο και οι εφήμερες προσωπικότητές μας - τα απατηλά περιβλήματα της αθάνατης ΜΟΝΑΔΑΣ ΕΓΩ - λαμπυρίζουν και χορεύουν πάνω στα κύματα της *Μάγια*. Διαρκούν και εμφανίζονται, σαν τις χιλιάδες αναλαμπές που δημιουργούνται από τις ακτίνες της Σελήνης, μόνο όσο η Βασίλισσα της Νύχτας ρίχνει την λάμψη

²⁶¹ Φ. Ουίλφορντ, "Μια Μελέτη πάνω στα Ιερά Νησιά της Δύσης", στο έργο *Ασιατικές Έρευνες*, τόμ. XI, 1812, σιλ. 99-100.

²⁶² Η αιγυπτιακή αλληγορία στην *Βίβλο των Νεκρών* (κεφ. CX) που αναφέρθηκε ήδη, ο ύμνος που μιλάει για την "ανταμοιβή της Ψυχής", υποδηλώνει, αν και με ποιητικό τρόπο, την Επταδική Δοξασία μας. Στον νεκρό παραχωρείται ένα κομμάτι γης στον αγρό Ααρού, όπου οι Μάνες οι θεοποιημένες σκιές του νεκρού, θερίζουν, σαν σοδειά που έσπειραν με τις πράξεις τους στην ζωή, καλαμπόκι επτά κύβιτα ψηλό, που φυτρώνει σε μια περιοχή χωρισμένη σε 14 και 7 τμήματα. Το καλαμπόκι αυτό είναι η τροφή με την οποία ζουν και ευημερούν, ή εκείνη που θα τους σκοτώσει στο Αμέντι, από του οποίου την περιοχή ένα τμήμα είναι ο αγρός Ααρού. Γιατί, όπως αναφέρεται στον ύμνο (βλέπε κεφ. XXXII, 9), ο νεκρός είτε καταστρέφεται εκεί, είτε γίνεται αγνό πνεύμα για όλη την Αιωνιότητα, σαν αποτέλεσμα των "Επτά φορές εβδομήντα επτά ζωών" που πέρασαν ή θα περάσουν πάνω στη Γη. Η ιδέα του καλαμποκιού που θερίζεται σαν ο "καρπός των πράξεων μας" είναι πολύ γραφική.

²⁶³ Η τρίγλωσση φλόγα των τεσσάρων φυτιλιών αντιστοιχεί στις τέσσερις μονάδες και στις τρεις Δυάδες του σεφίροθικού δέντρου (βλέπε Σχόλιο στην Στάντζα VI).

²⁶⁴ Είναι περιττό να επαναλάβουμε ότι οι όροι που δίνονται εδώ είναι σανσκριτικές μεταφράσεις, γιατί οι αρχικοί όροι, άγνωστοι και ανήκουστοι στην Ευρώπη, θα μπερδευαν απλώς περισσότερο τον αναγνώστη, χωρίς να χρησιμεύουν σε τίποτε.

²⁶⁵ *Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. I και VII καθώς και τα *Μυστήρια του Ροστάν* [ένα απόκρυφο έργο σε χειρόγραφο, σύμφωνα με το Θεοσοφικό Γλωσσάριο.

της πάνω στα τρεχούμενα νερά της ζωής, την περίοδο ενός Μανβαντάρα και ύστερα εξαφανίζονται, ενώ μόνο οι ακτίνες – σύμβολα των δικών μας αιώνιων Πνευματικών Εγώ – επιβιώνουν, επαναβυθιζόμενες και γινόμενες ξανά ένα, όπως ήταν και πριν, με την Μητέρα-Πηγή.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – Συνέχεια

5. Ο ΣΠΙΝΘΗΡΑΣ ΚΡΕΜΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΛΕΙΠΤΟΤΑΤΟ ΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΟΧΑΤ. ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΑ (α). ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ (Βασίλειο), ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ- ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ (Βασίλειο), ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΞΕ: ΕΝΑ ΦΥΤΟ, ΤΟ ΦΥΤΟ ΣΤΡΟΒΙΛΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΠΤΑ ΜΟΡΦΕΣ ΚΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑ ΙΕΡΟ ΖΩΟ (η πρώτη σκιά του φυσικού ανθρώπου) (β).

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ, Ο ΜΑΝΟΥ (άνθρωπος), Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ, ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ.

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ; ΟΙ ΕΠΤΑ ΖΩΕΣ ΚΑΙ Η ΜΙΑ ΖΩΗ (γ). ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ; ΤΑ ΠΕΝΤΑΠΛΑ ΛΧΑ. ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΩΜΑ; ΨΑΡΙ, ΣΙΝ ΚΑΙ ΣΟΜΑ (η Σελήνη) (δ).

(α) Η φράση "μέσα από τους Επτά Κόσμους της Μάγια", εδώ αναφέρεται στις επτά σφαίρες της πλανητικής μας αλύσου και στους επτά Γύρους, ή τους 49 σταθμούς της ενεργού ύπαρξης που βρίσκονται μπροστά στον "Σπινθήρα" ή Μονάδα, στην αρχή κάθε "Μεγάλου Ζωικού Κύκλου" ή Μανβαντάρα. Το "νήμα του Φοχάτ" είναι το νήμα της ζωής που αναφέρθηκε προηγουμένα.

Αυτό σχετίζεται με το μεγαλύτερο πρόβλημα της φιλοσοφίας - την φυσική και υλική φύση της ζωής, της οποίας η ανεξάρτητη φύση απορρίπτεται από την σύγχρονη επιστήμη, γιατί η επιστήμη δεν μπορεί να την κατανοήσει. Μόνο οι οπαδοί της μετενσάρκωσης και του κάρμα αντιλαμβάνονται αμυδρά ότι ολόκληρο το μυστικό της Ζωής βρίσκεται στην αδιάσπαστη σειρά των εκδηλώσεών της, είτε μέσα είτε ξέχωρα από το φυσικό σώμα. Γιατί (όπως λέει ο Ι. Σέλλεϋ στο ποίημα *Αδωναΐς*) αν και η:

*"Ζωή, σαν ένας θόλος από πολύχρωμα γυαλιά
χρωματίζει την λευκή ακτινοβολία της Αιωνιότητας"*

ωστόσο είναι η ίδια αναπόσπαστο τμήμα αυτής της Αιωνιότητας· γιατί μόνο η ζωή μπορεί να κατανοήσει την ζωή.

Τι είναι αυτός ο "Σπινθήρας" που "κρέμεται από την φλόγα"; Είναι ο ΤΖΙΒΑ, η ΜΟΝΑΔΑ σε ένωση με το ΜΑΝΑΣ, ή μάλλον το άρωμα του: εκείνο που, αν αξίζει, παραμένει από κάθε προσωπικότητα και κρέμεται από το Άτμα-Μπούντι, την Φλόγα, με το νήμα της ζωής. Με όποιο τρόπο κι αν ερμηνευθεί και σε οποιοδήποτε αριθμό αρχών και αν διαιρείται το ανθρώπινο ον, είναι εύκολο να φανεί πως αυτή η δοξασία υποστηριζόταν - από όλες τις αρχαίες θρησκείες, από την βεντική μέχρι την αιγυπτιακή, από την ζωροαστρική μέχρι την ιουδαϊκή. Στην περίπτωση της τελευταίας, τα καμπαλιστικά έργα προσφέρουν άφθονες αποδείξεις. Ολόκληρο το σύστημα των καμπαλιστικών αριθμών βασίζεται πάνω στην θεία επτάδα που κρέμεται από την Τριάδα (σχηματίζοντας έτσι την Δεκάδα) και τις παραλλαγές της 7, 5, 4 και 3, τα οποία τελικά όλα βυθίζονται μέσα στο ίδιο το ΕΝΑ: ένας ατέλειωτος και απεριόριστος Κύκλος.

Όπως λέει το *Ζοχάρ* (II, 42-43):

Η θεότητα (η πάντα Αόρατη Παρουσία) εκδηλώνεται μέσω των δέκα Σεφιρόθ που είναι οι ακτινοβόλοι μάρτυρες της. Η θεότητα είναι σαν μια θάλασσα από την οποία ξεχύνεται ένας χείμαρρος που ονομάζεται ΣΟΦΙΑ, τα νερά του οποίου χύνονται μέσα σε μια λίμνη που ονομάζεται Διάνοια. Από τον κολπίσκο, σαν επτά κανάλια, προβάλλουν οι Επτά Σεφιρόθ... Γιατί το δέκα ισούται με το επτά: η Δεκάδα περιέχει τέσσερις Μονάδες και τρεις Δυνάδες.

Οι δέκα Σεφιρόθ αντιστοιχούν στα άκρα του ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Όταν σχημάτισα τον Αδάμ-Κάδμο (εμφανίζεται να λέει ο Ελοΐμ), το Πνεύμα του Αιώνιου ξεπρόβαλε από το Σώμα του σαν διάχυτες αστραπές που έλαμψαν αμέσως πάνω στα κύματα των Επτά εκατομμυρίων ουρανών, και οι δέκα λάμπεις μου ήταν τα άκρα του (*Ζοχάρ*, I, 58).

Αλλά ούτε το Κεφάλι ούτε οι ώμοι του Αδάμ-Κάδμου μπορούν να φανούν γι' αυτό στο *Σιφρά τι-Τσενιούτα*, το "Βιβλίο του Κρυμμένου Μυστηρίου", κεφ. I, 16, διαβάζουμε:

Στην αρχή του Χρόνου, όταν οι Ελοΐμ (οι "Γιοι του Φωτός και της Ζωής" ή οι "Δομητές") έφτιαξαν από την αιώνια Ουσία τους Ουρανούς και την Γη, αυτοί σχημάτισαν τους κόσμους έξι-έξι.

Ο έβδομος όντας Μαλχούθ, που είναι η Γη μας (βλέπε *Κώδικας της Μάντουα*) στο πεδίο της, και ο κατώτερος σε όλα τα άλλα πεδία συνειδητής ύπαρξης. Το χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* περιέχει μια λεπτομερή εξήγηση όλων αυτών. "Η πρώτη τριάδα του σώματος του Αδάμ-Κάδμου (τα τρία ανώτερα πεδία από τα επτά)²⁶⁶ δεν μπορεί να φανεί, πριν να σταθεί η ψυχή μπροστά στον Αρχαίο των Ημερών". Οι Σεφιρόθ αυτής της ανώτερης τριάδα είναι: "(1) Κέθερ (το Στέμμα), που παριστάνεται με το μέτωπο του Μακροπρόσωπου, (2) Χοχμά (Σοφία, μια αρσενική Αρχή), από το δεξιό ώμο και (3) Μπινά (Διάνοια, μια θηλυκή Αρχή), από τον αριστερό ώμο". Ύστερα έρχονται τα επτά άκρα (ή Σεφιρόθ) στα πεδία της εκδήλωσης, ενώ το σύνολο αυτών των τεσσάρων πεδίων παριστάνεται από το Μικρο-240-πρόσωπο ή Τετραγράμματο, το Μυστήριο των "τεσσάρων γραμμάτων". "Τα επτά εκδηλωμένα και τα τρία κρυμμένα άκρα είναι το Σώμα της θεότητας".

Έτσι η Γη μας, Μαλχούθ, είναι ταυτόχρονα ο Έβδομος και ο Τέταρτος κόσμος, έβδομος όταν μετράμε από την πρώτη σφαίρα από πάνω και τέταρτος όταν μετράμε βάσει των πεδίων. Γεννιέται από την έκτη σφαίρα ή Σεφίρα που ονομάζεται Γιεσόδ, "θεμέλιο", ή όπως λέγεται στο *Βιβλίο των Αριθμών*, "με την Γιεσόδ, Εκείνος (Αδάμ-Κάδμος) γονιμοποιεί την πρωταρχική Χαβά" (Εύα ή η Γη μας). Μεταφραζόμενο στην μυστική γλώσσα αυτή είναι η εξήγηση του γιατί η Μαλχούθ, που ονομάζεται "η κατώτερη Μητέρα", Ματρόνα, Βασίλισσα και Βασίλειο του θεμέλιου, εμφανίζεται σαν η Νύφη του Τετραγράμματος ή Μικροπρόσωπου (ο 2ος Λόγος), του Ουράνιου Άνθρωπου. Όταν καθαριστεί από κάθε ακαθαρσία, θα ενωθεί με τον Πνευματικό Λόγο, δηλαδή στην 7η Φυλή του 1ου Γύρου - μετά την αναγέννηση, κατά την ημέρα του "ΣΑΒΒΑΤΟΥ". Γιατί η "έβδομη ημέρα" έχει επίσης ένα απόκρυφο νόημα που ούτε καν ονειρεύτηκαν οι θεολόγοι μας.

Όταν η Ματρονιά, η Μητέρα, αποχωρίζεται και έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με το Βασιλιά, στην τελειότητα του Σαμπάτ, όλα τα πράγματα γίνονται ένα σώμα. (*Ζοχάρ*: *Ιντρά Ζούτα Κάντισα* "Μικρή Άγια Συνέλευση", κεφ. XXII, στιχ. 746.)

Η έκφραση "γίνονται ένα σώμα", σημαίνει ότι όλα επαναπορροφώνται για άλλη μια φορά μέσα στο ένα στοιχείο, τα πνεύματα των ανθρώπων γίνονται Νιρβάνι και τα στοιχεία των πάντων γίνονται ξανά ό,τι ήταν και πριν: πρωθύλη ή αδιαφοροποίητη ουσία. "Σαμπάτ" σημαίνει ανάπαυση ή *Νιρβάνα*. Δεν είναι η έβδομη ημέρα μετά από έξι ημέρες, αλλά μια περίοδος που αποτελείται από επτά μέρη. Έτσι ένας *πραλάγια* ισούται σε διάρκεια με το μανβαντάρσ, ή μια "νύχτα" του Μπράχμα ισούται με μια "ημέρα" του. Αν οι χριστιανοί θέλουν να ακολουθήσουν τα ιουδαϊκά έθιμα, τότε πρέπει να υιοθετήσουν το πνεύμα και όχι το γράμμα: δηλαδή να εργάζονται μια εβδομάδα επτά ημερών και να αναπαύονται επτά ημέρες. Το μυστικό νόημα της λέξης "Σαμπάτ" φαίνεται από τον σεβασμό που έδειχνε ο Ιησούς για την ημέρα Σαμπάτ, και από τα όσα αναφέρονται στο Λουκά XVIII, 12, όπου η λέξη Σαμπάτ αναφέρεται για όλη την εβδομάδα. (Βλέπε το ελληνικό κείμενο, όπου η λέξη εβδομάδα ονομάζεται Σάββατο. "Νηστεύω δις του Σαββάτου"). Ο Παύλος, που ήταν μυημένος, το γνώριζε καλά όταν αναφερόταν στην αιώνια ανάπαυση και ευτυχία στον ουρανό,

²⁶⁶ Ο σχηματισμός της "ζώσας Ψυχής" ή ανθρώπου θα έκανε την ιδέα πιο καθαρή, γιατί στην Βίβλο η έκφραση "Μια Ζώσα Ψυχή" είναι συνώνυμο του ανθρώπου. Αυτές είναι οι δικές μας επτά "Αρχές".

όπως του Σαββάτου: "και η ευτυχία τους θα είναι αιώνια, γιατί θα είναι (ένα) με τον Κύριο και θα απολαμβάνουν ένα αιώνιο Σάββατο" (Προς Εβραίους, 4).

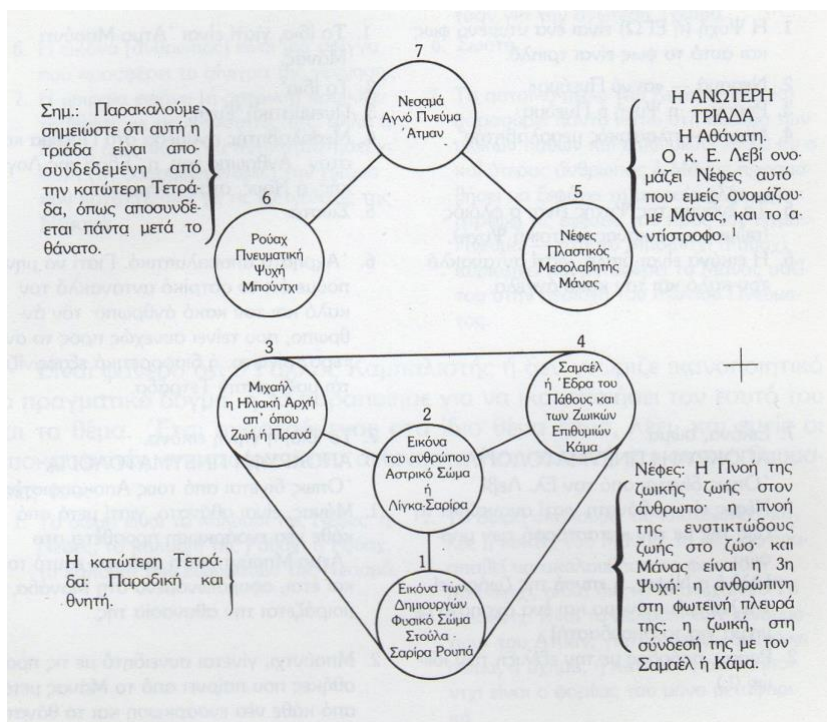
Η διαφορά ανάμεσα στα δυο συστήματα - παίρνοντας την Καμπάλα όπως περιέχεται στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* (βιβ. VIII, 3) και όχι όπως παρουσιάζεται από το παραποιημένο αντίγραφο της, την Καμπάλα των χριστιανών μυστικιστών - δηλαδή ανάμεσα στην Καμπάλα και στην αρχαϊκή εσωτερική *Βιντιά*, είναι πράγματι πολύ μικρή, περιοριζόμενη σε ασήμαντες παρεκκλίσεις μορφής και έκφρασης. Έτσι ο Ανατολικός αποκρυφισμός αναφέρεται στην Γη μας σαν τον τέταρτο κόσμο, τον κατώτερο της αλύσου, πάνω από τον οποίον υπάρχουν έξι σφαίρες, τρεις από την κάθε πλευρά. Το *Ζοχάρ* από την άλλη, αποκαλεί τη Γη κατώτερη, ή Έβδομη, προσθέτοντας ότι από την έκτη εξαρτώνται όλα τα πράγματα που υπάρχουν σ' αυτήν, τον "Μικροπρόσωπο". Το "μικρότερο πρόσωπο", μικρότερο επειδή είναι εκδηλωμένο και πεπερασμένο, "σχηματίζεται από έξι Σεφίρόθ", λέει το ίδιο έργο. "Επτά βασιλιάδες έρχονται και πεθαίνουν στον τρεις φορές κατεστραμμένο κόσμο" (Μαλχούθ, η Γη μας, καταστράφηκε ύστερα από τον καθένα από τους τρεις Γύρους μέσα από τους οποίους πέρασε). "Και η βασιλεία τους (των επτά βασιλιάδων θα συντριβεί". Αυτό αναφέρεται στις Επτά Φυλές, από τις οποίες πέντε έχουν ήδη εμφανιστεί, και δύο ακόμα πρόκειται να εμφανιστούν σ' αυτόν τον Γύρο.

Η αλληγορική διήγηση του Σίντο για την Κοσμογονία και για την προέλευση του ανθρώπου στην Ιαπωνία υπαινίσσεται την ίδια πίστη.

Ο Κ. Πφούντες μελέτησε σχεδόν επί δέκα χρόνια στα μοναστήρια της Ιαπωνίας την θρησκεία που αποτελεί την βάση των διαφόρων ταγμάτων της χώρας. Αυτός λέει: "Η σιντοϊκή ιδέα της δημιουργίας είναι η ακόλουθη: Μέσα από το χάος (*Κοντόν*) η γη (*Ιν*) ήταν το ίζημα που κατακρημνίστηκε και οι Ουρανοί (*γιο*) οι αιθέριες ουσίες που ανήλθαν: η *Μα* (*τζιν*) εμφανίστηκε ανάμεσα στα δυο. Ο πρώτος άνθρωπος ονομαζόταν Κούνι-τοκοτά-τσι-νο-μικότο, και του δόθηκαν άλλα πέντε ονόματα, και ύστερα εμφανίστηκε η ανθρώπινη φυλή, αρσενική και θηλυκή. Ο *Ιτζανάγκι* και η *Ιτζανά-μι* γέννησαν τον *Τεν-σόκο-νταϊτζίν*, τον πρώτο από τους πέντε θεούς της Γης". Αυτοί οι "θεοί" είναι απλώς οι δικές μας πέντε φυλές, οι *Ιτζανάγκι* και *Ιτζανάμι* όντας τα δυο είδη "προγόνων", οι δυο προηγούμενες φυλές οι οποίες γέννησαν τον ζώδη και τον λογικό άνθρωπο.

Άργότερα (τόμ. II, Μέρος II) θα δείξουμε ότι ο αριθμός επτά, καθώς και η δοξασία της επταπλής σύστασης του ανθρώπου, κυριαρχούσε σε όλα τα μυστικά συστήματα. Παίζει πολύ σημαντικό ρόλο τόσο στην Δυτική Καμπάλα όσο και στον Ανατολικό αποκρυφισμό. Ο Ελιφάς Λεβί ονομάζει τον αριθμό επτά "το κλειδί της μωσαϊκής δημιουργίας και των συμβόλων κάθε θρησκείας". Δείχνει επίσης ότι η Καμπάλα ακολουθεί πιστά ακόμα και την επταδική διαίρεση του ανθρώπου, αφού το διάγραμμα που δίνει στο έργο του *Το Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, είναι επταδικό. Αυτό μπορεί να φανεί με μια ματιά στην σελίδα 389: "Μια Προφητεία και διάφορες σκέψεις του Παράκελσου", όσο έξυπνα και αν καλύπτεται η σωστή σκέψη. Μπορεί επίσης κανείς να ρίξει μόνο μια ματιά στο διάγραμμα πάνω στον "Σχηματισμό της Ψυχής" (βλέπε Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, *Καμπάλα Αποκαλύμμενη*, 1887, Πίνακας VII) από το ίδιο έργο, το *Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, για να βρει την ίδια, αν και με κάποια διαφοροποίηση, ιδέα.

Να πώς θα είναι αν του προσθέσουμε τις καμπαλιστικές και τις απόκρυφες ονομασίες:

1. Νέφες είναι η "πνοή της (ζωικής) ζωής" που εμφυσιάστηκε στον Αδάμ, τον άνθρωπο της σκόνης, είναι επομένως ο Ζωτικός Σπινθήρας, το εμφύχωναν στοιχείο. Χωρίς το Μάνας, ή όπως λαθεμένο αποκαλείται στο διάγραμμα του Λεβί, Νέφες αντί για Μάνας, "η σκεπτόμενη Ψυχή", ή νους, Άτμα-Μπούντι μένει χωρίς λογική σ' αυτό το πεδίο και δεν μπορεί να δράσει. Το Μπούντι είναι ο πλαστικός μεσολαβητής και όχι το Μάνας, "το νοήμον μέσο ανάμεσα στην ανώτερη Τριάδα και στην κατώτερη Τετράδα". Αλλά πάρα πολλοί τέτοιοι παράξενοι και περίεργοι μετασχηματισμοί μπορούν να βρεθούν στα καμπαλιστικά έργα· πράγμα που αποτελεί πειστική απόδειξη ότι στην φιλολογία της έχει γίνει ένα θλιβερό μπέρδεμα. Δεν δεχόμαστε την καμπαλιστική ταξινόμηση, παρά μόνο με αυτήν την συγκεκριμένη μορφή και προκειμένου να δείξουμε τα σημεία συμφωνίας.

Θα παρουσιάσουμε τώρα σε μορφή πίνακα αυτά που λέει ο προσεχτικός Ελιφάς Λεβί στην εξήγηση του διαγράμματος του και αυτά που διδάσκει η Εσωτερική Δοξασία και θα συγκρίνουμε αυτά τα δυο. Και ο ίδιος ο Ελιφάς Λεβί κάνει μια διάκριση ανάμεσα στην Καμπαλιστική και στην Αποκρυφιστική Πνευματολογία (*Το Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, 1861, σελ. 388, 389).

Λέει ο Ελιφάς Λεβί, ο Καμπαλιστής:
ΚΑΜΠΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

1. Η Ψυχή (ή ΕΓΩ) είναι ένα ντυμένο φως και αυτό φως είναι τριπλό.
2. Νεσαμά - "αγνό Πνεύμα".
3. Ρούαχ - η Ψυχή ή Πνεύμα
4. Νέφες - πλαστικός μεσολαβητής.²⁶⁸
5. Το ένδυμα της Ψυχής είναι ο φλοιός (σώμα) της εικόνας (αστρική Ψυχή).
6. Η εικόνα είναι διπλή, γιατί αντανακλά τον καλό και τον κακό άγγελο.

Λέει ο Θεοσοφιστής:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

1. Το ίδιο, γιατί είναι Άτμα-Μπούντι-Μάνας.
2. Το ίδιο.²⁶⁷
3. Πνευματική Ψυχή.
4. Μεσολαβητής ανάμεσα στο Πνεύμα και στον Άνθρωπο του, η Έδρα της Λογικής, ο Νους, στον άνθρωπο.
5. Σωστά.
6. Άχρηστα αποκαλυπτικό. Γιατί να μην πούμε ότι το αστρικό αντανακλά τον καλό και τον κακό άνθρωπο

²⁶⁷ Ο Ελιφάς Λεβί, είτε σκόπιμα είτε για άλλο λόγο, μπέρδεψε τους αριθμούς: για εμάς το Νο 2 είναι Νο 1 (Πνεύμα) και φτιάχνοντας από την Νέφες τόσο τον πλαστικό μεσολαβητή όσο και την Ζωή, αυτός φτιάχνει στην πραγματικότητα μόνο έξι αρχές, γιατί επαναλαμβάνει τις πρώτες δυο.

²⁶⁸ Ο εσωτερισμός διδάσκει το ίδιο. Αλλά το Μάνας δεν είναι Νέφες, ούτε η Νέφες είναι η αστρική, αλλά η 4η αρχή, και επίσης η 2η, πρανά, γιατί Νέφες είναι η "πνοή της ζωής" στον άνθρωπο, και στο ζώο ή έντομο, η πνοή της φυσικής, υλικής ζωής, που δεν έχει μέσα της πνευματικότητα.

7. Εικόνα, σώμα.

ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Όπως δίνεται από τον Ελ. Λεβί

1. Νέφες είναι αθάνατη γιατί ανανεώνει τη ζωή της με την καταστροφή των μορφών.
[Αλλά η Νέφες, η "πνοή της ζωής", είναι λαθεμένο όνομα και ένα άχρηστο αίνιγμα για τον σπουδαστή.]
2. Ρούαχ, πρόοδος με την εξέλιξη των ιδεών (!:)
3. Νεσαμά, προοδεύει χωρίς λησμοσύνη και καταστροφή.
4. Η Ψυχή έχει τρεις κατοικίες.
5. Αυτές οι κατοικίες είναι: το πεδίο των θνητών η Ανώτερη Εδέμ και η Κατώτερη Εδέμ.
6. Η εικόνα [άνθρωπος] είναι μια σφίγγα που προσφέρει το αίνιγμα της γέννησης.
7. Η μοιραία εικόνα [η αστρική] προκίζει την Νέφες με τις ικανότητες της· αλλά η Ρούαχ είναι ικανή να αντικαταστήσει γι' αυτήν (την φθαρμένη Νέφες) την εικόνα που κατακτήθηκε με τις εμπνεύσεις της Νεσαμά.

Είναι φανερό ότι ο Γάλλος Καμπαλιστής ή δεν γνώριζε ικανοποιητικά το πραγματικό δόγμα, ή το παραποίησε για να ικανοποιήσει τον εαυτό του και το θέμα. Έτσι αναφερόμενος στο ίδιο θέμα ξανά, λέει, και εμείς οι αποκρυφιστές απαντούμε στον αείμνηστο Καμπαλιστή και στους θαυμαστές του:

1. Το σώμα είναι το καλούπι της Νέφες· η Νέφες, το καλούπι της Ρούαχ· η Ρούαχ, το καλούπι των ενδυμάτων της Νεσεμά.
2. Το Φως [η Ψυχή] προσωποποιείται ενδυόμενο [με ένα σώμα]· και η προσωπικότητα είναι σταθερή μόνο όταν το ένδυμα είναι τέλειο.
3. Οι άγγελοι επιδιώκουν να γίνουν άνθρωποι, ένας τέλειος άνθρωπος, ένας άνθρωπος-θεός, είναι πάνω σπ' όλους τους αγγέλους.
4. Κάθε 14.000 χρόνια η ψυχή αναζωογονείται και αναπαύεται στον χαρούμενο ύπνο της λήθης.

τον άνθρωπο, που τείνει συνεχώς προς το ανώτερο τρίγωνο, ή διαφορετικά εξαφανίζεται μαζί με την Τετράδα.

7. Το ίδιο, η γήινη εικόνα.

ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Όπως δίνεται από τους Αποκρυφιστές

1. Μάνας, είναι αθάνατο, γιατί μετά από κάθε νέα ενσάρκωση προσθέτει στο *Ατμα-Μπούντι*, κάτι από τον του και έτσι, αφομοιωτόμομο στην Μονάδα, μοιράζεται την αθανασία της.
2. Μπούντι, γίνεται συνειδητό με τις προσθήκες που παίρνει από το Μάνας μετά από κάθε νέα ενσάρκωση και το θάνατο του ανθρώπου.
3. Το Άτμαν ούτε προοδεύει, ούτε ξεχνάει ή θυμάται. Δεν ανήκει σ' αυτό το πεδίο: δεν είναι παρά η ακτίνα του αιώνιου φωτός που λάμπει πάνω και μέσα στο σκοτάδι της ύλης, όταν αυτή το θέλει.
4. Η Ψυχή (συλλογικά, σαν η ανώτερη Τριάδα) ζει σε τρία πεδία, εκτός από το τέταρτο, τη γήινη σφαίρα· και υπάρχει αιώνια στο ανώτερο από τα τρία.
5. Αυτές οι κατοικίες είναι: η Γη για τον φυσικό άνθρωπο, ή την ζωώδη Ψυχή, ο Καμα-Λόκα (Άδης, Λίμπο) για τον ασώματο άνθρωπο, ή το Κέλφος του· Ντεβατσάν για την ανώτερη Τριάδα.
6. Σωστό.
7. Το αστρικό μέσω του Κάμα (επιθυμία) παρασύρει πάντα κάτω στην σφαίρα των υλικών παθών και επιθυμιών. Αλλά αν ο καλύτερος άνθρωπος ή Μάνας προσπαθήσει να ξεφύγει την μοιραία έλξη και στρέψει τις εφέσεις του προς τον Ατμάν-Πνεύμα - τότε το Μπούντι (Ρούαχ) κυριαρχεί και μεταφέρει το Μάνας μαζί του στην περιοχή του αιώνιου Πνεύματος.

1. Το σώμα ακολουθεί τις ιδιοτροπίες, καλες ή κακές, του Μάνας. Το Μάνας προσπαθεί να ακολουθήσει το φως του Μπούντι, αλλά συχνά αποτυχαίνει. Το Μπούντι είναι το καλούπι των "ενδυμάτων" του Ατμάν, γιατί ο Ατμάν δεν είναι σώμα, ή σχήμα, ή κάτι και γιατί Μπούντι είναι ο φορέας του μόνο μεταφορικά.
2. Η Μονάδα γίνεται ένα προσωπικό εγώ όταν ενσαρκώνεται και μέσω του Μάνας κάτι παραμένει απ' αυτή την προσωπικότητα, όταν το Μάνας τελειοποιείται αρκετά, ώστε να απορροφήσει το Μπούντι.
3. Σωστό.
4. Μέσα σε μια περίοδο, μια "μεγάλη εποχή" ή μια Ημέρα του Μπράχμα, βασιλεύουν 14 Μάνου· μετά έρχεται ο Πραλάγια όταν όλες οι Ψυχές αναπαύονται στο *Νιρβάνα* (Ψυχές = Εγώ).

Αυτά είναι τα παραποιημένα αντίγραφα της εσωτερικής δοξασίας στην Καμπάλα. Αλλά διαβάστε επίσης και το Κεφάλαιο "Οι Πρωταρχικοί Μάνου της ανθρωπότητας", στον Τόμο II του παρόντος έργου.

Ας επιστρέψουμε στη Στάντζα VII, σλόκα 5.

(β) Το πασίγνωστο καμπαλιστικό ρητό λέει: "Μια πέτρα γίνεται ένα φυτό· το φυτό, γίνεται ζώο· το ζώο, άνθρωπος· ο άνθρωπος, πνεύμα και το πνεύμα, θεός". Ο "σπινθήρας" εμψυχώνει όλα τα βασίλεια με την σειρά, πριν εισέλθει και εμψυχώσει τον θείο άνθρωπο, και ανάμεσα σ' αυτόν και στον προκάτοχό του, τον ζωώδη άνθρωπο, υπάρχουν όλες οι διαφορές του κόσμου. Η Γένεση αρχίζει την ανθρωπολογία από λάθος άκρη (προφανώς πρόκειται για σκόπιμη παραπλάνηση) και δεν καταλήγει πουθενά.²⁶⁹ Αν άρχιζε όπως έπρεπε, τότε θα έβρισκε κανείς σ' αυτήν πρώτα τον ουράνιο Λόγο, τον "Ουράνιο Άνθρωπο", που προβάλλει σαν μια σύνθετη Ενότητα Λόγων, από την οποία μετά τον προλογικό ύπνο τους – έναν ύπνο που συγκεντρώνει σε Ένα τους αριθμούς που σκορπίστηκαν πάνω στο μαγιαβικό πεδίο, όπως τα χωριστά μόρια του υδραργύρου αναμιγνύονται σε μια μάζα πάνω σε έναν δίσκο – εμφανίζονται οι Λόγοι στην ολότητά τους σαν το πρώτο "αρσενικό και θηλυκό" ή Αδάμ-Κάδμος, το "Γεννηθείω Φως" της Βίβλου, όπως έχουμε ήδη πει. Αλλά αυτός ο μετασχηματισμός δεν συνέβη πάνω στην Γη μας, ούτε σε κανένα υλικό πεδίο, αλλά στα Απόμακρα Βάθη της πρώτης διαφοροποίησης της αιώνιας Ριζικής ύλης. Πάνω στην δική μας γεννημένη σφαίρα, τα πράγματα προχωρούν διαφορετικά. Όπως ειπώθηκε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τόμ. I, σελ. 302, η Μονάδα ή Τζίβα εκτοξεύτηκε πρώτα απ' όλα από τον νόμο της Εξέλιξης μέσα στην κατώτερη μορφή της ύλης: το ορυκτό. Μετά από μια επταπλή περιστροφή κλεισμένη μέσα στην πέτρα (ή σε κείνο που θα γίνει ορυκτό και πέτρα στον Τέταρτο Γύρο), προβάλλει από μέσα της, ας πούμε, σαν μια λειχήνα. Στην συνέχεια περνώντας - μέσα από όλες τις μορφές της φυτικής ύλης - σε κείνο που ονομάζουμε ζωική ύλη, έφτασε τώρα στο σημείο να γίνει, κατά κάποιον τρόπο, το σπέρμα του ζώου που θα γίνει ο φυσικός άνθρωπος. Όλα αυτά, μέχρι τον Τρίτο Γύρο, είναι χωρίς μορφή, σαν ύλη και χωρίς λογική, σαν συνείδηση. Γιατί η Μονάδα ή Τζίβα *per se* (καθ' αυτή) δεν μπορεί να ονομαστεί πνεύμα. Είναι μια ακτίνα, μια πνοή του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ή μάλλον της Απολυτότητας και η Απόλυτη Ομοουσιότητα - μη έχοντας καμιά σχέση με το εξαρτημένο και σχετικό πεπερασμένο, είναι ασυνείδητη στο πεδίο μας. Γι' αυτό, εκτός από το υλικό που θα χρειαστεί για την μελλοντική ανθρώπινη μορφή της, η Μονάδα χρειάζεται (α) ένα πνευματικό μοντέλο ή πρότυπο, σύμφωνα με το οποίο θα σχηματιστεί αυτό το υλικό και (β) μια νοήμονα συνείδηση για να καθοδηγεί την εξέλιξη και την πρόοδό της - και κανένα απ' αυτά δεν το κατέχει ούτε η ομοούσια Μονάδα, ούτε η "άλογη", αν και ζώσα, ύλη. Μέσα στον Αδάμ της σκόνης χρειάζεται να εμψυγηθεί η Πνοή της Ζωής: οι δυο μεσαιές αρχές, που είναι η αισθανόμενη ζωή του άλογου ζώου και η Ανθρώπινη Ψυχή, γιατί η πρώτη είναι άλογη χωρίς την δεύτερη. Μόνο όταν από εν δυνάμει ανδρόγυνος ο άνθρωπος χωρίστηκε σε αρσενικό και θηλυκό, μόνο τότε προοικίστηκε μ' αυτήν την συνειδητή, λογική, ατομική Ψυχή (*Μάνας*), "την αρχή ή την διάνοια των Ελοΐμ", που για να την δεχτεί έπρεπε να φάει τον καρπό της Γνώσης από το Δέντρο του Καλού και του Κακού. Πώς τα αποκτάει όλα αυτά; Η απόκρυφη δοξασία διδάσκει ότι, ενώ η μονάδα περιφέρεται προς τα κάτω μέσα στην ύλη, οι ίδιοι οι Ελοΐμ – ή Πιτρί, οι κατώτεροι Ντιάνι Τσόχαν – εξελίσσονται *pari passu* (στον ίδιο βαθμό) μ' αυτήν σε ένα ανώτερο και πιο πνευματικό πεδίο, κατερχόμενοι επίσης, σχετικά, μέσα στην ύλη, στο δικό τους πεδίο συνείδησης και όταν συναντήσουν - αφού έχουν φτάσει σε ένα ορισμένο σημεί, την ενσαρκούμενη άλογη μονάδα, την κλεισμένη μέσα στην κατώτερη ύλη, αφού αναμιχθούν οι δυο δυνατότητες, Πνεύμα και Ύλη, τότε η ένωση θα παράγει

²⁶⁹ "Τα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης δεν είχαν ποτέ σκοπό να παρουσιάσουν έστω και μια απόμακρη αλληγορία της δημιουργίας της Γης μας. Περιλαμβάνουν μια μεταφυσική ιδέα κάποιας ακαθόριστης περιόδου στην αιωνιότητα, όταν γίνονταν διαδοχικές προσπάθειες από τον νόμο της εξέλιξης στον σχηματισμό των συμπάντων. Η ιδέα εκφράζεται καθαρά στο *Ζοχάρ*: Υπήρχαν παλιοί κόσμοι, που χάθηκαν μόλις ήρθαν σε ύπαρξη· ήταν άμορφοι και ονομάζονταν Σπινθήρες. Έτσι, ο σιδεράς όταν σφυροκοπάει το σίδηρο αφήνει τις σπίθες να πετάγονται προς όλες τις διευθύνσεις. Οι σπίθες είναι οι πρωταρχικοί κόσμοι, που δεν μπορούν να συνεχίσουν, γιατί το Ιερό Αρχαίο (Σεφιρά) δεν έχει ακόμα πάρει την μορφή (του ανδρόγυνου ή των αντίθετων φύλων) του βασιλιά και της βασίλισσας (Σεφιρά και Κάδμος) και ο Κύριος δεν βρισκόταν ακόμα στο έργο του. (*Ζοχάρ* III, 135α, 290α, 292β, έκδ. Μπρόντν). Το Υπέρτατο συσχεπτόταν με τον Αρχιτέκτονα του κόσμου - τον Λόγο του - για την δημιουργία". (*Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. II, σελ. 421).

εκείνο το γήινο σύμβολο του "Ουρανίου Ανθρώπου" στο διάστημα: του ΤΕΛΕΙΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Στην φιλοσοφία των Σάνκια, ο Πούρουσα (πνεύμα) αναφέρεται σαν κάτι αδύναμο, εκτός και ανέβει στους ώμους του Πρακρίτι (ύλης), η οποία, αν αφηθεί μόνη της, είναι άλογη. Αλλά στην μυστική φιλοσοφία θεωρούνται σαν διαβαθμισμένα. Αν και είναι ένα και το αυτό πράγμα στην καταγωγή τους το Πνεύμα και η Ύλη όταν βρεθούν στο πεδίο της διαφοροποίησης, αρχίζει το καθένα τους την εξελικτική του πορεία προς αντίθετες κατευθύνσεις: το Πνεύμα πέφτει βαθμιαία μέσα στην ύλη, ενώ η τελευταία ανέρχεται στην αρχική της κατάσταση, την κατάσταση μιας καθαρά πνευματικής ουσίας. Και τα δύο είναι αδιαχώριστα και όμως πάντα χωρισμένα. Πάνω στο φυσικό πεδίο, στην πολικότητα, δυο όμοιοι πόλοι πάντα απωθούνται, ενώ ο αρνητικός και ο θετικός έλκονται αμοιβαία. Το ίδιο ισχύει για το Πνεύμα και την Ύλη: τους δυο πόλους της ίδιας ομογενούς ουσίας, της ριζικής αρχής του σύμπαντος.

Γι' αυτό, όταν έρχεται η ώρα ο Πούρουσα να ανέβει στους ώμους της Πρακρίτι για τον σχηματισμό του Τέλειου Ανθρώπου – ο στοιχειώδης άνθρωπος των πρώτων 2 1/2 Φυλών όντας μόνο ο πρώτος, εξελισσόμενος βαθμιαία στο πιο τέλει των θηλαστικών – τότε οι Ουράνιοι "Πρόγονοι" (Οντότητες από προηγούμενους κόσμους, που στην Ινδία ονομάζονται Σιστά), εμφανίζονται σ' αυτό το δικό μας πεδίο – όπως πριν απ' αυτούς είχαν εμφανιστεί ο Πιτρί για τον σχηματισμό του φυσικού ή ζωώδους ανθρώπου – και ενσαρκώνονται σ' αυτούς. Έτσι οι δυο διαδικασίες – για τις δυο δημιουργίες: του ζωώδους και του θείου ανθρώπου – διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό. Οι Πιτρί πρόβαλαν από το αιθερικό σώμα τους μερικά ακόμα πιο αιθερικά και σκιώδη αντίγραφα του εαυτού τους, ή αυτά που τώρα ονομάζουμε "διπλά" ή "αστρικές μορφές".²⁷⁰ Αυτά παρέχουν στην Μονάδα το πρώτο της ενδιαίτημα και στην τυφλή ύλη ένα μοντέλο γύρω και πάνω στο οποίο να μπορεί να δομήσει. Αλλά ο Άνθρωπος είναι ακόμα ατελής. Το δόγμα αυτό έχει αφήσει τα ίχνη του πάνω σε κάθε αρχαϊκό κείμενο, από τον *Σβαγιαμπούβα Μάνου* (στον *Μάνου*, Βιβλίο Ι), από τον οποίον προέρχονται οι επτά πρωταρχικοί Μάνου ή Πρατζαπάτι, καθένας από τους οποίους γέννησε μια πρωταρχική φυλή ανθρώπων μέχρι και τον *Ναζαρηνό Κώδικα*, στον οποίο ο Καραμπτανός ή Πταχίλ (τυφλή, λάγνα ύλη) γεννάει με την Μητέρα του "Πνεύματα", επτά μορφές που καθεμιά τους γίνεται προγεννήτορας μιας των προαιώνιων επτά φυλών.

(γ) "Ποιος σχηματίζει το Μάνου (τον Άνθρωπο) και ποιος σχηματίζει το σώμα του; Η ΖΩΗ και οι ΖΩΕΣ. Σιν²⁷¹ και η Σελήνη". Εδώ η λέξη Μάνου αναφέρεται στον πνευματικό, ουράνιο άνθρωπο, το πραγματικό θάνατο ΕΓΩ μέσα μας, που είναι η άμεση εκπόρευση της "Μιας Ζωής" ή της Απόλυτης θεότητας. Όσο για το εξωτερικό, φυσικό μας σώμα, τον οίκο ή τον ναό της Ψυχής, η Δοξασία διδάσκει ένα παράξενο μάθημα, τόσο παράξενο πράγματι, ώστε αν δεν εξηγηθεί πλήρως και δεν κατανοηθεί σωστά, τότε μόνο η ακριβής επιστήμη του μέλλοντος πρόκειται να επαληθεύσει πλήρως την θεωρία.

Έχει αναφερθεί προηγούμενα ότι ο Αποκρυφισμός δεν δέχεται τίποτε ανόργανο στον Κόσμο. Η έκφραση "ανόργανος ύλη" που χρησιμοποιεί η επιστήμη, σημαίνει απλώς ότι η κρυμμένη ζωή που κοιμάται μέσα στα μόρια της ονομαζόμενης "νεκρής ύλης" είναι αδιάγνωστη. ΤΟ ΠΑΝ ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ, και κάθε άτομο ακόμα και της ορυκτής σκόνης είναι μια ΖΩΗ, αν και πέρα από την κατανόηση και την αντίληψή μας, επειδή βρίσκεται έξω από την ακτίνα των νόμων που είναι γνωστοί σε κείνους που απορρίπτουν τον αποκρυφισμό. "Τα ίδια τα άτομα", λέει ο Τυντάλ, "φαίνονται εμποτισμένα με μια επιθυμία για ζωή". Από πού, λοιπόν, θα ρωτήσουμε έρχεται η τάση να "κυλήσουν σε οργανική μορφή;" Μπορεί να εξηγηθεί με κανέναν άλλον τρόπο, εκτός από τις διδασκαλίες της Απόκρυφης Επιστήμης;

"Οι κόσμοι, για τον αμύητο (λέει ένα Σχόλιο) είναι φτιαγμένοι από τα γνωστά Στοιχεία. Για την αντίληψη ενός Άρχατ αυτά τα ίδια τα Στοιχεία είναι συλλογικά μια θεία Ζωή, διανεμητικά, πάνω

²⁷⁰ Διαβάστε στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τόμ. 1, σελ. 297-303, το δόγμα του *Ναζαρηνού Κώδικα*, κάθε δόγμα της διδασκαλίας μας βρίσκεται εκεί κάτω από διαφορετική μορφή και αλληγορία.

²⁷¹ Η λέξη "Σιν" είναι περιέργη, αλλά έχει μια ιδιαίτερη Απόκρυφη σχέση με την Σελήνη, εκτός από το ότι είναι το χαλδαϊκό αντίστοιχό της.

στο πεδίο των εκδηλώσεων, τα αναρίθμητα και άπειρα εκατομμύρια των ζωών.²⁷² Μόνο το Πυρ είναι ΕΝΑ, πάνω στο πεδίο της Μιας Πραγματικότητας, στο πεδίο της εκδηλωμένης και επομένως απατηλής ύπαρξης, τα μόριά του είναι πύρινες ζωές που ζουν και έχουν την ύπαρξή τους σε βάρος κάθε άλλης ζωής την οποία κατατρώγουν. Γι' αυτό έχουν ονομαστεί οι 'ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ'... Κάθε ορατό πράγμα σ' αυτό το Σύμπαν έχει φτιαχτεί από τέτοιες ΖΩΕΣ, από τον συνειδητό και θείο πρωταρχικό άνθρωπο μέχρι τους ασυνείδητους πράκτορες που αποτελούν την ύλη... Από τη ΜΙΑ ΖΩΗ, άμορφη και αδημιούργητη, προβάλλει το Σύμπαν των ζωών. Πρώτα μέσα από το Βάθος (χάος) εκδηλώθηκε ψυχρό φωτεινό πυρ (αερώδες φως;) που σχημάτισε τα πηκτώματα στο Διάστημα (Αδιάλυτα νεφελώματα, μήπως;)... Αυτά πάλεψαν και μια μεγάλη θερμότητα αναπτύχθηκε από την αντιπαράθεση και την σύγκρουση, η οποία προκάλεσε περιστροφή. Ύστερα ήρθε το πρώτο εκδηλωμένο ΥΛΙΚΟ, Πυρ, οι θερμές φλόγες, οι περιπλανώμενοι του ουρανού (κομήτες) η θερμότητα δημιουργεί υγρό ατμό, αυτός σχηματίζει στερεό νερό (;), ύστερα ξερή ομίχλη, έπειτα ρευστή ομίχλη, υδατώδη που τονίζει την φωτεινή λαμπρότητα των προσκυνητών (κομητών;) και σχηματίζει στερεούς υδάτινους τροχούς (ΥΛΙΚΕΣ σφαίρες). Η Μπούμι (η Γη) εμφανίζεται με έξι αδελφές.²⁷³ Αυτές με την συνεχή κίνησή τους παράγουν το κατώτερο πυρ, την θερμότητα και μια αεριώδη ομίχλη, η οποία γεννά το τρίτο Κοσμικό Στοιχείο: ΝΕΡΟ και από την πνοή όλων γεννιέται ο (ατμοσφαιρικός) ΑΕΡΑΣ. Αυτά τα τέσσερα είναι οι τέσσερις ζωές των τεσσάρων πρώτων περιόδων (Γύρων) του Μανβαντάρα. θα ακολουθήσουν οι τρεις τελευταίες".

Αυτό σημαίνει ότι κάθε νέος Γύρος αναπτύσσει ένα από τα σύνθετα Στοιχεία, όπως είναι τώρα γνωστά στην επιστήμη - η οποία απορρίπτει την πρωτόγονη ορολογία προτιμώντας να τα διαιρεί σε συστατικά. Αν η Φύση είναι "συνεχώς μεταβαλλόμενη" στο εκδηλωμένο πεδίο, τότε και τα Στοιχεία αυτά πρέπει να θεωρηθούν κάτω από το ίδιο φως: πρέπει να εξελίσσονται, να προοδεύουν και να αυξάνουν μέχρι το μανβανταρικό τέλος. Έτσι, μας λένε ότι ο Πρώτος Γύρος δεν

²⁷² Μήπως ο Παστέρ κάνει ασυνείδητα το πρώτο βήμα προς την απόκρυφη επιστήμη δηλώνοντας ότι αν τολμούσε να εκφράσει ολόκληρη την άποψή του πάνω στο θέμα, θα έλεγε πως τα οργανικά κύτταρα είναι προικισμένα με μια ζωτική δυνατότητα που δεν παύει την δραστηριότητά της όταν παύσει να κυλάει προς αυτά ένα ρεύμα Οξυγόνου, ούτε - εξαιτίας αυτού - σταματάει τις σχέσεις της με την ίδια την ζωή που στηρίζεται στην επίδραση αυτού του αερίου; "Θα πρόσθετα", συνεχίζει ο Παστέρ, "ότι η εξέλιξη του σπόρου πετυχαίνεται μέσω πολύπλοκων φαινομένων, ανάμεσα στα οποία πρέπει να κατατάξουμε τις διαδικασίες ζύμωσης". Και η ζωή, σύμφωνα με τους Κλωντ Μπερνάρ και Παστέρ, δεν είναι τίποτε άλλο από μια διαδικασία ζύμωσης. Οι ίδιοι επιστήμονες έδειξαν ότι υπάρχουν, ακόμα και στον πλανήτη μας, Όντα ή Ζωές που μπορούν να ζήσουν και να αναπτυχθούν χωρίς αέρα. Ο Παστέρ βρήκε ότι πολλές από τις κατώτερες ζωές, όπως οι Βιμπριόνες και μερικά μικρόβια και βακτηρίδια, μπορούν να ζήσουν χωρίς αέρα, ο οποίος αντίθετα θα τις σκότωνε. Απορροφούν το οξυγόνο το αναγκαίο για τον πολλαπλασιασμό τους από τις διάφορες ουσίες που τις περιβάλλουν. Τις ονομάζει Αερόβια, που ζουν πάνω στους ιστούς της ύλης μας όταν η τελευταία έχει πάψει να αποτελεί μέρος του ολοκληρωμένου και ζωντανού όλου (που τότε πολύ αντιεπιστημονικά ονομάζεται από την επιστήμη "νεκρή ύλη"), και Αναερόβια. Το ένα είδος δεσμεύει το οξυγόνο, βοηθώντας σε μεγάλο βαθμό στην καταστροφή της ζωικής ζωής και των φυτικών ιστών, παρέχοντας στην ατμόσφαιρα υλικά τα οποία αργότερα θα λάβουν μέρος στην σύσταση άλλων οργανισμών. Το άλλο καταστρέφει, ή μάλλον εξαφανίζει τελικά την ονομαζόμενη οργανική ουσία και η έσχατη φθορά είναι αδύνατη χωρίς την συμμετοχή τους. Ορισμένα σπερματικά κύτταρα, όπως αυτά του προζυμίου, αναπτύσσονται και πολλαπλασιάζονται στον αέρα, αλλά όταν τον στερηθούν προσαρμόζονται σε ζωή χωρίς αέρα και γίνονται ένζυμα, απορροφώντας το οξυγόνο από τις ουσίες με τις οποίες έρχονται σε επαφή, έτσι καταστρέφοντάς τες. Τα κύτταρα των φρούτων όταν τους λείπει το ελεύθερο οξυγόνο δρουν σαν ένζυμα και προκαλούν ζύμωση. "Επομένως το φυτικό κύτταρο σ' αυτή την περίπτωση εκδηλώνει την ζωή του σαν αναερόβικο όν. Γιατί, λοιπόν, ένα οργανικό κύτταρο θα αποτελούσε σ' αυτήν την περίπτωση εξαίρεση;" ρωτάει ο καθηγητής Μπογκολούμποφ. Ο Παστέρ δείχνει ότι μέσα στο υλικό των ιστών και των οργάνων μας, το κύτταρο μη βρίσκοντας αρκετό οξυγόνο για τον εαυτό του, προκαλεί ζύμωση, με τον ίδιο τρόπο όπως το φυτικό κύτταρο - και ο Κλωντ Μπερνάρ θεωρούσε ότι η ιδέα του Παστέρ για τον σχηματισμό των ενζύμων έβρισκε την εφαρμογή και την επιβεβαίωσή της στο γεγονός ότι κατά τον στραγγαλισμό η ουρία αυξάνεται στο αίμα: η ΖΩΗ επομένως βρίσκεται παντού στο Σύμπαν, και ο αποκρυφισμός μας διδάσκει ότι βρίσκεται επίσης και στο άτομο. Βλέπε και παρακάτω στο τέλος αυτού του Τμήματος.

²⁷³ Είναι μια βεντανιτική διδασκαλία ότι "υπάρχουν τρεις Γαίες που αντιστοιχούν στους τρεις Ουρανοί, και η δική μας Γη (η τέταρτη) ονομάζεται Μπούμι." Αυτή είναι η εξήγηση που δίνεται από τους Δυτικούς Ανατολιστές. Αλλά το εσωτερικό νόημα και ο υπαινιγμός στους Βέντα είναι ότι αναφέρεται στην πλανητική μας άλυσσο, τρεις "Γαίες" στο καθοδικό τόξο και τρεις "ουρανοί" που είναι επίσης οι τρεις Γαίες ή σφαίρες, μόνο πολύ πιο αιθερικές, στο ανερχόμενο ή πνευματικό τόξο: με τις πρώτες τρεις κατερχόμαστε στην ύλη, με τις άλλες τρεις ανερχόμαστε στο Πνεύμα. Η κατώτερη, η Μπούμι, η Γη μας, αποτελεί το σημείο καμπής και περιέχει, εν δυνάμει, τόσο Πνεύμα όση και Ύλη. θα ασχοληθούμε μ' αυτό το θέμα αργότερα.

ανέπτυξε παρά μόνο ένα Στοιχείο, μια φύση και μια ανθρωπότητα σε κείνο που μπορεί να ονομαστεί μια όψη της Φύσης, την οποία μερικοί ονομάζουν πολύ αντιεπιστημονικά - αν και μπορεί να είναι έτσι *de facto* (εκ των πραγμάτων) - "Μονοδιάστατο Χώρο". Ο Δεύτερος Γύρος δημιούργησε και ανέπτυξε δυο Στοιχεία: Ψυρ και Αέρα και την ανθρωπότητά του, προσαρμοσμένη σ' αυτήν την συνθήκη της Φύσης· αν μπορούμε να δώσουμε το όνομα Ανθρωπότητα σε όντα που ζούσαν κάτω από συνθήκες άγνωστες στους ανθρώπου, - επρόκειτο - για να χρησιμοποιήσουμε και πάλι μια γνωστή φράση με αυστηρά μεταφορική έννοια (ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σωστά) - για "ένα δισδιάστατο είδος". Η διαδικασία της φυσικής ανάπτυξης που εξετάζουμε τώρα, θα ρίξει φως και ταυτόχρονα θα διαφεύσει τον τρόπο σκέψης πάνω στις ιδιότητές του με δυο, τρεις, τέσσερις ή και περισσότερες "διαστάσεις Χώρου". Αλλά εν παρόδω αξίζει να τονίσουμε την πραγματική σημασία της σωστής αλλά ατελούς ενόρασης, η οποία επέβαλε την χρήση της σύγχρονης έκφρασης "η τέταρτη διάσταση του Χώρου" τόσο ανάμεσα στους Πνευματιστές και στους θεοσοφιστές, όσο και ανάμεσα σε αρκετούς σημαντικούς ανθρώπους της επιστήμης.²⁷⁴ Και για να αρχίσουμε, η επιφανειακή ανοησία της υπόθεσης ότι ο ίδιος ο Χώρος μπορεί να μετρηθεί προς οποιαδήποτε κατεύθυνση, δεν έχει και τόση σημασία. Η γνωστή φράση μπορεί να είναι απλώς μια συντόμευση της πληρέστερης φράσης: η "Τέταρτη διάσταση της ΥΛΗΣ στον Χώρο".²⁷⁵ Αλλά ακόμα και έτσι είναι μια ατυχής φράση, γιατί αν και είναι απόλυτα σωστό πως η πρόοδος της εξέλιξης ίσως προορίζεται να μας εισάγει σε νέα χαρακτηριστικά της ύλης, ωστόσο εκείνα με τα οποία είμαστε ήδη εξοικειωμένοι είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο αναρίθμητα από τις τρεις διαστάσεις. Οι ιδιότητες ή, για να χρησιμοποιήσουμε έναν από τους υπάρχοντες καλύτερους όρους, τα χαρακτηριστικά της ύλης, πρέπει φανερά να έχουν πάντα μια άμεση σχέση με τις αισθήσεις του ανθρώπου. Η ύλη έχει έκταση, χρώμα, κίνηση (μοριακή κίνηση), γεύση και οσμή, που αντιστοιχούν στις υπάρχουσες αισθήσεις του ανθρώπου - και όταν θα έχει αναπτύξει πλήρως το επόμενο χαρακτηριστικό της - ας το ονομάσουμε προσωρινά ΔΙΑΠΕΡΑΤΟΤΗΤΑ - αυτό θα αντιστοιχεί στην επόμενη αίσθηση του ανθρώπου, που ας την ονομάσουμε "ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΟΡΑΣΗ". Έτσι όταν μερικοί τολμηροί διανοητές έψαχναν απελπισμένα για μια τέταρτη διάσταση, για να εξηγήσουν την διέλευση της ύλης μέσα από ύλη και την δημιουργία κόμπων σε ένα σχοινί χωρίς άκρες, στην πραγματικότητα αυτό που ήθελαν ήταν ένα έκτο χαρακτηριστικό της ύλης. Στην πραγματικότητα οι τρεις διαστάσεις ανήκουν όλες σε μια ιδιότητα ή χαρακτηριστικό της ύλης: την έκταση και η συνηθισμένη κοινή λογική δίκαια επαναστατεί ενάντια στην ιδέα ότι κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες δεν μπορούν να υπάρχουν περισσότερες από αυτές τις τρεις διαστάσεις, όπως μήκος, πλάτος και βάθος. Αυτοί οι όροι όπως και ο όρος "διάσταση" ανήκουν όλοι σε ένα πεδίο σκέψης, σε ένα στάδιο εξέλιξης, σε ένα χαρακτηριστικό της ύλης. Όσο θα υπάρχουν εκατοστά μέσα στις επινοήσεις του Κόσμου, για να εφαρμόζονται πάνω στην ύλη, τόσο θα μπορούν να μετράνε με τρεις τρόπους και όχι με περισσότερους και από την εποχή που η ιδέα της καταμέτρησης κατέλαβε για πρώτη φορά μια θέση μέσα στην ανθρώπινη κατανόηση, στάθηκε δυνατό να χρησιμοποιηθεί η μέτρηση σε τρεις διαστάσεις και όχι σε περισσότερες. Αλλά αυτό δεν αντιστρατεύεται κατά κανέναν τρόπο την βεβαιότητα ότι με την πρόοδο του χρόνου - καθώς οι λειτουργίες της ανθρωπότητας θα πολλαπλασιάζονται - έτσι θα πολλαπλασιάζονται και τα χαρακτηριστικά της ύλης. Στο μεταξύ η έκφραση παραμένει να είναι πολύ πιο λαθεμένη ακόμα και από την άλλη γνωστή έκφραση, της "ανατολής και δύσης του Ήλιου".

Επιστρέφουμε τώρα στην εξέταση της υλικής εξέλιξης μέσω των Γύρων. Αναφέρθηκε ότι η ύλη στον δεύτερο Γύρο, μπορεί μεταφορικά να αναφερθεί σαν δισδιάστατη. Αλλά εδώ πρέπει να γίνει μια άλλη προειδοποίηση. Αυτή η αμυδρή και μεταφορική έκφραση μπορεί να θεωρηθεί - σε ένα πεδίο σκέψης, όπως μόλις είδαμε - σαν ισοδύναμη με το δεύτερο χαρακτηριστικό της ύλης που αντιστοιχεί στην δεύτερη αντιληπτική ικανότητα ή αίσθηση του ανθρώπου. Αλλά αυτές οι δυο

²⁷⁴ Η θεωρία του καθηγητή Ζόλνερ έγινε ευμενώς δεκτή από αρκετούς επιστήμονες - που είναι Πνευματιστές - για παράδειγμα, από τους καθηγητές Μπάτλεροφ και Βάγκνερ της Πετρούπολης.

²⁷⁵ "Το να δίνει πραγματικότητα στις Αφηρημένες Ιδέες είναι το λάθος του Ρεαλισμού... Ο Χώρος και ο Χρόνος συχνά θεωρούνται σαν ξεχωριστά από όλες τις συγκεκριμένες εμπειρίες του νου, αντί να είναι γενικεύσεις τους με ορισμένες όψεις". (Μπέν, *Λογική*, Μέρος II, σελ. 319, έκδ. 1873).

συνδεδεμένες κλίμακες εξέλιξης ασχολούνται με την διαδικασία που συνεχίζεται μέσα στα όρια ενός μόνο Γύρου. Η διαδοχή των πρωταρχικών όψεων της Φύσης με τις οποίες ασχολείται η διαδοχή των Γύρων έχει σχέση, όπως ήδη αναφέρθηκε, με την ανάπτυξη των "Στοιχείων" (με την απόκρυφη έννοια): Πυρ, Αέρας, Νερό, Γη.²⁷⁶ Βρισκόμαστε μόνο στον τέταρτο Γύρο και ο κατάλογός μας σταματάει μέχρις εδώ. Τα κέντρα συνείδησης του τρίτου Γύρου (που προορίζονταν να αναπτυχθούν στην ανθρωπότητα όπως την γνωρίζουμε) έφτασαν σε μια αντίληψη του τρίτου Στοιχείου, του Ύδατος.²⁷⁷ Εκείνα του τέταρτου Γύρου πρόσθεσαν την γη σαν μια κατάσταση ύλης, καθώς και τα τρία άλλα στοιχεία με την τωρινή τους μεταμόρφωση. Με λίγα λόγια, κανένα από τα ονομαζόμενα στοιχεία δεν ήταν, κατά τους προηγούμενους Γύρους, όπως είναι τώρα. Απ' όσο ξέρουμε, το ΠΥΡ πρέπει να ήταν αγνό ΑΚΑΣΑ, η πρώτη Ύλη του *Magnum Opus* των Δημιουργών και των "Δομητών", εκείνο το Αστρικό Φως που ο παράδοξος Ελιφάς Λεβί το ονομάζει την μια στιγμή "σώμα του Αγίου Πνεύματος" και την άλλη "Μπαφομέτ", ο "Ανδρόγυνος Τράγος του Μέντες"²⁷⁸ ο ΑΕΡΑΣ, απλώς Άζωτο, "η πνοή των Στηριγμάτων του Ουράνιου θόλου", όπως το ονομάζουν οι Μωαμεθανοί μυστικιστές· το ΝΕΡΟ, εκείνο το πρωταρχικό ρευστό που χρειαζόταν, σύμφωνα με τον Μωυσή, για την δημιουργία μιας ψυχής. Και αυτό μπορεί να ευθύνεται για τις

²⁷⁶ Η σειρά με την οποία αναφέρθηκαν παραπάνω αυτά τα Στοιχεία είναι η σωστή για εσωτερικούς σκοπούς και για τις Μυστικές Διδασκαλίες. Ο Μίλτον είχε δίκαιο όταν μιλούσε για τις "Δυνάμεις του Πυρός, Αέρος, Ύδατος, Γης". Η Γη, έτσι όπως την γνωρίζουμε τώρα, δεν υπήρχε πριν από τον 4ο Γύρο, εκατοντάδες εκατομύρια χρόνια πριν την αρχή της γεωλογικής Γης μας. Η σφαίρα ήταν "πύρινη, ψυχρή και ακτινοβόλα όπως οι αιθερικοί άνθρωποι και τα ζώα της κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου", λέει το Σχόλιο, εκφράζοντας μια αντίθεση ή παραδοξότητα σύμφωνα με την γνώμη της σύγχρονης επιστήμης μας· "φωτεινή και πιο πυκνή και βαριά, κατά την διάρκεια του δεύτερου Γύρου, και υδατώδης κατά την διάρκεια του Τρίτου". Έτσι τα στοιχεία αντιστράφηκαν.

²⁷⁷ Αν έπρεπε να διαμορφώσουμε τα συμπεράσματα μας σύμφωνα με τα στοιχεία που μας παρέχουν οι γεωλόγοι, τότε θα λέγαμε ότι δεν υπήρχε πραγματικό νερό, ούτε κατά την διάρκεια της Ανθρακοφόρου περιόδου. Μας λένε ότι τεράστιες μάζες άνθρακα, που προηγούμενα υπήρχαν σκορπισμένες στην ατμόσφαιρα σαν ανθρακικό οξύ, απορροφήθηκαν από τα φυτά, ενώ μεγάλη ποσότητα του αερίου αναμίχθηκε με το νερό. Αν λοιπόν είναι έτσι, και αν πρέπει να πιστέψουμε ότι όλο εκείνο το ανθρακικό οξύ που πήγε στην σύνθεση εκείνων των φυτών που σχημάτισαν ασφαλτούχο άνθρακα, λιγνίτη κ.τ.λ. και που πήγε στον σχηματισμό ασβεστόλιθου κ.τ.λ., ότι όλο αυτό, λοιπόν, σε εκείνη την περίοδο βρισκόταν στην ατμόσφαιρα με αεριώδη μορφή, τότε θα πρέπει να υπήρχαν θάλασσες και ωκεανοί από ρευστό ανθρακικό οξύ; Αλλά τότε, σύμφωνα μ' αυτή την υπόθεση, πώς θα μπορούσε η ανθρακοφόρος περίοδος να έρχεται μετά την Δεβόνια και Σιλούρια εποχή; εκείνη των Ιχθύων και των Μαλακίων; Η βαρομετρική πίεση επίσης θα πρέπει να ξεπερνούσε κατά αρκετές εκατοντάδες φορές την πίεση της τωρινής μας ατμόσφαιρας. Πώς μπορούσαν να την αντέξουν οργανισμοί, ακόμα και τόσο απλοί όπως ορισμένα ψάρια και μαλάκια; Υπάρχει ένα περίεργο έργο του Ε. Μπλασάρ, πάνω στην *Καταγωγή της Ζωής*, στο οποίο ο συγγραφέας εμφανίζει κάποιες παράξενες αντιφάσεις και συγχύσεις στις θεωρίες των συναδέλφων του και το οποίο θα συμβούλευα να διαβάσει ο αναγνώστης.

²⁷⁸ Ο Ελιφάς Λεβί το εμφανίζει, και πολύ σωστά, σαν "μια δύναμη στην Φύση", μέσω της οποίας "ένας άνθρωπος που θα μπορούσε να την κυριαρχήσει θα μπορούσε να... ρίξει τον κόσμο σε σύγχυση και να μεταμορφώσει το πρόσωπό του", γιατί είναι το "μεγάλο Αρκάνουμ της υπερβατικής Μαγείας". Αναφέροντας τα λόγια του μεγάλου Δυτικού Καμπαλιστή στην μεταφρασμένη μορφή τους (βλέπε *Μυστήρια της Μαγείας*, του Α. Ε. Γουέιτ), ίσως μπορούμε να τα εξηγήσουμε καλύτερα προσθέτοντας περιπτώσιακά μια ή δυο λέξεις για να δείξουμε την διαφορά ανάμεσα στις Δυτικές και Ανατολικές εξηγήσεις του ίδιου θέματος. Ο συγγραφέας λέει αναφερόμενος στο μεγάλο Μαγικό Μέσο: "Αυτό το περιβάλλον και τα πάντα διαποτίζουν ρευστό, αυτή η ακτίνα η αποσπασμένη από την λάμψη του [Κεντρικού ή "Πνευματικού"] Ηλίου... σταθεροποιημένο από το βάρος της ατμόσφαιρας (!) και την δύναμη της κεντρικής έλξης... το Αστρικό Φως, αυτός ο ηλεκτρομαγνητικός αιθέρας, αυτό το ζωτικό και φωτεινό θερμαντικό, στα αρχαία μνημεία παριστάνεται με την ζώνη της Ίσιδας που περιστρέφεται γύρω από δυο πόλους... και στις αρχαίες θεογονίες από το φίδι που δαγκώνει την ουρά του, έμβλημα της σύνεσης και του Κρόνου" [έμβλημα της απειροσύνης, της αθανασίας και του Κρόνου-Χρόνου - και όχι του θεού Κρόνου ή του πλανήτη]. "Είναι ο φτερωτός δράκος της Μήδειας, ο διπλός όφις του κηρυκείου και ο πειρασμός της Γένεσης· αλλά είναι επίσης ο ορειχάλκινος όφις του Μωυσή που περικλείει το Ταυ... τέλος, είναι ο διάβολος του εξωτερικού δογματισμού και είναι πράγματι η τυφλή δύναμη [δεν είναι τυφλή και ο Λεβί το ήξερε], την οποία πρέπει να κατακτήσουν οι ψυχές προκειμένου να αποσπασθούν από τις αλυσίδες της Γης - γιατί αν δεν το κάνουν θα απορροφηθούν από την ίδια δύναμη που τις δημιούργησε και θα επιστρέψουν στο κεντρικό και αιώνιο πυρ". Αυτός ο μεγάλος αρχαίος τώρα ανακαλύφθηκε και μόνο για έναν άνθρωπο, τον κ. Τζ. Ο. Κήλυ από την Φιλαδέλφεια. Για άλλους, όμως, ανακαλύπτεται τώρα, αλλά ωστόσο θα παραμείνει σχεδόν άχρηστος. "Μέχρι εδώ θα φτάσεις..."

Όλα τα παραπάνω είναι πρακτικά όπως είναι και σωστά εκτός από ένα λάθος το οποίο θα εξηγηθεί στη συνέχεια του κειμένου. Ο Ελιφάς Λεβί κάνει ένα μεγάλο λάθος ταυτίζοντας συνέχεια το Αστρικό Φως με αυτό που εμείς ονομάζουμε Ακασά. Το τι ακριβώς είναι θα δοθεί στο Μέρος II του Τόμου II.

φανερές αντιφάσεις και τις αντιεπιστημονικές δηλώσεις που βρίσκονται στην Γένεση. Χωρίστε τα δυο πρώτα κεφάλαια, διαβάστε το πρώτο σαν ένα κείμενο των Ελοϊμιστών και το δεύτερο σαν ένα κείμενο των πολύ νεωτέρων Ιεχωβιστών. Ακόμα και έτσι, αν κανείς διαβάσει πίσω από τις γραμμές, θα βρει την ίδια σειρά με την οποία εμφανίστηκαν τα δημιουργημένα πράγματα: δηλαδή Πυρ (φως), Αέρα Νερό και ΑΝΘΡΩΠΟ (ή η Γη). Γιατί η φράση: "Εν αρχή ο θεός εποίησε τον Ουρανό και την Γη", είναι μια λαθεμένη μετάφραση· δεν είναι "Ουρανός και Γη", αλλά ο *duplex* ή διπλός Ουρανός, οι ανώτεροι και κατώτεροι Ουρανοί, ή ο χωρισμός της πρωταρχικής ουσίας που ήταν φως στα ανώτερα και σκοτάδι στα κατώτερα τμήματά της - ή το εκδηλωμένο Σύμπαν - στην δυαδικότητα του αοράτου (για τις αισθήσεις) και του ορατού για την αντίληψή μας. Ο θεός χώρισε το φως από το Σκότος (Α', 4) και ύστερα έφτιαξε το στερέωμα, αέρα, "ένα στερέωμα αναμέσον των υδάτων, και ας διαχωρίζει ύδατα από υδάτων" (Α', 6), δηλαδή, "διεχώρισε τα ύδατα τα υποκάτω του στερεώματος [το δικό μας εκδηλωμένο ορατό Σύμπαν] από των υδάτων των επάνωθεν του στερεώματος" (Α', 7), ή τα [για εμάς] αόρατα πεδία ύπαρξης. Στο δεύτερο κεφάλαιο (το ιεχωβιστικό), τα φυτά και τα χόρτα δημιουργούνται πριν από το νερό, ακριβώς όπως στο πρώτο, το φως δημιουργείται πριν από τον Ήλιο. "Εποίησε ο θεός γην και ουρανόν και παν χλωρόν αγρού προ του γενέσθαι επί της γης και πάντα χόρτον αγρού προ του ανατείλαι - ου γαρ έβρεξεν ο Ελοΐμ [‘θεοί] επί την γην, κ.τ.λ." (Β', 4-5)· μια καθαρή ανοησία, εκτός και δεχθούμε την εσωτερική εξήγηση. Τα φυτά δημιουργήθηκαν πριν υπάρξουν πάνω στην γη - γιατί τότε δεν υπήρχε γη όπως υπάρχει τώρα και τα χόρτα του αγρού υπήρχαν πριν φυτρώσουν, όπως κάνουν τώρα, στον τέταρτο Γύρο.

Αναλύοντας και εξηγώντας την φύση των αοράτων Στοιχείων και του "πρωταρχικού πυρός" που αναφέρθηκε πιο πάνω, ο Ελιφάς Λεβί το ονομάζει αναπόφευκτα "Αστρικό Φως". Σύμφωνα με αυτόν είναι "το μεγάλο Μαγικό Μέσο" και αναμφίβολα είναι, αλλά μόνο όσον αφορά την Μαύρη Μαγεία και πάνω στα κατώτερα πεδία εκείνου που ονομάζουμε Αιθέρα, το νοούμενο του οποίου είναι το Ακασά. Αλλά ακόμα και αυτό θα θεωρηθεί λαθεμένα από τους ορθόδοξους αποκριφιστές. Το "Αστρικό Φως" είναι απλώς το παλιότερο "αστρικό Φως" του Παράκελσου και το να λέμε ότι "καθετί που υπάρχει αναπτύχθηκε απ' αυτό και αυτό διατηρεί και παράγει όλες τις μορφές", όπως γράφει αυτός, σημαίνει ότι αποδίδουμε αλήθεια μόνο στην δεύτερη πρόταση. Η πρώτη είναι λαθεμένη, γιατί αν καθετί που υπάρχει αναπτύχθηκε μέσω (ή δι') αυτού, τότε αυτό δεν είναι το αστρικό φως. Αυτό το τελευταίο δεν είναι το δοχείο όλων των πραγμάτων, αλλά μόνο ο αντανάκλαστής, στην καλύτερη περίπτωση, όλων αυτών. Ο Ελιφάς Λίβι γράφει:

Το μεγάλο Μαγικό μέσο είναι η τέταρτη εκπόρευση της ζωτικής αρχής [εμείς λέμε: είναι η πρώτη στο εσωτερικό και η δεύτερη στο εξωτερικό (δικό μας) Σύμπαν], της οποίας ο Ήλιος είναι η τρίτη μορφή... γιατί το αστέρι της ημέρας [ο ήλιος] είναι μόνο η αντανάκλαση και η υλική σκιά του Κεντρικού Ήλιου της αλήθειας, ο οποίος φωτίζει τον νοητικό [αόρατο] κόσμο του Πνεύματος και που ο ίδιος δεν είναι παρά μια λάμψη δανεισμένη από το ΑΠΟΛΥΤΟ.

Μέχρις εδώ είναι αρκετά σωστός. Αλλά όταν η μεγάλη αυθεντία των Δυτικών Καμπαλιστών προσθέτει ότι ωστόσο "δεν είναι το αθάνατο Πνεύμα που φαντάστηκαν οι Ινδοί ιεροφάντες", τότε εμείς απαντούμε πως συκοφαντεί αυτούς τους ιεροφάντες, γιατί δεν έχουν πει κάτι τέτοιο, καθόσον ακόμα και τα εξωτερικά πουρανικά κείμενα διαψεύδουν αυτήν του την δήλωση. Κανένας ινδουιστής δεν θεώρησε ποτέ την Πρακρίτι - το Αστρικό Φως όντας μόνο πάνω από το κατώτερο πεδίο της Πρακρίτι, τον υλικό Κόσμο - σαν το "αθάνατο Πνεύμα". Η Πρακρίτι ονομαζόταν πάντα *Μάγια*, πλάνη, και είναι καταδικασμένη να εξαφανιστεί μαζί με τα υπόλοιπα, περιλαμβανομένων και των θεών, την ώρα του Πραλάγια· γιατί δείχνεται ότι το Ακασά δεν είναι ούτε καν ο Αιθέρας και πολύ λιγότερο φανταζόμαστε πως θα μπορούσε να είναι το Αστρικό Φως. Εκείνοι που είναι ανίκανοι να διεισδύσουν πέρα από το νεκρό γράμμα των *Πουρανά*, έχουν μπερδέψει κατά καιρούς το Ακασά με την Πρακρίτι, με τον Αιθέρα, ακόμα και με τον ορατό Ουρανό! Είναι επίσης αλήθεια ότι εκείνοι που μετέφρασαν τον όρο Ακασά με την λέξη "Αιθέρας" (ο Ουίλσον, για παράδειγμα), βρίσκοντας ότι δήλωνε την "υλική αιτία του ήχου", κατέχοντας, όμως, αυτήν την μοναδική ιδιότητα (*Βίσνου Πουρανά*), φαντάστηκαν από άγνοια ότι ήταν "υλική" με την φυσική έννοια. Είναι επίσης γεγονός ότι αν τα χαρακτηριστικά γίνουν αποδεκτά στην

κυριολεξία τους, τότε επειδή τίποτε υλικό ή φυσικό και επομένως εξαρτημένο και παροδικό δεν μπορεί να είναι αθάνατο - σύμφωνα με την μεταφυσική και την φιλοσοφία - βγαίνει το συμπέρασμα ότι το Ακασά δεν είναι ούτε άπειρο ούτε αθάνατο. Αλλά όλα αυτά είναι λαθεμένα, γιατί και οι δυο λέξεις, Πραντάνα (πρωταρχική ύλη) και ήχος, σαν μια ιδιότητα, έχουν παρανοηθεί· ενώ ο πρώτος όρος (Πραντάνα) είναι ασφαλώς συνώνυμος με την Μουλαπρακρίτι και Ακασά, και ο δεύτερος (ήχος) με το Ρήμα, την Λέξη ή Λόγο. Αυτό είναι εύκολο να το αποδείξουμε, γιατί φαίνεται στις ακόλουθες φράσεις του *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλίο I, κεφ. II):

[Στην αρχή] δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα, ούτε ουρανός, ούτε γη, ούτε σκοτάδι, ούτε φως, ούτε κανένα πράγμα, παρά μόνο ΕΝΑ, ακατανόητο από την διάνοια, ή Εκείνο που είναι Μπράχμα και Πουνς [Πνεύμα] και Πραντάνα [πρωταρχική ύλη].

Τώρα, τι είναι Πραντάνα, αν όχι η Μουλαπρακρίτι, η ρίζα των πάντων, σε μια άλλη όψη; Γιατί το Πραντάνα, αν και στην συνέχεια λέγεται ότι βυθίζεται μέσα στην θεότητα όπως και όλα τα άλλα, προκειμένου να αφήσει το ΕΝΑ απόλυτο κατά την διάρκεια του Πραλάγια, ωστόσο θεωρείται σαν άπειρο και αθάνατο. Ο Σχολιαστής περιγράφει την θεότητα σαν: "Ένα Πραντανικά Μπράχμα Πνεύμα: ΕΚΕΙΝΟ, υπήρχε", και ερμηνεύει τον σύνθετο όρο σαν ένα υποκατάστατο και όχι σαν μια δευτερογενή λέξη που χρησιμοποιείται σαν επιθετικός προσδιορισμός, δηλαδή σαν κάτι συνδεδεμένο με το Πραντάνα.²⁷⁹ Έτσι το Πραντάνα ακόμα και στα *Πουρανά* είναι μια όψη του Παραμπράχμαν και όχι μια εκπόρευση και πρέπει να είναι το ίδιο με την βενταντική Μουλαπρακρίτι. "Η Πρακρίτι στην πρωταρχική κατάσταση της είναι Ακασά", λέει ένας βενταντιστής σχολιαστής (βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 169). Είναι σχεδόν αφηρημένη Φύση.

Το Ακασά, λοιπόν, είναι το Πραντάνα με μια άλλη μορφή, και σαν τέτοιο δεν μπορεί να είναι ο Αιθέρας, ο πάντα άορατος πράκτορας, τον οποίο φλερτάρει ακόμα και η φυσική επιστήμη. Ούτε είναι το Αστρικό Φως. Είναι, όπως ειπώθηκε, το νοούμενο της επταπλής διαφοροποιημένης Πρακρίτι:²⁸⁰ η πάντα άσπιλη "Μητέρα" του χωρίς πατέρα Γιου, ο οποίος γίνεται "Πατέρας" στο κατώτερο εκδηλωμένο πεδίο. Γιατί ο ΜΑΧΑΤ είναι το πρώτο προϊόν του Πραντάνα ή Ακασά, και ο Μαχάτ - Συμπαντική Διάνοια "της οποίας χαρακτηριστική ιδιότητα είναι το Μπούντι" - δεν είναι άλλος από τον Λόγο, γιατί ονομάζεται "Ισβαρά", Μπράχμα, Μπαβά, κ.τ.λ.²⁸¹ Είναι, με λίγα λόγια, ο "Δημιουργός" ή ο θεός νους στο δημιουργικό έργο, "η αιτία όλων των πραγμάτων". Είναι ο "πρωτογεννημένος" για τον οποίο τα *Πουρανά* μας λένε ότι η "Γη και ο Μαχάτ είναι το εσωτερικό και το εξωτερικό όριο του σύμπαντος", ή στην δική μας γλώσσα, ο αρνητικός και ο θετικός πόλος της δυαδικής φύσης (αφηρημένης και συγκεκριμένης), γιατί το *Πουρανά* προσθέτει:

Μ' αυτόν τον τρόπο - όπως (στην δημιουργία) οι επτά μορφές [αρχές] της Πρακρίτι μετριώνται από το Μαχάτ μέχρι την γη - έτσι και την εποχή (της αιώνιας) διάλυσης (πρατιαχάρα), αυτές οι επτά διαδοχικά ξαναπαίρνουν η μια μέσα στην άλλη. Το αυγό του Μπράχμα (Σαρβά-μάνταλα) διαλύεται στα ύδατα που το περιβάλλουν, με τις επτά ζώνες του (ντιβιά), τους επτά ωκεανούς, τις επτά περιοχές κ.τ.λ.²⁸²

²⁷⁹ Ο σπουδαστής πρέπει να σημειώσει, επίσης, ότι το *Πουρανά* είναι ένα δυαδικό σύστημα, όχι εξελικτικό, και ότι από αυτήν την άποψη, πολύ περισσότερο μπορούν να βρεθούν - από εσωτερική άποψη - στην σχολή Σάνκια ακόμα και στο *Μανάβα-ντάρμα-σάστρα*, όσο και αν διαφέρει το δεύτερο από το πρώτο.

²⁸⁰ Στην φιλοσοφία των Σάνκια, οι επτά Πρακρίτι ή "δημιουργικές δημιουργίες" είναι Μαχάτ, Αχανκάρ και τα πέντε ταυμάτρα. Βλέπε *Σάνκια-καρίκα*, III και το Σχόλιο.

²⁸¹ Βλέπε *Λίνγκα Πουρανά*, Πρώτο Τμήμα, I-XX, 12 και *Βαγιού Πουρανά*, αλλά ειδικά το πρώτο *Πουρανά*, Πρώτο Τμήμα, VIII, 67-74.

²⁸² *Βίσνου Πουρανά*, κεφ. IV, Ουίλσον, Τόμ. V, σελ. 198-199. Δεν χρειάζεται να πούμε κάτι τέτοιο στους ινδουιστές που γνωρίζουν τα *Πουρανά* απέξω, αλλά είναι χρήσιμο να θυμίσουμε στους Ανατολιστές μας και σε εκείνους τους Δυτικούς που θεωρούν τις μεταφράσεις του Ουίλσον σαν αλάνθαστες, ότι στην μετάφραση του *Βίσνου Πουρανά* έχει πέσει στις πιο γελοίες αντιφάσεις και λάθη. Έτσι πάνω σ' αυτό το ταυτόσημο θέμα των επτά Πρακρίτι ή των επτά ζωνών του αυγού του Μπράχμα, οι δυο διηγήσεις διαφέρουν εντελώς. Στον τόμ. I, σελ. 40, αναφέρεται ότι το αυγό είναι ντυμένο εξωτερικά με επτά περιβλήματα - και ο Ουίλσον σχολιάζει: "από Νερό, Αέρα, Πυρ, Αιθέρα και Αχανκάρ" (όπου η τελευταία λέξη δεν υπάρχει στο σανσκριτικό κείμενο) και στο Βιβλίο VI, κεφ. IV (Ουίλσον, Τόμ. V, σελ. 198), του ίδιου *Βίσνου Πουρανά* αναφέρεται: "μ' αυτόν τον τρόπο οι επτά μορφές της φύσης (Πρακρίτι)

Αυτοί είναι οι λόγοι που οι Αποκρυφιστές αρνούνται να δώσουν το όνομα του Αστρικού Φωτός στο Ακασά ή να το ονομάσουν Αιθέρα. "Στον οίκο του πατρός μου υπάρχουν πολλά οικήματα", μπορεί να αντικατασταθεί με το αποκρυφιστικό ρητό: "Στον οίκο της Μητέρας μας υπάρχουν πολλά οικήματα", ή πεδία, το κατώτερο από τα οποία βρίσκεται πάνω (και γύρω) από μας: το Αστρικό Φως.

Τα στοιχεία, είτε είναι απλά είτε είναι σύνθετα, δεν θα μπορούσαν να είχαν μείνει τα ίδια από τότε που άρχισε η εξέλιξη της αλύσου μας. Τα πάντα μέσα στο Σύμπαν προχωρούν σταθερά στον Μεγάλο Κύκλο, ενώ ανεβοκατεβαίνουν ασταμάτητα στους μικρότερους κύκλους. Η Φύση δεν είναι ποτέ στατική κατά την διάρκεια του μανβαντάρα και βρίσκεται πάντα στο γίνεσθαι²⁸³ και όχι απλώς στο είναι και η ορυκτή, φυτική και ανθρώπινη ζωή προσαρμόζει πάντα τους οργανισμούς της στα επικρατούντα Στοιχεία, και επομένως εκείνα τα Στοιχεία ήταν τότε κατάλληλα γι' αυτήν, όπως είναι τώρα για την ζωή της παρούσας ανθρωπότητας. Και μόνο κατά τον επόμενο ή πέμπτο Γύρο, το πέμπτο Στοιχείο, ο Αιθέρας - το χονδροειδές σώμα του Ακασά, αν μπορεί να ονομαστεί ακόμα κι έτσι - με το να γίνει ένα γνωστό γεγονός της Φύσης για όλους τους ανθρώπους, όπως είναι τώρα γνωστός σε εμάς ο αέρας, θα πάψει να είναι όπως τώρα υποθετικός και επίσης ένας "πράκτορας" για τόσα πράγματα. Και μόνο κατά την διάρκεια εκείνου του Γύρου η ανάπτυξη και η εξέλιξη εκείνων των ανωτέρων αισθήσεων, τις οποίες βοηθάει το Ακασά, θα φτάσει σε πλήρη διεύρυνση. Όπως ήδη αναφέρθηκε, μια μερική εξοικείωση με το χαρακτηριστικό της ύλης - την διαπερατότητα - το οποίο πρόκειται να αναπτυχθεί ταυτόχρονα με την έκτη αίσθηση, μπορεί να αναμένεται να αναπτυχθεί στην κατάλληλη περίοδο αυτού του Γύρου. Αλλά καθώς στον επόμενο Γύρο θα έχει προστεθεί στις δυνατότητές μας το επόμενο στοιχείο, η διαπερατότητα θα έχει γίνει ένα τόσο φανερό χαρακτηριστικό της ύλης, ώστε οι πυκνότερες μορφές της θα φαίνονται στην αντίληψη του ανθρώπου απλώς σαν πυκνή ομίχλη και τίποτε περισσότερο.

Ας επιστρέψουμε τώρα στο ζωικό κύκλο. Χωρίς να μπορούμε σε λεπτομέρειες πάνω στην περιγραφή που δίνεται για τις ανώτερες ΖΩΕΣ, πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας προς το παρόν μόνο στα γήινα όντα και στην ίδια την Γη. Η τελευταία, μας είπαν, δομήθηκε για τον πρώτο Γύρο από τους "Καταστροφείς" που διαλύουν και διαφοροποιούν τα σπέρματα των άλλων ζώων μέσα στα Στοιχεία. Με τον ίδιο σχεδόν τρόπο, υποθέτουμε, όπως στην τωρινή κατάσταση του κόσμου, το κάνουν τα αερόβια τα οποία, υποσκάπτοντας και διαλύοντας την χημική δομή σε έναν οργανισμό, μετατρέπουν την ζωική ύλη και δημιουργούν ουσίες που διαφέρουν στην σύστασή τους. Έτσι ο αποκρυφισμός απορρίπτει την ονομαζόμενη Αζωϊκή εποχή της επιστήμης, γιατί δείχνει ότι ποτέ δεν υπήρξε εποχή που να μην υπήρχε ζωή πάνω στην Γη. Οποτεδήποτε υπάρχει ένα άτομο ύλης, ή ένα μόριο, ακόμα και στην πιο αεριώδη κατάσταση, υπάρχει σ' αυτό ζωή, οσοδήποτε κρυμμένη και ασυνείδητη και αν είναι. "Οτιδήποτε εγκαταλείπει την Κατάσταση Λάγια, γίνεται ενεργός ζωή, παρασύρεται μέσα στην δίνη της ΚΙΝΗΣΗΣ (τον αλχημικό διαλύτη της Ζωής). Το Πνεύμα και η Ύλη είναι οι δυο Καταστάσεις του ΕΝΟΣ, που δεν είναι ούτε Πνεύμα ούτε Ύλη, που και τα δυο είναι η κρυμμένη, απόλυτη ζωή". (Βιβλίο των Ντζιάν, Σχολ. ΙΙΙ, παρ. 18)... "Το Πνεύμα είναι η πρώτη διαφοροποίηση του (και εντός του) ΧΩΡΟΥ και Ύλη είναι η πρώτη διαφοροποίηση του Πνεύματος. Εκείνο, που δεν είναι ούτε Πνεύμα ούτε ύλη - εκείνο είναι ΑΥΤΟ - ή Χωρίς Αιτία ΑΙΤΙΑ του Πνεύματος και της Ύλης, τα οποία είναι η Αιτία των Κόσμων. Και ΕΚΕΙΝΟ το ονομάζουμε η ΜΙΑ ΖΩΗ ή Ενδο-Κοσμική Πνοή".

Για άλλη μια φορά θα πούμε: το όμοιο πρέπει να γεννήσει το όμοιο. Η απόλυτη Ζωή δεν μπορεί να γεννήσει ένα ανόργανο άτομο, απλό ή σύνθετο και υπάρχει ζωή ακόμα και στο λάγια ακριβώς όπως ένας άνθρωπος που βρίσκεται σε μια βαθιά καταληπτική κατάσταση - φαινομενικά μοιάζει με πτώμα - αλλά όμως εξακολουθεί να είναι ένα ζωντανό ον.

μετριόνταν από το Μαχάτ μέχρι την Γη" (:) - Ανάμεσα στο Μαχάτ ή Μάχα-Μπούντι και στο "Νερό, κ.τ.λ.", η διαφορά είναι πολύ σημαντική.

²⁸³ Σύμφωνα και με τον μεγάλο μεταφυσικό Χέγκελ, επίσης. Γι' αυτόν η Φύση είναι ένα αιώνιο γίνεσθαι. Μια καθαρά εσωτερική αντίληψη. Η Δημιουργία ή Προέλευση, με το χριστιανικό νόημα του όρου, είναι κάτι αδιανόητο. Όπως λέει και ο ανωτέρω στοχαστής: "Ο θεός (το Συμπαντικό Πνεύμα) αντικειμενοποιείται σαν Φύση και ξανά προβάλλει απ' αυτήν".

Όταν οι "Καταστροφείς" (στους οποίους οι άνθρωποι της επιστήμης καλούνται να δουν – δείχνοντας κάποια λογική – άτομα της Πύρινης Ομίχλης, αν θέλουν, μιας και οι αποκρυφιστές δεν θα έχουν καμιά αντίρρηση σ' αυτό). Όταν, λοιπόν, οι "Καταστροφείς" διαφοροποίησαν "τα πύρινα άτομα" με μια ειδική διαδικασία τμηματοποίησης, αυτά τα τελευταία έγιναν σπέρματα ζωής που συσσωρεύθηκαν σύμφωνα με τους νόμους της συνοχής και της συγγένειας. Έπειτα τα ζωικά σπέρματα παράγουν ζωές ενός άλλου είδους που εργάζονται πάνω στη δόμηση των σφαιρών μας. ***

Έτσι, κατά τον Πρώτο Γύρο η σφαίρα, έχοντας δομηθεί από τις πρωτόγονες πύρινες ζωές, δηλαδή έχοντας σχηματιστεί σε σφαίρα, δεν είχε ούτε σταθερότητα, ούτε ιδιότητες - εκτός από μια ψυχρή λάμψη -ούτε μορφή, ούτε χρώμα. Μόνο προς το τέλος του Πρώτου Γύρου ανέπτυξε ένα Στοιχείο το οποίο από την ανόργανη κατά κάποιον τρόπο, ή απλή Ουσία του, έγινε τώρα στον δικό μας Γύρο το πυρ που γνωρίζουμε σε όλο το σύστημα. Η Γη βρισκόταν στο πρώτο ρουπά της, η ουσία του οποίου είναι η Ακασική αρχή που ονομάζεται***, αυτό που τώρα είναι γνωστό και πολύ λαθεμένα ονομάζεται σαν Αστρικό Φως, το οποίο ο Ελιφάς Λεβί αποκαλεί "φαντασία της Φύσης",²⁸⁴ πιθανόν για να αποφύγει να του δώσει το σωστό του όνομα όπως κάνουν άλλοι.

"Μέσω (και εκ) των ακτινοβολιών των επτά σωμάτων των επτά τάξεων των Ντιάνι γεννιούνται οι επτά χωριστές ποσότητες (Στοιχεία), των οποίων η κίνηση και η αρμονική Ένωση παράγει το εκδηλωμένο Σύμπαν της Ύλης". (Σχόλιο).

Ο Δεύτερος Γύρος φέρνει σε εκδήλωση το δεύτερο στοιχείο: τον ΑΕΡΑ, εκείνο το στοιχείο η αγνότητα του οποίου θα εξασφαλίσει συνεχή ζωή σ' αυτόν που θα το χρησιμοποιήσει. Μόνο δυο αποκρυφιστές στην Ευρώπη το ανακάλυψαν και το εφάρμοσαν μερικώς στην πράξη, αν και η σύσταση του ήταν πάντα γνωστή στους ανώτερους μνημένους της Ανατολής. Το όζον των σύγχρονων χημικών είναι δηλητήριο αν συγκριθεί με τον πραγματικό συμπαντικό διαλύτη τον οποίο δεν θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, αν δεν υπήρχε αυτό στην φύση. "Από τον δεύτερο Γύρο η Γη - μέχρι τώρα ένα έμβρυο στην μήτρα του Διαστήματος - άρχισε την πραγματική της ύπαρξη: ανέπτυξε ατομική νοήμονα ζωή, την δεύτερη αρχή της. Η δεύτερη αντιστοιχεί στην έκτη (αρχή). η δεύτερη είναι ζωή συνεχής η άλλη, παροδική".

Ο Τρίτος Γύρος ανέπτυξε την τρίτη Αρχή: το ΝΕΡΟ, ενώ ο Τέταρτος μεταμόρφωσε τις αερώδεις ρευστές και πλαστικές μορφές της σφαίρας μας στην σκληρή, στερεά, χονδροειδή υλική σφαίρα στην οποία ζούμε. Η "Μπούμι" έφτασε στην τέταρτη αρχή της. Εδώ μπορεί κανείς να πει ότι παραβιάζεται ο νόμος της αναλογίας, στον οποίο τόσο πολύ επιμένουμε. Κάθε άλλο. Η Γη θα φτάσει στην πραγματική έσχατη μορφή της (αντίθετα από τον άνθρωπο) - το σωματικό της κέλυφος - μόνο προς το τέλος του μανβαντάρα μετά τον Έβδομο Γύρο. Ο Ευγένιος ο Φιλαλήθης (*Αδαμική Μαγεία*, σελ. XI-XII) είχε δίκιο όταν διαβεβαίωνε τους αναγνώστες του στον λόγο της τιμής του ότι κανένας ακόμα δεν είχε δει την Γη (δηλαδή την ΥΛΗ στην ουσιαστική μορφή της). Η σφαίρα μας, μέχρι τώρα, βρίσκεται στην καμαρουπική κατάσταση: το αστρικό σώμα των επιθυμιών του Αχαμκάρα, σκοτεινή Εγωϊκότητα, απόγονο του Μαχάτ, στο κατώτερο πεδίο.

Γιατί το χονδροειδέστερο από όλα τα "στοιχεία" μας, δεν είναι η από μόρια αποτελούμενη ύλη - πολύ λιγότερο το ανθρώπινο σώμα (στούλα-σάρικα) - αλλά πράγματι το μεσαίο στοιχείο, το

²⁸⁴ Μιλώντας γι' αυτό ο Ελιφάς Λεβί στην εισαγωγή του έργου του *Ιστορία της Μαγείας*, λέει: "Μέσω αυτής της Δύναμης όλα τα νευρικά κέντρα επικοινωνούν μυστικά μεταξύ τους. Απ' αυτήν γεννιέται η συμπάθεια και η αντιπάθεια, απ' αυτήν έχουμε τα όνειρα μας και εξαιτίας της συμβαίνουν τα φαινόμενα της δεύτερης όρασης και των υπερφυσικών οραμάτων... Το Αστρικό Φως δρώντας κάτω από την ώθηση πανίσχυρων θελήσεων καταστρέφει, πηξίζει, χωρίζει, σπάει και μαζεύει όλα τα πράγματα.... Ο θεός το δημιούργησε την ημέρα εκείνη που είπε: Γεννηθήτω Φως και κατευθύνεται από τους Εγγήγους, δηλαδή τους αρχηγούς των ψυχών που είναι τα πνεύματα της ενέργειας και της δράσης". Ο Ελιφάς Λεβί έπρεπε να προσθέσει ότι το αστρικό φως, ή πρωταρχική ουσία, αν είναι καθόλου υλικό, είναι εκείνο το οποίο ονομαζόμενο Φως, LUX, ερμηνεύεται εσωτερικά σαν το σώμα εκείνων των Πνευμάτων και η ίδια τους η ουσία. Το δικό μας φυσικό φως είναι η εκδήλωση στο δικό μας πεδίο και η αντανakλώμενη ακτινοβολία του θείου Φωτός που εκπορεύεται από το συλλογικό σώμα εκείνων που ονομάζονται "ΦΩΤΑ" και "ΦΛΟΓΕΣ". Αλλά κανένας άλλος Καμπαλιστής δεν είχε ποτέ το ταλέντο του Ελιφάς Λεβί, να συγκεντρώνει την μια αντίφαση πάνω στην άλλη και να κάνει το ένα παράδοξο να αντιμάχεται το άλλο, στην ίδια φράση και με τόσο ωραία γλώσσα. Οδηγεί τον αναγνώστη του μέσα από τις πιο όμορφες και πιο πλούσιες κοιλιάδες, για να τον ρίξει στο τέλος πάνω σε ένα έρημο και γυμνό νησί.

πραγματικό ζωώδες κέντρο. Ενώ το σώμα μας δεν είναι παρά το κέλυφός του, ο ανεύθυνος παράγοντας και διάμεσο μέσω του οποίου το ζώο μέσα μας εκφράζει όλη του την ζωή. Κάθε νοήμων θεοσοφιστής θα κατανοήσει το πραγματικό νόημα. Έτσι η ιδέα ότι ο ανθρώπινος ναός είναι φτιαγμένος από αμέτρητες ζωές, ακριβώς όπως το βραχώδες στρώμα της Γης μας, δεν είναι καθόλου απωθητική για τον αληθινό μυστικιστή. Ούτε η επιστήμη μπορεί να αντιτίθεται στην απόκρυφη διδασκαλία, γιατί δεν μπορεί να απορρίπτει την δοξασία, μόνο επειδή το μικροσκόπιο πάντα θα αποτυχαίνει να ανακαλύψει το έσχατο ζωντανό άτομο ή ζωή.

Η επιστήμη μας διδάσκει ότι οι ζωντανοί, όσο και οι νεκροί οργανισμοί των ανθρώπων και των ζώων είναι γεμάτοι με βακτηρίδια εκατοντάδων διαφορετικών ειδών. Ότι από τα έξω απειλούμαστε από την εισβολή μικροβίων με κάθε αναπνοή που παίρνουμε και από τα μέσα απειλούμαστε από λευκομαΐνες, αερόβια, αναερόβια και ένα σωρό άλλα. Αλλά η επιστήμη δεν προχώρησε ποτέ τόσο πολύ, ώστε να μας βεβαιώσει, όπως κάνει η απόκρυφη δοξασία, ότι το σώμα μας - όπως επίσης και εκείνο των ζώων, των φυτών και των ορυκτών - είναι και το ίδιο φτιαγμένο από τέτοιο όντα τα οποία, εκτός από τα μεγαλύτερα είδη, κανένα μικροσκόπιο δεν μπορεί να ανακαλύψει. Μέχρι τώρα, όσον αφορά το καθαρά ζωώδες και υλικό μέρος του ανθρώπου, η επιστήμη βρίσκεται στον δρόμο προς ανακαλύψεις οι οποίες θα ενισχύσουν σε μεγάλο βαθμό αυτήν την θεωρία. Η χημεία και η φυσιολογία είναι οι δυο μεγάλοι μάγοι του μέλλοντος που προορίζονται να ανοίξουν τα μάτια της ανθρωπότητας στις μεγάλες φυσικές αλήθειες. Μέρα με την ημέρα φαίνεται όλο και πιο καθαρά η ταυτότητα ανάμεσα στον ζωικό και στον φυσικό άνθρωπο, ανάμεσα στο φυτό και στον άνθρωπο, ακόμα και ανάμεσα στο ερπετό και στην φωλιά του, τον βράχο, και τον άνθρωπο. Αφού βρίσκεται ότι τα φυσικά και χημικά συστατικά όλων των όντων είναι ταυτόσημα, τότε η χημική επιστήμη μπορεί θαυμάσια να πει ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην ύλη που συνθέτει τον ταύρο και εκείνη που σχηματίζει τον άνθρωπο. Αλλά η απόκρυφη δοξασία είναι πολύ πιο σαφής. Λέει: Όχι μόνο τα χημικά συστατικά είναι τα ίδια, αλλά οι ίδιες απειροελάχιστες αόρατες ζωές συνθέτουν τα άτομα του σώματος ενός βουνού και μιας μαργαρίτας, ενός ανθρώπου και ενός μυρμηγκιού, ενός ελέφαντα και του δέντρου που τον προστατεύει από τον ήλιο. Κάθε μόριο - είτε το ονομάζετε οργανικό είτε ανόργανο - είναι μια ζωή. Κάθε άτομο και μόριο στο Σύμπαν είναι ταυτόχρονα ζωηρό και θανατηφόρο, εφόσον δομεί με συσσώρευση σύμπαντα και τους εφήμερους φορείς που είναι έτοιμοι να δεχτούν τις μεταναστεύουσες ψυχές και το ίδιο αιώνια καταστρέφει και μεταβάλλει τις μορφές και εκδιώκει εκείνες τις ψυχές από τις παροδικές κατοικίες τους. Δημιουργεί και σκοτώνει - είναι αυτοδημιουργόν και αυτοκαταστρέφον, φέρνει σε ύπαρξη και εξαφανίζει εκείνο το μυστήριο των μυστηρίων: το ζωντανό σώμα ανθρώπου, ζώου ή φυτού, κάθε δευτερόλεπτο στον χρόνο και στον χώρο και γεννάει παρόμοια ζωή και θάνατο, ομορφιά και ασχήμια, καλό και κακό - ακόμα και τα ελκτικά και απωθητικά, τα ευεργετικά και επιβλαβή αισθήματα. Αυτή η μυστηριώδης ΖΩΗ, που παριστάνεται συλλογικά από αμέτρητες μυριάδες ζώων, είναι εκείνη που ακολουθεί με τον δικό της σποραδικό τρόπο τον μέχρι τώρα ακατανόητο νόμο του Αταβισμού. Είναι αυτή που αντιγράφει την οικογενειακή ομοιότητα καθώς και εκείνη που βρίσκει εντυπωμένη στην αύρα των γεννητόρων κάθε μελλοντικού ανθρωπίνου όντος. Με λίγα λόγια ένα μυστήριο το οποίο θα εξετάσουμε λεπτομερέστερα σε άλλο σημείο. Προς το παρόν ένα μόνο γεγονός μπορεί να αναφερθεί σαν παράδειγμα. Η σύγχρονη επιστήμη αρχίζει να ανακαλύπτει ότι η πτωμαΐνη (το αλκαλοειδές δηλητήριο που δημιουργείται από την αποσυντιθέμενη ύλη και τα πτώματα, που είναι επίσης μια ζωή), που εξάγεται με την βοήθεια ενός πτητικού αιθέρα, αναδύει μια μυρωδιά τόσο δυνατή και όμοια με κείνη των πιο φρέσκων ανθών πορτοκαλιάς. Αλλά αν στερηθούν το οξυγόνο, αυτά τα ίδια αλκαλοειδή αποπνέουν είτε την πιο αηδιαστική και απαίσια μυρωδιά, είτε το πιο ευχάριστο άρωμα που θυμίζει εκείνο το λεπτό άρωμα των λουλουδιών. Και υποψιάζονται ότι τέτοια λουλούδια οφείλουν το ευχάριστο άρωμα τους στην δηλητηριώδη πτωμαΐνη. Η δηλητηριώδης ουσία ορισμένων μανιταριών είναι σχεδόν ταυτόσημη με το δηλητήριο της ινδικής κόμπρας, του πιο θανατηφόρου από τα ερπετά.²⁸⁵ Έτσι, έχοντας ανακαλύψει τα αποτελέσματα, η επιστήμη πρέπει

²⁸⁵ Οι Γάλλοι επιστήμονες Αρνώ, Γκωτιέ και Βιγιέρ βρήκαν στο σάλιο ζωντανών ανθρώπων το ίδιο δηλητηριώδες αλκαλοειδές που βρίσκεται στον φρύνιο, στην σαλαμάνδρα, στην κόμπρα και στον τριγωνοκέφαλο της Πορτογαλίας. Αποδείχθηκε ότι ένα από τα πιο θανατηφόρα δηλητήρια, είτε ονομάζεται πτωμαΐνη, λευκομαΐνη ή αλκαλοειδές,

τώρα να ανακαλύψει τις ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΕΣ αιτίες τους και αυτό δεν μπορεί ποτέ να γίνει, χωρίς την βοήθεια των αρχαίων επιστημών της αλχημείας, της απόκρυφης βοτανικής και ιατρικής. Μας έχουν πει ότι κάθε φυσιολογική αλλαγή, εκτός από τα παθολογικά φαινόμενα και τις ασθένειες - και μάλιστα η ίδια η ζωή, ή μάλλον τα αντικειμενικά φαινόμενα της ζωής, που παράγονται από ορισμένες συνθήκες και αλλαγές στους ιστούς του σώματος που επιτρέπουν και αναγκάζουν την ζωή να δράσει σ' αυτό το σώμα - μας έχουν πει, λοιπόν, ότι όλα οφείλονται σε κείνους τους αόρατους ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ και ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ που με έναν τόσο ασαφή και γενικό τρόπο ονομάζονται μικρόβια.²⁸⁶ Τέτοιοι πειραματιστές, όπως ο Παστέρ, είναι οι καλύτεροι φίλοι και βοηθοί των Καταστροφικών και οι χειρότεροι εχθροί των Δημιουργών, αν οι τελευταίοι αυτοί δεν ήταν ταυτόχρονα και καταστροφείς. Όπως και να έχει, ένα πράγμα είναι βέβαιο: η γνώση αυτών των πρωταρχικών αιτιών και της έσχατης ουσίας κάθε στοιχείου, των ζώων του, των λειτουργιών, των ιδιοτήτων και των συνθηκών αλλαγής του, αποτελεί την βάση της ΜΑΓΕΙΑΣ. Ο Παράκελσος ήταν, ίσως, ο μοναδικός αποκρυφιστής στην Ευρώπη, κατά την διάρκεια των τελευταίων αιώνων μετά την χριστιανική εποχή, ο οποίος ήταν γνώστης αυτού του μυστηρίου. Αν ένα εγκληματικό χέρι δεν είχε βάλει τέρμα στην ζωή του, πολλά χρόνια πριν από την ώρα που του είχε ορίσει η Φύση, τότε η φυσιολογική Μαγεία θα έκρυβε ίσως λιγότερα μυστικά για τον πολιτισμένο κόσμο απ' ό,τι τώρα.

(δ) Αλλά τι σχέση έχει η Σελήνη με όλα αυτά; Μπορεί να ρωτήσει κανείς. Ποια σχέση έχουν τα "Ψάρι, Σιν και Σελήνη" της αποκαλυπτικής φράσης των Στάντζα με τα "Ζωικά μικρόβια"; Με αυτά τα τελευταία καμιά σχέση, εκτός από το ότι επωφελούνται από τον χωμάτινο ναό που ετοιμάζουν. Αντίθετα, με τον θείο τέλει άνθρωπο, έχουν μεγάλη σχέση, αφού τα "Ψάρι, Σιν και Σελήνη" σχηματίζουν από κοινού τα τρία σύμβολα του αθάνατου Όντος.

Αυτό είναι το μόνο που μπορεί να ειπωθεί. Ούτε η συγγραφέας υποκρίνεται ότι γνωρίζει περισσότερα γι' αυτό το παράξενο σύμβολο απ' όσα μπορεί να συνάγει κανείς σχετικά μ' αυτό από τις εξωτερικές θρησκείες, από το μυστήριο, ίσως, που κρύβεται κάτω από το Μάτσια (ψάρι)

παράγεται από τους ζωντανούς ανθρώπους, ζώα και φυτά. Ο ίδιος επιστήμονας, ο Γκωτιέ ανακάλυψε ένα αλκαλοειδές στο φρέσκο κρέας και στο μυαλό του βοδιού και ένα δηλητήριο που το ονόμασε ξανθό-κρεατινίνη και που είναι παρόμοιο με την ουσία που εξάγεται από το δηλητηριώδες σάλιο των ερπετών. Υποψιάζονται ότι οι μυϊκοί ιστοί, όντας τα πιο ενεργά όργανα στην ζωική οικονομία, είναι οι δημιουργοί ή παραγωγοί των δηλητηρίων, που έχουν την ίδια σημασία με το αναθρακικό οξύ και την ουρία για τις λειτουργίες της ζωής και τα οποία δηλητήρια είναι προϊόντα εσωτερικής καύσης. Και ενώ δεν έχει ακόμα ξεκαθαριστεί πλήρως αν τα δηλητήρια μπορούν να παραχθούν από το ζωικό σύστημα των ζωντανών όντων, χωρίς την συμμετοχή και την παρεμβολή μικροβίων, είναι ωστόσο βέβαιο ότι τα ζώα παράγουν πράγματι δηλητηριώδεις ουσίες σε φυσιολογική κατάσταση, ή όντας ζωντανά.

²⁸⁶ Ίσως υποθέσει κανείς ότι αυτές οι "πύρινες ζωές" και τα μικρόβια της επιστήμης είναι ταυτόσημα. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Οι "πύρινες ζωές" είναι η έβδομη και ανώτερη υποδιαίρεση του πεδίου της ύλης και αντιστοιχούν στο άτομο με την Μια Ζωή του Σύμπαντος, αν και μόνο σε εκείνο το πεδίο. Τα μικρόβια της επιστήμης είναι η πρώτη και κατώτερη υποδιαίρεση στο δεύτερο πεδίο: το πεδίο του υλικού *πρανά* (ή ζωής). Το φυσικό σώμα του ανθρώπου υφίσταται μια πλήρη αλλαγή δομής κάθε επτά χρόνια, και η καταστροφή και διατήρησή του οφείλεται στην εναλλακτική λειτουργία των πύρινων ζώων σαν "καταστροφικών" και "δομητών". Είναι "δομητές" θυσιάζοντας τον εαυτό τους με την μορφή της ζωτικότητας για να συγκρατήσουν την καταστροφική επιρροή των μικροβίων και με το να παρέχουν στα μικρόβια αυτό που τους είναι αναγκαίο, τα αναγκάζουν κάτω απ' αυτήν την συγκράτηση να δομήσουν το υλικό σώμα και τα κύτταρά του. Επίσης είναι "καταστροφείς" όταν αυτή η συγκράτηση παύει και τα μικρόβια, μη λαμβάνοντας την ζωτική δομητική ενέργεια, αφήνονται να δράσουν ελεύθερα σαν καταστροφικοί πράκτορες. Έτσι, κατά την διάρκεια του πρώτου μισού της ζωής ενός ανθρώπου (των πέντε πρώτων επτάχρονων περιόδων) οι "πύρινες ζωές" έμμεσα ασχολούνται με την διαδικασία της δόμησης του υλικού σώματος του ανθρώπου, η ζωή βρίσκεται στην ανοδική κλίμακα και η δύναμη χρησιμοποιείται για δόμηση και αύξηση. Όταν περάσει αυτή η περίοδος, αρχίζει η εποχή της κατάπτωσης, και επειδή το έργο των "πύρινων ζώων" εξαντλεί την δύναμή τους, αρχίζει επίσης το έργο της καταστροφής και της μείωσης.

Εδώ μπορεί να διακρίνει κανείς μια αναλογία ανάμεσα στο κοσμικό γεγονός της καθόδου του πνεύματος μέσα στην ύλη κατά το πρώτο μισό ενός μανβαντάρα (πλανητικού καθώς και ανθρώπινου) και την άνοδό του σε βάρος της ύλης κατά το δεύτερο μισό. Οι θεωρήσεις αυτές έχουν σχέση μόνο με το πεδίο της ύλης, αλλά η συγκρατητική επιρροή των "πύρινων ζώων" στην κατώτερη υποδιαίρεση του δεύτερου πεδίου - στα μικρόβια - επιβεβαιώνεται από το γεγονός που αναφέρθηκε στην υποσημείωση σχετικά με τον Παστέρ (βλέπε ανωτέρω): ότι δηλαδή τα κύτταρα των οργάνων όταν δεν βρίσκουν αρκετό οξυγόνο προσαρμόζονται σ' αυτήν την κατάσταση και σχηματίζουν ένζυμα, τα οποία απορροφώντας οξυγόνο από τις ουσίες με τις οποίες έρχονται σε επαφή τις καταστρέφουν. Έτσι, η διαδικασία αρχίζει από ένα κύτταρο που ληστεύει τον γείτονό του από την πηγή της ζωτικότητας, όταν η παροχή του είναι ανεπαρκής και η καταστροφή που αρχίζει μ' αυτόν τον τρόπο προχωράει σταθερά.

Αβατάρα του Βίσνου, τον Χαλδαίο Οάννες, τον Άνθρωπο-Ψάρι, που είναι καταγραμμένος στο ακατάστρεφτο σύμβολο του Ζωδιακού, τους Ιχθύς και διακρίνεται και στις δυο Διαθήκες στην προσωπικότητα του Ιησού του Ναυή, του "Γιου του Ψαριού (Νουν)" και του Ιησού το αλληγορικό "Αμάρτημα" (*Sin*) ή Πτώση του Πνεύματος μέσα στην ύλη και την Σελήνη, στον βαθμό που σχετίζεται με τους "Σεληνιακούς" προγόνους, τους Πιτρι.

Προς το παρόν είναι καλό να θυμίσουμε επίσης στον αναγνώστη ότι, ενώ οι σεληνιακές θεές σε κάθε μυθολογία, και ειδικά στην ελληνική, συνδέονταν με τον τοκετό, εξαιτίας της σεληνιακής επιρροής πάνω στις γυναίκες και στην σύλληψη, η απόκρυφη και πραγματική σύνδεση του δορυφόρου μας με την γονιμοποίηση είναι μέχρι σήμερα άγνωστη στην φυσιολογία, η οποία θεωρεί κάθε σχετική λαϊκή πρακτική σαν χονδροειδή πρόληψη. Επειδή είναι άσκοπο να το αναλύσουμε λεπτομερώς, μπορούμε προς το παρόν να αναλύσουμε μόνο περιπτωσιακά τον σεληνιακό συμβολισμό, για να δείξουμε ότι οι παρόμοιες προλήψεις αποτελούν μέρος των πιο αρχαίων πίστεων, ακόμα και του ιουδαϊσμού: της βάσης του χριστιανισμού. Σύμφωνα με τους Ισραηλίτες η κύρια λειτουργία του Ιεχωβά ήταν να χαρίζει παιδιά και ο εσωτερισμός της Βίβλου, αν ερμηνευτεί καμπαλιστικά, δείχνει αναμφίβολα ότι τα Άγια των Αγίων στον ναό δεν είναι παρά το σύμβολο της μήτρας. Αυτό έχει πια αποδειχθεί πέρα από κάθε αμφιβολία μέσω της αριθμητικής ανάγνωσης της Βίβλου γενικά και της Γένεσης ειδικά. Την ιδέα αυτή ασφαλώς πρέπει να την δανείστηκαν οι Ιουδαίοι από τους Αιγυπτίους και τους Ινδούς, των οποίων τα Άγια των Αγίων συμβολίζονταν - και για τους Ινδούς συμβολίζονται μέχρι σήμερα - από την αίθουσα του βασιλιά στην Μεγάλη Πυραμίδα (βλέπε Ράλστον Σκίερ, *Η Πηγή των Μέτρων*) και από τα σύμβολα Γιονί του εξωτερικού ινδουισμού. Για να κάνουμε το όλο θέμα πιο ξεκάθαρο και για να δείξουμε ταυτόχρονα την τεράστια διαφορά στο πνεύμα της ερμηνείας και της αρχικής σημασίας των ίδιων συμβόλων ανάμεσα στους αρχαίους Ανατολικούς αποκρυφιστές και στους Ιουδαίους Καμπαλιστές, παραπέμπουμε τον αναγνώστη στον Τόμο II, Τμήμα XVIII, "Τα Άγια των Αγίων".²⁸⁷

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – Συνέχεια

6. ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟ (πρωταρχικό ή πρώτο άνθρωπο) ΤΟ ΝΗΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΣΙΩΠΗΛΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ΜΕ ΚΑΘΕ ΑΛΛΑΓΗ (μετενσάρκωση) (α) ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΗΛΙΟΦΩΣ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙ ΣΕ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ ΔΟΞΑ...

(α) Η φράση: "Το νήμα ανάμεσα στον σιωπηλό παρατηρητή και στην σκιά του (άνθρωπο) γίνεται πιο δυνατό" - με κάθε μετενσάρκωση - είναι ένα ακόμα ψυχολογικό μυστήριο που θα βρει την λύση του στο Τόμο II. Προς το παρόν αρκεί να πούμε ότι ο "Παρατηρητής" και οι "Σκιές" του - οι τελευταίες είναι τόσες σε αριθμό όσες και οι ενσαρκώσεις για την Μονάδα - είναι ένα. Ο Παρατηρητής, ή το θείο πρότυπο, βρίσκεται στο ανώτερο σκαλοπάτι της κλίμακας της ύπαρξης, ενώ η σκιά, στο κατώτερο. Επίσης η Μονάδα κάθε ζωντανού όντος, αν η ηθική ανοησία του δεν σπάσει τον δεσμό και δεν ελευθερωθεί να τρέξει "και να περιπλανηθεί στην σεληνιακή ατραπό" - για να χρησιμοποιήσουμε μια αποκρυφιστική έκφραση - είναι ένας ατομικός Ντιάνι Τσόχαν, ξεχωριστός από τους άλλους, ένα είδος ανεξάρτητης πνευματικής ατομικότητας, κατά την διάρκεια ενός ιδιαίτερου Μανβαντάρα. Το Πρωταρχικό της, το Πνεύμα (Ατμάν) είναι, φυσικά, ένα με το Παραμάτμαν (το ένα Συμπαντικό Πνεύμα), αλλά ο φορέας (Βαχάνα) μέσα στον οποίον είναι κλεισμένη, το Μπούντι είναι αναπόσπαστο τμήμα εκείνης της Ντιάνι-τσοχανικής Ουσίας και ακριβώς εκεί βρίσκεται το μυστήριο εκείνης της πανταχού παρουσίας την οποία αναφέραμε λίγες σελίδες πιο πριν. "Εγώ και ο Πατήρ μου, εν τοις Ουρανοίς, εν εσμέν", λέει το χριστιανικό κείμενο, και αυτό οπωσδήποτε είναι μια πιστή ηχώ του εσωτερικού δόγματος.

ΣΤΑΝΤΖΑ VII – Συνέχεια

²⁸⁷ Η φαλλική λατρεία αναπτύχθηκε μόνο με την απώλεια των κλειδιών για το αληθινό νόημα των συμβόλων. Ήταν η τελευταία και πιο κρίσιμη στροφή από την λεωφόρο της αλήθειας και της θείας γνώσης στην πάροδο της φαντασίας, που μετατράπηκε σε δόγμα μέσω της ανθρώπινης διαστρέβλωσης και της ιερατικής φιλοδοξίας.

7. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΩΡΙΝΟΣ ΤΡΟΧΟΣ ΣΟΥ, ΕΙΠΕ Η ΦΛΟΓΑ ΣΤΟΝ ΣΠΙΝΘΗΡΑ, ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ, Η ΕΙΚΟΝΑ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ. ΕΝΤΥΣΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΜΕ ΕΞΕΝΑ ΚΑΙ ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΒΑΧΑΝΑ ΜΟΥ (φορέας) ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ "ΕΣΟ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ", ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙΣ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ, Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΓΩ (α). ΥΣΤΕΡΑ ΟΙ ΔΟΜΗΤΕΣ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΦΟΡΕΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥΣ ΕΝΔΥΜΑ, ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΑ ΓΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΝ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ: ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥΣ (β).

(α) Η ημέρα όταν "ο σπινθήρας θα ξαναγίνει η Φλόγα (ο άνθρωπος θα συγχωνευθεί στον Ντιάνι Τσόχαν του), ο εαυτός μου και οι άλλοι, ο εαυτός σου και εγώ", όπως το εκφράζει η Στάντζα, σημαίνει το εξής: Στο Παρανιβάνα - όταν ο Πραλάγια θα έχει ανάγει στο αρχικό στοιχείο τους όχι μόνο τα υλικά και ψυχικά σώματα, αλλά ακόμα και τα πνευματικά Εγώ - τότε οι παρελθούσες, παρούσες ακόμα και οι μέλλουσες ανθρωπότητες, όπως όλα τα πράγματα, θα είναι μια και η αυτή. Το καθετί θα έχει ξαναεισέλθει στην Μεγάλη Πνοή. Με άλλα λόγια, το καθετί θα έχει "βυθιστεί στο Μπράχμαν" ή την θεία ενότητα.

Είναι αυτό εκμηδένιση, όπως νομίζουν μερικοί; Ή αθεϊσμός, όπως έχουν την τάση να υποθέτουν άλλοι κριτικοί: οι λάτρεις μιας προσωπικής θεότητας και οι πιστοί ενός φιλοσόφου παραδείσου; Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Είναι ολότελα άσκοπο να ξαναγυρίσουμε στο θέμα του υπονοούμενου αθεϊσμού σε κείνο που είναι πνευματικότητα του πιο εκλεπτυσμένου είδους. Το να βλέπουμε στο Νιρβάνα την εκμηδένιση ισοδυναμεί με το να λέμε ότι ένας άνθρωπος που είναι βυθισμένος σε ύπνο δίχως όνειρα - που δεν αφήνει καμιά εντύπωση πάνω στην φυσική μνήμη και στον εγκέφαλο, γιατί ο Ανώτερος Εαυτός του κοιμώμενου βρίσκεται στην αρχική του κατάσταση της απόλυτης συνείδησης κατά την διάρκεια αυτών των ωρών - έχει και αυτός εκμηδενισθεί. Η παρομοίωση αυτή απαντάει μόνο στην μια πλευρά του ερωτήματος την πιο υλική, αφού η επαναρρόφηση δεν είναι κατά κανέναν τρόπο ένας τέτοιος "ύπνος δίχως όνειρα", αλλά αντίθετα απόλυτη ύπαρξη, μια μη εξαρτημένη ενότητα ή μια κατάσταση για την περιγραφή της οποίας η ανθρώπινη γλώσσα είναι απόλυτα και απελπιστικά ανεπαρκής. Η μόνη προσέγγιση για μια κατανοητή αντίληψή του μπορεί να επιχειρηθεί μόνο με τα πανοραμικά οράματα της ψυχής, μέσω των πνευματικών ιδεοπλασιών της θείας μονάδας. Ούτε η ατομικότητα - ούτε καν η ουσία της προσωπικότητας, αν έχει μείνει κάτι - χάνεται, επειδή επαναρροφάται. Γιατί οσοδήποτε απεριόριστη - από την ανθρώπινη σκοπιά - η παρανιβανική κατάσταση έχει και αυτή ένα όριο μέσα στην Αιωνιότητα. Όταν την φτάσει η ίδια μονάδα θα αναδυθεί ξανά από εκεί σαν μια ακόμα ανώτερη οντότητα, σε ένα πολύ ανώτερο πεδίο, για να ξαναρχίσει τον κύκλο της τελειωμένης της δραστηριότητας. Ο ανθρώπινος νους στην τωρινή του ανάπτυξη δεν μπορεί να υπερβεί και μόλις που φτάνει σ' αυτό το πεδίο της σκέψης. Εδώ παραπαίει, στην όχθη της ακατανόητης Απολυτότητας και Αιωνιότητας.

(β) Οι "Παρατηρητές" βασιλεύουν πάνω στους ανθρώπους κατά την διάρκεια όλης της περιόδου του Σάτγια-Γιουγκά και των μικρότερων επακόλουθων γιουγκά μέχρι την αρχή της Τρίτης Ριζικής Φυλής, μετά από τους οποίους είναι οι Πατριάρχες, Ήρωες και οι Μάνες,²⁸⁸ οι ενσαρκωμένοι Ντιάνι μιας κατώτερης τάξης, μέχρι τον βασιλιά Μένες και τους ανθρώπινους βασιλείς των άλλων εθνών όλοι έχουν καταγραφεί προσεκτικά. Κατά την άποψη των συμβολιστών αυτή η μυθοπλαστική εποχή θεωρείται, φυσικά, σαν ένα απλό παραμύθι. Αλλά αφού οι παραδόσεις και τα χρονικά τέτοιων δυναστειών θείων Βασιλέων-θεών που βασιλεύουν πάνω στους ανθρώπους ακολουθούμενοι από δυναστείες Ηρώων ή Γιγάντων - υπάρχουν στην ιστορία κάθε έθνους, είναι δύσκολο να καταλάβουμε πώς έγινε και όλοι οι λαοί κάτω από τον ήλιο διαμόρφωσαν τα ίδια "παραμύθια" με την ίδια σειρά γεγονότων,²⁸⁹ λαοί μερικοί από τους οποίους χωρίζονται από τεράστιους ωκεανούς και ανήκουν σε διαφορετικά ημισφαίρια, όπως είναι οι αρχαίοι Περουβιανοί και Μεξικανοί, καθώς και οι Χαλδαίοι. Όμως αφού η Μυστική Δοξασία διδάσκει ιστορία - η οποία

²⁸⁸ 1. Βλέπε τις αιγυπτιακές δυναστείες που απαριθμούνται από τους ιερείς στον Σόλωνα.

²⁸⁹ Βλέπε *Τα Ιερά Μυστήρια μεταξύ των Μάγια και των Κοντισέ* πριν από 11.500 χρόνια του Αουγκούστους λε Πλονζόν, που δείχνει την ταυτότητα των τελετουργιών και πίστεων των Αιγυπτίων και των λαών που περιγράφει. Το αρχαίο ιερατικό αλφάβητο των Μάγια και των Αιγυπτίων είναι σχεδόν ταυτόσημο.

όντας εσωτερική και παραδοσιακή, δεν είναι καθόλου πιο αναξιόπιστη απ' ό,τι η βέβηλη ιστορία – έχουμε και εμείς το δικαίωμα της γνώμης μας όπως κάθε άλλος, ορθολογιστής ή σκεπτικιστής. Και αυτή η Δοξασία λέει ότι οι Ντιάνι Μπούντα των δυο ανωτέρων ομάδων, δηλαδή οι "Παρατηρητές" και οι "Αρχιτέκτονες", προμήθευσαν τις πολλές και διάφορες φυλές με θείους βασιλείς και ηγέτες. Αυτοί οι τελευταίοι δίδαξαν στην ανθρωπότητα τις τέχνες και τις επιστήμες, ενώ οι πρώτοι αποκάλυψαν στις ενσαρκωμένες Μονάδες που μόλις είχαν αποβάλει τους φορείς των κατωτέρων βασιλείων - και οι οποίες είχαν επομένως χάσει κάθε ανάμνηση της θείας καταγωγής τους - τις μεγάλες πνευματικές αλήθειες των υπερβατικών κόσμων. (Βλέπε Τομ. II, Οι Θείοι Καθοδηγητές Μας».)

Έτσι, όπως εκφράζεται και στην Στάντζα, οι Παρατηρητές, κατέρχονται στην Γη και βασιλεύουν πάνω σε ανθρώπους - "που είναι ο εαυτός τους". Οι βασιλεύοντες βασιλείς τελείωσαν τον κύκλο τους πάνω στην Γη και σε άλλους κόσμους, στους προηγούμενους Γύρους. Στα μελλοντικά μανβαντάρα θα έχουν ανυψωθεί σε ανώτερα συστήματα από τον δικό μας πλανητικό κόσμο και τότε οι Εκλεκτοί της Ανθρωπότητας, οι Πρωτοπόροι πάνω στο σκληρό και δύσκολο μονοπάτι της Προόδου, θα πάρουν την θέση των προκατόχων τους. Το επόμενο μεγάλο Μανβαντάρα θα δει τους ανθρώπους του δικού μας ζωικού κύκλου να γίνονται οι καθοδηγητές και οδηγοί μιας ανθρωπότητας οι Μονάδες της οποίας ίσως τώρα είναι φυλακισμένες - ημισυνειδητές - στα πιο νοήμοντα όντα του ζωικού βασιλείου, ενώ οι κατώτερες αρχές τους θα εμψυχώνουν, ίσως, τα ανώτερα είδη των Φυτικού κόσμου.

Έτσι προχωρούν οι κύκλοι της επταπλής εξέλιξης, στην Επταετή φύση: η Πνευματική ή θεία, ή ψυχική ή ημιθεία, η διανοητική, η παθητική, η ενστικτώδης ή αντιληπτική, η ημι-σωματική και η καθαρά υλική ή φυσική φύση. Όλες αυτές εξελίσσονται και προχωρούν κυκλικά, περνώντας από την μια στην άλλη με έναν διπλό, κεντρόφυγο και κεντρομόλο τρόπο, ένα στην έσχατη ουσία τους και επτά στις όψεις τους. Η κατώτερη, φυσικά, είναι εκείνη που εξαρτάται και υπόκειται στις πέντε φυσικές αισθήσεις μας.²⁹⁰ Αυτά για την ατομική, ανθρώπινη, αισθανόμενη, ζωική και φυτική ζωή, που καθεμιά είναι ο μικρόκοσμος του ανώτερου μακρόκοσμού της. Το ίδιο ισχύει και για το Σύμπαν, που εκδηλώνεται περιοδικά για σκοπούς συλλογικής προόδου των αμέτρητων ζώων, των εκπνοών της Μιας Ζωής, έτσι ώστε μέσω του Συνεχούς Γίγνεσθαι κάθε κοσμικό άτομο σ' αυτό το άπειρο Σύμπαν, περνώντας από το άμορφο και το άπιαστο - μέσω της μικτής φύσης των ημιγήινων - κάτω στην ύλη σε πλήρη δημιουργία και από κει πάλι πίσω, ξανανεβαίνοντας με κάθε νέα περίοδο όλο και πιο ψηλά και όλο και πιο κοντά προς τον τελικό σκοπό. Ωστε κάθε άτομο, επαναλαμβάνουμε, να μπορέσει να φτάσει μέσω ατομικής χάρης και προσπαθειών σε κείνο το πεδίο όπου θα ξαναγίνει το ένα αδιαφοροποίητο ΟΛΟ. Αλλά ανάμεσα στο Άλφα και στο Ωμέγα βρίσκεται ο κουραστικός "Δρόμος" φραγμένος με αγκάθια που "πρώτα κατηγορίζει, και ύστερα:

... στρέφεται προς τα πάνω συνεχώς
ναι, μέχρι το τέρμα..."

Ξεκινώντας για το μακρινό ταξίδι αμόλυντος, κατερχόμενος όλο και περισσότερο μέσα στην αμαρτωλή ύλη και συνδεδεμένος με κάθε άτομο στον εκδηλωμένο Χώρο, ο Προσκυνητής, αφού αγωνίστηκε και υπέφερε μέσω (και εντός) κάθε μορφής ζωής και ύπαρξης, βρίσκεται μόνο στον βυθό της κοιλάδας της ύλης και έχει κάνει τον μισό του κύκλο, όταν ταυτίζεται με την συλλογική Ανθρωπότητα. Αυτή την έφτιαξε σύμφωνα με την δική του εικόνα. Προκειμένου να προχωρήσει προς τα πάνω και προς τον οίκο του, ο "θεός" πρέπει τώρα να ανέβει το κουραστικό ανηφορικό μονοπάτι του Γολγοθά της Ζωής. Είναι το μαρτύριο της αυτοσυνειδητής ύπαρξης. Όπως ο Βισβακάρμαν πρέπει να θυσιάσει τον εαυτό του στον εαυτό του προκειμένου να απολυτρώσει όλα τα όντα, για να αναστηθεί από τα πολλά μέσα στην Μια Ζωή. Τότε ανεβαίνει πράγματι στον ουρανό, όπου βυθισμένος μέσα στην ακατανόητη και απόλυτη Ύπαρξη και Ευδαιμονία του Παρανιρβάνα, βασιλεύει ανεξάρτητος και από κει θα ξανακατέβει πάλι κατά την επόμενη

²⁹⁰ Που είναι στην πραγματικότητα επτά, όπως θα δείξουμε αργότερα βασιζόμενοι στην αυθεντία των αρχαιότερων Ουπανισάντ.

"έλευση", την οποία ένα μέρος της ανθρωπότητας την αναμένει με το νόημα του νεκρού γράμματος σαν την δεύτερα παρουσία, και το άλλο μισό, σαν τον τελευταίο "Κάλκι Αβατάρ".

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

"Η Ιστορία της Δημιουργίας και του κόσμου από την αρχή του μέχρι την σημερινή εποχή αποτελείται από Επτά κεφάλαια. Το Έβδομο κεφάλαιο δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα".

- Τ. ΣΟΥΜΠΑ ΡΟΥΟΥ, *Ο Θεοσοφιστής*, Τόμ. ΙΙΙ, σ. 44.

Το πρώτο από αυτά τα επτά κεφάλαια που επιχειρήθηκε να παρουσιαστεί εδώ, τελείωσε. Και όμως όσο ατελής και ασαφής και αν είναι η παρουσίαση, είναι ωστόσο μια προσέγγιση - χρησιμοποιώντας την λέξη με μαθηματική έννοια - προς εκείνο που αποτελεί την παλιότερη βάση όλων των μετέπειτα Κοσμογονιών. Η προσπάθεια να αποδώσουμε σε μια ευρωπαϊκή γλώσσα το μεγάλο πανόραμα του αιώνια και περιοδικά επανεμφανιζόμενου Νόμου - που εντυπώθηκε πάνω στον εύπλαστο νου των πρώτων προικισμένων με Συνείδηση φυλών, από κείνους που την αντανακλούσαν από τον Παγκόσμιο Νου - είναι τολμηρή, γιατί καμιά ανθρώπινη γλώσσα, εκτός από την Σανσκριτική - που είναι η γλώσσα των θεών - δεν μπορεί να το κάνει με ικανοποιητικό βαθμό ακρίβειας. Αλλά οι αποτυχίες σ' αυτό το έργο θα πρέπει να συγχωρηθούν χάριν του κινήτρου.

Σαν σύνολο, ούτε τα προηγούμενα ούτε όσα ακολουθούν μπορούν να βρεθούν πλήρως πουθενά αλλού. Δεν διδάσκονται σε καμιά από τις έξι ινδικές σχολές φιλοσοφίας, γιατί ανήκουν στην σύνθεσή τους, την έβδομη που είναι η αποκρυφιστική δοξασία. Δεν ανευρίσκονται σε κανέναν φθαρμένο πάπυρο της Αιγύπτου, ούτε υπάρχουν πια χαραγμένα σε κάποια ασσυριακή πήλινη πλάκα ή γρανιτένιο τοίχο. Τα βιβλία του Βεντάντα (η τελευταία λέξη της ανθρώπινης γνώσης) παρουσιάζουν μόνο την μεταφυσική όψη της Κοσμογονίας αυτού του κόσμου· και ο ανεκτίμητος θησαυρός των *Ουπανισάντ* - *Ουπα-νι-σάντ* είναι μια σύνθετη λέξη σημαίνουσα "την υπερνίκηση της άγνοιας με την αποκάλυψη της μυστικής πνευματικής γνώσης" - απαιτούν τώρα την πρόσθετη κατοχή ενός αντικειμένου για να μπορέσει ο σπουδαστής να συλλάβει το πλήρες νόημά τους. Ριψοκινδυνεύω εδώ να αναφέρω τον λόγο γι' αυτό, όπως τον έμαθα από έναν Διδάσκαλο.

Η λέξη "Ουπανισάντ" μεταφράζεται συνήθως "εσωτερική δοξασία". Αυτές οι πραγματείες αποτελούν μέρος της Σρούτι ή "αποκαλυμμένης γνώσης", Αποκάλυψης με λίγα λόγια, και γενικά προσαρτώνται στο τμήμα των Βέντα²⁹¹ που ονομάζεται *Μπράχμανα* σαν τρίτη υποδιαίρεση. Υπάρχουν πάνω από 150 *Ουπανισάντ* αναγνωρισμένες και καταμετρημένες από τους Ανατολιστές οι οποίοι πιστεύουν πως οι αρχαιότερες γράφηκαν πιθανόν 600 χρόνια π.Χ., αλλά γνήσια κείμενα δεν υπάρχουν ούτε για τις τριάντα απ' αυτές. Οι *Ουπανισάντ* είναι ως προς τους Βέντα ό,τι είναι η Καμπάλα ως προς την ιουδαϊκή Βίβλο. Πραγματεύονται και εξηγούν την μυστική και μυστικιστική σημασία των βεντικών κειμένων. Μιλάνε για την γένεση του Σύμπαντος, για την φύση της θεότητας, για το Πνεύμα και την Ψυχή, καθώς και για την μεταφυσική σύνδεση του νου και της ύλης. Με λίγα λόγια: ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ την αρχή και το τέλος όλης της ανθρώπινης γνώσης, αλλά έχουν πάψει να την ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ από τον καιρό του Βούδα. Αν ήταν αλλιώς, οι *Ουπανισάντ* δεν θα ονομάζονταν εσωτερικές, αφού τώρα είναι φανερά προσαρτημένες στα ιερά μπραχμανικά βιβλία που έχουν γίνει στην τωρινή εποχή μας προσिता ακόμα και στους *μλέτσα* (παρίες) και στους Ευρωπαϊούς Ανατολιστές. Ένα πράγμα σ' αυτές - κι αυτό υπάρχει σε όλες τις *Ουπανισάντ* - φανερώνει αναλλοίωτα και σταθερά την αρχαία καταγωγή τους και αποδείχνει (α) ότι γράφηκαν, κατά ένα μεγάλο μέρος τους, πριν το σύστημα των καστών γίνει το τυραννικό καθεστώς που επιζεί ακόμα και (β) ότι τα μισά από τα περιεχόμενά τους έχουν απαλειφθεί, ενώ μερικά έχουν

²⁹¹ "... Οι Βέντα έχουν ένα ξεχωριστό διπλό νόημα: το ένα εκφράζεται με την κυριολεκτική έννοια των λέξεων και το άλλο δείχνεται με το μέτρο και το *σβάρα* (τονισμό) που είναι η ζωή των Βέντα... Φυσικά οι μορφωμένοι παντί και οι φιλόλογοι αρνούνται ότι ο *σβάρα* έχει καμιά σχέση με την φιλοσοφία ή τις αρχαίες εσωτερικές δοξασίες, αλλά η μυστηριώδης σύνδεση ανάμεσα στον *σβάρα* και στο φως είναι ένα από τα πιο βαθιά μυστικά". (Τ. Σούμπα Ρόου, *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 154).

ξαναγραφεί ή συντμηθεί. "Οι μεγάλοι Διδάσκαλοι της υψηλής Γνώσης και οι μπραχμάνοι συνεχώς παρουσιάζονται να πηγαίνουν σε βασιλιάδες κσατρίγια (στρατιωτική κάστα) για να γίνουν μαθητές τους". Όπως παρατηρεί ορθά ο Έλφιστον οι *Ουπανισάντ* "αποπνέουν ένα εντελώς διαφορετικό πνεύμα [από άλλες μπραχμανικές γραφές], μια ελευθερία σκέψης άγνωστη σε οποιοδήποτε προηγούμενο έργο, εκτός από τους ίδιους τους ύμνους του *Ριγκ Βέντα*". Το δεύτερο γεγονός εξηγείται από την παράδοση, καταγραμμένη σε ένα από τα χειρόγραφα για την ζωή του Βούδα. Λέει ότι οι *Ουπανισάντ* αρχικά προσαρτήθηκαν στα *Μπράχμανα* μετά την έναρξη μιας μεταρρύθμισης που οδήγησε στην εγκαθίδρυση του τωρινού συστήματος των καστών ανάμεσα στους μπραχμάνους, λίγους αιώνες μετά την εισβολή των "διπλογεννημένων" στην Ινδία. Ήταν πλήρεις σε εκείνες τις ημέρες και χρησιμοποιούνταν για την καθοδήγηση των *τσέλα* που ετοιμάζονταν για την μύση τους.

Αυτό διήρκεσε τόσο, όσο οι *Βέντα* και τα *Μπράχμανα* παρέμεναν στην μόνη και αποκλειστική φύλαξη των μπραχμάνων των ναών, ενώ κανένας άλλος δεν είχε το δικαίωμα να τις μελετήσει ή ακόμα και να τις διαβάσει έξω από την ιερή κάστα. Έπειτα εμφανίστηκε ο Γκαουταμά, ο πρίγκιπας του Καπιλάβαστου. Αφού έμαθε όλη την μπραχμανική σοφία στα *Ραχάσια* ή στις *Ουπανισάντ* και βρήκε πως οι διδασκαλίες διέφεραν κάπως, αν όχι εντελώς, από κείνες των "Διδασκάλων της Ζωής" που διαμένουν στις χιονισμένες οροσειρές των Ιμαλαΐων,²⁹² ο μαθητής των μπραχμάνων, αισθανόμενος ιερή αγανάκτηση επειδή η ιερή σοφία τηρούνταν μυστική για όλους, εκτός των μπραχμάνων, αποφάσισε να σώσει όλο τον κόσμο εκλαϊκεύοντάς την. Μετά απ' αυτό οι μπραχμάνοι βλέποντας ότι η ιερή γνώση και απόκρυφη σοφία τους είχε πέσει στα χέρια των "μλέτσα" συνόψισαν τα κείμενα των *Ουπανισάντ*, που αρχικώς περιείχαν τρεις φορές την ύλη των *Βέντα* και των *Μπράχμανα* μαζί, χωρίς να αλλάξουν όμως ούτε λέξη στα κείμενα. Απλώς απέσπασαν από τα χειρόγραφα τα σπουδαιότερα μέρη που περιείχαν το αποκορύφωμα του μυστηρίου του Όντος. Από τότε το κλειδί για τον μπραχμανικό μυστικό κώδικα παρέμεινε μόνο στους μνημένους και έτσι οι μπραχμάνοι ήταν σε θέση να αρνούνται δημόσια την ορθότητα της διδασκαλίας του Βούδα επικαλούμενοι τις *Ουπανισάντ*, παρασιωπώντας πάντα τα κύρια θέματα. Αυτή είναι η εσωτερική παράδοση πέρα από τα Ιμαλάια.

Ο σρι Σανκαρατσάρια ο μεγαλύτερος μνημένος που έζησε στην ιστορική εποχή, έγραψε πολλά *Μπάσια* στις *Ουπανισάντ*. Αλλά οι αρχικές του πραγματείες, όπως υπάρχουν λόγοι να υποθέτουμε, δεν έχουν ακόμα πέσει στα χέρια των Φιλισταίων, γιατί φυλάγονται επιμελώς στα *μάτα* (μοναστήρια) τους. Και υπάρχουν πολύ σοβαρότεροι λόγοι να πιστεύουμε πως τα ανεκτίμητα *Μπάσια* (Σχόλια) πάνω στην εσωτερική δοξασία των μπραχμάνων, από τον μεγαλύτερο ερμηνευτή τους, θα παραμείνουν επί αιώνες ακόμα νεκρό γράμμα για τους περισσότερους ινδουιστές, εκτός των Σμάρτα μπραχμάνων. Αυτή η σχολή, ιδρυμένη από τον Σανκαρατσάρια (η οποία είναι ακόμα πολύ ισχυρή στην Νότια Ινδία), είναι τώρα σχεδόν η μόνη που βγάζει μαθητές με επαρκή γνώση για να καταλάβουν το νεκρό γράμμα των *Μπάσια*. Ο λόγος γι' αυτό είναι πως μόνο αυτοί, όπως έχω πληροφορηθεί, έχουν πού και πού σαν αρχηγούς στα *μάτα* αληθινούς Μνημένους, όπως για παράδειγμα στο "Σρίνγκα-γκίρι", στα δυτικά Γκατ της Μυσόρας. Από την άλλη μεριά δεν υπάρχει σχολή σ' αυτήν την τρομερά κλειστή κάστα των μπραχμάνων, πιο κλειστή απ' ό,τι είναι οι Σμάρτα και η επιφύλαξη των οπαδών της να πουν ό,τι ξέρουν για τις απόκρυφες επιστήμες και την εσωτερική δοξασία, εξισώνεται μόνο με την μάθηση και το μεγαλείο τους.

Έτσι η συγγραφέας της παρούσας αναφοράς πρέπει από τα πριν να είναι έτοιμη ότι θα αντιμετωπίσει μεγάλη αντίθεση, ακόμα και άρνηση σχετικά με αυτές τις αναφορές που παρουσιάζονται σε τούτο το έργο. Όχι ότι ποτέ ισχυριστήκαμε το αλάθητο, ή την πλήρη ορθότητα κάθε λεπτομέρειας που αναφέρεται εδώ. Τα γεγονότα υπάρχουν και δύσκολα μπορεί να τα αρνηθεί κανείς. Αλλά εξαιτίας των εγγενών δυσκολιών του ίδιου του θέματος και των σχεδόν αζεπέραστων περιορισμών της αγγλικής γλώσσας (καθώς και όλων των άλλων ευρωπαϊκών γλωσσών) να

²⁹² Ονομαζόμενοι επίσης "Γιοι της Σοφίας" και της "Πύρινης Ομίχλης" και "Αδελφοί του Ηλίου" στα κινέζικα κείμενα. Το Σι-τζαγκ (Θιβέτ) αναφέρεται στα χειρόγραφα της ιερής βιβλιοθήκης της επαρχίας Φο-Γκιέν σαν η μεγάλη έδρα απόκρυφης μάθησης από χρόνια αμνημόνευτα, πολλές εποχές πριν από τον Βούδα. Ο αυτοκράτορας Γιου, ο "μεγάλος" (2.207 π.Χ.), ένας ευσεβής μυστικιστής και μνημένος, λέγεται πως είχε αποχτήσει την γνώση του από τους "μεγάλους διδασκάλους της Χιονισμένης Οροσειράς" στο Σι-τζαγκ.

εκφράσει ορισμένες ιδέες, είναι κάτι παραπάνω από φανερό ότι η συγγραφέας δεν κατάφερε να παρουσιάσει τις εξηγήσεις με την καλύτερη και σαφέστερη μορφή. Όμως, έγινε ό,τι μπορούσε να γίνει, κάτω από τόσο αντίξοες συνθήκες και αυτό είναι το ανώτερο που μπορεί κανείς να περιμένει από οποιονδήποτε συγγραφέα.

Ας ανακεφαλαιώσουμε, λοιπόν, και ας δείξουμε το πόσο δύσκολο αν όχι αδύνατο είναι, εξαιτίας της πλατύτητας των θεμάτων που παρουσιάστηκαν, να τα κατανοήσουμε πλήρως.

(1) Η Μυστική Δοξασία είναι η συσσωρευμένη Σοφία των Εποχών, και η κοσμογονία της και μόνο είναι το πιο καταπληκτικό και περίπλοκο σύστημα ακόμα και στην εξωτερικότητα των *Πουρανά*. Αλλά η μυστηριώδης δύναμη του απόκρυφου συμβολισμού είναι τέτοια, ώστε γεγονότα τα οποία στην πραγματικότητα απασχόλησαν αμέτρητες γενιές μνημένων ενορατικών και προφητών για να τα τακτοποιήσουν, να τα καταγράψουν και να τα εξηγήσουν με τις περιπλεγμένες σειρές της εξελικτικής διαδικασίας, να μπορούν να καταγράφονται όλα μέσα σε λίγες σελίδες γεωμετρικών σχημάτων και ιερογλυφικών. Το αστραφτερό βλέμμα εκείνων των ενορατικών διείσδυσε μέσα στον ίδιο τον πυρήνα του θέματος και κατέγραψε την ψυχή των πραγμάτων, εκεί που ένας συνηθισμένος αμύητος, οσοδήποτε διαβασμένος, δεν θα είχε συλλάβει παρά μόνο το εξωτερικό έργο της μορφής. Αλλά η σύγχρονη επιστήμη δεν πιστεύει στην "ψυχή των πραγμάτων" και έτσι θα απορρίψει ολόκληρο το σύστημα της αρχαίας κοσμογονίας. Είναι περιττό να αναφέρουμε ότι το σύστημα αυτό δεν είναι φανταστικό δημιούργημα ενός ή αρκετών απομονωμένων ατόμων, αλλά ότι είναι η αδιάσπαστη καταγραφή που καλύπτει χιλιάδες γενιές Ενορατικών οι οποίοι με τις αντίστοιχες εμπειρίες τους έλεγξαν και επιβεβαίωσαν τις παραδόσεις - που πέρασαν προφορικά από την προηγούμενη φυλή στην επόμενη - των διδασκαλιών ανωτέρων και εξελιγμένων όντων τα οποία επέβλεπαν την παιδική ηλικία της Ανθρωπότητας. Και ότι για πολλούς αιώνες οι "Σοφοί" της Πέμπτης Φυλής, εκείνοι που σώθηκαν και γλίτωσαν από τον κατακλυσμό και την μετατόπιση των ηπείρων, πέρασαν την ζωή τους μαθαίνοντας, όχι διδάσκοντας. Πώς το έκαναν; Η απάντηση είναι: ελέγχοντας, δοκιμάζοντας, επιβεβαιώνοντας σε κάθε τμήμα της φύσης τις παραδόσεις της αρχαιότητας, μέσα από τα ανεξάρτητα οράματα μεγάλων μνημένων - δηλαδή ανθρώπων που είχαν αναπτύξει και τελειοποιήσει τον φυσικό, νοητικό, ψυχικό και πνευματικό οργανισμό τους στον έσχατο δυνατό βαθμό. Κανένα όραμα μνημένου δεν γινόταν αποδεκτό, αν δεν ελεγχόταν και δεν επιβεβαιωνόταν από τα οράματα - που επετυχάνονταν με τέτοιο τρόπο, ώστε να στέκονται σαν ανεξάρτητες μαρτυρίες - άλλων μνημένων και από αιώνες εμπειρίας.

(2) Ο θεμελιώδης Νόμος αυτού του συστήματος, το κεντρικό σημείο απ' όπου προβάλλουν όλα και γύρω από το οποίο έλκονται και πάνω στο οποίο βασίζεται η υπόλοιπη φιλοσοφία, είναι η Μια ομογενής, θεία ΟΥΣΙΑ-ΑΡΧΗ, η μια ριζική αιτία.

"Λίγοι που η λυχνία τους έφεγγε λαμπρότερα, οδηγήθηκαν από αιτία σε αιτία, μέχρι την μυστική πηγή της Φύσης και βρήκαν ότι μια πρώτη αρχή πρέπει να υπάρχει..."

Ονομάζεται "Ουσία-Αρχή" γιατί γίνεται "ουσία" στο πεδίο του εκδηλωμένου Σύμπαντος, μια πλάνη- ενώ παραμένει μια "αρχή", στον άναρχο και ατέλειωτο αφηρημένο, ορατό και αόρατο ΧΩΡΟ. Είναι η πανταχού παρούσα Πραγματικότητα: απρόσωπη, γιατί περιέχει τα πάντα και καθετί. Η απροσωπία της είναι η θεμελιώδης ιδέα του Συστήματος. Βρίσκεται κρυμμένη σε κάθε άτομο στο Σύμπαν και είναι το ίδιο το Σύμπαν. (Βλέπε τόμος II, «Πρωταρχική Ουσία και Θεία Σκέψη».)

(3) Το Σύμπαν είναι η περιοδική εκδήλωση αυτής της άγνωστης Απόλυτης Ουσίας. Ονομάζοντας την όμως "ουσία", αμαρτάνουμε απέναντι στο ίδιο το πνεύμα της φιλοσοφίας. Γιατί αν και η λέξη προέρχεται από το ρήμα *εimi*, "είμαι", ΑΥΤΗ δεν μπορεί να ταυτιστεί με κανένα είδος οντότητας που να μπορεί να γίνει αντιληπτή από την ανθρώπινη διάνοια. Περιγράφεται καλύτερα σαν ούτε πνεύμα, ούτε ύλη, αλλά και τα δυο. Τα "Παραμπράχμαν και Μουλαπρακρίτι" είναι στην πραγματικότητα Ένα και όμως δυο στην Παγκόσμια αντίληψη του εκδηλωμένου - ακόμα και στην ιδέα του Ενός Λόγου, της πρώτης του εκδήλωσης, προς την οποία ΑΥΤΗ - όπως δείχνει και ο ικανός ομιλητής των *Σημειώσεων πάνω στην Μπάγκαβατ Γκιτά* - φαίνεται από την αντικειμενική άποψη του Ενός Λόγου σαν Μουλαπρακρίτι και όχι σαν Παραμπράχμαν, σαν το πέπλο του και όχι

σαν η μια ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ που κρύβεται από πίσω και η οποία είναι ανεξάρτητη και απόλυτη.

(4) Το Σύμπαν, με όλα όσα περιέχει, ονομάζεται *ΜΑΓΙΑ*, γιατί όλα μέσα σ' αυτό είναι παροδικά, από την εφήμερη ζωή μιας πυγολαμπίδας μέχρι εκείνη του Ηλίου. Συγκρινόμενο με την αιώνια σταθερότητα της ΜΙΑΣ αρχής και την αμεταβλητότητα αυτής της Αρχής, το Σύμπαν με τις παροδικές και τις συνεχώς μεταβαλλόμενες μορφές του, πρέπει αναγκαστικά - για τον νου ενός φιλοσόφου - να μην είναι τίποτε περισσότερο από μια χίμαιρα. Όμως, το Σύμπαν είναι αρκετά πραγματικό για τα συνειδητά όντα μέσα σ' αυτό, που είναι τόσο απατηλά όσο και το ίδιο.

(5) Το καθετί μέσα στο Σύμπαν, σε όλα τα βασίλεια του, είναι ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ, δηλαδή προικισμένο με μια συνείδηση του δικού του είδους και πάνω στο δικό του πεδίο αντίληψης. Εμείς οι άνθρωποι οφείλουμε να το θυμόμαστε αυτό, γιατί επειδή εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε κανένα σημάδι συνείδησης - που να μπορούμε να το αναγνωρίσουμε - π.χ. στις πέτρες, δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να λέμε ότι εκεί δεν υπάρχει συνείδηση. Δεν υπάρχει "νεκρή" ή "τυφλή" ύλη, όπως δεν υπάρχει "τυφλός" ή "ασυνείδητος" Νόμος. Τέτοιες ιδέες δεν έχουν θέση μέσα στις αντιλήψεις της αποκρυφιστικής φιλοσοφίας. Αυτή δεν σταματάει ποτέ στα επιφανειακά φαινόμενα και γι' αυτήν οι νοούμενες ουσίες είναι περισσότερο πραγματικές από τα αντικειμενικά τους αντίτυπα. Σ' αυτό μοιάζει με τους μεσαιωνικούς Ονοματοκράτες, για τους οποίους οι πραγματικότητες ήταν μόνο οι Καθολικότητες και τα επί μέρους υπήρχαν μόνο κατ' όνομα και στην ανθρώπινη φαντασία.

(6) Το Σύμπαν διευθύνεται και καθοδηγείται από τα μέσα προς τα έξω. Όπως επάνω έτσι και κάτω, όπως στον ουρανό έτσι και στην Γη. Και ο άνθρωπος - ο μικρόκοσμος και το μικροσκοπικό αντίγραφο του μακρόκοσμου - είναι η ζωντανή μαρτυρία αυτού το "Συμπαντικού Νόμου και του τρόπου δράσης του. Βλέπουμε ότι κάθε εξωτερική κίνηση, πράξη, χειρονομία, ηθελημένη ή μηχανική, οργανική ή νοητική, παράγεται από - και ακολουθεί - ένα εσωτερικό αίσθημα ή συναίσθημα, θέληση ή βούληση και σκέψη ή νου. Όπως καμιά κίνηση ή αλλαγή, όταν είναι φυσιολογική, στο εξωτερικό σώμα του ανθρώπου δεν μπορεί να συμβεί, αν δεν προκληθεί από μια εσωτερική παρόρμηση που δημιουργείται μέσω μιας από τις τρεις λειτουργίες που αναφέραμε, έτσι και στο εξωτερικό ή εκδηλωμένο Σύμπαν. Ολόκληρος ο Κόσμος καθοδηγείται, ελέγχεται και εμψυχώνεται από μια σχεδόν ατέλειωτη σειρά Ιεραρχιών νοημόνων Όντων, που η καθεμιά έχει μια αποστολή να εκτελέσει και - είτε τους δίνουμε το ένα είτε το άλλο όνομα και τα ονομάζουμε Ντιάνι Τσόχαν ή Αγγέλους - είναι "αγγελιαφόροι" με την έννοια μόνο ότι είναι οι πράκτορες των Καρμικών και Κοσμικών Νόμων. Διαφέρουν άπειρα στον αντίστοιχο βαθμό συνείδησης και νοητικότητας και το να τα ονομάσουμε καθαρά Πνεύματα χωρίς κανένα γήινο κράμα "που ο χρόνος συνηθίζει να καταβροχθίζει", δεν είναι παρά μια παραχώρηση στην ποιητική φαντασία. Γιατί καθένα απ' αυτά τα Όντα είτε ήταν είτε προετοιμάζεται να γίνει άνθρωπος - αν όχι στον τωρινό, τότε σε έναν περασμένο ή επερχόμενο κύκλο (Μανβαντάρα). Όταν δεν είναι αρχικοί, είναι τελειωμένοι άνθρωποι και διαφέρουν ηθικά από τα γήινα ανθρώπινα όντα στις ανώτερες (λιγότερο υλικές) σφαίρες τους, μόνο κατά το ότι στερούνται του αισθήματος της προσωπικότητας και της ανθρώπινης συναισθηματικής φύσης: δύο καθαρά γήινα χαρακτηριστικά. Οι πρώτοι, ή οι "τελειωμένοι", έχουν ελευθερωθεί απ' αυτά τα αισθήματα γιατί: (α) δεν έχουν πια σάρκινα σώματα, ένα παραλυτικό βάρος για την Ψυχή και (β) επειδή το καθαρά πνευματικό στοιχείο αφέθηκε ανεμπόδιστο και πιο ελεύθερο, γι' αυτό επηρεάζονται λιγότερο από την *Μάγισ* απ' όσο μπορεί να επηρεαστεί ένας άνθρωπος, εκτός και είναι ένας μνημένος που κρατάει τις δυο προσωπικότητες του - την πνευματική και την φυσική - εντελώς ξεχωριστές. Οι αρχικές μονάδες, επειδή δεν έχουν ακόμα γήινο σώμα, δεν μπορούν να έχουν την αίσθηση της προσωπικότητας ή του ΕΓΩΪΣΜΟΥ. Φυσικά, αυτό που εννοείται με τον όρο "προσωπικότητα", όντας ένας περιορισμός και μια σχέση ή - όπως ορίζεται από τον Κόλεριτζ - "ατομικότητα υπάρχουσα αφ' εαυτής αλλά με μια φύση σαν υπόβαθρο", είναι μια έννοια που δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε μη ανθρώπινα όντα: αλλά γενιές ενορατικών επέμειναν στο γεγονός ότι κανένα απ' αυτά τα όντα, ανώτερα ή κατώτερα, δεν έχει ατομικότητα ή προσωπικότητα σαν ξεχωριστή Οντότητα. Δηλαδή δεν έχουν ατομικότητα με την έννοια με την οποία ένας άνθρωπος λέει: "Είμαι ο εαυτός μου και κανένας άλλος". Με άλλα λόγια, δεν έχουν συνείδηση καμιάς τέτοιας φανεράς χωριστικότητας, όπως έχουν ο άνθρωπος και τα πράγματα πάνω στην Γη. Η ατομικότητα είναι το χαρακτηριστικό των αντιστοίχων ιεραρχιών τους,

αλλά όχι των μονάδων τους και τα χαρακτηριστικά αυτά διαφέρουν μόνο ανάλογα με τον βαθμό του πεδίου στο οποίο ανήκουν αυτές οι ιεραρχίες: όσο πιο κοντά στην περιοχή της Ομοιογένειας και του Ενός θείου, τόσο πιο αγνή και λιγότερο τονισμένη είναι η ατομικότητα μέσα στην Ιεραρχία. Είναι πεπερασμένες από κάθε άποψη, με την εξαίρεση των ανωτέρων αρχών τους - τους αθάνατους σπινθήρες που αντανακλούν την παγκόσμια θεία φλόγα - ατομικοποιημένες και χωρισμένες μόνο στις σφαίρες της Πλάνης από μια διαφοροποίηση τόσο απατηλή, όσο και τα υπόλοιπα. Είναι "Ζώσεις" γιατί είναι τα ρεύματα που προβλήθηκαν πάνω στην κοσμική οθόνη της πλάνης από την ΑΠΟΛΥΤΗ ΖΩΗ· όντα στα οποία δεν μπορεί να εκλείψει η ζωή, πριν το πυρ της άγνοιας εκλείψει σε κείνους που αισθάνονται αυτές τις "Ζωές". Αφού πρόβαλαν σε ύπαρξη κάτω από την διεγερτική επίδραση της αδημιούργητης ακτίνας, την αντανάκλαση του μεγάλου Κεντρικού Ηλίου που ακτινοβολεί πάνω στις όχθες του ποταμού της Ζωής, μόνο η εσωτερική αρχή τους ανήκει στα ύδατα της αθανασίας, ενώ το διαφοροποιημένο ένδυμα τους είναι το ίδιο φθαρτό όπως το ανθρώπινο σώμα. Γι' αυτό ο Έντουαρντ Γιάνγκ είχε δίκιο όταν έλεγε ότι:

"Οι άγγελοι είναι άνθρωποι ενός ανωτέρου είδους"

και τίποτε περισσότερο. Δεν είναι ούτε "βοηθοί" ούτε "προστάτες" άγγελοι· ούτε είναι "Προάγγελοι του Υψίστου" και ακόμα λιγότερο "Αγγελιαφόροι της οργής" ενός θεού σαν αυτόν που δημιούργησε η φαντασία του ανθρώπου. Το να επικαλείστε την προστασία τους είναι τόσο ανόητο, όσο και το να πιστεύετε ότι η συμπάθειά τους μπορεί να εξασφαλιστεί από οποιοδήποτε είδος εξευμενισμού. Γιατί είναι - στον ίδιο βαθμό όσο και ο άνθρωπος - σκλάβοι και δημιουργήματα αμετάβλητου Καρμικού και Κοσμικού Νόμου. Ο λόγος είναι φανερός. Επειδή δεν έχουν στοιχεία προσωπικότητας στην ουσία τους, δεν μπορούν να έχουν προσωπικές ιδιότητες σαν αυτές που αποδίδουν οι άνθρωποι - στις εξωτερικές τους θρησκείες - στον ανθρωπόμορφο θεό τους: έναν ζηλιάρη και αποκλειστικό θεό που χαίρεται και οργίζεται, ικανοποιείται με την θυσία και είναι πιο δεσποτικός στην ματαιοδοξία του από οποιονδήποτε ανόητο θνητό άνθρωπο. Όπως φαίνεται στον Τόμο II, ο άνθρωπος όντας ένα μίγμα των ουσιών όλων αυτών των ουρανίων ιεραρχιών, μπορεί να καταφέρει να γίνει κατά μια έννοια ανώτερος από οποιαδήποτε ιεραρχία ή τάξη, ή και από τον συνδυασμό τους. Έχει ειπωθεί, "Ο άνθρωπος δεν μπορεί να εξευμενίσει ούτε να διατάξει τους Ντέβα". Αλλά, ακινητοποιώντας την κατώτερη προσωπικότητά του και φθάνοντας μ' αυτόν τον τρόπο στην πλήρη γνώση της μη χωριστικότητας του ανωτέρου ΕΑΥΤΟΥ του από τον έναν απόλυτο ΕΑΥΤΟ, ο άνθρωπος μπορεί - ακόμα και κατά την διάρκεια της γήινης ζωής του - να γίνει σαν "Ένας από ΕΜΑΣ". Έτσι, τρώγοντας τον καρπό της γνώσης που εξαφανίζει την άγνοια, ο άνθρωπος γίνεται σαν ένας από τους Ελοϊμ ή τους Ντιάνι και αφού βρίσκεται στο δικό τους πεδίο, το Πνεύμα της Αλληλεγγύης και της τέλεις Αρμονίας που βασιλεύει σε κάθε Ιεραρχία, πρέπει να απλωθεί πάνω του και να τον προστατεύει σε κάθε περίπτωση.

Η κύρια δυσκολία που εμποδίζει τους ανθρώπους της επιστήμης να πιστέψουν σε θεία καθώς και σε φυσικά πνεύματα, είναι ο υλισμός τους. Το μεγαλύτερο εμπόδιο που ορθώνεται μπροστά στον πνευματιστή και που τον δυσκολεύει να πιστέψει σ' αυτά, αν και διατηρεί μια τυφλή πίστη στα "πνεύματα" των νεκρών, είναι η γενική άγνοια όλων των πνευματιστών, εκτός από μερικούς αποκρυφιστές και Καμπαλιστές, σχετικά με την αληθινή ουσία και φύση της ύλης. Η πίστη ή μη πίστη στην ύπαρξη γύρω μας άλλων συνειδητών όντων εκτός από τα Πνεύματα των Νεκρών, βασίζεται κυρίως πάνω στην αποδοχή ή απόρριψη της θεωρίας της Ενότητας όλων στην Φύση, στην έσχατη Ουσία της. Ο σπουδαστής, όσον αφορά την παραπέρα διαφώτιση μέσα στον νου του της αποκρυφιστικής Κοσμογονίας και το βέβαιο ίχνος που μπορεί να οδηγήσει τις επακόλουθες μελέτες του, μπορεί να βασιστεί μόνο στην ορθή κατανόηση της πρωταρχικής Εξέλιξης του Πνεύματος-Ύλης και στην αληθινή ουσία του.

Πράγματι, όπως δείχθηκε, κάθε ονομαζόμενο "Πνεύμα" είναι είτε ένας άνθρωπος χωρίς σώμα, είτε ένας μελλοντικός άνθρωπος. Όπως από τον ανώτερο Αρχάγγελο (Ντιάνι Τσόχαν) μέχρι τον τελευταίο συνειδητό "Δομητή" (την κατώτερη τάξη Πνευματικών Οντοτήτων), όλοι είναι άνθρωποι που έζησαν πριν από αιώνες σε άλλα Μανβαντάρα, σε αυτήν ή σε άλλες Σφαίρες, έτσι και τα κατώτερα ημινοήμονα και μη νοήμονα Στοιχειακά, είναι όλα μελλοντικοί άνθρωποι. Το γεγονός αυτό και μόνο - ότι δηλαδή ένα Πνεύμα είναι προικισμένο με διάνοια - είναι για τον αποκρυφιστή μια απόδειξη ότι αυτή η Οντότητα πρέπει να υπήρξε άνθρωπος και απέκτησε την

γνώση και την διάνοιά της μέσω του ανθρώπινου κύκλου. Στο Σύμπαν δεν υπάρχει παρά μόνο μια αδιαίρετη και απόλυτη Παντογνωσία και Διάνοια - και αυτή πάλλεται μέσα σε κάθε άτομο και σε κάθε απειροελάχιστο σημείο ολόκληρου του πεπερασμένου Κόσμου - που δεν έχει όρια και που οι άνθρωποι τον ονομάζουν ΧΩΡΟ, θεωρούμενο σαν ανεξάρτητο από οτιδήποτε περιέχεται σ' αυτόν. Αλλά η πρώτη διαφοροποίηση της αντανάκλασής της στον εκδηλωμένο Κόσμο είναι καθαρά Πνευματική και τα Όντα που γεννιούνται σ' αυτήν δεν είναι προικισμένα με συνείδηση, τέτοια που να έχει κάποια σχέση με αυτήν που αντιλαμβανόμαστε. Δεν μπορούν να έχουν καμιά ανθρώπινη συνείδηση ή διάνοια, πριν να αποχτήσουν μια τέτοια, προσωπικά και ατομικά. Αυτό μπορεί να είναι μυστήριο, αλλά αποτελεί γεγονός στην Εσωτερική φιλοσοφία και μάλιστα πολύ φανερό.

Ολόκληρη η τάξη της φύσης φανερώνει ένα προοδευτικό προχώρημα προς μια ανώτερη ζωή. Υπάρχει κάποιο σχέδιο στην δράση των φαινομενικά τυφλών δυνάμεων. Ολόκληρη η πορεία της εξέλιξης με τις αμέτρητες προσαρμογές της είναι μια απόδειξη αυτού του γεγονότος. Οι αμετάβλητοι νόμοι που εξαφανίζουν τα αδύναμα και εύθραυστα είδη για να κάνουν χώρο για τα ισχυρά και οι οποίοι εξασφαλίζουν την "επιβίωση του καταλληλότερου", αν και τόσο ωμοί στην άμεση δράση τους, εργάζονται όλοι για τον μεγάλο σκοπό. Το ίδιο το γεγονός ότι οι προσαρμογές πράγματι συμβαίνουν και ότι οι καταλληλότεροι πράγματι επιβιώνουν στον αγώνα για ύπαρξη, δείχνει ότι αυτό που ονομάζεται "ασυνείδητη Φύση"²⁹³ είναι στην πραγματικότητα μια συσσώρευση δυνάμεων κατευθυνόμενων από ημινοήμονες οντότητες (Στοιχειακά) που καθοδηγούνται από Ανώτερα Πλανητικά Πνεύματα (Ντιάνι Τσόχαν), η συλλογική συσσώρευση των οποίων αποτελεί την εκδηλωμένη λέξη του ανεκδήλωτου ΛΟΓΟΥ και ταυτόχρονα συνιστά το ΝΟΥ του Σύμπαντος και τον αμετάβλητο ΝΟΜΟ του.

Από την εσωτερική φιλοσοφία εντυπώνονται πάνω στην σκέψη μας τρεις ξεχωριστές απεικονίσεις του Σύμπαντος στις τρεις ξεχωριστές όψεις του: η ΠΡΟΫΠΑΡΧΟΥΣΑ (που αναπτύχθηκε από την) ΠΑΝΤΑ-ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ και η ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ: ο κόσμος της πλάνης, η αντανάκλαση και η σκιά πάνω της. Κατά την διάρκεια του μεγάλου μυστηρίου και του δράματος της ζωής, που ονομάζεται Μανβαντάρα, ο πραγματικός Κόσμος είναι σαν το αντικείμενο το τοποθετημένο πίσω από την λευκή οθόνη, πάνω στην οποία πέφτουν οι κινέζικες σκιές που δημιουργούνται από τον μαγικό φανάρι. Οι αληθινές μορφές και τα πράγματα παραμένουν αόρατα, ενώ τα νήματα της εξέλιξης τα τραβάνε αόρατα χέρια. Έτσι, άνθρωποι και πράγματα δεν είναι παρά αντανάκλασεις πάνω στο λευκό πεδίο των πραγματικοτήτων που υπάρχουν πίσω από τα τεχνάσματα της *Μαχαμαγιά* ή της Μεγάλης Πλάνης. Αυτά διδάσκονταν σε κάθε φιλοσοφία, σε κάθε θρησκεία, προ-κατακλυσμιαία και μετα-κατακλυσμιαία, στην Ινδία και στην Χαλδαία, από τους Κινέζους όσο και από τους Έλληνες σοφούς. Στις παραπάνω χώρες αυτά τα τρία Σύμπαντα παρουσιάζονταν συμβολικά - στις εξωτερικές διδασκαλίες - από τις τρεις τριάδες που εκπορεύονται από το κεντρικό αιώνιο σπέρμα και σχηματίζουν μ' αυτό μια Υπέρτατη Ενότητα: την αρχική, την εκδηλωμένη και την δημιουργική Τριάδα, ή τα τρία στο Ένα. Η τελευταία αυτή, στην συγκεκριμένη της έκφραση, δεν είναι παρά το σύμβολο των πρώτων ιδεατών δυο. Έτσι η εσωτερική φιλοσοφία παραβλέπει το αναπόφευκτο αυτής της καθαρά μεταφυσικής αντίληψης και θεωρεί μόνο την πρώτη σαν την Αιώνια Υπάρχουσα. Αυτή είναι η άποψη καθεμιάς από τις έξι μεγάλες σχολές της ινδικής φιλοσοφίας: τις έξι αρχές εκείνου του μοναδικού σώματος της ΣΟΦΙΑΣ του οποίου η "γνώση", ή κρυμμένη γνώση, είναι η έβδομη.

Η συγγραφέας ελπίζει πως όσο επιφανειακά και αν παρουσιάστηκαν τα σχόλια στις Επτά Στάντζα, έχει δώσει αρκετά σ' αυτό το μέρος του έργου το σχετικό με την κοσμογονία, για να δείξει ότι οι Αρχαϊκές" διδασκαλίες είναι πιο επιστημονικές (με το σύγχρονο νόημα της λέξης) στην αληθινή όψη τους, απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλες αρχαίες Γραφές άφησαν να θεωρηθεί και να κριθεί από την εξωτερική τους όψη. Όμως, αφού, όπως ομολογήθηκε προηγούμενα, αυτό το έργο αποκρύπτει πολύ περισσότερα από αυτά που δίνει, ο σπουδαστής καλείται να χρησιμοποιήσει τις εννοήσεις του. Η κύρια φροντίδα μας είναι να δια φωτίσουμε αυτό που έχει ήδη δοθεί και προς

²⁹³ Η Φύση με την αφηρημένη της έννοια δεν μπορεί να είναι "ασυνείδητη", γιατί είναι μια εκπόρευση και επομένως μια όψη (στο εκδηλωμένο πεδίο) της ΑΠΟΛΥΤΗΣ συνείδησης. Πού βρίσκεται ο τολμηρός άνθρωπος που θα επιχειρήσει να αρνηθεί στα φυτά, ακόμα και στα ορυκτά, μια δική τους συνείδηση; Το μόνο που μπορεί να πει, είναι ότι αυτή η συνείδηση βρίσκεται πέρα από την κατανόησή του.

μεγάλη μας λύπη, πολύ λαθεμένα, κατά καιρούς - να συμπληρώσουμε με πρόσθετο υλικό - όποτε και όπου είναι δυνατόν - την γνώση που υπονοείται και να προασπίσουμε τις δοξασίες μας από τις ισχυρότατες επιθέσεις του σύγχρονου αιρετικού πνεύματος και ειδικότερα από κείνες του υλισμού της εποχής μας, που πολύ συχνά σφετερίζονται το όνομα της Επιστήμης, ενώ στην πραγματικότητα οι λέξεις "επιστήμονες" και "ημιμαθείς" φέρουν αποκλειστικά την ευθύνη για τις πολλές και παράλογες θεωρίες που προσφέρθηκαν στον κόσμο. Στην μεγάλη του άγνοια το κοινό, ενώ τυφλά αποδέχεται καθετί που εκπορεύεται από "αυθεντίες" το νιώθει σαν καθήκον να θεωρεί κάθε γνώμη που προέρχεται από έναν άνθρωπο της επιστήμης σαν αποδεδειγμένο γεγονός· το κοινό, λέμε, διδάσκεται να χλευάζει οτιδήποτε παρουσιάζεται από "ειδωλολατρικές" πηγές. Επομένως επειδή οι υλιστές Επιστήμονες μπορούν και μάχονται αποκλειστικά με τα δικά τους όπλα - της πολεμικής και της επιχειρηματολογίας - γι' αυτό προσθέτουμε σε κάθε βιβλίο μια Προσθήκη αντιτάσσοντας τις δικές μας αντίστοιχες απόψεις και δείχνοντας πώς ακόμα και μεγάλες αυθεντίες μπορεί συχνά να σφάλουν. Πιστεύουμε ότι αυτό μπορεί να γίνει αποτελεσματικά φανερώνοντας τα αδύνατα σημεία των αντιπάλων μας και αποδείχνοντας τις συχνότερες σοφιστείες τους - που προβάλλονται σαν επιστημονικές γνώμες - σαν λαθεμένες. Μένουμε προσηλωμένοι στον Ερμή και στην "Σοφία" του, στον καθολικό χαρακτήρα της κι αυτοί στον Αριστοτέλη, ενάντια στην ενόραση και στην εμπειρία των εποχών, φανταζόμενοι ότι η Αλήθεια είναι αποκλειστική ιδιοκτησία του Δυτικού κόσμου. Έτσι προκύπτει η διαφωνία. Όπως λέει ο Ερμής: "η Γνώση διαφέρει πολύ από την αντίληψη, γιατί η αντίληψη είναι για τα πράγματα που την περιβάλλουν, αλλά η Γνώση (θιβητανικά *gyi*) είναι το τέλος της αντίληψης", δηλαδή της πλάνης του φυσικού μας εγκεφάλου και της νοημοσύνης του - υπογραμμίζοντας έτσι την αντίθεση ανάμεσα στην επίμοχθα αποκτημένη γνώση των αισθήσεων και του νου (*μάνας*) και στην ενορατική παντογνωσία της Πνευματικής θείας Ψυχής-Μπούντι.

Οποιαδήποτε κι αν είναι η τύχη αυτών εδώ των γραπτών στο απώτερο μέλλον, ελπίζουμε ότι μέχρι τώρα αποδείξαμε τα ακόλουθα γεγονότα:

(1) Η Μυστική Δοξασία δεν διδάσκει τον αθεϊσμό, παρά μόνο με την ινδουιστική έννοια της λέξης *ναστίκα*, δηλαδή την απόρριψη των ειδώλων στα οποία περιλαμβάνεται και κάθε αυθροπομορφικός θεός. Μ' αυτήν την έννοια κάθε αποκρυφιστής είναι ένας *ναστίκα*.

(2) Δέχεται έναν Λόγο ή έναν συλλογικό "Δημιουργό" του Σύμπαντος. Έναν Δημιουργό με την έννοια που χρησιμοποιεί κανείς όταν μιλάει για τον "Αρχιτέκτονα" σαν τον "Δημιουργό" ενός οικοδομήματος, ενώ ο Αρχιτέκτονας δεν ακούμπησε ποτέ του ούτε μια πέτρα του, αλλά αφού έφτιαξε το σχέδιο, άφησε όλη την χειρωνακτική εργασία στους χτίστες. Στην περίπτωσή μας το σχέδιο σχηματίστηκε από την Ιδεοπλασία του Σύμπαντος και ο κατασκευαστικός μόχθος αφέθηκε στα πλήθη των νοημόνων Ενεργειών και Δυνάμεων. Αλλά αυτός ο Δημιουργός δεν είναι μια προσωπική θεότητα - δηλαδή, ένας ατελής εξωκοσμικός θεός - παρά μόνο η συσσώρευση των Ντιάνι Τσόχαν και των άλλων δυνάμεων.

Όσο για τις τελευταίες:

(3) Αυτές είναι δυαδικές στον χαρακτήρα τους, αποτελούμενες από (α) την άλογη ζωώδικη ενέργεια, έμφυτη στην ύλη και (β) την νοήμονα ψυχή ή κοσμική συνείδηση που διευθύνει και καθοδηγεί αυτήν την ενέργεια και η οποία είναι η σκέψη των Ντιάνι Τσόχαν που αντανακλά την Ιδεοπλασία του Παγκόσμιου Νου. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα μια διηνεκή σειρά φυσικών εκδηλώσεων και ηθικών επιδράσεων πάνω στην Γη, κατά την διάρκεια μανβανταρικών περιόδων, όπου όλα υπόκεινται στο κάρμα. Επειδή η πορεία αυτή δεν είναι πάντα τέλεια και επειδή παρά τις πολλές αποδείξεις που μπορεί να παρέχει για μια καθοδηγούσα διάνοια πίσω από το πέπλο εξακολουθεί να παρουσιάζει χάσματα και ρωγμές και πολύ συχνά καταλήγει ακόμα και σε φανερές αποτυχίες, γι' αυτό ούτε το συλλογικό Πλήθος (Δημιουργός), ούτε καμιά από τις εργαζόμενες δυνάμεις ξεχωριστά είναι κατάλληλα αντικείμενα για θείες τιμές ή λατρεία. Όλες όμως αξίζουν τον ευγνώμονα σεβασμό της Ανθρωπότητας και ο άνθρωπος οφείλει πάντα να αγωνίζεται για να βοηθήσει την θεία εξέλιξη των Ιδεών, γινόμενος όσο καλύτερα μπορεί ένας συνεργάτης της φύσης στο κυκλικό έργο. Μόνο η πάντα άγνωστη και ασύλληπτη *Καράνα*, η Χωρίς Αιτία Αιτία όλων των αιτιών, πρέπει να έχει τον ναό και τον βωμό της στο άγιο και πάντα απάτητο έδαφος της καρδιάς μας: αόρατη, άπιαστη, ανομολόγητη, εκτός μόνο μέσα από την "ήρεμη, μικρή φωνή" της πνευματικής μας συνείδησης. Εκείνοι που την λατρεύουν οφείλουν να το κάνουν μέσα στην σιωπή

και στην καθαγιασμένη μοναξιά της Ψυχής τους,²⁹⁴ κάνοντας το πνεύμα τους μοναδικό μεσολαβητή ανάμεσα σ' αυτούς και στο Παγκόσμιο Πνεύμα, κάνοντας τις καλές τους πράξεις μοναδικούς ιερείς και τις αμαρτωλές προθέσεις τους τα μόνα ορατά και αντικειμενικά εξιλαστήρια θύματα στην Παρουσία. (Βλέπε Τμήμα V. «Η Κρυμμένη Θεότητα, τα Σύμβολα και τα Ιερογλυφικά της».)

(4) Η ύλη είναι Αιώνια. Είναι ο *Ουπάντι* (η φυσική βάση) πάνω στον οποίο ο άπειρος Παγκόσμιος Νους χτίζει τις ιδεοπλασίες του. Γι' αυτό οι εσωτεριστές ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει ανόργανη ή νεκρή ύλη στην φύση και η διάκριση ανάμεσα στα δυο - που γίνεται από την επιστήμη - είναι εξίσου αβάσιμη, όσο και αυθαίρετη και στερούμενη λογικής. Όμως ό,τι μπορεί να σκεφτεί η επιστήμη - και η ακριβής επιστήμη, όπως γνωρίζουμε όλοι μας από εμπειρία, είναι μια άστατη κυρία - ο αποκρυφιστής το γνωρίζει και το διδάσκει διαφορετικά από αμνημονεύτων χρόνων: από την εποχή του Μάνου και του Ερμή μέχρι τον Παράκελσο και τους διαδόχους του.

Έτσι ο Ερμής ο Τρισμέγιστος (Αποσπάσματα, στην *Παρθένο του Κόσμου*, της δρ. Άννα Μπ. Κίνγκσφορντ, σελ. 133-134), λέει:

Ω γιε μου, η ύλη γίνεται αρχικά υπήρχε, γιατί η ύλη είναι ο φορέας του γίνεσθαι.²⁹⁵ Το γίνεσθαι είναι ο τρόπος δράσης του αδημιούργητου και προνοητικού θεού. Έχοντας προικιστεί με το σπέρμα του γίνεσθαι η (αντικειμενική) ύλη έρχεται σε ύπαρξη, γιατί η δημιουργική δύναμη την διαμορφώνει σύμφωνα με τις ιδεατές μορφές. Η ύλη που δεν έχει ακόμα γεννηθεί, δεν έχει μορφή-γίνεται όταν τίθεται σε λειτουργία.

Το καθετί είναι προϊόν συμπαντικής δημιουργικής προσπάθειας... Δεν υπάρχει τίποτε νεκρό στην Φύση. Το καθετί είναι οργανικό και ζωντανό και επομένως ολόκληρο το σύμπαν φαίνεται να είναι ένας ζωντανός οργανισμός.²⁹⁶

(5) Το Σύμπαν αναπτύχθηκε από το ιδεατό του σχέδιο, που διατηρείται μέσα στην Αιωνιότητα στο ασυνείδητο εκείνου που οι βενταντιστές αποκαλούν Παραμπράχμαν. Αυτό είναι πρακτικά ταυτόσημο με τα συμπεράσματα της ύψιστης Δυτικής φιλοσοφίας - "τις έμφυτες, αιώνιες και αυθύπαρκτες Ιδέες" του Πλάτωνα, που τώρα εκφράζονται από τον φον Χάρτμαν. Το "άγνωστο", του Χέρμπερτ Σπένσερ έχει ελάχιστη ομοιότητα με κείνη την υπερβατική Πραγματικότητα στην οποία πιστεύουν οι αποκρυφιστές, που συχνά εμφανίζεται απλώς σαν προσωποποίηση μιας "δύναμης πίσω από τα φαινόμενα": μια άπειρη και αιώνια Ενέργεια η οποία κινεί όλα τα πράγματα. Ενώ ο συγγραφέας του έργου *Η Φιλοσοφία του Ασυναίσθητου* έχει φτάσει (μόνο απ' αυτήν την άποψη) τόσο κοντά στην λύση του μεγάλου Μυστηρίου, όσο μπορεί να φτάσει ένας θνητός. Λίγοι ήταν εκείνοι στην αρχαία ή στην μεσαιωνική φιλοσοφία που τόλμησαν να προσεγγίσουν το θέμα ή έστω και να το θίξουν. Ο Παράκελσος το αναφέρει συμπερασματικά. Οι

²⁹⁴ "Και όταν προσευχή, ουκ έση ώσπερ οι υποκριταί... είσελθε εις το ταμειόν σου, και κλείσας την θύραν σου πρόσευξαι τω πατρί σου τω εν τω κρύπτω". (Ματθ. ΣΤ', 6). Ο Πατέρας μας είναι μέσα μας, "εν κρύπτω", η 7η αρχή μας, στο "ταμειόν" της ψυχικής μας αντίληψης. "Η Βασιλεία των Ουρανών" και ο θεός "εντός ημών εστί", λέει ο Ιησούς, όχι έξω. Γιατί οι χριστιανοί εθελουφλούν τόσο πολύ στο αυταπόδεικτο νόημα των σοφών λόγων και ικανοποιούνται μόνο να τα επαναλαμβάνουν μηχανικά;

²⁹⁵ Στο σημείο αυτό η δρ. Κίνγκσφορντ, η προικισμένη μεταφράστρια και σχολιάστρια των *Ερμητικών Αποσπασμάτων*, αναφέρει σε μια υποσημείωση: "Ο δρ. Μενάρ παρατηρεί ότι στα Ελληνικά η ίδια λέξη σημαίνει και γεννιέμαι και γίνομαι. Η ιδέα εδώ είναι ότι το υλικό του κόσμου είναι στην ουσία του αιώνιο, αλλά πριν από την δημιουργία ή το "γίνεσθαι", βρίσκεται σε παθητική και αδρανή κατάσταση. Έτσι 'υπήρχε' πριν "τεθεί σε λειτουργία" ενώ τώρα "γίνεται", δηλαδή είναι κινητό και εξελικτικό". Ακόμα προσθέτει την καθαρά βενταντική δοξασία της Ερμητικής φιλοσοφίας, ότι: "Η δημιουργία είναι επομένως η περίοδος της δραστηριότητας (Μανβαντάρα) του θεού, ο οποίος σύμφωνα με την Ερμητική σκέψη (ή σύμφωνα με την βενταντική), έχει δυο τρόπους: Δραστηριότητα, ή ύπαρξη, θεός εξελιγμένος (*Deus Explicitus*) και Παθητικότητα Ύπαρξης (*Πραλάγια*), θεός ενελιγμένος (*Deus Implicitus*). και οι δυο τρόποι είναι τέλει και πλήρεις, όπως είναι οι καταστάσεις ύπνου και εγρήγορσης του ανθρώπου. Ο Φίχτε, ο Γερμανός φιλόσοφος, ξεχώρισε το *Ον* (*Ζάιν*) σαν Ένα, το οποίο γνωρίζουμε μόνο μέσω της ύπαρξης (*Νταζάιν*) σαν Πολλαπλό. Αυτή η θεώρηση είναι καθαρά Ερμητική. Οι Ιδεατές Μορφές που αναφέρονται στο παραπάνω απόσπασμα, είναι οι αρχετυπικές ή μορφοποιητικές ιδέες των Νεο-Πλατωνιστών οι αιώνιες και υποκειμενικές ιδέες των πραγμάτων που υπάρχουν στον θείο Νου πριν από την 'δημιουργία' ή το "γίνεσθαι".

²⁹⁶ Φ. Χάρτμαν, *Παράκελσος* κ.τ.λ., 1887, σελ. 44, παρμένο από το έργο του "Η Φιλοσοφία των Αθηναίων".

ιδέες του συνθέτονται με θαυμάσιο τρόπο από το δρ. φον Χάρτμαν στο έργο του *Η Ζωή του Παράκελσου*.

Όλοι οι χριστιανοί Καμπαλιστές κατανοούσαν καλά την Ανατολική βασική ιδέα: Η ενεργός Δύναμη, η "Αιώνια κίνηση της μεγάλης Πνοής", αφυπνίζει απλώς τον Κόσμο στην αυγή κάθε καινούργιας Περιόδου, βάζοντας τον σε κίνηση μέσω των δύο αντιθέτων Δυνάμεων,²⁹⁷ αναγκάζοντάς τον έτσι να γίνει αντικειμενικός στο πεδίο της Πλάνης. Με άλλα λόγια, αυτή η δυαδική κίνηση μεταφέρει τον Κόσμο από το πεδίο του Αιώνιου Ιδεατού στο πεδίο της πεπερασμένης εκδήλωσης, ή από το πεδίο του νοουμένου σε εκείνο του φαινομένου. Καθετί που υπάρχει, υπήρξε και θα υπάρξει, ΥΠΑΡΧΕΙ αιώνια, ακόμα και οι αναρίθμητες μορφές, οι οποίες είναι πεπερασμένες και φθαρτές μόνο στην αντικειμενική και όχι στην ιδεατή Μορφή τους. Υπήρχαν σαν Ιδέες, στην Αιωνιότητα,²⁹⁸ και όταν πεθάνουν θα υπάρχουν σαν αντανακλάσεις. Ούτε η μορφή του ανθρώπου, ούτε η μορφή κανενός ζώου, φυτού ή ορυκτού δημιουργήθηκε ποτέ, αλλά μόνο σ' αυτό το δικό μας πεδίο άρχισε να "γεννιέται", δηλαδή να αντικειμενοποιείται στην παρούσα υλικότητά της, ή να επεκτείνεται από τα μέσα προς τα έξω, από την πιο λεπτή και υπεραισθητική ουσία, στην χονδροειδέστερη εμφάνισή της. Επομένως οι ανθρώπινες μορφές μας υπήρχαν στην Αιωνιότητα σαν αστρικά ή αιθερικά πρωτότυπα και σύμφωνα μ' αυτά τα μοντέλα, τα Πνευματικά Όντα (ή θεοί), που είχαν καθήκον να τις φέρουν σε αντικειμενική ύπαρξη και σε γήινη Ζωή, ανέπτυξαν τις πρωτοπλασματικές μορφές των μελλοντικών Εγώ από την δική τους ουσία. Ύστερα απ' αυτό, όταν ο ανθρώπινος Ουπάντι ή βασικό ανθρώπινο καλούπι, ήταν έτοιμος, οι φυσικές γήινες Δυνάμεις άρχισαν να διαμορφώνουν αυτά τα υπεραισθητικά καλούπια που περιείχαν μέσα τους, εκτός από τα δικά τους, και τα στοιχεία όλων των περασμένων φυτικών και μελλοντικών ζωικών μορφών αυτής της σφαίρας. Επομένως το εξωτερικό κέλυφος του ανθρώπου πέρασε μέσα από κάθε φυτικό και ζωικό σώμα, πριν πάρει το ανθρώπινο σχήμα του. Επειδή αυτό θα περιγραφεί πλήρως στον Τόμο II με τα σχετικά Σχόλια, δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα εδώ.

Σύμφωνα με την ερμητικό-καμπαλιστική φιλοσοφία του Παράκελσου αυτός που πρόβαλε από τον εαυτό του τον Κόσμο είναι ο Υλιάστερ: ο πρόγονος της νεογέννητης Πρωθύλης, που εισήχθη στην χημεία από τον Ουίλιαμ Κρουκς, η αρχέγονη προτοματέρια.

Όταν η δημιουργία έλαβε χώρα ο Υλιάστερ διαірέθηκε. Θα λέγαμε πως έλιωσε, διαλύθηκε και εκδήλωσε από τον εαυτό του τον Ιντέος ή Χάος (*Mysterium magnum*, Υλιάντος, *Limbus major*, ή Αρχέγονη Ύλη]. Η Αρχέγονη Ουσία είναι μονιστικής φύσης και εκδηλώνεται όχι μόνο σαν ζωικός ηλεκτρισμός, πνευματική δύναμη, μια αόρατη, ακατάληπτη και απεριγράπτη δύναμη, αλλά και σαν ζωτική ύλη από την ουσία της οποίας αποτελούνται όλα τα έμβια όντα. Στο *Limbus* ή Ιντέος της αρχέγονης ύλης [ή της πρωτο-ύλης]... την μοναδική μήτρα όλων των δημιουργημάτων περιέχεται η υπόσταση όλων των πραγμάτων. Περιγράφεται από τους αρχαίους σαν Χάος και συγκρίνεται με ένα φυτώριο σπόρων, από το οποίο ήλθε σε ύπαρξη ο Μακρόκοσμος και έπειτα, με διαίρεση και εξέλιξη σε *Mysteria specialia* [ειδικά μυστήρια],²⁹⁹ κάθε χωριστό ον. Όλα τα πράγματα και όλες οι στοιχειώδεις ουσίες περιέχονταν σ' αυτό εν δυνάμει, αλλά όχι εν ενεργεία, με την ίδια έννοια που σε ένα κομμάτι ξύλου περιέχεται μια εικόνα που μπορεί να έχει σκαλιστεί από έναν καλλιτέχνη, ή όπως σε μια πέτρα περιέχεται η θερμότητα που μπορεί να εκδηλώσει την ουσία της σαν σπίθα, αν τριφτεί με τσακμάκι.

Αυτό κάνει τον μεταφραστή δρ. Φραντς Χάρτμαν να παρατηρεί ορθά ότι, "φαίνεται πως ο Παράκελσος πριν από τρεις αιώνες πρόβλεψε την σύγχρονη ανακάλυψη της 'δύναμης της ύλης'".

²⁹⁷ Η κεντρομόλος και η φυγόκεντρος δύναμη, που είναι αρσενική και θηλυκή, θετική και αρνητική, φυσική και πνευματική, οι δυο τους όντας η μια Πρωταρχική Δύναμη.

²⁹⁸ Ο Αποκρυφισμός διδάσκει ότι καμιά μορφή δεν μπορεί να δοθεί σε τίποτε, είτε από την φύση είτε από τον άνθρωπο, αν δεν υπάρχει ήδη το ιδεατό της πρότυπο στο υποκειμενικό πεδίο. Ακόμα, ότι καμιά τέτοια μορφή ή σχήμα δεν μπορεί να εισέλθει στην συνείδηση του ανθρώπου ή να αναπτυχθεί στην φαντασία του, η οποία να μην έχει κάποιο υπαρκτό πρωτότυπο τουλάχιστον κατά προσέγγιση.

²⁹⁹ Ο δρ. Χάρτμαν εξηγεί αυτήν την λέξη από την αρχική ανάλυση του Παράκελσου ως εξής: Σύμφωνα με τον μεγάλο αυτόν Ροδότσυρο, *Mysterium* είναι καθετί από το οποίο μπορεί να αναπτυχθεί κάποιο πράγμα που περιέχεται σπερματικά σ' αυτό. Ένας σπόρος είναι το *Mysterium* ενός φυτού, ένα αυγό είναι το *Mysterium* ενός ζωντανού πουλιού κ.τ.λ."

Αυτός λοιπόν ο *Magnus Limbus*, ή Υλιάστερ του Παράκελσου, είναι απλώς ο παλιός μας φίλος "Πατέρας-Μητέρα", εντός, πριν εμφανιστεί στο Διάστημα, που συναντήσαμε στην δεύτερη Στάντζα και σε άλλες. Είναι η συμπαντική μήτρα του Κόσμου, προσωποποιημένη στον δυαδικό χαρακτήρα του Μακρόκοσμου και Μικρόκοσμου (ή του Σύμπαντος και της Σφαίρας μας)³⁰⁰ από την Άντιτι-Πρακρίτι, την Πνευματική και φυσική φύση. Γιατί βρίσκουμε στον Παράκελσο να εξηγείται ότι:

Ο *Magnus Limbus* είναι το φυτώριο από το οποίο έχουν αναπτυχθεί όλα τα δημιουργήματα, με την ίδια έννοια που ένα δέντρο μπορεί να αναπτυχθεί από έναν μικρό σπόρο - με την διαφορά όμως ότι ο μεγάλος *Limbus* προέρχεται από τον Λόγο του θεού, ενώ ο μικρός *Limbus* (ο γήινος σπόρος ή σπέρμα) προέρχεται από την γη. Ο μεγάλος *Limbus* είναι ο σπόρος από τον οποίον όλα τα όντα γεννιούνται και ο μικρός *Limbus* είναι κάθε τελικό ον που αναπαράγει την μορφή του και που το ίδιο έχει παραχθεί από τον μεγάλο. Ο μικρός *Limbus* έχει όλες τις ιδιότητες του μεγάλου, με την ίδια έννοια που ένας γιος έχει έναν οργανισμό παρόμοιο με του πατέρα του (βλέπε τομ. II, Στάντζα III). Καθώς... ο Υλιάστερ διαλυόταν, άρχισε να δρα ο Άρες, (ένας άλλος παλιός φίλος, ο Φοχάτ), η διαιρούσα, διαφοροποιούσα και εξατομικεύουσα δύναμη της Υπέρτατης Αίτιας. Όλη η παραγωγή έλαβε χώρα σαν συνέπεια του διαχωρισμού. Παρήχθησαν από τον Ιντέο, τα στοιχεία του Πυρός, του Νερού, του Αέρα και της Γης, των οποίων η γέννηση όμως δεν έλαβε χώρα με υλικό τρόπο ή με απλό διαχωρισμό, αλλά πνευματικά και δυναμικά (ούτε καν σύνθετες ενώσεις, π.χ. μηχανική ανάμιξη σαν αντίθετη προς την χημική ένωση), ακριβώς όπως το πυρ μπορεί να παραχθεί από μια πέτρα ή το δέντρο από έναν σπόρο, αν και αρχικά δεν υπάρχει φωτιά στην πέτρα, ούτε δέντρο στον σπόρο. "Το Πνεύμα είναι ζωντανό και η Ζωή είναι Πνεύμα, και Ζωή και Πνεύμα (Πρακρίτι-Πούρουσα [:;]) παράγουν όλα τα πράγματα, αλλά είναι ουσιαστικά ένα και όχι δυο..." Και τα στοιχεία έχουν το καθένα το δικό του Υλιάστερ, γιατί όλη η δραστηριότητα της ύλης σε κάθε μορφή είναι απλώς μια απορροή της ίδιας πηγής. Αλλά όπως από τον σπόρο αναπτύσσονται οι ρίζες με τις ίνες τους, έπειτα ο βλαστός με τα κλαδιά και τα φύλλα και τελικά τα άνθη και οι σπόροι, παρόμοια όλα τα όντα γεννήθηκαν από τα στοιχεία και συνίστανται από στοιχειώδεις ουσίες από τις οποίες άλλες μορφές μπορούν να έλθουν σε ύπαρξη φέροντας τα χαρακτηριστικά των γονιών τους.³⁰¹ Τα στοιχεία, σαν μητέρες όλων των δημιουργημάτων είναι αόρατης πνευματικής φύσης και έχουν φυχές.³⁰² Ξεπηδούν από το *Mysterium Magnum*. (Χάρτμαν, *Παράκελσος*)

Σύγκρινε αυτό με το *Βίσνου Πουρανά* (βιβλίο Πρώτο, κεφ. II):

Από... το Πραντάνα [αρχέγονη ουσία] που εποπτεύεται από την φυχή, Κσετραγκινιά (ενσωματωμένο Πνεύμα;], προβάλλει η άνιση ανάπτυξη [Εξέλιξη] εκείνων των ιδιοτήτων... Από την μεγάλη αρχή (Μαχάτ) [Συμπαντική] Διάνοια [ή Νους]... παράγεται... η αρχή των (λεπτών) στοιχείων και των οργάνων αίσθησης....

Έτσι μπορεί να καταδειχθεί ότι όλες οι θεμελιακές αλήθειες της φύσης ήταν καθολικές στην αρχαιότητα και ότι οι βασικές ιδέες για το πνεύμα, την ύλη και το σύμπαν, ή για τον Θεό, την Ουσία και τον άνθρωπο ήταν ταυτόσημες. Εξετάζοντας τις δυο αρχαιότερες θρησκευτικές φιλοσοφίες στην υφήλιο, τον Ινδουισμό και τον Ερμητισμό, από τις γραφές της Ινδίας και της Αιγύπτου, εύκολα αναγνωρίζεται η ταυτότητα.

Αυτό γίνεται φανερό σε δκείνον που μελετάει την πρόσφατη μετάφραση και απόδοση των *Ερμητικών Αποσπασμάτων* που προαναφέρθηκαν της αείμνηστης και πολυθρήνητης φίλης μας δρ. Άννας Κίνγκσφορντ. Αν και διαστρεβλώθηκαν και έπαθαν πολλά από τους Έλληνες σχολαστικούς και τους χριστιανούς, η μεταφράστρια όντας πολύ ικανή συνέλαβε διαισθητικά τα αδύναμα σημεία και προσπάθησε να τα επανορθώσει μέσω εξηγήσεων και υποσημειώσεων. Λέει:

³⁰⁰ Μόνο οι Καμπαλιστές του Μεσαίωνα, ακολουθώντας τους Ιουδαίους και έναν ή δυο Νεοπλατωνιστές απέδιδαν τον όρο Μικρόκοσμος στον άνθρωπο. Η αρχαία φιλοσοφία ονόμαζε την Γη Μικρόκοσμο του Μακρόκοσμου και τον άνθρωπο προϊόν και των δυο.

³⁰¹ "Αυτή η δοξασία που διακηρύχθηκε πριν από 300 χρόνια", παρατηρεί ο μεταφραστής, "είναι παρόμοια με εκείνη που έφερε επανάσταση στην σύγχρονη σκέψη, όταν εκφράστηκε με νέο τρόπο και διατυπώθηκε από τον Ντάρβιν και αναλύθηκε ακόμα περισσότερο από τον Ινδό Καπιλά στην φιλοσοφία των Σάνκια".

³⁰² Ο Ανατολικός αποκρυφιστής λέει, "καθοδηγούνται και διδάσκονται από τα Πνευματικά Όντα", οι Εργάτες στους αόρατους κόσμους και πίσω από το πέπλο της Απόκρυφης φύσης, ή φύσης εν κρύπτω (Ε.Π.Μπ.).

Η δημιουργία του ορατού κόσμου από τους "εργαζόμενους θεούς" ή Τιτάνες, σαν πράκτορες του Υπέρτατου Θεού,³⁰³ είναι μια εξ ολοκλήρου Ερμητική ιδέα αναγνωρίσιμη σε όλα τα θρησκευτικά συστήματα και σε συμφωνία με την σύγχρονη επιστημονική έρευνα (;), που μας δείχνει παντού την θεία Ισχύ να λειτουργεί μυστικά μέσω των φυσικών Δυνάμεων.

Λέει ο Ερμής (Ασκληπιός, μέρος Ι, στο βιβλίο *Η Παρθένος του Κόσμου*):

Το Παγκόσμιο Ον, που περιέχει τα πάντα και είναι τα πάντα, θέτει σε κίνηση την ψυχή και τον κόσμο, όλα όσα περιλαμβάνει η φύση. Στην πολλαπλή ενότητα της παγκόσμιας ζωής, οι αναρίθμητες ατομικότητες οι διακρινόμενες από τις διαφορές τους, είναι εν τούτοις ενωμένες με τέτοιο τρόπο, ώστε το άπαν είναι ένα και το καθετί προβάλλει από την ενότητα.

Και πάλι:

Ο θεός δεν είναι νους, αλλά η αιτία που υπάρχει ο Νους· δεν είναι πνεύμα, αλλά η αιτία που υπάρχει το Πνεύμα· δεν είναι φως, αλλά η αιτία που υπάρχει το Φως. (Δρ. Τζ. Έβεραρντ, *Ο Θεός Ποίμανδρος*, 1650, Βιβ. ΙΧ, παρ. 6410.)

Το παραπάνω δείχνει πως ο *Θεός Ποίμανδρος* όσο κι αν διαστρεβλώθηκε σε μερικά χωρία από το χριστιανικό "ισοπέδωμα", γράφηκε οπωσδήποτε από κάποιον φιλόσοφο, ενώ τα περισσότερα από τα αποκαλούμενα *Ερμητικά Αποσπάσματα* είναι προϊόν αιρετικών ειδωλολατρών με τάση προς ένα ανθρωπομορφικό Υπέρτατο Ον. Όμως και τα δύο είναι η ηχώ της εσωτερικής φιλοσοφίας και των ινδικών *Πουρανά*.

Συγκρίνατε δυο επικλήσεις, μια στο Ερμητικό "Υψιστο Παν", και την άλλη στο "Υψιστο Παν" των μεταγενεστέρων Αρίων. Ένα Ερμητικό Απόσπασμα αναφερόμενο από τον Σουίδα, λέει:

Σε εξορκίζω, Ουρανό, άγιο έργο του μεγάλου θεού. Σε εξορκίζω, Φωνή του Πατέρα, εκβαλλομένη στην αρχή όταν σύμπαρ ο κόσμος σχηματιζόταν. Σε εξορκίζω με τον Λόγο, μόνη Υιέ του Πατέρα που στηρίζει όλα τα πράγματα. Ας είσαι ευνοϊκός, ας είσαι ευνοϊκός.

Αυτό προλογίζεται από το εξής:

Έτσι το Ιδεατό Φως υπήρχε πριν από το Ιδεατό Φως και η φωτεινή Διάνοια της Διάνοιας υπήρχε πάντα και η ενότητα τους δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το Πνεύμα το εκδηλωμένο στο Σύμπαν. Δεν είναι απ' Αυτόν ο θεός ούτε οι Άγγελοι, ούτε άλλα ουσιώδη, γιατί Αυτός [Αυτό;] είναι ο Κύριος όλων των πραγμάτων και η ισχύς και το φως και όλα εξαρτώνται απ' Αυτόν [Αυτό] και υπάρχουν μέσα σ' Αυτόν [Αυτό], κ.τ.λ. (Ερμητικά Αποσπάσματα στο βιβλίο *Η Παρθένος του Κόσμου*, σελ. 153.)

Αυτό αντιφάσκει με τον ίδιο του Τρισμέγιστο, ο οποίος παρουσιάζεται να λέει:

Το να μιλήσουμε για τον θεό είναι αδύνατον. Γιατί το σωματικό δεν μπορεί να εκφράσει το ασώματο... εκείνο που δεν έχει σώμα, ούτε όψη ούτε μορφή ούτε ύλη δεν μπορεί να συλληφθεί με την λογική. Καταλαβαίνω, ω Τάτιε, καταλαβαίνω πως εκείνο που είναι αδύνατο να ορισθεί, εκείνο είναι θεός. (Στοβαίος, *Ανθολόγιο*, 1-XXX (ι,XXνίΠ), 9.)

Η αντίφαση ανάμεσα στα δυο χωρία είναι προφανής κι αυτό δείχνει (α) ότι ο Ερμής ήταν ένα γενικό συγγραφικό ψευδώνυμο που χρησιμοποίησε μια σειρά γενεών μυστικιστών κάθε απόχρωσης και (β) ότι πρέπει να χρησιμοποιήσει κανείς την οξεία διάκρισή του πριν δεχτεί ένα Απόσπασμα σαν εσωτερικό, απλώς και μόνο επειδή είναι αναντίρρητα αρχαίο. Τώρα ας συγκρίνουμε τα παραπάνω με μια παρόμοια επίκληση στις ινδικές Γραφές, αναμφίβολα εξίσου

³⁰³ Μια συχνή έκφραση στα αναφερόμενα *Αποσπάσματα*, στην οποία αντιτιθέμεθα. Ο Παγκόσμιος Νους δεν είναι ένα Ον, ή "Θεός".

παλιά, αν όχι παλιότερη. Εδώ είναι ο Παρασαρά, ο Άριος "Ερμής", που διδάσκει τον Μαϊτρέγια, του Ινδό Ασκληπιό και επικαλείται τον Βίσνου με την τριπλή του υπόσταση.

Δόξα στον αμετάβλητο, άγιο, αιώνιο, Υπέρτατο Βίσνου με την συμπαντική φύση, τον ισχυρό πάνω σ' όλους - σ' αυτόν που είναι Χιραγιαγκάρμπα, Χάρι και Σανκαρά [Μπράχμα, Βίσνου και Σίβα], ο δημιουργός, ο συντηρητής και ο καταστροφέας του κόσμου. Στον Βασουντέβα, τον ελευθερωτή (των πιστών του). Σ' αυτόν που η ουσία του είναι απλή και πολλαπλή, που είναι λεπτοφυής και σωματικός, σκοτεινός και φανερός. Στον Βίσνου, την αιτία της τελικής απελευθέρωσης, την αιτία της δημιουργίας, της ύπαρξης και του τέλους του κόσμου, ο οποίος είναι η ρίζα του κόσμου και ο οποίος αποτελείται από τον κόσμο. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. ΙΙ, Ουίλσον, τόμ. 1, σελ. 13-15.)

Αυτή είναι μια μεγάλη επίκληση γεμάτη με υποκρυπτόμενο φιλοσοφικό νόημα, αλλά για τις αμήτητες μάζες υποδηλώνει, όπως και η πρώτη, ένα ανθρωπομορφικό Ον. Πρέπει να σεβαστούμε το πνεύμα που υπαγόρευσε και τα δυο αυτά, αλλά δεν μπορούμε παρά να δεχτούμε ότι βρίσκεται σε πλήρη δυσαρμονία με το εσωτερικό του νόημα και με κείνο που βρίσκεται στην ίδια Ερμητική Πραγματεία ("Αποσπάσματα του Βιβλίου του Ερμή" Μέρος VII, στο βιβλίο Η Παρθένας του Κόσμου, σελ. 135-138), όπου αναφέρεται:

Τρισμέγιστος: Η πραγματικότητα δεν είναι πάνω στην Γη, γιε μου, και δεν μπορεί να είναι εκεί... Τίποτε στην Γη δεν είναι πραγματικό, υπάρχουν μόνο φαινόμενα... Αυτός (ο άνθρωπος) δεν είναι πραγματικός, γιε μου, σαν άνθρωπος. Το πραγματικό συνίσταται αποκλειστικά στον εαυτό του και παραμένει αυτό που είναι... Ο άνθρωπος είναι παροδικός, γι' αυτό δεν είναι πραγματικός - δεν είναι παρά φαινόμενο και το φαινόμενο είναι η μεγαλύτερη πλάνη.

Τάτιος: Τότε τα ουράνια σώματα δεν είναι πραγματικά, πατέρα μου, αφού και αυτά αλλάζουν.

Τρισμέγιστος: Εκείνο που υπόκειται στην γέννηση και στην αλλαγή δεν είναι πραγματικό... υπάρχει σ' αυτά κάποια απατηλότητα, βλέποντας ότι κι αυτά είναι μεταβλητά...

Τάτιος: Και τι, λοιπόν, είναι η πρωταρχική Πραγματικότητα, ω πατέρα μου;

Τρισμέγιστος: Αυτός που είναι Ένας και μόνος, ω Τάτιε. Αυτός που δεν είναι από ύλη, ούτε σε κάποιο σώμα, που δεν έχει χρώμα ούτε μορφή, που δεν αλλάζει, ούτε μετατρέπεται, αλλά που πάντα υπάρχει.

Αυτό είναι απόλυτα σύμφωνο με την βενταντική διδασκαλία. Η κατευθυντήρια σκέψη είναι Απόκρυφη και πολλά είναι τα χωρία στα Ερμητικά Αποσπάσματα που ανήκουν ουσιαστικά στην Μυστική Δοξασία.

Αυτή η τελευταία, όπως αναφέρθηκε εξαρχής, διδάσκει ότι ολόκληρο το σύμπαν κυβερνιέται από νοήμονες και ημινοήμονες Ενέργειες και Δυνάμεις. Η χριστιανική θεολογία αποδέχεται και σχεδόν επιβάλλει την πίστη σ' αυτές, αλλά κάνει μια αυθαίρετη διαίρεση και αναφέρεται σ' αυτές σαν "Αγγέλους" και "Διαβόλους". Η επιστήμη αρνείται την ύπαρξή τους και περιγελά την ίδια την ιδέα. Οι πνευματιστές πιστεύουν στα πνεύματα των νεκρών και πέρα απ' αυτά αρνούνται εντελώς οποιοδήποτε άλλο είδος ή τάξη αοράτων όντων. Έτσι οι αποκρυφιστές και οι Καμπαλιστές είναι οι μόνιμοι λογικοί ερμηνευτές των αρχαίων παραδόσεων, που έχουν τώρα κορυφωθεί σε δογματική πίστη από την μια μεριά και σε δογματική άρνηση από την άλλη. Γιατί και τα δυο, πίστη και απιστία, δεν αγκαλιάζουν παρά μόνο μια μικρή γωνιά του απείρου ορίζοντα των πνευματικών και φυσικών εκδηλώσεων και έτσι έχουν και οι δυο από την σκοπιά τους δίκαιο, αλλά και οι δυο έχουν λάθος να πιστεύουν ότι περικλείουν τα πάντα μέσα στα δικά τους ειδικά και στενά σύνορα, γιατί αυτό ποτέ δεν μπορούν να το κάνουν. Από την άποψη αυτή η επιστήμη, η θεολογία ακόμα και ο πνευματισμός δεν δείχνουν μεγαλύτερη σοφία απ' ό,τι η στρουθοκάμηλος όταν κρύβει το κεφάλι της μέσα στην άμμο, νιώθοντας σίγουρη ότι έτσι δεν μπορεί να υπάρξει τίποτε πέρα από το δικό της σημείο παρατήρησης και από την περιορισμένη περιοχή που καταλαμβάνει το ανόητο κεφάλι της.

Αφού τα μόνα κάπως εκτεταμένα έργα πάνω στο εξεταζόμενο θέμα, προσιτά στους αμήτητους των Δυτικών "πολιτισμένων" φυλών, είναι τα προαναφερόμενα *Ερμητικά Βιβλία*, ή μάλλον *Ερμητικά Αποσπάσματα*, μπορούμε να τα αντιπαραβάλλουμε στην περίπτωση αυτή με τις διδασκαλίες της εσωτερικής φιλοσοφίας. Το να παραθέσουμε γι' αυτόν τον σκοπό αποσπάσματα

από άλλα έργα, δεν θα είχε καμιά χρησιμότητα, αφού το κοινό δεν γνωρίζει τίποτε για τα χαλδαϊκά έργα που είναι μεταφρασμένα στα Αραβικά και φυλάγονται από μερικούς Σούφι μνημένους. Επομένως οφείλουμε να προσφύγουμε για σύγκριση στο βιβλίο *Οι Ορισμοί του Ασκληπιού*, που παρουσιάστηκε και σχολιάστηκε πρόσφατα από την δρ. Άννα Κίνγκσφορντ, και που μερικά αποφθέγματά του εμφανίζουν αξιοσημείωτη συμφωνία με την εσωτερική δοξασία. Αν και δεν είναι λίγα τα χωρία που φέρουν έντονα τα αποτυπώματα μεταγενέστερων χριστιανικών χειριών, όμως στο σύνολό τους τα χαρακτηριστικά των πνευμάτων³⁰⁴ και των θεών είναι εκείνα των Ανατολικών διδασκαλιών, ενώ σχετικά με άλλα πράγματα υπάρχουν χωρία που διαφέρουν πολύ από τις δοξασίες μας. Τα ακόλουθα είναι λίγα:

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ,³⁰⁵ μέχρι τώρα μυστικό:

(XVII) "Η Αρχική Ύπαρξη στο πρώτο λυκόφως του Μαχά-Μανβαντάρα [μετά τον ΜΑΧΑ ΠΡΑΛΑΓΙΑ που ακολουθεί κάθε εποχή του Μπράχμα] είναι μια ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ. Στον εκδηλωμένο ΚΟΣΜΟ [ηλιακά συστήματα] μοιάζει - στην ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ της - σαν το νήμα από μια θεία Πνοή στα μάτια του εκστασιασμένου ενορατικού. Απλώνεται καθώς προβάλλει από τον ΛΑΓΙΑ³⁰⁶ μέσα στο άπειρο σαν ένα άχρωμο πνευματικό ρευστό. Στον δικό μας πλανητικό κόσμο βρίσκεται στο ΕΒΔΟΜΟ ΠΕΔΙΟ και στην ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ της.³⁰⁷

(XVIII) Για την πνευματική ΜΑΣ όραση είναι Ουσία. Δεν μπορεί να ονομαστεί έτσι από τους ανθρώπους στην ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗΣ, γι' αυτό στην άγνοιά τους την ονόμασαν 'θεό-πνεύμα'.

(XIX) Βρίσκεται παντού και αποτελεί τον πρώτο ΟΥΠΙΑΝΤΙ [θεμέλιο] πάνω στον οποίο είναι χτισμένος ο Κόσμος μας [ηλιακό σύστημα]. Έξω απ' αυτόν βρίσκεται στην αρχική της αγνότητα μόνο ανάμεσα στα [ηλιακά συστήματα ή τα] Άστρα του Σύμπαντος, τους ήδη σχηματισμένους κόσμους ή στην διαδικασία του σχηματισμού· ενώ εκείνοι που βρίσκονται στο ΛΑΓΙΑ αναπαύονται στο μεταξύ στο στήθος της. Επειδή η ύλη τους είναι διαφορετικού είδους από εκείνη που είναι γνωστή πάνω στην Γη, οι κάτοικοι της τελευταίας βλέποντας ΜΕΣΑ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ, πιστεύουν στην πλάνη και στην άγνοιά τους - ότι είναι άδειος χώρος. Δεν υπάρχει ούτε ένα δαχτυλάκι [ANGULA] άδειου Χώρου μέσα σ' όλο το Απεριόριστο [Σύμπαν]...

(XX) Η Ύλη ή Ουσία είναι επταπλή μέσα στον δικό μας Κόσμο, όπως είναι και πέρα απ' αυτόν. Ακόμα, καθένα από τα στάδια ή αρχές της χωρίζεται σε επτά βαθμούς πυκνότητας. Ο ΣΟΥΡΙΑ [Ήλιος] στην ορατή του αντανάκλαση, εκδηλώνει την πρώτη ή κατώτερη κατάσταση του εβδόμου, την ανώτερη κατάσταση της Παγκόσμιας ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ, την αγνότερη των αγνών, την πρώτη εκδηλωμένη Πνοή του πάντα Ανεκδήλωτου ΣΑΤ [Υπόστασης]. Όλοι οι Κεντρικοί φυσικοί ή αντικειμενικοί Ήλιοι είναι στην ουσία τους το κατώτερο στάδιο της πρώτης Αρχής της ΠΝΟΗΣ. Και όλοι αυτοί δεν είναι τίποτε περισσότερο από ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ των ΠΡΟΤΥΠΩΝ τους, που είναι κρυμμένα από τα βλέμματα όλων εκείνων - εκτός των Ντιάνι Τσόχαν - που η Σωματική τους ουσία ανήκει στην πέμπτη υποδιαίρεση της έβδομης Αρχής της Μητρικής ύλης και είναι επομένως τέσσερις βαθμούς ανώτερη

³⁰⁴ Οι Ερμητικοί φιλόσοφοι ονόμαζαν θεούς και Δαίμονες (στα αρχικά κείμενα) τις Οντότητες εκείνες που καλούμε Ντεβά (θεούς), Ντιάνι Τσόχαν, Τσιτκαλά (Γκουάν-γιν, όπως τους ονομάζουν οι Βουδιστές) και με άλλα ονόματα. Οι Δαίμονες είναι - με την Σωκρατική έννοια, αλλά και με την Ανατολική και λατινική θεολογική έννοια - τα προστατευτικά πνεύματα της ανθρωπίνης φυλής· "εκείνα που διαμένουν πλησίον των αθανάτων και από κει επιβλέπουν τις ανθρώπινες υποθέσεις", όπως το θέτει ο Ερμής. Στην εσωτερική ορολογία, ονομάζονται Τσιτκαλά και μερικοί απ' αυτούς είναι ακριβώς εκείνοι που από την ίδια τους την ουσία έχουν εφοδιάσει τον άνθρωπο με την τέταρτη και πέμπτη Αρχή του και άλλοι είναι οι αποκαλούμενοι Πιτρί. Αυτό θα εξηγηθεί όταν θα φτάσουμε στην δημιουργία του όλου ανθρώπου. Η ρίζα του ονόματος είναι *Τσίτι*, "εκείνο με το οποίο τα αποτελέσματα και οι συνέπειες των πράξεων και τα είδη γνώσης συλλέγονται προς χρήση της ψυχής", ή συνείδηση, η εσωτερική Φωνή στον άνθρωπο. Για τους γιόγκι η *Τσίτι* είναι συνώνυμο του Μαχάτ, του πρώτου και θείου νου. Αλλά στην εσωτερική φιλοσοφία ο Μαχάτ είναι η ρίζα της *Τσίτι*, ο σπόρος της και *Τσίτι* είναι μια ιδιότητα του Μάνας σε ένωση με την Μπούντι μια ιδιότητα που προσελκύει μέσω πνευματικής συγγένειας έναν Τσιτκαλά, όταν αναπτύσσεται επαρκώς στον άνθρωπο. Γι' αυτό λέγεται πως η *Τσίτι* είναι μια φωνή που αποκτά μυστική ζωή και γίνεται Γκουάν-γιν.

³⁰⁵ Αυτή (η διδασκαλία) δεν αναφέρεται στους Πρακρίτι-Πούρουσα πέρα από τα όρια του δικού μας μικρού σύμπαντος.

³⁰⁶ Η έσχατη κατάσταση ηρεμίας: η κατάσταση Νιρβάνα της έβδομης Αρχής.

³⁰⁷ Όλη η διδασκαλία δίνεται από το δικό μας πεδίο συνείδησης.

από την ηλιακή αντανάκλαστική ύλη. Όπως υπάρχουν επτά Ντάτου [κύρια συστατικά στο ανθρώπινο σώμα], έτσι υπάρχουν επτά Δυνάμεις στον Άνθρωπο και σε όλη την φύση.

(XXI) Η πραγματική ύλη του κρυμμένου [Ήλιου] είναι ένας πυρήνας Μητρικής ύλης.³⁰⁸ Είναι η καρδιά και η μήτρα όλων των ζώντων και υπαρχουσών Δυνάμεων στο Ηλίακο μας σύμπαν. Είναι ο Πυρήνας απ' όπου προβάλλουν για να απλωθούν στα κυκλικά ταξίδια τους, όλες οι Δυνάμεις που βάζουν σε δράση τα άτομα στα λειτουργικά τους καθήκοντα και η εστία μέσα στην οποία αυτές συναντιώνται ξανά με την ΕΒΔΟΜΗ ΟΥΣΙΑ τους κάθε ενδέκατο χρόνο. Εκείνον που σου λέει ότι έχει δει τον Ήλιο να τον περιγελάς,³⁰⁹ σαν να σου είχε πει ότι ο Ήλιος πράγματι κινείται πάνω στο καθημερινό μονοπάτι του...

(XXIII) Εξαιτίας της επταπλής φύσης του ο Ήλιος αναφέρεται από τους αρχαίους σαν ένας που σύρεται από επτά άλογα, όσα και τα μέτρα των Βέντα ή πάλι ότι αν και ταυτίζεται με τους ΕΠΤΑ 'Γκανά' [τάξεις όντων] στην τροχιά του, είναι ξεχωριστός απ' αυτούς,³¹⁰ όπως και πράγματι είναι· ή επίσης ότι έχει ΕΠΤΑ ΑΚΗΝΕΣ, όπως πράγματι έχει...

(XXV) Τα Επτά Όντα στον Ήλιο είναι τα Επτά Άγια Όντα, τα Αυτογεννημένα από την έμφυτη δύναμη στην μήτρα της Μητρικής-ύλης. Αυτά στέλνουν τις Επτά Αρχικές Δυνάμεις, που ονομάζονται ακτίνες και οι οποίες στην αρχή του Πραλάγια θα συγκεντρωθούν σε επτά καινούργιους Ήλιους για το επόμενο Μανβαντάρα. Η ενέργεια από την οποία αυτές ξεπηδούν σε συνειδητή ύπαρξη σε κάθε Ήλιο, ονομάζεται από μερικούς, Βίσνου [βλέπε υποσημείωση], που είναι η Πνοή της ΑΠΟΛ ΥΤΟΤΗΤΑΣ.

Εμείς την αποκαλούμε η Μια εκδηλωμένη ζωή, όντας η ίδια μια αντανάκλαση του Απόλυτου...

(XXVI) Το τελευταίο δεν πρέπει ποτέ να αναφέρεται με λόγια ή ομιλία ΑΠΟ ΦΟΒΟ ΜΗΠΩΣ ΑΠΟΣΠΑΣΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΒΛΕΠΟΥΝ προς την κατάστασή ΤΟΥ συνεχώς ελκνόμενες πνευματικά προς ΑΥΤΟ, όπως ολόκληρο το φυσικό σύμπαν έλκεται προς το εκδηλωμένο κέντρο του κοσμικά.

(XXVII) Το προηγούμενο - η Αρχική ύπαρξη - που μπορεί, ενώ βρίσκεται σ' αυτήν την κατάσταση ύπαρξης, να ονομαστεί ΜΙΑ ΖΩΗ είναι, όπως εξηγήθηκε, ένα ΝΗΜΑ για δημιουργικούς ή μορφοποιητικούς σκοπούς. Εκδηλώνεται με επτά καταστάσεις οι οποίες με τις επταπλές υποδιαίρεσεις τους είναι τα ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΝΙΑ πυρά που αναφέρονται στα ιερά βιβλία... (στο Βίσνου Πουρανά και άλλα Πουρανά).

(XXIX) Το πρώτο είναι η... 'Μητέρα' [πρώτη ΥΛΗ]. Χωριζόμενο στις πρωταρχικές επτά καταστάσεις του, προχωρεί προς τα κάτω κυκλικά. Όταν σταθεροποιηθεί στην ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ του αρχή σαν ΧΟΝΔΡΟΕΙΔΗΣ ΥΛΗ περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του και εμμηχώνει μαζί με την έβδομη εκπόρευση της τελευταίας, το πρώτο και κατώτερο στοιχείο [τον Όφι που δαγκώνει την ουρά του]. Σε μια ιεραρχία, ή τάξη όντων, η έβδομη εκπόρευση της τελευταίας αρχής της είναι:

(α) Στο ορυκτό, ο σπινθήρας που βρίσκεται κρυμμένος μέσα του και που προβάλλει στην εφήμερη ύπαρξη του από την ΘΕΤΙΚΗ αφύπνιση του ΑΡΝΗΤΙΚΟΥ [και ούτω καθεξής]...

(β) Στο φυτό, είναι εκείνη η ζωτική και νοήμων Δύναμη που ζωογονεί τον σπόρο και τον αναπτύσσει σε ένα φύλλο χλόης, ή σε ρίζα και δέντρο. Είναι το σπέρμα που γίνεται ο ΟΥΠΙΑΝΤΙ των επτά αρχών του πράγματος στο οποίο διαμένει, προβάλλοντας τες καθώς το τελευταίο μεγαλώνει και αναπτύσσεται.

(γ) Σε κάθε ζώο κάνει το ίδιο. Είναι το στοιχείο της ζωής και η ζωτική του δύναμη· τα ένστικτα και οι ιδιότητες του, τα χαρακτηριστικά και οι ειδικές ιδιοσυγκρασίες του...

(δ) Στον άνθρωπο, δίνει όλα όσα χαρίζει σε όλες τις υπόλοιπες εκδηλωμένες μονάδες στη φύση· αλλά αναπτύσσει, ακόμα, μέσα του την αντανάκλαση όλων των ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΝΝΙΑ ΠΥΡΩΝ του. Καθεμιά από τις επτά αρχές του είναι ένας πλήρης κληρονόμος και συμμετοχος των επτά αρχών της 'μεγάλης Μητέρας'. Η πνοή της πρώτης αρχής της είναι το πνεύμα του 'Ατμάν'.³¹¹ [Λαθεμένα την

³⁰⁸ Ή το "όνειρο της Επιστήμης", η πρωταρχική πράγματι ομοιογενής ύλη την οποία κανένας θνητός δεν μπορεί να αντικειμενοποιήσει σ' αυτήν την Φυλή ή σ' αυτόν τον Γύρο.

³⁰⁹ "Ο Βίσνου με την μορφή της δραστηκής ενέργειάς του, ούτε ανατέλλει ούτε δύει και είναι ταυτόχρονα και ο επταπλός Ήλιος και ξέχωρος απ' αυτόν", λέει το Βίσνου Πουρανά (Βιβ. ΙΙ, κεφ. ΧΙ, Ουίλσον, τόμ. ΙΙ, σ. 296).

³¹⁰ "Ακριβώς όπως ένας άνθρωπος που πλησιάζει έναν καθρέφτη τοποθετημένο σε μια βάση, κοιτάζει μέσα την εικόνα του, έτσι και η ενέργεια (ή αντανάκλαση) του Βίσνου [του Ήλιου] είναι πάντα χωρισμένη... αλλά παραμένει, μήνα με μήνα, στον ήλιο (όπως σε καθρέφτη), ο οποίος είναι ακίνητος". (Βίσνου Πουρανά, σελ. 297).

³¹¹ Βλέπε την Ερμητική "Φύση" που "κατέρχεται κυκλικά μέσα στην ύλη όταν συναντάει τον "ουράνιο άνθρωπο".

αποκαλούμε έβδομη. Ε.Π.Μπ.]. Η δεύτερη αρχή της είναι ΜΠΟΥΝΤΙ [ψυχή]. Η τρίτη τον εξοπλίζει με (α) το εγκεφαλικό υλικό στο φυσικό πεδίο και (β) με τον ΝΟΥ που το κινεί [που είναι η ανθρώπινη ψυχή. Ε.Π.Μπ.]· σύμφωνα με τις οργανικές του ικανότητες.

(ε) Είναι η Καθοδηγητική Δύναμη μέσα στα Κοσμικά και γήινα στοιχεία. Διαμένει στο Πυρ που πρόβαλε από την λανθάνουσα στην ενεργό ύπαρξη, γιατί το σύνολο των εφτά υποδιαίρεσεων της*** αρχής διαμένει στο γήινο Πυρ. Στριφογυρίζει με την αύρα, λυγίζει με τον τυφώνα και βάζει τον αέρα σε κίνηση, στοιχείο που μετέχει επίσης σε μια από τις αρχές της. Προχωρώντας κυκλικά, ρυθμίζει την κίνηση του νερού, έλκει και απωθεί τα κύματα³¹² σύμφωνα με τους σταθερούς νόμους των οποίων η έβδομη αρχή είναι η ζωογονούσα ψυχή.

(στ) Οι τέσσερις ανώτερες αρχές της περιέχουν το σπέρμα που αναπτύσσεται σε Κοσμικούς θεούς· οι τρεις κατώτερες γεννούν τις ζωές των Στοιχείων [Στοιχειακών].

(ζ) Στον Ηλιακό μας κόσμο, η Μια Ύπαρξη είναι ο Ουρανός και η Γη, η Ρίζα και το άνθος, η Δράση και η Σκέψη. Υπάρχει στον Ήλιο και βρίσκεται επίσης και στην πυγολαμπίδα. Ούτε ένα άτομο δεν μπορεί να του ξεφύγει. Γι' αυτό σωστά οι αρχαίοι Σοφοί το ονόμαζαν ο εκδηλωμένος θεός στην Φύση..."

Ίσως είναι ενδιαφέρον στο σημείο αυτό να θυμίσουμε στον αναγνώστη τι λέει ο Τ. Σούμπα Ρόου για τις Δυνάμεις - μυστικιστικά οριζόμενες. Λέει:

Κανγιά (το έκτο Σημείο του Ζωδιακού, ή Παρθένος). Σημαίνει μια παρθένο και παριστάνει την Σάκτι ή Μαχαμαγιά. Το ζώδιο... είναι ο 6ος Ρασί ή διαίρεση που υποδηλώνει ότι υπάρχουν έξι πρωταρχικές δυνάμεις στην Φύση (που συντίθενται από την Έβδομη)...

Αυτές οι Σάκτι είναι οι ακόλουθες:

(1) Παρασάκτι: Στην κυριολεξία, η μεγάλη ή υπέρτατη ισχύς ή δύναμη. Σημαίνει και περιλαμβάνει τις δυνάμεις του φωτός και της θερμότητας.

(2) Γκνιαναςάκτι: Στην κυριολεξία, η δύναμη της διάνοιας ή αληθινή σοφία ή γνώση. Έχει δυο όψεις:

Οι ακόλουθες είναι μερικές από τις εκδηλώσεις της όταν τοποθετηθεί κάτω από την επίδραση ή τον έλεγχο των υλικών συνθηκών: (α) Η δύναμη του νου στην ερμηνεία των εντυπώσεων μας. (β) Η δύναμη του να επαναφέρει (στην μνήμη) περασμένες ιδέες και να δημιουργεί μελλοντικές προσδοκίες. (γ) Η δύναμή του όπως εκδηλώνεται σ' αυτό που οι σύγχρονοι ψυχολόγοι ονομάζουν "οι νόμοι του συνειρμού", που του επιτρέπει να σχηματίζει μόνιμες συνδέσεις ανάμεσα σε διάφορες ομάδες αισθημάτων και πιθανότητες αισθημάτων και έτσι να δημιουργεί την αντίληψη ή ιδέα ενός εξωτερικού αντικειμένου. (δ) Η δύναμη του να συνδέει τις ιδέες μας με τον μυστηριώδη δεσμό της μνήμης και να δημιουργεί μ' αυτόν τον τρόπο την αντίληψη του εαυτού ή της ατομικότητας. [Μερικές] από τις εκδηλώσεις της όταν ελευθερώνεται από τα δεσμά της ύλης (είναι) - (α) Διόραση, (β) Ψυχομετρία.

(3) Ιτσασάκτι: Στην κυριολεξία, η δύναμη της θέλησης. Η πιο συνηθισμένη της εκδήλωση είναι η δημιουργία ορισμένων νευρικών ρευμάτων που θέτουν σε κίνηση τους μυς εκείνους που χρειάζονται για την επίτευξη του επιθυμητού σκοπού.

(4) ΚΡΙΓΙΑΣΑΚΤΙ: Η μυστηριώδης δύναμη της σκέψης που την κάνει ικανή να παράγει εξωτερικά, αντιληπτά, φαινομενικά αποτελέσματα μέσω της δικής της έμφυτης ενέργειας. Οι αρχαίοι υποστήριζαν ότι οποιαδήποτε ιδέα μπορεί να εκδηλωθεί εξωτερικά, αν η προσοχή του ατόμου είναι έντονα συγκεντρωμένη πάνω της. Παρόμοια, μια έντονη βούληση θα ακολουθηθεί από το ποθούμενο αποτέλεσμα. Ένας Γιόγκι εκτελεί συνήθως τα θαύματά του με την βοήθεια της Ιτσασάκτι και της Κριγιασάκτι.

(5) ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ-ΣΑΚΤΙ: Στην κυριολεξία, η δύναμη ή ισχύς που κινείται σε οφιοειδές ή στριφογυριστό μονοπάτι. Είναι η συμπαντική ζωτική αρχή (που εκδηλώνεται παντού) στην φύση. Η δύναμη αυτή περιλαμβάνει... τις δυο μεγάλες δυνάμεις της έλξης και της άπωσης. Ο ηλεκτρισμός και ο μαγνητισμός δεν είναι παρά εκδηλώσεις της. Αυτή είναι η δύναμη... η οποία επιφέρει εκείνη "την συνεχή διευθέτηση των εσωτερικών σχέσεων προς τις εξωτερικές σχέσεις", που είναι η ουσία της ζωής, σύμφωνα με τον Χέρμπερτ Σπένσερ και εκείνη "την συνεχή διευθέτηση των εξωτερικών σχέσεων προς τις εσωτερικές σχέσεις", που είναι η βάση της μετενσάρκωσης των ψυχών ή *πουναρτζάνμαν* (επαναγέννηση), σύμφωνα με τις δοξασίες των αρχαίων Ινδών φιλοσόφων. Ένας γιόγκι πρέπει να καθυποτάξει πλήρως αυτή την δύναμη... πριν μπορέσει να πετύχει την Μόκσα...

³¹² Οι συγγραφείς του παραπάνω κειμένου γνώριζαν πολύ καλά την φυσική αιτία των πλημμυρίδων, των κυμάτων κ.τ.λ. Εδώ εννοείται το εμπύχωναν Πνεύμα ολόκληρου του Κοσμικού ηλιακού σώματος και σ' αυτό αναφέρονται όλες οι παρόμοιες εκφράσεις όταν χρησιμοποιούνται από μυστικιστική άποψη.

(6) ΜΑΝΤΡΙΚΑ-ΣΑΚΤΙ: Στην κυριολεξία, η ισχύς ή δύναμη των γραμμάτων ή της ομιλίας ή της μουσικής... Το *Μάντρα Σαστρά* έχει σαν θέμα του αυτήν την δύναμη και όλες τις εκδηλώσεις της... Η επίδραση της [μελωδίας] είναι μια από τις συνηθισμένες εκδηλώσεις της. Η δύναμη του θαυμαστού άρρητου ονόματος είναι το αποκορύφωμα αυτής της Σάκτι.

Η σύγχρονη επιστήμη έχει διερευνήσει ως έναν βαθμό την πρώτη, δεύτερη και πέμπτη από τις παραπάνω δυνάμεις, αλλά βρίσκεται σε απόλυτο σκοτάδι όσον αφορά τις υπόλοιπες δυνάμεις... Οι έξι δυνάμεις στην ενότητά τους παριστάνονται από το Αστρικό Φως [*Νταϊβπρακρίτι*, η Έβδομη, το φως του Λόγου].³¹³

Τα παραπάνω αναφέρθηκαν για να δείξουν τις πραγματικές ινδουιστικές ιδέες πάνω στο θέμα. Είναι απόλυτα εσωτερικές αν και δεν καλύπτουν ούτε το ένα δέκατο εκείνου που μπορεί να ειπωθεί. Κατ' αρχήν, τα έξι ονόματα των Έξι Δυνάμεων που αναφέρθηκαν είναι τα ονόματα των έξι Ιεραρχιών των Ντιάνι Τσόχαν, ενοποιημένων από την Πρωταρχική τους, την έβδομη, που προσωποποιεί την Πέμπτη Αρχή της Κοσμικής Φύσης, ή της "Μητέρας", με το Μυστικό Νόημά της. Και μόνο η απαρίθμηση των γιογκικών Δυνάμεων θα απαιτούσε δέκα τόμους. Καθεμιά απ' αυτές τις Δυνάμεις έχει επικεφαλής μια ζώσα Συνειδητή Οντότητα, της οποίας αποτελεί εκπόρευση.

Αλλά ας συγκρίνουμε τα λόγια του Ερμή, του "τρισεγγίστου", με το σχόλιο που μόλις αναφέρθηκε:

Αυτή η δημιουργία της Ζωής από τον Ήλιο είναι τόσο συνεχής όσο και το φως του: τίποτε δεν το εμποδίζει ούτε το περιορίζει. Γύρω του, σαν μια στρατιά δορυφόρων, βρίσκονται αναρίθμητοι χοροί Πνευμάτων. Αυτά διαμένουν πλησίον των Αθανάτων και από κει επιβλέπουν τις ανθρώπινες υποθέσεις. Εκτελούν την θέληση των θεών [Κάρμα] μέσω θυελλών, καταιγίδων, διελεύσεων πυρός και σεισμών επίσης μέσω λιμών και πολέμων, για την τιμωρία της ασέβειας...³¹⁴ Ο ήλιος είναι εκείνος που συντηρεί και τρέφει όλα τα πλάσματα και όπως ο Ιδεατός Κόσμος που περιβάλλει τον αισθητό κόσμο, γεμίζει τον τελευταίο με την αφθονία και την σημαντική ποικιλία των μορφών, έτσι και ο ήλιος τυλίγοντας τα πάντα μέσα στο φως του, πραγματώνει παντού την γέννηση και την ανάπτυξη των πλασμάτων... Κάτω από τις διαταγές του βρίσκεται ο χορός των Πνευμάτων, ή μάλλον οι χοροί, γιατί υπάρχουν πολλοί και διάφοροι και ο αριθμός τους ισούται με κείνον των άστρων. Κάθε άστρο έχει τα δικά του πνεύματα, καλά και κακά από φύση, ή μάλλον από την λειτουργία τους, γιατί η λειτουργία είναι η ουσία των πνευμάτων... Όλα αυτά τα Πνεύματα προΐστανται των κοσμικών υποθέσεων,³¹⁵ διαταράσσουν και ανατρέπουν την κατάσταση Κρατών και ατόμων εντυπώνουν την εικόνα τους στις ψυχές μας· είναι παρόντα μέσα στα νεύρα μας, στο μεδούλι μας, στις φλέβες μας, στις αρτηρίες μας και στην ίδια την εγκεφαλική ουσία μας... Την στιγμή που ο καθένας μας δέχεται ζωή και ύπαρξη, παραδίνεται στην φροντίδα των πνευμάτων [Στοιχειακών] που προΐστανται των γεννήσεων³¹⁶ και που ταξινομούνται κάτω από τις αστρικές δυνάμεις [Υπερανθρώπινα αστρικά Πνεύματα]. Αυτά μεταβάλλονται αιώνια, δεν είναι πάντα ίδια, αλλά εξελίσσονται σε κύκλους.³¹⁷ Εμποτίζουν μέσω του σώματος δυο μέρη της ψυχής, ώστε να μπορεί να δέχεται από το καθένα την εντύπωση της δικής του ενέργειας. Αλλά το λογικό μέρος της ψυχής δεν υπόκειται στα πνεύματα· προορίζεται για την υποδοχή [του] θεού,³¹⁸ που το φωτίζει με μια φωτεινή ακτίνα. Αυτοί οι φωτισμένοι είναι λίγοι σε αριθμό και τα πνεύματα

³¹³ Ο *Θεοσοφιστής*, τόμ. III, Νοέμβριος, 1881, σελ. 41-44· επίσης *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας* (1885), σελ. 110-111. [Οι λέξεις που είναι μέσα σε αγκύλες έχουν προστεθεί από την Ε.Π.Μπ.].

³¹⁴ Βλέπε Στάντζα III και IV και τα Σχόλια τους, ειδικά τα Σχόλια στην Στάντζα IV, για τους "Λίπικα και τους τέσσερις Μαχαράτζα", τους πράκτορες του Κάρμα. [Ε.Π.Μπ.].

³¹⁵ Και οι "θεοί" ή Ντιάνι επίσης και όχι μόνο τα πνεύματα ή "καθοδηγούμενες Δυνάμεις" [Ε.Π.Μπ.].

³¹⁶ Αυτό σημαίνει ότι επειδή ο άνθρωπος αποτελείται από όλα τα Μεγάλα Στοιχεία: Πυρ, Αέρα, Νερό, Γη και Αιθέρα - τα ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ που ανήκουν αντίστοιχα σ' αυτά τα Στοιχεία νιώθουν έλξη προς τον άνθρωπο εξαιτίας της ομοουσίας τους. Το στοιχείο που υπερέχει σε μια ορισμένη σύσταση θα είναι το κυριαρχούν στοιχείο σε όλη την ζωή. Για παράδειγμα, αν ένας άνθρωπος έχει μια υπεροχή του Γήινου, του στοιχείου των γνώμων, τότε οι γνώμες θα τον οδηγήσουν προς την απόκτηση μετάλλων - χρήματα και πλούτο κ.τ.λ. Ο Παράκελσος λέει: "Ο ζωώδης άνθρωπος είναι ο γιος των ζωώδων στοιχείων από τα οποία έχει γεννηθεί η Ψυχή (Ζωή) του και τα ζώα είναι ο καθρέφτης του ανθρώπου", (*Θεμέλιο Σοφίας*). Ο Παράκελσος ήταν προσεχτικός και ήθελε η Βίβλος να συμφωνεί μ' αυτά που έλεγε και γι' αυτό δεν τα είπε όλα. [Ε.Π.Μπ.].

³¹⁷ Κυκλική πορεία στην ανάπτυξη. [Ε.Π.Μπ.].

³¹⁸ Ο θεός στον άνθρωπο και συχνά η ενσάρκωση του θεού, είναι ένας ανώτερος Πνευματικός Ντιάνι Τσόχαν μέσα του, εκτός από την παρουσία της έβδομης Αρχής του [Ε.Μ.Μπ.].

απέχουν απ' αυτούς, γιατί ούτε τα πνεύματα ούτε οι θεοί έχουν καμιά ισχύ μπροστά σε μια και μόνο ακτίνα του θεού.³¹⁹ Αλλά όλοι οι άλλοι άνθρωποι, στο σώμα και στην ψυχή, κατευθύνονται από τα πνεύματα, στα οποία προσκολλώνται και επηρεάζουν τις λειτουργίες τους... Τα πνεύματα, λοιπόν, έχουν τον έλεγχο των κοσμικών υποθέσεων και τα σώματά μας τους χρησιμεύουν σαν εργαλεία...(Δρ. Άννα Κίνγκσφορντ, *Η Παρθένος του Κόσμου*, "Οι Ορισμοί του Ασκληπιού", σελ. 104-106.)

Το παραπάνω, εκτός από μερικά αιρετικά σημεία, αντιπροσωπεύει την παγκόσμια πίστη που ήταν κοινή σε όλα τα έθνη, μέχρι πριν από έναν αιώνα περίπου. Εξακολουθεί να αποτελεί ορθόδοξο δόγμα στο γενικό του περίγραμμα και τα χαρακτηριστικά τόσο για τους παγανιστές όσο και για τους χριστιανούς, αν εξαιρέσει κανείς μια μικρή ομάδα υλιστών και ανθρώπων της Επιστήμης.

Γιατί ακόμα και αν ονομάζει κανείς τα πνεύματα και τους "θεούς" του Ερμή, "Δυνάμεις του Σκότους" και "Αγγέλους", όπως συμβαίνει στην ελληνική και λατινική Εκκλησία - ή τα ονομάζει "Πνεύματα των Νεκρών", όπως στον Πνευματισμό, ή ακόμα Μπουτά και Ντεβά, Σαϊτάν ή Τζιν, όπως εξακολουθούν να ονομάζονται στην Ινδία και στις Μουσουλμανικές χώρες - ωστόσο όλα είναι ένα και το αυτό πράγμα, δηλαδή, ΠΛΑΝΗ. Ας μην παρανοηθεί και αυτό, όμως, με την έννοια που το μεγάλο φιλοσοφικό δόγμα των βενταντιστών διαστρεβλώθηκε πρόσφατα από Δυτικούς σχολιαστές.

Καθετί που υπάρχει, εκπορεύεται από το ΑΠΟΛΥΤΟ το οποίο, και μόνο απ' αυτό το χαρακτηριστικό, στέκει σαν η μια και μοναδική πραγματικότητα - επομένως καθετί ξένο προς το Απόλυτο, το γενεσιουργό και αιτιατό Στοιχείο, πρέπει αναντίρρητα να είναι μια πλάνη. Αλλά αυτό ισχύει μόνο από καθαρά μεταφυσική άποψη. Ένας άνθρωπος που θεωρεί τον εαυτό του νοητικά υγιή και θεωρείται σαν τέτοιος και από τους πλησίον του, ονομάζει τα οράματα ενός τρελού αδελφού - που οι παραισθήσεις του τον κάνουν θύμα είτε ευτυχισμένο είτε υπερβολικά δυστυχισμένο, ανάλογα με την περίπτωση - πλάνες και φαντασιώσεις. Αλλά υπάρχει κανένας τρελός για τον οποίο οι αποτρόπαιες σκιές του ταραγμένου νου του, οι πλάνες του, δεν είναι - για την ώρα - τόσο ενεργές και αληθινές όσο τα πράγματα τα οποία μπορεί να δει ο γιατρός ή ο φύλακας του; Σ' αυτό το Σύμπαν το καθετί είναι σχετικό, το καθετί είναι μια πλάνη. Αλλά η εμπειρία οποιουδήποτε πεδίου είναι μια πραγματικότητα για το ον που μετέχει και του οποίου η συνείδηση βρίσκεται σε εκείνο το πεδίο - αν και η συγκεκριμένη εμπειρία, παρατηρούμενη από μια καθαρά μεταφυσική άποψη, μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν έχει αντικειμενική πραγματικότητα. Όμως οι εσωτερικές διδασκαλίες δεν έχουν να παλέψουν ενάντια στους μεταφυσικούς, αλλά ενάντια στους φυσικούς και στους υλιστές και γι' αυτούς η Ζωτική Δύναμη, το Φως, ο Ήχος, ο Ηλεκτρισμός, ακόμα και η αντικειμενικά έλκουσα δύναμη του Μαγνητισμού, δεν έχουν αντικειμενική ύπαρξη και λέγεται ότι υπάρχουν απλώς σαν "τρόποι κίνησης", "αισθήματα και καταστάσεις της ύλης".

Αντίθετα απ' ό,τι πιστεύουν μερικοί, ούτε οι αποκρυφιστές γενικά, ούτε οι θεοσοφιστές απορρίπτουν τις απόψεις και τις θεωρίες των σύγχρονων επιστημόνων, μόνο και μόνο επειδή οι απόψεις αυτές είναι αντίθετες προς την Θεοσοφία. Ο πρώτος νόμος της Εταιρίας μας είναι να αποδίδουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι. Επομένως οι θεοσοφιστές είναι οι πρώτοι που αναγνωρίζουν την ουσιαστική αξία της επιστήμης. Αλλά όταν οι αρχιερείς της ανάγουν την συνείδηση σε μια έκκριση της φαιάς ουσίας του εγκεφάλου και καθετί άλλο στην φύση σε έναν τρόπο κίνησης, τότε διαμαρτυρόμαστε ενάντια στην δοξασία αυτή που είναι αφιλοσόφητη, αντιφατική και σχεδόν παράλογη από επιστημονική σκοπιά όπως - και πολύ περισσότερο - από την αποκρυφιστική σκοπιά της εσωτερικής γνώσης.

Γιατί πράγματι το αστρικό φως των παρεξηγημένων Καμπαλιστών, κρύβει παράξενα και αλλόκοτα μυστικά για εκείνον που μπορεί να δει σ' αυτό - και τα μυστήρια που είναι κρυμμένα μέσα στα ακαταπαύστως διαταρασόμενα κύματά του υπάρχουν, παρ' όλο το πλήθος των

³¹⁹ Τώρα, τι είδους "θεός" εννοείται εδώ; Όχι ο θεός "ο Πατέρας", το ανθρωμορφικό δημιούργημα, γιατί αυτός ο θεός είναι συλλογικά ο Ελοΐμ και δεν έχει ύπαρξη ξεχωρη από το Πλήθος. Άλλωστε ένας τέτοιος θεός είναι πεπερασμένος και ατελής. Εδώ, με την έκφραση, άνθρωποι "λίγοι σε αριθμό", εννοούνται οι ανώτεροι Μνημένοι και Σοφοί. Και ακριβώς αυτοί οι άνθρωποι είναι που πιστεύουν σε "θεούς" και δεν γνωρίζουν κανένα "θεό" εκτός από την μια Συμπαντική μόνη και ανεξάρτητη θεότητα [Ε.Π.Μπ.].

υλιστών³²⁰ και των γλευαστών. Αυτά τα μυστικά μαζί με πολλά άλλα μυστήρια θα παραμείνουν ανύπαρκτα για τους υλιστές της εποχής μας, με τον ίδιο τρόπο που η Αμερική ήταν ένας ανύπαρκτος μύθος για τους Ευρωπαίους κατά την διάρκεια της αρχής της μεσαιωνικής εποχής, ενώ οι Σκανδιναβοί και οι Νορβηγοί είχαν πράγματι φτάσει και εγκατασταθεί σε κείνον τον πολύ παλιό "Νέο Κόσμο" αρκετούς αιώνες πριν. Αλλά όπως γεννήθηκε ένας Κολόμβος για να ανακαλύψει ξανά και να αναγκάσει τον Παλιό Κόσμο να πιστέψει σε Αντίποδες χώρες, έτσι θα γεννηθούν και επιστήμονες που θα ανακαλύψουν τα θαύματα τα οποία, τώρα οι αποκρυφιστές ισχυρίζονται ότι υπάρχουν στις περιοχές του Αιθέρα, με τους διάφορους και πολύμορφους κατοίκους και τις ενσυνείδητες Οντότητες τους. Τότε, *nolens-volens*[*εκών-άκων*], η επιστήμη θα αναγκαστεί να αποδεχτεί την παλιά "δαισιδαιμονία", όπως έχει κάνει ήδη με αρκετές άλλες. Και όταν αναγκαστεί να την αποδεχτεί - κρίνοντας από τις παρελθοντικές εμπειρίες - τότε οι πολυμαθείς καθηγητές της, πιθανόν θα διευρύνουν το πράγμα και θα απορρίψουν το (παλιό) του όνομα, όπως έγινε στην περίπτωση του ΜΕΣΜΕΡΙΣΜΟΥ και του Μαγνητισμού που τώρα έχει μετονομαστεί σε Υπνωτισμό. Η εκλογή της νέας ονομασίας θα εξαρτηθεί, με την σειρά της, από τους "τρόπους κίνησης" - το νέο όνομα για την παλιότερη "αυτόματη φυσική διαδικασία μεταξύ των νευρικών ινών του (επιστημονικού) εγκεφάλου", του Μόλεσοτ - καθώς επίσης, πολύ πιθανόν, και από το τελευταίο γέυμα εκείνου που θα δώσει το όνομα. Μιας και σύμφωνα με τον ιδρυτή του νέου υλο-ιδεαλιστικού σχεδίου, "η φυσιολογική δραστηριότητα του εγκεφάλου είναι γενικά ίδια με τον σχηματισμό του χυλού".³²¹ Έτσι, αν πιστεύει κανείς αυτήν την ανόητη πρόταση, το νέο όνομα του αρχαϊκού πράγματος θα κριθεί από την έμπνευση του συκωτιού εκείνου που θα δώσει το όνομα" και μόνο τότε αυτές οι αλήθειες θα έχουν την τύχη να γίνουν επιστημονικές!

Αλλά η ΑΛΗΘΕΙΑ, οσοδήποτε δυσάρεστη στην γενικά τυφλή πλειοψηφία, είχε πάντα τους υπερμάχους της, έτοιμους να πεθάνουν γι' αυτήν και δεν είναι οι αποκρυφιστές εκείνοι που θα διαμαρτυρηθούν ενάντια στην αποδοχή της από την επιστήμη, έστω και κάτω από οποιοδήποτε καινούργιο όνομα. Αλλά μέχρι να φτάσουν στο σημείο να γίνουν αναγκαστικά απόλυτα αντιληπτές και αποδεκτές από τους επιστήμονες, πολλές αποκρυφιστικές αλήθειες θα είναι απαγορευμένες, όπως ήταν τα φαινόμενα των Πνευματιστών και άλλες ψυχικές εκδηλώσεις, μέχρι να υιοθετηθούν τελικά από τους πρώην συκοφάντες τους, χωρίς την παραμικρή αναγνώριση ή συγγνώμη. Το άζωτο πρόσφερε σημαντικά στην χημική γνώση, αλλά εκείνος που το ανακάλυψε, ο Παράκελσος, αποκαλείται μέχρι και σήμερα "απατεώνας".

Πόσο βαθιά αληθινά είναι τα λόγια του Τ. Μπάκλι στην θαυμαστή *Ιστορία του Πολιτισμού στην Αγγλία* (τομ. Ι, σελ. 256), όταν λέει:

Εξαιτίας συνθηκών ακόμα αγνώστων [Καρμική πρόβλεψη - Ε.Π.Μπ.], εμφανίζονται από καιρό σε καιρό μεγάλοι στοχαστές οι οποίοι αφιερώνοντας την ζωή τους σε έναν μοναδικό σκοπό, είναι ικανοί να ξεπεράσουν την πρόοδο της ανθρωπότητας και να δημιουργήσουν μια θρησκεία ή μια φιλοσοφία, μέσω της

320 Το αστρικό φως των Καμπαλιστών μεταφράστηκε από μερικούς, εντελώς λαθεμένα "Αιθέρας", αυτός ο τελευταίος συγγέεται με τον υποθετικό Αιθέρα της επιστήμης και από μερικούς θεοσοφιστές αναφέρονται και τα δυο σαν συνώνυμα του Ακασά. Αυτό είναι μεγάλο λάθος.

"Ένας χαρακτηρισμός του Ακασά θα βοηθήσει να φανεί πόσο ακατάλληλα αντιπροσωπεύεται από τον 'Αιθέρα', γράφει ο συγγραφέας του έργου *Λογική Ανασκευή των Ινδουιστικών Φιλοσοφικών Συστημάτων* (Νιλακάντα Γκόρε), βοηθώντας έτσι ασυνείδητα τον αποκρυφισμό. "Σε διάσταση, είναι... άπειρο, δεν αποτελείται από μέρη και δεν διαθέτει χρώμα, γεύση, οσμή και αφή. Μέχρι εδώ αντιστοιχεί επακριβώς με τον χρόνο, χώρο, Ισβαρά, ("Ο Κύριος", αλλά μάλλον δημιουργική δυνατότητα και ψυχή-άνιμα μούντι). Η ιδιαιτερότητά του, όπως συγκρίθηκε μέχρις εδώ, αποτελείται από το ότι είναι η υλική αίτια του ήχου. Εκτός από αυτό, μπορούμε να το θεωρήσουμε ότι είναι ένα με την κενότητα" (σ. 166).

Αναμφίβολα είναι κενότητα ειδικά για τους Ρασιοναλιστές. Οποσδήποτε το Ακασά είναι βέβαιο ότι δημιουργεί κενότητα στον εγκέφαλο ενός υλιστή. Ωστόσο αν και το Ακασά δεν είναι ο Αιθέρας της επιστήμης, ούτε ακόμα ο Αιθέρας του αποκρυφιστή, που τον ορίζει μόνο σαν μια από τις αρχές του Ακασά, είναι ασφαλώς, μαζί με το πρωταρχικό του, η αιτία του ήχου. Αλλά οποσδήποτε μόνο η φυσική και πνευματική αίτια και όχι η υλική αίτια. Οι σχέσεις του Αιθέρα με το Ακασά μπορούν να οριστούν αν εφαρμόσουμε και στα δύο, στο Ακασά και στον Αιθέρα, τα λόγια που αναφέρονται στους *Βέντα* για τον θεό: "Έτσι, ο ίδιος ήταν πράγματι ο (δικός του) γιος", όπου ο ένας είναι απόγονος του άλλου και όμως ο εαυτός του. Αυτό ίσως να είναι ένα δύσκολο αίνιγμα για τον αμήτο, αλλά κατανοείται πολύ εύκολα από οποιοδήποτε ινδουιστή, ακόμα και αν δεν είναι μυστικιστής.

321 Εθνικός Αναμορφωτής, 9 Ιανουαρίου, 1887. "Φρενο-Κοσμο-Βιολογία", του δρ. Λιούινς.

οποίας τελικά επέρχονται σημαντικά αποτελέσματα. Αλλά αν κοιτάξουμε την ιστορία, θα δούμε καθαρά ότι αν και η καταγωγή μιας νέας ιδέας μπορεί να οφείλεται έτσι σε έναν μόνο άνθρωπο, όμως το αποτέλεσμα που προκαλεί αυτή η νέα ιδέα εξαρτάται από την κατάσταση των ανθρώπων μεταξύ των οποίων διαδίδεται. Αν, είτε μια θρησκεία είτε μια φιλοσοφία, είναι πολύ πιο προχωρημένη από ένα έθνος, τότε δεν μπορεί να προσφέρει άμεση υπηρεσία, αλλά πρέπει να περιμένει την κατάλληλη εποχή,³²² μέχρις ότου οι διάνοιες των ανθρώπων είναι ώριμες για την αποδοχή της... Κάθε επιστήμη και κάθε πίστη είχε τους μάρτυρές της... Σύμφωνα με την συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, περνούν λίγες γενιές και ύστερα έρχεται μια περίοδος όπου αυτές οι αλήθειες θεωρούνται πια σαν συνηθισμένα γεγονότα και λίγο αργότερα έρχεται μια άλλη περίοδος, στην οποία ανακηρύσσονται σαν αναγκαίες και όπου ακόμα και οι πιο αντιδραστικές διάνοιες απορούν πως ήταν δυνατό κάποτε να απορρίφθηκαν αυτές οι αλήθειες.

Είναι πολύ πιθανόν οι διάνοιες των σημερινών ανθρώπων να μην είναι αρκετά ώριμες για την αποδοχή των αποκρυφιστικών αληθειών. Αυτές ,αποτελούν την θεώρηση που θα προσφερθεί στους προχωρημένους στοχαστές της Έκτης Ριζικής Φυλής για την αποδοχή της εσωτερικής φιλοσοφίας πλήρως και ανεπιφύλακτα. Στο μεταξύ οι γενιές της δικής μας Πέμπτης Φυλής θα εξακολουθήσουν να παρασύρονται από προκαταλήψεις και προλήψεις. Οι αποκρυφιστές επιστήμονες θα έχουν το δάχτυλο της κατηγορίας στραμμένο πάνω τους από κάθε γωνιά και όλοι θα ζητούν να τους γελοιοποιήσουν και να τους συντρίψουν στο όνομα και προς μεγάλη δόξα του υλισμού και της ονομαζόμενης επιστήμης του. Η Προσθήκη που ολοκληρώνει αυτό τον Τόμο, Μέρος III, όμως, δείχνει - απαντώντας προκαταβολικά σε αρκετές από τις μελλοντικές επιστημονικές αντιρρήσεις - τις αληθινές και αμοιβαίες θέσεις του εναγόμενου και του ενάγοντος. Οι θεοσοφιστές και οι αποκρυφιστές επικρίνονται από την κοινή γνώμη, η οποία εξακολουθεί ακόμα να κρατάει ψηλά την σημαία των επαγωγικών επιστημών. Αυτές, λοιπόν, πρέπει να εξεταστούν και πρέπει να φανεί ως ποιον βαθμό οι επιτεύξεις και οι ανακαλύψεις τους στην περιοχή των φυσικών νόμων είναι αντίθετες, όχι τόσο με τους ισχυρισμούς μας, όσο με τα γεγονότα στην φύση. Έφτασε η ώρα που θα δείξει αν τα τείχη της σύγχρονης Ιεριχούς είναι τόσο απόρθητα, ώστε κανένα φύσημα της απόκρυφης σάλπιγγας δεν πρόκειται ποτέ να τα γκρεμίσει.

Οι ονομαζόμενες Δυνάμεις, με επικεφαλής το Φως και τον Ηλεκτρισμό, και η σύσταση της Ηλιακής τροχιάς πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά· καθώς επίσης και οι θεωρίες της Βαρύτητας και των Νεφελωμάτων. Πρέπει να μελετηθεί η φύση του Αιθέρα και των άλλων Στοιχείων: συγκρίνοντας έτσι τις επιστημονικές με τις Αποκρυφιστικές διδασκαλίες, και αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα μερικά από τα μέχρι τώρα κρυμμένα δόγματα αυτών των τελευταίων. (Βλέπε Μέρος III, Προσθήκη.)

Πριν από δεκαπέντε χρόνια η συγγραφέας ήταν η πρώτη που επανέλαβε, μετά τους Καμπαλιστές, τις σοφές Εντολές της εσωτερικής Κατήχησης:

Κλείσε το στόμα σου, ώστε να μη μιλήσεις γι' αυτό [το μυστήριο], και την καρδιά σου, για να μη σκεφτείς δυνατά. Και αν η καρδιά σου ξέφυγε, φέρε την πίσω στην θέση της, γιατί τέτοιος είναι ο όρος της συμμαχίας μας. (*Σεφέρ Γιετσιρά*, το "Βιβλίο της Δημιουργίας", κεφ. I, παρ. 8.)

Και πάλι:

Αυτό είναι ένα μυστικό που φέρνει τον θάνατο. Κλείσε το στόμα σου για να μην το αποκαλύψεις στον αδαή· σύνθλιψε τον εγκέφαλο σου, για να μην ξεφύγει τίποτε απ' αυτόν και βγει προς τα έξω. (Κανόνες της Μύησης.)

Λίγα χρόνια αργότερα μια γωνιά του Πέπλου της Ίσιδας έπρεπε να ανασηκωθεί και τώρα ένα άλλο και μεγαλύτερο άνοιγμα δημιουργείται...

Αλλά παλιά και καθιερωμένα λάθη - τέτοια που γίνονται κάθε μέρα πιο χτυπητά και ολοφάνερα - στέκονται και πάλι, όπως και τότε, παραταγμένα σε θέση μάχης. Ωθούμενα από τυφλό συντηρητισμό, πλάνη και προκατάληψη, βρίσκονται συνέχεια σε επιφυλακή, έτοιμα να

³²² Αυτός είναι ένας Κυκλικός νόμος, αλλά ακόμα και αυτός ο νόμος ματαιώνεται μερικές φορές από την ανθρώπινη στενοκεφαλία. [Ε.Π.Μπ.]

καταπνίξουν κάθε αλήθεια η οποία, αφυπνιζόμενη από τον αιώνιο ύπνο της, συμβαίνει να ζητάει αναγνώριση. Έτσι προχωρούν τα πράγματα από τότε που ο άνθρωπος έγινε ζώο. Το γεγονός ότι αυτό, σε κάθε περίπτωση, σημαίνει ηθικό θάνατο για τους αποκάλυπτες, για κείνους που φέρνουν στο φως οποιαδήποτε απ' αυτές τις πανάρχαιες αλήθειες, είναι τόσο σίγουρο, όσο σίγουρο είναι και το γεγονός ότι χαρίζουν ΖΩΗ και ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΗ σε κείνους που είναι σε θέση να ευεργετηθούν απ' αυτό το λίγο που τώρα τους αποκαλύπτεται.

ΚΟΣΜΟΓΕΝΕΣΗ

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ
ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

I ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

"...Ένα σύμβολο δεν είναι πάντα, για εκείνον που βλέπει, μια θολή ή καθαρότερη αποκάλυψη του θεϊκού;... μέσα από όλα αυτά αχνοφέγγει κάτι από μια θεία ιδέα ... Όχι, ακόμα και το Υψηλότερο σύμβολο που συνάντησαν και κάτω από το οποίο αγκαλιάστηκαν οι άνθρωποι, ο ίδιος ο Σταυρός, δεν έχει κανένα νόημα εκτός από ένα τυχαίο εξωτερικό."

Καρλάυλ, *Sartor Resartus*, κεφ. III, "Σύμβολα".

Το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της υποφαινόμενης συγγραφέως έχει αφιερωθεί στην μελέτη του κρυμμένου νοήματος κάθε θρησκευτικού και άλλου μύθου οποιουδήποτε έθνους, μεγάλου ή μικρού, και κυρίως των παραδόσεων της Ανατολής. Η συγγραφέας ανήκει σε κείνους που είναι πεπεισμένοι ότι καμιά μυθολογική ιστορία και κανένα γεγονός στις παραδόσεις ενός λαού δεν υπήρξε ποτέ δημιουργία καθαρής φαντασίας, αλλά ότι καθεμιά απ' αυτές τις διηγήσεις περιέχει ένα πραγματικό, ιστορικό υπόστρωμα. Στο σημείο αυτό η συγγραφέας διαφωνεί με εκείνους τους συμβολολόγους, οσοδήποτε μεγάλη και αν είναι η φήμη τους, οι οποίοι σε κάθε μύθο δεν βρίσκουν τίποτε άλλο, εκτός από πρόσθετες αποδείξεις για τις δεισιδαιμονίες τάσεις στην σκέψη των αρχαίων και πιστεύει πως όλες οι μυθολογίες ξεπήδησαν και δομήθηκαν πάνω σε ηλιακούς μύθους. Τέτοιοι επιφανειακοί διανοητές ξεσκεπάζονται με θαυμαστό τρόπο από τον Τζέραλντ Μάσεϋ, τον ποιητή και αιγυπτιολόγο, σε μια διάλεξη του πάνω στην "Σεληνολατρεία, Αρχαία και Σύγχρονη". Η αιχμηρή κριτική του αξίζει να αναφερθεί εδώ σ' αυτό το σημείο του έργου, γιατί απηχεί πολύ καλά και τα δικά μας αισθήματα που εκφράστηκαν ανοιχτά ήδη το 1877, όταν γράφτηκε η *Ισιδα Αποκαλυμμένη*.

Εδώ και τριάντα χρόνια ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ διδάσκει με τα βιβλία και τις διαλέξεις του, με δημοσιεύσεις στους *Times*, στο *Saturday Review* και σε διάφορα άλλα περιοδικά, από το βήμα του Βασιλικού Ινστιτούτου, από τον άμβωνα του Αββαείου Ουεστμίνστερ και από την έδρα του στην Οξφόρδη, ότι η Μυθολογία είναι μια ασθένεια της γλώσσας και ότι ο αρχαίος συμβολισμός ήταν αποτέλεσμα μιας κάποιας πρωτόγονης νοητικής ανωμαλίας.

"Γνωρίζουμε", λέει ο καθηγητής Ρένουφ, επαναλαμβάνοντας τον Μαξ Μύλλερ, στις διαλέξεις του στο Χίμπερτ, "γνωρίζουμε, ότι η μυθολογία είναι η ασθένεια που ξεπηδάει σε ένα ιδιαίτερο στάδιο του ανθρώπινου πολιτισμού". Τέτοια είναι η επιφανειακή εξήγηση των μη εξελικτιστών και τέτοιες εξηγήσεις γίνονται ακόμα αποδεκτές από το βρετανικό κοινό, που συνηθίζει να σκέπτεται δι' αντιπροσώπου. Ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, ο Κοξ, ο Γκουμπερνάτις και άλλοι υποστηρικτές των Ηλιακών Μύθων μας έχουν παρουσιάσει τον πρωτόγονο μυθοπλάστη σαν ένα είδος εκγερμισμένου ινδουιστή μεταφυσικού, που προβάλλει την σκιά του πάνω σε μια νοητική ομίχλη και μιλάει εμπνευσμένα για τον καπνό ή έστω για το σύννεφο, ενώ ο ουρανός από πάνω του γίνεται ο θόλος μιας ονειρική χώρας, μουτζουρωμένος με τις φανταστικές εικόνες των πρωτόγονων εφιαλτών! Οι άνθρωποι αυτοί φαντάζονται τον πρωτόγονο άνθρωπο σύμφωνα με την δική τους εικόνα και θεωρούν ότι έχει μια αρρωστημένη τάση για αυτο-παραπλάνηση, ή όπως το εκφράζει ο Φοντενέλ, "να βλέπει πράγματα που δεν υπάρχουν!" Έχουν παρουσιάσει τον πρωτόγονο ή αρχαϊκό άνθρωπο σαν να έχει εξαρχής παραπλανηθεί ηλιθίως από μια ενεργό αλλά ακαλλιέργητη φαντασία στο να πιστεύει κάθε είδους λάθη, τα οποία έρχονταν άμεσα και συνεχώς σε αντίθεση με την καθημερινή εμπειρία του – τον έχουν παρουσιάσει σαν έναν ανόητο φαντασιόπληκτο εν μέσω θλιβερών πραγματικοτήτων που ακόνιζαν την εμπειρία του, όπως τα μυτερά παγόβουνα αφήνουν το αποτύπωμά τους πάνω στους βράχους τους βυθισμένους κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Πρέπει να ειπωθεί, και κάποια μέρα θα αναγνωρισθεί, ότι αυτοί οι διάσημοι καθηγητές δεν βρίσκονταν πιο κοντά στις αρχές της μυθολογίας και της γλώσσας απ' όσο βρισκόταν ο ποιητής Ουίλ του Μπάρνς κοντά στον Πήγασο. Η απάντησή μου είναι:

δεν αποτελεί παρά μόνο όνειρο του μεταφυσικού θεωρητικού ότι η μυθολογία ήταν μια ασθένεια της γλώσσας ή οποιουδήποτε άλλου εκτός του δικού του εγκεφάλου. Η καταγωγή και η σημασία της μυθολογίας δεν έχει γίνει καθόλου αντιληπτή από αυτούς τους άσχετους καιροσκόπους! Η μυθολογία ήταν ένας πρωτόγονος τρόπος έκφρασης της αρχαϊκής σκέψης. Βασιζόταν πάνω σε φυσικά γεγονότα και αποδεικνύεται ακόμα και σήμερα στα διάφορα φαινόμενα. Δεν υπάρχει τίποτε παράλογο και τίποτε αρρωστημένο σ' αυτήν όταν εξεταστεί κάτω από το φως της εξέλιξης και όταν κατανοηθεί πλήρως ο τρόπος έκφρασής της μέσω της συμβολικής γλώσσας. Ο παραλογισμός βρίσκεται στο να την παίρνουμε για ανθρώπινη ιστορία ή θεία Αποκάλυψη.³²³ Η μυθολογία είναι η αποθήκη της πιο αρχαίας επιστήμης του ανθρώπου και αυτό που κυρίως μας ενδιαφέρει είναι πως: όταν για άλλη μια φορά ερμηνευθεί σωστά, πρόκειται να σημάνει το θάνατο εκείνων των λαθεμένων θεολογιών, τις οποίες γέννησε χωρίς να το θέλει.³²⁴

Μερικές φορές στην σύγχρονη φρασεολογία λέμε πως μια φράση είναι μυθική ανάλογα με τον βαθμό που είναι λαθεμένη. Αλλά η αρχαία μυθολογία δεν ήταν ένα σύστημα ή τρόπος παραποίησης μ' αυτήν την έννοια. Οι ιστορίες της ήταν τα μέσα για την μετάδοση γεγονότων δεν ήταν ούτε ψέματα ούτε φαντασίες... Για παράδειγμα όταν οι Αιγύπτιοι απεικόνιζαν την Σελήνη σαν μια Γάτα, δεν είχαν τόση άγνοια ώστε να υποθέτουν ότι η Σελήνη ήταν γάτα, ούτε ο μύθος της γάτας ήταν μια απλή διεύρυνση της λεκτικής μεταφοράς - ούτε είχαν καμιά πρόθεση να φτιάχνουν αινίγματα ή γρίφους... Είχαν παρατηρήσει ένα απλό γεγονός, ότι η γάτα έβλεπε στο σκοτάδι και ότι τα μάτια της γίνονταν ολοστρόγγυλα και πιο λαμπερά την νύχτα. Η Σελήνη ήταν ο νυχτερινός παρατηρητής στον ουρανό και επομένως η γάτα ήταν το αντίστοιχό της στην γη και έτσι η γνωστή γάτα υιοθετήθηκε σαν ένας αντιπρόσωπος ένα φυσικό σύμβολο, μια ζωντανή εικόνα του σεληνιακού δίσκου... Και έτσι έβγαине το συμπέρασμα ότι και ο ήλιος που την νύχτα έβλεπε στον κάτω κόσμο, έπρεπε επίσης να ονομάζεται γάτα, γιατί κι αυτός έβλεπε στο σκοτάδι. Στα Αιγυπτιακά η γάτα ονομάζεται *μάου*, που υποδηλώνει τον εννοιακό, από το ρήμα *μάου*, βλέπω. Ένας συγγραφέας σε θέματα μυθολογίας βεβαιώνει ότι οι Αιγύπτιοι "φαντάζονταν μια μεγάλη γάτα πίσω από τον ήλιο, ο οποίος ήταν η κόρη του ματιού της γάτας". Αλλά αυτή η φαντασία δεν είναι παρά σύγχρονη, βγαλμένη από τα αποθέματα των μοντέρνων επιστημόνων. Η Σελήνη σαν γάτα ήταν το μάτι του Ηλίου, γιατί αντανακλούσε το ηλιακό φως και γιατί το μάτι αντανακλά την εικόνα στον καθρέφτη του. Με την μορφή της θεάς Μπαστ, η γάτα φυλάει τον Ήλιο, κρατώντας με τα νύχια της και τσακίζοντας το κεφάλι του φιδιού του σκότους, που θεωρείται ο αιώνιος εχθρός του... (Τζέραλντ Μασεϋ, *Σεληνολατρεία, Αρχαία και Σύγχρονη*, σελ. 1-2.)

Αυτή είναι μια πολύ σωστή παρουσίαση του σεληνιακού μύθου από την αστρονομική όψη του. Η σεληνογραφία, όμως, είναι η λιγότερο συμβολική από τις διαιρέσεις της σεληνιακής συμβολολογίας. Για να κυριαρχήσει πλήρως κανείς στην Σεληνογνωσία - αν μας επιτρέπεται η δημιουργία μιας καινούργιας λέξης - πρέπει να κατανοήσει κάτι περισσότερο από το απλό αστρονομικό της νόημα. Η Σελήνη σχετίζεται στενά με την Γη, όπως δείξαμε στην Στάντζα VI (βλέπε επίσης και Τμήμα IX, Deus Lunus) και σχετίζεται πιο άμεσα με όλα τα μυστήρια της σφαίρας μας περισσότερο και από την Αφροδίτη-Λούσιφερ, την απόκρυφη αδελφή και *alter ego* της Γης.

Οι ακούραστες έρευνες των Δυτικών και ειδικά των Γερμανών συμβολολόγων, κατά την διάρκεια του περασμένου και του παρόντος αιώνας, έκαναν του κάθε αποκρυφιστή και το κάθε απροκατάληπτο άτομο να καταλάβει ότι χωρίς την βοήθεια της συμβολολογίας (με τα επτά τμήματά της για τα οποία οι σύγχρονοι δεν γνωρίζουν τίποτε), καμιά αρχαία Γραφή δεν μπορεί να κατανοηθεί σωστά. Η συμβολολογία πρέπει να μελετηθεί από την κάθε όψη της, γιατί κάθε έθνος είχε τις δικές του ιδιαίτερες μεθόδους έκφρασης. Με λίγα λόγια, κανένας αιγυπτιακός πάπυρος, κανένα ινδικό *όλλα*, καμιά ασσυριακή πλάκα ή εβραϊκός κύλινδρος δεν πρέπει να διαβάζεται και να γίνεται αποδεκτός κατά γράμμα.

Αυτό το γνωρίζει ο κάθε μελετητής. Και μόνο οι διαυγείς διαλέξεις του Τζ. Μάσευ αρκούν για να πείσουν κάθε ανοιχτόμυαλο χριστιανό, ότι το να αποδέχεται το νεκρό γράμμα της Βίβλου ισοδυναμεί με το να κάνει μεγαλύτερο σφάλμα και να πέφτει σε χειρότερη προκατάληψη και από τον πιο άγριο ιθαγενή. Αλλά το σημείο στο οποίο ακόμα και οι πιο ειλικρινείς Ανατολιστές,

³²³ Όσον αφορά την *θεία αποκάλυψη* συμφωνούμε, αλλά όχι σχετικά με την "ανθρώπινη ιστορία"... Γιατί στις περισσότερες αλληγορίες και "μύθους" της Ινδίας υπάρχει "ιστορία" και γεγονότα, πραγματικά γεγονότα: κρύβονται κάτω απ' αυτούς. [Ε.Π.Μπ.]

³²⁴ Όταν οι "λαθεμένες θεολογίες" εξαφανιστούν, τότε θα ανακαλυφθούν οι αληθινές προϊστορικές πραγματικότητες που περιέχονται ειδικά στην μυθολογία των Αρίων: των αρχαίων Ινδών και ακόμα των προ-ομηρικών Ελλήνων. [Ε.Π.Μπ.]

Αριανιστές ή Αιγυπτιολόγοι φαίνεται να παραμένουν τυφλοί, είναι το γεγονός ότι κάθε σύμβολο σε πάπυρο ή όλλα είναι ένα πολύπλευρο διαμάντι, που η κάθε όψη του όχι μόνο φέρει αρκετές ερμηνείες, αλλά σχετίζεται παρόμοια και με αρκετές επιστήμες. Αυτό φάνηκε καθαρά στην μόλις αναφερθείσα ερμηνεία της Σελήνης που συμβολίζεται από την γάτα: ένα παράδειγμα αστρο-γήινης απεικόνισης, αλλά σε άλλα έθνη η Σελήνη είχε και πολλές άλλες σημασίες εκτός απ' αυτήν.

Σαν ένας πολυμαθής Τέκτων και Θεοσοφιστής, ο αείμνηστος Κένεθ Μακένζι στο έργο του *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια* (στο λήμμα "Εμβλημα") έδειξε ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο έμβλημα και στο σύμβολο. Το πρώτο "περιέχει μια μεγαλύτερη σειρά σκέψεων από ένα σύμβολο, το οποίο μπορεί να ειπωθεί ότι απεικονίζει κάποια απλή, ιδιαίτερη ιδέα". Έτσι τα σύμβολα (σεληνιακά ή ηλιακά) αρκετών χωρών, που το καθένα απεικονίζει μια τέτοια ιδιαίτερη ιδέα ή σειρά ιδεών, σχηματίζουν συλλογικά ένα εσωτερικό έμβλημα. Το τελευταίο είναι "μια συγκεκριμένη ορατή εικόνα ή σχέδιο που αντιπροσωπεύει αρχές ή μια σειρά αρχών, αναγνωρίσιμες από κείνους που έχουν δεχθεί ορισμένες καθοδηγήσεις" (μνημένους). Και για να το εκφράσουμε ακόμα πιο καθαρά, ένα έμβλημα είναι συνήθως μια σειρά γραφικών εικόνων θεωρούμενων και εξηγούμενων αλληγορικά, που αναπτύσσουν μια ιδέα σε πανοραμικές όψεις, την μια μετά την άλλη. Έτσι τα *Πουρανά* είναι γραπτά εμβλήματα. Το ίδιο η μουσαϊκή και η χριστιανική Διαθήκη ή η Βίβλος και όλες οι άλλες εξωτερικές Γραφές. Όπως αναφέρει ο ίδιος συγγραφέας:

Όλες οι εσωτερικές Εταιρείες χρησιμοποιούν εμβλήματα και σύμβολα, όπως η Εταιρεία των Πυθαγορείων, τα Ελευσίνια, οι Ερμητικοί Αδελφοί της Αιγύπτου, οι Ροδόσταυροι και οι Ελευθεροτέκτονες. Πολλά απ' αυτά τα εμβλήματα δεν είναι σωστό να αποκαλυφθούν στο πλατύ κοινό και μια πολύ μικρή αλλαγή μπορεί να διαφοροποιήσει κατά πολύ την σημασία του εμβλήματος ή του συμβόλου. Το μαγικό σφραγιδόδεντρο, βασιζόμενο σε ορισμένες αρχές των αριθμών, ανήκει σ' αυτήν την κατηγορία και, αν και στα μάτια του ανεκπαίδευτου φαίνεται τερατώδες ή γελοίο, ωστόσο μεταδίδει ένα ολόκληρο σύνολο δοξασιών σε κείνους που έχουν εκπαιδευτεί να τις αναγνωρίζουν.

Όλες οι προαναφερθείσες εταιρείες είναι σχετικά σύγχρονες, αφού καμιά δεν χρονολογείται πριν από τον Μεσαίωνα. Πόσο πιο προσεχτικοί πρέπει να είναι, λοιπόν, οι σπουδαστές της πολύ παλαιότερης Αρχαϊκής Σχολής, ώστε να μην αποκαλύψουν πολύ πιο σημαντικά μυστικά στην ανθρωπότητα (με την έννοια ότι θα είναι επικίνδυνα στα χέρια της τελευταίας) από τα ονομαζόμενα "Μασονικά Μυστικά", τα οποία, όπως λένε οι Γάλλοι, έχουν πια γίνει "κοινό μυστικό"! Αλλά ο περιορισμός αυτός ισχύει μόνο για την ψυχολογική ή μάλλον την ψυχοφυσιολογική και Κοσμική σημασία του συμβόλου και του εμβλήματος, και ακόμα και γι' αυτή μόνο μερικά. Ένας γνώστης πρέπει να αρνηθεί να αποκαλύψει τις συνθήκες και τα μέσα που οδηγούν σε έναν συσχετισμό των στοιχείων, ψυχικών ή φυσικών, που μπορεί να προκαλέσουν ένα καταστροφικό ή και ευεργετικό αποτέλεσμα. Αλλά αυτός είναι πάντα έτοιμος να μεταβιβάσει στον ελικρινή σπουδαστή το μυστικό της αρχαίας σκέψης σε ό,τι αφορά την ιστορία που κρύβεται κάτω τον μυθολογικό συμβολισμό, παρέχοντας έτσι μερικούς ακόμα οδοδείκτες προς μια ενδοσκοπική θεώρηση του παρελθόντος, επειδή περιέχει μερικές χρήσιμες πληροφορίες σχετικά με την καταγωγή του ανθρώπου, την εξέλιξη των φυλών και την γεωγνωσία. Και όμως αυτό είναι το μεγαλύτερο παράπονο σήμερα, όχι μόνο μεταξύ των θεοσοφιστών, αλλά και μεταξύ των λίγων ατόμων που ενδιαφέρονται για το θέμα: Γιατί οι γνώστες δεν αποκαλύπτουν αυτά που γνωρίζουν; Σ' αυτό η απάντηση είναι: Γιατί θα έπρεπε να το κάνουν, όταν γνωρίζουν εκ των προτέρων ότι κανένας άνθρωπος της επιστήμης δεν θα δεχθεί τα αποκαλυπτόμενα γεγονότα έστω και σαν υπόθεση, για να μη μιλήσουμε για την αποδοχή σαν μια θεωρία ή αξίωμα; Μήπως δέχτηκε ή πίστεψε κανένας μέχρι τώρα τις βάσεις της απόκρυφης φιλοσοφίας που περιέχονται στον *Θεοσοφιστή*, στον *Εσωτερικό Βουδισμό* και σε άλλα έργα και περιοδικά; Μήπως και τα λίγα που δόθηκαν μέχρι τώρα δεν γελοιοποιήθηκαν και δεν περιφρονήθηκαν φέρνοντας αντιμέτωπα από την μια την θεωρία του "ζώου" και του "πιθήκου" των Χάξλεϋ-Χέκελ και από την άλλη το πλευρό του Αδάμ και το μήλο; Ωστόσο, παρ' όλη αυτήν την δυσάρεστη προοπτική, ένα πλήθος γεγονότων δίνεται στο παρόν έργο. Και τώρα πραγματευόμαστε εδώ την καταγωγή του ανθρώπου, την εξέλιξη της σφαίρας και των φυλών, ανθρώπινων και ζωικών τόσο πλήρως, όσο είναι σε θέση να το κάνει η συγγραφέας.

Οι αποδείξεις που προβάλλονται σαν επιβεβαίωση των αρχαίων διδασκαλιών βρίσκονται διασκορπισμένες σε όλες τις γραφές των αρχαίων πολιτισμών. Τα *Πουρανά*, η *Ζενταβέστα* και οι αρχαίοι κλασικοί είναι γεμάτοι απ' αυτές, αλλά κανένας δεν μπόρεσε ποτέ στον κόπο να συγκεντρώσει και να συσχετίσει αυτά τα γεγονότα. Ο λόγος είναι ότι τέτοια γεγονότα καταγράφονταν συμβολικά και οι καλύτεροι μελετητές, οι πιο οξείες διάνοιες ανάμεσα στους Αριανιστές και τους Αιγυπτιολόγους, συσκοτίζονταν συχνά από την μια ή την άλλη προκατάληψη και ακόμα συχνότερα από την μονόπλευρη θεώρηση του μυστικού νοήματος. Όμως ακόμα και μια παραβολή είναι ένα προφορικό σύμβολο: μια φαντασία ή ένα παραμύθι, όπως νομίζουν μερικοί μια αλληγορική παρουσίαση, λέμε εμείς, πραγματικότητας ζωής, συμβάντων και γεγονότων. Και όπως από κάθε παραβολή έβγαινε πάντα ένα ηθικό δίδαγμα κι αυτό το δίδαγμα ήταν πραγματική αλήθεια και γεγονός στην ανθρώπινη ζωή, έτσι κι εκείνοι που είναι γνώστες των ιεραρχικών επιστημών ανακάλυπταν ένα ιστορικό, πραγματικό γεγονός σε ορισμένα εμβλήματα και σύμβολα αναφερόμενα στα αρχαία αρχεία των ναών. Η θρησκευτική και εσωτερική ιστορία κάθε έθνους ήταν κλεισμένη μέσα σε σύμβολα, ποτέ δεν εκφράστηκε με πολλά λόγια. Όλες οι σκέψεις και τα συναισθήματα, όλη η μάθηση και η γνώση που αποκαλύφθηκε και αποκτήθηκε από τις πρώτες φυλές βρήκε την εικονική της έκφραση στην αλληγορία και στην παραβολή. Γιατί; Επειδή η προφερόμενη λέξη έχει μια δυνατότητα άγνωστη, την οποία δεν υποψιάζονται και στην οποία δεν πιστεύουν οι σύγχρονοι "σοφοί". Επειδή ο ήχος και ο ρυθμός συσχετίζονται στενά με τα τέσσερα Στοιχεία των Αρχαίων και γιατί αυτός ή ο άλλος κραδασμός στον αέρα είναι βέβαιο ότι αφυπνίζει αντίστοιχες δυνάμεις, η ένωση με τις παράγει καλά ή κακά αποτελέσματα, ανάλογα με την περίπτωση. Σε κανέναν σπουδαστή δεν επιτράπη ποτέ να απαγγείλει ιστορικά, θρησκευτικά ή άλλα πραγματικά γεγονότα με τόσο αλάθητες λέξεις, από φόβο μήπως οι δυνάμεις που συνδέονται με αυτό το γεγονός ελκυσθούν και πάλι. Τέτοια γεγονότα αναφέρονταν μόνο κατά την διάρκεια της Μύησης και κάθε σπουδαστής οφείλει να τα καταγράψει με αντίστοιχα σύμβολα βγαλμένα από το δικό του νου, που εξετάζονταν ύστερα από τον δάσκαλό του πριν γίνουν τελικά αποδεκτά. Έτσι δημιουργήθηκε με τον καιρό το Κινέζικο Αλφάβητο όπως και, πριν απ' αυτό, καθιερώθηκαν τα ιερατικά σύμβολα στην αρχαία Αίγυπτο. Στην Κινέζικη γλώσσα, το αλφάβητο της οποίας μπορεί να διαβαστεί σε οποιαδήποτε γλώσσα,³²⁵ και το οποίο είναι ελάχιστα πιο παλιό από το αιγυπτιακό αλφάβητο του Θωθ, κάθε λέξη έχει το αντίστοιχο σύμβολό της που εκφράζει την απαιτούμενη λέξη με μια εικονική μορφή. Η γλώσσα περιέχει πολλές χιλιάδες τέτοια σύμβολα ή λογογράμματα, που το καθένα σημαίνει μια ολόκληρη λέξη, γιατί κατ' εξοχήν γράμματα ή αλφάβητο δεν υπάρχουν στην κινέζικη γλώσσα όπως δεν υπήρχαν και στην αιγυπτιακή.

Τώρα επιχειρείται μια ερμηνεία των κυριότερων συμβόλων και εμβλημάτων, επειδή οι επόμενοι Τόμοι που ακολουθούν και οι οποίοι ασχολούνται με την Ανθρωπογένεση θα είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθούν, χωρίς μια προπαρασκευαστική έστω γνωριμία με τα μεταφυσικά σύμβολα.

Ούτε είναι σωστό να αρχίσουμε μια εσωτερική ανάγνωση του συμβολισμού, χωρίς να αποδώσουμε την πρέπουσα τιμή σε κείνον που του πρόσφερε την μεγαλύτερη υπηρεσία κατ' αυτόν τον αιώνα ανακαλύπτοντας το βασικό κλειδί της αρχαίας εβραϊκής συμβολολογίας, το έντονα αλληλοϋφασμένο με την μετρολογία, ένα από τα κλειδιά της κάποτε παγκόσμιας μυστηριακής γλώσσας. Έτσι, εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας στον Τζ. Ράλστον Σκίνερ από το Σινσιννάτι, συγγραφέα του έργου *Το Κλειδί του Εβραίο-αιγυπτιακού Μυστηρίου στην Πηγή των Μέτρων*. Μυστικιστής και Καμπαλιστής εκ φύσεως, εργάστηκε πολλά χρόνια προς αυτήν την κατεύθυνση και οι προσπάθειές του στέφθηκαν ασφαλώς από μεγάλη επιτυχία. Όπως το εκφράζει ο ίδιος:

Ο συγγραφέας είναι απόλυτα σίγουρος πως υπήρχε μια αρχαία γλώσσα η οποία αργότερα και μέχρι σήμερα φαίνεται να έχει χαθεί, αλλά ίχνη της οποίας υπάρχουν άφθονα ... Ο συγγραφέας ανακάλυψε ότι αυτή η γεωμετρική αναλογία [ο ακέραιος λόγος της διαμέτρου προς την περιφέρεια ενός κύκλου] ήταν η αρχαιότατη και πιθανόν θεία αρχή των ... γραμμικών μέτρων ... Είναι σχεδόν βέβαιο ότι το ίδιο σύστημα

³²⁵ Έτσι, ένας Ιάπωνας που δεν ξέρει ούτε μια λέξη από Κινέζικα, αν συναντηθεί με έναν Κινέζο που δεν έχει διαβάσει ποτέ του Ιαπωνικά, θα επικοινωνήσει μαζί του γραπτά και θα καταλάβουν τέλεια ο ένας τον άλλον, γιατί η γραφή είναι συμβολική.

γεωμετρίας, αριθμών, αναλογίας και μέτρων ήταν γνωστό και χρησιμοποιούνταν στην ήπειρο της Βόρειας Αμερικής, ακόμα και πριν γίνει αυτή γνωστή στους Σημίτες...

Η ιδιαιτερότητα αυτής της γλώσσας ήταν ότι μπορούσε να περιέχεται σε μια άλλη, κρυμμένη και να μη γίνεται αντιληπτή παρά μόνο με την βοήθεια ειδικής καθοδήγησης. Τα γράμματα και τα συλλαβικά σύμβολα κατέχουν ταυτόχρονα τις δυνάμεις ή το νόημα των αριθμών, των γεωμετρικών σχημάτων, εικόνων ή ιδεογραμμάτων και συμβόλων, ο επιδιωκόμενος σκοπός των οποίων μπορούσε να εκφραστεί αποτελεσματικά με παραβολές με την μορφή διηγήσεων ή μέρους διηγήσεων, ενώ επίσης μπορούσε να παρουσιαστεί ξεχωριστά, ανεξάρτητα και με διάφορους τρόπους μέσω εικόνων, επιγραφών ή κατασκευών.

Και για να ξεκαθαρίσουμε μια ασάφεια ως προς τον όρο γλώσσα: Πρωταρχικά, η λέξη σημαίνει έκφραση των ιδεών μέσω ανθρώπινης ομιλίας, αλλά δευτερευόντως μπορεί να σημαίνει την έκφραση των ιδεών με την βοήθεια οποιουδήποτε άλλου μέσου. Στο εβραϊκό κείμενο η αρχαία γλώσσα συντίθεται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε με την χρησιμοποίηση των γραπτών χαρακτήρων – η εκφώνηση των οποίων αποτελεί την γλώσσα σύμφωνα με τον πρώτο ορισμό – μεταδιδόταν σκόπιμα μια εντελώς ξεχωριστή σειρά ιδεών, άλλη από τις ιδέες που εκφράζονταν με το διάβασμα των ήχων-συμβόλων. Αυτή η δευτερεύουσα γλώσσα προβάλλει, κάτω από ένα πέπλο, σειρές ιδεών, φανταστικά αντίγραφα αισθητών πραγμάτων που μπορούν να απεικονισθούν και πραγμάτων τα οποία μπορούν να ταξινομηθούν σαν πραγματικά χωρίς να είναι αισθητά, όπως για παράδειγμα: ο αριθμός 9 μπορεί να θεωρηθεί σαν μια πραγματικότητα αν και δεν έχει αισθητή ύπαρξη, έτσι επίσης και μια περιστροφή της Σελήνης, σαν κάτι ξεχωριστό από την ίδια την Σελήνη που έκανε την περιστροφή, μπορεί να θεωρηθεί ότι προκαλεί ή δημιουργεί μια πραγματική ιδέα, αν και μια τέτοια περιστροφή δεν έχει υπόσταση. Αυτή η ιδεατή γλώσσα μπορεί να αποτελείται από σύμβολα περιορισμένα σε αυθαίρετους όρους και σχήματα, έχοντας μια πολύ μικρή γκάμα αντιλήψεων και με μικρή αξία, ή μπορεί να αποτελεί μέσο ανάγνωσης της φύσης σε μερικές από τις εκδηλώσεις με σχεδόν απροσμέτρητη αξία όσον αφορά τον ανθρώπινο πολιτισμό. Μια εικόνα ενός φυσικού πράγματος μπορεί να διεγείρει ιδέες σχετικών θεμάτων, που ακτινοβολούν σε διάφορες ακόμα και αντίθετες κατευθύνσεις, σαν τις ακτίνες ενός τροχού, δημιουργώντας φυσικές πραγματικότητες σε τμήματα πολύ διαφορετικά από την πρώτη ή αρχική εικόνα. Η ιδέα γεννάει μια σχετική ιδέα, αλλά αν το κάνει αυτό, τότε οσοδήποτε κι αν φαίνονται αταίριαστες, όλες οι επακόλουθες ιδέες πρέπει να ξεπηδούν από την αρχική εικόνα και να συνδέονται αρμονικά ή να σχετίζονται η μια με την άλλη. Έτσι με μια εκφρασμένη ιδέα αρκετά βασική μπορεί να προκύψει σαν αποτέλεσμα ο οραματισμός του ίδιου του σύμπαντος, ακόμα και στις λεπτομέρειες της δημιουργίας του. Μια τέτοια χρησιμοποίηση της κοινής γλώσσας είναι σήμερα ξεχασμένη, αλλά ο συγγραφέας αναρωτιέται μήπως κατά το μακρινό παρελθόν αυτή ήταν η παγκόσμια διαδεδομένη γλώσσα την οποία όμως, καθώς διαμορφωνόταν όλο και περισσότερο στις μυστικές φόρμες της, κατείχε μόνο μια εκλεκτή τάξη ή κάστα. Με αυτό εννοώ ότι ακόμα και η κοινή γλώσσα ή καθομιλουμένη ξεκίνησε στην αρχή για να χρησιμοποιηθεί σαν ένας φορέας αυτού του ιδιαίτερου τρόπου μεταβίβασης ιδεών. Για κάτι τέτοιο υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις και πράγματι φαίνεται ότι στην ιστορία της ανθρώπινης Φυλής, για λόγους που προς το παρόν οπωσδήποτε δεν μπορούμε να ανιχνεύσουμε, συνέβη μια διακοπή ή μια απώλεια αυτής της αρχικής τέλει γλώσσας και ενός τέλει συστήματος επιστήμης. Μήπως θα πρέπει να πούμε τέλει, γιατί ήταν θεία προέλευσης και μετάδοσης;

Εδώ η έκφραση "θείας προέλευσης" δεν σημαίνει αποκάλυψη από έναν ανθρωπομορφικό θεό στην κορυφή ενός βουνού ανάμεσα σε βροντές και αστραπές, αλλά - όπως το κατανοούμε εμείς - μια γλώσσα και ένα σύστημα επιστήμης που μεταβιβάστηκε στην πρώτη ανθρωπότητα από μια πιο προχωρημένη *ανθρωπότητα*, τόσο ανώτερη, ώστε να είναι *θεία* μπροστά σε εκείνη την παιδική ανθρωπότητα. Με λίγα λόγια, από μια "ανθρωπότητα" από άλλες σφαίρες. Μια ιδέα που δεν περιέχει τίποτε υπερφυσικό, αλλά της οποίας η αποδοχή ή απόρριψη εξαρτάται από τον βαθμό αλαζονείας και υπερηφάνειας στον νου εκείνου που την ακούει. Γιατί αν οι κάτοχοι της σύγχρονης γνώσης ομολογούσαν έστω ότι, αν και δεν γνωρίζουν τίποτε για το μέλλον του σώματος ανθρώπου – ή μάλλον δεν δέχονται τίποτε – ωστόσο αυτό το μέλλον εγκυμονεί εκπλήξεις και αναπάντεχες αποκαλύψεις γι' αυτούς, μόλις το Εγώ τους απαλλαγεί από το χονδροειδές σώμα του, τότε η υλιστική απιστία θα υφίστατο λιγότερες αλλαγές απ' ό,τι τώρα. Ποιος απ' αυτούς γνωρίζει, ή μπορεί να πει, τι θα συμβεί όταν κάποτε τελειώσει ο ζωικός κύκλος της σφαίρας μας και η ίδια η μητέρα Γη βυθιστεί στον τελευταίο ύπνο της; Ποιος είναι αρκετά τολμηρός ώστε να πει ότι τα θεία Εγώ της δικής μας ανθρωπότητας – τουλάχιστον τα εκλεκτά από τα πλήθη που περνούν σε άλλες σφαίρες – δεν θα γίνουν με την σειρά τους οι "θείοι" καθοδηγητές μιας νέας ανθρωπότητας που θα γεννηθεί απ' αυτούς σε μια νέα σφαίρα, που θα κληθεί σε ζωή και δράση από τις ασώματες "αρχές" της δικής μας Γης; (βλέπε Στάντζα VI) Ίσως όλα αυτά να υπήρξαν εμπειρία του ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

και αυτά τα παράξενα αρχεία να βρίσκονται κλεισμένα μέσα στην "Μυστηριακή γλώσσα" των προϊστορικών εποχών, την γλώσσα που σήμερα ονομάζουμε ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟ.

II Η ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ

Πρόσφατες ανακαλύψεις μεγάλων μαθηματικών και Καμπαλιστών αποδεικνύουν, πέραν πάσης αμφιβολίας, ότι κάθε θεολογία, από την πρώτη και αρχαιότερη μέχρι την τελευταία, ξεπήδησε όχι μόνο από μια κοινή πηγή αφηρημένων πίστεων, αλλά από μια παγκόσμια εσωτερική, ή "μυστηριακή" γλώσσα. Οι μελετητές αυτοί κατέχουν το κλειδί της παγκόσμιας γλώσσας της αρχαιότητας και το έχουν στρέψει με επιτυχία, αλλά μόνο μια φορά, στην ερμητικά κλεισμένη πόρτα που οδηγεί στην Αίθουσα των Μυστηρίων. Το μεγάλο αρχαϊκό σύστημα γνωστό από την προϊστορική εποχή σαν η ιερή Σοφία-Επιστήμη, ένα σύστημα που μπορεί να βρεθεί σε κάθε παλιά καθώς και σε κάθε νέα θρησκεία, είχε και εξακολουθεί να έχει την παγκόσμια γλώσσα του - την οποία είχε υποψιαστεί ο Ραγκόν - την γλώσσα των ιεροφαντών, που έχει επτά "διαλέκτους", όπως θα λέγαμε, η καθεμιά από τις οποίες αναφέρεται και είναι ιδιαίτερα κατάλληλη για ένα από τα επτά μυστήρια της Φύσης. Καθεμιά έχει τον δικό της συμβολισμό. Έτσι, η Φύση μπορεί να διαβαστεί είτε στην πληρότητά της, ή να εξεταστεί μόνο από μια όψη της.

Η απόδειξη του γεγονότος αυτού βρίσκεται στην υπερβολική δυσκολία που αντιμετωπίζουν ακόμα και σήμερα οι Ανατολιστές γενικά και οι Ινδολόγοι και Αιγυπτιαολόγοι ειδικότερα στην ερμηνεία των αλληγορικών γραφών των Αρίων και των ιερατικών αρχείων της αρχαίας Αιγύπτου. Και αυτό επειδή ποτέ δεν θα καταλάβουν πως όλα τα αρχαία αρχεία γράφονταν σε μια γλώσσα που ήταν παγκόσμια και γνωστή παρόμοια σε όλα τα έθνη, αλλά η οποία τώρα είναι κατανοητή μόνο σε ελάχιστους. Όπως οι αραβικοί αριθμοί είναι κατανοητοί στους ανθρώπους όλων των εθνών ή όπως η λέξη *and*, που για τον Γάλλο γίνεται *et* και για τον Γερμανό *und*, αλλά η οποία όμως μπορεί να εκφραστεί σε όλα τα πολιτισμένα έθνη με το σύμβολο *&*, έτσι όλες οι λέξεις εκείνης της μυστηριακής γλώσσας σήμαιναν το ίδιο πράγμα για κάθε άνθρωπο οποιασδήποτε εθνικότητας. Υπήρξαν αρκετοί άνθρωποι που προσπάθησαν να επανεγκαθιδρύσουν μια τέτοια παγκόσμια και φιλοσοφική γλώσσα: ο Ντεσάρμ, ο Ουίλκινς, ο Λάιμπνις, αλλά ο μόνος που απέδειξε την δυνατότητά της ήταν ο Ζ. ντε Μαιμώ, στο έργο του *Πασιγραφίες*. Το σχέδιο του Βαλεντίνου, το ονομαζόμενο "Ελληνική Καμπάλα" και το οποίο βασίζεται στον συνδυασμό ελληνικών γραμμάτων, μπορεί να Χρησιμεύσει σαν πρότυπο.

Οι πολύπλευρες όψεις της μυστηριακής γλώσσας οδήγησαν στην υιοθέτηση υπερβολικά διαφορετικών δογμάτων και τελετουργιών στην εξωτερική μορφή των εκκλησιαστικών λειτουργιών. Και εκεί οφείλουν την προέλευσή τους τα περισσότερα δόγματα της χριστιανικής Εκκλησίας, όπως για παράδειγμα τα επτά Μυστήρια, η Τριάδα, η Ανάσταση, τα επτά θανάσιμα Αμαρτήματα και οι επτά Αρετές. Επειδή, όμως, τα επτά κλειδιά της μυστηριακής γλώσσας βρίσκονταν πάντα στην φύλαξη των ανώτερων μυημένων ιεροφαντών της αρχαιότητας, γι' αυτό στα χέρια του νέου τάγματος των Ναζαρηνών πέρασε μόνο η μερική χρήση ελάχιστων από τα επτά, μέσω της προδοσίας μερικών πρώτων χριστιανών Πατέρων, πρώην μυημένων των Ναών. Μερικοί από τους πρώτους Πάπες ήταν μυημένοι, αλλά τα τελευταία τμήματα της γνώσης τους έπεσαν τώρα στην κατοχή των Ιησουιτών, οι οποίοι τα μετέτρεψαν σε ένα σύστημα μαγείας.

Λέγεται ότι η ΙΝΔΙΑ (όχι με την τωρινή της έκταση, αλλά περιλαμβάνοντας τα αρχαία όρια της), είναι η μόνη χώρα στον κόσμο η οποία έχει ανάμεσα στους γιους της μυημένους που κατέχουν την γνώση και των επτά υποσυστημάτων και το κλειδί ολόκληρου του συστήματος. Από την πτώση της Μέμφιδας η Αίγυπτος άρχισε να χάνει ένα-ένα τα κλειδιά αυτά και η Χαλδαία, την εποχή του Βηρωσού, διατηρούσε μόνο τρία. Όσο για τους Εβραίους, σε όλα τους τα κείμενα δεν εμφανίζουν τίποτε άλλο από μια πλήρη γνώση του αστρονομικού, γεωμετρικού και αριθμητικού συστήματος συμβολισμού όλων των ανθρώπινων και ιδιαίτερα των φυσιολογικών λειτουργιών. Αυτοί δεν κατείχαν ποτέ τα ανώτερα κλειδιά.

Ο Γκαστόν Μασπερό, ο μεγάλος Γάλλος Αιγυπτιολόγος και διάδοχος του Μάριετ-Μπέυ, γράφει:

Κάθε φορά που ακούω ανθρώπους να μιλάνε για την θρησκεία της Αιγύπτου, νιώθω τον πειρασμό να τους ρωτήσω ποια από τις αιγυπτιακές θρησκείες εννοούν; Την αιγυπτιακή θρησκεία της 4ης Δυναστείας, ή την αιγυπτιακή θρησκεία της πτολεμαϊκής περιόδου; Την θρησκεία του πλήθους ή την θρησκεία των μορφωμένων; Εκείνη που διδασκόταν στις σχολές της Ηλιούπολης ή εκείνη που εκφραζόταν στην σκέψη και στις ιδέες της ιερατικής τάξης του Τεμπάν; Γιατί ανάμεσα στον πρώτο τάφο της Μέμφιδας, που φέρει τον θυρεό ενός βασιλιά της τρίτης δυναστείας, και στις τελευταίες πέτρες που σκαλίστηκαν στο Εσνέχ, κάτω από τον Καίσαρα Φίλιππο τον Άραβα, παρεμβάλλεται ένα διάστημα πέντε χιλιάδων χρόνων. Ακόμα και αν αγνοήσουμε την εισβολή των Υξώς, την αιθιοπική και ασσυριακή κυριαρχία, την περσική κατάκτηση, την ελληνική αποίκηση και τις χιλιάδες επαναστάσεις στην πολιτική της ζωή, η Αίγυπτος κατά την διάρκεια αυτών των πέντε χιλιάδων χρόνων πέρασε μέσα από πολλές μεταστροφές της ζωής, ηθικής και διανοητικής. Το Κεφάλαιο XVII της *Βίβλου των Νεκρών*, το οποίο φαίνεται να περιέχει την παρουσίαση του συστήματος του κόσμου όπως ήταν κατανοητό στην Ηλιούπολη κατά την διάρκεια της πρώτης δυναστείας, μας είναι γνωστό μόνο από λίγα αντίγραφα της ενδέκατης και δωδέκατης δυναστείας. Ήδη εκείνη την εποχή καθεμιά από τις στροφές που το αποτελούν ερμηνευόταν με τρεις ή τέσσερις διαφορετικούς τρόπους· τόσο διαφορετικούς, πράγματι, ώστε σύμφωνα με την μια ή την άλλη σχολή Δημιουργός γινόταν ή το ηλιακό πυρ *Ρα-Σού*, ή το πρωταρχικό ύδωρ. Δεκαπέντε αιώνες αργότερα ο αριθμός των ερμηνειών είχε αυξηθεί σημαντικά. Ο χρόνος με το πέρασμά του τροποποίησε τις ιδέες σχετικά με το σύμπαν και τις δυνάμεις που το κυβερνούν. Μέσα στους 18 μόλις αιώνες της ύπαρξής του ο χριστιανισμός επεξεργάστηκε, ανέπτυξε και μεταμόρφωσε τα περισσότερα από τα δόγματά του, πόσες φορές λοιπόν ο αιγυπτιακός κλήρος δεν θα τροποποίησε και δεν θα μεταμόρφωσε τα δόγματά του κατά την διάρκεια εκείνων των πενήντα αιώνων που χωρίζουν τον Θεοδόσιο από τους Βασιλείς Κατασκευαστές των Πυραμίδων;

Νομίζουμε ότι εδώ ο διαπρεπής Αιγυπτιολόγος πέρασε στα άκρα. Τα εξωτερικά δόγματα μπορεί να άλλαξαν συχνά, τα εσωτερικά ποτέ. Δεν λαμβάνει υπόψη του το ιερό αμετάτρεπτο των αρχέγονων αληθειών που αποκαλύπτονταν μόνο κατά την διάρκεια των μυστηρίων της μύησης. Οι Αιγύπτιοι ιερείς ξέχασαν πάρα πολλά· δεν άλλαξαν τίποτε. Η απώλεια μεγάλου μέρους των αρχικών διδασκαλιών οφειλόταν στον ξαφνικό θάνατο των μεγάλων ιεροφαντών, οι οποίοι πέθαναν πριν προλάβουν να τα αποκαλύψουν όλα στους διαδόχους τους και κυρίως στην απουσία άξιων κληρονόμων της γνώσης. Ωστόσο διατήρησαν στις τελετουργίες και στα δόγματά τους τις βασικές διδασκαλίες της μυστικής δοξασίας. Έτσι στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο που αναφέρεται από τον Μασπερό βρίσκει κανείς: (1) Τον Όσιρι να λέει ότι είναι ο *Τουμ* (η δημιουργική δύναμη στην φύση, που δίνει μορφή σε όλα τα Όντα, πνεύματα και ανθρώπους), αυτογεννημένος και αυθύπαρκτος, που πρόβαλε από τον *Νου*, τον ουράνιο ποταμό, που ονομάζεται Πατέρας-Μητέρα των θεών, την πρωταρχική θεότητα, η οποία είναι το χάος ή η Άβυσσος, και η οποία γονιμοποιήθηκε από το αόρατο πνεύμα. (2) Ότι βρήκε τον *Σου* (την ηλιακή δύναμη) στα σκαλοπάτια της πόλεως της Αιγύπτου (τους δυο κύβους του καλού και του κακού) και ότι κατέστρεψε τις κακές αρχές στον *Νου* (χάος), τα παιδιά της Ανταρσίας. (3) Αυτός είναι το Πυρ και το Ύδωρ, δηλαδή Νους, ο πρωταρχικός γονέας και από τα άκρα του δημιούργησε τους θεούς: 14 θεούς (δυο φορές επτά), επτά σκοτεινούς και επτά φωτεινούς θεούς (τα επτά Πνεύματα της Παρουσίας των χριστιανών και τα επτά σκοτεινά Κακά Πνεύματα). (4) Αυτός είναι ο Νόμος της ύπαρξης και του Όντος (γραμμή 10), ο *Μπένου* (ή φοίνικας, το πουλί της ανάστασης στην Αιωνιότητα), στον οποίο η νύχτα ακολουθεί την ημέρα και η ημέρα την νύχτα: ένας υπαινιγμός των περιοδικών κύκλων της κοσμικής ανάστασης και της ανθρώπινης μετενσάρκωσης· γιατί τι άλλο μπορεί να σημαίνει; "Ο οδοιπόρος που διασχίζει εκατομμύρια χρόνια, είναι το όνομα του Ενός και το μεγάλο πράσινο (αρχέγονα ύδατα ή Χάος), είναι το όνομα του άλλου", (γραμμή 17), όπου ο ένας γεννάει διαδοχικά εκατομμύρια χρόνια και ο άλλος τα καταπίνει για να τα αποκαταστήσει. (5) Μιλάει για τους επτά Φωτεινούς που ακολουθούν τον Κύριό τους, ο οποίος αποδίδει δικαιοσύνη (Όσιρις στον *Αμέντι*).

Όλα αυτά έχει τώρα αποδειχθεί ότι αποτελούν την πηγή και την προέλευση των χριστιανικών δογμάτων. Αυτά τα οποία οι Ιουδαίοι πήραν από την Αίγυπτο μέσω του Μωσή και των άλλων μυημένων, διαστρεβλώθηκαν αρκετά στις μετέπειτα εποχές και αυτά που η Εκκλησία δανείστηκε και από τους δυο, είναι ακόμα πιο παρερμηνευμένα.

Και όμως τώρα το σύστημά τους αποδεικνύεται ταυτόσημο σ' αυτό το ειδικό τμήμα της συμβολολογίας - δηλαδή, το κλειδί των μυστηρίων της αστρονομίας, όπως συνδέεται με το μυστήριο της γέννησης και της σύλληψης - με κείνες τις ιδέες των αρχαίων θρησκειών, η θεολογία των οποίων ανέπτυξε το φαλλικό στοιχείο. Το ιουδαϊκό σύστημα των ιερών μέτρων εφαρμοζόμενο στα θρησκευτικά σύμβολα - όσο φτάνουν οι γεωμετρικοί και αριθμητικοί συνδυασμοί - είναι ταυτόσημο με εκείνο της Χαλδαίας, της Ελλάδας και της Αιγύπτου, γιατί υιοθετήθηκε από τους Ιουδαίους κατά την διάρκεια των αιώνων της σκλαβιάς και της αιχμαλωσίας τους απ' αυτά τα έθνη.³²⁶ Τι ήταν εκείνο το σύστημα; Αποτελεί ακλόνητη πεποίθηση του συγγραφέα της *Πηγής των Μέτρων* ότι, "τα Μωσαϊκά Βιβλία ήταν σχεδιασμένα ώστε, μέσω καλλιτεχνικής ομιλίας, να προβάλλει ένα γεωμετρικό και αριθμητικό σύστημα ακριβούς επιστήμης το οποίο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν η πηγή των μέτρων." Το ίδιο πιστεύει και ο Πιάτζι Σμιθ. Αυτό το σύστημα και αυτά τα μέτρα σύμφωνα με μερικούς μελετητές αποδείχθηκε ότι ήταν τα ίδια με εκείνα που χρησιμοποιήθηκαν στην κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας, αλλά αυτό ισχύει μόνο εν μέρει. "Το θεμέλιο αυτών των μέτρων ήταν ο λόγος Πάρκερ", γράφει ο Τζ. Ρ. Σκίφερ, στο έργο του *Η Πηγή των Μέτρων*.

Όπως λέει ο συγγραφέας αυτού του αξιόλογου έργου, το βρήκε στην χρησιμοποίηση του ακέραιου λόγου της διαμέτρου προς την περιφέρεια ενός κύκλου που ανακαλύφθηκε από τον Τζον Α. Πάρκερ της Νέας Υόρκης. Ο λόγος που αντιπροσωπεύει την διάμετρο είναι 6,561 και της περιφέρειας 20,612. Ακόμα, αυτός ο γεωμετρικός λόγος ήταν η πανάρχαια και ίσως θεία καταγωγή εκείνου το οποίο σήμερα απέβη, μέσω εξωτερικού χειρισμού και πρακτικής εφαρμογής, το βρετανικό γραμμικό μέτρο, "η βασική μονάδα του οποίου, δηλαδή η ίντσα, ήταν παρόμοια η βάση του βασιλικού αιγυπτιακού κύβιτου και του ρωμαϊκού ποδός." Ανακάλυψε επίσης ότι υπήρχε μια τροποποιημένη μορφή της αναλογίας, δηλαδή 113 προς 355 και ότι ενώ αυτός ο τελευταίος λόγος έδειχνε - μέσω της προέλευσής του - το ακριβές ακέραιο π , ή 6,561 προς 20,612, χρησίμευε επίσης και σαν μια βάση για αστρονομικούς υπολογισμούς. Ο συγγραφέας ανακάλυψε ακόμα ότι, ένα σύστημα ακριβούς επιστήμης γεωμετρικής, αριθμητικής και αστρονομικής η οποία βασιζόταν σ' αυτούς τους λόγους και βρίσκεται ότι χρησιμοποιούνταν στην κατασκευή της Μεγάλης Πυραμίδας της Αιγύπτου, αποτελούσε εν μέρει την βάση αυτής της γλώσσας, όπως περιέχεται και αποκρύπτεται κάτω από την εβραϊκή πολυλογία των κειμένων της Βίβλου. Η ίντσα και ο κανόνας των 24 ιντσών, ερμηνευόμενα για χρήση μέσω των στοιχείων του κύκλου (βλέπε πρώτες σελίδες του παρόντος τόμου) και οι λόγοι που αναφέρθηκαν, βρέθηκαν στην βάση ή στα θεμέλια αυτού του φυσικού αιγυπτιακού και εβραϊκού συστήματος επιστήμης, ενώ επίσης φαίνεται καθαρά ότι το ίδιο το σύστημα θεωρείτο ότι ήταν θείας προέλευσης και θείας αποκάλυψης. Αλλά ας δούμε τι λένε οι αντίπαλοι των μετρήσεων του καθηγητή Πιάτζι Σμιθ για την Πυραμίδα.

Ο κ. Πίτρι φαίνεται ότι τους αρνείται και ότι απορρίπτει εντελώς όλους τους υπολογισμούς του Πιάτζι Σμιθ με τον Βιβλικό συσχετισμό τους. Το ίδιο κάνει και ο δρ. Πρόκτερ, που εδώ και αρκετά χρόνια είναι πρωταθλητής "Συμπτωματιστής" σε κάθε θέμα που αφορά αρχαίες τέχνες και επιστήμες. Μιλώντας για το "πλήθος των σχέσεων, ανεξάρτητα από την πυραμίδα, οι οποίες εμφανίστηκαν ενώ οι Πυραμιδιστές προσπαθούσαν να συνδέσουν την πυραμίδα με το ηλιακό σύστημα", λέει:

.... αυτές οι συμπτώσεις [οι οποίες θα παρέμειναν ακόμα και αν δεν υπήρχε η Πυραμίδα] είναι περισσότερο περίεργες από οποιοδήποτε συμπτώσεις ανάμεσα στην Πυραμίδα και στους αστρονομικούς αριθμούς: οι πρώτες είναι τόσο ακριβείς και αξιοσημειώτες όσο και πραγματικές' οι τελευταίες, που είναι μόνο φανταστικές [;] εγκαθιδρύθηκαν απλώς μέσω της διαδικασίας την οποία οι μαθητές αποκαλούν "επιπόνηση"

³²⁶ Όπως είπαμε στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 438-439: "Μέχρι τώρα, με όλες αυτές τις αντιθέσεις και τις έρευνες, η ιστορία και η επιστήμη παραμένουν ακόμα στο σκοτάδι σχετικά με την καταγωγή των Ιουδαίων, θα μπορούσαν να είναι οι εξορισθέντες Τσαντάλα ή Παρίες της αρχαίας Ινδίας, οι "παράνομοι" που αναφέρονται από τον Βιβασβάτα, Βέντα-Βιάσα και τον Μάνου - καθώς επίσης και οι Φοίνικες του Ηροδότου, ή οι Υζώς του Ιώσηπου, ή απόγονοι των νομάδων Πάλι, ή ένα μίγμα όλων αυτών. Η Βίβλος αναφέρει τους Τύριους σαν έναν συγγενικό λαό και ισχυρίζεται κυριαρχία επ' αυτών..." Αλλά οτιδήποτε και αν ήσαν, έγιναν ένας υβριδικός λαός, όχι πολύν καιρό μετά τον Μωυσή, αφού η Βίβλος τους εμφανίζει να παντρεύονται ελεύθερα όχι μόνο με τους Χαναανίτες αλλά και με κάθε άλλο έθνος ή φυλή με την οποία έρχονταν σε επαφή.

και τώρα νέα μέτρα απαιτούν το έργο να ξαναγίνει από την αρχή. (Βλέπε την επιστολή του κ. Πίτρι στο περιοδικό *Η Ακαδημία*, Δεκ. 1881.)

Στο σημείο αυτό ο Στάνιλντ Γουέικ παρατηρεί ορθά:

Αυτές θα πρέπει, όμως, να είναι κάτι περισσότερο από απλές συμπτώσεις, αν οι κατασκευαστές της Πυραμίδας είχαν την αστρονομική γνώση που υποδηλώνεται από τον τέλει προσανατολισμό της και τα άλλα θαυμαστά αστρονομικά χαρακτηριστικά της. (*Η Προέλευση και η Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*, Λονδίνο 1882, σελ. 8. υποσ.)

Πράγματι την είχαν, και πάνω σ' αυτήν την "γνώση" βασιζόταν το πρόγραμμα των ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ και των σειρών των Μυήσεων: εξ ου και η κατασκευή των Πυραμίδων, των αιώνιων καταγραφών και ακατάστρεφτων συμβόλων αυτών των Μυστηρίων και των Μυήσεων πάνω στην Γη, ακριβώς όπως οι τροχιές των άστρων είναι πάνω στον Ουρανό. Ο κύκλος της Μύησης ήταν μια αναπαραγωγή σε μικρογραφία εκείνων των μεγάλων σειρών Κοσμικών αλλαγών στις οποίες οι αστρονόμοι έχουν δώσει το όνομα του τροπικού και αστρικού έτους. Ακριβώς όπως κατά το τέλος του κύκλου του αστρικού έτους (25.868 έτη) τα ουράνια σώματα επιστρέφουν στις ίδιες σχετικές θέσεις τις οποίες κατείχαν και στην αρχή, έτσι και στο τέλος του κύκλου της Μύησης ο εσωτερικός άνθρωπος έχει ξανακερδίσει την αρχική κατάσταση της θείας αγνότητας και γνώσης από την οποία ξεκίνησε του κύκλου της γήινης ενσάρκωσης.

Ο Μωυσής, ένας μυημένος στην αιγυπτιακή μυσταγωγία, βάσισε τα θρησκευτικά μυστήρια του νέου έθνους που δημιούργησε πάνω στο ίδιο αφηρημένο τυπικό το προερχόμενο από αυτόν τον αστρικό κύκλο, και το οποίο συμβόλισε με την μορφή και τις διαστάσεις του ναού τον οποίο υποτίθεται ότι έφτιαξε στην έρημο. Πάνω σ' αυτά τα στοιχεία οι μετέπειτα Ιουδαίοι Αρχιερείς δημιούργησαν την αλληγορία του Ναού του Σολομώντος: ένα οικοδόμημα το οποίο δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα, όπως και ο ίδιος ο βασιλιάς Σολομώντας ο οποίος είναι απλώς ένας ηλιακός μύθος, ακριβώς όπως και ο πολύ μεταγενέστερος Χιράμ Αμπίφ των Τεκτόνων, όπως έδειξε ο Ραγκόν. Έτσι, αν οι διαστάσεις αυτού του αλληγορικού ναού, του συμβόλου του κύκλου της μύησης, συμπίπτουν με κείνες της Μεγάλης Πυραμίδας, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο πρώτος προέρχεται από την δεύτερη μέσω του Ναού του Μωυσή.

Στο έργο που μόλις αναφέραμε αποδεικνύεται πλήρως ότι ο συγγραφέας μας (ο Σκίνερ) ανακάλυψε αναμφίβολα ένα και ίσως δύο από τα κλειδιά. Αν διαβάσει κανείς το έργο του αποκτά μια αυξανόμενη πεποίθηση ότι τώρα έχει αποκαλυφθεί το κρυμμένο νόημα των αλληγοριών και των δυο Διαθηκών. Και είναι εξίσου βέβαιο, αν όχι περισσότερο, ότι οφείλει αυτήν την ανακάλυψη στην δική του ευφυΐα και όχι στον Πάρκερ και στον Πιάτζί Σμιθ. Γιατί, όπως δείχθηκε, δεν είναι σίγουρο αν οι διαστάσεις της Μεγάλης Πυραμίδας που υιοθετήθηκαν σαν σωστές από τους Βιβλικούς "Πυραμιδιστές" είναι πέραν πάσης αμφιβολίας. Μια απόδειξη είναι το έργο που ονομάζεται *Οι Πυραμίδες και οι Ναοί της Γκίζας* του Φ. Πίτρι, καθώς και άλλα έργα γραμμένα αρκετά πρόσφατα τα οποία αντιτίθενται στους αναφερθέντες υπολογισμούς, που τους αποκαλούν προκατειλημμένους. Συμπεραίνουμε ότι σχεδόν κάθε μέτρηση του Πιάτζί Σμιθ διαφέρει από τις τελευταίες και πιο προσεχτικά εκτελεσμένες μετρήσεις του Φ. Πίτρι, ο οποίος κλείνει την εισαγωγή του έργου του με τα εξής:

Όσο για τα αποτελέσματα ολόκληρης της έρευνας, πολλοί θεωρητικοί θα συμφωνήσουν ίσως με έναν Αμερικανό ο οποίος όταν ήρθε στην Γκίζα ήταν θερμός υποστηρικτής των θεωριών για τις Πυραμίδες. Είχα την ευχαρίστηση να κάνω παρέα μαζί του για δυο ημέρες και κατά την διάρκεια του τελευταίου γεύματος που πήραμε μαζί μου είπε με θλιμμένο ύφος: "Λοιπόν, κύριε, νιώθω σαν να πήγα σε κηδεία. Ασφαλώς στις παλιές θεωρίες αρμόζει μια πρέπουσα ταφή, αλλά ας προσέξουμε ώστε στην βιασύνη μας να μη θάψουμε ζωντανές και εκείνες που είναι απλώς πληγωμένες".

Όσον αφορά τον υπολογισμό γενικά του αείμνηστου Τζ. Πάρκερ και ειδικά την τρίτη πρότασή του, συμβουλευτήκαμε μερικούς εξέχοντες μαθηματικούς και να το συμπέρασμα των όσων μας είπαν:

Ο συλλογισμός του Πάρκερ βασίζεται σε συναισθηματικές μάλλον, παρά σε μαθηματικές θεωρήσεις και δεν είναι λογικά τελεσίδικος.

Η *Πρόταση III*, δηλαδή ότι:

Ο κύκλος είναι η φυσική βάση ή αρχή κάθε επιφανείας και το τετράγωνο, που ταποτέλεσε μια τέτοια βάση στη μαθηματική επιστήμη, είναι τεχνητό και αυθαίρετο

είναι παράδειγμα αυθαίρετης πρότασης και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί με ασφάλεια στον μαθηματικό συλλογισμό. Η ίδια παρατήρηση ισχύει, πολύ περισσότερο, και για την *Πρόταση VII*, η οποία αναφέρει ότι:

Επειδή ο κύκλος είναι το πρωταρχικό σχήμα στην φύση και επομένως η βάση της επιφανείας και επειδή ο κύκλος μετριέται, αλλά και ισούται προς το τετράγωνο, μόνο με τον λόγο του μισού της περιφέρειας δια της ακτίνας, γι' αυτό η περιφέρεια και η ακτίνα - και όχι το τετράγωνο της διαμέτρου - είναι τα μόνα φυσικά και γνήσια στοιχεία της επιφανείας, μέσω των οποίων όλα τα κανονικά σχήματα εξισούνται με το τετράγωνο και με τον κύκλο.

Η Πρόταση IX είναι ένα θαυμαστό παράδειγμα λαθεμένου συλλογισμού και είναι εκείνη πάνω στην οποία βασίζεται κυρίως ο Τετραγωνισμός του Πάρκερ. Αυτή είναι:

Ο κύκλος και το ισόπλευρο τρίγωνο είναι αντίθετα μεταξύ τους σε όλα τα στοιχεία της σύνθεσης τους, και επομένως η κλασματική διάμετρος ενός κύκλου, που ισούται με την διάμετρο ενός τετραγώνου, έχει λόγο διπλό και αντίστροφο προς την διάμετρο ενός ισόπλευρου τριγώνου του οποίου η επιφάνεια είναι κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Ακόμα και αν δεχτούμε, χάριν συζητήσεως, ότι ένα τρίγωνο μπορεί να έχει μια ακτίνα, με την έννοια που δίνουμε όταν μιλάμε για την ακτίνα του κύκλου - γιατί αυτό που ο Πάρκερ ονομάζει ακτίνα του τριγώνου, είναι η ακτίνα ενός κύκλου εγγεγραμμένου μέσα σε ένα τρίγωνο και δεν είναι καθόλου η ακτίνα του τριγώνου - και ακόμα και αν δεχτούμε προς στιγμήν τις άλλες ευφάνταστες και μαθηματικές προτάσεις που περιέχονται στους συλλογισμούς του, γιατί θα πρέπει να συμπεράνουμε πως: αν το τρίγωνο και ο κύκλος είναι αντίθετα σε όλα τα στοιχεία της δομής τους, τότε πρέπει η διάμετρος ενός κύκλου να έχει τον αντίθετο και διπλάσιο λόγο προς την διάμετρο ενός ισόπλευρου τριγώνου; Ποια αναγκαία σύνδεση υπάρχει ανάμεσα στον συλλογισμό και στο συμπέρασμα; Τέτοιου είδους συλλογισμός δεν είναι γνωστός γεωμετρικά και δεν θα γινόταν αποδεκτός από αυστηρούς μαθηματικούς.

Αλλά για τον αυστηρό και αληθινό μαθηματικό ελάχιστη σημασία έχει αν η βρετανική έντσα προέρχεται ή όχι από το αρχαϊκό εσωτερικό σύστημα. Ούτε η εσωτερική ανάγνωση της Βίβλου από τον Ράλστον Σκίνερ αποβαίνει σωστή, απλώς και μόνο επειδή οι μετρήσεις της Πυραμίδας δεν βρίσκονται να συμφωνούν με κείνες του ναού του Σολομώντα, της κιβωτού του Νώε κ.τ.λ. ή επειδή ο Τετραγωνισμός του Κύκλου του Πάρκερ απορρίπτεται από τους μαθηματικούς. Γιατί η μέθοδος του Σκίνερ βασίζεται πρώτα απ' όλα στις καμπαλισπικές μεθόδους και στην ραββινική αξία των εβραϊκών γραμμάτων. Αλλά είναι υπερβολικά σημαντικό να βεβαιωθούμε για το αν τα μέτρα που χρησιμοποιήθηκαν στην εξέλιξη και στην δόμηση της συμβολικής θρησκείας των Αρίων, στην κατασκευή των ναών τους, οι αριθμοί που δίνονται στα *Πουρανά* και ειδικά η χρονολογία τους, τα αστρονομικά τους σύμβολα, η διάρκεια των κύκλων και άλλοι υπολογισμοί, αν ήταν ή δεν ήταν οι ίδιοι με κείνους που χρησιμοποιήθηκαν στα βιβλικά μέτρα και στα γλυπτά. Γιατί αυτό θα αποδείξει ότι οι Ιουδαίοι, αν δεν πήραν το ιερό τους κύβιτο και τα μέτρα τους από τους Αιγυπτίους (ο Μωυσής όντας μνημένος από τους Ιερείς), τότε θα πρέπει να πήραν αυτές τις ιδέες από την Ινδία. Και οπωσδήποτε τις πέρασαν στους πρώτους χριστιανούς. Επομένως οι αποκρυφιστές και οι Καμπαλιστές είναι οι "πραγματικοί" κληρονόμοι της ΓΝΩΣΗΣ, ή της μυστικής σοφίας που βρίσκεται ακόμα στην Βίβλο, γιατί μόνον αυτοί κατανοούν σήμερα το πραγματικό της νόημα, ενώ οι ασεβείς Ιουδαίοι και χριστιανοί προσκολλώνται στο κέλυφος και στο νεκρό γράμμα της. Αυτό είναι το σύστημα μέτρων που

οδήγησε στην επινόηση των θεϊκών ονομάτων Ελοΐμ και Ιεχωβά και στην προσαρμογή τους στον φαλλισμό και το ότι ο Ιεχωβά είναι ένα όχι και πολύ ωραιοποιημένο αντίγραφο του Όσιρη αποδεικνύεται τώρα από τον συγγραφέα του έργου *Η Πηγή των Μέτρων*. Αλλά τόσο αυτός όσο και ο Πιάτζι Σμιθ φαίνεται να εργάζονται με την εντύπωση ότι (α) η κυριότητα του συστήματος ανήκει στους Ισραηλίτες, αφού η εβραϊκή γλώσσα είναι η θεία γλώσσα, και (β) ότι αυτή η παγκόσμια γλώσσα προέρχεται από άμεση αποκάλυψη!

Η τελευταία αυτή υπόθεση είναι σωστή μόνο με την έννοια που παρουσιάσαμε στην τελευταία παράγραφο του προηγούμενου κεφαλαίου, αλλά μένει ακόμα να συμφωνήσουμε ως προς την φύση και τον χαρακτήρα του θείου "Αποκαλυπτή". Σχετικά με την κυριότητα, αυτή για τον αδαή θα εξαρτάται φυσικά (α) από την εσωτερική και εξωτερική μαρτυρία της αποκάλυψης και (β) από την ατομική προκατάληψη του κάθε μελετητή. Αυτό, όμως, δεν εμποδίζει ούτε τον θειστή Καμπαλιστή, ούτε τον πανθειστή αποκρυφιστή, να πιστεύει ο καθένας με τον τρόπο του, χωρίς κανένας από τους δυο να πείθει τον άλλον. Τα στοιχεία που μας παρέχει η ιστορία είναι πολύ πενιχρά και ανεπαρκή, ώστε κανένας από τους δυο να μην μπορεί να αποδείξει στον σκεπτικιστή ποιος έχει δίκιο.

Από την άλλη μεριά οι αποδείξεις που προσφέρει η παράδοση απορρίπτονται συνεχώς, ώστε δεν μπορούμε να ελπίζουμε πως θα λύσουμε το θέμα στην σημερινή εποχή. Στο μεταξύ η υλιστική επιστήμη θα περιγελάει αμερόληπτα τόσο τους Καμπαλιστές όσο και τους αποκρυφιστές. Αν, όμως, παραμεριστεί το προαναφερθέν επίμαχο θέμα της κυριότητας, τότε η επιστήμη - τουλάχιστον όσον αφορά τα τμήματα της φιλολογίας και της συγκριτικής θρησκείας - θα βρεθεί τελικά μπλεγμένη στην διαφωνία και θα αναγκασθεί να παραδεχθεί τον κοινό ισχυρισμό.³²⁷ Οι μεγαλύτεροι μελετητές της αντί να περιφρονούν εκείνον τον υποτιθέμενο "κυκεώνα παράλογης φαντασίας και προλήψεων", όπως αποκαλείται γενικά η μπραχμανική φιλολογία, θα προσπαθήσουν να μάθουν την παγκόσμια συμβολική γλώσσα με τα αριθμητικά και γεωμετρικά κλειδιά της. Αλλά και στο σημείο αυτό πάλι δύσκολα θα πετύχουν, αν αποδεχθούν την πίστη ότι το ιουδαϊκό καμπαλιστικό σύστημα περιέχει το κλειδί ολόκληρου του μυστηρίου, γιατί δεν το περιέχει. Ούτε

327 Ένας-ένας οι ισχυρισμοί γίνονται αποδεκτοί καθώς ο ένας Επιστήμονας μετά τον άλλον αναγκάζεται να αναγνωρίσει τα γεγονότα που παρουσιάζονται από την Μυστική Δοξασία, αν και αυτός σπάνια, αν όχι ποτέ, αντιλαμβάνεται ότι έχει προκαταληφθεί στις δηλώσεις του. Έτσι, στις ένδοξες ημέρες της αυθεντίας του Πιάτζι Σμιθ για την Πυραμίδα της Γκίζας η θεωρία του ήταν ότι η πορφυρή σαρκοφάγος της Αίθουσας του Βασιλιά "είναι η μονάδα μέτρου για τα δυο πιο φωτισμένα έθνη της γης, την Αγγλία και την Αμερική", και ότι δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα "καλάθι για καλαμπόκι". Αυτό το είχαμε αρνηθεί με σφοδρότητα στο βιβλίο μας *Ισιδα Αποκαλυμμένη* που είχε εκδοθεί εκείνη την εποχή. Τότε ο τύπος της Νέας Υόρκης (ειδικά οι εφημερίδες *Sun* και *World*) είχαν ξεσηκωθεί εναντίον μας που τολμήσαμε να διορθώσουμε ή να βγάλουμε λάθος έναν τέτοιο αστέρα γνώσης. Στην σελίδα 519 του Τομ. Ι, είχαμε πει ότι ο Ηρόδοτος όταν αναφερόταν σ' αυτήν την Πυραμίδα, "θα μπορούσε να είχε προσθέσει πως εξωτερικά συμβόλιζε την δημιουργική αρχή της Φύσης και απεικόνιζε επίσης τις αρχές της γεωμετρίας, των μαθηματικών, της αστρολογίας και της αστρονομίας. Εσωτερικά, ήταν ένας μεγαλόπρεπος ναός στα σκοτεινά βάθη του οποίου εκτελούνταν τα Μυστήρια, και οι τοίχοι του οποίου συχνά παρακολούθησαν σκηνές από την μύηση των μελών της βασιλικής οικογένειας. Η πορφυρή σαρκοφάγος, την οποία ο καθηγητής Πιάτζι Σμιθ, Βασιλικός Αστρονόμος της Σκωτίας, υποβιβάζει σε ένα καλάθι καλαμποκιού, ήταν η βαπτιστική κολυμβήθρα, από την οποία ο νεόφυτος όταν αναδύοταν, "ξαναγεννιόταν" και γινόταν ένας μνημένος".

Εκείνη την εποχή την δήλωση μας αυτή την περιέλασαν. Μας κατηγορήσαν ότι "πήραμε τις ιδέες μας από τον "τρελό" του Σω, έναν Άγγλο συγγραφέα που ισχυριζόταν ότι η σαρκοφάγος χρησιμοποιούταν για τον εορτασμό των Μυστηρίων του Όσιρη (δεν είχαμε ακούσει ποτέ γι' αυτόν τον συγγραφέα!). Και τώρα, έξι-επτά χρόνια αργότερα, να τι γράφει ο Στάνιλαντ Γουέικ στην σελ. 93 της μελέτης του πάνω στην *Καταγωγή και στην Σημασία της Μεγάλης Πυραμίδας*.

Η ονομαζόμενη Αίθουσα του Βασιλιά - για την οποία ένας ενθουσιώδης πυραμιδολόγος λέει: "Οι γυαλισμένοι τοίχοι, τα φίνα υλικά, οι μεγάλες αναλογίες και το ανυψωμένο μέρος μιλούν φανερά για δόξες που πρόκειται να έρθουν", αν όχι για τον θάλαμο της τελειότητας" του τάφου του Χέοπα - ήταν πιθανόν το μέρος στο οποίο οδηγούνταν ο μνημένος, αφού είχε περάσει μέσα από το στενό ανηφορικό πέραςμα και την μεγάλη στοά, με την χαμηλή της κατάληξη, η οποία βαθμιαία τον προετοίμαζε για το τελικό στάδιο των ΙΕΡΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ". Αν ο Στάνιλαντ Γουέικ ήταν Θεοσοφιστής θα μπορούσε να προσθέσει πως το στενό ανηφορικό πέραςμα που οδηγεί στην Αίθουσα του Βασιλιά είχε μια "στενή πύλη" πράγματι" η ίδια "στενή πύλη" που "οδηγεί στην ζωή", ή στην πνευματική αναγέννηση την οποία υπονοούσε ο Ιησούς στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο Ζ', 13 και ότι ακριβώς αυτήν την πύλη του ναού μύησης σκεφτόταν ο συγγραφέας, ο οποίος κατέγραψε τα λόγια που υποτίθεται ότι ειπώθηκαν από έναν μνημένο.

και καμιά άλλη Γραφή το κατέχει σήμερα στην ολότητά του, αφού ακόμα και οι Βέντα δεν είναι πλήρεις. Κάθε αρχαία θρησκεία δεν είναι παρά ένα ή δυο κεφάλαια από ολόκληρο τον τόπο των αρχαϊκών αρχέγονων μυστηρίων και μόνο ο Ανατολικός αποκρυφισμός είναι σε θέση να καυχηθεί ότι κατέχει ολόκληρο το μυστικό, με τα επτά κλειδιά του. Συγκρίσεις θα γίνουν και όσο είναι δυνατόν θα εξηγηθούν, σ' αυτό το έργο. Τα υπόλοιπα αφήνονται στην προσωπική διαίσθηση του σπουδαστή. Γιατί λέγοντας ότι ο Ανατολικός αποκρυφισμός κατέχει το μυστικό, δεν σημαίνει ότι η συγγραφέας ισχυρίζεται μια "πλήρη" ή έστω και κατά προσέγγιση γνώση, πράγμα που θα ήταν ανόητο. Αυτό που γνωρίζω, το παρουσιάζω, εκείνο που δεν μπορώ να εξηγήσω, ο σπουδαστής πρέπει να το ανακαλύψει μόνος του.

Υποθέτουμε ότι ολόκληρος ο κύκλος της παγκόσμιας μυστηριακής γλώσσας δεν θα γίνει γνωστός ούτε κατά τους επόμενους αιώνες. Ωστόσο εκείνο που έχει μέχρι τώρα ανακαλυφθεί στην Βίβλο από μερικούς μελετητές αρκεί για να αποδείξει μαθηματικά τον ισχυρισμό. Ο Ιουδαϊσμός είχε αποκτήσει δυο από τα επτά κλειδιά και αυτά τα δυο κλειδιά τώρα ανακαλύφθηκαν ξανά. Έτσι δεν είναι πια θέμα ατομικών συλλογισμών και υποθέσεων και πολύ λιγότερο "σύμπτωσης", αλλά είναι θέμα σωστής ανάγνωσης των Βιβλικών κειμένων, αφού ο καθένας που είναι εξοικειωμένος με την αριθμητική, μπορεί να διαβάσει και να επιβεβαιώσει μια άθροιση ή ένα σύνολο.³²⁸ Λίγα χρόνια ακόμα και αυτό το σύστημα θα σκοτώσει το νεκρό γράμμα της Βίβλου, καθώς και όλων των άλλων εξωτερικών πίστευων, εμφανίζοντας τα δόγματα με το πραγματικό, γυμνό τους νόημα.

Και τότε αυτό το αναντίρρητο νόημα, οσοδήποτε ατελές, θα αποκαλύψει το μυστήριο της Ύπαρξης, εκτός από το ότι θα μεταβάλει ολοκληρωτικά τα σύγχρονα επιστημονικά συστήματα της ανθρωπολογίας, της εθνολογίας και ειδικά της χρονολογίας. Το στοιχείο του φαλλισμού που βρίσκεται σε κάθε θεϊκό όνομα και διήγηση στην Παλαιά (και ως έναν βαθμό και στην Καινή) Διαθήκη, μπορεί επίσης με τον καιρό να αλλάξει σημαντικά τις σύγχρονες υλιστικές απόψεις στην βιολογία και στην φυσιολογία.

Απογυμνωμένες από την σύγχρονη απωθητική τους χοντροκοπιά, τέτοιες θεωρήσεις της φύσης και του ανθρώπου, για την αυθεντία των ουράνιων σωμάτων και των μυστηρίων τους, θα αποκαλύψουν την εξέλιξη του ανθρώπινου νου και θα δείξουν πόσο φυσική ήταν μια τέτοια πορεία σκέψης. Τα ονομαζόμενα φαλλικά σύμβολα έγιναν προσβλητικά μόνο εξαιτίας της παρουσίας του υλικού και ζώδους στοιχείου μέσα τους. Αφού προέρχονται από τις αρχαϊκές φυλές οι οποίες, καταγόμενες κατά την προσωπική τους γνώση από έναν ανδρόγυνο πρόγονο, ήσαν οι πρώτες φαινομενικές εκδηλώσεις του αποχωρισμού των φύλων και του επακόλουθου μυστηρίου της υπ' αυτών δημιουργίας, τέτοια σύμβολα ήταν απλώς φυσικά. Το γεγονός ότι οι μετέπειτα φυλές τα υποβίβασαν και ειδικά ο "εκλεκτός λαός", αυτό δεν επηρεάζει την καταγωγή των συμβόλων. Η μικρή Σημιτική φυλή - ένας από τους μικρότερους κλάδους από το ανακάτεμα της 4ης και 5ης υποφυλής (των ονομαζόμενων Μογγολοτουρανική και Ινδοευρωπαϊκή, μετά την καταβύθιση της μεγάλης Ηπίου) - θα μπορούσε να είχε δεχτεί απλώς τον συμβολισμό της με το πνεύμα που του δόθηκε από τα έθνη απ' τα οποία προερχόταν. Ίσως στις Μωυσαϊκές αρχές αυτού του συμβολισμού να μην ήταν τόσο ωμός όσο έγινε αργότερα κάτω από την επέμβαση του Έζρα, ο οποίος αναμόρφωσε ολόκληρη την Πεντάτευχο. Γιατί η ανάγλυφη παράσταση της κόρης του Φαραώ (της γυναίκας), του Νείλου (της Μεγάλης Αβύσσου και του Νερού), και του μωρού που πλέει πάνω του μέσα σε μια κιβωτό από βούρλα, δεν είχε φτιαχτεί αρχικά από τον Μωυσή. Έχει βρεθεί να προϋπάρχει σε τμήματα βαβυλωνιακών κεράμων, με την μορφή της ιστορίας του βασιλιά Σαργκόν³²⁹ που έζησε πολύ πριν από τον Μωυσή. Ποιο είναι τώρα το λογικό συμπέρασμα;

³²⁸ Όλα όσα είχαμε πει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* τώρα επιβεβαιώνονται στο έργο *Η Πηγή των Μέτρων* από μια τέτοια ανάγνωση της Βίβλου με τα αριθμητικά και γεωμετρικά κλειδιά της.

³²⁹ Στην σελίδα 224 του έργου του *Ασσυριακές Ανακαλύψεις*, ο Τζωρτζ Σμιθ αναφέρει: "Στην τοποθεσία του Σενακερίμπ στο Κουγιουντζίκ, βρήκα άλλο ένα τμήμα της περιεργής ιστορίας του Σαργκόν, μια μετάφραση της οποίας δημοσίευσα στα Πρακτικά της Εταιρείας Βιβλικής Αρχαιολογίας (Τομ. Ι, Μέρος Α', σελ. 46)." Η πρωτεύουσα του Σαργκόν, του Βαβυλόνιου Μωυσή, "ήταν η μεγάλη πόλη Αγκάνπ, ονομαζόμενη από τους Σημίτες Ακκάντ, αναφερόμενη στην Γένεση στο κεφάλαιο του Νεμρώδ (Γένεση, Γ, 10), και εκεί βασίλευσε για σαράντα πέντε χρόνια. Η Ακκάντ βρίσκεται κοντά στην πόλη Σιπάρα στον Ευφράτη και βόρεια της Βαβυλώνας." (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. ΙΙ, σελ. 442.) Μια άλλη παράξενη σύμπτωση είναι το γεγονός ότι το όνομα της γειτονικής πόλης που αναφέρθηκε παραπάνω, της Σιπάρα, είναι το ίδιο με το όνομα της γυναίκας του Μωυσή: Ζιποράχ (Εξόδος, Β', 21). Φυσικά η

Αοφαλώς εκείνο που μας δίνει το δικαίωμα να λέμε ότι την ιστορία που αναφέρει ο Έζρα για τον Μωυσή, την είχε μάθει ενώ βρισκόταν στην Βαβυλώνα και αυτός χρησιμοποίησε την αλληγορία του Σαργκόν στην ιστορία του για τον νομοθέτη των Ιουδαίων. Με λίγα λόγια, ότι η Έξοδος δεν γράφτηκε ποτέ από τον Μωυσή, αλλά αναπλάστηκε με παλιά υλικά από τον Έζρα.

Και αν είναι έτσι, γιατί να μην υποθέσουμε ότι και άλλα σύμβολα και γλυφές πολύ πιο ωμές ως προς το φαλλικό τους στοιχείο, προστέθηκαν απ' αυτόν τον σοφό στην μετέπειτα χαλδαϊκή και σαβαϊτική φαλλική λατρεία; Μας έχουν πει ότι η πρωταρχική θρησκεία των Ισραηλιτών ήταν εντελώς διαφορετική από εκείνη που αναπτύχθηκε αιώνες αργότερα από τους Ταλμουδιστές και πριν απ' αυτούς από τον Δαβίδ και τον Ιεζεκία.

Όλα αυτά, όπως βρίσκονται τώρα στις δυο Διαθήκες, παρά το εξωτερικό στοιχείο, αρκούν για να κατατάξουν την Βίβλο ανάμεσα στα εσωτερικά έργα και για να συνδέσουν το σύστημά της με τον ινδικό, τον χαλδαϊκό και τον αιγυπτιακό συμβολισμό. Ολόκληρος ο κύκλος των Βιβλικών γλυφών και αριθμών όπως υποδεικνύονται από αστρονομικές παρατηρήσεις - μια και αστρονομία και θεολογία συνδέονται στενά - βρίσκεται στα ινδικά εξωτερικά, καθώς και εσωτερικά συστήματα. Αυτοί οι αριθμοί και τα σύμβολά τους, τα σημεία του Ζωδιακού, οι πλανήτες, οι όψεις και οι δεσμοί τους - αυτός ο όρος έχει περάσει τώρα και στην σύγχρονη βοτανική για να διακρίνει τα αρσενικά και θηλυκά φυτά (τα μονοσεξουαλικά, τα πολυγαμικά, τα μόνοικα, δίοικα κ.τ.λ.) - αυτοί, λοιπόν, είναι γνωστοί στην αστρονομία σαν εξάγωνα, τετράγωνα κ.ο.κ. και χρησιμοποιούνται για αιώνες ολόκληρους από τα αρχαϊκά έθνη και κατά μια έννοια έχουν το ίδιο νόημα με τους εβραϊκούς αριθμούς. Οι πρώτες αρχές της στοιχειώδους γεωμετρίας πρέπει ασφαλώς να υποδείχθηκαν από την παρατήρηση των ουρανίων σωμάτων και των σχηματισμών τους. Έτσι τα πιο αρχαία σύμβολα στον Ανατολικό εσωτερισμό είναι ένας κύκλος, ένα σημείο, ένα τρίγωνο, μια επιφάνεια, ένας κύβος, ένα πεντάγωνο, ένα εξάγωνο και επίπεδα σχήματα με διάφορες πλευρές και γωνίες. Αυτό δείχνει ότι η γνώση και η χρησιμοποίηση του γεωμετρικού συμβολισμού είναι τόσο παλιά, όσο και ο κόσμος.

Αρχίζοντας απ' αυτό, είναι εύκολο να καταλάβουμε πως η ίδια η φύση θα μπορούσε να είχε διδάξει στην αρχέγονη ανθρωπότητα, ακόμα και χωρίς την βοήθεια των θείων καθοδηγητών της, τις πρώτες αρχές μιας αριθμητικής και γεωμετρικής συμβολικής γλώσσας.³³⁰ Έτσι συναντάει κανείς

ιστορία είναι μια έξυπνη προσθήκη του Έζρα, ο οποίος δεν μπορεί να την αγνοούσε. Η περίεργη ιστορία βρέθηκε σε κομμάτια πινάκων από το Κουγιουντζίκ, και είναι η ακόλουθη:

"1. Εγώ είμαι ο Σαργκίνα, ο πανίσχυρος βασιλιάς του Αγκάντε.

2. Η μητέρα μου ήταν πριγκίπισσα, τον πατέρα μου δεν τον γνωρίζω, ένας αδελφός του πατέρα μου βασίλευε στην χώρα.

3. Στην πόλη του Αζουπιράν, η οποία βρίσκεται δίπλα στον ποταμό Ευφράτη,

4. Εκεί η μητέρα μου με συνέλαβε, με δυσκολία με γέννησε.

5. Με τοποθέτησε σε μια κιβωτό από βούρλα, με πίσσα σκέπασε την ύπαρξή μου.

6. Με πέταξε στον ποταμό ο οποίος δεν με έπνιξε.

7. Ο ποταμός με μετέφερε, και με έφερε στον Άκκι, το νεροκουβαλητή.

8. Ο Άκκι, ο νεροκουβαλητής, με απαλότητα με σήκωσε κ.τ.λ., κ.τ.λ." [Τζ. Σμιθ, *Χαλδαϊκή Διήγηση της*

Γένεσης, 1876, σελ. 299-300].

Και τώρα ας δούμε στην Έξοδο (β, 3): "επει δε [η μητέρα του Μωυσή] ουκ ηδύνατο αυτό έτι κρύπτειν, έλαβε αυτό η μήτηρ αυτού θίβιν και κατέχρισεν αυτήν ασφαλοπίση και ενέβαλε το παιδίον εις αυτήν και έθηκεν αυτήν εις το έλος, παρά τον ποταμόν."

"Το γεγονός", λέει ο Τζ. Σμιθ, "υποτίθεται ότι συνέβη περίπου το 1600 π.Χ., μάλλον νωρίτερα από την υποτιθέμενη εποχή του Μωυσή και επειδή ξέρουμε ότι η φήμη του Σαργκόν έφτασε στην Αίγυπτο, είναι πολύ πιθανό ότι αυτή η διήγηση έχει κάποια σχέση με το γεγονός που αναφέρεται στην Έξοδο, γιατί κάθε πράξη, όταν εκτελείται μια φορά, έχει την τάση να επαναλαμβάνεται." [*Ασσυριακές Ανακαλύψεις*, σελ. 300.] Αλλά τώρα, που ο καθηγητής Σέις είχε το θάρρος να σπρώξει τις ημερομηνίες των Χαλδαίων και Ασσυρίων βασιλέων πάνω από δυο χιλιάδες χρόνια πίσω, ο Σαργκόν θα πρέπει επομένως να προηγήθηκε του Μωυσή τουλάχιστον 2.000 χρόνια. (Βλέπε τις Διαλέξεις του καθηγητή Σέις το 1887 πάνω στο θέμα.) Η παραδοχή είναι υπαινικτική, αλλά από τους αριθμούς λείπουν ένα ή δυο μηδενικά.

³³⁰ Για να θυμηθείτε πώς η εσωτερική θρησκεία του Μωυσή παραποιήθηκε αρκετές φορές και η λατρεία του Ιεχωβά, όπως εγκαθιδρύθηκε ξανά από τον Δαβίδ, τοποθετήθηκε στην θέση της από τον Ιεζεκία και άλλους, διαβάστε τις σελίδες 436-442 του Τομ. ΙΙ της *Ισιδας Αποκαλυμμένης*. Ασφαλώς θα πρέπει να υπήρχαν πολλοί σοβαροί λόγοι που οι Σαδδουκαίοι, από τους οποίους προέρχονταν σχεδόν όλοι οι Αρχιερείς της Ιουδαίας, προσκολλήθηκαν στους Νόμους του Μωυσή και απέρριψαν τα υποτιθέμενα "Βιβλία του Μωυσή", την Πεντάτευχο της Συναγωγής και το Ταλμούδ.

αριθμούς και σχήματα που χρησιμοποιούνταν σαν μια έκφραση και καταγραφή της σκέψης σε κάθε αρχαϊκή συμβολική Γραφή. Αυτά είναι πάντα τα ίδια, με ορισμένες μόνο παραλλαγές που αναπτύσσονται από τα πρώτα σχήματα. Έτσι, η ανάπτυξη και η συσχέτιση των μυστηρίων του Κόσμου, η ανάπτυξη και η εξέλιξή του - πνευματική και φυσική, αφηρημένη και συγκεκριμένη - καταγράφηκαν για πρώτη φορά με γεωμετρικές αλλαγές σχήματος. Κάθε Κοσμογονία άρχιζε με έναν κύκλο, ένα σημείο, ένα τρίγωνο και έναν κύβο, μέχρι τον αριθμό 9, οπότε γινόταν η σύνθεση με την πρώτη γραμμή και τον κύκλο: την Πυθαγόρειο μυστική Δεκάδα, το σύνολο όλων, που περιλαμβάνει και εκφράζει τα μυστήρια ολόκληρου του κόσμου· ο οποίος αναφέρεται εκατό φορές πληρέστερα στο σύστημα των ινδουιστών, για εκείνον που μπορεί να κατανοήσει την μυστική του γλώσσα. Οι αριθμοί 3 και 4, με τον συνδυασμό τους, το 7, καθώς και οι 5, 6, 9 και 10 είναι οι πραγματικοί ακρογωνιαίοι λίθοι των Απόκρυφων Κοσμογονιών. Αυτή η δεκάδα και οι χιλιάδες συνδυασμοί της βρίσκονται σε κάθε μέρος του πλανήτη. Την αναγνωρίζει κανείς στις σπηλιές και στους πέτρινους ναούς του ινδουιστών και της Κεντρικής Ασίας, καθώς και στις Πυραμίδες και στους λίθους της Αιγύπτου και της Αμερικής, στις κατακόμβες της Οσιμανδίας, στα χιονοσκεπέστα καυκασιανά βουνά, στα ερείπια της Παλένκουε, στα νησιά του Πάσχα, παντού όπου πάτησε το πόδι του αρχαίου ανθρώπου. Το 3 και το 4, το τρίγωνο και ο κύβος, ή το αρσενικό και το θηλυκό παγκόσμιο ιερογλυφικό που δείχνει την πρώτη όψη της εξελισσόμενης θεότητας, είναι σφραγισμένο για πάντα στον Νότιο Σταυρό του Ουρανού, όπως και στον αιγυπτιακό σταυρό με Λαβή (*Crux Ansata*). Όπως πολύ σωστά εκφράζεται:

Ο κύβος όταν ξεδιπλωθεί μοιάζει με τον σταυρό ενός *Tau*, ή με την αιγυπτιακή μορφή του, ή με τον χριστιανικό σταυρό ... Αν στον πρώτο προστεθεί ένας κύκλος μας δίνει τον σταυρό με λαβή... Οι αριθμοί 3 και 4 μετρούμενοι πάνω στον σταυρό μας δείχνουν μια μορφή του [εβραϊκού] χρυσού κηροπήγιου [στα Άγια των Αγίων], και του $3+4 = 7$ και $6+1 = 7$, ημερών στον κύκλο της εβδομάδας, καθώς και 7 φώτων του Ηλίου. Αφού, λοιπόν, η εβδομάδα των 7 φώτων δημιούργησε τον μήνα και τον χρόνο, είναι επίσης ο χρονικός δείκτης της γέννησης... Έτσι, αφού δείξαμε την μορφή του σταυρού, με την πρόσθετη χρησιμοποίηση του τύπου 113:355, το σύμβολο ολοκληρώνεται με την προσθήκη ενός ανθρώπου στον σταυρό.³³¹ Αυτό το είδος μέτρου συνταιριάστηκε με την ιδέα της καταγωγής της ανθρώπινης ζωής και εξ αυτού η φαλλική μορφή. (Χειρόγραφο του Τζ. Σκίφερ, σελ. 27, στα αρχεία της θεοσοφικής Εταιρείας στο Αντιάρ.)

Οι Στάνζα δείχνουν ότι ο σταυρός και οι αριθμοί αυτοί παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην αρχαϊκή κοσμογονία. Στο μεταξύ μπορούμε να επωφεληθούμε από τις μαρτυρίες που συγκέντρωσε ο ίδιος συγγραφέας για να δείξει την ταυτότητα των συμβόλων και του εσωτερικού τους νοήματος σε ολόκληρο τον κόσμο, τα οποία ονομάζει πολύ σωστά, "αρχέγονα ενδύματα αυτών των συμβόλων".

Εξαιτίας της γενικής όψης που πήρε η φύση των αριθμών... αποβαίνει υπερβολικά ενδιαφέρον να ερευνήσει κανείς πού και πότε έγινε για πρώτη φορά γνωστή η ύπαρξη και η χρησιμοποίησή τους. Υπήρξε θέμα αποκάλυψης κατά την ιστορική εποχή, έναν κύκλο υπερβολικά πρόσφατο, αν εξετάσουμε την ηλικία της ανθρώπινης φυλής; Ως προς την χρονολογία της κατοχής τους από τον άνθρωπο φαίνεται, πράγματι, ότι αυτή είναι πολύ πιο απομακρυσμένη από τους αρχαίους Αιγυπτίους, απ' ό,τι είναι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι από εμάς.

Τα νησιά του Πάσχα στο "μέσον του Ειρηνικού", παρουσιάζουν τα χαρακτηριστικά των εναπομεινουσών κορυφών από τα βουνά μιας βυθισμένης ηπείρου, επειδή οι κορυφές αυτές είναι κυριολεκτικά διάστικτες με κυκλώπεια αγάλματα, υπολείμματα του πολιτισμού ενός πολυάριθμου και καλλιεργημένου λαού, ο οποίος αναγκαστικά θα έπρεπε να κατείχε μια πολύ εκτεταμένη περιοχή. Στο πίσω μέρος αυτών των αγαλμάτων βρίσκεται ο σταυρός με λαβή και το ίδιο σχήμα τροποποιημένο βρίσκεται στο περίγραμμα των ανθρώπινων μορφών. Μια πλήρης περιγραφή, με πίνακες που δείχνουν την χώρα και τα αναρίθμητα φυτεμένα αγάλματα, βρίσκεται στο τεύχος Ιανουρίου του περιοδικού *Builder* του Λονδίνου.

³³¹ Για άλλη μια φορά θυμηθείτε τον Βιτόμπα των Ινδουιστών, τον σταυρωμένο στο διάστημα, την σημασία του "ιερού σημαδιού", της Σβάστικα, τον άνθρωπο του Ολάτωνα που βρίσκεται χιαστί στο διάστημα κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Στο περιοδικό *Naturalist* που εκδίδεται στο Σάλεμ της Μασαχουσέτης, σε ένα από τα τεύχη του (αριθμός περίπου 36), βρίσκεται η περιγραφή μερικών πολύ αρχαίων και περιέργων σκαλισμάτων στις κορυφές των βουνών της Νότιας Αμερικής, τα οποία βεβαιώνεται ότι είναι πολύ αρχαιότερα από τις φυλές που ζουν τώρα εκεί. Το περιεργό αυτών των σχημάτων είναι πως παρουσιάζουν το περίγραμμα ενός ανθρώπου πάνω σε έναν σταυρό,³³² με μια σειρά σχημάτων μέσα από τα οποία από την μορφή του ανθρώπου ξεπηδάει εκείνη του σταυρού, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε ο σταυρός μπορεί να θεωρηθεί σαν άνθρωπος, ή ο άνθρωπος σαν σταυρός, εμφανίζοντας έτσι μια συμβολική παρουσίαση της αλληλεξάρτησης των μορφών που παρουσιάστηκαν στο κείμενο ...

Είναι γνωστό ότι στην παράδοση των Αζτέκων διασώζεται μια πλήρης διήγηση του κατακλυσμού του Νώε. Ο βαρόνος Χάμπολντ λέει ότι πρέπει να ψάξουμε για την χώρα του Αζταλάν, την αρχική χώρα των Αζτέκων, τουλάχιστον μέχρι τον 42ο παράλληλο βόρεια, απ' όπου αυτοί ταξιδεύοντας έφτασαν τέλος στην κοιλάδα του Μεξικού. Στην κοιλάδα αυτή οι γήλοφοι του βόρειου άκρου γίνονται τα κομψά πέτρινα πυραμιδοειδή και άλλα οικοδομήματα, τα υπολείμματα των οποίων βρίσκουμε σήμερα. Η αντιστοιχία ανάμεσα στα λείψανα των Αζτέκων και των Αιγυπτίων είναι πολύ καλά γνωστή... Ο Ατγούτερ, αφού εξέτασε εκατοντάδες απ' αυτά πείστηκε ότι οι δημιουργοί τους κατείχαν κάποια γνώση αστρονομίας. Όσο για μια από τις πιο τέλειες πυραμιδικές κατασκευές των Αζτέκων, ο Χάμπολντ δίνει την ακόλουθη περιγραφή:

"Η μορφή αυτής της πυραμίδας (του Παπάντλα), που έχει επτά πατώματα, είναι πολύ πιο μυτερή στην κορυφή από οποιοδήποτε άλλο παρόμοιο ανακαλυφθέν μνημείο, ολλά το ύψος της δεν είναι σημαντικό, όντας 17,3 μ., στην βάση και 7,5 μ. στην κάθε πλευρά. Αλλά είναι αξιοσημείωτη από μια άποψη: είναι φτιαγμένη ολοκληρωτικά από πελεκημένες πέτρες, υπερβολικού μεγέθους, και πολύ όμορφη διαμορφωμένες. Τρεις κλίμακες οδηγούν στην κορυφή, ενώ τα σκαλοπάτια τους είναι διακοσμημένα με ιερογλυφικά γλυπτά και μικρές κόγχες, τοποθετημένες με γεωμετρική συμμετρία. Ο αριθμός αυτών των κογχών φαίνεται να υποδηλώνει τα 318 απλά και σύνθετα σύμβολα των ημερών του κοσμικού τους ημερολογίου".

Σύμφωνα με τους Γνωστικούς ο αριθμός 318 είναι η αξία του ονόματος του Χριστού, καθώς και ο περίφημος αριθμός των εκπαιδευμένων ή περιτμημένων υπηρετών του Αβραάμ. Αν σκεφτούμε ότι το 318 είναι μια *αφηρημένη αξία και σημαντική*, αφού εκφράζει την αξία μιας διαμέτρου προς την περιφέρεια μιας μονάδας, τότε η χρησιμοποίησή του στην σύνθεση του κοσμικού ημερολογίου γίνεται φανερή. (Σκίνερ, *Η Πηγή των Μέτρων*, 1875, κεφ. II, τμήμα 2, παρ. 23-24.)

Παρόμοια ιερογλυφικά, αριθμοί και εσωτερικά σύμβολα βρίσκονται στην Αίγυπτο, στο Περού, στο Μεξικό, στα νησιά του Πάσχα, στην Ινδία, στην Χαλδαίσι και στην Κεντρική Ασία. Σταυρωμένοι άνθρωποι και σύμβολα εξέλιξης των φυλών από τους θεούς, και όμως η Επιστήμη εξακολουθεί να απορρίπτει την ιδέα μιας *ανθρώπινης φυλής άλλης από εκείνη που φτιάχτηκε με την δική μας* εικόνα. Η θεολογία προσκολλάται στα 6.000 χρόνια της Δημιουργίας, η ανθρωπολογία διδάσκει την προέλευσή μας από τον πίθηκο και ο Κλήρος την ανάγει στον Αδάμ 4.004 χρόνια π.Χ.!!

Θα πρέπει, λοιπόν, κανείς από φόβο μήπως διατρέξει τον κίνδυνο να θεωρηθεί ανόητος ή ακόμα και ψεύτης, να αποφεύγει να παρέχει αποδείξεις - τόσο έγκυρες όσο και οι άλλες - μόνο και μόνο επειδή δεν έχει ακόμα ανατείλει εκείνη η ημέρα κατά την οποία θα παραδοθούν στην επιστήμη και τα ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ, ή μάλλον στους ανθρώπους της μάθησης και της έρευνας στον τομέα του συμβολισμού; Μπροστά στις συντριπτικές ανακαλύψεις της Γεωλογίας και της Ανθρωπολογίας σχετικά με την αρχαιότητα του ανθρώπου θα πρέπει - προκειμένου να αποφύγουμε την συνήθη τιμωρία που περιμένει εκείνους που ξεστρατίζουν από τα πεπατημένα μονοπάτια της θεολογίας ή του υλισμού - να επιμένουμε στα 6.000 χρόνια και στην "ειδική δημιουργία", ή θα πρέπει να δεχτούμε με υπάκουο θαυμασμό την γενεαλογία μας και την προέλευσή μας από τον πίθηκο; Όχι φυσικά, εφόσον γνωρίζουμε ότι τα μυστικά αρχεία κατέχουν τα αναφερθέντα ΕΠΤΑ κλειδιά για τα μυστήρια της γένεσης του ανθρώπου. Όσο λαθεμένες, υλιστικές και μεροληροληπτικές και αν είναι οι επιστημονικές θεωρίες, είναι χίλιες φορές πιο κοντά στην αλήθεια από τους παραλογισμούς της θεολογίας. Η τελευταία αυτή βρίσκεται στην επιθανάτια

³³² Βλέπε στην συνέχεια την περιγραφή της πρώτης Άριας μύησης του Βισβακάρμαν που σταυρώνει τον Ήλιο, "Βικαρτάνα", στερημένο από τις ακτίνες του, πάνω σε ξύλινο σταυρό. [Ε.Π.Μπ.]

αγωνία της για όλους, εκτός από τους πιο αδιάλλακτους θρησκόληπτους και φανατικούς.³³³ Έτσι δεν έχουμε άλλη επιλογή εκτός από το να δεχτούμε τυφλά τα πορίσματα της επιστήμης, ή να ξεφύγουμε απ' αυτήν και να την αντιμετωπίσουμε κατά πρόσωπο, δηλώνοντας αυτά που μας διδάσκει η Μυστική Δοξασία και όντας πλήρως προετοιμασμένοι να υποστούμε τις συνέπειες.

Αλλά ας δούμε μήπως, έστω και ασυνείδητα, μας προσφέρουν χέρι βοήθειας τόσο η επιστήμη με τους υλιστικούς συλλογισμούς της, όσο και η θεολογία με τον επιθανάτιο ρόγχο και τον έσχατο αγώνα της να συμβιβάσει τα 6.000 χρόνια από την εποχή του Αδάμ με το έργο του σερ Τσαρλς Λάιελ, *Γεωλογικές Μαρτυρίες της Αρχαιότητας του Ανθρώπου*. Η εθνολογία, σύμφωνα με την ομολογία μερικών από τους πιο διαβασμένους οπαδούς της, δυσκολεύεται ήδη να δικαιολογήσει τις διαφορές στην ανθρώπινη φυλή, αν δεν γίνει αποδεκτή η υπόθεση της δημιουργίας πολλών Αδάμ. Μιλάνε για "έναν λευκό Αδάμ και έναν μαύρο Αδάμ, για έναν ερυθρό Αδάμ και έναν κίτρινο Αδάμ". (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 195.) Ακόμα και αν ήταν ινδουιστές και απαριθμούσαν τις επαναγεννήσεις του Βαμάντεβα από το *Λίνγκα-Πουρανά*, δεν θα μπορούσαν να πουν περισσότερα. Γιατί αυτοί, απαριθμώντας τις επαναλαμβανόμενες γεννήσεις του Σίβα, τον δείχνουν στον έναν Κάλπα με λευκή επιδερμίδα, σε έναν άλλον με μαύρο χρώμα, σε έναν επόμενο με κόκκινο χρώμα, μετά απ' τον οποίον ο Κουμαρά γίνεται "τέσσερις νεαροί κίτρινου χρώματος". Αυτή η παράξενη σύμπτωση, όπως θα έλεγε ο κ. Πρόκτερ, δείχνει επιστημονική ενόραση, γιατί ο Σιβά-Κουμαρά αντιπροσωπεύει μόνο αλληγορικά τις ανθρώπινες φυλές κατά την διάρκεια της γένεσης του ανθρώπου. Αλλά οδήγησε σε ένα άλλο ενορατικό φαινόμενο, αυτήν την φορά στις τάξεις της θεολογίας. Ο συγγραφέας του *Πρωτόγονου Ανθρώπου* σε μια απελπισμένη προσπάθεια να προστατεύσει την θεία Αποκάλυψη από τις αμείλικτες και φανερές ανακαλύψεις της γεωλογίας και της ανθρωπολογίας, αφού παρατηρεί ότι "θα ήταν ατυχές αν οι υπερασπιστές της Βίβλου έφταναν στο σημείο ή να απαρνηθούν την έμπνευση των Γραφών ή να αρνηθούν τα συμπεράσματα των γεωλόγων", βρίσκει έναν συμβιβασμό. Ή μάλλον αφιερώνει έναν ολόκληρο τόμο για να αποδείξει αυτό το γεγονός: "Ο Αδάμ δεν ήταν ο *πρώτος άνθρωπος*³³⁴ που δημιουργήθηκε πάνω στην Γη." ... Τα ανακαλυφθέντα λείψανα του προ-αδαμικού ανθρώπου, "αντί να κλονίζουν την εμπιστοσύνη μας στις Γραφές, παρέχουν επιπρόσθετες αποδείξεις για την εγκυρότητα τους". (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 194.) Πώς γίνεται αυτό; Με τον πιο απλό τρόπο. Γιατί ο συγγραφέας ισχυρίζεται ότι από δω και πέρα "εμείς (ο Κλήρος) είμαστε σε θέση να αφήσουμε τους επιστήμονες να συνεχίσουν τις μελέτες τους, χωρίς να προσπαθούμε να τους εξαναγκάσουμε με την κατηγορία της αίρεσης". Αυτό θα πρέπει να είναι πράγματι μια ανακούφιση για τους Χάξλεϋ, Τύνταλ, και σερ Τ. Λάιελ.

Η διήγηση της Βίβλου δεν αρχίζει με την δημιουργία, όπως συνήθως πιστεύεται, αλλά με την δημιουργία του Αδάμ και της Εύας, εκατομμύρια χρόνια μετά τον σχηματισμό του πλανήτη μας. Η προηγούμενη ιστορία του, όσον αφορά τις Γραφές, δεν έχει ακόμα γραφτεί... Μπορεί να υπήρξαν όχι μια, αλλά είκοσι διαφορετικές φυλές πάνω στην Γη πριν από την εποχή του Αδάμ, ακριβώς όπως μπορεί να υπάρχουν είκοσι διαφορετικές φυλές ανθρώπων σε άλλους κόσμους. (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 55.)

Ποιες, λοιπόν, ή τι ήταν εκείνες οι φυλές, αφού ο συγγραφέας επιμένει ότι ο Αδάμ είναι ο πρώτος άνθρωπος της φυλής μας; Ήταν Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΦΥΛΕΣ! "Ο Σατανάς δεν υπήρξε ποτέ στον ουρανό, Άγγελοι και άνθρωποι (όντας) ένα είδος".

Ήταν η προ-αδαμική φυλή των "Αγγέλων που αμάρτησαν". Ο Σατανάς ήταν "ο πρώτος Πρίγκηπας αυτού του κόσμου", διαβάζουμε. Έχοντας πεθάνει εξαιτίας της ανταρσίας του, παρέμεινε πάνω στην Γη σαν ένα ασώματο Πνεύμα και έβαλε σε πειρασμό τον Αδάμ και την Εύα.

³³³ Μερικοί από τους υπερασπιστές της έχουν χάσει κάθε λογική, θα έλεγε κανείς. Γιατί τι να σκεφτεί κανείς όταν, εν όψει των παραλογισμών του νεκρού γράμματος της Βίβλου, εξακολουθούν ακόμα να υποστηρίζονται δημόσια και περισσότερο παθιασμένα και βλέπει κανείς τους θεολόγους να ισχυρίζονται ότι, αν και «οι Γραφές προσεχτικά αποφεύγουν[;] να συμβάλουν άμεσα στην επιστημονική γνώση, δεν συναντάται πουθενά καμιά δήλωση η οποία να μην αντέχει στο φως της ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΥΣΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ»!!! (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος: ή η Ανθρωπολογία της Βίβλου*, του Αιδ. Τζέιμς Γκαλ., 1871, σελ. 14.)

³³⁴ Ειδικά εν όψει της μαρτυρίας που παρέχει η ίδια η Βίβλος στη Γένεση, κεφ. Δ', 16-17, που δείχνει τον Κάιν να πηγαίνει στη χώρα του Νωδ και εκεί να παντρεύεται.

Οι πρώτες εποχές της σατανικής φυλής, και πιο ειδικά κατά την διάρκεια της ζωής του Σατανά [!!!] ίσως να υπήρξαν μια περίοδος πατριαρχικού πολιτισμού και σχετικής ανάπαυσης - μια εποχή του Θουβάλ-Κάιν και του Ιουβάλ, όταν τόσο οι Επιστήμες όσο και οι τέχνες προσπάθησαν να χώσουν τις ρίζες τους στο καταραμένο έδαφος... Τι θαυμάσιο θέμα για έπος... (όταν) υπάρχουν αναπόφευκτα γεγονότα που πρέπει να συμβούν. Βλέπουμε μπροστά μας... τον εύθυμο πρωτόγονο εραστή να κορτάρει την ντροπαλή νύφη κάτω από το δροσοσκέπαστο φύλλωμα της δανέζικης βελανιδιάς, που τότε φύτρωνε εκεί που σήμερα δεν φυτρώνει... τον χαρούμενο πρωτόγονο πατριάρχη... τους πρωτόγονους απογόνους του να χοροπηδούν αθώα δίπλα του... Χιλιάδες τέτοιες εικόνες προβάλλουν μπροστά μας! (*Ο Πρωτόγονος Άνθρωπος*, σελ. 206-207.)

Η ενδοσκοπική ματιά σ' αυτήν την σατανική "ντροπαλή νύφη", τις μέρες της αθωότητας του Σατανά, δεν χάνει σε ποιητικότητα, όσο κερδίζει σε γνησιότητα, ακριβώς το αντίθετο! Η σύγχρονη χριστιανική νύφη – που συχνά σήμερα δεν κοκκινίζει μπροστά στους χαρούμενους μοντέρνους εραστές της – μπορεί να πάρει ακόμα και ένα ηθικό μάθημα απ' αυτήν την κόρη του Σατανά, στην ζωηρή φαντασία του πρώτου ανθρώπινου βιογράφου της. Οι εικόνες αυτές, που για να εκτιμηθούν στην αληθινή τους αξία θα πρέπει να εξεταστούν μέσα στον τόμο που τις περιγράφει, υπαγορεύονται όλες από την ανάγκη να συμβιβάσει το αλάθητο των αποκαλυμμένων Γραφών με το έργο του σερ Τ. Λάιελ *Η Αρχαιότητα του Ανθρώπου* και άλλα βλαπτικά επιστημονικά έργα. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει την αλήθεια και τα γεγονότα να εμφανίζονται στην βάση αυτών των παραλογισμών, τους οποίους ο συγγραφέας ποτέ δεν τόλμησε να υπογράψει με το δικό του ή με ένα δανεισμένο όνομα. Γιατί οι προ-αδαμικές φυλές του - όχι σατανικές αλλά απλώς ατλάντειες και πριν απ' αυτές ερμαφρόδιτες - αναφέρονται στην Βίβλο, αν διαβαστεί εσωτερικά, όπως αναφέρονται και στην Μυστική Δοξασία. Τα ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ανοίγουν τα μυστήρια, περασμένα και μελλοντικά, των επτά μεγάλων Ριζικών Φυλών καθώς και των επτά Κάλπα. Αν και ασφαλώς η γένεση του ανθρώπου ακόμα και η εσωτερική γεωλογία, θα απορριφθεί από την Επιστήμη, ακριβώς όπως και οι σατανικές και προ-αδαμικές φυλές, όμως, αν δεν βρουν κανέναν άλλον δρόμο για να βγουν από τις δυσκολίες τους, οι επιστήμονες θα πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στα δυο και είμαστε σίγουροι ότι, παρά την Γραφή, μόλις η μυστηριακή γλώσσα κυριαρχηθεί έστω και κατά προσέγγιση, αυτή που θα γίνει αποδεκτή θα είναι η αρχαϊκή διδασκαλία.

III ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ

Επειδή θα φαινόταν παράλογο να βεβαιώνουμε πως ήδη γνωρίζουμε όλες τις υπάρχουσες αιτίες, θα πρέπει να επιτραπεί, αν χρειάζεται, να υποθέσουμε έναν *εντελώς νέον παράγοντα...*

Υποθέτοντας, πράγμα που μέχρι στιγμής δεν είναι απόλυτα ακριβές, ότι η κυματοειδής υπόθεση εξηγεί όλα τα γεγονότα, καλούμεθα να αποφασίσουμε αν μ' αυτόν τον τρόπο αποδεικνύεται η ύπαρξη ενός κυματοειδούς αιθέρα. Δεν μπορούμε με σιγουριά να βεβαιώσουμε πως καμιά άλλη υπόθεση δεν εξηγεί τα γεγονότα. Η μοριακή θεωρία του Νεύτωνα κατέρρευσε πάνω στην Συμβολή και μέχρι σήμερα δεν υπάρχει ανταγωνιστής. Όμως είναι υπερβολικά επιθυμητό σε όλες αυτές τις υποθέσεις να βρίσκουμε κάποια παράπλευρη επιβεβαίωση, κάποια *aliunde* [άλλοθεν] ένδειξη, του ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΥ ΑΙΘΕΡΑ... Μερικές υποθέσεις περιέχουν ιδέες ως προς την μικροσκοπική δομή και τις λειτουργίες των σωμάτων. Εξαιτίας της φύσεως της υπόθεσης, οι ιδέες αυτές δεν μπορούν ποτέ να αποδειχθούν με άμεσο τρόπο. Η μόνη τους αξία είναι η ικανότητά τους να εκφράζουν τα φαινόμενα. Είναι ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΕΣ. (Αλεξάντερ Μπείν, *Λογική*, Μέρος II, σελ. 131-132.)

Ο Αιθέρας, αυτός ο υποθετικός Πρωτεύας, μια από τις "παραστατικές φαντασίες" της σύγχρονης Επιστήμης - ο οποίος ωστόσο γινόταν για καιρό αποδεκτός - είναι μια από τις κατώτερες "αρχές" εκείνου που εμείς ονομάζουμε ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΟΥΣΙΑ (στα Σανσκριτικά, Ακασά), ένα από τα όνειρα της αρχαιότητας το οποίο έγινε ξανά όνειρο της σύγχρονης επιστήμης. Είναι η σπουδαιότερη, αλλά και η τολμηρότερη από τις διασωθείσες θεωρήσεις των αρχαίων φιλοσόφων. Για τους αποκρυφιστές, όμως, τόσο ο ΑΙΘΕΡΑΣ όσο και η Πρωταρχική Ουσία είναι μια πραγματικότητα. Για να το πούμε πιο καθαρά, ο ΑΙΘΕΡΑΣ είναι το Αστρικό Φως και η Πρωταρχική Ουσία είναι το Ακασά, ο Ουπάντι της ΘΕΙΑΣ ΣΚΕΨΗΣ.

Στην σύγχρονη γλώσσα ο δεύτερος θα ονομαζόταν καλύτερα ΚΟΣΜΙΚΗ ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ, Πνεύμα' και ο πρώτος ΚΟΣΜΙΚΗ ΟΥΣΙΑ, Ύλη. Έτσι το Άλφα και το Ωμέγα του Όντος, δεν είναι παρά μόνο οι δυο όψεις της μιας Απόλυτης Ύπαρξης. Σ' αυτήν την τελευταία, κατά την αρχαιότητα, δεν απευθύνονταν ούτε αναφέρονταν με κανένα όνομα, παρά μόνο συμβολικά. Στην αρχαιότερη Άρια φυλή, τους Ινδούς, η λατρεία των διανοουμένων τάξεων δεν πήρε ποτέ την μορφή (όπως συνέβη στους Έλληνες) ενός ένθερμου θαυμασμού της έξοχης μορφής και τέχνης, πράγμα που αργότερα οδήγησε στον ανθρωπομορφισμό. Αλλά ενώ ο Έλληνας φιλόσοφος θαύμαζε την μορφή και ο Ινδουιστής σοφός "αντιλαμβανόταν την αληθινή σχέση της γήινης ομορφιάς και της αιώνιας αλήθειας", ο αμόρφωτος πληθυσμός κάθε έθνους, σε κάθε εποχή, δεν κατανοούσε κανένα απ' τα δυο.

Και δεν τα κατανοεί ούτε τώρα. Η εξέλιξη της ΘΕΪΚΗΣ ΙΔΕΑΣ προχωρεί βήμα-βήμα με την διανοητική εξέλιξη του ανθρώπου. Έτσι, είναι αλήθεια ότι η πιο ευγενική ιδέα στην οποία μπορεί να φτάσει το θρησκευτικό πνεύμα μιας εποχής, θα φανεί σαν μια χοντροειδής καρικατούρα στον φιλοσοφικό νου μιας επόμενης εποχής! Οι ίδιοι οι φιλόσοφοι έπρεπε να είναι μνημένοι στα αντιληπτικά μυστήρια, προκειμένου να μπορέσουν να συλλάβουν την ορθή ιδέα των αρχαίων σε σχέση με αυτό το υπερβολικά μεταφυσικό θέμα. Διαφορετικά - δίχως μια τέτοια μύηση - για τον κάθε διανοητή θα υπάρχει ένα: "μέχρι εδώ θα προχωρήσεις και όχι παραπέρα", που καθορίζεται από την διανοητική του ικανότητα τόσο καθαρά και αλάνθαστα όπως καθορίζεται η πρόοδος κάθε έθνους και φυλής από το νόμο του κάρμα. Έξω από την μύηση τα ιδανικά της σύγχρονης θρησκευτικής σκέψης πρέπει πάντα να έχουν τα φτερά τους κλεισμένα, παραμένοντας ανίκανα να πετάξουν ψηλότερα, γιατί οι ιδεαλιστές όπως και οι ρεαλιστές στοχαστές, ακόμα και οι ελευθεροστοχαστές δεν είναι παρά το αποτέλεσμα και το φυσικό προϊόν των αντίστοιχων περιβαλλόντων και περιόδων τους. Τα ιδανικά και των δυο είναι απλώς τα αναγκαία αποτελέσματα των ιδιοσυγκρασιών τους και η κατάληξη εκείνης της φάσης διανοητικής προόδου στην οποία έχει

φτάσει ένα έθνος στην συλλογικότητά του. Έτσι, όπως ήδη παρατηρήσαμε, οι ανώτερες πτήσεις των σύγχρονων (Δυτικών) μεταφυσικών έπεσαν μακριά από την αλήθεια. Στο μεγαλύτερο μέρος της η σύγχρονη αγνωστικιστική θεώρηση πάνω στην ύπαρξη της "Πρώτης Αιτίας" δεν είναι τίποτε άλλο από καλυμμένος υλισμός, μόνο η ορολογία διαφέρει. Ακόμα και ένας τόσο μεγάλος στοχαστής όπως ο Χέρμπερτ Σπένσερ μιλάει για το "Αδιάγνωστο" περιπτώσιακά, με όρους που δείχνουν την θανατηφόρο επίδραση της υλιστικής σκέψης η οποία, σαν τον φονικό Σιρόκκο, έχει καταστρέψει και ξεράνει όλη την σύγχρονη οντολογική σκέψη.³³⁵

Από την πρώτη περίοδο της Τέταρτης Φυλής, όταν λατρευόταν μόνο το Πνεύμα και το μυστήριο είχε εκδηλωθεί, μέχρι τις τελευταίες ένδοξες ημέρες της ελληνικής τέχνης κατά την αυγή της χριστιανοσύνης, οι Έλληνες μόνοι είχαν τολμήσει να στήσουν φανερά βωμό στην ΑΓΝΩΣΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ. Οτιδήποτε και αν είχε μέσα στον βαθυστόχαστο νου του ο Αγ. Παύλος όταν διεκήρυξε στους Αθηναίους πως αυτός ο "άγνωστος" που λάτρευαν ήταν ο αληθινός θεός που κήρυττε ο ίδιος, οπωσδήποτε εκείνη η θεότητα δεν ήταν ο "Ιεχωβά", (βλέπε Τμήμα XVII "Τα Άγια των Αγίων") ούτε ήταν "ο θεός ο ποιήσας τον κόσμο και πάντα τα εν αυτό". Γιατί εκείνος που "δεν κατοικεί σε ναούς φτιαγμένους από χέρια" (Πράξεις ΚΖ', 23-24) δεν είναι ο "θεός του Ισραήλ", αλλά ο "Άγνωστος" των αρχαίων και σύγχρονων πανθειστών.

Η θεία σκέψη δεν μπορεί να ορισθεί ούτε να εξηγηθεί η σημασία της, παρά μόνο μέσω των αναρίθμητων εκδηλώσεων της Κοσμικής Ουσίας στην οποία αυτή γίνεται αισθητή πνευματικά από εκείνους που μπορούν να το κάνουν. Λέγοντας αυτό, είναι σαν να μη λέμε τίποτε, αφού την έχουμε ορίσει σαν την Άγνωστη Θεότητα, αφηρημένη, απρόσωπη, χωρίς φύλο, η οποία πρέπει να τοποθετηθεί στην βάση κάθε Κοσμογονίας και της επακόλουθης εξέλιξής της. Είναι σαν να επιχειρούμε μια υπερβατική εξίσωση συνθηκών με τις αληθινές αξίες μιας σειράς (συνθηκών), έχοντας στα χέρια μας για την συναγωγή συμπερασμάτων μόνο έναν αριθμό άγνωστων ποσοτήτων. Η θέση της βρίσκεται στους αρχαίους πρωτόγονους συμβολικούς χάρτες, στους οποίους όπως δείξαμε στο κείμενο παριστάνεται από ένα απεριόριστο σκοτάδι, πάνω στο οποίο εμφανίζεται το πρώτο κεντρικό λευκό σημείο: συμβολίζοντας έτσι το σύγχρονο και συναιώνιο ΠΝΕΥΜΑ-ΥΛΗ που κάνει την εμφάνιση του στον φαινομενικό κόσμο πριν από την πρώτη του διαφοροποίηση. Όταν "το ένα γίνεται δύο", τότε μπορεί να αναφερθεί σαν Πνεύμα και ύλη. Στο "Πνεύμα" αποδίδεται κάθε εκδήλωση της συνείδησης, ανακλαστικής ή άμεσης, και της ασυνείδητης σκοπιμότητας (για να χρησιμοποιήσω μια σύγχρονη έκφραση που χρησιμοποιείται στην ονομαζόμενη Δυτική φιλοσοφία), όπως καταδεικνύεται με την Ζωτική Αρχή και με την υποταγή της Φύσης στην μεγαλειώδη ακολουθία του αμετάβλητου νόμου. Η "Υλη" πρέπει να θεωρηθεί σαν αντικειμενικότητα στην πιο καθαρή αφηρημένη της έννοια, η αυθύπαρκτη βάση της οποίας, οι επταδικές μανβανταρικές διαφοροποιήσεις, συνιστούν την αντικειμενική πραγματικότητα που υπόκειται στα φαινόμενα κάθε φάσης της συνειδητής ύπαρξης. Κατά την διάρκεια του συμπαντικού Πραλάγια, η Κοσμική Ιδεοπλασία δεν υφίσταται και οι ποικιλοτρόπως διαφοροποιημένες καταστάσεις της Κοσμικής Ουσίας διαλύονται ξανά, επιστρέφοντας στην αρχέγονη κατάσταση της αφηρημένης εν δυνάμει αντικειμενικότητας.

Η μανβανταρική ώθηση αρχίζει με την επαναφύπνιση της Κοσμικής Ιδεοπλασίας (του "Συμπαντικού Νου"), ταυτόχρονα και παράλληλα με την πρωταρχική ανάδυση της Κοσμικής Ουσίας - η τελευταία όντας ο μανβανταρικός φορέας της πρώτης - από την αδιαφοροποίητη πραλογική της κατάσταση. Ύστερα, η απόλυτη σοφία καθρεφτίζεται στην Ιδεοπλασία της, η οποία με μια υπερβατική διαδικασία, που είναι ανώτερη και ακατανόητη για την ανθρώπινη Συνείδηση, καταλήγει στην Κοσμική Ενέργεια (Φοχάτ). Παλλόμενος μέσα στο στήθος της αδρανούς Ουσίας, ο Φοχάτ την ωθεί σε δραστηριότητα και καθοδηγεί τις πρωταρχικές διαφοροποιήσεις της και στα Επτά πεδία της Κοσμικής Συνείδησης. Έτσι υπάρχουν Επτά Προτύλες (όπως ονομάζονται τώρα),

³³⁵ Για παράδειγμα, όταν ορίζει την "Πρώτη Αίτια" -το ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ- σαν μια "δύναμη που εκδηλώνεται μέσω των φαινομένων", και "μια άπειρη, αιώνια Ενέργεια" (;), είναι φανερό πως έχει συλλάβει μόνο την φυσική όψη του μυστηρίου του Οντος: μόνο τις Ενέργειες της Κοσμικής Ουσίας. Η συναιώνια όψη της ΜΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ: η Κοσμική Ιδεοπλασία, αγνοείται εντελώς στην θεώρηση. Όσο για το νοούμενό της, φαίνεται σαν μη υπαρκτό στον νου του μεγάλου στοχαστή. Αναμφίβολα αυτός ο μονόπλευρος τρόπος ενασχόλησης με το πρόβλημα οφείλεται κυρίως στην ολέθρια Δυτική πρακτική του υποβιβασμού της συνείδησης, ή της θεώρησής της σαν ένα "υποπροϊόν" της μοριακής κίνησης.

ενώ η Άρια αρχαιότητα τις ονόμαζε Επτά Πρακρίτι, ή Φύσεις, χρησιμεύουσες χωριστά σαν σχετικά ομοιογενείς βάσεις, οι οποίες με την πορεία της αυξανόμενης ετερογένειας (στην εξέλιξη του Σύμπαντος) διαφοροποιούνται καταλήγοντας στην θαυμαστή πολυπλοκότητα που παρουσιάζουν τα φαινόμενα στα πεδία της αντίληψης. Ο όρος "σχετικά" χρησιμοποιείται σκόπιμα, επειδή η ίδια η ύπαρξη μιας τέτοιας διαδικασίας - που καταλήγει στους πρωταρχικούς διαχωρισμούς της αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ουσίας στις επταδικές βάσεις της εξέλιξης - μας αναγκάζει να θεωρήσουμε την *προτύλη*³³⁶ κάθε πεδίου μόνο σαν μια ενδιάμεση φάση που λαμβάνεται από την Ουσία, στο πέρασμά της από την αφηρημένη στην πλήρη αντικειμενικότητα.

Κατά την διάρκεια των Πραλαγικών περιόδων λέγεται ότι η Κοσμική Ιδεοπλασία δεν υπάρχει για τον απλό λόγο πως δεν υπάρχει κανείς και τίποτε για να συλλάβει τα αποτελέσματά της. Δεν μπορεί να υπάρξει εκδήλωση της Συνείδησης, ημισυνείδησης ή ακόμα και "ασυνείδητης σκοπιμότητας", παρά μόνο μέσω του φορέα της ύλης: δηλαδή πάνω σ' αυτό το δικό μας πεδίο, όπου η ανθρώπινη συνείδηση στην κανονική της κατάσταση δεν μπορεί να πετάξει πέρα από εκείνο που είναι γνωστό σαν υπερβατική μεταφυσική. Μόνο μέσω κάποιας μοριακής συγκέντρωσης ή συγκρότησης το Πνεύμα ξεχύνεται σε ένα ρεύμα ατομικής ή υποσυνείδητης υποκειμενικότητας. Και ακριβώς όπως η Ύλη υπάρχουσα ξέχωρα από την αντίληψη είναι μια απλή αφηρημένη ιδέα, έτσι αυτές οι δυο όψεις του ΑΠΟΛΥΤΟΥ - Κοσμική Ουσία και Κοσμική Ιδεοπλασία - είναι αμοιβαία αλληλεξαρτώμενες. Σύμφωνα με αυστηρή ακριβολογία - για να αποφύγουμε σύγχυση και παρανόηση - ο όρος "Ύλη" έπρεπε να αναφέρεται στην συσσώρευση αντικειμένων δυνατής αντίληψης, και ο όρος "Ουσία", στα νοούμενα. Γιατί στον βαθμό που τα φαινόμενα του δικού μας πεδίου είναι η δημιουργία του συλλαμβάνοντος Εγώ - οι τροποποιήσεις της δικής του υποκειμενικότητας - τότε όλες οι "καταστάσεις της ύλης που αντιπροσωπεύουν την συσσώρευση αντιληπτών αντικειμένων", δεν μπορεί να έχουν παρά σχετική και καθαρώς φαινομενική ύπαρξη για τα παιδιά του δικού μας πεδίου. Όπως θα έλεγαν και οι σύγχρονοι ιδεαλιστές, η συνεργασία Υποκειμένου και Αντικείμενου καταλήγει στο αντικείμενο-αίσθηση ή φαινόμενο. Αλλά αυτό δεν οδηγεί απαραίτητα στο συμπέρασμα πως ισχύει το ίδιο και σε όλα τα άλλα πεδία. Ότι δηλαδή η συνεργασία των δυο πάνω στα πεδία της επταδικής διαφοροποίησής τους καταλήγει σε μια επταδική συγκέντρωση φαινομένων τα οποία παρόμοια δεν υπάρχουν καθ' εαυτά, αν και αποτελούν απτές πραγματικότητες για τις Οντότητες, για τις οποίες αποτελούν μέρος της εμπειρίας τους - ακριβώς όπως οι βράχοι και οι ποταμοί γύρω μας είναι πραγματικοί από την σκοπιά του φυσικού, ενώ για τον μεταφυσικό είναι απατηλές πλάνες των αισθήσεων, θα ήταν λάθος να πούμε ή έστω και να σκεφτούμε κάτι τέτοιο. Από την σκοπιά της ύψιστης μεταφυσικής ολόκληρο το Σύμπαν, μαζί με τους θεούς, είναι μια πλάνη, αλλά η πλάνη εκείνου που είναι και ο ίδιος μια πλάνη, διαφέρει σε κάθε πεδίο συνείδησης. Καί δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να δογματίζουμε σχετικά με την πιθανή φύση των αντιληπτικών λειτουργιών ενός Εγώ του έκτου, για παράδειγμα, πεδίου, ακριβώς όπως δεν έχουμε δικαίωμα να ταυτίζουμε τις αντιλήψεις μας ή να τις κάνουμε κριτήρια για τις αντιλήψεις ενός μυρμηγκιού στον δικό του τρόπο συνείδησης. Το καθαρό αντικείμενο ξέχωρα από την συνείδηση³³⁷ είναι άγνωστο για εμάς, όσο ζούμε στο πεδίο του τρισδιάστατου Κόσμου μας, καθώς γνωρίζουμε μόνο τις νοητικές καταστάσεις που προκαλεί στο αντιλαμβανόμενο Εγώ. Και όσο καιρό θα διαρκεί η αντίθεση Υποκειμένου και Αντικείμενου - δηλαδή, όσο καιρό θα απολαμβάνουμε μόνο τις πέντε αισθήσεις μας και τίποτε περισσότερο, και δεν θα γνωρίζουμε πώς να αποσπάμε το "τα πάντα συλλάμβαναν Εγώ" (τον Ανώτερο Εαυτό) από την σκλαβιά αυτών των αισθήσεων - τόσο καιρό θα είναι αδύνατο για το προσωπικό Εγώ να σπάσει το φράγμα που το χωρίζει από μια γνώση των *πραγμάτων καθ'αυτών* (ή στην Ουσία τους). Αυτό το Εγώ, προχωρώντας

³³⁶ Ο όρος *Προτύλη* οφείλεται στον Ο. Κρουκς, τον επιφανή χημικό, ο οποίος έδωσε αυτό το όνομα στην προ-Ύλη, αν μπορεί κανείς να ονομάσει έτσι τις πρωταρχικές και απόλυτες ομοιογενείς ουσίες τις οποίες η Επιστήμη υποθέτει, αν δεν τις έχει ήδη βρει, ότι αποτελούν την έσχατη σύσταση του ατόμου. Αλλά ο αρχικός διαχωρισμός της πρωταρχικής ύλης σε άτομα και μόρια έρχεται σαν επακόλουθο της εξέλιξης των Επτά Προτυλών. Ακριβώς την τελευταία απ' αυτές αναζητάει ο Κρουκς έχοντας πρόσφατα ανιχνεύσει την πιθανότητα της ύπαρξής της στο πεδίο μας.

³³⁷ Η Κοσμική Ιδεοπλασία εστιασμένη σε μια αρχή ή ουπάντι (βάση), καταλήγει σαν συνείδηση του ατομικού Εγώ. Η εκδήλωσή της ποικίλλει σύμφωνα με τον βαθμό του ουπάντι, δηλαδή μέσω εκείνου που, γνωστό σαν Μάνας, ξεπηδάει σαν Νοητική Συνείδηση - μέσω του πιο λεπτεπίλεπτα διαφοροποιημένου υλικού (έκτη κατάσταση ύλης) της Μπούντι - που στηριζόμενο στην εμπειρία του Μάνας σαν βάση, ξεχύνεται σαν ένα ρεύμα πνευματικής ΕΝΟΡΑΣΗΣ.

σε ένα τόξο ανερχόμενης υποκειμενικότητας, πρέπει να εξαντλήσει την εμπειρία κάθε πεδίου. Αλλά μόνο όταν η Μονάδα συγχωνεύεται μέσα στο ΟΛΟ - είτε σ' αυτό, είτε σε οποιοδήποτε άλλο πεδίο - και το Υποκείμενο και Αντικείμενο εξαφανίζονται μέσα στην απόλυτη άρνηση της Νιρβανικής Κατάστασης (άρνηση, πάλι, μόνο από το δικό μας πεδίο), μόνο τότε φτάνει σε εκείνη την κορυφή της Παντογνωσίας: της Γνώσης των πραγμάτων καθαυτών. Και τότε προσεγγίζεται η λύση ενός ακόμα πιο φοβερύ αινίγματος, μπροστά στο οποίο ακόμα και ο ανώτερος Ντιάνι Τσόχαν υποκλίνεται σιωπηλά με άγνοια: το άφατο μυστήριο εκείνου που οι βενταντιστές αποκαλούν ΠΑΡΑΜΠΡΑΧΜΑΝ.

Γι' αυτό, επειδή έτσι έχουν τα πράγματα, όλοι εκείνοι που επιχειρήσαν να δώσουν ένα όνομα στην αδιάγνωστη Αρχή, απλώς την υποβίβασαν. Ακόμα και όταν μιλάμε για Κοσμική Ιδεοπλασία – εκτός από την φαινομενική όψη της – είναι σαν να προσπαθούμε να κλείσουμε σε μπουκάλι το πρωταρχικό Χάος, ή να βάλουμε μια ταμπέλα στην ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ.

Ποια είναι, λοιπόν, η "πρωταρχική Ουσία", εκείνο το μυστηριώδες αντικείμενο για το οποίο μιλούσε πάντα η Αλχημεία και το οποίο έγινε αντικείμενο της φιλοσοφικής σκέψης κάθε εποχής; Τι μπορεί να είναι τελικά, ακόμα και στην φαινομενική προ-διαφοροποίησή της; Ακόμα και κείνη είναι τα ΠΑΝΤΑ στην εκδηλωμένη Φύση και τίποτε για τις αισθήσεις μας. Μνημονεύεται κάτω από διάφορα ονόματα σε κάθε Κοσμογονία, αναφέρεται σε κάθε φιλοσοφία και φαίνεται να είναι, ακόμα και σήμερα, ο πάντα ασύλληπτος ΠΡΩΤΕΑΣ στην Φύση. Τον αγγίζουμε και δεν τον νιώθουμε· τον κοιτάζουμε και δεν τον βλέπουμε· τον αναπνέουμε και δεν τον αντιλαμβανόμαστε· τον ακούμε και τον μυρίζουμε χωρίς την παραμικρή αναγνώριση ότι υπάρχει, γιατί βρίσκεται σε κάθε μόριο εκείνου που μέσα στην πλάνη και στην άγνοιά μας θεωρούμε σαν Ύλη σε οποιαδήποτε από τις καταστάσεις της, ή αντιλαμβανόμαστε σαν ένα αίσθημα, μια σκέψη, ένα συναίσθημα... Με λίγα λόγια, είναι ο "ουπάντι" ή φορέας κάθε πιθανού φαινομένου φυσικού, νοητικού ή ψυχικού. Στις πρώτες παραγράφους της Γένεσης, καθώς και στην χαλδαϊκή Κοσμογονία· στα *Πουρανά* της Ινδίας και στην *Βίβλο των Νεκρών* της Αιγύπτου, ανοίγει παντού τον κύκλο της εκδήλωσης. Ονομάζεται "Χάος" και πρόσωπο των υδάτων, επωαζόμενο από το Πνεύμα που προβάλλει από το Άγνωστο, κάτω από οποιοδήποτε όνομα (βλέπε και Τμήμα IV, «Χάος, Θεός, Κόσμος»).

Οι συγγραφείς των ιερών Κειμένων της Ινδίας πηγαίνουν βαθύτερα στην προέλευση των δημιουργημένων πραγμάτων απ' ό,τι ο Θαλής ή ο Ιώβ, γιατί λένε:

Από την ΔΙΑΝΟΙΑ (που στα *Πουρανά* ονομάζεται ΜΑΧΑΤ), συνδυαζόμενη με την ΑΓΝΟΙΑ (Ισβαρά, σαν μια προσωπική θεότητα), ακολουθούμενη από την προβάλλουσα δύναμη, στην οποία κυριαρχεί η ποιότητα της αδράνειας (τάμας, αναισθησία), προβάλλει ο Αιθέρας: από τον αιθέρα, ο αέρας· από τον αέρα, η θερμότητα· από την θερμότητα, το νερό και από το νερό, η γη με το καθετί πάνω της. (Παράβαλε *Σανκία Καρίκα* V, 3 και σχόλια.)

"Από ΑΥΤΟΝ, από αυτόν τον ίδιο τον ΕΑΥΤΟ, παράχθηκε ο Αιθέρας", λέει ο *Βέντα*. (*Ταϊττιρίγια Ουπανισάντ*, Δεύτερο Βάλι, Πρώτο Ανουβάκα)

Έτσι γίνεται φανερό πως δεν είναι αυτός ο Αιθέρας – που ξεπήδησε κατά την τέταρτη απομάκρυνση από μια Εκπόρευση της Διάνοιας, "συνδυαζόμενης με την Άγνοια" – εκείνη η ανώτερη αρχή, η θεϊκή Οντότητα που λατρευόταν από τους Έλληνες και τους Λατίνους κάτω από το όνομα "Πατήρ παντοδύναμος Αιθήρ" και "*Magnus Aether*" στην συλλογική του συσσώρευση. Τόσο η επταδική διαβάθμιση και οι αναρίθμητες υποδιαίρεσεις και διαφορές που έγιναν από τους αρχαίους ανάμεσα στις δυνάμεις του Αιθέρα συλλογικά, από τα εξωτερικά κρόσσια των αποτελεσμάτων του με τα οποία είναι τόσο εξοικειωμένη η Επιστήμη, όσο και η "άδηλος Ουσία" που κάποτε είχε γίνει δεκτή σαν ο "Αιθέρας του Διαστήματος" και τώρα πρόκειται να απορριφθεί, υπήρξαν πάντα ένα ενοχλητικό αίνιγμα για κάθε κλάδο γνώσης. Οι μυθολόγοι και οι συμβολολόγοι της εποχής μας, συγχυσμένοι απ' αυτή την ακατανόητη δοξολογία από την μια μεριά και την υποβάθμιση από την άλλη της ίδιας θεοποιημένης οντότητας και στο ίδιο θρησκευτικό σύστημα, συχνά παρασύρονται στα πιο γελοία λάθη. Η Εκκλησία, σταθερή σαν βράχος στο καθένα και σε όλα τα πρώτα λάθη ερμηνείας, έφτιαξε από τον Αιθέρα την κατοικία των σατανικών λεγεωνών

της.³³⁸ Εδώ υπάρχει ολόκληρη η ιεραρχία των "Πεπτωκότων" αγγέλων οι Κοσμοκράτορες: ή οι "φέροντες τον κόσμο" (σύμφωνα με τον Μποσυέ)· οι *Mundi Tenentes*: αυτοί που "κρατούν τον κόσμο", όπως τους αποκαλεί ο Τερτουλιανός· και οι *Mundi Domini*, "κοσμικές κυριαρχίες", ή μάλλον *κυρίαρχοι*, οι *Curbati* ή "Καμπύλοι" κ.τ.λ., οι οποίοι έτσι από τα αστέρια και τα ουράνια σώματα με τις τροχιές τους έφτιαξαν: τους Διαβόλους!

Η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις επτά καταστάσεις του Αιθέρα (που ο ίδιος είναι μια από Επτά Κοσμικές αρχές) – ενώ ο Αιθέρας των Αρχαίων είναι συμπαντικό Πυρ – μπορεί να φανεί στις εντολές του Ζωροάστρη και του Ψελλού αντίστοιχα. Ο πρώτος λέει: "Να τον συμβουλευέστε μόνο όταν είναι χωρίς σχήμα ή μορφή", *absque forma et figura*, που σημαίνει χωρίς φλόγες ή φλεγόμενα κάρβουνα. "Όταν έχει μορφή, μην τον προσέχετε", διδάσκει ο Ψελλός, "αλλά όταν είναι χωρίς μορφή, να τον υπακούτε, γιατί τότε είναι ιερό πυρ και όλα όσα θα σας αποκαλύψει θα είναι αληθινά" (*Παραίνεση XVI*, "Χρησμοί του Ζωροάστρη"). Αυτό αποδεικνύει ότι ο Αιθέρας, που είναι ο ίδιος μια όψη του Ακασά, έχει με την σειρά του αρκετές όψεις ή "αρχές".

Όλα τα αρχαία έθνη θεοποίησαν τον Αιθέρα στην άδηλη όψη και δύναμή του. Ο Βιργίλιος ονομάζει τον Δία, *Πατέρα παντοδύναμο Αιθέρα*, "μεγάλο Αιθέρα" (*Γεωργικά*, Βιβλίο Δεύτερο, στίχος 325). Και οι Ινδουιστές τον τοποθέτησαν επίσης ανάμεσα στις θεότητες τους, κάτω από το όνομα του Ακασά (την σύνθεση του Αιθέρα). Και ο συγγραφέας του *Ομοιομερούς* συστήματος φιλοσοφίας, ο Αναξαγόρας ο Κλαζομενεύς, πίστευε ακράδαντα πως τα πνευματικά πρότυπα όλων των πραγμάτων καθώς και των στοιχείων τους μπορούσαν να βρεθούν στον απεριόριστο Αιθέρα όπου γεννιόνταν, απ' όπου πρόβαλλαν και όπου επέστρεφαν: μια αποκρυφιστική διδασκαλία.

Έτσι γίνεται φανερό πως από τον Αιθέρα στην ανώτερη συνθετική όψη του, μόλις ανθρωπομορφοποιήθηκε, πρόβαλε η πρώτη ιδέα μιας προσωπικής δημιουργικής θεότητας. Για τους ινδουιστές φιλοσόφους τα στοιχεία είναι *Τάμας*, δηλαδή "αφώτιστα από την διάνοια την οποία συσκοτίζουν."

Πρέπει τώρα να εξαντλήσουμε το θέμα της μυστικής σημασίας του "Πρωταρχικού Χάους" και της Ριζικής-Αρχής και να δείξουμε πώς συνδέθηκαν από τους αρχαίους φιλοσόφους με το Ακασά, που λαθεμένα μεταφράστηκε Αιθέρας, και επίσης με την *Μάγια* (πλάνη), της οποίας ο Ισβαρά είναι η αρσενική όψη. Στην συνέχεια θα μιλήσουμε για την νοήμονα "αρχή", ή μάλλον για τις αόρατες άυλες ιδιότητες στα ορατά και υλικά στοιχεία, που "ξεπήδησαν από το πρωταρχικό χάος".

Γιατί, "Τι είναι το πρωταρχικό Χάος, αν όχι Αιθέρας;" ρωτάμε στο βιβλίο *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*. Όχι ο σύγχρονος Αιθέρας· όχι έτσι όπως αναγνωρίζεται τώρα, αλλά έτσι όπως ήταν γνωστός στους αρχαίους φιλοσόφους, πολύ πριν από την εποχή του Μωυσή· ο Αιθέρας με όλες τις μυστηριώδεις και απόκρυφες ιδιότητές του που περιέχει μέσα του τα σπέρματα της παγκόσμιας δημιουργίας. Ο Ανώτερος Αιθέρας ή Ακασά είναι η ουράνια παρθένα και μητέρα κάθε υπάρχουσας μορφής και όντος, από το στήθος της οποίας, μόλις "επωάζονται" από το θείο Πνεύμα, έρχονται σε ύπαρξη η Ύλη και η Ζωή, η Δύναμη και η Δράση. Ο Αιθέρας είναι η Άντιτι των ινδουιστών και είναι ο Ακασά. Ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, η θερμότητα, το φως και η χημική δράση πολύ λίγο κατανοούνται, ακόμα και τώρα που καινούργια γεγονότα διευρύνουν συνεχώς την περιοχή της γνώσης μας. Ποιος γνωρίζει πού τελειώνει η δύναμη αυτού του πρωτεϊκού γίγαντα: του Αιθέρα· ή ποια είναι η μυστηριώδης προέλευσή του; Εννοούμε, ποιος απ' αυτούς που αρνούνται το πνεύμα που εργάζεται μέσα του και προβάλλει απ' αυτόν όλες τις ορατές μορφές;

Θα είναι πολύ εύκολο να δείξουμε ότι οι κοσμογονικοί μύθοι όλου του κόσμου βασίζονταν σε μια γνώση εκ μέρους των αρχαίων αυτών επιστημών, οι οποίες στις μέρες μας συνενώθηκαν για να στηρίζουν το δόγμα της εξέλιξης· και ότι περαιτέρω έρευνα ίσως δείξει ότι οι αρχαίοι ήταν πολύ

³³⁸ Γιατί να πώς ερμήνευσε η Εκκλησία τον στίχο 12 του κεφ. ΣΤ' της προς Εφεσίους, "ότι ουκ εστίν ημίν η πάλη προς σάρκα και αίμα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου." Στην συνέχεια ο Αγ. Παύλος αναφέρει τα πνεύματα της πονηρίας EN TOIΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙΣ. "*Spiritualia nequiae in caelestibus*", όπου το Λατινικό κείμενο δίνει διάφορα ονόματα σ' αυτές τις "πονηρίες", τα αθώα "Στοιχειακά". Αλλά αυτήν την φορά η Εκκλησία έχει δίκιο, αν και κάνει λάθος όταν τα αποκαλεί δαίμονες. Το ΑΣΤΡΙΚΟ ΦΩΣ ή κατώτερος Αιθέρας είναι γεμάτος από συνειδητές, ημισυνειδητές και ασυνειδητές οντότητες - μόνο που η Εκκλησία έχει επάνω τους λιγότερη δύναμη απ' ό,τι πάνω στα αόρατα μικρόβια ή έντομα.

καλύτερα εξοικειωμένοι, απ' ό,τι είμαστε εμείς σήμερα, με το ίδιο το γεγονός της εξέλιξης περιλαμβάνοντας τόσο τις φυσικές, όσο και τις πνευματικές του όψεις.

Για τους αρχαίους φιλοσόφους η εξέλιξη ήταν ένα παγκόσμιο θεώρημα, ένα δόγμα που περιλάμβανε το όλο και μια καθιερωμένη αρχή, ενώ οι σύγχρονοι εξελικτιστές κατάφεραν να μας παρουσιάσουν απλώς υποθετικές θεωρίες με *ιδιαίτερα*, όχι εντελώς *αρνητικά* θεωρήματα. Είναι ανώφελο για τους αντιπροσώπους της σύγχρονης σοφίας μας να κλείσουν την διαμάχη και να παριστάνουν ότι το θέμα έχει τακτοποιηθεί, απλώς και μόνο επειδή η ασαφής φρασεολογία της μουσαϊκής – [πολύ μεταγενέστερης] – διήγησης έρχεται σε σύγκρουση με την κατηγορηματική εξήγηση της "ακριβούς επιστήμης". (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. I, σελ. 134.)

Αν διαβάσει κανείς τις *Εντολές του Μάνου* βρίσκει τα πρότυπα όλων αυτών των ιδεών. Αν και κατά το μεγαλύτερο μέρος έχουν χαθεί (για τον Δυτικό κόσμο) στην αρχική μορφή τους, και παραμορφωμένες από μετέπειτα παρεμβολές και προσθήκες, ωστόσο έχουν διατηρήσει αρκετό από το αρχαίο πνεύμα για να δείξουν τον χαρακτήρα του.

[Διαλύοντας το σκοτάδι] ο αυθύπαρκτος Κύριος [Βίσνου, Ναραγιανά κ.τ.λ.] εκδηλώθηκε ... [και] επιθυμώντας να δημιουργήσει διάφορα όντα από το σώμα του [Ουσία] ... δημιούργησε πρώτα μόνο νερό· σ' αυτό έριξε σπέρμα. Το σπέρμα έγινε ένα χρυσό αυγό. (*Εντολές του Μάνου*, μετάφραση Α. Μπάρνελ, Λονδίνο 1884, στίχοι 6-9.)

Από που προήλθε αυτός ο Αυθύπαρκτος Κύριος; Ονομάζεται ΑΥΤΟ και αναφέρεται σαν "Σκοτάδι, ασύλληπτο, χωρίς καθορισμένες ιδιότητες, μη δυνάμενο να ανακαλυφθεί και να γνωσθεί, σαν να είναι ολοκληρωτικά σε ύπνο" (*Εντολές του Μάνου*, στίχος 11). Έχοντας διαμείνει σε κείνο το Αυγό για έναν ολόκληρο θείο χρόνο, εκείνος "που στον κόσμο ονομάζεται Μπράχμα", σπάει το Αυγό στα δυο και από το ανώτερο τμήμα σχηματίζει τον ουρανό (heaven), από το κατώτερο την Γη και από το μεσαίο τον ουρανό (sky) και "τον αιώνιο τόπο των υδάτων". (*Εντολές του Μάνου*, στίχος 13.)

Αλλά αμέσως μετά απ' αυτούς τους στίχους υπάρχει κάτι πολύ πιο σημαντικό για εμάς, επειδή επιβεβαιώνει απόλυτα τις εσωτερικές διδασκαλίες μας. Από τους στίχους 14 μέχρι 36 δίνεται η εξέλιξη με την σειρά που περιγράφηκε στην εσωτερική φιλοσοφία. Ακόμα και ο Μεντατίτι, γιος του Βιρασβάμιν, και συγγραφέας του Σχολίου, του *Μανουμπάσγια*, το οποίο σύμφωνα με τους Δυτικούς Ανατολιστές χρονολογείται από το 1.000 μ.Χ., μας βοηθάει με τις παρατηρήσεις του για την διαφώτιση της αλήθειας. Αυτός εμφανίζεται μάλλον απρόθυμος να αποκαλύψει περισσότερα, είτε γιατί ήξερε ότι η αλήθεια έπρεπε να αποκρυφθεί από τους αδαείς είτε γιατί και ο ίδιος είχε άγνοια. Αλλά ακόμα και αυτά που αποκαλύπτει κάνουν ολοφάνερη την επταδική αρχή στον άνθρωπο και στην φύση.

Ας αρχίσουμε από το Κεφάλαιο I των Εντολών ή Νόμων, όταν ο Αυθύπαρκτος Κύριος, ο ανεκδήλωτος Λόγος του "Αγνώστου" Σκοταδιού, γίνεται εκδηλωμένος στο Χρυσό Αυγό. Από αυτό το "Αυγό", από:

11. Εκείνο που είναι η συνεχής [αδιαφοροποίητη] αιτία, που *υπάρχει* και δεν *υπάρχει*, από Αυτό πρόβαλε εκείνο το αρσενικό που στον κόσμο ονομάζεται Μπράχμα.

Εδώ βρίσκουμε, όπως σε όλα τα γνήσια φιλοσοφικά συστήματα, το "Αυγό" ή τον Κύκλο (ή Μηδέν), την απεριόριστη Απειροσύνη, που αναφέρεται σαν ΑΥΤΟ³³⁹ και τον Μπράχμα, την πρώτη μονάδα, που αναφέρεται σαν ο *αρσενικός* θεός, δηλαδή η γονιμοποιός Αρχή. Είναι το Φ ή 10 (δέκα), η Δεκάδα. Στο πεδίο της Επταδικότητας, ή *μόνο στον δικό μας Κόσμο*, ονομάζεται Μπράχμα. Στο πεδίο της Ενοποιημένης Δεκάδας, στην περιοχή της Πραγματικότητας, αυτός ο αρσενικός Μπράχμα είναι μια πλάνη.

³³⁹ Η ιδανική μορφή του Πυθαγόρειου τριγώνου. Βλέπε τμήμα "Σταυρός και Κύκλος", καθώς και "Αρχικά Σύμβολα του Σταυρού".

14. Από τον εαυτό του (ή "από τον εαυτό", *ατμάναχ*) δημιούργησε νου, (1) που υπάρχει και δεν υπάρχει· (2) και από τον νου, εγωικότητα [Αυτο-Συνείδηση], τον κυβερνήτη· (3) τον Κύριο.

(1) Ο νους είναι *Μάνας*. Εδώ ο Μεντατίτι, ο σχολιαστής, παρατηρεί σωστά ότι συμβαίνει το αντίθετο και δείχνει ήδη παρεμβολή και αναδιευθέτηση· γιατί το *Μάνας* είναι εκείνο που πηγάζει από τον Αχαμκάρα ή (Συμπαντική) Αυτο-Συνείδηση, επειδή το *Μάνας* στο μικρόκοσμο ξεπηδάει από τον Μαχάτ, ή *Μάχα-Μπούντι* (στον άνθρωπο, Μπούντι). Γιατί το *Μάνας* είναι δυαδικό και όπως μεταφράστηκε και δείχθηκε από τον Κόλεμπρουκ, "χρησιμεύει τόσο για αίσθηση όσο και για δράση, είναι ένα όργανο εκ συγγενείας, έχοντας κοινή ρίζα με τα υπόλοιπα" (μετάφραση Μπάρνελ, σελ. 3, υποσ. 3). Εδώ "τα υπόλοιπα" σημαίνει ότι το *Μάνας*, η Πέμπτη Αρχή μας (η πέμπτη επειδή το σώμα ονομάστηκε η πρώτη, ενώ συμβαίνει το αντίστροφο στην αληθινή φιλοσοφική σειρά), είναι συγγενές τόσο με το *Άτμα-Μπούντι* όσο και τις τέσσερις κατώτερες αρχές. Εξ αυτού και η διδασκαλία μας: δηλαδή ότι το *Μάνας* ακολουθεί το *Άτμα-Μπούντι* στο Ντεβατσάν, και ότι το κατώτερο (τα υπολείμματα, το κατακάθι του) *Μάνας* παραμένει με το Κάμα-ρούπα, στο Λίμπους, ή Κάμα-λόκα, την κατοικία των "Κελυφών".

(2) Αυτό είναι το νόημα του *Μάνας* που "υπάρχει και δεν υπάρχει". Ο Μεντατίτι το μεταφράζει, "εκείνος που έχει συνείδηση του Εγώ", ή Εγώ, και όχι "ο κυβερνήτης" όπως το μεταφράζουν οι Ανατολιστές. Οι ίδιοι επίσης μεταφράζουν τον ακόλουθο σλόκα ως εξής:

16. Αυτός επίσης, έχοντας κάνει τα λεπτά μέρη εκείνων των έξι [ο Μεγάλος Εαυτός και τα πέντε όργανα των αισθήσεων], της απροσμέτρητης λαμπρότητας, να εισέλθουν μέσα στα στοιχεία του εαυτού (*Ατμαματράσου*), δημιούργησε όλα τα όντα.

Ενώ, σύμφωνα με τον Μεντατίτι θα έπρεπε να αναφέρει *Άτμαμα-τραμπίχ*, αντί για *ατμαματράσου*, και επομένως να μεταφράζεται:

Αυτός έχοντας διαπεράσει τα λεπτά μέρη εκείνων των έξι, της απροσμέτρητης λαμπρότητας, με τα στοιχεία του εαυτού, δημιούργησε όλα τα όντα.

Αυτή η τελευταία απόδοση πρέπει να είναι και η σωστή, γιατί αυτός, δηλαδή ο Εαυτός, είναι εκείνο που ονομάζουμε Άτμαν και επομένως αποτελεί την έβδομη αρχή, την σύνθεση των "έξι". Αυτή είναι επίσης η γνώμη και του εκδότη του *Μανάβα-ντάρμα-σαστρά*, ο οποίος φαίνεται πως διαισθητικά εισχώρησε πολύ βαθύτερα μέσα στο πνεύμα της φιλοσοφίας απο ό,τι ο μεταφραστής των *Εντολών του Μάνου*, ο μακαρίτης δρ. Μπάρνελ, γιατί δεν διστάζει καθόλου ανάμεσα στο κείμενο του Κουλλούκα Μπάττα και στα Σχόλια του Μεντατίτι. Απορρίπτοντας τα *τανμάτρα*, ή λεπτά στοιχεία και το *ατμαματράσου* του Κουλλούκα Μπχάττα λέει, αναφερόμενος στον Κοσμικό Εαυτό:

Οι έξι φαίνεται να είναι μάλλον το *μάνας* συν οι πέντε αρχές του αιθέρα, αέρα, πυρός, νερού, γης· "έχοντας ενώσει πέντε μέρη εκείνων των έξι με τα πνευματικά στοιχεία (το έβδομο), (έτσι) αυτός δημιούργησε όλα τα υπαρκτά πράγματα" ... *ατμαμάτρα* είναι επομένως το πνευματικό άτομο σαν αντίθετο προς τα στοιχειώδη, μη ανακλαστικά "στοιχεία του εαυτού του".

Έτσι διορθώνει την μετάφραση του στίχου 17 ως εξής:

Επειδή τα λεπτοφυή στοιχεία των σωματικών μορφών Αυτού του Ενός εξαρτώνται απ' αυτά τα έξι, γι' αυτό ο σοφός αποκαλεί την μορφή του *σάριρα*.

Και προσθέτει ότι εδώ τα "στοιχεία" σημαίνουν τμήματα ή μέρη (ή αρχές), όπως βγαίνει από τον στίχο 19 όπου λέγεται:

19. Αυτό το μη αιώνιο (σύμπαν) προβάλλει, λοιπόν, από το αιώνιο, μέσω των λεπτών στοιχείων των μορφών εκείνων των επτά πολύ ένδοξων αρχών (*πούρουσα*).

Σχολιάζοντας την (διόρθωση) του Μεντατίτι, ο Εκδότης παρατηρεί: "Προφανώς εννοούνται τα πέντε στοιχεία συν νους (*Μάνας*) και αυτοσυνείδηση (*Αχαμκάρα*)",³⁴⁰ τα "λεπτά στοιχεία", όπως πριν (σημαίνουν) "πέντε τμήματα της μορφής" (ή αρχές). Αυτό φαίνεται από τον στίχο 20 όπου λέγεται πως αυτά τα πέντε στοιχεία ή "πέντε τμήματα της μορφής" (*ρουπά*, συν *Μάνας* και Αυτο-Συνείδηση) αποτελούν τους "επτά πούρουσα", ή αρχές που στα *Πουρανά* ονομάζονται οι "Επτά Πρακρίτι" (μετάφραση Μπάρνελ, σελ. 4, υποσ. 6).

Επίσης στον στίχο 27 αυτά τα "πέντε στοιχεία" ή "πέντε τμήματα" αναφέρονται σαν "εκείνα που ονομάζονται τα ατομικά φθαρτά τμήματα"· επομένως "ξέχωρα από τα άτομα του *Νιγιάγια*."

Ο δημιουργός Μπράχμα, που προβάλλει από το κοσμικό ή χρυσό αυγό, συνενώνει στον εαυτό του τόσο την αρσενική όσο και την θηλυκή αρχή. Με λίγα λόγια, είναι ίδιος με τους δημιουργικούς Πρωτολόγους. Αλλά για τον Μπράχμα δεν μπορεί να ειπωθεί εκείνο που λέγεται για το Διόνυσο: "*πρωτόγονον διφυή τρίγονον Βακχείον Άνακτα άγριον άρρητον κρύφιον δικέρωτα δίμορφον*"³⁴¹, έναν πραγματικό Ιεχωβά-Βάκχο με τον Δαβίδ να χορεύει γυμνός μπροστά στο σύμβολό του μέσα στον ναό, γιατί στο όνομά του και προς τιμήν του δεν καθιερώθηκαν ακόλαστα Διονύσια. Όλη αυτή η δημόσια λατρεία ήταν εξωτερική και τα μεγάλα συμπαντικά σύμβολα διαστρεβλώθηκαν παγκόσμια, όπως τα σύμβολα του Κρίσνα διαστρεβλώνονται τώρα από τους Βαλλαμπατσάρα της Βομβάης, τους οπαδούς του *παιδιού* θεού. Αλλά είναι αυτοί οι δημοφιλείς θεοί η αληθινή θεότητα; Είναι αυτοί η κορυφή και η σύνθεση της επταπλής δημιουργίας, περιλαμβανομένου και του ανθρώπου; Όχι, ποτέ! Ο καθένας και όλοι είναι μια από τις βαθμίδες εκείνης της επταδικής κλίμακας της θείας Συνείδησης, παγανιστικής και Χριστιανικής. Γιατί το Αίν-Σοφ λέγεται επίσης ότι εκδηλώνεται μέσω των Επτά Γραμμάτων του ονόματος του *Ιεχωβά* στον οποίο, αφού σφετερίστηκε την θέση του Άγνωστου Απειρου, δόθηκαν από τους αφοσιωμένους του οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας: οι Επτά Αρχές του. Και όμως αυτές αναφέρονται σχεδόν σε κάθε σχολή. Στην καθαρή φιλοσοφία των Σάνκια ο *μαχάτ*, ο *αχαμκάρα* και τα πέντε *τανμάτρα* ονομάζονται επτά Πρακρίτι (ή Φύσεις) και αριθμούνται αρχίζοντας από την Μάχα-Μπούντι ή Μαχάτ προς τα κάτω μέχρι την Γη. (Βλέπε *Σανκία Καρίκα*, τομ. ΙΙΙ και σχόλια.)

Όμως οσοδήποτε παραμορφωμένη κι αν είναι για τους σκοπούς των Ραββίνων η αρχική ελοϊμική απόδοση από τον Έζρα, οσοδήποτε απωθητικό κι αν είναι μερικές φορές ακόμα και το εσωτερικό νόημα των εβραϊκών κυλίνδρων και μάλιστα πολύ περισσότερο απ' όσο είναι το εξωτερικό πέπλο ή ένδυμα (βλέπε και τμήμα τα "Άγια των Αγίων"), ωστόσο μόλις απομακρυνθούν τα ιεχωβιστικά τμήματα, αμέσως τα Μωσαϊκά Βιβλία φαίνεται ότι είναι γεμάτα με καθαρά απόκρυφη και πολύτιμη γνώση, ειδικά στα πρώτα έξι κεφάλαια.

Διαβάζοντας με την βοήθεια της Καμπάλα βρίσκει κανείς έναν ανεκτίμητο ναό απόκρυφων αληθειών, μια πηγή βαθιά κρυμμένης ομορφιάς καλυμμένη κάτω από ένα οικοδόμημα, η ορατή αρχιτεκτονική του οποίου, παρά την φαινομενική συμμετρία της, δεν είναι σε θέση να αντέξει στην κριτική της ψυχρής λογικής, ή να αποκαλύψει την εποχή του, γιατί ανήκει σε όλες τις εποχές. Στην παγκόσμια φιλολογία υπάρχει περισσότερη σοφία κρυμμένη κάτω από τους μύθους των *Πουρανά* και της Βίβλου, απ' ό,τι σε όλα τα εξωτερικά γεγονότα και την επιστήμη και υπάρχει σ' αυτήν περισσότερη ΑΠΟΚΡΥΦΗ αληθινή Επιστήμη, απ' όση ακριβής γνώση υπάρχει σε όλες τις ακαδημίες. Ή για να το πούμε με πιο καθαρή και έντονη γλώσσα, σε μερικά σημεία των εξωτερικών *Πουρανά* και της Πεντατεύχου υπάρχει τόση εσωτερική σοφία, όση ανοησία και παιδαριώδης φαντασία υπάρχει όταν διαβάζονται μόνο με το νεκρό γράμμα των φονικών ερμηνειών των μεγάλων δογματικών θρησκειών και ειδικά των αιρέσεων.

Ας διαβάσει κανείς τις πρώτες γραμμές του κεφαλαίου Α' της Γένεσης και ας αναλογιστεί πάνω σ' αυτές. Εκεί (σύμφωνα με το εβραϊκό κείμενο) ο "θεός" διατάζει έναν άλλο "θεό", που εκτελεί τις εντολές του· ακόμα και στην *προσεκτική* αυθεντική έκδοση της Αγγλικής Προτεσταντικής μετάφρασης του Τζέημς Α'.

³⁴⁰ Ο Αχαμκάρα, σαν συμπαντική Αυτο-Συνείδηση έχει μια τριπλή όψη, καθώς επίσης και το *Μάνας*. Γιατί αυτή η αντίληψη του "Εγώ" είναι είτε *σάττβα*, "απόλυτη γαλήνη", ή εμφανίζεται σαν *ράτζας*, "ενεργός", ή παραμένει *τάμας*, "αδρανής" στο σκοτάδι. Ανήκει στον Ουρανό και στην Γη και λαμβάνει τις ιδιότητες και των δυο.

³⁴¹ Τ. Τέιλορ, *Οι Μυστικές Μνήσεις*, ή *Υμνοι του Ορφέα*, XXIX, Λονδίνο 1787.

Στην "αρχή" - επειδή η εβραϊκή γλώσσα δεν έχει λέξη για να εκφράσει την ιδέα της Αιωνιότητας -³⁴² ο "θεός" σχηματίζει τον ουρανό και τη γη και αυτή η τελευταία είναι "άμορφος και έρημος", ενώ ο πρώτος στην πραγματικότητα δεν είναι Ουρανός, αλλά η "Άβυσσος", Χάος, και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου.³⁴³

"Καί Πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των Υδάτων" (Α', 2), ή την μεγάλη Άβυσσο του Άπειρου Χώρου. Και αυτό το Πνεύμα είναι ο Ναραγιανά ή Βίσνου.

"Και είπεν ο θεός, γεννηθήτω στερέωμα..." (Α', 6) και ο "θεός", ο δεύτερος, υπάκουσε και "εποίησεν ο θεός το στερέωμα", (Α', 7). "Και είπεν ο θεός γεννηθήτω φως" και "εγένετο φως". Τώρα αυτό το τελευταίο δεν σημαίνει καθόλου φως, αλλά στην Καμπάλα, τον ανδρόγυνο "Αδάμ-Κάδμον", η Σεφίρά (*Πνευματικό φως*), γιατί αυτά είναι ένα: ή σύμφωνα με το χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών*, τους δευτερεύοντες αγγέλους, ενώ οι πρώτοι είναι Ελοΐμ που είναι η συσσώρευση αυτού του "μορφοποιού" θεού. Γιατί σε ποιον απευθύνονται αυτές οι εντολές; Και ποιος είναι αυτός που διατάζει; Εκείνος που διατάζει είναι ο αιώνιος Νόμος και εκείνος που υπακούει είναι οι Ελοΐμ, η γνωστή ποσότητα που δρα μέσα και με του άγνωστο χ, ή τον συντελεστή της άγνωστης ποσότητας, οι Δυνάμεις της ΜΙΑΣ Δύναμης. Όλα αυτά είναι αποκρυφισμός και βρίσκονται στις αρχαϊκές ΣΤΑΝΤΖΑ. Δεν έχει καμιά απολύτως σημασία αν ονομάζουμε αυτές τις "Δυνάμεις" Ντιάνι Τσόχαν ή Οφανίμ, όπως κάνει ο Αγ. Ιωάννης.

Στο χαλδαϊκό *Βιβλίο των Αριθμών* αναφέρεται: "Το ένα Συμπαντικό Φως, που για τον Άνθρωπο είναι Σκοτάδι, υπάρχει πάντα." Από αυτό προβάλλει περιοδικά η ΕΝΕΡΓΕΙΑ η οποία αντανακλάται στην "Άβυσσο", ή Χάος, την αποθήκη των μελλοντικών κόσμων και μόλις αφυπνισθεί, αναδύεται και γονιμοποιεί τις λανθάνουσες Δυνάμεις που είναι οι πάντα παρούσες, αιώνιες δυνατότητες μέσα του. Τότε αφυπνίζονται ξανά οι Μπράχμα και οι Μπούντα - οι συναιώνιες Δυνάμεις - και ένα καινούργιο Σύμπαν έρχεται σε ύπαρξη. Στο *Σεφέρ Γιετσιρά*, το καμπαλιστικό Βιβλίο της Δημιουργίας, ο συγγραφέας επανέλαβε προφανώς τα λόγια του Μάνου. Σ' αυτό παρουσιάζεται ότι μόνη η θεία Ουσία υπήρχε από την αιωνιότητα, απεριόριστη και απόλυτη και ότι πρόβαλε από τον εαυτό της το Πνεύμα.³⁴⁴ "Μια είναι Αυτή, το Πνεύμα του Ελοΐμ των Ζωών, ευλογημένο ας είναι το όνομα ΤΟΥ, που ζει για πάντα! Φωνή, Πνεύμα και Λέξη, αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα" (*Σεφέρ Γιετσιρά*, κεφ. Ι, παρ. 9). Και αυτή είναι η καμπαλιστική αφηρημένη Τριάδα, που τόσο αφελώς ανθρωπομορφοποιήθηκε από τους χριστιανούς Πατέρες. Από αυτό το τριπλό ΕΝΑ εκπορεύτηκε ολόκληρος ο Κόσμος. Πρώτα, από το ΕΝΑ εκπορεύτηκε ο αριθμός Δύο, ή Αέρας (ο Πατέρας), το δημιουργικό στοιχείο και ύστερα ο αριθμός ΤΡΙΑ, Νερό (η Μητέρα), πρόβαλε από τον αέρα· ο Αιθέρας ή Πυρ συμπληρώνει το μυστικό τέσσερα, το Αρμπαέλ.³⁴⁵ "Όταν ο Κρυμμένος του Κρυμμένου θέλησε να αποκαλύψει του Εαυτού του, πρώτα έφτιαξε ένα σημείο (πρωταρχικό σημείο, ή την πρώτη Σεφίρά, αέρα, ή Άγιο Πνεύμα), του έδωσε μια ιερή μορφή (τις δέκα Σεφίρθ, ή Ουράνιο άνθρωπο), και το κάλυψε με ένα πλούσιο και λαμπρό ένδυμα, αυτό είναι ο κόσμος". (*Ζοχάρ*, φυλ. 1 και 2, και 20α, Β', φυλλ 105α.)

³⁴² Η λέξη "αιωνιότητα" με την οποία οι χριστιανοί θεολόγοι ερμηνεύουν τον όρο "για πάντα και πάντα", δεν υπάρχει στην εβραϊκή γλώσσα, ούτε σαν λέξη ούτε σαν νόημα. Η λέξη *όλαμ*, λέει ο Λε Κλερκ, υποδηλώνει απλώς έναν χρόνο όπου η αρχή ή τέλος δεν είναι γνωστό. Δεν σημαίνει "άπειρη διάρκεια" και η λέξη για πάντα στην Παλαιά Διαθήκη σημαίνει απλώς "πολύ χρόνο". Ούτε και στα *Πουρανά* ο όρος "αιωνιότητα" χρησιμοποιείται με την χριστιανική έννοια. Γιατί στο *Βίσνου Πουρανά* αναφέρεται καθαρά ότι με την Αιωνιότητα και την Αθανασία εννοείται μόνο "ύπαρξη μέχρι το τέλος του Κάλπα". (Βιβλίο Δεύτερο, κεφ. VIII, Ουίλσον, τομ. II, σ. 269).

³⁴³ Η ορφική θεογονία έχει καθαρά ανατολικό και ινδικό πνεύμα. Οι διαδοχικές μεταβολές τις οποίες υπέστη δεν την απομάκρυναν αρκετά από το πνεύμα της αρχαίας Κοσμογονίας, όπως φαίνεται αν συγκριθεί με την θεογονία του Ησιόδου. Ωστόσο το αληθινό αριο-ινδικό πνεύμα αναβλύζει παντού μέσα στην ορφική όσο και στην θεογονία του Ησιόδου. (Βλέπε την σημαντική πραγματεία του Τζέιμς Νταρμέστετερ, "Οι Άριες Κοσμογονίες", στο έργο του *Ανατολικές Πραγματείες*). Έτσι, η αρχική ελληνική ιδέα του Χάους είναι εκείνη της Μυστικής Σοφίας-θρησκείας. Γι' αυτό στον Ησιόδο, το Χάος είναι άπειρο, απεριόριστο, χωρίς αρχή και τέλος, μια αφηρημένη ιδέα και ταυτόχρονα μια ορατή παρουσία. ΧΩΡΟΣ γεμάτος με σκοτάδι, που είναι η πρωταρχική ύλη στην προ-κοσμική της κατάσταση. Γιατί ετυμολογικά, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, το Χάος είναι Χώρος, και ο Χώρος είναι η πάντα Αόρατη και Αδιάγνωστη θεότητα στην φιλοσοφία μας.

³⁴⁴ Το εκδηλωμένο Πνεύμα· το Απόλυτο, θείο Πνεύμα είναι ένα με την απόλυτη Θεία Ουσία - το Παραμπράχμαν και η Μουλαπρακρίτι είναι ένα στην ουσία τους. Επομένως η Κοσμική Ιδεοπλασία και η Κοσμική Ουσία στον αρχικό χαρακτήρα τους είναι επίσης ένα.

³⁴⁵ *Σεφέρ Γιετσιρά*, από την λέξη Αρμπα προέρχεται το Αμπράμ.

"Αυτός κάνει του άνεμο αγγελιαφόρους Του, και το φλεγόμενο Πυρ υπηρέτες Του", λέει το *Γιετσιρά*, δείχνοντας τον κοσμικό χαρακτήρα των μετέπειτα ευημερισμένων³⁴⁶ Στοιχείων,³⁴⁷ και ότι το Πνεύμα διαποτίζει κάθε άτομο στον κόσμο.

Μερικοί ονομάζουν αυτήν την "πρωταρχική Ουσία", Χάος· ο Πλάτωνας και οι Πυθαγόρειοι την ονόμαζαν Ψυχή του Κόσμου, αφού έχει γονιμοποιηθεί από το Πνεύμα εκείνου που επωάζει πάνω από τα Αρχέγονα Ύδατα, ή Χάος. Οι Καμπαλιστές λένε ότι αντανακλώμενη σ' αυτό, εκείνη η επωάζουσα Αρχή δημιούργησε την φαντασμαγορία ενός ορατού, εκδηλωμένου Σύμπαντος. Σαν Χάος πριν και Αιθέρας, μετά την "αντανάκλαση", είναι ωστόσο η θεότητα που διαπερνάει όλο τον Χώρο και τα πράγματα. Είναι το αόρατο, άδηλο Πνεύμα των πραγμάτων και το αόρατο, αλλά υπερβολικά απτό ρευστό που ακτινοβολείται από τα δάκτυλα του υγιούς μαγνητιστή, γιατί είναι ο Ζωτικός Ηλεκτρισμός: η ίδια η ΖΩΗ. Ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ το αποκαλεί περιπαικτικά, "ο νεφελώδης Παντοδύναμος", ενώ οι θεουργιστές και οι αποκρυφιστές μέχρι σήμερα το ονομάζουν "το ζων Πυρ" και δεν υπάρχει ούτε ένας ινδουιστής που να εκτελεί κάθε αυγή ένα ορισμένο είδος διαλογισμού, και ο οποίος να μη γνωρίζει τα αποτελέσματά του.³⁴⁸ Είναι το "Πνεύμα του φωτός" και ο *Magnes* (Μαγνήτης). Όπως το εξέφρασε σωστά ένας αντίπαλος, οι λέξεις *Magus* (Μάγος) και *magnes* (μαγνήτης), είναι δυο κλαδιά που ξεφυτρώνουν από τον ίδιο κορμό και προκαλούν τα ίδια επακόλουθα. Και στην ονομασία "ζων πυρ" μπορούμε να ανακαλύψουμε το νόημα της ακατανόητης φράσης της *Ζεντ-Αβέστα* όπου αναφέρεται ότι υπάρχει "ένα πυρ που χαρίζει την γνώση του μέλλοντος, της επιστήμης και της ομιλίας των ζώων", δηλαδή αναπτύσσει μια υπερφυσική ευγλωττία στον ενορατικό, τον ευαίσθητο ακόμα και σε μερικούς ρήτορες.

Αυτό το "πυρ" αναφέρεται σε όλα τα ινδουιστικά βιβλία, καθώς επίσης και στα καμπαλιστικά έργα. Το *Ζοχάρ* το εξηγεί σαν το "λευκό κρυμμένο πυρ, στο *Ίβρα Ρεσάχ* (το Λευκό Κεφάλι), του οποίου η θέληση κάνει το πύρινο ρευστό να κυλάει σε 370 ρεύματα προς κάθε

³⁴⁶ *Ευημερίζω* σημαίνει πραγματεύομαι κάτι με τον τρόπο των Ευημεριστών, δηλαδή το εξηγώ ορθολογιστικά. Ευημερίζω έναν μύθο, για παράδειγμα, σημαίνει ότι τον εξηγώ σε ιστορική βάση. Ο όρος "ευημερισμός" προέρχεται από τον Έλληνα φιλόσοφο του 4ου π.Χ. αιώνα Ευήμερο. Αυτός διέτυπωσε την θεωρία ότι η πολυθεϊστική μυθολογία αναπτύχθηκε αποκλειστικά από την θεοποίηση νεκρών ηρώων. Έτσι, ο ευημερισμός είναι το σύστημα ερμηνείας της μυθολογίας που θεωρεί τους μύθους βασισμένους σε παραδοσιακές αφηγήσεις γύρω από πραγματικούς λαούς συμβάντα.

³⁴⁷ *Σεφέρ Γιετσιρά*, κεφ. I, παρ. 10, όπου αναφέρει τους Ψαλμούς κεφ. 4. Σε ολόκληρο το κείμενο των Πράξεων των Αποστόλων, ο Παύλος ονομάζει τα αόρατα Κοσμικά Όντα, "Στοιχεία". (*Βλέπε ελληνικά κείμενα*.) Αλλά τώρα τα Στοιχεία υποβιβάστηκαν και περιορίστηκαν στα άτομα για τα οποία, μέχρι τώρα, τίποτε δεν γνωστό και τα οποία είναι απλώς "τέκνα της ανάγκης", όπως είναι και ο Αιθέρας. Όπως είπαμε και στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (I, 190): "Τα φτωχά, τίμια πρωταρχικά στοιχεία έχουν από καιρό εξοριστεί, και οι φιλόδοξοι επιστήμονες μας κάνουν αγώνα δρόμου, για να δουν ποιος θα είναι εκείνος που θα προσθέσει μια ακόμα στις νεογέννητες εξήντα τρεις ή και περισσότερες στοιχειώδεις ουσίες." Στο μεταξύ έχει ξεσπάσει πόλεμος στην σύγχρονη χημεία σχετικά με τους όρους. Μας αρνούνται το δικαίωμα να αποκαλούμε αυτές τις ουσίες "χημικά στοιχεία", γιατί δεν είναι "πρωταρχικές αρχές αυθύπαρκτης ουσίας από τις οποίες φτιάχτηκε το σύμπαν", σύμφωνα με τον Πλάτωνα. Τέτοιες ιδέες συνδυαζόμενες με την λέξη στοιχείο, αρκούσαν για την "αρχαία ελληνική φιλοσοφία", αλλά η σύγχρονη επιστήμη τις απορρίπτει. Γιατί, όπως λέει ο καθηγητής Κρουκς, "είναι ατυχείς όροι και η πειραματική επιστήμη δεν θα έχει καμιά σχέση με κανενός είδους ουσία, εκτός από κείνες που μπορεί να δει, να μυρίσει ή να γευτεί. Τις άλλες τις αφήνει στους μεταφυσικούς..." Θα πρέπει να νιώθουμε ευγνωμοσύνη έστω και γι' αυτό.

³⁴⁸ Γράφοντας πάνω στο θέμα αυτό στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (I, 125), είχαμε πει ότι: "Το χάος των αρχαίων, το Ζωροαστρικό ιερό πυρ, ή το Άτας-Μπεχράμ των Πάρσων το Ερμητικό πυρ· το πυρ του Αγ. Έλμο των αρχαίων Γερμανών· η αστραπή της Κυβέλης· ο καιόμενος πυρσός του Απόλλωνα· η φλόγα του βωμού του Πάνος· το άσβεστο πυρ στον ναό της Ακρόπολης και σε κείνον της Βέστα· η πύρινη φλόγα της περικεφαλαίας του Πλούτωνα· οι φωτεινές σπίθες στα καπέλα των Διοσκούρων, στο κεφάλι της Γοργόνας, στην περικεφαλαία της Παλλάδας και στην ράβδο του Ερμή· το *πυρ άσβεστον* - ο αιγυπτιακός Πταχ, ή Ρα· ο Έλληνας Διας-Καταιβάτης· οι πύρινες γλώσσες της πεντηκοστής· η καιόμενη βάτος του Μωυσή· η πύρινη στήλη της Εξόδου· και η "καίουσα λυχνία" του Αβραάμ· το αιώνιο πυρ της "αθύμμενης αβύσσου"· οι δελφικοί χρησμικοί ατμοί· το αστρικό φως των Ροδοσταύρων, το ΑΚΑΣΑ των ινδουιστών μυημένων, το αστρικό φως του Ελιφάς Λεβί· η νευρική αύρα και το ρευστό των μαγνητιστών του Όνττου Ράιχενμπσχ· η πύρινη σφαίρα ή γάτα-μετεωρίτης της Μπαμπινέ· η Ψυχώδης και εκτενική δύναμη του Τουρύ· η ψυχική δύναμη των Σέρτζεντ Κοξ και κ. Κρουκς· ο ανθρωπομορφικός μαγνητισμός μερικών νατουραλιστών· ο γαλβανισμός και τέλος ο ηλεκτρισμός, δεν είναι παρά διάφορα ονόματα για πολλές διαφορετικές εκδηλώσεις ή αποτελέσματα της ίδιας μυστηριώδους, τα πάντα διαποτίζουσας αίτιας: του Ελληνικού Αρχαίου". Τώρα προσθέτουμε: είναι όλα αυτά και πολύ περισσότερα.

κατεύθυνση του σύμπαντος.³⁴⁹ Είναι ταυτόσημο με τον "Όφι που τρέχει με 370 πηδήματα" της *Σιφρά ντι-Τονιουθά* (κεφάλαιο V στίχος 33). Όταν ο "Τέλεια Άνθρωπος", η Μετατρόν, προβάλλει, δηλαδή όταν ο θεός άνθρωπος διαμένει μέσα στον ζωώδη άνθρωπο, αυτός, ο Όφιος, γίνεται τρία πνεύματα, δηλαδή Άτμα-Μπούντι-Μάνας, στην δική μας θεοσοφική φρασεολογία (βλέπε "Τα Πολλά Νοήματα του "Πολέμου στον Ουρανό").

Επομένως το Πνεύμα, ή Κοσμική Ιδεοπλασία, και η Κοσμική Ουσία - μια από τις αρχές της οποίας είναι ο Αιθέρας - είναι ένα, και περιλαμβάνουν τα ΣΤΟΙΧΕΙΑ με την έννοια που τους αποδίδει ο Αγ. Παύλος. Αυτά τα Στοιχεία είναι η καλυμμένη Σύνθεση που αντιπροσωπεύει τους Ντιάνι Τσόχαν, τους Ντεβά, τις Σεφρόθ, τους Αμασασπέντ, τους Αρχαγγέλους κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ο Αιθέρας της επιστήμης - η *Ιλύς* του Βηρωσσού, ή η *Προτύλη* της Χημείας - αποτελεί κατά κάποιον τρόπο το ακατέργαστο υλικό (σχετικά) από το οποίο οι παραπάνω αναφερθέντες "Δομητές", ακολουθώντας το σχέδιο που χαράχτηκε γι' αυτούς αιώνια στην ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ, δημιουργούν τα συστήματα μέσα στον Κόσμο (Σύμπαν). Μας έχουν πει πως αυτά είναι "μύθοι". "Όχι περισσότερο απ' ό,τι ο Αιθέρας και τα Άτομα", απαντούμε εμείς. Τα δυο τελευταία είναι απόλυτες αναγκαιότητες της φυσικής επιστήμης· και οι "Δομητές" είναι παρόμοια απόλυτες αναγκαιότητες της μεταφυσικής. Μας κατηγορούν λέγοντας μας: "Ποτέ δεν τους είδατε." Και εμείς ρωτάμε τους υλιστές: "Είδατε εσείς ποτέ τον Αιθέρα, ή τα Άτομα, ή μήπως την ΔΥΝΑΜΗ σας;" Άλλωστε, ένας από τους μεγαλύτερους Εξελικτιστές της εποχής μας, ο βοηθός του Ντάρβιν, Α.Ρ. Όυάλας, συζητώντας την ανεπάρκεια μόνης της Φυσικής Επιλογής να εξηγήσει την φυσική μορφή του ανθρώπου, παραδέχεται την καθοδηγητική δράση "ανώτερων διανοιών" σαν ένα "αναγκαίο μέρος των μεγάλων νόμων που κυβερνούν το υλικό Σύμπαν" (*Συμβολή στην Θεωρία της Φυσικής Επιλογής*, σελ. 360).

Αυτές οι "ανώτερες διάνοιες" είναι οι Ντιάνι Τσόχαν των αποκρυφιστών.

Υπάρχουν πράγματι μερικοί μύθοι σε κάθε θρησκευτικό σύστημα που αξίζουν αυτό το όνομα, αλλά έχουν επίσης ένα ιστορικό καθώς και επιστημονικό θεμέλιο. Ο Πόκοκ παρατηρεί σωστά πως: "Οι μύθοι αποδεικνύεται τώρα ότι είναι παραμύθια μόνο στον βαθμό που τους παρανοούμε και αλήθειες στον βαθμό που κάποτε κατανοούνταν."

Η πιο ξεκάθαρη και κυρίαρχη ιδέα - που βρίσκεται σε όλες τις διδασκαλίες σχετικά με την Κοσμική Εξέλιξη και την πρώτη "δημιουργία" της Σφαιράς μας με όλα τα προϊόντα της, οργανικά και ανόργανα (παράξενη λέξη για να την χρησιμοποιεί ένας αποκρυφιστής) - είναι ότι: ολόκληρος ο Κόσμος ξεπήδησε από την ΘΕΙΑ ΣΚΕΨΗ. Αυτή η σκέψη γονιμοποιεί την ύλη, που είναι συναιώνια με την ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ· και καθετί που ζει και αναπνέει αναπτύσσεται από τις εκπορεύσεις του ΕΝΟΣ Αμετάβλητου - Παραμπράχμαν = Μουλαπρακρίτι, της αιώνιας μιας ρίζας. Το πρώτο από τα δυο είναι, κατά κάποιον τρόπο, η όψη του κεντρικού σημείου που στρέφεται προς τα μέσα σε περιοχές εντελώς ασύλληπτες για την ανθρώπινη διάνοια και είναι απόλυτη αφαίρεση· ενώ στην όψη του σαν Μουλαπρακρίτι - η αιώνια ρίζα των πάντων - παρέχει τουλάχιστον κάποια αόριστη κατανόηση του Μυστηρίου του Όντος.

(Γι' αυτό στους εσωτερικούς ναούς διδασκόταν ότι) αυτό το ορατό σύμπαν πνεύματος και ύλης, λένε, πως δεν είναι παρά η συγκεκριμένη εικόνα της ιδεατής αφηρημένης ιδέας· χτίστηκε πάνω στο μοντέλο της πρώτης θειας ΙΔΕΑΣ. Έτσι, το σύμπαν μας υπήρχε από την αιωνιότητα σε λανθάνουσα κατάσταση. Η ψυχή που εμψυχώνει αυτό το καθαρά πνευματικό σύμπαν είναι ο κεντρικός ήλιος, η ίδια η ανώτατη θεότητα. Εκείνος που δόμησε την συγκεκριμένη μορφή της ιδέας, δεν ήταν αυτή η θεότητα, αλλά ο πρωτογεννημένος της και επειδή κατασκευάστηκε πάνω στο γεωμετρικό σχήμα του δωδεκάεδρου (Πλάτωνος, *Τίμαιος*, 55 C) ο πρωτογεννημένος "ευαρεστήθηκε να απασχοληθεί δώδεκα χιλιάδες χρόνια στην δημιουργία του". Ο τελευταίος αριθμός αναφέρεται στην τυρρηνική κοσμογονία (Σουΐδας, *Ελληνικόν Λεξικόν*, Τυρρένια) που δείχνει ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατά την έκτη χιλιετία. Αυτό συμφωνεί με την αιγυπτιακή θεωρία των 6.000 "χρόνων"³⁵⁰ και με τον εβραϊκό υπολογισμό. (Αλλά είναι η εξωτερική μορφή του. Ο μυστικός υπολογισμός εξηγεί ότι τα "δώδεκα χιλιάδες και τα 6.000 χρόνια", είναι ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΧΜΑ - όπου

³⁴⁹ *Ζοχάρ*: Ιντρά Ράμπα, έκδ. Κρεμόνα, στήλη 256- παράβολε Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 133-134.

³⁵⁰ Ο αναγνώστης θα καταλάβει ότι με την λέξη "χρόνια" εννοούνται "εποχές", και όχι απλές περιόδοι δεκατριών σεληνιακών μηνών.

μια μέρα του Μπράχμα ισούται με 4.320.000.000 χρόνια).³⁵¹ Ο Σαγγωνιάθων, στην Κοσμογονία του, δηλώνει πως όταν ο άνεμος (πνεύμα) ερωτεύθηκε τις ίδιες τις αρχές του (χάος), μια στενή ένωση έλαβε χώρα, της οποίας η σύνδεση ονομάστηκε Πόθος, και από αυτήν ξεπήδησε το σπέρμα όλων. Και το χάος δεν γνώριζε το δημιούργημά του γιατί ήταν *άλογο*: αλλά από την ένωσή του με τον άνεμο γεννήθηκε η *Μοτ*, ή η *Ιλύς* (λάσπη). Από αυτήν πρόβαλαν οι σπόροι της δημιουργίας και της γέννησης του σύμπαντος.³⁵²

... Ο Ζευς-Ζην (αιθέρας) και η Χθόνια (η χαοτική γη) και η Μήτις (το νερό) οι γυναίκες του· ο Όσιρις και η Ίσις-Λητώ - ο πρώτος θεός αντιπροσωπεύοντας επίσης τον αιθέρα - η πρώτη εκπόρευση της Υπέρτατης θεότητας, Άμεν, η πρωταρχική πηγή του φωτός· η θεά γη και νερό ξανά· ο Μίθρας (που από τους Πέρσες θεωρείται σαν *θεός εκ πέτρας*), ο γεννημένος από την πέτρα θεός, το σύμβολο του αρσενικού κοσμικού πυρός, ή του προσωποποιημένου πρωταρχικού φωτός και η Μίθρα, η πύρινη θεά, ταυτόχρονα μητέρα και σύζυγος του· το καθαρό στοιχείο του πυρός (η ενεργός, ή αρσενική αρχή) θεωρούμενο σαν φως και θερμότητα, σε ένωση με γη και νερό, ή ύλη (θηλυκά ή παθητικά στοιχεία της κοσμικής δημιουργίας). Ο Μίθρας είναι ο γιος του Μπορντζ, του Περσικού κοσμικού βουνού,³⁵³ από το οποίο αστράφτει σαν μια λαμπρή ακτίνα φωτός. Ο Μπράχμα, ο πύρινος θεός και η γόνιμη σύζυγος του· και ο Αγκνί των Ινδουιστών, η φωτοβόλα θεότητα από το σώμα της οποίας προβάλλουν χίλια ρεύματα δόξας και επτά γλώσσες φωτιάς και προς τιμήν της οποίας οι Σανγκίκα μπραχμάνοι διατηρούν μέχρι σήμερα ένα αιώνιο πυρ· ο Σίβα, προσωποποιούμενος από το κοσμικό βουνό των Ινδουιστών, τον Μερού (Ιμαλία). Αυτός ο τρομακτικός πύρινος θεός, που στον μύθο λέγεται πως κατέβηκε από τον ουρανό, όπως ο Ιουδαίος Ιεχωβά, σε μια στήλη πυρός, και αρκετές άλλες αρχαϊκές, δισεξουαλικές θεότητες, όλες διακηρύσσουν φωναχτά το κρυμμένο νόημά τους. Και τι άλλο μπορεί να σημαίνουν αυτοί οι δυαδικοί μύθοι εκτός από την φυσικο-χημική αρχή της πρωταρχικής δημιουργίας; Η πρώτη εξέλιξη της Υπέρτατης Αιτίας, στην τριπλή εκδήλωση του πνεύματος, δύναμης και ύλης· η θεία συσχέτιση, στο αρχικό σημείο της εξέλιξης της, παρουσιάστηκε αλληγορικά σαν ο γάμος του πυρός και του νερού, προϊόντα του ηλεκτρίζοντας πνεύματος, η ένωση της αρσενικής ενεργού αρχής με το θηλυκό παθητικό στοιχείο, που γίνονται οι γονείς του γήινου παιδιού τους, της κοσμικής ύλης, της *prima materia* (πρώτης ύλης), της οποίας το πνεύμα είναι ο αιθέρας (και της οποίας η σκιά είναι) το ΑΣΤΡΙΚΟ ΦΩΣ! (Ισιδα Αποκαλυμμένη, Τομ. Ι, σελ. 156.)

Τα αποσπάσματα των συστημάτων που έχουν φτάσει μέχρι εμάς, απορρίπτονται σαν ανόητα παραμύθια. Ωστόσο η απόκρυφη επιστήμη - που επέζησε ακόμα και από τον μεγάλο Κατακλυσμό που βύθισε τους προ-κατακλυσμιαίους γίγαντες και μαζί μ' αυτούς και την ίδια την ανάμνησή τους, εκτός από την Μυστική Δοξασία, την Βίβλο και άλλες Γραφές - εξακολουθεί να κρατάει το Κλειδί για όλα τα προβλήματα του κόσμου.

Ας χρησιμοποιήσουμε αυτό το Κλειδί στα σπάνια αποσπάσματα από καιρό ξεχασμένων κοσμογονιών και ας προσπαθήσουμε να ξαναφτιάξουμε από τα σκόρπια μέρη τους την κάποτε Παγκόσμια Κοσμογονία της Μυστικής Δοξασίας. Το Κλειδί ταιριάζει σε όλα. Κανένας δεν μπορεί να μελετήσει σοβαρά τις αρχαίες φιλοσοφίες, χωρίς να αντιληφθεί πως η εκπληκτική Ομοιότητα αντίληψης ανάμεσά τους - στην εξωτερική μορφή τους πολύ συχνά και οπωσδήποτε στο κρυμμένο πνεύμα τους - δεν είναι αποτέλεσμα απλής σύμπτωσης, αλλά ταυτόχρονου σχεδιασμού και πως κατά την νεαρή ηλικία της ανθρωπότητας υπήρχε μια γλώσσα, μια γνώση, μια παγκόσμια θρησκεία, όταν δεν υπήρχαν ούτε εκκλησίες, ούτε πίστεις, ούτε δόγματα, αλλά όταν κάθε άνθρωπος ήταν ένας ιερέας μέσα του. Και αν έχει αποδειχθεί πως ήδη σε κείνες τις εποχές που έχουν χαθεί από μπροστά μας εξαιτίας της οργιώδους ανάπτυξης της παράδοσης, η ανθρώπινη θρησκευτική σκέψη αναπτύχθηκε με ομοιόμορφη συμφωνία σε κάθε μέρος του πλανήτη, τότε γίνεται φανερό επίσης πως κάτω από οποιοδήποτε πλάτος κι αν γεννήθηκε, στον κρύο Βορρά ή στον φλεγόμενο Νότο, στην Ανατολή ή στην Δύση, αυτή η σκέψη εμπνεύστηκε από τις ίδιες αποκαλύψεις και ο άνθρωπος μεγάλωσε κάτω από την προστατευτική σκιά του ίδιου ΔΕΝΤΡΟΥ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ.

³⁵¹ Παρατήρηση μέσα σε παρένθεση που πρόσθεσε η Ε.Π.Μπ. όταν μετέφερε το απόσπασμα από την *Ισιδα Αποκαλυμμένη* στην *Μυστική Δοξασία*.

³⁵² Βλέπε την Ελληνική μετάφραση του Φίλωνα Βύβλιου που υπάρχει στον Ευσέβιο, επίσης Κόρου, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 3.

³⁵³ Μπορντζ ονομάζεται ένα πύρινο βουνό, ένα ηφαίστειο, επομένως περιέχει φωτιά, βράχο, γη και νερό: τα αρσενικά και ενεργά και τα θηλυκά ή παθητικά στοιχεία. Ο μύθος υποδηλώνει πολλά.

IV ΧΑΟΣ – ΘΕΟΣ – ΚΟΣΜΟΣ

Αυτά τα τρία είναι το περιεχόμενο του Χώρου, ή, όπως το όρισε ένας σοφός Καμπαλιστής, "ο Χώρος, που περιέχει τα πάντα και δεν περιέχεται, είναι η πρωταρχική ενσωμάτωση της απλής μονάδας ... η απεριόριστη έκταση" (Χένρυ Πρατ, *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 3-4). Αλλά ο ίδιος ρωτάει, "απεριόριστη έκταση ποιου πράγματος;" και δίνει την σωστή απάντηση: "Του άγνωστου δοχείου των πάντων, της Άγνωστης ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ." Αυτός είναι ένας πάρα πολύ σωστός ορισμός και απάντηση, πολύ εσωτερικός και αληθινός από κάθε άποψη της αποκρυφιστικής διδασκαλίας.

Ο ΧΩΡΟΣ, τον οποίον μέσα στην άγνοια και στην εικονοκλαστική τάση τους να καταστρέψουν κάθε φιλοσοφική ιδέα της αρχαιότητας, οι σύγχρονοι δοκησίσοφοι τον αποκάλεσαν "αφηρημένη ιδέα" και ένα κενό, είναι στην πραγματικότητα το δοχείο και το σώμα του Σύμπαντος με τις επτά αρχές του. Είναι ένα σώμα απεριόριστης έκτασης του οποίου οι ΑΡΧΕΣ, στην αποκρυφιστική φρασεολογία - που καθεμιά με την σειρά της είναι μια επταδικότητα - εκδηλώνουν στον δικό μας φαινομενικό κόσμο μόνο το χοντροειδέστερο υλικό των υποδιαίρέσεών τους. "Κανένας δεν είδε ποτέ τα Στοιχεία στην πληρότητά τους", μας διδάσκει η Δοξασία. Πρέπει να αναζητήσουμε την Σοφία μας στις αρχέγονες εκφράσεις των πρωτόγονων ανθρώπων και στα συνώνυμά τους. Ακόμα και οι τελευταίοι απ' αυτούς, οι Ιουδαίοι, εκφράζουν αυτήν την ιδέα με τις καμπαλιστικές διδασκαλίες τους, δηλαδή του επτακέφαλο Όφι του Διαστήματος, που ονομάζεται "η μεγάλη θάλασσα". "Στην αρχή, οι Αλίμ δημιούργησαν τους ουρανούς και την γη· τις 6 (Σεφίρόθ)... Δημιούργησαν έξι, και πάνω σ' αυτούς όλα τα πράγματα βασίζονται. Και αυτοί (οι έξι) εξαρτώνται από τις επτά μορφές του κρανίου μέχρι το Αξίωμα όλων των Αξιωμάτων" (*Σιφρά Τι-τσνιουθά*, κεφ. I, σελ. 16-17).

Επίσης σε κάθε έθνος οι λέξεις Άνεμος, Αέρας και Πνεύμα ήταν πάντα συνώνυμες. Πνεύμα και Άνεμος για τους Έλληνες, Spiritus και Ventus για τους Λατίνους, είναι αντιστρέψιμοι όροι ακόμα και αν αποσυνδεθούν από το αρχικό νόημα της πνοής της ζωής. Στις "Δυνάμεις" της επιστήμης εμείς δεν βλέπουμε παρά μόνο το υλικό αποτέλεσμα της πνευματικής επίδρασης του ενός ή του άλλου από τα τέσσερα πρωταρχικά Στοιχεία, που μεταβιβάστηκαν σ' εμάς από την 4η Φυλή· ακριβώς όπως εμείς θα μεταβιβάσουμε τον Αιθέρα (ή μέλλον την χονδροειδή υποδιαίρεσή του) στην πληρότητά του, στην Έκτη Ριζική Φυλή. Αυτό εξηγείται στον παρόντα τόμο, καθώς και στους επόμενους.

Το "Χάος" από τους αρχαίους ονομάζεται *άλογο*, γιατί παρίστανε και περιείχε μέσα του (Χάος και Χώρος όντας συνώνυμα) όλα τα Στοιχεία στην στοιχειώδη, αδιαφοροποίητη κατάσταση τους. Αυτοί έφτιαξαν από τον Αιθέρα, το πέμπτο στοιχείο, την σύνθεση των άλλων τεσσάρων γιατί ο Αιθέρας των Ελλήνων φιλοσόφων δεν είναι τα κατακάθια του - για τον οποίον πράγματι γνώριζαν περισσότερα απ' όσα γνωρίζει σήμερα η επιστήμη - τα οποία αρκετά σωστά θεωρούνται ότι δρουν σαν ένας πράκτορας πολλών δυνάμεων που εκδηλώνονται πάνω στην Γη. Ο δικός τους Αιθέρας ήταν ο Ακασά των Ινδουιστών, ενώ ο Αιθέρας που γίνεται δεκτός στην φυσική δεν είναι παρά μια από τις υποδιαίρέσεις του πάνω στο δικό μας πεδίο - το Αστρικό Φως των Καμπαλιστών με όλα τα κακά αλλά και τα καλά του αποτελέσματα.

Εξαιτίας της Ουσίας του Αιθέρα, ή του Αόρατου Χώρου, που θεωρείτο θεία σαν το υποτιθέμενο πέπλο της θεότητας, τον έβλεπαν ως το μέσον ανάμεσα σ' αυτήν την ζωή και στην επόμενη. Οι αρχαίοι πίστευαν πως όταν οι κατευθύνουσες ενεργές "Διάνοιες" (οι θεοί) αποσύρονταν από οποιοδήποτε μέρος του Αιθέρα στον δικό μας Χώρο - οι τέσσερις περιοχές τις οποίες επιβλέπουν - τότε αυτό το συγκεκριμένο μέρος αφηνόταν στην κατοχή του κακού, που ονομάζεται έτσι εξαιτίας της απουσίας απ' αυτό του Καλού.

Ο υλισμός αρνείται την ύπαρξη του πνεύματος στο κοινό μέσον, τον αιθέρα, και ενώ ο θεολόγος φτιάχνει απ' αυτόν έναν προσωπικό θεό, ο Καμπαλιστής ισχυρίζεται πως και οι δυο έχουν λάθος, λέγοντας πως στον αιθέρα τα στοιχεία αντιπροσωπεύουν μόνο την ύλη, τις τυφλές κοσμικές δυνάμεις της φύσης· και το Πνεύμα (αντιπροσωπεύει) την διάνοια η οποία τα κατευθύνει. Η (άρια), η ερμητική, η ορφική και η πυθαγόρεια κοσμογονική δοξασία, καθώς και εκείνη του Σαγγωνιάθονα και του Βηρωσού, βασίζονται όλες πάνω στην αδιάψευστη φόρμουλα, δηλαδή ότι ο Αιθέρας και το Χάος - ή σύμφωνα με την πλατωνική γλώσσα, ο νους και η ύλη - ήταν οι δυο πρωταρχικές και αιώνιες αρχές του σύμπαντος, εντελώς ανεξάρτητες από οτιδήποτε άλλο. Ο πρώτος ήταν η τα πάντα ζωοποιούσα διανοητική αρχή· το χάος ήταν μια άμορφη, ρευστή αρχή, χωρίς "μορφή ή λογική", και από την ένωση των δυο ξεπήδησε σε ύπαρξη το σύμπαν, ή μάλλον ο συμπαντικός κόσμος, η πρώτη ανδρόγυνη θεότητα - και η χασοτική ύλη έγινε το σώμα της και ο αιθέρας έγινε η φυχή της. Σύμφωνα με την ορολογία ενός Αποσπάσματος του Ερμεία, "το χάος, αποκτώντας λογική από αυτήν την ένωση με το πνεύμα, έλαμψε από ευχαρίστηση και έτσι δημιουργήθηκε το Πρωτόγονο (το πρωτογεννημένο) φως".³⁵⁴ Αυτή είναι η συμπαντική τριάδα που βασίζεται πάνω στις μεταφυσικές αντιλήψεις των αρχαίων, οι οποίοι κρίνοντας βάσει της αναλογίας έκαναν τον άνθρωπο - που είναι σύνθεση διάνοιας και ύλης- μικρόκοσμο του μακρόκοσμου, ή μεγάλου σύμπαντος. (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. I, σελ. 341.)

"Η Φύση αποστρέφεται το Κενό", έλεγαν οι Περιπατητικοί οι οποίοι, αν και ήταν υλιστές με τον τρόπο τους, κατανοούσαν το γιατί ο Δημόκριτος και ο δάσκαλός του Λεύκιππος δίδασκαν πως οι πρώτες αρχές όλων των πραγμάτων που περιέχονταν στο Σύμπαν ήταν άτομα και ένα κενό. Αυτό το τελευταίο σημαίνει απλώς κρυμμένη θεότητα ή δύναμη· η οποία πριν από την πρώτη εκδήλωση, οπότε έγινε ΘΕΛΗΣΗ και μεταβίβασε την αρχική ώθηση σ' αυτά τα άτομα - ήταν το μεγάλο Τίποτα, Αίν-Σοφ, ή ΟΥΔ-ΕΝ και επομένως από κάθε άποψη ήταν ένα Κενό, ή ΧΑΟΣ.

Αυτό το Χάος, όμως, σύμφωνα με τον Πλάτωνα και τους Πυθαγόρειους, έγινε η "Ψυχή του Κόσμου". Σύμφωνα με την ινδουιστική διδασκαλία, η θεότητα με την μορφή του Αιθέρα (Ακασά) εμποτίζει όλα τα πράγματα και γι' αυτό από τους θεουργούς ονομαζόταν "ζων πυρ", "Πνεύμα του Φωτός" και μερικές φορές *Magnes* (Μαγνήτης). Κατά τον Πλάτωνα η ίδια η ανώτατη θεότητα έφτιαξε το Σύμπαν με βάση το γεωμετρικό σχήμα του Δωδεκάεδρου και ο "πρωτογεννημένος" της γεννήθηκε από το Χάος και το Πρωταρχικό Φως (τον Κεντρικό Ήλιο). Όμως, αυτός ο "Πρωτογεννημένος" ήταν μόνο η συσσώρευση του Πλήθους των "Δομητών", των πρώτων δομητικών Δυνάμεων, που στις παλιές Κοσμογονίες ονομάζονται Αρχαίοι (γεννημένοι από την Άβυσσο, ή Χάος) και "Πρώτο Σημείο". Αυτός είναι το ονομαζόμενο Τετραγράμματον στην κορυφή των Επτά κατώτερων Σεφίρθ. Αυτό πίστευαν οι Χαλδαίοι. Ο Φίλωνας ο Ιουδαίος μιλώντας πολύ αστόχαστα για τους πρώτους καθοδηγητές των προγόνων του, γράφει: "Οι Χαλδαίοι είχαν την γνώση πως αυτός ο Κόσμος, ανάμεσα στα πράγματα που υπάρχουν (;) είναι ένα μόνο σημείο, είτε όντας ο ίδιος θεός, ή ότι σ' αυτόν υπάρχει θεός που περιλαμβάνει την ψυχή όλων των πραγμάτων" (*Επί της Αποδημίας του Αβραάμ*, 32, 179.)

Χάος-Θεός-Κόσμος δεν είναι παρά οι τρεις όψεις της σύνθεσής τους: του ΧΩΡΟΥ. Κανένας δεν μπορεί να ελπίζει ότι θα λύσει το μυστήριο αυτής της Τετρακτύος εμμένοντας στο νεκρό γράμμα ακόμα και των αρχαίων φιλοσοφιών όπως διασώζονται σήμερα. Αλλά ακόμα και σ' αυτές τις φιλοσοφίες οι ΧΑΟΣ-ΘΕΟΣ-ΚΟΣΜΟΣ = ΧΩΡΟΣ ταυτίζονταν σε όλη την Αιωνιότητα, σαν ο Μοναδικός Άγνωστος Χώρος, για τον οποίο η τελευταία λέξη ίσως να μη γίνει ποτέ γνωστή, τουλάχιστον όχι πριν από τον έβδομο Γύρο. Ωστόσο οι αλληγορίες και τα μεταφυσικά σύμβολα σχετικά με τον αρχέγονο και τέλειο ΚΥΒΟ είναι αξιοσημείωτα ακόμα και στα εξωτερικά *Πουρανά*.

Και σ' αυτά επίσης ο Μπράχμα είναι ο θεός, που προβάλλει από το Χάος, ή την μεγάλη "Άβυσσο", τα ύδατα, πάνω από τα οποία το Πνεύμα = ΧΩΡΟΣ, προσωποποιούμενο από το άγιανα - το Πνεύμα που κινείται πάω από το πρόσωπο του μελλοντικού απεριόριστου Κόσμου - πλανιέται σιωπηλά κατά την πρώτη ώρα της επαναφύπνισης. Είναι επίσης ο Βίσνου, που κοιμάται πάνω στον Ανάντα-Σέσα, τον μεγάλο Όφι της Αιωνιότητας, από τον οποίον η Δυτική θεολογία - η οποία αγνοεί την Καμπάλα, το μόνο κλειδί που ανοίγει τα μυστικά της Βίβλου - έφτιαξε τον Διάβολο.

³⁵⁴ Ο Δαμάσκιος στο έργο του *Οι Αρχές των Πραγμάτων* το ονομάζει Dis (Πλούτων) "ρυθμιστή όλων των πραγμάτων". Βλέπε Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 295, 314, έκδοση 1832.

Είναι το πρώτο τρίγωνο ή η Πυθαγόρεια τριάδα, ο "θεός των τριών Όψεων", πριν μεταμορφωθεί μέσω του τέλει τετραγωνισμού του άπειρου Κύκλου του στον "τετραπρόσωπο Μπράχμα."

Ο Μάνου, ο νομοθέτης λέει: "Από εκείνον που είναι και όμως δεν είναι, από την μη ύπαρξη, την Αιώνια Αιτία, γεννιέται η Ύπαρξη, ο Πούρουσα".

Στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. Ι, σελ. 133-134) αναφέρεται:

Στην αιγυπτιακή μυθολογία ο Κνεπ, ο Αιώνιος κρυμμένος θεός, παριστάνεται με ένα φίδι έμβλημα της Αιωνιότητας που περιβάλλει μια υδρία, με το κεφάλι του πάνω από τα νερά τα οποία επωάζει με την πνοή του. Στην περίπτωση αυτή το φίδι είναι ο Αγαθοδαίμονας, το καλό πνεύμα· στην αντίθετη όψη του είναι ο Κακοδαίμονας, το κακό. Στην Σκανδιναβική *Έντα*, το μελίτωμα - η τροφή των θεών και των δημιουργικών, εργατικών μελισσών Υγκντρασίλ - πέφτει κατά την διάρκεια της νύχτας όταν η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη υγρασία και στις μυθολογίες των Βορείων Χωρών όντας η παθητική αρχή της δημιουργίας, αντιπροσωπεύει την δημιουργία του σύμπαντος από το νερό. Αυτό το μελίτωμα είναι το αστρικό φως σε έναν από τους συνδυασμούς του και κατέχει δημιουργικές όσο και καταστροφικές ιδιότητες. Στον χαλδαϊκό μύθο του Βηρωσσού, ο Οάννες ή Δράκοντας, ο άνθρωπος-ψάρι, όταν δίδασκε τους ανθρώπους ανέφερε πως ο αρχικός κόσμος δημιουργήθηκε από το νερό και πως όλα τα όντα προέρχονται από αυτή την *prima materia* (πρώτη ύλη). Ο Μωσής διδάσκει πως μόνο η γη και το νερό μπορούν να γεννήσουν μια ζώσα φυχή· και στις Γραφές διαβάζουμε πως τα φυτά δεν μπορούν να αναπτυχθούν, αν το Αιώνιο δεν ρίξει βροχή πάνω στην γη. Στο *Πόπολ-Βουχ* της φυλής Κουιτσέ αναφέρεται πως ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από λάσπη ή πηλό (άργιλο), που πάρηκε κάτω από το νερό. Ο Μπράχμα φτιάχνει τον Λομασά, τον μεγάλο Μούνι (τον πρώτο άνθρωπο), καθισμένο πάνω στον λωτό του, αφού πρώτα έφτιαξε πνεύματα τα οποία έτσι απολαμβάνουν έναντι των θνητών προτεραιότητα ύπαρξης· και τον κατασκευάζει από νερό, αέρα και γη. Οι αλχημιστές ισχυρίζονται πως η αρχέγονη ή προαδαμική γη όταν αναχθεί στην πρώτη ουσία της, στο δεύτερο στάδιο του μετασχηματισμού της, είναι σαν καθαρό νερό, το πρώτο όντας ο καθαυτό *αλκαέστ*. Αυτή η πρωταρχική ουσία λέγεται ότι περιέχει μέσα της την ουσία όλων εκείνων που απαρτίζουν τον άνθρωπο· όχι μόνο τα στοιχεία της φυσικής του ύπαρξης αλλά ακόμα και την ίδια την "πνοή της ζωής" σε λανθάνουσα κατάσταση, έτοιμη να αφυπνιστεί. Αυτή προέρχεται από την "επόαση" του Πνεύματος του θεού πάνω στο πρόσωπο των υδάτων – ΧΑΟΣ: πράγματι, αυτή η ουσία είναι το ίδιο το χάος. Απ' αυτήν ο Παράκελσος ισχυριζόταν πως μπορούσε να φτιάχνει τα *χομόνκουλι* (ανθρωποειδή)· και γι' αυτόν τον λόγο ο Θαλής ο μέγας φυσικός, διακήρυξε πως το νερό ήταν η αρχή όλων των πραγμάτων στην φύση.³⁵⁵ Ο Ιώβ στο κεφάλαιο ΚΣΤ', 5 αναφέρει ότι "τα νεκρά πράγματα σχηματίστηκαν κάτω από τα ύδατα και τους εκεί κατοίκους." Στο αρχικό κείμενο αντί για την έκφραση "νεκρά πράγματα", είναι γραμμένο νεκροί *Ρεφαΐμ* (γίγαντες ή δυνατοί πρωτόγονοι άνθρωποι), στους οποίους ίσως κάποια μέρα η "Εξέλιξη" αποδώσει την προέλευση της παρούσας φυλής μας.

"Στην αρχέγονη κατάσταση της δημιουργίας", λέει ο Πολιέ, "το στοιχειώδες σύμπαν, βυθισμένο στο νερό, αναπαύοταν στην αγκαλιά του Βίσνου. Ξεπηδώντας απ' αυτό το χάος και το σκοτάδι, ο Μπράχμα, ο αρχιτέκτονας του κόσμου, ισορροπώντας πάνω σ' ένα φύλλο λωτού, επέπλεε (εκινείτο) πάνω στα νερά, ανίκανος να διακρίνει τίποτε άλλο εκτός από νερό και σκοτάδι". Αντιλαμβανόμενος μια τόσο απελπιστική κατάσταση πραγμάτων, ο Μπράχμα μονολογεί με τρόπο: "Ποιος είμαι; Από πού προήλθα;" Τότε ακούει μια φωνή:³⁵⁶ "Κατεύθυνε τις σκέψεις σου στον Μπαγκαβάτ." Ο Μπράχμα ανασηκωνόμενος από την νηκτική στάση του, κάθεται πάνω στον λωτό σε μια προσπάθεια ενατένισης και συλλογίζεται τον Αιώνιο, ο οποίος ικανοποιούμενος απ' αυτήν την ένδειξη ευσέβειας διασκορπίζει το πρωταρχικό σκοτάδι και ανοίγει την κατανόησή του. "Μετά απ' αυτό ο Μπράχμα προβάλλει από το συμπαντικό αυγό (το άπειρο χάος) σαν φως, γιατί τώρα η κατανόησή του έχει ανοιχτεί και αρχίζει το έργο: *κινείται* πάνω στα αιώνια ύδατα, με το πνεύμα του θεού μέσα του· και σ' αυτή του την επιδεξιότητα του *κινητή* των υδάτων είναι ο Βίσνου, ή *Ναραγιανά*." Αυτή είναι φυσικά μια εξωτερική διήγηση, αλλά στην βασική ιδέα της είναι σχεδόν

³⁵⁵ Κατά τους Έλληνες οι "θεοί-Ποταμοί", που όλοι τους ήταν Γιοί του αρχέγονου ωκεανού (Χάος στην αρσενική όψη του), ήταν οι σεβαστοί πρόγονοι των ελληνικών φυλών. Σύμφωνα μ' αυτούς ο ΩΚΕΑΝΟΣ ήταν ο πατέρας των θεών και έτσι στον συσχετισμό αυτόν είχαν προηγηθεί από τις θεωρίες του Θαλή, όπως παρατηρεί σωστά ο Αριστοτέλης (*Μεταφυσικά*, Βιβλ. Α, ΙΙΙ, 5-6).

³⁵⁶ Το "Πνεύμα" ή κρυμμένη φωνή των *Μάντραμ*, η ενεργός εκδήλωση της κρυμμένης Δύναμης, ή απόκρυφης δυνατότητας.

ταυτόσημη με την αιγυπτιακή κοσμογονία η οποία στην πρώτη παράγραφο δείχνει την Άθωρ,³⁵⁷ η Μητέρα Νύχτα (που συμβολίζει το απεριόριστο σκοτάδι), σαν το πρωταρχικό στοιχείο που κάλυπτε την άπειρη άβυσσο, να εμψυχώνεται από το νερό και το συμπαντικό πνεύμα του Αιώνιου, που μόνος κατοικεί στο Χάος. Παρόμοια και στις ιουδαϊκές Γραφές η ιστορία της δημιουργίας αρχίζει με το πνεύμα του θεού και την δημιουργική εκπόρευσή του: μια άλλη θεότητα.³⁵⁸

Το *Ζοχάρ* (Α', φύλλο 246 β) διδάσκει πως τα πρωταρχικά στοιχεία – η τριάδα του Πυρός, Αέρα και Νερού – τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και όλες οι Δυνάμεις της Φύσης σχηματίζουν συλλογικά την ΦΩΝΗ της ΘΕΛΗΣΗΣ, *Μεμρά*, ή "Λέξη", ο Λόγος του Απόλυτου Σιωπηλού ΟΛΟΥ. "Το αδιαίρετο σημείο, απεριόριστο και αδιάγνωστο", απλώνεται πάνω στον απεριόριστο χώρο και έτσι σχηματίζει ένα πέπλο (η Μουλαπρακρίτι του Παραμπράχμαν) που κρύβει αυτό το Απόλυτο σημείο. (*Ζοχάρ* Α', φύλλο 2α και 20.)

Στις κοσμογονίες όλων των εθνών εκείνοι που σχηματίζουν τον Κόσμο από το Χάος είναι οι "Αρχιτέκτονες", ενοποιούμενοι από τον Δημιουργό (στην Βίβλο "Ελοΐμ") και οι οποίοι είναι ο συλλογικός θεός, "αρσενικός-θηλυκός". Πνεύμα και ύλη. "Με μια σειρά (γιόμ) θεμελίων (γιεσοντότ) οι Αλίμ έκαναν να υπάρξει η γη και ο ουρανός" (Γένεση β, 4). Στην Βίβλο πρώτα είναι οι Αλίμ, ύστερα *Γιαχβά-Αλίμ*, και τέλος *Ιεχωβά*: μετά τον χωρισμό των φύλων στο τέταρτο κεφάλαιο της Γένεσης. Είναι αξιοσημείωτο ότι το άφατο και άρρητο ΟΝΟΜΑ³⁵⁹ - το σύμβολο της Άγνωστης θεότητας που χρησιμοποιόταν μόνο στα ΜΥΣΤΗΡΙΑ - πουθενά δεν χρησιμοποιόταν σε σύνδεση με την "Δημιουργία" του Σύμπαντος, παρά μόνο πρόσφατα στις τελευταίες Κοσμογονίες της δικής μας Πέμπτης φυλής. Είναι οι "Κινητές", οι "Δρομείς", οι θεοί (από το ρήμα *θέειν*, "τρέχω"), εκείνοι που εκτελούν το έργο του σχηματισμού, οι "Αγγελιαφόροι" του μανβανταρικού νόμου, που τώρα στην χριστιανοσύνη έγιναν οι "αγγελιαφόροι" (*μαλααχίμ*)· και το ίδιο φαίνεται στον ινδουισμό ή στον πρώτο μπραχμανισμό. Γιατί στον *Ριγκ-Βέντα* αυτός που δημιουργεί δεν είναι ο Μπράχμα, αλλά οι Πρατζαπάτι, οι "Κύριοι του Όντος", που είναι οι Ρίσι. Η λέξη *Ρίσι* (σύμφωνα με τον καθηγητή Μαχαντέο Κούντε) επειδή συνδέεται με την λέξη "κινούμαι", "οδηγώ", αναφέρεται σ' αυτούς στον γήινο χαρακτήρα τους όταν, σαν Πατριάρχες, οδήγησαν τα πλήθη τους στους Επτά Ποταμούς.

Ακόμα η ίδια η λέξη "God" στον ενικό, περιλαμβάνοντας όλους τους θεούς - ή θεός από το *θεοί* - έφτασε στα "άνωτερα" πολιτισμένα έθνη από μια παράξενη πηγή, μια ολότελα και κυρίως φαλλική όσο και το ειλικρινές και φανερό *λίγγκα* της Ινδίας. Η προσπάθεια να αποδοθεί η λέξη God (θεός) στο αγγλο-σαξονικό συνώνυμο "good" (καλός) είναι μια ιδέα που έχει εγκαταλειφθεί· γιατί σε καμιά άλλη γλώσσα - στις οποίες ο όρος διαφέρει λίγο ή πολύ - από την περσική *Khoda* (*Κχόντα*) μέχρι την λατινική *Deus* (*Ντέους*), δεν έχει βρεθεί ένα παράδειγμα όπου το όνομα του θεού να προέρχεται από την ιδιότητα της *Καλοσύνης* [*Goodness*]. Στις λατινικές φυλές η λέξη προέρχεται από την άρια *Dyaus* (Ημέρα)· στις σλαβονικές φυλές, από την ελληνική Βάκχος *Bagh-bog* (Μπαγκχ-μπογκ)· και στις σαξονικές φυλές, κατευθείαν από την εβραϊκή *Γιοντ* (*Yodh*) ή *Τζοντ* (*Jod*). Το αντίστοιχο γράμμα είναι το εβραϊκό ך , το γράμμα-αριθμός 10, το αρσενικό και θηλυκό, και *Τζοντ* (είναι) το φαλλικό *αγκίστρι*. Από δω προέρχεται και το σαξονικό *Godh*, το γερμανικό *Gott* και το αγγλικό *God*. Αυτός ο συμβολικός όρος μπορεί να ειπωθεί πως αντιπροσωπεύει τον Δημιουργό της φυσικής "Ανθρωπότητας" στο γήινο πεδίο· αλλά ασφαλώς δεν έχει καμιά σχέση με τον σχηματισμό ή "Δημιουργία" του Πνεύματος, των θεών ή του Κόσμου!

Χάος-Θεός-Κόσμος, η τριπλή θεότητα, είναι το παν. Γι' αυτό λέγεται ότι είναι αρσενική και θηλυκή, καλή και κακή, θετική και αρνητική: όλη η σειρά των αντίθετων ιδιοτήτων. Όταν είναι λανθάνουσα (σε *πραλάγια*), είναι ασύλληπτη και γίνεται η *αδιάγνωστη Θεότητα*. Μπορεί να γίνει γνωστή μόνο στις ενεργές λειτουργίες της, δηλαδή σαν ύλη-Δύναμη και ζων Πνεύμα, δηλαδή οι συσχετισμοί και το αποτέλεσμα στο ορατό πεδίο της έσχατης και πάντα άγνωστης ΜΟΝΑΔΑΣ.

³⁵⁷ Ορθογραφία από το Αρχαϊκό Λεξικό (1876) του Ο.Ρ. Κούπερ [θα έπρεπε να Χάθωρ].

³⁵⁸ Δεν εννοούμε την σύγχρονη ή αποδεκτή Βίβλο, αλλά την *πραγματικά* ιουδαϊκή που τώρα εξηγείται καμπαλιστικά.

³⁵⁹ Είναι "άρρητο" για τον απλό λόγο ότι δεν υπάρχει. Ποτέ δεν ήταν ένα όνομα, ούτε καμιά λέξη, αλλά μια ιδέα που δεν μπορούσε να εκφραστεί. Απλώς κατά τον προηγούμενο αιώνα δημιουργήθηκε γι' αυτό ένα υποκατάστατο.

Με την σειρά της αυτή η τριπλή μονάδα είναι ο δημιουργός των τεσσάρων αρχικών "Στοιχείων",³⁶⁰ που στην δική μας ορατή γήινη φύση είναι γνωστά σαν τα επτά (μέχρι τώρα πέντε) Στοιχεία, το καθένα από τα οποία διαιρείται σε σαράντα εννιά (ή επτά φορές επτά) υποστοιχεία, από τα οποία η χημεία γνωρίζει σήμερα περίπου εβδομήντα. Το κάθε Κοσμικό Στοιχείο, όπως Πυρ, Αέρας, Νερό, Γη, μετέχοντας των ιδιοτήτων και των ελαττωμάτων του Αρχετύπου του, είναι στην φύση του Καλό και Κακό, Δύναμη (ή Πνεύμα) και Ύλη κ.τ.λ., κ.τ.λ., και επομένως το καθένα είναι ταυτόχρονα Ζωή και θάνατος, Υγεία και Ασθένεια, Δράση και Αντίδραση. Πάντα και συνεχώς σχηματίζουν ύλη κάτω από την ασταμάτητη ώθηση του ΕΝΟΣ Στοιχείου (του ασύλληπτου), που στον κόσμο των φαινομένων αντιπροσωπεύεται από τον Αιθέρα, ή "τους αθάνατους θεούς που έδωσαν γέννηση και ζωή στα πάντα".

Στα Φιλοσοφικά Γραπτά του Σολομών Μπεν Γιεχουντά Ιμπν Γκεμπιρόλ, που βρίσκονται μεταφρασμένα στο πρόσφατο έργο του Ισαάκ Μάγιερ (*Καμπάλα*, σελ. 415), σχετικά με την δομή του Σύμπαντος αναφέρεται:

Ο Ρ. Γιεχουντά άρχισε, έχει γραφεί: "Ο Ελοΐμ είπε: Γεννηθήτω στερέωμα εν μέσω του ύδατος" (Γένεσις Α, 6). Έλα, Δες! Την εποχή που ο Άγιος, Ευλογημένος ας είναι Εκείνος, έφτιαξε τον κόσμο, έφτιαξε 7 ουρανούς Επάνω. Έφτιαξε 7 γαίες Κάτω, 7 θάλασσες, 7 μέρες, 7 ποταμούς, 7 χρόνια, 7 φορές και 7.000 που υπήρξε ο κόσμος. Ο Άγιος... είναι στο έβδομο όλης (της χιλιετίας)...

Το απόσπασμα, εκτός από την παράξενη ομοιότητα που εμφανίζει με την κοσμογονία των *Πουρανά* (π.χ. *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ. IV) επιβεβαιώνει όλες τις διδασκαλίες μας σχετικά με τον αριθμό επτά, όπως παρουσιάστηκαν εν συντομία στο βιβλίο *Εσωτερικός Βουδισμός*.

Οι ινδουιστές εκφράζουν αυτήν την ιδέα με αναρίθμητες αλληγορίες. Στο πρωταρχικό Χάος, πριν μετατραπεί στους Επτά Ωκεανούς (Σαπτά Σαμουντρά) - που συμβολίζουν τους επτά γκουνά (εξαρτημένες ιδιότητες) που αποτελούνται από τους τριγκουνά (*Σάττβα*, *Ράτζας* και *Τάμας*, βλέπε *Πουρανά*) - βρίσκονται κρυμμένα τόσο το *Αμρίτα* (αθανασία), όσο και το *Βίσα* (δηλητήριο, θάνατος, κακό). Η αλληγορία αυτή βρίσκεται στην "ανάδευση του Ωκεανού" από τους θεούς. Το *Αμρίτα* είναι πέρα από κάθε γκουνά, γιατί καθαυτό είναι ΜΗ-ΕΞΑΡΤΗΜΕΝΟ· όμως, όταν έπεσε μέσα στην φαινομενική δημιουργία, πριν εκδηλωθεί ο Κόσμος, αναμείχθηκε με το ΚΑΚΟ, το Χάος, με τον κρυμμένο θεό μέσα του. Έτσι βλέπει κανείς τον Βίσνου - που εδώ αντιπροσωπεύει τον αιώνιο Νόμο - να ωθεί περιοδικά τον Κόσμο σε δραστηριότητα, εξάγοντας από τον πρωταρχικό Ωκεανό (το απεριόριστο Χάος) το *Αμρίτα* της Αιωνιότητας, που προορίζεται μόνο για τους θεούς και τους ντεβά· και αναγκάζεται να αναθέσει αυτό το έργο στους Ναγκά και στους Άσουρα, που στον εξωτερικό ινδουισμό αντιπροσωπεύουν τους δαίμονες. Ολόκληρη η αλληγορία είναι βαθιά φιλοσοφική και την βρίσκουμε να επαναλαμβάνεται σε κάθε φιλοσοφικό σύστημα. Ο Πλάτωνας, που είχε αποδεχτεί πλήρως τις ιδέες του Πυθαγόρα - ο οποίος τις είχε φέρει από την Ινδία - τις συνέθεσε και τις εξέφρασε με μια μορφή πολύ πιο κατανοητή από τους μυστηριώδεις αριθμούς του Έλληνα σοφού. Έτσι, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ο Κόσμος είναι "ο Υιός", που έχει για πατέρα και μητέρα την θεία Σκέψη και την Ύλη (Πλουτάρχου, *Περί Ίσιδος και Οσίριδος*, 56).

"Οι Αιγύπτιοι", λέει ο Ντάνλαπ (*Ίχνη της Πνευματικής Ιστορίας του Ανθρώπου*, σελ. 189-190), "διακρίνουν έναν Πρεσβύτερο και ένα Νεώτερο Ώρο· όπου ο πρώτος είναι αδελφός του Όσιρι και ο δεύτερος Γιος του Όσιρι και της Ίσιδας". Ο πρώτος είναι η Ιδέα του κόσμου, η παραμένουσα στον Δημιουργικό Νου, "γεννημένη στο σκοτάδι πριν από την δημιουργία του κόσμου." Ο δεύτερος Ώρος είναι αυτή η "Ιδέα" που προβάλλει από τον Λόγο, ντύνεται με ύλη και λαμβάνει πραγματική ύπαρξη. (Μόβερς, *Die Phonizier*, 1841, tom. I, sel. 269.)

"Ο κοσμικός θεός, αιώνιος, απεριόριστος, νέος και γέρος, με σπειροειδή μορφή", λένε οι Χαλδαϊκοί Χρησμοί (Κόρυ, *Αρχαία Αποσπάσματα*, σελ. 240).

³⁶⁰ Ο Κοσμικός Ναός του Μωσή, που έφτιαξε στην Έρημο, ήταν τετράγωνος, συμβολίζοντας τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και τα τέσσερα Στοιχεία, όπως λέει ο Ιώσηπος στους αναγνώστες του (*Ιουδαϊκές Αρχαιότητες*, Βιβλίο Πρώτο, κεφ., III, παρ. 4, 6, 9). Είναι ιδέα παρμένη από τις πυραμίδες της Αιγύπτου και της Τύρου, μόνο που εδώ οι πυραμίδες έγιναν στήλες. Τα Πνεύματα ή Άγγελοι έχουν τις κατοικίες τους στα τέσσερα αντίστοιχα σημεία (Βλέπε Τμήμα 14, "Τα Τέσσερα Στοιχεία").

Η "σπειροειδής μορφή" είναι ένα σχήμα και χρησιμοποιείται για να εκφράσει την κραδασμική κίνηση του Αστρικού Φωτός, το οποίο οι αρχαίοι ιερείς γνώριζαν πολύ καλά, αν και το όνομα αυτό επινοήθηκε από τους Μαρτινιστές.

Τώρα οι δεισιδαιμονίες της Κοσμολατρείας περιπαίζονται από την σύγχρονη επιστήμη η οποία όμως, όπως συμβουλεύει ένας Γάλλος σοφός, "πριν περιγελάσει, οφείλει να αναμορφώσει πλήρως το δικό της σύστημα κοσμο-πνευματολογικής εκπαίδευσης". *Satis eloquentiae, sapientiae rarum* (μεγάλη ευφράδεια, μικρή σοφία). Η Κοσμολατρεία, όπως και ο Πανθεϊσμός, στην έσχατη έκφρασή της ίσως αναγκαστεί να καταφύγει στα λόγια που αποδίδονται στον Βίβνου:

Αυτός είναι μόνο η ιδεατή Αιτία των δυνατοτήτων που θα δημιουργηθούν στο έργο της δημιουργίας - και από αυτόν προβάλλουν οι δυνατότητες που θα δημιουργηθούν, αφού πρώτα έχουν γίνει η πραγματική αιτία. Εκτός από αυτήν την μια ιδεατή αιτία, δεν υπάρχει τίποτε άλλο στο οποίο να μπορούμε να αποδώσουμε τον κόσμο... Μέσω της δυνατότητας εκείνης της αιτίας, κάθε δημιουργημένο πράγμα εμφανίζει την δική του ιδιαίτερη φύση.³⁶¹

³⁶¹ Τζ. Μιούρ, *Αρχαία Σανσκριτικά Κείμενα*, 1868-70, Πιν. IV, σελ. 32, 33· αναφερόμενο από τον Ουίλσον στο έργο του *Βίβνου Πουρανά*, Τομ. I, σελ. 66.

V
 Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΘΕΟΤΗΤΑ,
 ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ ΤΗΣ

Ο Λόγος, ή Δημιουργική θεότητα, ο "Λόγος που έγινε Σάρκα" κάθε θρησκείας, πρέπει να ανιχνευθεί στην έσχατη πηγή και Ουσία του. Στην Ινδία είναι ένας Πρωτέας με 1008 θεία ονόματα και όψεις σε καθεμιά από τις προσωπικές μεταμορφώσεις του, από τον Μπράχμα-Πούρουσα μέχρι τους Επτά θείους Ρίσι και τους δέκα ημίθους Πρατζαπάτι (επίσης Ρίσι), και μέχρι τους θείους-ανθρώπινους Αβατάρα. Το ίδιο μυστηριώδες πρόβλημα του "Ενός στα πολλά" και των πολλών στο Ένα, συναντάται σχεδόν σε κάθε θρησκευτικό Πάνθεο: στο αιγυπτιακό, στο ελληνικό και στο χαλδαίο-ιουδαϊκό, όπου το τελευταίο αυτό έκανε ακόμα μεγαλύτερο το μπέρδεμα παρουσιάζοντας τους θεούς σαν ευημερισμούς με την μορφή Πατριαρχών. Οι τελευταίοι γίνονται τώρα αποδεκτοί, από εκείνους που απορρίπτουν τον Ρωμύλο σαν έναν μύθο, και παρουσιάζονται σαν πραγματικές και ιστορικές Οντότητες. *Verbum satis sapienti (για τον σοφό ένας λόγος αρκεί)*.

Στο Ζοχάρ το Αίν-Σοφ είναι επίσης η ΜΙΑ και άπειρη Μονάδα. Αυτό ήταν γνωστό σε ελάχιστους διαβασμένους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι γνώριζαν πως ο Ιεχωβά δεν ήταν παρά μια τρίτης τάξης δυνατότητα και όχι ο "ανώτατος" θεός. Αλλά ενώ παραπονιόνταν πικρά για τους Γνωστικούς και έλεγαν: "οι Αιρετικοί μας ισχυρίζονται... ότι ο ΠΡΟΠΑΤΟΡΑΣ είναι γνωστός μόνο στον μοναδικό Υιό³⁶² (που εκτός των άλλων είναι Μπράχμα), δηλαδή στον νου". ωστόσο ο Ειρηναίος ποτέ δεν ανέφερε ότι και οι Ιουδαίοι έκαναν το ίδιο στα δικά τους πραγματικά μυστικά βιβλία. Ο Βαλεντίνος, "ο πιο βαθύς δάσκαλος της Γνώσης" υποστήριζε πως "υπήρχε ένας τέλειος ΑΙΩΝΑΣ που υπήρξε πριν από τον Βυθό (τον πρώτο πατέρα της αβυθομέτρητης φύσης, που είναι ο δεύτερος Λόγος), ο οποίος ονομαζόταν Προπάτωρ". Έτσι, λοιπόν, ο ΑΙΩΝΑΣ είναι αυτός που ξεπηδάει σαν μια Ακτίνα από το Αίν-Σοφ (που δεν δημιουργεί) και ο ΑΙΩΝΑΣ είναι αυτός που δημιουργεί, ή μάλλον μέσω του οποίου το καθετί δημιουργείται ή αναπτύσσεται. Γιατί, όπως δίδασκαν οι Βασιλίδες, "υπήρχε ένας υπέρτατος θεός, ο Αβραξάς, από τον οποίον δημιουργήθηκε ο νους (Μαχάτ στα σανσκριτικά, Νους στα ελληνικά). Από τον Νου πρόβαλε η λέξη, ο Λόγος, από τον λόγο η Πρόνοια (μάλλον Θείο Φως). Από αυτήν ύστερα η Αρετή και η Σοφία: από αυτές οι Αρχές, οι Δυνάμεις, οι Άγγελοι κ.λπ., κ.λπ." Από αυτούς (τους αγγέλους) δημιουργήθηκαν οι 365 αιώνες. "Πράγματι, ανάμεσα στους κατώτερους και σε εκείνους που έφτιαξαν αυτόν τον κόσμο (ο Βασιλίδης) τοποθετεί τελευταίον από όλους τον Θεό των Ιουδαίων, τον οποίον αρανείται ότι είναι Θεός (και πολύ σωστά), βεβαιώνοντας ότι αυτός είναι ένας από τους αγγέλους" (Τερτουλιανού, *Βιβλίο κληρονομικών παραγγελμάτων*). Εδώ λοιπόν συναντάμε το ίδιο σύστημα όπως και στα *Πουρανά* όπου το Ακατανόητο ρίχνει ένα σπέραμα, που γίνεται το χρυσό αυγό από το οποίο δημιουργήθηκε ο Μπράχμα. Ο Μπράχμα γέννησε τον Μαχάτ κ.λπ., κ.λπ. Ωστόσο η αληθινή εσωτερική φιλοσοφία δεν μιλάει ούτε για "δημιουργία" ούτε για "εξέλιξη" με την έννοια που το κάνουν οι εξωτερικές θρησκείες. Όλες αυτές οι προσωποποιημένες Δυνάμεις δεν προβάλλουν η μια από την άλλη, αλλά είναι οι πολλές όψεις της μιας και μόνης εκδήλωσης του ΑΠΟΛΥΤΟΥ όλου. Το ίδιο σύστημα με το Γνωστικό κυριαρχεί και στις σεφίροθικές όψεις του Αίν-Σοφ, αλλά καθώς αυτές οι όψεις είναι σε Χώρο και Χρόνο, διατηρείται στην διαδοχική εμφάνισή τους μια ορισμένη τάξη. Επομένως είναι σχεδόν αδύνατον να μην παρατηρήσει κανείς τις μεγάλες μεταβολές που υπέστη το Ζοχάρ από τις γενιές των χριστιανών μυστικιστών. Γιατί ακόμα και στην μεταφυσική του Ζοχάρ, το "Κατώτερο Πρόσωπο" (ή "Μικρότερη Παρουσία"), ο Μικροπρόσωπος, στην πραγματικότητα ποτέ δεν θα μπορούσε να τοποθετηθεί στο πεδίο της ίδιας αφηρημένης ιδέας με την Ανώτερη, ή "Μεγαλύτερη Παρουσία", τον Μακροπρόσωπο. Στην χαλδαϊκή Καμπάλα αυτός ο

³⁶² Όπως η Μουλαπρακρίτι είναι γνωστή μόνο στον Ισβαρά, τον ΛΟΓΟ, όπως ονομάζεται τώρα από τον Τ. Σούμπα Ρόου του Μάντρας. (Βλέπε τις διαλέξεις του πάνω στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*.)

τελευταίος είναι μια καθαρή αφαίρεση· η Λέξη ή ΛΟΓΟΣ, ή ΝΤΑΜΠΑΡ (DABAR στα εβραϊκά)· ο οποίος Λόγος, αν και στην πραγματικότητα γίνεται πληθυντικός αριθμός, "Λόγοι": B(e)B(a)RIM, όταν αντανakλάται ή πέφτει μέσα στην όψη ενός Πλήθους (αγγέλων, ή Σεφίροθ, "αριθμών"), ωστόσο συλλογικά εξακολουθεί να παραμένει ΕΝΑΣ: και στο ιδεατό πεδίο ένα τίποτε: Ο ένας "Μηδ-έν". Είναι χωρίς μορφή ή ύπαρξη, "δίχως ομοιότητα με τίποτε άλλο" (Α. Φρανκ, *Η Καμπάλα*, σελ. 173). Ακόμα και ο Φίλωνας ονομάζει τον Δημιουργό, ο Λόγος που στέκεται δίπλα (στον) Θεό, "ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΕΟΣ" και "ο δεύτερος θεός που είναι η ΣΟΦΙΑ του (του Ανώτατου θεού)" (Φίλωνας Ιουδαίος, *Ερωτήσεις και Απαντήσεις στην Γένεση*, βιβλ. Β', 62). Η θεότητα δεν είναι θεός. Είναι ΤΙΠΟΤΕ και ΣΚΟΤΑΔΙ. Είναι ανώνυμη και επομένως ονομάζεται Αίν-Σοφ- όπου "η λέξη *Ayin* σημαίνει τίποτε". Ο "Ανώτατος θεός" (ο ανεκδήλωτος ΛΟΓΟΣ) είναι ο Γιος της (βλέπε Τμήμα 12, "Η Θεογονία των Δημιουργικών Θεών").

Και τα περισσότερα συστήματα των Γνωστικών, που έφτασαν σε εμάς ακρωτηριασμένα από τους Χριστιανούς Πατέρες, δεν είναι τίποτε περισσότερο από τα παραμορφωμένα κελύφη των αρχικών δοξασιών. Ούτε υπήρξαν ποτέ ανοιχτά στο κοινό ή στους αναγνώστες, γιατί αν το κρυμμένο νόημα ή ο εσωτερισμός τους αποκαλυπτόταν, τότε δεν θα ήταν πια εσωτερική διδασκαλία και αυτό δεν μπορούσε ποτέ να γίνει. Μόνο ο Μάρκος (ο αρχηγός των Μαρκοσιανών, 2ος αιώνας), ο οποίος δίδασκε ότι η θεότητα πρέπει να θεωρείται κάτω από το σύμβολο των τεσσάρων συλλαβών, ήταν εκείνος που αποκάλυψε τις εσωτερικές αλήθειες περισσότερο από κάθε άλλον Γνωστικό. Αλλά ακόμα κι αυτός ποτέ δεν κατανοήθηκε πλήρως. Γιατί μόνο στην επιφάνεια ή στο νεκρό γράμμα της Αποκάλυψης του εμφανίζεται πως ο θεός είναι μια τετραπλότητα, δηλαδή: "το Άρρητο, η Σιγή, ο Πατήρ και η Αλήθεια". Στην πραγματικότητα αυτό είναι σχεδόν λαθεμένο και αποκαλύπτει μόνο ένα πιο εσωτερικό αίνιγμα. Η διδασκαλία αυτή του Μάρκου ήταν ίδια με την διδασκαλία των πρώτων Καμπαλιστών και την δική μας. Γιατί από την θεότητα φτιάχνει τον αριθμό 30 σε 4 συλλαβές, πράγμα που αν μεταφραστεί εσωτερικά σημαίνει μια Τριάδα ή Τρίγωνο και μια Τετράδα ή τετράγωνο, συνολικά επτά, το οποίο στο κατώτερο πεδίο κάνει τα επτά θεία ή ιερά γράμματα από τα οποία αποτελείται το όνομα του Θεού. Αυτό χρειάζεται κάποια επεξήγηση. Στην Αποκάλυψή του ο Μάρκος μιλώντας για τα θεία μυστήρια που εκφράζονται μέσω γραμμάτων και αριθμών διηγείται πως "η Υπέρτατη Τετράδα ήλθε σ' εμένα (σ' αυτόν) από την περιοχή που δεν μπορεί να ιδωθεί ούτε να ονομαστεί, με μια θηλυκή μορφή, γιατί ο κόσμος θα ήταν ανίκανος να αντέξει την εμφάνισή της κάτω από μια αρσενική μορφή" και του αποκάλυψε την "γένεση του σύμπαντος, που δεν είχε αποκαλυφθεί πριν, ούτε σε θεούς ούτε σε ανθρώπους" (Ιππόλυτος, *Φιλοσοφούμενα*, βιβλ. ΣΤ', κεφ. 43).

Αυτή η πρώτη φράση περιέχει ήδη ένα διπλό νόημα. Γιατί θα πρέπει μια θηλυκή μορφή να αντέχεται ή να ακούγεται πιο εύκολα από τον κόσμο, απ' ό,τι μια αρσενική μορφή; Εκ πρώτης όψεως αυτό φαίνεται ανόητο. Ωστόσο είναι απλό και καθαρό για κείνον που κατέχει την μυστηριακή γλώσσα. Η εσωτερική φιλοσοφία, ή η μυστική σοφία, συμβολιζόταν από μια θηλυκή μορφή, ενώ η αρσενική μορφή αντιπροσώπευε το Καλυμμένο μυστήριο. Επομένως, αφού ο κόσμος δεν ήταν έτοιμος να την δεχτεί, δεν θα μπορούσε και να την αντέξει και έτσι η Αποκάλυψη του Μάρκου έπρεπε να δοθεί αλληγορικά. Στην συνέχεια γράφει:

Όταν για πρώτη φορά το Ασύλληπτο, το Ανυπόστατο και το Χωρίς Φύλο [το Καμπαλιστικό Αίν-Σοφ] άρχισε να κοιλοπονάει [δηλαδή όταν είχε φτάσει η ώρα της εκδήλωσής του] και θέλησε να γεννηθεί το Άρρητό Του [ο πρώτος ΛΟΓΟΣ, ή Αιώνας], και το αόρατο να ντυθεί με μορφή, άνοιξε το στόμα του και εκφώνησε την λέξη σαν στον εαυτό του. Αυτή η λέξη [λόγος] εκδηλώθηκε με την μορφή του Αόρατου Ενός. Μ' αυτόν τον τρόπο συνέβη η εκφώνηση του [άρρητου] ονόματος [μέσω της λέξης]. Εκείνος [ο Υπέρτατος Λόγος] εκφώνησε την πρώτη λέξη του ονόματος του, που είναι μια συλλαβή με τέσσερα γράμματα. Ύστερα προστέθηκε η δεύτερη συλλαβή, επίσης με τέσσερα γράμματα. Έπειτα η τρίτη, που αποτελείτο από δέκα γράμματα και μετά η τέταρτη, που περιέχει δώδεκα γράμματα. Έτσι ολόκληρο το όνομα αποτελείται από τριάντα γράμματα και τέσσερις συλλαβές. Το κάθε γράμμα έχει την δική του προφορά και τρόπο γραφής, αλλά ούτε κατανοεί ούτε συλλαμβάνει την μορφή ολόκληρου του Ονόματος· όχι, ούτε ακόμα την δύναμη του γράμματος που βρίσκεται δίπλα Του [στο Αναρχο και στο Ασύλληπτο]³⁶³... Όλοι αυτοί οι ήχοι όταν

³⁶³ Ο Ισβαρά, ή Λόγος, δεν μπορεί να δει το Παραμπράχμαν, παρά μόνο την Μουλαπρακρίτι, λέει ο ομιλητής των Τεσσάρων Διαλέξεων πάνω στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά*. (Βλέπε *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII Φεβρουάριος 1887).

ενώνονται είναι ο συλλογικός Ανυπόστατος, αγέννητος Αιώνας, και αυτοί είναι οι ' Άγγελοι που κοιτάζουν πάντα το πρόσωπο του Πατρός (κατά τους χριστιανούς οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας) [του Λόγου, του "δεύτερου θεού", που στέκεται δίπλα στο θεό, "τον Ασύλληπτο" σύμφωνα με τον Φίλωνα]. (Ιππόλυτος, *Φιλοσοφούμενα*, βιβλ. Στ', κεφ. 43.)

Αυτό είναι τόσο καθαρό, όσο επιτρέπει το αρχαίο μυστικό απόρρητο. Είναι επίσης καμπαλιστικό, αλλά λιγότερο καλυμμένο απ' ό,τι το *Ζοχάρ*, όπου τα μυστικά ονόματα ή ιδιότητες είναι επίσης τετρασύλλαβες, δωδεκασύλλαβες, ακόμα και λέξεις με σαράντα δυο και εβδομήντα δυο συλλαβές! Η Τετράδα δείχνει στον Μάρκο την ΑΛΗΘΕΙΑ με την μορφή μιας γυμνής γυναίκας και στο κάθε άκρο αυτής της μορφής τοποθετεί γράμματα, ονομάζοντας το κεφάλι της ΑΩ, το λαιμό της ΒΨ, τους ώμους και τα χέρια Γ, Χ, κ.τ.λ., κ.τ.λ. (Ιππόλυτος, *Φιλοσοφούμενα*, βιβλ. ΣΤ', κεφλ. 45). Εύκολα αναγνωρίζει κανείς εδώ την Σεφίρα: το Στέμμα (Κέθερ) ή κεφάλι αριθμείται ένα· ο εγκέφαλος ή Χοχμά, 2· η καρδιά ή Διάνοια (Μπινά), 3· και οι άλλες επτά Σεφίρθ που αντιπροσωπεύουν τα άκρα του σώματος. Το Σεφίροθικό Δέντρο είναι το Σύμπαν, και ο Αδάμ-Κάδμος το συμβολίζει στην Δύση, όπως ο Μπράχμα το συμβολίζει στην Ινδία.

Παντού οι 10 Σεφίρθ παρουσιάζονται να διαιρούνται στις τρεις ανώτερες ή την πνευματική Τριάδα, και στην κατώτερη Επτάδα. Το αληθινό εσωτερικό νόημα του ιερού αριθμού επτά καλύπτεται με έξυπνο τρόπο στο *Ζοχάρ*, αλλά ωστόσο προδίδεται από τον διπλό τρόπο γραφής της φράσης "εν αρχή", ή *Μπερεσίτ* (*Bereshith*) και *Μπεραϊσάτ* (*Breishath*), που το δεύτερο σημαίνει η "Μεγαλύτερη ή Ανώτερη Σοφία." Όπως δείχνει ο ΜακΓκρέγκορ Μάθερς στο έργο του *Καμπάλα Αποκαλυμμένη* (σελ. 46-47) και ο Ι. Μάγιερ στην *Καμπάλα* (σελ. 233) - δυο Καμπαλιστές που υποστηρίζονται από τις καλύτερες αρχαίες αυθεντίες - αυτές οι λέξεις έχουν ένα διπλό και μυστικό νόημα. Η φράση *Μπ'ραϊσεέτ μπάρα Ελοΐμ* [*B'raisheth vara Elohim*], σημαίνει ότι οι έξι - πάνω από τις οποίες στέκεται η έβδομη - Σεφίρθ ανήκουν στην κατώτερη υλική τάξη, ή όπως λέει ο συγγραφέας: "Το Επτά ... αναφέρεται στην Κατώτερη Δημιουργία, και το τρία στον πνευματικό άνθρωπο, το Ουράνιο Πρότυπο ή πρώτο Αδάμ."

Όταν οι θεοσοφιστές και οι αποκρυφιστές λένε πως ο Θεός είναι μη ΥΠΑΡΞΗ, γιατί είναι τίποτα, *Μηδ-έν*, δείχνουν περισσότερη ευλάβεια και θρησκευτικό σεβασμό προς την θεότητα από εκείνους που αποκαλούν τον Θεό: ΑΥΤΟΣ, και έτσι φτιάχνουν απ' Αυτόν ένα τεράστιο ΑΡΣΕΝΙΚΟ.

Εκείνος που μελετάει την Καμπάλα θα ανακαλύψει σύντομα την ίδια ιδέα στην έσχατη σκέψη των συγγραφέων της, των πρώτων και μεγάλων Εβραίων μνημένων, οι οποίοι πήραν αυτήν την μυστική Σοφία στην Βαβυλώνα από τους Χαλδαίους Ιεροφάντες, ενώ ο Μωυσής την απέκτησε στην Αίγυπτο. Το *Ζοχάρ* δεν μπορεί να κριθεί σωστά από τις μεταγενέστερες μεταφράσεις του στα Λατινικά και σε άλλες γλώσσες, γιατί όλες αυτές οι ιδέες, φυσικά, αμβλύθηκαν και προσαρμόστηκαν στις απόψεις και στην πολιτική των χριστιανών διασκευαστών του. Αλλά στην πραγματικότητα οι ιδέες του είναι ταυτόσημες με τις ιδέες όλων των άλλων θρησκευτικών συστημάτων. Οι διάφορες Κοσμογονίες δείχνουν πως κάθε έθνος θεωρούσε την αρχαϊκή Συμπαντική Ψυχή σαν τον "Νου" του Δημιουργικού Πλάστη και πως ονομαζόταν "Μητέρα" Σοφία από τους Γνωστικούς (ή η θηλυκή Σοφία)· Σεφίρα, από τους Ιουδαίους· Σαρασβάτι ή Βατς, από τους Ινδουιστές· το Άγιο Πνεύμα όντας μια θηλυκή Αρχή.

Έτσι, σύμφωνα με τους Έλληνες, ο Κύριος ή Λόγος, ο γεννημένος απ' αυτήν, ήταν ο "θεός-νους". "Τώρα Κύριος σημαίνει την αγνή και αμιγή φύση της διάνοιας-σοφίας", λέει ο Πλάτωνας στον *Κρατύλο* (396)· και ο Κύριος είναι ο Ερμής, η θεία Σοφία, και ο "Ερμής είναι ο Ήλιος" (Αρνόβιου, *Κατά των εθνικών*, VI, 12), από τον οποίον ο Θωθ-Ερμής έλαβε αυτήν την θεία Σοφία. Έτσι, λοιπόν, ενώ σε όλες τις χώρες και τις θρησκείες οι Λόγοι (στις σεξουαλικές όψεις τους) συσχετίζονται με την θηλυκή Ψυχή του Κόσμου ή την "Μεγάλη Άβυσσο", αντίθετα η θεότητα από την οποία έλκουν την ύπαρξη τους αυτά τα δύο στο ένα, είναι πάντα κρυμμένη και ονομάζεται η "Κρυμμένη", που συνδέεται μόνο έμμεσα με την Δημιουργία,³⁶⁴ επειδή μπορεί να δράσει μόνο μέσω της Δυαδικής Δύναμης που εκπορεύεται από την Αιώνια Ουσία. Σύμφωνα με τους αρχαίους

³⁶⁴ Χρησιμοποιούμε τον όρο επειδή έχει γίνει αποδεκτός και έχει καθιερωθεί από την χρήση και επομένως είναι πιο κατανοητός στον αναγνώστη.

κλασικούς, ακόμα και ο Ασκληπιός, ο αποκαλούμενος "Σωτήρας όλων", είναι ταυτόσημος με τον Πτα, την Αιγυπτιακή Δημιουργική Διάνοια (ή θεία Σοφία) και με τον Απόλλωνα, τον Βάαλ, τον Άδωνη και τον Ηρακλή (Ντάνλαπ, *Σοντ: Τα Μυστήρια του Άδωνη*, σελ. 93). Και ο Πτα, σε μια από τις όψεις του, είναι η "Άνιμα Μούντι", η Παγκόσμια Ψυχή του Πλάτωνα· το "θείο Πνεύμα" των Αιγυπτίων, το "Άγιο Πνεύμα" των πρώτων χριστιανών και Γνωστικών, το Ακασά των Ινδουιστών, και ακόμα στην κατώτερη όψη του, το Αστρικό Φως. Γιατί αρχικά ο Πτα ήταν ο "θεός του Νεκρού", στο στήθος του οποίου γινόταν δεκτός· απ' όπου και το Λίμπους των Ελλήνων χριστιανών, ή το Αστρικό Φως. Μόνο αργότερα ο Πτα τοποθετήθηκε ανάμεσα στους Ηλιακούς θεούς, όπου το όνομά του σημαίνει, "εκείνος που ανοίγει", γιατί παριστάνεται να είναι ο πρώτος που ξεσκεπάζει το πρόσωπο της νεκρής μούμιας, για να καλέσει την ψυχή σε ζωή μέσα στην αγκαλιά του (Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπολάκ*, σελ. 165, Αριθμός 1884, Σακαράχ). Ο ΚΝΕΠ, ο Αιώνια Κρυμμένος, παριστάνεται με το οφιοειδές έμβλημα της αιωνιότητας που περιβάλλει μια υδρία, με το κεφάλι του φιδιού να κρέμεται πάνω από τα "νερά" τα οποία επωάζει με την πνοή του· μια άλλη μορφή της μιας και ίδιας ιδέας του "Σκοταδιού", της ακτίνας του που κινείται πάνω στα νερά κ.τ.λ. Σαν "Λόγος-Ψυχή", αυτός ο συνδυασμός ονομάζεται Πτα· σαν Λόγος-Δημιουργός, γίνεται ο Ιμχοτέπ, ο γιος του, "ο θεός με το όμορφο πρόσωπο". Με τους αρχικούς χαρακτήρες τους αυτοί οι δυο ήταν η πρώτη Κοσμική Διάδα, Νουτ, "χώρος ή Ουρανός" και Νου, "τα πρωταρχικά Ύδατα", η Ανδρόγυνη Μονάδα, πάνω από την οποία βρισκόταν η Κρυμμένη ΠΝΟΗ του Κνεπ. Και όλοι αυτοί είχαν σαν ιερά ζώα και φυτά τα υδρόβια· την ίβιδα, τον κύκνο, την χήνα, τον κροκόδειλο και τον λωτό.

Επιστρέφοντας τώρα στην καμπαλιστική θεότητα, αυτή η Κρυμμένη Μονάδα είναι λοιπόν η $\eta\mu\eta\kappa$ = το παν = το άπειρον, Ατέλειωτη, Απεριόριστη, Ανύπαρκτη, για όσο καιρό το Απόλυτο είναι μέσα στο *Ολαμ*,³⁶⁵ τον απερίοριστο και ατέλειωτο χρόνο. Σαν τέτοιο, επομένως, το Αίν-Σοφ δεν μπορεί να είναι ο Δημιουργός ή έστω ο σχεδιαστής του Σύμπαντος, ούτε μπορεί να είναι ο *Ωρ* (φως). Επομένως το Αίν-Σοφ είναι επίσης Σκοτάδι. Το αμετάβλητα Άπειρο και το απόλυτα Απεριόριστο δεν μπορεί ούτε να θέλει, ούτε να σκέφτεται, ούτε να δρα. Για να το κάνει πρέπει να γίνει περιορισμένο· και γίνεται μέσω της ακτίνας του που διεισδύει στο κοσμικό αυγό - το άπειρο διάστημα - και προβάλλει απ' αυτό σαν ένας πεπερασμένος θεός. Όλα αυτά εναπόκεινται στην ακτίνα την κρυμμένη στο ένα. Όταν έρχεται η περίοδος, το απόλυτο διαστέλλει με φυσικό τρόπο την δύναμη μέσα του, σύμφωνα με τον Νόμο του οποίου είναι η εσωτερική και έσχατη Ουσία. Οι Εβραίοι δεν υιοθέτησαν το αυγό σαν σύμβολο, αλλά το αντικατέστησαν με τον "διπλό ουρανό"· γιατί, αν μεταφραστεί σωστά, η φράση "ο θεός έφτιαξε τον ουρανό και την γη", θα γίνει: "Μέσα και έξω από την δική του ουσία σαν μια μήτρα (το κοσμικό αυγό), ο θεός δημιούργησε τους δυο ουραμούς." Αλλά οι χριστιανοί διάλεξαν σαν σύμβολο του δικού τους Αγίου Πνεύματος το περιστερί.

"Όποιος γνωρίζει το $\eta\mu$, το *Μερκαβά* και το *λαχάς* (μυστική ομιλία ή εκφώνηση), θα μάθει το μυστικό των μυστικών". Το *λαχάς* έχει απλώς ταυτόσημο νόημα με την *Βατς*, την κρυμμένη δύναμη των *Μάντρα*.

Όταν έφτασε η ενεργός περίοδος, μέσα από την αιώνια ουσία του Αίν-Σοφ πρόβαλε η Σεφίρά, η ενεργός Δύναμη, που ονομάζεται Πρωταρχικό Σημείο και Στέμμα, Κέτερ. Μόνο μέσω αυτής η "Απεριόριστη Σοφία" μπορεί να δώσει μια συγκεκριμένη μορφή στην αφηρημένη Σκέψη. Δυο πλευρές του ανώτερου τριγώνου μέσω του οποίου η άφατη Ουσία και το σύμπαν - το εκδηλωμένο σώμα της - συμβολίζονται, η δεξιά πλευρά και η βάση, αποτελούνται από αδιάσπαστες γραμμές· η τρίτη, η αριστερή πλευρά είναι διακεκομμένη. Μέσα απ' αυτήν την τελευταία αναδύεται η Σεφίρά. Απλωνόμενη προς κάθε κατεύθυνση, στο τέλος αγκαλιάζει ολόκληρο το τρίγωνο. Μ' αυτήν την εκπόρευση σχηματίζεται η τριπλή τριάδα. Από την άορατη Δροσιά που πέφτει από την ανώτερη *Μονο-τριάδα*, το "Κεφάλι" (αφήνοντας έτσι 7 Σεφίροθ μόνο), η Σεφίρά δημιουργεί τα πρωταρχικά ύδατα, δηλαδή σχηματίζεται το Χάος. Είναι το πρώτο βήμα προς την στερεοποίηση του τραύματος το οποίο μέσα από διάφορες τροποποιήσεις θα παράγει την Γη. "Απαιτείται γη και

³⁶⁵ Όπως δείχνει ο Λε Κλερκ, για τους αρχαίους Ιουδαίους η λέξη *Ολαμ* σήμαινε απλώς έναν χρόνο του οποίου η αρχή ή το τέλος ήταν άγνωστο. Ο όρος "αιωνιότητα" κυριολεκτικά μιλώντας, δεν υπάρχει στην εβραϊκή γλώσσα, για παράδειγμα, με το νόημα που χρησιμοποιείται από τους Βενταντιστές για το Παραμπράχμαν.

ύδωρ για την δημιουργία μιας ζώσας ψυχής", λέει ο Μωυσής. Απαιτείται η εικόνα ενός υδρόβιου πουλιού για να την συνδέσει με το νερό, το θηλυκό στοιχείο της προδημιουργίας με το αυγό και το πουλί που το επωάζει.

Όταν η Σεφίρα αναδύεται σαν μια ενεργός δύναμη μέσα από την κρυμμένη θεότητα, είναι θηλυκή· όταν αναλαμβάνει το αξίωμα του δημιουργού, γίνεται αρσενική· επομένως είναι ανδρόγυνη. Είναι ο "Πατέρας και Μητέρα Άντιτι" της ινδουιστικής Κοσμογονίας και της Μυστικής Δοξασίας. Αν είχαν διασωθεί οι αρχαιότεροι εβραϊκοί κύλινδροι, τότε ο σύγχρονος λάτρης του Ιεχωβά θα έβλεπε πόσα πολλά και ανάρμοστα ήταν τα σύμβολα του δημιουργικού θεού. Το πιο συνηθισμένο ήταν ο βάτραχος μέσα στην Σελήνη, που αντιπροσώπευε το γενετικό χαρακτήρα του. Όλα τα πουλιά και τα ζώα που σήμερα θεωρούνται "ακάθαρτα", στην Βίβλο ήταν τα σύμβολα της θεότητας κατά την αρχαιότητα. Ακριβώς επειδή θεωρούνταν τόσο ιερά, τοποθετήθηκε πάνω τους η μάσκα του ακάθαρτου, προκειμένου να τα διασώσει από την καταστροφή. Ο ορειχάλκινος όφης δεν ήταν καθόλου πιο ποιητικός από την χήνα ή τον κύκνο, αν τα σύμβολα πρέπει να γίνονται αποδεκτά κατά γράμμα.

Σύμφωνα με τα λόγια του Ζοχάρ:

Το Αδιαίρετο Σημείο, που δεν έχει όριο και δεν μπορεί να κατανοηθεί εξαιτίας της αγνότητας και της λαμπρότητάς του, διεστάλη από τα έξω σχηματίζοντας μια φωτεινότητα που χρησίμευε στο Αδιαίρετο Σημείο σαν ένα πέπλο· [όμως ακόμα και αυτή η τελευταία] δεν μπορούσε να γίνει ορατή, εξαιτίας του άπειρου φωτός της. Και αυτή διεστάλη από τα έξω και αυτή η διαστολή ήταν το ένδυμά της. Έτσι, μέσα από μια συνεχή διασταλτική [κίνηση] τελικά δημιουργήθηκε ο κόσμος. (Ζοχάρ, Μέρος Α, φύλλο 20α).

Η Πνευματική ουσία που εκπέμφθηκε από το Άπειρο Φως είναι η πρώτη Σεφίρα ή Σεχινά: η Σεφίρα εξωτερικά περιέχει μέσα της όλες τις άλλες εννιά Σεφίροθ. Εσωτερικά περιέχει μόνο δυο, την Χοχμά ή Σοφία "μια αρσενική, ενεργό δυνατότητα, της οποίας το θείο όνομα είναι Γιάχ" (**פ**), και την ΜΠΙΝΑ, μια θηλυκή, παθητική δυνατότητα, Διάνοια, που ΒΜρολίζεται με το θείο όνομα Ιεχωβά (**יהוה**). Και αυτές οι δυο δυνατότητες μαζί με την Σεφίρα, την τρίτη, σχηματίζουν την ιουδαϊκή τριάδα ή το Στέμμα, ΚΕΘΕΡ. Αυτές οι δυο Σεφίροθ, που ονομάζονται Πατέρας, Άμπα, και Μητέρα, Άμόνα, είναι η δυάδα ή ο λόγος με το διπλό φύλο από τον οποίον πρόβαλαν οι άλλες επτά Σεφίροθ. (Βλέπε Ζοχάρ.) Αυτή η πρώτη ιουδαϊκή τριάδα (Σεφίρα, Χοχμά και Μπινά) είναι η ινδουιστική Τριμούρτι.³⁶⁶ Όσο καλυμμένα και αν είναι, τόσο στο Ζοχάρ και πολύ περισσότερο στο εξωτερικό Πάνθεο της Ινδίας, ωστόσο κάθε χαρακτηριστικό που συνδέεται με την μια αναπαράγεται στην άλλη. Οι Πρατζαπάτι είναι οι Σεφίροθ. Αν και μαζί με τον Μπράχμα είναι δέκα, όμως μειώνονται στους επτά όταν η Τριμούρτι, και η καμπαλιστική τριάδα, χωρίζεται από τους υπόλοιπους. Οι επτά Δομητές (Δημιουργοί) γίνονται οι επτά Πρατζαπάτι, ή οι επτά Ρίσι, με την ίδια σειρά που οι Σεφίροθ γίνονται οι Δημιουργοί, ύστερα οι Πατριάρχες κ.τ.λ. Και στα δυο Μυστικά Συστήματα, η Μια Παγκόσμια Ουσία είναι ακατανόητη και ανενεργός στην απολυτότητά της και μπορεί να συνδεθεί με τον σχηματισμό του Σύμπαντος μόνο με έμμεσο τρόπο. Και στα δυο, η πρωταρχική αρσενική-θηλυκή ή ανδρόγυνος Αρχή και οι δέκα και επτά Εκπορεύσεις της - Μπράχμα-Βιράτζ και Άντιτι-Βατζ, από την μια μεριά και Ελοΐμ-Ιεχωβά ή Αδάμ-Αδάμι (Αδάμ-Κάδμος) και Σεφίρα-Εύα, από την άλλη - με τους Πρατζαπάτι και τις Σεφίροθ αντιπροσωπεύουν στο σύνολό τους πρώτα απ' όλα τον Αρχετυπικό άνθρωπο, τον Πρωτολόγο και μόνο στην δευτερεύουσα όψη τους γίνονται Κοσμικές δυνάμεις και αστρονομικά ή αστρικά σώματα. Αν η Άντιτι είναι η μητέρα των θεών, ή Ντεβά-Μάτρι· η Εύα είναι η μητέρα όλων των εμβίων όντων αυτές είναι η Σάκη, η γενεσιουργός δύναμη (στην θηλυκή τους όψη) του "Ουράνιου Ανθρώπου", και είναι όλες σύνθετοι Δημιουργοί.

Ένα Γκουπτά-Βινγιά Σούτρα λέει:

³⁶⁶ Στο ινδικό Πάνθεο ο Λόγος με το διπλό φύλο είναι ο Μπράχμα, ο Δημιουργός, του οποίου οι επτά γιοι οι "γεννημένοι από τον νου" είναι οι αρχέγονοι Ρίσι, οι Δομητές".

Στην αρχή μια ακτίνα εκπορευόμενη από το Παραμαρτίκα (την μια και μοναδική αληθινή ύπαρξη) εκδηλώθηκε στο Βιαβαχαρίκα (την συμβατική ύπαρξη) που χρησιμοποιήθηκε σαν ένα Βάχανα για να κατέλθει στην Συμπαντική Μητέρα και να την αναγκάσει να διασταλεί (φουσκώσει, *μπριχ*).

Και στο *Ζοχάρ* αναφέρεται:

Η Άπειρη Μονάδα, άμορφη και δίχως όμοιο, όταν δημιουργήθηκε η Μορφή του Ουράνιου Ανθρώπου, την χρησιμοποίησε. Το Άγνωστο Φως³⁶⁷ (Σκοτάδι) χρησιμοποίησε την Ουράνια Μορφή **קל"ינבדן** (Αδάμ-Ιλαά-αχ) σαν ένα Άρμα **קכבמ** (Μερκαβά), μέσω του οποίου κατέβηκε και επιθυμούσε να ονομάζεται απ' αυτήν την Μορφή, που είναι το μυστικό όνομα YHVH. (*Ζοχάρ* Β', 42β-43α και Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 278.)

Και στο *Ζοχάρ* επίσης αναφέρεται:

Στην αρχή υπήρχε η θέληση του Βασιλιά, πριν από κάθε άλλη ύπαρξη... Αυτή (η θέληση) χάραξε τις μορφές όλων των πραγμάτων που ήταν κρυμμένα και τώρα έγιναν φανερά. Και τότε ξεπήδησε σαν ένα σφραγισμένο μυστικό, από το κεφάλι του Αίν-Σοφ, ένας νεφελώδης σπινθήρας ύλης, χωρίς σχήμα ή μορφή... Η ζωή έλκεται από τα κάτω και από τα πάνω, η πηγή ανανεώνει τον εαυτό της, η θάλασσα είναι πάντα γεμάτη και απλώνει τα νερά της παντού. (*Ζοχάρ*, Α', 15α, έκδ. Μπρόντνυ· επίσης Α', φυλ. 60-70.

Έτσι η θεότητα συγκρίνεται με μια απέραντη θάλασσα, την οποία τροφοδοτεί η "πηγή της ζωής" (*Ζοχάρ*, Γ', 290). "Το έβδομο παλάτι, η πηγή της ζωής, είναι το πρώτο στη σειρά από τα πάνω" (*Ζοχάρ*, Β', 261). Γι' αυτό και το καμπαλιστικό δόγμα στα χείλη του πολύ Καμπαλιστή Σολομώντα, που λέει: "Η Σοφία έχτισε τον οίκο της, πελέκησε τους επτά στύλους της" (Παροιμιαί, Θ', 1).

Από πού λοιπόν προέρχεται όλη αυτή η ταυτότητα ιδεών, αν δεν υπήρξε μια αρχική ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ Αποκάλυψη; Τα λίγα σημεία που παρουσιάσαμε είναι απλώς σαν λίγα άχυρα από μια θημωνιά, σε σύγκριση με αυτά που θα εμφανίσουμε στην συνέχεια του έργου. Αν στραφούμε στην πιο ασαφή από όλες τις Κοσμογονίες: την Κινεζική, ακόμα και εκεί βρίσκουμε την ίδια ιδέα. Το *Τσ'ου-τσ'αϊ* (το Αυθύπαρκτο) είναι το άγνωστο Σκοτάδι, η ρίζα του *Βου-λιάνγκ σου* (Απεριόριστης Εποχής): ο Αμιτάμπα και ο *Τ'ιέν* (ουρανός) ήρθαν αργότερα. Το "μεγάλο Άκρο" του Κουμφοούκιου παρουσιάζει την ίδια ιδέα, παρά τα "άχυρά" του. Αυτά τα τελευταία είναι μια πηγή μεγάλης διασκέδασης για τους ιεραπόστολους. Αυτοί γελούν με κάθε "ειδωλολατρική" θρησκεία, περιφρονούν και μισούν εκείνη των αδελφών τους χριστιανών άλλων δογμάτων και όμως όλοι τους αποδέχονται την δική τους Γένεση κατά γράμμα. Αν στραφούμε στην Χαλδαία βρίσκουμε εκεί την *Ανού*, την κρυμμένη θεότητα, τον Έναν, του οποίου το όνομα ωστόσο δείχνει να είναι σανσκριτικής προέλευσης. Γιατί *Ανού*, που στα σανσκριτικά σημαίνει "άτομο", *ανιγιάμσαμ ανιγιάσασμ* (μικρότερο από το μικρό), στη βενταντική φιλοσοφία είναι ένα όνομα του Παραμπράχμαν. Το Παραμπράχμαν περιγράφεται σαν μικρότερο από το πιο μικρό άτομο και μεγαλύτερο από την μεγαλύτερη σφαίρα ή σύμπαν: *Ανορ ανιγιάν* και *Μαχάτο μαχιτάν*. Αυτές είναι και οι πρώτες στροφές της ακκαδικής Γένεσης, σύμφωνα με τον Τζώρτζ Σμιθ, όπως βρίσκονται σε Σφηνοειδή Κείμενα στις "Οπτές Πλίνθους". Εκεί βρίσκουμε επίσης και την *Ανού*: την παθητική θεότητα ή Αίν-Σοφ· τον Μπελ, τον Δημιουργό, το Πνεύμα του θεού (Σεφιδά) που κινείται επί του προσώπου των υδάτων, και επομένως είναι το ίδιο νερό· και τον *Χεά*, Συμπαντική Ψυχή ή σοφία των συνδυασμένων τριών.

Έτσι οι οχτώ πρώτοι στίχοι (Τζ. Σμιθ, *Η Χαλδαϊκή Διήγηση της Γένεσης*, σελ. 62-63) λένε τα εξής:

1. Όταν επάνω δεν είχαν εμφανιστεί οι ουρανοί-
2. και κάτω στην γη δεν είχε φυτρώσει ούτε ένα φυτό·
3. και η άβυσσος δεν είχε ακόμα ανοίξει τα όριά της·

³⁶⁷ Ο Ραββίνος Σιμόν λέει: "Αχ, σύντροφοι, σύντροφοι, ο άνθρωπος σαν μια εκπόρευση ήταν άνδρας και γυναίκα, τόσο από την πλευρά του 'Πατρός' όσο και από την πλευρά της 'Μητρός'. Και αυτό είναι το νόημα των λόγων: 'Και ο Ελοΐμ μίλησε· γεννηθήτω Φως και εγένετο Φως'... και αυτός είναι ο διπλός άνθρωπος." (*Η Έξοδος από το Βιβλίο του Ζοχάρ*, σελ. 13, 15.) Επομένως η λέξη Φως στην Γένεση σήμαινε την Ανδρόγυνο Ακτίνα ή "Ουράνιο Άνθρωπο".

4. Το χάος (ή νερό) Τιαμάτ (η θάλασσα) ήταν η δημιουργική μητέρα όλων αυτών. (Αυτή είναι η Κοσμική Άντιτι και Σεφρά.)
5. Αυτά τα νερά στην αρχή είχαν διαταχθεί· αλλά
6. ούτε ένα δέντρο δεν είχε φυτρώσει, ούτε λουλούδι είχε ανθίσει.
7. Όταν οι θεοί δεν είχαν προβάλει, κανένας απ' αυτούς·
8. ούτε ένα φυτό δεν είχε φυτρώσει, και τάξη δεν υπήρχε.

Αυτή ήταν η χαοτική ή προ-γενετική περίοδος· ο διπλός Κύκνος και ο Μαύρος Κύκνος, που γίνεται λευκός, όταν δημιουργείται το Φως.³⁶⁸

Το σύμβολο που διαλέχτηκε γι' αυτήν την μεγαλειώδη ιδέα της Συμπαντικής Αρχής θα φανεί ελάχιστα κατάλληλο να ανταποκριθεί στον μυστικό χαρακτήρα του. Αναμφίβολα, μια χήνα ή ακόμα και ένας κύκνος φαίνονται ακατάλληλα να συμβολίσουν το μεγαλείο του Πνεύματος. Ωστόσο θα πρέπει να κρύβει κάποιο βαθύ απόκρυφο νόημα, γιατί παριστάνει το Πνεύμα όχι μόνο σε κάθε κοσμογονία και κάθε θρησκεία, αλλά διαλέχτηκε ακόμα και από τους μεσαιωνικούς χριστιανούς, τους Σταυροφόρους, σαν ο *φορέας* του Αγίου Πνεύματος που υποτίθεται πως οδηγούσε την στρατιά στην Παλαιστίνη, για να αποσπάσει τον Τάφο του Σωτήρα από τα χέρια των Σαρακηνών. Αν πρέπει να πιστέψουμε την δήλωση του καθηγητή Ντράπερ στο έργο του *Ιστορία της Διανοητικής Ανάπτυξης της Ευρώπης*, μπροστά από τους Σταυροφόρους, που οδηγούνταν από τον Πέτρο τον Ερημίτη, στην κεφαλή του στρατού προπορευόταν το Άγιο Πνεύμα με την μορφή ενός λευκού χήνου που συνοδευόταν από μια γίδα. Ο Αιγύπτιος θεός του Χρόνου, ο Κεμπ, έχει μια χήνα στο κεφάλι του. Ο Δίας παίρνει την μορφή κύκνου, και ο Μπράχμα το ίδιο, γιατί η ρίζα όλων αυτών είναι εκείνο το μυστήριο των μυστηρίων: το ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ. Πρώτα πρέπει να γνωρίσει κανείς τον λόγο που κρύβεται πίσω από ένα σύμβολο, πριν το υποτιμήσει. Το διπλό στοιχείο του Αέρα και του Νερού είναι εκείνο της ίβιδας, του κύκνου, της χήνας και του πελεκάνου, του κροκόδειλου και των βατράχων, του λωτού και των νούφαρων κ.τ.λ. και αποτέλεσμα είναι η εκλογή των πιο άστοχων συμβόλων τόσο από τους σύγχρονους, όσο και από τους αρχαίους μυστικιστές. Ο Παν, ο μεγάλος θεός της φύσης, απεικονιζόταν γενικά σε σχέση με υδρόβια πουλιά και ειδικά με χήνες, το ίδιο και άλλοι θεοί. Αν αργότερα, με τον βαθμιαίο εκφυλισμό της θρησκείας οι θεοί που είχαν σαν ιερά πουλιά τις χήνες, έγιναν πριαπικές θεότητες, αυτό δεν σημαίνει πως τα υδρόβια πτηνά ήταν αφιερωμένα στον Πάνα και στις άλλες φαλλικές θεότητες, όπως λένε μερικοί χλευαστές ακόμα και της αρχαιότητας (Τίτους Πετρόνιους, *Σατυρικόν*, 136), αλλά απλώς ότι η αφηρημένη και θεία δύναμη της προδημιουργικής φύσης είχε ανθρωπομορφοποιηθεί χονδροειδώς. Ούτε ο Κύκνος της Λήδας δείχνει "πριαπικές πράξεις και την απόλαυσή της απ' αυτές", όπως το εκφράζει σεμνά ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς· γιατί ο μύθος αυτός δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση της ίδιας φιλοσοφικής ιδέας της κοσμογονίας. Οι Κύκνοι σχετίζονται συχνά με τον Απόλλωνα, επειδή είναι τα σύμβολα του νερού και της φωτιάς (καθώς και του ηλιακού φωτός), πριν από τον χωρισμό των Στοιχείων.

Οι σύγχρονοι συμβολολόγοι μας ίσως να ωφεληθούν από μερικές παρατηρήσεις που κάνει η γνωστή συγγραφέας, Λύντια Μαρία Τσάιλντ, στο έργο της *Η Πρόοδος των Θρησκευτικών Ιδεών*, τομ. Ι, σελ. 16-17.

Από αμνημονεύτων λατρευτών στο Ινδουστάν ένα έμβλημα σαν ο τύπος της δημιουργίας, ή της προέλευσης της ζωής... ο Σίβα δεν ήταν απλώς ο παραγωγός των ανθρώπινων μορφών αντιπροσώπευε την γονιμοποιούσα Αρχή, την Γενεσιουργό Δύναμη που εμποτίζει το σύμπαν... Το μητρικό έμβλημα είναι παρόμοια ένας θρησκευτικός τύπος... Αυτός ο σεβασμός για την δημιουργία της ζωής, εισήγαγε στην λατρεία του Όσιρι τα σεξουαλικά εμβλήματα... Είναι παράξενο το ότι παρόμοια θεωρούσαν με μεγάλο σεβασμό το μεγάλο μυστήριο της ανθρώπινης γέννησης; Μήπως ήταν αυτοί ασεβείς που το θεωρούσαν έτσι; Ή μήπως είμαστε εμείς ασεβείς που δεν το θεωρούμε έτσι; Αλλά κανένας καθαρός και βαθυστόχαστος νους δεν μπορεί να τους θεωρήσει σαν τέτοιους... Αλλά από τότε που εκείνοι οι αρχαίοι αναχωρητές, μέσα στα ήρεμα βάθη των ερημητηρίων τους, μίλησαν πρώτη φορά για τον θεό και την ψυχή, ταξιδέψαμε πολύ μακριά

³⁶⁸ Οι Επτά Κύκνοι που πιστεύεται πως προσγειώθηκαν από τον Ουρανό στην λίμνη Μανασαροβάρα, στην λαϊκή φαντασία είναι Οι Επτά Ρίσι της Μεγάλης Άρκτου, που πήραν αυτήν την μορφή για να επισκεφθούν την τοποθεσία όπου γράφηκαν οι *Βέντα*.

και σε βρώμικα μονοπάτια. Ας μη χαμογελάμε λοιπόν με τον τρόπο που ανίχνευαν την Άπειρη και Ακατανόητη Αιτία μέσα σε όλα τα μυστήρια της Φύσης, γιατί κάνοντας το ίσως ρίχνουμε την σκιά της δικής μας χοντροκοπιάς παύω στην πατριαρχική τους απλότητα".

VI ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΑΥΓΟ

ΑΠΟ ΠΟΥ προέρχεται αυτό το παγκόσμιο σύμβολο; Το Αυγό περιλαμβανόταν σαν ένα ιερό σύμβολο στην κοσμογονία όλων των λαών της Γης και ήταν σεβαστό τόσο εξαιτίας της μορφής του όσο και του εσωτερικού του μυστηρίου. Από την εποχή των πρώτων διανοητικών συλλήψεων του ανθρώπου, ήταν γνωστό σαν κάτι που αντιπροσώπευε πολύ πετυχημένα την καταγωγή και το μυστικό του όντος. Η βαθμιαία ανάπτυξη του ασύλληπτου σπέρματος μέσα στο κλειστό κέλυφος· η εσωτερική διεργασία - χωρίς την παρέμβαση καμιάς φανερής εξωτερικής δύναμης - η οποία, χωρίς να χρειάζεται τίποτε άλλο εκτός από θερμότητα, δημιουργούσε από ένα λανθάνον τίποτε ένα ενεργό κάτι· και η οποία έχοντας σταδιακά αναπτυχθεί σε ένα απτό, ζωντανό πλάσμα, σπάει το κέλυφος και εμφανίζεται σε όλες τις εξωτερικές αισθήσεις σαν ένα αυτογεννημένο και αυτοδημιούργητο ον, πρέπει απ' την αρχή να υπήρξε ένα συνεχές θαύμα.

Η μυστική διδασκαλία εξηγεί για ποιον λόγο κατείχε αυτήν την σεβαστή θέση στον συμβολισμό των προϊστορικών φυλών. Στην αρχή η "Πρώτη Αιτία" δεν είχε όνομα. Αργότερα στην φαντασία των στοχαστών απεικονίστηκε σαν ένα παντοτινά αόρατο, μυστηριώδες Πουλί που έριξε ένα Αυγό μέσα στο Χάος, το οποίο Αυγό γίνεται το Σύμπαν. Γι' αυτό ο Μπράχμα ονομαζόταν Καλαχάμσα, "ο κύκνος στον (Χώρο και στον) Χρόνο". Αυτός έγινε ο "Κύκνος της Αιωνιότητας" που στην αρχή του κάθε Μαχαμανβαντάρα γεννάει ένα "Χρυσό Αυγό". Αυτό συμβολίζει τον μεγάλο Κύκλο, ή Ο, που ο ίδιος είναι ένα σύμβολο για το σύμπαν και τα σφαιρικά του σώματα.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίον διαλέχτηκε σαν μια συμβολική αναπαράσταση του Σύμπαντος και της Γης μας, ήταν το σχήμα του. Ήταν ένας Κύκλος και μια Σφαίρα· και το αυγοειδές σχήμα της σφαίρας μας θα πρέπει να ήταν γνωστό από την αρχή της συμβολολογίας, αφού έγινε παγκόσμια αποδεκτό. Η πρώτη εκδήλωση του Κόσμου με την μορφή ενός αυγού ήταν η πιο πλατιά διαδεδομένη πίστη στην αρχαιότητα. Όπως δείχνει ο Σ. Μπράιαντ (*Νέο Σύστημα ή μια Ανάλυση της Αρχαίας Μυθολογίας*, Τομ. III, σελ. 165), ήταν ένα σύμβολο που υιοθετήθηκε από τους Έλληνες, τους Σύρους, τους Πέρσες και τους Αιγυπτίους. Στο κεφ. 54 του Αιγυπτιακού Τυπικού, ο Κεμπ, ο θεός του Χρόνου και της Γης, αναφέρεται ότι γέννησε ένα αυγό, ή το Σύμπαν, "ένα αυγό που συλλήφθηκε την ώρα του μεγάλου ενός της Διπλής Δύναμης."

Ο Ρα, όπως και ο Μπράχμα, εμφανίζεται να γεννάει το Αυγό του Σύμπαντος. Ο νεκρός είναι "λαμπρός στο Αυγό της χώρας των μυστηρίων" (XXII, 1). Γιατί αυτό είναι "το Αυγό στο οποίο δίνεται ζωή μεταξύ των θεών" (XLII, 13). "Είναι το Αυγό της μεγάλης καθαρίζουσας Όρνιθας, το Αυγό του Κεμπ, που προβάλλει απ' αυτό σαν γεράκι" (LXIV, 1, 2, 3· LXXVII, 1).

Στους Έλληνες το ορφικό Αυγό περιγράφεται από τον Αριστοφάνη και αποτελούσε μέρος των Διονυσιακών και άλλων μυστηρίων κατά την διάρκεια των οποίων το Κοσμικό Αυγό καθαγιαζόταν και εξηγείτο η σημασία του. Ο Πορφύριος το εμφανίζει σαν μια παρουσίαση του κόσμου: *Ερμηνεύειν δε το ωόν τον κόσμον*· ενώ οι Φάμπερ και Μπράιαντ προσπάθησαν να δείξουν ότι το αυγό συμβόλιζε την κιβωτό του Νώε, πράγμα που είναι παράλογο, εκτός αν δεχτούμε την κιβωτό σαν καθαρά αλληγορική και συμβολική. Θα μπορούσε να συμβολίζει την κιβωτό μόνο σαν ένα συνώνυμο της Σελήνης, της *άργκα* που μεταφέρει το παγκόσμιο σπέρμα της ζωής· αλλά φυσικά δεν έχει καμιά σχέση με την κιβωτό της Βίβλου. Οπωσδήποτε η πίστη πως το σύμπαν στην αρχή υπήρξε με την μορφή ενός αυγού ήταν γενική. Όπως το εκφράζει ο Ουίλσον:

Μια παρόμοια διήγηση της πρώτης συσσώρευσης των στοιχείων με την μορφή ενός αυγού δίνεται σε όλα τα (ινδικά) *Πουρανά*, με το συνηθισμένο επίθετο Χαϊμά ή Χιράνια, "χρυσό", όπως συμβαίνει και στον *Μάνου*, 1, 9.1 (*Βίσνου Πουρανά*, βιβλ. Α, κεφ. 2.)

Η λέξη Χιράνια, όμως, σημαίνει μάλλον "λαμπρός", "ακτινοβόλος", παρά "χρυσός", όπως αποδείχθηκε από τον μεγάλο Ινδό σχολιαστή, τον αείμνηστο Σβάμι Ντιανάντα Σαρασβάτι στις σνέκδοτες απαντήσεις του στον καθηγητή Μαξ Μύλλερ. Όπως αναφέρεται στο *Βίσνου Πουρανά*:

Η Διάνοια (Μαχάτ)... περιλαμβάνουσα τα (ανεκδήλωτα) χοντροειδή στοιχεία, σχημάτισε ένα αυγό... και... ο ίδιος ο κύριος του σύμπαντος... κατοίκησε μέσα σ' αυτό, με τον χαρακτήρα του Μπράχμα... Σ' αυτό το αυγό, ωπραχμανά, υπήρχαν οι ήπειροι και οι θάλασσες και τα βουνά, οι πλανήτες και οι υποδιαιρέσεις του σύμπαντος, οι θεοί, οι δαίμονες και η ανθρωπότητα. (*Βίσνου Πουρανά*, σελ. 39-40).

Τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ινδία το πρώτο ορατό αρσενικό ον, που συνδύαζε στον εαυτό του την φύση και των δυο φύλων, διέμενε σε αυγό και πρόβαλε μέσα απ' αυτό. Σύμφωνα με μερικούς Έλληνες αυτός ο "Πρωτογεννημένος του κόσμου" ήταν ο Διόνυσος, ο θεός που ξεπήδησε από το κοσμικό αυγό και από τον οποίο προέρχονται οι θνητοί και οι αθάνατοι. Στο *Τυπικό* ο θεός Ρα εμφανίζεται να ακτινοβολεί στο αυγό του (τον Ήλιο) και να ξεκινάει αμέσως μόλις ο θεός Σου (η Ηλιακή ενέργεια) αφυπνίζεται και του δίνει την ώθηση (*Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XVII, γραμμές 50, 51). "Αυτός είναι μέσα στο ηλιακό αυγό, το αυγό στο οποίο δίνεται ζωή ανάμεσα στους θεούς" (*Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XLII, 13). Ο ηλιακός θεός διακηρύσσει: "Εγώ είμαι η δημιουργική ψυχή της ουράνιας αβύσσου. Κανένας δεν βλέπει την φωλιά μου, κανένας δεν μπορεί να σπάσει το αυγό μου. Εγώ είμαι ο Κύριος!" (*Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. LXXXV, 9).

Με δεδομένη αυτή την κυκλική μορφή, το "I" που προβάλλει από το "O", ή αυγό, ή το αρσενικό από το θηλυκό στο ανδρόγυνο, είναι παράξενο το ότι βρίσκεται σχολιαστής να πει πως οι αρχαίοι Άριοι αγνοούσαν την δεκαδική αρίθμηση, βασιζόμενος στο ότι τα πιο αρχαία ινδικά χειρόγραφα δεν έχουν κανένα ίχνος της. Το 10 όντας ο ιερός αριθμός του σύμπαντος, ήταν μυστικό και εσωτερικό, τόσο σαν μονάδα όσο και σαν μηδέν, ή *zero*, κύκλος. Ακόμα ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ λέει:

"...οι δυο λέξεις "μηδέν" και "zero", που στην πραγματικότητα είναι μόνο μια... αρκούν για να αποδείξουν πως οι αριθμοί μας είναι δανεισμένοι από τους Άραβες. Η λέξη μηδέν [*cipher*] είναι η Αραβική "*cifron*" και σημαίνει *άδειο*, μια μετάφραση της σανσκριτικής λέξης για το τίποτε "*σουνιά*".³⁶⁹ Οι Άραβες πήραν τους αριθμούς τους από τον Ινδουστάν και ποτέ δεν ισχυρίστηκαν πως τους ανακάλυψαν οι ίδιοι. Όσο για τους Πυθαγόρειους δεν έχουμε παρά να κοιτάξουμε στα αρχαία χειρόγραφα της Γεωμετρίας του Βοήθιου, που γράφηκαν κατά τον έκτο αιώνα, για να βρούμε τους Πυθαγόρειους αριθμούς,³⁷⁰ το 1 και το *μηδέν* σαν το πρώτο και τελευταίο σύμβολο. Και ο Πορφύριος, που αναφέρει από τον Πυθαγόρειο Μοντεράτους (*Η Ζωή του Πυθαγόρα*), λέει ότι οι αριθμοί των Πυθαγορείων ήταν "ιερογλυφικά σύμβολα μέσω των οποίων αυτός εξηγούσε ιδέες σχετικά με την φύση των πραγμάτων."

Αν, λοιπόν, τα πιο αρχαία ινδικά χειρόγραφα δεν περιέχουν κανένα ίχνος δεκαδικής αρίθμησης - ο Μαξ Μύλλερ δηλώνει πολύ έξυπνα πως μέχρι τώρα βρήκε σ' αυτά μόνο εννέα γράμματα (τα αρχικά των σανσκριτικών αριθμών)- από την άλλη μεριά έχουμε το ίδιο παλιά αρχεία που μπορούν να μας δώσουν τη ζητούμενη απόδειξη. Μιλάμε για τα γλυπτά και τις ιερές αναπαραστάσεις των πιο αρχαίων ναών της Άπω Ανατολής. Ο Πυθαγόρας πήρε τη γνώση του από την Ινδία· και βλέπουμε τον καθηγητή Μαξ Μύλλερ να επιβεβαιώνει αυτήν την δήλωση, τουλάχιστον στον βαθμό που δείχνει πως οι Νεοπυθαγόρειοι υπήρξαν οι πρώτοι δάσκαλοι της "αρίθμησης" ανάμεσα στους Έλληνες και στους Ρωμαίους - και ότι "αυτοί στην Αλεξάνδρεια ή στην Συρία ήλθαν σε επαφή με τους Ινδικούς αριθμούς και τους προσάρμοσαν στον πυθαγόρειο άβακα" (τους δικούς μας αριθμούς). Αυτή η προσεχτική αναφορά συνεπάγεται πως ο ίδιος ο Πυθαγόρας δεν γνώριζε παρά μόνο εννιά αριθμούς. Έτσι ώστε λογικά μπορούμε να απαντήσουμε πως αν και δεν έχουμε [εξωτερικά] καμιά σίγουρη απόδειξη ότι η δεκαδική αρίθμηση ήταν γνωστή στον Πυθαγόρα, ο οποίος έζησε στο τέλος της αρχαϊκής εποχής (608 π.Χ.), ωστόσο έχουμε αρκετές ενδείξεις πως όλοι οι αριθμοί, όπως δίνονται από τον Βοήθιο, ήταν γνωστοί στους Πυθαγόρειους ακόμα και πριν χτιστεί η Αλεξάνδρεια (332 π.Χ.). Την ένδειξη αυτήν την βρίσκουμε στον Αριστοτέλη ο οποίος λέει πως "μερικοί

369 *Ρινίσματα από ένα Γερμανικό Εργαστήριο*, Τομ. II, σελ. 286. 'Ένας Καμπαλιστής θα προτιμούσε μάλλον να πιστεύει ότι, όπως το αραβικό *σιφρόν* προέρχεται από το ινδικό *σουνιά*, τίποτε, έτσι και οι ιουδαϊκές καμπαλιστικές Σεφίρθ (*siphroth*) προέρχονται από την λέξη *σίφερ*, όχι με την έννοια της κενότητας, αλλά το αντίθετο: της δημιουργίας από τους αριθμούς και βαθμούς στην εξέλιξη τους. Και οι Σεφίρθ είναι 10 ή Φ.

370 Βλέπε Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*, 1887, Πίν. XIII, G.

φιλόσοφοι υποστηρίζουν ότι οι ιδέες και οι αριθμοί έχουν την ίδια φύση, και συνολικά ανέρχονται σε ΔΕΚΑ" (*Μεταφυσικά*, Β' 8, Γ' 8). Πιστεύουμε ότι αυτό είναι αρκετό για να δείξει πως η δεκαδική αρίθμηση ήταν γνωστή σ' αυτούς τουλάχιστον από τον τέταρτο αιώνα π.Χ., γιατί ο Αριστοτέλης δεν φαίνεται να αντιμετωπίζει το θέμα σαν ένα νεωτερισμό των "Νεοπυθαγορείων" (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, τομ. ΙΙ, σελ. 299-300).

Αλλά γνωρίζουμε κάτι περισσότερο: γνωρίζουμε πως το δεκαδικό σύστημα πρέπει να ήταν γνωστό στην ανθρωπότητα των πρώτων αρχαϊκών εποχών, αφού ολόκληρο το αστρονομικό και γεωμετρικό μέρος της μυστικής ιερατικής γλώσσας βασιζόταν πάνω στον αριθμό 10, ή στον συνδυασμό της αρσενικής και θηλυκής αρχής και επειδή η Πυραμίδα του "Χέοπα" είναι χτισμένη πάνω στα μέτρα αυτής της δεκαδικής αρίθμησης, ή μάλλον πάνω στους αριθμούς και στους συνδυασμούς τους με το μηδέν. Γι' αυτό το θέμα, όμως, έχουν ειπωθεί ήδη αρκετά στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη* και είναι περιττό να επαναλαμβάνουμε και να επιστρέφουμε στο ίδιο θέμα.

Ο συμβολισμός των σεληνιακών και ηλιακών θεοτήτων είναι τόσο αξεδιάλυτα συγκεχυμένος, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να ξεχωρίσεις μεταξύ τους σύμβολα τέτοια όπως το αυγό, ο λωτός και τα "ιερά" ζώα. Για παράδειγμα, η ίβις, που είναι αφιερωμένη στην Ίσιδα, η οποία συχνά παριστάνεται με το κεφάλι αυτού του πουλιού, είναι επίσης αφιερωμένη και στον Ερμή ή Θωθ, γιατί αυτός ο θεός πήρε την μορφή της όταν ξέφυγε από τον Τυφώνα· η ίβις απολάμβανε το μεγαλύτερο σεβασμό στην Αίγυπτο. Σ' αυτήν την χώρα, όπως μας λέει ο Ηρόδοτος (*Ιστορία*, Βιβλίο Δεύτερο, παρ. 75, 76) υπήρχαν δυο είδη ίβιδας: μια σχεδόν μαύρη και μια άλλη που ήταν μαύρη και άσπρη. Η πρώτη πίστευαν ότι πάλευε και εξολόθρευε τα φτερωτά φίδια που έρχονταν κάθε άνοιξη από την Αραβία και λυμαίνονταν τη χώρα. Η άλλη ήταν αφιερωμένη στη σελήνη, γιατί αυτός ο πλανήτης είναι λευκός και φωτεινός στην εξωτερική πλευρά του και σκοτεινός και μαύρος στην άλλη πλευρά του την οποία δεν στρέφει ποτέ προς τη γη. Ακόμα η ίβις σκοτώνει τα φίδια και προκαλεί τη μεγαλύτερη καταστροφή στα αυγά του κροκοδείλου, σώζοντας έτσι την Αίγυπτο απ' αυτά τα φοβερά Σαυροειδή που γεμίζουν το Νείλο. Πιστεύεται πως το πουλί το κάνει αυτό στο φως του φεγγαριού και έτσι βοηθιέται από την Ίσιδα σαν σελήνη, το αστρικό της σύμβολο. Αλλά η πιο εσωτερική ολήθεια που κρύβεται κάτω απ' αυτούς τους λαϊκούς μύθους είναι πως ο Ερμής, όπως αναφέρει ο Αβενέφιος,³⁷¹ κάτω από την μορφή αυτού του πουλιού προστάτευε τους Αιγυπτίους και τους δίδασκε τις απόκρυφες τέχνες και επιστήμες. Αυτό σημαίνει απλώς πως η ίβις είχε και έχει "μαγικές" ιδιότητες κοινές με πολλά άλλα πουλιά, κυρίως τα άλμπατρος και τον μυθικό λευκό κύκνο, τον κύκνο της Αιωνιότητας ή Χρόνου τον ΚΑΛΑ-ΧΑΜΣΑ.

Πράγματι αν δεν είναι έτσι, τότε γιατί όλοι οι αρχαίοι λαοί, που δεν ήταν πιο ανόητοι από μας, είχαν έναν τόσο δεισιδαιμονικό φόβο σχετικά με τον φόνο ορισμένων πουλιών; Στην Αίγυπτο εκείνος που σκότωνε μια ίβιδα ή ένα χρυσό γεράκι - σύμβολο του Ήλιου και του Όσιρι - κινδύνευε και δύσκολα διέφευγε τον θάνατο. Ο σεβασμός μερικών εθνών για τα πουλιά ήταν τέτοιος ώστε ο Ζωροάστρης στις εντολές του απαγορεύει την σφαγή τους, σαν ένα αποτρόπαιο έγκλημα. Στην εποχή μας περιγελάμε κάθε είδος μαντείας. Γιατί όμως τόσες πολλές γενιές πίστευαν στην μαντεία μέσω των πουλιών, ακόμα και στην ωομαντεία, που όπως λέει ο Σουίδας, μεταβιβάστηκε από τον Ορφέα ο οποίος δίδαξε πώς να συλλαμβάνει κανείς - κάτω από ορισμένες συνθήκες - στον κρόκο και στο ασπράδι του αυγού εκείνα που θα έβλεπε στην διάρκεια της σύντομης ζωής του το πουλί που θα γεννιόταν απ' αυτό. Αυτή η απόκρυφη τέχνη που πριν από 3.000 χρόνια απαιτούσε την μεγαλύτερη γνώση και τους πιο δυσνόητους μαθηματικούς υπολογισμούς, έχει πέσει τώρα στα βάθη του εκφυλισμού: μόνο γριές μαγεύριτσες και χαρτορίχτρες διαβάζουν το μέλλον φτωχών κοριτσιών που ψάχνουν για σύζυγο, με το ασπράδι ενός αυγού μέσα σε ένα ποτήρι νερό.

Ωστόσο ακόμα και οι Χριστιανοί έχουν μέχρι σήμερα τα ιερά πουλιά τους: για παράδειγμα, το περιστέρι, το σύμβολο του Αγίου Πνεύματος. Και δεν έχουν απαρηθεύσει ούτε τα ιερά ζώα. Η Ευαγγελική ζωολατρεία - ο Ταύρος, ο Αετός, το Λιοντάρι και ο Άγγελος (στην πραγματικότητα ο Χερουβ, ή Σεράφ, ο πύρινος φτερωτός Όφις) - είναι το ίδιο παγανιστική όσο και εκείνη των Αιγυπτίων ή των Χαλδαίων. Στην πραγματικότητα αυτά τα τέσσερα ζώα είναι σύμβολα των

³⁷¹ Αβενέφιος, *Βιβλίο του Αιγυπτιακού Πολιτισμού*, αναφερόμενο από τον Α. Κίρχερ, στο έργο του *Οβελίσκος Παμφίλιος*, (Ρώμη, 1650), σελ. 325.

τεσσάρων στοιχείων, και των τεσσάρων κατωτέρων αρχών στον άνθρωπο. Ωστόσο αντιστοιχούν φυσικά και υλικά στους τέσσερις αστερισμούς οι οποίοι σχηματίζουν, θα λέγαμε, την ακολουθία ή συνοδεία του Ηλιακού θεού και κατά την διάρκεια της χειμερινής ισημερίας καταλαμβάνουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα στον ζωδιακό κύκλο. Αυτά τα τέσσερα "ζώα" φαίνονται σε πολλές εκδόσεις της Ρωμαιοκαθολικής Καινής Διαθήκης όπου δίνονται τα πορτραίτα των ευαγγελιστών. Είναι τα ζώα της Μερκαβά του Ιεζεκιήλ.

Όπως πολύ σωστά το εκφράζει ο Ραγκόν, "οι αρχαίοι ιεροφάντες συνδύαζαν τόσο έξυπνα τα δόγματα και τα σύμβολα των θρησκευτικών φιλοσοφιών τους, ώστε αυτά τα σύμβολα μπορούν να εξηγηθούν πλήρως μόνο με τον συνδυασμό και την γνώση όλων των κλειδιών". Μπορούν να ερμηνευθούν μόνο κατά προσέγγιση, ακόμα και αν ανακαλύψει κανείς τρία από τα επτά συστήματα: το ανθρωπολογικό, το ψυχικό και το αστρονομικό. Οι δυο κύριες ερμηνείες, η ανώτερη και η κατώτερη, η πνευματική και η φυσιολογική, διατηρούνταν με την μεγαλύτερη μυστικότητα μέχρις ότου η δεύτερη έπεσε στην κυριαρχία των βέβηλων. Αυτά σχετικά μόνο με τους προϊστορικούς ιεροφάντες, για τους οποίους αυτό που σήμερα έγινε καθαρά (ή ακάθαρτα) φαλλικό, ήταν μια επιστήμη τόσο βαθιά και μυστηριώδης, όσο είναι σήμερα η βιολογία και η φυσιολογία. Αυτή ήταν αποκλειστική ιδιοκτησία τους, ο καρπός των μελετών και των ανακαλύψεών τους. Οι άλλες δυο (ερμηνείες) ήταν εκείνες που αναφέρονταν στους δημιουργικούς θεούς (θεογονία) και στον δημιουργικό άνθρωπο, δηλαδή στα ιδεατά και πρακτικά μυστήρια. Οι ερμηνείες αυτές ήταν τόσο έξυπνα καλυμμένες και συνδυασμένες ώστε πολλοί ήσαν εκείνοι οι οποίοι ενώ έφτασαν στην ανακάλυψη της μιας σημασίας, μπερδεύονταν στην κατανόηση της σημασίας των άλλων και δεν μπορούσαν ποτέ να λύσουν ικανοποιητικά το μυστήριο ώστε να διαπράξουν κάποια επικίνδυνη αδιακρισία. Η ανώτερη, η πρώτη και η τέταρτη – η θεογονία σε σχέση με την ανθρωπογονία – ήταν σχεδόν αδύνατο να βυθομετρηθούν. Τις αποδείξεις τις βρίσκουμε στην ιουδαϊκή "Αγία Γραφή".

Επειδή το φίδι ήταν φωτόκο γι' αυτό και έγινε ένα σύμβολο της σοφίας και έμβλημα των Λόγων, ή των αυγογεννημένων. Στον ναό των Φιλών στην Άνω Αίγυπτο, κατασκευαζόταν ένα ψεύτικο αυγό από πηλό φτιαγμένο από διάφορα λιβάνια και με μια ειδική διαδικασία το έκαναν να σπάει όταν γεννιόταν ένας κεραστής (μια κερασφόρος οχιά). Το ίδιο γινόταν στην αρχαιότητα στους Ινδικούς ναούς σχετικά με την κόμπρα. Ο δημιουργικός θεός αναδύεται από το αυγό που προβάλλει από το στόμα του Κνεπ - σαν ένας φτερωτός όφις - γιατί το Φίδι είναι το σύμβολο της Πανσοφίας. Από τους Εβραίους παριστάνεται με τα "φτερωτά ή πύρινα φίδια" της ερήμου και του Μωυσή, και για τους Αλεξανδρινούς μυστικιστές γίνεται ο Όφις-Χριστός, ο Λόγος των Γνωστικών. Οι Διαμαρτυρόμενοι προσπαθούν να δείξουν ότι η αλληγορία του Ορειχάλκινου Όφεως και των "πύρινων όφεων", αναφέρεται άμεσα στο μυστήριο του Χριστού και της Σταύρωσης,³⁷² αλλά στην πραγματικότητα έχει μια πολύ πιο κοντινή σχέση με το μυστήριο της γέννησης, όταν αποσυνδεθεί από το αυγό με το κεντρικό σπέρμα, ή τον κύκλο με το κεντρικό σημείο του. Ο ορειχάλκινος Όφις δεν έχει κανένα τέτοιο άγιο νόημα, ούτε δοξάστηκε περισσότερο από τους "πύρινους όφεις", το δάγκωμα των οποίων ήταν μόνο ένα φυσικό φάρμακο. Το συμβολικό νόημα της λέξης "ορειχάλκινος" είναι η θηλυκή αρχή, και της λέξης πύρινος, ή "χρυσός", η αρσενική αρχή.³⁷³

³⁷² Και αυτό μόνο επειδή ο ορειχάλκινος όφις ανυψώθηκε σε έναν πόλο! Αναφέ-"αι μάλλον στο Μίκο, το αιγυπτιακό αυγό, που στέκεται όρθιο στηριζόμενο από τοιερό Ταυ, αφού το Αυγό και το Φίδι είναι αδιαχώριστα στην αρχαία λατρεία και στον συμβολισμό της Αιγύπτου, και αφού τόσο οι ορειχάλκινοι όσο και οι "πύρινοι" όφεις ήταν Σεράφ, οι "καιόμενοι, πύρινοι" αγγελιαφόροι, ή οι θεοί-φίδια, οι ναγκά της Ινδίας. Χωρίς το αυγό, ήταν ένα καθαρά φαλλικό σύμβολο, ενώ όταν συνδυαζόταν με αυτό αναφερόταν στην κοσμική δημιουργία.

³⁷³ "Ο ορειχάλκος ήταν ένα μέταλλο που συμβόλιζε τον κάτω κόσμο... εκείνον της μήτρας όπου έπρεπε να δοθεί ζωή... Στα εβραϊκά η λέξη για το φίδι ήταν Ναχάς, αλλά αυτός είναι ο ίδιος όρος και για τον ορειχάλκο." Στους Αριθμούς (ΚΑ', 5) αναφέρεται πως οι Ιουδαίοι παραπονέθηκαν για την έρημο όπου δεν υπήρχε νερό, οπότε ο Κύριος "απέστειλε τους όφεις τους θανατώντας" για να τους δαγκώσουν και όταν τον παρεκάλεσε ο Μωυσής του έδωσε σαν φάρμακο τον ορειχάλκινο όφι πάνω σε έναν πόλο για να τον κοιτάζουν και έτσι "όταν έδακνεν όφις ανθρωπον καί επέβλεψεν επί τον όφιν τον χαλκούν καί έζη". (;) Μετά απ' αυτό ο "Κύριος" συγκεντρώνοντας τον λαό στους χείμαρρους Αρνών τους έδωσε νερό (14-16) και τότε με ευγνωμοσύνη το Ισραήλ "ήσεν το άσμα τούτο επί του φρέατος· εξάρχετε αυτό φρέαρ" (17). Όταν ο χριστιανός αναγνώστης, αφού πρώτα μελετήσει συμβολισμό, φτάσει να κατανοήσει το εσωτερικό νόημα αυτών των τριών συμβόλων -νερό, ορειχάλκινος, όφις και μερικά ακόμα - με το νόημα που δίνεται σ' αυτά στην Άγια Βίβλο, τότε δεν θα έχει καμιά διάθεση να συνδέσει το όνομα του Σωτήρα του με τον "Ορειχάλκινο Όφι" του επεισοδίου. Οι Σεραφείμ **זרבים** (πύρινα φτερωτά φίδια) αναμφίβολα συνδέονται και είναι αδιαχώριστοι από την ιδέα

Όπως δείξαμε ήδη, στην *Βίβλο των Νεκρών* γίνεται συχνή αναφορά στο Αυγό. Ο Ρα, ο ισχυρός, παραμένει μέσα στο Αυγό του, κατά την διάρκεια της σύγκρουσης ανάμεσα στα "παιδιά της ανταρσίας" και στον Σου (την Ηλιακή Ενέργεια και τον Δράκοντα του Σκότους) (κεφ. XVII). Ο νεκρός είναι ακτινοβόλος στο Αυγό του όταν διασχίζει την χώρα του μυστηρίου (XXII, I). Αυτός είναι το Αυγό του Κεμπ (I-IV, 1-3). Το Αυγό ήταν το σύμβολο της ζωής στην *αθανασία* και αιωνιότητα - καθώς επίσης και το ιερογλυφικό της γενεσιουργού μήτρας και το ταυ, που συνδεόταν μ' αυτό, ήταν μόνο σύμβολο της ζωής και της γέννησης σε δημιουργία. Το Κοσμικό Αυγό ήταν τοποθετημένο στον Χνεμού, τα "Υδατα του Διαστήματος", ή την θηλυκή αφηρημένη αρχή (όπου ο Χνεμού, με την πτώση της ανθρωπότητας σε γέννηση και φαλλισμό, γίνεται ο Άμεν, ο δημιουργικός θεός), και όταν ο Πτα, η "πύρινος θεός" μεταφέρει το Κοσμικό Αυγό στο χέρι του, τότε ο συμβολισμός γίνεται εντελώς γήινος και συγκεκριμένος στην σημασία του. Σε συνδυασμό με το γεράκι, το σύμβολο του Όσιρι-Ηλίου, το σύμβολο είναι διπλό: σχετίζεται και με τις δυο ζωές: την θνητή και την αθάνατη. Στο έργο του Κίρχερ *Αιγυπτιακός Οιδίπους* (τομ. III, σελ. 124), μπορεί κανείς να δει σε έναν πάπυρο ένα αυγό να επιπλέει πάνω από την μούμια. Αυτό είναι το σύμβολο και της ελπίδας και η υπόσχεση μιας *δεύτερης γέννησης για τον οσιριοποιημένο* νεκρό. Η Ψυχή του, μετά την εξάγνιση στον Αμέντι, θα εκκολαφθεί μέσα σ' αυτό το αυγό της αθανασίας για να ξαναγεννηθεί απ' αυτό σε μια νέα ζωή πάνω στην γη. Γιατί αυτό το Αυγό, στην εσωτερική δοξασιά, είναι το Ντεβατσάν, η περιοχή της Ευδαιμονίας και ο φτερωτός σκαραβαίος είναι επίσης ένα σύμβολό του. Η "φτερωτή σφαίρα" δεν είναι παρά μια άλλη μορφή του αυγού και έχει το ίδιο νόημα με τον σκαραβαίο, τον Χεπερά (από το ρήμα *Χεπέρ*, "γίνομαι", "ξαναγεννιέμαι"), που σχετίζεται με την επαναγέννηση του ανθρώπου καθώς και με την πνευματική του αναγέννηση.

Στην θεογονία του Μωχού βρίσκουμε πρώτα τον Αιθέρα και μετά τον αέρα, τις δυο αρχές από τις οποίες ο Όλαμ, η νοητή θεότητα (το ορατό Σύμπαν της Ύλης) γεννιέται από το Κοσμικό Αυγό (Μόβερς, *Die Phonizier*, τομ. I, σελ. 282).

Στους *Ορφικούς Ύμνους* ο Έρωσ-Φάνης προβάλλει από το θείο Αυγό, που γονιμοποιούν οι *Αιθέριοι Άνεμοι*, ο άνεμος όντας "το Πνεύμα του άγνωστου Σκότους", "το πνεύμα του θεού" (όπως εξηγεί ο Κ.Ο. Μύλλερ, *Μια ιστορία της Φιλολογίας της Αρχαίας Ελλάδας*, σελ. 236), η θεία "Ιδέα", λέει ο Πλάτωνας, "που λέγεται ότι κινείται στον Αιθέρα."

"Στην ινδουιστική *Κατακοπανισάντ*, ο Πούρουσα, το θείο πνεύμα, υπάρχει ήδη πριν από την αρχική ύλη, από την ένωση των οποίων ξεπηδάει η μεγάλη ψυχή του κόσμου, Μάχαν-άτμαν, το Πνεύμα της Ζωής, κ.τ.λ., κ.τ.λ."³⁷⁴ (Βέμπερ, *Ακαδημαϊκές Παραδόσεις*, σελ. 255).

Εκτός απ' αυτήν υπάρχουν πολλές άλλες χαριτωμένες αλληγορίες πάνω στο θέμα, σκορπισμένες σε όλα τα ιερά βιβλία των μπραχμάνων. Σε μια περίπτωση είναι ο θηλυκός δημιουργός που είναι πρώτα ένα σπέρμα, ύστερα μια σταγόνα ουράνιας δροσιάς, ένα μαργαριτάρι και τέλος ένα αυγό. Σε τέτοιες περιπτώσεις - που είναι πάρα πολλές για να τις αναφέρουμε χωριστά - το Αυγό δίνει γέννηση στα τέσσερα στοιχεία μέσα στο πέμπτο, τον Αιθέρα, και καλύπτεται με επτά καλύμματα που αργότερα γίνονται οι επτά ανώτεροι και οι επτά κατώτεροι κόσμοι. Σπάζοντας στα δυο, το κέλυφος γίνεται ο ουρανός και ο κρόκος του αυγού γίνεται η γη, ενώ το ασπράδι σχηματίζει τα γήινα ύδατα. Και τότε πάλι ο Βίσνου είναι εκείνος που αναδύεται μέσα από το αυγό με έναν λωτό στο χέρι του. Η Βίνατα, μια κόρη του Ντάκσα και σύζυγος του Κασγιάπα ("του Αυτογεννημένου που ξεπήδησε από τον Χρόνο", ενός από τους επτά "δημιουργούς" του κόσμου μας), γέννησε ένα αυγό από το οποίο βγήκε ο Γκαρουντά, ο φορέας του Βίσνου. Η τελευταία αλληγορία έχει σχέση μόνο με την δική μας Γη, καθώς ο Γκαρουντά είναι ο Μεγάλος Κύκλος.

Το αυγό ήταν αφιερωμένο στην Ίσιδα, και εξαιτίας αυτού οι ιερείς της Αιγύπτου δεν έτρωγαν ποτέ αυγά.³⁷⁵

"του φιδιού της αιωνιότητας-θεού", όπως εξηγείται στο έργο του Κίνελν *Αποκάλυψη του Αδάμ-Οάννες* (σελ. 14). Αλλά η λέξη *χερούβ* σήμαινε επίσης φίδι κατά μια έννοια, αν και η άμεση σημασία της είναι διαφορετική, γιατί τα Χερουβείμ και οι Περσικοί φτερωτοί γρύπες, "*γκριφίν*" - οι φύλακες του χρυσού βουνού - είναι το ίδιο και το σύνθετο όνομά τους δείχνει τον χαρακτήρα τους, καθώς σχηματίζεται από τα εβραϊκά **קַר** *קר*, κύκλος και **כּוּף** *אֲוּמֵף* ή *ομ* - φίδι - επομένως "φίδι σε έναν κύκλο". Και αυτό καθορίζει τον φαλλικό χαρακτήρα του Ορειχάλκινου Όφι και δικαιώνει τον Ιεζεκία που τον έσπασε. (Βλέπε Βασιλέων Β', XVIII, 4). *Verbum satis sapienti [για τον σοφό ένας λόγος είναι αρκετός]*.

³⁷⁴ Οι τελευταίες ονομασίες είναι ταυτόσημες με την Άνιμα Μούντι, ή την "Παγκόσμια Ψυχή", το αστρικό φως των Καμπαλιστών και των αποκρυφιστών, ή το "Αυγό του Σκότους".

Ο Διόδωρος ο Σικελός (*Ιστορική Βιβλιοθήκη Α'*. 25, 5) αναφέρει πως ο Όσιρις γεννήθηκε από ένα Αυγό, όπως ο Μπράχμα. Από το Αυγό της Λήδας γεννήθηκαν ο Απόλλωνας και η Λητώ, καθώς επίσης ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης: οι λαμπεροί Δίδυμοι. Και οι βουδιστές, αν και δεν αποδίδουν την ίδια προέλευση στον ιδρυτή τους, ωστόσο και αυτοί - ακριβώς όπως οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι σύγχρονοι μπραχμάνοι - δεν τρώνε αυγά για να μην καταστρέψουν το σπέρμα της ζωής που βρίσκεται κρυμμένο μέσα τους και περιπέσουν έτσι σε αμάρτημα. Οι Κινέζοι πιστεύουν πως ο πρώτος άνθρωπος γεννήθηκε από ένα αυγό, το οποίο έριξε από τον ουρανό μέσα στα νερά της Γης ο θεός *Τ'ιέν*.³⁷⁶ Το σύμβολο αυτό θεωρείται ακόμα από μερικούς ότι παριστάνει την ιδέα της προέλευσης της ζωής, πράγμα που είναι επιστημονική αλήθεια, αν και το ανθρώπινο ωάριο είναι αόρατο με γυμνό μάτι. Γι' αυτό βλέπουμε πως το σέβονταν από το πιο απόμακρο παρελθόν οι Έλληνες, οι Φοίνικες, οι Ρωμαίοι, οι Ιάπωνες, οι Σιαμέζοι, οι φυλές της Βόρειας και Νότιας Αμερικής, ακόμα και οι άγριοι των πιο απομακρυσμένων νησιών.

Σύμφωνα με τους Αιγυπτίους ο κρυμμένος θεός ήταν ο Άμεν (*Μον*). Όλοι οι θεοί τους ήταν διπλοί: η επιστημονική πραγματικότητα, για το Άδυτο και το διπλό της, η θρυλική και μυθική Οντότητα, για τις μάζες. Για παράδειγμα, όπως παρατηρήσαμε στο κεφάλαιο "Χάος-θεός-Κόσμος", ο πρεσβύτερος Ώρος ήταν η Ιδέα του κόσμου η παραμένουσα στον δημιουργικό του "γεννημένη στο Σκοτάδι πριν από την δημιουργία του κόσμου". Ο δεύτερος Ώρος³⁷⁷ ήταν η ίδια η Ιδέα που προβάλλει από τον Λόγο, περιβάλλεται με ύλη και αποκτά πραγματική ύπαρξη. (Παράβαλε, Μόβερς, *Die Phonizier*, τομ. I, σελ. 268.)

Το ίδιο ισχύει και για τους *Χνεμού* και *Άμεν* (*Άμων*, το «κρυμμένο», το υπέρτατο πνεύμα), που και οι δυο παριστάνονται με κεφάλι κριού, και συχνά συγχέονται αν και οι λειτουργίες τους είναι διαφορετικές. Ο *Χνεμού* είναι "ο προπλάστης των ανθρώπων", που μορφοποιεί ανθρώπους και πράγματα από το Κοσμικό Αυγό πάνω στον τροχό ενός αγγειοπλάστη. Ο Άμων-Ρα, ο γενάρχης, είναι η δευτερεύουσα όψη της κρυμμένης θεότητας. Ο Χνεμού λατρευόταν στην Ελεφαντίνη και στις Φίλες (οι τριαδικές θεές του είναι *Σάτι* και *Ανκέτ*), ενώ ο Άμεν λατρευόταν στις Θήβες. Αλλά ο Εμέφτ, η Μια, Υπέρτατη *Πλανητική* αρχή, είναι εκείνος που φυσάει το αυγό με το στόμα του και που είναι επομένως ο Μπράχμα. Η σκιά της θεότητας, Κοσμικής και παγκόσμιας, εκείνης που κλωσάει και εμποτίζει το αυγό με το ζωοποιο Πνεύμα της, μέχρις ότου το περιεχόμενο σπέρμα μέσα του ωριμάζει, ήταν ο *μυστηριώδης* θεός του οποίου το όνομα δεν μπορούσε να προφερθεί. Όμως "εκείνος που ανοίγει", ο ανοίγων την ζωή και τον θάνατο,³⁷⁸ είναι ο Πτα, ο οποίος προβάλλει από το αυγό του κόσμου για να αρχίσει το διπλό έργο του. (*Βιβλίο των Αριθμών*)

Σύμφωνα με τους Αιγυπτίους η φασματική μορφή της νήσου Χέμμις (*Χέμι*, αρχαία Αίγυπτος) που επιπλέει πάνω στα αιώνια ύδατα της Εμπύρειας Σφαίρας, ήρθε σε ύπαρξη από τον Ώρο-Απόλλωνα, τον θεό-Ήλιο, ο οποίος την ανάγκασε να προβάλλει από το κοσμικό αυγό.³⁷⁹

Στην σκανδιναβική Κοσμογονία - την οποία ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, από άποψη χρόνου την θεωρεί "πολύ προγενέστερη από τους *Βέντα*" - στο ποίημα *Βολούσπα* (το τραγούδι της

³⁷⁵ Η Ίσιδα σχεδόν πάντα παριστάνεται να κρατάει στο ένα χέρι έναν λωτό και στο άλλο έναν κύκλο και έναν σταυρό (*crux ansata*), και το Αυγό είναι αφιερωμένο σ' αυτήν.

³⁷⁶ Έτσι φαίνεται πως οι Κινέζοι προηγήθηκαν της θεωρίας του σερ Ουίλιαμ Τόμσον, ότι δηλαδή το πρώτο ζωντανό σπέρμα έπεσε στην Γη από κάποιον περαστικό κομήτη. Πολύ περίεργο! Γιατί αυτή η υπόθεση θα πρέπει να ονομάζεται επιστημονική και η κινέζικη ιδέα να θεωρείται σαν μια δεισιδαιμονική, ανόητη θεωρία;

³⁷⁷ Ο Ώρος -ο "πρεσβύτερος", ή *Χερού-ουρ* (ελληνική μορφή: *Αρώρηρις*), είναι μια αρχαία όψη του ηλιακού θεού *Χερ*, σύγχρονου με του *Ρα* και τον *Σου*. Ο *Χερού-ουρ* συχνά μπερδεύεται με τον *Χερού* (Χερού-σα-Αστ), Γιο του Όσιρι και της Ίσιδας. Οι Αιγύπτιοι συχνά παρίσταναν του ανατέλλοντα Ήλιο με την μορφή του *Χερού-ουρ*, του "πρεσβύτερου", που προβάλλει μέσα από έναν ολάνθιστο λωτό, το Σύμπαν, όταν ο ηλιακός δίσκος βρίσκεται πάντα πάνω στο γερακόμορφο κεφάλι αυτού του θεού.

³⁷⁸ Ο *Πτα* αρχικά ήταν ο θεός του θανάτου, της καταστροφής, όπως ο Σίβα. Είναι ένας ηλιακός θεός, μόνο χάρη στο πυρ του Ηλίου που σκοτώνει αλλά και ζωοποιεί. Ήταν ο εθνικός θεός της Μέμφιδας, ο ακτινοβόλος και ο "θεός με το όμορφο πρόσωπο".

³⁷⁹ Το *Μπραχμάντα-Πουρανά* περιέχει ολόκληρο το μυστήριο σχετικά με το Χρυσό αυγό του Μπράχμα και ίσως αυτός είναι ο λόγος που είναι απρόσιτο για τους Ανατολιστές, οι οποίοι λένε πως αυτό το *Πουρανά*, όπως και το *Σκαντά*, "δεν είναι πια προσιτό σε συλλογική μορφή", αλλά "παρουσιάζεται μόνο μέσα από μια ποικιλία *Κάντα* και *Μαχάτμια* που υποτίθεται ότι προέρχονται απ' αυτό." Το *Μπραχμάντα-Πουρανά* (από τον Ουίλσον) περιγράφεται σαν "εκείνο που σε 12.200 στίχους διακηρύσσει το μεγαλείο του αυγού του Μπράχμα και στο οποίο περιέχεται μια διήγηση των "μελλοντικών *Κάλπα* όπως αποκαλύφθηκαν από τον Μπράχμα". Περιέχει όλα αυτά και πολύ περισσότερα, ίσως.

προφήτισσας), το κοσμικό αυγό ανακαλύπτεται ξανά στο φασματικό σπέρμα του Σύμπαντος, που παριστάνεται ευρισκόμενο μέσα στο *Γκινναουγκαγκάπ* - το κύπελο της πλάνης (*Μάγια*) την απεριόριστη και κενή άβυσσο. Σ' αυτήν την μήτρα του κόσμου, που προηγούμενα ήταν μια περιοχή νύχτας και ερημιάς, ο Νιφελχάιμ (το ομιχλώδες μέρος, το νεφέλωμα όπως ονομάζεται τώρα, στο αστρικό φως) έριξε μια ακτίνα ψυχρού φωτός που γέμισε αυτό το κύπελο και πάγωσε μέσα του. Έπειτα το Αόρατο φύσηξε έναν καυτό άνεμο που έλιωσε τα παγωμένα νερά και καθάρισε την ομίχλη. Αυτά τα νερά (χάος), έφτιαξαν τους χείμαρρους του Ελιβαγκάρ, και σχηματιζόμενα σε ζωοποιές σταγόνες, έπεσαν κάτω και δημιούργησαν την Γη και τον γίγαντα Υμίρ, τον μόνο που είχε "την εμφάνιση ανθρώπου" (τον Ουράνιο άνθρωπο), και επίσης την αγελάδα *Αουντούμλα* (την "μητέρα" ή αστρικό φως. Κοσμική Ψυχή) από τον μαστό της οποίας κύλησαν τέσσερα ρεύματα γάλακτος (τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, οι τέσσερις πηγές των τεσσάρων ποταμών της Εδέμ, κ.τ.λ., κ.τ.λ.) και τα οποία "τέσσερα" αλληγορικά συμβολίζονται από τον κύβο με όλες τις διάφορες και μυστικές σημασίες του.

Οι χριστιανοί - ειδικά η Ελληνική και η Λατινική εκκλησία - αποδέχθηκαν πλήρως το σύμβολο και βλέπουν σ' αυτό μια υπόμνηση της αιώνιας ζωής, της σωτηρίας και της ανάστασης. Η ιδέα αυτή βρίσκεται και επιβεβαιώνεται και από το πανάρχαιο έθιμο της ανταλλαγής "Πασχαλινών Αυγών". Από την εποχή του *οφιοειδούς*, του "Αυγού" των παγανιστών Δρυίδων - και μόνο το όνομα του οποίου έκανε την Ρώμη να τρέμει από φόβο - μέχρι το Πασχαλινό Αυγό των Σλαβονικών χωρικών, έχει περάσει ένας κύκλος. Αλλά είτε ψάξουμε στην πολιτισμένη Ευρώπη, είτε ανάμεσα στους πιο απομονωμένους ιθαγενείς της Κεντρικής Αμερικής, βρίσκουμε την ίδια αρχαϊκή, πρωτόγονη σκέψη, αρκεί να ψάξουμε με ειλικρίνεια και να μην παραμορφώσουμε - μέσα στην υπεροψία της φανταστικής νοητικής και φυσικής ανωτερότητάς μας - την αρχική ιδέα του συμβόλου.

VII ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΧΜΑ

Αυτό είμαι το όνομα που δίνεται στις Περιόδους που ονομάζονται MANBANTARA (*Μάνου-αντάρα* ή ανάμεσα στους Μάνου) και ΠΡΑΛΑΓΙΑ (Διάλυση)· όπου η μια αναφέρεται στις ενεργές περιόδους του Σύμπαντος και η άλλη στις εποχές της σχετικής και πλήρους ανάπαυσης, ανάλογα με το αν συμβαίνουν στο τέλος μιας "Μέρας" ή μιας "Εποχής" (μιας ζωής) του Μπράχμα. Αυτές οι περίοδοι, που ακολουθούν η μια την άλλη με κανονική διαδοχή, ονομάζονται επίσης Κάλπα, μικροί και μεγάλοι, ο μικρός και ο Μάχα-Κάλπα. Αν και μιλώντας κυριολεκτικά, ο Μάχα-Κάλπα ποτέ δεν είναι μια "ημέρα", αλλά μια ολόκληρη ζωή ή εποχή του Μπράχμα, γιατί στο *Μπράχμα-Βαϊβάρτα* λέγεται: "Οι χρονικογράφοι υπολογίζουν έναν Κάλπα με την ζωή του Μπράχμα. Οι μικρότεροι Κάλπα, όπως είναι οι Σανβαρτά και ο υπόλοιποι, είναι αναρίθμητοι". Στην πραγματικότητα είναι άπειροι, γιατί δεν είχαν ποτέ μια αρχή, δηλαδή δεν υπήρξε ποτέ ένας πρώτος Κάλπα, ούτε θα υπάρχει ποτέ ένας τελευταίος μέσα στην Αιωνιότητα.

(Με την κανονική αποδοχή αυτού του μέτρου χρόνου) ήδη έχει περάσει ένας Παραρντά ή το μισό της ύπαρξης του Μπράχμα (στον τωρινό Μάχα-Κάλπα)· ο τελευταίος Κάλπα ήταν ο Πάντμα, ή Κάλπα του Χρυσού Λωτού και ο τωρινός είναι ο Βαρόχα³⁸⁰ (η ενσάρκωση ή Αβατάρα του "αγριόχοιρου").

Ο σχολιαστής που μελετάει την ινδουιστική θρησκεία από τα *Πουρανά* πρέπει να προσέξει ειδικά ένα πράγμα. Δεν πρέπει να παίρνει κατά γράμμα και με μια μόνο έννοια τις δηλώσεις που βρίσκονται σ' αυτά - επειδή ειδικά εκείνες που αναφέρονται στα Μανβαντάρα ή στους Κάλπα πρέπει να κατανοούνται σύμφωνα με τις διάφορες συσχετίσεις τους. Για παράδειγμα, στην ίδια γλώσσα οι περίοδοι αυτές σχετίζονται τόσο με τις μεγάλες όσο και τις μικρές περιόδους, δηλαδή τόσο με τον Μάχα Κάλπα όσο και με τους μικρότερους κύκλους. Ο Μάτσια ή Αβατάρα Ψάρι εμφανίστηκε πριν από τον Βαράχα, ή Αβατάρα Αγριόχοιρο. Γι' αυτό οι αλληγορίες πρέπει να σχετίζονται και με το Πάντμα και με το τωρινό μανβαντάρα, καθώς επίσης και με τους μικρότερους κύκλους που επισυμβαίνουν από την επανεμφάνιση της Αλύσου των Κόσμων μας και της Γης. Και καθώς ο Μάτσια Αβατάρα του Βίσνου και ο Κατακλυσμός του Βαϊβασβάτα συνδέθηκαν σωστά με ένα γεγονός που συνέβη στην Γη μας κατά την διάρκεια αυτού του Γύρου, είναι φανερό πως ενώ μπορεί να σχετίζεται με προκοσμικά γεγονότα (με την έννοια του δικού μας Κόσμου, ή Ηλιακού συστήματος), αναφέρεται, στην δική μας περίπτωση, σε μια απόμακρη γεωλογική περίοδο. Ούτε καν η εσωτερική φιλοσοφία δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει - εκτός μόνο με την βοήθεια αλληγορικών αναφορών - εκείνο που συνέβη πριν από την επανεμφάνιση του Ηλιακού μας Συστήματος και πριν από τον τελευταίο Μάχα-πραλάγια. Διδάσκει, όμως, καθαρά ότι μετά από την πρώτη γεωλογική αναστάτωση στον άξονα της Γης, η οποία κατέληξε στον καταποντισμό στον βυθό των θαλασσών ολόκληρης της δεύτερης Ηπείρου μαζί με τις πρωτόγονες φυλές της - όπου σ'

³⁸⁰ Υπάρχει μια περίεργη πληροφορία στις εσωτερικές βουδιστικές παραδόσεις. Η εξωτερική ή αλληγορική βιογραφία του Γκαουταμά Βούδα εμφανίζει αυτόν τον μεγάλο Σοφό να πεθαίνει από την μη πέψη τροφής αποτελούμενης από χοιρινό και ρύζι, ένα πολύ διασκεδαστικό τέλος, πράγματι, που παρουσιάζει ελάχιστη σοβαρότητα. Αυτό εξηγείται σαν μια αλληγορική αναφορά στο γεγονός πως γεννήθηκε στον "Αγριόχοιρο" ή Βαράχα-Κάλπα όταν ο Μπράχμα πήρε την μορφή αυτού του ζώου για να σηκώσει την Γη από τα "Νερά του Διστήματος". Και επειδή οι μπραχμάνοι προέρχονται κατευθείαν από τον Μπράχμα και ταυτίζονται, κατά κάποιον τρόπο, μαζί του και επειδή είναι ταυτόχρονα και θανάσιμοι εχθροί του Βούδα και του Βουδισμού, έχουμε εδώ έναν περίεργο αλληγορικό υπαινιγμό και συνδυασμό. Ο μπραχμανισμός (του Αγριόχοιρου ή Βαράχα-Κάλπα) καταδίωξε την θρησκεία του Βούδα στην Ινδία και την εξαφάνισε σχεδόν, γι' αυτό και ο Βούδας, τσιτσιζόμενος με την φιλοσοφία του, λέγεται ότι πέθανε επειδή έφαγε την σάρκα άγριου γουρουνιού. Η ιδέα αυτή και μόνο, ότι δηλαδή ένας που καθιέρωσε την πιο αυστηρή χορτοφαγία και σεβασμό προς την ζωική ζωή - σε σημείο που να αρνείται να φάει αυγά επειδή είναι φορείς μιας λανθάνουσας μελλοντικής ζωής - πεθαίνει από δυσπεψία κρέατος, είναι μια παράλογη αντίφαση και βασάνισε πολλούς Ανατολιστές. Αλλά η ερμηνεία αυτή, αποκαλύπτοντας την αλληγορία, εξηγεί πλέον όλα τα υπόλοιπα. Αλλά ο Βαράχα δεν είναι απλώς αγριόχοιρος και φαίνεται ότι στην αρχή σήμαινε κάποιο προκατακλυσμαίο λιμνόβιο ζώο "που ευχαριστιόταν να παίζει στο νερό." (*Βαγιού-Πουρανά*).

αυτές τις διαδοχικές "Γαίες" ή Ηπείρους, η Ατλαντίδα ήταν η τέταρτη - επήλθε μια νέα διαταραχή, όταν ο άξονας ξαναπήρε πολύ γρήγορα την προηγούμενη κλίση του, οπότε η Γη πράγματι ανυψώθηκε άλλη μια φορά από τα Ύδατα· και όπως επάνω έτσι και κάτω, και το αντίστροφο. Εκείνες τις μέρες υπήρχαν "θεοί" πάνω στην Γη, θεοί και όχι άνθρωποι, όπως τους γνωρίζουμε τώρα, μας λέει η παράδοση. Όπως θα δείξουμε στον Τόμο II ο υπολογισμός των περιόδων στον εξωτερικό ινδουισμό αναφέρεται τόσο στα μεγάλα κοσμικά όσο και στα μικρά γήινα γεγονότα και κατακλυσμούς και το ίδιο ισχύει και για τα ονόματα. Για παράδειγμα, ο Γιουντιστίρα - ο πρώτος Βασιλιάς των Σάκα, που εγκαινιάζει την εποχή του Κάλι-Γιουγκά, η οποία πρόκειται να διαρκέσει 432.000 χρόνια - "ένας πραγματικός Βασιλιάς και άνθρωπος που έζησε 3.102 χρόνια π.Χ." αναφέρεται επίσης, ως προς το όνομα και όλα τα άλλα, και στον μεγάλο Κατακλυσμό την εποχή της πρώτης καταβύθισης της Ατλαντίδας. Αυτός είναι ο "Γιουντιστίρα,³⁸¹ γεννημένος στο βουνό των εκατό κορυφών στην άκρη του κόσμου πέρα απ' το οποίο κανείς δεν μπορεί να προχωρήσει" και "αμέσως μετά τον Πραλάγια ή πλημμύρα" (*Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. IX, 1809, σελ. 82-83 και 86: μελέτη του Ουίλφορντ «Γιασ τους Βασιλείς της Μαγκάντα»). Δεν ξέρουμε να συνέβη καμιά "πλημμύρα" 3.102 χρόνια π.Χ., ούτε καν εκείνη του Νώε, γιατί αυτή σύμφωνα με την ιουδαϊκο-χριστιανική χρονολογία, συνέβη 2.349 χρόνια π.Χ.

Αυτό σχετίζεται με μια εσωτερική διαίρεση του χρόνου και ένα μυστήριο που θα εξηγηθεί σε άλλο σημείο, γι' αυτό μπορούμε προς το παρόν να το αγνοήσουμε. Αξίζει να παρατηρήσουμε σε αυτό το σημείο, πως όλες οι προσπάθειες της φαντασίας των Ουίλφορντ, Μπέρντλεϋ και άλλων επίδοξων Οιδιπόδων της εσωτερικής ινδουιστικής χρονολογίας, απέτυχαν οικτρά. Κανένας υπολογισμός, ούτε των Τεσσάρων Εποχών ούτε των Μανβαντάρα, δεν διαλευκάνθηκε ποτέ από τους πολυδιαβασμένους Ανατολιστές μας, οι οποίοι αναγκάστηκαν έτσι να κόψουν τον Γόρδιο Δεσμό λέγοντας ότι το όλο θέμα είναι "ένα αποκύημα του εγκεφάλου των μπραχμάνων". Ας είναι έτσι, και είθε οι μεγάλοι μελετητές να αναπαύονται ειρηνικά. Αυτό το "αποκύημα" το παρουσιάζουμε στον Τόμο II μαζί με εσωτερικές προσθήκες.

Ας δούμε όμως, ποια ήταν τα τρία είδη πραλάγια και ποια είναι η λαϊκή πίστη σχετικά μ' αυτά, γιατί για μοναδική φορά συμφωνεί με τον εσωτερισμό.

Για τον πραλάγια, πριν από τον οποίο περνούν δεκατέσσερα Μανβαντάρα, στα οποία προΐστανται ισάριθμοι Μάνου και στο τέλος των οποίων επισυμβαίνει η "τυχαία", ή μπραχμική διάλυση, στο *Βίσνου Πουρανά* με συνοπτική μορφή αναφέρεται:

Στο τέλος χιλίων περιόδων των τεσσάρων εποχών, που συμπληρώνουν μια Μέρα του Μπράχμα, η Γη σχεδόν διαλύεται. Τότε ο αιώνιος (Αβιάγια) Βίσνου παίρνει τον χαρακτήρα του Ρούντρα (του καταστροφέα, Σίβα) και ξαναενώνει όλα τα δημιουργήματά του στον εαυτό του. Εισδύει στις Επτά ακτίνες του Ήλιου και πίνει όλα τα νερά της σφαίρας, κάνει την υγρασία να εξατμιστεί, στεγνώνοντας έτσι ολόκληρη την Γη. Ωκεανοί και ποταμοί, χείμαρροι και ρυάκια, όλα στερεύουν. Έτσι τρεφόμενες με άφθονη υγρασία, οι επτά ηλιακές ακτίνες γίνονται επτά ήλιοι μέσω διαστολής και τέλος βάζουν φωτιά στον κόσμο. Τελικά ο Χάρι, ο καταστροφέας όλων των πραγμάτων, που είναι "η φλόγα του χρόνου, *Καλαγκνί*", καταβροχθίζει την Γη. Ύστερα ο Ρούντρα, γινόμενος Τζαναρντάνα, εκπνέει σύννεφα και βροχή" (Βιβλίο VI, κεφ. 3, Ουίλσον, τομ. V, σελ. 190-193).

Υπάρχουν πολλά είδη Πραλάγια, αλλά στα αρχαία ινδουιστικά βιβλία αναφέρονται κυρίως τρεις - και απ' αυτούς τους τρεις, όπως δείχνει ο Ουίλσον: ο πρώτος ονομάζεται ΝΑΪΜΙΤΤΙΚΑ,³⁸² "περιπτωσιακός" ή "τυχαίος" που επισυμβαίνει στα διαλείμματα των "Ημερών του Μπράχμα". Είναι η καταστροφή των πλασμάτων, του καθετί που ζει και έχει μορφή, αλλά όχι της ουσίας η

³⁸¹ Σύμφωνα με τον στρατηγό Ουίλφορντ, το τέλος του "Μεγάλου Πολέμου" ήταν το 1370 π.Χ. (Βλέπε Μελέτη του Ουίλφορντ "Για τους Βασιλείς της Μαγκάντα, στο έργο *Ασιατικές Έρευνες*, Τομ. IX, 1809, σελ. 88-89). Ενώ σύμφωνα με τον Μπέντλεϋ ήταν το 575 π.Χ.!! Μπορούμε να ελπίζουμε ίσως, πως πριν από το τέλος του αιώνα, τα έπη του *Μαχαμπαράτα* θα βρεθούν ότι είναι ταυτόσημα με τους πολέμους του μεγάλου Ναπολέοντα.

³⁸² Στο Βεντάντα και Νιαγιά το "*Νιμίττα*" (απ' όπου προέρχεται το "*Ναϊμιττικά*") θεωρείται σαν η αποτελεσματική αιτία, όταν έρχεται σε αντίθεση με το *ουπαντάνα*, την φυσική ή υλική αιτία. Στο Σάνκια το *πραντάνα* είναι μια αιτία κατώτερη από τον Μπράχμα, ή μάλλον, ο Μπράχμα όντας ο ίδιος μια αιτία, είναι ανώτερος από το *Πραντάνα*. Επομένως η λέξη "συμπτωματικός" αποτελεί κακή μετάφραση του όρου και όπως δείχνουν μερικοί μελετητές θα έπρεπε να μεταφράζεται, "Ιδεατή" αιτία, αλλά ακόμα και το *πραγματική* αιτία θα ήταν καλύτερη απόδοση.

οποία παραμένει σε *status quo* μέχρι την νέα ΑΥΓΗ στην "Νύχτα". Ο άλλος ονομάζεται ΠΡΑΚΡΙΤΙΚΑ, και συμβαίνει στο τέλος της Εποχής ή Ζωής του Μπράχμα, όταν καθέτι που υπάρχει διαλύεται στο πρωταρχικό στοιχείο, για να ξανασηματιστεί στο τέλος αυτής της μεγαλύτερης νύχτας. Αλλά ο τρίτος, ο Ατιαντίκα, δεν αφορά τους Κόσμους ή το Σύμπαν, αλλά μόνο τις ατομικότητες μερικών ανθρώπων, είναι επομένως ατομικός *πραλάγια* ή *NIPBANA* - όταν τον φτάσει κανείς, δεν υπάρχει πια δυνατότητα μελλοντικής ύπαρξης, ούτε επαναγέννησης παρά μόνο μετά τον Μάχα-Πραλάγια. Αυτή η τελευταία νύχτα, επειδή διαρκεί 311.040.000.000.000 χρόνια και έχει την δυνατότητα σχεδόν να διπλασιαστεί στην περίπτωση που ο τυχερός Τζιβανμούκτα φτάνει στο *Nirbána* κατά την πρώτη περίοδο ενός Μανβαντάρα, είναι επομένως αρκετά μεγάλη ώστε να θεωρείται αιώνια, αν όχι ατέλειωτη. Το *Μπαγκαβάτα-Πουρανά* (Σκάντα XII, 5, 35), μιλάει για ένα τέταρτο είδος *πραλάγια*, τον Νίτια ή συνεχή διάλυση και τον ερμηνεύει σαν μια αλλαγή που συμβαίνει αδιόρατα στο καθέτι σ' αυτό το Σύμπαν, από τον πλανήτη μέχρι το άτομο, χωρίς σταμάτημα. Είναι η αύξηση και ο μαρασμός (ζωή και θάνατος).

Όταν φτάνει ο Μάχα-Πραλάγια, οι κάτοικοι του Σβαρλόκα (της ανώτερης σφαίρας), ενοχλούμενοι από την πυρκαγιά, ζητούν καταφύγιο, "μαζί με τους Πιτρί, τους προγεννητόρες τους, τους Μάνου, τους Επτά Ρίσι, τις διάφορες τάξεις ουρανίων Πνευμάτων και τους θεούς, στο Μαχαρλόκα". Όταν η πυρκαγιά φτάσει κι εκεί, τότε όλα τα όντα που αναφέραμε παραπάνω μεταναστεύουν από το Μαχαρλόκα και μεταβαίνουν στο Τζαναρλόκα με "τις λεπτές μορφές τους, που προορίζονται να ξαναεσωματωθούν σε φορείς παρόμοιους με τους προηγούμενους, όταν ο κόσμος θα ξαναζωντανέψει, στην αρχή του επόμενου Κόλπα". (Βαγιού-Πουρανά, όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, τομ. V, σελ. 193, υποσημείωση.). Το *Βίσνου Πουρανά* συνεχίζει:

Αυτά τα σύννεφα, τρομερά σε μέγεθος και με δυνατές βροντές, γεμίζουν όλο το διάστημα (*Ναμπαστάλα*). Εξαπολύοντας χειμαρρους νερού, αυτά τα σύννεφα σβήνουν τα φοβερά πυρά ... και ύστερα ρίχνουν βροχή, ασταμάτητα, για εκατό [θεία] χρόνια και κατακλύζουν όλο τον κόσμο [Ηλιακό Σύστημα]. Πέφτοντας με σταγόνες μεγάλες σαν δίσκους, αυτή η βροχή γεμίζει την γη, πλημμυρίζει την μεσαία περιοχή (Μπουβαρλόκα), και κατακλύζει τον ουρανό. Τώρα ο κόσμος είναι τυλιγμένος στο σκοτάδι - και όλα τα πράγματα, έμψυχα ή άψυχα, έχουν χαθεί, ενώ τα σύννεφα συνεχίζουν να ρίχνουν τα νερά τους... (Βιβλίο έκτο, κεφ. III, Ουίλσον, τομ. V, σελ. 194.)

και η Νύχτα του Μπράχμα βασιλεύει πάνω στην σκηνή της ερήμωσης.

Αυτός είναι εκείνος που στην εσωτερική δοξασία ονομάζουμε "Ηλιακό Πραλάγια". Όταν τα νερά φτάνουν στην περιοχή των Επτά Ρίσι και ο κόσμος (το Ηλιακό μας Σύστημα) γίνεται ένας ωκεανός, τότε σταματούν. Η πνοή του Βίσνου γίνεται ένας δυνατός άνεμος, ο οποίος φυσάει για άλλα εκατό (θεία) χρόνια μέχρις ότου όλα τα σύννεφα εξαφανίζονται. Τότε ο άνεμος επαναπορρογείται και ΕΚΕΙΝΟ από το οποίο:

...όλα τα πράγματα φτιάχνονται, ο Κύριος δια του οποίου όλα τα πράγματα υπάρχουν. Εκείνος που είναι ακατανόητος, χωρίς αρχή, η αρχή του σύμπαντος, αναπαύεται, κοιμώμενος, πάνω στον Σέσα [τον Όφι του Απείρου], στο μέσον της αβύσσου. Ο Αντικρίτ [Δημιουργός;], Χόρι, κοιμάται (πάνω στον ωκεανό) [του Διαστήματος], με την μορφή του Μπράχμα - δοξαζόμενος από τον Σανάκα³⁸³ και τους Σίντα (Αγίους) που είχαν πάει στο Τζαναρλόκα και γινόμενος αντικείμενο διαλογισμού από τους άγιους κατοίκους του Μπραχμαλόκα, ανυπόμονους για τελική απελευθέρωση, ανέπτυξε μέσα στον μυστικό του λήθαργο την ουράνια προσωποποίηση της δικής του πλάνης... Αυτή είναι η *Πρατισαμτσάρα* (διάλυση;) που ονομάζεται τυχαία επειδή ο Χάρι [είναι] η τυχαία [ιδεατή] Αιτία της.³⁸⁴ Όταν το Συμπαντικό Πνεύμα αφυπνίζεται, ο κόσμος ζωντανεύει, όταν κλείνει τα μάτια του, όλα τα πράγματα πέφτουν στο κρεβάτι του μυστικού λήθαργου. Κατά παρόμοιο τρόπο, όπως 1.000 μεγάλες εποχές αποτελούν μια Μέρα του Μπράχμα [στο πρωτότυπο είναι Πάντμα-γιονί, το ίδιο με τον *Αμπτζαγιονί*, "λωτογεννημένος", και όχι Μπράχμα], έτσι και οι Νύχτες του αποτελούνται από την ίδια περίοδο... Ευπνώνοντας στο τέλος της νύχτας του, ο αγέννητος... δημιουργεί ένα καινούργιο Σύμπαν... (*Βίσνου Πουρανά*, βιβλ. Έκτο, κεφ.)

383 Ο κύριος Κουμαρά ή Παρθένος-θεός (ένας Ντιάνι Τσόχαν) που αρνείται να δημιουργήσει. Ένα πρωτότυπο του Αγ. Μιχαήλ που αρνείται να κάνει το ίδιο.

384 Βλέπε στο τέλος του τμήματος «Χάος-Θεός-Κόσμος».

Αυτός είναι ο "τυχαίος" πρालάγια. Αλλά τι είναι η Στοιχειακή Διάλυση; Ο Παρασαρά λέει στον Μαϊτρέγια:

Όταν, μέσω της ξηρασίας και του πυρός όλοι οι κόσμοι και οι Πατάλα [κολάσεις] ερημώνονται...³⁸⁵ τότε αρχίζει η διαδικασία της στοιχειακής διάλυσης. Στην αρχή τα νερά καταπίνουν την ιδιότητα της γης (που είναι το στοιχείο της όσφρησης). Και η γη στερημένη από την ιδιότητα της προχωρεί στην καταστροφή.- και γίνεται ένα με το νερό... Όταν λοιπόν το Σύμπαν γεμίζει από τα νερά του υδάτινου στοιχείου, η στοιχειακή γέυση του καταβροχθίζεται από το στοιχείο του πυρός... [εξαιτίας του οποίου] τα ίδια τα νερά καταστρέφονται... και γίνονται ένα με το πυρ και έτσι ολόκληρο το σύμπαν γεμίζει από [αιθέρια] φλόγα, η οποία... βαθμιαία σκεπάζει ολόκληρο τον κόσμο. Ενώ το Διάστημα είναι τυλιγμένο από την φλόγα... το στοιχείο του αέρα κυριαρχεί πάνω στην στοιχειώδη ιδιότητα, ή μορφή, που είναι η αιτία του φωτός και αυτή όντας αποσυρμένη (*πράλινα*), όλα αποκτούν την φύση του αέρα. Όταν το στοιχείο της μορφής καταστρέφεται και ο Βιμπάβασου (πυρ;) στερείται της μορφής του, ο αέρας εξαφανίζει το πυρ και απλώνεται... στο διάστημα, το οποίο χάνει το φως όταν το πυρ συγχωνεύεται με τον αέρα. Τότε ο αέρας, συνοδευόμενος από τον ήχο, που είναι η πηγή του αιθέρα, απλώνεται παντού στις δέκα περιοχές... μέχρις ότου ο αιθέρας κυριεύει την επαφή [*Σπαρσά*-Αφή;], την στοιχειακή του ιδιότητα, με την απώλεια της οποίας ο αέρας καταστρέφεται και ο αιθέρας [ΚΧΑ] παραμένει ατροποποίητος: χωρίς μορφή, γέυση, αφή (*Σπαρσά*), και οσμή, υπάρχει [μη] ενσωματωμένος (*μουρτιμάτ*), και απέραντος και διαπερνά όλο τον χώρο. Ο Αιθέρας [Ακασά], του οποίου η χαρακτηριστική ιδιότητα και στοιχείο είναι ο ήχος [η "Λέξη"]... καταλαμβάνει όλο τον χώρο του διαστήματος... Αλλά τότε το ακτινοβόλο στοιχείο [Νοούμενο;] (*μουτάντι*) (εγωικότητα), καταβροχθίζει τον ήχο [συλλογικό Δημιουργό] (*Βίσνου Πουρανά*, σελ. 196-198).

και τα πλήθη των Ντιάνι Τσόχαν και όλα τα υπάρχοντα Στοιχεία συγχωνεύονται με την αρχή τους.³⁸⁶ Το πρωταρχικό Στοιχείο, η Συνείδηση, συνδυαζόμενο με το *ταμάσα* (πνευματικό σκοτάδι) διαλύεται το ίδιο από τον MAXAT (την Συμπαντική Διάνοια).

... του οποίου η χαρακτηριστική ιδιότητα είναι η διάνοια (*Μπούντι*), και η γη και Μαχάτ είναι τα εσωτερικά και εξωτερικά όρια του Σύμπαντος. Μ' αυτόν τον τρόπο - όπως (κατά την δημιουργία) οι επτά μορφές της φύσης (Πρακρίτι), μετριώνται αρχίζοντας από τον Μαχάτ προς την Γη - έτσι, κατά (την εποχή της στοιχειακής) διάλυσης (Πρατιαχάρα) αυτές οι επτά ξαναισέρχονται διαδοχικά η μια μέσα στην άλλη.³⁸⁷

Το Αυγό του Μπράχμα (*Σάρβα-μάνταλα*) διαλύεται μέσα στα νερά που το περιβάλλουν, με τις επτά ζώνες (*ντβιπά*) του, τους επτά ωκεανούς, τις επτά περιοχές και τα βουνά τους. Το ένδυμα του νερού καταπίνεται από το πυρ. Το (στρώμα του) πυρός απορροφάται (από εκείνο του) αέρα, ο αέρας αναμειγνύεται με τον αιθέρα (Ακασά), ο Μπουτάντι [η πηγή, ή μάλλον η αιτία, του πρωταρχικού στοιχείου] καταβροχθίζει τον αιθέρα και αυτό (το ίδιο) συλλαμβάνεται από τον Μαχάτ [τον Μεγάλο, τον Συμπαντικό νου], ο οποίος μαζί με όλα αυτά, κυριεύεται από την Πρακρίτι [και εξαφανίζεται]... Αυτή η Πρακρίτι είναι ουσιαστικό η ίδια, είτε είναι χωρισμένη είτε αδιαχώριστη. Τελικά, μόνο εκείνο που είναι χωρισμένο χάνεται ή απορροφάται στο αδιαχώριστο. Επίσης ο ΠΟΥΝΣ (Πνεύμα) που είναι ένας, αγνός, ακατάστρεφτος, αιώνιος, που διαπερνά τα πάντα, είναι ένα τμήμα εκείνου του υπέρτατου πνεύματος που είναι όλα τα πράγματα. Αυτό το πνεύμα (Σαρβέσα), που είναι άλλο από το (ενσωματωμένο) πνεύμα και στο οποίο δεν μπορεί να αποδοθεί όνομα, είδος (*νάμαν* και *τζάτι*, ή *ρούπα*, επομένως μάλλον σώμα και όχι είδος) και τα παρόμοια, [παραμένει] σαν η μόνη ύπαρξη (ΣΑΤΤΑ)... Η Πρακρίτι και ο Πούρουσα και τα δυο διαλύονται τελικά μέσα στο ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΠΝΕΥΜΑ... (*Βίσνου Πουρανά*, Ουίλσον, τομ. V, σελ. 199-200.)

³⁸⁵ Αυτή η προοπτική δύσκολα θα ταιριάζει με την χριστιανική θεολογία, η οποία προτιμά μια αιώνια, ατέλειωτη κόλαση για τους οπαδούς της.

³⁸⁶ Ο όρος "στοιχεία" εδώ πρέπει να κατανοηθεί ότι σημαίνει όχι μόνο τα ορατά και φυσικά στοιχεία, αλλά επίσης και εκείνα που ο Απ. Παύλος ονομάζει στοιχεία - τις πνευματικές, νοήμονες Δυνατότητες, Αγγέλους και Δαίμονες στην μανβανταρική μορφή τους.

³⁸⁷ *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλίο Έκτο, κεφ. IV, Ουίλσον, Τομ. V, σελ. 196-199. Όταν αυτή η περιγραφή κατανοηθεί σωστά από τους Ανατολιστές, με την εσωτερική σημασία της, τότε θα βρεθεί πως αυτός ο Κοσμικός συσχετισμός των Στοιχείων του Κόσμου μπορεί να εξηγήσει καλύτερα τον συσχετισμό των φυσικών δυνάμεων. Οποσδήποτε οι θεοσοφιστές θα αντιληφθούν πως η Πρακρίτι έχει επτά μορφές, η αρχές, "που μετριώνται από τον Μαχάτ προς την Γη". Εδώ τα "Νερά" υπονοούν την Μυστική "μητέρα", την Μητέρα της αφηρημένης φύσης, στην οποία συλλαμβάνεται το εκδηλωμένο Σύμπαν. Οι Επτά "ζώνες" αναφέρονται στις Επτά Διαίρεσεις του Σύμπαντος, ή στα Νοούμενα των Δυνάμεων που φέρνουν σε ύπαρξη. Όλα είναι αλληγορικά.

Αυτός είναι ο τελικός ΠΡΑΛΑΓΙΑ³⁸⁸ - ο θάνατος του Κόσμου - μετά από τον οποίον το Πνεύμα αναπαύεται στο *Νιρβάνα*, ή σε ΚΕΙΝΟ για το οποίο δεν υπάρχει Ημέρα ή Νύχτα. Όλοι οι άλλοι πραλάγια είναι περιοδικοί και ακολουθούν τα Μανβαντάρα, με κανονική διαδοχή, όπως η νύχτα ακολουθεί την ημέρα κάθε ανθρώπινου πλάσματος, ζώου και φυτού. Ο κύκλος της δημιουργίας των ζώων του Κόσμου έχει τελειώσει, γιατί η ενέργεια της εκδηλωμένης "Λέξης" έχει την ανάπτυξη, το αποκορύφωμα και την παρακμή της, όπως έχουν όλα τα πρόσκαιρα πράγματα, οσοδήποτε μεγάλη και αν είναι η διάρκειά τους. Η Δημιουργική Δύναμη, σαν Νοούμενο, είναι αώνια, αλλά σαν φαινομενική εκδήλωση με τις όψεις της έχει μια αρχή και πρέπει επομένως να έχει και ένα τέλος. Κατά την διάρκεια αυτού του διαστήματος έχει τις περιόδους δραστηριότητας και τις περιόδους ανάπαυσης. Και αυτές είναι οι "Ημέρες και οι Νύχτες του Μπράχμα". Αλλά το *Μπράχμαν*, το Νοούμενο, ποτέ δεν αναπαύεται, επειδή ΑΥΤΟ ποτέ δεν αλλάζει και πάντα ΥΠΑΡΧΕΙ, αν και ΑΥΤΟ δεν μπορεί να ειπωθεί ότι βρίσκεται πουθεά...

Οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές ένιωσαν αυτή την αναγκαιότητα της *αμεταβλητότητας* σε μια αιώνια, άπειρη θεότητα και γι' αυτό εφάρμοσαν την ίδια σκέψη και στον ανθρωπομορφικό θεό. Η ιδέα είναι ποιητική και πολύ κατάλληλη στην εφαρμογή της. Στο *Ζοχάρ* διαβάζουμε τα ακόλουθα:

Καθώς ο Μωσής ξαγρυπνούσε στο Όρος Σινά, συντροφιά με την θεότητα, που κρυβόταν από το βλέμμα του από ένα σύννεφο, ένιωσε έναν μεγάλο φόβο να τον καταλαμβάνει και ξαφνικά ρώτησε: "Κύριε, πού είσαι... κοιμάσαι, ω Κύριε;..." Και το Πνεύμα του απάντησε: "Ποτέ δεν κοιμάμαι: αν με έπαιρνε ο ύπνος έστω και για ένα λεπτό ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΟΥ, όλη η δημιουργία θα διαλυόταν μέσα σε μια στιγμή".

Η έκφραση "Πριν από την ώρα μου", υποδηλώνει πολλά. Δείχνει πως ο θεός του Μωσέ είναι μόνο ένα πρόσκαιρο υποκατάστατο, όπως ο αρσενικός Μπράχμα, ένα υποκατάστατο και μια όψη ΕΚΕΙΝΟΥ που είναι αμετάβλητο και το οποίο επομένως δεν μπορεί να λάβει μέρος στις "ημέρες" ή στις "νύχτες", ούτε ασχολείται καθόλου με την δημιουργία ή την διάλυση.

Ενώ οι Ανατολικοί Αποκρυφιστές έχουν επτά τρόπους ερμηνείας, οι Ιουδαίοι έχουν μόνο τέσσερις, δηλαδή: τον πραγματικό-μυστικό, τον αλληγορικό, τον ηθικό και τον κυριολεκτικό ή *Πασχούτ*. Ο τελευταίος είναι το κλειδί των εξωτερικών Εκκλησιών και δεν αξίζει να αναλυθεί. Διαβασμένες με την βοήθεια του πρώτου, ή μυστικού κλειδιού, δίνονται εδώ μερικές φράσεις που δείχνουν την ταυτότητα της θεμελιώδους δομής σε κάθε Γραφή. Οι φράσεις αυτές περιέχονται στο θαυμάσιο βιβλίο του Ισαάκ Μάγιερ πάνω στα καμπαλιστικά έργα, τα οποία φαίνεται ότι είχε μελετήσει καλά. Παραθέτω επακριβώς το κείμενο:

«"Μπ'ραϊσεέτ μπάρα ελοϊμ ατ χασσαμα'γιέμ β'άτ χαα'ρέτζ", δηλαδή: "Στην αρχή ο (οι) θεός (θεοί) δημιούργησε τους ουραμούς και την γη", (που σημαίνει): τις έξι (Σεφίρθ της δημιουργίας, οι «Δομητές» των Στάντζα), πάνω απ' τις οποίες στέκεται το *Μπ'ραϊσεέτ*, όλες ανήκουν Κάτω. Δημιούργησε έξι, (και) πάνω σ' αυτές στέκουν (υπάρχουν) όλα τα Πράγματα. Και αυτές εξαρτώνται από τις επτά μορφές του Κρανίου μέχρι το Μεγαλείο όλων των Μεγαλείων. Και η δεύτερη "Γη" δεν υπολογίζεται, γι' αυτό έχει ειπωθεί: "Και απ' αυτό (εκείνη την Γη), που υφίστατο την κατάρα, πρόβαλε"... "Ήταν (η Γη) χωρίς μορφή και έρημη και σκοτάδι απλωνόταν πάνω από το πρόσωπο της Αβύσσου και το πνεύμα των Ελοϊμ... έπνεε (*με'-ραχα'πετ*), δηλαδή πλανιόταν, σκέπαζε, κινιόταν (σύγκρινε *Δευτερονόμιο* ΛΒ', 2) πάνω από τα ύδατα". Το δεκατρία βασίζεται πάνω στις δεκατρείς (μορφές) του πιο άξιου Μεγαλείου. Τα έξι χιλιάδες χρόνια κρέμονται (αναφέρονται) στους πρώτους έξι κόσμους. Η έβδομη (χιλιάδα, η χιλιετία) πάνω από (την καταραμένη Γη), είναι εκείνο που είναι ισχυρό από Μόνο του. Και ερημώθηκε ολότελα κατά την διάρκεια δώδεκα ωρών (μια ολόκληρη μέρα...) όπως έχει γραφεί... Στην Δέκατη τρίτη, Αυτό (η θεότητα) θα τα αποκαταστήσει... και το καθετί θα είναι ανανεωμένο όπως πριν και όλα αυτά τα έξι θα συνεχίσουν... κ.τ.λ.»³⁸⁹

³⁸⁸ Επειδή εδώ αυτό που περιγράφεται είναι ο Μάχα, η Μεγάλος, ο ονομαζόμενος *τελικός* ΠΡΑΛΑΓΙΑ, το καθετί επαναπορροφάται στο αρχικό του ΕΝΑ Στοιχείο. Οι ίδιοι οι «θεοί, ο Μπράχμα και οι υπόλοιποι» λέγεται ότι πεθαίνουν και εξαφανίζονται κατά την διάρκεια αυτής της μεγάλης ΝΥΧΤΑΣ.

³⁸⁹ Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 232-233, απόσπασμα από το *Σιφρά τι-τσινου-τά*. I, παρ. 16.

Οι "Σεφινόθ της Δημιουργίας" είναι οι έξι Ντιάνι Τσόχαν, ή Μάνου, ή Πρατζαπάτι, που συνθέτονται από την έβδομη "Μπ'ραϊσεέτ (ή Πρώτη Εκπόρευση ή Λόγος), και οι οποίες, επομένως, ονομάζονται Δομητές του Κατώτερου ή φυσικού Σύμπαντος", αφού ανήκουν όλες Κάτω. Αυτές οι έξι που η ουσία τους είναι της Έβδομης,- είναι *Ουπάντι*, η βάση ή ο θεμέλιος λίθος πάνω στον οποίον χτίζεται το αντικειμενικό Σύμπαν, τα νοούμενα όλων των πραγμάτων. Επομένως ταυτόχρονα είναι οι Δυνάμεις της φύσης, οι Επτά Άγγελοι της Παρουσίας, η έκτη και έβδομη αρχή στον άνθρωπο, οι πνευματο-ψυχο-φυσικές σφαίρες της Επταπλής αλύσου, οι Ριζικές Φυλές κ.τ.λ., κ.τ.λ. Όλα, μέχρι το ανώτερο, "εξαρτώνται από τις Επτά μορφές του Κρανίου. Η "δεύτερη Γη", "δεν υπολογίζεται" γιατί δεν είναι Γη, αλλά το Χάος ή η Άβυσσος του Διαστήματος στο οποίο αναπαύονταν το υπόδειγμα ή μοντέλο του σύμπαντος στην ιδεοπλασία της ΥΠΕΡΨΥΧΗΣ που το επάαζε. Ο όρος "Κατάρα" είναι πολύ παραπλανητικός, γιατί σημαίνει απλώς *καταδίκη ή πεπρωμένο ή εκείνη την μοίρα που το απέστειλε* μέσα στην αντικειμενική κατάσταση. Αυτό δείχνεται από το γεγονός ότι η "Γη" κάτω από την "Κατάρα" περιγράφεται "χωρίς μορφή και έρημη", στα απύθμενα βάθη της οποίας η "Πνοή" των Ελοϊμ (συλλογικών Λόγων) παρήγαγε ή φωτογράφησε την πρώτη θεία ΙΔΕΟΠΛΑΣΙΑ των μελλοντικών πραγμάτων. Αυτή η διαδικασία επαναλαμβάνεται μετά από κάθε Πραλάγια πριν από την αρχή ενός νέου Μανβαντάρα, ή μιας περιόδου συνειδητής ατομικής ύπαρξης. Η φράση "Το Δεκατρία βασίζεται πάνω στις δεκατρείς μορφές", αναφέρεται στις δεκατρείς περιόδους που προσωποποιούνται από τους δεκατρείς Μάνου, με δέκατο τέταρτο τον Σβαγιαμπούβα (όπου το 13, αντί για το 14, είναι ένα επιπρόσθετο *πέπλο*): εκείνους τους δεκατέσσερις Μάνου που βασιλεύουν κατά την διάρκεια ενός Μαχαγιούγκα, μιας "Μέρας" του Μπράχμα. Αυτοί οι (δεκατρείς-δεκατέσσερις) του αντικειμενικού Σύμπαντος εξαρτώνται από τις δεκατρείς (δεκατέσσερις) υποδειγματικές ιδεατές μορφές. Το νόημα των "Έξι χιλιάδων χρόνων", που "κρέμονται στους πρώτους έξι κόσμους", πρέπει να αναζητηθεί επίσης στην ινδική Σοφία. Αναφέρονται στους πρωταρχικούς έξι (επτά) "Βασιλείς του Εντόμ", που συμβολίζουν τους κόσμους (ή σφαίρες) της δικής μας αλύσου κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου, καθώς και τους πρώτους ανθρώπους αυτού του Γύρου. Είναι η επταπλή προ-Αδαμική (ή πριν από την Τρίτη, Χωρισμένη Φυλή) πρώτη Ριζική Φυλή. Επειδή ήταν σκιάδες και χωρίς λογική (δεν είχαν φάει ακόμα τον καρπό του Δέντρου της Γνώσης), δεν μπορούσαν να δουν τον Παρτζουπίμ, ή το "Πρόσωπο δεν μπορεί να δει το Πρόσωπο" (οι αρχέγονοι άνθρωποι ήταν χωρίς συνείδηση), "επομένως οι πρωταρχικοί (επτά) Βασιλείς πέθαναν", δηλαδή καταστράφηκαν (βλέπε *Σιφρά τι-τσιουθά*). Ποιοι είναι, λοιπόν, αυτοί; 'Όπως λέγεται στο *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλίο πρώτο, κεφ. 3), είναι οι Βασιλείς που είναι "οι Επτά Ρίσι, ορισμένες (δευτερεύουσες) θεότητες, ο Σακρά (Ιντρα), ο Μάνου και οι βασιλείς γιοί του (οι οποίοι) δημιουργούνται και καταστρέφονται σε μια περίοδο." Γιατί, η έβδομη ("χιλιάδα") (όχι η χιλιετία του εξωτερικού χριστιανισμού, αλλά εκείνη της Ανθρωπογένεσης) αντιπροσωπεύει τόσο την "έβδομη περίοδο της δημιουργίας" του φυσικού ανθρώπου (*Βίσνου Πουρανά*), και της έβδομης Αρχής – μακροκοσμικής και μικροκοσμικής – καθώς επίσης και του πραλάγια μετά την Έβδομη περίοδο, την "Νύχτα" που έχει την ίδια διάρκεια με την "Ημέρα" του Μπράχμα. "Ερημώθηκε ολότελα κατά την διάρκεια δώδεκα ωρών, όπως έχει γραφεί". Κατά την Δέκατη τρίτη (δυο φορές έξι και η Σύνθεση) το καθετί θα αποκατασταθεί "και τα έξι θα συνεχίσουν".

Έτσι ο συγγραφέας της *Καμπάλα* (Ισαάκ Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 219-221) παρατηρεί πολύ σωστά:

Πολύ πριν από την εποχή του (του Ιμπν Γκεμπιρόλ)... πολλούς αιώνες πριν από την χριστιανική εποχή, υπήρχε στην Κεντρική Ασία μια "Σοφία-θρησκεία", αποσπάσματα της οποίας στην συνέχεια διασώθηκαν ανάμεσα στους σοφούς των αρχαίων Αιγυπτίων, των αρχαίων Κινέζων, Ινδών κ.τ.λ. ... (και) η Καμπάλα πολύ πιθανόν προήλθε αρχικά από Άριες πηγές, μέσω της Κεντρικής Ασίας, Περσίας, Ινδίας και Μεσοποταμίας, γιατί από την Ουρ και την Χαράν ήρθαν στην Παλαιστίνη ο Αβραάμ και πολλοί άλλοι.

Αυτή ήταν και η ακλόνητη πεποίθηση του Κ. Κινγκ, συγγραφέα του έργου *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους*.

Ο Βαμάντεβα Μουνταλιγιάρ (Μόντελυ) περιγράφει πολύ ποιητικά την επερχόμενη "νύχτα". Αν και το αναφέρουμε στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη* (τομ. ΙΙ, παράβαλε Ζακογιό, *Τα Νήματα του Θεού*) αξίζει να το επαναλάβουμε εδώ:

Παράξενοι θόρυβοι ακούγονται, προερχόμενοι απ' όλες τις κατευθύνσεις... Αυτοί είναι οι προάγγελοι της Νύχτας του Μπράχμα. Σκοτάδι ανεβαίνει στον ορίζοντα και ο Ήλιος χάνεται πίσω από την δέκατη τρίτη μοίρα του *Μάκαρα* (σημείο του ζωδιακού) και δεν θα φτάσει πια στο ζώδιο του *Μίνα* (ζωδιακώς Ιχθύες, ή ψάρια). Οι γκουρού στις παγόδες που είχαν οριστεί να παρατηρούν τον *ρασιτσάκρα* (Ζωδιακό), μπορούν τώρα να διαλύσουν τον κύκλο και τα όργανά τους, γιατί στο εξής θα είναι άχρηστα.

Βαθμιαία το φως αδυνατίζει, η θερμότητα μειώνεται, τα ακατοίκητα μέρη αυξάνονται πάνω στην Γη, ο αέρας γίνεται όλο και πιο αραιός, οι πηγές των νερών ξεραινούνται, οι μεγάλοι ποταμοί βλέπουν τα νερά τους να εξαντλούνται, ο ωκεανός φανερώνει τον αμμουδερό βυθό του και τα φυτά πεθαίνουν. Το μέγεθος των ανθρώπων και των ζώων μειώνεται καθημερινά. Η ζωή και η κίνηση χάνουν την δύναμή τους· οι πλανήτες με δυσκολία κρατιούνται στο διάστημα· σβήνουν ένας-ένας, σαν λυχνάρια που το χέρι του *τσόκρα* (υπηρέτη) ξέχασε να ξαναγεμίσει. Ο Σούρια (ο Ήλιος) τρεμοσβήνει και χάνεται, η ύλη πέφτει σε διάλυση (*πραλάγια*) και ο Μπράχμα βυθίζεται ξανά πίσω στο Ντιάους, τον Συμπαντικό θεό και αφού το έργο του εκπληρώθηκε, πέφτει σε ύπνο. Άλλη μια μέρα πέρασε, η νύχτα απλώνεται και συνεχίζει μέχρι την επόμενη αυγή.

Και τώρα πάλι ξαναπαίρνει μέσα στο χρυσό αυγό της Σκέψης Του, το σπέρμα όλων όσων υπάρχουν, όπως μας λέει ο θεός Μάνου. Κατά την διάρκεια της γαλήνιας ανάπαυσής του τα έμφυχα όντα τα προικισμένα με τις αρχές της δράσης σταματούν τις λειτουργίες τους και κάθε αίσθημα (*μάνας*) αποκοιμείται. Όταν όλα απορροφούνται στην ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΨΥΧΗ, αυτή η Ψυχή όλων των όντων κοιμάται σε απόλυτη ανάπαυση, μέχρι την ημέρα που θα ξαναπάρει την μορφή της, και θα αφυπνιστεί ξανά από το αρχέγονο σκοτάδι της.

Όπως το "Σάτια-γιουγκά" είναι πάντα πρώτο στην σειρά των τεσσάρων εποχών ή Γιουγκά, έτσι το Κάλι έρχεται πάντα τελευταίο. Το Κάλι-Γιουγκά κυριαρχεί τώρα απόλυτα στην Ινδία και φαίνεται να συμπίπτει μ' αυτό της Δυτικής εποχής. Οπωσδήποτε, είναι ενδιαφέρον να δούμε πόσο προφητικός, σχεδόν σε όλα τα πράγματα, ήταν ο συγγραφέας του *Βίσνου Πουρανά*, όταν προέλεγε στον Μαϊτρέγια μερικές από τις σκοτεινές επιρροές και τα αμαρτήματα του Κάλι-Γιουγκά. Γιατί αφού πρώτα είπε, πως οι "βάρβαροι" θα κυριαρχήσουν στις όχθες του Ινδού, του Τσεντραμπάγκα και του Κασμίρα, προσθέτει:

[Θα υπάρχουν] σύγχρονοι μονάρχες, που θα βασιλεύουν πάνω στην γη - βασιλιάδες με άξεστο πνεύμα, με βίαιη ιδιοσυγκρασία, προσκολλημένοι ακόμα και στο ψέμα και στις αδυναμίες, θα προκαλέσουν τον θάνατο γυναικών, παιδιών και ζώων· θα αρπάξουν την ιδιοκτησία των υπηκόων τους και θα επιθυμούν τις γυναίκες των άλλων· θα έχουν περιορισμένη δύναμη... η ζωή τους θα είναι σύντομη, οι επιθυμίες τους ακόρεστες... άνθρωποι από διάφορες χώρες αναμειγνυόμενοι μαζί τους θα ακολουθήσουν το παράδειγμά τους. Και επειδή οι βάρβαροι θα είναι πανίσχυροι (στην Ινδία) με την υποστήριξη των πριγκίπων, ενώ οι φτωχότερες φυλές θα αγνοούνται, γι' αυτό ο λαός θα χαθεί [ή, όπως το εκφράζει ο Σχολιαστής, "οι μλετσά θα είναι στο κέντρο και οι Αριοί στην άκρη"].³⁹⁰ Ο πλούτος και η ευσπλαχνία θα μειώνονται μέρα με την ημέρα, μέχρις ότου ο κόσμος θα ερημώσει ολότελα. Μόνο τα αποκτήματα θα προσδίδουν κύρος, ο πλούτος θα είναι η μόνη πηγή σεβασμού· το πάθος θα είναι ο μόνος δεσμός ένωσης ανάμεσα στα φύλα· το ψέμα θα είναι το μόνο μέσον επιτυχίας στις δίκες και οι γυναίκες θα είναι απλώς αντικείμενα σεξουαλικής ικανοποίησης... *Οι εξωτερικοί τύποι θα είναι η μόνη διάκριση των τάξεων της ζωής*· η ατιμία (*ανγιάγια*) θα είναι το (παγκόσμιο) μέσο συντήρησης. Η αδυναμία θα είναι η αιτία της εξάρτησης· η μανία και η αυθάδεια θα υποκαταστήσουν την μάθηση· η ελευθεριότητα θα θεωρείται αφοσίωση (ένας άνθρωπος αν είναι πλούσιος θα εκτιμάται σαν αγνός)... η αμοιβαία συγκατάθεση θα είναι γάμος· τα όμορφα ρούχα θα είναι μεγαλείο... εκείνος που θα είναι ισχυρότερος θα βασιλεύει... οι άνθρωποι, μη μπορώντας να αντέξουν τα μεγάλα βάρη, *Καρά-μπάρα* (βάρος των φόρων)... θα αναζητήσουν καταφύγιο στις κοιλάδες... Έτσι, στην εποχή Κάλι, η φθορά θα προχωράει συνεχώς, μέχρις ότου η ανθρώπινη φυλή φτάσει στην καταστροφή της (*πραλάγια*)... Όταν... θα πλησιάζει το τέλος της εποχής Κάλι, ένα τμήμα εκείνου του θείου όντος που

³⁹⁰ Αν αυτό δεν είναι προφητικό, τότε τι είναι; [Ε.Π.Μπ.]

υπάρχει, της δικής του πνευματικής φύσης... θα κατέβει πάνω στην Γη... σαν Κάλκι [Αβατάρα], προικισμένος με τις οχτώ υπερανθρώπινες ιδιότητες... Αυτός τότε θα επαναφέρει την δικαιοσύνη πάνω στην γη· και οι διάνοιες εκείνων που θα ζουν στο τέλος της εποχής Κάλι θα αφυπνιστούν και θα είναι τόσο διαυγείς, σαν το κρύσταλλο. Οι άνθρωποι που μ' αυτόν τον τρόπο θα αλλάξουν... *θα είναι σαν τα σπέρματα των ανθρώπων όντων*, και θα γεννήσουν μια φυλή που θα ακολουθεί τους νόμους της εποχής Κρίτα (ή εποχής αγνότητας). Όπως έχει ειπω: Όταν ο ήλιος και η σελήνη και (ο σεληνιακός αστερισμός) Τισιγιά και ο πλανήτης Δίας βρίσκονται σε έναν οίκο, τότε θα ξαναγυρίσει η εποχή Κρίτα [ή Σατιγιά]" .³⁹¹

....Δυο άτομα, Ντεβάπι, της φυλής των Κούρου και Μαρού, της οικογένειας Ικσβακού... θα συνεχίζουν να ζουν κατά την διάρκεια των τεσσάρων εποχών, στο χωριό του Καλάπα,³⁹² θα επιστρέψουν από εκεί στην αρχή της εποχής Κρίτα...³⁹³

...Ο Μαρού,³⁹⁴ ο γιος του Σίγκρα, μέσω της δύναμης της Γιόγκα, ζει ακόμα στο χωριό που ονομάζεται Καλάπα, και στην μελλοντική εποχή θα είναι ο αποκαταστάτης της φυλής των Κσατρίγια στην ηλιακή δυναστεία.³⁹⁵

Είτε έχει δίκιο σχετικά με την τελευταία προφητεία είτε όχι, ωστόσο οι ευλογίες του Κάλι-Γιουγκά περιγράφονται πολύ καλά και ταιριάζουν θαυμάσια στα όσα βλέπουμε και ακούμε ακόμα και στην Ευρώπη και σε άλλες πολιτισμένες και εκχριστιανισμένες χώρες στην καρδιά του 19ου και στην αυγή του 20ου αιώνα της μεγάλης μας εποχής του ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ.

³⁹¹ *Βίβλου Πουρανά*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XXIV· Ουίλσον, Τομ. IV, σελ. 224-229.

³⁹² Το *Μάτσια-Πουρανά* αναφέρει Κατάπα.

³⁹³ *Βίβλου Πουρανά*, Βιβλ. Τέταρτο, κεφ. XXIV- Ουίλσον, Τομ. IV, σελ. 237.

³⁹⁴ Ο Μαξ Μύλλερ μεταφράζει το όνομα σαν Μορύα, της δυναστείας των Μορύα στην οποία ανήκε ο Τσαντραγκούπτα (βλέπε *Ιστορία της Αρχαίας Σανσκριτικής Φιλολογίας*, σελ. 280.) Στο *Μάτσια-Πουρανά*, κεφάλαιο 272, αναφέρεται η δυναστεία των δέκα Μορύα (ή Μαουρέγια). Στο ίδιο κεφάλαιο λέγεται πως οι Μορύα κάποια μέρα θα βασιλέψουν στην Ινδία, αφού θα αποκαταστήσουν την φυλή των κσατρίγια, σε πολύ μακρινή εποχή. Μόνο που η βασιλεία τους θα είναι καθαρά πνευματική και "όχι αυτού του κόσμου", θα είναι το βασίλειο του επόμενου Αβατάρα. Ο στρατηγός Τοντ πιστεύει πως το όνομα Μορύα (ή Μαουρία) είναι μια παραφθορά του Μορί, μιας φυλής Ρατζπούτ, και το σχόλιο πάνω στο *Μαχαβάνσα* θεωρεί ότι μερικοί πρίγκηπες πήραν το όνομά τους Μαουρία από την πόλη τους που ονομαζόταν Μόρι. Ή, όπως το δίνει ο καθηγητής Μαξ Μύλλερ, Μορύα-Ναγκάρα, που είναι πιο σωστό, σύμφωνα με το αρχικό *Μαχαβάνσα*. Ο αδελφός μας Ντέβαν Μπαχαντούρ Ρ. Ραγκοονά Ράο, από το Μάντρας, μας πληροφόρησε πως η Σανσκριτική Εγκυκλοπαίδεια Βατσασπάττια, τοποθετεί το χωριό Κατάπα (Καλάπα) στην Βόρεια πλευρά των Ιμαλαΐων, και επομένως στο Θιβέτ. Το ίδιο αναφέρεται και στο *Μπαγκαβάτα-Πουρανά*, Σκαντά XII.

³⁹⁵ *Βίβλου Πουρανά*, Βιβλ. τέταρτο, κεφ. 4· Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 325. Το *Βαγιού-Πουρανά* διακηρύσσει ότι ο Μαρού θα επανεγκαθιδρύσει τους κσατρίγια στο δέκατο τρίτο επερχόμενο Γιουγκά.

VIII

Ο ΛΩΤΟΣ ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΛΟ

Δεν υπάρχει κανένα αρχαίο σύμβολο που να μην εμπεριέχει ένα βαθύ και φιλοσοφικό νόημα· αντίθετα, το νόημα και η σημασία του αυξάνει ανάλογα με την αρχαιότητά του. Ένα τέτοιο σύμβολο είναι ο ΛΩΤΟΣ. Είναι το ιερό λουλούδι της φύσης και των θεών της και αντιπροσωπεύει το αφηρημένο και το συγκεκριμένο Σύμπαν, όντας το έμβλημα των δημιουργικών δυνάμεων τόσο της πνευματικής όσο και της υλικής φύσης. Από την πιο απόμακρη αρχαιότητα το θεωρούσαν ιερό οι Αριοί ινδουιστές, οι Αιγύπτιοι και αργότερα οι βουδιστές· ετιμάτο στην Κίνα και στην Ιαπωνία και υιοθετήθηκε σαν ένα χριστιανικό έμβλημα από την Ελληνική και την Λατινική Εκκλησία, οι οποίες έφτιαξαν απ' αυτό έναν αγγελιοφόρο που το αντικατέστησε με κρίνο.³⁹⁶ Είχε και εξακολουθεί να έχει το μυστικό του νόημα που είναι ταυτόσημο σε κάθε έθνος της γης. Παραπέμπουμε τον αναγνώστη μας στον σερ Ουίλιαμ Τζονς.³⁹⁷ Για τους Ινδουιστές ο λωτός είναι το έμβλημα της δημιουργικής δύναμης της φύσης, με την μεσολάβηση του πυρός και του ύδατος (πνεύμα και ύλη). Ένας στίχος του *Μπάγκαβαντ Γκιτά* λέει: "Αιώνιο! Βλέπω τον Μπράχμα, τον δημιουργό καθισμένο σε εσένα πάνω στον λωτό!" Και όπως αναφέραμε στις Στάντζα, ο σερ Ουίλιαμ Τζονς δείχνει πως ο σπόρος του λωτού περιέχει, ακόμα και πριν την γονιμοποίηση, τέλεια σχηματισμένα φύλλα, το μικροσκοπικό σχήμα εκείνου που θα γίνει κάποια μέρα, σαν τέλειο φυτό. Στην Ινδία ο λωτός είναι το σύμβολο της γόνιμης γης και ακόμα του Βουνού Μερού. Οι τέσσερις άγγελοι ή πνεύματα των τεσσάρων τετάρτων του Ουρανού (οι Μαχαράτζα, βλέπε Στάντζα), στέκονται ο καθένας πάνω σε έναν λωτό. Ο λωτός είναι ο διπλός τύπος του θείου και ανθρώπινου ερμαφρόδιτου, όντας διπλού φύλου, κατά κάποιον τρόπο.

Σύμφωνα με τους Ινδουιστές, είναι το πνεύμα του Πυρός (ή θερμότητα), που διεγείρει γονιμοποιεί και αναπτύσσει το καθετί σε συγκεκριμένη μορφή (από το ιδεατό του πρωτότυπο) και το οποίο γεννήθηκε από το NEPO ή αρχέγονη Γη, και δημιούργησε τον Μπράχμα. Το λουλούδι του λωτού, που απεικονίζεται να φυτρώνει από τον αφαλό του Βίσνου -εκείνου του θεού που αναπαύεται πάνω στα ύδατα του διαστήματος και στο Φίδι του Απείρου- είναι η πιο γραφική αλληγορία που έγινε ποτέ: το Σύμπαν I που αναπτύσσεται από τον κεντρικό Ήλιο, το ΣΗΜΕΙΟ, το πάντα κρυμμέ--380- νο σπέρμα. Η Λακσμί, που είναι η θηλυκή όψη του Βίσνου,³⁹⁸ και ονομάζεται επίσης Πάντμα, λωτός, εμφανίζεται παρόμοια κατά τη "Δημιουργία" να επιπλέει πάνω σε ένα άνθος λωτού· και κατά τη διάρκεια "της ανάδευσης του ωκεανού" του διαστήματος, ξεπήδησε μέσα από τη "θάλασσα του γάλακτος", όπως η Αφροδίτη μέσα από τον αφρό των κυμάτων.

"... Τότε καθισμένη πάνω σε ένα λωτό,
η λαμπερή θεά της Ομορφιάς, η ασύγκριτη Σρι, πρόβαλε
μέσα από τα κύματα..."

τραγουδάει ο Άγγλος Ανατολιστής και ποιητής, σερ Μόνιερ-Ουίλιαμς.

Η ιδέα που υποκρύπτεται σ' αυτό το σύμβολο είναι πολύ όμορφη, και δείχνει ακόμα την ταυτόσημη καταγωγή του σε όλα τα θρησκευτικά συστήματα. Είτε πρόκειται για λωτό, νούφαρο ή κρίνο υποδηλώνει μια και την αυτή φιλοσοφική ιδέα: δηλαδή, την εκπόρευση του αντικειμενικού

³⁹⁶ Στην χριστιανική θρησκεία σε κάθε εικόνα του Ευαγγελισμού, ο Γαβριήλ, ο Αρχάγγελος, κρατώντας στο χέρι του ένα κλαδάκι κρίνου, εμφανίζεται στην Παρθένο Μαρία. Αυτό το κλαδάκι, που αντιπροσωπεύει πυρ και νερό, ή την ιδέα της δημιουργίας και της γέννησης, συμβολίζει ακριβώς την ίδια ιδέα με τον λωτό στο χέρι του μποντισάτβα που αναγγέλει στην *Μάχα-Μάγια*, την μητέρα του Γκαουταμά, την γέννηση του παγκόσμιου Σωτήρα, του Βούδα. Έτσι επίσης, ο Όσιρις και ο Ωρος παριστάνονταν συνεχώς από τους Αιγυπτίους σε συσχετισμό με το άνθος του λωτού, γιατί αυτοί οι δυο είναι Ηλιακοί θεοί ή Πυρ (το Άγιο Πνεύμα ακόμα συμβολίζεται από "γλώσσες φωτιάς"). (Πράξεις Β', 3.)

³⁹⁷ Σερ Ουίλιαμ Τζονς, *Πραγματείες... σχετικά με την Ιστορία και την Αρχαιότητα της Ασίας*, σελ. 25.

³⁹⁸ Η Λακσμί είναι η Venus-Αφροδίτη, και όπως η τελευταία, πρόβαλε μέσα από τον αφρό του ωκεανού με έναν λωτό στο χέρι της. Στο *Ραμαγιάνα* αυτή ονομάζεται Πάντμα.

από το υποκειμενικό, την θεία Ιδεοπλασία που περνάει από την αφηρημένη στην συγκεκριμένη ή ορατή μορφή. Μόλις το ΣΚΟΤΑΔΙ -ή μάλλον αυτό που για την άγνοια είναι "σκοτάδι"- εξαφανίζεται στην δική του περιοχή του αιωνίου Φωτός, αφήνοντας πίσω του μόνο την θεία εκδηλωμένη Ιδεοπλασία του, η κατανόηση των δημιουργικών Λόγων ανοίγει και βλέπουν στον ιδεατό κόσμο (που μέχρι τώρα κρυβόταν μέσα στην θεία σκέψη) τις αρχετυπικές μορφές των πάντων και προχωρούν για να αντιγράψουν και να χτίσουν ή να μορφοποιήσουν πάνω σ' αυτά τα μοντέλα μορφές εφήμερες και παροδικές.

Σ' αυτό το στάδιο δράσης ο Δημιουργός³⁹⁹ δεν είναι ακόμα Αρχιτέκτονας. Γεννημένος μέσα στο λυκόφως της δράσης, πρέπει πρώτα να συλλάβει το σχέδιο, να αντιληφθεί τις ιδεατές μορφές που βρίσκονται θαμμένες μέσα στο στήθος της Αιώνιας Ιδεοπλασίας, ακριβώς όπως τα μελλοντικά λώτινα φύλλα, τα άσπιλα πέταλα, είναι κρυμμένα μέσα στον σπόρο αυτού του φυτού...

Στο κεφάλαιο LXXXI του Τυπικού (*Βίβλος των Νεκρών*), που ονομάζεται "Μετασχηματισμός μέσα στον Λωτό", ο θεός, ένα κεφάλι που προβάλλει απ' αυτό το λουλούδι, αναφωνεί: "Εγώ είμαι ο αγνός λωτός, που αναδύεται από τους Φωτεινούς... Εγώ μεταφέρω τα μηνύματα του Ωρου. Εγώ είμαι ο αγνός λωτός που έρχεται από τα Ηλιακά Πεδία."

Όπως αναφέρεται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* η ιδέα του λωτού συναντάται ακόμα και στο Ελοϊμικό κεφάλαιο, το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης.

Σ' αυτή την ιδέα πρέπει να αναζητήσουμε την προέλευση και την ερμηνεία του στίχου της ιουδαϊκής κοσμογονίας που λέει: "Καί ο θεός είπε, βλαστησάτω η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ου το σπέρμα αυτού εν αυτώ". Σε όλες τις αρχέγονες θρησκείες, ο "Υιός του Πατρός" είναι ο δημιουργικός θεός, δηλαδή η σκέψη Του που έγινε ορατή και πριν από την χριστιανική εποχή, από την Τριμούρτι των ινδουιστών μέχρι τα τρία καμπαλιστικά κεφάλαια των γραφών, όπως εξηγούντο από τους Ιουδαίους, η τρισυπόστατη θεία κεφαλή κάθε έθνους οριζόταν και βασιζόταν πλήρως σ' αυτές τις αλληγορίες.

Αυτό είναι το κοσμικό και ιδανικό νόημα αυτού του μεγάλου συμβόλου για τους λαούς της Ανατολής. Αλλά εφαρμοζόμενο στην πρακτική και εξωτερική λατρεία - που είχε επίσης την εσωτερική της συμβολολογία - με το πέρασμα του χρόνου ο λωτός έγινε ο φορέας και το σκεύος μιας πιο γήινης ιδέας. Καμιά δογματική θρησκεία δεν ξέφυγε ποτέ από το σεξουαλικό στοιχείο και μέχρι σήμερα αυτό αμαυρώνει την ηθική ομορφιά της βασικής ιδέας. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι παρμένο από το ίδιο καμπαλιστικό χειρόγραφο που έχουμε ήδη αναφέρει:

Την ίδια σημασία είχε και ο λωτός που φυτρώνει στα νερά του Νείλου. Ο τρόπος της ανάπτυξης του τον έκανε ιδιαίτερα κατάλληλο σαν ένα σύμβολο των λειτουργιών αναπαραγωγής. Το άνθος του λωτού, που είναι ο φορέας του σπόρου για αναπαραγωγή σαν αποτέλεσμα της ωρίμανσης του, συνδέεται με τις πλακουτσόμορφες προσάψεις του με την μητέρα γη, ή την μήτρα της Ίσιδας, μέσω του νερού της μήτρας, δηλαδή του ποταμού Νείλου, με τον μακρύ, σαν χορδή, μίσχο, τον ομφάλιο λώρο. Τίποτε δεν μπορεί να είναι πιο καθαρό απ' αυτό το σύμβολο, και για να γίνει ακόμα καθαρότερο στο νόημα του, μερικές φορές απεικονίζεται και ένα μωρό καθισμένο μέσα στο λουλούδι ή σαν να προβάλλει απ' αυτό.⁴⁰⁰ Έτσι ο Όσιρις και η Ίσιδα, τα παιδιά του Χρόνου, ή της διάρκειας χωρίς τέλος, με την ανάπτυξη των φυσικών δυνάμεων τους, σ' αυτή την εικόνα γίνονται οι γονείς του ανθρώπου κάτω από το όνομα Ωρος...(Βλέπε Τμήμα ΙΧ, "Η Σελήνη, Deus Lunus, Φοίβη".)

Δεν μπορούμε να δώσουμε υπερβολική έμφαση στην χρησιμοποίηση αυτής της αναπαραγωγικής λειτουργίας σαν μια βάση για μια συμβολική γλώσσα και μια επιστημονική τέχνη έκφρασης. Η σκέψη γύρω

³⁹⁹ Στην Εσωτερική φιλοσοφία ο Δημιουργός ή Λόγος, θεωρούμενος σαν ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, είναι απλώς ένας αφηρημένος όρος, μια ιδέα, όπως η λέξη "στρατιά". Ακριβώς όπως αυτή η τελευταία είναι ένας περιεκτικός όρος για ένα σώμα ενεργών δυνάμεων ή εργαζόμενων μονάδων - των στρατιωτών - έτσι και ο Δημιουργός είναι η ποιοτική ένωση ενός πλήθους Δημιουργών ή Δομητών. Ο Μπινρόφ, ο μεγάλος Ανατολιστής, είχε συλλάβει θαυμάσια την ιδέα όταν έλεγε πως ο Μπράχμα δεν δημιουργεί την Γη, περισσότερο σπ' ό,τι το υπόλοιπο σύμπαν. "Αφού πρόβαλε από την ψυχή του κόσμου, μόλις αποχωρίστηκε από την πρώτη αιτία, εξατιμίζεται μαζί μ' αυτήν και προβάλλει όλη την φύση από τον εαυτό του. Δεν στέκεται πάνω απ' αυτήν, αλλά είναι αναμειγμένος μαζί της· ο Μπράχμα και το σύμπαν σχηματίζουν ένα Ον, κάθε μόριο του οποίου είναι στην ουσία του ο ίδιος ο Μπράχμα, που πρόβαλε από τον εαυτό του."
⁴⁰⁰ Στα ινδικά *Πουρανά* ο Βίσνου, ο πρώτος, και ο Μπράχμα, ο δεύτερος Λόγος, ή ο ιδεατός και πρακτικός δημιουργός, απεικονίζονται ο ένας σαν να εκδηλώνει τον λωτό και ο άλλος σαν να προβάλλει απ' αυτόν.

απ' αυτή την ιδέα οδηγεί αμέσως σε στοχασμό πάνω στο θέμα της δημιουργικής αιτίας. Στα έργα της η φύση παρατηρείται ότι έχει διαμορφώσει έναν θαυμαστό ζωντανό μηχανισμό, που κυβερνιέται από μια επιπρόσθετη ζώσα ψυχή, η ζωή, η ανάπτυξη και η ιστορία της οποίας σχετικά με την προέλευσή της, το παρόν και το μέλλον της, ξεπερνάει όλες τις προσπάθειες της ανθρώπινης διάνοιας.⁴⁰¹ Το νεογέννητο είναι ένα συνεχώς επαναλαμβανόμενο 382- θαύμα, μια ένδειξη πως μέσα στο εργαστήρι της μήτρας παρενέβη μια νοήμων δημιουργική δύναμη για να συνδέσει μια ζώσα ψυχή με ένα φυσικό μηχανισμό. Η εκπληκτική γοητεία του γεγονότος προσδίδει μια ιερή αγιότητα στο καθέτι που συνδέεται με τα όργανα αναπαραγωγής, σαν τη διαμονή και το χώρο της φανερώς εποικοδομητικής παρέμβασης της θεότητας.

Αυτή είναι μια σωστή απόδοση των βασικών ιδεών της αρχαιότητας, των καθαρών πανθειστικών αντιλήψεων, απρόσωπων και ευλαβικών, των αρχαϊκών φιλοσόφων της προϊστορικής εποχής. Δεν συμβαίνει έτσι, όμως, όταν αναφέρεται στην αμαρτωλή ανθρωπότητα, στις χονδροειδείς ιδέες τις προσκολλημένες στην προσωπικότητα. Γι' αυτό, κανένας πανθειστής φιλόσοφος δεν θα διστάσει να θεωρήσει τις παρατηρήσεις που ακολουθούν το παραπάνω απόσπασμα, σαν επικίνδυνες για την ιερότητα της αληθινής θρησκείας και ταιριαστές μόνο στην δική μας υλιστική εποχή, που είναι άμεση συνέπεια και αποτέλεσμα αυτού του ανθρωπομορφικού χαρακτήρα. Γιατί αυτή είναι η νότα κλειδί για ολόκληρο το πνεύμα και την ουσία της Παλαιάς Διαθήκης. "Επομένως", συνεχίζει το χειρόγραφο, αναλύοντας το συμβολισμό της τέχνης της ομιλίας της Βίβλου:

Η τοποθεσία της μήτρας πρέπει να θεωρείται σαν το ΠΙΟ ΙΕΡΟ ΜΕΡΟΣ, τα ΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΩΝ και ο αληθινός ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΘΕΟΥ.⁴⁰² Για τον άνδρα η κατοχή της γυναίκας εθεωρείτο πάντα σαν ουσιαστικό μέρος του εαυτού του, για να γίνουν οι δυο ένας, και ζηλότυπα φυλασσόταν σαν ιερή. Ακόμα και το μέρος του συνηθισμένου σπιτιού ή οικήματος που ήταν ορισμένο για την διαμονή της συζύγου ονομαζόταν *penetralia*, το μυστικό ή ιερό, και εδώ οφείλεται και η μεταφορά των ιερών κατασκευών για τα Άγια των Αγίων, παρμένη από την ιδέα της ιερότητας των οργάνων αναπαραγωγής. Φτάνοντας σε μια ακρότητα μεταφορικής περιγραφής,⁴⁰³ αυτό το μέρος του σπιτιού ή οικήματος στα Ιερά Βιβλία περιγράφεται σαν "ανάμεσα στους μηρούς του σπιτιού", και μερικές φορές η ιδέα εκφράζεται και οικοδομικά στα μεγάλα σαν πόρτες ανοίγματα των εκκλησιών που βρίσκονται στο εσωτερικό ανάμεσα σε αντηρίδες.

Ανάμεσα στους αρχαίους Άριους δεν υπήρξε ποτέ καμιά τέτοια σκέψη, "φτασμένη στην υπερβολή". Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός πως στη βεντική περίοδο οι γυναίκες δεν τοποθετούνταν χωριστά από τους άνδρες σε *penetralia*, ή "τζενάνα". Η απομόνωσή τους άρχισε μόνο όταν οι Μωαμεθανοί - οι δεύτεροι κληρονόμοι του εβραϊκού συμβολισμού μετά τον χριστιανικό κληρικαλισμό - κατέβαλαν την χώρα και βαθμιαία επέβαλαν τους τρόπους και τα έθιμά τους πάνω στους Ινδούς. Η προ- και μετά-βεντική γυναίκα ήταν τόσο ελεύθερη όσο και ο άνδρας και καμιά ακάθαρτη γήινη σκέψη δεν αναμείχθηκε ποτέ με την θρησκευτική συμβολολογία των πρώτων Αρίων. Η ιδέα και η εφαρμογή είναι καθαρά σημιτικές. Αυτό υποστηρίζεται και από τον

⁴⁰¹ Όχι τις "προσπάθειες" των εκπαιδευμένων ψυχικών λειτουργιών ενός Μυημένου στην Ανατολική μεταφυσική και στα μυστήρια της δημιουργικής Φύσης. Οι βέβηλοι των περασμένων εποχών ήταν εκείνοι που υποβίβασαν την καθαρή ιδέα της κοσμικής δημιουργίας σε ένα έμβλημα απλής ανθρώπινης αναπαραγωγής και σεξουαλικών λειτουργιών οι εσωτερικές διδασκαλίες και οι μυημένοι του Μέλλοντος είναι εκείνοι που σαν αποστολή έχουν και θα έχουν να επανορθώσουν και να εξευγενίσουν για άλλη μια φορά την αρχέγονη αντίληψη που τόσο θλιβερό βεβηλώθηκε από την ωμή και χονδροειδή εφαρμογή της στα εξωτερικά δόγματα και προσωποποιήσεις από τους θεολογικούς και εκκλησιαστικούς θρησκομανείς. Η σιωπηλή λατρεία της αφηρημένης ή νοούμενης Φύσης, της μόνης θείας εκδήλωσης, είναι η μοναδική ευγενική θρησκεία της Ανθρωπότητας.

⁴⁰² Είναι βέβαιο ότι τα λόγια του αρχαίου Μυημένου στα μυστήρια της πρώτης χριστιανοσύνης, δηλαδή "Ουκ οίδατε ότι ναός θεού εστε" (Προς Κορινθίους Α', Γ', Ι6), δεν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν μ' αυτό το νόημα στους ανθρώπους; Το νόημα μπορεί να ήταν αυτό και αναντίρρητα ήταν αυτό στον νου των Εβραίων συντακτών της Παλαιάς Διαθήκης. Και εδώ είναι η άβυσσος που βρίσκεται ανάμεσα στον συμβολισμό της Καινής Διαθήκης και στον ιουδαϊκό κανόνα. Το χάσμα αυτό δεν θα παρέμενε και συνεχώς θα μεγάλωνε αν η Χριστιανοσύνη - ειδικά και πιο έντονα η Λατινική Εκκλησία - δεν έριχνε γέφυρα πάνω του; Τώρα ο σύγχρονος Παπισμός το έχει καλύψει ολότελα με το δόγμα των δυο άνωμων συλλήψεων και τον ανθρωπομορφικό και ταυτόχρονα ειδωδολατρικό χαρακτήρα που έχει αποδώσει στην Μητέρα του Θεού του.

⁴⁰³ Σε τέτοια ακρότητα έφτασε μόνο στην Εβραϊκή Βίβλο και στο δουλικό αντιγραφέα της, την χριστιανική θεολογία.

ίδιο τον διαβασμένο συγγραφέα της καμπαλιστικής αποκάλυψης όταν, κλείνοντας το παραπάνω απόσπασμα, προσθέτει:

Αν η ιδέα της καταγωγής των μέτρων καθώς και των χρονικών περιόδων μπορεί να αποδοθεί σ' αυτά τα όργανα σαν σύμβολα των δημιουργικών κοσμικών παραγόντων, τότε πράγματι στις κατασκευές των Ναών σαν Οίκων της θεότητας, ή του Ιεχωβά, το μέρος εκείνο που ορίζεται σαν τα Άγια των Αγίων, ή το Πιο Ιερό Μέρος, πρέπει να δανείστηκε τον τίτλο του από την αναγνωρισμένη ιερότητα των γεννητικών οργάνων θεωρούμενα σαν σύμβολα των μέτρων καθώς και της δημιουργικής αιτίας. Για τον αρχαίο ΣΟΦΟ, δεν υπήρχε κανένα όνομα, καμιά ιδέα και κανένα σύμβολο της ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ.

Ασφαλώς όχι. Είναι καλύτερα να μην κάνει ποτέ καμιά σκέψη γι' αυτή και να την αφήνει για πάντα ανώνυμη, όπως έκαναν οι πρώτοι Πανθειστές, παρά να υποβαθμίζει κανείς την ιερότητα αυτού του Ιδανικού των Ιδανικών, υποβιβάζοντας τα σύμβολα του σε τέτοιες ανθρωπομορφικές μορφές! Εδώ αντιλαμβάνεται κανείς ξανά το τεράστιο χάσμα ανάμεσα στην Άρια και στην Σημιτική θρησκευτική σκέψη: δυο αντίθετοι πόλοι. Ειλικρίνεια και Απόκρυψη. Για τους Μπραχμάνους, οι οποίοι ποτέ δεν έντυσαν με ένα "αρχικό Αμαρτωλό" στοιχείο τις φυσικές αναπαραγωγικές λειτουργίες της ανθρωπότητας, η απόκτηση ενός γιου είναι θρησκευτικό καθήκον. Την παλιά εποχή, ο Μπραχμάνος αφού είχε εκτελέσει την αποστολή του σαν ανθρόπινος δημιουργός, αποσυρόταν στην ζούγκλα και περνούσε το υπόλοιπο της ζωής του με θρησκευτικούς διαλογισμούς. Είχε εκπληρώσει το καθήκον του απέναντι στην φύση, σαν θνητός άνθρωπος και συνεργάτης της, και στο εξής αφιέρωνε όλες τις σκέψεις του στο πνευματικό, αθάνατο μέρος του εαυτού του, θεωρώντας το γήινο σαν μια απλή πλάνη, ένα φευγαλέο όνειρο· όπως πράγματι είναι. Για τον Σημίτη, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αυτός επινόησε έναν πειρασμό της σάρκας μέσα στον κήπο της Εδέμ, εμφανίζοντας τον θεό του (εσωτερικά, τον Πειρασμό και τον Κυβερνήτη της Φύσης) να ΚΑΤΑΡΙΕΤΑΙ για πάντα μια πράξη που ήταν μέσα στο λογικό πρόγραμμα αυτής της φύσης.⁴⁰⁴ Όλα αυτά εξωτερικά, όπως στο ένδυμα και το νεκρό γράμμα της Γένεσης και των υπόλοιπων και ταυτόχρονα, εσωτερικά, θεώρησε το υποτιθέμενο αμάρτημα και την ΠΤΩΣΗ σαν μια πράξη τόσο ιερή, ώστε να διαλέξει το όργανο, τον εκτελεστή του προπατορικού αμαρτήματος, σαν το πιο κατάλληλο και πιο ιερό σύμβολο για να παρουσιάσει εκείνον τον θεό, ο οποίος εμφανίζεται να σφραγίζει την είσοδό του σε λειτουργία σαν ανυπακοή και αιώνιο ΑΜΑΡΤΗΜΑ!

Ποιος μπόρεσε ποτέ να βυθομετρήσει τα παράδοξα βάθη του σημιτικού νου. Και αυτό το παράδοξο στοιχείο, χωρίς την εσώτατη σημασία του, έχει τώρα περάσει ολοκληρωτικά στην χριστιανική θεολογία και στο δόγμα!

Εναπόκειται στις μέλλουσες γενιές να αποφασίσουν για το αν οι πρώτοι Πατέρες της Εκκλησίας γνώριζαν το εσωτερικό νόημα της Εβραϊκής (Παλαιάς) Διαθήκης, ή για το αν μόνο λίγοι απ' αυτούς είχαν επίγνωση ενώ οι άλλοι είχαν άγνοια του μυστικού. Ωστόσο, ένα πράγμα είναι βέβαιο. Επειδή ο εσωτερικισμός της Καινής Διαθήκης συμφωνεί απόλυτα με εκείνον των Εβραϊκών Μουσαϊκών Βιβλίων και επειδή ταυτόχρονα αρκετά καθαρά αιγυπτιακά σύμβολα και παγανιστικά δόγματα γενικά - η Τριάδα, για παράδειγμα - αντιγράφηκαν και ενσωματώθηκαν μέσα στα Συνοπτικά Ευαγγέλια και στον Αγ. Ιωάννη, γίνεται φανερό ότι η ταυτότητα αυτών των συμβόλων ήταν γνωστή στους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης, όποιοι κι αν ήσαν αυτοί, θα πρέπει επίσης να γνώριζαν την προτεραιότητα του αιγυπτιακού εσωτερικισμού, αφού υιοθέτησαν αρκετά τέτοια σύμβολα που απεικονίζουν καθαρά αιγυπτιακές αντιλήψεις καιπίστεις - στο εξωτερικό και εσωτερικό τους νόημα - και τα οποία δεν βρίσκονται στον ιουδαϊκό κανόνα. Ένα τέτοιο σύμβολο είναι και το νούφαρο στα χέρια του Αρχαγγέλου στις πρώτες απεικονίσεις της εμφάνισής του στην Παρθένο Μαρία και αυτές οι συμβολικές εικόνες διασώζονται μέχρι σήμερα στην εικονογραφία της Ελληνικής και της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Έτσι το νερό, το πυρ, ο Σταυρός, καθώς και το Περιστέρι, ο Αμνός και άλλα ιερά ζώα, με όλους τους συνδυασμούς τους, έχουν

⁴⁰⁴ Η ίδια ιδέα εμφανίζεται εξωτερικά στα γεγονότα της Αιγύπτου. Ο Κύριος ο θεός δοκιμάζει υπερβολικά τον Φαραώ και "τον βασανίζει με μεγάλες συμφορές", ώστε ο βασιλιάς να μην ξεφύγει την τιμωρία και να μη δώσει έτσι αφορμή για έναν ακόμα θρίαμβο του "Εκλεκτού λαού" του.

εσωτερικά ταυτόσημο νόημα και πρέπει να έγιναν αποδεκτά σαν μια βελτίωση στον απλό και καθαρό Ιουδαϊσμό.

Γιατί ο Λωτός και το Νερό είναι από τα πιο αρχαία σύμβολα και είναι καθαρά Άρια στην καταγωγή τους, αν και έγιναν κοινό κτήμα κατά την εξάπλωση της Πέμπτης Φυλής. Ας δώσουμε ένα παράδειγμα. Τα γράμματα, ακριβώς όπως και οι αριθμοί, ήταν όλα μυστικά, είτε σε συνδυασμό είτε το καθένα χωριστά. Το πιο ιερό από όλα είναι το γράμμα Μ. Είναι θηλυκό και αρσενικό, ή ανδρόγυνο και στην αρχή συμβόλιζε το ΝΕΡΟ, την μεγάλη άβυσσο. Είναι μυστικιστικό σε όλες τις γλώσσες, Ανατολικές και Δυτικές, και θεωρείται σαν ένα ιερογλυφικό των κυμάτων, έτσι $\Lambda\Lambda$. Στον Άριο όσο και στον Σημιτικό Εσωτερισμό αυτό το γράμμα αντιπροσώπευε πάντα τα νερά, δηλαδή, στα σανσκριτικά η λέξη ΜΑΚΑΡΑ - το δέκατο ζώδιο του Ζωδιακού - σημαίνει έναν κροκόδειλο, ή μάλλον ένα υδρόβιο τέρας που συνδέεται πάντα με το νερό. Το γράμμα ΜΑ ισούται και αντιστοιχεί με τον αριθμό 5: που αποτελείται από μια δυάδα, σύμβολο των δυο χωρισμένων φύλων και από μια τριάδα, σύμβολο της τρίτης ζωής, του απόγονου της δυάδας. Αυτό επίσης συμβολίζεται συχνά και με ένα Πεντάγωνο, που θεωρείται σαν ένα ιερό σημάδι, ένα θείο Μονόγραμμα. ΜΑΪΤΡΕΓΙΑ είναι το μυστικό όνομα του Πέμπτου Βούδα και του Κάλκι Αβατάρα των Μπραχμάνων: του τελευταίου ΜΕΣΣΙΑ που θα έρθει στην αποκορύφωση του Μεγάλου Κύκλου. Είναι επίσης το αρχικό γράμμα της ελληνικής λέξης Μήτις, ή *Θείας Σοφίας* του Μεμρά, "λέξη" ή Λόγος και των λέξεων Μίθρας (ο *Μιχρ*), Μονάδα, Μυστήριο. Όλα αυτά γεννιούνται μέσα και από την μεγάλη Άβυσσο και είναι Γιοί της *Μάγια*, της Μητέρας στην Αίγυπτο, Μουτ στην Ελλάδα, Αθηνά (Μινέρβα, θεία σοφία) της Μαίρης, ή Μίριαμ, Μύρρα κ.τ.λ., της Μητέρας του χριστιανικού Λόγου και της *Μάγια*, της μητέρας του Βούδα. Μαντάβα και Μαντάβι είναι οι τίτλοι των πιο σημαντικών θεών και θεαινών στο ινδουιστικό Πάνθεο. Τέλος, στα σανσκριτικά η λέξη *Μάνταλα* σημαίνει ένας "κύκλος" ή μια τροχιά (οι δέκα διαιρέσεις του *Ρινγκ-Βέντα*). Τα πιο ιερά ονόματα στην Ινδία αρχίζουν γενικά μ' αυτό το γράμμα: από το Μαχάτ, την πρώτη εκδηλωμένη διάνοια και τον Μαντάρα, το μεγάλο βουνό που χρησιμοποιήθηκε από τους θεούς για να αναδεύσουν τον Ωκεανό, μέχρι την Μαντακίνι, την ουράνια *Γκάνγκα* (Γάγγης), τον Μάνου κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Μήπως πρόκειται για σύμπτωση; Τότε είναι πολύ περίεργη πράγματι, όταν βλέπουμε πως και στο όνομα του Μωυσή - που βρέθηκε στα νερά του Νείλου - υπάρχει αυτό το συμβολικό σύμφωνο. Και η κόρη του Φαραώ "επωνόμασε δε το όνομα αυτού Μωϋσὴν...", επειδή όπως είπε, "εκ του ΥΔΑΤΟΣ αυτόν ανέιλόμεν." (Έξοδος Β', 10).⁴⁰⁵ Εκτός από αυτό, το εβραϊκό ιερό όνομα του θεού που αποδίδεται σ' αυτό το γράμμα Μ, είναι Μεβοράχ, ο "Άγιος" ή "Ευλογημένος" και το όνομα για τα νερά του Κατακλυσμού είναι Μαμπούλ. Μπορούμε να κλείσουμε την σειρά των παραδειγμάτων με μια υπενθύμιση στις "τρεις Μαρίες", κατά την Σταύρωση και την σύνδεσή τους με την λέξη *Mare*, Θάλασσα ή Νερό. Αυτός είναι ο λόγος που στον Ιουδαϊσμό και στον Χριστιανισμό ο Μεσσίας συνδέεται πάντα με το Νερό, το Βάπτισμα, τους Ιχθύς (το σημείο του Ζωδιακού που στα σανσκριτικά ονομάζεται Μίνα) και ακόμα με τον *Μάτσια* (ψάρι) Αβατάρα και τον Λωτό, το σύμβολο της μήτρας, ή του νούφαρου, πράγμα που είναι το ίδιο. Στα ευρήματα της αρχαίας Αιγύπτου, όσο πιο παλιά είναι τα ανακαλυπτόμενα αναθηματικά αντικείμενα με σύμβολα και εμβλήματα, τόσο πιο συχνά βρίσκεται ο λωτός και το νερό συνδεδεμένα με τους ηλιακούς θεούς. Ο θεός Χνεμού - η υγρή δύναμη - το νερό, που όπως δίδαξε ο Θαλής είναι η αρχή όλων των πραγμάτων, βρίσκεται καθισμένος πάνω σε έναν θρόνο κλεισμένος σε έναν λωτό (Σαϊτική εποχή, Σερραπείο). Ο θεός Μπες στέκεται πάνω σε έναν λωτό (Άβυδος.) Ο Θωθ, ο θεός του μυστηρίου και της Σοφίας, ο ιερός Γραφέας του Αμέντι, φορώντας σαν κάλυμμα κεφαλής τον ηλιακό δίσκο, κάθεται με ένα κεφάλι ταύρου (ο ιερός ταύρος της Μένδης όντας μια μορφή του Θωθ) και ένα ανθρώπινο σώμα, πάνω σε έναν ολάνθιστο λωτό (4η Δυναστεία). Τέλος η θεά Χεκέτ, με την μορφή βατράχου, στέκεται πάνω σε έναν λωτό, δείχνοντας έτσι την σύνδεσή της με το νερό. Και ακριβώς απ' αυτό το άκομπο σχήμα της μορφής του βατράχου, που είναι αναντίρρητα η πιο αρχαία από τις Αιγυπτιακές θεότητες, οι αιγυπτιολόγοι προσπάθησαν μάταια να αποκαλύψουν το μυστήριο και τις

⁴⁰⁵ Ακόμα και στις επτά θυγατέρες του Μαδιανίτη ιερέα που όταν ήρθαν να πάρουν νερό, ο Μωυσής έδωσε νερό στο κοπάδι τους, υπηρεσία για την οποία ο Μαδιανίτης δίνει στον Μωυσή για γυναίκα του την Σεπφώρα (*Sippara*= το Λαμπερό κύμα) (Έξοδος, Β', 21). Όλα αυτά έχουν το ίδιο μυστικό νόημα.

λειτουργίες της. Η υιοθέτηση του στην Εκκλησία από τους πρώτους χριστιανούς, αποδεικνύει πως αυτοί γνώριζαν περισσότερα από τους σύγχρονους Ανατολιστές μας. Η "θεά βάτραχος ή φρύνος" ήταν μια από τις κύριες κοσμικές θεότητες που συνδέονταν με την δημιουργία εξαιτίας της αμφίβιας φύσης της και κυρίως εξαιτίας της φανεράς ανάστασης της, ύστερα από μακρές εποχές μοναχικής ζωής κλεισμένης σε παλιούς τοίχους, σε βράχους κ.τ.λ. Η θεότητα αυτή όχι μόνο έλαβε μέρος στην οργάνωση του κόσμου, μαζί με τον *Χνεμού*, αλλά συνδεόταν επίσης με το δόγμα της ανάστασης.⁴⁰⁶ Θα πρέπει να υπάρχει κάποιο πολύ βαθύ και ιερό νόημα μέσα σ' αυτό το σύμβολο, αφού οι πρώτοι Αιγύπτιοι χριστιανοί, παρά τον κίνδυνο να κατηγορηθούν για μια αηδιαστική μορφή ζωολατρείας, το υιοθέτησαν στις Εκκλησίες τους. Ένας βάτραχος ή φρύνος κλεισμένος μέσα σε ένα άνθος λωτού, ή και χωρίς το τελευταίο σύμβολο, ήταν η μορφή που διαλέχτηκε για τα λυχνάρια της Εκκλησίας, πάνω στα οποία ήταν χαραγμένες οι λέξεις: " Εγώ ειμί ανάστασις". Αυτές οι βατραχόμορφες θεές βρίσκονται επίσης σε όλες τις μούμιες.⁴⁰⁷

⁴⁰⁶ Σύμφωνα με τους Αιγυπτίους επρόκειται για την ανάσταση σε επαναγέννηση μετά από 3.000 χρόνια εξάγνισης, είτε στο Ντεβατσάν είτε "στα πεδία της ευδαιμονίας".

⁴⁰⁷ Μια τέτοια "θεά βάτραχος" υπάρχει στο Μπουλάκ, στο Μουσείο του Καΐρου. Ο κ. Γκαστόν Μασπερό, πρώην διευθυντής του Μουσείου του Μπουλάκ είναι αυτός που ευθύνεται για την δήλωση και την περιγραφή των εκκλησιαστικών λυχνιών (Βλέπε το έργο του *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 146).

IX

Η ΣΕΛΗΝΗ, DEUS LUNUS, ΦΟΙΒΗ

Αυτό το αρχαϊκό σύμβολο είναι το πιο ποιητικό απ' όλα τα σύμβολα, καθώς επίσης και το πιο φιλοσοφικό. Οι αρχαίοι Έλληνες το είχαν σε μεγάλη εκτίμηση, και οι σύγχρονοι ποιητές το χρησιμοποίησαν υπερβολικά. Η Βασίλισσα της Νύχτας, που ταξιδεύει στον ουρανό μέσα στο μεγαλείο του απaráμιλλου φωτός της, συσκοτίζοντας ακόμα και τον Έσπερο και που απλώνει τον ασημένιο μανδύα της πάνω σε ολόκληρο τον κόσμο των άστρων, υπήρξε πάντα ένα αγαπημένο θέμα για όλους τους ποιητές της χριστιανοσύνης, από τον Μιλτον και τον Σαίξπηρ μέχρι τον τελευταίο στιχουργό. Αλλά η ακτινοβόλος λυχνία της νύχτας, με την αναρίθμητη ακολουθία των άστρων της, συγκίνησε μόνο την φαντασία του αδαούς. Μέχρι πρόσφατα, η θρησκεία και η Επιστήμη δεν είχαν καμιά σχέση με τον όμορφο μύθο. Και όμως, σύμφωνα με τα λόγια του Σέλλευ, "η ψυχρή, αγνή σελήνη":

... Που ομορφαίνει καθετί στο οποίο χαμογελάει -
Αυτός ο περιπλανώμενος ναός μιας απαλής αλλά κρύας φλόγας
που πάντα μεταμορφώνεται και όμως μένει η ίδια,
και δεν ζεσταίνει, αλλά φωτίζει.

βρίσκεται σε πιο στενή σχέση με την Γη από οποιοδήποτε άλλο αστρικό σώμα. Ο Ήλιος είναι ο χορηγός της ζωής σε ολόκληρο το πλανητικό σύστημα, η Σελήνη είναι ο χορηγός της ζωής στην δική μας σφαίρα και οι πρώτες φυλές το καταλάβαιναν και το γνώριζαν, έστω και στην παιδική τους ηλικία. Αυτή είναι η Βασίλισσα και ο Βασιλιάς και ήταν ο Βασιλιάς Σόμα πριν μεταμορφωθεί στην Φοίβη και στην αγνή Άρτεμη (Diana). Αυτή είναι κυρίως η θεότητα των χριστιανών, μέσω των Μωυσαϊκών και Καμπαλιστών Ιουδαίων, αν και ο πολιτισμένος κόσμος αγνοεί το γεγονός εδώ και πολλούς αιώνες: στην πραγματικότητα από τότε που και ο τελευταίος μνημένος Πατέρας της Εκκλησίας πέθανε παίρνοντας μαζί του στον τάφο τα μυστικά των παγανιστικών ναών. Για τους "Πατέρες" – όπως ο Ωριγένης ή ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς – η Σελήνη ήταν το ζωντανό σύμβολο του Ιεχωβά: ο χορηγός της Ζωής και ο χορηγός του θανάτου, ο χορηγός της ύπαρξης, στον δικό μας Κόσμο. Γιατί αν η Άρτεμις, σύμφωνα με τους Έλληνες, ήταν Luna [Σελήνη] στον Ουρανό και Diana [Άρτεμις] πάνω στην Γη, που προΐστατο του τοκετού και της ζωής: για τους Αιγυπτίους αυτή ήταν η Χεκέτ (Εκάτη) στην Κόλαση, η θεά του θανάτου, που κυβερνούσε την μαύρη μαγεία και βασκανία. Ακόμα, σαν η προσωποποιημένη Σελήνη, της οποίας τα φαινόμενα είναι τριαδικά, η Άρτεμις-Εκάτη-Luna είναι το τρία στό ένα. Γιατί αυτή είναι θεά *τρίμορφος, τρίδυμος, τρικέφαλος*⁴⁰⁸ - σαν τον Μπράχμα-Βίσνου-Σιβά. Επομένως αυτή είναι το πρωτότυπο της Τριάδας μας, η οποία δεν ήταν πάντα ολότελα αρσενική. Ο αριθμός επτά, που κυριαρχεί τόσο στην Βίβλο και είναι τόσο ιερός στην έβδομη ημέρα (Σάββατο), έφτασε στους Ιουδαίους από την αρχαιότητα, έλκοντας την καταγωγή του από τον τετραπλό αριθμό 7 που περιέχεται στις 28 ημέρες του σεληνιακού μηνός, κάθε επταπλό τμήμα του οποίου παριστάνεται από ένα τέταρτο της σελήνης.

Αξίζει τον κόπο να παρουσιάσουμε σ' αυτό το έργο μια πανοραμική άποψη της προέλευσης και ανάπτυξης του σεληνιακού μύθου και της λατρείας κατά την ιστορική αρχαιότητα, στην δική μας πλευρά του πλανήτη. Η αρχική καταγωγή του δεν έχει εντοπιστεί ακόμα από την ακριβή επιστήμη, που απορρίπτει όπως πάντα την παράδοση: όσο για την θεολογία - που κάτω από την καθοδήγηση των πολυμήχανων Πάπων έβαλε μια ταμπέλα σε κάθε τμήμα φιλολογίας που δεν φέρει την έγκριση της Εκκλησίας της Ρώμης - η αρχαϊκή ιστορία του είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο. Το αν είναι πιο αρχαία η αιγυπτιακή ή η Άρια ινδουιστική θρησκευτική φιλοσοφία - και η Μυστική

⁴⁰⁸ Η *Τρίμορφος* θεά στο άγαλμα του Αλκαμένους.

Δοξαασία λέει πως είναι η δεύτερη, αυτό δεν έχει και τόση σημασία στην προκειμένη περίπτωση, γιατί η σεληνιακή και ηλιακή "λατρεία" είναι η πιο αρχαία στον κόσμο. Και οι δυο επιβίωσαν και κυριάρχησαν μέχρι σήμερα σε όλο τον κόσμο, μερικές φορές ανοιχτά και άλλες όχι – όπως π.χ. στην χριστιανική συμβολολογία – μυστικά. Η γάτα, ένα σεληνιακό σύμβολο, ήταν αφιερωμένη στην Ίσιδα, που ήταν κατά μια έννοια η Σελήνη, όπως ο Όσιρις ήταν ο Ήλιος. Η γάτα απεικονίζεται συχνά στην κορυφή του Σείστρου στο χέρι της θεάς. Το ζώο αυτό τιμόταν υπερβολικά στην πόλη Βούβαστη, η οποία βυθιζόταν σε βαρύ πένθος με τον θάνατο κάθε ιερής γάτας, γιατί η Ίσιδα σαν Σελήνη λατρευόταν ιδιαίτερα σ' αυτήν την πόλη των μυστηρίων. Ο αστρονομικός συμβολισμός που συνδέεται με αυτήν έχει ήδη αναφερθεί στο κεφάλαιο I "Συμβολισμός και Ιδεογράμματα" και κανένας δεν το περιέγραψε καλύτερα από τον Τζέραλντ Μάσεϋ στις *Διαλέξεις* του και στην *Φυσική Γένεση*. Τα μάτια της γάτας, λέει, φαίνεται να ακολουθούν τις σεληνιακές φάσεις στην ανάπτυξη και στην μείωσή τους και οι δίσκοι τους λάμπουν σαν δυο άστρα στο σκοτάδι της νύχτας. Από δω προέρχεται και η μυθολογική αλληγορία που εμφανίζει την Diana να κρύβεται με την μορφή μιας γάτας στην Σελήνη όταν, μαζί με άλλους θεούς, ποθούσε να ξεφύγει από την καταδίωξη του Τυφώνα (βλέπε *Μεταμορφώσεις* του Οβιδίου). Στην Αίγυπτο η Σελήνη ήταν τόσο το "Μάτι του Ωρου" όσο και το "Μάτι του Όσιρι", του Ήλιου.

Το ίδιο ισχύει και για τον Κυνοκέφαλο. Ο πίθηκος με κεφάλι σκύλου ήταν ένα ιερογλυφικό που συμβόλιζε, διαδοχικά, τον Ήλιο και την Σελήνη, αν και ο Κυνοκέφαλος είναι περισσότερο ένα ερμητικό παρά ένα θρησκευτικό σύμβολο. Γιατί είναι το ιερογλυφικό του Ερμή, του πλανήτη, αλλά και του Ερμή των Αλχημιστών φιλοσόφων γιατί, όπως λένε οι Αλχημιστές, "ο Ερμής πρέπει να είναι πάντα κοντά στην Ίσιδα, σαν υπουργός της, επειδή χωρίς τον Ερμή ούτε η Ίσιδα ούτε ο Όσιρις μπορούν να επιτύχουν τίποτε στο ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ". Ο Κυνοκέφαλος, οποτεδήποτε απεικονίζεται μαζί με το Κηρύκειο, την Ημισέληνο, ή τον Λωτό, είναι ένα σύμβολο του "φιλοσοφικού" Ερμή, αλλά όταν απεικονίζεται με ένα καλάμι ή ένα ρολό περγαμηνής, αντιπροσωπεύει τον Ερμή, τον γραμματέα και σύμβολο της Ίσιδας, όπως ακριβώς ο Χανουμάν κατείχε την ίδια θέση δίπλα στον Ράμα.

Αν και οι κανονικοί ηλιολάτρες, οι Πάρσοι, είναι λίγοι, ωστόσο όχι μόνο το κύριο μέρος της ινδουιστικής μυθολογίας και ιστορίας βασίζεται και είναι αναμειγμένο με αυτές τις δυο λατρείες, αλλά επίσης και η ίδια η χριστιανική θρησκεία. Από την εποχή της προέλευσής τους μέχρι την σημερινή εποχή, το σύμβολο αυτό χρωμάτισε τις θεολογίες τόσο της Ρωμαιοκαθολικής όσο και της Προτεσταντικής Εκκλησίας. Πράγματι η διαφορά ανάμεσα στις Άριες ινδουιστικές και στις Άριες ευρωπαϊκές πίστεις είναι πολύ μικρή, αν εξεταστούν μόνο οι θεμελιώδεις ιδέες και των δυο. Οι Ινδοί αποκαλούν με υπερηφάνεια τον εαυτό τους Σούρια και Τσάντρα-βάνσα (της Ηλιακής και Σεληνιακής δυναστείας). Οι χριστιανοί προσποιούνται πως το θεωρούν ειδωλολατρεία, αλλά ωστόσο οι ίδιοι προσκολλώνται σε μια θρησκεία που βασίζεται ολοκληρωτικά πάνω σε ηλιακή και σεληνιακή λατρεία. Είναι άσκοπο και ανόητο οι Προτεστάντες να κατηγορούν τους Ρωμαιοκαθολικούς για την "Μαριολατρεία", που βασίζεται πάνω στην αρχαία λατρεία σεληνιακών θεαινών όταν οι ίδιοι λατρεύουν τον Ιεχωβά, έναν κυρίως σεληνιακό θεό και όταν και οι δυο Εκκλησίες έχουν αποδεχθεί στις θεολογίες τους τον Ήλιο-Χριστό και την σεληνιακή τριάδα.

Αυτά που είναι γνωστά για την χαλδαϊκή σεληνιακή λατρεία, του Βαβυλώνιου θεού Σιν, που ονομαζόταν από τους Έλληνες "Θεός Σεληνιακός" (Deus Lunus), είναι ελάχιστα και αυτά τα ελάχιστα μπορούν να παραπλανήσουν τον αδαή σπουδαστή που δεν καταφέρνει να συλλάβει το εσωτερικό νόημα των συμβόλων. Όπως ήταν κοινώς γνωστό στους αρχαίους αμήτους φιλοσόφους και συγγραφείς (γιατί εκείνοι που ήταν μνημένοι είχαν ορκιστεί να σιωπήσουν), οι Χαλδαίοι ήταν λάτρεις της Σελήνης κάτω από τα διάφορα ονόματά της (και του), ακριβώς όπως ήσαν και οι Ιουδαίοι, που ήρθαν μετά απ' αυτούς.

Στο ανέκδοτο χειρόγραφο, πάνω στην *Τέχνη της Ομιλίας*, που ήδη αναφέραμε, δίνοντας ένα κλειδί για τον σχηματισμό της αρχαίας (συμβολικής) γλώσσας, παρουσιάζεται μια λογική δικαιολογία για αυτήν την διπλή λατρεία. Είναι γραμμένη από έναν αξιοθαύμαστα ενήμερο και έξυπνο μελετητή και μυστικιστή, που την παρουσιάζει με την κατανοητή μορφή μιας υπόθεσης. Η υπόθεση αυτή, όμως, γίνεται αναγκαστικά ένα αποδεδειγμένο γεγονός στην ιστορία της

θηρσκευτικής εξέλιξης στην ανθρώπινη σκέψη" για τον καθένα που έριξε κάποτε μια ματιά μέσα στο μυστικό της αρχαίας Συμβολολογίας. Έτσι, λέει:

Μια από τις πρώτες απασχολήσεις των ανθρώπων που συνδέονταν με εκείνες της πραγματικής αναγκαιότητας, θα πρέπει να ήταν η αντίληψη των χρονικών περιόδων,⁴⁰⁹ που σημειώνονταν στο θολωτό τόξο του ουρανού, ξεπηδώντας και ανεβαίνοντας πάνω από το επίπεδο του ορίζοντα, ή στην επιφάνεια ήρεμου νερού. Οι χρονικές αυτές περιόδοι θα πρέπει να παρατηρήθηκαν σαν εκείνες της ημέρας και της νύχτας, των φάσεων της Σελήνης, των αστρικών ή συνοδικών περιστροφών της, καθώς και του ηλιακού έτους με την επανεμφάνιση των εποχών και με την εφαρμογή σ' αυτές τις περιόδους του φυσικού μέτρου της ημέρας ή της νύχτας, ή της ημέρας διαιρεμένης σε φως και σκοτάδι, θα πρέπει επίσης να είχε ανακαλυφθεί ότι υπήρχε μια μεγαλύτερη και μια μικρότερη ηλιακή ημέρα και δυο ηλιακές ημέρες με ίσο χρόνο για την ημέρα και την νύχτα μέσα στην περίοδο ενός ηλιακού έτους. Και αυτά τα σημεία του χρόνου θα μπορούσαν να σημειωθούν με μεγάλη ακρίβεια στις αστρικές ομάδες του ουρανού, ή τους αστερισμούς, που υπόκεινται - εξαιτίας αυτού - σε μια ανάδρομη κίνηση, η οποία με τον καιρό θα χρειαζόταν διόρθωση με παρεμβολή, όπως έγινε στην περίπτωση της περιγραφής του Κατακλυσμού, όπου έγινε μια διόρθωση 150 ημερών για μια περίοδο 600 ετών, κατά την διάρκεια της οποίας η σύγχυση των χαρακτηριστικών σημαδιών μεγάλωσε... [Αυτό] θα μπορούσε φυσικά να συμβαίνει... συνέχεια σε κάθε φυλή και μια τέτοια γνώση θα πρέπει να θεωρηθεί ότι υπήρξε έμφυτη στην ανθρώπινη φυλή, πριν απ' αυτό που ονομάζουμε ιστορική περίοδο, καθώς και κατά την διάρκειά της.

Πάνω σε αυτήν την βάση ο συγγραφέας αναζητάει κάποιες φυσικές σωματικές λειτουργίες τις οποίες κατείχε από κοινού η ανθρώπινη φυλή, που να συνδέονται με τις περιοδικές εκδηλώσεις, έτσι ώστε "η σύνδεση ανάμεσα στα δυο είδη φαινομένων... να εκφράζεται στα λαϊκά έθιμα." Και βρίσκει:

(α) [Τα γυναικεία φυσιολογικά φαινόμενα] κάθε σεληνιακό μήνα 28 ημερών, ή 4 εβδομάδων με 7 ημέρες η καθεμιά, έτσι ώστε 13 εμφανίσεις της περιόδου να συμβαίνουν μέσα σε 364 ημέρες, που είναι το ηλιακό εβδομαδιαίο έτος των 52 εβδομάδων, από 7 ημέρες η καθεμιά. (β) Το σκίρτημα του εμβρύου σημειώνεται σε μια περίοδο 126 ημερών, ή 18 εβδομάδων από 7 ημέρες η καθεμιά. (γ) Ότι η περίοδος που ονομάζεται "περίοδος βιωσιμότητας" είναι 210 ημερών, ή 30 εβδομάδων από 7 ημέρες η καθεμιά. (δ) Η περίοδος της εγκυμοσύνης ολοκληρώνεται σε 280 ημέρες, ή σε μια περίοδο 40 εβδομάδων από 7 ημέρες η καθεμιά, ή σε 10 σεληνιακούς μήνες από 28 ημέρες ο καθένας, ή σε 9 ημερολογιακούς μήνες από 31 ημέρες ο καθένας. Χρησιμοποιώντας το βασιλικό τόξο του ουρανού σαν μέτρο για τον υπολογισμό της (περιόδου που χρειάζεται για το πέρασμα από το σκοτάδι της μήτρας στο φως και " στην δόξα της συνειδητής ύπαρξης, αυτό το συνεχές αζεδιάλυτο μυστήριο και θαύμα... Έτσι οι παρατηρημένες περιόδοι χρόνου που σημειώνουν τις διεργασίες της λειτουργίας της γέννησης θα μπορούσαν κατά φυσικό τρόπο να γίνουν μια βάση για αστρονομικό υπολογισμό... Μπορούμε να βεβαιώσουμε... πως αυτός ήταν ο τρόπος μέτρησης σε όλα τα έθνη, είτε ανεξάρτητος, είτε σχετιζόμενος άμεσα ή έμμεσα με την εκπαίδευση. Αυτός ήταν ο τρόπος των Εβραίων, γιατί αυτοί ακόμα και σήμερα υπολογίζουν το ημερολόγιο με την βοήθεια των 354 και 355 ημερών του σεληνιακού έτους και έχουμε στην κατοχή μας μια ειδική μαρτυρία ότι αυτός ήταν και ο τρόπος των αρχαίων Αιγυπτίων, και να η απόδειξη:

Η βασική ιδέα πάνω στην οποία στηρίζεται η θηρσκευτική φιλοσοφία των Εβραίων, ήταν ότι ο θεός περιείχε όλα τα πράγματα μέσα του⁴¹⁰ και ο άνδρας ήταν η εικόνα του, ο άνδρας περιλαμβάνοντας και την γυναίκα... Σύμφωνα με τους Εβραίους η θέση του άνδρα και της γυναίκας καταλαμβάνονταν μεταξύ των Αιγυπτίων από τον ταύρο και την αγελάδα, που ήταν αφιερωμένα στο Όσιρι και την Ίσιδα,⁴¹¹ οι οποίοι απεικονίζονταν αντίστοιχα σαν ένας άνδρας με κεφάλι ταύρου και μια γυναίκα με κεφάλι αγελάδας, σύμβολα που λατρεύονταν. Ως γνωστόν ο Όσιρις ήταν ο Ήλιος και ο ποταμός Νείλος, το τροπικό έτος των 365 ημερών, αριθμός που είναι η αριθμητική αξία της λέξης Νείλος, και ο ταύρος, όπως ήταν επίσης η αρχή του πυρός και η ζωοποιός δύναμη, ενώ η Ίσιδα ήταν η Σελήνη, η κοίτη του ποταμού Νείλου, ή η Μητέρα

⁴⁰⁹ Η αρχαία Μυθολογία περιλαμβάνει αρχαία Αστρονομία καθώς και Αστρολογία. Οι πλανήτες ήταν οι δείκτες που σημειώναν πάνω στον δίσκο του ηλιακού μας [συστήματος τις ώρες ορισμένων περιοδικών γεγονότων. Έτσι, ο Ερμής ήταν ο αγγελιαφόρος ο επιφορτισμένος να κρατάει τον χρόνο κατά την διάρκεια των καθημερινών ηλιακών και σεληνιακών φαινομένων και συνδεόταν κατά τα άλλα με τον Θεό και την Θεά του Φωτός.

⁴¹⁰ Μια παραμορφωμένη και υποβαθμισμένη ιδέα του βεντατικού Παραμπράχμαν που περιέχει μέσα στον εαυτό του ολόκληρο το Σύμπαν, όντας το ίδιο το απερίοριστο Σύμπαν και όπου δεν υπάρχει τίποτε έξω από τον εαυτό του.

⁴¹¹ Ακριβώς όπως είναι μέχρι σήμερα στην Ινδία ο ταύρος του Σίβα και η αγελάδα που συμβολίζει αρκετές Σάκτι: θεές.

Γη, για τις γονιμοποιές ενέργειες της οποίας το νερό ήταν μια αναγκαιότητα, το σεληνιακό έτος των 354-364 ημερών, ο χρονοπλάστης των περιόδων κήσης, και η αγελάδα που σημειωνόταν από τον ή με τον μηνίσκο της νέας σελήνης...

Αλλά η χρησιμοποίηση της αγελάδας των Αιγυπτίων σαν σύμβολο για την γυναίκα από τους Εβραίους δεν σκόπευε σε καμιά ριζική διαφορά σημασίας, αλλά ήταν μια σύμπτωση της υποκρυπτόμενης διδασκαλίας και μια απλή αντικατάσταση ενός συμβόλου κοινού νοήματος, δηλαδή ότι η περίοδος κήσης στην αγελάδα και στην γυναίκα θεωρείτο πως ήταν η ίδια, ή 280 ημέρες, ή δέκα σεληνιακοί μήνες από τέσσερις εβδομάδες ο καθένας. Και αυτή η περίοδος αποτελούσε και την ουσιαστική αξία αυτού του ζωικού συμβόλου, του οποίου το σημάδι ήταν η ημισέληνος⁴¹²... Αυτές οι φυσικές περίοδοι κήσης φαίνεται πως υπήρξαν αντικείμενα συμβολισμού σε όλο τον κόσμο. Χρησιμοποιούνταν... από τους Ινδούς, τις βρίσκουμε να παρουσιάζονται καθαρά από τους Αμερικανούς, στους πίνακες των Ρίτσαρντσον και Τσεστ, στον Σταυρό της Παλένκουε και αλλού, ενώ είναι φανερό πως αποτελούν την βάση για τον σχηματισμό ημερολογιακών μορφών των Μάγια του Γιουκατάν, των Ινδών, των Ασσυρίων και των αρχαίων Βαβυλωνίων, καθώς επίσης των Αιγυπτίων και των αρχαίων Εβραίων. Τα φυσικά σύμβολα... είναι είτε ο φαλλός, είτε ο φαλλός και το γιονί... αρσενικό και θηλυκό. Πράγματι, οι λέξεις του 27ου στίχου του 1ου κεφαλαίου της Γένεσης που μεταφράζονται με τους γενικούς όρους αρσενικό και θηλυκό, είναι... *σακρ* και *ν'καμπβά*, ή στην κυριολεξία, φαλλός και γιονί (*Αρρεν και θύλη, εποίησεν αυτούς*). Ενώ η απεικόνιση των φαλλικών εμβλημάτων σπάνια υποδηλώνει τα γεννητικά όργανα του ανθρώπινου σώματος, σε σχέση με τις λειτουργίες και τα σπέρματα που εκπορεύονται απ' αυτά, αντίθετα είναι μια ένδειξη ενός τρόπου μέτρησης του σεληνιακού χρόνου και μέσω του σεληνιακού, του ηλιακού χρόνου.

Αυτό είναι το φυσιολογικό ή ανθρωπολογικό κλειδί για το σύμβολο της Σελήνης. Το κλειδί που ανοίγει το μυστήριο της θεογονίας ή της εξέλιξης των μανβανταρικών θεών, είναι πιο περίπλοκο και δεν έχει κανένα φαλλικό στοιχείο. Εδώ όλα είναι μυστικά και θεία. Αλλά οι Ιουδαίοι αντί να συνδέσουν άμεσα τον Ιεχωβά με την Σελήνη σαν έναν δημιουργικό θεό, προτίμησαν να αγνοήσουν τις ανώτερες ιεραρχίες και από μερικές απ' αυτές (τους ζωδιακούς αστερισμούς και τους πλανητικούς θεούς) έφτιαξαν τους Πατριάρχες τους, ευημερίζοντας έτσι την καθαρά φιλοσοφική ιδέα και υποβιβάζοντάς την στο επίπεδο της αμαρτωλής ανθρωπότητας. (Βλέπε Τμήμα XVII, «Τά Άγια των Αγίων».) Το χειρόγραφο που αναφέραμε εξηγεί πολύ καθαρά σε ποια ιεραρχία θεών ανήκει ο Ιεχωβά και ποιος ήταν αυτός ο ιουδαϊκός ΘΕΟΣ - γιατί εκφράζει ξεκάθαρα αυτό στο οποίο η συγγραφέας πάντα επέμενε: δηλαδή, πως ο θεός τον οποίο φορτώθηκαν οι χριστιανοί δεν ήταν τίποτε περισσότερο από το σεληνιακό σύμβολο της αναπαραγωγικής ή γενετήσιας λειτουργίας στην φύση. Αγνοούσαν πάντα ακόμα και τον εβραϊκό μυστικό θεό των Καμπαλιστών, το Αίν-Σοφ, που στις πρώτες καμπαλιστικές και μυστικιστικές ιδέες θεωρείται τόσο μεγάλος όσο το Παραμπράχμαν. Αλλά η Καμπάλα του Ρόζενροθ δεν μπορεί ποτέ να δώσει τις αληθινές αρχικές διδασκαλίες του Σιμόν μπεν Γιονάι, που είναι τόσο μεταφυσικές και φιλοσοφικές όσο ελάχιστες άλλες. Και πόσοι είναι οι σπουδαστές της Καμπάλα που γνωρίζουν κάτι γι' αυτές, εκτός μόνο από τις παραποιημένες λατινικές μεταφράσεις τους; Ας ρίξουμε μια ματιά στην ιδέα η οποία οδήγησε τους αρχαίους Ιουδαίους να υιοθετήσουν ένα υποκατάστατο για το πάντα ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ, και η οποία παραπλάνησε τους χριστιανούς και τους έκανε να θεωρήσουν το υποκατάστατο πραγματικότητα.

Αν σ' αυτά τα όργανα (φαλλό και γιονί), σαν σύμβολα των δημιουργικών κοσμικών παραγόντων μπορεί να αποδοθεί... η ιδέα των χρονικών περιόδων, τότε πράγματι στις κατασκευές των Ναών σαν Οίκων της θεότητας, ή του Ιεχωβά, εκείνο το μέρος που ορίζεται σαν τα Άγια των Αγίων, ή το Πιο Ιερό Μέρος, πρέπει να δανείστηκε τον τίτλο του από την αναγνωρισμένη ιερότητα των γεννητικών οργάνων, θεωρούμενων σαν σύμβολα των μέτρων καθώς και της δημιουργικής αίτιας.

Για τον αρχαίο σοφό δεν υπάρχει κανένα όνομα, καμιά ιδέα και κανένα σύμβολο της Πρώτης Αιτίας.⁴¹³ Στους Εβραίους μια τέτοια έμμεση αντίληψη εκφράστηκε με έναν όρο άρνησης της κατανόησης: δηλαδή Αίν-Σοφ, ή Χωρίς Όρια. Αλλά το σύμβολο της πρώτης κατανοητής εκδήλωσής του ήταν η ιδέα ενός κύκλου με την διάμετρό του [βλέπε στο Προοίμιο του Πρώτου Τόμου, Μέρος I], που αμέσως μεταδίδει μια

⁴¹² Απ' όπου και η λατρεία της Σελήνης από τους Εβραίους.

⁴¹³ Γιατί ήταν υπερβολικά ιερή. Στους Βέντα αναφέρεται σαν ΕΚΕΙΝΟ. Είναι η «Αιώνια Αιτία» και γι' αυτό δεν μπορεί να αναφερθεί σαν μια "Πρώτη Αιτία", ένας όρος που προϋποθέτει την απουσία οποιασδήποτε αιτίας, σε μια στιγμή.

γεωμετρική, φαλλική και αστρονομική ιδέα... γιατί το ένα γεννιέται από το μηδέν ή τον κύκλο, χωρίς τον οποίον δεν μπορεί να υπάρξει, και από το 1, ή το πρωταρχικό, ξεπήδησαν τα εννιά ψηφία και γεωμετρικά όλα τα επίπεδα σχήματα. Έτσι, στην Καμπάλα αυτός ο κύκλος με την διάμετρό του είναι η εικόνα των δέκα Σεφίρθ, ή Εκπορεύσεων, που αποτελούν τον Αδάμ-Κάδμο, ή τον Αρχετυπικό Άνθρωπο, την δημιουργική πηγή όλων των πραγμάτων... Η ιδέα αυτή της σύνδεσης της εικόνας του κύκλου και της διαμέτρου του, δηλαδή του αριθμού δέκα με την σημασία των γεννητικών οργάνων και του Πιο Ιερού Μέρους... εκτελέστηκε κατασκευαστικά στην Αίθουσα του Βασιλιά, ή στα Άγια των Αγίων της μεγάλης Πυραμίδας, στον Ναό του Μουσή και στα Άγια των Αγίων του Ναού του Σολομώντα... Είναι η εικόνα μιας διπλής μητέρας, γιατί στα Εβραϊκά το γράμμα *χε* είναι ταυτόχρονα ο αριθμός 5 και το σύμβολο της μητέρας και δυο φορές το 5 είναι 10, ή ο φαλλικός αριθμός.

Αυτή η "διπλή μητέρα" δείχνει επίσης την δυαδικότητα της ιδέας που μεταφέρθηκε από το ανώτερο, πνευματικό, κάτω στο κατώτερο ή γήινο πεδίο και από τους Ιουδαίους περιορίστηκε σ' αυτό το τελευταίο. Γι' αυτούς επομένως ο αριθμός 7 κατέλαβε την πιο εξέχουσα θέση στην εξωτερική θρησκεία τους, μια λατρεία εξωτερικών μορφών και κενών τυπικών, όπως το Σάββατο, για παράδειγμα, η έβδομη ημέρα η αφιερωμένη στην θεότητά τους, την Σελήνη, σύμβολο του δημιουργικού Ιεχωβά. Ενώ για άλλα έθνη ο αριθμός επτά αντιπροσώπευε την θεογονική εξέλιξη των κύκλων, των κοσμικών πεδίων και των Επτά Ισχύων και Απόκρυφων Δυνάμεων στον Κόσμο, ως ένα απεριόριστο όλο, του οποίου το πρώτο επάνω τρίγωνο ήταν ασύλληπτο για την περιορισμένη διάνοια του ανθρώπου. Και ενώ άλλα έθνη, επομένως, ασχολούνταν - μέσα στον αναγκαστικό περιορισμό του Κόσμου σε Χώρο και Χρόνο - μόνο με το εκδηλωμένο επταδικό πεδίο του, αντίθετα οι Ιουδαίοι επικέντρωσαν αυτόν τον αριθμό μόνο στην Σελήνη και βάσισαν σ' αυτόν όλους τους ιερούς υπολογισμούς τους. Έτσι βλέπουμε τον συνετό συγγραφέα του χειρόγραφου που μόλις αναφέραμε, σε σχέση με το μετρολογικό σύστημα των Ιουδαίων να παρατηρεί ότι:

Αν το 20.612 πολλαπλασιαστεί με το 4/3 το αποτέλεσμα θα μας δώσει μια βάση για την εξακρίβωση της μέσης περιστροφής της Σελήνης και αν αυτό το αποτέλεσμα πολλαπλασιαστεί ξανά με το 4/3, αυτό το δεύτερο γινόμενο θα αποτελέσει μια βάση για την εξεύρεση της ακριβούς περιόδου του μέσου ηλιακού έτους... αυτή η μορφή... βοηθάει πάρα πολύ για την ανεύρεση αστρονομικών χρονικών περιόδων.

Αυτός ο διπλός αριθμός (αρσενικό και θηλυκό) συμβολίζεται επίσης σε μερικά πολύ γνωστά είδωλα, για παράδειγμα:

Ο Αρντανάρι-Ισβαρά, η Ίσιδα των Ινδών, ο Ηριδανός ή Αρντάν, ή ο Ιορδάνης των Εβραίων, ή πηγή καθόδου. Αυτή στέκεται πάνω σε ένα φύλλο λωτού που επιπλέει στο νερό. Αλλά το νόημα είναι... ότι είναι ανδρόγυνο ή ερμαφρόδιτο, δηλαδή φαλλός και γιονί συνδυασμένα, ο αριθμός 10, το εβραϊκό γράμμα Γιόντ, η *ανάσχεση του Ιεχωβά*. Αυτή, ή μάλλον αυτή-αυτός, (δίνει) τα λεπτά του ίδιου κύκλου των 360 μοιρών.

Ο "Ιεχωβά" στην καλύτερη όψη του είναι Μπινά, "η Ανώτερη διαλογιζόμενη Μητέρα, η Μεγάλη Θάλασσα ή Άγιο Πνεύμα και επομένως ένα συνώνυμο μάλλον της Μαρίας, της Μητέρας του Ιησού και όχι του Πατέρα του. Και αυτή η "Μητέρα όντας η Λατινική *Mare*", η Θάλασσα, είναι επίσης εδώ η Venus, η Αφροδίτη, η *Stella del Mare*, ή "το Άστρο της Θάλασσας".

Οι πρόγονοι των μυστηριωδών Ακκάδιων - οι Τούντρα ή *Ιντουβάμσα*, οι σεληνιακοί Βασιλείς τους οποίους η παράδοση παρουσιάζει να βασιλεύουν στο Πραγιάγκα (Αλλαχαμπάντ) αιώνες πριν από την εποχή μας - ήρθαν από την Ινδία και έφεραν μαζί τους την λατρεία των δικών τους προγόνων, του Σόμα και του γιου του Μπούντα, που αργότερα έγινε λατρεία των Χαλδαίων. Όμως ένας τέτοιος σεβασμός, ξέχωρα από την λαϊκή Αστρολατρεία και Ηλιολατρεία, δεν ήταν κατά καμιά έννοια ειδωλολατρεία. Τουλάχιστον όχι περισσότερο απ' όσο είναι ο σύγχρονος Ρωμαιοκαθολικός συμβολισμός που συνδέει την Παρθένο Μαρία τους - την *Magna Mater* των Συρίων και των Ελλήνων - με την Σελήνη.

Γι' αυτήν την λατρεία οι πιο ευσεβείς Ρωμαιοκαθολικοί νιώθουν πολύ υπερήφανοι και την ομολογούν ανοιχτά. Σε ένα Υπόμνημα προς την Γαλλική Ακαδημία, ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ λέει:

Είναι απόλυτα φυσικό το ότι ο Άμμων-Ρα είναι σύζυγος της μητέρας του, αφού και η *Magna Mater* [*Μεγάλη Μητέρα*] των Χριστιανών είναι ακριβώς η σύζυγοσεκείνου του υιού που συνέλαβε... Εμείς [οι χριστιανοί] μπορούμε τώρα να κατανοήσουμε γιατί η Νεϊτ ρίχνει ακτινοβολία στον Ήλιο ενώ παραμένει στην Σελήνη, αφού η ΠΑΡΘΕΝΟΣ, που είναι η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, όπως ήταν η Νεϊτ, ντύνεται με την ακτινοβολία της και ντύνει με την σειρά του και τον ΧΡΙΣΤΟ-ΥΙΟ. "Εσύ ντύνεις τον Ήλιο και ο Ήλιος σε ντύνει" [ψάλλουν κατά την λειτουργία τους οι Ρωμαιοκαθολικοί].

Εμείς [οι χριστιανοί] κατανοούμε επίσης γιατί η περιφημη επιγραφή στην Σαΐδα ξαναφέρει πως "κανένας δεν σήκωσε ποτέ το πέπλο μου" θεωρώντας ότι αυτή η φράση, κυριολεκτικά μεταφραζόμενη, είναι η σύνοψη αυτού που τραγουδιέται στις Εκκλησίες κατά την ημέρα της άμωμης σύλληψης. (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, κ.τ.λ., Τομ. III, "Αρχαιολογία της Παρθένου Μαρίας".)

Ασφαλώς τίποτε δεν μπορεί να είναι πιο ειλικρινές απ' αυτό! Δικαιώνει απόλυτα τα όσα είχε πει ο Τζέραλντ Μάσεϋ στην Διάλεξή του για την «Σεληνολατρεία, Αρχαία και Σύγχρονη».

Ο Άνθρωπος στην Σελήνη [Όσιρις-Σουτ, Ιεχωβά-Σατάν, Χριστός-Ιούδας και άλλα σεληνιακά δίδυμα] συχνά φορτώνεται με κακή συμπεριφορά... Σ' αυτά [τα σεληνιακά φαινόμενα] η Σελήνη ήταν μια σαν η Σελήνη, που είχε διπλό φύλο και τριπλό χαρακτήρα, σαν μητέρα, παιδί και ενήλικας. Έτσι το παιδί της Σελήνης έγινε ο σύζυγος της ίδιας της μητέρας του! Δεν θα μπορούσε να βοηθηθεί αν επρόκειτο να υπάρξει κάποια αναπαραγωγή. Ήταν αναγκασμένο να είναι πατέρας του εαυτού του! Αυτές οι σχέσεις απορρίφθηκαν από την μετέπειτα κοινωνιολογία και ο άνθρωπος στην Σελήνη έγινε ταμπού. Όμως στην τελευταία και πιο ανεξήγητη φάση του έγινε το κεντρικό δόγμα της πιο χονδροειδούς δεισιδαιμονίας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, γιατί αυτά τα σεληνιακά φαινόμενα και οι ανθρώπινα παρουσιασμένες σχέσεις τους, περιλαμβανόμενης και της αιμομιξίας, είναι τα ίδια τα θεμέλια της χριστιανικής Τριάδας στην Μονάδα. Εξαιτίας της άγνοιας του συμβολισμού, η απλή παρουσίαση των πρώτων εποχών έγινε το πιο βαθύ θρησκευτικό μυστήριο στην σύγχρονη Σεληνολατρεία. Η Ρωμαϊκή Εκκλησία, χωρίς να ντρέπεται καθόλου για την απόδειξη, παρουσιάζει την Παρθένο Μαρία στολισμένη με τον Ήλιο, με την ημισέληνο στα πόδια της και κρατώντας στην αγκαλιά της το σεληνιακό βρέφος: σαν παιδί και σύζυγο της μητέρας Σελήνης. Η μητέρα, το παιδί και ο ενήλικας άνδρας, είναι θεμελιώδη. Με αυτόν τον τρόπο μπορεί να αποδειχθεί ότι η Χριστολογία μας είναι μουμιοποιημένη μυθολογία και μυθική παράδοση, που μας την παρουσίασαν στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη σαν θεία αποκάλυψη εκφρασμένη από την ίδια την φωνή του θεού.

Στο *Ζοχάρ* βρίσκεται μια πολύ γοητευτική αλληγορία, που αποκαλύπτει με τον καλύτερο τρόπο του αληθινό χαρακτήρα του Ιεχωβά ή YHVH/H στην αρχική αντίληψη των Εβραίων Καμπαλιστών. Τώρα βρίσκεται στην φιλοσοφία της Καμπάλα του Ιμπν Γκεμπιρόλ, που μεταφράστηκε από τον Ισαάκ Μάγιερ. Ο συγγραφέας λέει:

Σε μια πολύ παλιά εισαγωγή που γράφηκε από τον Ρ. 'Χιτζ'κεε-για, και η οποία αποτελεί μέρος του *Ζοχάρ* στην έκδοση Μπρόντνυ (1, 5β), υπάρχει η διήγηση ενός ταξιδιού που έκαναν ο Ρ. Ελ'αζάρ, γιος του Ρ. Σιμόν μπεν Γιονάι, και ο Ρ. Αμπάχ.

Αυτοί οι δυο συνάντησαν ένα άνδρα που κουβαλούσε ένα πολύ μεγάλο βάρος και τον ρώτησαν το όνομα του. Εκείνος αρνήθηκε να τους το πει και άρχισε να τους εξηγεί την Τορά (Νόμο).

... Τον ρώτησαν: "Ποιος σε ανάγκασε να περπατάς και να κουβαλάς ένα τόσο μεγάλο βάρος;" Εκείνος απάντησε: "Το γράμμα *Γιόντ* (που ισούται με το 10, και είναι το συμβολικό γράμμα του Κέτερ και η ουσία και το σπέρμα του Αγίου Ονόματος *יהוה* YHVH)."... Εκείνοι του είπαν: "Αν μας αποκαλύψεις το όνομα του πατέρα σου, θα φιλήσουμε την σκόνη των ποδιών σου". Εκείνος απάντησε... όσο για τον πατέρα μου, είχε την κατοικία του στην Μεγάλη θάλασσα και ήταν ένα ψάρι μέσα της [όπως ο Βίσνου και ο Δράκοντας ή Οανές]: που [πρώτος] κατέστρεψε την Μεγάλη Θάλασσα... και ήταν μεγάλος και ισχυρός και ο "Αρχαίος των Ημερών" μέχρις ότου κατάπιε όλα τα άλλα ψάρια στην (Μεγάλη) Θάλασσα..." Ο Ρ. Ελ'αζάρ άκουσε τα λόγια του και του είπε: "Εσύ είσαι ο γιος της Άγιας Φλόγας, εσύ είσαι ο γιος του Ραμπ Χαμ'νουν-αχ Σάμπα (ο Αρχαίος) [το ψάρι στα Αραμαϊκά ή Χαλδαϊκά είναι *νον*], εσύ είσαι ο γιος του Φωτός της Τορά [Ντάρμα]" κ.τ.λ. (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 335-336).

Ύστερα ο συγγραφέας εξηγεί ότι η θηλυκή Σεφίρα, Μπινά, ονομάζεται από τους Καμπαλιστές, μεγάλη θάλασσα. Επομένως η Μπινά, της οποίας τα θεία ονόματα είναι Ιεχωβά, Γιάχ και Ελοΐμ, είναι απλώς η χαλδαϊκή Γιαμάτ, η θηλυκή δύναμη, η Ταλάτ του Βηρωσού, που προΐσταται του Χάους και που αργότερα, από την χριστιανική θεολογία, έγινε το φίδι και ο Διάβολος. Αυτή-Αυτός (Γιάχ-Χαβά) είναι η επουράνια (Χεχ και Εύα). Αυτός ο Γιάχ-Χαβά, λοιπόν, ή Ιεχωβά, είναι ταυτόσημος με το δικό μας Χάος - Πατέρα, Μητέρα, Γιο - πάνω στο υλικό πεδίο και στον καθαρά φυσικό Κόσμο. Δαίμονας και Θεός ταυτόχρονα, ό'Η και η Σελήνη, το καλό και το κακό, ο θεός και ο Δαίμονας.

Ο σεληνιακός μαγνητισμός γεννάει την ζωή, την διατηρεί και την καταστρέφει, τόσο ψυχικά όσο και φυσικά. Και αν, αστρονομικά αυτή είναι ένας από τους επτά πλανήτες του αρχαίου κόσμου, στην θεογονία είναι ένας από τους αντιβασιλείς αυτού του πλανήτη, τόσο για τους χριστιανούς όσο και για τους παγανιστές, όπου οι πρώτοι την αποκαλούν με το όνομα ενός από τους αρχαγγέλους τους, ενώ οι δεύτεροι με το όνομα ενός από τους θεούς τους. Επομένως μπορεί να κατανοηθεί πολύ εύκολα το νόημα του "παραμυθιού" που μεταφράστηκε από τον Τσόουσον από ένα παλιό χαλδαϊκό χειρόγραφο μεταφρασμένο στα Αραβικά, σχετικά με τον Κου-ταμύ που καθοδηγήθηκε από το είδωλο της Σελήνης. Τόσο ο Σελντένους όσο και ο Μαϊμονίδης μας λένε το μυστικό (*Μορέχ Νεμπουχίμ*, Βιβλ. ΙΙΙ, κεφ. 29). Οι λάτρεις των Τεραφίμ (των ιουδαϊκών Χρησμών) "σκάλιζαν εικόνες και ισχυρίζονταν πως καθώς το φως των σπουδαιότερων άστρων [πλανητών] τις διαπερνούσε, οι αγγελικές ΑΡΕΤΕΣ [ή οι αντιβασιλείς των άστρων και των πλανητών] συνομιλούσαν μαζί τους, διδάσκοντας τους πολλά και πολύ χρήσιμα πράγματα και τέχνες". Και ο Σελντένους εξηγεί πως οι Τεραφίμ στήνονταν και φτιάχνονταν σύμφωνα με την θέση ορισμένων πλανητών, εκείνων τους οποίους οι Έλληνες ονόμαζαν στοιχεία και σύμφωνα με σχήματα που βρίσκονταν στον ουρανό και ονομάζονταν αλεξιτήριοι, ή προστατευτικοί θεοί. Εκείνοι που χάραζαν τα στοιχεία ονομάζονταν στοιχειωματικοί, ή μάντεις μέσω πλανητών και στοιχείων. (Σελντένους, *Οι Συριακοί Θεοί*. Συντάγματα Ι, κεφ. 2: "De Teraphim Labanis" κ.λπ.)

Τέτοιες φράσεις, όμως, στην *Ναβαταία Γεωργία* είναι που φόβισαν τόσο τους ανθρώπους της επιστήμης, ώστε τους έκαναν να διακηρύξουν ότι το - έργο είναι "είτε απόκρυφο, είτε ένα παραμύθι που δεν αξίζει την προσοχή κανενός Ακαδημαϊκού". Ταυτόχρονα, όπως δείξαμε, οι ένθερμοι Ρωμαιοκαθολικοί και Προτεστάντες το έκαναν, μεταφορικά, κομμάτια: οι πρώτοι επειδή "περιέγραφε την λατρεία των δαιμόνων" και οι δεύτεροι επειδή είναι "άθεο". Για άλλη μια φορά κάνουν λάθος. Δεν είναι παραμύθι και όσον αφορά τους ευσεβείς Κληρικούς, η ίδια λατρεία μπορεί να φανεί στις Γραφές, οσοδήποτε παραμορφωμένη από την μετάφραση. Η ηλιακή και σεληνιακή λατρεία, καθώς και εκείνη των Άστρων και των Στοιχείων, βρίσκεται και απεικονίζεται στην χριστιανική θεολογία, οι Παπιστές την υπερασπίζονται, ενώ οι Προτεστάντες την αρνούνται αποφασιστικά διακινδυνεύοντας έτσι οι ίδιοι. Δυο παραδείγματα μπορούν να δοθούν.

Ο Αμμιανός ο Μαρκελίνος (*Ιστορία*, Βιβλίο ΧΧΙ, κεφ. α, 8) διδάσκει πως οι αρχαίες προφητείες εκπληρώνονταν πάντα με την βοήθεια των Πνευμάτων των Στοιχείων, "*Spiritus elementorum* και στα Ελληνικά πνεύματα των στοιχείων".

Αλλά τώρα βλέπουμε πως οι πλανήτες, τα Στοιχεία και ο Ζωδιακός δεν απεικονίζονταν μόνο στην Ηλιούπολη από τις δώδεκα πέτρες που ονομάζονταν "μυστήρια των στοιχείων", *elementorum arcana*, αλλά επίσης και στον ναό του Σολομώντα και όπως δείχνουν μερικοί συγγραφείς, σε αρκετές παλιές ιταλικές εκκλησίες, ακόμα και στην Νοτρ Νταμ του Παρισιού, όπου υπάρχουν μέχρι σήμερα.

Κανένα σύμβολο - περιλαμβανομένου και του Ήλιου - δεν ήταν πιο περίπλοκο στις πολλαπλές σημασίες, από το σεληνιακό σύμβολο. Το φύλο της ήταν, φυσικά, διπλό. Για μερικούς ήταν αρσενικό, για παράδειγμα ο ινδικός "Βασιλιάς Σόμα" και ο χαλδαϊκός Σιν, ενώ για άλλους ήταν θηλυκό, η όμορφη θεά Diana-Luna, Ειλείθια, Λουτσίνα. Στην Ταυρίδα, ανθρώπινα θύματα θυσιάζονταν στην Άρτεμη, μια μορφή της σεληνιακής θεάς - οι Κρήτες την ονόμαζαν Δικτύννα, και οι Μήδοι και Πέρσες Αναΐτι, όπως φαίνεται σε μια επιγραφή της Κολόνης: *Αρτέμιδι Ανάειτι*. Αλλά εδώ ασχολούμαστε κυρίως με την πιο αγνή και καθαρή από τις παρθένες θεές, την Luna-Άρτεμη, στην οποία πρώτος ο Πάμφος έδωσε το επίθετο *Καλλίστη*, και για την οποία ο Ευρυπίδης

γράφει: *Καλλίστη πολύ παρθένων (Ιππόλυτος, Πausανίας, Περιήγησις, Βιβλ'. Οκτώ, XXXV, 8)*. Αυτή η Άρτιμες-Λοχεία, που προΐσταται της σύλληψης και του τοκετού (*Ιλιάδα, Πausανίας κ.τ.λ., κ.τ.λ.*), στις λειτουργίες της και σαν η τριπλή Εκάτη, είναι η ορφική θεότητα, ο πρόγονος του θεού των Ραββίνων και των προ-χριστιανών Καμπαλιστών και ο σεληνιακός τύπος του. Η *Τρίμορφος* θεά ήταν το προσωποποιημένο σύμβολο των διαφόρων διαδοχικών όψεων που αντιπροσωπεύονταν από την Σελήνη σε καθεμιά από τις τρεις φάσεις της και αυτή η ερμηνεία ήταν των Στωικών (Κορνούτους, *Περί της Θείας Φύσεως, XXXVI*), ενώ οι Ορφικοί εξηγούσαν το επίθετο (*Τρίμορφος*) με τα τρία βασίλεια της φύσης στα οποία βασιλεύει. Ζηλόφθονη, αιμοβόρα, εκδικητική και απαιτητική, η Εκάτη-Luna είναι ένα άξιο αντίστοιχο του "ζηλιάρη θεού" των Εβραίων προφητών.

Ολόκληρο το αίνιγμα της ηλιακής και σεληνιακής λατρείας, όπως ανιχνεύεται σήμερα στις εκκλησίες, βρίσκεται πράγματι σ' αυτό το πανάρχαιο μυστήριο των σεληνιακών φαινομένων. Οι συσχετιζόμενες δυνάμεις στην "Βασίλισσα της Νύχτας" που βρίσκονται κρυμμένες για την σύγχρονη επιστήμη, αλλά είναι πλήρως ενεργές για τους μυημένους της Ανατολής, εξηγούν πλήρως τις εκατόν μία μορφές κάτω από τις οποίες απεικονίστηκε από τους αρχαίους η Σελήνη. Δείχνει ακόμα το πόσο πιο βαθιά γνώση των σεληνιακών μυστηρίων κατείχαν οι αρχαίοι από τους σύγχρονους αστρονόμους μας. Ολόκληρο το Πάνθεο των σεληνιακών θεών και θεαινών η Νέφθυς, Νεΐτ, Περσεφόνη, Μυλίττα, Κυβέλη, Ίσιδα, Ασάρτη, Venus (Αφροδίτη) και Εκάτη από την μια μεριά, και ο Απόλλωνας, Διόνυσος, Άδωνις, Βάκχος, Όσιρις, Άτυς, Ταμμούζ κ.τ.λ., κ.τ.λ., από την άλλη, όλοι αυτοί με το όνομα και τους τίτλους τους - σαν "Γιοι" και "Σύζυγοι" των μητέρων τους - δείχνουν την ταυτότητα τους με την χριστιανική Τριάδα. Σε κάθε θρησκευτικό σύστημα οι θεοί παρουσιάζονται να αναμειγνύουν τις λειτουργίες τους σαν Πατέρας, Γιος και Σύζυγος σε μια και οι θεές αναγνωρίζονται σαν "Σύζυγος, Μητέρα και Αδελφή" του αρσενικού θεού όπου ο πρώτος ενοποιεί τις ανθρώπινες ιδιότητες σαν ο "Ήλιος, ο χορηγός της Ζωής" και οι θεές συγχωνεύουν όλους τους άλλους τίτλους σε μια μεγάλη σύνθεση γνωστή σαν Μαία, Μάγια, Μαρία κ.τ.λ., ένα γενικό όνομα. Η Μαία, στην αναγκαστική της προέλευση, έφτασε να σημαίνει για τους Έλληνες "μητέρα", από την ρίζα *μα* "τρέφω" που έδωσε ακόμα το όνομα της στον μήνα Μάιο, που ήταν αφιερωμένος σε όλες αυτές τις θεές, πριν αφιερωθεί στην Μαρία.⁴¹⁴ Η πρωταρχική σημασία της, όμως, ήταν Μάγια, Ντούργκα που από τους Ανατολιστές μεταφράζεται "απροσέγγιστο", αλλά που στην πραγματικότητα σημαίνει το "άφθαστο" με την έννοια της πλάνης και της μη πραγματικότητας, όντας η πηγή και η αιτία των γοητειών, της προσωποποίησης της ΠΛΑΝΗΣ.

Στις θρησκευτικές τελετές η Σελήνη εξυπηρετούσε έναν διπλό σκοπό. Προσωποποιούμενη σαν θηλυκή θεά για εξωτερικούς σκοπούς, ή σαν ένας αρσενικός θεός στις αλληγορίες και στα σύμβολα, στην απόκρυφη φιλοσοφία ο δορυφόρος μας θεωρείται σαν μια χωρίς φύλο Δύναμη που έπρεπε να μελετηθεί καλά γιατί ήταν φοβερή. Για τους Άριους, Χαλδαίους, Έλληνες και Ρωμαίους μυημένους, ο Σόμα, Σιν, Άρτεμις-Σώτεια (ο ερμαφρόδιτος Απόλλωνας του οποίου οι ιδιότητες είναι η λύρα, και η γενειοφόρος Άρτεμις με το τόξο και το βέλος), ο Deus Lunus και ειδικά ο Όσιρις-Lunus και Θωθ- Lunus,⁴¹⁵ ήταν οι απόκρυφες δυνάμεις της Σελήνης. Αλλά είτε σαν αρσενική ή θηλυκή, σαν Θωθ ή Αθηνά, Σόμα ή Αστορέθ, η Σελήνη είναι το απόκρυφο μυστήριο των μυστηρίων και περισσότερο ένα σύμβολο του κακού παρά του καλού. Οι επτά φάσεις της (αρχική, εσωτερική διαίρεση) χωρίζονται σε τρία αστρονομικά φαινόμενα και σε τέσσερις καθαρά ψυχικές φάσεις. Το γεγονός ότι η Σελήνη δεν ετιμάτο πάντα εμφανίζεται στα Μυστήρια, όπου ο θάνατος του σεληνιακού θεού (οι τρεις φάσεις της βαθμιαίας μείωσης και τελικής εξαφάνισης) παρουσιαζόταν αλληγορικά με την Σελήνη να συμβολίζει το πνεύμα του κακού που θριαμβεύει προς στιγμήν πάνω στο φως και στον ζωοδότη θεό (τον Ήλιο) και τότε απαιτείται όλη η ικανότητα και η γνώση των αρχαίων Ιεροφαντών στην μαγεία για να μετατρέψουν αυτόν τον θρίαμβο σε ήττα.

Ήταν η πιο αρχαία λατρεία από όλες, η λατρεία της τρίτης Φυλής του δικού μας Γύρου, των Ερμαφρόδιτων, για τους οποίους η αρσενική Σελήνη έγινε ιερή, όταν μετά την ονομαζόμενη "Πτώση", τα φύλα χωρίστηκαν. Ο "Deus Lunus" έγινε τότε ανδρόγυνος, αρσενικός και θηλυκός

⁴¹⁴ Οι Ρωμαιοκαθολικοί οφείλουν την ιδέα της αφιέρωσης του μήνα Μαΐου στην Παρθένο στον παγανιστή Πλούταρχο που δείχνει πως ο "Μάιος ήταν αφιερωμένος στην Μαία ή Εστία" (*Ρωμαϊκά θέματα, 86*), την μητέρα μας Γη, την τροφό και το βρέφος προσωποποιούμενα.

⁴¹⁵ Ο Θωθ-Λούνους είναι ο "Μπούντα-Σόμα" της Ινδίας, ή "Ερμής και Σελήνη".

διαδοχικά, για να χρησιμοποιηθεί τελικά για σκοπούς μαγείας, σαν μια διπλή δύναμη, από την Τέταρτη Ριζική Φυλή, τους Ατλάντειους. Στην *Πέμπτη* (την δική μας) η σεληνιακή-ηλιακή λατρεία χώρισε τα έθνη σε δυο ξεχωριστά, ανταγωνιστικά στρατόπεδα. Και οδήγησε σε γεγονότα που περιγράφηκαν αιώνες αργότερα στον Πόλεμο του *Μαχαμπαράτα* που για τους Ευρωπαίους είναι ένας μυθικός, ενώ για τους Ινδούς και τους αποκρυφιστές ένας ιστορικός αγώνας ανάμεσα στους Σουργιαβάνσα και τους Ιντουβάνσα. Προερχόμενη από την δυαδική όψη της Σελήνης, η λατρεία των θηλυκών και αρσενικών αρχών αντίστοιχα, κατέληξε σε ξεχωριστές ηλιακές και σεληνιακές λατρείες. Στις σημερινές φυλές για πάρα πολύ καιρό ο Ήλιος ήταν θηλυκός και η Σελήνη αρσενική, όπου η τελευταία ιδέα υιοθετήθηκε απ' αυτούς από τις ατλάντειες παραδόσεις. Η Σελήνη ονομαζόταν "ο Κύριος του Ηλίου", Μπελ-Σεμές,⁴¹⁶ πριν από την λατρεία του Σεμές. Η άγνοια των αρχικών λόγων για μια τέτοια διάκριση και των απόκρυφων αρχών, οδήγησε τα έθνη σε ανθρωπομορφική ειδωλολατρεία. Αλλά η θρησκεία κάθε αρχαίου έθνους βασιζόταν πρωταρχικά πάνω στις απόκρυφες εκδηλώσεις μιας καθαρά αφηρημένης Δύναμης ή Αρχής που τώρα ονομάζεται "θεός". Η ίδια η εγκαθίδρυση τέτοιας λατρείας, στις λεπτομέρειες και στις τελετές της, δείχνει πως οι φιλόσοφοι που ανέπτυξαν αυτά τα συστήματα της φύσης, υποκειμενικά και αντικειμενικά, κατείχαν βαθιά γνώση και ήταν εξοικειωμένοι με πολλά γεγονότα επιστημονικής φύσης. Γιατί πέρα από το ότι ήταν καθαρά απόκρυφες, οι τελετές της σεληνιακής λατρείας βασιζόνταν, όπως δείξαμε, σε μια γνώση της φυσιολογίας (που για μας είναι μια εντελώς σύγχρονη επιστήμη), της ψυχολογίας, των ιερών μαθηματικών, της γεωμετρίας και μετρολογίας, στην σωστή εφαρμογή της σε σύμβολα και αριθμούς, που δεν είναι παρά ιερογλυφικά που καταγράφουν παρατηρημένα φυσικά και επιστημονικά γεγονότα. Με λίγα λόγια, πάνω σε μια λεπτομερή και βαθιά γνώση της φύσης. Ο σεληνιακός μαγνητισμός δημιουργεί την ζωή, την διατηρεί και την σκοτώνει. Ο Σόμα ενσωματώνει την τριπλή δύναμη της *Τριμούρτι*, αν και περνάει απαρατήρητος από τον αδαή μέχρι σήμερα. Η αλληγορία που εμφανίζει τον Σόμα, την Σελήνη, να παράγεται από την ανάδευση του Ωκεανού της Ζωής (Χώρου) από τους θεούς σε ένα άλλο Μανβαντάρα (δηλαδή, την προ-γενετική ημέρα του δικού μας πλανητικού συστήματος), και εκείνη η άλλη αλληγορία, που δείχνει "τους Ρίσι να αρμέγουν την Γη, της οποίας η αγελάδα ήταν ο Σόμα, η Σελήνη", έχουν ένα βαθύ κοσμογραφικό νόημα. Γιατί δεν είναι ούτε η Ση μας αυτή που αρμέγεται, ούτε η Σελήνη που γνωρίζουμε ήταν η αγελάδα.⁴¹⁷ Αν οι σοφοί μας άνθρωποι της επιστήμης γνώριζαν για τα μυστήρια της φύσης όσα γνώριζαν οι αρχαίοι Αριοί, τότε ασφαλώς ποτέ δεν θα φαντάζονταν πως η Σελήνη αποσπάστηκε από την Γη. Για άλλη μια φορά, πρέπει να θυμηθούμε και να εξετάσουμε την πιο αρχαία παραλλαγή στην θεογονία: τον Υιο που γίνεται πατέρας του εαυτού του και την μητέρα που γεννιέται από τον Υιο, αν θέλουμε να κατανοήσουμε την συμβολική γλώσσα των αρχαίων. Διαφορετικά, η μυθολογία θα βασανίζει πάντα τους Ανατολιστές απλώς σαν "η ασθένεια που εμφανίζεται σε ένα ιδιαίτερο στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης"! όπως παρατηρεί σοβαρά ο Ρενούφ σε μια διάλεξη στο Χίμπερτ.

Οι αρχαίοι δίδασκαν την *αυτο-δημιουργία*, κατά κάποιον τρόπο, των θεών: η μια θεία ουσία, ανεκδήλωτη, συνεχώς γεννάει έναν δεύτερο-εαυτό, εκδηλωμένο, ο οποίος δεύτερος-εαυτός, όντας ανδρόγυνος στην φύση του, δίνει γέννηση με άμωμο τρόπο σε καθετί μακρό- και μικρο-κοσμικό

⁴¹⁶ Κατά την διάρκεια της περιόδου που απουσιάζει από τα μωσαϊκά βιβλία - από την εξορία από την Εδέμ μέχρι τον αλληγορικό Κατακλυσμό - οι Ιουδαίοι μαζί με τους υπόλοιπους Σημίτες, λάτρευαν τον Dyanisis **דְיָאֲנִיסִי**, τον "Κυβερνήτη των Ανθρώπων", τον "Κριτή", ή ΗΛΙΟ. Αν και ο ιουδαϊκός κανόνας και ο χριστιανισμός έκαναν τον Ήλιο να γίνει "Κύριος ο θεός" και Ιεχωβά στην Βίβλο, όμως η τελευταία είναι γεμάτη με αδιάκριτα ίχνη της ανδρόγυνης θεότητας, που ήταν ο Ιεχωβά, ο Ήλιος, και η Αστορέθ, η Σελήνη στην θηλυκή όψη του, και εντελώς απαλλαγμένος από το τωρινό μεταφορικό στοιχείο που του έχει δοθεί. Ο θεός είναι "πυρ αναλίσκον", εμφανίζεται μέσα στο πυρ και περιβάλλεται απ' αυτό. Δεν ήταν μόνο στο όραμα που ο Ιεζεκιήλ (Η', 16) είδε τους Ιουδαίους να "λατρεύουν τον Ήλιο". Ο Βάαλ των Ισραηλιτών (ο Σεμές των Μοαβιτών και ο Μολόχ των Αμμωνιτών), ήταν ο ίδιος ο "Ήλιος-Ιεχωβά" και είναι μέχρι τώρα "ο Βασιλιάς του Πλήθους του Ουρανού", ο Ήλιος· ακριβώς όπως η Αστορέθ ήταν η "Βασίλισσα του Ουρανού" ή Σελήνη. Η έκφραση "Ήλιος της Δικαιοσύνης" έγινε *μεταφορική μόνο τώρα*.

⁴¹⁷ Στην αλληγορία η Γη φεύγει για να σώσει την ζωή της από τον Πριτχού, που την κυνηγάει. Αυτή παίρνει την μορφή μιας αγελάδας και τρέμοντας από φόβο φεύγει και κρύβεται ακόμα και στις περιοχές του Μπράχμα. Επομένως δεν είναι η Γη μας. Επίσης, σε κάθε Πουρανά η αγελάδα αλλάζει όνομα. Σε ένα είναι ο Μάνου Σβαγιαμπούβα, σε άλλο ο Ίντρα, σε ένα τρίτο ο Χιμάβατ (Ιμαλία) ο ίδιος, ενώ οιαρμεχτής είναι ο Μερού. Αυτή είναι μια πολύ πιο βαθιά αλληγορία απ' όσο φαντάζεται κανείς.

στο σύμπαν. Αυτό δείχνεται με τον Κύκλο και την Διάμετρο, ή το ιερό 10, όπως αναφέραμε προηγουμένως.

Αλλά οι Ανατολιστές μας, παρά την υπερβολική επιθυμία τους να ανακαλύψουν ένα ομοιογενές στοιχείο στην φύση, δεν θα το δουν. Περιοριζόμενοι στις έρευνές τους από τόσο υπερβολική άγνοια, αυτοί - οι Αριανιστές και Αιγυπτιολόγοι - συνεχώς απομακρύνονται από την αλήθεια στις θεωρίες τους. Έτσι, ο ντε Ρουζέ είναι ανίκανος να κατανοήσει στο κείμενο που μεταφράζει την σημασία αυτών που λέει ο Άμμων-Ρα στον βασιλιά Α-μεν-χετέπ (που υποτίθεται ότι είναι ο Μέμων): "Εσύ είσαι ο Γιος μου, εγώ σε γέννησα", και επειδή βρίσκει την ίδια ιδέα σε πολλά κείμενα και με πολλές μορφές, αυτός ο χριστιανός Ανατολιστής αναγκάζεται στο τέλος να δηλώσει πως, "για να μπει αυτή η ιδέα στον νου των ιερογραμματικών, θα πρέπει να υπήρχε στην θρησκεία τους ένα λίγο-πολύ καθορισμένο δόγμα, που έδειχνε σαν ένα πιθανό γεγονός που μπορούσε να συμβεί, μια θεία και άμωμη ενσάρκωση κάτω από ανθρώπινη μορφή". Ακριβώς. Αλλά γιατί να ρίχνουμε την εξήγηση πάνω σε μια απίθανη προφητεία, όταν ολόκληρο το μυστικό εξηγείται από το ότι η μετέπειτα θρησκεία αντέγραψε την προηγούμενη;

Αυτό το δόγμα ήταν παγκόσμιο και δεν δημιουργήθηκε στο νου κανενός ιερογραμματικού, γιατί οι ινδικοί αβατάρα είναι μια απόδειξη για το αντίθετο. Αλλά και στην συνέχεια, όταν έφτασε "να αντιληφθεί καθαρότερα"⁴¹⁸ τι ήταν για τους Αιγυπτίους ο "θείος Πατέρας και Γιος", ωστόσο ο ντε Ρουζέ αποτυγχάνει να εξηγήσει και να κατανοήσει ποιες ήταν οι λειτουργίες που αποδίδονταν στην θηλυκή αρχή σ' αυτήν την αρχέγονη δημιουργία. Δεν βρίσκει σ' αυτήν την θεά Νεϊθ, ή Σάις. Και όμως αναφέρει την φράση που είπε ο Διοικητής στον Καμβύση όταν εισήγαγε τον βασιλιά στο σαϊτικό ναό: "Αποκαλύπτω στην Μεγαλειότητά σας το μεγαλείο της Σάιδος, που είναι η διαμονή της Νεϊθ, της μεγάλης (θηλυκής) δημιουργού, γενέτειρας του Ήλιου, που είναι ο πρωτογεννημένος, και ο οποίος δεν γεννήθηκε, αλλά απλώς εμφανίστηκε", και επομένως είναι ο καρπός μιας άσπιλης μητέρας.

Πόσο πιο μεγαλόπρεπη, φιλοσοφική και ποιητική είναι η πραγματική διάκριση - για καθέναν που είναι ικανός να την κατανοήσει και να την εκτιμήσει - που γίνεται ανάμεσα στην άσπιλη παρθένο των αρχαίων παγανιστών και στην σύγχρονη Παπική σύλληψη. Σύμφωνα με τους πρώτους, η πάντα νεανική μητέρα φύση, το αντίτυπο των πρωτοτύπων της, του Ήλιου και της Σελήνης, γεννάει και προβάλλει τον γιο της τον "γεννημένο από τον νου", το Σύμπαν. Ο Ήλιος και η Σελήνη, σαν αρσενικές-θηλυκές θεότητες, γονιμοποιούν την Γη, την μικροκοσμική μητέρα και αυτή, με την σειρά της, συλλαμβάνει και γεννάει. Για τους χριστιανούς, ο "πρωτογεννημένος" (*primogenitus*), πραγματικά γεννιέται, "γεννηθέντα ου ποιηθέντα" και σίγουρα συνελήφθη και εγεννήθη - "η Παρθένος τίκτει", εξηγεί η Λατινική Εκκλησία. Έτσι υποβιβάζει το ευγενές, πνευματικό ιδανικό της Παρθένου Μαρίας στην γη, και κάνοντας την από "την γη, γήινη", υποβαθμίζει αυτό το ιδανικό στην κατώτερη από τις ανθρωπομορφικές θεές του όχλου.

Πράγματι, η Νεϊθ, η Ίσιδα, η Άρτεμις κ.τ.λ., κ.τ.λ. καθεμιά απ' αυτές ήταν "μια δημιουργική θεά, ταυτόχρονα ορατή και αόρατη, που είχε την θέ ση της στον Ουρανό και βοηθούσε στην δημιουργία των ειδών": η Σελήνη, με λίγα λόγια. Οι απόκρυφες όψεις και δυνάμεις της ήταν αναρίθμητες και σε μια απ' αυτές, η Σελήνη γίνεται για τους Αιγυπτίους η Χάθορ, μια άλλη όψη της Ίσιδας,⁴¹⁹ και οι δυο αυτές θεές εμφανίζονται να θηλάζουν τον Ωρο. Στην Αιγυπτιακή Αίθουσα του Βρετανικού Μουσείου βλέπει κανείς την Χάθορ να λατρεύεται από τον Φαραώ Θότμις, που στέκεται ανάμεσα σε εκείνην και στον Κύριο των Ουρανών. Ο μονόλιθος αυτός είναι παρμένος από το Καρνάκ και η ίδια θεά έχει στον θρόνο της χαραγμένη την ακόλουθη επιγραφή: "Η ΘΕΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ", επίσης, "το ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ" και το "ΦΩΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ" (*Stella Maritima* και *Lux maris*). Όλες οι σεληνιακές θεές είχαν μια διπλή όψη: μια θεία, η άλλη καταχθόνια. Όλες ήταν παρθένες μητέρες ενός άμωμα γεννημένου Γιου: του ΗΛΙΟΥ. Ο Ραούλ Ροσέτ δείχνει την σεληνιακή θεά των Αθηναίων - την Παλλάδα, ή Κυβέλη, Αθηνά ή ξανά Άρτεμη - να κρατάει στην αγκαλιά της τον γιο της και την οποία στις

⁴¹⁸ Η καθαρή του αντίληψη ήταν πως οι Αιγύπτιοι προφήτεψαν τον Ιεχωβά (!) και τον ενσαρκωμένο Λυτρωτή του (τον καλό όφι) κ.τ.λ., κ.τ.λ., ως το σημείο να ταυτίσει ακόμα και τον Τυφώνα με τον κακό όφι του κήπου της Εδέμ. Και αυτό θεωρείται σαν σοβαρή και σωστή *επιστήμη*.

⁴¹⁹ Η Χάθορ είναι η χθόνια Ίσιδα, η θεά κυρίως της Δύσης ή του κάτω κόσμου.

εορτές προς τιμήν της την αποκαλούσαν Μονογενή θεού, δηλαδή "την μια Μητέρα του θεού", καθισμένη πάνω σε λιοντάρι και περιτριγυρισμένη από δώδεκα πρόσωπα, στα οποία ο Αποκρυφιστής αναγνωρίζει τους δώδεκα μεγάλους θεούς και ο ευσεβής χριστιανός Ανατολιστής, τους δώδεκα αποστόλους, ή μάλλον την ελληνική παγανιστική προφητεία γι' αυτούς.

Έχουν και οι δυο δίκαιο, γιατί η άσπιλη θεά της Λατινικής Εκκλησίας είναι ένα πιστό αντίγραφο της παλιότερης παγανιστικής θεάς και ο αριθμός (δώδεκα) των αποστόλων είναι ο αριθμός των δώδεκα φυλών και αυτές είναι μια προσωποποίηση των δώδεκα μεγάλων θεών και των δώδεκα ζωδίων του Ζωδιακού. Σχεδόν κάθε λεπτομέρεια του χριστιανικού δόγματος είναι δανεισμένη από τους ειδωλολάτρες. Σύμφωνα με τον Νόννο, η Σεμέλη, η σύζυγος του Δία και μητέρα του Βάκχου, του Ήλιου, μετά τον θάνατό της "μεταφέρεται" επίσης, ή ανέρχεται στον ουρανό, όπου προΐσταται ανάμεσα στον Άρη και στην Αφροδίτη, κάτω από το όνομα της *Βασίλισσας του Κόσμου*, ή του σύμπαντος, *παμβασιλεία* "στο όνομα της οποίας, στο όνομα της Χάθορ, Εκάτης και των άλλων καταχθόνιων θεαινών", "τρέμουν όλοι οι δαίμονες".⁴²⁰

"Σεμέλιν τρέμουσι δαίμονες". Αυτή η ελληνική επιγραφή ενός μικρού ναού, όπως μας λέει ο ντε Μιρβίγ (*Περί Πνευμάτων*, τομ. III, σελ. 113), χαραχτηκε πάνω σε μια πέτρα που βρέθηκε από τον Μπεγκέρ και αντιγράφηκε από τον Μονφωκόν, μας πληροφορεί για το εκπληκτικό γεγονός, πως η *Magna Mater* [Μεγάλη Μητέρα] του αρχαίου κόσμου ήταν μια αδιάντροπη λογοκλοπή - που διαπράχθηκε από τον Δαίμονα - της Άσπιλης Παρθένας Μητέρας της Εκκλησίας του. Είτε συνέβη έτσι είτε συνέβη το αντίστροφο, δεν έχει σημασία. Εκείνο που είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε, είναι η τέλεια ομοιότητα ανάμεσα στο ΑΡΧΑΪΚΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ και το ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ.

Αν, μας το επέτρεπε ο χώρος θα μπορούσαμε να δείξουμε την ασύλληπτη ψυχρότητα και αδιαφορία που δείχνουν ορισμένοι οπαδοί της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας όταν αντιμετωπίζουν τις αποκαλύψεις του Παρελθόντος. Στην παρατήρηση του Μορύ (Λ.Φ.Α. Μορύ, *Η Μαγεία και η αστρολογία κατά την αρχαιότητα*, κ.τ.λ. σελ. 153), ότι "η Παρθένος κατέλαβε όλα τα Ιερά της Δήμητρας και της Αφροδίτης και (ότι) οι παγανιστικές τελετές που εκτελούνταν προς τιμή αυτών των θεαινών σε αρκετό βαθμό μεταφέρθηκαν στην μητέρα του Χριστού", ο υπερασπιστής της Ρώμης απαντάει πως τέτοιο είναι το γεγονός και είναι όπως θα έπρεπε να είναι.

Επειδή το δόγμα, η λειτουργία, και οι τελετές που καθιερώθηκαν από την Ρωμαϊκή Αποστολική Εκκλησία το 1862 βρίσκονται σκαλισμένα σε μνημεία, σε παπύρους, και κυλίνδρους ελάχιστα μεταγενέστερους του Κατακλυσμού, φαίνεται αδύνατο να αρνηθούμε την ύπαρξη ενός ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ [Ρωμαϊκού] ΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ Η ΠΙΣΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ... [Αλλά ενώ ο πρώτος ήταν το αποκορύφωμα, η κορυφή της θρασύτητας των δαιμόνων και της γοητικής νεκρομαντείας, ο δεύτερος είναι θείας.] *Αν στην δική μας [χριστιανική] Αποκάλυψη*, η Μαρία, ντυμένη με τον Ήλιο και έχοντας την Σελήνη κάτω από τα πόδια της – *amicta sole et luna sub pedibus ejus* – δεν έχει καμιά σχέση με την ταπεινή υπηρέτρια της Ναζαρέτ [sic], είναι επειδή τώρα έχει γίνει μια από τις μεγαλύτερες θεολογικές και κοσμολογικές δυνάμεις στο σύμπαν μας (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 118 και 116).

Πράγματι έτσι είναι, και μάλιστα από τότε που οι Ύμνοι του Πινδάρου στην Αθηνά, "που κάθεται στα δεξιά του Πατέρα της [Δία] και που είναι πιο ισχυρή από όλους τους άλλους (αγγέλους ή) θεούς" (Πλούταρχου, *Συμποσιακά*, I, β, 4), απευθύνονται παρόμοια στην Παρθένο.

Επίσης, όπως αναφέρεται από τον Κορνέλιους α Λάπιντε, ο Αγ. Βερνάρδος απευθύνεται στην Παρθένο Μαρία μ' αυτόν τον τρόπο: "Ο Ήλιος-Χριστός ζει σε εσένα και συ ζεις σ' αυτόν".⁴²¹

Από τον ίδιο επίσης ανεπιτήδευτο άγιο, ομολογείται πως η Παρθένος είναι η ΣΕΛΗΝΗ. Όντας η Λουτσίνα (Λοχεία) της Εκκλησίας, που προΐσταται του τοκετού, μπορεί να απευθυνθεί σ' αυτήν ο στίχος του Βιργιλίου: "*Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo*" (Εκλογές IV, 10: «Ας είσαι ευσπλαχνική, ω αγνή Λουτσίνα, ο δικός σου Απόλλωνας τώρα είναι βασιλιάς».) "Όπως η

⁴²⁰ Αυτός είναι ο ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, III, σελ. 118, που περήφανα ομολογεί την ομοιότητα, και αυτός οφείλει να γνωρίζει.

⁴²¹ Κήρυγμα περί της Παρθένου Μαρίας, παράβολε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. III, σελ. 116.

Σελήνη, έτσι και η Παρθένος είναι η Βασίλισσα του Ουρανού", προσθέτει ο αθώος άγιος.
(Κορνέλιους α Λάπιντε, *Σχόλιο Αποκάλυψης*, κεφ. XII.)

Αυτό τακτοποιεί το θέμα. Σύμφωνα με συγγραφείς σαν τον ντε Μιρβίγ, όσο περισσότερη ομοιότητα υπάρχει ανάμεσα στις παγανιστικές ιδέες και στα χριστιανικά δόγματα, τόσο πιο θεία φαίνεται η χριστιανική θρησκεία και τόσο περισσότερο φαίνεται να είναι η μόνη πραγματικά εμπνευσμένη, ειδικά στην ρωμαιοκαθολική μορφή της. Οι άπιστοι επιστήμονες και ακαδημαϊκοί που νομίζουν ότι διακρίνουν στην Λατινική Εκκλησία ακριβώς το αντίθετο της θείας έμπνευσης και οι οποίοι δεν πιστεύουν στα σατανικά κόλπα της υποκλοπής με ετεροχρονισμό, επικρίνονται έντονα. Αλλά αυτοί "δεν πιστεύουν τίποτε και απορρίπτουν ακόμα και την *Ναβαταία Γεωργία* σαν ένα παραμύθι και ένα σύνολο δεισιδαιμονικής ανοησίας", παραπονιέται ο υπομνηματογράφος. "Κατά την διεστραμμένη γνώμη τους το "είδωλο της Σελήνης" του Κουταμού και το άγαλμα της Μαντόνας είναι το ίδιο!" Πριν από είκοσι χρόνια ένας ευγενής μαρκήσιος έγραψε έξι τεράστιους τόμους ή - όπως τους ονομάζει ο ίδιος - "Υπομνήματα στην Γαλλική Ακαδημία", έχοντας σαν μόνο αντικειμενικό σκοπό να δείξει ότι ο Ρωμαιοκαθολικισμός είναι μια εμπνευσμένη και αποκαλυμμένη πίστη. Και σαν απόδειξη παρέχει αναρίθμητα γεγονότα, που όλα τείνουν να δείξουν πως ολόκληρος ο αρχαίος κόσμος, από την εποχή του Κατακλυσμού και μετά, με την βοήθεια του διαβόλου, συστηματικά αντέγραφε και έκλεβε τις λειτουργίες, τελετές και τα δόγματα της μελλοντικής Αγίας Εκκλησίας που επρόκειτο να γεννηθεί αιώνες αργότερα. Τι θα έλεγε αυτός ο πιστός γιος της Ρώμης αν άκουγε τον ομόθρησκο του - τον Λε Παζ Ρενούφ, τον διάσημο αιγυπτιολόγο του Βρετανικού Μουσείου - να διακηρύσσει, σε μια από τις θαυμάσιες διαλέξεις του, πως "ούτε οι Εβραίοι ούτε οι Έλληνες δανείστηκαν καμιά από τις ιδέες τους από την Αίγυπτο"; (Αναφερόμαστε σε μια Διάλεξη του Τζέραλντ Μάσεϋ.)

Αλλά μήπως αυτό ακριβώς να είχε σκοπό να πει και ο Ρενούφ: ότι δηλαδή οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες και οι Αριοί ήταν εκείνοι που δανείστηκαν τις ιδέες τους από την Λατινική Εκκλησία; Και αν είναι έτσι γιατί, στο όνομα της λογικής, οι Παπιστές αρνούνται την επιπρόσθετη πληροφορία που μπορούν να τους δώσουν οι Αποκρυφιστές σχετικά με τη σεληνιακή λατρεία - ΤΟΝ ΣΑΒΑΪΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΡΟΛΑΤΡΕΙΑ - αφού όλα αυτά τείνουν να δείξουν πως η δική τους (η ρωμαιοκαθολική) λατρεία είναι τόσο παλιά, όσο ο κόσμος;

Ο λόγος της πρώτης χριστιανικής και μετέπειτα ρωμαιοκαθολικής αστρολατρίας, ή της συμβολικής λατρίας του Ήλιου και της Σελήνης - που είναι ταυτόσημη με κείνη των Γνωστικών, αν και λιγότερο φιλοσοφική και αγνή από την "λατρεία του Ήλιου" των Ζωροαστριστών - είναι μια φυσική συνέπεια της γέννησης και της καταγωγής της. Η υιοθέτηση εκ μέρους της Λατινικής Εκκλησίας συμβόλων τέτοιων όπως το νερό, η φωτιά, ο Ήλιος, η Σελήνη και τα άστρα, καθώς και πολλών άλλων πραγμάτων, είναι απλώς μια συνέχιση από τους πρώτους χριστιανούς της παλιάς λατρίας των παγανιστικών εθνών. Έτσι ο Οντίν απέκτησε την σοφία, την δύναμη και την γνώση του επειδή κάθισε στα πόδια του Μιμίρ, του τρίσοφου *Τζοτόν*, που πέρασε την ζωή του δίπλα στην πηγή της πρωταρχικής Σοφίας, τα κρυστάλλινα ύδατα της οποίας αύξαναν καθημερινά την γνώση του. Ο Μιμίρ απέσπασε την ανώτατη γνώση από την πηγή, γιατί ο κόσμος γεννήθηκε από το νερό, επομένως η πρωταρχική σοφία βρισκόταν σ' αυτό το μυστηριώδες στοιχείο" (B. Βάγκνερ, *Ο Ασγκάρντ και οι Θεοί*, σελ. 86). Το μάτι που ο Οντίν έπρεπε να δώσει σαν εγγύηση για να αποκτήσει αυτήν τη γνώση μπορεί να "ήταν ο Ήλιος, που φωτίζει και διεισδύει σε όλα τα πράγματα" και το άλλο μάτι του, η Σελήνη, η αντανάκλαση της οποίας κοιτάζει μέσα από την άβυσσο και η οποία τέλος, όταν δύει βυθίζεται μέσα στον Ωκεανό" (B. Βάγκνερ, *Ο Ασγκάρντ και οι Θεοί*, σελ. 86). Αλλά υπάρχει κάτι περισσότερο, πέρα από αυτό. Ο Λόκι, ο πύρινος θεός λέγεται ότι κρύφτηκε στο νερό, καθώς και στην Σελήνη, την φωτοδότρια, της οποίας την αντανάκλαση βρήκε μέσα στο νερό. Και αυτή η πίστη ότι το πυρ βρίσκει καταφύγιο στο νερό δεν περιοριζόταν μόνο στους αρχαίους Σκανδιναβούς, υπήρχε σε όλα τα έθνη και τελικά υιοθετήθηκε από τους πρώτους Χριστιανούς, οι οποίοι συμβόλιζαν το Άγιο Πνεύμα με την μορφή του Πυρός, "διχαλωτές γλώσσες πυρός", την πνοή του Πατέρα-ΗΛΙΟΥ. Αυτό το "Πυρ" κατέρχεται επίσης μέσα στο Νερό ή στην θάλασσα: Μαρε, Μαρία. Το περιστέρι, για μερικά έθνη ήταν σύμβολο της Ψυχής, ήταν αφιερωμένο στην Αφροδίτη, την θεά που γεννήθηκε από τον αφρό των κυμάτων και αργότερα έγινε το σύμβολο της χριστιανικής Άνιμα Μούντι ή του Αγίου Πνεύματος.

Ένα από τα πιο απόκρυφα κεφάλαια στην *Βίβλο των Νεκρών*, είναι το κεφάλαιο LXXX, που έχει τίτλο: "Για την εκτέλεση της μεταμόρφωσης στον θεό που χαρίζει φως στην ατραπό του Σκότους", όπου εκεί το "Γυναικείο Φως της Σκιάς" υπηρετεί τον Θωθ στην καταφυγή του στην Σελήνη. Ο Θωθ-Ερμής λέγεται ότι κρύφτηκε εκεί, γιατί αυτός είναι ο εκπρόσωπος της Μυστικής Σοφίας. Αυτός είναι ο εκδηλωμένος Λόγος της φωτεινής πλευράς του, η κρυμμένη θεότητα ή "Σκοτεινή Σοφία", όταν θεωρείται ότι αποσύρεται στο αντίθετο ημισφαίριο. Μιλώντας για την δύναμή της η Σελήνη επανειλημμένα αποκαλεί τον εαυτό της: "Το Φως που φέγγει στο Σκοτάδι", το "Γυναικείο Φως". Έτσι έγινε το αποδεκτό σύμβολο όλων των Παρθένων-Μητέρων θεαινών. Όπως τα πονηρά "κακά" πνεύματα πολέμησαν παλιότερα ενάντια στην Σελήνη, έτσι και τώρα υποτίθεται ότι πολεμούν, αλλά χωρίς να μπορέσουν ποτέ να κυριαρχήσουν ενάντια στην Βασίλισσα του Ουρανού, την Μαρία, την Σελήνη. Γι' αυτό επίσης η Σελήνη σε όλες τις παγανιστικές θεογονίες συνδεόταν στενά με τον Δράκοντα, τον αιώνιο εχθρό της και η Παρθένος ή Μαντόνα, στέκεται πάνω στον μυθικό Σατανά με αυτήν την μορφή, τον συντρίβει και τον εξουδετερώνει κάτω από το πόδι της. Αυτό, επειδή το κεφάλι και η ουρά του Δράκοντα, που μέχρι σήμερα στην Ανατολική αστρονομία συμβολίζουν τον ανερχόμενο και κατερχόμενο δεσμό της Σελήνης, οι αρχαίοι Έλληνες το συμβόλιζαν με δυο φίδια. Ο Ηρακλής τα σκοτώνει μόλις γεννιέται και το ίδιο κάνει το βρέφος στην αγκαλιά της παρθένου μητέρας του. Όπως παρατηρεί σχετικά μ' αυτό ο Τζέραλντ Μάσεν:

Όλα αυτά τα σύμβολα απεικόνιζαν εξαρχής τα δικά τους γεγονότα, και δεν προαπεικόνιζαν άλλα μιας τελείως διαφορετικής τάξης. Η Εικονογραφία και τα δόγματα, επίσης διασώθηκαν στην Ρώμη από μια απόμακρη προχριστιανική περίοδο. Δεν υπήρξε ούτε πλαστογράφηση ούτε παρεμβολή των τύπων αλλά απλώς μια συνέχιση των αναπαραστάσεων με μια διαστρέβλωση του νοήματός τους.

X

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ, ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

"Αντικείμενο τρόμου ή λατρείας, οι άνθρωποι έχουν για το φίδι ένα αδιάλλακτο μίσος, ή αποκαλύπτονται μπροστά στην ευφύια του. Το ψέμα το καλεί, η Σύνεση το διεκδικεί. Η μνησικακία το έχει στην καρδιά της, η Ευγλωττία στο κηρύκειό της. Στην κόλαση οπλίζει το μαστίγιο των Δαιμόνων στον ουρανό η Αιωνιότητα το κάνει σύμβολο της".

NTE ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ.

Οι Οφίτες διαβεβαίωναν πως υπήρχαν αρκετά είδη πνευμάτων, από το θεό μέχρι τον άνθρωπο - πως η ανωτερότητα τους καθοριζόταν από τον βαθμό φωτός που είχε παραχωρηθεί στο καθένα και ακόμα ισχυρίζονταν πως τον όφι έπρεπε συνεχώς να τον επικαλούνται και να τον ευχαριστούν για την σημαντική υπηρεσία που προσέφερε στην ανθρωπότητα. Γιατί αυτός έμαθε στον Αδάμ πως, αν έτρωγε τον καρπό του δέντρου της γνώσης του καλού και του κακού, θα εξύψωνε απείρως την ύπαρξη του με την γνώση και την σοφία που θα αποκτούσε. Αυτή ήταν η εξήγηση που δόθηκε εξωτερικά.

Είναι εύκολο να καταλάβουμε από πού προέρχεται αυτός ο διπλός, ιανόμορφος χαρακτήρας του Φιδιού: ο καλός και ο κακός. Το σύμβολο είναι ένα από τα πιο αρχαία, γιατί τα ερπετά προηγήθηκαν των πτηνών, και τα πτηνά των θηλαστικών. Από δω προέρχεται και η πίστη, ή μάλλον η δεισιδαιμονία, των άγριων φυλών που πιστεύουν πως οι ψυχές των προγόνων τους ζουν με αυτήν την μορφή, καθώς και ο γενικός συσχετισμός του Φιδιού με το δέντρο. Οι θρύλοι σχετικά με τα διάφορα πράγματα που αντιπροσωπεύει είναι αναρίθμητοι. Αλλά επειδή οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι αλληγορικοί, τώρα έχουν περάσει στην τάξη των μύθων των βασισμένων στην άγνοια και στην σκοτεινή δεισιδαιμονία. Για παράδειγμα, όταν ο Φιλόστρατος αναφέρει πως οι ιθαγενείς της Ινδίας και της Αραβίας τρώνε την καρδιά και το συκώτι των φιδιών προκειμένου να μάθουν την γλώσσα όλων των ζώων, γιατί το φίδι θεωρείται ότι κατέχει αυτήν την ικανότητα, φυσικά δεν φανταζόταν ποτέ πως τα λόγια του θα γίνονταν αποδεκτά στην Κυριολεξία (*Ο Βίος του Απολλώνιου*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. 9). Όπως θα δούμε αρκετές φορές καθώς θα προχωρούμε, το "Φίδι" και ο "Δράκοντας", ήταν ονόματα που δίνονταν στους "Σοφούς", τους μνημένους γνώστες της αρχαιότητας. Την σοφία και την γνώση τους καταβρόχθιζαν ή αφομοίωναν οι οπαδοί τους, γιατί και η αλληγορία. Όταν ο Σκανδιναβός Σίγκουρντ αναφέρεται ότι έψησε την καρδιά του Φαφνίρ, του Δράκοντα, τον οποίο είχε σκοτώσει, και έγινε έτσι ο σοφότερος των ανθρώπων, εννοείται το ίδιο πράγμα. Ο Σίγκουρντ είχε αποκτήσει την γνώση των ρούνων και των μαγικών επωδών είχε δεχτεί την "λέξη" από έναν μνημένο μ' αυτό το όνομα, ή από έναν μάγο ο οποίος μετά πέθανε, όπως κάνουν πολλοί μόλις "μεταβιβάσουν την λέξη". Ο Επιφάνιος (*Ατροφόριο*, βιβλ. Πρώτο, τ. II, *Αιρέσεις XXXVII*, παρ. 3), αποκαλύπτει ένα μυστικό των Γνωστικών, ενώ προσπαθεί να ξεσκεπάσει την αίρεσή τους. Οι Γνωστικοί Οφίτες, λέει, είχαν ένα λόγο να τιμούν το Φίδι: επειδή αυτό δίδαξε στους πρωταρχικούς ανθρώπους τα Μυστήρια. Πολύ σωστά, μόνο που αυτοί δεν είχαν στο μυαλό τους τον Αδάμ και την Εύα μέσα σε έναν κήπο όταν δίδασκαν αυτό το δόγμα, αλλά απλώς αυτό που αναφέρεται πιο πάνω. Οι Ναγκά των Ινδών και Θιβετανών μνημένων ήταν ανθρώπινοι Ναγκά (Φίδια) και όχι ερπετά. Ακόμα, το Φίδι υπήρξε πάντα το σύμβολο της διαδοχικής ή συνεχούς ανανέωσης, της ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ και του ΧΡΟΝΟΥ.

Τα αναρίθμητα και υπερβολικά ενδιαφέροντα κείμενα, οι ερμηνείες και τα γεγονότα σχετικά με την λατρεία του Φιδιού που δίνονται στην Φυσική Γένεση, είναι πολύ έξυπνα και επιστημονικά σωστά. Αλλά απέχουν πολύ από το να μεταδώσουν ολόκληρο το υπάρχον νόημα. Αποκαλύπτουν μόνο τα αστρονομικά και φυσιολογικά μυστήρια, με την προσθήκη μερικών

κοσμικών φαινομένων. Στο κατώτερο πεδίο της υλικότητας, αναμφίβολα, το Φίδι ήταν "το μεγάλο μυστήριο στα μυστήρια" και πολύ πιθανόν "υιοθετήθηκε σαν ένα σύμβολο της θηλυκής ήβης, εξαιτίας της αλλαγής του δέρματος και της αυτο-ανανέωσής του". Αυτό, όμως ισχύει μόνο σχετικά με μυστήρια που αναφέρονται στην γήινη ζωική ζωή, γιατί σαν ένα σύμβολο της "επανένδυσης και επαναγέννησης στα (συμπαντικά) μυστήρια", η "τελική φάση"⁴²² – ή μάλλον θα λέγαμε η αρχική και κορυφαία φάση του – δεν είναι αυτού του πεδίου. Αυτά γεννήθηκαν στην καθαρή περιοχή του ιδεατού φωτός και, αφού ολοκλήρωσαν την περιφορά ολόκληρου του κύκλου προσαρμογών και συμβολισμού, τα "μυστήρια" επέστρεψαν εκεί απ' όπου ήρθαν: στην ουσία της αυλής αιτιότητας. Αυτά ανήκαν στην ύψιστη Γνώση. Και φυσικά αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκτήσει το όνομα και την φήμη του, μόνο εξαιτίας της διείσδυσης σε φυσιολογικές και ειδικά γυναικείες λειτουργίες!

Σαν σύμβολο το Φίδι είχε τόσες πολλές όψεις και απόκρυφες σημασίες όσες και το ίδιο το Δένδρο: το "Δένδρο της Ζωής" με το οποίο συνδέεται σχεδόν αδιαχώριστα εμβληματικά. Είτε θεωρούνταν σαν ένα μεταφυσικό ή ένα φυσικό σύμβολο, το Δένδρο και το Φίδι, ενωμένα ή χωριστά, κατά την αρχαιότητα ποτέ δεν θεωρούνταν έτσι όπως τώρα, στην δική μας εποχή της κατακρήμνισης των ειδώλων, όχι για χάρη της αλήθειας, αλλά για την αποθέωση της πιο χονδροειδούς ύλης. Οι αποκαλύψεις και οι ερμηνείες στους Ποταμούς της Ζωής θα είχαν εκπλήξει τους λάτρεις του Δένδρου και του Φιδιού τις μέρες της αρχαϊκής χαλδαϊκής και αιγυπτιακής σοφίας – ακόμα και οι πρώτοι Σάιβα θα είχαν υποχωρήσει με τρόμο μπροστά στις θεωρίες και στις υποδείξεις του συγγραφέα αυτού του έργου. "Η ιδέα των Πένυι Ναιτ και Ίνμαν ότι ο σταυρός ή Ταυ είναι απλώς ένα αντίγραφο των ανδρικών οργάνων με μια τριαδική μορφή είναι ριζικά λαθεμένη", γράφει ο Τζ. Μάσεϊ που αποδεικνύει τα λόγια του. Αλλά αυτή είναι μια δήλωση που μπορεί εξίσου να εφαρμοστεί σε όλες τις σύγχρονες ερμηνείες των αρχαίων συμβόλων. Η *Φυσική Γένεση*, ένα μνημειώδες έργο έρευνας και σκέψης, το πιο πλήρες πάνω στο θέμα που γράφηκε ποτέ, αν και καλύπτει ένα ευρύ πεδίο και εξηγεί πολύ περισσότερα απ' όσα έχουν γράψει μέχρι τώρα οι συμβολολόγοι, ωστόσο δεν προχωράει πέρα από το "ψυχο-θειστικό" στάδιο της αρχαίας σκέψης. Ούτε οι Πένυι Νάιτ και Ίνμαν είχαν ολότελα λάθος, παρά μόνο στο ότι απέτυχαν εντελώς να καταλάβουν πως οι ερμηνείες τους για το "Δένδρο της Ζωής", σαν σταυρό και φαλλό, ταίριαζαν με το σύμβολο και το προσέγγιζαν μόνο στο κατώτερο και τελευταίο στάδιο της εξελικτικής ανάπτυξης της ιδέας του ΧΟΡΗΓΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Ήταν η τελευταία και πιο χονδροειδής μεταμόρφωση της φύσης, στο ζώο, το έντομο, το πτηνό ακόμα και το φυτό, γιατί η βίονη, ο δημιουργικός μαγνητισμός, με την μορφή της έλξης των αντιθέτων, ή της σεξουαλικής πολικότητας, δρα στην σύσταση των ερπετών και των φυτών όπως και στην σύσταση του ανθρώπου. Άλλωστε, οι σύγχρονοι συμβολολόγοι και Ανατολιστές – από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο – έχοντας άγνοια των πραγματικών μυστηρίων που αποκαλύπτονται από τον αποκρυφισμό, αναγκαστικά δεν μπορούν να δουν παρά μόνο αυτό το τελευταίο στάδιο. Αν τους πει κανείς πως ο τρόπος αναπαραγωγής, τον οποίον τώρα ολόκληρος ο κόσμος των όντων κατέχει από κοινού πάνω στην γη, δεν είναι παρά μια περαστική φάση, ένα φυσικό μέσο που παρέχει τις συνθήκες και δημιουργεί τα φαινόμενα της ζωής και ότι θα αλλάξει κατά την διάρκεια αυτής και θα εξαφανιστεί κατά την επόμενη Ριζική Φυλή, τότε θα γελάσουν με μια τόσο δεισιδαιμονική και αντιεπιστημονική ιδέα. Αλλά οι πιο διαβασμένοι αποκρυφιστές το βεβαιώνουν γιατί το γνωρίζουν. Το σύμπαν των ζωντανών όντων, όλων αυτών που αναπαράγουν το είδος τους, είναι οι ζωντανοί μάρτυρες για τους διάφορους τρόπους αναπαραγωγής στην εξέλιξη των ζωικών και ανθρώπινων ειδών και φυλών και ο φυσιοκράτης όφειλε να νιώθει αυτήν την αλήθεια διαισθητικά, έστω και αν είναι ακόμα ανίκανος να την αποδείξει. Και πώς θα μπορούσε, πράγματι, με τον τωρινό τρόπο σκέψης! Τα ορόσημα της αρχαϊκής ιστορίας του παρελθόντος είναι λίγα και σπάνια και αυτά που συναντούν οι άνθρωποι της επιστήμης θεωρούνται λαθεμένα σαν πινακίδες της δικής μας μικρής εποχής. Ακόμα και η ονομαζόμενη "παγκόσμια" (;) ιστορία δεν αγκαλιάζει παρά μόνο ένα μικρό πεδίο στο σχεδόν απεριόριστο χώρο των ανεξερεύνητων περιοχών της τελευταίας μας, πέμπτης Ριζικής Φυλής. Έτσι, κάθε καινούργιο σημάδι, κάθε νέα γλυφή του πανάρχαιου παρελθόντος που ανακαλύπτεται, προστίθεται στο παλιό απόθεμα των Προφοριών για να ερμηνευθεί πάνω στις ίδιες γραμμές των προ-υπαρχουσών αντιλήψεων και χωρίς καμιά αναφορά στον ιδιαίτερο κύκλο σκέψης

⁴²² *Φυσική Γένεση* του Τζέραλντ Μάσευ, 1883, Τομ. Ι, σελ. 340.

στον οποίο μπορεί να ανήκει αυτή η συγκεκριμένη γλυφή. Πώς μπορεί η Αλήθεια να έρθει ποτέ στο φως, αν αυτή η μέθοδος δεν αλλάξει!

Έτσι, στην αρχή της ενωμένης τους ύπαρξης σαν μια γλυφή του Αθάνατου Όντος, το Δένδρο και το Φίδι ήταν ασφαλώς μια θεία απεικόνιση. Το δένδρο ήταν ανεστραμμένο, οι ρίζες του άρχιζαν στον Ουρανό και αναπτύσσονταν από την Άριξη Ρίζα του παν-όντος. Ο κορμός του μεγάλωνε και αναπτυσσόταν, διασχίζοντας τα πεδία του Πληρώματος, πετούσε τα φουντωτά κλαδιά του σταυρωτά, πρώτα στο πεδίο της μόλις διαφοροποιημένης ύλης και ύστερα προς τα κάτω, μέχρις ότου άγγιζαν το γήινο πεδίο. Έτσι στην *Μπάγκαβαντ-Γκιτά* (κεφ. XV, στίχοι 1, 2) λέγεται πως το Ασβαττά, το δένδρο της Ζωής και του Όντος, που μόνο η δική του καταστροφή οδηγεί στην αθανασία, αναπτυσσόταν με τις ρίζες του επάνω και τα κλαδιά του κάτω. Οι ρίζες συμβολίζουν το Υπέρτατο Ον, ή Πρώτη Αιτία, τον ΛΟΓΟ. Αλλά πρέπει κανείς να προχωρήσει πέρα απ' αυτές τις ρίζες για να ενωθεί με τον Κρίσνα ο οποίος, λέει ο Άρτζουνα (κεφ. XI, στίχος 37), είναι "μεγαλύτερος από το Μπράχμαν και την Πρώτη Αιτία... το ακατάστρεφτο, αυτό που υπάρχει, αυτό που δεν υπάρχει και αυτό που βρίσκεται πέρα απ' αυτά". Τα κλωνάρια του είναι ο Χιρανιαγκάρμπα (Μπράχμα ή *Μπράχμαν* στις ανώτατες εκδηλώσεις του, λέει ο Σριντάρα, και ο Μαντουσούντάνα), οι ανώτεροι Ντιάνι Τσόχαν ή Ντεβά. Οι *Βέντα* είναι τα φύλλα του. Μόνο εκείνος που προχωράει πέρα από τις ρίζες δεν θα επιστρέψει ποτέ, δηλαδή δεν θα ξαναενσαρκωθεί πια κατά την διάρκεια αυτής της "εποχής" του Μπράχμα.

Μόνο όταν τα αγνά κλαδιά του άγγιζαν την γήινη λάσπη του κήπου της Εδέμ, της δικής μας αδαμικής φυλής, αυτό το Δένδρο λερώθηκε από την επαφή και έχασε την αρχική του αγνότητα και ο Όφις της Αιωνιότητας, ο ουρανογεννημένος ΛΟΓΟΣ, τελικά υποβαθμίστηκε. Τις παλιές μέρες – των θείων Δυναστειών πάνω στην Γη – το φοβερό τώρα ερπετό θεωρείτο σαν η πρώτη ακτίνα φωτός που εκπέμφθηκε από την άβυσσο του θείου Μυστηρίου. Διάφορες ήταν οι μορφές που πήρε και αναρίθμητα τα φυσικά σύμβολα που του αποδόθηκαν, καθώς διέσχισε τους αιώνες του Χρόνου καθώς από τον ίδιο τον Άπειρο Χρόνο – *Κάλα* – έπεσε μέσα στον χώρο και στον χρόνο που αναπτύχθηκαν από την ανθρώπινη θεώρηση. Αυτές οι μορφές ήταν Κοσμικές και αστρονομικές, θειστικές και πανθειστικές, αφηρημένες και συγκεκριμένες. Έγιναν με την σειρά ο Πολικός Δράκοντας και ο Σταυρός του Νότου, το Άλφα του Δράκοντα της Πυραμίδας, και ο ινδο-βουδιστικός Δράκοντας ο οποίος πάντα απειλεί, αλλά ποτέ δεν καταπίνει τον Ήλιο κατά την διάρκεια των εκλείψεών του. Μέχρι τότε το Δένδρο παρέμενε καταπράσινο, γιατί ποτιζόταν από τα ύδατα της ζωής και ο μεγάλος Δράκοντας έμενε πάντα θείος, όσο κρατιόταν μέσα στα όρια των αστρικών πεδίων. Αλλά το δένδρο μεγάλωσε και τα κατώτερα κλαδιά του άγγιζαν τέλος τις χθόνιες περιοχές: την Γη μας. Τότε το μεγάλο φίδι Νιντό-γκ – αυτός που τρώει τα πτώματα των κακών στην "Αίθουσα του Πόνου" (την ανθρώπινη ζωή), μόλις βυθιστούν μέσα στο "Ηβεργκελμέρ", τον κοχλάζοντα λέβητα (των ανθρώπινων παθών) – ροκάνισε το δένδρο του Κόσμου. Τα σκουλήκια της υλικότητας γέμισαν τις κάποτε υγιείς και δυνατές ρίζες και τώρα ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά στο κορμό, ενώ το φίδι Μιντγκάρντ που είναι κουλουριασμένο στον βυθό των θαλασσών, περιβάλλει την Γη και με την δηλητηριώδη πνοή του την κάνει ανίκανη να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

Οι δράκοντες και οι όφεις της αρχαιότητας έχουν όλοι επτά κεφάλια, "ένα κεφάλι για κάθε φυλή και κάθε κεφάλι με επτά τρίχες πάνω του", όπως λέει η αλληγορία. Από τον Αναντά, τον Όφι της Αιωνιότητας που μεταφέρει τον Βίσνου σ' όλο το Μανβαντάρα, από τον πρώτο αρχέγονο Σέσα του οποίου τα επτά κεφάλια γίνονται "χίλια κεφάλια" στην πουρανική φαντασία, μέχρι τον επτακέφαλο ακκαδικό Όφι. Αυτό συμβολίζει τις Επτά αρχές στην φύση και στον άνθρωπο, όπου το ανώτερο ή μεσαίο κεφάλι είναι το έβδομο. Ο Φίλωνας στο έργο του *Η Δημιουργία του Κόσμου* όταν λέει πως ο κόσμος ολοκληρώθηκε "σύμφωνα με την τέλεια φύση του αριθμού 6", δεν αναφέρεται στο μουσσικό, ιουδαϊκό Σάββατο. Γιατί, "όταν εκείνος ο νους που είναι άγιος σε συμφωνία με τον αριθμό επτά, εισέρχεται στην ψυχή (μάλλον στο ζωντανό σώμα), ο αριθμός έξι μ' αυτόν τον τρόπο αιχμαλωτίζεται καθώς και όλα τα θνητά πράγματα που ο αριθμός αυτός σχηματίζει" (Συλλογή Αλληγοριών, παρ. 6). Και πάλι: "Ο αριθμός 7 είναι η εορταστική ημέρα όλης της γης, τα γενέθλια του κόσμου. Δεν ξέρω αν θα μπορέσει κανείς να δοξάσει τον αριθμό 7 με τα κατάλληλα λόγια" (*Η Δημιουργία του Κόσμου*, παρ. 30). Ο συγγραφέας της *Φυσικής Γένεσης* θεωρεί ότι:

...Η επτάδα των άστρων που φαίνονται στην Μεγάλη Άρκτο (οι Σαπτάρσι) και ο επτακέφαλος Δράκοντας παρέχουν μια ορατή πηγή για το συμβολικό επτά του επάνω χρόνου. Η θεά των επτά άστρων, σαν Κεπ, ήταν η μητέρα του χρόνου· απ' όπου ο Κέπτι και Σέμπτι για τους δυο χρόνους και ο αριθμός επτά. Έτσι αυτό είναι το άστρο του Επτά. Ο Σέμπεκ (Κρόνος), ο γιος της θεάς, έχει το όνομα του επτά ή εβδομού. Το ίδιο και ο Σεφέκ Αμπού που χτίζει το σπίτι του ψηλά, όπως η Σοφία χτίζει το δικό της με επτά στήλες. Οι πρωταρχικοί Κρονότυποι ήταν επτά, και έτσι η αρχή του χρόνου στον ουρανό βασίζεται πάνω στον αριθμό και στο όνομα του επτά εξαιτίας των αστρικών ενδείξεων. Τα επτά άστρα καθώς περιστρέφονταν ετήσια έδειχναν συνεχώς, με τον δείκτη του δεξιού χεριού, και χάραζαν έναν κύκλο στον ανώτερο και στον κατώτερο ουρανό.⁴²³ Ο αριθμός επτά υποδείκνυε κατά φυσικό τρόπο ένα επταδικό μέτρο, που οδήγησε σ' αυτό που μπορεί να ονομαστεί *Επταδοποίηση* και στην σημείωση και στην χάραξη του κύκλου σε επτά αντίστοιχες διαιρέσεις που αποδίδονται στους επτά μεγάλους αστερισμούς και έτσι σχηματίστηκε η ουράνια επτανομία της Αιγύπτου στους ουραμούς.

Όταν η αστρική επτανομία χωρίστηκε και διαιρέθηκε σε τέσσερα τέταρτα, πολλαπλασιάστηκε με το τέσσερα, και τα είκοσι οκτώ ζώδια πήραν την θέση των αρχικών επτά αστερισμών και το καταγραμμένο αποτέλεσμα ήταν ο σεληνιακός ζωδιακός των είκοσι οκτώ ημερών.⁴²⁴ Στην κινέζικη διευθέτηση τα τέσσερα εκτάρια αποδίδονται στα τέσσερα Πνεύματα που προΐστανται των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα – (στον κινέζικο Βουδισμό και Εσωτερισμό τα πνεύματα παριστάνονται από τους τέσσερις Δράκοντες, τους "Μαχαράτζα" των Στάντζα), ή μάλλον τους επτά βόρειους αστερισμούς που αποτελούν τον Μαύρο Πολεμιστή· τους επτά ανατολικούς (κινέζικο φθινόπωρο) που σχηματίζουν την Λευκή Τίγρη· τους επτά νότιους, που είναι το Κατακόκκινο Πουλί και τους επτά δυτικούς (τους ονομαζόμενους Εαρινούς) που είναι ο Γαλάζιος Δράκοντας. Καθένα από αυτά τα τέσσερα πνεύματα προΐστανται στην επτανομία του κατά την διάρκειας μιας σεληνιακής εβδομάδας. Η γενέτειρα της πρώτης επτανομίδος (ο Τυφώνας των επτά άστρων) τώρα πήρε έναν σεληνιακό χαρακτήρα... σ' αυτήν την φάση βρίσκουμε πως η θεά Σεφέκ, της οποίας το όνομα υποδηλώνει τον αριθμό 7, είναι η θηλυκή λέξη ή λόγος στην θέση της μητέρας του χρόνου, που ήταν η προηγούμενη Λέξη, σαν θεά των επτά άστρων. (Τζέραλντ Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. II, σελ. 313.)

Ο συγγραφέας δείχνει πως από την αρχαιότατη εποχή στην Αίγυπτο η θεά της Μεγάλης Άρκτου και μητέρα του Χρόνου ήταν η "Ζώσα Λέξη", και ότι ο Σέμπεκ-Κρόνος, του οποίου το αρχέτυπο ήταν ο Κροκόδειλος-Δράκοντας, η προ-πλανητική μορφή του Κρόνου, ονομαζόταν γιος και σύζυγός της, αυτός ήταν η Λέξη-Λόγος της. (Τζέραλντ Μάσεϋ, *Φυσική Γένεση*, Τομ. II, σελ. 321.)

Το παραπάνω είναι αρκετά σαφές, αλλά δεν ήταν μόνο η γνώση της αστρονομίας αυτή που οδήγησε τους αρχαίους στην διαδικασία της *Επταδοποίησης*. Η πρωταρχική αιτία προχωράει πολύ βαθύτερα και θα εξηγηθεί στην κατάλληλη θέση της.

Τα παραπάνω αποσπάσματα δεν αποτελούν παρεκβάσεις. Παρουσιάστηκαν γιατί δείχνουν (α) τον λόγο που ένας πλήρως Μνημένος ονομαζόταν "Δράκοντας", "Οφίς", "Ναγκά" και (β) ότι η δική μας επταδική διαίρεση χρησιμοποιούσαν από τους ιερείς των πρώτων δυναστειών της Αιγύπτου, για τον ίδιο λόγο και πάνω στην ίδια βάση που χρησιμοποιείται και από εμάς. Ωστόσο αυτό χρειάζεται περισσότερη διευκρίνιση. Όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτό που ο Τζ. Μάσεϋ αποκαλεί τα "τέσσερα πνεύματα των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα" και οι Κινέζοι ονομάζουν "Μαύρο Πολεμιστή, Λευκή Τίγρη, Κατακόκκινο Πουλί και Γαλάζιο Δράκοντα", στα Μυστικά Βιβλία αποκαλούνται οι "Τέσσερις Κρυμμένοι Δράκοντες της Σοφίας" και οι "Ουράνιοι Ναγκά". Όπως είπαμε, λοιπόν, ο επτακέφαλος ή επταδικός ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ-ΛΟΓΟΣ με το πέρασμα του χρόνου χωρίστηκε, θα λέγαμε, σε τέσσερα επτανομικά μέρη ή είκοσι οκτώ τμήματα. Κάθε σεληνιακή εβδομάδα έχει έναν ξεχωριστό απόκρυφο χαρακτήρα στον σεληνιακό μήνα – καθεμιά από τις είκοσι οκτώ μέρες έχει τα ειδικά της χαρακτηριστικά – ακριβώς όπως καθένας από τους δώδεκα αστερισμούς, είτε χωριστά είτε σε συνδυασμό με άλλα ζώδια, έχει μια απόκρυφη επιρροή για το καλό ή το κακό. Αυτό αντιπροσωπεύει την κορυφή της γνώσης που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος πάνω στην Γη. Και όμως λίγοι είναι εκείνοι που την αποκτούν και ακόμα λιγότεροι είναι

⁴²³ Για τον ίδιο λόγο γίνεται η διαίρεση των αρχών στον άνθρωπο σε επτά. Αριθμούνται μ' αυτόν τον τρόπο, επειδή χαράζουν τον ίδιο κύκλο στην ανθρώπινη ανώτερη και κατώτερη φύση. [Ε.Π.Μπ.]

⁴²⁴ Έτσι η επταδική διαίρεση είναι αρχαιότερη και προηγώθηκε της τετραδικής. Είναι η ρίζα της αρχαϊκής ταξινόμησης. [Ε.Π.Μπ.]

οι σοφοί που φτάνουν στην ρίζα της γνώσης που συμβολίζεται από τον μεγάλο Ριζικό Δράκοντα, τον πνευματικό ΛΟΓΟ αυτών των ορατών ζωδίων. Αλλά όσοι το καταφέρνουν παίρνουν το όνομα "Δράκοντας" και αυτοί είναι οι "Άρχατ των Τεσσάρων Αληθειών των 28 Ιδιοτήτων", ή χαρακτηριστικών, και πάντα έτσι ονομάζονταν.

Οι Αλεξανδρινοί Νεο-Πλατωνιστές ισχυρίζονταν πως για να γίνει κανείς πραγματικός Χαλδαίος ή Μάγος πρέπει να κυριαρχήσει την επιστήμη ή γνώση των περιόδων των Επτά Αρχόντων του κόσμου στους οποίους υπάρχει όλη η σοφία. Στον Πρόκλο (*Σχόλιο στον Τίμαιο*, Βιβλ. Πρώτο), ο Ιάμβλιχος εμφανίζεται με μια άλλη απόδοση η οποία ωστόσο δεν αλλάζει το νόημα. Λέει πως "οι Ασσύριοι όχι μόνο διατήρησαν τα αρχαία είκοσι επτά μυριάδων ετών, όπως αναφέρει ο Ίππαρχος, αλλά επίσης ολόκληρων των αποκαταστάσεων και περιόδων των επτά κυβερνητών του κόσμου". Οι μύθοι κάθε έθνους και φυλής, πολιτισμένου ή απολίτιστου, τονίζουν την πίστη – που κάποτε ήταν παγκόσμια – στην μεγάλη σοφία και στην εξυπνάδα των Όφρων. Αυτοί είναι "γοητευτές". Υπνωτίζουν τα πουλιά με τα μάτια τους και πολύ συχνά ακόμα και ο ίδιος ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεφύγει από την γοητευτική επιρροή τους· επομένως το σύμβολο είναι πολύ κατάλληλο.

Ο κροκόδειλος είναι ο αιγυπτιακός δράκοντας. Ήταν το διπλό σύμβολο του Ουρανού και της Γης, του Ήλιου και της Σελήνης και εξαιτίας αυτής της αμφίβιας φύσης του ήταν αφιερωμένος στον Όσιρι και στην Ίσιδα. Σύμφωνα με τον Ευσέβιο (*Προπαρασκευή Ευαγγελική*, βιβλ. τρίτο, κεφ. XI), οι Αιγύπτιοι απεικόνιζαν τον Ήλιο σαν τιμονιέρη ενός πλοίου το οποίο τραβούσε ένας κροκόδειλος, "για να δείξουν την κίνηση του Ήλιου μέσα στο υγρό (Διάστημα)". Επίσης ο κροκόδειλος ήταν το σύμβολο της ίδιας της Αιγύπτου: της κάτω Αιγύπτου, επειδή ήταν η πιο ελώδης από τις δυο χώρες. Οι αλχημιστές παρουσιάζουν μιαν άλλη ερμηνεία. Λένε πως το σύμβολο του Ήλιου μέσα στο πλοίο στον Αιθέρα του Διαστήματος, σήμαινε ότι η ερμητική ύλη είναι η αρχή, ή βάση του χρυσού, ή του φιλοσοφικού ήλιου. Το νερό μέσα στο οποίο κολυμπάει ο κροκόδειλος είναι εκείνο το νερό ή ύλη που έγινε ρευστή και τέλος το ίδιο το πλοίο συμβολίζει το δοχείο της φύσης στο οποίο ο ήλιος, ή η θεϊκή, πύρινη αρχή, δρα σαν οδηγός, γιατί ο Ήλιος είναι εκείνος που εκτελεί το έργο με την δράση στην υγρασία ή υδράργυρο. Τα παραπάνω ισχύουν μόνο για τους αλχημιστές.

Το Φίδι έγινε ο τύπος και το σύμβολο του κακού και του Διαβόλου μόνο κατά την διάρκεια του μεσαίωνα. Οι πρώτοι χριστιανοί – εκτός από τους Οφίτες Γνωστικούς – είχαν τον δικό τους διπλό Λόγο: τον Καλό και τον Κακό Όφι, τον Αγαθοδαίμονα και τον Κακοδαίμονα. Αυτό φαίνεται στα κείμενα του Μάρκου, του Βαλεντίνου και πολλών άλλων και ειδικά στο *Πίστις-Σοφία* που είναι ασφαλώς ένα ντοκουμέντο των πρώτων αιώνων του χριστιανισμού. Στην μαρμάρινη σαρκοφάγο ενός τάφου που ανακαλύφθηκε το 1852 κοντά στην Αγία Πύλη, βλέπει κανείς την σκηνή του προσκυνήματος των Μάγων, "ή μάλλον", όπως παρατηρεί ο αείμνηστος Κ. Κινγκ στο έργο του *Οι Γνωστικοί*, "το πρωτότυπο αυτής της σκηνής, την "Γέννηση του Νέου Ήλιου". Στο μωσαϊκό δάπεδο παρουσιάζεται ένα περίεργο σχέδιο που μπορεί να συμβολίζει (α) την Ίσιδα που θηλάζει το βρέφος Αρποκράτη, ή (β) την Μαντόνα που ταΐζει το βρέφος Ιησού. Σε μικρότερες σαρκοφάγους, που περιέβαλλαν την μεγάλη, βρέθηκαν έντεκα μολυβένια φύλλα τυλιγμένα σαν πάπυροι, τρία από τα οποία έχουν αποκρυπτογραφηθεί. Το περιεχόμενο τους οφείλει να θεωρηθεί σαν μια τελική απόδειξη ενός υπερβολικά αμφισβητούμενου θέματος, γιατί δείχνουν πως είτε οι πρώτοι χριστιανοί, μέχρι τον 6ο Αιώνα, ήταν *bona fide* [γνήσιοι] παγανιστές, είτε ότι η δογματική χριστιανοσύνη δανείστηκε και πέρασε μέσα στην χριστιανική Εκκλησία τα πάντα: Ήλιο, Δένδρο, Φίδι, Κροκόδειλο.

"Στον πρώτο διακρίνεται ο Άνουβις... κρατώντας έναν κύλινδρο. Στα πόδια του βρίσκονται δυο γυναικείες προτομές, από κάτω υπάρχουν δυο φίδια τυλιγμένα γύρω... από ένα πτώμα φασκιωμένο σαν μούμια. Στον δεύτερο κύλινδρο... είναι ο Άνουβις... κρατώντας έναν σταυρό, το "Σύμβολο της Ζωής". Κάτω από τα πόδια του βρίσκεται το πτώμα τυλιγμένο στις αναρίθμητες πτυχές ενός τεράστιου φιδιού, του Αγαθοδαίμονα, του φύλακα των νεκρών... Στον τρίτο κύλινδρο... ο Άνουβις κρατάει στην αγκαλιά του... το περίγραμμα ενός... πλήρους λατινικού σταυρού... Στα πόδια του θεού βρίσκεται ένα ρομβοειδές, το αιγυπτιακό "Αυγό του Κόσμου", προς το οποίο σέρνεται ένα φίδι κουλουριασμένο σε κύκλο... Κάτω από τις προτομές βρίσκεται το γράμμα ω επαναλαμβανόμενο επτά φορές στην σειρά, υπενθυμίζοντας ένα από τα "Ονόματα"... Ιδιαίτερα

αξιοσημείωτη είναι επίσης η γραμμή των χαρακτήρων, προφανώς της Παλμύρας, πάνω στα πόδια του πρώτου Άνουβη. Όσο για την μορφή του φιδιού, αν υποθέσουμε πως αυτά τα τάλισμαν δεν προέρχονται από την ισιακή αλλά από την νεώτερη οφιτική πίστη, μπορεί να αντιπροσωπεύει εκείνον τον "Αληθινό και τέλειο Όφι", ο οποίος "οδηγεί τις ψυχές όλων όσων τον εμπιστεύονται έξω από την Αίγυπτο του σώματος και μέσω της Ερυθράς θάλασσας του θανάτου, στην Γη της Επαγγελίας, σώζοντας τους στον δρόμο από τα φίδια της Ερημιάς, δηλαδή από τους Κυβερνήτες των Άστρων". (Κινγκ, *Οι Γνωστικοί*, κ.τ.λ., σελ. 366-368.)

Και αυτός ο "Αληθινός και Τέλειος Όφις", είναι ο επτακέφαλος θεός που τώρα θεωρείται πως είναι ο Ιεχωβά και ο Ιησούς Ένα μ' αυτόν. Σ' αυτόν τον Επτα-φωνήεντο Θεό στέλνεται από τον Χριστό ο υποψήφιος για μύηση, στο έργο *Πίστις-Σοφία*, που είναι προγενέστερο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννη και προφανώς της ίδιας σχολής. "Ο (Όφις των) Επτά Βροντών πρόφερε αυτά τα επτά φωνήεντα", αλλά "σφράγισαν α ελάλησαν αι επτά βρονταί και μη αυτά γραφής", λέει η Αποκάλυψις Α', 4. "Αναζητάς αυτά τα μυστήρια;" ρωτάει ο Ιησούς στο *Πίστις-Σοφία* (παρ. 378). "Κανένα μυστήριο δεν είναι πιο έξοχο από αυτά [τα επτά φωνήεντα]: γιατί αυτά θα φέρουν την ψυχή σας μέσα στο Φως των Φώτων": δηλαδή στην αληθινή Σοφία. "Τίποτε, επομένως, δεν είναι πιο θαυμάσιο από τα μυστήρια τα οποία αναζητούμε, εκτός μόνο από το μυστήριο των Επτά Φωνηέντων και των ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΝΙΑ Δυνάμεών τους και των σχετικών αριθμών τους."

Στην Ινδία ήταν το μυστήριο των *Επτά ΠΥΡΩΝ* και των σαράντα εννιά πυρών ή όψεων, ή "των σχετικών αριθμών τους".

Αυτά τα επτά φωνήεντα αντιπροσωπεύονται από τα σύμβολα της Σβάστικας πάνω στα στέμματα των επτά κεφαλιών του Δράκοντα της Αιωνιότητας, στην Ινδία, μεταξύ των εσωτερικών Βουδιστών, στην Αίγυπτο, στην Χαλδαία κ.τ.λ., κ.τ.λ. και μεταξύ των Μυημένων κάθε άλλης χώρας. Στις Επτά ζώνες της μεταθανάτιας ανόδου των ερμητικών κειμένων, ο "θνητός" αφήνει σε καθεμιά μία από τις "Ψυχές" (ή Αρχές) του – μέχρις ότου φτάνοντας στο πεδίο πάνω από όλες τις ζώνες, παραμένει όπως ο μεγάλος Άμορφος Όφις της απόλυτης σοφίας: ή η ίδια η θεότητα. Το επτακέφαλο φίδι είχε περισσότερες από μια σημασίες στις Απόκρυφες διδασκαλίες. Είναι ο επτακέφαλος Δράκος, καθένα κεφάλι του οποίου είναι ένα αστέρι της Μικρής Άρκτου, αλλά είναι επίσης και κυρίως ο Όφις του Σκότους (δηλαδή ασύλληπτος και ακατανόητος) του οποίου τα επτά κεφάλια είναι οι επτά Λόγοι, οι αντανakλάσεις του ενός και πρώτου εκδηλωμένου Φωτός: του συμπαντικού ΛΟΓΟΥ.

XI

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ

Αυτή η συμβολική φράση, με τις πολύπλευρες μορφές της, είναι ασφαλώς η πιο επικίνδυνη και εικονοκλαστική σε σχέση με τις μετέπειτα δυαδικές θρησκείες – ή μάλλον θεολογίες – και ειδικά στο φως της χριστιανοσύνης. Ωστόσο δεν είναι ούτε δίκαιο ούτε σωστό να πούμε πως η χριστιανοσύνη ήταν εκείνη που συνέλαβε και γέννησε τον Σατανά. Σαν ένας "αντίπαλος", η αντίθετη Δύναμη που απαιτείται για την ισορροπία και την αρμονία των πραγμάτων στην Φύση – όπως η Σκιά που δείχνει πιο λαμπερό το Φως, όπως η Νύχτα που κάνει μεγαλύτερη την ανακούφιση της Ημέρας, και όπως το κρύο που μας κάνει να εκτιμούμε περισσότερο την άνεση της ζεστασιάς – ο ΣΑΤΑΝΑΣ υπήρξε πάντα. Η Ομογένεια είναι μία και αδιαίρετη. Αλλά αν το ομογενές Ένα και Απόλυτο δεν είναι απλό σχήμα λόγου και αν η ετερογένεια στην δυαδική όψη της είναι δημιούργημά του – η διχασμένη σκιά ή αντανάκλαση του – τότε ακόμα και αυτή η θεία Ομογένεια πρέπει να περιέχει μέσα της την ουσία και των δυο, καλού και κακού. Αν ο "θεός" είναι η Απόλυτη, Άπειρη και Συμπαντική Ρίζα των πάντων και του καθετί στην Φύση και στο σύμπαν της, τότε από πού προέρχεται το Κακό [Evil] ή Διάβολος [D'evil] αν όχι από την ίδια "Χρυσή Μήτρα" του απόλυτου; Έτσι, είμαστε αναγκασμένοι ή να αποδεχθούμε την εκπόρευση του καλού και του κακού, του Αγαθοδαίμονα και του Κακοδαίμονα, σαν κλάδων από τον ίδιο κορμό του Δένδρου της Ύπαρξης, ή να υποταχθούμε στην παράλογη ιδέα να πιστεύουμε σε δυο αιώνια Απόλυτα!

Αφού ανιχνεύσαμε την προέλευση της ιδέας στην ίδια την αρχή του ανθρώπινου νου, είναι σωστό στο μεταξύ να δώσουμε την πρόπουσα θέση του και στο παροιμιακό κακό. Η αρχαιότητα δεν γνώριζε κανέναν απομονωμένο, τέλεια και απόλυτα κακό "θεό του κακού". Η παγανιστική σκέψη παρουσίαζε το καλό και το κακό σαν δίδυμα αδέρφια γεννημένα από την ίδια μητέρα: την Φύση. Μόλις αυτή η σκέψη έπαυσε να είναι αρχαϊκή, τότε και η Σοφία έγινε Φιλοσοφία. Στην αρχή τα σύμβολα του καλού και του κακού ήταν απλές αφαιρέσεις: το Φως και το Σκοτάδι. Ύστερα τα πρότυπά τους διαλέγονταν μεταξύ των πιο φυσικών και συχνών περιοδικών Κοσμικών φαινομένων: η Μέρα και η Νύχτα, ή ο Ήλιος και η Σελήνη. Έπειτα τα αντιπροσώπευαν τα Πλήθη των ηλιακών και σεληνιακών θεοτήτων και ο Δράκοντας του Σκότους ήρθε σε αντίθεση με τον Δράκοντα του Φωτός (Βλέπε Στάντζα V, VII). Η στρατιά του Σατανά δεν είναι λιγότερο Γιος του Θεού απ' ό,τι είναι η στρατιά των Μπεν χα-Ελοΐμ και αυτά τα παιδιά του Θεού έρχονται να "παρουσιαστούν μπροστά στον Κύριο", τον πατέρα τους (Ιώβ, Β). "Οι Γιοι του Θεού" γίνονται οι "Πεπτωκότες Άγγελοι", μόνο όταν αντιλαμβάνονται πως οι θυγατέρες των ανθρώπων ήταν όμορφες (Γένεση, ΣΤ', 2, 4). Στην ινδική φιλοσοφία οι Σούρα είναι μεταξύ των πρώτων και λαμπρότερων θεών και γίνονται Άσουρα, μόνο όταν εκθρονίζονται από μπραχμανική φαντασίωση. Ο Σατανάς δεν πήρε μια ανθρωπομορφική, ατομικοποιημένη μορφή, παρά μόνο όταν ολοκληρώθηκε από τον άνθρωπο η δημιουργία "ενός ζώντος προσωπικού θεού": αλλά ακόμα και τότε μόνο εξαιτίας βασικής αναγκαιότητας. Χρειαζόταν ένα κάλυμμα, ένας αποδιοπομπαίος τράγος για να εξηγήσει την ωμότητα, τα σφάλματα και την ολοφάνερη αδικία που είχε ετοιμάσει εκείνος για τον οποίο ισχυρίζονταν ότι εξέφραζε απόλυτη τελειότητα, ευσπλαχνία και καλοσύνη. Αυτό ήταν το πρώτο καρμικό αποτέλεσμα της εγκατάλειψης ενός φιλοσοφικού και λογικού Πανθεϊσμού και της δημιουργίας, σαν αποκούμπι για τους τεμπέληδες, "ενός σπλαχνικού πατέρα στον Ουρανό", του οποίου, όμως, οι καθημερινές πράξεις διαψεύδουν αυτόν τον χαρακτηρισμό. Αυτό οδήγησε στα πρώτα δίδυμα, Όσιρις-Τυφώνας, Ορμάζντ-Αχριμάν και τέλος Κάιν-Άβελ και τα τόσα άλλα αντίθετα.

Ενώ άρχισε σαν συνώνυμος με την Φύση, ο "θεός" ο Δημιουργός κατέληξε να γίνει ο συγγραφέας της. Ο Πασκάλ λύνει την δυσκολία με πολύ έξυπνο τρόπο: "Η φύση", λέει, "έχει

τελειότητες για να δείχνει ότι είναι εικόνα του θεού και ελαττώματα για να δείχνει ότι είναι μόνο η εικόνα του".

Όσο πιο βαθιά προχωράει κανείς μέσα στο σκοτάδι των προϊστορικών εποχών, τόσο πιο φιλοσοφική εμφανίζεται η πρωτότυπη μορφή του μετέπειτα Σατανά. Ο πρώτος "Αντίπαλος" με ατομική ανθρώπινη μορφή που συναντάει κανείς στην αρχαία πουρανική φιλολογία, είναι ένας από τους μεγαλύτερους Ρίσι και Γιόγκι: ο Νάραντα, που επονομάστηκε ο "Ταραχοποιός".

Και αυτός είναι ένας Μπραχμαπούτρα, γιος του Μπράχμα. Αλλά γι' αυτόν θα μιλήσουμε αργότερα. Μπορεί κανείς να βεβαιωθεί για το ποιος είναι ο μεγάλος "Εξαπατητής" αν ψάξει γι' αυτόν με ανοιχτά μάτια και απροκατάληπτο νου σε όλες τις αρχαίες κοσμογονίες και Γραφές.

Είναι ο ανθρωπομορφοποιημένος Δημιουργός, ο Πλάστης του Ουρανού και της Γης, όταν αποχωρίστηκε από τα συλλογικά Πλήθη των συντρόφων του Δημιουργών, τους οποίους, κατά κάποιον τρόπο, αντιπροσωπεύει και συνθέτει. *Τώρα* είναι ο Θεός των θεολογιών. "Η επιθυμία είναι πατέρας της σκέψης". Κάποτε ένα φιλοσοφικό σύμβολο αφέθηκε στην διεστραμμένη Φαντασία των ανθρώπων από τότε μεταβλήθηκε σε ένα μοχθηρό, εξαπατητικό, πονηρό και ζηλιάρη θεό.

Επειδή οι Δράκοντες και άλλοι πεπτωκότες άγγελοι περιγράφονται σε άλλα μέρη του έργου, λίγα λόγια μόνο σχετικά με τον συκοφαντημένο Σατανά θα είναι αρκετά. Ο σπουδαστής θα κάνει καλά να θυμάται πως για κάθε λαό, εκτός από τα χριστιανικά έθνη, ο Διάβολος μέχρι και σήμερα δεν είναι καμιά χειρότερη οντότητα παρά μόνο η αντίθετη όψη, στην δυαδική φύση, του ονομαζόμενου Δημιουργού. Αυτό είναι απόλυτα φυσικό. Δεν μπορεί να θεωρεί κανείς τον Θεό σαν την σύνθεση ολόκληρου του Σύμπαντος, Πανταχού Παρόντα, Παντογνώστη και Άπειρο και όμως να χωρίζει απ' αυτόν το κακό. Και επειδή υπάρχει στον κόσμο περισσότερο κακό παρά καλό, βγαίνει το λογικό συμπέρασμα πως ή ο Θεός περιλαμβάνει το κακό, ή αποτελεί την άμεση αιτία του, ή διαφορετικά θα πρέπει να πάψει να ισχύει η ιδέα της απολυτότητάς του. Οι αρχαίοι το είχαν κατανοήσει αυτό τόσο καλά, ώστε οι φιλόσοφοι τους – που δεν τους ακολούθησαν οι Καμπαλιστές – όριζαν το κακό σαν το σημάδι του θεού ή Καλού: και το *Daemon est Deus inversus* (*Ο Δαίμονας είναι Θεός ανεστραμμένος*) είναι ένα πολύ παλιό ρητό. Πράγματι, το κακό δεν είναι παρά μια τυφλή, ανταγωνιστική δύναμη στην φύση. Είναι αντίδραση, αντίσταση και αντίθεση: κακό για μερικούς, καλό για άλλους. Δεν υπάρχει κακό καθ' εαυτό: μόνο η σκιά του φωτός, χωρίς την οποία το φως δεν θα μπορούσε να υπάρξει ούτε καν στην αντίληψή μας. Αν το κακό εξαφανιζόταν, τότε και το καλό θα εξαφανιζόταν μαζί του από την Γη. Ο "Παλιός Δράκοντας" πριν γίνει ύλη, ήταν αγνό πνεύμα και παθητικός, πριν γίνει ενεργός. Στην συροχαλδαϊκή μαγεία ο Όφις και ο Οφιόμορφος ενώνονται στον Ζωδιακό στο ζώδιο του Ανδρόγυνου Παρθένου-Σκορπιού. Πριν από την πτώση του στην γη ο "Όφις" ήταν Όφις-Χριστός και μετά την πτώση του έγινε Οφιόμορφος-ΧΡΙΣΤΟΣ. Όλες οι θεωρήσεις των Καμπαλιστών αντιμετωπίζουν το Κακό σαν μια ΔΥΝΑΜΗ η οποία είναι ανταγωνιστική, αλλά ταυτόχρονα απαραίτητη για το Καλό, επειδή του δίνει ζωτικότητα και ύπαρξη την οποία διαφορετικά δεν θα είχε ποτέ. Δεν θα ήταν δυνατό να υπάρξει ζωή (με την μαγιαβική έννοια) χωρίς θάνατο, ούτε αναζωογόνηση και αναδόμηση χωρίς καταστροφή. Τα φυτά θα καταστρέφονταν μέσα στην συνεχή ηλιακή ακτινοβολία, το ίδιο και ο άνθρωπος, που θα γινόταν ένα αυτόματο χωρίς την άσκηση της ελεύθερης βούλησης και των εφέσεών του, όταν αυτό το ηλιόφωτο έχανε την ύπαρξη και την αξία του γι' αυτόν και δεν ήταν τίποτε άλλο εκτός από φως. Το καλό είναι άπειρο και αιώνιο μόνο στο αιώνια κρυμμένο από εμάς, γι' αυτό και το φανταζόμαστε αιώνιο. Στα εκδηλωμένα πεδία, το ένα εξισορροπεί το άλλο. Λίγοι είναι εκείνοι οι θεϊστές και οι πιστοί σε έναν προσωπικό θεό, που δεν φτιάχνουν από τον Σατανά την σκιά του Θεού, ή εκείνοι οι οποίοι, συγχέοντας τα δυο, δεν πιστεύουν ότι έχουν δικαίωμα να προσεύχονται σ' αυτό το είδωλο ζητώντας την βοήθεια και την προστασία του για την άσκηση της ατιμωρησίας των κακών και άδικων πράξεών τους. Το "μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν", απευθύνεται καθημερινά, από εκατομμύρια ανθρώπινες χριστιανικές καρδιές, στον "Πατέρα ημών, τον εν τοις Ουρανοίς" και όχι στον Διάβολο. Το κάνουν, επαναλαμβάνοντας τα ίδια τα λόγια που ειπώθηκαν από το στόμα του Σωτήρα τους και κάνοντάς το δεν σκέφτονται καθόλου το γεγονός πως το νόημά τους έρχεται σε άμεση αντίθεση με τον Ιάκωβο, "τον αδελφό του Κυρίου". "Μηδείς πειραζόμενος λεγέτω ότι από θεού πειράζομαι, ο γαρ θεός απείραστος εστί κακών, πειράζει δε αυτός ουδένα" (*Ιακώβου Καθολική*, Α' 13). Γιατί, λοιπόν, να λέμε ότι είναι ο Διάβολος αυτός που μας βάζει σε πειρασμό,

όταν η Εκκλησία μας διδάσκει εξ ονόματος του Χριστού, πως είναι ο Θεός αυτός που το κάνει; Ανοίξτε οποιοδήποτε θρησκευτικό έργο στο οποίο ο όρος "πειρασμός" να ορίζεται με την θεολογική του έννοια και θα βρείτε δυο ορισμούς: (1) Εκείνες οι δοκιμασίες και τα προβλήματα με τα οποία ο Θεός δοκιμάζει τον λαό του. (2) Εκείνα τα μέσα και τα θέλητρα τα οποία χρησιμοποιεί ο Διάβολος για να παγιδεύσει και να σαγηνεύσει την ανθρωπότητα. (Ιωάννου Α', 2 και Ματθαίου ΣΤ' 13.) Αν γίνουν δεκτές κυριολεκτικά οι δυο διδασκαλίες, του Χριστού και του Ιακώβου, έρχονται σε αντίθεση η μια με την άλλη, και ποιο δόγμα μπορεί να συμβιβάσει αυτά τα δυο, αν απορριφθεί το απόκρυφο νόημα;

Ανάμεσα σ' αυτούς τους εναλλακτικούς πειρασμούς θα είναι σοφός ο φιλόσοφος εκείνος που θα μπορέσει να διακρίνει πού αποσύρεται ο Θεός για να κάνει χώρο στον Διάβολο! Έτσι όταν διαβάζουμε "υμείς εκ του πατρός του διαβόλου εστέ... ότι ψεύτης εστί και ο πατήρ αυτού...", δηλαδή ΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΟ ΨΕΜΑ, και ταυτόχρονα μας λένε πως ο Σατανάς – ο Διάβολος – ήταν γιος του Θεού και ο πιο όμορφος από τους αρχαγγέλους του, αντί να πιστέψουμε πως Πατέρας και Γιος είναι ένα τεράστιο προσωποποιημένο και αιώνιο ΨΕΜΑ, προτιμούμε να στραφούμε για πληροφορίες στον πανθεισμό και στην παγανιστική φιλοσοφία.

Μόλις πάρουμε στα χέρια μας το κλειδί της Γένεσης, τότε η επιστημονική και η συμβολική Καμπάλα είναι εκείνη που αποκαλύπτει το μυστικό. Ο μεγάλος Όφις του Κήπου της Εδέμ και ο "Κύριος ο Θεός" είναι ταυτόσημοι, όπως επίσης ο Ιεχωβά και ο Κάιν είναι ΕΝΑ: ο Κάιν ο οποίος στην θεολογία αναφέρεται σαν ο "δολοφόνος" και ο ΨΕΥΣΤΗΣ στον Θεό! Ο Ιεχωβά δοκιμάζει τον Βασιλιά του Ισραήλ βάζοντάς τον να μετρήσει τον λαό, και σε άλλο σημείο ο Σατανάς τον δοκιμάζει ζητώντας του το ίδιο. Ο Ιεχωβά καταφεύγει στους πύρινους όφεις για να δαγκώσουν εκείνους που τον δυσαρέστησαν και ο Ιεχωβά επίσης παρέχει τον φλεγόμενο όφι που τους θεραπεύει.

Αυτές οι σύντομες και φαινομενικά αντιφατικές αναφορές της Παλαιάς Διαθήκης (αντιφατικές επειδή οι δυο Δυνάμεις είναι χωρισμένες, ενώ θα έπρεπε να θεωρούνται οι δυο όψεις του ίδιου πράγματος), είναι ο απόηχος – ολότελα παραμορφωμένος από τον εξωτερικισμό και την θεολογία – των παγκόσμιων και φιλοσοφικών δογμάτων στην φύση, που τόσο καλά κατανοούνταν από τους πρωτόγονους Σοφούς. Βρίσκουμε το ίδιο υπόβαθρο σε αρκετές προσωποποιήσεις των *Πουρανά*, μόνο που είναι πολύ πιο φανερές και φιλοσοφικά υπαινικτικές.

Έτσι ο Πουλάστια, ένας "Γιος του θεού" – ένας από τους πρώτους απογόνους – γίνεται ο προγεννήτορας των Δαιμόνων, των Ρακσασά, αυτών που βάζουν σε πειρασμό και καταβροχθίζουν τους ανθρώπους. Η Πισάτσι (ένας θηλυκός Δαίμονας) είναι κόρη του Ντάκσα, που είναι "Γιος θεού" και ο ίδιος θεός, και είναι η μητέρα όλων των Πισατσά (*Πάντμα-Πουρανά*). Οι ονομαζόμενοι στα *Πουρανά* Δαίμονες είναι πολύ παράξενοι διάβολοι, αν κριθούν από την σκοπιά των ευρωπαϊκών και ορθόδοξων απόψεων σχετικά με αυτά τα πλάσματα, γιατί όλοι τους – Νταναβά, Ντάιτια, Πισατσά και Ρακσάσα – εμφανίζονται σαν υπερβολικά ευσεβείς, που ακολουθούν τις εντολές των *Βέντα* και μερικοί απ' αυτούς είναι ακόμα και μεγάλοι Γιόγκι. Αλλά είναι αντίθετοι με τον κλήρο και την τυπολατρεία, τις θυσίες και τα τυπικά – ακριβώς όπως και σήμερα είναι στην Ινδία οι φτασμένοι Γιόγκι – ωστόσο δεν γίνονται λιγότερο σεβαστοί εξαιτίας αυτού, αν και δεν τους επιτρέπεται να ακολουθήσουν ούτε κάστα ούτε τυπικό, έτσι όλοι αυτοί οι πουρανικοί γίγαντες και Τιτάνες ονομάζονται Διάβολοι. Οι Ιεραπόστολοι που είναι πάντα έτοιμοι να δείξουν – αν μπορούν – πως οι ινδουιστικές παραδόσεις δεν είναι τίποτε άλλο από μια αντανάκλαση της ιουδαϊκής Βίβλου, έφτιαξαν ένα ολόκληρο μυθιστόρημα πάνω στην υποτιθέμενη ταυτότητα του Πουλάστια με τον Κάιν, και των Ρακσάσα με τους Καϊνίτες, "τους καταραμένους", την αιτία του Κατακλυσμού του Νώε. (Βλέπε το έργο του Αββά Γκορέζιο ο οποίος "ετυμολογεί" ότι το όνομα "Πουλάστια" σημαίνει ο "απορριφθείς", επομένως ο Κάιν, αν αγαπάτε.) Ο Πουλάστια, λέει, μένει στο Κεντάρα, που σημαίνει ένα "σκαμμένο μέρος", ένα ορυχείο και ο Θουβάλ-Κάιν στην παράδοση και στην Βίβλο (Γένεση Δ', 2) εμφανίζεται σαν ο πρώτος εργάτης των μετάλλων, επομένως ανθρακωρύχος!

Ενώ είναι πολύ πιθανόν πως οι Γκιμπορίμ (οι γίγαντες) της Βίβλου είναι οι Ρακσάσα των Ινδών, ωστόσο είναι σχεδόν βέβαιο ότι και οι δυο είναι Ατλάντειοι και ανήκουν στις φυλές που καταβυθίστηκαν. Όπως κι αν έχει το πράγμα, κανένας Σατανάς δεν θα μπορούσε να είναι πιο

επίμονος στην δυσφήμιση των εχθρών, ή πιο πικρόχολος στο μίσος του, απ' όσο είναι οι χριστιανοί θεολόγοι που τον καταριούνται σαν πατέρα κάθε κακού. Συγκρίνατε τις ύβρεις και τις απόψεις που εκφράζουν για τον Διάβολο με τις φιλοσοφικές θεωρήσεις και την χριστιανική σχεδόν πραότητα των πουρανικών σοφών. Όταν ο Παρασαρά, ο πατέρας του οποίου καταβροχθίστηκε από έναν Ρακσάσα, ετοιμαζόταν να καταστρέψει (μαγικά) ολόκληρη την φυλή, ο παππούς του, ο Βάσιστα του είπε μερικά υπερβολικά υπαινικτικά λόγια. Αποκάλυψε στον οργισμένο Σοφό, ότι υπάρχει Κακό και Κάρμα, αλλά όχι "κακά πνεύματα". Του λέει:

Άφησε τον θυμό σου να καταλαγιάσει. Οι Ρακσάσα δεν είναι ένοχοι. Ο θάνατος του πατέρα σου ήταν έργο του Κάρμα. Ο θυμός είναι πάθος των ανόητων δεν αρμόζει σε έναν σοφό. Από ποιον, μπορούμε να ρωτήσουμε, σκοτώνεται κάποιος; Ο κάθε άνθρωπος υφίσταται τις συνέπειες των δικών του πράξεων. Ο θυμός, γιε μου, είναι η καταστροφή όλων όσων αποκτάει ο άνθρωπος... και εμποδίζει την επίτευξη της απελευθέρωσης. Οι... σοφοί... αποφεύγουν την οργή, μη γίνεσαι, εσύ παιδί μου, θύμα της επιρροής της. Μην αφήσεις αυτά τα άκακα πνεύματα του σκότους να καταστραφούν. Σταμάτησε, λοιπόν, την θυσία σου. Η ευσπλαχνία είναι η δύναμη των δικαίων. (*Βίβλου Πουρανά*, βιβλ. Πρώτο, κεφ. Ι.)

Έτσι, κάθε τέτοια "θυσία" ή προσευχή στον Θεό για βοήθεια δεν είναι τίποτε άλλο από μια πράξη μαύρης μαγείας. Αυτό για το οποίο προσευχόταν ο Παρασαρά, ήταν η καταστροφή των Πνευμάτων του Σκότους για σκοπούς προσωπικής εκδίκησης. Αυτός ονομάζεται παγανιστής και οι χριστιανοί τον έχουν καταδικάσει, σαν τέτοιο, στην αιώνια κόλαση. Όμως από ποια άποψη είναι καλύτερη η προσευχή των κυβερνητών και των στρατηγών που προσεύχονται πριν από κάθε μάχη για την καταστροφή των εχθρών τους; Μια τέτοια προσευχή είναι σε κάθε περίπτωση μαύρη μαγεία του χειρότερου είδους, κρυμμένη σαν ένας δαιμόνιος "κ. Χάιντ" κάτω από τον θεοσεβούμενο "κ. Τζέκυλ".

Στην ανθρώπινη φύση το κακό υποδηλώνει μόνο την πολικότητα της ύλης και του Πνεύματος, έναν αγώνα για ζωή ανάμεσα στις δυο εκδηλωμένες Αρχές στον Χώρο και στον Χρόνο, οι οποίες αρχές είναι καθεαυτές μια, εφόσον έχουν την ρίζα τους στο Απόλυτο. Στον Κόσμο η ισορροπία πρέπει να διατηρείται. Οι λειτουργίες των δυο αντιθέτων δημιουργούν αρμονία, όπως η κεντρομόλος και η φυγόκεντρος δύναμη που είναι απαραίτητες η μια στην άλλη – αμοιβαία αλληλεξαρτώμενες – "προκειμένου να υπάρξουν και οι δυο". Αν η μια εμποδιστεί, η δράση της άλλης θα γίνει αμέσως αυτο-καταστροφική.

Επειδή η προσωποποίηση που ονομάζεται Σατανάς έχει αναλυθεί αρκετά από την τριπλή όψη της – στην Παλαιά Διαθήκη, την χριστιανική θεολογία και την αρχαία ειδωλολατρική στάση σκέψης – εκείνοι που επιθυμούν να μάθουν περισσότερα παραπέμπονται στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, ;Τομ. ΙΙ, κεφ. Χ. Δείτε επίσης και αρκετά τμήματα στον Τόμο ΙΙ, Μέρος ΙΙ του Παρόντος έργου. Το παρόν θέμα προσεγγίζεται και επιχειρούνται νέες εξηγήσεις για έναν πολύ σημαντικό λόγο. Πριν μπορέσουμε να εξετάσουμε την εξέλιξη του φυσικού και θείου ανθρώπου, πρέπει να κατανοήσουμε την ιδέα την κυκλικής εξέλιξης, να εξοικειωθούμε με τις φιλοσοφίες και τις πίστεις των τεσσάρων φυλών που προηγήθηκαν της δικής μας τωρινής φυλής, να μάθουμε ποιες ήταν οι ιδέες εκείνων των Τιτάνων και γιγάντων: πραγματικών γιγάντων, τόσο νοητικά όσο και σωματικά. Ολόκληρη η αρχαιότητα διαποτίζεται από εκείνη την φιλοσοφία η οποία διδάσκει την ενέλιξη του πνεύματος μέσα στην ύλη, την διαδοχική, κατερχόμενη κυκλική κάθοδο, ή ενεργό, αυτοσυνείδητη εξέλιξη. Οι Αλεξανδρινοί Γνωστικοί αποκάλυψαν σε μεγάλο βαθμό το μυστικό των μυήσεων και τα κείμενα τους είναι γεμάτα από την "κάθοδο των Αιώνων" με τον διπλό τους χαρακτηρισμό των Αγγελικών Όντων και των Περιόδων: όπου το ένα είναι η φυσική εξέλιξη του άλλου. Από την άλλη μεριά οι ανατολικές παραδόσεις και στις δυο πλευρές των "μαύρων νερών" – των ωκεανών που χωρίζουν τις δυο Ανατολές – είναι γεμάτες από αλληγορίες σχετικά με την πτώση του Πληρώματος ή των θεών και των Ντεβά. Χωρίς καμιά εξαίρεση συμβολίζουν και εξηγούν την ΠΤΩΣΗ σαν την επιθυμία να μάθουν και να αποκτήσουν γνώση: να ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ. Αυτό είναι το φυσικό επακόλουθο της νοητικής εξέλιξης, το πνευματικό να μετατρέπεται σε υλικό ή φυσικό. Ο ίδιος νόμος της καθόδου μέσα στην υλικότητα και της επανόδου στην πνευματικότητα επιβλήθηκε και κατά την διάρκεια της πρώτης χριστιανικής εποχής και η αντίδραση αυτή σταμάτησε μόλις τώρα, κατά την δική μας ιδιαίτερη υποφυλή.

Εκείνο το οποίο πριν από δέκα χιλιάδες, ίσως, χρόνια παρουσιαζόμενο αλληγορικά στον *Ποίμανδρο* (Βιβλίο Δεύτερο, στρίχος 22) με έναν τριπλό χαρακτήρα ερμηνείας, θεωρείτο η καταγραφή ενός αστρονομικού, ανθρωπολογικού ακόμα και αλχημικού γεγονότος, δηλαδή η αλληγορία των επτά Κυβερνητών που διαπερνούν τους επτά κύκλους πυρός, υποβιβάστηκε σε μια μοναδική υλική και ανθρωπομορφική ερμηνεία: την εξέγερση και την Πτώση των Αγγέλων. Η πολυσήμαντη, βαθιά φιλοσοφική διήγηση, κάτω από την ποιητική της μορφή του "Γάμου του Ουρανού με την Γη", ο έρωτας της φύσης για την θεία μορφή και ο "Ουράνιος Άνθρωπος" που γοητεύεται από την αντανάκλαση της δικής του ομορφιάς στην φύση – δηλαδή το Πνεύμα που έλκεται μέσα στην ύλη – τώρα κάτω από την θεολογική επίδραση έγιναν: "οι επτά Κυβερνήτες που παράκουσαν τον Ιεχωβά, ενώ ο αυτοθαυμασμός δημιουργεί την Σατανική Υπερηφάνεια που ακολουθείται από την ΠΤΩΣΗ του, γιατί ο Ιεχωβά δεν επιτρέπει να χαθεί καμιά λατρεία παρά μόνο για τον εαυτό του". Με λίγα λόγια, οι όμορφοι Πλανήτες-Άγγελοι, οι ένδοξοι κυκλικοί αιώνες των αρχαίων, από τώρα και στο εξής συνενώθηκαν στο Ταλμούδ στην πιο ορθόδοξη μορφή του Σαμαέλ, του αρχηγού των Δαιμόνων, "εκείνου του μεγάλου όφι με τα δώδεκα φτερά που παρασύρει πίσω του, κατά την Πτώση του, το ηλιακό σύστημα ή τους Τιτάνες". Αλλά ο Σεμάλ, το *alter ego* (άλλο εγώ) και ο σαβαϊτικός τύπος του Σαμαέλ, στην φιλοσοφική και στην εσωτερική του όψη, σήμαινε το "έτος" στην αστρολογική κακή όψη του, τους δώδεκα μήνες ή φτερά των αναπόφευκτων κακών στην φύση. Και στην εσωτερική θεογονία (Ν.Α. Τσόουλσον, *Ναβαταία Γεωργία*, Τομ. 11, σελ. 217 υπ. 363), τόσο ο Σεμάλ όσο και ο Σαμαέλ αντιπροσώπευαν μια ιδιαίτερη θεότητα. Σύμφωνα με τους Καμπαλιστές αυτοί είναι "το Πνεύμα της Γης", ο προσωπικός θεός που την κυβερνάει, ταυτόσημος *de facto* με τον Ιεχωβά. Γιατί οι ίδιοι οι Ταλμουδιστές παραδέχονται πως ΣΑΜΑΕΛ είναι το θεϊκό όνομα ενός από τους επτά Ελοΐμ. Ακόμα οι Καμπαλιστές παρουσιάζουν αυτούς τους δυο, τον Σεμάλ και τον Σαμαέλ, σαν μια συμβολική μορφή του ΚΡΟΝΟΥ, όπου τα δώδεκα φτερά συμβολίζουν τους 12 μήνες και το σύμβολο στο σύνολό του αντιπροσωπεύει έναν φυλετικό κύκλο. Ιερογλυφικά ο Ιεχωβά και ο Κρόνος είναι επίσης ταυτόσημοι.

Αυτό οδηγεί με την σειρά του σε μια πολύ προσεχτική αφαίρεση από ένα ρωμαιοκαθολικό δόγμα. Πολλοί διάσημοι συγγραφείς που ανήκουν στην Λατινική Εκκλησία παραδέχονται ότι υπάρχει και πρέπει να γίνεται, μια διάκριση ανάμεσα στους Ουράνιους Τιτάνες, τους προκατακλυσμιαίους γίγαντες (επίσης Τιτάνες) και εκείνους τους μετα-κατακλυσμιαίους γίγαντες στους οποίους αυτοί (οι Ρωμαιοκαθολικοί) θα δουν τους απογόνους του μυθικού Χαμ. Με πιο καθαρά λόγια, πρέπει να γίνεται ένας διαχωρισμός ανάμεσα στους Κοσμικούς, τις αρχέγονες αντίθετες Δυνάμεις – που καθοδηγούνται από τον κυκλικό νόμο – τους Ατλάντειους, ανθρώπινους γίγαντες και τους μετακατακλυσμιαίους μεγάλους μνημένους, είτε της δεξιάς είτε της αριστερής ατραπού. Ταυτόχρονα δείχνουν πως ο Μιχαήλ, "ο καθολικότατος του μαχόμενου Ουράνιου Πλήθους, ο σωματοφύλακας του Ιεχωβά", όπως φαίνεται (βλέπε ντε Μιρβίγ), είναι επίσης Τιτάνας, μόνο με την προσθήκη του επιθέτου "θεϊός" πριν από το όνομά του. Έτσι αυτοί οι "Ουρανίδες" που παντού ονομάζονται "θείοι Τιτάνες" – και οι οποίοι, επειδή επαναστάτησαν ενάντια στον Κρόνο, παρουσιάζονται επίσης ότι είναι εχθροί του Σαμαέλ (ενός Ελοΐμ συνώνυμου με τον Ιεχωβά στην συλλογικότητά του) – είναι ταυτόσημοι με τον Μιχαήλ και το πλήθος του. Με λίγα λόγια, οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί, όλοι οι αντιμαχόμενοι έχουν μπερδευτεί και κανένας μελετητής δεν μπορεί να καταλάβει καθαρά ποιος είναι ποιος. Η εσωτερική εξήγηση, όμως, ίσως μπορέσει να βάλει κάποια τάξη σ' αυτό το χάος στο οποίο ο Ιεχωβά γίνεται Κρόνος και ο Μιχαήλ με τον στρατό του Σατανάς και επαναστάτες άγγελοι, εξαιτίας των αδιάκριτων προσπαθειών κάποιων υπερβολικά πιστών ζηλωτών που βλέπουν σε κάθε παγανιστή θεό έναν διάβολο. Το αληθινό νόημα είναι πολύ πιο φιλοσοφικό και ο μύθος της πρώτης "Πτώσης" (των αγγέλων) παίρνει μια επιστημονική χροιά όταν κατανοηθεί σωστά.

Ο Κρόνος (Χρόνος) αντιπροσωπεύει την ατέλειωτη (επομένως αμετακίνητη) Διάρκεια, χωρίς αρχή, χωρίς τέλος, πέρα από τον διαιρεμένο Χρόνο και πέρα από τον Χώρο. Αυτοί οι "Άγγελοι", τζίνια ή Ντεβά, που γεννήθηκαν για να δράσουν στον χώρο και στον χρόνο, δηλαδή να περάσουν μέσα από τους επτά κύκλους των υπερ-πνευματικών πεδίων στις φαινομενικές, ή περιγεγραμμένες, υπεργίνες περιοχές, λέγεται αλληγορικά ότι επαναστάτησαν ενάντια στον

Κρόνο και πολέμησαν τον (τότε) έναν ζώντα και ανώτατο θεό. Με την σειρά του, ο Κρόνος όταν εμφανίζεται ότι ακρωτηρίασε τον Ουρανό, τον πατέρα του, το νόημα του ακρωτηριασμού είναι πολύ απλό: ο Απόλυτος Χρόνος πρόκειται να γίνει ο περιορισμένος και εξαρτημένος· ένα τμήμα κλέβεται από το όλο, δείχνοντας έτσι ότι ο Κρόνος, ο πατέρας των θεών, μεταφέρθηκε από την Αιώνια Διάρκεια σε μια περιορισμένη Περίοδο. Ο Χρόνος κόβει με το δρεπάνι του ακόμα και τους πιο μεγάλους και (για μας) φαινομενικά ατέλειωτους κύκλους, που παρ' όλα αυτά είναι περιορισμένοι στην Αιωνιότητα και γκρεμίζει με το ίδιο δρεπάνι ακόμα και τους πιο ισχυρούς επαναστάτες. Πράγματι, κανένας δεν θα γλυτώσει από το δρεπάνι του Χρόνου! Υμνήστε ή περιφρονήστε τον θεό ή τους θεούς, αλλά δεν θα ταλαντευτεί ούτε για ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου στην ανοδική ή καθοδική πορεία του.

Οι Τιτάνες της *Θεογονίας* του Ησιόδου αντιγράφηκαν στην Ελλάδα από τους Σούρα και τους Άσουρα της Ινδίας. Αυτοί οι Τιτάνες που κάποτε ανέρχονταν σε έξι, πρόσφατα, σε ένα αρχαίο απόσπασμα σχετικό με τον ελληνικό μύθο αποκαλύφθηκε ότι είναι επτά: ο έβδομος ονομάζεται Φορέγκ. Έτσι, αποδεικνύεται πλήρως η ταυτότητά τους με τους Επτά Κυβερνήτες. Κατά την γνώμη μας η προέλευση του "Πολέμου στον Ουρανό" και της ΠΤΩΣΗΣ πρέπει να εντοπιστεί στην Ινδία και ίσως πολύ πιο πριν από τις πουρανικές αναφορές σ' αυτόν. Γιατί ο ΤΑΡΑΚΑΜΑΓΙΑ ήταν σε πολύ μετέπειτα εποχή και υπάρχουν τρεις αφηγήσεις, η καθεμιά για έναν ξεχωριστό πόλεμο, που βρίσκονται σχεδόν σε κάθε Κοσμογονία.

Ο πρώτος πόλεμος συνέβη στην νύχτα του χρόνου, ανάμεσα στους θεούς και στους (Α)-σουρα και διήρκησε γζια μια περίοδο ενός "θείου έτους".⁴²⁵ Στην περίπτωση αυτή οι θεότητες νικήθηκαν από τους Ντάιτια υπό την αρχηγία του Χράντα. Έπειτα, χάρη σε μια επινόηση του Βίσνου, στον οποίο οι νικημένοι θεοί κατέφυγαν για βοήθεια, οι θεοί κατάφεραν να νικήσουν τους Άσουρα. Στο *Βίσνου Πουρανά* δεν υπάρχει κανένα διάστημα μεταξύ των δυο πολέμων. Στην Εσωτερική Δοξασία ένας πόλεμος λαμβάνει χώρα πριν από την δόμηση του ηλιακού συστήματος· ένας άλλος πάνω στην Γη, κατά την "δημιουργία" του ανθρώπου και ένας τρίτος "πόλεμος" αναφέρεται ότι γίνεται στο τέλος της 4ης Φυλής, ανάμεσα στους δικούς της σοφούς και σε εκείνους της 5ης Φυλής, δηλαδή ανάμεσα στους Μνημένους της "Ιερής Νήσου" και στους Μάγους της Ατλαντίδος. Θα παρατηρήσουμε τον πρώτο αγώνα, όπως αναφέρεται από τον Παρασαρά, ενώ προσπαθεί να ξεχωρίσει τις δυο διηγήσεις που σκόπιμα έχουν συγχωνευθεί. Εκεί αναφέρεται πως, επειδή οι Ντάιτια και οι Άσουρα, ενώ ασχολούνταν με τα καθήκοντα των αντίστοιχων διαταγών τους (Βάρνα) και ακολουθούσαν μονοπάτια προδιαγεγραμμένα από άγιες εντολές, ασκούσαν ταυτόχρονα και θρησκευτικές πράξεις μετάνοιας (μια παράξενη απασχόληση για δαίμονες, αν είναι βέβαια ταυτόσημοι με τους δικούς μας διαβόλους, όπως λέγεται), ήταν αδύνατο για τους θεούς να τους καταστρέψουν. Οι προσευχές που απευθύνουν οι θεοί στον Βίσνου είναι περιέργες επειδή δείχνουν ιδέες που αναφέρονται σε μια ανθρωπομορφική θεότητα. Όταν, μετά την ήττα τους,

⁴²⁵ Μια "Ημέρα του Μπράχμα" διαρκεί 4.320.000.000 χρόνια: πολλαπλασιάστε το αυτό με το 365! Εδώ οι άσουρα (όχι θεοί, αλλά δαίμονες), είναι ακόμα Σούρα, θεοί ανώτεροι στην ιεραρχία από τέτοιους δευτερεύοντες θεούς οι οποίοι ούτε καν αναφέρονται στους *Βέντα*. Η διάρκεια του πολέμου δείχνει την σημασία του και ότι αυτοί δεν ήταν παρά μόνο οι προσωποποιημένες Κοσμικές δυνάμεις. Είναι φανερό πως για καθαρά δογματικούς σκοπούς και από θεολογικό μίσος, η απατηλή μορφή Μαγιαμόχα που πήρε ο Βίσνου, στις μετέπειτα επαναδιευθετήσεις των αρχαίων κειμένων, αποδόθηκε στον Βούδα και στους Ντάιτια, εκτός και αν ήταν μια φαντασία του ίδιου του μεταφραστή Ουίλσον. Αυτός επίσης φαντάστηκε ότι ανακάλυψε έναν υπαινιγμό για τον Βουδισμό στην *Μπάγπαβαντ Γκιτά*, ενώ, όπως απέδειξε ο Κ.Τ. Τελάγγκ, είχε απλώς μπερδέψει τους Βουδιστές και τους αρχαιότερους Σαρβάκα υλιστές. Το εδάφιο δεν υπάρχει σε κανένα άλλο *Πουρανά* ενώ, όπως ισχυρίζεται ο καθηγητής Ουίλσον, το συμπέρασμα υπάρχει στο *Βίσνου Πουρανά*, η μετάφραση του οποίου και ειδικά του Τρίτου Βιβλίου, κεφ. XVIII – όπου ο σεβάσμιος Ανατολιστής εισάγει αυθαίρετα τον Βούδα και τον εμφανίζει να διδάσκει Βουδισμό στους Ντάιτια – οδήγησε σε έναν άλλο "μεγάλο πόλεμο" ανάμεσα στον ίδιο και στον στρατηγό Βανς Κένεντυ. Αυτός ο τελευταίος τον κατηγορήσε δημόσια ότι ηθελήμενα παραποιεί πουρανικά κείμενα. "Βεβαιώνω", έγραφε ο στρατηγός στην Βομβάη το 1841, "ότι τα *Πουρανά* δεν περιέχουν αυτό που ο καθηγητής Ουίλσον δήλωσε ότι περιέχεται σ' αυτά... Μέχρις ότου... δημοσιευτούν τέτοια αποσπάσματα, έχω το δικαίωμα να επαναλάβω τα προηγούμενα συμπεράσματά μου, δηλαδή ότι η άποψη του καθηγητή Ουίλσον πως τα *Πουρανά*, όπως υπάρχουν σήμερα, είναι συνθέσεις που έγιναν ανάμεσα στο όγδοο και το δέκατο αιώνα [μ.Χ.!], βασίζεται μόνο πάνω σε αδικαιολόγητες υποθέσεις και αβάσιμες βεβαιώσεις και ότι η λογική που χρησιμοποιεί για να τις στηρίξει είναι ανωφελής, λαθεμένη, αντιφατική ή απίθανη". (Βλέπε *Βίσνου Πουρανά*, μετάφραση Ουίλσον, έκδοση Φιτζέντουαρντ Χολ, Τομ V, Προσθήκη, σελ. 373.)

κατέφυγαν στην Βόρεια ακτή του Ωκεανού Γάλακτος (Ατλαντικός Ωκεανός),⁴²⁶ οι νικημένοι θεοί απηύθησαν πολλές παρακλήσεις "στον πρώτο από τα όντα, τον θείο Βίσνου", και μεταξύ αυτών και την ακόλουθη:

Δόξα σε εσένα, που είσαι ένα με τους αγίους, του οποίου η τέλεια φύση είναι πάντα ευλογημένη... Δόξα σε εσένα, που είσαι ένα με την φυλή των όψεων, με διχαλωτή γλώσσα, ορμητικός, βίαιος, με ακόρεστη απόλαυση και άφθονα πλούτη... Δόξα σε εσένα... ω Κύριε, που δεν έχεις ούτε χρώμα, ούτε έκταση, ούτε όγκο (*γκανά*), ούτε καμιά αναγνωρίσιμη ιδιότητα και του οποίου η ουσία (*ρουπά*), αγνότερη από το αγνό, εκτιμάται μόνο από τους αγίους *Παραμάρσι* [τους μεγαλύτερους σοφούς ή *ρίσι*]. Υποκλινόμαστε σε εσένα, με την φύση του Μπράχμα, αδημιούργητε, άφθαρτε *αβγιάγια*, που είσαι μέσα στο σώμα μας και σε όλα τα άλλα σώματα και σε όλα τα ζωντανά πλάσματα και πέρα από τον οποίον δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Δοξάζουμε αυτόν τον Βασουντέβα, τον (κυβερνήτη) κύριο (των πάντων), που είναι χωρίς έδαφος, σπέρμα όλων των πραγμάτων, απαλλαγμένος από διάλυση, αγέννητος, αιώνιος όντας στην ουσία Παραμαπαντατμάβατ [πέρα από την κατάσταση του πνεύματος], και στην ύλη (*ρουπά*), το σύνολο αυτού του (σύμπαντος). (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. τρίτο, κεφ. XVII.)

Το παραπάνω αναφέρθηκε σαν ένα παράδειγμα για το ευρύ πεδίο που προσφέρουν τα *Πουρανά* στην αντίθετη και λαθεμένη κριτική από κάθε φανατικό Ευρωπαίο, ο οποίος σχηματίζει την κρίση του για μια ξένη θρησκεία μόνο από τις εξωτερικές ενδείξεις. Καθένας που συνηθίζει να υποβάλλει αυτά που διαβάζει σε προσεχτική ανάλυση, θα δει με την πρώτη ματιά πόσο παράλογο είναι να απευθύνεται κανείς στο αποδεδεγμένο "Αδιάγνωστο", το άμορφο και χωρίς ιδιότητες ΑΠΟΛΥΤΟ, όπως ορίζουν το ΜΠΡΑΧΜΑΝ οι Βεντατιστές, σαν να είναι "ένα με την φυλή των όψεων, με διχαλωτή γλώσσα, βίαιο και ακόρεστο", συσχετίζοντας έτσι το αφηρημένο με το συγκεκριμένο και αποδίδοντας χαρακτηριστικά σε κείνο που είναι ελεύθερο από κάθε περιορισμό και εξάρτηση. Ακόμα και ο δρ. Ουίλσον, ο οποίος αφού έζησε περιτριγυρισμένος από Μπραχμάνους και Παντίτ στην Ινδία για τόσο πολλά χρόνια, όφειλε να γνωρίζει καλύτερα, αλλά κι αυτός ο μελετητής δεν έχανε καμιά ευκαιρία να κριτικάρει τα ινδικά Κείμενα γι' αυτόν τον λόγο. Έτσι, γράφει:

Τα *Πουρανά* διδάσκουν συνεχώς ασυμβίβαστες δοξασίες. Σύμφωνα μ' αυτό το απόσπασμα το υπέρτατο ον δεν είναι μόνο η έμφυτη αίτια της δημιουργίας, αλλά ασκεί τις λειτουργίες μιας ενεργού πρόνοιας. Ο σχολιαστής αναφέρει ένα κείμενο του *Βέντα* για να στηρίξει την άποψή του "Η συμπαντική ψυχή, εισερχόμενη μέσα στους ανθρώπους, κυβερνάει την συμπεριφορά τους". Αλλά οι ασυμφωνίες είναι το ίδιο συχνές τόσο στους *Βέντα* όσο και στα *Πουρανά*...⁴²⁷

Λιγότερο συχνές, όμως, απ' ό,τι στην μωσαϊκή Βίβλο. Αλλά η προκατάληψη βασιλεύει στις καρδιές των Ανατολιστών μας: ειδικά σε κείνους τους "σεβαστούς" σχολιαστές. Η ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ δεν είναι η έμφυτη Αιτία της Δημιουργίας ή (Παρα)Μπράχμαν, αλλά απλώς εκείνο που εμείς ονομάζουμε έκτη αρχή του νοητικού Κόσμου, στο εκδηλωμένο πεδίο ύπαρξης. Είναι ο *Μαχάτ*, ή *Μάχα-Μπούντι*, η μεγάλη Ψυχή, ο φορέας του Πνεύματος, η πρώτη αρχέγονη αντανάκλαση της άμορφης ΑΙΤΙΑΣ και εκείνου που είναι πέρα και από το ΠΝΕΥΜΑ ακόμα. Αυτά για το αδικαιολόγητο ξέσπασμα του καθηγητή Ουίλσον. Όσον αφορά τώρα την φαινομενικά αντιφατική επίκληση στον Βίσνου από τους νικημένους θεούς, η εξήγηση βρίσκεται μέσα στο ίδιο το κείμενο του *Βίσνου Πουρανά*, αν οι Ανατολιστές μπουν στον κόπο να την παρατηρήσουν.⁴²⁸ Η φιλοσοφία διδάσκει ότι υπάρχει ο Βίσνου σαν Μπράχμα και ο Βίσνου με τις δυο του όψεις. Υπάρχει ένα μόνο Μπράχμαν, "ουσιαστικά πρακρίτι και Πνεύμα" κ.τ.λ.

⁴²⁶ Αυτή η αναφορά ανήκει στον τρίτο Πόλεμο, επειδή οι γήινες ήπειροι, οι θάλασσες και οι ποταμοί αναφέρονται σε σύνδεση μ' αυτόν.

⁴²⁷ Στον Τόμ. II, σελ. 36-37, υποσημ., που διηγείται την ιστορία του Πραλάντα – του Γιου του Χιραγγιακασίπου, του Πουρανικού Σατανά, του μεγάλου εχθρού του Βίσνου και Βασιλιά των τριών κόσμων – στην καρδιά του οποίου μπήκε ο Βίσνου.

⁴²⁸ Αυτή η άγνοια εκφράζεται ειλικρινά και όμορφα στον ύμνο των Γιόγκι προς τον Μπράχμα, "τον ανυψωτή της Γης", όταν λένε, "Εκείνοι που δεν ασκούν την αφοσίωση αντιλαμβάνονται λαθεμένα τη φύση του κόσμου. Ο αδαής που δεν κατανοεί πως αυτό το σύμπαν έχει την φύση της σοφίας, αλλά το θεωρεί μόνο σαν ένα αντικείμενο της αντίληψης,

Επομένως δεν είναι ο Βίσνου – "η έμφυτη αιτία της δημιουργίας" – εκείνος που ασκεί τις λειτουργίες μιας ενεργού Πρόνοιας, αλλά η Συμπαντική Ψυχή, εκείνη την οποία ο Ε. Λεβί ονομάζει Αστρικό Φως στην υλική όψη του. Και αυτή η "Ψυχή", με την διπλή όψη του πνεύματος και της ύλης, είναι ο αληθινός ανθρωπομορφικός θεός των θεϊστών, γιατί αυτός ο θεός είναι μια προσωποποίηση εκείνου του Συμπαντικού Δημιουργικού Παράγοντα, καθαρός και ακάθαρτος ταυτόχρονα, εξαιτίας της εκδηλωμένης κατάστασης και διαφοροποίησης του σ' αυτόν τον μαγιαβικό Κόσμο: πραγματικά θεός και Δαίμονας. Αλλά ο δρ. Ουίλσον δεν κατάφερε να δει πόσο πολύ μοιάζει ο Βίσνου, μ' αυτόν τον χαρακτήρα, στον Κύριο τον Θεό του Ισραήλ, "ειδικά στην πολιτική της εξαπάτησης, του πειρασμού και της πονηριάς".

Στο *Βίσνου Πουρανά* αυτό παρουσιάζεται όσο πιο φανερά γίνεται. Γιατί αναφέρεται πως "στο τέλος των προσευχών τους (στότρα), οι θεοί είδαν την υπέρτατη θεότητα Χάρι (Βίσνου), αρματωμένη με την ασπίδα, τον δίσκο και το σιδερένιο ρόπαλο, καβάλα στον Γκαρουντά... Όπως θα δείξουμε στην κατάλληλη θέση του, ο "Γκαρουντά" είναι ο μανβανταρικός κύκλος. Ο Βίσνου, επομένως, είναι η θεότητα σε χώρο και χρόνο. Ο ιδιαίτερος θεός των Βαϊσναβά (ένας εθνικός ή φυλετικός θεός, όπως ονομάζεται στην εσωτερική φιλοσοφία), δηλαδή ένας από τους πολλούς Ντιάνι ή θεούς ή Ελοϊμ από τους οποίους κάποιος εκλέγεται από ένα έθνος ή μια φυλή για ειδικούς λόγους και έτσι βαθμιαία γίνεται ένας "θεός πάνω από όλους τους θεούς" (Βασιλέων Β', Β, 5), ο "ανώτατος θεός", όπως έγινε ο Ιεχωβά, ο Όσιρις, ο Βαλ ή οποιοσδήποτε από τους Επτά Κυβερνήτες.

"Το δένδρο κρίνεται από τους καρπούς του" – και η φύση ενός θεού από τις πράξεις του. Τις τελευταίες πρέπει να τις κρίνουμε είτε από το νεκρό γράμμα των διηγήσεων είτε να τις δεχτούμε αλληγορικά. Αν συγκρίνουμε συτούς τους δυο: τον Βίσνου, σαν υπερασπιστή και πρόμαχο των νικημένων θεών και τον Ιεχωβά, σαν υπερασπιστή και πρόμαχο του "εκλεκτού" λαού του – που ονομάζεται έτσι από αντίφραση, αφού είναι βέβαιο ότι οι Ιουδαίοι ήταν εκείνοι που διάλεξαν αυτό τον "ζηλιάρη" θεό – θα δούμε ότι και οι δυο χρησιμοποιούν την εξαπάτηση και την πονηριά. Αυτό το κάνουν βάσει της αρχής, "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα", προκειμένου να επικρατήσουν ενάντια στους αντίστοιχους αντιπάλους και εχθρούς τους: τους δαίμονες. Έτσι ενώ (σύμφωνα με τους Καμπαλιστές) ο Ιεχωβά παίρνει την μορφή του Όφι του πειρασμού στον Κήπο της Εδέμ· στέλνει τον Σατανά με ειδική αποστολή να βάλει σε πειρασμό τον Ιώβ· βασανίζει και ταλαιπωρεί τον Φαραώ με την Σάρα, την σύζυγο του Αβραάμ και "σκληραίνει" την καρδιά του εναντίον του Μωσή, ώστε να υπάρξει ευκαιρία να *βασανίσει* τα θύματά του "με μεγάλα βάσανα" (Γένεση ΙΒ, Έξοδος Θ, 14)· έτσι και ο Βίσνου στο *Πουρανά* του καταφεύγει σε ένα τέχνασμα καθόλου αντάξιο οποιουδήποτε αξιοσέβαστου θεού.

Σπλαχνίσου μας, ω Κύριε, και προστάτεψε μας, εμάς που καταφεύγουμε σε εσένα για σωτηρία από τους Ντάιτια [δαίμονες]! [προσεύχονται οι νικημένοι οι]. Κυριάρχησαν πάνω στους τρεις κόσμους και οικειοποιήθηκαν τις προσφορές που είναι δικό μας μερίδιο, φροντίζοντας να μην *παραβούν τις εντολές του Βέντα*. Αν και εμείς, καθώς και αυτοί, είμαστε μέρη σου...⁴²⁹ Αφοσιωμένοι [καθώς είναι] στα μονοπάτια που περιγράφονται από τις άγιες γραφές... μας είναι αδύνατο να τους καταστρέψουμε. Καθοδήγησε μας εσύ, του οποίου η σοφία είναι απροσμέτρητη (*Αμεγιάτμαν*), σε κάποιο τέχνασμα με το οποίο θα μπορέσουμε να εξαφανίσουμε τους εχθρούς των θεών!"

Όταν ο ισχυρός Βίσνου άκουσε την παράκλησή του, εκπόρευσε από το σώμα του μια απατηλή μορφή (Μαγιαμόχα, "ο εξαπατητής μέσω πλάνης") την οποία έδωσε στους θεούς και τους είπε: "Αυτό το απατηλό όραμα θα γοητεύσει εντελώς τους Ντάιτια και έτσι καθώς θα απομακρυνθούν από την ατραπό των *Βέντα*, θα μπορέσουν να θανατωθούν... Πηγαίνετε, λοιπόν, και μη φοβάστε. Αφήστε αυτό το απατηλό όραμα να προηγηθεί: θα σας προσφέρει, σήμερα, μια μεγάλη υπηρεσία, ω θεοί!"

Μετά από αυτό, η μεγάλη πλάνη, Μαγιαμόχα, αφού προχώρησε (στην γη), είδε τους Ντάιτια, απασχολημένους με ασκητικές πράξεις μετάνοιας... και αφού τους πλησίασε, με την μορφή ενός Ντιγκαμπόρα (γυμνού ζητιάνου) με ξυρισμένο κεφάλι... απευθύνθηκε σ' αυτούς με ευγενικό τρόπο: "Ω

είναι χαμένος στον ωκεανό της πνευματικής άγνοιας. Αλλά εκείνοι που γνωρίζουν την αληθινή σοφία και που ο νους τους είναι αγνός, αντιλαμβάνονται ολόκληρο τον κόσμο σαν ένα με την θεία γνώση, σαν ένα με εσένα, ω θεέ! Ας είσαι ευσπλαχνικό, ω συμπαντικό πνεύμα!" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. 4, Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 64.)

⁴²⁹ "Και ήρθε μια μέρα όταν οι Γιοι του θεού παρουσιάστηκαν μπροστά στον Κύριο, και ο Σατανάς ήρθε μαζί με τους αδελφούς του, επίσης μπροστά στον Κυριο". [Ιώβ, Β', 1, Αιθιοπικό κείμενο.)

κύριοι της φυλής των Ντάιτια, για ποιο λόγο εκτελείτε αυτές οι πράξεις μετάνοιας;" κ.τ.λ., κ.τ.λ. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τρίτο, κεφ. XVII, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 205-206, και Βιβλ. Τρίτο, κεφ. XVIII, Ουίλσον, Τομ. III, σελ. 207.)

Τέλος οι Ντάιτια σαγηνεύτηκαν από την πανούργα ομιλία του Μαγιαμόχα, όπως η Εύα ξεγελάστηκε από την συμβουλή του Όφι. Έτσι έγιναν αποστάτες από τους Βέντα. Ο δρ. Μιούρ μεταφράζει αυτό το απόσπασμα ως εξής:

Ο μεγάλος Εξαπατητής, χρησιμοποιώντας την πλάνη, εξαπάτησε ύστερα άλλους Ντάιτια με την βοήθεια πολλών ειδών αιρέσεων. Σε πολύ σύντομο χρόνο αυτοί οι Άσουρα (= Ντάιτια), που ξεγελάστηκαν από τον Εξαπατητή [που ήταν ο Βίσνου], εγκατέλειψαν ολόκληρο το σύστημα που βασίζεται πάνω στις εντολές των τριπλών Βέντα. Μερικοί έβριζαν τους Βέντα, άλλοι τους θεούς, άλλοι τις τελετουργίες θυσίας και άλλοι τους Μπραχμάνους. Αυτό [φώναζαν] είναι ένα δόγμα που δεν επιδέχεται συζήτηση, το σφάξιμο [των ζώων σε θυσία] δεν επιφέρει θρησκευτική χάρη. [Το να λέμε] ότι προσφορές βουτύρου που καίγεται στην φωτιά παράγουν οποιαδήποτε μελλοντική ανταμοιβή, είναι παιδαριώδης αντίληψη... Αν είναι αλήθεια πως το ζώο που σφάζεται σε θυσία ανέρχεται στον ουρανό, τότε γιατί ο λάτρης δεν σφάζει τον ίδιο του τον πατέρα;... Αλάνθαστη ομιλία, ω μεγάλοι άσουρα, δεν πέφτει από τον ουρανό – από εμένα και από άλλα [νοήμονα] άτομα σαν εσάς, γίνονται αποδεκτές μόνο οι ιδέες που βασίζονται στην λογική. Έτσι, με αναρίθμητες μεθόδους, οι Ντάιτια παρασύρθηκαν από τον μεγάλο Εξαπατητή [*Λογική*]... Όταν οι Ντάιτια εισήλθαν σ' αυτήν την λαθεμένη ατραπό, οι θεότητες συγκέντρωσαν όλες τις ενέργειές τους και πλησίασαν για μάχη. Τότε ακολούθησε σύγκρουση ανάμεσα στους θεούς και στους άσουρα και οι τελευταίοι, που είχαν εγκαταλείψει την σωστή ατραπό, χτυπήθηκαν από τους πρώτους. Τις προηγούμενες φορές είχαν προστατευθεί από την πανοπλία της δικαιοσύνης την οποία φορούσαν, αλλά όταν αυτή καταστράφηκε και αυτοί επίσης χάθηκαν. (Τζ. Μιουρ, *Περιοδικό της Βασιλικής Ασιατικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιρλανδίας*, Παλιές Σειρές, Τομ. XIX, 1862, σελ. 302.)

Οτιδήποτε και αν πιστεύει κανείς για τους Ινδούς, κανένας από τους εχθρούς τους δεν μπορεί να τους θεωρήσει σαν ανόητους. Ένας λαός του οποίου οι άγιοι και οι σοφοί άφησαν στον κόσμο τις μεγαλύτερες και ανώτερες φιλοσοφίες που δημιούργησε ποτέ ο νους του ανθρώπου, θα πρέπει να γνώριζε την διαφορά ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Ακόμα και ένας άγιος μπορεί να διακρίνει το άσπρο από το μαύρο, το καλό από το κακό και την εξαπάτηση από την ειλικρίνεια και την αλήθεια. Εκείνοι που παρουσίασαν αυτό το γεγονός στην βιογραφία του θεού τους, θα πρέπει να είχαν δει πως σ' αυτήν την περίπτωση εκείνος ο θεός ήταν ο αρχι-Εξαπατητής, και πως οι Ντάιτια – που "δεν παρέβησαν ποτέ τις εντολές των Βέντα" – βρίσκονταν στην φωτεινή πλευρά της υπόθεσης και αυτοί ήταν οι αληθινοί "θεοί". Επομένως, θα πρέπει να υπήρχε, και υπάρχει, ένα μυστικό νόημα κρυμμένο κάτω από αυτήν την αλληγορία. Σε καμιά κοινωνική τάξη, σε κανένα έθνος η απάτη και η πανουργία δεν θεωρούνται σαν θείες αρετές" εκτός ίσως στις τάξεις των θεολόγων κληρικών και του σύγχρονου Ιησουιτισμού.

Το *Βίσνου Πουρανά*,⁴³⁰ όπως και όλα τα άλλα έργα αυτού του είδους, σε μια μετέπειτα περίοδο πέρασε στα χέρια των μπραχμάνων των ναών και έτσι, αναμφίβολα, το αρχαίο χειρόγραφο θα παραποιήθηκε για άλλη μια φορά από τους φανατικούς. Αλλά υπήρχε μια εποχή που τα *Πουρανά* ήταν εσωτερικά έργα και τέτοια εξακολουθούν ακόμα να είναι για τους μνημένους, οι οποίοι μπορούν να τα διαβάσουν με το κλειδί που έχουν στην κατοχή τους.

Το αν οι μνημένοι μπραχμάνοι θα αποκαλύψουν ποτέ το πλήρες νόημα αυτών των αλληγοριών, είναι ένα θέμα που δεν ενδιαφέρει τον αναγνώστη. Ο τωρινός αντικειμενικός σκοπός είναι να δείξουμε πως κανένας φιλόσοφος, εφόσον τιμά τις δημιουργικές Δυνάμεις με τις πολλαπλές μορφές τους, δεν θα αποδεχθεί, ούτε αποδέχθηκε ποτέ, την αλληγορία σαν αληθινό Πνεύμα, εκτός ίσως από μερικούς φιλοσόφους που ανήκουν στις τωρινές "ανώτερες και πολιτισμένες" χριστιανικές φυλές. Γιατί, όπως δείχθηκε, ο Ιεχωβά δεν είναι καθόλου ανώτερος απ' τον Βίσνου στο πεδίο της ηθικής. Αυτός είναι ο λόγος που οι Αποκρυφιστές και μερικοί Καμπαλιστές, άσχετα από το αν θεωρούν ή όχι αυτές τις δημιουργικές Δυνάμεις σαν ζώσες και

⁴³⁰ Η γνώμη του Ουίλσον πως το *Βίσνου Πουρανά* είναι ένα προϊόν της εποχής μας και πως στην τωρινή του μορφή δεν είναι παλιότερο από το διάστημα ανάμεσα στον 8ο και 17ο (!!) αιώνα, είναι εντελώς παράλογη.

συνειδητές Οντότητες – και δεν βλέπει κανείς τον λόγο γιατί να μη γίνουν αποδεκτές σαν τέτοιες – ωστόσο ποτέ δεν συγχέουν την ΑΙΤΙΑ με το αποτέλεσμα, ώστε να δέχονται το Πνεύμα της Γης για Παραμπράχμαν ή Αίν-Σοφ. Οποσδήποτε γνωρίζουν καλά την αληθινή φύση εκείνου που από τους Έλληνες ονομαζόταν Πατέρας-Αιθέρας, Δίας-Τιτάνας κ.τ.λ., κ.τ.λ. Γνωρίζουν πως η ψυχή του ΑΣΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ είναι θεία και το σώμα του (τα φωτεινά κύματα στα κατώτερα πεδία) χθόνιο. Αυτό το Φως στο Ζοχάρ συμβολίζεται από το "Μαγικό Κεφάλι", το διπλό Πρόσωπο πάνω στην διπλή Πυραμίδα: η μαύρη πυραμίδα υψώνεται πάνω σε ένα αγνό λευκό έδαφος, με ένα λευκό κεφάλι και ένα πρόσωπο μέσα στο μαύρο της τρίγωνο· η ανεστραμμένη λευκή πυραμίδα – η αντανάκλαση της πρώτης μέσα στα σκοτεινά ύδατα – δείχνει την μαύρη αντανάκλαση του λευκού προσώπου.

Αυτό είναι το "Αστρικό φως", ή DAEMON EST DEUS INVERSUS.

XII

Η ΘΕΟΓΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΝ ΘΕΩΝ

Για να κατανοηθεί πλήρως η ιδέα που αποτελεί την βάση κάθε αρχαίας κοσμολογίας, απαιτείται η μελέτη, μέσω συγκριτικής ανάλυσης, όλων των μεγάλων θρησκειών της αρχαιότητας – γιατί μόνο με αυτήν την μέθοδο θα γίνει σαφής η ριζική ιδέα. Η ακριβής επιστήμη – αν αυτή η τελευταία ανεβεί τόσο ψηλά, καθώς ανιχνεύει τις λειτουργίες της φύσης στις έσχατες και αρχικές πηγές τους – θα ονόμαζε αυτήν την ιδέα ιεραρχία των Δυνάμεων. Η αρχική, υπερβατική και φιλοσοφική αντίληψη ήταν μια. Αλλά καθώς, με το πέρασμα των εποχών, τα συστήματα άρχισαν να αντανακλούν όλο και περισσότερο τις ιδιοσυγκρασίες των εθνών και καθώς αυτά τα τελευταία, αφού χωρίστηκαν, διαμορφώθηκαν σε ξεχωριστές ομάδες, η καθεμιά από τις οποίες ανέπτυξε την δική της εθνική ή φυλετική πορεία, έτσι η βασική ιδέα βαθμιαία καλύφθηκε από την υπερβολική ανάπτυξη της ανθρώπινης φαντασίας. Ενώ σε ορισμένες χώρες οι ΔΥΝΑΜΕΙΣ, ή μάλλον οι νοήμονες Ικανότητες της φύσης, δέχτηκαν θείες τιμές τις οποίες ίσως δεν άξιζαν, σε άλλες – όπως τώρα στην Ευρώπη και στις πολιτισμένες χώρες – η ίδια η σκέψη μιας τέτοιας Δύναμης προικισμένης με διάνοια φαίνεται παράλογη και χαρακτηρίζεται αντιεπιστημονική. Γι' αυτό ανακουφίζεται κανείς όταν βλέπει τέτοιες δηλώσεις σαν αυτές που βρίσκονται στην εισαγωγή του έργου *Η Ασγκαρντ και οι θεοί*. Στην σελίδα 3 ο συγγραφέας Β. Βάγκνερ παρατηρεί:

Αν και στην Κεντρική Ασία, ή στις όχθες του Ινδού, στην χώρα των Πυραμίδων, στην Ελλάδα και στην ιταλική χερσόνησο, ακόμα και στον Βορρά όπου περιπλανήθηκαν οι Κέλτες, οι Τεύτονες και οι Σλάβοι, οι θρησκευτικές αντιλήψεις των λαών πήραν διαφορετικές μορφές, ωστόσο η κοινή καταγωγή τους γίνεται αντιληπτή. Τονίζουμε αυτήν την σχέση που υπάρχει ανάμεσα στις ιστορίες των θεών και στην βαθιά σκέψη που περιέχεται σ' αυτές, καθώς και την σημασία τους, προκειμένου ο αναγνώστης να κατανοήσει πως αυτό που ανοίγεται μπροστά του *δεν είναι ένας μαγικός κόσμος πλανετής φαντασίας, αλλά ότι... η Ζωή και η φύση αποτέλεσαν την βάση της ύπαρξης και της δράσης αυτών των θεοτήτων.* (Β. Βάγκνερ, *Η Ασγκαρντ και οι θεοί*. Τα Παραμύθια και οι Παραδόσεις των Βορείων Προγόνων μας, που εκδόθηκε από τον Ο.Σ.Ο. Άνσον. Λονδίνο, 5η έκδ. 1887.)

Αν και είναι αδύνατο οποιοσδήποτε Αποκρυφιστής ή σπουδαστής του Ανατολικού Εσωτερισμού να συμφωνήσει με την παράξενη ιδέα πως, "οι θρησκευτικές αντιλήψεις των πιο γνωστών εθνών της αρχαιότητας συνδέονται με τις αρχές του πολιτισμού μεταξύ των Γερμανικών φυλών", ωστόσο χαίρεται όταν βλέπει να εκφράζονται τέτοιες αλήθειες όπως ότι: "Αυτά τα παραμύθια δεν είναι απλοϊκές ιστορίες γραμμένες για την διασκέδαση των ανόητων, αλλά εκφράζουν την βαθυστόχαστη θρησκεία των προγόνων μας..." (Βάγκνερ, *Η Ασγκαρντ και οι θεοί*, σελ. 2, 21.)

Ακριβώς. Και όχι μόνο την θρησκεία τους, αλλά και την ιστορία τους επίσης. Γιατί ένας *μύθος* [ελληνικά στο κείμενο], σημαίνει προφορική παράδοση, που περνάει από στόμα σε στόμα από την μια γενιά στην άλλη και ακόμα και στην σύγχρονη ετυμολογία ο όρος υποδηλώνει μια μυθική δήλωση που μεταδίδει κάποια σημαντική αλήθεια, μια ιστορία για κάποια εξαιρετική προσωπικότητα της οποίας η βιογραφία εμπλουτίστηκε εξαιτίας του σεβασμού των διαδοχικών γενεών, με πλούσια λαϊκή φαντασία, αλλά η οποία δεν είναι *ολότελα* μυθική. Όπως οι προγονοί μας, οι αρχαίοι Άριοι, έτσι κι εμείς πιστεύουμε απόλυτα στην προσωπικότητα και στην διάνοια περισσότερων από μιας Δυνάμεων στην φύση, που παράγουν φαινόμενα.

Καθώς ο χρόνος κυλούσε η αρχαϊκή διδασκαλία γινόταν όλο και πιο σκοτεινή και τα έθνη έχασαν από τα μάτια τους την ανώτατη και μοναδική αρχή όλων των πραγμάτων και άρχισαν να αποδίδουν τις αφηρημένες ιδιότητες της "χωρίς-αιτία αιτίας" στα αιτιατά αποτελέσματα: τις δημιουργικές Δυνάμεις του Σύμπαντος, που έγιναν με τη σειρά τους αιτιολογικές. Τα μεγάλα έθνη από φόβο μήπως βεβηλώσουν την ΙΔΕΑ, τα μικρότερα είτε επειδή δεν κατάφεραν να την

συλλάβουν, είτε από έλλειψη δύναμης της φιλοσοφικής αντίληψης που απαιτείτο για να την συλλάβουν στην άσπιλη αγνότητά της. Αλλά όλα τα έθνη, με εξαίρεση τους τελευταίους Άριους που τώρα έγιναν Ευρωπαίοι και χριστιανοί, δείχνουν αυτόν τον σεβασμό στις Κοσμογονίες τους. Όπως λέει ο Τόμας Τέηλορ (*Εισαγωγή στον Παρμενίδη* στο έργο Κρατύλος, Φαίδωνας, Παρμενίδης και Τίμαιος του Πλάτωνα, σελ. 256), ο πιο ενορατικός από τους μεταφραστές των Ελληνικών Αποσπασμάτων, κανένα έθνος δεν θεώρησε ποτέ την Μια αρχή σαν τον άμεσο δημιουργό του ορατού Σύμπαντος, γιατί κανένας λογικός άνθρωπος δεν πιστεύει ποτέ πως ο σχεδιαστής και ο αρχιτέκτονας έχτισε με τα ίδια του τα χέρια το οικοδόμημα το οποίο θαυμάζει. Σύμφωνα με την μαρτυρία του Δαμάσκιου (*Περί των πρώτων αρχών, ή Δυσκολίες και Λύσεις των Πρώτων Αρχών*) αναφέρονται σ' αυτήν σαν "το Τρις Άγνωστο Σκοτάδι". Οι Βαβυλώνιοι έμεναν σιωπηλοί σχετικά με αυτήν την αρχή. "Σ' αυτόν τον θεό", λέει ο Πορφύριος στο *Περί εγκράτειας*, "ο οποίος είναι πάνω απ' όλα τα πράγματα, δεν πρέπει να απευθύνεται ούτε εξωτερική ομιλία ούτε εκείνη που είναι εσωτερική..." Ο Ησίοδος αρχίζει την *Θεογονία* του με την φράση: "Ήτοι μεν πρώτιστα χάος γένετ'",⁴³¹ επιτρέποντας έτσι το συμπέρασμα ότι η αιτία ή ο δημιουργός του θα πρέπει να παραληφθεί με σεβάσματα σιωπή. Ο Όμηρος στα ποιήματά του δεν ανεβαίνει πάνω από την Νύχτα την οποία παρουσιάζει να την σέβεται ο Ζευς (*Ιλιάδα*, XIV, 261). Σύμφωνα με όλους τους αρχαίους θεολόγους και τις δοξασίες του Πυθαγόρα και του Πλάτωνα, ο Ζευς, ή ο άμεσος χειροτέχνης του σύμπαντος, δεν είναι ο ανώτατος θεός· ακριβώς όπως η φυσική, ανθρώπινη μορφή του σερ Κρίστοφερ Βρεν δεν είναι ο ΝΟΥΣ μέσα του ο οποίος έφτιαξε τα μεγάλα έργα τέχνης. Ο Όμηρος επομένως δεν μένει σιωπηλός μόνο σχετικά με την πρώτη αρχή, αλλά παρόμοια και σχετικά με τις δυο άλλες αρχές που έρχονται αμέσως μετά την πρώτη, τον Αιθέρα και το Χάος του Ορφέα και του Ησιόδου, και το όριο και την απειροσύνη του Πυθαγόρα και του Πλάτωνα.⁴³² Γι' αυτή την ανώτατη αρχή ο Πρόκλος (*Πάνω στην θεολογία του Πλάτωνα*, στην μετάφραση του Παρμενίδη από τον Τόμας Τέηλορ, Εισαγωγή, σελ. 26-27), λέει ότι είναι "... η Μονάδα των Μονάδων και πάνω από τα πρώτα άδυστα... πιο άρρητη και από την σιωπή και πιο άγνωστη από κάθε Ουσία... κρυμμένα ανάμεσα στους νοήμονες θεούς".

Σ' αυτό που έγραψε ο Τόμας Τέηλορ το 1797: δηλαδή ότι οι "Ιουδαίοι φαίνεται πως δεν ανέβηκαν παραπάνω... από τον άμεσο χειροτέχνη του σύμπαντος", αφού ο "Μωυσής εισάγει το σκοτάδι πάνω από το πρόσωπο της αβύσσου χωρίς να υπαινίσσεται ότι υπάρχει κάποια αιτία της ύπαρξής του",⁴³³ σ' αυτό μπορεί κανείς να προσθέσει κάτι περισσότερο. Οι Ιουδαίοι στην Βίβλο τους (ένα καθαρά εσωτερικό, συμβολικό έργο) ποτέ δεν υποβάθμισαν τόσο πολύ την μεταφορική τους θεότητα, όσο το έκαναν οι χριστιανοί που αποδέχθηκαν τον Ιεχωβά σαν το μόνο ζώντα και όμως προσωπικό θεό τους.

Η πρώτη, ή μάλλον η ΜΙΑ, αρχή ονομαζόταν "ο κύκλος του Ουρανού" και συμβολιζόταν με το ιερόγραμμα ενός σημείου μέσα σε έναν κύκλο ή σε ένα ισόπλευρο τρίγωνο, όπου το σημείο ήταν ο ΛΟΓΟΣ. Έτσι, στον *Ριγκ-Βέντα* όπου ο Μπράχμα ούτε καν αναφέρεται, της Κοσμογονίας προηγείται ο Χιρανγιαγκάρμα, "το Χρυσό Αυγό" και ο Πρατζαπάτι (αργότερα Μπράχμα), από τον οποίον εκπορεύονται όλες οι ιεραρχίες των "Δημιουργών". Η Μονάδα, ή σημείο, είναι η πηγή και είναι η μονάδα από την οποία προέρχεται ολόκληρο το αριθμητικό σύστημα. Αυτό το Σημείο είναι η Πρώτη Αιτία, αλλά ΕΚΕΙΝΟ από το οποίο εκπορεύεται, ή μάλλον του οποίου είναι η έκφραση, ο Λόγος, παραλείπεται σιωπηλά. Με την σειρά του, το συμπαντικό σύμβολο, το σημείο μέσα στον κύκλο, δεν ήταν ακόμα ο Αρχιτέκτονας, αλλά η αιτία εκείνου του Αρχιτέκτονα – και αυτός ο τελευταίος έχει με το σημείο την ίδια ακριβώς σχέση που έχει το σημείο με την περιφέρεια του Κύκλου, η οποία σύμφωνα με τον Ερμή τον Τρισμέγιστο δεν μπορεί να οριστεί. Ο Πορφύριος δείχνει πως η Μονάδα και η Δυάδα του Πυθαγόρα είναι ταυτόσημες με το *άπειρο και πεπερασμένο*

⁴³¹ Η λέξη *γένετο* στην αρχαιότητα θεωρείτο ότι σήμαινε "γεννήθηκε" και όχι απλώς υπήρχε. (Βλέπε Τόμας Τέηλορ, *Κρατύλος, Φαίδωνας, Παρμενίδης και Τίμαιος του Πλάτωνα*, σελ. 260, καθώς επίσης του ιδίου *Τα Έργα του Πλάτωνα*, Τομ. III, σελ. 16 και συνέχεια).

⁴³² Σ' αυτό το "όριο" που θεωρείτο λανθασμένα σαν η "Απειροσύνη", αναφερόταν σαρκαστικά ο Καπίλα στις συζητήσεις του με τους μπραχμάνους γιόγκι, οι οποίοι ισχυρίζονταν πως στα μυστικιστικά τους οράματα είχαν δει το "Ανώτατο".

⁴³³ *Ο Πλατωνιστής*, Τομ. III, Φεβρουάριος 1887, που εκδόθηκε από τον Τ.Μ. Τζόνσον, Μισσούρι, όπου αναφέρει τον Τόμας Τέηλορ.

στον *Φίληβο* (και αλλού): ή αυτό που ο Πλάτωνας ονομάζει άπειρον και πέρας. Μόνο το δεύτερο (η μητέρα) είναι ουσιαστικό – το πρώτο όντας η "αιτία κάθε μονάδας και μέτρο όλων των πραγμάτων".⁴³⁴ Έτσι, η Δυάδα (Μουλαπρακρίτι, το ΠΕΠΛΟ) φαίνεται ότι είναι η μητέρα του Λόγου και ταυτόχρονα η κόρη του – δηλαδή το αντικείμενο της αντίληψής του – ο δημιουργημένος δημιουργός και η δευτερεύουσα αιτία του. Σύμφωνα με τον Πυθαγόρα, η ΜΟΝΑΔΑ επιστρέφει στην σιωπή και στο Σκοτάδι μόλις δημιουργήσει την τριάδα, από την οποία εκπορεύονται οι εναπομένοντες επτά αριθμοί από τους 10 (δέκα) αριθμούς που βρίσκονται στην βάση του εκδηλωμένου σύμπαντος. Στην νορβηγική κοσμογονία βλέπουμε το ίδιο.

Στην αρχή υπήρχε μια μεγάλη άβυσσος (Χάος), δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα. Η άβυσσος ήταν το Γκιννουγκαγκάπ, το χαϊνον χάσμα, χωρίς αρχή, χωρίς τέλος. Ο Πατέρας των Πάντων, ο Αδημιούργητος, ο Αόρατος, διέμενε στα βάθη της Αβύσσου (Χώρου) και θέλησε, και αυτό που θέλησε ήρθε σε ύπαρξη. (Βάγκνερ, *Η Άσγκαρντ και οι Θεοί*, σελ. 22.)

Όπως στην ινδική κοσμογονία, η εξέλιξη του σύμπαντος διαιρείται σε δυο πράξεις: που στην Ινδία ονομάζονται οι Δημιουργίες Πρακρίτι και Πάντμα. Πριν οι θερμές ακτίνες, που ξεχύνονται από τον "Οίκο της Λαμπρότητας", αφυπνίσουν την ζωή στα Μεγάλα Ύδατα του Διαστήματος, εμφανίστηκαν τα Στοιχεία της πρώτης δημιουργίας και από αυτά σχηματίστηκε ο Γίγαντας Υμίρ (επίσης Οργκελμίρ): η πρωταρχική ύλη διαφοροποιήθηκε από το Χάος (στην κυριολεξία κοχλάζοντα πηλό). Έπειτα έρχεται η αγελάδα Αουντούμλα, ο συντηρητής,⁴³⁵ από την οποία γεννιέται ο Μπουρί (ο Δημιουργός), ο οποίος από την Μπέστλα, την κόρη των "Παγωμένων Γιγάντων" (των γιων του Υμίρ), αποκτάει τρεις γιους, τους Οντίν, Βίλι και Βε, ή "Πνεύμα", "θέληση" και "Αγιότητα". [Παράβαλε την Γένεση των Πρωταρχικών Φυλών σ' αυτό το έργο. (Στάντζα III και IV).] Αυτό συνέβη όταν το Σκοτάδι βασίλευε ακόμα σ' ολόκληρο το Διάστημα, όταν οι Αεσίρ, οι δημιουργικές Δυνάμεις (Ντιάνι Τσόχαν), δεν είχαν ακόμα προβάλει και το Υγκντρασίλ, το δένδρο του σύμπαντος του Χρόνου και της Ζωής, δεν είχε ακόμα φυτρώσει και όταν δεν υπήρχε ακόμα ούτε Βαλχάλα, ή Αίθουσα των Ηρώων. Οι σκανδιναβικοί μύθοι της δημιουργίας της Γης και του κόσμου, αρχίζουν με τον χρόνο και την ανθρώπινη ζωή. Οτιδήποτε προηγείται είναι γι' αυτούς "Σκοτάδι", όπου διαμένει ο Πατέρας των Πάντων, η αιτία όλων των πραγμάτων. Όπως παρατηρεί και ο συγγραφέας του έργου *Η Άσγκαρντ και οι Θεοί*, αν και αυτοί οι μύθοι περιέχουν μέσα τους την ιδέα του ΠΑΤΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ, της αρχικής αιτίας όλων, ωστόσο "αυτός μόλις που αναφέρεται στα ποιήματα", αλλά όχι – όπως νομίζει – επειδή πριν από το κήρυγμα του Ευαγγελίου η ιδέα "δεν μπορούσε να φτάσει σε καθορισμένες αντιλήψεις του Αιωνίου", αλλά εξαιτίας του βαθιού εσωτερικού χαρακτήρα της. Επομένως, όλοι οι δημιουργικοί θεοί, ή προσωπικές θεότητες, αρχίζουν στο δευτερεύον στάδιο της Κοσμικής εξέλιξης. Ο Ζευς γεννιέται μέσα και έξω από τον Χρόνο. Το ίδιο και ο Μπράχμα, είναι δημιούργημα και εκπόρευση του *Κάλα*, "αιωνιότητας και χρόνου". "*Κάλα*", όντας ένα από τα ονόματα του Βίσνου. Έτσι, βρίσκουμε του Οντίν, πατέρα των θεών και των Αεσίρ, όπως ο Μπράχμα είναι πατέρας των θεών και των Άσουρα και γι' αυτό επίσης ο ανδρόγυνος χαρακτήρας όλων των κυρίων δημιουργικών θεών, από την δεύτερη ΜΟΝΑΔΑ των Ελλήνων μέχρι τις Σεφιρόθ Αδάμ-Κάδμο, τον Μπράχμα ή Πρατζαπάτι-Βατς των *Βέντα* και τον ανδρόγυνο του Πλάτωνα, που δεν είναι παρά μια άλλη απόδοση του ινδικού συμβόλου.

Ο καλύτερος μεταφυσικός ορισμός της αρχικής θεογονίας σύμφωνα με το πνεύμα των Βενταντιστών βρίσκεται στις *Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά* του Τ. Σούμπα Ρόου. Όπως λέει ο ομιλητής στο ακροατήριό του, το Παραμπράχμαν, το άγνωστο και ασύλληπτο:

....Δεν είναι εγώ, δεν είναι μη-εγώ, ούτε είναι συνείδηση... δεν είναι ούτε καν Άτμαν... (αλλά) αν και το ίδιο δεν είναι ένα αντικείμενο γνώσης, μπορεί ωστόσο να στηρίζει και να προβάλλει κάθε είδος αντικειμένου και κάθε είδος ύπαρξης που γίνεται αντικείμενο γνώσης... (Αυτό) είναι η μια ουσία από την οποία έρχεται σε ύπαρξη ένα κέντρο ενέργειας, το οποίο προς το παρόν θα ονομάσω Λόγο.

⁴³⁴ *Η Ζωή του Πυθαγόρα*, κεφ. 49-50.

⁴³⁵ Η Βατς: η "μελωδική αγελάδα που βγάζει τρόφιμα και νερό" και μας παρέχει "τροφή και συντήρηση", όπως περιγράφεται στον *Ριγκ-Βέντα*.

Αυτός ο Λόγος είναι το Σάμπντα Μπράχμαν των Ινδουιστών, το οποίο ο ομιλητής δεν ονομάζει καν Ισβαρά ("Κύριος", θεός), από φόβο μήπως ο όρος αυτός δημιουργήσει σύγχυση στον νου του κοινού. Αλλά είναι ο Αβαλοκιτεσβάρα των Ινδών, ο Λόγος των χριστιανών στην πραγματική εσωτερική σημασία του, και όχι με την θεολογική παραμόρφωση του. Και ο ομιλητής συνεχίζει:

Είναι η πρώτη Γκνιάτα ή εγώ στον κόσμο και κάθε άλλο εγώ... δεν είναι παρά αντανάκλαση και εκδήλωσή του... Υπάρχει σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα στην αγκαλιά του Παραμπράχμαν την εποχή του Πραλάγια... (Κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα) έχει μια δική της συνείδηση και ατομικότητα... (Είναι ένα κέντρο ενέργειας, αλλά)... τέτοια κέντρα ενέργειας είναι σχεδόν αναρίθμητα στην αγκαλιά του Παραμπράχμαν. Δεν πρέπει να υποθεθεί πως αυτός ο Λόγος είναι ένα μοναδικό κέντρο ενέργειας... Ο αριθμός τους είναι σχεδόν άπειρος. Αυτό το Εγώ είναι το πρώτο που εμφανίζεται στον Κόσμο και είναι το τέλος κάθε εξέλιξης. Είναι το αφηρημένο Εγώ... είναι η πρώτη εκδήλωση (ή όψη) του Παραμπράχμαν... Από την στιγμή που μπαίνει σε συνειδητή ύπαρξη... από την αντικειμενική σκοπιά του, το Παραμπράχμαν τον εμφανίζεται σαν Μουλαπρακρίτι... Παρακαλώ να το θυμάστε αυτό, γιατί εδώ βρίσκεται κάθε δυσκολία σχετικά με τον Πούρουσα και την Πρακρίτι που συναντούν οι συγγραφείς πάνω στην βενταντική φιλοσοφία. Αυτή η Μουλαπρακρίτι είναι υλική γι' αυτόν (τον Λόγο), όπως οποιοδήποτε υλικό αντικείμενο είναι υλικό για μας. Αυτή η Μουλαπρακρίτι δεν είναι πια Παραμπράχμαν, ακριβώς όπως το σύνολο των ιδιοτήτων αυτής της στήλης δεν είναι η ίδια η στήλη. Το Παραμπράχμαν είναι μια ανεξάρτητη και απόλυτη πραγματικότητα, και η Μουλαπρακρίτι είναι ένα είδος πέπλου ριγμένου πάνω της και αυτό το πέπλο είναι η μεγάλη έκταση της κοσμικής ύλης... Το Παραμπράχμαν αφού εμφανίστηκε από την μια μεριά σαν εγώ και από την άλλη σαν Μουλαπρακρίτι, δρα σαν η μια ενέργεια μέσω του Λόγου. (Ο Θεοσοφιστής, Τομ. VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 302-303.)

Και ο ομιλητής με ένα λεπτό χαμόγελο εξηγεί τι εννοεί με αυτήν την δράση του κάτι που είναι τίποτα, αν και είναι το ΟΛΟ. Συγκρίνει τον Λόγο με τον Ήλιο μέσω του οποίου ακτινοβολείται φως και θερμότητα, αλλά του οποίου η ενέργεια, το φως και η θερμότητα υπάρχουν σε κάποια άγνωστη κατάσταση στο Διάστημα και διαχέονται στο Διάστημα μόνο σαν ορατό φως και θερμότητα και ο Ήλιος είναι απλώς ένα μέσον. Αυτή είναι η πρώτη τριαδική υπόσταση. Η τετραπλότητα σχηματίζεται από το ενεργοποιόν φως που στέλνεται από τον Λόγο.

Οι Εβραίοι Καμπαλιστές το παρουσιάζουν με μια μορφή η οποία εσωτερικά είναι ταυτόσημη με την βενταντική. Το ΑΙΝ-ΣΟΦ, διδάσκουν, δεν μπορεί να κατανοηθεί, δεν μπορεί να εντοπιστεί, ούτε να ονομαστεί, αν και είναι η χωρίς αιτία αιτία των πάντων. Γι' αυτό και το όνομα του – ΑΙΝ-ΣΟΦ – είναι ένας όρος άρνησης, "το ανεξιχνίαστο, το αδιάγνωστο και το ανομολόγητο." Επομένως φτιάχνουν απ' αυτό έναν απεριόριστο κύκλο, μια σφαίρα, της οποίας η ανθρώπινη διάνοια, στην μεγαλύτερη έκτασή της, μπορεί να συλλάβει μόνο τον θόλο. Σύμφωνα με τα λόγια κάποιου που αποκάλυψε αρκετά μέσα στο καμπαλιστικό σύστημα, τουλάχιστον σε μια από τις σημασίες του, τον αριθμητικό και γεωμετρικό εσωτερισμό του:

Κλείσε τα μάτια σου και από την δική σου συνείδηση αντίληψης, δοκίμασε και σκέψου προς τα έξω στα έσχατα όρια της κάθε κατεύθυνσης, θα δεις ότι ίσες γραμμές ή ακτίνες αντίληψης εκτείνονται ομοιόμορφα προς κάθε κατεύθυνση, έτσι ώστε η έσχατη προσπάθεια της αντίληψης θα καταλήξει στον θόλο μιας σφαίρας. Το όριο αυτής της σφαίρας, αναγκαστικά, θα είναι ένας μεγάλος κύκλος και οι ακτίνες σκέψης προς κάθε κατεύθυνση θα πρέπει να είναι οι ακτίνες του κύκλου. Αυτά, λοιπόν, θα πρέπει να είναι, ανθρώπινα μιλώντας, τα έσχατα της τα πάντα αγκαλιάζουσας αντίληψης του Αίν-Σοφ εκδηλωμένου, που σχηματοποιείται σαν ένα γεωμετρικό σχήμα, δηλαδή έναν κύκλο, με τα στοιχεία του, την καμπύλη περιφέρεια και την ευθεία διάμετρο που διαιρείται σε ακτίνες. Επομένως, ένα γεωμετρικό σχήμα είναι το πρώτο αναγνωρίσιμο μέσο σύνδεσης ανάμεσα στο Αίν-Σοφ και στην διάνοια του ανθρώπου. (Ράλστον, Σκίներ, *Καμπάλα*, «Τεκτονική Επιθεώρηση» No VI, Τομ. 65, Ιούνιος 1886, σελ. 257-258.)

Αυτός ο μεγάλος κύκλος (τον οποίο ο Ανατολικός Εσωτερισμός μετατρέπει στο σημείο μέσα στον Απεριόριστο Κύκλο), είναι ο Αβαλοκιτεσβάρα, ο Λόγος ή Ρήμα για τον οποίον μιλάει ο Σούμπα Ρόου. Αλλά αυτός ο κύκλος ή εκδηλωμένος θεός είναι το ίδιο άγνωστος σε εμάς – εκτός μόνο μέσω του εκδηλωμένου του σύμπαντος – όσο και το ΕΝΑ, αν και είναι ευκολότερος, ή

μάλλον πιο πιθανός για τις ανώτατες αντιλήψεις μας. Αυτός ο Λόγος που κοιμάται στην αγκαλιά του Παραμπράχμαν κατά την διάρκεια του Πραλάγια, όπως το δικό μας "Εγώ είναι λανθάνον (μέσα μας) κατά την ώρα της σουσουπτι ή ύπνου" και ο οποίος δεν μπορεί να αντιληφθεί το Ψαραμπράχμαν παρά μόνο σαν Μουλαπρακρίτι – η τελευταία όντας ένα κοσμικό πέπλο που είναι "η μεγάλη έκταση της κοσμικής ύλης – είναι επομένως το μόνο όργανο στην κοσμική δημιουργία μέσω του οποίου ακτινοβολείται η ενέργεια και η σοφία του Παραμπράχμαν, το οποίο είναι άγνωστο στον Λόγο όπως και σε εμάς. Ακόμα, επειδή ο Λόγος είναι το ίδιο άγνωστος σε εμάς, όπως και το Παραμπράχμαν είναι στην πραγματικότητα άγνωστο στον Λόγο, γι' αυτό τόσο ο Ανατολικός Εσωτερισμός όσο και η Καμπάλα, προκειμένου να φέρουν τον Λόγο μέσα στα όρια της αντίληψης μας, ανέλυσαν την αφηρημένη σύνθεση σε συγκεκριμένες εικόνες, δηλαδή σε αντανάκλασεις ή πολλαπλασιασμένες όψεις εκείνου του Λόγου ή Αβαλοκιτεσβάρα, Μπράχμα, Ορμάντζ, Όσιρι, Αδάμ-Κάδμου – δώστε του όποιο όνομα θέλετε – και αυτές οι όψεις ή μανβανταρικές εκπορεύσεις είναι οι Ντιάνι Τσόχαν, οι Ελοϊμ, οι Ντεβά, οι Αμσασπέντ κ.τ.λ., κ.τ.λ. Οι μεταφυσικοί εξηγούν την ρίζα και το σπέρμα των τελευταίων, σύμφωνα με τον Σούμπα Ρόου, σαν την πρώτη εκδήλωση του Παραμπράχμαν, "την ανώτερη τριάδα που μπορούμε να κατανοήσουμε", η οποία είναι Μουλαπρακρίτι (το πέπλο), ο Λόγος και η συνειδητή ενέργεια "του τελευταίου", ή η δύναμη και το φως του (που στην *Μπαγκαβάτ Γκιτά* ονομάζεται *Νταϊβπρακρίτι*), ή: "ύλη, δύναμη και Εγώ, ή η μια ρίζα του εαυτού του οποίου κάθε άλλο είδος εαυτού δεν είναι παρά μια εκδήλωση ή μια αντανάκλαση". Μόνο μέσα σ' αυτό το "φως" (της συνείδησης) της νοητικής και φυσικής αντίληψης, ο *πρακτικός* αποκρυφισμός μπορεί να το φέρει σε ορατότητα μέσω γεωμετρικών σχημάτων τα οποία, όταν μελετηθούν προσεκτικά, παρέχουν όχι μόνο μια επιστημονική εξήγηση της πραγματικής, αντικειμενικής ύπαρξης⁴³⁶ των "Επτά γιών της θείας Σοφίας", που είναι αυτό το φως του Λόγου, αλλά μέσω και άλλων κλειδιών που δεν έχουν κόμα αποκαλυφθεί, δείχνουν σχετικά με την Ανθρωπότητα πως αυτοί οι «επτά Γιοι» και οι αναρίθμητες εκπορεύσεις τους, κέντρα ενέργειας προσωποποιημένα, είναι μια απόλυτη αναγκαιότητα. Παραβλέψτε τους και το Μυστήριο της Ύπαρξης και της Ανθρωπότητας *δεν θα λυθεί ποτέ, ούτε καν θα προσεγγιστεί αρκετά.*

Μέσω *αυτού του φωτός* το καθετί δημιουργείται. Αυτή η ΡΙΖΑ του νοητικού ΕΑΥΤΟΥ είναι επίσης η ρίζα του φυσικού *Εαυτού*, γιατί αυτό το φως, στον δικό μας εκδηλωμένο κόσμο, είναι η μετάλλαξη της Μουλαπρακρίτι που στους *Βέντα* ονομάζεται Άντιτι. Στην τρίτη όψη του γίνεται Βατς,⁴³⁷ η κόρη και η μητέρα του Λόγου, όπως η Ίσιδα είναι η κόρη και η μητέρα του Όσιρι, που είναι ο Ώρος και η Μουτ, η κόρη, σύζυγος και μητέρα του Άμμωνα στην αιγυπτιακή σεληνιακή γλυφή. Στην Καμπάλα η Σεφιά είναι ίδια με την Σεκινά και, με μια άλλη σύνθεση, είναι σύζυγος, κόρη και μητέρα του "Ουράνιου Ανθρώπου", του Αδάμ-Κάδμου και είναι πάντα ταυτόσημη μ' αυτόν, ακριβώς όπως η Βατς είναι ταυτόσημη με τον Μπράχμα και ονομάζεται θηλυκός Λόγος. Στον *Ριγκ-Βέντα* Βατς είναι η "μυστική ομιλία" μέσω της οποίας μεταδίδεται στον άνθρωπο η Απόκρυφη Γνώση και Σοφία και έτσι λέγεται ότι "εισήλθε στους Ρίσι". Αυτή "γεννήθηκε από τους θεούς", είναι η θεία Βατς, η "Βασίλισσα των θεών" και συνδέεται – όπως η Σεφιά με τις Σεφιρόθ – με τους Πρατζαπάτι στο έργο τους της δημιουργίας. Ακόμα, ονομάζεται "η μητέρα των *Βέντα*", γιατί μέσω της δικής της δύναμης (σαν μυστική ομιλία) ο Μπράχμα τους αποκάλυψε και επίσης μέσω της δικής της δύναμης αυτός δημιούργησε το σύμπαν: δηλαδή μέσω ομιλίας και λέξεων (που συντίθενται από τον "ΛΟΓΟ") και αριθμών.⁴³⁸

Αλλά η Βατς αναφέρεται επίσης σαν κόρη του Ντάκσα – "του θεού που ζει σε όλα τα Κάλπα" – και έτσι δείχνεται ο μαγιαβικός χαρακτήρας της: κατά την διάρκεια του *πραλάγια* αυτή εξαφανίζεται, απορροφάται στην μια Ακτίνα που καταβροχθίζει τα πάντα.

⁴³⁶ Αντικειμενική, στον κόσμο της *Μάγια*, φυσικά, ωστόσο τόσο πραγματική, όσο κι εμείς.

⁴³⁷ "Κατά την διάρκεια της κοσμικής εκδήλωσης, αυτή η Νταϊβπρακρίτι, αντί να είναι η μητέρα του Λόγου πρέπει, μιλώντας με ακρίβεια, να ονομαστεί κόρη του Λόγου." (*Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά, Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Φεβρουάριος 1887, σελ. 305.)
Φεβρουάριος 1887, σελ. 305.)

⁴³⁸ Οι σοφοί άνθρωποι οι οποίοι, όπως μεταξύ των συγχρόνων ο Στάνλεϋ Τζίβονς, επινόησαν αυτό το σχέδιο που κάνει το ακατανόητο να παίρνει μια απτή μορφή, μπορούν να το καταφέρουν καταφεύγοντας μόνο σε αριθμούς και γεωμετρικά σχήματα.

Αλλά στον παγκόσμιο Εσωτερισμό, Ανατολικό και Δυτικό, υπάρχουν δυο ξεχωριστές όψεις σε όλες αυτές τις προσωποποιήσεις της θηλυκής δύναμης στην φύση, ή της φύσης: η νοούμενη και η φαινόμενη. Η μια είναι η καθαρά μεταφυσική όψη της, όπως περιγράφεται από τον πολυμαθή ομιλητή στις *Σημειώσεις του πάνω στην Μπάγκαβαντ-Γκιτά*. Η άλλη είναι γήινη και φυσική και ταυτόχρονα θεία από την σκοπιά της πρακτικής ανθρώπινης αντίληψης και του Αποκρυφισμού. Όλες είναι σύμβολα και προσωποποιήσεις του Χάους, της "Μεγάλης Αβύσσου" ή των Πρωταρχικών Υδάτων του Διαστήματος, του αδιαπέραστου ΠΕΠΛΟΥ ανάμεσα στο ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟ και στον ΛΟΓΟ της Δημιουργίας. "Συνδέοντας τον εαυτό του, μέσω του νου του, με την Βατς, ο Μπράχμα (ο Λόγος) δημιούργησε τα πρωταρχικά ύδατα". Στην *Κατάκα Ουπανισάντ* αναφέρεται ακόμα πιο καθαρά: "Ο Πρατζαπάτι ήταν αυτό το Σύμπαν. Η Βατς ήρθε μετά απ' αυτόν. Συνδέθηκε μαζί της... εκείνη παρήγαγε αυτά τα πλάσματα και εισήλθε ξανά στον Πρατζαπάτι".⁴³⁹

Εδώ μπορούμε, παρεμπιπτόντως, να τονίσουμε μια από τις πολλές άδικες προσβολές που έριξαν οι ευσεβείς και καλοί ιεραπόστολοι στην Ινδία στην θρησκεία της χώρας. Αυτή η αλληγορία – στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* – δηλαδή, ότι ο Μπράχμα σαν πατέρας των ανθρώπων εκτέλεσε το έργο της δημιουργίας μέσω αιμομικτικής επαφής με την ίδια του την κόρη Βατς, που ονομάζεται επίσης Σαντιγιά (λυκόφως) και Σαταρούπα (η εκατόμορφη), παρουσιάζεται συνέχεια στους μπραχμάνους σαν επιχείρημα που δείχνει την "βδελυρή, λαθεμένη θρησκεία τους". Πέρα από το γεγονός, το οποίο πολύ βολικά ξεχνούν οι Ευρωπαίοι, ότι ο Πατριάρχης Λωτ εμφανίζεται ένοχος του ίδιου αμαρτήματος κάτω από ανθρώπινη μορφή, ενώ ο Μπράχμα, ή μάλλον ο Πρατζαπάτι, εκτέλεσε την αιμομιξία με την μορφή ελαφιού ενώ η κόρη του είχε την μορφή ελαφίνας (*ροχίτ*), ακόμα και η εσωτερική ανάγνωση της Γένεσης (ΚΘ', 31-38) μας δείχνει το ίδιο. Επίσης υπάρχει ασφαλώς ένα κοσμικό και όχι φυσιολογικό νόημα στην ινδική αλληγορία, επειδή η Βατς είναι μια παραλλαγή της Άντιτι και Μουλαπρακρίτι (Χάος) και ο Μπράχμα μια παραλλαγή του Ναραγιανά, του Πνεύματος του θεού που εισέρχεται και γονιμοποιεί την φύση. Επομένως δεν υπάρχει σ' αυτήν την ιδέα κανένα απολύτως φαλλικό στοιχείο.

Όπως ήδη αναφέραμε η Άντιτι-Βατς είναι ο θηλυκός Λόγος, ή "λέξη", *Verbum* και η Σεφίρά στην Καμπάλα είναι το ίδιο. Αυτοί οι θηλυκοί Λόγοι, στην νοούμενη όψη τους, είναι συσχετισμοί Φωτός, Ήχου και Αιθέρα, δείχνοντας έτσι πόσο καλά πληροφορημένοι ήταν οι αρχαίοι τόσο για την φυσική επιστήμη (όπως την γνωρίζουν σήμερα οι σύγχρονοι) όσο και για την γέννηση αυτής της επιστήμης στην Πνευματική και Αστρική σφαίρα.

Οι παλιοί συγγραφείς μας λένε πως η Βατς είναι τεσσάρων ειδών: αυτά ονομάζονται *πάρα*, *πασιάντι*, *μαντιάμα*, *βαϊκάρι*. Αυτή η δήλωση βρίσκεται στον ίδιο τον *Ριγκ-Βέντα* και σε αρκετές από τις *Ουπανισάντ*. Η Βαϊκάρι Βατς είναι αυτό που προφέρουμε εμείς. (Τ. Σούμπα Ρόου, *Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά*, σελ. 307.)

Είναι επίσης ο ήχος, η ομιλία, αυτό που γίνεται κατανοητό και αντικειμενικό σε μια από τις φυσικές αισθήσεις μας και έτσι μπορεί να μπει κάτω από τους νόμους της αντίληψης. Επομένως:

Κάθε είδος της *Βαϊκάρι* Βατς υπάρχει στην *μαντιάμα*, επίσης στην *πασιάντι* και τέλος στην *πάρα* μορφή της. Ο λόγος που αυτός ο Πρανάβα⁴⁴⁰ ονομάζεται Βατς είναι ότι αυτές οι τέσσερις αρχές του μεγάλου κόσμου αντιστοιχούν σ' αυτές τις τέσσερις μορφές της Βατς... Ολόκληρος ο κόσμος στην αντικειμενική μορφή του είναι *Βαϊκάρι* Βατς, το φως του Λόγου είναι η μορφή *μαντιάμα* και ο ίδιος ο Λόγος είναι η μορφή

⁴³⁹ Αυτό συνδέει την Βατς και την Σεφίρά με την θεά Κουάν-γιν, την "ευσπλαχνική μητέρα", την θεία ΦΩΝΗ της ψυχής ακόμα και στον εξωτερικό Βουδισμό και με την θηλυκή όψη του Κουάν-σιν-γιν, του Λόγου, του ρήματος της Δημιουργίας και ταυτόχρονα με την φωνή που μιλάει ακουστά στον Μνημένο, σύμφωνα με τον *Εσωτερικό Βουδισμό*. Ένα αποτέλεσμα είναι η Μπατ-Κολ, η *Filia Vocis*, η κόρη της θείας φωνής των Εβραίων που απαντά από τον θρόνο της ευσπλαχνίας μέσα στο πέπλο του ναού.

⁴⁴⁰ Ο Πρανάβα, όπως και το ΟΜ, είναι ένας μυστικός όρος που προφέρεται από τους Γιόγκι κατά την διάρκεια του διαλογισμού" ένας από τους όρους εκείνους, που σύμφωνα με τους εξωτερικούς σχολιαστές, ονομάζονται *Βυαρίτι*, ή "Ομ, Μπουρ, Μπουβάχ, Σβαχ" (Ομ, γη, ουρανός, παράδεισος). Ο Πρανάβα είναι ίσως ο πιο ιερός. Προφέρονται με κατακράτηση της αναπνοής. Βλέπε Μάνου, ΙΙ, 76-81 και τον Βιγκνιανεσβάρα που σχολιάζει στο *Μιτακάρα* πάνω στο Γιαγκνιαβαλγκιασμίρι, α, 23.

πασιάντι και το Παραμπράχμαν είναι η πάρα (πέρα από το νοούμενο όλων των Νοούμενων) όψη αυτής της Βατς. (Τ. Σούμπα Ρόου, *Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ Γκιτά*, σελ. 307.)

Έτσι η Βατς, η Σεκινά, ή η "μουσική των σφαιρών" του Πυθαγόρα είναι ένα, αν πάρουμε για παράδειγμα στοιχεία από τις τρεις πιο ανόμοιες (φαινομενικά) θρησκευτικές φιλοσοφίες του κόσμου: την ινδουϊστική, την ελληνική και την χαλδαϊκή-εβραϊκή. Αυτές οι προσωποποιήσεις και αλληγορίες μπορούν να θεωρηθούν κάτω από τέσσερις (κύριες) και τρεις (δευτερεύουσες) όψεις ή συνολικά επτά, όπως στον Εσωτερισμό. Η μορφή πάρα είναι το πάντα υποκειμενικό και κρυμμένο Φως και Ήχος που υπάρχει αιώνια στην αγκαλιά του ΑΔΙΑΓΝΩΣΤΟΥ. Όταν μεταβιβάζεται μέσα στην ιδεοπλασία του Λόγου, ή στο λανθάνον φως του, ονομάζεται πασιάντι και όταν γίνεται εκείνο το εκφρασμένο φως, είναι *μαντιάμα*.

Η Καμπάλα δίνει τον ορισμό ως εξής: "Υπάρχουν τρία είδη φωτός και εκείνο (το τέταρτο) που διαπερνάει τα άλλα: (1) το καθαρό και διεισδυτικό, το *αντικειμενικό φως*, (2) το *αντανακλώμενο φως* και (3) το *αφηρημένο φως*". Οι δέκα Σεφιρόθ, οι τρεις και οι Επτά, στην Καμπάλα ονομάζονται οι 10 λέξεις, DBRIM (Ντεμπαρίμ), οι αριθμοί και οι Εκπορεύσεις του ουράνιου φωτός, που είναι τόσο Αδάμ-Κάδμος όσο και Σεφίρά, ή (Μπράχμα) Πρατζαπάτι-Βατς. Στην Καμπάλα τα Φως, Ήχος και Αριθμός είναι οι τρεις παράγοντες της δημιουργίας. Το Παραμπράχμαν δεν μπορεί να γίνει γνωστό παρά μόνο μέσω του φωτεινού Σημείου (του ΛΟΓΟΥ), ο οποίος δεν γνωρίζει το Παραμπράχμαν αλλά μόνο τη Μουλαπρακρίτι. Παρόμοια ο Αδάμ-Κάδμος γνωρίζει μόνο την Σεκινά, αν και ήταν *φορέας* του Αίν-Σοφ. Και σαν Αδάμ-Κάδμος, στην εσωτερική ερμηνεία, είναι το σύνολο του αριθμού δέκα, των Σεφιρόθ (που είναι οι ίδιες μια τριάδα, ή οι τρεις ιδιότητες της αδιάγνωστης ΘΕΟΤΗΤΑΣ σε Ένα).⁴⁴¹ "Όταν ο Ουράνιος Άνθρωπος (ή ΛΟΓΟΣ) πήρε για πρώτη φορά την μορφή του Στέμματος (Κέττερ)⁴⁴² και ταυτίστηκε με την Σεφίρά, ανάγκασε επτά λαμπερά φώτα να εκπορευθούν απ' αυτό (το Στέμμα)", που στο σύνολό τους ήταν δέκα. Έτσι και ο Μπράχμα-Πρατζαπάτι, μόλις αποχωρίστηκε, αν και ταυτόσημος με την Βατς, έκανε τους επτά Ρίσι, τους επτά Μάνου ή Πρατζαπάτι να προβάλουν απ' αυτό το Στέμμα. Στον εξωτερισμό βρίσκει κανείς πάντα 10 και 7, είτε Σεφιρόθ είτε Πρατζαπάτι· στην εσωτερική απόδοση είναι πάντα 3 και 7, που μας κάνει επίσης 10. Μόνο όταν διαιρούνται στην εκδηλωμένη σφαίρα σε 3 και 7 σχηματίζουν το Φ , το ανδρόγυνο και το $()$, ή το σχήμα X εκδηλωμένο και διαφοροποιημένο.

Αυτό θα βοηθήσει τον σπουδαστή να κατανοήσει γιατί ο Πυθαγόρας θεώρησε την Θεότητα (τον Λόγο) σαν το κέντρο της μονάδας και "Πηγή της Αρμονίας". Εμείς λέμε πως αυτή η Θεότητα ήταν ο Λόγος και όχι η ΜΟΝΑΔΑ που διαμένει στην Μοναξιά και στην Σιωπή, γιατί ο Πυθαγόρας δίδασκε ότι η ΜΟΝΑΔΑ όντας αδιαίρετη είναι μη αριθμός. Και αυτός είναι επίσης ο λόγος που απαιτείτο από τον υποψήφιο, ο οποίος ζητούσε να του επιτραπεί η είσοδος στην σχολή, να έχει ήδη μελετήσει σαν προκαταρκτικό βήμα τις Επιστήμες της Αριθμητικής, Αστρονομίας, Γεωμετρίας και Μουσικής, που θεωρούντο σαν οι τέσσερις διαιρέσεις των Μαθηματικών.⁴⁴³ Αυτό επίσης εξηγεί γιατί οι Πυθαγόρειοι βεβαίωναν πως η δοξασία των Αριθμών – η κυριότερη απ' όλες στον Εσωτερισμό – είχε αποκαλυφθεί σε πολλές από τις ουράνιες θεότητες· πως ο κόσμος είχε προβάλει μέσα από το Χάος με Ήχο ή Αρμονία και κατασκευάστηκε σύμφωνα με τις αρχές της μουσικής αναλογίας· πως οι επτά πλανήτες που κυβερνούν το πεπρωμένο των θνητών έχουν μια αρμονική κίνηση και "ενδιάμεσα που αντιστοιχούν στα μουσικά διαστήματα, δημιουργώντας διάφορους ήχους τόσο τέλεια αρμονικούς, ώστε δημιουργούν την πιο γλυκιά μελωδία η οποία δεν γίνεται ακουστή από εμάς μόνο εξαιτίας του μεγαλείου του ήχου, τον οποίο τα αυτιά μας αδυνατούν να συλλάβουν". (Κενσορίνος, *Περί Γενεθλίων Ημερών*, XIII.)

⁴⁴¹ Αυτή ακριβώς η τριάδα εννοείται με "τα τρία βήματα του Βίσνου"· που σημαίνει – ο Βίσνου στον εσωτερισμό θεωρούμενος σαν το Άπειρο – ότι από το Παραμπράχμαν πρόβαλε η Μουλαπρακρίτι, ο Πούρουσα (ο Λόγος) και η Πρακρίτι, οι τέσσερις μορφές (μαζί με την ίδια, σαν σύνθεση) της Βατς. Και στην Καμπάλα: Αίν-Σοφ, Σεκινά, Αδάμ-Κάδμος και Σεφίρά, τα τέσσερα – ή οι τρεις εκπορεύσεις όντας ξεχωριστές – και όμως ΜΙΑ.

⁴⁴² *Χαλδαϊκό Βιβλίο των Αριθμών*. Στην σύγχρονη Καμπάλα το όνομα του Ιεχωβά αντικαθιστά εκείνο του Αδάμ-Κάδμου.

⁴⁴³ Ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας μας λέει πως, εξαιτίας της άγνοιας του σχετικά με αυτές τις τέσσερις επιστήμες, δεν έγινε δεκτός από τους Πυθαγόρειους σαν υποψήφιος για εισδοχή στην σχολή τους.

Στην Πυθαγόρεια Θεογονία οι ιεραρχίες της ουράνιας στρατιάς και των θεών αριθμούνταν και εκφράζονταν αριθμητικά. Ο Πυθαγόρας είχε πουδάσει Εσωτερική Επιστήμη στην Ινδία. Έτσι, βλέπουμε τους μαθητές του να λένε: "Η μονάδα (το εκδηλωμένο ένα) είναι η αρχή όλων των πραγμάτων. Από την Μονάδα και την ενδιάμεση δυάδα (Χάος), οι *Αριθμοί* από τους αριθμούς, τα *Σημεία* από τα σημεία, οι *Γραμμές* από τις γραμμές, οι *Επιφάνειες* από τις επιφάνειες, τα *Στερεά* από αυτά, τα *στερεά Σώματα*, των οποίων τα στοιχεία είναι τέσσερα: Πυρ, Ύδωρ, Αήρ, Γη από τα οποία μεταβλημένα (συσχετισμένα) και εντελώς αλλαγμένα, αποτελείται ο κόσμος". (Διογένης ο Λαέρτιος, *Βίοι*, VIII, 25.)

Και αυτό, αν δεν λύνει ολότελα το μυστήριο, μπορεί ωστόσο να ανασηκώσει μια γωνιά του πέπλου εκείνων των θαυμάσιων αλληγοριών που αναφέρονται στην Βατς, την πιο μυστηριώδη από όλες τις μπραχμανικές θεές, αυτή που ονομάζεται "η μελωδική αγελάδα που βγάζει τροφή και νερό" (η Γη με όλες τις μυστικές δυνάμεις της) και επίσης εκείνη που "μας παρέχει τροφή και συντήρηση" (η φυσική Γη). Η Βατς είναι επίσης η μυστική Φύση και η Γη και τα αγελαδινά της κέρατα την ταυτίζουν με την Βατς. Αυτή η τελευταία, αφού έχει αναγνωριστεί στην ανώτατη μορφή της σαν πάρα, γίνεται στο κατώτερο ή υλικό άκρο της δημιουργίας: Βαϊκχάρι. Επομένως είναι η μυστική, αν και υλική, Φύση, με όλους τους μαγικούς τρόπους και τις ιδιότητες της.

Επίσης, σαν θεά της Ομιλίας και του Ήχου – και μια μετάλλαξη της Άντιτι – αυτή κατά μια εύνοια, είναι το Χάος. Οπωσδήποτε είναι η "Μητέρα των θεών" και από τον Μπράχμα (Ισβαρά, ή Λόγο) και την Βατς, όπως από τον Αδάμ-Κάδμο και την Σεφίρα, άρχισε η πραγματική, εκδηλωμένη θεογονία. Πέρα απ' αυτό, όλα είναι σκοτάδι και αφηρημένη θεωρία. Με τους Ντιάνι Τσόχαν, ή τους θεούς, οι Ενορατικοί, οι Προφήτες και οι γνώστες γενικά βρίσκονται σε στέρεο έδαφος. Είτε σαν Άντιτι, είτε σαν θεία Σοφία των Ελλήνων Γνωστικών, είναι η μητέρα των επτά γιων: των "Αγγέλων της Παρουσίας", της "Αβύσσου", ή του "Μεγάλου Πράσινου" της *Βίβλου των Νεκρών*. Το *Βιβλίο των Ντζιάν* (Γνώση μέσω διαλογισμού) λέει:

Η μεγάλη μητέρα βρίσκεται μέσα στο Δ και την Ι και το □, την δεύτερη Ι και το 444 μέσα στο στήθος της, έτοιμη να τους γεννήσει, τους γενναίους γιους του □ Δ ΙΙ [ή 4.320.000, του Κύκλου] από τους οποίους οι δυο μεγαλύτεροι είναι ο Ο και το [Σημείο].

Στην αρχή κάθε κύκλου των 4.320.000, οι Επτά (ή, όπως το έχουν μερικά έθνη, οι οκτώ) μεγάλοι θεοί κατέρχονται για να εγκαθιδρύσουν την νέα τάξη πραγμάτων και να δώσουν την ώθηση σ' αυτόν τον νέο κύκλο. Αυτός ο όγδοος θεός ήταν ο ενοποιός Κύκλος ή ΛΟΓΟΣ, που στο εξωτερικό δόγμα χωρίστηκε και έγινε ξεχωριστός από το πλήθος του· ακριβώς όπως οι τρεις θείες υποστάσεις των αρχαίων Ελλήνων τώρα στην Εκκλησία θεωρούνται σαν τρία ξεχωριστά πρόσωπα. "Οι ΙΣΧΥΡΟΙ εκτελούν τα μεγάλα έργα τους και αφήνουν πίσω τους αιώνια μνημεία σε ανάμνηση της επίσκεψής τους κάθε φορά που εισχωρούν μέσα στο μαγιαβικό πέπλο μας (ατμόσφαιρα)", λέει ένα Σχόλιο.⁴⁴⁵ Έτσι μας λένε πως οι μεγάλες Πυραμίδες χτίστηκαν κάτω από την άμεση επίβλεψή τους, "όταν ο Ντρουβά (το Πολικό αστέρι της εποχής) βρισκόταν στο κατώτερο σημείο του και οι Κρίττικα (Πλειάδες) κοίταζαν πάνω από το κεφάλι του (ήταν στον ίδιο μεσημβρινό, αλλά από πάνω) για να παρακολουθήσουν το έργο των γιγάντων". Έτσι, αφού οι πρώτες Πυραμίδες χτίστηκαν στην αρχή του Αστρικού έτους, κάτω από τον Ντρουβά (σαν Πολικό Αστέρα), αυτό θα πρέπει να συνέβη πριν από 31.000 (31.105) χρόνια. Ο Μπούνσεν είχε δίκιο όταν δεχόταν για την Αίγυπτο μια αρχαιότητα πάνω από 21.000 χρόνια, αλλά ακόμα και αυτή η παραχώρηση μόλις που προσεγγίζει την αλήθεια και τα γεγονότα σ' αυτό το θέμα. Όπως λέει ο Τζέραλντ Μάσεϋ:

⁴⁴⁴ 31415, ή π, ή σύνθεση ή το Πλήθος ενοποιημένο στον Λόγο, και το Σημείο που στον Ρωμαιοκαθολικισμό ονομάζεται ο "Άγγελος της Παρουσίας" και στα εβραϊκά: יְהוָה "εκείνος που είναι (όμοιος ή ίδιος) σαν τον Θεό": η εκδηλωμένη παρουσίαση.

⁴⁴⁵ Εμφανιζόμενοι στην αρχή των Κύκλων, καθώς και κάθε αστρικού έτους (25.868 χρόνων). Γι' αυτό οι Κάβειροι ή Καμπιρίμ πήραν το όνομα τους στην Χαλδαία, επειδή αυτό σημαίνει τα μέτρα του Ουρανού, από τις λέξεις *Κομπ* = μέτρο και *Ουρίμ* = ουρανοί.

Οι ιστορίες που λέγονται από τους Αιγυπτίους ιερείς και άλλους σχετικά με την καταγραφή του χρόνου στην Αίγυπτο, αρχίζουν τώρα να φαίνονται λιγότερο ψεύτικες στα μάτια εκείνων που ξέφυγαν από τα Βιβλικά δεσμά τους. Πρόσφατα βρέθηκαν επιγραφές στην Σαχάρα όπου γίνεται αναφορά για δυο Σωθιακούς κύκλους... που είχαν καταγραφεί εκείνη την εποχή, πριν από 6.000 χρόνια. Έτσι όταν ο Ηρόδοτος (II, 142) βρισκόταν στην Αίγυπτο, οι Αιγύπτιοι – όπως είναι τώρα γνωστό – είχαν παρατηρήσει τουλάχιστον πέντε διαφορετικούς Σωθιακούς κύκλους των 1.461 ετών...

Οι ιερείς πληροφόρησαν τον Έλληνα μελετητή πως ο χρόνος μετριόταν απ' αυτούς από τόσο παλιά ώστε ο Ήλιος δυο φορές είχε ανατείλει εκεί όπου έδυε και δυο φορές είχε δύσει εκεί απ' όπου ανέτελε. Αυτό... μπορεί να γίνει αντιληπτό σαν ένα γεγονός στην φύση μόνο με την βοήθεια δύο κύκλων Μετάπτωσης, ή μιας περιόδου 51.736 χρόνων. (*Φυσική Γένεση*, Τομ. II, σελ. 318. Βλέπε και "Η Χρονολογία των Μπραχμάνων".)

Ο Μορ Ισαάκ (βλέπε Α. Κίρτσερ, *Αιγυπτιακός Οιδίπους*, Τομ. II, σελ. 425), δείχνει πως οι αρχαίοι Σύριοι καθόριζαν τον κόσμο των "Κυβερνητών" και "ενεργών θεών" τους κατά τον ίδιο τρόπο με τους Χαλδαίους. Ο κατώτατος κόσμος ήταν ο ΥΠΟΣΕΛΗΝΙΑΚΟΣ – ο δικός μας – τον οποίον παρακολουθούσαν οι "Άγγελοι" της πρώτης ή κατώτερης τάξης. Ο επόμενος κατά σειρά ήταν ο Ερμής, που κυβερνιόταν από τους "ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥΣ", έπειτα ερχόταν η Αφροδίτη, της οποίας οι θεοί ήταν οι ΑΡΧΕΣ. Τέταρτος ήταν ο κόσμος του ΗΛΙΟΥ, επικράτεια και περιοχή των ανώτερων και ισχυρότερων θεών του συστήματος μας, των ηλιακών θεών όλων των εθνών. Ο πέμπτος ήταν ο Άρης, που κυβερνιόταν από τις "ΑΡΕΤΕΣ", ο έκτος – του Μπελ ή Δία – κυβερνιόταν από τις ΕΞΟΥΣΙΕΣ και ο έβδομος – ο κόσμος του Κρόνου – από τους ΘΡΟΝΟΥΣ. Αυτοί είναι οι κόσμοι της μορφής. Μετά έρχονται οι ανώτεροι, που είναι πάλι επτά, επειδή οι τρεις ανώτατοι είναι "αμνημόνευτοι και απρόφερτοι". Ο όγδοος, που αποτελείται από 1122 άστρα, είναι η επικράτεια των *Χερούβ*. Ο ένατος, που ανήκει στα κινούμενα και αναρίθμητα άστρα εξαιτίας της απόστασής τους, έχει τα *Σαράφ*, όσο για τον δέκατο ο Κίρχερ, παραθέτοντας τον Μορ Ισαάκ, λέει ότι αποτελείται "από αόρατα άστρα που μπορούν να θεωρηθούν σαν σύννεφα, τόσο πολυπληθή είναι στην ζώνη που ονομάζουμε *Via Straminis*, Γαλαξία, και βιάζεται να εξηγήσει πως "αυτά είναι τα αστέρια του Λούσιφερ, που καταποντίστηκαν μαζί του στο φοβερό του ναυάγιο". Αυτό που έρχεται μετά και πέρα από τον δέκατο κόσμο (την Τετραπλότητά μας, ή Άρουπα κόσμο), οι Σύριοι δεν μπορούν να μας το πουν. "Το μόνο που γνώριζαν ήταν πως εκεί αρχίζει ο τεράστιος και ακατανόητος ωκεανός του απείρου, η διαμονή της αληθινής θεότητας χωρίς όρια ή τέρμα".

Ο Σαμπολιόν δείχνει πως η ίδια πίστη υπήρχε μεταξύ των Αιγυπτίων. Ο Ερμής αφού μίλησε για τον Πατέρα-Μητέρα και τον Γιο, του οποίου το πνεύμα (συλλογικά το ΘΕΙΟ ΓΕΝΟΙΤΟ) σχηματίζει το Σύμπαν, λέει: "Επτά Άγγελοι [διάμεσα] επίσης σχηματίστηκαν, για να περιλάβουν τους υλικούς [ή εκδηλωμένους] κόσμους μέσα στους αντίστοιχους κύκλους τους και η πράξη αυτών των πρακτόρων ονομάστηκε ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ". Στην συνέχεια απαριθμεί επτά, δέκα και δώδεκα τάξεις τις οποίες θα μας έπαιρνε πολύ χώρο για να τις παρουσιάσουμε λεπτομερειακά εδώ.

Επειδή ο δρ. Βέμπερ και άλλοι ισχυρίζονται πως το *Ριγκ-Βιντάνα* μαζί με το *Μπραχμάντα-Πουρανά* και άλλα τέτοια έργα, που είτε περιγράφουν την μαγική αποτελεσματικότητα των *Ριγκ-βεντικών μάντρα* είτε τους μελλοντικούς *Κάλπα*, είναι σύγχρονες συλλογές "που ανήκουν προφανώς μόνο στην εποχή των *Πουρανά*", γι' αυτό είναι άσκοπο να παραπέμψουμε τον αναγνώστη στις μυστικές εξηγήσεις τους και μπορεί κανείς να ανατρέξει σε αρχαϊκά βιβλία εντελώς άγνωστα στους Ανατολιστές. Αυτά τα έργα εξηγούν εκείνο που βασανίζει τους μελετητές, δηλαδή ότι οι *Σαπτάρσι*, οι γιοι του *Μπράχμα* "οι γεννημένοι από τον νου", στο *Σαταπάτα-Μπράχμανα* αναφέρονται με ένα σύνολο ονομάτων στο *Μαχαμπαράτα* αναφέρονται κάτω από ένα άλλο σύνολο και το *Βαγιού-Πουρανά* αναφέρει εννιά αντί για επτά *Ρίσι*, προσθέτοντας στον κατάλογο τα ονόματα των *Μπρίγκου* και *Ντάκσα*. Αλλά το ίδιο συμβαίνει και σε κάθε εξωτερική Γραφή. Η μυστική δοξασία δίνει μια μεγάλη γενεαλογία των *Ρίσι*, αλλά τους χωρίζει σε πολλές τάξεις. Όπως οι θεοί των Αιγυπτίων που χωρίζονται σε επτά ή και σε δώδεκα τάξεις, το ίδιο και οι *Ινδοί Ρίσι* με τις *Ιεραρχίες* τους. Οι τρεις πρώτες ομάδες είναι η *θεία*, η *Κοσμική* και η *Υποσεληνιακή*. Έπειτα έρχονται οι *Ηλιακοί θεοί* του συστήματος μας, οι *Πλανητικοί* και *Υποκοσμικοί*, και οι καθαρά ανθρώπινοι: οι *ήρωες* και οι *Μανούσι*.

Προς το παρόν, όμως, ασχολούμαστε μόνο με τους *προ-κοσμικούς*, θείους θεούς, τους Πρατζαπάτι ή τους "Επτά Δομητές". Η ομάδα αυτή απαντάται σαφώς σε κάθε Κοσμογονία. Εξαιτίας της απώλειας των αιγυπτιακών αρχαϊκών ντοκουμέντων – αφού, σύμφωνα με τον Μασπερό, "το υλικό και τα υπάρχοντα ιστορικά στοιχεία για την μελέτη της ιστορίας της θρησκευτικής εξέλιξης της Αιγύπτου είναι είτε ελλιπή είτε πολύ συχνά ακατανόητα"– και προκειμένου να επιβεβαιώσουμε εν μέρει και εμμέσως τις δηλώσεις που παρουσιάζονται στην *Μυστική Δοξασία*, θα αναγκαστούμε να καταφύγουμε σε αρχαίους ύμνους και σε επιγραφές τάφων. Μια τέτοια επιγραφή, λοιπόν, δείχνει πως ο Όσιρις, σαν τον Μπράχμα-Πρατζαπάτι, τον Αδάμ-Κάδμο, τον Ορμάζντ και τόσους άλλους Λόγους, ήταν ο αρχηγός και η σύνθεση της ομάδας των "Δημιουργών" ή Δομητών. Πριν ο Όσιρις γίνει ο "Ένας" και ύψιστος θεός της Αιγύπτου, λατρευόταν στην Άβυδο σαν ο αρχηγός ή οδηγός της Ουράνιας Στρατιάς των Δομητών που ανήκουν στην ανώτερη από τις τρεις τάξεις. Ο ύμνος που είναι σκαλισμένος στην αναθηματική στήλη ενός τάφου στην Άβυδο (3ος Κατάλογος) απευθύνεται στον Όσιρι με τα εξής λόγια:

Χαίρε Όσιρι, μεγαλύτερε γιε του Κεμπ! Εσύ ο μεγαλύτερος από τους έξι θεούς που πρόβαλαν από την θεά *Νου* (πρωταρχικά Ύδατα)! Εσύ ο πιο αγαπητός του πατέρα σου Ρα, πατέρα των πατέρων. Βασιλιά της Διάρκειας, κύριε στην αιωνιότητα... ο οποίος μόλις πρόβαλες από την αγκαλιά της μητέρας σου συγκέντρωσες όλα τα στέμματα και τοποθέτησες τον *Ουραίο* (όφι ή *νάτζα*)⁴⁴⁶ στο κεφάλι σου. Πολύμορφε θεέ, *του οποίου το όνομα είναι άγνωστο* και ο οποίος έχει πολλά ονόματα σε πόλεις και επαρχίες...⁴⁴⁷

Προβάλλοντας από τα πρωταρχικά ύδατα εστεμμένος με τον Ουραίο, που είναι το φίδι έμβλημα του Κοσμικού πυρός, όντας ο ίδιος ο *έβδομος* πάνω από τους έξι πρωταρχικούς θεούς που πρόβαλαν από τον Πατέρα-Μητέρα, *Νου* και *Νουτ* (ο ουρανός), ποιος άλλος μπορεί να είναι ο Όσιρις εκτός από τον πρώτο Πρατζαπάτι, την πρώτη Σεφιρόθ, τον πρώτο Αμσασπέντ-Ορμάζντ! Είναι βέβαιο πως αυτός ο μετέπειτα ηλιακός και κοσμικός θεός, στην αρχή της θρησκευτικής εξέλιξης, στεκόταν στην ίδια θέση με τον αρχάγγελο "του οποίου το όνομα ήταν μυστικό." Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ήταν ο αντιπρόσωπος πάνω στην Γη του Κρυμμένου Ιουδαϊκού θεού το "Πρόσωπό" του ήταν αυτό που λέγεται πως πέρασε μπροστά από τους Ιουδαίους σαν μια "Στήλη Πυρός". Ο Ευγένιος Μπιρνόφ λέει, "Οι επτά Αμσασπέντ, που αναμφίβολα είναι οι δικοί μας αρχάγγελοι, υποδηλώνουν επίσης τις προσωποποιήσεις των θείων Αρετών". (*Σχόλιο πάνω στο Γιάνσα*, κ.λπ. σελ. 174.) Και αυτοί οι αρχάγγελοι, επομένως, το ίδιο "αναμφίβολα" είναι οι Σαπτάρσι των Ινδών, αν και είναι σχεδόν αδύνατο να τους ταξινομήσεις μαζί με το παγανιστικό τους πρωτότυπο και παράλληλο, γιατί όπως και στην περίπτωση του Όσιρι, έτσι και αυτοί έχουν επίσης "πολλά ονόματα σε πόλεις και επαρχίες". Ωστόσο μερικοί από τους πιο σημαντικούς θα παρουσιαστούν με την κανονική τους σειρά.

Έτσι αναμφίβολα ένα πράγμα αποδεικνύεται. Όσο περισσότερο μελετά κανείς τις ιεραρχίες τους και ανακαλύπτει την ταυτότητα τους, τόσο περισσότερες αποδείξεις αποκτάει ότι δεν υπάρχει κανένας περασμένος και τωρινός προσωπικός θεός, γνωστός σε μας από τις πρώτες ημέρες της ιστορίας, ο οποίος να μην ανήκει στο τρίτο στάδιο της Κοσμικής εκδήλωσης. Σε κάθε θρησκεία βρίσκουμε την κρυμμένη θεότητα να εκτελεί το βασικό έργο. Έπειτα έρχεται η ακτίνα, που πέφτει μέσα στην αρχέγονη Κοσμική ύλη (*πρώτη* εκδήλωση). Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα το ανδρόγυνο, την δυαδική Αρσενική και θηλυκή αφηρημένη Δύναμη, που προσωποποιείται (*δεύτερο* στάδιο). Τέλος αυτή, στο *τρίτο*, χωρίζεται σε επτά Δυνάμεις, που από όλες τις αρχαίες θρησκείες ονομάζονται δημιουργικές Δυνάμεις και από τους χριστιανούς "Αρετές του θεού". Αυτή η τελευταία εξήγηση και οι μεταφυσικές αφηρημένες ιδιότητες ποτέ δεν εμπόδισαν την Ρωμαϊκή και Ελληνική Εκκλησία να λατρεύουν αυτές τις "Αρετές" κάτω από τις προσωπικότητες και τα ξεχωριστά ονόματα των επτά Αρχαγγέλων. Στο *Βιβλίο του Ντροσίμ* του Ισαάκ μπεν-Σολομόν Λουρία, δίνεται μια διάκριση μεταξύ αυτών των ομάδων που αποτελεί την σωστή καμπαλιστική εξήγηση. Λέει:

⁴⁴⁶ Αυτή η αιγυπτιακή λέξη *Νάτζα* θυμίζει πάρα πολύ τον ινδικό *Ναγκά*, τον Θεό-Φίδι. Ο Μπράχμα, ο Σίβα και ο Βίσνου όλοι στέφονται και συνδέονται με *Ναγκά*: ένα σύμβολο του κυκλικού και κοσμικού χαρακτήρα τους.

⁴⁴⁷ Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 49-50, όπου αναφέρει Μάριετ-Μπέν, Άβυδος, τομ. II, πιν. 63· τομ. III, σελ. 413-414, No 1122.

Υπάρχουν τρεις ομάδες (ή τάξεις) Σεφιρόθ. (1η) Οι Σεφιρόθ που ονομάζονται "θείες ιδιότητες" (αφηρημένες). (2η) Οι φυσικές ή αστρικές Σεφιρόθ (προσωπικές): η μια ομάδα των επτά, ή άλλη των δέκα. (3η) Οι μεταφυσικές Σεφιρόθ, ή περιφρασις του Ιεχωβά, που είναι οι πρώτες τρεις Σεφιρόθ (Κέτερ, Χοχμά και Μπινά), οι υπόλοιπες από τις επτά όντας τα (προσωπικά) επτά πνεύματα της Παρουσίας (επίσης των πλανητών".

Η ίδια διαίρεση πρέπει να εφαρμοστεί στην πρωταρχική, δευτερεύουσα και τριτεύουσα εξέλιξη των θεών σε κάθε θεογονία, αν θέλει κανείς να ερμηνεύσει το νόημα εσωτερικά. Δεν πρέπει να συγχέουμε τις καθαρά μεταφυσικές προσωποποιήσεις των αφηρημένων ιδιοτήτων της θεότητας, με την αντανάκλασή τους: τους αστρικούς θεούς. Αυτή η αντανάκλαση, όμως, είναι στην πραγματικότητα η αντικειμενική έκφραση της αφηρημένης ιδέας: ζώσες Οντότητες και τα καλούπια που σχηματίστηκαν με βάση αυτό το θείο πρότυπο. Ακόμα, οι τρεις μεταφυσικές Σεφιρόθ ή "η περιφρασις του Ιεχωβά", δεν είναι ο Ιεχωβά. Είναι αυτός ο ίδιος με τους επιπρόσθετους τίτλους του Αντονάι, Ελοΐμ, Τσεβαόθ και τα αναρίθμητα ονόματα που του παραχωρήθηκαν, που είναι η περιφρασις του *El Sanτάι*, יְהוָה του Παντοδύναμου. Το όνομα είναι πράγματι μια περιφραση, μια πολύ πλούσια ιουδαϊκή ρητορική έκφραση, που την καταδίκασαν πάντα οι αποκρυφιστές. Για τους Ιουδαίους Καμπαλιστές, ακόμα και για τους χριστιανούς Αλχημιστές και Ροδόσταυρους, ο Ιεχωβά ήταν ένα βολικό παραπέτασμα, ενοποιημένο με τις πολλές πτυχές του και υιοθετημένο σαν ένα υποκατάστατο και το όνομα μιας ξεχωριστής Σεφιρά είναι το ίδιο καλό με ένα άλλο για εκείνον που κατέχει το μυστικό. Το Τετραγράμματον, το Άφατο, το αστρικό "Σύνολο" δεν επινοήθηκε για κανέναν άλλον σκοπό παρά μόνο για να παραπλανήσει τον αδαή και να συμβολίσει την ζωή και την γέννηση.⁴⁴⁸ Το πραγματικά μυστικό και απρόφερτο όνομα – "η λέξη που δεν είναι λέξη" – πρέπει να αναζητηθεί στα επτά ονόματα των πρώτων επτά εκπορεύσεων, ή στους "Γιους του Πυρός", στις ιερές Γραφές όλων των μεγάλων εθνών, ακόμα και στο *Ζοχάρ*, την καμπαλιστική παράδοση του μικρότερου έθνους απ' όλα, των Ιουδαίων. Αυτή η λέξη, που σε κάθε γλώσσα αποτελείται από επτά γράμματα, βρίσκεται ενσωματωμένη στα αρχιτεκτονικά απομεινάρια κάθε μεγάλου οικοδομήματος στον κόσμο – από τα Κυκλώπεια υπολείμματα στην Νήσο του Πάσχα (μέρος μιας ηπείρου που βυθίστηκε κάτω από την θάλασσα σχεδόν πριν από τέσσερα εκατομμύρια χρόνια⁴⁴⁹ και όχι 20.000), μέχρι τις πρώτες αιγυπτιακές πυραμίδες.

Θα πρέπει να εισχωρήσουμε περισσότερο στο θέμα και να φέρουμε πρακτικά παραδείγματα για να αποδείξουμε τις δηλώσεις που γίνονται στο κείμενο.

Προς το παρόν αρκεί να δείξουμε, με λίγα παραδείγματα, την αλήθεια, εκείνου που αναφέραμε στην αρχή αυτής της Μονογραφίας, ότι δηλαδή καμιά Κοσμογονία στον κόσμο – με μόνη εξαίρεση την χριστιανική – δεν απέδωσε ποτέ στην Μια Ανώτατη αιτία, την ΣΥΜΠΛΑΝΤΙΚΗ Θεϊκή Αρχή, την άμεση δημιουργία της Γης μας, του ανθρώπου ή οτιδήποτε άλλου που συνδέεται

⁴⁴⁸ Ο μεταφραστής της *Καμπάλα* του Αβιτσεμπρόν (Ισαάκ Μάγιερ από την Φιλαδέλφεια), λέει για το "Σύνολο": "Το γράμμα του Κέτερ είναι (Γιόντ) της Μπινά (Χε), μαζί μας δίνουν ΓιαΧ, ΥαΗ, το θηλυκό όνομα, το τρίτο γράμμα, εκείνο της Χοχμά, είναι י (Βάου), και μαζί μας κάνει יחַ YHV του יחַ YHVH, το Τετραγράμμιστον και πραγματικά τα πλήρη σύμβολα της αποτελεσματικότητας του. Το τελευταίο ה (Χε) αυτού του Άρρητου Ονόματος εφαρμόζεται πάντα στις Έξι Κατώτερες και στην τελευταία, μαζί στις Επτά απομένουσες Σεφιρόθ." (σελ. 263). Έτσι το Τετραγράμματον είναι άγιο μόνο στην αφηρημένη του σύνθεση. Σαν μια τετραπλότητα, περιέχουσα τις κατώτερες Επτά Σεφιρόθ, είναι φαλλικό.

⁴⁴⁹ Η δήλωση θα φανεί, φυσικά, ανόητη και παράλογη και απλώς θα την περιγελάσουν. Αλλά αν πιστεύει κανείς, όπως διδάσκεται στον *Εσωτερικό Βουδισμό*, στην τελική καταβύθιση της Ατλαντίδος πριν από 850.000 χρόνια, (ενώ το πρώτο βαθμιαίο βύθισμα άρχισε κατά την διάρκεια της Ηώκαινης εποχής), τότε πρέπει να αποδεχθεί την δήλωση για την αποκαλούμενη Λεμουριά, την ήπειρο της Τρίτης Ριζικής Φυλής, που πρώτα καταστράφηκε σχεδόν ολοσχερώς από φωτιά και ύστερα βυθίστηκε. Να τι λέει το Σχόλιο: "Η πρώτη Γη έχοντας εξαγιστεί από τα σαράντα εννιά πυρά, οι άνθρωποι της γεννημένοι από Πυρ και Νερό, δεν μπορεί να καταστραφεί... η δεύτερη Γη (με την φυλή της) εξαφανίστηκε όπως εξαφανίζεται ο καπνός μέσα στον αέρα... στην τρίτη Γη καταστράφηκαν όλα πάνω της μετά τον χωρισμό και βυθίστηκε μέσα στην κατώτερη Άβυσσο (τον Ωκεανό). Αυτό συνέβη πριν |από δυο φορές ογδόντα δυο κυκλικά χρόνια". Ένα κυκλικό έτος είναι αυτό που εμείς ονομάζουμε αστρικό έτος και βασίζεται πάνω στην μετάπτωση των ισημεριών, ή 25.868 χρόνια, επομένως το ολικό σύνολο ισούται με 4.242.352 χρόνια. Περισσότερες λεπτομέρειες θα δοθούν στον δεύτερο τόμο του παρόντος έργου. Στο μεταξύ αυτή η δοξασία βρίσκεται ενσωματωμένη στους "Βασιλείς του Εντόμ".

με αυτά. Αυτή η δήλωση ισχύει τόσο για την εβραϊκή ή την χαλδαϊκή Καμπάλα, όσο και για την Γένεση, αν αυτή η τελευταία μπορούσε να κατανοηθεί πλήρως και – αυτό που είναι πιο σημαντικό – να μεταφραστεί σωστά.⁴⁵⁰ Παντού υπάρχει είτε ένας ΛΟΓΟΣ – ένα "Φως που λάμπει στο ΣΚΟΤΑΔΙ" – ή ο Αρχιτέκτονας των Κόσμων είναι πληθυντικού αριθμού. Η Λατινική Εκκλησία, παράδοξη όπως πάντα, ενώ αποδίδει το επίθετο του Δημιουργού στον Ιεχωβά μόνο, υιοθετεί ένα ολόκληρο "Κύριε Ελέησαν" ονομάτων για τις εργαζόμενες ΔΥΝΑΜΕΙΣ του τελευταίου, και αυτά τα ονόματα προδίδουν το μυστικό. Γιατί αν οι Δυνάμεις αυτές δεν έχουν καμιά σχέση με την ονομαζόμενη "Δημιουργία", τότε γιατί να τις ονομάζουμε στον πληθυντικό Ελοΐμ (Αλίμ), "θείους εργάτες" και Ενέργειες, *φλεγόμενους ουράνιους λίθους (lapides ignite caelorum)* και ειδικά "στηριχτές του Κόσμου" (Κοσμοκράτορες), διοικητές ή ΚΥΒΕΡΝΗΤΕΣ του Κόσμου (*rectores mundi*), "Τροχούς" του Κόσμου (*Rotae, Οφανίμ*), Φλόγες και ΔΥΝΑΜΕΙΣ, "Γιους του θεού" (*Μπενέ α Ελοΐμ*), "Άγρυπνους ΣΥΜΒΟΥΛΟΥΣ" κ.τ.λ.; (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. II, σελ. 294.)

Συχνά (και ως συνήθως άδικα) βγαίνει το συμπέρασμα πως η Κίνα, μια χώρα τόσο παλιά όσο και η Ινδία, δεν έχει κοσμογονία. Παραπονούνται πως "ήταν άγνωστη στον Κομφούκιο και οι Βουδιστές εξέτειναν την δική τους Κοσμογονία χωρίς να εισάγουν έναν προσωπικό θεό." Το *I-Tz'ing*, "η ίδια η ουσία της αρχαίας σκέψης και ένα έργο των πιο σεβαστών σοφών, (αποτυχαίνει) να αναγνωρίσει μια ξεχωριστή κοσμογονία".⁴⁵¹ Ωστόσο υπάρχει μια και μάλιστα πολύ ξεχωριστή. Μόνο που επειδή ο Κομφούκιος δεν δέχεται μια μελλοντική ζωή⁴⁵² και οι Κινέζοι Βουδιστές απορρίπτουν την ιδέα ενός Δημιουργού, αποδεχόμενοι μια αιτία και τα αναρίθμητα αποτελέσματα της, γι' αυτό παρανοήθηκαν από τους πιστούς του προσωπικού θεού. Το "Μεγάλο Άκρο" σαν η αρχή των "αλλαγών" (μεταβιβάσεων), είναι η πιο σύντομη και ίσως η πιο υπαινικτική από όλες τις Κοσμογονίες για εκείνους που, όπως ο Κομφούκιος, αγαπούν την αρετή για την αρετή και προσπαθούν να κάνουν το καλό ανιδιοτελώς, χωρίς να ψάχνουν συνεχώς για αμοιβή και κέρδος. Το "Μεγάλο Άκρο" του Κομφούκιου παράγει "δυο αριθμούς". Αυτοί οι "δυο" παράγουν με την σειρά τους "τις τέσσερις εικόνες" και αυτές, "τα οκτώ σύμβολα". Λέγεται πως αν και οι Κομφουκιστές βλέπουν σ' αυτά τον "Ουρανό, την Γη και τον άνθρωπο σε μικρογραφία", ωστόσο εμείς μπορούμε να δούμε ό,τι θέλουμε. Αναμφίβολα ναι, αλλά το ίδιο συμβαίνει και με πολλά άλλα σύμβολα, ειδικά εκείνα των τελευταίων θρησκειών. Εκείνος, όμως, που γνωρίζει κάτι για την Απόκρυφη αξία των αριθμών, βλέπει σ' αυτούς τους "αριθμούς" το σύμβολο, οσοδήποτε απλό, μιας αρμονικής προοδευτικής Εξέλιξης του Κόσμου και των όντων του, τόσο Ουράνιων όσο και Γήινων. Και εκείνος που έχει μελετήσει την αριθμητική εξέλιξη της αρχέγονης κοσμογονίας του Πυθαγόρα (ενός σύγχρονου του Κομφούκιου) δεν θα αποτύχει να ανακαλύψει την ίδια ιδέα στην *Τριάδα*, την *Τετρακτύ* και την *Δεκάδα* που προβάλλουν από την ΜΙΑ και μοναδική Μονάδα. Ο χριστιανός βιογράφος του περιγελάει τον Κομφούκιο επειδή "μιλάει για μαντεία" πριν και μετά από το απόσπασμα και παρουσιάζεται να λέει:

⁴⁵⁰ Η ίδια επιφύλαξη απαντάται στο Ταλμούδ και σε κάθε εθνικό σύστημα θρησκείας είτε μονοθεϊστικό είτε εξωτερικά πολυθεϊστικό. Από το έξοχο θρησκευτικό ποίημα του Καμπαλιστή Ραμπί Σολομόν Κ. Υ. Ίμπν Γκεμπιρόλ, *Κέτερ Μαλκούθ*, διαλέγουμε μερικούς ορισμούς που δένονται στις προσευχές του Κιπούρ: "Εσύ είσαι ένας, η αρχή όλων των αριθμών και το θεμέλιο κάθε οικοδομήματος. Εσύ είσαι Ένας, και στο μυστικό της μονάδας Σου οι σοφότεροι των ανθρώπων χάνονται, γιατί δεν το γνωρίζουν. Εσύ είσαι ένας, αλλά όχι σαν ένα στοιχείο αριθμησης, γιατί η δική Σου Μονάδα δεν δέχεται πολλαπλασιασμό, αλλαγή ή μορφή. Εσύ υπάρχουν, αλλά η κατανόηση και το όραμα των θνητών δεν μπορεί να φτάσει στην ύπαρξή σου, ούτε να καθορίσει το δικό σου Από Πού, Πώς και Γιατί. Εσύ Υπάρχεις, αλλά στον εαυτό σου μόνο, δεν βρίσκεται κανένας άλλος που μπορεί να υπάρξει μαζί Σου. Εσύ Υπάρχεις, πριν από κάθε χρόνο και δίχως Τόπο. Εσύ Υπάρχεις και η ύπαρξή σου είναι τόσο βαθιά και μυστική, ώστε κανένας δεν μπορεί να εισχωρήσει και να ανακαλύψει το μυστικό σου. Εσύ είσαι Ζων, αλλά χωρίς χρόνο που μπορεί να οριστεί και να γνωστεί. Εσύ είσαι Ζων, αλλά όχι από ένα πνεύμα ή μια ψυχή, γιατί *Εσύ ο ίδιος είσαι Η ΨΥΧΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ*", κ.τ.λ., κ.τ.λ. Υπάρχει μια απόσταση ανάμεσα σ' αυτήν την καμπαλιστική θεότητα και στον Βιβλικό Ιεχωβά, τον μοθηρό και εκδικητικό Θεό του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, ο οποίος έβαλε σε πειρασμό τον πρώτο και πολέμησε με τον τελευταίο. Κανένας Βενταντιστής δεν θα δεχόταν ένα τέτοιο Παραμπράχμαν.

⁴⁵¹ Αιδ. Τζ. Έντκινς, *Κινέζικος Βουδισμός*, σελ 323. Και πολύ σωστά έκαναν.

⁴⁵² Αν την αρνιόταν, ήταν με βάση εκείνο που ονομάζει αλλαγές – με άλλα λόγια επαναγεννήσεις – του ανθρώπου και συνεχείς μεταμορφώσεις. Αρνιόταν την αθανασία στην προσωπικότητα του ανθρώπου – όπως κι εμείς – και όχι στον ΑΝΘΡΩΠΟ.

Τα οκτώ σύμβολα καθορίζουν την καλή και την κακή τύχη και αυτά οδηγούν σε μεγάλες πράξεις. Δεν υπάρχουν αξιομίμητες εικόνες ανώτερες από τον ουρανό και την γη. Δεν υπάρχει αλλαγή μεγαλύτερη από τις τέσσερις εποχές (εννοώντας Βορρά, Νότο, Ανατολή και Δύση κ.τ.λ.). Δεν υπάρχουν αιωρούμενες εικόνες λαμπρότερες από τον ήλιο και την σελήνη. Στην προετοιμασία πραγμάτων για χρήση, δεν υπάρχει κανένας καλύτερος από τον σοφό. Στον καθορισμό της καλής και της κακής τύχης δεν υπάρχει τίποτε ανώτερο από τα μαντικά κλαδάκια και την χελώνα.⁴⁵³

Επομένως, τα "μαντικά κλαδάκια" και η "χελώνα", τα "συμβολικά σύνολα γραμμών" και ο μεγάλος σοφός που τα κοιτάζει καθώς γίνονται ένα και δυο και τα δυο γίνονται τέσσερα και τα τέσσερα γίνονται οκτώ και τα άλλα σύνολα "τρία και έξι", όλα αυτά γίνονται καταγέλαστα επειδή τα σοφά του σύμβολα παρανοούνται.

Έτσι, ο συγγραφέας και οι συνάδελφοί του θα κοροϊδέψουν αναμφίβολα και τις Στάντζα που δίνονται σ' αυτό το έργο, γιατί παρουσιάζουν ακριβώς την ίδια ιδέα. Ο παλιός αρχαϊκός χάρτης της Κοσμογονίας είναι γεμάτος με γραμμές σε κομφουκικό στυλ, με ομόκεντρους κύκλους και τελείες. Και όμως όλα αυτά αντιπροσωπεύουν τις πιο αφηρημένες και φιλοσοφικές αντιλήψεις της Κοσμογονίας του Σύμπαντός μας. Οπωσδήποτε μπορεί, ίσως, να ανταποκριθεί καλύτερα στις απαιτήσεις και στους επιστημονικούς σκοπούς της εποχής μας απ' ό,τι οι κοσμογονικές μελέτες των Αγ. Αυγουστίνου και του "Σεβάσμιου Μπέντε", αν και γράφηκαν σχεδόν χίλια χρόνια μετά τον Κομφούκιο.

Ο Κομφούκιος ένας από τους μεγαλύτερους σοφούς του αρχαίου κόσμου, πίστευε στην αρχαία μαγεία και την ασκούσε ο ίδιος "αν πιστέψουμε τις αναφορές του Τζία γιου" και "την ύμνησε υπερβολικά στο Ι Τζιγκ", μας λέει ο σεβαστός κριτικός του. Ωστόσο ακόμα και στην εποχή του, το 600 π.Χ., ο Κομφούκιος και η σχολή του δίδασκαν τη σφαιρικότητα της Γης και το ηλιοκεντρικό σύστημα· ενώ περίπου τρεις φορές 600 χρόνια μετά του Κινέζο φιλόσοφο, οι Πάπες της Ρώμης απειλούσαν ή και έκαιγαν τους "αιρετικούς" που ισχυρίζονταν το ίδιο. Τον περιγελούν επειδή μιλάει για την "Ιερή Χελώνα". Αλλά ένα απροκατάληπτο άτομο δεν θα διακρίνει καμιά μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια χελώνα και σε έναν αμνό σαν υποψήφια για ιερότητα, αφού και τα δυο δεν είναι παρά μόνο σύμβολα. Ο Ταύρος, ο Αετός,⁴⁵⁴ το Λιοντάρι και περιπτωσιακά το Περιστέρι, είναι τα "ιερά ζώα" της Δυτικής Βίβλου, τα πρώτα τρία βρίσκονται συγκεντρωμένα γύρω από τους Ευαγγελιστές και το τέταρτο (το ανθρώπινο πρόσωπο) είναι ένας Σαράφ, δηλαδή ένας πύρινος όφις, προφανώς ο Αγαθοδαίμων των Γνωστικών.⁴⁵⁵

⁴⁵³ Έντκινς, *Κινέζικος Βουδισμός*, σελ. 320. Οι Προτεστάντες μπορούν να τον ροϊδεύουν, αλλά οι Ρωμαιοκαθολικοί δεν έχουν δικαίωμα να τον περιγελούν, χωρίς να γίνονται ένοχοι βλασφημίας και ιεροσυλίας. Γιατί εδώ και 200 χρόνια ο Κομφούκιος αναγνωρίστηκε σαν Άγιος στην Κίνα από τους Ρωμαιοκαθολικούς, οι οποίοι έτσι απέκτησαν πολλούς οπαδούς ανάμεσα στους αδαείς Κομφουκιστές.

⁴⁵⁴ Τα ζώα που θεωρούνται σαν ιερά στην Βίβλο δεν είναι λίγα: η γίδα, κατ' αρχήν, ο Αζαζήλ, ή θεός της Νίκης. Όπως λέει ο Αμπέν Έζρα: "Αν είσαι ικανός να κατανοήσεις το μυστήριο του Αζαζήλ, θα γνωρίσεις το μυστήριο του ονόματος Του [του θεού], γιατί στις Γραφές έχει παρόμοιες συσχετίσεις, θα σου αποκαλύψει με υπαινιγμούς ένα μέρος του μυστηρίου- όταν θα φτάσεις στην ηλικία των τριάντα τριών χρόνων θα με κατανοήσεις". Το ίδιο και με το μυστήριο της χελώνας. Χαιρόμενος για την ποιητικότητα των Βιβλικών μεταφορών που συνδέουν με το όνομα του Ιεχωβά "φλεγόμενος λίθος", "ιερά ζώα" κ.τ.λ., και αναφερόμενος στην *Βίβλο του Βέντσε* (Τομ. XIX, σελ. 318) ένας Γάλλος ευσεβής συγγραφέας λέει: «Πράγματι όλοι τους είναι τόσο Ελοϊμ όσο και ο θεός τους, γιατί αυτοί οι Άγγελοι, μέσω ενός άγιου σφετερισμού, "παίρνουν το ίδιο το θείο όνομα του Ιεχωβά κάθε φορά που τον αντιπροσωπεύουν"». (ντε Μιρβίγ, *Πνευματολογία*, Τομ. II, σελ. 294). Κανένας δεν αμφέβαλε ποτέ πως το ΟΝΟΜΑ πρέπει να πάρθηκε κάτω από την μεταμφίεση του Απειρού. Ένα Αδιάγνωστο, οι Μαλααχίμ (αγγελιαφόροι) κατέβηκαν να φάνε και να πιουν με τους ανθρώπους. Αλλά αν οι Ελοϊμ (ακόμα και κατώτερα Όντα) που παίρνουν το θείο όνομα λατρεύονταν και εξακολουθούν να λατρεύονται, γιατί θα πρέπει οι ίδιοι Ελοϊμ να ονομάζονται διάβολοι όταν εμφανίζονται κάτω από τα ονόματα άλλων θεών;

⁴⁵⁵ Η εκλογή είναι περιέργη και δείχνει πόσο παράδοξοι ήταν οι πρώτοι χριστιανοί στις επιλογές τους. Γιατί για ποιο λόγο να διαλέξουν αυτά τα σύμβολα του αιγυπτιακού παγανισμού, όταν ο αετός δεν αναφέρεται καθόλου στην Καινή Διαθήκη παρά μόνο μια φορά, όταν ο Ιησούς τον αναφέρει σαν έναν που τρώει ψωφίμα; (Ματθαίου, ΚΔ', 28) και στην Παλαιά Διαθήκη ονομάζεται ακάθαρτος, όταν το Λιοντάρι γίνεται σημείο σύγκρισης με τον Σατανά, επειδή και οι δυο τριγυρίζουν για να καταβροχθίσουν ανθρώπους και οι ταύροι διάχθηκαν από τον Ναό. Από την άλλη μεριά ο Όφις, που παρουσιάστηκε σαν ένα υπόδειγμα της σοφίας που πρέπει να ακολουθηθεί, τώρα θεωρείται σύμβολο του Διαβόλου. Το

Όπως εξηγήθηκε, τα "ιερά ζώα" και οι Φλόγες ή "Σπινθήρες" μέσα στο "Άγιο τέσσερα", αναφέρονται στα πρωτότυπα όλων όσων βρίσκονται στο Σύμπαν μέσα στην θεία Σκέψη, στην ΡΙΖΑ, που είναι ο τέλειος κύβος, ή το θεμέλιο του Κόσμου, συλλογικά και ατομικά. Όλα έχουν μια απόκρυφη αναφορά στις αρχέγονες Κοσμικές μορφές, στις πρώτες συμπήξεις τους, στο έργο και στην εξέλιξη.

Στις αρχαιότερες ινδικές εξωτερικές κοσμογονίες, εκείνος που δημιουργεί δεν είναι καν ο Δημιουργός. Γιατί στα *Πουρανά* αναφέρεται: "Ο μεγάλος Αρχιτέκτονας του Κόσμου δίνει την πρώτη ώθηση στην περιστροφική κίνηση του πλανητικού μας συστήματος βαδίζοντας με την σειρά πάνω σε κάθε Πλανήτη και σώμα". Αυτή η πράξη "αναγκάζει κάθε σφαίρα να στρέφεται γύρω από τον εαυτό της και όλες γύρω από τον Ήλιο". Και μετά απ' αυτήν την πράξη "οι Μπραχμαντικά, οι Ηλιακοί και Σεληνιακοί Πιτρί (οι Ντιάνι Τσόχαν) είναι εκείνοι που αναλαμβάνουν τις αντίστοιχες σφαίρες τους (γαίες και πλανήτες), μέχρι το τέλος του Κάλπα". Οι Δημιουργοί είναι οι Ρίσι στους περισσότερους από τους οποίους αποδίδεται η πατρότητα των *μάντραμ* ή υμών του Ριγκ-Βέτα. Αυτοί μερικές φορές είναι επτά, και άλλες δέκα, όταν γίνονται Πρατζαπάτι, "Κύριοι των Όντων". Ύστερα ξαναγίνονται οι επτά και οι δεκατέσσερις Μάνου, σαν προσωποποιήσεις των επτά και δεκατεσσάρων κύκλων Ύπαρξης ("Ημερών του Μπράχμα"), αντιστοιχώντας έτσι στους επτά Αιώνες, όταν στο τέλος του πρώτου σταδίου της Εξέλιξης μεταμορφώνονται στους επτά αστρικούς Ρίσι, τους Σαπτάρσι, ενώ τα ανθρώπινα διπλά τους εμφανίζονται πάνω στην Γη σαν ήρωες, βασιλείς και σοφοί.

Έτσι, αφού, η Εσωτερική δοξασία βρήκε και χτύπησε την βασική νότα – που όπως φαίνεται είναι τόσο επιστημονική όσο και φιλοσοφική και ποιητική, κάτω από το αλληγορικό της ένδυμα – κάθε έθνος ακολούθησε το παράδειγμά της. Από τις εξωτερικές θρησκείες πρέπει να ξεθάψουμε την ριζική ιδέα, πριν στραφούμε στις εσωτερικές αλήθειες, ώστε αυτές οι τελευταίες να μην απορριφθούν. Άλλωστε κάθε σύμβολο σε κάθε εθνική θρησκεία μπορεί να διαβαστεί εσωτερικά και η απόδειξη για την σωστή του ανάγνωση παρέχεται όταν μετατραπεί στους αντίστοιχους αριθμούς και στα γεωμετρικά σχήματα, με την ανεξήγητη συμφωνία τους, οσοδήποτε και αν διαφέρουν μεταξύ τους οι γλυφές και τα σύμβολα. Γιατί στην αρχή όλα αυτά τα σύμβολα ήταν ταυτόσημα. Για παράδειγμα, πάρτε τις πρώτες φράσεις σε διάφορες κοσμογονίες: σε κάθε περίπτωση είναι είτε ένας κύκλος, ένα αυγό ή ένα κεφάλι. Το ΣΚΟΤΑΔΙ συσχετίζεται πάντα με το πρώτο σύμβολο και το περιβάλλει, όπως φαίνεται στο ινδικό, στο αιγυπτιακό, στο χαλδαϊκό-εβραϊκό ακόμα και στο σκανδιναβικό σύστημα. Αυτός είναι ο λόγος και για τα μαύρα κοράκια, μαύρα περιστέρια, μαύρα ύδατα και ακόμα μαύρες φλόγες. Η *έβδομη* γλώσσα του Αγκνί, του πύρινου θεού ονομάζεται "κάλι", "η μαύρη", επειδή ήταν μια μαύρη τρεμοσβήνουσα φλόγα. Δυο μαύρα περιστέρια πέταξαν από την Αίγυπτο και αφού εγκαταστάθηκαν στις βελανιδιές της Δωδώνης, έδωσαν το όνομα τους στους Έλληνες θεούς. Ο Νώε μετά τον κατακλυσμό ελευθερώνει ένα μαύρο κοράκι, που είναι ένα σύμβολο του Κοσμικού *πραλάγια*, μετά από τον οποίο άρχισε η πραγματική δημιουργία, ή η εξέλιξη της Γης μας και της ανθρωπότητας. Τα μαύρα κοράκια του Οντίν φτερούγιζαν γύρω από την θεά Σάγκα και "της ψιθύριζαν για το παρελθόν και το μέλλον". Ποιο είναι το πραγματικό νόημα όλων αυτών των μαύρων πουλιών; Συνδέονται όλα με την πρωταρχική σοφία, η οποία κυλάει από την προκοσμική Πηγή των πάντων, που συμβολίζεται από το Κεφάλι, τον Κύκλο, το Αυγό και όλα έχουν ένα ταυτόσημο νόημα και σχετίζονται με τον πρωταρχικό Αρχετυπικό άνθρωπο (Αδάμ-Κάδμο), την δημιουργική αρχή όλων των πραγμάτων, που αποτελείται από το Πλήθος των Κοσμικών Δυνάμεων: τους Δημιουργικούς Ντιάνι Τσόχαν, πέρα από τους οποίους τα πάντα είναι σκοτάδι.

Ας καταφύγουμε στην σοφία της Καμπάλα – έστω και καλυμμένη και παραμορφωμένη όπως είναι τώρα – για να εξηγήσουμε με την αριθμητική της γλώσσα το κατά προσέγγιση νόημα τουλάχιστον της λέξης "raven" ("κοράκι"). Να ποια είναι η αριθμητική της αξία όπως δίνεται στο έργο *Η Πηγή των Μέτρων* [σελ. 249].

εσωτερικό μαργαριτάρι της θρησκείας του Χριστού υποβαθμισμένης σε χριστιανική θεολογία, μπορεί να ειπωθεί πως πράγματι διάλεξε ένα παράξενο και ακατάλληλο κέλυφος για να γεννηθεί και να αναπτυχθεί.

Ο όρος Κοράκι χρησιμοποιείται μόνο μια φορά και λαμβάνεται σαν *ετ-χ'ορέμπ* 𐤀𐤕𐤓𐤁𐤓 = 678, ή 113 X 6. Ενώ το Περιστέρι αναφέρεται πέντε φορές. Η αριθμητική του αξία είναι 71 και $71 \times 5 = 355$. Έξι διάμετροι, ή το κοράκι, θα διαιρούσαν την περιφέρεια ενός κύκλου των 355 σε 12 μέρη ή τμήματα και το 355 αν υποδιαιρεθεί για κάθε μονάδα με το 6, θα έδινε 213-0, ή το κεφάλι ["αρχή"] στον πρώτο στίχο της Γένεσης. Αυτό διαιρούμενο, ή υποδιαιρούμενο με τον ίδιο τρόπο με το 2, ή το 355 με το 12, θα έδινε 213-2, ή την λέξη *μπ'ρας*, 𐤁𐤍𐤓𐤀𐤕 ή την πρώτη λέξη της Γένεσης με το προθετικό της πρόθεμα, που υποδηλώνει την ίδια συγκεκριμένη γενική μορφή, αστρονομικά, με αυτήν που σκοπεύεται εδώ.

Έτσι, επειδή το μυστικό διάβασμα του πρώτου στίχου της Γένεσης γίνεται: "Στο Ρας (*μπ'ρας*) ή κεφάλι, αναπτύχθηκαν θεοί, οι Ουρανοί και η Γη", είναι πολύ εύκολο να κατανοηθεί το εσωτερικό νόημα του κορακιού, μόλις βεβαιωθεί η παρόμοια σημασία της Πλημμύρας (ή του Κατακλυσμού του Νώε). Οποιοσδήποτε κι αν είναι οι άλλες σημασίες αυτής της εμβληματικής αλληγορίας, το κύριο νόημά της είναι ενός νέου κύκλου και νέου Γύρου (του δικού μας Τέταρτου Γύρου).⁴⁵⁶ Το "Κοράκι" ή το *ετ-χ'ορέμπ* (που έχει την ίδια αριθμητική αξία με το "Κεφάλι"), είναι το σύμβολο του καθαρά πνευματικού, χωρίς φύλο και ανδρόγυνου ανθρώπου των τριών πρώτων Φυλών, που χάθηκαν για πάντα από τη γη. Αυτό δεν ξαναγύρισε στην κιβωτό, ενώ το περιστέρι ξαναγύρισε φέρνοντας τον κλάδο της ελιάς, όταν ο Νώε, ο νέος άνθρωπος της νέας Φυλής (του οποίου το πρότυπο είναι ο Βαίβασβάτα Μάνου), ετοιμάστηκε να εγκαταλείψει την κιβωτό, την μήτρα (ή Άρκα) της γήινης φύσης. Στην Καμπάλα από αριθμητική άποψη ο Ιεχωβά, ο Αδάμ και ο Νώε είναι ένα. Στην καλύτερη περίπτωση, λοιπόν, η θεότητα είναι εκείνη που κατέρχεται πάνω στο Αραράτ (αργότερα στο Σινά), για να ενσαρκωθεί μέσα στον άνθρωπο – την εικόνα του – μέσω της φυσικής διαδικασίας, επομένως: την μήτρα της μητέρας, της οποίας σύμβολα στην Γένεση είναι η κιβωτός, το όρος (Σινά) κ.τ.λ. Η ιουδαϊκή αλληγορία είναι ταυτόχρονα αστρονομική και καθαρά φυσιολογική μάλλον, παρά ανθρωπομορφική.

Και εδώ βρίσκεται η άβυσσος ανάμεσα στα δυο συστήματα (το Άριο και το Σημιτικό) αν και είναι χτισμένα πάνω στο ίδιο θεμέλιο. Όπως έδειξε ένας παρουσιαστής της Καμπάλα, "η βασική ιδέα πάνω στην οποία στηρίζεται η θρησκευτική φιλοσοφία των Εβραίων ήταν ότι ο θεός περιείχε όλα τα πράγματα μέσα του και πως ο άνθρωπος ήταν η εικόνα του – ο άνθρωπος, περιλαμβάνοντας και την γυναίκα [σαν Ανδρόγυνος] και ότι η γεωμετρία (και οι αριθμοί και τα μέτρα που εφαρμόζονται στην αστρονομία) περιέχονταν στους όρους άνδρας και γυναίκα. Και η φανερή ασυμφωνία ενός τέτοιου τρόπου περιοριζόταν δείχνοντας την σύνδεση του άνδρα και της γυναίκας με ένα ιδιαίτερο σύστημα αριθμών, μέτρων και γεωμετρίας, με τις χρονικές περιόδους του τοκετού που παρείχαν τον συνδυαστικό κρίκο ανάμεσα στους όρους που χρησιμοποιούνταν και στα γεγονότα που έδειχναν και τελειοποίησαν την χρησιμοποιούμενη μέθοδο. Παρατηρείται πως, αφού η πρώτη αιτία είναι απόλυτα αδιάγνωστη, "το σύμβολο της πρώτης *κατανοητής εκδήλωσής της* ήταν η αντίληψη ενός κύκλου με την διάμετρό του, έτσι ώστε αμέσως να μεταδίδει την ιδέα της γεωμετρίας, του φαλλισμού και της αστρονομίας", και ότι αυτό τελικά εφαρμόστηκε "στην σημασία απλώς των ανθρώπινων γεννητικών οργάνων". Έτσι ολόκληρος ο κύκλος των γεγονότων από τον Αδάμ και τους Πατριάρχες μέχρι τον Νώε έφτασε να εφαρμόζεται σε φαλλικές και αστρονομικές χρήσεις, όπου η μια ρυθμίζει την άλλη, όπως για παράδειγμα, οι σεληνιακές περίοδοι. Γι' αυτό, επίσης, η γένεσή τους αρχίζει μετά την εμφάνιση της Κιβωτού και το τέλος του κατακλυσμού: στην Τέταρτη Φυλή. Με τους Άριους λαούς τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Ο Ανατολικός Εσωτερισμός ποτέ δεν υποβάθμισε την Μια Άπειρη Θεότητα, το δοχείο όλων των πραγμάτων, σε τέτοιες χρήσεις, και αυτό φαίνεται από την απουσία του Μπράχμα από τον *Ριγκ-Βέντα* και τις σεμνές θέσεις που κατέχουν μέσα εκεί ο Ρουντρά και ο Βίσνου, οι οποίοι αιώνες "Αργότερα έγιναν οι πανίσχυροι και μεγάλοι θεοί, οι "Άπειροσύνες" των εξωτερικών πίστεων. Αλλά ακόμα και αυτοί, οι "Δημιουργοί" – όπως μπορούν να ονομαστούν οι τρεις τους – δεν είναι οι άμεσοι δημιουργοί και "πρόγονοι των ανθρώπων". Αυτοί οι τελευταίοι φαίνεται να καταλαμβάνουν

⁴⁵⁶ Ο Μπράιαντ έχει δίκιο όταν λέει: "Ο Δρυίδης Μπαρντεσέν λέει πως όταν ο Νώε βγήκε από την κιβωτό (την γέννηση ενός νέου κύκλου), αφού έμεινε εκεί έναν χρόνο και μια μέρα, δηλαδή $364+1 = 365$ μέρες, τον συνεχάρη ο Ποσειδώνας για την γέννησή του από τα νερά της Πλημμύρας, και του ευχήθηκε έναν ευτυχισμένο Καινούργιο Χρόνο. Ο "Χρόνος", ή κύκλος, εσωτερικά, ήταν η νέα φυλή των ανθρώπων των γεννημένων από γυναίκα μετά τον χωρισμό των φύλων, που είναι το δευτερεύον νόημα της αλληγορίας, ενώ το πρώτο είναι η αρχή του Τέταρτου Γύρου ή της νέας Δημιουργίας.

μια ακόμα κατώτερη κλίμακα και ονομάζονται Πρατζαπάτι, Πιτρί (οι σεληνιακοί μας πρόγονοι) κ.τ.λ., κ.τ.λ. και ποτέ ο "Ένας Άπειρος θεός". Η εσωτερική φιλοσοφία δείχνει πως μόνο ο φυσικός άνθρωπος δημιουργήθηκε σύμφωνα με την εικόνα της θεότητας, αλλά αυτή η τελευταία δεν είναι παρά "οι μικρότεροι θεοί". Γιατί μόνο ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΕΑΥΤΟΣ, το πραγματικό ΕΓΩ είναι θείο και ΘΕΟΣ.

XIII

ΟΙ ΕΠΤΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ

"Δεν υπήρχε ούτε μέρα ούτε νύχτα, ούτε ουρανός ούτε γη, ούτε σκοτάδι ούτε φως, ούτε κανένα άλλο πράγμα, παρά μόνο ΕΝΑ, ακατανόητο για την διάνοια, ή ΕΚΕΙΝΟ που είναι Μπράχμα και Πουνς (πνεύμα) και Πραντάνα (ύλη)" – ή κατά λέξη: "Ένα Πραντανικά Μπράχμα Πνεύμα: ΕΚΕΙΝΟ, υπήρχε" Το "Πραντανικά Μπράχμα Πνεύμα" είναι Μουλαπρακρίτι και Παραμπράχμαν. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 23-24 και υποσημείωση.)

Στο *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V) ο Παρασαρά λέει στον Μαϊτρέγια, τον μαθητή του: "Σου έχω εξηγήσει, θαυμάσιε Μούνι, έξι δημιουργίες... η δημιουργία των όντων Αρβακσρότας ήταν η έβδομη, και ήταν εκείνη των ανθρώπων". Έπειτα συνεχίζει μιλώντας για δυο επιπρόσθετες και πολύ μυστηριώδεις δημιουργίες, οι οποίες ερμηνεύτηκαν με διάφορους τρόπους από τους σχολιαστές.

Ο Ωριγένης (*Κατά Κέλσου*, Βιβλίο ΣΤ', κεφ. XXII) σχολιάζοντας πάνω στα βιβλία που γράφηκαν από τον Κέλσο, τον αντίπαλο του – βιβλία που καταστράφηκαν όλα από τους συνετούς Πατέρες της Εκκλησίας – απαντά στις αντιρρήσεις του αντιπάλου του και ταυτόχρονα αποκαλύπτει το σύστημά του. Αυτό το σύστημα ήταν προφανώς *επταδικό*. Αλλά η θεογονία του, η γένεση των άστρων και των πλανητών, του ήχου και του χρώματος, όλα βρίσκουν σαν απάντηση την σάτιρα και τίποτε καλύτερο. Βλέπουμε ότι ο Κέλσος "θέλοντας να επιδείξει την γνώση του", μιλάει για μια κλίμακα της δημιουργίας με επτά πύλες, και στην κορυφή την όγδοη: πάντα κλειστή. Τα μυστήρια του Πέρση Μίθρα εξηγούνται και "ακόμα, προστίθενται μουσικοί λόγοι"... Και σ' αυτούς πάλι προσπαθεί "να προσθέσει μια δεύτερη εξήγηση συσχετισμένη επίσης με μουσικές θεωρήσεις": δηλαδή με τις επτά νότες της κλίμακας, τα Επτά Πνεύματα των Άστρων κ.τ.λ.

Ο Βαλεντίνος μακρηγορεί πάνω στην δύναμη των μεγάλων Επτά που κλήθηκαν να γεννήσουν αυτό το σύμπαν αφού ο *Άρ(ρ)ητος*, του οποίου το όνομα αποτελείται από επτά γράμματα, είχε παρουσιάσει την πρώτη *εβδομάδα*. Το όνομα Άρ(ρ)ητος δείχνει την επταπλή φύση του Ενός (του Λόγου). "Η θεά Ρέα", λέει ο Πρόκλος, (*Σχόλιο στον Τίμαιο*, Τρίτο Βιβλίο, 223E, 12-13), "είναι Μονάδα, Δυάδα και Επτάδα", περιλαμβάνοντας μέσα της όλους τους *Τιτανίδες*, "που είναι επτά."

Οι Επτά Δημιουργίες βρίσκονται σχεδόν σε κάθε *Πουρανά*. Από όλες προηγήθηκε αυτό που ο Ουίλσον μεταφράζει "η αδιαχώριστη Αρχή", απόλυτο Πνεύμα ανεξάρτητο από κάθε σχέση με αντικείμενα αίσθησης. Αυτές είναι: (1) *Μαχαττάτβα*, η Συμπαντική Ψυχή, Άπειρη Διάνοια, ή θείος Νους, (2) *Μπουτά* ή *Μπουτασάργκα*, στοιχειακή δημιουργία, η πρώτη διαφοροποίηση της συμπαντικής αδιαχώριστης Ουσίας, (3) *Ιντρίγια* ή *Αϊντριγιακά*, οργανική εξέλιξη. "Αυτές οι τρεις ήταν οι δημιουργίες Πρακρίτα, οι αναπτύξεις της αδιαχώριστης φύσης που πρόβαλε από την αδιαχώριστη Αρχή". (4) *Μούγκια* η θεμελιώδης δημιουργία των αντιληπτών πραγμάτων, ήταν η δημιουργία των άψυχων σωμάτων,⁴⁵⁷ (5) *Ταϊργιαγκιόνγια* ή *Τιργιακσρότας*, εκείνη των ζώων, (6) *Ουρντβασρότας*, η εκείνη των θεοτήτων(;) ⁴⁵⁸ και (7) *Αρρακσρότας*, ήταν εκείνη των ανθρώπων. (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V.)

Αυτή είναι η σειρά με την οποία δίνονται στα εξωτερικά κείμενα. Σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία υπάρχουν επτά πρωταρχικές και επτά δευτερεύουσες "δημιουργίες". Οι

⁴⁵⁷ Το κείμενο λέει: "Και η τέταρτη δημιουργία είναι εδώ η πρωταρχική, γιατί τα ακίνητα πράγματα είναι κυρίως γνωστά σαν πρωταρχικά". (Βλέπε Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 75, διορθώσεις του Φ. Χωλ.)

⁴⁵⁸ Πώς μπορεί οι "θεότητες" να δημιουργήθηκαν μετά τα ζώα; Το εσωτερικό νόημα της έκφρασης "ζώα" είναι τα σπέρματα κάθε ζωώδους ζωής, περιλαμβανόμενο και του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ονομάζεται ένα θυσιαστήριο ζώο και ένα ζώο που είναι το μοναδικό μέσα στην ζωική δημιουργία που θυσιάζει στους θεούς. Επίσης, με την έκφραση "ιερά ζώα", συχνά – όπως ήδη αναφέρθηκε – στα ιερά κείμενα εννοούνται τα 12 σημεία του ζωδιακού.

πρώτες είναι οι Δυνάμεις που αυτο-αναπτύσσονται από την μια χωρίς αιτία ΔΥΝΑΜΗ, οι δεύτερες εμφανίζουν το εκδηλωμένο Σύμπαν να εκπορεύεται από τα ήδη διαφοροποιημένα θεία στοιχειακά.

Εσωτερικά, αλλά και εξωτερικά, όλες οι παραπάνω Δημιουργίες αντιπροσωπεύουν τις (7) περιόδους της Εξέλιξης, είτε μετά από μια "Εποχή" είτε μετά από μια "Ημέρα" του Μπράχμα. Αυτή είναι η κατ' εξοχήν διδασκαλία της απόκρυφης φιλοσοφίας, η οποία όμως ποτέ δεν χρησιμοποιεί τον όρο "δημιουργία" ούτε καν τον όρο εξέλιξη, σχετικά με την πρωταρχική "Δημιουργία", αλλά ονομάζουν όλες αυτές τις δυνάμεις, "όψεις της Χωρίς Αιτία Δύναμης". Στην Βίβλο οι επτά περίοδοι υποβιβάστηκαν στις έξι μέρες της δημιουργίας και στην έβδομη μέρα της ανάπαυσης και οι Δυτικοί εμμένουν σ' αυτήν την τελευταία. Στην ινδουιστική φιλοσοφία, όταν ο ενεργός Δημιουργός έφτιαξε τον κόσμο των θεών, τα σπέρματα όλων των αδιαφοροποίητων στοιχείων και τις υποτυπώδεις μορφές των μελλοντικών αισθήσεων (με λίγα λόγια, τον κόσμο των νοουμένων), το Σύμπαν παραμένει αμετάβλητο για μια "Ημέρα του Μπράχμα" μια περίοδο 4.320.000.000 χρόνων. Αυτή είναι η έβδομη παθητική περίοδος ή η "ημέρα του Σαββάτου" της Ανατολικής φιλοσοφίας, που ακολουθεί τις έξι περιόδους ενεργούς εξέλιξης. Στο *Σαταπάτα-Μπάχμανα*, το "Μπράχμαν", η απόλυτη Αιτία όλων των Αιτιών, ακτινοβολεί τους θεούς. Έχοντας ακτινοβολήσει τους θεούς (μέσω της έμφυτης φύσης του), το έργο διακόπτεται. Στο πρώτο *Βιβλίο του Μάνου* (κεφ. Ι, στίχος 74) αναφέρεται, "Στο τέλος της κάθε νύχτας (*πραλάγια*) το Μπράχμαν, που ήταν κοιμισμένο, αφυπνίζεται και μέσω μόνο της ενέργειας της κίνησης ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ να εκπορευτεί από τον εαυτό του το πνεύμα, το οποίο στην ουσία του οπάρχει και όμως δεν υπάρχει".

Στο *Σεφέρ Γιετσιρά* (κεφ. Ι, παρ. 9), το Καμπαλιστικό Βιβλίο της Δημιουργίας, ο συγγραφέας επαναλαμβάνει προφανώς τα λόγια του Μάνου. Σ' αυτό παρουσιάζεται ότι μόνη η θεία Ουσία υπήρχε από την αιωνιότητα, απεριόριστη και απόλυτη και ότι πρόβαλε από τον εαυτό της το Πνεύμα. "Μια είναι αυτή, το Πνεύμα του Ελοϊμ των ζώων, ευλογημένο το Όνομά του, που ζει για πάντα! Φωνή, Πνεύμα και Λόγος, αυτό είναι το Άγιο Πνεύμα". Και αυτή είναι η Καμπαλιστική αφηρημένη Τριάδα, που τόσο απότομα ανθρω-πομορφοποιήθηκε από τους Πατέρες. Απ' αυτό το τριπλό ΕΝΑ εκπορεύτηκε ολόκληρος ο Κόσμος. Αρχικά από το ΕΝΑ εκπορεύτηκε ο αριθμός ΔΥΟ, ή Αέρας, το δημιουργικό στοιχείο και έπειτα ο αριθμός ΤΡΙΑ, το *Νερό* πρόβαλε από τον αέρα, ο *Αιθέρας* ή *Πυρ* ολοκληρώνει το μυστικό τέσσερα, τους Αρμπα-ίλ. Στην Ανατολική δοξασία το Πυρ είναι το πρώτο Στοιχείο· ο *Αιθέρας* συνθέτει το σύνολο (επειδή τα περιέχει όλα).

Στο *Βίσνου Πουρανά* δίνονται ολόκληρες οι επτά περίοδοι και παρουσιάζεται η σταδιακή Εξέλιξη του "Πνεύματος-Ψυχής" και των επτά μορφών (ή αρχών) της ύλης. Είναι αδύνατο να τις απαριθμήσουμε σ' αυτό το έργο. Συμβουλευόμαστε τον αναγνώστη να μελετήσει ένα από τα *Πουρανά*.

Ο Ρ. Γιεχουντάχ άρχισε, έχει γραφεί: "Ο Ελοϊμ είπε: Ας γίνει ένα στερέωμα στο μέσο των υδάτων... Την εποχή που ο Άγιος... δημιούργησε του κόσμο, Αυτός (αυτοί) δημιούργησε επτά ουρανοί Επάνω. Δημιούργησε επτά γαίες Κάτω, επτά θάλασσες, επτά ημέρες, επτά ποταμούς, επτά εβδομάδες, επτά χρόνια, επτά φορές, και 7.000 χρόνια που ο κόσμος υπήρχε... το έβδομο όλων (η χιλιετία)... έτσι εδώ υπάρχουν επτά γαίες Κάτω, που κατοικούνται όλες εκτός από κείνες που είναι επάνω και εκείνες που είναι κάτω. Και... ανάμεσα σε κάθε γη, ένας ουρανός (στερέωμα) απλώνεται μεταξύ τους... αλλά αν φέρεις αντίρρηση και πεις ότι όλα τα παιδιά του κόσμου προέρχονται από τον Αδάμ, δεν είναι έτσι... Και οι Κατώτερες γαίες από πού προέρχονται; Είναι από την *άλυσο της γης* και από τον Ουρανό Επάνω κ.τ.λ., κ.τ.λ. (Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 415-416. Παράβαλε *Ζοχάρ*, ΙΙΙ, 9β, 10α, έκδοση Μπρόντυ.)

Ο Ειρηνάιος (*Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XVII), είναι μαρτυράς μας (και πολύ πρόθυμος) ότι οι Γνωστικοί δίδασκαν το ίδιο σύστημα, καλύπτοντας πολύ προσεχτικά το αληθινό εσωτερικό νόημα. Αυτή η "κάλυψη" όμως είναι ταυτόσημη με κείνη του *Βίσνου Πουρανά* και άλλων. Έτσι ο Ειρηνάιος γράφει για τους Μαρκοσιανούς: "Ισχυρίζονται πως πρώτα απ' όλα τα τέσσερα στοιχεία, πυρ, ύδωρ, γη και αέρας δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα της πρωταρχικής τετράδας επάνω και πως ύστερα, αν προσθέσουμε τις λειτουργίες του, δηλαδή θερμότητα, κρύο, ξηρότητα και υγρασία, παρουσιάζεται ένα ακριβές αντίγραφο της ογδοάδας"

Μόνο που αυτό το "αντίγραφο" καθώς και η ίδια η ογδοάδα είναι ένα πρόσχημα, ακριβώς όπως οι επτά δημιουργίες του *Βίσνου Πουρανά* στις οποίες προστίθενται άλλες δυο, από τις οποίες

η όγδοη ονομαζόμενη Ανουγκράχα, "κατέχει τόσο τις ιδιότητες της καλοσύνης όσο και του σκότους", μια ιδέα περισσότερο των Σανκιά παρά των Πουρανά. Γιατί ο Ειρηνάιος μας λέει και πάλι πως "αυτοί (οι Γνωστικοί) είχαν παρόμοια μια όγδοη δημιουργία που ήταν καλή και κακή, θεία και ανθρώπινη. Βεβαιώνουν πως ο άνθρωπος φτιάχτηκε την όγδοη ημέρα. Μερικές φορές ισχυρίζονται ότι δημιουργήθηκε την έκτη ημέρα και άλλες την όγδοη, εκτός και εννοούν πως το γήινο μέρος του φτιάχτηκε την έκτη μέρα και το σαρκικό μέρος του (;) την όγδοη, αυτά τα δυο όντας ξεχωριστά γι' αυτούς".

Ήταν "ξεχωριστά", αλλά όχι έτσι όπως το παρουσιάζει ο Ειρηνάιος (*Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XVIII 2, και V, 2), οι Γνωστικοί είχαν μια ανώτερη *Εβδομάδα*, μια κατώτερη, στον Ουρανό και μια τρίτη γήινη *Εβδομάδα* στο πεδίο της ύλης. Ο ΙΑΟ, ο μυστηριώδης θεός και Αντιβασιλέας της Σελήνης, όπως δίνεται στον χάρτη του Ωριγένη, ήταν ο αρχηγός αυτών των ανώτερων "*Επτά Ουρανών*",⁴⁵⁹ επομένως ταυτόσημος με τον αρχηγό των σεληνιακών Πιτρί, όνομα που δινόταν απ' αυτούς στους σεληνιακούς Ντιάνι Τσόχαν. "Βεβαιώνουν πως; αυτοί οι επτά ουρανοί είναι νοήμονες και μιλούν γι' αυτούς σαν να είναι άγγελοι", γράφει και πάλι ο Ειρηνάιος και προσθέτει ότι εξαιτίας αυτού ονόμαζαν τον Ιαό Εβδομάδα, ενώ η μητέρα του ονομαζόταν "*Ογδοάς*" επειδή, όπως εξηγεί, "διατήρησε τον αριθμό της πρωτογεννημένης και πρωταρχικής Ογδοάδας του Πληρώματος".

Αυτή η "πρωτογεννημένη Ογδοάδα" ήταν (α) στην θεογονία, ο *Δεύτερος Λόγος* (ο εκδηλωμένος) επειδή είχε γεννηθεί από τον *Επταπλό πρώτο Λόγο*, επομένως είναι ο όγδοος σ' αυτό το εκδηλωμένο πεδίο και (β) στην αστρολατρεία, ήταν ο *Ήλιος*, Μαρταντά: ο όγδοος γιος της Άντιτι, τον οποίον αυτή απορρίπτει ενώ διατηρεί τους *Επτά Γιους* της, τους *πλανήτες*. Γιατί οι αρχαίοι ποτέ δεν θεώρησαν τον Ήλιο σαν πλανήτη, αλλά σαν ένα *κεντρικό και ακίνητο Άστρο*. Αυτή, λοιπόν, είναι η δεύτερη Εβδομάδα γεννημένη από τον *Επτάκτινο*, τον Αγκνί, ο Ήλιος και ένα σωρό άλλα, εκτός από τους επτά πλανήτες που είναι αδελφοί του Σούρια, όχι *Γιοί* του. Αυτοί οι Αστρικοί θεοί, των οποίων αρχηγός, κατά τους Γνωστικούς, ήταν ο Ιαλνταβαότ (από το *Ιάλντα*, "παιδί", και το *Βαότ* "χάος, έρημος" (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II, σελ. 183), ο γιος της Σοφίας-Ακαμότ, κόρης της Σοφίας, των οποίων η περιοχή είναι το Πλήρωμα, ήταν γιοι του (Ιαλνταβαότ). Αυτός παράγει από τον εαυτό του αυτά τα έξι αστρικά πνεύματα: *Ιαό, Τσεβαότ, Αδωναίος, Ελοαίος, Ωραιός, Ασταφαίος*,⁴⁶⁰ και αυτοί είναι που αποτελούν την δεύτερη, ή κατώτερη *Εβδομάδα*. Όσο για την τρίτη, αποτελείται από τους επτά πρωταρχικούς ανθρώπους, τις σκιές των σεληνιακών θεών, που πρόβαλαν από την πρώτη Εβδομάδα. Στο σημείο αυτό οι Γνωστικοί δεν διαφέρουν και πολύ από την μυστική δοξασία, μόνο που την έχουν καλύψει. Όσο για την κατηγορία του Ειρηνάιου, ο οποίος προφανώς αγνοούσε τα αληθινά δόγματα των "Αιρετικών", σχετικά με τον άνθρωπο που δημιουργήθηκε την έκτη μέρα και τον άνθρωπο που δημιουργήθηκε την *όγδοη*, αυτό σχετίζεται με τα μυστήρια του εσωτερικού ανθρώπου, θα γίνει κατανοητό από τον αναγνώστη μόνο όταν διαβάσει τους επόμενους τόμους και αντιληφθεί καλά την Ανθρωπογένεση της Εσωτερικής δοξασίας.

Ο Ιαλνταβαότ είναι ένα αντίγραφο του Μάνου. Αυτός ο τελευταίος καυχείται: "Ω, άριστοι των διπλογεννημένων ανθρώπων! Μάθετε πως εγώ (ο Μάνου) είμαι εκείνος, ο δημιουργός όλου του κόσμου, τον οποίο ο αρσενικός Βιράτζ... αυτόματα παρήγαγε" (*Νόμοι του Μάνου*, κεφ. I, στιχ. 33). Αυτός πρώτα δημιουργεί τους δέκα κυρίους του Όντος, τους Πρατζαπάτι οι οποίοι, όπως λέει ο στίχος 36... "παράγουν επτά άλλους Μάνου". Παρόμοια ο Ιαλνταβαότ διακηρύσσει: "Εγώ είμαι ο Πατέρας και Θεός και δεν υπάρχει κανένας πάνω από εμένα". Οπότε η μητέρα του ψύχραιμα τον επαναφέρει στην τάξη λέγοντας: "Μη λες ψέματα, Ιαλνταβαότ, γιατί ο πατέρας όλων, ο *πρώτος Άνθρωπος*, είναι πάνω από εσένα και το ίδιο και ο Άνθρωπος, ο *Γιος του Ανθρώπου*".⁴⁶¹ Αυτή είναι μια καλή απόδειξη ότι υπήρχαν τρεις Λόγοι (εκτός από τους Επτά τους γεννημένους από τον Πρώτο), ένας από αυτούς είναι ο Ηλιακός Λόγος. Και ακόμα, ποιος ήταν αυτός ο "Άνθρωπος", ο τόσο ανώτερος από τον Ιαλνταβαότ; Μόνο τα αρχεία των Γνωστικών μπορούν να λύσουν αυτό το

⁴⁵⁹ Ανώτερους μόνο για τα Πνεύματα ή "Ουρανοί" της Γης.

⁴⁶⁰ Βλέπε επίσης Κινγκ, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους* (1864), σελ. 28. Άλλες αιρέσεις θεωρούσαν τον Ιεχωβά σαν τον Ιαλνταβαότ. Ο Κινγκ τον ταυτίζει με τον Κρόνο.

⁴⁶¹ Ειρηνάιος, *Ενάντια στις Αιρέσεις*, Βιβλ. Πρώτο, XVIII, 2.

αίνιγμα. Στο έργο *Πίστις-Σοφία* το όνομα με τα τέσσερα φωνήεντα, ΙΕΟΥ, συνοδεύεται σε κάθε περίπτωση από το επίθετο του "Πρωταρχικού, ή Πρώτου ανθρώπου". Αυτό δείχνει ξανά πως οι Γνωστικοί δεν ήταν παρά μια ηχώ της δικής μας αρχαϊκής δοξασίας. Τα ονόματα που αντιστοιχούν στο *Παραμπράχμαν*, στον Μπράχμα και στον Μάνου (τον πρώτο σκεπτόμενο άνθρωπο) αποτελούνται από ήχους ενός, τριών και επτά φωνηέντων. Ο Μάρκος του οποίου η φιλοσοφία περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι Πυθαγόρεια, μιλάει για μια αποκάλυψη σ' αυτόν των επτά ουρανών που ηχούσαν ο καθένας ένα φωνήεν καθώς πρόφεραν τα επτά ονόματα των επτά (αγγελικών) ιεραρχιών.

Όταν το πνεύμα έχει διαπεράσει και το πιο μικρό άτομο των επτά αρχών του Κόσμου, τότε, μετά την παραπάνω αναφερθείσα περίοδο ανάπαυσης, αρχίζει η δευτερεύουσα δημιουργία.

"Οι δημιουργοί (Ελοΐμ) στην δεύτερη "ώρα" φτιάχνουν το περίγραμμα του σχήματος του ανθρώπου", λέει ο Ραμί Σιμόν στο *Νυκτοήμερον των Εβραίων*. "Υπάρχουν δώδεκα ώρες στην ημέρα", λέει η *Μισνά*, "και στην διάρκειά τους η δημιουργία ολοκληρώνεται". Οι "δώδεκα ώρες της ημέρας" είναι και πάλι το υποβαθμισμένο αντίγραφο, η αμυδρή αλλά πιστή ηχώ της πρωταρχικής Σοφίας. Είναι σαν τα 12.000 θεία χρόνια των θεών, μια παραπλανητική έκφραση των κύκλων. Κάθε "Ημέρα του Μπράχμα" έχει 14 Μάνου, τους οποίους οι Εβραίοι Καμπαλιστές ακολουθώντας τους Χαλδαιούς, τους μεταμείωσαν σε 12 "Ωρες".⁴⁶² Το *Νυκτοήμερον* του Απολλώνιου του Τυανέα είναι το ίδιο πράγμα. "Το Δωδεκάεδρο βρίσκεται κρυμμένο στον τέλειο Κύβο", λένε οι Καμπαλιστές. Το μυστικό του νόημα είναι ότι οι δώδεκα μεγάλες μεταμορφώσεις του Πνεύματος μέσα στην ύλη (τα 12.000 θεία χρόνια) συμβαίνουν κατά την διάρκεια των τεσσάρων μεγάλων εποχών, ή του πρώτου *Μαχαγιουγκά*. Αρχίζοντας με την μεταφυσική και την υπερανθρώπινη, τελειώνει στην φυσική και καθαρά ανθρώπινη φύση του Κόσμου και του ανθρώπου. Η Ανατολική φιλοσοφία μπορεί να δώσει τον αριθμό των θνητών ετών που περνούν κατά την διάρκεια της πνευματικής και φυσικής εξέλιξης του ορατού και του αόρατου, ενώ η Δυτική επιστήμη δεν καταφέρνει να το κάνει.

Η *Πρωταρχική* Δημιουργία ονομάζεται *Δημιουργία του Φωτός* (Πνεύματος) και η *Δευτερεύουσα*: δημιουργία του Σκότους (ύλης).⁴⁶³ Και οι δυο βρίσκονται στην Γένεση Α', 2, και στην αρχή του κεφαλαίου Β'. Η πρώτη είναι εκτόρευση των αυτογεννημένων θεών (Ελοΐμ), η δεύτερη, της υλικής φύσης.

Γι' αυτό στο *Ζοχάρ* λέγεται: - «Ω σύντροφοι, σύντροφοι, ο άνθρωπος σαν εκτόρευση ήταν άνδρας και γυναίκα, τόσο από την πλευρά του ΠΑΤΕΡΑ όσο και από την πλευρά της ΜΗΤΕΡΑΣ. Και αυτό είναι το νόημα των λόγων: - Και ο Ελοΐμ είπε: Γεννηθήτω Φως και εγένετο Φως!»... Και αυτό είναι ο "διπλός άνθρωπος"!⁴⁶⁴ Το φως, όμως, του δικού μας πεδίου είναι σκοτάδι στις ανώτερες σφαίρες.

Η έκφραση "άνδρας και γυναίκα από την πλευρά του ΠΑΤΕΡΑ" (Πνεύμα) αναφέρεται στην Πρωταρχική Δημιουργία, ενώ η έκφραση, "από την πλευρά της Μητέρας (ύλη)", αναφέρεται στην δευτερεύουσα. Ο διπλός άνθρωπος είναι ο Αδάμ-Κάδμος, το αρσενικό και θηλυκό αφηρημένο πρότυπο και ο διαφοροποιημένος Ελοΐμ. Ο άνθρωπος προβάλλει από τον Ντιάνι Τσόχαν και είναι ένας "Πεπτωκώς Άγγελος", ένας θεός σε εξορία, όπως θα δείξουμε.

Στην Ινδία αυτές οι δημιουργίες περιγράφονται ως εξής:

(I) Η *Μαχάτ-ταττβά* δημιουργία – ονομαζόμενη έτσι επειδή ήταν η αρχική αυτοεξέλιξη εκείνου που έπρεπε να γίνει *Μαχάτ* – ο "θειος ΝΟΥΣ, συνείδηση και διάνοια"· εσωτερικά, "το πνεύμα της Συμπαντικής ψυχής"... "Άριστοι των ασκητών, μέσω της ισχύος του (της ισχύος εκείνης της αιτίας), κάθε δημιουργημένο πράγμα λαμβάνει την κατάλληλη φύση του".⁴⁶⁵ Δεδομένου ότι οι ισχείς όλων των όντων κατανοούνται μόνο μέσω της γνώσης Εκείνου (*Μπράχμαν*), που βρίσκεται πέρα από λογική, δημιουργία και τα παρόμοια, αυτές οι ισχείς αναφέρονται στο *Μπράχμαν*. ΕΚΕΙΝΟ, λοιπόν, προηγείται της εκδήλωσης. "Το πρώτο ήταν *Μαχάτ*", λέει το *Λίνγκα-Πουρανά*,

⁴⁶² Σε άλλα σημεία όμως η ταυτότητα αποκαλύπτεται. Βλέπε ανωτέρω, το απόσπασμα από τον Ίμπν-Γκεμπιρόλ και τους 7 ουρανούς, τις 7 γαίες του κ.τ.λ.

⁴⁶³ Αυτό δεν πρέπει να συγχέεται με το προκοσμικό "ΣΚΟΤΑΔΙ", το θείο ΟΛΟ.

⁴⁶⁴ Η *Πεμπτουσία του Βιβλίου του Ζοχάρ*, Βερολίνο 1857, σελ. 14-15.

⁴⁶⁵ *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. IV, Ουίλσον, Τομ. 1. σελ. 66 υποσ.

γιατί το ΕΝΑ (το *Εκείνο*) δεν είναι ούτε *πρώτο* ούτε *τελευταίο*, αλλά το ΟΛΟ. Εξωτερικά, όμως, αυτή η εκδήλωση είναι το έργο του "Υπέρτατου Ενός" (ένα φυσικό *αποτέλεσμα* μάλλον, μιας Αιώνιας Αιτίας). Ή όπως λέει ο Σχολιαστής, μπορεί να κατανοήθηκε ότι σήμαινε πως ο Μπράχμα τότε *δημιουργήθηκε* (;), όντας ταυτισμένος με τον Μαχάτ, την ενεργό διάνοια ή λειτουργούσα θέληση του Υπέρτατου. Η Εσωτερική φιλοσοφία το αποκαλεί "λειτουργών ΝΟΜΟΣ".

Πιστεύουμε πως στην ορθή κατανόηση αυτού του δόγματος στα *Μπράχμανα* και *Πουρανά* βρίσκεται το μήλο της έριδας ανάμεσα στα τρία Βενταντικά Τάγματα: Αντβαϊτά, Ντβαϊτά, και Βισισταντβαϊτά. Το πρώτο ισχυρίζεται, και σωστά, πως το Παραμπράχμαν μη έχοντας καμιά σχέση ως το απόλυτο όλο με τον εκδηλωμένο κόσμο – το Άπειρο μη έχοντας καμιά σύνδεση με το πεπερασμένο – δεν μπορεί ούτε να *θέλει* ούτε να *δημιουργεί* και επομένως με οποιοδήποτε όνομα, Μπράχμα, Μαχάτ ή Ισβαρά και αν είναι γνωστή η δημιουργική δύναμη, οι δημιουργικοί θεοί και τα πάντα, είναι απλώς μια απατηλή όψη του Παραμπράχμαν στην αντίληψη εκείνων που την αντιλαμβάνονται. Ενώ οι άλλες σχολές ταυτίζουν την απρόσωπη Αιτία με τον Δημιουργό ή Ισβαρά.

Σύμφωνα με τους Βαϊσναβά, όμως, ο *Μαχάτ* (ή *Μάχα-Μπούντι*) είναι ο θεός νους σε ενεργό λειτουργία, ή όπως το εκφράζει ο Αναξαγόρας: *Νους εστίν ο διακοσμών τε και πάντων αίτιος*.

Ο Ουίλσον διέκρινε με την πρώτη ματιά την υποδηλωτική σύνδεση ανάμεσα στον Μαχάτ και στον φοινικικό Μοτ ή Μουτ, που για τους Αιγυπτίους ήταν θηλυκός – η θεά Μουτ, η "Μητέρα" – ο οποίος, λέει, όπως ο Μαχάτ,

.... ήταν το πρώτο προϊόν της ανάμειξης (;) του πνεύματος και της ύλης και το πρώτο ίχνος της δημιουργίας: *Ex connexione autem ejus spiritus prodit Mot... Hinc factum est seminium omnis creaturae, et omnium rerum creatio*".⁴⁶⁶

λέει ο Τζ. Μπρούκερ,⁴⁶⁷ δίνοντάς του μια ακόμα πιο υλιστική και ανθρωπομορφική χροιά.

Ωστόσο το εσωτερικό νόημα της δοξασίας διακρίνεται σε κάθε εξωτερική φράση των αρχαίων σανσκριτικών κειμένων που αναφέρονται στην αρχική Δημιουργία.

Η υπέρτατη ψυχή, η τα πάντα *εμποτίζουσα* (*σαρβάγκα*) ουσία του κόσμου... έχοντας εισέλθει (*έχοντας τραβηχτεί*) μέσα στην ύλη (πρακρίτι) και το πνεύμα (πούρουσα), διήγειρε τις μεταβλητές και αμετάβλητες αρχές, επειδή είχε φτάσει η εποχή της δημιουργίας (μανβαντάρα)...⁴⁶⁸

⁴⁶⁶ Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 33 υποσημείωση.

⁴⁶⁷ Τζ. Μπρούκερ, *Κριτική Ιστορία της Φιλοσοφίας*, Τομ. Ι, σελ. 240: «Από την ένωση με εκείνο το πνεύμα πρόβαλε ο Μοτ... Εκείθεν το σπέρμα κάθε πλάσματος και η δημιουργία όλων των πραγμάτων».

⁴⁶⁸ Ο νους των Ελλήνων, που είναι (πνευματικός ή θεός) νους, ή mens, "Μαχάτ", λειτουργεί πάνω στην ύλη με τον ίδιο τρόπο: "εισέρχεται μέσα" και την διεγείρει:

"... μέσα τους Πνεύμα τρέφει και Νους ολούθε σκορπισμένους ολόκληρη την δημιουργία με τα μέλη κινεί και με το μεγάλο ανακατεύεται σώμα..."

(Βιργιλίου, *Αινειάδα* VI, 726.)

Στην Φοινικική Κοσμογονία, "Το Πνεύμα αναμειγνύμενο με τις δικές του αρχές δίνει γένεση στην δημιουργία" (Μπρούκερ, Ι, 240). Η Ορφική τριάδα εμφανίζει ένα ταυτόσημο δόγμα: γιατί εκεί ο *Φάνης* (ή Έρως), το *Χάος* – περιέχον χονδροειδή *αδιαφοροποίητη Κοσμική ύλη* – και ο *Χρόνος* είναι οι τρεις συνεργαζόμενες αρχές, εκπορευόμενες από το Αδιάγνωστο και κρυμμένο *σημείο*, που παράγουν το έργο της "Δημιουργίας". Και αυτές είναι οι ινδικές *Πούρουσα* (*Φάνης*), *Πραντάνα* (*χάος*) και *Κάλα* ή *χρόνος*. Στον αγαπητό καθηγητή Ουίλσον δεν αρέσει η ιδέα, όπως δεν θα άρεσε σε κανέναν χριστιανό Κληρικό. Αυτός παρατηρεί ότι: "όπως πρόσφατα εξηγήθηκε, η ανάμειξη (του Υπέρτατου Πνεύματος ή Ψυχής) δεν είναι *μηχανική*: είναι μια *επιρροή* ή *επίδραση* που ασκείται πάνω στους *ενδιάμεσους παράγοντες* που παράγουν αποτελέσματα". Έτσι ο σεβαστός και διάσημος Σανσκριτολόγος εξηγεί σωστά την φράση του *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. ΙΙ: "Όπως το άρωμα επηρεάζει τον νου από απόσταση και όχι με άμεση λειτουργία πάνω στον ίδιο τον νου, έτσι το Υπέρτατο επηρέασε τα στοιχεία της δημιουργίας", και λέει: "Όπως τα αρώματα δεν ικανοποιούν τον νου με άμεση επαφή, αλλά μέσω της εντύπωσης που δημιουργούν στην αίσθηση της όσφρησης, η οποία την μεταβιβάζει στον νου", προσθέτοντας: "Η είσοδος του Υπέρτατου Βίσνου μέσα στο πνεύμα καθώς και στην ύλη, είναι λιγότερο κατανοητή από την σε άλλο σημείο θεώρησή του σαν την διάχυση του πνεύματος, ταυτισμένου με το υπέρτατο, μόνο μέσα στην Πρακρίτι ή ύλη". Ο ίδιος προτιμάει τον στίχο του *Πάντμα-Πουρανά*: "Εκείνος που ονομάζεται το *αρσενικό* (πνεύμα) της Πρακρίτι... αυτός ο ίδιος θεός Βίσνου εισήλθε στην Πρακρίτι".

Η Εσωτερική δοξασία διδάσκει ότι οι Ντιάνι Τσόχαν είναι η συλλογική συσσώρευση των θείων Διανοιών ή πρωταρχικού νου και ότι οι πρώτοι Μάνου – οι επτά Πνευματικές Διάνοιες οι "γεννημένες από τον νου" – είναι ταυτόσημοι μ' αυτούς. Επομένως ο "Κουάν-σι-γιν" – "ο χρυσός Δράκοντας στον οποίο υπάρχουν οι επτά" της Στάντζα III – είναι ο πρωταρχικός Λόγος, ή Μπράχμα, η πρώτη εκδηλωμένη δημιουργική Δύναμη και οι Ντιάνι-Ενέργειες είναι οι Μάνου, ή συλλογικά Μάνου-Σβαγιαμπούβα. Η άμεση σύνδεση, όμως, ανάμεσα στους "Μάνου" και στους "Μαχάτ" διακρίνεται εύκολα. Το Μάνου προέρχεται από την ρίζα *man*, "σκέπτομαι", και η σκέψη ξεκινάει από τον νου. Στην Κοσμογονία, είναι η προ-νεφελοειδής περίοδος.

(II) "Η δεύτερη Δημιουργία", Μπουτά, ήταν η δημιουργία των στοιχειωδών αρχών (Τανμάτρα), και γι' αυτό ονομάστηκε στοιχειακή δημιουργία (*Μπουτά-σάργκα*).⁴⁶⁹ Είναι η περίοδος της πρώτης πνοής της διαφοροποίησης των προ-Κοσμικών Στοιχείων ή ύλης. Στην κυριολεξία *Μπουτάντι* σημαίνει "η αρχή των Στοιχείων" και προηγείται της *Μπουτά-σάργκα*: της "δημιουργίας" ή διαφοροποίησης εκείνων των Στοιχείων στο πρωταρχικό "Ακασά" (Χάος ή Κενό).⁴⁷⁰ Στο *Βίσνου Πουρανά* λέγεται ότι πρόβαλε μαζί και ανήκει στην τριπλή όψη του Αχαμκάρα, που μεταφράζεται Εγωικότητα, αλλά σημαίνει τον μάλλον αμετάφραστο όρο "ΕΓΩ-ΥΠΑΡΞΗ", εκείνο που πρώτο προβάλλει από τον "Μαχάτ", ή θείο νου, το πρώτο σκιάδες περίγραμμα Εαυτό-τητας, γιατί το "αγνό" Αχαμκάρα γίνεται "ένθερμο" και τέλος "στοιχειώδες" (αρχικό). Είναι "η αρχή των συνειδητών καθώς και όλων των ασυνειδητών όντων", αν και η Εσωτερική σχολή απορρίπτει την ιδέα πως υπάρχει οτιδήποτε "ασυνείδητο", εκτός μόνο σ' αυτό το (δικό μας) πεδίο της πλάνης και της άγνοιας. Σ' αυτό το στάδιο της Δεύτερης Δημιουργίας, εμφανίζεται η δεύτερη ιεραρχία των Μάνου, οι Ντιάνι Τσόχαν ή Ντεβά, που είναι η πηγή της Μορφής (*ρουπά*), οι *Τσιτρά Σικαντίν* (λαμπροί-λοφιοφόροι) ή οι *Ρίκσα* – εκείνοι οι *Ρίσι* (που έγιναν οι εμψυχώνουσες ψυχές των επτά άστρων της Μεγάλης Άρκτου).⁴⁷¹ Στην αστρονομική και κοσμογονική γλώσσα αυτή η Δημιουργία σχετίζεται με τα πρώτα στάδια της Κοσμικής ζωής, την Περίοδο της Πύρινης Ομίχλης, μετά το χαοτικό της στάδιο,⁴⁷² όταν τα άτομα προβάλλουν από τον *Λάγια*.

(III) Η τρίτη (το *Ιντριγιά*) ήταν η τροποποιημένη μορφή του Αχαμκάρα, η αντίληψη του "Εγώ" (από το "*Αχαμ*", "Εγώ"), όρισε την οργανική Δημιουργία, ή δημιουργία των αισθήσεων (*Αϊντριγιάκα*). "Αυτές οι τρεις ήταν οι Πρακρίτα δημιουργίες, οι (διαχωρισμένες) αναπτύξεις της αδιαχώριστης φύσης, που ακολούθησαν μετά την αδιαχώριστη αρχή" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V). Εδώ το "ακολούθησαν" θα έπρεπε να αντικατασταθεί από το "άρχισαν" από το Μπούντι γιατί το τελευταίο δεν είναι ούτε μια διαχωρισμένη ούτε μια *αδιαχώριστη ποσότητα*, αλλά

(Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 27-28 υποσ.) Αυτή η "θεώρηση" είναι ασφαλώς πιο συγγενική στον πλαστικό χαρακτήρα ορισμένων στίχων της Βίβλου σχετικά με τους Πατριάρχες, όπως ο Λωτ (Γένεση ΙΘ', 34-38), ο Αδάμ (Δ', 1) και άλλους ακόμα πιο ανθρωπομορφικής φύσης. Αλλά ακριβώς αυτό ήταν που οδήγησε την ανθρωπότητα στον φαλλισμό, και η χριστιανική θρησκεία είναι γεμάτη με αυτόν από το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης μέχρι την Αποκάλυψη.

⁴⁶⁹ Όλες αυτές οι φράσεις είναι από το *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V.

⁴⁷⁰ Ο Βίσνου είναι τόσο Μπουτέσα, "Κύριος των Στοιχείων και όλων των πραγμάτων", όσο και Βισβάρουπα, "Συμπαντική Ουσία ή Ψυχή".

⁴⁷¹ Σχετικά με τους μετατύπους του βλέπε μια πραγματεία γραμμένη από τον Γιόχαν Τριτάμ (δάσκαλο του Αγρίπα, 16ος αιώνας): Σχετικά με τις επτά Δευτερεύουσες, ή Πνευματικές Διάνοιες, οι οποίες, μετά τον θεό, ενεργοποιούν το Σύμπαν όπου παρουσιάζονται, εκτός από τους μυστικούς κύκλους και αρκετές προφητείες, και μερικά γεγονότα και πίστεις σχετικά με τα Πνεύματα, ή Ελοΐμ, που προΐστανται και καθοδηγούν τα επταπλά στάδια της Πορείας του Κόσμου.

⁴⁷² Εξαρχής οι Ανατολιστές βρέθηκαν αντιμέτωποι με μεγάλες δυσκολίες σχετικά με κάποια πιθανή σειρά στις πουρανικές Δημιουργίες. Ο Ουίλσον συγγέει πολύ συχνά το *Μπράχμαν* με τον Μπράχμα, πράγμα για το οποίο τον κριτικάρισαν οι διάδοχοί του. Ο Φιτζέντουαρντ Χωλ προτιμάει το έργο *Γνήσια Σανσκριτικά Κείμενα* του Μουίρ, από τα έργα του Ουίλσον, για την μετάφραση του *Βίσνου Πουρανά* και άλλων κειμένων. "Αν ο καθηγητής Ουίλσον είχε στην διάθεσή του τα πλεονεκτήματα που έχουν τώρα οι σπουδαστές της ινδικής φιλοσοφίας, αναμφίβολα θα εκφραζόταν διαφορετικά", όπως είπε ο εκδότης των έργων του (Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 11 υποσημείωση). Αυτό μας θυμίζει την απάντηση που έδωσε ένας θαυμαστής του Τόμας Τέηλορ σε εκείνους τους μελετητές που κριτικάριζαν τις μεταφράσεις του των έργων του Πλάτωνα: "Ο Τόμας Τέηλορ ίσως να γνώριζε λιγότερο τα Ελληνικά απ' ό,τι οι κριτικοί του, αλλά κατανοούσε τον Πλάτωνα πολύ περισσότερο απ' ό,τι αυτοί". Οι σημερινοί Ανατολιστές μας παραμορφώνουν το μυστικό νόημα των σανσκριτικών κειμένων πολύ περισσότερο απ' ό,τι ο Ουίλσον, αν και αυτός σίγουρα είναι ένοχος πολύ σοβαρών λαθών.

μετέχει της φύσεως και των δυο, τόσο στον άνθρωπο όσο και στον Κόσμο. Όταν μια μονάδα – μια ανθρώπινη ΜΟΝΑΔΑ στο πεδίο της πλάνης – ελευθερωθεί από τις τρεις μορφές του Αχαμκάρα και απαλλαγεί από το γήινο Μάνας, τότε το Μπούντι γίνεται πραγματικά μια συνεχής ποσότητα, τόσο σε διάρκεια όσο και σε έκταση, γιατί είναι αιώνιο και αθάνατο. Προηγουμένως αναφέρθηκε ότι η *τρίτη Δημιουργία* "γεμάτη με την ιδιότητα της καλοσύνης ονομάζεται *Ουρντβασρότας*"· και μια ή δυο σελίδες παρακάτω η *Ουρντβασρότας* δημιουργία αναφέρεται σαν "η έκτη δημιουργία... εκείνη των θεοτήτων" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V). Αυτό δείχνει καθαρά πως οι αρχικοί και οι μετέπειτα Μανβαντάρα έχουν σκόπιμα .μπερδευτεί, για να εμποδίσουν τον αμύητο να συλλάβει την αλήθεια. Αυτό από τους Ανατολιστές ονομάζεται "ασυνέπεια" και "αντιφάσεις".⁴⁷³

Αυτή η "δημιουργία" των αθανάτων, η "Ντεβά-Σάργκα" είναι η τελευταία της πρώτης σειράς και έχει μια παγκόσμια αναφορά, δηλαδή στις Εξελίξεις γενικά κι όχι ειδικά στο δικό μας *Μανβαντάρα*. Αλλά αυτό το τελευταίο αρχίζει ξανά και ξανά με την ίδια, δείχνοντας έτσι ότι αναφέρεται σε αρκετά ξεχωριστά Κάλπα. Γιατί έχει ειπωθεί, "στο τέλος του περασμένου (*Πάντμα*) Κάλπα ο θεός Μπράχμα αφυπνίστηκε από την νύχτα του ύπνου του και αντίκρουσε το σύμπαν κενό". Έπειτα ο Μπράχμα εμφανίζεται να περνάει για άλλη μια φορά τις "επτά δημιουργίες" στο δευτερεύον στάδιο της εξέλιξης, επαναλαμβάνοντας τις πρώτες τρεις στο αντικειμενικό πεδίο.

(IV) Η *Μούγκια*, η Αρχική, επειδή απ' αυτήν αρχίζει η σειρά των τεσσάρων. Ούτε οι λέξεις "άψυχα" σώματα ούτε τα ακίνητα πράγματα, όπως μετέφρασε ο Ουίλσον, μεταδίδουν το σωστό νόημα του σανσκριτικού όρου που χρησιμοποιείται. Η εσωτερική φιλοσοφία δεν είναι η μόνη που απορρίπτει την ιδέα του ανόργανου ατόμου, γιατί παρόμοια αντίληψη απαντάται και στον ορθόδοξο ινδουισμό. Επίσης ο ίδιος ο Ουίλσον λέει: "Όλα τα ινδικά συστήματα θεωρούν ότι τα φυτά είναι προικισμένα με ζωή..." (*Απαντα τα Έργα*, Τομ. III, σελ. 381). Έτσι οι όροι *τσαρατσαρά* ή τα συνώνυμα *σταβάρα* και *τζανγκάμα* έχουν αποδοθεί ανακριβώς σαν "έμψυχα και άψυχα", "έλλογα όντα" και "ασυνείδητα" ή "συνείδητά και ασυνείδητα όντα" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Η έκφραση "κινητά και σταθερά" θα ήταν καλύτερη, αφού και τα δέντρα θεωρούνται ότι έχουν ψυχή. Η *Μούγκια* είναι η "δημιουργία" ή οργανική εξέλιξη του φυτικού βασιλείου. Σ' αυτήν την δευτερεύουσα Περίοδο, οι τρεις βαθμίδες των Στοιχειακών ή Στοιχειωδών Βασιλείων αναπτύσσονται σ' αυτόν τον κόσμο αντιστοιχώντας με *αντίστροφη* σειρά στις τρεις πρακτικές δημιουργίες κατά την διάρκεια της Πρωταρχικής περιόδου της δραστηριότητας του Μπράχμα. Σε εκείνη την περίοδο, σύμφωνα με τα λόγια του *Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. 5: "Η πρώτη δημιουργία ήταν εκείνη του *Μαχάτ* (Διάνοια), η δεύτερη, των *Τανμάτρα* (στοιχειωδών αρχών) και η τρίτη, εκείνη των αισθήσεων (*Αϊντριγιάκα*)". Σ' αυτήν εδώ η σειρά των Στοιχειακών Δυνάμεων είναι η ακόλουθη: (1) Τα *γεννώμενα* κέντρα Δύναμης (νοητικά και φυσικά), (2) οι στοιχειώδεις αρχές – η *νευρική δύναμη*, θα λέγαμε και (3) η *γεννώμενη ενόραση*, που είναι ο *Μαχάτ* των κατώτερων βασιλείων, ειδικά ανεπτυγμένη στην τρίτη τάξη των Στοιχειακών. Αυτές ακολουθούνται από το αντικειμενικό βασίλειο των ορυκτών στο οποίο αυτή η ενόραση είναι εντελώς λανθάνουσα, για να αναπτυχθεί μόνο στα φυτά. Η *Μούγκια* "Δημιουργία", λοιπόν, είναι το κεντρικό σημείο ανάμεσα στα τρία κατώτερα και στα τρία ανώτερα βασίλεια, που αντιπροσωπεύουν τα επτά εσωτερικά βασίλεια του Κόσμου, όσο και της Γης.

(V) Η *Τιργιακσρότας* (ή Ταϊργιαγκιόνγια δημιουργία,⁴⁷⁴ εκείνη των "(ιερών) ζώων", αντιστοιχεί πάνω στην Γη μόνο, με την δημιουργία των βουβών ζώων. Στην *πρωταρχική*

473 "Οι τρεις Δημιουργίες που αρχίζουν με την Διάνοια είναι στοιχειακές, αλλά οι δημιουργίες που προβάλλουν από την σειρά στην οποία η Νόηση είναι πρώτη, είναι έργο του Μπράχμα (*Βαγιού-Πουρανά*, όπως αναφέρεται από το Ουίλσον, Τομ. I7, σελ. 7 υποσ.). Εδώ οι "δημιουργίες" σημαίνουν σε όλες τις περιπτώσεις *στάδια* Εξέλιξης. Ο *Μαχάτ*, "Νόηση" ή νους (που αντιστοιχεί με το Μάνας, το πρώτο όντας στο Κοσμικό και το δεύτερο στο ανθρώπινο πεδίο) είναι εδώ πολύ κατώτερος από το Μπούντι η Υπερ-θεία Διάνοια. Επομένως όταν διατάζουμε στο *Λίνγκα-Πουρανά*, όπως αναφέρεται από τον Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 75 υποσημ. ότι "η δημιουργία ήταν εκείνη του *Μαχάτ*, η Νόηση όντας πρώτη στην εκδήλωση", πρέπει να αποδίδουμε αυτήν την (ειδική) δημιουργία στην πρώτη εξέλιξη του συστήματός μας ή ακόμα και της Γης μας, γιατί καμιά από τις προηγούμενες δεν αναφέρεται στα *Πουρανά*, παρά μόνο με περιπτωσιακούς υπαινιγμούς.

474 Ο καθηγητής Ουίλσον το μεταφράζει σαν τα ζώα να είναι ψηλότερα πάνω στην κλίμακα της "δημιουργίας" από τις θεότητες, ή αγγέλους, αν και η αλήθεια σχετικά με τους ντέβα αναφέρεται πολύ καθαρά στην συνέχεια. Αυτή η "δημιουργία", λέει το κείμενο, είναι και πρωταρχική (*Πρακρίτα*) και δευτερεύουσα (*Βαϊκρίτα*). Είναι δευτερεύουσα όσον αφορά την προέλευση των θεών από τον Μπράχμα (η *προσωπική* ανθρωπομορφική *δημιουργία* του υλικού μας

δημιουργία αυτό που εννοείται με την λέξη "ζώα" είναι το σπέρμα της αφυπνιζόμενης συνείδησης ή αντίληψης, αυτή που διακρίνεται αμυδρά σε μερικά ευαίσθητα φυτά στην Γη και πιο καθαρά στο *πρώτιστο* μονήρες.⁴⁷⁵ Στην δική μας σφαίρα, κατά την διάρκεια του πρώτου Γύρου, η "δημιουργία" των ζώων προηγείται εκείνης του ανθρώπου, ενώ στον δικό μας τέταρτο Γύρο τα ζώα (θηλαστικά) προέρχονται από τον άνθρωπο: στο φυσικό πεδίο. Κατά τον Γύρο I τα ζωικά άτομα έλκονται στην σύνθεση μιας ανθρώπινης φυσικής μορφής, ενώ στον Γύρο IV συμβαίνει το αντίθετο σύμφωνα με τις μαγνητικές συνθήκες που αναπτύχθηκαν κατά την διάρκεια της ζωής. Και αυτή είναι η μετεμψύχωση.⁴⁷⁶ Αυτό το πέμπτο στάδιο της εξέλιξης, που εξωτερικά ονομάζεται "Δημιουργία", μπορεί να βρεθεί τόσο στην *Πρωταρχική* όσο και στην *Δευτερεύουσα* περίοδο, η μια σαν Πνευματική και Κοσμική, η άλλη σαν υλική και γήινη. Είναι η Αρχιβίωση, ή προέλευση της ζωής: "προέλευση" φυσικά, μόνο όσον αφορά την εκδήλωση της ζωής σε όλα τα επτά πεδία. Σ' αυτήν ακριβώς την περίοδο της Εξέλιξης η απόλυτα αιώνια συμπαντική κίνηση, ή κραδασμός, αυτό που στην εσωτερική ορολογία ονομάζεται "η ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΝΟΗ", διαφοροποιείται στο πρωταρχικό, πρώτο εκδηλωμένο ΑΤΟΜΟ. Καθώς οι επιστήμες της χημείας και της φυσικής προχωρούν, αυτό το απόκρυφο αξίωμα επιβεβαιώνεται όλο και περισσότερο στον κόσμο της γνώσης: η επιστημονική υπόθεση που λέει ότι ακόμα και τα απλούστερα στοιχεία ύλης έχουν ταυτόσημη φύση και διαφέρουν μόνο εξαιτίας της ποικιλίας της διάταξης των ατόμων στο μόριο ή κόκκο ύλης, ή εξαιτίας των ατομικών κραδασμών τους, κερδίζει καθημερινά έδαφος.

Όπως η διαφοροποίηση του πρωταρχικού σπέρματος ζωής πρέπει να προηγηθεί της εξέλιξης των Ντιάνι Τσόχαν της τρίτης ομάδας ή ιεραρχίας του Όντος στην Πρωταρχική Δημιουργία, πριν αυτοί οι "θεοί" μπορέσουν να γίνουν *ρουπά* (να ενσωματωθούν στην πρώτη αιθερική μορφή τους), έτσι και η δημιουργία των ζώων πρέπει, για τον ίδιο λόγο, να προηγείται του θείου ΑΝΘΡΩΠΟΥ πάνω στην Γη. Και γι' αυτό στα *Πουρανά* διαβάζουμε: "Η πέμπτη, η δημιουργία Ταϊργιαγκιόνγια, ήταν εκείνη των ζώων".

(VI) Η δημιουργία *Ουρντβασρότας*, ή εκείνη των θεοτήτων (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. I). Αλλά αυτές (οι θεότητες) είναι απλώς τα πρωτότυπα της Πρώτης Φυλής, οι πατέρες των "από τον νου γεννημένων" απογόνων τους με τα μαλακά οστά.⁴⁷⁷ Αυτοί είναι που έγιναν οι Αναπτυκτές των "Ίδρωτογεννημένων", μια έκφραση που εξηγείται στον επόμενο τόμο. Τέλος η έκτη "Δημιουργία" ακολουθείται από – και η "Δημιουργία" γενικά κλείνει με:

(VII) Την ανάπτυξη των "όντων *Αρβακσρότας*, που ήταν η έβδομη και ήταν εκείνη του ανθρώπου" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο).

Η "όγδοη δημιουργία" που αναφέρεται, δεν είναι καθόλου *Δημιουργία* – πρόκειται ξανά για ένα προκάλυμμα, γιατί αναφέρεται σε μια καθαρά νοητική διαδικασία: την επίγνωση της "ένατης" δημιουργίας η οποία με την σειρά της είναι ένα αποτέλεσμα, εκδηλώνουσα στην *Δευτερεύουσα* εκείνο που ήταν μια "Δημιουργία" στην *Πρωταρχική (Πρακρίτα) Δημιουργία*.⁴⁷⁸ Η *Όγδοη*, λοιπόν, που ονομάζεται *Ανουγκράχα* (η *Πρατγιάγια-σάργκα* ή η διανοητική δημιουργία των Σάνγκια που εξηγείται στο *Σάνγκια-Καρίκα*) (V, 46, σελ. 146, Ουίλσον, Τομ. I. σελ. 76 υποσ.) είναι "εκείνη η δημιουργία της οποίας εμείς έχουμε μια αντίληψη" – στην εσωτερική όψη της – και "στην οποία

σύμπαντος). Είναι *πρωταρχική* όσον αφορά τον Ρουντρά, που είναι το άμεσο προϊόν της πρώτης αρχής. Ρουντρά δεν είναι μόνο ένας τίτλος του Σίβα, αλλά όπως θα δείξουμε στην συνέχεια, περιλαμβάνει πράκτορες δημιουργίας, αγγέλους και ανθρώπους.

⁴⁷⁵ Ούτε φυτό, ούτε ζώο, αλλά μια ύπαρξη ανάμεσα στα δυο.

⁴⁷⁶ Βλέπε "Σχετικά με την Μονάδα του Ορυκτού", *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 276.

⁴⁷⁷ "Δημιουργημένα όντα", εξηγεί το *Βίσνου Πουρανά* (Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 79-80), "αν και καταστρέφονται [με τις ατομικές μορφές τους] κατά τις περιόδους διάλυσης, επειδή επηρεάζονται από τις καλές ή κακές πράξεις της προηγούμενης *ύπαρξης*, ποτέ δεν *απαλλάσσονται* από τις συνέπειές τους και όταν ο Μπράχμα δημιουργεί ξανά τον κόσμο αυτοί είναι απόγονοι της θέλησής του... Συγκεντρώνοντας τον νου του [Γιογκική-θέληση], ο Μπράχμα δημιουργεί τις τέσσερις τάξεις όντων που ονομάζονται θεοί, δαίμονες, *προγεννήτορες* και ΑΝΘΡΩΠΟΙ": "προγεννήτορες" σημαίνει τα πρότυπα και οι Αναπτυκτές της πρώτης Ριζικής Φυλής των ανθρώπων. Οι προγεννήτορες είναι οι Πιτρί και έχουν επτά τάξεις. Στην εξωτερική μυθολογία λέγεται ότι γεννήθηκαν από το πλευρό του Μπράχμα, όπως η Εύα από το πλευρό του Αδάμ.

⁴⁷⁸ "Αυτές οι αντίληψεις", παρατηρεί ο δρ. Ουίλσον, "η γέννηση του Ρουντρά και των αγίων, φαίνεται να είναι δανεισμένη από τους Σαίβα, και να έχουν αδέξια ενσωματωθεί στο σύστημα Βαϊσναβά". [Τομ. I, σελ. 78 υποσ.] Πριν εκφράσει κανείς μια τέτοια υπόθεση θα έπρεπε να έχει αναζητήσει το εσωτερικό νόημα.

δίνουμε διανοητική άνοδο (*Ανουγκράχα*) σε αντιπαράθεση με την *οργανική δημιουργία*". Είναι η σωστή αντίληψη των σχέσεών μας με όλη την κλίμακα των "θεών" και ειδικά με εκείνους που έχουν σχέση με τους Κουμαρά, την ονομαζόμενη "Ένατη Δημιουργία" – η οποία είναι στην πραγματικότητα η όψη ή αντανάκλαση της έκτης στο δικό μας Μανβαντάρα (του Βαϊβασβάτα). "Υπάρχει μια *ένατη*, η Κουμαρά Δημιουργία, που είναι ταυτόχρονα πρωταρχική και δευτερεύουσα", λέει το *Βίσνου Πουρανά*, το αρχαιότερο από αυτά τα κείμενα.⁴⁷⁹ "Οι Κουμαρά", εξηγεί ένα εσωτερικό κείμενο, "είναι οι Ντιάνι, που προέρχονται κατευθείαν από την υπέρτατη Αρχή, που επανεμφανίζεται κατά την περίοδο του Βαϊβασβάτα Μάνου, για την πρόοδο της ανθρωπότητας".⁴⁸⁰ Ο σχολιαστής του *Βίσνου Πουρανά* (Ουίλσον, Τομ. Ι, σελ. 78 υποσ.), το επιβεβαιώνει, πορατηρώντας ότι:

... αυτοί οι *σοφοί*... ζουν τόσο πολύ όσο ο Μπράχμα· και δημιουργήθηκαν μόνο απ' αυτόν κατά το πρώτο Κάλπα, αν και η γέννησή τους πολύ συχνά, αλλά λαθεμένα, εισάγεται στο (δεύτερο) *Βαράχα*, ή *Πάντμα-Κάλπα*.

Έτσι οι Κουμαρά είναι, εξωτερικά, "η δημιουργία του Ρουντρά ή Νιλαλοχίτα, μιας μορφής του Σίβα, από τον Μπράχμα... και ορισμένων άλλων γιων του Μπράχμα γεννημένων από τον νου". Αλλά στην εσωτερική διδασκαλία, αυτοί είναι οι προγεννήτορες του αληθινού πνευματικού ΕΑΥΤΟΥ στον φυσικό άνθρωπο: οι ανώτεροι Πρατζαπάτι, ενώ οι Πιτρί, ή κατώτεροι Πρατζαπάτι, δεν είναι τίποτε περισσότερο παρά μόνο οι πατέρες του μοντέλου, ή τύπου της φυσικής του μορφής, φτιαγμένης "σύμφωνα με την εικόνα τους". Τέσσερις (και περιπτώσιακά πέντε) αναφέρονται ανοιχτά στα εξωτερικά κείμενα, ενώ τρεις Κουμαρά είναι μυστικοί.⁴⁸¹

Οι εξωτερικοί τέσσερις είναι: Σανάτ-Κουμαρά, Σαναντάνα, Σανακά και Σανατάνα και οι εσωτερικοί τρεις είναι: Σανά, Καπίλα και Σανατσουτζάτα. Ειδική προσοχή πρέπει να δοθεί σ' αυτήν την τάξη των Ντιάνι Τσόχαν, γιατί εδώ ακριβώς βρίσκεται το μυστήριο της γέννησης και της κληρονομικότητας για το οποίο γίνεται υπαινιγμός στο Σχόλιο της Στάντζα VII. Ο επόμενος τόμος εξηγεί την θέση τους στην θεία Ιεραρχία. Στο μεταξύ, ας δούμε τι λένε γι' αυτούς τα εξωτερικά κείμενα.

Δεν λένε πολλά και σχεδόν τίποτε για εκείνον που δεν καταφέρνει να διαβάζει ανάμεσα από τις γραμμές. "Πρέπει να καταφύγουμε και εδώ επίσης σε άλλα *Πουρανά* για την διαφώτιση αυτού του όρου", παρατηρεί ο Ουίλσον, ο οποίος ούτε για μια στιγμή δεν υποπτεύεται πως βρίσκεται μπροστά στους "Αγγέλους του Σκότους", την μυθική "μεγάλη στρατιά", της Εκκλησίας του. Επομένως, δεν καταφέρνει να τον διαφωτίσει περισσότερο παρά μόνο λέγοντας πως αυτές (οι θεότητες), ΑΡΝΟΥΜΕΝΕΣ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ⁴⁸² (και επαναστατώντας

479 Ο Παρασαρά, ο *Ρίσι των Βέντα*, που έλαβε το *Βίσνου Πουρανά* από τον Πουλάστια και το δίδαξε στον Μαϊτρέγια, τοποθετείται από τους Ανατολιστές σε διάφορες εποχές. Όπως πολύ σωστά παρατηρείται στο *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*: «Οι υποθέσεις σχετικά με την εποχή του διαφέρουν πολύ, από το 575 π.Χ. μέχρι το 1391 π.Χ. και δεν είναι αξιόπιστες». Πολύ σωστά, αλλά το ίδιο ισχύει, όμως, και για κάθε άλλη χρονολογία που ορίζουν οι Σανσκριτιστές, οι τόσο διάσημοι σε αυτόν τον τομέα της αυθαίρετης φαντασίας.

480 Μπορούν πράγματι να υποδηλώνουν μια "ειδική" ή έξτρα *δημιουργία*, επειδή είναι αυτοί που, ενσαρκωνόμενοι μέσα στα άλογα ανθρώπινα κελύφη στις πρώτες δύο Ριζικές Φυλές και σε μεγάλο μέρος της Τρίτης Ριζικής Φυλής, δημιουργούν κατά κάποιον τρόπο μια νέα *φυλή*: εκείνη των σκεπτόμενων, αυτο-συνειδητών και *θειών* ανθρώπων.

481 Οι τέσσερις Κουμαρά είναι οι "Γιοι του Μπράχμα οι γεννημένοι από τον Νου." (Ντόουσον, *Κλασικό Ινδουιστικό Λεξικό*). Και οι επτά Βαϊντάτρα, το πατρωνυμικό όνομα των Κουμαρά, "οι Γιοι του Πλάστη", αναφέρονται και περιγράφονται στο *Σανκία-Καρίκα* του Ισβάρα Κρίσνα, μαζί με το Σχόλιο του Γκαουνταπαντατσάρια (του Παραγκουρού του Σανκαρατσάρια). Εκεί αναλύει την φύση των Κουμαρά, αν και αποφεύγει να αναφέρει ονομαστικά και τους επτά Κουμαρά, αλλά αντίθετα τους αποκαλεί "οι επτά γιοι του Μπράχμα", πράγμα που είναι, αφού δημιουργήθηκαν από τον Μπράχμα στο Ρουντρά. Ο κατάλογος ονομάτων που δίνει είναι: Σανακά, Σαναντάνα, Σανατάνα, Καπίλα, Ρίμπου και Παντσασικά. Αλλά και αυτά είναι όλα ψευδώνυμα. (Συγκρίνατε αυτά που αναφέρονται για τους "Πεπτωκότες Αγγέλους" στον επόμενο τόμο.)

482 Τόσο αναξιόπιστες είναι μερικές μεταφράσεις των Ανατολιστών ώστε στην γαλλική μετάφραση του *Χαριβάμσα*, λέγεται: "Οι επτά Πρατζαπάτι, Ρουντρά, Σκαντά (ο γιος του) και ο Σανάτ-Κουμαρά προχώρησαν να δημιουργήσουν όντα". Ενώ ο Ουίλσον δείχνει (Τομ. Ι, σελ. 78 υποσημ.), ότι το αρχικό κείμενο είναι: "Αυτοί οι επτά... δημιούργησαν απογόνους, το ίδιο και ο Ρουντρά: αλλά ο Σκαντά και Σανάτ-Κουμαρά, συγκρατώντας την δύναμή τους απέσχον (από την δημιουργία)". Οι "τέσσερις τάξεις όντων" μερικές φορές αναφέρονται σαν "*Αμπάμσι*", που ο Ουίλσον μεταφράζει

ενάντια στον Μπράχμα, παρέμειναν, όπως υποδηλώνει το όνομα της πρώτης, για πάντα νεαροί, Κουμαρά: δηλαδή, πάντα αγνοί και αθώοι γι' αυτό και η δημιουργία τους ονομάζεται επίσης "Κουμαρά" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. V). Τα *Πουρανά*, όμως, μπορούν να ρίξουν λίγο ακόμα φως. "Όντας πάντα όπως γεννήθηκε, αυτός ονομάζεται εδώ νεανίας και έτσι το όνομά του είναι καλά γνωστό σαν Σανάτ-Κουμαρά".⁴⁸³ Στο *Σαϊβα-Πουρανά* οι Κουμαρά περιγράφονται πάντα σαν Γιόγκι. Το *Κούρμα-Πουρανά*, αφού τους απαριθμεί, λέει: "Αυτοί οι πέντε, ω Μπραχμάνοι, ήταν Γιόγκι που πέτυχαν πλήρη απαλλαγή από το πάθος". Είναι πέντε, γιατί δυο από τους Κουμαρά έπεσαν.

Από τις επτά μεγάλες υποδιαιρέσεις των Ντιάνι Τσόχαν, ή Ντεβά, δεν υπάρχει άλλη με την οποία να είναι περισσότερο συνδεδεμένη η ανθρωπότητα απ' αυτήν των Κουμαρά. Ασύνητοι είναι οι χριστιανοί θεολόγοι που τους υποβίβασαν στους πεπτωκότες Αγγέλους και τώρα τους αποκαλούν "Σατανά" και Δαίμονες. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ – ο μεγαλύτερος προστάτης Άγιος της Δυτικής και Ανατολικής Εκκλησίας, κάτω από το διπλό του όνομα του Αγίου Μιχαήλ και του υποτιθέμενου αντιγράφου του πάνω στην Γη, του Αγ. Γεωργίου που νικάει τον ΔΡΑΚΟΝΤΑ – όντας ανάμεσα σε κείνους τους ουράνιους κατοίκους που αρνούνται να δημιουργήσουν, έπρεπε να τοποθετηθεί σε μια από τις πιο εξέχουσες θέσεις.

Οι Κουμαρά, οι "Γιοι οι γεννημένοι από τον νου" του Μπράχμα-Ρουντρά (ή Σίβα), του βρυχώμενου και τρομερού καταστροφέα των ανθρώπινων παθών και φυσικών αισθήσεων – που βρίσκονται πάντα στον δρόμο της εξέλιξης των ανώτερων πνευματικών αντιλήψεων και της ανάπτυξης του εσωτερικού αιώνιου ανθρώπου – μυστικιστικά⁴⁸⁴ είναι απόγονοι του Σίβα, του *Μαχαγιόγκι*, του μεγάλου προστάτη όλων των Γιόγκι και μυστικιστών της Ινδίας. Αυτοί οι ίδιοι, όντας οι "Παρθένοι-Ασκητές", αρνούνται να δημιουργήσουν το υλικό ον, τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Μπορεί να θεωρηθεί πως έχει άμεση σύνδεση με τον χριστιανικό Αρχάγγελο Μιχαήλ, τον "Παρθένο Αντίπαλο" του Δράκοντα *Αποφι* του οποίου θύμα είναι κάθε ψυχή που συνδέεται πολύ χαλαρά με το αθάνατο Πνεύμα της, τον Άγγελο, ο οποίος, όπως έδειχναν οι Γνωστικοί, αρνήθηκε να δημιουργήσει, ακριβώς όπως και οι Κουμαρά (βλέπε τόμος II). Μήπως αυτός ο προστάτης Άγγελος των Ιουδαίων δεν είναι εκείνος που προΐσταται πάνω στον Κρόνο (Σίβα ή Ρουντρά) και το Σάββατο, την ημέρα του Κρόνου; Αυτός δεν εμφανίζεται σαν ομοούσιος με τον πατέρα του (τον Κρόνο) και δεν ονομάζεται "Γιος του Χρόνου", *Κρόνος*, ή *Κάλα* (χρόνος) μια μορφή του Μπράχμα (Βίσνου και Σίβα); Και ο "Γέρος Χρόνος" των Ελλήνων με το δρεπάνι και την κλεψύδρα του, δεν

σαν: "στην κυριολεξία Ύδατα" και το θεωρεί "έναν μυστικό όρο". Αναμφίβολα είναι τέτοιος" αλλά προφανώς δεν κατάφερε να συλλάβει το πραγματικό εσωτερικό νόημα. "Ύδατα" και "ύδωρ" αποτελούν ένα σύμβολο του Ακασά, του "αρχέγονου Ωκεανού του Διαστήματος", πάνω στον οποίο κινείται ο Ναραγιανά, ξαπλωμένος σε εκείνον που είναι ο απόγονος του. (Βλέπε Μανού.) "Το Νερό είναι το σώμα του Νάρα. Έτσι ακούσαμε να εξηγείται το όνομα του νερού. Επειδή ο Μπράχμα αναπαύεται πάνω στο νερό, γι' αυτό ονομάζεται Ναραγιανά". (*Λίνγκα, Βαγιού και Μαρκαντέγια-Πουρανά*). "...Ο καθαρός, Πούρουσα, δημιούργησε τα νερά καθαρά..." ταυτόχρονα το Νερό είναι η τρίτη αρχή στον Υλικό Κόσμο και η τρίτη στην περιοχή του Πνευματικού: Το Πνεύμα του Πυρός, της Φλόγας, του Ακασά, του Αιθέρα, του Νερού, του Αέρα, της Γης είναι οι κοσμικές, αστρικές, ψυχικές, πνευματικές και μυστικές αρχές, κυρίως απόκρυφες, σε κάθε πεδίο ύπαρξης, "θεοί, Δαίμονες, Πιτρί και άνθρωποι" είναι οι τέσσερις τάξεις όντων στις οποίες αποδίδεται ο όρος *Αμπάμσι* (στους *Βέντα* είναι ένα συνώνυμο των θεών)· επειδή είναι όλοι (μυστικά) προϊόντα των ΥΔΑΤΩΝ, του Ακασικού Ωκεανού και της Τρίτης αρχής στην φύση. Οι Πιτρί και οι άνθρωποι πάνω στην Γη είναι οι μεταμορφώσεις (επαναγεννήσεις) των θεών και των δαιμόνων (Πνευμάτων) σε ένα ανώτερο πεδίο. Το Νερό, κατά μια άλλη έννοια, είναι η θηλυκή αρχή. Η Venus-Αφροδίτη είναι η προσωποποιημένη θάλασσα και η μητέρα του θεού έρωτα, του γεννήτορα όλων των θεών όπως και η χριστιανική Παρθένος Μαρία, είναι η *Mare* (θάλασσα), η μητέρα του Δυτικού θεού της Αγάπης, Ευσπλαχνίας και Οίκτου. Αν ο σπουδαστής της εσωτερικής φιλοσοφίας σκεφτεί βαθιά το θέμα είναι βέβαιο ότι θα ανακαλύψει αυτό που υπαινίσσεται ο όρος *Αμπάμσι*, στις πολλαπλές σχέσεις του με την Παρθένο στον Ουρανό, την Ουράνια Παρθένο των Αλχημιστών και ακόμα με τα "Ύδατα της Χάρης" του σύγχρονου Βαπτιστή.

⁴⁸³ *Λίνγκα-Σάριρα*, Προγενέστερο Τμήμα, I.XX, 174- Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 77 υποσ.

⁴⁸⁴ Ο Σίβα-Ρουντρά είναι ο Καταστροφέας, όπως ο Βίσνου είναι ο συντηρητής και οι δυο είναι οι αναγεννητές τόσο της πνευματικής όσο και της υλικής φύσης. Για να ζήσει σαν φυτό, ο σπόρος πρέπει να πεθάνει. Για να ζήσει ο άνθρωπος σαν μια συνειδητή Οντότητα, τα πάθη και οι αισθήσεις του πρέπει να ΠΕΘΑΝΟΥΝ, πριν πεθάνει το σώμα του. "Το να ζήσεις σημαίνει να πεθάνεις, και το να πεθάνεις σημαίνει να ζήσεις", αυτό είναι κάτι που έχει ελάχιστα κατανοηθεί στην Δύση. Ο Σίβα, ο *καταστροφέας*, είναι ο δημιουργός και ο Σωτήρας του Πνευματικού ανθρώπου, επειδή αυτός είναι ο καλός κηπουρός της φύσης. Βοτανίζει τα φυτά, ανθρώπινα και κοσμικά, και σκοτώνει τα πάθη του φυσικού, για να φέρει στην ζωή τις αντιλήψεις πνευματικού ανθρώπου.

είναι ταυτόσημος με τον "Αρχαίο των Ημερών" των Καμπαλιστών όπου αυτός ο "Αρχαίος" είναι ίδιος με τον ινδουιστικό "Αρχαίο των Ημερών", τον Μπράχμα (στην τριαδική μορφή του), του οποίου το όνομα είναι επίσης "Σανάτ", ο Αρχαίος; Κάθε Κουμαρά φέρει το πρόθεμα Σανάτ και Σανά, και ο Σαναϊστάρρα είναι ο πλανήτης Κρόνος, (Σάνι και Σάρα), ο Βασιλιάς Κρόνος, ο Γραμματέας του οποίου στην Αίγυπτο ήταν ο Θωθ-Ερμής ο πρώτος. Έτσι ταυτίζονται και οι δυο με τον πλανήτη και τον θεό (Σίβα), που με την σειρά τους εμφανίζονται στα πρότυπα του Κρόνου, ο οποίος είναι ίδιος με τον Μπελ, Μπάαλ, Σίβα και τον Ιεχωβά Τσεβαότ, τον άγγελο, του οποίου το πρόσωπο είναι ο ΜΙΧΑΕΛ ("που είναι σαν τον θεό"). Αυτός είναι ο προστάτης και ο φύλακας Άγγελος του Ιουδαίων, όπως μας λέει ο Δανιήλ (Κ', 21, ΚΒ', 1) και πριν οι Κουμαρά υποβιβαστούν από κείνους που αγνοούσαν ακόμα και το όνομα τους, οι Έλληνες Οφίτες, οι αποκρυφιστές προκάτοχοι και πρόδρομοι της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας μετά την απόσχιση και αποχώρησή της από την αρχική Ελληνική Εκκλησία ταύτιζαν τον Μιχαήλ με τον δικό τους Οφιόμορφο, το επαναστατικό και αντιδραστικό πνεύμα. Αυτό υποδηλώνει απλώς (συμβολικά) την αντίθετη όψη του Όφι: της θείας Σοφίας ή Χριστού. Στο Ταλμούδ, ο Μιχαέλ (Μιχαήλ) είναι ο "Πρίγκηπας του Ύδατος" και αρχηγός των επτά Πνευμάτων για τον ίδιο λόγο που το πρωτότυπο του (μεταξύ πολλών άλλων) Σανάτ-Σουτζάτα – ο αρχηγός των Κουμαρά – ονομάζεται Αμπάμισι, "Υδατα", σύμφωνα με το σχόλιο στο *Βίβλου Πουρανά*. Γιατί; Επειδή τα "Υδατα" είναι ένα άλλο όνομα της "Μεγάλης Αβύσσου", των αρχέγονων Υδάτων του διαστήματος ή Χάους, και σημαίνει επίσης "Μητέρα", γιατί Άμπα σημαίνει Άντιτι και Ακασά, η Ουράνια Παρθένο-Μητέρα του ορατού σύμπαντος. Ακόμα, τα "Νερά του κατακλυσμού" ονομάζονται και "ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΑΚΟΣ" ή 'Όφης, Οφιόμορφος.

Οι Ρουντρά θα αναφερθούν για τον Επταδικό χαρακτήρα τους των "Πύρινων-Πνευμάτων" στον "Συμβολισμό" που προστίθεται στις Στάντζα του Δεύτερου Τόμου. Εκεί θα εξετάσουμε επίσης τον Σταυρό (3+4) κάτω από την αρχέγονη και τις μετέπειτα μορφές του και θα χρησιμοποιήσουμε για σκοπούς σύγκρισης τους Πυθαγόρειους αριθμούς δίπλα-δίπλα με την Εβραϊκή Μετρολογία. Έτσι θα γίνει φανερή η τεράστια σημασία του αριθμού επτά, σαν ριζικού αριθμού της φύσης, θα τον εξετάσουμε από την σκοπιά των Βέντα και των Χαλδαϊκών Γραφών, όπως υπήρχε στην Αίγυπτο χιλιάδες χρόνια π.Χ. και όπως αναφέρεται στα κείμενα των Γνωστικών, θα δείξουμε με ποιον τρόπο η αξία του σαν βασικού αριθμού αναγνωρίστηκε στην φυσική Επιστήμη και θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε πως η σημασία που αποδιδόταν στον αριθμό επτά καθ' όλη την αρχαιότητα δεν οφειλόταν στην αχαλίνωτη φαντασία αμόρφωτων ιερέων, αλλά σε μια βαθιά γνώση του φυσικού νόμου.

XIV

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑ και εσωτερικά δεν υπάρχει παρά μόνο Ένα ΣΤΟΙΧΕΙΟ στην φύση και στην ρίζα του βρίσκεται η Θεότητα. Και τα ονομαζόμενα επτά στοιχεία, από τα οποία πέντε έχουν ήδη εκδηλωθεί και βεβαιώσει την παρουσία τους, είναι το ένδυμα, το πέπλο εκείνης της θεότητας, κατευθείαν από την ουσία της οποίας προέρχεται ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, είτε τον θεωρήσουμε φυσικά, ψυχικά, νοητικά, είτε πνευματικά. Γενικά στην πρόσφατη αρχαιότητα αναφέρονται μόνο τέσσερα στοιχεία, ενώ μόνο στην φιλοσοφία γίνονται αποδεκτά πέντε. Γιατί το σώμα του αιθέρα δεν έχει ακόμα εκδηλωθεί πλήρως και το νοούμενο του είναι ακόμα "ο Παντοδύναμος Πατέρας-Αιθέρας", η σύνθεση των υπόλοιπων. Αλλά τι είναι αυτά τα "ΣΤΟΙΧΕΙΑ", τα σύνθετα σώματα των οποίων, όπως ανακάλυψε τώρα η χημεία και η φυσική, περιέχουν αναρίθμητα υποστοιχεία, από τα οποία τα μέχρι σήμερα εξήντα ή εβδομήντα γνωστά δεν είναι παρά ένα μικρό μέρος τους. (Βλέπε Προσθήκη, Τμήματα ΙΧ και ΧΙΙ, αποσπάσματα από τις Διαλέξεις του σερ Ο. Κρουκς.) Ας παρακολουθήσουμε, όμως, την εξέλιξη τους από την ιστορική αρχή.

Τα τέσσερα Στοιχεία ορίστηκαν πλήρως από τον Πλάτωνα (*Τίμαιος*, 32, 56) όταν είπε πως είναι εκείνα "που συνθέτουν και αποσυνθέτουν τα σύνθετα σώματα". Επομένως η Κοσμολατρεία, ακόμα και στην χειρότερη όψη της, δεν ήταν ποτέ ένας φετιχισμός που λάτρευε ή τιμούσε την παθητική εξωτερική μορφή και ύλη οποιουδήποτε αντικειμένου, αλλά απέβλεπε πάντα στο εσωτερικό νοούμενο. Το Πυρ, ο Αέρας, το Νερό, η Γη δεν ήταν παρά το εξωτερικό ένδυμα, τα σύμβολα των εμποτιζουσών, αόρατων Ψυχών ή Πνευμάτων: οι Κοσμικοί θεοί στους οποίους ο αδαής πρόσφερε λατρεία και ο σοφός απλώς ευσεβή αναγνώριση. Με την σειρά τους οι φαινομενικές υποδιαίρεσεις των νοούμενων Στοιχείων εμψυχώνονταν από τα ονομαζόμενα Στοιχειακά, τα "Πνεύματα της Φύσης" των κατώτερων βαθμίδων.

Στην *Θεογονία* του Μωχού βρίσκουμε πρώτα τον Αιθέρα και έπειτα τον αέρα, τις δυο αρχές από τις οποίες ο Όλαμ, η νοητή θεότητα (το ορατό Σύμπαν της Ύλης) γεννιέται από το Κοσμικό Αυγό. (Μόβερς, *Die Phonizier*, Τομ. 1, σελ. 282.)

Στους Ορφικούς Ύμνους ο Έρωσ-Φάνης προβάλλει από το θείο Αυγό, το οποίο γονιμοποιούν οι Αιθέριοι Άνεμοι: άνεμος όντας "το Πνεύμα του άγνωστου Σκότους", "το πνεύμα του θεού" (όπως εξηγεί ο Κ.Ο. Μύλλερ)· η θεία "Ιδέα", λέει ο Πλάτωνας, "η οποία λέγεται ότι κινείται στον Αιθέρα".

Στην ινδική *Κατακοπανισάντ*, ο Πούρουσα, το θείο πνεύμα, υπάρχει ήδη πριν από την αρχή της ύλης, από την ένωση των οποίων ξεπηδάει η μεγάλη ψυχή του κόσμου, *Μαχάν-άτμαν*, το Πνεύμα της Ζωής, κ.τ.λ., κ.τ.λ.⁴⁸⁵ Αυτή η τελευταία ονομασία όντας επίσης ταυτόσημη με την Συμπαντική Ψυχή, ή *Ανιμα Μούντι*, της οποίας το Αστρικό Φως των θεουργών και των Καμπαλιστών είναι η τελευταία και κατώτερη διαίρεση.

Τα στοιχεία του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη ήταν επομένως οι ασώματες αρχές που αποδίδονταν στις τέσσερις μεγάλες υποδιαίρεσεις του δικού μας Συμπαντικού Κόσμου και σωστά ο Κρουζέρ ορίζει αυτές τις πρωτόγονες πίστεις... "σαν ένα είδος μαγείας, έναν ψυχικό παγανισμό και μια θεοποίηση των δυνάμεων, μια πνευματοποίηση η οποία έφερνε τους πιστούς σε στενή επικοινωνία με αυτές τις δυνάμεις". Τόσο στενή, πράγματι, ώστε οι ιεραρχίες αυτών των δυνάμεων ή Ισχύων είχαν ταξινομηθεί σε μια επταδική σταδιακή κλίμακα από το σταθμητό στο αστάθμητο. Είναι επταδικές, όχι σαν μια τεχνητή βοήθεια για την διευκόλυνση της κατανόησης τους, αλλά στην αληθινή Κοσμική διαβάθμισή τους από την χημική (ή φυσική) μέχρι την καθαρά πνευματική σύστασή τους. Θεοί – για την αδαή μάζα – θεοί ανεξάρτητοι και υπέρτατοι· δαίμονες, για τους

⁴⁸⁵ Βέμπερ, Ακαδημαϊκές παραδόσεις πάνω στην Ινδική Φιλολογία, 2η έκδοση, 1876, σελ. 255.

φανατικούς οι οποίοι, επειδή συχνά είναι διανοητικοί, δεν μπορούν να κατανοήσουν το Πνεύμα της φιλοσοφικής φράσης, *e pluribus unum* (εκ των πολλών το ένα). Για τον ερμητικό φιλόσοφο είναι ΔΥΝΑΜΕΙΣ σχετικά "τυφλές" ή "νοήμονες", που ασχολείται μαζί τους ανάλογα με τις αρχές τους. Χρειάστηκαν πολλές χιλιετίες πριν βρεθούν, στην δική μας καλλιεργημένη εποχή, υποβαθμισμένοι τελικά σε απλά χημικά στοιχεία.

Ωστόσο οι καλοί χριστιανοί και ειδικά οι Βιβλικοί Προτεστάντες, πρέπει να δείχνουν περισσότερο σεβασμό στα τέσσερα Στοιχεία, αν σέβονται τον Μωυσή. Γιατί η Βίβλος σε κάθε σελίδα της Πεντατεύχου φανερώνει την προσοχή και την μυστική σημασία που τους έδινε ο Εβραίος νομοθέτης. Η σκηνή που περιείχε τα Άγια των Αγίων ήταν ένα κοσμικό Σύμβολο αφιερωμένο, σε μια από τις σημασίες του, στα Στοιχεία, στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και στον ΑΙΘΕΡΑ. Ο Ιώσηπος δείχνει πως ήταν φτιαγμένη λευκή: το χρώμα του Αιθέρα. Και αυτό εξηγεί επίσης γιατί στους αιγυπτιακούς και εβραϊκούς ναούς – σύμφωνα με τον Κλήμη τον Αλεξανδρινό (*Στρωματείς*, βιβλ. Πέμπτο, κεφ. VI) – ένα γιγαντιαίο παραπέτασμα υποστηριζόμενο από πέντε κίονες, χώριζε τα άγια των αγίων (που τώρα στις χριστιανικές εκκλησίες παριστάνονται από την αγία τράπεζα) όπου μόνο οι ιερείς επιτρεπόταν να μπουν, από το υπόλοιπο μέρος που ήταν προσιτό στον αμύητο. Με τα τέσσερα χρώματά του το παραπέτασμα συμβόλιζε τα τέσσερα κύρια Στοιχεία και υποδήλωνε την γνώση του θείου την οποία οι πέντε αισθήσεις του ανθρώπου μπορούν να τον κάνουν να αποκτήσει με την βοήθεια των τεσσάρων Στοιχείων.

Στα *Αρχαία Αποσπάσματα* του Κόρυ, ένας από τους "Χαλδαϊκούς Χρησμούς" εκφράζει ιδέες σχετικά με τα στοιχεία και τον Αιθέρα με μια γλώσσα σχεδόν ταυτόσημη με κείνη του Αόρατου Σύμπαντος που έχει γραφεί από δυο εξέχοντες επιστήμονες της εποχής μας.

Αναφέρει πως από τον αιθέρα προήλθαν όλα τα πράγματα και σ' αυτόν όλα θα επιστρέψουν· ότι οι εικόνες όλων των πραγμάτων εντυπώνονται ανεξίτηλα πάνω του και ότι είναι η αποθήκη όλων των σπερμάτων ή των υπολειμμάτων κάθε ορατής μορφής, ακόμα και των ιδεών. Φαίνεται περιέργως ότι η περίπτωση αυτή επιβεβαιώνει τον δικό μας ισχυρισμό πως οποιεσδήποτε ανακαλύψεις γίνονται στις μέρες μας θα βρεθεί πως είχαν ήδη γίνει πολλές χιλιάδες χρόνια πριν, από τους "αφελείς" προγόνους" μας. (Ισιδα Αποκαλυμμένη, τομ. I.)

Από πού προέρχονται τα τέσσερα στοιχεία και οι Μαλαχίμ των Εβραίων; Με μια ταχυδακτυλουργία εκ μέρους των Ραββίνων και των τελευταίων Πατέρων της Εκκλησίας φαίνεται να συγχωνεύονται μέσα στον Ιεχωβά, αλλά η προέλευση τους είναι ταυτόσημη με κείνη των Κοσμικών θεών όλων των άλλων εθνών. Τα σύμβολα τους – είτε γεννήθηκαν στις όχθες του Όξου, στην καυτή άμμο της Άνω Αιγύπτου, ή στα άγρια δάση τα φοβερά και παγωμένα που σκεπάζουν τις πλαγιές και τις κορυφές των ιερών χιονισμένων βουνών της Θεσσαλίας, είτε στις πάμπα της Αμερικής – τα σύμβολα τους, επαναλαμβάνουμε, όταν αναχθούν στην αρχή τους είναι πάντα ίδια. Αιγύπτιος ή Πελασγός, Άριος ή Σημίτης, ο *genius loci*, ο τοπικός θεός, αγκάλιαζε στην μοναδικότητά του όλη την φύση, αλλά όχι ειδικά τα τέσσερα στοιχεία περισσότερο απ' ό,τι το δημιουργημά τους: όπως δέντρα, ποτάμια, βουνά ή αστέρια. Ο τοπικός θεός – μια τελευταία μετέπειτα σκέψη των "τελευταίων υποφυλών της Πέμπτης Ριζικής Φυλής, όταν το πρωταρχικό και μεγαλειώδες νόημα είχε σχεδόν χαθεί – ήταν πάντα ο αντιπρόσωπος, με τους συγκεντρωμένους τίτλους του, όλων των συντρόφων του. Ήταν ο θεός του πυρός, που συμβολιζόταν από τον κεραυνό, όπως ο Δίας ή Αγκνί· ο θεός του ύδατος, συμβολιζόμενος από τον ποτάμιο ταύρο ή κάποιο ιερό ποταμό ή πηγή, όπως ο Βάρουνα, ο Ποσειδώνας κ.τ.λ.· ο θεός του αέρα, που εμφανίζεται στον τυφώνα και στην θύελλα, όπως ο Βαγιού και ο Ίντρα και ο θεός ή πνεύμα της γης, που εμφανιζόταν στους σεισμούς, όπως ο Πλούτωνα, ο Γιάμα και τόσοι άλλοι.

Αυτοί ήταν οι Κοσμικοί θεοί, συνθέτοντας τα πάντα σε ένα, όπως απαντώνται σε κάθε κοσμογονία ή μυθολογία. Έτσι, οι Έλληνες, είχαν τον Δωδώνειο Δία, ο οποίος περιλάμβανε τα τέσσερα στοιχεία και τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και ο οποίος γι' αυτό στην αρχαία Ρώμη αναγνωριζόταν κάτω από τον πανθεϊστικό τίτλο Κοσμικός Δίας, ενώ στην σύγχρονη Ρώμη έχει γίνει ο Κοσμικός θεός, ο μοναδικός κοσμικός θεός που, σ' αυτήν την τελευταία θεολογία, κατάπιε όλους τους άλλους, σύμφωνα με την αυθαίρετη απόφαση των ειδικών υπηρεσιών του.

Σαν θεοί του Πυρός, του Αέρα και του Νερού ήταν ουράνιοι θεοί, ενώ σαν θεοί της κατώτερης περιοχής ήταν χθόνιες θεότητες, όπου το επίθετο "χθόνιες" αναφέρεται απλώς στην Γη. Ήταν "Πνεύματα της Γης" κάτω από τα αντίστοιχα ονόματα του Γιάμα, Πλούτωνα, Όσιρι, του "Κυρίου του κατώτερου βασιλείου" κ.τ.λ., κ.τ.λ. και ο γήινος χαρακτήρας τους το αποδεικνύει ικανοποιητικά. Οι αρχαίοι δεν γνώριζαν καμιά χειρότερη περιοχή μετά τον θάνατο από το Καμαλόκα, το *limbus* (ζώνη) πάνω σ' αυτήν την Γη.⁴⁸⁶ Αν υποστηρίξει κανείς πως ο Δωδώνειος Δίας ταυτιζόταν με τον Αϊδωνέα, τον βασιλιά του υπόγειου κόσμου και με τον Dis, τον Ρωμαίο Πλούτωνα, και με τον Διόνυσο-Χθόνιο, τον υποχθόνιο, όπου σύμφωνα με τον Τζ. Φ. Κρουζέρ,⁴⁸⁷ γίνονταν χρησμοί, τότε θα είναι ευχαρίστηση των Αποκρυψιστών να αποδείξουν ότι τόσο ο Αϊδωνέας όσο και ο Διόνυσος είναι οι βάσεις του Αντονάι ή "Γιούρ-μπο-Αντονάι", όπως αποκαλείται στον *Ναζαρηνό Κώδικα* ο Ιεχωβά. «Δεν θα λατρέψετε τον Ήλιο, που ονομάζεται Αντονάι, και του οποίου το όνομα είναι επίσης *Καντός* και Ελ-Ελ⁴⁸⁸ και επίσης "Κύριος Βάκχος"». Ο Μπάαλ-Αδωνις των Σοντ ή Μυστηρίων των προβαβυλώνιων Ιουδαίων έγινε ο Αντονάι από την Μασορά, ο μετέπειτα Ιεχωβά. Έτσι οι Ρωμαιοκαθολικοί έχουν δίκιο. Όλοι αυτοί οι Δίες είναι της ίδιας οικογένειας, αλλά για να είναι πλήρης πρέπει να περιληφθεί σ' αυτήν και ο Ιεχωβά. Ο Δίας-*Αέριος* ή *Πάνας*, ο Δίας-*Άμμων* και ο Δίας-*Μπελ-Μολόχ* είναι συσχετίσεις και ταυτόσημοι με το Γιούρμπο-Αντονάι, γιατί είναι όλοι μια κοσμική φύση. Αυτή η φύση και δύναμη είναι που δημιουργεί το ειδικό γήινο σύμβολο και την φυσική και υλική του συγκρότηση, η οποία αποδεικνύει πως η Ενέργεια που εκδηλώνεται μέσα απ' αυτό είναι εξωτερική.

Γιατί η πρωτόγονη θρησκεία ήταν κάτι καλύτερο από απλή ανησυχία για τα φυσικά φαινόμενα, όπως παρατήρησε ο Σέλλινγκ και οι αρχές που ήταν πιο εξυψωμένες απ' όσο γνωρίζουμε σήμερα εμείς οι σύγχρονοι Σαδουκκαίοι, "κρύβονταν κάτω από το διάφανο πέπλο τέτοιων απλών φυσικών διαιρέσεων όπως ο κεραυνός, οι άνεμοι και η βροχή". Οι αρχαίοι γνώριζαν και μπορούσαν να διακρίνουν τα σωματικά από τα πνευματικά στοιχεία στις δυνάμεις της φύσης.

Ο τετραπλός Δίας, όπως ο τετραπρόσωπος Μπράχμα – ο αέριος, ο αστραφτερός, ο γήινος και ο θαλάσσιος θεός – ο κύριος και κάτοχος των τεσσάρων στοιχείων μπορεί να σταθεί σαν ένας αντιπρόσωπος των μεγάλων Κοσμικών θεών κάθε έθνους. Ενώ παραχωρεί την κυριαρχία πάνω στο πυρ, στον Ήφαιστο-Βουλκάν πάνω στην θάλασσα, στον Ποσειδώνα και πάνω στην γη, στον Πλούτωνα-Αϊδωνέα, ωστόσο ο ΑΕΡΙΟΣ Δίας ήταν όλοι αυτοί, γιατί ο ΑΙΘΕΡΑΣ εξαρχής κυριαρχούσε πάνω τους και ήταν η σύνθεση όλων των στοιχείων.

Η παράδοση αναφέρει για μια σπηλιά, ένα τεράστιο σπήλαιο στις έρημους της Κεντρικής Ασίας, όπου το φως εισχωρεί μέσα από τέσσερα φαινομενικά φυσικά ανοίγματα ή σχισμές τοποθετημένες σταυρωτά στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Από το μεσημέρι μέχρι μια ώρα πριν από την δύση του Ήλιου – όπως βεβαιώνουν – το φως χύνεται μέσα με τέσσερα διαφορετικά χρώματα κόκκινο, μπλε, πορτοκαλόχρυσο και λευκό, εξαιτίας μερικών φυσικών ή τεχνητών συνθηκών βλάστησης και εδάφους. Το φως συγκλίνει στο κέντρο γύρω από μια στήλη από λευκό μάρμαρο με μια σφαίρα πάνω της που παριστάνει την Γη μας. Ονομάζεται "σπηλιά του Ζαρατούστρα".

Όταν περιλήφθηκε στις τέχνες και στις επιστήμες της Τέταρτης Φυλής, της Ατλάντειας, η φαινομενική εκδήλωση των τεσσάρων στοιχείων – την οποία εκείνοι που πίστευαν στους Κοσμικούς θεούς την απέδιδαν και σωστά στην νοήμονα παρέμβαση αυτών των θεών – προσέλαβε έναν επιστημονικό χαρακτήρα. Η μαγεία των αρχαίων ιερέων εκείνη την εποχή συνίστατο στο να απευθύνονται στους θεούς τους *στην δική τους γλώσσα*. "Η ομιλία των ανθρώπων πάνω στην Γη δεν μπορεί να φτάσει στους Κυρίους. Στον καθέναν πρέπει να απευθυνόμαστε με την γλώσσα του αντίστοιχου στοιχείου του", είναι μια φράση η οποία, όπως θα φανεί, είναι γεμάτη νόημα. "*Το Βιβλίο των Κανόνων*" που αναφέραμε προσθέτει, σαν μια εξήγηση της φύσης εκείνης της

⁴⁸⁶ Η Γέεννα της Βίβλου ήταν μια κοιλάδα κοντά στην Ιερουσαλήμ, όπου οι μονοθεϊστές Ιουδαίοι θυσίαζαν τα παιδιά τους στον Μολόχ, αν πρέπει να πιστέψουμε τα λόγια του προφήτη Ιερεμία [Ιερεμίας, Ζ', 31- θ', 2-6]. Η Σκανδιναβική Χελ ή Χελα ήταν μια παγωμένη περιοχή – ξανά Καμαλόκα – και οι αιγυπτιακός Αμέντι, ένας τόπος εξάγνισης. (Βλέπε *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. II.)

⁴⁸⁷ Τζ. Φ. Κρουζέρ, *Συμβολική και Μυθολογία* κ.τ.λ., όπως μεταφράστηκε από τον Ντ. Γκινιώ, *Θρησκείες της Αρχαιότητας*, Τομ. 11, Μέρος II (1835), Βιβλίο VI, κεφ. α, σελ. 543-544.

⁴⁸⁸ *Ναζαρηνός Κώδικας*, I, 47. Επίσης Ψαλμοί 89, 7.

στοιχειακής γλώσσας: "Αποτελείται από ήχους, όχι λέξεις, από ήχους, αριθμούς και σχήματα. Εκείνος που γνωρίζει πώς να αναμείξει αυτά τα τρία, θα προκαλέσει την ανταπόκριση της ελέγχουσας Δύναμης" (του κυβερνώντος θεού του απαιτούμενου ιδιαίτερου στοιχείου).

Έτσι αυτή η "γλώσσα" είναι η γλώσσα των επωδώνη *MANTPAM*, όπως ονομάζονται στην Ινδία, ο ήχος όντας ο πιο ισχυρός και αποτελεσματικός μαγικός παράγοντας και το πρώτο από τα κλειδιά που ανοίγει την πύλη επικοινωνίας ανάμεσα στους θνητούς και στους Αθανάτους. Εκείνος που πιστεύει στα λόγια και στις διδασκαλίες του Απ. Παύλου, δεν έχει δικαίωμα να διαλέγει μόνο τις αναφορές που του αρέσουν και να απορρίπτει τις άλλες και ο Απ. Παύλος διδάσκει αναμφίβολα την ύπαρξη των κοσμικών θεών και την παρουσία τους ανάμεσά μας. Ο παγανισμός δίδαξε μια διπλή και ταυτόχρονη εξέλιξη, μια "δημιουργία" – "πνευματική και κοσμική", όπως το εκφράζει η Ρωμαϊκή Εκκλησία – αιώνες πριν από την δημιουργία αυτής της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Η εξωτερική φρασεολογία σχετικά με τις θείες ιεραρχίες ελάχιστα άλλαξε από τις ένδοξες ημέρες του Παγανισμού ή "Ειδωλολατρίας". Μόνο τα ονόματα μεταβλήθηκαν μαζί με τους ισχυρισμούς που τώρα έγιναν ψευδή προσχήματα. Γιατί, για παράδειγμα, όταν ο Πλάτωνας βάζει στο στόμα της Ανώτατης Αρχής – του "Πατέρα Αιθέρα" ή Δία – τα ακόλουθα λόγια: "Οι θεοί των θεών των οποίων είμαι ο δημιουργός (*orifex*), αφού είμαι πατέρας όλων των έργων τους (*operumque parens*), γνώριζε πολύ καλά το νόημα της φράσης, ακριβώς – όπως υποψιαζόμαστε – και ο Απ. Παύλος, όταν έλεγε: "και γαρ είπερ εισί λεγόμενοι θεοί είτε εν ούρανω είτε επί της γης, ώσπερ εισί θεοί πολλοί καί κύριοι πολλοί..."⁴⁸⁹ Και οι δυο γνώριζαν πολύ καλά το νόημα και την σημασία αυτού που παρουσίαζαν με τόσο προσεγμένους όρους.

Μιλώντας για τις αλληλεπιδράσεις των δυνάμεων ο σερ Ο. Γκρόβ, (Μέλος της Βασιλικής Εταιρείας), λέει:

Οι αρχαίοι, όταν παρατηρούσαν ένα φυσικό φαινόμενο, άσχετο από τις συνηθισμένες αναλογίες και ανεξήγητο από οποιαδήποτε γνωστή σ' αυτούς μηχανική δράση, το απέδιδαν σε μια ψυχή, μια πνευματική ή προγενέθλια δύναμη... Ο αέρας και τα αέρια στην αρχή θεωρούνταν και αυτά πνευματικά, αλλά στην συνέχεια προσέλαβαν έναν πιο υλικό χαρακτήρα' [οι ίδιες λέξεις *πνεύμα*, *spiritus* κ.τ.λ. χρησιμοποιούνταν για να δηλώσουν την ψυχή ή ένα αέριο] και η λέξη αέριο, *gas*, από το *geist*, που σημαίνει φάντασμα ή πνεύμα, μας δίνει ένα παράδειγμα της βαθμιαίας μεταμόρφωσης μιας πνευματικής σε φυσική αντίληψη... (Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων, σελ. 135· 5η εκδ., 1867.)

Αυτό, ο μεγάλος επιστήμονας, το θεωρεί σαν το μόνο ενδιαφέρον της ακριβούς επιστήμης, η οποία δεν έχει καμιά δουλειά να ανακατευθεί με τις αιτίες,

Αιτία και αποτέλεσμα, επομένως, στην αφηρημένη σχέση τους με αυτές τις δυνάμεις, είναι απλώς συμβατικοί όροι. Βρισκόμαστε σε απόλυτη άγνοια σχετικά με την έσχατη γενεσιουργό δύναμη της καθεμιάς και όλων και πιθανόν θα παραμείνουμε για πάντα σε άγνοια. Μπορούμε μόνο να βεβαιώσουμε το πρότυπο της δράσης τους' μπορούμε ταπεινά να αποδώσουμε την αιτιότητά τους σε κάποια πανταχού παρούσα επιρροή και να μείνουμε ικανοποιημένοι μελετώντας απλώς τα αποτελέσματά τους και αναπτύσσοντας με το πείραμα τις αμοιβαίες αλληλεπιδράσεις τους. (Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων, Πρόλογος. Σελ. XIII.)

Αν η πολιτική αυτή υιοθετηθεί και το σύστημα γίνει πράγματι αποδεκτό με τα παραπάνω λόγια, δηλαδή την *πνευματικότητα* της "έσχατης γενεσιουργού δύναμης", θα είναι εντελώς

⁴⁸⁹ Προς Κορινθίους Α', Θ', 5. Δεν μπορούμε να κατηγορηθούμε από τους Προτεστάντες επειδή ερμηνεύουμε έτσι αυτό το απόσπασμα, γιατί αν η μετάφραση της Αγγλικής Βίβλου είναι διφορούμενη, δεν συμβαίνει το ίδιο με το αρχικό κείμενο και η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δέχεται τα λόγια του Αποστόλου με το αληθινό τους νόημα. Σαν απόδειξη δείτε το έργο *Σχόλια πάνω στις Επιστολές του Αγ. Παύλου*, του Ιωάννη του Χρυσόστομου, "άμεσα εμπνευσμένο από τον απόστολο" και "ο οποίος έγραψε κάτω από δική του υπαγόρευση", όπως μας βεβαιώνει ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ, του οποίου τα έργα είναι αποδεκτά από την Ρώμη. Και ο Αγ. Χρυσόστομος, σχολιάζοντας αυτό το απόσπασμα, λέει: "Και, αν και υπάρχουν (πράγματι) εκείνοι που ονομάζονται θεοί... – γιατί φαίνεται πως υπάρχουν αληθινά *αρκετοί θεοί* – ωστόσο και παρ' όλα αυτά, η θεία Αρχή και ο Υπέρτατος Θεός δεν παύει να παραμένει ουσιαστικά ένας και αδιαίρετος". Το ίδιο έλεγαν επίσης και οι παλιοί Μυημένοι που γνώριζαν πως η λατρεία των κατώτερων θεών δεν μπορεί ποτέ να επηρεάσει την "Θεία-Αρχή". (Βλέπε ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. II, σελ. 322).

παράλογο να αρνηθούμε να αναγνωρίσουμε αυτήν την ποιότητα, που είναι έμφυτη στα υλικά στοιχεία ή μάλλον στις ενώσεις τους, σαν παρούσα στο πυρ, στον αέρα, στο νερό ή στην γη. Οι αρχαίοι γνώριζαν αυτές τις δυνάμεις τόσο καλά ώστε, αν και έκρυβαν την αληθινή τους φύση κάτω από διάφορες αλληγορίες για το καλό (ή προς ζημιά) του αμόρφωτου όχλου, ωστόσο, παρ' όλο που τα αντέστρεφαν, ποτέ δεν ξέφευγαν από το περίπλοκο θέμα τους. Κατάφεραν να ρίξουν ένα πυκνό πέπλο πάνω στον πυρήνα της αλήθειας που έκρυβε το σύμβολο, αλλά προσπάθησαν πάντα να το διατηρήσουν σαν μια καταγραφή για τις μελλοντικές γενιές, αρκετά διαφανή ώστε να επιτρέψει στους σοφούς του μέλλοντος να διακρίνουν την αλήθεια πίσω από την νεφελώδη μορφή του συμβόλου ή της αλληγορίας. Εκείνοι οι αρχαίοι σοφοί κατηγορήθηκαν για δεισιδαιμονία και ευπιστία και μάλιστα από εκείνα τα έθνη τα οποία, ενώ στην εποχή τους ήταν καλλιεργημένα και σοφά με γνώση των τεχνών και των επιστημών, δέχτηκαν σήμερα σαν δικό τους ζώντα και άπειρο θεό τον ανθρωπομορφικό "Ιεχωβά" των Ιουδαίων.

Ποιες είναι αυτές οι υποτιθέμενες "δεισιδαιμονίες"; Για παράδειγμα, ο Ησιόδος πίστευε πως "οι άνεμοι ήταν οι γιοί του γίγαντα Τυφώα, που ο Αίολος τους έδενε και τους έλυνε όποτε ήθελε, και οι πολυθειστές Έλληνες το αποδέχθηκαν όπως και ο Ησιόδος. Και γιατί όχι, αφού και οι μονοθεϊστές Ιουδαίοι είχαν τις ίδιεςπίστεις, με άλλα ονόματα για τις δραματικές προσωπικότητές τους και αφού οι χριστιανοί πιστεύουν το ίδιο μέχρι σήμερα; Οι Αίολος, Βορέας κ.τ.λ. του Ησιόδου, ονομάζονταν *Καντίμ, Τσαφόν, Νταρόμ και Ρούαχ-Χαγιάμ* από τον "εκλεκτό λαό" του Ισραήλ. Ποια είναι λοιπόν η θεμελιώδης διαφορά; Ενώ οι Έλληνες δίδασκαν πως ο Αίολος έλυνε και έδενε τους ανέμους, οι Ιουδαίοι πίστευαν το ίδιο ένθερμα για τον Κύριο τον θεό τους ότι, "*ανέβη καπνός εν τη οργή αυτού και πυρ εκ στόματος αυτού κατέδεται, άνθρακες εξεκαύθησαν απ' αυτού και έκλινεν ουρανός και κατέβη και γνόθος υποκάτω των ποδών αυτού και επεκάθισεν επί Χερουβίμ και επετάσθη και ώφθη επί πετερύγων άνεμου*" (Σαμουήλ Β, ΚΒ', 9-11). Είτε και στις δυο περιπτώσεις πρόκειται απλώς για τρόπο έκφρασης, είτε πρέπει να θεωρηθούν και οι δυο δεισιδαιμονίες. Νομίζουμε ότι δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, αλλά προέρχονται από μια έντονη αίσθηση ταύτισης με την φύση και από μια αντίληψη του μυστηρίου και της διάνοιας πίσω από κάθε φυσικό φαινόμενο, την οποία οι σύγχρονοι άνθρωποι δεν κατέχουν πια. Ούτε ήταν "δεισιδαιμονία" για τους Έλληνες παγανιστές να υπακούσουν στον χρησμό των Δελφών όταν τους είπε, την εποχή που πλησίαζε ο στόλος του Ξέρξη, "να θυσιάσουν στους Ανέμους", γιατί το ίδιο θεωρείται σαν *θεία* λατρεία στους Ισραηλίτες που θυσίαζαν τόσο συχνά στον άνεμο και στην φωτιά: ειδικά σ' αυτό το τελευταίο στοιχείο. Μήπως οι ίδιοι δεν λένε πως ο "Θεός είναι πυρ αναλίσκον" (Δευτερονόμιο Δ', 242) που εμφανίζεται γενικά σαν Πυρ και "περιβεβλημένος από πυρ"; Και μήπως ο Ηλίας δεν αναζήτησε αυτόν (τον Κύριο) στον "μεγάλο δυνατό άνεμο, και στον σεισμό"; Και μήπως οι χριστιανοί μετά απ' αυτούς δεν επαναλαμβάνουν το ίδιο; Μήπως και αυτοί δεν θυσιάζουν ακόμα και σήμερα στον ίδιο θεό του *Ανέμου* και του *Υδατος*; Το κάνουν γιατί ακόμα και αυτήν την στιγμή στα προσευχητάρια των τριών χριστιανικών Εκκλησιών υπάρχουν ειδικές προσευχές για βροχή, ξηρασία, ευνοϊκούς ανέμους και καταλάγιασμα των θυελλών στην θάλασσα και οι αρκετές εκατοντάδες αιρέσεις της προτεσταντικής θρησκείας τις προσφέρουν στον θεό τους μπροστά σε κάθε απειλή συμφοράς. Το γεγονός ότι δεν εισακούονται από τον Ιεχωβά περισσότερο απ' ό,τι εισακούονταν, πιθανόν από τον *Plinius* [Ομβριο] Δία, δεν αλλάζει το γεγονός πως αυτές οι προσευχές απευθύνονται στην Δύναμη ή στις Δυνάμεις που υποτίθεται ότι κυβερνούν τα Στοιχεία, ή ότι αυτές οι Δυνάμεις είναι ταυτόσημες τόσο στον παγανισμό όσο και στην χριστιανοσύνη. Ή μήπως θα πρέπει να πιστέψουμε πως τέτοιες προσευχές είναι χονδροειδής ειδωλαλατρεία και παράλογη "δεισιδαιμονία" μόνο όταν απευθύνονται από έναν παγανιστή προς το είδωλό του και πως η ίδια δεισιδαιμονία ξαφνικά μετατρέπεται σε άξια ικεσία και θρησκεία κάθε φορά που αλλάζει το όνομα του ουράνιου παραλήπτη; Αλλά το δένδρο γίνεται γνωστό από τους καρπούς του. Και αφού οι καρποί του χριστιανικού δένδρου δεν είναι καλύτεροι από τους καρπούς του δένδρου του παγανισμού, γιατί θα πρέπει το πρώτο να απαιτεί περισσότερο σεβασμό απ' ό,τι το δεύτερο;

Έτσι, όταν ο Σεβαλιέ Ντρακ, ένας προσηλυτισμένος Ιουδαίος, και ο Μαρκήσιος ντε Μιρβίγ, ένας φανατικός Ρωμαιοκαθολικός της γαλλικής αριστοκρατίας, μας λένε ότι στα Εβραϊκά η *αστραπή* είναι συνώνυμο της οργής και κατευθύνεται πάντα από ένα κακό Πνεύμα, ότι ο Δίας *Fulgur* ή *Fulgurans* ονομάζεται επίσης από τους χριστιανούς *Elicius* [Καταβάτης] και θεωρείται

σαν η ψυχή της αστραπής, ο δαίμονάς της (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων* κ.τ.λ., Τομ. III, σελ. 415), τότε είτε πρέπει να εφαρμόσουμε την ίδια εξήγηση και ορισμό κάτω από τις ίδιες περιστάσεις και στον "Κύριο θεό του Ισραήλ", ή να αρνηθούμε το δικαίωμα να παραποιούμε τους θεούς και τις πίστεις άλλων εθνών.

Ωστόσο οι παραπάνω δηλώσεις αν και προέρχονται από δυο ένθερμους και διαβασμένους Ρωμαιοκαθολικούς, είναι λιγότερο επικίνδυνες, μπροστά στην Βίβλο και στους προφήτες της. Πράγματι, αν ο Δίας, ο "αρχιδάιμονας των Παγανιστών Ελλήνων", εκτόξευε τους θανατηφόρους κεραυνούς και τις αστραπές του σε κείνους που προκαλούσαν την οργή του, το ίδιο έκανε και ο Κύριος ο θεός του Αβραάμ και του Ιακώβ. Στο Σαμουήλ Β' βρίσκουμε πως "έβρόντησεν εξ ουρανού Κύριος, και ο ύψιστος έδωκε την φωνήν αυτού και απέστειλε βέλη [κεραυνούς] και εσκόρπισεν αυτούς [τον στρατό του Σαούλ], και ήστραψεν άστραπήν καί έξέστησεν αυτούς" (Σαμουήλ Β', ΚΒ', 14-15).

Οι Αθηναίοι κατηγορούνται ότι θυσίασαν στον Βορέα και ο "Δαίμονας" αυτός λέγεται ότι βύθισε και κατέστρεψε 400 πλοία του Περσικού στόλου πάνω στα βράχια του Όρους Πηλίου και ότι ήταν τόσο μανιασμένος, "ώστε όλοι οι Μάγοι του Ξέρξη μόλις που μπόρεσαν να αντισταθμίσουν την οργή του προσφέροντας άλλες θυσίες στην Θέτιδα" (Ηροδότου, *Ιστορία*, VII, παρ. 191). Ευτυχώς στα αρχεία των χριστιανικών πολέμων δεν υπάρχει καμιά τεκμηριωμένη περίπτωση που να δείχνει μια παρόμοια καταστροφή της ίδιας κλίμακας που να συνέβη σε κάποιον χριστιανικό στόλο εξαιτίας των "προσευχών" του εχθρού του, δηλαδή κάποιου άλλου χριστιανικού έθνους. Αλλά αυτό δεν είναι δικό τους σφάλμα, γιατί ο καθένας προσεύχεται για την καταστροφή του άλλου τόσο ένθερμα, όσο προσεύχονταν και οι Αθηναίοι στον Βορέα. Και οι δυο καταφεύγουν σε μια μικρή μαύρη μαγεία *con amore* [με αγάπη]. Αφού μια τέτοια αποχή από την θεία παρέμβαση δεν οφείλεται καθόλου σε έλλειψη προσευχών, που αποστέλλονται σε έναν κοινό Παντοδύναμο Θεό για την αμοιβαία καταστροφή, τότε πού θα πρέπει να τραβήξουμε την διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στον παγανιστή και στον χριστιανό; Και ποιος αμφιβάλλει πως ολόκληρη η προτεσταντική Αγγλία θα χαιρόταν και θα πρόσφερε ευχαριστίες στον Κύριο, αν κατά την διάρκεια κάποιου μελλοντικού πολέμου 400 πλοία του εχθρικού στόλου καταστραφούν εξαιτίας τέτοιων άγιων προσευχών; Ποια είναι, λοιπόν, η διαφορά, ξαναρωτάμε, ανάμεσα στον Δία, στον Βορέα και στον Ιεχωβά; Μόνο αυτή: Το έγκλημα του δικού μας συγγενούς – ας πούμε του "πατέρα" μας – πάντα δικαιολογείται και συχνά εκθειάζεται, ενώ το έγκλημα του συγγενούς του γείτονα τιμωρείται πάντα ευχαρίστως με κρέμασμα. Ωστόσο το έγκλημα είναι το ίδιο.

Μέχρι τώρα οι "ευλογίες της χριστιανοσύνης" δεν φαίνεται να βοήθησαν πολύ στο ηθικό προχώρημα των προσηλυτισμένων παγανιστών.

Αυτό δεν αποτελεί υπεράσπιση των παγανιστικών θεών, ούτε επίθεση στην χριστιανική θεότητα, ούτε σημαίνει πίστη σε κάτι από τα δυο. Η συγγραφέας είναι εντελώς αμερόληπτη και αρνείται να μαρτυρήσει υπέρ του ενός ή του άλλου, γιατί ούτε προσεύχεται, ούτε πιστεύει, ούτε φοβάται κανέναν τέτοιον "προσωπικό" και ανθρωπομορφικό θεό. Ο παραλληλισμός παρουσιάστηκε απλώς σαν άλλη μια περιέργη εκδήλωση του παράλογου και τυφλού φανατισμού του πολιτισμένου θεολόγου. Γιατί, μέχρι τώρα, δεν υπάρχει καμιά μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις δυο πίστεις και απολύτως καμιά διαφορά στα αντίστοιχα αποτελέσματά τους πάνω στην ηθική, ή πνευματική φύση. Το "φως του Χριστού" φωτίζει τώρα τα απαίσια χαρακτηριστικά του ζώδους ανθρώπου, ακριβώς όπως την παλιά εποχή το "φως του Εωσφόρου".

Εκείνοι οι δυστυχείς ειδωλολάτρες μέσα στην δεισιδαιμονία τους θεωρούν ακόμα και τα Στοιχεία σαν κάτι που έχει κατανόηση!... Πιστεύουν ακόμα στο είδωλο Βαγιού: τον θεό, ή μάλλον τον Δαίμονα του Ανέμου και του Αέρα... πιστεύουν ακράδαντα στην αποτελεσματικότητα των προσευχών τους και στις δυνάμεις των μπραχμάνων τους πάνω στους ανέμους και στις θύελλες....⁴⁹⁰

Σαν απάντηση στο παραπάνω μπορούμε να αναφέρουμε από το κατά Λουκά Η', 24:"Ο δε (Ιησούς) εγερθείς επέτιμησε τω ανέμω και τω κλύδωνι του ύδατος, και επαύσαντο, και εγένετο γαλήνη". Και εδώ είναι μια άλλη αναφορά από ένα βιβλίο προσευχών: "Ω, Παρθένα της Θάλασσας,

⁴⁹⁰ Ιεραπόστολος Λαβουζιέ απ' το Κοσίν, στην *Εφημερίδα των Αποικιών*.

ευλογημένη Μητέρα και Κυρία των Υδάτων, συγκράτησε τα κύματά σου..." κ.τ.λ., κ.τ.λ. (προσευχή των Ναπολιτάνων και Προβηγκιανών ναυτών, που έχει αντιγραφεί επακριβώς από την προσευχή των Φοινίκων ναυτικών προς την Παρθένο-θεά τους Αστάρτη). Το λογικό και αναπόφευκτο συμπέρασμα που βγαίνει από τους παραλληλισμούς που παρουσιάσαμε και από την επίκριση του Ιεραπόστολου, είναι το ακόλουθο: Επειδή οι Εντολές των μπραχμάνων προς τους στοιχειακούς-θεούς τους δεν παραμένουν "αναποτελεσματικές", η δύναμη των μπραχμάνων επομένως τοποθετείται μαζί με κείνη του Ιησού. Επίσης, η Αστάρτη δεν εμφανίζεται καθόλου κατώτερη σε δυνατότητα από την "Παρθένο της Θάλασσας" των χριστιανών ναυτών. Δεν αρκεί, λοιπόν, να δώσεις κακό όνομα σε ένα σκυλί και μετά να το κρεμάσεις, πρέπει και το σκυλί να αποδειχθεί ένοχο. Ο Βορέας και η Αστάρτη μπορεί να είναι *διάβολοι* στην θεολογική φαντασία, αλλά όπως πολύ σωστά ειπώθηκε, το δένδρο κρίνεται από τους καρπούς του. Και αφού οι χριστιανοί εμφανίζονται το ίδιο ανήθικοι και αδύναμοι όσο ήταν και οι παγανιστές, ποια ευεργεσία κέρδισε η ανθρωπότητα από αυτήν την αλλαγή θεών και ειδώλων;

Εκείνο, όμως, που ο Θεός και οι χριστιανοί Άγιοι δικαιώνονται όταν το κάνουν, θεωρείται έγκλημα αν επιτευχθεί από τους κοινούς θνητούς. Τώρα η μαγεία και οι επικλήσεις θεωρούνται μύθοι, όμως από την εποχή των Κανόνων του Ιουστινιανού (*Κώδιξ Ιουστινιανού*, Βιβλ. Ένατο, Τίτλος XVIII, "Περί κακουργημάτων κ.τ.λ.", Κανόνας 4), μέχρι τους νόμους ενάντια στην μαγεία της Αγγλίας και της Αμερικής – που είναι σε *αχρηστία* αλλά δεν έχουν καταργηθεί μέχρι σήμερα – τέτοιες επικλήσεις, ακόμα και όταν υπήρχε απλή υποψία, τιμωρούνταν σαν έγκλημα. Γιατί να τιμωρεί κανείς μια χίμαιρα; Και όμως διαβάζουμε πως ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος καταδίκασε σε θάνατο τον φιλόσοφο Σώπατρο επειδή ελευθέρωνε τους ανέμους και έτσι εμπόδιζε τα πλοία τα φορτωμένα με στάρι να φτάσουν στην ώρα τους και να δώσουν τέλος στον λιμό. Και τον Πausανία τον περιγελούν όταν βεβαιώνει πως είδε με τα ίδια του τα μάτια "ανθρώπους οι οποίοι με απλές προσευχές και επικλήσεις" σταμάτησαν μια δυνατή χαλαζοθύελλα. (*Περιήγησις*, Βιβλ. Δεύτερο, XXXIV, 3.) Ωστόσο αυτό δεν εμποδίζει τους σύγχρονους χριστιανούς συγγραφείς να συμβουλεύουν προσευχή κατά την διάρκεια θύελλας και κινδύνου και να πιστεύουν στην αποτελεσματικότητά της. Ο Χόππο και ο Στάντλεϊν – δυο μάγοι και μαγγανευτές – καταδικάστηκαν σε θάνατο μόλις πριν έναν αιώνα, επειδή έκαναν μαγγανείες στους καρπούς και μετέφεραν μέσω *μαγικής τέχνης* την σοδειά από το ένα χωράφι στο άλλο, αν πιστέψουμε τον Σπρένγκερ, τον διάσημο συγγραφέα που λέει: "*Qui fruges excantassent segetem pellicentes incantando*" (Οι οποίοι μάγευαν τους καρπούς και απομάκρυναν την σοδειά με την μαγεία τους).

Ας τελειώσουμε θυμίζοντας στον αναγνώστη πως, δίχως την παραμικρή σκιά δεισιδαιμονίας μπορεί κανείς να πιστεύει στην δυαδική φύση κάθε αντικειμένου πάνω στην Γη: στην πνευματική και στην υλική, στην ορατή και στην αόρατη φύση και ότι η επιστήμη ουσιαστικά το αποδεικνύει, ενώ αρνείται την ίδια της την απόδειξη. Γιατί αν, όπως λέει ο σερ Ουίλλιαμ Γκροβ, ο ηλεκτρισμός που χειριζόμαστε δεν είναι παρά το *αποτελέσμα* της συνηθισμένης ύλης επηρεαζόμενης από κάτι αόρατο, την "έσχατη γενεσιουργό δύναμη" κάθε Δύναμης, την "*μια πανταχού παρούσα επιρροή*", τότε είναι απόλυτα φυσικό να πιστεύει κανείς αυτό που πίστευαν και οι αρχαίοι: δηλαδή ότι κάθε Στοιχείο έχει *διπλή* φύση. "Το ΑΙΘΕΡΙΟ πυρ είναι κυρίως η εκπόρευση του ΚΑΜΠΠΡ' το αέριο δεν είναι παρά η ένωση [αλληλεπίδραση] του πρώτου με το *γήινο πυρ* και η καθοδήγηση και εφαρμογή του στο γήινο πεδίο μας ανήκει σε ένα *Καμπίρ* μικρότερου μεγαλείου": ένα Στοιχειακό ίσως, όπως θα το ονόμαζε ο αποκρυφιστής, και το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για κάθε Κοσμικό Στοιχείο.

Κανένας δεν θα αρνηθεί πως το ανθρώπινο ον κατέχει διάφορες δυνάμεις: μαγνητική, συμπαθητική, αντιπαθητική, νευρική, δυναμική, απόκρυφη, μηχανική, νοητική: κάθε είδους δύναμη. Ούτε πως οι φυσικές δυνάμεις είναι όλες στην ουσία τους βιολογικές, ότι συγχωνεύονται και συχνά αναμειγνύονται με κείνες τις δυνάμεις τις οποίες έχουμε ονομάσει νοητικές και ηθικές, όπου οι πρώτες είναι οι φορείς, θα λέγαμε, οι *ουπάντι* των δευτέρων. Εκείνος που δεν αρνείται την ύπαρξη της ψυχής στον άνθρωπο, δεν θα διστάσει να πει πως η παρουσία και η ανάμιξη τους είναι η ίδια η ουσία της ύπαρξης μας και πως πράγματι αποτελούν το *Εγώ* στον άνθρωπο. Αυτές οι ικανότητες έχουν τα φυσιολογικά, φυσικά, μηχανικά, καθώς και τα νευρικά, εκστατικά, διορατικά και διακουστικά τους φαινόμενα, τα οποία τώρα θεωρούνται και αναγνωρίζονται ακόμα και από

την επιστήμη σαν απολύτως φυσικά. Γιατί θα πρέπει ο άνθρωπος να αποτελεί την μόνη εξαίρεση στην φύση και γιατί δεν μπορούν ακόμα και τα ΣΤΟΙΧΕΙΑ να έχουν τους φορείς τους, τα "Βαχάνα" τους σ' αυτές που ονομάζουμε ΦΥΣΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ; Και γιατί, πάνω απ' όλα, θα πρέπει τέτοιεςπίστεις να αποκαλούνται "δεισιδαιμονίες" μαζί με τις θρησκείες της αρχαιότητας;

XV

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΟΥΑΝ-ΣΙ-ΓΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΚΟΥΑΝ-ΓΙΝ

Όπως ο Αβαλοκιτεσβάρα, έτσι και ο Γκουάν-Σι-γιν πέρασε μέσα από αρκετές μεταμορφώσεις, αλλά είναι λάθος, να λέμε πως πρόκειται για μια σύγχρονη επινόηση των Βόρειων Βουδιστών, γιατί ήταν γνωστός, κάτω από διάφορα ονόματα, από την αρχαιότατη εποχή. Η Μυστική Δοξασία διδάσκει ότι: "Εκείνος που είναι ο πρώτος που εμφανίζεται κατά την Αναζωογόνηση θα είναι ο τελευταίος που θα έλθει κατά την Επαναπορρόφηση (*πραλάγια*)". Έτσι οι Λόγοι όλων των εθνών, από το βεντικό Βισβακάριαν των Μυστηρίων μέχρι τον Σωτήρα των σύγχρονων πολιτισμένων εθνών, είναι ο "Λόγος" που υπήρχε "εν αρχή" (ή κατά την αφύπνιση των ενεργοποιών δυνάμεων της Φύσης) με το Ένα ΑΠΟΛΥΤΟ. Γεννημένο από Πυρ και Ύδωρ, πριν αυτά γίνουν ξεχωριστά στοιχεία, ΑΥΤΟ ήταν ο "Πλάστης" (μορφοποιός ή σχηματοποιός) όλων των πραγμάτων "...και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν, εν αυτώ ζωή ην και η ζωή ην το φως των ανθρώπων" (Κατά Ιωάννην, Α', 3-4), και τελικά μπορεί να ονομαστεί, όπως γινόταν πάντα, το Άλφα και το Ωμέγα της εκδηλωμένης Φύσης. "Ο μεγάλος Δράκοντας της Σοφίας γεννήθηκε από Πυρ και Ύδωρ, και στο Πυρ και στο Ύδωρ όλα θα επαναπορροφηθούν μαζί του" (*Φα-χούα Τζινγκ, Σαντάρμα Πουνταρίκα*). Επειδή αυτός ο μποντισάττβα λέγεται πως "παίρνει όποια μορφή θέλει" από την αρχή του Μανβαντάρα μέχρι το τέλος του, παρ' όλο που η ειδική μέρα της γέννησής του (αναμνηστική ημέρα) γιορτάζεται σύμφωνα με το *Τζιν-γκου-ανγκ μινγκ Τζινγκ (Ενδοξο Σούτρα του Χρυσάφενιου Φωτός)* την δέκατη ένατη μέρα του δεύτερου μήνα, ενώ του "Μαϊτρέγια-Μπούντα" την πρώτη μέρα του πρώτου μήνα, ωστόσο αυτοί οι δυο είναι ένα. Στην έβδομη Φυλή θα εμφανιστεί σαν Μαϊτρέγια-Μπούντα, ο τελευταίος των Αβατάρα και Βουδών. Αυτή η πίστη και η προσμονή είναι κοινή σε ολόκληρη την Ανατολή. Μόνο που ο νέος Σωτήρας της Ανθρωπότητας δεν μπορεί ποτέ να εμφανιστεί στο Κάλι-γιουγκά, την τωρινή τρομερά υλιστική εποχή του Σκότους, την "Μαύρη Εποχή". Το Κάλι-γιουγκά είναι "η Χρυσή Εποχή"(!) μόνο στα μυστικιστικά κείμενα μερικών Γάλλων ψευδο-Αποκρυφιστών.⁴⁹¹

Γι' αυτό η τελετουργία στην εξωτερική λατρεία αυτής της θεότητας βασίστηκε πάνω στην μαγεία. Τα *μάντραμ* πάρθηκαν όλα από ειδικά βιβλία που κρατιούνται μυστικά από τους ιερείς και το καθένα απ' αυτά λέγεται ότι επιφέρει ένα μαγικό αποτέλεσμα, επειδή αυτός που τα απαγγέλλει ή τα διαβάζει δημιουργεί, με την απλή προφορά τους, μια μυστική αιτία που καταλήγει σε άμεσα αποτελέσματα. Ο Γκουάν-Σι-γιν είναι ο Αβαλοκιτεσβάρα, και οι δυο τους είναι μορφές της έβδομης Συμπαντικής Αρχής, ενώ στον ανώτατο μεταφυσικό χαρακτήρα της αυτή η θεότητα είναι η συνθετική συσσώρευση όλων των πλανητικών Πνευμάτων, Ντιάνι Τσόχαν. Είναι ο "Αυτο-εκδηλωμένος", με λίγα λόγια, ο "Γιος του Πατρός". Στεφανωμένη με επτά δράκοντες, πάνω από το άγαλμα του βρίσκεται η επιγραφή Π'ου-τζι-τσ'ον-λινγκ, "ο παγκόσμιος Σωτήρας όλων των ζωντανών όντων".

Φυσικά το όνομα που δίνεται στον αρχαϊκό τόμο των Στάντζα είναι εντελώς διαφορετικό, αλλά το Γκουάν-γιν είναι ένα τέλειο αντίστοιχο. Σε έναν ναό του Π'ου-ντο, το ιερό νησί των Βουδιστών στην Κίνα, ο Γκουάν-σι-γιν παριστάνεται να πλέει πάνω σε ένα μαύρο υδρόβιο πουλί (Κάλα-Χάμσα), και να χύνει στα κεφάλια των θνητών το ελιξήριο της ζωής το οποίο καθώς χύνεται μετατρέπεται σε έναν από τους κύριους Ντιάνι Μπούντα, στον Κυβερνήτη ενός άστρου που ονομάζεται το "Άστρο της Σωτηρίας". Στην τρίτη μεταμόρφωσή του ο Γκουάν-Γιν είναι το εμψύχωναν πνεύμα ή δαίμων του Νερού. Στην Κίνα ο Τάλεϋ-Λάμα πιστεύεται πως είναι ενσάρκωση του Γκουάν-σι-γιν, ο οποίος στην τρίτη γήινη εμφάνιση του ήταν ένας μποντισάττβα, ενώ ο Τάσι-Λάμα είναι μια ενσάρκωση του Αμιτάμπα-Μπούντα ή Γκαουταμά.

⁴⁹¹ Βλέπε *Η Αποστολή των Ιουδαίων*, 1884, του Μαρκήσιου Αλεξάντρ Σαιν-Υβντ' Αλβεϋντ.

Θα πρέπει να παρατηρήσουμε εν παρόδω ότι ένας συγγραφέας πρέπει να έχει πράγματι αρρωστημένη φαντασία για να ανακαλύπτει παντού φαλλική λατρεία, όπως έκαναν ο Μακ Κλάτσεϋ και ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς. Ο πρώτος ανακαλύπτει "τους αρχαίους φαλλικούς θεούς, παριστάμενους κάτω από δυο φανερά σύμβολα: το Κέεν ή Γιόνγκ, που είναι το *membrum virile* [αρσενικό μέλος], και το Κβ-αν ή Γιν, το *pudendum muliebre* [γυναικείο αιδούιο], ή Γιομ".⁴⁹² Μια τέτοια συσχέτιση φαίνεται ακόμα πιο παράξενη επειδή ο Γκουάν-σι-γιν (Αβαλοκιτεσβάρα) και η Γκουάν-γιν, πέρα από το ότι τώρα είναι οι προστάτιδες θεότητες των Βουδιστών ασκητών, των Γιόγκι του Θιβέτ, είναι οι θεοί της αγνότητας και με το εσωτερικό τους νόημα δεν είναι ούτε καν εκείνο που δηλώνει η απόδοση του Ράις Ντέιβιντς «Το όνομα Αβαλοκιτεσβάρα... σημαίνει "Ο Κύριος που κοιτάζει από ψηλά"». Ούτε ο Γκουάν-σι-γιν, είναι "το Πνεύμα των Βουδών που υπάρχει στην εκκλησία",⁴⁹³ αλλά, ερμηνευόμενο κυριολεκτικά, σημαίνει "Ο Κύριος που φαίνεται", και κατά μια έννοια, "ο θεός ΕΑΥΤΟΣ που γίνεται αντιληπτός από τον Εαυτό" (τον ανθρώπινο): το Άτμαν ή έβδομη αρχή βυθισμένη στην Συμπαντική, που γίνεται αντιληπτή, ή αντικείμενο αντίληψης, από το Μπούντι, την έκτη αρχή ή θεία Ψυχή στον άνθρωπο. Με μια ακόμα ανώτερη έννοια, ο Αβαλοκιτεσβάρα = Γκουάν-σι-γιν, αναφερόμενος σαν η έβδομη Συμπαντική αρχή, είναι ο Λόγος που γίνεται αντιληπτός από το Συμπαντικό Μπούντι, ή Ψυχή, σαν η συνθετική συσσωρευση των Ντιάνι Μπούντα και δεν είναι το "Πνεύμα των Βουδών που υπάρχει στην Εκκλησία", αλλά το πανταχού παρόν συμπαντικό Πνεύμα που εκδηλώνεται στον ναό του Κόσμου ή της Φύσης. Αυτή η ανατολιστική ετυμολογία των Γκουάν και Γιν είναι ίδια με εκείνη της λέξης "Γιογκίνι" η οποία, όπως μας λέει ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς (*Φαλλισμός*, σελ. 60), "είναι μια σανσκριτική λέξη, που σε διαλέκτους προφέρεται Γιόγκι ή Ζόγκεε(!)... και είναι ταυτόσημη με τη *σένα*, όπου είναι ακριβώς το ίδιο με την Ντούτι ή Ντούτικα": δηλαδή, μια ιερή πόρνη του ναού, που λατρεύεται σαν Γιονί ή Σάκτι. "Τα βιβλία της ηθικής", στην Ινδία, "καθοδηγούν την πιστή σύζυγο να αποφεύγει την συντροφιά των Γιογκίνι, ή γυναικών που λατρεύονται σαν Σάκτι... μεταξύ των πιστών του πιο ακόλαστου είδους". Μετά από αυτό τίποτε δεν μας εκπλήσσει. Γι' αυτό και με χαμόγελο βλέπουμε να αναφέρεται μια άλλη παράλογη ανοησία, σχετικά με την λέξη "Μπουντ", ότι είναι ένα όνομα "το οποίο υποδηλώνει όχι μόνο τον Ήλιο σαν πηγή δημιουργίας, αλλά επίσης και σαν το ανδρικό όργανο".⁴⁹⁴ Ο Μαξ Μύλλερ μιλώντας για τις "Λαθεμένες Αναλογίες", λέει πως "ο πιο διάσημος Κινέζος μελετητής της εποχής του, ο Αμπέλ Ρεμυσά", ισχυρίζεται "πως οι τρεις συλλαβές Ι Χι Βέι (στο δέκατο τέταρτο κεφάλαιο του *Τάο-τε-Τζινγκ*), εννοούσαν τον Ιε-χω-βά" και επίσης, "ο Πατήρ Αμιό που ήταν σίγουρος πως τα τρία πρόσωπα της Τριάδας μπορούσαν να αναγνωριστούν", στο ίδιο έργο.⁴⁹⁵ Και αν το κάνει ο Αμπέλ Ρεμυσά, γιατί όχι και ο Χάργκρεϊβ Τζένινγκς; Ωστόσο κάθε μελετητής θα αναγνωρίσει πόσο παράλογο είναι να βλέπει κανείς στο *Μπουντ*, "ο φωτισμένος" και "ο αφυπνισμένος", ένα φαλλικό σύμβολο.

Ο Γκουάν-σι-γιν, λοιπόν, είναι μυστικιστικά ο "Γιος ο ταυτόσημος με τον Πατέρα του" ή ο Λόγος: η Λέξη. Ονομάζεται "Δράκοντας της Σοφίας" στην Στάντζα ΙΙΙ, επειδή όλοι οι Λόγοι, όλων των αρχαίων θρησκειών συνδέονται και συμβολίζονται με το φίδι. Στην αρχαία Αίγυπτο ο θεός Νεχέμη-Κάου, "εκείνος που ενώνει τα διπλά" (αστρικό φως που ξαναενώνει με την δυαδική φυσιολογική και πνευματική του ισχύ την θεία ανθρώπινη με την καθαρά θεία Μονάδα, το πρότυπο "στον Ουρανό" ή στην Φύση), απεικονιζόταν σαν ένα φίδι με ανθρώπινα πόδια και με, ή χωρίς, χέρια. Ήταν το έμβλημα της ανάστασης της Φύσης, όπως ο Χριστός για τους Οφίτες, και ο Ιεχωβά σαν ο χάλκινος όφις που θεράπευε εκείνους που τον έβλεπαν ενώ το φίδι ήταν επίσης σύμβολο του Χριστού για τους Ναΐτες (βλέπε βαθμός του Ναΐτη στον Τεκτονισμό). Το σύμβολο του Χνούφι (επίσης Κνέμου), ή της ψυχής του κόσμου, λέει ο Σαμπολιόν-Φιζέα, "παρουσιάζεται ανάμεσα στις άλλες μορφές και με κείνη ενός φιδιού με ανθρώπινα πόδια... αυτό το ερπετό, που είναι το έμβλημα του καλού πνεύματος και του αληθινού Αγαθοδαίμονα, έχει μερικές φορές γένια".⁴⁹⁶ Το ιερό ζώο

⁴⁹² *Κίνα Αποκαλυμμένη*, όπως αναφέρεται στο έργο του Χάργκρεϊβ Τζένινγκς *Φαλλισμός*, 1884, σελ. 273.

⁴⁹³ Βουδισμός κ.τ.λ., 1877 σελ. 202, 203.

⁴⁹⁴ Ο'Μπράιεν, *Οι Κυκλικοί Πύργοι της Ιρλανδίας*, 1834, σελ. 61· αναφερόμενο από τον Χ. Τζένινγκς, στο έργο του *Φαλλισμός*, σελ. 246.

⁴⁹⁵ *Εισαγωγή στην Επιστήμη της Θρησκείας*, σελ. 331-332.

⁴⁹⁶ Ζ. Φ. Σαμπολιόν-Φιζέα, *Αιγυπτιακό Πάνθεον*, κείμενο 3, φύλλο 3α.

είναι έτσι ταυτόσημο με τον όφι των Οφιτών και απεικονίζεται σε μεγάλο αριθμό σκαλιστών λίθων που ονομάζονται Γνωστικοί ή Βασιλειδιανοί πολύτιμοι λίθοι. Το φίδι εμφανίζεται με διάφορα κεφάλια, (ανθρώπινα και ζωικά), αλλά οι πολύτιμοι λίθοι του έχουν πάντα χαραγμένο το όνομα ΧΝΟΥΒΙΣ. Αυτό το σύμβολο ήταν ίδιο με κείνο το οποίο, σύμφωνα με τον Ιάμβλιχο και τον Σαμπολιόν, ονομαζόταν "ο πρώτος από τους ουράνιους θεούς", ο θεός Ερμής, ή Mercury, για τους Έλληνες, στον οποίο θεός ο Ερμής ο Τρισμέγιστος αποδίδει την εφεύρεση και την πρώτη μύηση των ανθρώπων στην μαγεία και ο Mercury είναι Μπούντ, Σοφία, Φώτιση, ή "Επαναφύπνιση" στην θεία Επιστήμη.

Και για να τελειώσουμε οι Γκουάν-σι-γιν και Γκουάν-γιν είναι οι δυο όψεις (αρσενική και θηλυκή) της ίδιας αρχής στον Κόσμο, στην Φύση και στον Άνθρωπο, της θείας σοφίας και διάνοιας. Είναι ο "Χριστός-Σοφία" των μυστικιστών Γνωστικών: ο Λόγος και η Σάκτι του. Οι Αρχαίοι στην επιθυμία τους να εκφράσουν μερικά μυστήρια τα οποία ποτέ δεν θα κατανοηθούν πλήρως από τον αμύητο και γνωρίζοντας ότι τίποτε δεν μπορεί να διατηρηθεί στην ανθρώπινη μνήμη χωρίς ένα εξωτερικό σύμβολο, διάλεξαν τις εικόνες που συχνά φαίνονται αστείες (σε εμάς) των Γκουάν-γιν, για να θυμίζουν στον άνθρωπο την καταγωγή και την εσωτερική φύση του. Για τον αμερόληπτο, όμως, οι Μαντόνες με τα κρινολίνα και οι Χριστός με τα άσπρα γάντια, πρέπει να φαίνονται πολύ πιο παράλογα από τον Γκουάν-σι-γιν και την Γκουάν-γιν με το ένδυμα δράκου. Το υποκειμενικό δύσκολα μπορεί να εκφραστεί από το αντικειμενικό. Γι' αυτό, επειδή ο συμβολικός τύπος επιχειρεί να χαρακτηρίσει εκείνο που βρίσκεται πάνω από την επιστημονική λογική και πολύ συχνά πέρα από την δική μας νοημοσύνη, αναγκαστικά, με το ένα ή το άλλο σχήμα, πρέπει να προχωρήσει πέρα από αυτήν την νοημοσύνη, γιατί διαφορετικά θα σβήσει από την ανθρώπινη ανάμνηση.

ΤΟΜΟΣ ΙΙ – ΜΕΡΟΣ ΙΙ
ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ

"Η γνώση αυτού του κάτω κόσμου – πες μου, φίλε μου, είναι αληθινή ή ψεύτικη;
Την ψεύτικη, ποιος θνητός ενδιαφέρεται να την γνωρίσει;
Και την αληθινή, ποιος θνητός την γνώρισε ποτέ;"

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΣΤΟΝ ΤΟΜΟ Ι
I
ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ

Πολλές από τις δοξασίες που περιέχονται στις προηγούμενες Επτά Στάντζα και στα Σχόλια μελετήθηκαν και εξετάστηκαν κριτικά από μερικούς Δυτικούς θεοσοφιστές και ορισμένες από τις απόκρυφες διδασκαλίες βρέθηκαν να παρουσιάζουν ελλείψεις από την σκοπιά της σύγχρονης επιστημονικής γνώσης. Φαίνεται να συναντούν αξεπέραστες δυσκολίες ως προς την αποδοχή τους και να απαιτούν επανεξέταση εν όψει της επιστημονικής κριτικής. Μερικοί φίλοι υπέκυψαν ήδη στον πειρασμό να παραπονεθούν για την αναγκαιότητα να αμφισβητούμε τόσο συχνά τις βεβαιώσεις της σύγχρονης επιστήμης. Κατά την γνώμη τους – και εδώ επαναλαμβάνω μόνο τις δικές τους διαφωνίες – "το να πηγαίνουμε αντίθετα με τις διδασκαλίες των πιο διάσημων οπαδών της, σημαίνει να ερωτοτροπούμε με μια πρόωγη αναστάτωση στα μάτια του Δυτικού Κόσμου".

Γι' αυτό είναι σκόπιμο να καθορίσουμε μια για πάντα την θέση την οποία σκοπεύει να υποστηρίξει η συγγραφέας, η οποία δεν συμφωνεί στο σημείο αυτό με τους φίλους της. Όσο η Επιστήμη παραμένει αυτό που είναι σύμφωνα με τα λόγια του καθηγητή Χάξλεϋ, δηλαδή "οργανωμένη κοινή λογική", όσο τα συμπεράσματά της βγαίνουν από ακριβείς συλλογισμούς, ενώ οι γενικεύσεις της στηρίζονται πάνω σε μια καθαρά αναγωγική βάση, τότε κάθε θεοσοφιστής και αποκρυφιστής θα καλωσορίζει με σεβασμό και με τον οφειλόμενο θαυμασμό τις συνεισφορές της στην περιοχή του κοσμολογικού νόμου. Δεν μπορεί να υπάρξει καμιά σύγκρουση ανάμεσα στις διδασκαλίες της απόκρυφης και της ονομαζόμενης ακριβούς επιστήμης, όταν τα συμπεράσματα της δεύτερης βασίζονται πάνω σε ένα υπόστρωμα αναντίρρητων γεγονότων. Και μόνο όταν οι πιο ένθερμοι οπαδοί της, ξεπερνώντας τα όρια των παρατηρημένων φαινομένων προκειμένου να διεισδύσουν μέσα στο μυστήριο της Ύπαρξης, επιχειρούν να αποσπάσουν τον σχηματισμό του Κόσμου και τις ζώσες Δυνάμεις του από το Πνεύμα και να αποδώσουν τα πάντα στην τυφλή ύλη, μόνο τότε οι αποκρυφιστές προβάλλουν το δικαίωμα να διαφωνήσουν και να αμφισβητήσουν τις θεωρίες τους. Η επιστήμη, εξαιτίας της ίδιας της φύσης των πραγμάτων, δεν μπορεί να αποκαλύψει το μυστήριο του σύμπαντος γύρω μας. Η επιστήμη, είναι αλήθεια, μπορεί να συλλέξει, να ταξινομήσει και να βγάλει γενικά συμπεράσματα για τα φαινόμενα, αλλά ο αποκρυφιστής, στηριζόμενος σε αποδεκτά μεταφυσικά δεδομένα, ισχυρίζεται πως ο τολμηρός εξερευνητής που θα διεισδύσει στα εσώτατα μυστικά της Φύσης, πρέπει να υπερβεί τους στενούς περιορισμούς των αισθήσεων και να μεταφέρει την συνείδησή του στην περιοχή των νοουμένων και στην σφαίρα των πρωταρχικών αιτιών. Για να το πετύχει πρέπει να αναπτύξει ικανότητες που είναι εντελώς λανθάνουσες – εκτός από μερικές σπάνιες και εξαιρετικές περιπτώσεις – στην σύσταση των απογόνων της τωρινής μας Πέμπτης Ριζικής Φυλής στην Ευρώπη και στην Αμερική. Με κανέναν άλλον αντιληπτό τρόπο δεν μπορεί να συγκεντρώσει τα γεγονότα πάνω στα οποία θα βασίσει τις υποθέσεις του. Δεν είναι αυτό προφανές βάσει των αρχών τόσο της Αναγωγικής Λογικής όσο και της Μεταφυσικής;

Από την άλλη μεριά, ό,τι και να κάνει η συγγραφέας είναι αδύνατο να ικανοποιήσει και την Αλήθεια και την Επιστήμη. Είναι αδύνατο να προσφέρει στον αναγνώστη μια συστηματική και αδιάσπαστη απόδοση των Αρχαϊκών Στάντζα. Ένα χάσμα 43 στάντζα πρέπει να αφεθεί ανάμεσα στην 7η (που ήδη δόθηκε) και στην 51η, που αποτελεί αντικείμενο του Δεύτερου Τόμου, αν και η αρίθμηση τους στον τόμο αυτόν αρχίζει πάλι από την αρχή για διευκόλυνση της ανάγνωσης και των αναφορών. Και μόνο η εμφάνιση του ανθρώπου πάνω στην Γη καταλαμβάνει πάρα πολλές στάντζα, που περιγράφουν με λεπτομέρειες την αρχική εξέλιξη του από τους ανθρώπινους Ντιάνι Τσόχαν, την κατάσταση της σφαίρας εκείνη την εποχή κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ένας μεγάλος αριθμός ονομάτων αναφερόμενων σε χημικές ουσίες και στις ενώσεις τους, που έχουν πάψει να συνδυάζονται και είναι επομένως άγνωστες στους μετέπειτα απογόνους της δικής μας Πέμπτης

Φυλής, καταλαμβάνει αρκετό χώρο. Επειδή είναι εντελώς αμετάφραστα και θα έμεναν σε κάθε περίπτωση ανεξήγητα, γι' αυτό παραλείφθηκαν μαζί με κείνα που δεν μπορούν να δημοσιευτούν. Ωστόσο, ακόμα και αυτό το λίγο που δίνεται θα διεγείρει κάθε οπαδό και υπερασπιστή της δογματικής υλιστικής Επιστήμης που θα τύχει να το διαβάσει.

Γι' αυτό, πριν προχωρήσουμε σε άλλες Στάντζα, σκοπεύουμε να υπερασπίσουμε αυτές που ήδη δόθηκαν. Δεν βρίσκονται σε τέλεια συμφωνία ή αρμονία με την σύγχρονη Επιστήμη, αυτό όλοι το γνωρίζουμε. Αλλά ακόμα και αν συμφωνούσαν με τις απόψεις της σύγχρονης γνώσης όσο και μια διάλεξη του σερ Ο. Τόμσον, θα απορρίπτονταν το ίδιο. Γιατί διδάσκουν πίστη σε συνειδητές Δυνάμεις και Πνευματικές Οντότητες· σε γήινες, ημινοήμονες και υπερβολικά νοήμονες Δυνάμεις σε άλλα πεδία⁴⁹⁷ και σε Όντα που κατοικούν γύρω μας σε σφαίρες ασύλληπτες με τηλεσκόπιο ή μικροσκόπιο. Γι' αυτό και η ανάγκη να εξετάσουμε τις πίστεις της υλιστικής Επιστήμης, να συγκρίνουμε τις απόψεις της σχετικά με τα "Στοιχεία" με τις γνώμες των αρχαίων, και να αναλύσουμε τις φυσικές Δυνάμεις όπως υπάρχουν στην σύγχρονη αντίληψη, πριν παραδεχτούν οι αποκρυφιστές ότι κάνουν λάθος. Θα μελετήσουμε την σύσταση του Ήλιου και των πλανητών και τα απόκρυφα χαρακτηριστικά εκείνων που ονομάζονται Ντεβά και Πνεύματα, και που τώρα ορίζονται από την Επιστήμη σαν Δύναμη ή "τρόποι κίνησης", και θα δούμε αν η εσωτερική πίστη είναι υπερασπίσιμη ή όχι.⁴⁹⁸ Παρά τις προσπάθειες που γίνονται για το αντίθετο, μια απροκατάληπτη διάνοια κάτω από τον "υλικό η άυλο παράγοντα" του Νεύτωνα (στην Τρίτη Επιστολή του στον Μπέντλεϋ) θα ανακαλύψει τον παράγοντα που προκαλεί την βαρύτητα και στον προσωπικό εργαζόμενο Θεό του βρίσκει κανείς τόσους μεταφυσικούς ντεβά και πνεύματα όσα και στον άγγελο κυβερνήτη που καθοδηγεί κάθε πλανήτη, του Κέπλερ, καθώς και στα άυλα είδη τα οποία, σύμφωνα με τον ίδιο αστρονόμο, σύρουν τα ουράνια σώματα στις τροχιές τους.

Στον Δεύτερο Τόμο θα πρέπει φανερά να προσεγγίσουμε επικίνδυνα θέματα. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε γενναία την Επιστήμη και να διακηρύξουμε μπροστά στην υλιστική γνώση του Ιδεαλισμού, του Υλο-Ιδεαλισμού, του θετικισμού και της απορριπτικής σύγχρονης Ψυχολογίας, πως ο αληθινός Αποκρυφιστής πιστεύει στους "Κυρίου του Φωτός"· ότι πιστεύει σε έναν Ήλιο ο οποίος, αντί να είναι απλώς "ένα φανάρι της ημέρας" κινούμενο σύμφωνα με φυσικό νόμο και αντί να είναι ένας από κείνους τους Ήλιους που σύμφωνα με τον Ρίχτερ:"... είναι Ηλιολούλουδα ενός ανώτερου φωτός" είναι, όπως χιλιάδες άλλοι Ήλιοι, η κατοικία ή ο φορέας ενός θεού και ενός πλήθους θεών.

Σ' αυτό το θέμα, φυσικά, οι Αποκρυφιστές είναι Εκείνοι που θα νικηθούν. Σε μια εκ πρώτης όψεως εξέταση της διαφωνίας θα θεωρηθούν σαν αδαείς και θα χαρακτηρισθούν με αρκετά από τα συνηθισμένα επίθετα που δίνονται σε κείνους τους οποίους το κοινό – κρίνοντας επιφανειακά και όντας το ίδιο σε άγνοια των μεγάλων βασικών αληθειών στην φύση – κατηγορεί ότι πιστεύουν σε μεσαιωνικές δεισιδαιμονίες. Ας γίνει. Υποτασσόμενοι προκαταβολικά σε κάθε κριτική προκειμένου να συνεχίσουν το έργο τους, διεκδικούν μόνο το προνόμιο να δείξουν πως οι θεωρίες των φυσικών βρίσκονται σε διαμάχη τόσο μεταξύ τους όσο και με τις διδασκαλίες του Αποκρυφισμού.

Ο Ήλιος είναι ύλη και ο Ήλιος είναι Πνεύμα. Οι προγονοί μας – οι "ειδωλολάτρες" – μαζί με τους σύγχρονους διαδόχους τους, τους Πάρσους, ήταν και είναι αρκετά σοφοί στην γενιά τους ώστε να δουν σ' αυτό το σύμβολο της θεότητας και ταυτόχρονα να νιώσουν μέσα, κρυμμένον από το φυσικό Σύμβολο, τον λαμπρό θεό του Πνευματικού και γήινου Φωτός. Μια τέτοια πίστη θεωρείται σαν δεισιδαιμονία μόνο από τον χονδροειδή υλισμό ο οποίος αρνείται την Θεότητα, το Πνεύμα, την Ψυχή και δεν δέχεται καμιά διάνοια έξω από τον νου του ανθρώπου. Αλλά αν η υπερβολικά λαθεμένη δεισιδαιμονία, "που τράφηκε από τον "Εκκλησιαστικισμό" – όπως τον ονομάζει ο Λώρενς Όλιφαντ – "κάνει τον άνθρωπο ανόητο", και ο υπερβολικός σκεπτικισμός κάνει τον άνθρωπο τρελό. Προτιμούμε την κατηγορία της ανοησίας που πιστεύει σε πάρα πολλά, από εκείνη της τρέλας που αρνείται τα πάντα, όπως κάνουν ο Υλισμός και ο Ιδεαλισμός. Έτσι, οι αποκρυφιστές είναι απόλυτα προετοιμασμένοι να δεχτούν τα οφειλόμενα από τον Υλισμό και να

⁴⁹⁷ Που η νοημοσύνη τους, φυσικά, είναι εντελώς διαφορετικής φύσης από οποιαδήποτε μπορούμε να συλλάβουμε πάνω στην Γη.

⁴⁹⁸ Βλέπε Τμήμα XV, "Θεοί. Μονάδες και Άτομα".

αντιμετωπίσουν την αντίθετη κριτική που θα στραφεί ενάντια σ' αυτό το έργο, όχι τόσο γιατί το έγραψαν, αλλά γιατί πιστεύουν σ' αυτά τα οποία περιέχει.

Γι' αυτό οι ανακαλύψεις, οι υποθέσεις και οι αναπόφευκτες αντιρρήσεις που θα παρουσιαστούν από τους επιστήμονες κριτικούς πρέπει να προβλεφθούν και να αντιμετωπιστούν. Πρέπει επίσης να φανεί το πόσο αποκλίνουν οι απόκρυφες διδασκαλίες από την πραγματική επιστήμη, και αν οι αρχαίες ή οι σύγχρονες θεωρίες είναι οι πιο σωστές λογικά και φιλοσοφικά. Η ενότητα και οι αμοιβαίες σχέσεις όλων των τμημάτων του Κόσμου ήταν γνωστές στους αρχαίους, πριν γίνουν φανερές στους σύγχρονους αστρονόμους και φιλοσόφους. Και αν ακόμα και τα εξωτερικά και ορατά τμήματα του Σύμπαντος και οι αμοιβαίες σχέσεις τους δεν μπορούν να εξηγηθούν με άλλους όρους από κείνους που χρησιμοποιούνται από τους οπαδούς της μηχανιστικής θεωρίας του Σύμπαντος στην φυσική επιστήμη, τότε έπεται πως κανένας υλιστής, ο οποίος αρνείται την ύπαρξη της Ψυχής του Κόσμου (που ανήκει στην μεταφυσική φιλοσοφία), δεν έχει το δικαίωμα να εισχωρήσει σ' αυτήν την μεταφυσική περιοχή. Το γεγονός πως η φυσική επιστήμη προσπαθεί, και πράγματι καταφέρνει να την καταπατάει, είναι μια ακόμα απόδειξη ότι η "δύναμη είναι δίκαιο" και τίποτε περισσότερο.

Ένας άλλος σοβαρός λόγος γι' αυτήν την προσθήκη είναι και ο ακόλουθος. Επειδή μόνο ένα ορισμένο μέρος των απόκρυφων διδασκαλιών μπορεί να παρουσιαστεί στην τωρινή εποχή, αν δημοσιεύονταν χωρίς καμιά εξήγηση ή σχόλια, οι δοξασίες αυτές δεν θα κατανοούνταν ποτέ ούτε από τους θεοσοφιστές. Γι' αυτό πρέπει να συγκριθούν με τις θεωρίες της σύγχρονης επιστήμης. Τα αρχαϊκά αξιώματα πρέπει να τοποθετηθούν δίπλα-δίπλα με τις σύγχρονες υποθέσεις και η σύγκριση να αφηθεί στον οξυδερκή αναγνώστη.

Στο θέμα των "Επτά Κυβερνητών" – όπως ονομάζει ο Ερμής τους "Επτά Δομητές": τα Πνεύματα που καθοδηγούν τις λειτουργίες της φύσης, τα εμψυχωμένα άτομα των οποίων, στο δικό τους κόσμο, είναι οι σκιές των Αρχετύπων τους στις αστρικές περιοχές – αυτό το έργο, φυσικά, θα έχει εναντίον του όχι μόνο τους ανθρώπους της επιστήμης, αλλά και κάθε υλιστή. Αλλά αυτή η αντίθεση μπορεί να είναι μόνο προσωρινή. Οι άνθρωποι περιγελούν το καθετί και απορρίπτουν στην αρχή κάθε άγνωστη ιδέα και έπειτα καταλήγουν να την αποδεχθούν. Ο υλισμός και ο σκεπτικισμός είναι κακά που πρέπει να παραμείνουν στον κόσμο, όσο ο άνθρωπος δεν εγκαταλείπει την τωρινή χονδροειδή μορφή του για να ενδυθεί εκείνη που είχε κατά την διάρκεια της πρώτης και δεύτερης φυλής αυτού του Γύρου. Αν ο σκεπτικισμός και η τωρινή μας φυσική άγνοια δεν εξισορροπηθούν από την ενόραση και μια φυσική πνευματικότητα, τότε κάθε ύπαρξη που έχει προσβληθεί από τέτοια αισθήματα δεν θα θεωρεί τον εαυτό της τίποτε περισσότερο από έναν σωρό σάρκα, οστά και μύες με ένα άδειο υπερώο που χρησιμεύει για την αποθήκευση των αισθήσεων και των αισθημάτων. Ο σερ Χάμφρεϊ Ντέιβι ήταν ένας μεγάλος επιστήμονας, βαθύς γνώστης της φυσικής όσο και οποιοσδήποτε θεωρητικός της εποχής μας, ωστόσο απεχθανόταν τον υλισμό. "Άκουσα με αποστροφή", λέει, "στις αίθουσες ανατομίας το σχέδιο του φυσιολόγου για την βαθμιαία αύξηση της ύλης, για το πώς προικίζεται με ερεθιστικότητα, που ωριμάζει σε ευαισθησία και την απόκτηση, με τις δικές της έμφυτες δυνάμεις, των απαιτούμενων οργάνων και τέλος την ανάδυσή της σε νοήμονα ύπαρξη". Ωστόσο οι φυσιολόγοι δεν είναι οι μόνοι που πρέπει να κατηγορηθούν, επειδή μιλούν για εκείνο που μπορούν να δουν και να εκτιμήσουν βάσει μόνο των ενδείξεων των φυσικών τους αισθήσεων. Νομίζουμε πως οι αστρονόμοι και οι φυσικοί είναι πολύ πιο παράλογοι στις υλιστικές τους απόψεις από τους φυσιολόγους και αυτό πρέπει να αποδειχθεί. Το

.....Φως,

Αιθέριο, πρώτο απ' τα πράγματα, αγνή πεμπτουσία,

του Μίλτον, έγινε για τους υλιστές, μόνο:

.....Πρώτος χαροποιός, το φως,

απ' όλα τα υλικά πράγματα, πρώτο και καλύτερο.

Για τους αποκρυφιστές είναι και τα δυο, Πνεύμα και Ύλη. Πίσω από τον "τρόπο κίνησης", που τώρα θεωρείται σαν "ιδιότητα της ύλης" και τίποτε περισσότερο, αυτοί αντιλαμβάνονται το ακτινοβόλο νοούμενο. Η ενέργεια (ή εκπόρευση) του "Πνεύματος του Φωτός", του πρωτογεννημένου από το Αιώνιο αγνό Στοιχείο, είναι αυτή που αποθηκεύεται στον Ήλιο, τον

μεγάλο Ζωοδότη του φυσικού κόσμου, όπως ο κρυμμένος, καλυμμένος Πνευματικός Ήλιος είναι ο Φώτο- και Ζωο-Δότης των Πνευματικών και Ψυχικών Περιοχών. Ο Μπέικον ήταν ένας από τους πρώτους που χτύπησαν την βασική νότα του υλισμού, όχι μόνο με την αναγωγική του μέθοδο (ανακαινισμένη από έναν κακοχωνεμένο Αριστοτέλη), αλλά και με το γενικό νόημα των γραπτών του. Αυτός αντιστρέφει την σειρά της νοητικής Εξέλιξης όταν λέει ότι, "το πρώτο δημιουργήμα του Θεού στα έργα των ημερών, ήταν το φως των αισθήσεων, το τελευταίο, ήταν το φως της λογικής και το σαββατιάτικο έργο του από τότε, είναι η φώτιση του Πνεύματός του". Είναι ακριβώς το αντίστροφο. Το φως του Πνεύματος είναι το αιώνιο Σάββατο του μυστικιστή ή αποκρυφιστή και αυτός ελάχιστη προσοχή δίνει στο φως των απλών αισθήσεων. Αυτό που εννοείται με την αλληγορική φράση, "Γεννηθήτω Φως" – όταν αποδοθεί εσωτερικά – είναι "Ας γεννηθούν οι Υιοι του Φωτός", ή τα νοούμενα όλων των φαινομένων. Έτσι οι Ρωμαιοκαθολικοί ερμηνεύουν σωστά αυτό το απόσπασμα όταν λένε πως αναφέρεται στους Αγγέλους, και λαθεμένα όταν λένε πως εννοεί Δυνάμεις δημιουργημένες από έναν ανθρωπομορφικό Θεό, τον οποίο αυτοί προσωποποιούν στον πάντα απειλούντα και τιμωρούντα Ιεχωβά.

Αυτά τα όντα είναι οι "Γιοί του Φωτός", γιατί εκπορεύονται και αυτοδημιουργούνται μέσα σε εκείνον τον άπειρο Ωκεανό Φωτός, του οποίου ο ένας πόλος είναι αγνό Πνεύμα χαμένο στην απολυτότητα της Μη-Υπαρξης, και ο άλλος είναι ύλη στην οποία συμπυκνώνεται, κρυσταλλοποιούμενος σε έναν όλο και πιο χονδροειδή τύπο καθώς κατέρχεται σε εκδήλωση. Επομένως, η ύλη, αν και κατά μια έννοια δεν είναι παρά τα απατηλά κατακάθια εκείνου του Φωτός του οποίου τα άκρα είναι οι Δημιουργικές Δυνάμεις, ωστόσο έχει μέσα της την πλήρη παρουσία της Ψυχής, εκείνης της Αρχής, την οποία κανείς δεν θα γνωρίσει ποτέ, ούτε καν, οι "Υιοι του Φωτός", που πρόβαλαν από το ΑΠΟΛΥΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ της. Η ιδέα εκφράζεται όμορφα και σωστά από τον Μίλτον, ο οποίος δοξάζει το άγιο Φως, που είναι ο:

.....γόνος των Ουρανών, πρωτογεννημένος
 ή της Διηνεκούς Συναιώνιας ακτίνας,
 μπορώ να σε περιγράψω άψογα;... αφού ο Θεός είναι φως
 και πάντα στο απροσέγγιστο φως
 διαμένων από την Αιωνιότητα, διαμένων και σε εσένα,
 λαμπρή απορροή φωτεινή άπλαστης ουσίας.

II

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

Και τώρα ο αποκρυφισμός θέτει στην επιστήμη το ερώτημα: "Είναι το φως σώμα, ή δεν είναι;" Όποια και αν είναι η απάντησή της, ο αποκρυφισμός είναι προετοιμασμένος να αποδείξει πως μέχρι σήμερα οι πιο εξέχοντες φυσικοί δεν μπορούν να απαντήσουν ούτε για το ένα ούτε για το άλλο. Για να γνωρίσει τι είναι φως και αν είναι μια πραγματική ουσία ή ένας απλός κυματισμός του "αιθέριου μέσου", η Επιστήμη πρέπει πρώτα να μάθει τι είναι στην πραγματικότητα Ύλη, Άτομο, Αιθέρας, Δύναμη. Τώρα, η αλήθεια είναι πως δεν γνωρίζει τίποτε για κανένα απ' αυτά, και το παραδέχεται. Δεν έχει ακόμα συμφωνήσει ούτε και στο τι να πιστέψει, καθώς δεκάδες υποθέσεις, προερχόμενες από διάφορους και πολύ γνωστούς Επιστήμονες πάνω στο ίδιο θέμα, είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους και συχνά αντικρουόμενες. Έτσι, οι πιο άξιες θεωρίες τους μπορούν, με ένα τράβηγμα της καλής θέλησης, να γίνουν δεκτές σαν "λειτουργικές υποθέσεις" με μια δευτερεύουσα έννοια, όπως το εκφράζει ο Στάλλου. Αλλά όντας ριζικά αντίθετες μεταξύ τους, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουν σε αμοιβαία καταστροφή. Όπως αναφέρει ο Τζ. Μπ. Στάλλου, συγγραφέας του έργου *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής* (Εισαγωγή στην 2η έκδοση):

Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως οι διάφοροι τομείς της επιστήμης είναι απλώς *αυθαίρετες υποδιαιρέσεις... της εργασίας*. Σ' αυτούς τους διάφορους τομείς το ίδιο φυσικό αντικείμενο μπορεί να εξετάζεται κάτω από διαφορετικές όψεις. Ο φυσικός μπορεί να μελετάει τις μοριακές του σχέσεις, ενώ ο χημικός να καθορίζει την ατομική του σύσταση. Αλλά όταν και οι δυο ασχολούνται με το ίδιο στοιχείο ή παράγοντα, δεν μπορεί αυτό να έχει ένα σύνολο ιδιοτήτων στην φυσική, και ένα άλλο σύνολο αντιθετικών ιδιοτήτων στην χημεία. Αν ο φυσικός και ο χημικός υποθέτουν παρόμοια την ύπαρξη έσχατων ατόμων απόλυτα αμετάβλητων σε μάζα και βάρος, τότε το άτομο δεν μπορεί να είναι ένας κύβος ή ένα πεπλατυσμένο σφαιροειδές για τους φυσικούς, και σφαίρα για τους χημικούς σκοπούς. Και μια ομάδα σταθερών ατόμων δεν μπορεί ζνα είναι μια συσσώρευση εκτεταμένης και απόλυτα αδρανούς και αδιαπέραστης μάζας "σε μια χοάνη ή σε ένα αποστακτικό κέρας, ενώ όταν αποτελούν μέρη ενός μαγνήτη ή μιας μπαταρίας Κλαμόντ να είναι ένα σύστημα απλών κέντρων δύναμης. Ο συμπαντικός αιθέρας δεν μπορεί να είναι απλός και κινητός για να ικανοποιεί τον χημικό, και σκληρο-ελαστικός για να ικανοποιεί τον φυσικό. Δεν μπορεί να είναι συνεχής κατ' εντολή του σερ Ουίλλιαμ Τόμσον και ασυνεχής κατ' απαίτηση του Κοσύ ή του Φρέσνελ.

Ο γνωστός φυσικός, Τζ. Α. Ιρν, φαίνεται να λέει το ίδιο στον 43ο τόμο των *Αναφορών της Βασιλικής Ακαδημίας του Βελγίου*, απόσπασμα το οποίο μεταφράζουμε, όπως αναφέρεται, από τα Γαλλικά:

Όταν βλέπει κανείς την σιγουριά με την οποία σήμερα επιβεβαιώνονται οι δοξασίες που αποδίδουν την συλλογικότητα, την παγκοσμιότητα των φαινομένων, μόνο στις κινήσεις του ατόμου, έχει το δικαίωμα να περιμένει να συναντήσει παρόμοια ομοφωνία και στις ιδιότητες που αποδίδονται σ' αυτό το μοναδικό ον, το θεμέλιο όλων όσων υπάρχουν. Αλλά από την πρώτη εξέταση των ιδιαίτερων προτεινόμενων συστημάτων νιώθει κανείς μια παράξενη απογοήτευση. Αντιλαμβάνεται ότι το άτομο του χημικού το άτομο του φυσικού, το άτομο του μεταφυσικού και εκείνο του μαθηματικού..... δεν έχουν τίποτε απολύτως κοινό εκτός από το όνομα! Αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι η υπάρχουσα υποδιαίρεση των επιστημών μας, καθεμιά από τις οποίες στην δική της μικρή φωλιά κατασκευάζει ένα άτομο που ικανοποιεί τις προαπαιτήσεις του φαινομένου που μελετάει, χωρίς να ενδιαφέρεται καθόλου για τις προαπαιτήσεις που ταιριάζουν στο φαινόμενο της διπλανής φωλιάς. Ο μεταφυσικός διαγράφει τις αρχές της έλξης και της απώθησης σαν όνειρα. Ο μαθηματικός που αναλύει τους νόμους της ελαστικότητας και εκείνους της διάδοσης του φωτός,

τις δέχεται ανεπιφύλακτα χωρίς καν να τις ονομάζει... Ο χημικός δεν μπορεί να εξηγήσει την συγκέντρωση των ατόμων σε πολυσύνθετα μόρια, χωρίς να αποδώσει στα άτομά του ειδικές διακριτικές ιδιότητες, ενώ αντίθετα για τον φυσικό και τον μεταφυσικό, τους υπέρμαχους των σύγχρονων δοξασιών, το άτομο είναι πάντα και παντού το ίδιο. Τι λέω εγώ; ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΟΥΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΤΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ. Ο καθένας κατασκευάζει ένα άτομο που να ταιριάζει στην δική του φαντασία, προκειμένου να εξηγήσει κάποιο ειδικό φαινόμενο με το οποίο ασχολείται.⁴⁹⁹

Η παραπάνω είναι η απόλυτα σωστή εικόνα της σύγχρονης επιστήμης και φυσικής. Η «προϋπόθεση αυτού του ασταμάτητου παιχνιδιού της "επιστημονικής φαντασίας"», που βρίσκεται τόσο συχνά στις εύλωτες αναλύσεις του καθηγητή Τύνταλ, είναι πράγματι ζωντανή, όπως δείχνει ο Στάλλου, και ως προς την αντιφατική ποικιλία αφήνει πολύ πίσω οποιεσδήποτε "φαντασίες" του αποκρυφισμού. Όπως κι αν έχει το πράγμα, αν οι φυσικές θεωρίες είναι ομολογουμένως "απλές τυπικές, επεξηγηματικές, διδακτικές επινοήσεις" και αν ο "ατομισμός είναι μόνο ένα συμβολικό γραφικό σύστημα",⁵⁰⁰ τότε ο αποκρυφιστής δεν μπορεί να θεωρηθεί πως δέχεται πάρα πολλά όταν τοποθετεί, μαζί με αυτές τις επινοήσεις και τα "συμβολικά συστήματα" της σύγχρονης επιστήμης, τα σύμβολα και τις επινοήσεις των Αρχαϊκών διδασκαλιών.

⁴⁹⁹ "Πειραματικές έρευνες πάνω στη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην αντίσταση του αέρα και στη θερμοκρασία του", σελ. 68. Μεταφρασμένο από την αναφορά του Στάλλου, σελ. 12.

⁵⁰⁰ Από την κριτική στο έργο Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής που δημοσιεύτηκε στο *Nation* της Νέας Υόρκης. Στο έργο του Στάλλου βλέπε Εισαγωγή, σελ. XV-XVI.

III

"AN LUMEN SIT CORPUS AN NON"
[ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΣΩΜΑ Ή ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ]

Μας λένε πως οπωσδήποτε το Φως δεν είναι σώμα. Η φυσική επιστήμη λέει πως το Φως είναι μια Δύναμη, ένας κραδασμός, ο κυματισμός του αιθέρα. Είναι η ιδιότητα ή ποιότητα της ύλης, ή ακόμα μια κατάσταση αυτής: αλλά ποτέ ένα σώμα!

Ακριβώς. Αυτή την ανακάλυψη, την γνώση – οτιδήποτε και αν αξίζει – ότι το φως ή θερμιδικό δεν είναι μια κίνηση υλικών μορίων, η επιστήμη την οφείλει κυρίως, αν όχι ολότελα, στο σερ Ο. Γκρόουβ. Αυτός είναι ο πρώτος που το 1842, σε μια διάλεξη στο Ινστιτούτο του Λονδίνου, έδειξε πως το "φως, η θερμότητα κ.τ.λ., κ.τ.λ. είναι καταστάσεις της ίδιας της ύλης και όχι ένα ξεχωριστό, αιθέριο, 'αστάθμητο' ρευστό, (τώρα μια κατάσταση ύλης) που την διαπερνάει".⁵⁰¹ Ίσως, όμως, για μερικούς φυσικούς – όπως για τον Έρστεθ, έναν πολύ εξέχοντα Επιστήμονα – η ΔΥΝΑΜΗ και οι ΔΥΝΑΜΕΙΣ να ήταν σιωπηρά το "Πνεύμα (και επομένως *Πνεύματα*) στην Φύση". Αυτό που υποστήριζαν μερικοί μυστικιστές μάλλον επιστήμονες ήταν ότι το φως, η θερμότητα, ο μαγνητισμός, ο ηλεκτρισμός, η βαρύτητα κ.τ.λ., δεν ήταν οι τελικές *αιτίες* των ορατών φαινομένων, περιλαμβανόμενης και της πλανητικής κίνησης, αλλά ότι και αυτά τα ίδια ήταν Δευτερεύοντα *αποτελέσματα άλλων Αιτιών*, για τις οποίες στις μέρες μας η επιστήμη δεν ενδιαφέρεται καθόλου, αλλά στις οποίες πιστεύει ο αποκρυφισμός, γιατί οι αποκρυφιστές παρουσίασαν αποδείξεις της εγκυρότητας των ισχυρισμών τους σε κάθε εποχή. Και σε ποια εποχή δεν υπήρξαν αποκρυφιστές και ΜΥΗΜΕΝΟΙ;

Ο σερ Ισαάκ Νεύτων υποστήριζε την Πυθαγόρεια σωματιδιακή θεωρία και ήταν έτοιμος να αποδεχθεί και τις συνέπειές της, πράγμα που έκανε τον Κόμη ντε Μαιστρ (*Οι Νύχτες της Αγίας Πετρούπολης*, τομ II) να ελπίζει πως κάποτε ο Νεύτωνας θα οδηγούσε τελικά την Επιστήμη πίσω στην αναγνώριση του γεγονότος πως οι Δυνάμεις και τα Ουράνια σώματα *ωθούνται και καθοδηγούνται από Διάνοιες*. Αλλά ο ντε Μαίστρ λογάριάζε χωρίς τον ξενοδόχο. Οι εσώτατες σκέψεις και ιδέες του Νεύτωνα διαστράφηκαν και λήφθηκε υπόψη μόνο το απλό εξωτερικό κέλυφος. Αν ο καημένος ο σερ Ισαάκ μπορούσε να προβλέψει πώς θα χρησιμοποιούσαν οι διάδοχοι και οι οπαδοί του την "βαρύτητά" του,⁵⁰² σίγουρα αυτός ο ευσεβής και θρησκευόμενος άνθρωπος θα είχε προτιμήσει να φάει ήσυχα το μήλο του και να μην πει ποτέ ούτε μια λέξη για τις μηχανιστικές ιδέες που συνδέονταν με την πτώση του.

⁵⁰¹ *Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, Πρόλογος. Ο Ρόμπερτ Ουώρντ, αναλύοντας το θέμα της Θερμότητας και του Φωτός στο τεύχος του Νοεμβρίου 1880 στο "Τριμηνιαίο Περιοδικό της Επιστήμης", μας δείχνει πόσο παντελή άγνοια έχει η Επιστήμη σχετικά με ένα από τα πιο κοινά γεγονότα της φύσης: την θερμοκρασία του Ήλιου. Μας λέει: "Το θέμα της θερμοκρασίας του Ήλιου υπήρξε αντικείμενο έρευνας πολλών επιστημών. Ο Νεύτωνας, ένας από τους πρώτους ερευνητές του προβλήματος, προσπάθησε να την υπολογίσει και μετά απ' αυτόν όλοι οι επιστήμονες που ασχολήθηκαν με την θερμομετρία ακολούθησαν το παράδειγμά του. Όλοι τους πίστευαν πως πέτυχαν και διατύπωσαν τα αποτελέσματά τους με μεγάλη σιγουριά. Οι ακόλουθες, σύμφωνα με την χρονολογική τάξη δημοσίευσης των αποτελεσμάτων, είναι οι θερμοκρασίες που βρήκε ο καθένας απ' αυτούς (σε εκατοναβάθμια κλίμακα): Νεύτωνας 1.699.300°, Πουιγέ 1.461°, Ζόλνερ 102.200°, Σέκι 5.344.840°, Έρικσον 2.726.700°, Φιζώ 7.500°, Γουότερστον 9.000.000°, Σπόερερ 27.000°, Σαιν-Κλερ Ντεβίγ 9.500°, Σορέ 5.801.846°, Βικαίρ 1.398°, Βιόγ 1.500°, Ροζέτι 20.000°. Η διαφορά μεταξύ τους είναι από 1.400° μέχρι 9.000.000°, ή σχεδόν 8.998.600°! Πιθανόν δεν υπάρχει στην επιστήμη πιο εκπληκτική αντιφατικότητα από αυτήν που αποκαλύπτεται με τους παραπάνω αριθμούς". Και όμως, χωρίς αμφιβολία, αν ένας Αποκρυφιστής παρουσίαζε μια δική του εκτίμηση, ο καθένας από αυτούς τους κυρίους θα διαμαρτυρόταν έντονα στο όνομα της "ΑΚΡΙΒΟΥΣ" Επιστήμης για να απορριφθεί αυτό το συγκεκριμένο αποτέλεσμα.

⁵⁰² Σύμφωνα με έναν αθεϊστή ιδεαλιστή, τον δρ. Λιούντς: "Όταν το 1687 ο σερ Ισαάκ... έδειξε ότι η μάζα και το άτομο δρούσαν... από έμφυτη κίνηση... απομάκρυνε αποτελεσματικά το Πνεύμα, την Άνιμα ή Θεότητα σαν περιττή".

Δείχνεται μεγάλη περιφρόνηση για την μεταφυσική γενικά και για την οντολογική μεταφυσική ιδιαίτερα. Αλλά κάθε φορά που οι αποκρυφιστές είναι αρκετά τολμηροί ώστε να σηκώσουν το κατεβασμένο κεφάλι τους, βλέπουμε ότι η υλιστική, φυσική επιστήμη είναι διάστικτη με μεταφυσική.⁵⁰³ Ότι οι πιο θεμελιώδεις αρχές της, ενώ είναι διαχωριστά ενωμένες με τον υπερβατισμό, ωστόσο προκειμένου να δείξουν πως η σύγχρονη επιστήμη δεν έχει καμιά σχέση με τέτοια "όνειρα", συχνά βασανίζονται και αγνοούνται μέσα στην μάζα των αντιφατικών θεωριών και υποθέσεων. Μια πολύ καλή επιβεβαίωση αυτής της κατηγορίας βρίσκεται στο γεγονός ότι η Επιστήμη είναι απόλυτα αναγκασμένη να δεχτεί τον "υποθετικό" Αιθέρα και να προσπαθήσει να τον εξηγήσει πάνω στην υλιστική βάση των ατομο-μηχανιστικών νόμων. Αυτή η προσπάθεια οδήγησε κατευθείαν στις πιο τραγικές ασυμφωνίες και ριζικές αντιφάσεις ανάμεσα στην υποτιθέμενη φύση του Αιθέρα και στις φυσικές δράσεις του. Μια δεύτερη απόδειξη βρίσκεται στις πολλές αντικρουόμενες δηλώσεις σχετικά με το άτομο: το πιο μεταφυσικό αντικείμενο στην δημιουργία.

Τι γνωρίζει, λοιπόν, η σύγχρονη επιστήμη της φυσικής για τον Αιθέρα, η πρώτη ιδέα του οποίου ανήκει αναμφισβήτητα στους αρχαίους φιλοσόφους, που οι Έλληνες την δανείστηκαν από τους Άριους, ενώ η καταγωγή του σύγχρονου Αιθέρα βρίσκεται στον ΑΚΑΣΑ, του οποίου αποτελεί παραμορφωμένη μορφή; Αυτή η παραμόρφωση λέγεται ότι είναι μια τροποποίηση και εκλέπτυνση της ιδέας του Λουκρήτιου. Ας εξετάσουμε, λοιπόν, την σύγχρονη αντίληψη από αρκετά επιστημονικά έργα που περιέχουν τις παραδοχές των ίδιων των φυσικών.

Η ύπαρξη του Αιθέρα γίνεται αποδεκτή από την φυσική αστρονομία, την απλή φυσική και την χημεία.

Αρχικά οι αστρονόμοι θεωρούσαν τον αιθέρα σαν ένα ρευστό υπερβολικής λεπτότητας και κινητικότητας, που δεν παρουσίαζε καμιά αισθητή αντίσταση στις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων, και το θέμα της συνέχειας ή ασυνέχειάς του δεν εξετάζοταν σοβαρά. Η κύρια λειτουργία του στην σύγχρονη αστρονομία ήταν να χρησιμεύει σαν βάση για τις υδροδυναμικές θεωρίες της βαρύτητας. Στην φυσική όμως το ρευστό αυτό εμφανίστηκε για κάποιο διάστημα σε αρκετούς ρόλους σε σχέση με τα "αστάθμητα" (που τόσο ωμά θανατώθηκαν από τον σερ Ουίλιαμ Γκρόουβ) ενώ μερικοί φυσικοί προχώρησαν σε σημείο να τα ταυτίσουν με ένα ή περισσότερα απ' αυτά. (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. ΙΧ.)

⁵⁰³ Αν κανείς έχει την τάση να αμφισβητήσει αυτήν την δήλωση, τον συμβουλεύουμε να διαβάσει το έργο του Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, ένα βιβλίο που προκάλεσε τις πιο άγριες διαμαρτυρίες και κριτικές: "... ο δεδηλωμένος ανταγωνισμός της επιστήμης προς την μεταφυσική θεώρηση", γράφει, "οδήγησε την πλειοψηφία των ειδικευμένων επιστημόνων να υποθέσει πως οι μέθοδοι και τα αποτελέσματα της εμπειρικής έρευνας είναι εντελώς ανεξάρτητα από τον έλεγχο των νόμων της σκέψης. Αυτοί είτε αγνοούν σιωπηλά είτε ανοικτά αποκηρύσσουν τους απλούστερους κανόνες της λογικής μαζί με τους νόμους της μη αντίφασης και... απορρίπτουν με την έσχατη αποστροφή κάθε εφαρμογή του κανόνα της συνέπειας στις υποθέσεις και στις θεωρίες τους... και θεωρούν μια εξέτασή (τους)... στο φως αυτών των νόμων σαν μια ανάρμοστη εισβολή "a priori αρχών και μεθόδων" στην περιοχή της εμπειρικής επιστήμης. Άτομα μ' αυτήν την νοητική στάση δεν διστάζουν καθόλου να ισχυριστούν πως τα άτομα είναι εντελώς αδρανή και ταυτόχρονα να βεβαιώσουν πως αυτά τα άτομα είναι απόλυτα ελαστικά, ή να υποστηρίξουν ότι το φυσικό σύμπαν, σε τελευταία ανάλυση, καταλήγει σε 'νεκρή' ύλη και κίνηση, και ωστόσο να αρνούνται ότι όλη η φυσική ενέργεια είναι στην πραγματικότητα κινητική, ή να διακηρύσσουν πως όλες οι φαινομενικές διαφορές στον αντικειμενικό κόσμο οφείλονται τελικά στις διάφορες κινήσεις εντελώς απλών υλικών μονάδων και ωστόσο να αρνούνται την πρόταση πως αυτές οι μονάδες είναι όμοιες..." (σελ. ΧΙΧ). "Η εθελουφλία εξεχόντων φυσικών σε μερικές από τις φανερές συνέπειες των θεωριών τους είναι αξιοθαύμαστη... Όταν ο καθηγητής Τείτ, σε συνεργασία με τον καθηγητή Στιούαρτ, αναγγέλλει πως η 'ύλη είναι απλώς παθητική' (*Το Αόρατο Σύμπαν*, τμήμα 104), και έπειτα μαζί με τον σερ Ο. Τόμσον δηλώνει ότι 'η ύλη έχει μια έμφυτη δύναμη να αντιστέκεται στις εξωτερικές επιρροές' (*Πραγματεία πάνω στην Φυσική Φιλοσοφία*, Τομ. Ι, τμ. 216), τότε δεν είναι καθόλου ανάρμοστο να αναρωτηθεί κανείς πως μπορούν να συμβιβαστούν αυτές οι δύο δηλώσεις. Όταν ο καθηγητής Ντυ Μπουά-Ρεϋμόν... επιμένει στην αναγκαιότητα να αναχθούν όλες οι διαδικασίες της φύσης σε κινήσεις ενός υλικού, ουδέτερου υποστρώματος, στερημένου εντελώς από ποιότητα (*Πέρα από τα Σύνορα της Φυσικής Γνώσης*, σελ. 5), ενώ λίγο πριν στην ίδια διάλεξη είχε δηλώσει πως 'η αναγωγή όλων των μεταβολών στον υλικό κόσμο σε κινήσεις ατόμων προκαλούμενες από τις σταθερές κεντρικές δυνάμεις τους θα αποτελούσε την ολοκλήρωση της φυσικής επιστήμης', είναι φανερό πως βρισκόμαστε σε μια σύγχυση από την οποία πρέπει να απαλλαγούμε". (Πρόλογος, σελ. ΧΛΙΙΙ.)

Έπειτα ήρθαν οι Κινητικές θεωρίες, και από την εποχή της δυναμικής θεωρίας της θερμότητας, προτιμήθηκε στην Οπτική σαν ένα υπόστρωμα για φωτεινούς κυματισμούς. Έπειτα, προκειμένου να ερμηνεύσουν την διάχυση και την πόλωση του φωτός, οι φυσικοί αναγκάστηκαν να καταφύγουν για άλλη μια φορά στην "επιστημονική φαντασία" τους και έτσι προίκισαν τον Αιθέρα (α) με ατομική ή μοριακή δομή και (β) με μια υπερβολική ελαστικότητα, "έτσι ώστε η αντίστασή του στην παραμόρφωση ξεπερνάει κατά πολύ εκείνη των πιο ελαστικών στερεών σωμάτων". (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. Χ.) Αυτό προαπαιτούσε την θεωρία της ουσιαστικής ασυνέχειας της ύλης και επομένως και του Αιθέρα. Αφού δέχτηκαν την ασυνέχεια προκειμένου να εξηγήσουν την διάχυση και την πόλωση, ανακαλύφθηκαν θεωρητικές αδυναμίες σχετικά μ' αυτές τις διαχύσεις. Η "επιστημονική φαντασία" του Κοσύ είδε στα άτομα "υλικά σημεία χωρίς έκταση" και πρότεινε, προκειμένου να εξαφανίσει τα πιο φοβερά εμπόδια για την κυματοειδή θεωρία (δηλαδή, μερικά πολύ γνωστά μηχανιστικά θεωρήματα που στέκονταν στον δρόμο της), να υποθέσουν ότι το αιθερικό μέσο διάδοσης αντί να είναι συνεχές, θα πρέπει να αποτελείται από σωματίδια χωρισμένα από αισθητές αποστάσεις. Ο Φρέσνελ πρόσφερε την ίδια υπηρεσία στα φαινόμενα της πόλωσης. Ο Ε. Μπ. Χαντ ανέτρεψε τις θεωρίες και των δυο. (*Αμερικάνικο Περιοδικό Επιστήμης και Τέχνης*, 2η σειρά, Τομ. VII, Μάιος 1849.) Σήμερα υπάρχουν επιστήμονες που τις αποκαλούν "υλικά λαθεμένες", ενώ άλλοι – οι "ατομο-μηχανιστές" – επιμένουν σ' αυτές με απελπισμένο πείσμα. Η υπόθεση της ατομικής ή μοριακής σύστασης του αιθέρα ανατράπηκε επίσης από την θερμοδυναμική, γιατί ο Κλερκ-Μάξγουελ έδειξε ότι ένα τέτοιο μέσον θα ήταν απλώς αέριο. (Βλέπε Κλερκ-Μάξγουελ, *Πραγματεία πάνω στον Ηλεκτρισμό και Μαγνητισμό*, 1873, και συγκρίνατε με το έργο του Κοσύ, *Αναφορά πάνω στην διάχυση του φωτός*, 1836.) Έτσι η υπόθεση των "απειρών διαστημάτων" αποδείχθηκε πως δεν είχε καμιά χρησιμότητα σαν συμπλήρωμα στην κυματοειδή θεωρία. Άλλωστε οι εκλείψεις δεν αποκαλύπτουν καμιά τέτοια διαφορά χρώματος σαν αυτή που υπέθετε ο Κοσύ (με την υπόθεση ότι οι χρωματικές ακτίνες διαδίδονται με διαφορετικές ταχύτητες). Η αστρονομία παρουσίασε αρκετά φαινόμενα που έρχονται σε απόλυτη αντίθεση με αυτήν την δοξασία.

Έτσι, ενώ σε έναν τομέα της φυσικής ή ατομο-μοριακή σύσταση του αιθέρα γίνεται αποδεκτή προκειμένου να εξηγήσει ένα σύνολο ειδικών φαινομένων, σε έναν άλλο τομέα μια τέτοια σύσταση φαίνεται να ανατρέπει αρκετά επιβεβαιωμένα γεγονότα και έτσι οι κατηγορίες του Ιρν δικαιώνονται (*βλέπε ανωτέρω*). Η χημεία το θεωρεί αδύνατο να αποδεχτεί την υπερβολική ελαστικότητα του αιθέρα, χωρίς να τον αποστερήσει από άλλες ιδιότητες στην υποθετική ύπαρξη των οποίων βασίζεται η κατασκευή των σύγχρονων θεωριών της. Αυτό κατέληξε σε μια τελική μεταμόρφωση του αιθέρα. Οι απαιτήσεις της ατομο-μηχανιστικής θεωρίας οδήγησαν διακεκριμένους μαθηματικούς και φυσικούς να επιχειρήσουν να αντικαταστήσουν τα παραδοσιακά άτομα της ύλης με ιδιόμορφες μορφές στροβιλοειδούς κίνησης σε ένα "συμπαντικό ομογενές, ασυμπίεστο και συνεχές υλικό μέσο", ή Αιθέρα. (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. Χ.)

Η υποφαινόμενη συγγραφέας, που δεν ισχυρίζεται ότι κατέχει καμιά μεγάλη επιστημονική μόρφωση, παρά μόνο μια ανεκτή εξοικείωση με τις σύγχρονες θεωρίες και μια πολύ καλύτερη με τις Απόκρυφες Επιστήμες, διαλέγει τα όπλα της ενάντια στους υποτιμητές της εσωτερικής διδασκαλίας από το ίδιο το οπλοστάσιο της σύγχρονης επιστήμης. Οι έντονες αντιφάσεις, οι αμοιβαία καταστροφικές υποθέσεις παγκοσμίου φήμης επιστημόνων, οι αμοιβαίες κατηγορίες, απορρίψεις και διαφωνίες τους δείχνουν καθαρά πως είτε γίνονται αποδεκτές είτε όχι, οι αποκρυφιστικές θεωρίες έχουν το ίδιο δικαίωμα να ακουστούν όσο και οι επονομαζόμενες σοφές και ακαδημαϊκές υποθέσεις. Έτσι το αν οι οπαδοί της Βασιλικής Εταιρείας θα προτιμήσουν να δεχτούν τον αιθέρα σαν ένα συνεχές ή ένα ασυνεχές ρευστό δεν έχει καμιά σημασία και είναι τελείως αδιάφορο για τον τωρινό σκοπό μας. Δείχνει απλώς μια βεβαιότητα: ότι η επίσημη επιστήμη, μέχρι σήμερα, δεν γνωρίζει τίποτε για την σύσταση του αιθέρα. Η Επιστήμη, αν της αρέσει, ας τον αποκαλεί ύλη. Μόνο που ούτε σαν ακασά ούτε σαν ο ιερός Αιθέρας των Ελλήνων, δεν πρόκειται να βρεθεί σε καμιά από τις καταστάσεις ύλης τις γνωστές στους σύγχρονους φυσικούς. Είναι ΥΛΗ σε ένα εντελώς άλλο πεδίο αντίληψης και ύπαρξης και δεν μπορεί να αναλυθεί και να εκτιμηθεί με επιστημονικά όργανα, ούτε καν να συλληφθεί από την "επιστημονική

φαντασία" εκτός και αν ο κάτοχος της μελετάει τις Απόκρυφες Επιστήμες. Τα όσα ακολουθούν αποδεικνύουν αυτήν την δήλωση.

Ο Στάλλου έδειξε καθαρά ότι σχετικά με τα κρίσιμα προβλήματα της σύγχρονης φυσικής (όπως έγινε από τον Ντε Κατρεφάζ και αρκετούς άλλους σχετικά με κείνα της ανθρωπολογίας, βιολογίας κ.τ.λ.) η πλειοψηφία των διάσημων και πολυμαθών υλιστών, στην προσπάθειά τους να υποστηρίξουν τις ατομικές υποθέσεις και τα συστήματά τους, ξεστομίζουν τις μεγαλύτερες σοφιστείες. Ας πάρουμε την ακόλουθη περίπτωση. Οι περισσότεροι απ' αυτούς απορρίπτουν την *δράση εξ αποστάσεως* (μια από τις θεμελιώδεις αρχές στο θέμα του Αιθέρα ή Ακασά στον Αποκρυφισμό), ενώ, όπως παρατηρεί και αποδεικνύει πολύ σωστά ο Στάλλου, δεν υπάρχει καμιά φυσική δράση "η οποία όταν εξεταστεί στενά να μην μετατρέπεται σε *δράση εξ αποστάσεως*".

Τώρα, σύμφωνα με τον καθηγητή Λοντζ, οι μεταφυσικές διαφωνίες είναι "ασυνείδητες εκκλήσεις στην εμπειρία". Και προσθέτει ότι αν μια τέτοια εμπειρία δεν είναι αντιληπτή, τότε δεν υπάρχει κ.τ.λ. Σύμφωνα με τα ίδια του τα λόγια: "... Αν μια υπερβολικά αναπτυγμένη διάνοια, ή μια ομάδα διανοιών, βρει μια δοξασία σχετικά με κάποια συγκριτικά απλή και θεμελιώδη ύλη εντελώς *αδιανόητη*, είναι μια ένδειξη... πως η *αδιανόητη κατάσταση πραγμάτων δεν έχει ύπαρξη κ.τ.λ.*"⁵⁰⁴

Και μετά, προς το τέλος της διάλεξής του, ο καθηγητής Λοντζ υποδεικνύει ότι η εξήγηση της συνοχής καθώς και της βαρύτητας, "πρέπει να αναζητηθεί στην θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου του σερ Ουίλιαμ Τόμσον". (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXIII.)

Είναι περιττό να σταθούμε και να ρωτήσουμε αν σ' αυτήν την θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου πρέπει να ζητήσουμε την απάντηση και για το πέσιμο πάνω στην Γη του πρώτου ζωικού σπέρματος από κάποιον περαστικό μετεωρίτη ή κομήτη (υπόθεση του σερ Ο. Τόμσον). Αλλά στον σερ Ο. Λοντζ μπορούμε να υπενθυμίσουμε την σοφή κριτική πάνω στην διάλεξή του στο ίδιο έργο *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*. Παρατηρώντας την παραπάνω δήλωση του Λονδρέζου καθηγητή, ο συγγραφέας ρωτάει "αν... τα στοιχεία της θεωρίας του στροβιλοειδούς ατόμου είναι οικεία, ή έστω πιθανά, γεγονότα εμπειρίας. Γιατί αν δεν είναι, τότε *σαφώς αυτή η θεωρία βρίσκεται εκτεθειμένη στην ίδια κριτική που θεωρείται πως αναιρεί την υπόθεση της ΔΡΑΣΗΣ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ*"! (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXIV.) Και έπειτα ο ικανός κριτικός δείχνει καθαρά τι δεν είναι ο Αιθέρας, ούτε μπορεί ποτέ να είναι παρ' όλους τους επιστημονικούς ισχυρισμούς για το αντίθετο. Και έτσι ανοίγει διάπλατα, ίσως ασυνείδητα, την πόρτα στις δικές μας αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Γιατί, όπως λέει:

Το μέσον στο οποίο εμφανίζονται οι στροβιλοειδείς κινήσεις, σύμφωνα με την δήλωση του καθηγητή Λοντζ (*ΦΥΣΗ*, Τομ. XVII, σελ. 305), είναι "ένα τέλεια ομογενές, ασυμπίεστο, συνεχές σώμα, ανίκανο να διαλυθεί σε απλά στοιχεία ή άτομα, είναι πράγματι συνεχές και όχι μοριακό". Και αφού κάνει αυτήν την δήλωση ο καθηγητής Λοντζ προσθέτει: "*Δεν υπάρχει κανένα άλλο σώμα για το οποίο μπορούμε να το πούμε αυτό, και επομένως οι ιδιότητες του αιθέρα πρέπει να είναι κάπως ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ από εκείνες της συνηθισμένης ύλης*". Φαίνεται, λοιπόν, πως ολόκληρη η θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου, που μας προσφέρεται σαν ένα υποκατάστατο για την "μεταφυσική θεωρία" της δράσης εξ αποστάσεως, βασίζεται πάνω στην υπόθεση της ύπαρξης ενός υλικού μέσου που είναι *τελείως άγνωστο στην εμπειρία* και που έχει ιδιότητες *κάπως διαφορετικές*⁵⁰⁵ από κείνες της συνηθισμένης ύλης. Επομένως αυτή η θεωρία αντί να είναι, όπως ισχυρίζεται, μια αναγωγή ενός ξένου εμπειρικού γεγονότος σε ένα γνωστό γεγονός, είναι αντίθετα η αναγωγή ενός γεγονότος που είναι απόλυτα οικείο, σε ένα γεγονός που είναι όχι μόνο ξένο, αλλά εντελώς άγνωστο, απαρατήρητο και μη παρατηρήσιμο. Επίσης, η υποτιθέμενη στροβιλοειδής κίνησή του, ή μάλλον

⁵⁰⁴ *Φύση*, Τομ. XXVII, Ιαν. 25, 1883, σελ. 304, από την διάλεξη του Ο. Τόμσον, «Πάνω στον Αιθέρα και στις Λειτουργίες του», όπως αναφέρεται από τον Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXII-XXIII.

⁵⁰⁵ "Κάπως διαφορετικές!" αναφωνεί ο Στάλλου. "Το πραγματικό νόημα αυτού του 'κάπως' είναι πως το εν λόγω μέσον δεν είναι καθόλου υλικό κατά καμιά λογική έννοια, αφού δεν έχει καμιά από τις ιδιότητες της ύλης. Όλες οι ιδιότητες της ύλης βασίζονται πάνω στις διαφορές και στις αλλαγές, και ο 'υποθετικός' αιθέρας που ορίστηκε εδώ είναι στερημένος όχι μόνο από διαφορές, αλλά είναι ανίκανος για διαφορά και αλλαγή [με την φυσική έννοια, ας προσθέσουμε]". Αυτό αποδεικνύει πως, αν ο αιθέρας είναι "ύλη", είναι τέτοιος μόνο σαν κάτι ορατό, απλό και υπαρκτό, μόνο για τις πνευματικές αισθήσεις: ότι είναι πράγματι μια Ύπαρξη, αλλά όχι στο δικό μας πεδίο: ο Πατήρ Αιθέρας ή Ακασά

μέσα στο υποτιθέμενο, αιθέριο μέσον είναι... *αδύνατη*, γιατί κίνηση μέσα σε ένα απόλυτα ομογενές, ασυμπίεστο και επομένως συνεχές ρευστό, δεν είναι αντιληπτή κίνηση... Είναι φανερό, λοιπόν... πως, σπουδήςποτε και αν μας οδηγεί η θεωρία του στροβιλοειδούς ατόμου, *ασφαλώς δεν μας οδηγεί πουθενά μέσα στην περιοχή της φυσικής*, ή στην επικράτεια των *αληθινών αιτιών*.⁵⁰⁶ Και μπορώ να προσθέσω πως, στον βαθμό που το υποθετικό αδιαφοροποίητο⁵⁰⁷ και μη διαφοροποιήσιμο μέσον είναι καθαρά μια συγκεκριμενοποίηση της παλιάς οντολογικής ιδέας του *καθαρού* όντας, ότι η θεωρία υπό εξέταση έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός *ακατανόητου μεταφυσικού φαντάσματος*. (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. XXIV-XXVI.)

Ένα "φάντασμα", πράγματι, που μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο με τον αποκρυφισμό. Από μια τέτοια επιστημονική μεταφυσική μέχρι τον αποκρυφισμό δεν μένει παρά μόνο ένα βήμα. Οι φυσικοί εκείνοι που δέχονται την άποψη ότι η ατομική σύσταση της ύλης συμφωνεί με την διαπερατότητά της, δεν χρειάζεται να βγουν και πολύ από τον δρόμο τους προκειμένου να ερμηνεύσουν τα μεγαλύτερα φαινόμενα του αποκρυφισμού, που τόσο πολύ τα περιγελούν σήμερα οι φυσικοί επιστήμονες και οι υλιστές. Τα "υλικά σημεία χωρίς έκταση" του Κοσύ, είναι οι μονάδες του Λάιμπνιτς και ταυτόχρονα τα υλικά με τα οποία οι "θεοί" και άλλες αόρατες δυνάμεις ντύνονται με σώματα. (Βλέπε Μέρος III, Τμήμα XV, "Θεοί, Μονάδες και Άτομα".) Η διάσπαση και η αποκατάσταση των "υλικών" μορίων χωρίς έκταση σαν ένας κύριος παράγοντας στις φαινομενικές εκδηλώσεις, πρέπει πολύ εύκολα να φανεί σαν μια καθαρή πιθανότητα, τουλάχιστον σε εκείνες τις επιστημονικές διάνοιες που δέχονται τις απόψεις του Κοσύ. Γιατί, διαγράφοντας εκείνη την ιδιότητα της ύλης την οποία αποκαλούν αδιαπερατότητα, θεωρώντας απλώς τα άτομα σαν "υλικά σημεία τα οποία ασκούν μεταξύ τους έλξεις και απώσεις που ποικίλουν ανάλογα με τις αποστάσεις που τα χωρίζουν", ο Γάλλος θεωρητικός εξηγεί ότι: "Από αυτό έπεται ότι, αν στο δημιουργό της Φύσης⁵⁰⁸ *άρεσε να τροποποιήσει απλώς τους νόμους σύμφωνα με τους οποίους τα άτομα έλκονται ή απωθούνται, αυτόματα θα βλέπαμε τα πιο σκληρά σώματα να εισχωρούν το ένα στο άλλο, τα πιο μικρά μόρια ύλης να καταλαμβάνουν τεράστιους χώρους, ή οι μεγαλύτερες μάζες να ελαττώνονται στο μικρότερο όγκο και ολόκληρο το σύμπαν να συγκεντρώνεται σε ένα μόνο σημείο*". (Κοσύ, *Επτά Μαθήματα Γενικής Φυσικής*, σελ. 38 και επόμενες, έκδοση του Αμπέ Μουανιό.)

Και αυτό το "σημείο", αόρατο στο δικό μας *πεδίο αντίληψης και ύλης* είναι απόλυτα ορατό για το μάτι του μυημένου που μπορεί να το ακολουθήσει και να το δει παρόν σε άλλα πεδία.

⁵⁰⁶ Οι αληθινές αιτίες της φυσικής επιστήμης είναι μαγιαβικές απατηλές αιτίες για τον αποκρυφιστή και το αντίστροφο. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁰⁷ Υπερβολικά "διαφοροποιημένο", αντίθετα, από την ημέρα που άφησε την *λάγια* κατάστασή του. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁰⁸ Για τους Αποκρυφιστές οι οποίοι λένε ότι ο δημιουργός της φύσης είναι η ίδια η Φύση, κάτι δυσδιάκριτο και αδιαχώριστο από την θεότητα, *έπεται* ότι εκείνοι που είναι γνώστες των *απόκρυφων νόμων* της φύσης και γνωρίζουν πώς να αλλάζουν και να προκαλούν νέες καταστάσεις στον αιθέρα, μπορούν όχι να τροποποιήσουν τους νόμους, αλλά να εργαστούν και να κάνουν το ίδιο σε συμφωνία με εκείνους τους *αμετάβλητους νόμους*.

IV

Η ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΟΣ;

Η μοριακή θεωρία εγκαταλείφθηκε ανεπίσημα, αλλά η βαρύτητα – η αρχή ότι όλα τα σώματα έλκονται μεταξύ τους με μια δύναμη ευθέως ανάλογη προς την μάζα τους και αντιστρόφως ανάλογη προς τα τετράγωνα των μεταξύ τους αποστάσεων – επιβιώνει μέχρι σήμερα και κυριαρχεί όπως πάντα στα υποτιθέμενα αιθερικά κύματα του Διαστήματος. Σαν μια υπόθεση, απειλήθηκε με θάνατο για την ανεπάρκειά της να περιλάβει όλα τα γεγονότα που της παρουσιάστηκαν σαν ένας φυσικός νόμος, είναι ο Βασιλιάς των αιώνων και κάποτε πανίσχυρων "Αστάθμητων". "Είναι σχεδόν βλασφημία... προσβολή στην μνήμη του μεγάλου Νεύτωνα να την αμφισβητήσεις..." αναφωνεί ένας Αμερικανός κριτικός της *Ισιδας Αποκαλυμμένης*. Πολύ καλά, αλλά τι είναι επιτέλους αυτός ο *αόρατος και άπιαστος* Θεός στον οποίο πρέπει τυφλά να πιστέψουμε; Οι αστρονόμοι που βλέπουν στην βαρύτητα μια εύκολη λύση για πολλά πράγματα και μια *συμπαντική* δύναμη που τους επιτρέπει να υπολογίζουν τις πλανητικές κινήσεις, ελάχιστα ενδιαφέρονται για την Αιτία της Έλξης. Ονομάζουν την Βαρύτητα νόμο, μια *αιτία* απ' εαυτής. Εμείς ονομάζουμε τις δυνάμεις που δρουν κάτω από αυτό το όνομα, *αποτελέσματα*, και μάλιστα πολύ δευτερεύοντα αποτελέσματα. Κάποια μέρα θα αποδειχθεί πως η επιστημονική υπόθεση δεν απαντάει σε όλα και τότε θα ακολουθήσει την μοριακή θεωρία του φωτός και θα παραδοθεί σε ανάπαυση πολλών επιστημονικών αιώνων μέσα στα αρχαία όλων των λαθεμένων θεωριών. Μήπως και ο ίδιος ο Νεύτωνας δεν εξέφρασε σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με την Φύση της Δύναμης και την υλικότητα των "Πρακτόρων", όπως ονομάζονταν τότε; Στις *Αναλύσεις πάνω στις περιστροφές της σφαίρας* προειδοποιεί τους αναγνώστες του σχετικά με την αμφίβολη φύση των ονομαζόμενων Δυνάμεων, λέγοντας πως "δεν είναι βέβαιο ότι αυτοί οι πράκτορες δεν είναι, σε τελική ανάλυση, Πνευματικές Δυνάμεις (*des agents spirituels*)". Από τις πρώτες σελίδες των *Αρχών* του ο σερ Ισαάκ Νεύτων κατέβαλε την μεγαλύτερη φροντίδα για να εντυπώσει στους μαθητές του ότι δεν χρησιμοποιούσε την λέξη "έλξη" σχετικά με την αμοιβαία δράση των σωμάτων με φυσική έννοια. Γι' αυτόν ήταν, όπως είπε, μια καθαρώς μαθηματική ιδέα που δεν περιλάμβανε καμιά εξέταση πραγματικών και βασικών φυσικών αιτιών. Σε ένα από τα αποσπάσματα των *Αρχών* του (Ορισμός 8 και Βιβλ. Πρώτο, Πρόταση LXIX, Σχόλιο) μας λέει καθαρά ότι οι έλξεις, φυσικά εξεταζόμενες, είναι μάλλον ωθήσεις. Στο τμήμα XI (Εισαγωγή) εκφράζει την γνώμη ότι "υπάρχει κάποιο λεπτοφυές πνεύμα από την δύναμη και την δράση του οποίου καθορίζονται όλες οι κινήσεις της ύλης" (βλέπε αιδ. Ο. Φ. Ουίλκινσον, *Σύγχρονος Υλισμός*) και στην Τρίτη Επιστολή του προς τον Μπέντλεϊ λέει:

Είναι ακατανόητο η άψυχη χονδροειδής ύλη (χωρίς την μεσολάβηση κάτι άλλου – που δεν είναι υλικό) να δρα και να επηρεάζει άλλη ύλη, χωρίς αμοιβαία επαφή, όπως θα έπρεπε αν η βαρύτητα, με την έννοια του Επίκουρου, είναι ουσιαστική και έμφυτη σ' αυτήν... Το ότι η βαρύτητα μπορεί να είναι έμφυτη, εγγενής και βασική στην ύλη, έτσι ώστε ένα σώμα να μπορεί να δρα πάνω σε ένα άλλο από απόσταση μέσω του κενού χωρίς την μεσολάβηση κάποιου άλλου πράγματος με το οποίο και μέσω του οποίου η δράση ή δύναμη να μεταβιβάζεται από το ένα στο άλλο, μου φαίνεται τόσο παράλογο ώστε πιστεύω πως κανένας άνθρωπος που έχει μια επαρκή ικανότητα σκέψης στα φιλοσοφικά θέματα δεν θα το αποδεχόταν ποτέ. Η βαρύτητα πρέπει να δημιουργείται από κάποιον παράγοντα που δρα σταθερά σύμφωνα με ορισμένους νόμους, αλλά το αν αυτός ο παράγοντας είναι υλικός ή αυλός είναι ένα θέμα που το αφήνω στην κρίση των αναγνωστών μου.

Και μ' αυτό, ακόμα και οι σύγχρονοι του Νεύτωνα τρομοκρατήθηκαν: από την φανερή επιστροφή των *απόκρυφων* αιτιών στην περιοχή της φυσικής. Ο Λάιμπνιτς ονόμαζε την αρχή της έλξης "μία ασώματη και ανεξήγητη δύναμη". Η υπόθεση μιας ελκτικής ιδιότητας και ενός τέλει κενού χαρακτηρίστηκε από τον Μπερνούι σαν "αηδιαστική", και έτσι η αρχή της *δράσης*

εξαποστάσεως δεν συνάντησε τότε μεγαλύτερη ανταπόκριση απ' ό,τι τώρα. Από την άλλη μεριά, ο Όιλερ θεωρούσε πως η δράση της βαρύτητας οφειλόταν είτε σε ένα Πνεύμα, είτε σε κάποιο λεπτοφυές μέσον. Και ωστόσο ο Νεύτωνας γνώριζε τουλάχιστον, αν δεν τον αποδεχόταν, τον Αιθέρα των Αρχαίων. Θεωρούσε τον ενδιάμεσο χώρο ανάμεσα στα αστρικά σώματα σαν ένα κενό. Επομένως πίστευε σε ένα "λεπτοφυές πνεύμα" – και Πνεύματα όπως κι εμείς – που κατευθύνει την επονομαζόμενη έλξη. Τα παραπάνω λόγια του μεγάλου άνδρα είχαν φτωχά αποτελέσματα. Το "παράλογο" έχει γίνει τώρα δόγμα στην περίπτωση του καθαρού υλισμού, που επαναλαμβάνει: "Δεν υπάρχει ύλη δίχως δύναμη και δύναμη δίχως ύλη. Ύλη και δύναμη είναι αδιαχώριστα, αιώνια και ακατάστρεφτα [αλήθεια]. Δεν μπορεί να υπάρξει ανεξάρτητη δύναμη, αφού κάθε δύναμη είναι μια έμφυτη και αναγκαία ιδιότητα της ύλης[λάθος] επομένως, δεν υπάρχει άυλη δημιουργική δύναμη". Ω φτωχέ σερ Ισαάκ!

Αφήνοντας κατά μέρος όλους τους άλλους εξέχοντες άνδρες της Επιστήμης που μοιράζονται την ίδια γνώμη με τον Όιλερ και τον Λάιμπνιτς, αν οι αποκρυφιστές επικαλεστούν σαν αυθεντίες και υποστηρικτές τους μόνο τον σερ Ισαάκ Νεύτωνα και τον Κυβιέ, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, δεν έχουν τίποτε να φοβούνται από την σύγχρονη επιστήμη και μπορούν δυνατά και περήφανα να διακηρύξουν τιςπίστεις τους. Αλλά ο δισταγμός και οι αμφιβολίες των δυο παραπάνω αυθεντιών καθώς και πολλών άλλων τους οποίους μπορούμε να αναφέρουμε, δεν εμπόδισε καθόλου την επιστημονική σκέψη να πλανιέται στα πεδία της χονδροειδούς ύλης όπως και πριν. Πρώτα ήταν η ύλη και ένα αστάθμητο ρευστό ξεχωριστό απ' αυτήν. Έπειτα ήρθε το αστάθμητο ρευστό που τόσο πολύ κριτικάρησε ο Γκρόουβ και ο Αιθέρας που στην αρχή ήταν ασυνεχής και μετά έγινε συνεχής, στην συνέχεια ήρθαν οι "μηχανικές" Δυνάμεις. Αυτές τώρα καθιερώθηκαν σαν "τρόποι κίνησης" και ο αιθέρας έγινε πιο μυστηριώδης και προβληματικός από κάθε άλλη φορά. Πολλοί άνθρωποι της επιστήμης αντιδρούν σε τέτοιες ωμές υλιστικές απόψεις. Αλλά από τις ημέρες του Πλάτωνα, ο οποίος επανειλημμένα ζητάει από τους αναγνώστες του να μη συγχέουν τα ασώματα Στοιχεία με τις ΑΡΧΕΣ τους: τα υπερβατικά ή πνευματικά Στοιχεία από την εποχή των μεγάλων αλχημιστών οι οποίοι, όπως ο Παράκελσος, έκαναν σαφή διάκριση ανάμεσα στο φαινόμενο και στην αιτία του, ή νοούμενο και από τις ημέρες του Γκρόουβ ο οποίος, αν και δεν βλέπει "κανέναν λόγο να απογυμνώσει την συμπαντικά διάχυτη ύλη από τις λειτουργίες που είναι κοινές σε όλη την ύλη", ωστόσο χρησιμοποιεί τον όρο Δυνάμεις εκεί που οι επικριτές του, "οι οποίοι δεν προσδίδουν στην λέξη καμιά ιδέα ειδικής δράσης", λένε Δύναμη από εκείνη την εποχή, λοιπόν, μέχρι σήμερα τίποτε δεν αποδείχθηκε ικανό να αναχαιτίσει την παλίσρροια του χονδροειδούς υλισμού. Η βαρύτητα είναι η μόνη αιτία, ο δρων Θεός και η ύλη είναι ο προφήτης του, είπαν οι άνθρωποι της επιστήμης πριν από μερικά χρόνια.

Από τότε άλλαξαν αρκετές φορές τις απόψεις τους. Αλλά μήπως οι επιστήμονες κατανοούν σήμερα καλύτερα απ' ό,τι κατανοούσαν τότε τις βαθύτερες σκέψεις του Νεύτωνα, ενός από τους πιο πνευματικούς και ευσεβείς ανθρώπους της εποχής του; Ασφαλώς όχι. Πιστεύεται πως ο Νεύτωνας έδωσε το τελειωτικό χτύπημα στους Στοιχειακούς Στροβίλους του Ντεκάρτ (που παρεμπιπτόντως ήταν η ιδέα του Αναξαγόρα αναστημένη), αν και τα πιο σύγχρονα "στροβιλοειδή άτομα" του σερ Ο. Τόμσον δεν διαφέρουν, στην πραγματικότητα, πολύ από αυτούς. Και όμως, όταν ο μαθητής του Ρότζερ Κόουτς έγραψε στον Πρόλογο του κύριου έργου του Δασκάλου του μια φράση που δήλωνε ότι "η έλξη ήταν η αιτία του Συστήματος", ο Νεύτωνας ήταν ο πρώτος που διαμαρτυρήθηκε έντονα. Εκείνο που στον νου του μεγάλου μαθηματικού έπαιρνε την ασαφή, αλλά σταθερά ριζωμένη μορφή του Θεού, σαν το νοούμενο των πάντων,⁵⁰⁹ ονομαζόταν πιο φιλοσοφικά από τους αρχαίους (και σύγχρονους) φιλοσόφους και αποκρυφιστές: "Θεοί", ή δημιουργικές μορφοποιητικές Δυνάμεις. Οι τρόποι έκφρασης μπορεί να ήταν διαφορετικοί και οι ιδέες περισσότερο ή λιγότερο φιλοσοφικά διατυπωμένες από την ιερή και βέβηλη αρχαιότητα, αλλά η

509 Ο Χ. Λεκουτυριέ, ένας υλιστής, γράφει: "Η έλξη έχει γίνει για τον κόσμο ό,τι ήταν και για τον ίδιο τον Νεύτωνα: μια απλή λέξη, μια ιδέα" (*Πανόραμα των Κόσμων*), αφού η αιτία της είναι άγνωστη. Ο Τζον Φ. Ο. Χέρσελ λέει σχεδόν το ίδιο όταν παρατηρεί πως κάθε φορά που μελετάει την κίνηση των ουράνιων σωμάτων και τα φαινόμενα της έλξης, νιώθει κάθε στιγμή να τον διαπερνάει η ιδέα "της ύπαρξης αιτιών που δρουν για εμάς κάτω από ένα πέπλο, μεταμφιέζοντας την άμεση δράση τους". (*Μουσείο των Επιστημών*, Αύγουστος 1856.)

βασική σκέψη ήταν η ίδια.⁵¹⁰ Για τον Πυθαγόρα οι Δυνάμεις ήταν Πνευματικές Οντότητες, Θεοί ανεξάρτητοι από τους πλανήτες και την Ύλη όπως τα βλέπουμε και τα γνωρίζουμε πάνω στην Γη, που είναι οι κυβερνήτες του Αστρικού Ουρανού. Ο Πλάτωνας (*Φαίδρος*, *Νόμοι*, βιβλ. δέκατο), παρουσίασε τους πλανήτες να κινούνται από έναν *εσωτερικό* Κυβερνήτη, που είναι ένα με την κατοικία του, όπως "ένας βαρκάρης στην βάρκα του". Όσο για τον Αριστοτέλη, ονόμαζε αυτούς τους κυβερνήτες "αυλές ουσίες",⁵¹¹ αν και επειδή δεν είχε ποτέ μνηθεί, απέρριπτε τους θεούς σαν Οντότητες.⁵¹² Αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να αναγνωρίζει το γεγονός πως τα άστρα και οι πλανήτες "δεν ήταν άψυχες μάζες, αλλά πραγματικά δρώντα και ζώντα σώματα". Ότι "τα αστρικά πνεύματα ήταν το θείο μέρος των φαινομένων τους, τα θειότερα των φανερών". (Αριστοτέλη, *Περί ουρανού*, Βιβλ. Πρώτο και Βιβλ. Δεύτερο.)

Αν ψάξουμε για επιβεβαίωση σε πιο σύγχρονες και επιστημονικές εποχές βρίσκουμε τον Τύχο Μπράχε να αναγνωρίζει στα άστρα μια τριπλή δύναμη, *θεία, πνευματική και ζωτική*. Ο Κέπλερ συνδυάζοντας την Πυθαγόρεια φράση: "Ο Ήλιος, φύλακας του Δία" και τον στίχο του Δαβίδ: "Τοποθέτησε τον θρόνο του στον Ήλιο" και "Ο Κύριος είναι Ήλιος" κ.τ.λ. (Ψαλμοί ΠΘ' 36, ΠΔ' 11), δήλωσε ότι κατανόησε απόλυτα πώς οι Πυθαγόρειοι μπορούσαν να πιστεύουν ότι όλες οι σφαίρες οι διασπαρμένες στο Διάστημα ήταν λογικές Διάνοιες, *Facultates ratiocinativae*, που περιστρέφονταν γύρω από τον Ήλιο, "όπου διαμένει ένα καθαρό Πνεύμα του πυρός... η πηγή της γενικής αρμονίας". (*Η Αρμονία των Πλανητικών Κινήσεων*, σελ. 248. Επίλογος στο Βιβλίο V Κεφάλαιο X των *Αρμονικών Κόσμων*.)

Όταν, όμως, ένας αποκρυφιστής μιλάει για τον Φοχάτ, την ενεργοποιούσα και καθοδηγητική διάνοια στο Συμπαντικό Ηλεκτρικό η *Ζωτικό* Ρευστό, τον περιγελούν. Παρ' όλο που, όπως δείξαμε, μέχρι σήμερα δεν έχει κατανοηθεί ούτε η φύση του ηλεκτρισμού, ούτε της Ζωής, ούτε ακόμα και του Φωτός. Ο αποκρυφιστής στην εκδήλωση κάθε δύναμης στην Φύση βλέπει την δράση της ποιότητας, ή του ειδικού χαρακτηριστικού του νοουμένου της: το οποίο *νοούμενο* είναι μια ξεχωριστή και νοήμων Ατομικότητα στην *άλλη πλευρά του εκδηλωμένου μηχανιστικού Σύμπαντος*. Ο αποκρυφιστής δεν αρνείται, αντίθετα θα υποστηρίξει τον ισχυρισμό, ότι το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός κ.ο.κ. είναι *καταστάσεις* (όχι ιδιότητες ή ποιότητες) της ύλης. Για να το εκφράσουμε πιο καθαρά: η ύλη είναι η συνθήκη – η αναγκαία βάση ή φορέας *sine qua non* – για την εκδήλωση αυτών των δυνάμεων, η πρακτόρων σε αυτό το πεδίο.

Αλλά προκειμένου να φτάσουν στον στόχο οι αποκρυφιστές πρέπει να εξετάσουν τα διαπιστευτήρια του νόμου της βαρύτητας, πρώτα απ' όλα, της "Βαρύτητας, του Βασιλιά και Κυβερνήτη της Ύλης", κάτω από κάθε μορφή. Και για να γίνει αυτό ικανοποιητικά, πρέπει να ξαναθυμηθούμε την υπόθεση της πρώτης εμφάνισής της. Και για να αρχίσουμε, ο Νεύτωνας ήταν αυτός που την ανακάλυψε πρώτος; Το *Athenaeum* (No. 2048, 26 Ιανουαρίου 1867, σελ. 127-128) έχει μερικές περίεργες πληροφορίες πάνω στο θέμα. Αναφέρει ότι "μπορούν να προσκομισθούν θετικές ενδείξεις πως ο Νεύτωνας πήρε όλη την γνώση του για την βαρύτητα και τους νόμους της από τον

⁵¹⁰ Αν μας κατηγορήσουν ότι πιστεύουμε σε λειτουργικούς "θεούς" και "Πνεύματα" ενώ αρνούμαστε έναν προσωπικό θεό, απαντάμε στους θεϊστές και μονοθεϊστές: Δεχτείτε ότι ο Ιεχωβά σας είναι ένας από τους Ελοΐμ και είμαστε έτοιμοι να τον αναγνωρίσουμε. Φτιάξτε απ' αυτόν, όπως κάνετε, τον Άπειρο, τον ΕΝΑΝ και *Αιώνιο* Θεό και δεν θα τον δεχτούμε ποτέ μ' αυτόν τον χαρακτήρα. Φυλετικοί θεοί υπήρχαν πολλοί, η Μια Συμπαντική θεότητα είναι μια αρχή, μια αφηρημένη Ριζική Ιδέα που δεν έχει καμιά σχέση με το ακάθαρτο έργο της πεπερασμένης Μορφής. Δεν λατρεύουμε τους θεούς, απλώς τους τιμούμε, σαν όντα ανώτερα από εμάς. Στο σημείο αυτό υπακούουμε στην Μωυσαϊκή προτροπή, ενώ οι χριστιανοί παρακούν την Βίβλο τους: οι Ιεραπόστολοι περισσότερο απ' όλους: "θεούς ου κακολογήσεις", λέει ένας από αυτούς – ο Ιεχωβά – (στην Έξοδο ΚΒ',28). Αλλά ταυτόχρονα λίγο πιο πάνω αναφέρει: "ο θυσιάζων θεοίς θανάτω εξολοθρευθήσεται, πλην Κυρίω μόνω". Στο *πρωτότυπο κείμενο* όμως δεν λέει "θεούς" αλλά *Ελοΐμ* – και προκαλούμε οποιαδήποτε αντίρρηση – και ο Ιεχωβά είναι ένας από τους Ελοΐμ, όπως αποδεικνύεται από τα ίδια του τα λόγια στην Γένεση Γ', 22: "και είπεν ο Θεός, ιδού Αδάμ γέγονεν *ως εις εξ ημών*", κ.τ.λ. Έτσι, τόσο αυτοί που λατρεύουν και θυσιάζουν στους *Ελοΐμ*, τους αγγέλους, και στον Ιεχωβά, και εκείνοι που *κακολογούν τους θεούς* των συνανθρώπων τους, είναι πολύ μεγαλύτεροι παραβάτες απ' ό,τι οι αποκρυφιστές ή οποιοσδήποτε θεοσοφιστής. Στο μεταξύ πολλοί από τους τελευταίους προτιμούν να πιστεύουν στον έναν ή στον άλλον «Κύριο» και είναι απόλυτα ελεύθεροι να το κάνουν, αν τους αρέσει.

⁵¹¹ Το να παρομοιάζει κανείς τα "άυλα είδη με μάλλινο σίδηρο" και να περιγελάει τον Σπίλλερ που αναφέρεται σ' αυτά σαν "ασώματη ύλη", δεν λύνει το μυστήριο. (Βλέπε *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. 165 και κατωτέρω).

⁵¹² Βόσιους, *Η Ειδωλολατρεία* (Α' έκδ. 1668), Βιβλ. Πρώτο, σελ. 527-528.

Μπαίμε, σύμφωνα με τον οποίον η βαρύτητα ή ΕΛΞΗ είναι... η πρώτη από τις επτά ιδιότητες της Φύσης... Γιατί σύμφωνα μ' αυτόν, το σύστημά του (του Μπαίμε) μας δείχνει πράγματι το *εσωτερικό* των πραγμάτων, ενώ η σύγχρονη φυσική επιστήμη αρκείται να κοιτάζει το *εξωτερικό*". Και επίσης, "η επιστήμη του ηλεκτρισμού που δεν υπήρχε ακόμα όταν έγραφε εκείνος (ο Μπαίμε), προβλέπεται (στα κείμενά του) και ο Μπαίμε όχι μόνο περιγράφει όλα τα γνωστά σήμερα φαινόμενα αυτής της δύναμης, αλλά μας δίνει ακόμα την προέλευση, την δημιουργία και την γέννηση του ίδιου του ηλεκτρισμού".

Έτσι ο Νεύτωνας, του οποίου ο βαθύς νους διάβαζε εύκολα ανάμεσα στις γραμμές και βυθομέτρηση την πνευματική σκέψη του μεγάλου Εννορατικού στην μυστικιστική της απόδοση, οφείλει την μεγάλη του ανακάλυψη στον Γιάκομπ Μπαίμε, το ανάθρεμμα των πνευμάτων (Νιρμανακάγια) που τον πρόσεχαν και τον καθοδηγούσαν και για τον οποίο ο συγγραφέας του εν λόγω άρθρου παρατηρεί ότι: "κάθε νέα επιστημονική ανακάλυψη έρχεται να αποδείξει την βαθιά και εννορατική διείσδυσή του στις πιο μυστικές λειτουργίες της φύσης". Και ο Νεύτωνας, αφού ανακάλυψε την βαρύτητα, προκειμένου να γίνει δυνατή η δράση της έλξης στον χώρο, έπρεπε να εξαφανίσει κατά κάποιον τρόπο κάθε φυσικό εμπόδιο ικανό να εμποδίσει την ελεύθερη δράση της, και μεταξύ άλλων τον αιθέρα, αν και είχε αρκετά προμηνύματα της ύπαρξής του. Υπερασπίζοντας την μοριακή θεωρία, έφτιαξε ένα απόλυτο κενό ανάμεσα στα ουράνια σώματα... Όποιες κι αν ήταν οι υποψίες του και οι εσωτερικές πεποιθήσεις του για τον Αιθέρα, παρ' όλες τις εκμυστηρεύσεις που έκανε στους φίλους του – όπως στην περίπτωση της αλληλογραφίας του με τον Μπέντλεϋ – οι διδασκαλίες του ποτέ δεν έδειξαν πως είχε μια τέτοια πίστη. Αν ήταν "πεπεισμένος ότι η δύναμη της έλξης δεν μπορεί να ασκηθεί από την ύλη δια μέσου ενός κενού" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 50), τότε πώς συμβαίνει ακόμα και μέχρι το 1860 Γάλλοι αστρονόμοι (ο Λεκουτυριέ, για παράδειγμα) να αντιμάχονται "τα καταστροφικά αποτελέσματα της θεωρίας του κενού που καθιερώθηκε από αυτόν τον μεγάλο άνδρα";⁵¹³ Ο καθηγητής Ουίντσελ γράφει:

Αυτά τα αποσπάσματα [επιστολή στον Μπέντλεϋ] δείχνουν ποιες ήταν οι απόψεις του σχετικά με την φύση του ενδοπλανητικού μέσου επικοινωνίας. Αν και διακηρύσσει πως "οι ουρανοί είναι κενοί κάθε αισθητής ύλης", σε άλλο σημείο εξαιρεί "ίσως κάποιους πολύ αραιούς ατμούς ή εκροές, προερχόμενες από τις ατμόσφαιρες της Γης, των πλανητών και των κομητών και από ένα τόσο εκτεταμένο αραιό αιθερικό μέσο όπως το περιγράψαμε πιο πάνω". (Νεύτων, *Οπτική*, βιβλ. ΙΙΙ, ερώτημα 28.)

Αυτό δείχνει απλώς πως ακόμα και τόσο μεγάλοι άνδρες όπως ο Νεύτωνας δεν έχουν πάντα το θάρρος της γνώμης τους. Ο δρ. Τ. Σ. Χαντ, "επιστά την προσοχή σε μερικά ξεχασμένα αποσπάσματα των έργων του Νεύτωνα, από τα οποία φαίνεται πως η πίστη σε ένα τέτοιο συμπαντικό, ενδοκοσμικό μέσο ρίζωσε βαθμιαία στον νου του". (Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 49.) Αλλά αυτά τα αποσπάσματα δεν είχαν τραβήξει την προσοχή πριν από τις 28 Νοεμ. 1881, όταν ο δρ. Χαντ διάβασε την "Ουράνια Χημεία, από την εποχή του Νεύτωνα".⁵¹⁴ Μέχρι τότε ήταν διαδεδομένη η άποψη, ακόμα και ανάμεσα στους ανθρώπους της επιστήμης, ότι ο Νεύτωνας, ενώ υπεράσπιζε την μοριακή θεωρία, κήρυσσε ένα κενό", όπως λέει ο Λεκουτυριέ. Τα αποσπάσματα αυτά ήταν από καιρό "ξεχασμένα", αναμφίβολα επειδή διέψευδαν και έρχονταν σε αντίθεση με τις προκατειλημμένες προσφιλείς θεωρίες της εποχής, μέχρις ότου τέλος η κυματοειδής θεωρία απαίτησε επιτακτικά την παρουσία ενός "αιθερικού μέσου" για να εξηγηθεί. Αυτό είναι όλο το μυστικό.

Οπωσδήποτε, από αυτήν την θεωρία του Νεύτωνα σχετικά με ένα συμπαντικό κενό – την οποία δίδασκε, αν δε την πίστευε ο ίδιος – χρονολογείται η έσχατη περιφρόνηση που δείχνουν οι σύγχρονοι για την αρχαία φυσική. Οι αρχαίοι σοφοί ισχυρίζονταν πως η "Φύση αποστρέφεται το

⁵¹³ "Δεν είναι πια δυνατόν σήμερα να υποστηρίξουμε, όπως ο Νεύτωνας, ότι τα ουράνια σώματα κινούνται μέσα σε ένα μεγάλο ΚΕΝΟ του διαστήματος... Ανάμεσα στα επακόλουθα της θεωρίας του κενού που εγκαθίδρυσε αυτός ο σπουδαίος άνδρας, είναι και το ότι η λέξη *έλξη* δεν στέκει πια καλά, και εμείς πιστεύουμε πως θα έρθει μια μέρα που αυτή η λέξη θα εξαφανιστεί από το επιστημονικό λεξικό". (*Πανόραμα των Κόσμων*, σελ. 47 και 53.)

⁵¹⁴ Εργασίες, *Φιλοσοφική Εταιρεία του Καίμπριτζ*, Νοεμ. 28, 1881, στο *Αμερικανικό Περιοδικό της Επιστήμης*, ΙΙΙ, Φεβρ. 1882, ΧΧΙΙΙ, 123-133.

κενό", και οι μεγαλύτεροι μαθηματικοί του κόσμου (διάβαζε των Δυτικών φυλών) ανακάλυψαν την αρχαία "πλάνη" και την ξεσκεπάσαν. Και τώρα η σύγχρονη επιστήμη, οσοδήποτε αχάριστη κι αν είναι, δικαιώνει την αρχαϊκή γνώση, όντας αναγκασμένη την τελευταία στιγμή να δικαιώσει και τον χαρακτήρα και τις ικανότητες του Νεύτωνα, αφού εδώ και ενάμιση αιώνα δεν νοιάστηκε να δώσει καμία προσοχή σε τόσο σημαντικά αποσπάσματα, ίσως επειδή ήταν πιο συνετό να μην τραβήξει την προσοχή σ' αυτά. Αλλά, κάλλιο αργά, παρά ποτέ.

Και τώρα ο Πατέρας Αιθέρας καλωσορίζεται και πάλι με ανοιχτές αγκάλες και παντρεύεται με την βαρύτητα, δενόμενος μαζί της στις χαρές και στις λύπες, μέχρι την ημέρα που ο ένας, ή και οι δυο, αντικατασταθούν από κάτι άλλο. Πριν από τριακόσια χρόνια υπήρχε παντού το πλήρες, έπειτα έγινε ένα μελαγχολικό κενό. Ακόμα αργότερα οι όχθες των αστρικών ωκεανών, ξεραμένες από την επιστήμη, μάζεψαν άλλη μια φορά τα αιθερικά τους κύματα. Το *υποχωρώ για να προχωρήσω* πρέπει να γίνει το ρητό της ακριβούς επιστήμης: "ακριβούς" κυρίως στο να βρίσκεται ανακριβής κάθε δίσεκτο έτος.

Αλλά δεν θα διαφωνήσουμε με τους σπουδαίους άνδρες, θα πρέπει να στραφούν πίσω στους πρώτους "Θεούς του Πυθαγόρα και του αρχαίου Κανάντα", για να βρουν την βάση και την καρδιά των αλληλεπιδράσεων και των "νεώτατων" ανακαλύψεών τους, και αυτό ίσως προσφέρει αρκετές ελπίδες για τους μικρότερους θεούς των αποκρυφιστών. Γιατί πιστεύουμε στην προφητεία του Λεκουτυριέ σχετικά με την βαρύτητα. Ξέρουμε ότι πλησιάζει η ημέρα που θα απαιτηθεί μια απόλυτη αναμόρφωση των τωρινών τρόπων της επιστήμης από τους ίδιους τους επιστήμονες: όπως έγινε από το σερ Ο. Γκρόουβ, Μ.Β.Ε. Μέχρι να έρθει εκείνη η ημέρα, δεν μπορεί να γίνει τίποτε. Γιατί αν η βαρύτητα εκθρονιζόταν αύριο, μεθαύριο οι Επιστήμονες θα ανακάλυπταν κάποιον άλλο, νέο τρόπο μηχανιστικής κίνησης.⁵¹⁵ Δύσκολος και ανηφορικός είναι ο δρόμος της αληθινής Επιστήμης και οι μέρες της γεμάτες από καταπίεση του Πνεύματος. Αλλά μέσα στις "χιλιάδες" αντιφατικές υποθέσεις για την εξήγηση των φυσικών φαινομένων, ποτέ δεν υπήρξε καμιά καλύτερη από αυτήν της "κίνησης", όσο παράδοξα και αν την ερμηνεύει ο υλισμός. Όπως μπορεί κανείς να δει στις πρώτες σελίδες αυτού του Τόμου οι αποκρυφιστές δεν έχουν τίποτε απολύτως εναντίον της κίνησης,⁵¹⁶ της ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΙΝΟΗΣ του "ΑΓΝΩΣΤΟΥ" του Χέρμπερτ Σπένσερ. Αλλά επειδή πιστεύουν πως το καθετί πάνω στην Γη είναι σκιά κάποιου πράγματος που υπάρχει στο διάστημα, γι' αυτό πιστεύουν σε μικρότερες "Πνοές" οι οποίες, όντας ζώσες, νοήμονες και μη υποκείμενες σε τίποτε εκτός από τον Νόμο, κυλούν προς κάθε κατεύθυνση κατά την διάρκεια των Μανβανταρικών περιόδων. Αυτό η επιστήμη θα το απορρίψει. Αλλά οτιδήποτε αντικαταστήσει την έλξη, ή αλλιώς βαρύτητα, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο. Η επιστήμη θα βρίσκεται το ίδιο μακριά από την επίλυση των δυσκολιών της όπως και τώρα, εκτός και αν έρθει σε κάποιον συμβιβασμό με τον αποκρυφισμό ακόμα και με την αλημεία: προϋπόθεση που θα θεωρηθεί σαν αναίδεια, αλλά ωστόσο παραμένει γεγονός. Όπως λέει ο Φαγιέ: *"Λείπουν μερικές υποθέσεις από τους γεωλόγους για να συνθέσουν την γεωλογία της Σελήνης: αυτές των αστρονόμων. Στην πραγματικότητα λείπουν επίσης μερικές υποθέσεις από τους αστρονόμους για να ολοκληρώσουν με επιτυχία την δική τους μελέτη: αυτές των γεωλόγων"*. Αλλά θα μπορούσε να είχε προσθέσει με μεγαλύτερη ακρίβεια, ότι *"Αυτό που λείπει από τον καθένα τους, είναι η ενόραση του μυστικιστή"*.

Ας θυμηθούμε τις σοφές "συμπερασματικές παρατηρήσεις" του σερ Ουίλλιαμ Γκρόουβ σχετικά με την έσχατη δομή της ύλης ή τις μικρολεπτομέρειες των μοριακών δράσεων, τις οποίες σύμφωνα με την άποψή του ο άνθρωπος δεν θα γνωρίσει ποτέ.

⁵¹⁵ Όταν διαβαστούν με ειλικρινές και απροκατάληπτο πνεύμα τα έργα του σερ Ισαάκ Νεύτωνα είναι πάντα πρόθυμοι μάρτυρες να δείξουν το πόσο πρέπει να είχε διστάσει ανάμεσα στην βαρύτητα και στην έλξη, στην ώθηση και κάποια άλλη άγνωστη αιτία για την Ερμηνεία της ομαλής πορείας της πλανητικής κίνησης. Αλλά διαβάστε την *Οπτική* του (1704, Βιβλ. Τρίτο, Ερώτημα 31). Ο Χέρσελ μας λέει πως ο Νεύτωνα άφησε στους διαδόχους του το καθήκον να βγάλουν όλα τα επιστημονικά συμπεράσματα από την ανακάλυψή του. Όταν κανείς θυμηθεί πόσο βαθιά θρησκευόμενος ήταν αυτός ο σπουδαίος άνθρωπος, τότε θα αντιληφθεί πόσο πολύ η σύγχρονη Επιστήμη καταχράστηκε το προνόμιο να βασίσει τις νεώτατες θεωρίες της πάνω στον νόμο της βαρύτητας.

⁵¹⁶ Η υλιστική άποψη ότι, επειδή στην φυσική ή πραγματική ή αισθητή κίνηση είναι αδύνατη στο καθαρό διάστημα η κενό, επομένως η αιώνια ΚΙΝΗΣΗ του Κόσμου και στον Κόσμο, (θεωρούμενος σαν άπειρος Χώρος) είναι φαντασία, δείχνει απλώς για άλλη μια φορά ότι όροι τέτοιοι όπως "καθαρό διάστημα", "αγνή Ύπαρξη", "Απόλυτο" κ.τ.λ., της Ανατολικής μεταφυσικής, δεν κατανοήθηκαν ποτέ στην Δύση.

Πολύ κακό έχει ήδη γίνει από την προσπάθεια να ανατάμουμε υποθετικά την ύλη και να αναλύσουμε τα σχήματα, τα μεγέθη και τους αριθμούς των ατόμων και τις ατμόσφαιρες της θερμότητας, του αιθέρα ή του ηλεκτρισμού τους.... Τα σχετικά με ηλεκτρισμό, φως, μαγνητισμό κ.τ.λ., είτε γίνονται αποδεκτά είτε όχι σαν κινήσεις απλώς της κανονικής ύλης, είναι βέβαιο ότι όλες οι θεωρίες του παρελθόντος και όλες οι υπάρχουσες θεωρίες ανάγουν τις δράσεις αυτών των δυνάμεων στην κίνηση. Όπως κι αν είναι, εξαιτίας της εξοικειώσής μας με την κίνηση, αποδίδουμε άλλες καταστάσεις σ' αυτήν, σαν μια γλώσσα που αναλύεται ευκολότερα και είναι πιο ικανή να τις εξηγήσει. Οπωσδήποτε, στην πραγματικότητα είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο *ο νους μας, σαν εντελώς ξεχωριστός από τις αισθήσεις μας, είναι ικανός να συλλάβει υλικούς παράγοντες*. Είναι βέβαιο ότι από την εποχή κατά την οποία οι μυστικιστικές ιδέες των πνευματικών ή υπερφυσικών δυνάμεων χρησιμοποιήθηκαν για να εξηγήσουν τα φυσικά φαινόμενα, από τότε όλες οι υποθέσεις που δημιουργήθηκαν για να ερμηνεύσουν τα ανήγαγαν στην ΚΙΝΗΣΗ.

Και στην συνέχεια ο πολυμαθής άνδρας αναφέρει μια καθαρώς αποκρυφιστική δοξασία:

Ο όρος *αέναη κίνηση*, τον οποίο πολύ συχνά χρησιμοποίησα σ' αυτές τις σελίδες, είναι και ο ίδιος ασαφής. Αν οι δοξασίες που παρουσιάστηκαν εδώ εδραιωθούν, τότε *κάθε κίνηση είναι, κατά μια έννοια, αέναη*. Στις μάζες των οποίων η κίνηση σταματάει από αμοιβαία κρούση, δημιουργείται θερμότητα ή κίνηση των μορίων και έτσι η κίνηση συνεχίζεται ώστε, αν θα τολμούσαμε να επεκτείνουμε μια τέτοια σκέψη στο σύμπαν, θα υποθέταμε ότι η ίδια ποσότητα κίνησης επηρεάζει την ίδια ποσότητα ύλης για πάντα.⁵¹⁷

Έτσι, αν υποθέσουμε ότι η έλξη ή βαρύτητα πρέπει να εγκαταλειφθεί χάριν της ιδέας ότι ο Ήλιος είναι ένας τεράστιος μαγνήτης – μια θεωρία που έχει γίνει ήδη αποδεκτή από μερικούς φυσικούς – ένας μαγνήτης που δρα πάνω στους πλανήτες όπως υποτίθεται ότι κάνει τώρα η βαρύτητα, πού ή πόσο μακριά θα οδηγούσε αυτή η ιδέα τους αστρονόμους από το σημείο που βρίσκονται τώρα; Ούτε ένα μέτρο παραπέρα. Ο Κέπλερ έφτασε σ' αυτήν την "περίεργη υπόθεση" σχεδόν πριν από 300 χρόνια. Δεν ανακάλυψε αυτός την θεωρία της έλξης και της απόθησης στον Κόσμο, γιατί ήταν γνωστή από την εποχή του Εμπειροκλή ο οποίος ονόμαζε αυτές τις δύο αντίθετες δυνάμεις "νείκος" και "έρως": πράγμα που είναι το ίδιο. Αλλά ο Κέπλερ έδωσε μια πολύ καλή περιγραφή του κοσμικού μαγνητισμού. Είναι τόσο σίγουρο πως ένας τέτοιος μαγνητισμός υπάρχει στην φύση, όσο είναι σίγουρο πως δεν υπάρχει η βαρύτητα, όχι τουλάχιστον με τον τρόπο με τον οποίο διδάσκεται από την επιστήμη η οποία ποτέ δεν έλαβε υπόψη της τους διάφορους τρόπους με τους οποίους η δυαδική Δύναμη – που ο αποκρυφισμός ονομάζει έλξη και άπωση – μπορεί να δρα μέσα στο ηλιακό μας σύστημα, στην ατμόσφαιρα της γης και πέρα, μέσα στον Κόσμο.⁵¹⁸ Αυτό αποδείχθηκε από τον ίδιο το Νεύτωνα, γιατί υπάρχουν πολλά φαινόμενα στο ηλιακό μας σύστημα τα οποία ομολόγησε πως δεν ήταν σε θέση να τα εξηγήσει με τον νόμο της βαρύτητας. "Τέτοια φαινόμενα ήταν η ομοιομορφία στις κατευθύνσεις των πλανητικών κινήσεων, η σχεδόν κυκλική μορφή των τροχιών και η αξιοσημείωτη συμμόρφωση σε ένα πεδίο" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 607). Και αν υπάρχει έστω και μια εξαίρεση, τότε ο νόμος της βαρύτητας δεν έχει το δικαίωμα να αναφέρεται σαν ένας *συμπαντικός νόμος*. Όπως μας λένε, "Ο Νεύτωνας στο γενικό του Σχόλιο θεωρεί αυτές τις διευθετήσεις 'έργο ενός νοήμονος και παντοδύναμου Όντος'" (Α. Ουίντσελ,

⁵¹⁷ *Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, σελ. 170-173. Ακριβώς αυτό υποστηρίζει και ο αποκρυφισμός και πάνω στην ίδια αρχή ότι: "όταν μια δύναμη έρχεται σε αντίθεση με μια άλλη δύναμη και δημιουργεί στατική ισορροπία, η ευστάθεια της προϋπάρχουσας ισορροπίας επηρεάζεται και αρχίζει μια νέα κίνηση ισοδύναμη με εκείνη που αποσύρθηκε σε κατάσταση αδράνειας". Αυτή η διαδικασία κάνει διαλείμματα κατά τον *πρωτόγονο*, αλλά είναι αιώνια και ασταμάτητη όπως η "Πνοή", ακόμα και όταν ο εκδηλωμένος Κόσμος αναπαύεται.

⁵¹⁸ "Το εξω-ηλιακό διάστημα", γράφει ο μεγάλος Χάμπολντ, "δεν έχει εμφανίσει μέχρι τώρα κανένα φαινόμενο ανάλογο με το δικό μας ηλιακό σύστημα. Είναι μια ιδιομορφία του δικού μας Συστήματος το ότι η ύλη συμπυκνώθηκε μέσα του σε νεφελοειδείς δακτυλίους, οι πυρήνες των οποίων συμπυκνώνονται σε πλανήτες και φεγγάρια... Λέω ξανά ότι, μέχρι τώρα, τίποτε παρόμοιο δεν παρατηρήθηκε ποτέ πέρα από το πλανητικό μας σύστημα". (*Γερμανική Επιθεώρηση*, 31 Δεκ. 1860, σελ. 715-731. "Επιστολές και Συζητήσεις του Αλεξάντρ Χάμπολντ"). Πράγματι, από το 1860 που η νεφελοειδής θεωρία εμφανίστηκε και έγινε καλύτερα γνωστή, ελάχιστα ταυτόσημα φαινόμενα υποτίθεται ότι παρατηρήθηκαν πέρα από το ηλιακό σύστημα. Ωστόσο ο σοφός άνδρας έχει δίκιο και ούτε γαίες ούτε φεγγάρια μπορούν να βρεθούν – παρο μόνο φαινομενικά – στο εξωτερικό διάστημα, ή με την ίδια διάταξη ύλης σαν αυτή που βρίσκεται στο δικό μας σύστημα. Τέτοια είναι η αποκρυφιστική διδασκαλία.

Κοσμική Ζωή, σελ. 607). Αυτό το "Ον" μπορεί να είναι νοήμον, αλλά υπάρχουν πολλοί λόγοι για να αμφισβητήσουμε τον ισχυρισμό του "παντοδύναμου". Ένας φτωχός "Θεός" είναι εκείνος που εργάζεται πάνω στις μικρότερες λεπτομέρειες και αφήνει τις πιο σημαντικές σε δευτερεύουσες δυνάμεις! Η ανεπάρκεια επιχειρήματος και λογικής σ' αυτήν την περίπτωση ξεπερνιέται μόνο από εκείνη του Λαπλάς ο οποίος, θέλοντας πολύ σωστά να αντικαταστήσει το "παντοδύναμο Ον" του Νεύτωνα με την κίνηση και αγνοώντας την αληθινή φύση εκείνης της αιώνιας κίνησης, είδε σ' αυτήν έναν τυφλό φυσικό νόμο. "Δεν θα μπορούσαν αυτές οι διευθετήσεις των πλανητών να είναι ένα αποτέλεσμα των νόμων της κίνησης;" (*Εκθεση του συστήματος του κόσμου*, βιβλ. δεύτερο, κεφ. V, VI), ρωτάει, ξεχνώντας – όπως όλοι οι σύγχρονοι Επιστήμονες – πως αυτός ο νόμος και αυτή η κίνηση είναι ένας φαύλος κύκλος, όσο η φύση και των δυο παραμένει ανεξήγητη. Η περίφημη απάντησή του στον Ναπολέοντα: "Ο Θεός έγινε μια άχρηστη υπόθεση", θα ήταν σωστή μόνο αν την εξέφραζε κάποιος που ακολουθεί πιστά την φιλοσοφία των Βενταντιστών. Αλλά γίνεται καθαρή σοφιστεία αν αποκλείσουμε την παρέμβαση δρώντων, νοημόνων, ισχυρών (ποτέ "παντοδύνμων") Όντων, που ονομάζονται "θεοί".

Αλλά θα ρωτήσουμε τους κριτικούς των αστρονόμων του μεσαίωνα: γιατί θα πρέπει ο Κέπλερ να ανακηρυχθεί σαν πιο αντιεπιστημονικός ενώ πρόσφερε ακριβώς την ίδια λύση με τον Νεύτωνα εμφανιζόμενος απλώς πιο ειλικρινής, πιο σταθερός και ίσως και πιο λογικός; Πού βρίσκεται η διαφορά ανάμεσα στο "παντοδύναμο Ον" του Νεύτωνα και στους Κυβερνήτες του Κέπλερ, τις αστρικές και Κοσμικές Δυνάμεις ή Αγγέλους του; Ο Κέπλερ κατηγορήθηκε επίσης για την "περίεργη υπόθεσή του που χρησιμοποιούσε μια στροβιλοειδή κίνηση μέσα στο ηλιακό σύστημα", για τις θεωρίες του γενικά και ιδιαίτερα επειδή υποστήριζε την ιδέα του Εμπειροκλή για την έλξη και την άπωση και τον "ηλιακό μαγνητισμό". Ωστόσο, όπως θα δείξουμε, αρκετοί σύγχρονοι επιστήμονες – οι Ρ. Χαντ και δρ. Μπ. Ο. Ρίτσαρντσον (αν πρέπει να αποκλείσουμε τον Μέτκαλφ) – υποστηρίζουν αυτήν την ιδέα πολύ σοβαρά. Συγχωρείται κατά ένα μέρος, όμως, με την δικαιολογία ότι "μέχρι την εποχή του Κέπλερ καμιά αλληλεπίδραση μεταξύ μαζών ύλης δεν είχε σαφώς αναγνωριστεί η οποία να ήταν γενετικά διαφορετική από τον μαγνητισμό" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 553). Μήπως αναγνωρίζεται σσφώς τώρα; Ο καθηγητής Ουίντσελ δεν ισχυρίζεται ότι η Επιστήμη δεν έχει καμιά σοβαρή γνώση της φύσης του ηλεκτρισμού ή του μαγνητισμού, εκτός από το ότι και τα δυο φαίνονται να είναι συνέπειες κάποιου αποτελέσματος που προέρχεται από μια ακαθόριστη αιτία;

Οι ιδέες του Κέπλερ, αν απογυμνωθούν από τις θεολογικές τάσεις του, είναι καθαρά αποκρυφιστικές. Αναγνώρισε ότι:

(I) Ο Ήλιος είναι ένας μεγάλος Μαγνήτης.⁵¹⁹ Αυτό ακριβώς πιστεύουν μερικοί εξέχοντες σύγχρονοι επιστήμονες και επίσης οι Αποκρυφιστές.

(II) Η ηλιακή ουσία είναι άυλη.⁵²⁰

(III) Για την σταθερή κίνηση και την αποκατάσταση της ενέργειας του Ήλιου και της πλανητικής κίνησης, υπέθεσε την διαρκή φροντίδα ενός πνεύματος, ή πνευμάτων. Ολόκληρη η αρχαιότητα πίστευε σ' αυτήν την ιδέα. Οι αποκρυφιστές δεν χρησιμοποιούν τον όρο Πνεύμα, αλλά λένε Δημιουργικές Δυνάμεις, τις οποίες προικίζουν με νοημοσύνη. Μπορούμε όμως να τις ονομάσουμε και πνεύματα.

Αυτή η θεωρία απορρίφθηκε κυρίως επειδή προσέφερε χώρο στο "Πνεύμα", παρά για οποιοδήποτε άλλο λόγο. Ο Χέρσελ, ο πρεσβύτερος, πίστευε επίσης σ' αυτήν, όπως και αρκετοί σύγχρονοι επιστήμονες. Ωστόσο ο καθηγητής Ουίντσελ (*Κοσμική Ζωή*, σελ. 554) υποστηρίζει ότι "ποτέ δεν προσφέρθηκε, κατά την αρχαία ή την σύγχρονη εποχή, μια υπόθεση πιο φανταστική και που να βρίσκεται σε λιγότερη συμφωνία με τις απαιτήσεις των φυσικών αρχών".

Το ίδιο είχε λεχθεί, κάποτε, και για τον συμπαντικό Αιθέρα, και τώρα όχι μόνο έγινε δεκτός αναγκαστικά, αλλά υποστηρίζεται και σαν η μόνη πιθανή θεωρία για την ερμηνεία ορισμένων μυστηρίων.

⁵¹⁹ Βλέπε επίσης Ντελάμπρ, *Ιστορία της αστρονομίας του Μεσαίωνα*, Παρίσι, 1819.

⁵²⁰ Με την έννοια, φυσικά, της ύλης που υπάρχει σε καταστάσεις άγνωστες στην Επιστήμη. Βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. I. σελ. 270-271.

Οι ιδέες του Γκρόουβ, όταν τις παρουσίασε για πρώτη φορά στο Λονδίνο γύρω στο 1840, είχαν αποκληθεί το ίδιο αντιεπιστημονικές όπως και οι παραπάνω, αλλά τώρα οι απόψεις του πάνω στην αλληλεπίδραση των δυνάμεων έχουν γίνει παγκόσμια αποδεκτές. Ασφαλώς απαιτείται ένας πολύ πιο έμπειρος στην επιστήμη απ' ό,τι είναι η συγγραφέας για να αντιμετωπίσει με κάποια επιτυχία μερικές από τις επικρατούσες σήμερα ιδέες σχετικά με την βαρύτητα και άλλες παρόμοιες "λύσεις" των Κοσμικών Μυστηρίων. Αλλά ας θυμηθούμε μερικές αντιρρήσεις που προέρχονται από αναγνωρισμένους Επιστήμονες, από αστρονόμους και εξέχοντες φυσικούς οι οποίοι απορρίπτουν την θεωρία της περιστροφής καθώς και εκείνη της βαρύτητας. Έτσι, διαβάζει κανείς στην Γαλλική Εγκυκλοπαίδεια πως η επιστήμη συμφωνεί, μέσω όλων των αντιπροσώπων της, "ότι είναι αδύνατο να εξηγήσει την φυσική προέλευση της περιστροφικής κίνησης του ηλιακού συστήματος".⁵²¹

Αν ρωτήσουμε, "τι προκαλεί την περιστροφή;" μας απαντούν: "Η φυγόκεντρος Δύναμη". "Και αυτήν την δύναμη, τι είναι αυτό που την προκαλεί;" "Η δύναμη της περιστροφής", είναι η σοβαρή απάντηση.⁵²² Θα είναι καλό, ίσως, να εξετάσουμε και τις δυο αυτές θεωρίες, αφού σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα.

⁵²¹ Γκοντεφρουά, *Η Κοσμογονία της Αποκάλυψης*, 1841.

⁵²² Γκοντεφρουά, *Η Κοσμογονία της Αποκάλυψης*, θα μας κατηγορήσουν για αντίφαση, θα λεχθεί ότι ενώ αρνούμαστε τον Θεό, ωστόσο δεχόμαστε Ψυχές και λειτουργικά Πνεύματα και αναφέρουμε αποσπάσματα από φανατικούς Ρωμαιοκαθολικούς συγγραφείς για να υποστηρίξουμε τις διαφωνίες μας. Σ' αυτό απαντούμε: Αρνούμαστε τον ανθρωπομορφικό θεό των Μονοθεϊστών, αλλά ποτέ την θεία Αρχή στην φύση. Μαχόμαστε τους Προτεστάντες και τους Ρωμαιοκαθολικούς πάνω σε έναν αριθμό δογματικών θεολογικών πίστεων ανθρώπινης και αιρετικής προέλευσης. Συμφωνούμε μαζί τους στην πίστη τους σε Πνεύματα και νοήμονες λειτουργικές δυνάμεις, αν και εμείς δεν λατρεύουμε "Αγγέλους", όπως κάνουν οι Ρωμαίοι Λατινιστές.

V

ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Αν λάβουμε υπόψη ότι "η τελική αιτία ανακηρύσσεται μια χίμαιρα και η πρώτη Μεγάλη Αιτία παραπέμπεται στην Σφαίρα του Αγνώστου" – όπως πολύ σωστά παραπονέθηκε ένας αξιοσεβάστος κύριος – τότε ο αριθμός των υποθέσεων που παρουσιάζονται, ολόκληρο νεφέλωμα, είναι πολύ αξιοσημείωτος. Ο αδαής σπουδαστής μπερδεύεται και δεν ξέρει σε ποια από τις θεωρίες της ακριβούς επιστήμης να πιστέψει. Υπάρχουν εδώ υποθέσεις που ικανοποιούν κάθε γούστο και κάθε ικανότητα εγκεφάλου. Όλες προέρχονται από έναν αριθμό επιστημονικών έργων.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΞΗΓΟΥΝ
ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗΣ

Η Περιστροφή προήλθε:

(α) Από την σύγκρουση νεφελοειδών μαζών που περιπλανιόνταν άσκοπα στο διάστημα, ή από την έλξη, "σε περιπτώσεις που δεν λαμβάνει χώρα πραγματική πρόσκρουση".

(β) "Από την εφαπτομενική δράση ρευμάτων νεφελοειδούς ύλης (στην περίπτωση ενός άμορφου νεφελώματος) που κατέρχεται από ανώτερα σε κατώτερα επίπεδα,⁵²³ ή απλώς από την δράση της κεντρικής βαρύτητας της μάζας". (Τζάκομπ Έννις, *Η Προέλευση των Άστρων*, σελ. 221 και επομ.)

"Είναι, όμως θεμελιώδης αρχή στην φυσική ότι καμιά περιστροφή δεν μπορεί να προκληθεί σε μια τέτοια μάζα από την δράση των δικών της μερών: όπως π.χ. η προσπάθεια να αλλάξεις την πορεία ενός ατιμόπλοιου τραβώντας το κιγκλίδωμα του καταστρώματος", παρατηρεί στο σημείο αυτό ο καθηγητής Ουίντσελ. (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 99 υποση.)

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΠΛΑΝΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΜΗΤΩΝ

(α) Η γέννηση των Πλανητών οφείλεται (1) σε μια έκρηξη του Ηλίου: μια γέννηση από την κεντρική μάζα,⁵²⁴ ή (2) σε κάποιο είδος διάσπασης των νεφελοειδών δακτυλίων.

(β) "Οι Κομήτες είναι ξένοι στο πλανητικό μας σύστημα".⁵²⁵ "Οι Κομήτες γεννήθηκαν αναμφίβολα στο ηλιακό μας σύστημα".⁵²⁶

(γ) Τα "απλανή άστρα είναι ακίνητα", λέει μια αυθεντία. "Όλα τα άστρα βρίσκονται στην πραγματικότητα σε κίνηση", απαντάει μια άλλη αυθεντία. "Αναμφίβολα κάθε άστρο είναι σε κίνηση" (Βολφ).

(δ) "Εδώ και 350.000.000 χρόνια, η αργή και μεγαλειώδης κίνηση του Ήλιου γύρω από τον άξονά του δεν σταμάτησε ούτε για ένα λεπτό". (Λεκουτυριέ, *Πανόραμα των κόσμων*, Παρίσι, 1858.)

(ε) "Ο Μάντλερ πιστεύει ότι.... ο Ήλιος έχει σαν κέντρο της τροχιάς του την Αλκυόνη στις Πλειάδες και χρειάζεται 180.000.000 χρόνια για να ολοκληρώσει την περιστροφή του". (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 140)

(στ) "Ο Ήλιος υπάρχει εδώ και 15.000.000 χρόνια περίπου και θα εξακολουθήσει να εκπέμπει θερμότητα για όχι περισσότερο από 10.000.000 χρόνια ακόμα".⁵²⁷

⁵²³ Οι όροι "ανώτερο" και "κατώτερο" είναι απλώς σχετικοί με την θέση του παρατηρητή στο Διάστημα. Οποιαδήποτε χρησιμοποίηση αυτών των όρων που τείνει να μεταδώσει την εντύπωση ότι αντιπροσωπεύουν αφηρημένες πραγματικότητες, είναι αναγκαστικώς λαθεμένη.

⁵²⁴ Αν έτσι συνέβη πώς εξηγεί η Επιστήμη το συγκριτικά μικρό μέγεθος των πλανητών που βρίσκονται πιο κοντά στον Ήλιο; Η θεωρία της μετεωρικής συσσώρευσης είναι ένα βήμα μόνο πιο μακριά από την αλήθεια απ' ό,τι η αντίληψη του νεφελώματος και δεν έχει καν την ποιότητα της τελευταίας, το μεταφυσικό της στοιχείο.

⁵²⁵ Λαπλάς, *Έκθεση του συστήματος του κόσμου*, (εκδ. 1824) σελ. 414.

⁵²⁶ Φαγιέ, "Περί της προέλευσης του ηλιακού συστήματος", στα Πρακτικά των Συνεδριάσεων της Ακαδημίας Επιστημών, Παρίσι, Τόμ. ΧC, 1880, σελ. 640-643.

Πριν από λίγα χρόνια αυτός ο εξέχων επιστήμονας έλεγε στον κόσμο ότι ο χρόνος που χρειάστηκε η Γη για να παγώσει από την αρχική της επίστρωση στην τωρινή της κατάσταση, δεν μπορούσε να υπερβαίνει τα 80.000.000 χρόνια.⁵²⁸ Αν η εποχή από τον σχηματισμό της κρούστας του κόσμου είναι μόνο 40 εκατομμύρια χρόνια, ή το μισό της διάρκειας που είχε αναφερθεί κάποτε, και αν η ηλικία του Ήλιου είναι μόνο 15 εκατομμύρια χρόνια, τότε μήπως θα πρέπει να εννοήσουμε πως η Γη ήταν κάποτε ανεξάρτητη από τον Ήλιο;

Επειδή οι ηλικίες του Ηλίου, των πλανητών και της Γης, όπως αναφέρονται σε πολλές επιστημονικές υποθέσεις των αστρονόμων και των φυσικών, δίνονται σε άλλο σημείο (*παρακάτω*), νομίζουμε ότι είπαμε αρκετά για να δείξουμε την διαφωνία ανάμεσα στους υπουργούς της σύγχρονης επιστήμης. Είτε δέχονται τα *δεκαπέντε* εκατομμύρια χρόνια του σερ. Ο. Τόμσον, είτε τα *χιλία εκατομμύρια* χρόνια του Τ. Χάξλεϋ σχετικά με την περιστροφική εξέλιξη του ηλιακού μας συστήματος, πάντα καταλήγουν στο εξής: *δεχόμενη την αυτογεννώμενη περιστροφή των ουράνιων σωμάτων που αποτελούνται από νεκρή ύλη και ωστόσο κινούνται από την δική τους εσωτερική κίνηση*, για εκατομμύρια χρόνια, η διδασκαλία της Επιστήμης ισοδυναμεί με:

(α) Μια φανερή άρνηση εκείνου του θεμελιώδους φυσικού νόμου που λέει ότι "ένα σώμα σε κίνηση τείνει σταθερά προς την αδράνεια (δηλαδή να συνεχίσει στην ίδια κατάσταση κίνησης ή ανάπαυσης), εκτός και διεγερθεί σε περαιτέρω δράση από μια *περισσότερο ενεργό δύναμη*".

(β) Με μια αρχική ώθηση, η οποία κορυφώνεται σε μια αμετάβλητη κίνηση μέσα σε έναν αντιστεκόμενο αιθέρα που ο ΝΕΥΤΩΝΑΣ είχε διακηρύξει *ασυμβίβαστο με αυτήν την κίνηση*.

(γ) Με την συμπαντική βαρύτητα η οποία, μας λένε, τείνει προς ένα κέντρο με *ευθύγραμμη* κάθοδο: μόνη αιτία της περιστροφής ολόκληρου του ηλιακού συστήματος, το οποίο εκτελεί μια αιώνια διπλή περιφορά, το κάθε σώμα γύρω από τον άξονα του και σε τροχιά. Μια άλλη περιπτώσιακή απόδοση είναι:

(δ) Έναν μαγνήτη στον Ήλιο, ή ότι η εν λόγω περιστροφή οφείλεται σε μια μαγνητική δύναμη η οποία δρα, ακριβώς όπως και η βαρύτητα, σε ευθεία γραμμή, ποικίλοντας αντιστρόφως ανάλογα με το τετράγωνο της απόστασης. (Νόμος του Κουλόμπ).

(ε) Το σύνολο δρα κάτω από *σταθερούς* και αμετάβλητους νόμους, οι οποίοι όμως συχνά φαίνονται να μεταβάλλονται, όπως κατά την διάρκεια μερικών γνωστών ανωμαλιών των πλανητών και άλλων σωμάτων, καθώς επίσης και όταν οι Κομήτες πλησιάζουν ή απομακρύνονται από τον Ήλιο.

(στ) Μια ΚΙΝΗΤΗΡΙΑ ΔΥΝΑΜΗ, πάντα ανάλογη με την μάζα στην οποία δρα, αλλά ανεξάρτητη από την ειδική φύση αυτής της μάζας προς την οποία είναι ανάλογη. Πράγμα που είναι σαν να λέμε, όπως ο Λεκουτυριέ, πως "δίχως αυτήν την Δύναμη που είναι ανεξάρτητη και εντελώς διαφορετικής φύσης από την εν λόγω μάζα, αυτή η τελευταία, είτε ήταν τεράστια σαν τον Κρόνο, είτε μικρή σαν την Δήμητρα, θα έπεφτε πάντα με την ίδια ταχύτητα". (*Μουσείο των Επιστημών*, 15 Αυγούστου 1857. Παράβολε Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 149.) Επίσης, μια μάζα η οποία αποκτάει το βάρος της από το σώμα πάνω στο οποίο βαραίνει.

Έτσι, ούτε οι αντιλήψεις του Λαπλάς για ένα ηλιακό ατμοσφαιρικό ρευστό που εκτείνεται πέρα από τις τροχιές των πλανητών, ούτε ο ηλεκτρικός του Λεκουτυριέ, ούτε η θερμότητα του Φουκώ (*Πανόραμα των Κόσμων*, σελ. 55), ούτε αυτό, ούτε το άλλο μπορούν να βοηθήσουν κάποια από τις πολυάριθμες υποθέσεις σχετικά με την προέλευση και την *σταθερότητα* της περιστροφής να ξεφύγει απ' αυτόν τον φαύλο κύκλο, περισσότερο από ό,τι βοήθησε η ίδια η βαρύτητα. Αυτό το μυστήριο είναι η Προκρούστεια κλίνη της φυσικής επιστήμης. Αν, όπως πιστεύεται τώρα, η ύλη είναι παθητική, τότε ακόμα και η πιο απλή κίνηση δεν μπορεί να ειπωθεί πως είναι μια ουσιαστική ιδιότητα της ύλης, αν αυτή η τελευταία είναι απλώς μια αδρανής μάζα. Πώς μπορεί, λοιπόν, μια τέτοια περίπλοκη κίνηση, σύνθετη και πολλαπλή, αρμονική και ισορροπημένη, που διαρκεί αιώνια

⁵²⁷ Διάλεξη του σερ Ο. Τόμσον πάνω στην "Υποκρυπτόμενη Δυναμική θεωρία σχετικά με την προφανή Προέλευση, την συνολική ποσότητα της θερμότητας και την διάρκεια του Ήλιου", 1887.

⁵²⁸ Τόμσον και Τέιτ, *Πραγματεία πάνω στην Φυσική Φιλοσοφία* (1867). Αλλά ακόμα και σχετικά με αυτούς τους αριθμούς ο Μπισκόφ διαφωνεί με τον Τόμσον και υπολογίζει ότι η Γη θα χρειαζόταν 350 εκατομμύρια χρόνια για να ψυχθεί από μια θερμοκρασία 20.000° σε 200° βαθμούς της εκατονταβάθμιας κλίμακας. Αυτή είναι επίσης και η άποψη του Χέλμολτς.

για εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνια, πώς μπορεί αυτή να αποδοθεί απλώς στην δική της έμφυτη Δύναμη, αν αυτή η τελευταία δεν είναι μια διάνοια; Μια *φυσική θέληση* είναι κάτι το καινούργιο, μια αντίληψη την οποία οι αρχαίοι πράγματι δεν είχαν ποτέ!⁵²⁹ Ένας αστρονόμος λέει:

Μιλάμε για το βάρος των ουράνιων σωμάτων, αλλά αφού αναγνωρίζεται ότι το βάρος μειώνεται ανάλογα με την απόσταση από το κέντρο, γίνεται φανερό ότι, σε μια ορισμένη απόσταση, αυτό το βάρος πρέπει αναγκαστικά να μειωθεί στο Μηδέν; Αν υπήρχε οποιαδήποτε έλξη θα υπήρχε ισορροπία... Και αφού η σύγχρονη σχολή δεν αναγνωρίζει ούτε κάτω ούτε πάνω μέσα στον συμπαντικό χώρο, δεν είναι καθαρό τι θα ανάγκαζε την Γη να πέσει [εάν δεν υπήρχε ούτε βαρύτητα, ούτε έλξη]. (Τζ. Τάρντυ, *Κοσμογραφία* κ.τ.λ. Παράβαλε, ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ· IV, σελ. 146.)

Νομίζω ότι ο Κόμης ντε Μαιστρ (*Βραδιές* κ.τ.λ., τομ. II) είχε δίκιο που έλυσε το θέμα με τον δικό του θεολογικό τρόπο. Αυτός κόβει τον Γόρδιο δεσμό λέγοντας: "Οι πλανήτες περιστρέφονται γιατί είναι φτιαγμένοι για να περιστρέφονται... και το σύγχρονο φυσικό σύστημα του σύμπαντος είναι μια *φυσική απιθανότητα*". Αλλά μήπως ο Χέρσελ (*Ομιλίες πάνω στην μελέτη και στην φιλοσοφία της φύσης*, σελ. 165, γαλλική μετάφραση, 1834) δεν είπε το ίδιο πράγμα όταν παρατήρησε ότι χρειάζεται μια *θέληση* για να μεταδώσει κυκλική κίνηση και μια *άλλη θέληση* για να την συγκρατήσει; Αυτό δείχνει και εξηγεί πώς ένα καθυστερημένος πλανήτης είναι αρκετά έξυπνος για να υπολογίσει τόσο καλά τον χρόνο του, ώστε να πετύχει την άφιξή του στο καθορισμένο λεπτό. Γιατί ενώ η επιστήμη με την μεγάλη της ευστροφία καταφέρνει μερικές φορές να εξηγήσει κάποια τέτοια σταματήματα, ανάδρομες κινήσεις, γωνίες έξω από τις τροχιές κ.τ.λ., κ.τ.λ. μέσω εμφανίσεων που προκύπτουν από την ανομοιότητα του δικού τους και του δικού μας προχωρήματος στην πορεία των αμοιβαίων και αντίστοιχων τροχιών μας, ωστόσο γνωρίζουμε πως υπάρχουν άλλες "πολύ πραγματικές και σημαντικές αποκλίσεις", σύμφωνα με τον Χέρσελ, "οι οποίες δεν μπορούν να εξηγηθούν παρά μόνο με την αμοιβαία και ακανόνιστη δράση αυτών των πλανητών και με την διαταρακτική επίδραση του Ήλιου". (*Ομιλίες πάνω στην μελέτη και στην φιλοσοφία της φύσης*, σελ. 165.)

Καταλαβαίνουμε όμως, ότι εκτός από αυτές τις μικρές και τυχαίες διαταραχές, υπάρχουν συνεχείς διαταραχές που ονομάζονται "κοσμικές" – εξαιτίας της υπερβολικής βραδύτητας με την οποία η αρρυθμία αυξάνει και επηρεάζει τις σχέσεις της ελλειπτικής κίνησης – και ότι αυτές οι διαταραχές μπορούν να διορθωθούν. Από τον Νεύτωνα, που βρήκε πως αυτός ο κόσμος χρειάζεται επιδιόρθωση πολύ συχνά, μέχρι τον Ρενώ, όλοι λένε το ίδιο. Αυτός ο τελευταίος στο έργο του *Γη και Ουρανός*, γράφει:

Οι τροχιές που διαγράφουν οι πλανήτες δεν είναι καθόλου σταθερές, αλλά αντίθετα υπόκεινται σε μια συνεχή μεταλλαγή ως προς την θέση και την μορφή τους.

Αποδεικνύοντας ότι η βαρύτητα και οι περιπατητικοί νόμοι είναι τόσο απρόσεκτοι όσο και γρήγοροι στην διόρθωση των λαθών τους. Όπως παρουσιάζεται, η κατηγορία φαίνεται να είναι ότι:

Αυτές οι τροχιές πλαταίνουν και στενεύουν διαδοχικά, ο μεγάλος τους άξονας μεγαλώνει και μικραίνει, ή ταλαντεύονται ταυτόχρονα από τα δεξιά προς τα αριστερά γύρω από τον Ήλιο, ενώ ο ίδιος ο πλανήτης στον οποίο ανήκουν, ανεβαίνει και κατεβαίνει περιοδικά, ενώ περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του με ένα είδος τρεμούλας. (*Γη και Ουρανός*, σελ. 28.)

Σ' αυτό ο ντε Μιρβίγ, ο οποίος – όπως κι εμείς – πιστεύει σε "*νοήμονες*" εργάτες που κυβερνούν αόρατα το ηλιακό σύστημα, παρατηρεί πολύ έξυπνα:

⁵²⁹ Εδώ και έναν αιώνα κάθε διάκριση ανάμεσα σε σώμα και δύναμη έχει εξαφανιστεί. "Η δύναμη δεν είναι παρά η ιδιότητα ενός σώματος σε κίνηση", λένε οι φυσικοί" και "η ζωή – η ιδιότητα των ζωικών οργάνων μας – δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της μοριακής τους διευθέτησης", απαντούν οι φυσιολόγοι. "Στο στήθος αυτής της συσσωρευσης που ονομάζεται πλανήτης", διδάσκει ο Λιτρέ, "αναπτύσσονται όλες οι δυνάμεις που υπάρχουν στην ύλη... δηλαδή η ύλη κατέχει μέσα της και μέσω αυτής τις δυνάμεις που της αρμόζουν... και οι οποίες είναι πρωταρχικές και δευτερεύουσες. Τέτοιες δυνάμεις είναι η ιδιότητα του βάρους, η ιδιότητα του ηλεκτρισμού, του γήινου μαγνητισμού, η ιδιότητα της ζωής... Κάθε πλανήτης μπορεί να αναπτύξει ζωή... όπως η Γη, για παράδειγμα, που δεν είχε πάντα ανθρωπότητα και τώρα δημιουργεί (*produit*) ανθρώπους..." (*Επιθεώρηση των Δυο Κόσμων*, 15 Ιουλίου 1860).

Ιδού, πράγματι, ένα ταξίδι που έχει μέσα του ελάχιστη μηχανιστική ακαμψία · στην καλύτερη περίπτωση θα μπορούσε κανείς να το συγκρίνει με ένα ατιόπλοιο που σύρεται μπρος-πίσω και χοροπηδάει πάνω στα κύματα, που καθυστερεί ή επιταχύνεται, και που όλα αυτά τα εμπόδια θα μπορούσαν να αποτρέψουν οριστικά την άφιξη του, αν δεν υπήρχαν οι διάνοιες ενός καπετάνιου και ενός μηχανικού για να προλάβουν το χαμένο χρόνο και να επιδιορθώσουν τις βλάβες. (*Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ; 155-156.)

Ο νόμος της βαρύτητας, όμως φαίνεται να γίνεται ένας αχρηστευμένος νόμος στον αστρικό ουρανό. Οπωσδήποτε αυτοί οι μακρυμάλληδες αστρικοί ριζοσπάστες, που ονομάζονται κομήτες, φαίνονται να έχουν ελάχιστο σεβασμό για το μεγαλείο αυτού του νόμου και του φέρονται με μεγάλη αναίδεια. Ωστόσο και παρ' όλο που εμφανίζουν σχεδόν από κάθε άποψη "φαινόμενα που δεν έχουν ακόμα πλήρως κατανοηθεί", οι κομήτες και οι μετεωρίτες θεωρούνται, από τους πιστούς της σύγχρονης επιστήμης, ότι υπακούουν στους ίδιους νόμους και αποτελούνται από την ίδια ύλη, "όπως οι Ήλιοι, τα άστρα και τα νεφελώματα", ακόμα και "η Γη και οι κάτοικοί της". (Λαίινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 15.)

Αυτό θα μπορούσε κανείς να το ονομάσει απόλυτη ευπιστία ή μάλλον *τυφλή πίστη*. Αλλά η ακριβής επιστήμη δεν πρέπει να αμφισβητείται και εκείνος που αρνείται τις υποθέσεις που φαντάζονται οι μελετητές της – την βαρύτητα, για παράδειγμα – θα θεωρηθεί σαν ένας αμαθής ανόητος. Και όμως, ο συγγραφέας που μόλις αναφέραμε μας παρουσιάζει έναν παράξενο θρύλο από τα επιστημονικά χρονικά.

Ο κομήτης του 1811 είχε μια ουρά 120 εκατομμύρια μίλια σε μήκος και 15 εκατομμύρια μίλια σε διάμετρο στο φαρδύτερο σημείο, ενώ η διάμετρος του πυρήνα του ήταν περίπου 127.000 μίλια, ή πάνω από δέκα φορές την διάμετρο της Γης... [Μας λέει] προκειμένου σώματα τέτοιου μεγέθους, που περνούν κοντά από την Γη, να μην επηρεάζουν την κίνησή της ή να μην αλλάζουν την διάρκεια του έτους ούτε και κατά ένα δευτερόλεπτο, θα πρέπει η υλική ουσία τους να είναι αφάνταστα αραιή... (Λαίινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 16.)

Πρέπει να είναι έτσι πράγματι, όμως:

Η υπερβολική λεπτότητα της μάζας ενός κομήτη αποδεικνύεται επίσης και από το φαινόμενο της ουράς, η οποία καθώς ο κομήτης πλησιάζει τον Ήλιο πετιέται προς τα έξω σε μια απόσταση μέχρι και 90 εκατομμύρια μίλια μέσα σε λίγες ώρες. Και αυτό που είναι το πιο σημαντικό ΑΥΤΗ Η ΟΥΡΑ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΞΩ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ από κάποια αποθητική δύναμη, πιθανόν ηλεκτρική, έτσι ώστε πάντα δείχνει αντίθετα από την Ήλιο [!!!]. Και όμως όσο λεπτή και αν είναι η ύλη του κομήτη, ΥΠΑΚΟΥΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΒΑΡΥΤΗΤΑΣ [!:] και είτε κομήτης περιστρέφεται σε μια τροχιά που βρίσκεται μέσα από την τροχιά των εξωτερικών πλανητών, είτε εκτοξεύεται στην άβυσσο του διαστήματος για να επιστρέψει μόνο μετά από εκατοντάδες χρόνια. Ωστόσο ο δρόμος του, και στις δυο περιπτώσεις, κανονίζεται από την ίδια δύναμη με εκείνη που κάνει ένα μήλο να πέφτει στο έδαφος. (Λαίινγκ, *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, σελ. 16-17.)

Η επιστήμη είναι σαν την σύζυγο του Καίσαρα και δεν πρέπει να την υποψιάζεται κανείς, αυτό είναι φανερό. Ωστόσο μπορεί να κριτικαριστεί με σεβασμό. Οπωσδήποτε πρέπει να θυμηθούμε πως το "μήλο" είναι ένα επικίνδυνο φρούτο. Για δεύτερη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας μπορεί να γίνει η αιτία της ΠΤΩΣΗΣ, αυτήν την φορά, της "ακριβούς" επιστήμης. Ένας κομήτης που αψηφά τον νόμο της βαρύτητας μπροστά στο πρόσωπο του Ήλιου, δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ότι υπακούει σ' αυτόν τον νόμο.

Σε μια σειρά επιστημονικών έργων πάνω στην Αστρονομία και στην θεωρία των νεφελωμάτων γραμμένα ανάμεσα στα 1865 και 1866, η υποφαινόμενη συγγραφέας, μια φτωχή αρχάρια στην επιστήμη, μέτρησε μέσα σε λίγες ώρες όχι λιγότερες από τριάντα εννέα αντιφατικές υποθέσεις που προσφέρονταν σαν εξηγήσεις για την αυτογεννημένη, πρωταρχική περιστροφική κίνηση των ουράνιων σωμάτων. Η συγγραφέας δεν είναι αστρονόμος ούτε μαθηματικός ούτε επιστήμονας, αλλά ήταν αναγκασμένη να εξετάσει αυτά τα λάθη – για να υπερασπιστεί τον αποκρυφισμό γενικά και, το σημαντικότερο, για να υποστηρίξει τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες

σχετικά με την αστρονομία και την Κοσμολογία. Οι αποκρυφιστές απειλούνταν με φοβερές ποινές επειδή αμφισβητούσαν τις επιστημονικές αλήθειες. Αλλά τώρα νιώθουν γενναίότεροι – η επιστήμη είναι λιγότερο ασφαλής στην "εγκυμονούσα" κατάστασή της απ' ό,τι περίμεναν και πολλά από τα οχυρά της είναι χτισμένα πάνω σε κινούμενη άμμο.

Έτσι ακόμα και αυτή η φτωχή αντιεπιστημονική εξέταση ήταν χρήσιμη και ασφαλώς πολύ διδακτική. Αναμφίβολα μάθαμε πάρα πολλά πράγματα μελετώντας με ιδιαίτερη φροντίδα εκείνα ειδικά τα αστρονομικά στοιχεία που ήταν πιο πιθανό να έρθουν σε αντίθεση με τις ετερόδοξες και "δαισιδαμονικές" πίστεις μας.

Έτσι, για παράδειγμα, σχετικά με την βαρύτητα, την αξονική και την τροχιακή κίνηση, βρήκαμε ότι η συγχρονική κίνηση μόλις ξεπεραστεί, στο αρχικό στάδιο, αρκεί για να προκαλέσει μια περιστροφική κίνηση μέχρι το τέλος του Μανβαντάρα. Γνωρίσαμε ακόμα με όλους τους παραπάνω συνδυασμούς πιθανοτήτων σχετικά με την αρχική περιστροφή – πολύ περίπλοκους σε κάθε περίπτωση – μερικές από τις αιτίες στις οποίες μπορεί να οφείλεται, καθώς και μερικές στις οποίες έπρεπε και θα πρέπει να οφείλεται, αλλά για τον έναν ή τον άλλον λόγο, δεν οφείλεται. Ανάμεσα στα άλλα πράγματα, πληροφορηθήκαμε ότι η αρχική περιστροφή μπορεί να προκληθεί με παρόμοια ευκολία σε μια μάζα σε *πύρινη τήξη* και σε άλλη που χαρακτηρίζεται από παγωμένη σκοτεινότητα (*Γη και Ουρανός*). Ότι η βαρύτητα είναι ένας νόμος τον οποίο *τίποτε δεν μπορεί να ξεπεράσει* και ο οποίος, όμως ξεπερνιέται – είτε επιτρέπεται είτε όχι – από τα πιο συνηθισμένα ουράνια ή γήινα σώματα: για παράδειγμα, τις ουρές των ασεβών κομητών. Ότι οφείλουμε το σύμπαν στην αγία, δημιουργική Τριάδα που ονομάζεται *Νεκρή Ύλη, Άλογη Δύναμη και Τυφλή Τύχη*. Για την αληθινή ουσία και την φύση αυτών των τριών η επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε, αλλά αυτό είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια. Άρα, μας έχουν πει, όταν μια μάζα κοσμικής ή νεφελοειδούς ύλης – της οποίας η φύση είναι άγνωστη (ολότελα), και η οποία μπορεί να βρίσκεται σε μια κατάσταση τήξης (*Λαπλάς*), ή να είναι *σκοτεινή και ψυχρή* (Τόμσον), γιατί "αυτή η παρέμβαση της θερμότητας είναι η ίδια μια καθαρή υπόθεση" (Φαγιέ) – αποφασίζει να εκδηλώσει την μηχανική της ενέργεια κάτω από την μορφή της περιστροφής, δρα μ' αυτό τον τρόπο. Αυτή (η μάζα) είτε εκρήγνυται σε στιγμιαία ανάφλεξη, ή παραμένει αδρανής, σκοτεινή και παγωμένη, όπου και οι δυο καταστάσεις είναι παρόμοια ικανές να την εξαποστείλουν χωρίς *καμιά ικανοποιητική αιτία* να στριφογυρίζει μέσα στο διάστημα για εκατομμύρια Χρόνια. Οι κινήσεις της μπορεί να είναι ανάδρομες ή μπορεί να είναι ευθείες, ενώ εκατό διαφορετικοί λόγοι προσφέρονται για την κάθε κίνηση σε ισάριθμες υποθέσεις. Εν πάσει περιπτώσει, ενωνόμενα με την μάζα των άστρων, των οποίων η προέλευση ανήκει στην ίδια θαυμαστή και στιγμιαία τάξη – γιατί "η νεφελοειδής θεωρία δεν δηλώνει ότι ανακάλυψε την προέλευση των πραγμάτων, αλλά μόνο ένα στάδιο στην υλική ιστορία" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 196) – αυτά τα εκατομμύρια ήλιων, πλανητών και δορυφόρων, που αποτελούνται από αδρανή ύλη θα περιστρέφονται με τον πιο εντυπωσιακό και μεγαλειώδη τρόπο στο στερέωμα, κινούμενα και καθοδηγούμενα, παρά την αδράνεια τους, μόνο από "την δική τους εσωτερική κίνηση".

Είναι λοιπόν, να απορούμε μετά απ' αυτό επειδή οι διαβασμένοι μυστικιστές, οι ευσεβείς Ρωμαιοκαθολικοί, ακόμα και μερικοί εξέχοντες αστρονόμοι, όπως ήταν ο Σουμπάρ και ο Γκοντεφρουά,⁵³⁰ προτίμησαν την Καμπάλα και τα αρχαία συστήματα από την σύγχρονη θλιβερή και αντιφατική εξήγηση του Σύμπαντος; Το *Ζοχάρ*, οπωσδήποτε, κάνει μια διάκριση ανάμεσα στα "*χαγιασάρ*" ('τις φωτεινές δυνάμεις'), τα *χαχοζέρ* ('αντανακλώμενα φώτα') και την απλή φαινομενική εσωτερικότητα των πνευματικών τους τύπων". (Κνορ φου Ρόζενροθ, *Καμπάλα Αποκαλυμμένη*, II, 67.)

Το θέμα της "βαρύτητας" μπορεί τώρα να εγκαταλειφθεί και να εξεταστούν άλλες υποθέσεις. Είναι σαφές ότι η φυσική επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε για τις "Δυνάμεις". Μπορούμε, όμως, να κλείσουμε την διαφωνία φωνάζοντας σε βοήθειά μας άλλον έναν άνθρωπο της επιστήμης, τον καθηγητή Α. Ζωμ, μέλος της Ακαδημίας της Ιατρικής στο Μονπελλιέ. Μιλώντας για τις Δυνάμεις, αυτός ο διαβασμένος άνθρωπος, λέει:

⁵³⁰ Το Σύμπαν εξηγούμενο από την Αποκάλυψη και Η Κοσμογονία της Αποκάλυψης. Αλλά βλέπε ντε Μιρβίγ, Δεύτερο Υπόμνημα. Ο συγγραφέας, ένας φοβερός εχθρός του Αποκρυφισμού, ήταν οστόσο ένας που έγραψε μεγάλες αλήθειες.

Μια αιτία είναι εκείνο που είναι ουσιαστικά ενεργό στην γενεαλογία των φαινομένων, σε κάθε δημιουργία όπως και σε κάθε τροποποίηση. Είπα ότι αυτή η δράση (ή Δύναμη) ήταν άορατη... Το να υποθέσω ότι είναι υλική και διαμένει μέσα στις ιδιότητες της ύλης που ξεφεύγει από την παρατήρησή μας θα ήταν μια αδικαιολόγητη υπόθεση... Το να δεχτούμε ότι το σύμπαν είναι ένα τεράστιο Ον του οποίου τα ορατά μέρη είναι τα όργανά του, θα σήμαινε να μπλέξουμε τον εαυτό μας με μια υπόθεση που έρχεται σε αντίθεση με πολλές αλήθειες. Οι Δυνάμεις, έτσι όπως τις αντιλαμβανόμαστε, δίνουν μια φυσική εξήγηση στα φαινόμενα... Η δράση αυτών των συνδυαζόμενων δυνάμεων τείνει προς έναν αντικειμενικό σκοπό προκαθορισμένο από την σοφία του Δημιουργού.... Η ποικιλία των δυνάμεων δεν είναι επομένως μια παράλογη σκέψη...Ανάμεσα στον Θεό και στα φαινόμενα είμαι αναγκασμένος να αναγνωρίσω ενδιάμεσους πράκτορες που ονομάζονται δυνάμεις ή δευτερεύουσες αιτίες... Αυτή η διάκριση των δυνάμεων είναι η αρχή της διαίρεσης των επιστημών... Οι δυνάμεις δεν είναι αφηρημένες ιδέες... είναι πραγματικότητες, οι μόνες δρώσες πραγματικότητες των οποίων οι ιδιότητες μπορούν να καθοριστούν με την βοήθεια της άμεσης παρατήρησης και επαγωγής". ("Η διάκριση των δυνάμεων", *Αναφορές της Ακαδημίας Επιστημών του Μονπελλιέ*, 1854, Τομ. II, αντ. I, σελ. 71-107.)

VI

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΦΥΣΙΚΗ Ή ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ;

Αν υπάρχει πάνω στην Γη αυτό που λέμε πρόοδος, τότε κάποια μέρα η επιστήμη θα πρέπει, εκών άκων, να εγκαταλείψει τέτοιες τερατόμορφες ιδέες όπως είναι οι φυσικοί, αυτοκαθοδηγούμενοι νόμοι της – κενοί από ψυχή και – Πνεύμα και ύστερα να στραφεί στις αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Το έχει ήδη κάνει, όσο και αν έχουν αλλάξει οι πρώτες σελίδες και έχουν αναθεωρηθεί οι εκδόσεις του Επιστημονικού Κατηχισμού. Έχει ήδη περάσει μισός αιώνας από τότε που βρέθηκε ότι, συγκρίνοντας την σύγχρονη με την αρχαία σκέψη, οσοδήποτε διαφορετική και αν φαίνεται η φιλοσοφία μας από εκείνη των προγόνων μας, ωστόσο αποτελείται μόνο από προσθήκες και αφαιρέσεις που παίρνονται από την αρχαία φιλοσοφία και μεταβιβάζονται σταγόνα-σταγόνα μέσα από το φίλτρο των προγενέστερων.

Αυτό το γεγονός ήταν καλά γνωστό στον Φαρανταίη και σε άλλους σπουδαίους ανθρώπους της επιστήμης. Τα άτομα, ο αιθέρας, η ίδια η περιστροφή: όλα έρχονται στην σύγχρονη Επιστήμη από αρχαίες ιδέες, όλα βασίζονται στις αντιλήψεις των αρχαϊκών εθνών. Για τον αμύητο είναι "ιδέες" κάτω από το σχήμα αλληγοριών, ενώ για τους εκλεκτούς είναι καθαρές αλήθειες που διδάσκονταν κατά την διάρκεια των Μυήσεων, αλήθειες οι οποίες αποκαλύφθηκαν κατά ένα μέρος μέσω των Ελλήνων συγγραφέων και έφτασαν μέχρι εμάς. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο αποκρυφισμός είχε πάντα τις ίδιες απόψεις για την ύλη, τα άτομα και τον αιθέρα όπως αυτές που βρίσκονται στα εξωτερικά έργα των κλασικών Ελλήνων συγγραφέων. Όμως, αν πιστέψουμε τον Τύνταλ, ακόμα και ο Φαρανταίη ήταν Αριστοτελικός και περισσότερο αγνωστικιστής παρά υλιστής. Στο έργο του, *Ο Φαρανταίη σαν Εφευρέτης* (αμερικανική έκδοση, 1870, σελ. 123), ο συγγραφέας παρουσιάζει τον μεγάλο φυσικό να χρησιμοποιεί "παλιούς συλλογισμούς του Αριστοτέλη" που "συνεχώς συναντώνται σε μερικά από τα έργα του". Όμως, ο Φαρανταίη, ο Ρ. Τζ. Μπόσκοβιτς και άλλοι που βλέπουν στα άτομα και στα μόρια, "κέντρα δύναμης", και στο αντίστοιχο στοιχείο, δύναμη, μια ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΑΦ' ΕΑΥΤΗΣ, βρίσκονται, ίσως, πολύ πιο κοντά στην αλήθεια από κείνους που τα αρνούνται, αρνούμενοι ταυτόχρονα "την παλιά μοριακή Πυθαγόρεια θεωρία" (η οποία, παρεμπιπτόντως, δεν πέρασε ποτέ στους μεταγενέστερους όπως πραγματικά την δίδαξε ο μεγάλος φιλόσοφος), εξαιτίας της "πλάνης της ότι τα εννοιολογικά στοιχεία της ύλης μπορούν να κατανοηθούν σαν χωριστές και πραγματικές οντότητες".

Κατά την άποψη των αποκρυφιστών, το κυριότερο και πιο μοιραίο σφάλμα και λάθος που κάνει η επιστήμη βρίσκεται στην ιδέα ότι υπάρχει στην φύση τέτοιο πράγμα όπως η ανόργανη, ή νεκρή ύλη. Και ο αποκρυφισμός ρωτάει, οτιδήποτε νεκρό ή ανόργανο είναι ικανό για μεταμόρφωση ή αλλαγή; Και υπάρχει τίποτε κάτω από τον Ήλιο που να παραμένει αμετάβλητο ή αναλλοίωτο;

Αυτό το λάθος πουθενά δεν απεικονίζεται καλύτερα απ' ό,τι στο επιστημονικό έργο ενός Γερμανού σοφού, του καθηγητή Φίλιπ Σπίλλερ. Στην κοσμολογική πραγματεία του (*Ο Κοσμολογικός σαν Κοσμική Δύναμη*, Βερολίνο, 1873, σελ. 4), ο συγγραφέας προσπαθεί να αποδείξει ότι "κανένα υλικό συστατικό ενός σώματος, κανένα άτομο, δεν είναι από μόνο του αρχικά προικισμένο με δύναμη, αλλά ότι κάθε τέτοιο άτομο είναι απόλυτα νεκρό⁵³¹ και χωρίς καμιά έμφυτη δύναμη να δράσει σε απόσταση".

⁵³¹ Κάτι νεκρό προϋποθέτει πως ήταν κάποτε ζωντανό. Πότε, σε ποια κοσμολογική περίοδο; Ο αποκρυφισμός λέει πως σε όλες τις περιπτώσεις όπου η ύλη φαίνεται νεκρή είναι η πιο ενεργή. Ένα ξύλο ή μια πέτρα είναι ακίνητο και αδιαπέραστο από κάθε άποψη. Ωστόσο και *de facto*, τα μόριά του βρίσκονται σε ασταμάτητο αιώνιο κραδασμό ο οποίος είναι τόσο γρήγορος, ώστε στο φυσικό μάτι το σώμα φαίνεται χωρίς καμιά κίνηση και η φυσική απόσταση ανάμεσα σ' αυτά τα μόρια στην κραδασμική τους κίνηση – θεωρούμενη από ένα άλλο πεδίο ύπαρξης και αντίληψης –

Αυτή η δήλωση, όμως, δεν εμποδίζει τον Σπίλλερ να διατυπώνει μια αποκρυφιστική δοξασία και αρχή. Υποστηρίζει την *ανεξάρτητη πραγματικότητα της δύναμης* και την εμφανίζει σαν ένα "αυλό υλικό" (*unkörperlicher Stoff*) ή ουσία. Βέβαια στην μεταφυσική η ουσία δεν είναι ύλη και για χάρη της συζήτησης μπορεί να θεωρηθεί ότι χρησιμοποιήθηκε μια λαθεμένη έκφραση. Αλλά αυτό οφείλεται στην φτώχεια των ευρωπαϊκών γλωσσών και ειδικά των επιστημονικών όρων. Έπειτα ο Σπίλλερ ταυτίζει και συνδέει αυτό το υλικό με τον αιθέρα. Αν εκφραστεί στην αποκρυφιστική γλώσσα, μπορεί να ειπωθεί με μεγαλύτερη ακρίβεια ότι αυτή η "δύναμη-ουσία" είναι ο πάντα ενεργός, φαινομενικός θετικόςαιθέρας: *πρακρίτι*· ενώ ο πανταχού παρών και τα πάντα εμποτίζων αιθέρας είναι το *νοούμενο* του πρώτου, το υπόστρωμα των πάντων, ή *Ακασά*. Ωστόσο ο Στάλλουος έρχεται σε σύγκρουση με τον Σπίλλερ όπως και με τους υλιστές. Κατηγορείται ότι "αγνοεί εντελώς τον θεμελιώδη συσχετισμό της δύναμης και της ύλης" (που για κανένα από τα δυο η επιστήμη δεν γνωρίζει τίποτε σίγουρο). Γιατί σύμφωνα με την γνώμη άλλων φυσικών, αυτή η "υποστασιοποιημένη μισο-ιδέα" είναι όχι μόνο *αστάθμητη*, αλλά στερείται κάθε συνεκτικής, χημικής, θερμικής, ηλεκτρικής και μαγνητικής δύναμης· που όλων αυτών των δυνάμεων – σύμφωνα με τον αποκρυφισμό – ο αιθέρας είναι η πηγή και η *αίτια*.

Επομένως ο Σπίλλερ, με όλα τα λάθη του, εμφανίζει περισσότερη ενόραση απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος σύγχρονος επιστήμονας, με την εξαίρεση ίσως του δρ. Ρίτσαρντσον, του θεωρητικού της "νευρικής δύναμης", ή Νευρικού Αιθέρα, καθώς και της "Ηλιακής Δύναμης και Γήινης Δύναμης" (*Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ. V, 1866, σελ. 327-336). Γιατί στον εσωτερισμό, ο ΑΙΘΕΡΑΣ είναι η ίδια η πεμπτούσια κάθε πιθανής ενέργειας και αναμφίβολα, όλες οι εκδηλώσεις της ενεργείας στον υλικό, φυτικό και πνευματικό κόσμο οφείλονται σ' αυτό το συμπαντικό μέσον (που αποτελείται από πολλά *μέσα*).

Τι είναι στην πραγματικότητα ο Ηλεκτρισμός και το Φως; Πώς μπορεί η Επιστήμη να γνωρίζει ότι το ένα είναι ρευστό και το άλλο τρόπος "κίνησης"; Γιατί δεν ξεκαθαρίζεται για ποιο λόγο πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ τους, αφού και τα δυο θεωρούνται αλληλεπιδράσεις δύναμης; Μας λένε ότι ο ηλεκτρισμός είναι ένα ρευστό, άυλο και μη μοριακό (αν και ο Χέλμολτς έχει άλλη γνώμη), και η απόδειξη είναι ότι μπορούμε να τον εγκλωβίσουμε, να τον συσσωρεύσουμε και να τον αποθηκεύσουμε. Τότε, πρέπεινα είναι απλώς ύλη και όχι ένα ιδιόμορφο "ρευστό". Ούτε είναι απλώς "ένας τρόπος κίνησης", γιατί η κίνηση δύσκολα μπορεί να αποθηκευθεί σε ένα δοχείο Λάϊντεν. Όσο για το φως είναι ένας ακόμα πιο παράδοξος "τρόπος κίνησης" αφού, "όσο αξιοθαύμαστο κι αν φαίνεται, και το φως (επίσης) μπορεί πράγματι να αποθηκευτεί για χρήση", όπως έδειξε ο καθηγητής Γκρόουβ πριν από μισόν αιώνα περίπου.

Πάρτε ένα έργο χαρακτηριστικής που έχει κρατηθεί για μερικές μέρες στο σκοτάδι, εκθέστε το σε δυνατό φως; δηλαδή, απομονώστε το για 15 λεπτά, τοποθετήστε το πάνω σε ευαίσθητο χαρτί σε ένα σκοτεινό μέρος και ύστερα από 24 ώρες θα έχει αφήσει πάνω στο ευαίσθητο χαρτί το αποτύπωμά του, με τα άσπρα σημεία να φαίνονται σαν μαύρα... Φαίνεται ότι δεν υπάρχει όριο στην παραγωγή χαρακτηριστικών κ.τ.λ. κ.τ.λ... (*Οι Αλληλεπιδράσεις των Φυσικών Δυνάμεων*, σελ. 110.)

Τι είναι αυτό που παραμένει σταθεροποιημένο, καρφωμένο θα λέγαμε, πάνω στο χαρτί; Ασφαλώς αυτό που σταθεροποίησε το πράγμα είναι μια *Δύναμη*, αλλά τι είναι *εκείνο το πράγμα*, το ίζημα του οποίου παραμένει στο χαρτί;

Οι σοφοί μας θα ξεφύγουν από την δυσκολία με κάποιο επιστημονικό τεχνικό όρο. Αλλά τι είναι αυτό που εμποδίζεται, ώστε μια ορισμένη ποσότητά του να εγκλωβιστεί στο γυαλί, στο χαρτί ή στο ξύλο; Είναι "Κίνηση" ή είναι "Δύναμη"; Ή θα μας πουν πως αυτό που μένει πίσω είναι απλώς το αποτέλεσμα της δύναμης ή κίνησης; Τότε τι είναι αυτή η δύναμη; Η δύναμη ή ενέργεια είναι μια ποιότητα, αλλά κάθε ποιότητα πρέπει να ανήκει σε κάτι ή σε κάποιον. Στην φυσική η δύναμη ορίζεται σαν "εκείνο που αλλάζει ή τείνει να αλλάξει κάθε φυσική σχέση ανάμεσα σε σώματα, είτε αυτή είναι μηχανική, θερμική, χημική, ηλεκτρική, μαγνητική κ.τ.λ.". Ωστόσο δεν είναι εκείνη η "δύναμη" ή εκείνη η "κίνηση" που παραμένει πάνω στο χαρτί, όταν η δύναμη ή κίνηση παύει να

είναι τόσο μεγάλη όσο και εκείνη που χωρίζει τις νιφάδες του χιονιού ή τις σταγόνες της βροχής. Αλλά αυτό για την φυσική επιστήμη θα θεωρηθεί παραλογισμός.

δρα. Και όμως κάτι, που οι φυσικές αισθήσεις μας δεν μπορούν να συλλάβουν, έμεινε εκεί για να γίνει με την σειρά του μια αιτία και να παράγει αποτελέσματα. Τι είναι αυτό; Δεν είναι ύλη, όπως ορίζεται από την επιστήμη, δηλαδή ύλη σε κάποια από τις γνωστές καταστάσεις της. Ένας αλχημιστής θα έλεγε ότι είναι μια πνευματική έκκριση και θα τον περιγελούσαν. Και όμως όταν ο φυσικός είπε ότι ο ηλεκτρισμός αποθηκευμένος ήταν ένα ρευστό, ή ότι το φως σταθεροποιημένο πάνω στο χαρτί εξακολουθεί να είναι ηλιακό φως, αυτό θεωρείται επιστήμη.⁵³² Κατά την γνώμη του έμπειρου αποκρυφιστή, εκείνου που έχει επιβεβαιώσει ολόκληρη την σειρά των Νιντάνα, των αιτιών και των αποτελεσμάτων που τελικά προβάλλουν το τελευταίο τους αποτέλεσμα πάνω στο δικό μας πεδίο των εκδηλώσεων, εκείνου που έχει ανιχνεύσει την ύλη πίσω στο νοούμενό της, η εξήγηση του φυσικού ισοδυναμεί με το εξής: είναι σαν να αποκαλούμε τον θυμό, ή τα αποτελέσματα του – τις φωνές που προκαλούνται απ' αυτόν – έκκριση ή ρευστό και τον άνθρωπο, την αιτία του, υλικό αγωγό του. Αλλά, όπως παρατήρησε προφητικά ο Γκρόουβ πλησιάζει γρήγορα η ημέρα κατά την οποία θα ομολογηθεί πως οι "δυνάμεις" που γνωρίζουμε εμείς δεν είναι παρά οι φαινομενικές εκδηλώσεις των πραγματικοτήτων για τις οποίες δεν γνωρίζουμε τίποτε, αλλά οι οποίες ήταν γνωστές στους αρχαίους και λατρεύονταν απ' αυτούς.

Όμως έκανε μια ακόμα πιο σωστή παρατήρηση που θα έπρεπε να είχε γίνει το έμβλημα της επιστήμης, αλλά δεν έγινε. Ο σερ. Ο. Γκρόουβ είπε ότι "Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΟΥΤΕ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΟΥΤΕ ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ".

Στο μεταξύ στις ημέρες μας οι επιστήμονες είναι πιο ισχυρογνώμονες και στενόμυαλοι ακόμα και από τους κληρικούς. Γιατί υπηρετούν, αν δεν λατρεύουν πραγματικά, την "Δύναμη-Ύλη" που είναι ο δικός τους Άγνωστος θεός. Και το πόσο άγνωστος είναι μπορεί να το συμπεράνει κανείς από τις πολλές ομολογίες των πιο εξεχόντων φυσικών και βιολόγων, με επικεφαλής τον Φαρανταίη. Αυτός είπε ότι όχι μόνο δεν θα τολμούσε ποτέ να αποφανθεί για το αν η Δύναμη ήταν μια ιδιότητα ή λειτουργία της Ύλης, αλλά ότι στην πραγματικότητα δεν γνώριζε τι σήμαινε η λέξη ύλη.

Υπήρχε μια εποχή, πρόσθεσε, όπου νόμιζε ότι γνώριζε κάτι για την ύλη. Αλλά όσο περισσότερο ζούσε και όσο πιο προσεχτικά την μελετούσε, τόσο περισσότερο πειθόταν για την έσχατη άγνοια του σχετικά με την φύση της ύλης.⁵³³

Οι αποκρυφιστές συχνά παρανοούνται, επειδή από έλλειψη καλύτερων όρων αποδίδουν στην ουσία της Δύναμης κάτω από ορισμένες όψεις το περιγραφικό επίθετο του υλικού. Βέβαια το ονόματα των ποικιλιών του "υλικού" πάνω σε διαφορετικά πεδία αντίληψης και ύπαρξης είναι λεγεών. Ο Ανατολικός αποκρυφισμός έχει μια ειδική ονομασία για κάθε είδος, αλλά η Επιστήμη – όπως η Αγγλία που κατά την γνώμη ενός έξυπνου Γάλλου έχει ευλογηθεί με τριάντα έξι θρησκείες, αλλά μόνο μια ψαρόσαλτσα – έχει ένα όνομα για όλα, δηλαδή, "υλικό". Ακόμα, ούτε οι ορθόδοξοι φυσικοί ούτε οι κριτικοί τους είναι πολύ σίγουροι για τις απόψεις τους και είναι έτοιμοι να μεπρδέψουν τα αποτελέσματα, όπως και τις αιτίες. Για παράδειγμα, είναι λάθος να λέμε, όπως κάνει ο Στάλλου, ότι "η ύλη δεν μπορεί πια να κατανοείται ή να συλλαμβάνεται σαν απλή παθητική χωρική παρουσία, ή μια σύμπληξη δυνάμεων", ή ότι "η δύναμη δεν είναι τίποτε δίχως μάζα και η μάζα δεν είναι τίποτε δίχως δύναμη", γιατί το ένα είναι το νοούμενο και το άλλο το φαινόμενο. Επίσης όταν ο Σέλλινγκ (Ιδέες πάνω σε μια Φιλοσοφία της Φύσης, σελ. 18) λέει ότι, "είναι απλή πλάνη της φαντασίας ότι κάτι, που δεν γνωρίζουμε τι, παραμένει όταν έχουμε απογυμνώσει ένα αντικείμενο από όλα τα κατηγορήματα που του ανήκουν", δεν θα μπορούσε ποτέ να εφαρμόσει αυτήν την παρατήρηση στην περιοχή της υπερβατικής μεταφυσικής. Είναι αλήθεια ότι η καθαρή

⁵³² Οι νεότερες αυθεντίες απέρριψαν τις εξηγήσεις σαν "λαθεμένες θεωρίες" και θεοποίησαν την "Κίνηση" σαν το μόνο είδωλό τους. Αλλά, ασφαλώς, αυτοί και το είδωλό τους κάποια μέρα θα μοιραστούν την μοίρα των προκατόχων τους.

⁵³³ Βλέπε Φ. Μπέικγουελ, *Ηλεκτρική Επιστήμη*, κ.τ.λ., Λονδίνο 1853. Αυτή η ανησυχητική ομολογία πιστεύουμε ότι έγινε σε ένα Επιστημονικό Συνέδριο στο Σβάνσι. Ωστόσο ο Φαρανταίη είχε μια παρόμοια γνώμη με εκείνη που εξέφρασε ο Τύνταλ: "Τι γνωρίζουμε για το άτομο πέρα από την δύναμή του; Φαντάζεστε έναν πυρήνα που μπορεί να ονομάζεται *a* και τον περιβάλλετε από δυνάμεις που μπορεί να ονομάζονται *μ*. Κατά την άποψή μου το *a* ή πυρήνας εξαφανίζεται και η ουσία αποτελείται από τις δυνάμεις *μ*. Και πράγματι, τι κίνηση μπορούμε να σχηματίσουμε από τον πυρήνα ανεξάρτητο από τις δυνάμεις του; Ποια σκέψη παραμένει πάνω στην οποία να κρεμάσουμε την φαντασία ενός *a* ανεξάρτητου από τις αναγνωρισμένες δυνάμεις;"

δύναμη δεν είναι *τίποτε* στον κόσμο της φυσικής· αλλά είναι το ΠΑΝ στην περιοχή του Πνεύματος. Ο Στάλλου λέει:

Αν μειώσουμε την μάζα πάνω στην οποία δρα μια δοσμένη δύναμη οσοδήποτε μικρή, μέχρι το οριακό μηδέν – ή, μαθηματικά εκφρασμένο, μέχρι να γίνει άπειρα μικρή – το αποτέλεσμα είναι ότι η ταχύτητα της προκύπτουσας κίνησης είναι άπειρα μεγάλη, και ότι το "πράγμα"... σε οποιαδήποτε στιγμή δεν είναι ούτε εδώ, ούτε εκεί, αλλά παντού: δεν υπάρχει αληθινή παρουσία. Είναι αδύνατο επομένως, να κατασκευάσουμε Ύλη από μια σύνθεση δυνάμεων. (Στάλλου, *Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. 161.)

Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια στον φαινομενικό κόσμο, στον βαθμό που η απατηλή αντανάκλαση της μιας πραγματικότητας του υπεραίσθητου κόσμου μπορεί να φαίνεται αληθινή στις υποβιβασμένες αντιλήψεις ενός υλιστή. Ο ισχυρισμός είναι απόλυτα λαθεμένος όταν αναφέρεται σε πράγματα σε εκείνες τις σφαίρες τις οποίες οι Καμπαλιστές ονομάζουν υπερκοσμικές. Η ονομαζόμενη αδράνεια "είναι δύναμη", σύμφωνα με τον Νεύτωνα (*Αρχές*, Ορισμός III) και για τον σπουδαστή των εσωτερικών επιστημών, η μεγαλύτερη απ' όλες τις απόκρυφες δυνάμεις. Ένα σώμα μπορεί να θεωρηθεί χωρισμένο από τις σχέσεις του με άλλα σώματα – που σύμφωνα με την φυσική και την μηχανική επιστήμη δημιουργούν τις ιδιότητές του – μόνο *εννοιολογικά*, μόνο σ' αυτό το πεδίο της πλάνης. Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν μπορεί να αποσπαστεί – ακόμα και ο ίδιος ο θάνατος δεν μπορεί να το αποσπάσει από τις σχέσεις του με τις Συμπαντικές δυνάμεις, των οποίων η σύνθεση είναι η μια ΔΥΝΑΜΗ ή ΖΩΗ, αλλά απλώς συνεχίζει μια τέτοια αλληλεπίδραση σε ένα άλλο πεδίο. Αλλά αν ο Στάλλου έχει δίκιο, τότε τι μπορούσε να εννοεί ο δρ. Τζέιμς Κρολ όταν, μιλώντας πάνω στην "Μεταμόρφωση της Βαρύτητας", παρουσίασε τις απόψεις που υποστήριζαν ο Φαρανταίη, ο Τζ. Τζ. Γουότερστον και άλλοι; Γιατί λέει πολύ καθαρά ότι η βαρύτητα:

... είναι μια δύναμη που εμποτίζει το Διάστημα, εξωτερική απ' τα σώματα και ότι κατά το αμοιβαίο πλησίασμα των σωμάτων, αυτή η δύναμη δεν αυξάνεται, όπως γενικά υποθέτουν, αλλά τα σώματα περνούν απλώς σε ένα μέρος όπου η δύναμη υπάρχει με μεγαλύτερη ένταση... (*Φιλοσοφικό, Περιοδικό, Σειρά V, Τομ. II, Οκτώβριος, 1876, σελ. 252.*)

Ποιος θα αρνηθεί ότι μια δύναμη (βαρύτητα, ηλεκτρισμός ή οποιαδήποτε άλλη δύναμη) που υπάρχει έξω από τα σώματα και στον ανοιχτό χώρο – είτε είναι αιθέρας είτε κενό – πρέπει να είναι κάτι και όχι ένα καθαρό τίποτε, όταν γίνεται αντιληπτή ξέχωρα από μια μάζα; Διαφορετικά δύσκολα θα μπορούσε να υπάρχει σε ένα μέρος με μεγαλύτερη και σε άλλο μέρος με μειωμένη "ένταση". Ο Τζ. Α. Ιρν διακηρύσσει το ίδιο στο έργο *Μηχανική Θεωρία της Θερμότητας*. Αυτός προσπαθεί να αποδείξει ότι το άτομο του χημικού δεν είναι μια οντότητα καθαρής συμβατικότητας, ή απλώς μια επεξηγηματική επινόηση, αλλά ότι υπάρχει πραγματικά, ότι ο όγκος του είναι αμετάβλητος και επομένως δεν είναι ελαστικό (!). "Η δύναμη, επομένως, δεν βρίσκεται στο άτομο, βρίσκεται στο διάστημα που χωρίζει τα άτομα μεταξύ τους".

Οι παραπάνω απόψεις, εκφρασμένες από δυο ανθρώπους της επιστήμης μεγάλης αναγνώρισης στις αντίστοιχες χώρες τους, δείχνουν ότι δεν είναι καθόλου *αντιεπιστημονικό* να μιλάει κανείς για την υλικότητα των ονομαζόμενων *Δυνάμεων*. Υποκείμενη σε ένα μελλοντικό ειδικό όνομα, αυτή η δύναμη είναι κάποιο είδος *ουσίας* και δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο και ίσως κάποια μέρα η Επιστήμη θα είναι η πρώτη που θα ξανααυιοθετήσει το περιφρονημένο όνομα "φλογιστόν". Όποιο κι αν είναι το μελλοντικό όνομα που θα της δοθεί, ο ισχυρισμός ότι η δύναμη δεν διαμένει στα άτομα, αλλά στο "διάστημα μεταξύ τους", μπορεί να είναι αρκετά επιστημονικός" αλλά ωστόσο δεν είναι αληθινός. Κατά την γνώμη ενός αποκρυφιστή είναι σαν να λέμε ότι το νερό δεν διαμένει στις σταγόνες από τις οποίες αποτελείται ο ωκεανός, αλλά μόνο στο διάστημα μεταξύ αυτών των σταγόνων!

Η αντίρρηση ότι υπάρχουν δυο ξεχωριστές σχολές φυσικών, η μια από τις οποίες "θεωρεί ότι η δύναμη είναι μια *ανεξάρτητη πραγματική οντότητα* που ΔΕΝ είναι μια ιδιότητα της ύλης ούτε σχετίζεται ουσιαστικά με την ύλη" (*Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, XXXI, Εισαγωγή

στην 2η έκδοση), δεν είναι καθόλου πιθανό ότι θα βοηθήσει τον αδαή να αποκτήσει μια πιο καθαρή κατανόηση. Αντίθετα προορίζεται να δημιουργήσει στο θέμα μεγαλύτερη σύγχυση απ' ό,τι πριν. Γιατί τότε η Δύναμη δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. θεωρώντας την σαν "μια ανεξάρτητη πραγματική οντότητα", η θεωρία απλώνει χέρι φιλίας προς τον αποκρυφισμό, ενώ η παράξενη αντιφατική ιδέα ότι δεν σχετίζεται με την ύλη "με κανέναν άλλον τρόπο παρά μόνο με την ικανότητά της να δρα πάνω της" (*Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, XXXI, Εισαγωγή στην 2η έκδοση) οδηγεί την φυσική επιστήμη στην πιο παράλογη αντιφατική υπόθεση. Είτε είναι "δύναμη" είτε είναι "κίνηση", (ο αποκρυφισμός, μη βλέποντας καμιά διαφορά ανάμεσα στα δυο, ποτέ δεν επιχείρησε να τα ξεχωρίσει), δεν μπορεί για τους οπαδούς της ατομο-μηχανικής θεωρίας να δρα με έναν τρόπο, και για τους οπαδούς της αντίπαλης σχολής, με άλλον τρόπο. Ούτε μπορούν στην μια περίπτωση τα άτομα να είναι απόλυτα ομοιόμορφα σε μέγεθος και βάρος και στην άλλη περίπτωση το βάρος τους να διαφέρει (νόμος του Αβογκάντρο). Γιατί, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου ικανού κριτικού:

...Ενώ η απόλυτη ομοιότητα των πρωταρχικών μονάδων της μάζας είναι έτσι ένα ουσιαστικό μέρος των ίδιων των θεμελίων της μηχανιστικής θεωρίας, ολόκληρη η σύγχρονη επιστήμη της χημείας βασίζεται πάνω σε μια αρχή εντελώς αντίθετη απ' αυτή: μια αρχή για την οποία πρόσφατα ειπώθηκε πως "κατέχει την ίδια θέση στη χημεία όπως ο νόμος της βαρύτητας στην αστρονομία" (Τζ. Π. Κουκ, *Η Νέα Χημεία*, σελ. 13). Αυτή η αρχή είναι γνωστή σαν ο νόμος του Αβογκάντρο ή Αμπέρ.⁵³⁴

Αυτό δείχνει πως είτε η σύγχρονη χημεία, είτε η σύγχρονη φυσική, κάνει εντελώς λάθος στην αντίστοιχη θεμελιώδη αρχή της. Γιατί αν η ιδέα για άτομα διαφορετικού ατομικού βάρους φαίνεται παράλογη με βάση την ατομική θεωρία της φυσικής, και ωστόσο η χημεία, με τη δική της αντίθετη βάση (στο θέμα του σχηματισμού και μετασχηματισμού των χημικών ενώσεων) συναντάει "αλάνθαστη πειραματική επαλήθευση", τότε γίνεται φανερό ότι αυτή που είναι αβάσιμη είναι η ατομο-μηχανική θεωρία. Οι εξηγήσεις της τελευταίας ότι, "οι διαφορές βάρους είναι μόνο διαφορές πυκνότητας και οι διαφορές πυκνότητας είναι μόνο διαφορές απόστασης ανάμεσα στα μόρια που περιέχονται σε ένα δεδομένο χώρο", δεν έχουν καμιά πραγματική αξία. Γιατί, ένας φυσικός, πριν μπορέσει να ισχυριστεί προς υπεράσπιση του ότι, "αφού στο άτομο δεν υπάρχει πολλαπλότητα μορίων και κενός χώρος, επομένως οι διαφορές πυκνότητας ή βάρους είναι αδύνατες στην περίπτωση των ατόμων", θα πρέπει να γνωρίζει τι είναι στην πραγματικότητα ένα άτομο και αυτό δεν μπορεί να το γνωρίσει. Πρέπει να το φέρει κάτω από την παρατήρηση μιας τουλάχιστον από τις φυσικές αισθήσεις του και αυτό δεν μπορεί να το κάνει: για τον απλό λόγο ότι ποτέ κανένας δεν είδε, μύρισε, άκουσε, άγγιξε ή γεύθηκε ένα "άτομο". Το άτομο ανήκει ολοκληρωτικά στην επικράτεια της μεταφυσικής. Είναι μια οντοποιημένη αφαίρεση – για την φυσική Επιστήμη τουλάχιστον – και δεν έχει καμιά σχέση με την φυσική, αυστηρά μιλώντας, επειδή δεν μπορεί ποτέ να υποβληθεί στην δοκιμασία του αποστακτήρα ή της ζυγαριάς. Η μηχανιστική αντίληψη, επομένως, γίνεται ένα μεγάλο μπέρδεμα από τις πιο αντιφατικές θεωρίες και τα διλήμματα στις διάνοιες πολλών Επιστημόνων που διαφωνούν σ' αυτό καθώς και σε άλλα θέματα, και ο Ανατολικός αποκρυφιστής, που ακολουθεί αυτόν τον επιστημονικό αγώνα, παρακολουθεί την εξέλιξη του με την μεγαλύτερη κατάπληξη.

Και για να τελειώσουμε με το θέμα της βαρύτητας. Πώς μπορεί η Επιστήμη να υποθέσει ότι γνωρίζει οτιδήποτε βέβαιο γι' αυτήν; Πώς μπορεί να υποστηρίξει την θέση της και τις υποθέσεις

⁵³⁴ Σημαίνει ότι, ίσοι όγκοι όλων των ουσιών, όταν βρίσκονται σε αερίωδη κατάσταση και κάτω από παρόμοιες συνθήκες πίεσης και θερμοκρασίας, περιέχουν τον ίδιο αριθμό μορίων: οπότε έπεται ότι τα βάρη των μορίων είναι ανάλογα με τις ειδικές βαρύτητες των αερίων ότι, επομένως, αν αυτές είναι διαφορετικές, τα βάρη των μορίων είναι επίσης διαφορετικά. Και εφόσον τα μόρια ορισμένων στοιχειωδών ουσιών είναι μονοατομικά (δηλαδή αποτελούνται από ένα μόνο άτομο), ενώ τα μόρια διαφόρων άλλων ουσιών περιέχουν τον ίδιο αριθμό ατόμων, τα έσχατα άτομα αυτών των ουσιών έχουν διαφορετικό βάρος". (*Αντιλήψεις και Θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, σελ. 34). Και όπως δείχνεται παρακάτω, στην ίδια σελίδα, "αυτή η κρίσιμη αρχή της σύγχρονης θεωρητικής χημείας βρίσκεται σε απόλυτη και ασυμβίβαστη αντίθεση με την πρώτη πρόταση της ατομο-μηχανικής θεωρίας": δηλαδή, την απόλυτη ομοιότητα των πρωταρχικών μονάδων μάζας.

της ενάντια στους αποκρυφιστές οι οποίοι διακρίνουν στην βαρύτητα μόνο συμπάθεια και αντιπάθεια, ή έλξη και άπωση, που προκαλείται από φυσική πολικότητα στο δικό μας γήινο πεδίο και από πνευματικές αιτίες έξω από την επίδρασή του; Πώς μπορούν να διαφωνούν με τους αποκρυφιστές πριν συμφωνήσουν μεταξύ τους; Πράγματι, ακούει κανείς για την διατήρηση της ενέργειας και την ίδια στιγμή για την τέλεια σκληρότητα και ανελαστικότητα των ατόμων· για την Κινητική θεωρία των αερίων που είναι ταυτόσημη με την ονομαζόμενη "δυναμική ενέργεια"· και ταυτόχρονα για τις στοιχειώδεις μονάδες μάζας που είναι *απόλυτα σκληρές και ανελαστικές!* Ένας αποκρυφιστής ανοίγει ένα επιστημονικό έργο (B. M. Βουντ, *Οι Θεωρίες της Ύλης*, Λειψία, σελ. 381) και διαβάζει τα ακόλουθα:

"Ο φυσικός ατομισμός παράγει όλες τις ποιοτικές ιδιότητες της ύλης από τις μορφές της ατομικής κίνησης. Τα ίδια τα άτομα παραμένουν σαν στοιχεία εντελώς στερημένα από ιδιότητα".

Και ακόμα:

"Η χημεία στην έσχατη μορφή της πρέπει να είναι *ατομική μηχανική*". (Δρ. Α. Νάουμαν, *Επιτομή της Θερμοχημείας*, Μπράουνσβειγκ, 1869, σελ. 150.)

Και ύστερα από μια στιγμή διαβάζει ότι:

"Τα αέρια αποτελούνται από άτομα που *συμπεριφέρονται* σαν στερεές, τέλεια ελαστικές σφαίρες". (Κραίνιγκ, Κλαούσιους, Τζ. Μάξγουελ κ.τλ., Βλέπε *Φιλοσοφικό Περιοδικό*, Τομ. XIX, Τέταρτη Σειρά, Νο 124, Ιανουάριος 1860, σελ. 19.)

Και τέλος, σαν επιστέγασμα, ο σερ Ο. Τόμσον φαίνεται να δηλώνει ότι:

"Η σύγχρονη θεωρία της διατήρησης της ενέργειας μας απαγορεύει να υποθέσουμε ανελαστικότητα, ή κάποιο είδος *τέλειας ελαστικότητας* των έσχατων μορίων είτε της εξωκοσμικής, είτε της κοσμικής ύλης". (!!!) (*Φιλοσοφικό Περιοδικό*, Τομ. XIX, σελ. 321.)

Αλλά τι λένε για όλα αυτά οι άνθρωποι της αληθινής επιστήμης; Με την έκφραση "άνθρωποι της αληθινής επιστήμης" εννοούμε εκείνους που ενδιαφέρονται πάρα πολύ για την αλήθεια και πολύ λίγο για την προσωπική τους φιλοδοξία ώστε να δογματίζονται για οτιδήποτε, όπως κάνει η πλειοψηφία. Ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι – ίσως περισσότεροι απ' όσους τολμούν να δημοσιεύσουν ανοιχτά τα μυστικά συμπεράσματά τους από τον φόβο μήπως "λιθοβοληθούν μέχρι θανάτου" – που η ενόρασή τους κατάφερε να γεφυρώσει το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην γήινη όψη της ύλης και στην υποκειμενική για εμάς, στο δικό μας πεδίο της πλάνης, δηλαδή την ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΟΥΣΙΑ και τους οδήγησε να διακηρύξουν την ύπαρξη αυτής της τελευταίας. Πρέπει να θυμόμαστε πως, για τον αποκρυφιστή η ύλη είναι εκείνο το σύνολο της ύπαρξης στον Κόσμο που πέφτει μέσα σε οποιοδήποτε από τα πεδία της πιθανής αντίληψης. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι ορθόδοξες θεωρίες του ήχου, της θερμότητας και του φωτός είναι αντίθετες με τις αποκρυφιστικές δοξασίες. Αλλά οι άνθρωποι της επιστήμης, ή οι υποστηρικτές τους, δεν αρκεί να πουν ότι δεν αρνούνται την *δυναμική ισχύ στο φως και στην θερμότητα* και να προβάλλουν σαν απόδειξη το γεγονός ότι το ραδιόμετρο του κ. Κρουκς δεν κατέρριψε καμιά άποψη. Αν θέλουν να βυθομετρήσουν την έσχατη φύση αυτών των Δυνάμεων, πρέπει πρώτα να αποδεχθούν την υλική φύση τους, οσοδήποτε *υπεραισθητή*. Ούτε οι αποκρυφιστές αρνούνται την ορθότητα της κραδασμικής θεωρίας.⁵³⁵ Μόνο που περιορίζουν τις λειτουργίες της στη Γη μας, διακηρύσσοντας την ανεπάρκειά της σε άλλα πεδία εκτός των δικών μας, αφού οι "Διδάσκαλοι" στις Απόκρυφες Επιστήμες αντιλαμβάνονται τις ΑΙΤΙΕΣ που προκαλούν αιθερικούς κραδασμούς. Αν όλα αυτά ήταν απλώς φαντασίες των αλχημιστών, ή όνειρα των μυστικιστών, τότε άνθρωποι όπως ο Παράκελσος, ο Φιλαλήτης, ο Βαν Χέλμοντ και τόσοι άλλοι, θα έπρεπε να θεωρούνται κάτι χειρότερο από ονειροπαρμένοι, θα ήταν απατεώνες και εκ προθέσεως παραπλανητές.

⁵³⁵ Αναφερόμενος στην Αύρα ένας από τους Διδασκάλους λέει στον *Απόκρυφο Κόσμο* (σελ. 147): "Πώς μπορείτε να κάνετε τον εαυτό σας κατανοητό, να *διατάξετε* πράγματι, αυτές τις ημι-νοήμονες *Δυνάμεις*, που τα μέσα επικοινωνίας τους δεν είναι προφερόμενες λέξεις, αλλά *ήχοι και χρώματα* με αλληλεπίδραση ανάμεσα στους *κραδασμούς* των δυο;" Και αυτή ακριβώς η "αλληλεπίδραση" είναι άγνωστη στην σύγχρονη Επιστήμη, αν και εξηγήθηκε πολλές φορές από τους Αλχημιστές.

Οι αποκρυφιστές κατηγορούνται επειδή ονομάζουν την *Αιτία* του φωτός, της θερμότητας, του ήχου, της συνοχής, του μαγνητισμού κ.τ.λ. *ουσία*.⁵³⁶ Ο Κλέρκ-Μάξγουελ δήλωσε ότι η πίεση του δυνατού φωτός του Ήλιου πάνω σε ένα τετραγωνικό μίλι είναι περίπου 3 1/4 λίβρες. Είναι, μας λένε, "η ενέργεια χιλιάδων αιθερικών κυμάτων" και όταν το ονομάζουν "υλικό" που προσκρούει σ' αυτήν την επιφάνεια, η εξήγηση τους χαρακτηρίζεται *αντιεπιστημονική*.

Δεν υπάρχει δικαιολογία για μια τέτοια κατηγορία. Όπως ειπώθηκε αρκετές φορές μέχρι τώρα, οι αποκρυφιστές κατά κανένα τρόπο δεν αμφισβητούν ότι οι εξηγήσεις της επιστήμης προσφέρουν μια λύση για την δράση των *άμεσων* αντικειμενικών παραγόντων. Η επιστήμη λαθεύει μόνο όταν πιστεύει ότι επειδή ανακάλυψε στα κραδασμικά κύματα το άμεσο αίτιο αυτών των φαινομένων, ανακάλυψε, επομένως, ΟΛΑ όσα βρίσκονται πέρα από το κατώφλι των αισθήσεων. Απλώς ανιχνεύει την ακολουθία των φαινομένων σε ένα πεδίο αποτελεσμάτων, απατηλών προβολών από μια περιοχή στην οποία ο αποκρυφισμός έχει από πολύ καιρό διεισδύσει. Και ο αποκρυφισμός ισχυρίζεται πως αυτά τα αιθερικά ρίγη δεν προκαλούνται, όπως βεβαιώνει η Επιστήμη, από τους κραδασμούς των μορίων *γνωστών* σωμάτων – την ύλη της δικής μας γήινης αντικειμενικής συνείδησης – αλλά ότι θα πρέπει να αναζητήσουμε τις έσχατες αιτίες του φωτός, της θερμότητας κ.τ.λ., κ.τ.λ. στην ΥΛΗ που υπάρχει σε *υπεραισθητές* καταστάσεις: καταστάσεις, όμως που είναι τόσο απόλυτα αντικειμενικές για το πνευματικό μάτι του ανθρώπου, όσο αντικειμενικό είναι ένα άλογο ή ένα δένδρο για τον κοινό θνητό. Το φως και η θερμότητα είναι το φάντασμα ή η σκιά της ύλης σε κίνηση. Τέτοιες καταστάσεις μπορούν να γίνουν αντιληπτές από τον ΕΝΟΡΑΤΙΚΟ ή τον Μνημένο κατά την διάρκεια των ωρών της έκστασης, κάτω από την *ακτίνα Σουσουμνά*: την πρώτη από τις Επτά *Μυστικές* ακτίνες του Ήλιου.⁵³⁷

Έτσι παρουσιάζουμε την αποκρυφιστική διδασκαλία που διακηρύσσει την πραγματικότητα μιας υπερυλικής και υπεραισθητής ουσίας του Ακασά (όχι αιθέρα, που είναι μόνο μια όψη του), η φύση του οποίου δεν μπορεί να συναχθεί από τις απόμακρες εκδηλώσεις του – την φαινομενική απλώς φάλαγγα των αποτελεσμάτων του – σ' αυτό το γήινο πεδίο. Αντίθετα, η επιστήμη μας πληροφορεί ότι η θερμότητα ποτέ δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ύλη σε οποιαδήποτε αντιληπτή κατάσταση.⁵³⁸ Μας έχουν πει επίσης ότι τα δυο μεγαλύτερα εμπόδια για την θεωρία της θερμότητας σαν ρευστό(;) είναι χωρίς αμφιβολία:

- (1) Η παραγωγή θερμότητας δια τριβής: διέγερση των μοριακών κινήσεων.
- (2) Η μετατροπή της θερμότητας σε μηχανική κίνηση.

Η απάντηση που δίνεται είναι: Υπάρχουν διαφόρων ειδών ρευστά. Ο ηλεκτρισμός ονομάζεται ρευστό, και μέχρι πρόσφατα το ίδιο λεγόταν και για την θερμότητα, με την υπόθεση ότι η θερμότητα ήταν κάποιο αστάθμητο υλικό. Αυτό συνέβαινε κατά την διάρκεια της απόλυτης και αυτοκρατορικής βασιλείας της ύλης. Όταν αυτή εκθρονίστηκε και η ΚΙΝΗΣΗ έγινε ο μόνος απόλυτος κυβερνήτης του Σύμπαντος, η θερμότητα έγινε ένας "τρόπος κίνησης". Δεν πρέπει να απογοητευόμαστε: αύριο μπορεί να γίνει κάτι άλλο. Όπως και το ίδιο το Σύμπαν, έτσι και η

⁵³⁶ Όμως, η "ουσία" του αποκρυφιστή με την πιο εκλεπτυσμένη ουσία του φυσικού, έχει την ίδια σχέση που έχει η *ακτινοβολία ύλη* με το δέρμα της μπότας του χημικού.

⁵³⁷ Τα ονόματα των Επτά Ακτινών που είναι Σουσουμνά, Χαρικήσα, Βιβακάρμαν, Βισβατρυάρτσας, Σάνναντα, Σαρβαβάσου και Σβαράτζ είναι όλα μυστικά και το καθένα έχει μια ξεχωριστή ονομασία σε μια ξεχωριστή κατάσταση συνείδησης για απόκρυφους σκοπούς. Ο Σουσουμνά ο οποίος, όπως αναφέρεται στο *Νιρούκτα* (II, 6), είναι μόνο για να ανάβει την Σελήνη, είναι ωστόσο η ακτίνα που προτιμούν οι μνημένοι Γιόγκι. Το σύνολο των Επτά Ακτινών που διαχέονται μέσα στο Ηλιακό σύστημα, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο τον φυσικό Ουπάντι (βάση) του Αιθέρα της Επιστήμης στον οποίο Ουπάντι, το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ. – οι δυνάμεις της ορθόδοξης επιστήμης – συσχετίζονται για να παράγουν τα γήινα αποτελέσματά τους. Σαν ψυχικά και πνευματικά αποτελέσματα εκπορεύονται και έχουν την πηγή τους στον υπερ-ηλιακό Ουπάντι, στον αιθέρα των αποκρυφιστών, ή Ακασά.

⁵³⁸ Σαν μια υπενθύμιση στους Δυτικούς Δογματιστές ότι το θέμα δεν μπορεί κατά κανέναν τρόπο να θεωρηθεί κλεισμένο, αναφέρουμε έναν πολύ αμερόληπτο κριτικό, η αυθεντία του οποίου δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. "Δεν υπάρχει θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στο φως και στην θερμότητα... το καθένα είναι απλώς μια μεταμόρφωση του άλλου... Η θερμότητα είναι φως σε πλήρη ακινησία. Το φως είναι θερμότητα σε γρήγορη κίνηση. Μόλις το φως συνδυάζεται με ένα σώμα, γίνεται θερμότητα, αλλά όταν εκπέμπεται από αυτό το σώμα, γίνεται πάλι φως". (Σερ ΤζονΛέσλι, *Μια Πειραματική Έρευνα στην Φύση και στις Ιδιότητες της Θερμότητας*, σελ. 162). "Δεν μπορούμε να πούμε αν αυτό είναι σωστό ή λάθος, και θα πρέπει να περάσουν πολλά χρόνια, ίσως πολλές γενιές, πριν καταφέρουμε να το μάθουμε". (Μπακλ, *Ιστορία του Πολιτισμού στην Αγγλία*, Τομ. III, σελ. 384).

Επιστήμη βρίσκεται συνεχώς στο γίνεσθαι και δεν μπορεί ποτέ να πει: "είμαι αυτό που είμαι". Από την άλλη μεριά, η Απόκρυφη Επιστήμη έχει τις *αναλλοίωτες* παραδόσεις της από τους προϊστορικούς χρόνους. Μπορεί να λαθεύει στα επί μέρους, αλλά ποτέ δεν μπορεί να κάνει λάθος στα θέματα των Συμπαντικών νόμων, απλώς επειδή αυτή η επιστήμη αναφέρεται σωστά από την φιλοσοφία σαν "*θεία*", που γεννήθηκε σε ανώτερα πεδία και μεταφέρθηκε στην Γη από όντα που ήταν πιο σοφά απ' όσο θα γίνει ποτέ ο άνθρωπος, ακόμα και στην έβδομη Φυλή του Έβδομου Γύρου. Και εκείνη η Επιστήμη ισχυρίζεται ότι οι Δυνάμεις δεν είναι αυτό που τις θεωρεί η σύγχρονη γνώση, δηλαδή ο Μαγνητισμός δεν είναι ένας "τρόπος κίνησης", και τουλάχιστον σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση η *ακριβής* "σύγχρονη Επιστήμη" είναι βέβαιο ότι κάποια μέρα θα απογοητευθεί. Για παράδειγμα, εκ πρώτης όψεως τίποτε δεν είναι πιο ανόητο, πιο υπερβολικά παράλογο από το να πούμε ότι "ο Ινδός μνημένος Γιόγκι γνωρίζει πράγματι *δέκα φορές περισσότερα για την έσχατη φύση και σύσταση του φωτός απ' ό,τι ο μεγαλύτερος Ευρωπαίος φυσικός*, τόσο για το ηλιακό όσο και για το σεληνιακό φως". Τότε, λοιπόν, γιατί πιστεύεται ότι η ακτίνα Σουσουμνά είναι εκείνη που παρέχει στην Σελήνη το δανεισμένο φως της; Γιατί είναι "η ακτίνα που προτιμούν οι *μνημένοι Γιόγκι*"; Γιατί αυτοί οι Γιόγκι θεωρούν την Σελήνη σαν *την θεότητα του νου*; Απαντούμε: επειδή το φως, ή μάλλον όλες οι απόκρυφες ιδιότητές του, κάθε συνδυασμός και κάθε συσχετισμός του με άλλες δυνάμεις, νοητικές, ψυχικές και πνευματικές ήταν απόλυτα γνωστός στους αρχαίους σοφούς.

Έτσι, αν και στην γνώση της για την έσχατη σύσταση της ύλης, ή την ονομαζόμενη έσχατη ανάλυση σαν αντίθετη με την άμεση της Χημείας, η απόκρυφη επιστήμη μπορεί να είναι λιγότερο καλά πληροφορημένη για την συμπεριφορά των σύνθετων στοιχείων σε διάφορες περιπτώσεις φυσικών συσχετισμών, ωστόσο είναι υπερβολικά ανώτερη από όλους μαζί τους φυσικούς και τους χημικούς της εποχής μας στην γνώση της σχετικά με τις έσχατες [απόκρυφες καταστάσεις της ύλης και την αληθινή φύση της.

Αν, λοιπόν, δηλώσουμε την αλήθεια ανοιχτά και με απόλυτη ειλικρίνεια, δηλαδή, ότι οι αρχαίοι Μνημένοι είχαν μια πολύ ευρύτερη γνώση της φυσικής – σαν μια επιστήμη της Φύσης – απ' αυτήν που κατέχουν σήμερα όλες μαζί οι Ακαδημίες Επιστημών, η δήλωση αυτή θα χαρακτηριστεί σαν αυθάδεια και ανοησία, γιατί οι φυσικές επιστήμες θεωρούνται ότι έφτασαν στην κορυφή της τελειότητάς τους στην δική μας εποχή. Από εδώ προέρχεται και το κοροϊδευτικό ερώτημα: Μπορούν οι αποκρυφιστές, βασιζόμενοι στην παλιά "*ξεσκεπασμένη*" θεωρία ότι η θερμότητα είναι ένα υλικό ή ένα ρευστό, να απαντήσουν με επιτυχία στα δυο αυτά σημεία, δηλαδή (α) την παραγωγή θερμότητας δια της τριβής: διέγερση των μοριακών κινήσεων και (β) την μετατροπή της θερμότητας σε μηχανική ενέργεια;

Πριν απαντήσουμε στο ερώτημα πρέπει να τονίσουμε ότι οι Απόκρυφες Επιστήμες δεν θεωρούν ούτε τον ηλεκτρισμό ούτε καμιά από τις δυνάμεις που υποτίθεται ότι δημιουργούνται απ' αυτόν, σαν ύλη σε κάποια από τις καταστάσεις τις γνωστές στην φυσική επιστήμη. Για να το πούμε πιο καθαρά, καμιά απ' αυτές τις ονομαζόμενες "*δυνάμεις*", δεν είναι στερεά, αερίωδης ή ρευστή. Αν δεν θεωρείτο σχολαστικός ένας αποκρυφιστής δεν θα δεχόταν ούτε ο ηλεκτρισμός να ονομάζεται ρευστό: *επειδή είναι αποτέλεσμα και όχι αιτία*. Αλλά το νοούμενό του, θα έλεγε, *είναι μια συνειδητή αιτία*. Το ίδιο και στην περίπτωση της "*Δύναμης*" και του "*Ατόμου*". Αλλά ας δούμε τι έχει να πει ο χημικός Μπάτλεροφ, ένας σπουδαίος Ακαδημαϊκός, σχετικά μ' αυτές τις δυο αφηρημένες ιδέες.

Τι είναι δύναμη; [ρωτάει αυτός ο μεγάλος άνδρας της Επιστήμης]. Τι είναι από αυστηρά επιστημονική σκοπιά και όπως διασφαλίζεται από τον νόμο της διατήρησης της ενέργειας; Οι αντιλήψεις για την Δύναμη συνοψίζονται στις αντιλήψεις γι' αυτόν, εκείνον, ή τον άλλο τρόπο κίνησης. Έτσι η δύναμη είναι απλώς το πέρασμα μιας κατάστασης κίνησης σε μια άλλη παρόμοια κατάσταση: του ηλεκτρισμού, σε θερμότητα και φως της θερμότητας σε ήχο ή κάποια μηχανική λειτουργία κ.ο.κ.⁵³⁹ Την πρώτη φορά που δημιουργήθηκε ηλεκτρικό ρευστό πάνω στην Γη από τον άνθρωπο θα ήταν μέσω της τριβής. Επομένως, όπως είναι γνωστό, η θερμότητα είναι εκείνη που το παράγει διαταράσσοντας την μηδενική του κατάσταση [ουδέτερη ή *λάγια*, Ε.Μ.Π.] και ο ηλεκτρισμός καθ' εαυτός δεν υπάρχει πάνω στην Γη περισσότερο απ' ό,τι η θερμότητα ή το φως, ή οποιαδήποτε άλλη δύναμη. Είναι όλες τους αλληλεπιδράσεις, όπως λέει η επιστήμη.

⁵³⁹ Στο πεδίο της εκδήλωσης και της απατηλής ύλης μπορεί να συμβαίνει έτσι – όχι ότι δεν είναι τίποτε περισσότερο, γιατί είναι πολύ περισσότερα. [Ε.Π.Μπ.]

Όταν μια ορισμένη ποσότητα θερμότητας, βοηθούμενη από μια μηχανή ατμού, μετατρέπεται σε μηχανικό έργο, μιλάμε για την ισχύ (ή δύναμη) του ατμού. Όταν ένα πέπτον σώμα χτυπάει ένα εμπόδιο στο δρόμο του, προκαλώντας έτσι θερμότητα και ήχο, το ονομάζουμε ισχύ της σύγκρουσης. Όταν ο ηλεκτρισμός αποσυνθέτει το νερό ή θερμαίνει ένα σύρμα από πλατίνα, μιλάμε για την δύναμη του ηλεκτρικού ρευστού. Όταν οι ακτίνες του Ήλιου συλλαμβάνονται από το θερμομετρικό δοχείο και ο υδράργυρος διαστέλλεται, μιλάμε για την θερμική ενέργεια του Ήλιου. Με λίγα λόγια, όταν η κατάσταση μιας καθορισμένης ποσότητας κίνησης σταματάει, μια άλλη κατάσταση κίνησης ίση με την προηγούμενη παίρνει την θέση της και το αποτέλεσμα ενός τέτοιου μετασχηματισμού ή αλληλεπίδρασης είναι: δύναμη. Σε όλες τις περιπτώσεις όπου ένας τέτοιος μετασχηματισμός, ή το πέρασμα μιας κατάστασης κίνησης σε μια άλλη, απουσιάζει εντελώς, εκεί δεν είναι δυνατή καμιά δύναμη. Ας αποδεχτούμε για μια στιγμή μια απόλυτα ομογενή κατάσταση του Σύμπαντος και η αντίληψη μας για την δύναμη γίνεται ένα τίποτε.

Επομένως, γίνεται φανερό ότι η δύναμη, την οποία ο υλισμός θεωρεί σαν την αίτια της ποικιλίας που μας περιβάλλει, είναι στην πραγματικότητα μόνο ένα αποτέλεσμα, ένα επακόλουθο αυτής της ποικιλίας. Από μια τέτοια σκοπιά, η δύναμη δεν είναι η αίτια της κίνησης, αλλά ένα αποτέλεσμα, ενώ η αίτια της δύναμης ή δυνάμεων δεν είναι το υλικό ή η ύλη, αλλά η ίδια η κίνηση. Έτσι, η ύλη πρέπει να παραμεριστεί και μαζί μ' αυτήν και η βασική αρχή του υλισμού, που έχει γίνει περιττή, αφού η δύναμη υποβιβασμένη σε μια κατάσταση κίνησης δεν μπορεί να δώσει καμιά ιδέα του υλικού. Αν η δύναμη είναι το αποτέλεσμα της κίνησης, τότε γίνεται ακατανόητο γιατί αυτή η κίνηση θα πρέπει να αποτελεί μαρτυρία της ύλης και όχι του Πνεύματος ή μιας Πνευματικής ουσίας. Είναι αλήθεια ότι η λογική μας δεν μπορεί να κατανοήσει μια κίνηση χωρίς κάτι που να κινείται (και η λογική μας έχει δίκιο): αλλά η φύση ή το είναι εκείνου του κινούμενου κάτι παραμένει εντελώς άγνωστη για την Επιστήμη· και σε μια τέτοια περίπτωση, ο Πνευματιστής έχει το ίδιο δικαίωμα να την αποδώσει σε ένα "Πνεύμα", όσο και ο Υλιστής που την αποδίδει στην δημιουργική και πανίσχυρη ύλη. Στην περίπτωση αυτή ο Υλιστής δεν έχει ιδιαίτερα προνόμια, ούτε μπορεί να διεκδικήσει κανένα. Ο νόμος της διατήρησης της ενέργειας, ιδωμένος έτσι, φαίνεται παράνομος στις αξιώσεις και τους ισχυρισμούς του σ' αυτή την περίπτωση. Το "μεγάλο δόγμα": καμιά δύναμη δίχως ύλη και καμιά ύλη δίχως δύναμη καταρρίπτεται και χάνει εντελώς την μεγάλη σημασία του με την οποία προσπάθησε να το ντύσει ο υλισμός. Η αντίληψη της δύναμης δεν προσφέρει ακόμα καμιά ιδέα της ύλης και δεν μας αναγκάζει κατά κανένα τρόπο να δούμε σ' αυτήν την "αρχή κάθε αρχής". (Μ. Μ. Μπάτλεροφ, *Επιστημονικές Επιστολές*.)

Είμαστε σίγουροι πως η πραγματική επιστήμη δεν είναι υλιστική· και η πεποίθησή μας λέει πως δεν μπορεί να είναι τέτοια, αν η γνώση της είναι αληθινή. Υπάρχει ένας σοβαρός λόγος γι' αυτό, που ορίζεται πολύ καλά από κάποιους φυσικούς και χημικούς. Οι φυσικές επιστήμες δεν μπορούν να βαδίσουν χέρι με χέρι με τον υλισμό. Για να αρθούν στο ύψος της αποστολής τους οι άνθρωποι της επιστήμης πρέπει να απορρίψουν την ίδια την πιθανότητα των υλιστικών δοξασιών που έχουν οποιαδήποτε σχέση με την ατομική θεωρία· και βλέπουμε ότι οι Λάνγκε, Μπάτλεροφ, Ντι Μπουά-Ρεϋμόν – ο τελευταίος πιθανόν ασυνείδητα – και αρκετοί άλλοι, το απέδειξαν. Και αποδεικνύεται ακόμα από το γεγονός ότι ο Κανάντα στην Ινδία και οι Λεύκιππος, Δημόκριτος και μετά απ' αυτούς ο Επίκουρος – οι πρώτοι ατομιστές στην Ευρώπη – ενώ διέδιδαν την δοξασία των καθορισμένων αναλογιών, πίστευαν ταυτόχρονα σε θεούς ή υπεραίσθητες οντότητες. Έτσι, οι ιδέες τους σχετικά με την ύλη διέφεραν απ' αυτές που κυριαρχούν σήμερα, θα μας επιτραπεί να διευκρινίσουμε την δήλωση μας με μια σύντομη σύνοψη των αρχαίων και σύγχρονων απόψεων της φιλοσοφίας σχετικά με τα άτομα και να αποδείξουμε έτσι ότι η ατομική θεωρία σκοτώνει τον υλισμό.

Από την σκοπιά του υλισμού που ανάγει την αρχή των πάντων στην ύλη, το Σύμπαν στην πληρότητά του αποτελείται από άτομα και κενό. Ακόμα και αν αφήσουμε κατά μέρος το αξίωμα που δίδασκαν οι αρχαίοι, ότι η φύση αποστρέφεται το κενό – που τώρα έχει πλήρως αποδειχθεί από το τηλεσκόπιο και το μικροσκόπιο – τι είναι ένα άτομο; Ο καθηγητής Μπάτλεροφ γράφει:

Η επιστήμη μας απαντά ότι είναι η περιορισμένη διαίρεση του υλικού, το αδιαίρετο τμήμα, μόριο της ύλης. Η αποδοχή της διαιρετότητας του ατόμου ισοδυναμεί με την αποδοχή μιας άπειρης διαιρετότητας του υλικού, που είναι ισοδύναμη με την μείωση του υλικού στο μηδέν, στο τίποτε. Μόνο εξαιτίας του αισθήματος της αυτοσυντήρησης ο υλισμός δεν μπορεί να αποδεχθεί την άπειρη διαιρετότητα, διαφορετικά θα έπρεπε να αποχαιρετήσει για πάντα την βασική αρχή του και έτσι να υπογράψει την ίδια την θανατική καταδίκη του.

Για παράδειγμα, ο Μπύχνερ, σαν ένας αληθινός δογματικός του υλισμού, διακηρύσσει ότι, "η αποδοχή της άπειρης διαιρετότητας είναι παράλογη και ισοδυναμεί με την αμφιβολία για την ίδια την ύπαρξη της ύλης". Λοιπόν, ο υλισμός λέει ότι το άτομο είναι αδιαίρετο; Πολύ καλά.

Δείτε τώρα [γράφει ο Μπάτλεροφ στις *Επιστημονές Επιστολές*] σε τι περίεργη αντίφαση οδηγεί τους υλιστές αυτή η θεμελιώδης αρχή. Το άτομο είναι αδιαίρετο και ταυτόχρονα ξέρουμε ότι είναι ελαστικό. Μια προσπάθεια να του αφαιρέσουμε την ελαστικότητά του είναι αδιανόητη, γιατί θα ισοδυναμούσε με παραλογισμό. Απόλυτα μη-ελαστικά άτομα δεν θα μπορούσαν ποτέ να εμφανίσουν ούτε ένα από εκείνα τα αναρίθμητα φαινόμενα που αποδίδονται στις αλληλεπιδράσεις τους. Χωρίς καμιά ελαστικότητα τα άτομα δεν θα μπορούσαν να εκδηλώσουν την ενέργειά τους και η ύλη των υλιστών θα παρέμενε στερημένη από κάθε δύναμη. Επομένως, αν το Σύμπαν αποτελείται από άτομα, τότε αυτά τα άτομα πρέπει να είναι ελαστικά. Εδώ ακριβώς συναντάμε ένα αξεπέραστο εμπόδιο. Γιατί ποιες είναι οι συνθήκες που απαιτούνται για την εκδήλωση της ελαστικότητας; Μια ελαστική μπάλα όταν προσκρούει σε ένα εμπόδιο πλαταίνει και συστέλλεται, πράγμα που δεν θα μπορούσε να το κάνει αν δεν αποτελείτο από μόρια, η σχετική θέση των οποίων υφίσταται την στιγμή της πρόσκρουσης μια προσωρινή αλλαγή. Αυτό μπορεί να ειπωθεί για την ελαστικότητα γενικά: καμιά ελαστικότητα δεν είναι δυνατή χωρίς αλλαγή σχετικά με την θέση των συστατικών μερών ενός ελαστικού σώματος. Αυτό σημαίνει ότι το ελαστικό σώμα είναι μεταβλητό και αποτελείται από μόρια, ή με άλλα λόγια, ότι η ελαστικότητα μπορεί να ανήκει μόνο σε κείνα τα σώματα που είναι διαιρετά. Και το άτομο είναι ελαστικό.

Αυτό αρκεί για να δείξει πόσο παράλογη είναι η ταυτόχρονη αποδοχή της αδιαιρετότητας και της ελαστικότητας του ατόμου. Το άτομο είναι ελαστικό, άρα το άτομο είναι διαιρετό και πρέπει να αποτελείται από μόρια, ή υπο-άτομα. Και αυτά τα υπο-άτομα; Ή είναι μη-ελαστικά και σ' αυτήν την περίπτωση δεν παρουσιάζουν δυναμική σημασία, ή είναι επίσης ελαστικά και τότε και αυτά επίσης υπόκεινται σε διαιρετότητα. Αυτό επ' άπειρον. Αλλά η άπειρη διαιρετότητα των ατόμων ανάγει την ύλη σε απλά κέντρα δύναμης, δηλαδή αποκλείει την πιθανότητα αντίληψης της ύλης σαν ένα αντικειμενικό υλικό.

Αυτός ο φαύλος κύκλος είναι μοιραίος για τον υλισμό. Βρίσκεται πιασμένος στα ίδια του τα δίχτυα και δεν υπάρχει διέξοδος από το δίλημμα. Αν πει ότι το άτομο είναι αδιαίρετο, τότε η μηχανική θα του κάνει το φοβερό ερώτημα: "Σ' αυτήν την περίπτωση πώς κινείται το Σύμπαν και πώς αλληλεπιδρούν οι δυνάμεις του; Ένας κόσμος φτιαγμένος από απόλυτα μη-ελαστικά άτομα, είναι σαν μια ατμομηχανή χωρίς ατμό, είναι καταδικασμένος σε αιώνια αδράνεια".

Αποδεχτείτε τις εξηγήσεις και τις διδασκαλίες του αποκρυφισμού και μόλις η τυφλή αδράνεια της φυσικής επιστήμης αντικατασταθεί από τις νοήμονες ενεργές Δυνάμεις πίσω από το πέπλο της φύσης, τότε η κίνηση και η αδράνεια γίνονται υποτακτικές αυτών των Δυνάμεων. Ολόκληρη η επιστήμη του αποκρυφισμού βασίζεται πάνω στο δόγμα της απατηλής φύσης της ύλης και της άπειρης διαιρετότητας του ατόμου. Ανοίγει απεριόριστους ορίζοντες σε υλικό εμψυχωμένο από την θεία πνοή της ψυχής του σε κάθε πιθανή κατάσταση λεπτότητας, καταστάσεις που ούτε καν τις έχουν ονειρευτεί ακόμα και οι πιο πνευματικοί χημικοί και φυσικοί.

Οι παραπάνω απόψεις εκφράστηκαν από έναν Ακαδημαϊκό, τον μεγαλύτερο χημικό της Ρωσίας και αναγνωρισμένη αυθεντία ακόμα και στην Ευρώπη, τον αείμνηστο καθηγητή Μπάτλεροφ. Είναι αλήθεια ότι υπερασπιζόταν τα φαινόμενα των Πνευματιστών, τις ονομαζόμενες υλοποιήσεις, στα οποία πίστευε, όπως πίστευαν οι καθηγητές Ζόλνερ και Χάρε και όπως πιστεύουν ακόμα οι Α. Ράσελ Ουάλας, ο σερ Ο. Κρουκς και πολλά άλλα Μέλη της Βασιλικής Εταιρείας, είτε στα φανερά είτε στα κρυφά. Αλλά το επιχείρημά του σχετικά με την φύση της ουσίας που δρα πίσω από τα φυσικά φαινόμενα του φωτός, της θερμότητας, του ηλεκτρισμού κ.τ.λ. δεν είναι λιγότερο επιστημονικό και αυθεντικό εξαιτίας αυτού και μπορεί να χρησιμοποιηθεί θαυμάσια στην προκειμένη περίπτωση. Η επιστήμη δεν έχει δικαίωμα να αρνείται στους αποκρυφιστές τον ισχυρισμό τους για μια πιο βαθιά γνώση των ονομαζόμενων Δυνάμεων οι οποίες, λένε, είναι μόνο τα αποτελέσματα αιτίων που δημιουργούνται από Δυνάμεις υλικές και όμως υπεραισθητές και πέρα

από κάθε είδος ύλης την οποία αυτοί (οι επιστήμονες) έχουν μέχρι τώρα γνωρίσει. Το μόνο που μπορεί να κάνει η επιστήμη είναι να πάρει την στάση του ανταγωνιστή και να την κρατήσει. Τότε μπορεί να πει: "Η δική σας υπόθεση δεν έχει αποδειχθεί περισσότερο από την δική μας, αλλά ομολογούμε ότι στην πραγματικότητα δεν γνωρίζουμε τίποτε ούτε για την Δύναμη ή την ύλη, ή γι' αυτό που βρίσκεται στο βάθος των ονομαζόμενων αλληλεπιδράσεων των Δυνάμεων. Γι' αυτό, μόνο ο χρόνος μπορεί να αποδείξει ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο. Ας περιμένουμε υπομονετικά και στο μεταξύ ας δείχνουμε ευγένεια, αντί να κατηγορούμε ο ένας τον άλλον".

Για να γίνει, όμως, αυτό απαιτείται απεριόριστη αγάπη για την αλήθεια και εγκατάλειψη εκείνης της αξίωσης – οπωσδήποτε λαθεμένης – του αλάνθαστου, την οποία οι άνθρωποι της επιστήμης έχουν αποκτήσει ανάμεσα στις αμαθείς και επιπόλαιες, αν και καλλιεργημένες, μάζες των αδαών. Η ανάμειξη των δυο επιστημών, της αρχαϊκής και της νέας, απαιτεί πρώτα απ' όλα την εγκατάλειψη των πραγματικών υλιστικών γραμμών. Χρειάζεται κάποιο είδος θρησκευτικού μυστικισμού, ακόμα και μελέτη της αρχαίας μαγείας, την οποία οι Ακαδημαϊκοί μας δεν θα κάνουν ποτέ. Η αναγκαιότητα αυτή εξηγείται εύκολα. Ακριβώς όπως στα παλιά αλχημιστικά έργα το πραγματικό νόημα των υλικών και των στοιχείων που εννοούνταν κρύβεται κάτω από τις πιο ανόητες μεταφορές, το ίδιο και η φυσική, ψυχική και πνευματική φύση των Στοιχείων (του πυρός, ας πούμε) κρύβονται στους *Βέντα* και ειδικά στα *Πουρανά*, κάτω από αλληγορίες κατανοητές μόνο στους μνημένους. Αν δεν είχαν κανένα νόημα, τότε πράγματι όλοι αυτοί οι μεγαλειώδεις μύθοι και οι αλληγορίες σχετικά με την ιερότητα των τριών τύπων πυρός και των *σαράντα εννιά αρχικών πυρών* – που προσωποποιούνται από τους Γιους των θυγατέρων του Ντάσκα και τους Ρίσι, τους συζύγους τους, "που μαζί με τον πρώτο γιο του Μπράχμα και τους τρεις απογόνους του αποτελούν τα σαράντα εννιά πυρά" – όλα αυτά, λοιπόν, θα ήταν απλώς ανόητη πολυλογία και τίποτε περισσότερο. Αλλά δεν είναι έτσι. Κάθε *πυρ* έχει ξεχωριστή λειτουργία και νόημα στους κόσμους του φυσικού και του πνευματικού. Επίσης, στην ουσιαστική του φύση έχει μια αντίστοιχη σχέση με μια από τις ανθρώπινες ψυχικές ιδιότητες, εκτός από τις καθορισμένες χημικές και φυσικές δυνατότητες όταν έρχεται σε επαφή με τη *γήινα* διαφοροποιημένη ύλη. Η επιστήμη δεν έχει να προσφέρει καμιά θεώρηση για το *πυρ καθ' αυτό*, αλλά ο αποκρυφισμός και η αρχαία θρησκευτική επιστήμη έχουν. Αυτό διακρίνεται ακόμα και στην φτωχή και σκόπιμα καλυμμένη φρασεολογία των *Πουρανά*, (όπως στο *Βαγιού -Πουρανά*) όπου εξηγούνται πολλές από τις ιδιότητες των *προσωποποιημένων* πυρών. Έτσι, *Παβακά*, είναι το ηλεκτρικό πυρ, ή *Βαϊντιουτά*. *Παβαμάννα*, είναι το πυρ που παράγεται διά της τριβής (ή *Νιρματγιά*) και *Σούτσι* είναι το ηλιακό πυρ (ή *Σαούρια*)⁵⁴⁰ – όπου και τα τρία είναι γιοι του Αμπιμάνιν, του Αγκνί (πυρ), μεγαλύτερου γιου του Μπράχμα και της Σβάχα. Ακόμα, ο Παβακά γίνεται γονέας του Καβγιαβάχανα, του *πυρός* των Πιτρί, ο Σούτσι, του Χαβγιαβάχανα, του *πυρός* των θεών και ο Παβαμάννα, του Σαχάρακσα, του *πυρός* των Άσουρα. Όλα αυτά δείχνουν ότι οι συγγραφείς των *Πουρανά* ήταν τέλειοι γνώστες των "Δυνάμεων" της επιστήμης και των αλληλεπιδράσεών τους, καθώς επίσης και των διαφόρων ιδιοτήτων τους στην επίδρασή τους πάνω σε εκείνα τα ψυχικά και φυσικά φαινόμενα που τώρα η φυσική επιστήμη δεν τα πιστεύει και της είναι άγνωστα. Πολύ φυσικά, όταν ένας Ανατολιστής – ειδικά κάποιος με υλιστικές τάσεις – διαβάζει ότι αυτά είναι απλώς ονομασίες του πυρός που χρησιμοποιούνται στις *επικλήσεις* και τελετουργίες, τα αποκαλεί "Ταντρική δεισιδαιμονία και σύγχυση" και στρέφει την προσοχή του περισσότερο στο να αποφεύγει τα λάθη προφοράς, παρά στο να προσέξει το μυστικό νόημα που αποδίδεται στις προσωποποιήσεις, ή στο να αναζητήσει την ερμηνεία τους στις φυσικές αλληλεπιδράσεις των μέχρι τώρα γνωστών δυνάμεων. Πράγματι, τόσο ελάχιστη πίστη δίνεται στην γνώση των αρχαίων Αρίων, ώστε ακόμα και φωτεινά αποσπάσματα, όπως αυτό του *Βίσνου Πουρανά*, περνούν απαρατήρητα. Ωστόσο, τι μπορεί να σημαίνουν αυτές οι φράσεις;

Ύστερα, ο αιθέρας, ο αέρας, το φως, το νερό και η γη, ενωμένα ατομικά με τις ιδιότητες του ήχου και τα υπόλοιπα, υπήρχαν σαν ξεχωριστά σύμφωνα με τις ιδιότητές τους... αλλά κατέχοντας διάφορες ενέργειες και όντας ασύνδετα, δεν μπορούν, χωρίς συνδυασμό, να δημιουργήσουν έμβια όντα, αν δεν έχουν αναμειχθεί το ένα με το άλλο. Όταν συνδυάστηκαν... πήραν μέσω του αμοιβαίου συσχετισμού τους τον

⁵⁴⁰ Ονομαζόμενο "πότης των υδάτων", επειδή η ηλιακή θερμότητα αναγκάζει το νερό να εξατμιστεί.

χαρακτήρα μιας μάζας απόλυτης ενότητας και κατευθύνθηκαν από το Πνεύμα....κ.τ.λ. (Βιβλίο Πρώτο, κεφ. 2, Ουίλσον, τομ. Ι, σελ. 38.)

Αυτό, φυσικά, σημαίνει ότι οι συγγραφείς γνώριζαν τέλεια την αλληλεπίδραση και ήταν καλά πληροφορημένοι σχετικά με την προέλευση του Κόσμου από την "αδιαχώριστη Αρχή": *Αβγιακτανουγκράσνα* αναφερόμενη στα Παραμπράχμαν και Μουλαπρακρίτι συνδυασμένα και όχι το "Αβγιάκτα, Πρώτη Αιτία ή ύλη", όπως το αποδίδει ο Ουίλσον. Οι αρχαίοι μνημένοι δεν γνώριζαν καμιά "εκ θαύματος δημιουργία", αλλά δίδασκαν την εξέλιξη των ατόμων (στο δικό μας φυσικό πεδίο) και την πρώτη τους διαφοροποίηση από το *λάγια* στην προτύλη, όπως ονόμασε ο Κρουκς υπαινικτικά την ύλη, ή πρωταρχική ουσία πέρα από την γραμμή μηδέν: εκεί όπου εμείς τοποθετούμε την Μουλαπρακρίτι, την "ριζική Αρχή" του κοσμικού υλικού και των πάντων μέσα στον κόσμο.

Αυτό μπορεί να δειχθεί εύκολα. Πάρτε για παράδειγμα την πρόσφατα εκδομένη κατήχηση των Βισισταντβαϊτά Βενταντιστών, ένα ορθόδοξο και εξωτερικό σύστημα, που είχε ωστόσο πλήρως παρουσιαστεί και διδασκόταν κατά τον 11ο αιώνα (ο ιδρυτής του, ο Ραμανουγιατσάργια, γεννήθηκε το 1017 μ.Χ.), σε μια εποχή όπου η ευρωπαϊκή "επιστήμη" πίστευε ακόμα στην τετράγωνη και επίπεδη Γη του Κοσμά του Ινδικοπλεύστη του 6ου αιώνα. Το σύστημα αυτό διδάσκει πως πριν αρχίσει η εξέλιξη, η Πρακρίτι (Φύση) βρισκόταν σε μια κατάσταση *λάγια* ή απόλυτης ομοιογένειας, αφού "η ύλη υπάρχει σε δυο καταστάσεις, την *σούκμα*, ή κρυμμένη και αδιαφοροποίητη, και την *στούλα* ή διαφοροποιημένη κατάσταση". Έπειτα έγινε *άνου*, ατομική. Διδάσκει για το *Σουντά-σαττβά*: "μια ουσία που δεν υπόκειται στις ιδιότητες της ύλης, από την οποία είναι τελείως διαφορετική" και προσθέτει ότι από αυτήν την ουσία ή υλικό είναι φτιαγμένα τα σώματα των κατοίκων του Βαϊκουνταλόκα (του ουρανού του Βίσνου), των θεών.

Ότι κάθε μόριο ή άτομο της Πρακρίτι περιέχει *Τζιβά* (θεία ζωή) και είναι το *σάριρα* (σώμα) του *Τζιβά* που περιέχει, ενώ κάθε *Τζιβά* είναι με την σειρά του το *σάριρα* του υπέρτατου πνεύματος, αφού "το *Παραμπράχμαν* διαπερνάει κάθε *Τζιβά*, καθώς και κάθε μόριο ύλης". Αν και η φιλοσοφία της Βισισταντβαϊτά, όταν συγκριθεί με εκείνη της Αντβαϊτά – την μη δυαδική – είναι δυαδική και ανθρωπομορφική, ωστόσο είναι κατά πολύ ανώτερη σε λογική και φιλοσοφία από εκείνη την κοσμογονία που έγινε αποδεκτή από την πρώτη χριστιανοσύνη, ή τον μεγάλο αντίπαλό της, την σύγχρονη επιστήμη. Οι οπαδοί μιας από τις μεγαλύτερες διάνοιες που εμφανίστηκαν ποτέ πάνω στην Γη, οι Αντβαϊτιστές Βενταντιστές ονομάζονται Αθεϊστές, επειδή θεωρούν τα πάντα, εκτός από το Παραμπράχμαν – το *χωρίς* δεύτερο, ή Απόλυτη Πραγματικότητα – σαν πλάνη. Και όμως οι σοφότεροι μνημένοι προέρχονται από τις τάξεις τους, καθώς και οι μεγαλύτεροι Γιόγκι. Οι *Ουπανισάντ* δείχνουν ότι όχι μόνο γνώριζαν ασφαλώς ποια είναι η *αιτιώδης* ουσία στα *αποτελέσματα της τριβής*, και ότι οι προγονοί τους κατείχαν την *μετατροπή της θερμότητας σε μηχανική δύναμη*, αλλά και ότι γνώριζαν τα *νοούμενα* κάθε πνευματικού καθώς και κάθε κοσμικού φαινομένου.

Πράγματι, ο νεαρός Μπραχμάνος που σπουδάζει στα πανεπιστήμια και στα κολλέγια της Ινδίας με τις μεγαλύτερες τιμές, που αρχίζει την ζωή του σαν Διδάκτωρ των Τεχνών ή Πτυχιούχος Νομικής, με μια ολόκληρη σειρά από τίτλους πίσω από το όνομά του και με μια περιφρόνηση για τους εθνικούς θεούς του ανάλογη με τις τιμές που δέχτηκε κατά την εκπαίδευσή του στις φυσικές επιστήμες, πράγματι αυτός αρκεί να διαβάσει κάτω από το φως των τελευταίων και ενθουμούμενος την αλληλεπίδραση των φυσικών Δυνάμεων, μερικά αποσπάσματα στα *Πουρανά* του, και θα καταλάβει πόσα πολύ περισσότερα γνώριζαν οι προγονοί του απ' όσα θα μάθει ποτέ ο ίδιος: εκτός και γίνει αποκρυφιστής. Ας στραφεί στην αλληγορία των Πουρουράβα και του ουράνιου Γκανταρβά,⁵⁴¹ που *προμήθεψε τους πρώτους με ένα δοχείο γεμάτο από ουράνιο πυρ. Ο πρωτόγονος*

⁵⁴¹ Ο Γκανταρβά των *Βέντα* είναι η θεότητα που γνωρίζει και αποκαλύπτει στους θνητούς τα μυστικά του ουρανού και τις θείες αλήθειες. *Κοσμικά*, οι Γκανταρβά είναι οι συσσωρευμένες δυνάμεις του ηλιακού πυρός και αποτελούν τις Δυνάμεις του. *Ψυχικά*, είναι η διάνοια που διαμένει στο *Σουσουμνά*, την Ηλιακή ακτίνα, την ανώτερη από τις επτά ακτίνες. *Μυστικά*, είναι η απόκρυφη δύναμη στον Σόμα (την Σελήνη, ή σεληνιακό φυτό) και στο ποτό που φτιάχνεται απ' αυτό. *Φυσικά*, είναι τα φαινόμενα και *πνευματικά*, είναι οι νοούμενες αιτίες του *Ήχου* και η "Φωνή της Φύσης". Έτσι, ονομάζονται οι 6.333 "ουράνιοι Τραγουδιστές" και μουσικοί του *λοκά* του *Ίντρα* που προσωποποιούν (ακόμα και στον αριθμό) τους διάφορους και πολλαπλούς ήχους στην Φύση, τόσο επάνω όσο και κάτω. Στις τελευταίες

τρόπος της απόκτησης πυρός δια της τριβής έχει την επιστημονική του εξήγηση στους Βέντα και είναι γεμάτος νόημα για κείνον που διαβάσει ανάμεσα στις γραμμές. Ο *Τρετάγκνι* (ιερή τριάδα πυρών) που αποκτιέται με την τριβή ξύλων φτιαγμένων από το δέντρο Ασβαττά (το δέντρο Μπο, της Σοφίας και Γνώσης) – ξύλων "που έχουν μήκος τόσων δακτύλων όσες και οι συλλαβές της Γκαγιατρί" (*Βίσνου Πουρανά*, Βιβλ. Τέταρτο VI) – πρέπει να έχει ένα μυστικό νόημα, διαφορετικά οι συγγραφείς των *Βέντα* και των *Πουρανά* δεν ήταν ιεροί συγγραφείς, αλλά απατεώνες. Απόδειξη ότι έχει ένα τέτοιο νόημα είναι οι Ινδοί αποκρυφιστές, και αυτοί μόνοι είναι ικανοί να δια φωτίσουν την επιστήμη ως προς το γιατί και το πώς, "το πυρ που ήταν πρωταρχικά ένα, έγινε τριπλό (*τρίντα*) στο τωρινό μας Μανβαντάρα, από τον Γιο της Ίλα (Βατς), της πρωταρχικής γυναίκας μετά τον Κατακλυσμό, της συζύγου και κόρης του Βαϊβασβάτα Μάνου. Η αλληγορία είναι υπαινικτική, σε οποιοδήποτε *Πουρανά* κι αν διαβαστεί και μελετηθεί.

αλληγορίες λέγεται ότι έχουν μυστική ισχύ επάνω στις γυναίκες και ότι τους *αρέσουν*. Το εσωτερικό νόημα είναι καθαρό. Είναι μια από τις μορφές, αν όχι το πρωτότυπο, των αγγέλων του Ενώχ, των Γιων του θεού, που είδαν ότι οι θυγατέρες των ανθρώπων ήταν όμορφες (Γένεση, ΣΤ'), που τις παντρεύτηκαν και δίδαξαν στις θυγατέρες της Γης τα *μυστικά του Ουρανού*.

VII

ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΑΠΟ ΕΝΑΝ
ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τώρα πρέπει να αναφερθούν προς όφελος μας τα σοφά λόγια αρκετών (Αγγλων) ανθρώπων της επιστήμης. Αν και απομονώθηκαν "χάριν αρχών" από τους λίγους, ωστόσο γίνονται σιωπηρά αποδεκτοί από τους πολλούς. Κάθε αποκρυφιστής, αλλά ακόμα και μερικοί ανίδεοι αναγνώστες θα αναγνωρίσουν ότι ένας απ' αυτούς κηρύσσει σχεδόν απόκρυφες δοξασίες, σε μερικά πράγματα ταυτόσημες και συχνά ισοδύναμες με μια δημόσια αναγνώριση του δικού μας "Φοχάτ και των επτά Γίων του": τους απόκρυφους Γκανταρβά των Βέντα.

Αν οι αναγνώστες ανοίξουν την *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση* (Τομ. V, σελ. 327-336), θα βρουν εκεί ένα άρθρο για την "*Ηλιακή και την Γήινη Δύναμη*", του δρ. Μπ. Ο. Ρίτσαρντσον, Μέλους της Βασιλικής Εταιρίας, που [εν μέρει] αναφέρει τα ακόλουθα:

Αυτήν την στιγμή όπου η θεωρία ότι η απλή κίνηση είναι η πηγή όλων των ποικιλιών δύναμης, γίνεται πάλι η κυριαρχούσα σκέψη, θα ήταν σχεδόν αίρεση να ξανανοίξει κανείς μια διαμάχη η οποία εδώ και αρκετό καιρό φαίνεται, κατά γενική ομολογία, ότι έχει ουσιαστικά κλείσει. Αλλά αναλαμβάνω τον κίνδυνο και, επομένως, θα αναφέρω ποιες ήταν οι ακριβείς απόψεις του αθάνατου αιρετικού, του οποίου το όνομα [Σάμου-ελ Μέτκαλφ] ψιθύρισα στους αναγνώστες, σχετικά με την ηλιακή δύναμη. Αρχίζοντας με το επιχείρημα στο οποίο συμφωνούν όλοι σχεδόν οι φυσικοί, ότι δηλαδή υπάρχουν στην φύση δυο παράγοντες: η ύλη που είναι σταθμητή, ορατή και απτή, και ένα κάτι που είναι αστάθμητο, αόρατο και αντιληπτό μόνο από την επίδρασή του πάνω στην ύλη, ο Μέτκαλφ ισχυρίζεται πως ο αστάθμητος και ενεργός παράγοντας, τον οποίο ονομάζει "θερμικό" [caloric], δεν είναι ένας απλός τρόπος κίνησης, ούτε ένας κραδασμός ανάμεσα στα μόρια της σταθμητής ύλης, αλλά ότι ο ίδιος είναι μια υλική ουσία που κυλάει από τον ήλιο μέσω του χώρου,⁵⁴² γεμίζοντας το κενό ανάμεσα στα μόρια των στερεών σωμάτων και μεταδίδοντας μέσω αίσθησης την ιδιότητα που ονομάζεται θερμότητα. Η υλική φύση του θερμικού, ή ηλιακής δύναμης, υποστηρίζεται απ' αυτού με βάση τα ακόλουθα σημεία:

1. Ότι μπορεί να προστεθεί και να αφαιρεθεί από άλλα σώματα και να μετρηθεί με μαθηματική ακρίβεια.
2. Ότι αυξάνει του όγκο των σωμάτων, τα οποία επίσης μειώνονται σε μέγεθος με την αφαίρεσή του.
3. Ότι τροποποιεί την μορφή, τις ιδιότητες και την κατάσταση όλων των άλλων σωμάτων.
4. Ότι περνάει με ακτινοβολία μέσα από το πιο τέλει κεν ⁵⁴³ που μπορεί να σχηματιστεί, στο οποίο παράγει τα ίδια αποτελέσματα πάνω στο θερμόμετρο όπως και όταν είναι στην ατμόσφαιρα.
5. Ότι ασκεί μηχανική και χημική δύναμη στην οποία τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί, όπως στα ηφαίστεια, στην έκρηξη πυρίτιδας και άλλων εκρηκτικών μειγμάτων.
6. Ότι λειτουργεί με αισθητό τρόπο πάνω στο νευρικό σύστημα, παράγοντας έντονο πόνο και, σε υπερβολική δόση, αποδιοργάνωση των ιστών.

Σαν αντίθεση στην κραδασμική θεωρία ο Μέτκαλφ υποστηρίζει ότι, αν το θερμικό ήταν μια απλή ιδιότητα ή ποιότητα, δεν θα μπορούσε να αυξήσει τον όγκο άλλων σωμάτων. Για τον σκοπό αυτόν πρέπει το ίδιο να έχει όγκο, πρέπει να καταλαμβάνει χώρο και πρέπει, επομένως, να είναι ένας υλικός παράγοντας. Αν το θερμικό ήταν απλώς το αποτέλεσμα της κραδασμικής κίνησης μεταξύ των μορίων της σταθμητής ύλης, δεν θα μπορούσε να ακτινοβολείται από ζεστά σώματα χωρίς την ταυτόχρονη μετακίνηση των κραδαινόμενων μορίων. Αλλά γεγονός είναι ότι η θερμότητα μπορεί να ακτινοβολείται από υλική σταθμητή ουσία χωρίς

⁵⁴² Όχι μόνο "μέσω του χώρου", αλλά γεμίζοντας κάθε σημείο του ηλιακού μας συστήματος, γιατί είναι το φυσικό ίζημα, θα λέγαμε, του Αιθέρα, το επίστρωμα του στο πεδίο μας. Ενώ ο Αιθέρας έχει να υπηρετήσει άλλους κοσμικούς και γήινους σκοπούς πέρα από το να είναι ο "πράκτορας" μεταβίβασης του φωτός. Είναι το αστρικό ρευστό ή "Φως" των Καμπαλιστών και οι "Επτά ακτίνες" του Ήλιου-Βίσνου. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁴³ Τι χρειάζονται, λοιπόν, τα αιθερικά κύματα για την μεταβίβαση του φωτός, της θερμότητας κ.τ.λ., αν αυτή η ουσία μπορεί να περάσει μέσα από το κενό; [Ε.Π.Μπ.]

απώλεια του βάρους αυτής της ουσίας... Σε αυτήν την άποψη ως προς την υλική φύση του θερμικού, ή ηλιακής δύναμης και με σταθερά εδραιωμένη στο νου την εντύπωση ότι "καθετί στη Φύση αποτελείται από δυο είδη ύλης, το ένα ουσιαστικά ενεργό και αιθέριο, το άλλο παθητικό και ακίνητο",⁵⁴⁴ ο Μέτκαλφ βάσισε την υπόθεση ότι η ηλιακή δύναμη, ή θερμικό, είναι μια ανενεργός αρχή. Για τα δικά της μόρια, υποστηρίζει, ασκεί άποψη με τα μόρια κάθε σταθμητής ύλης έχει συγγένεια· έλκει τα μόρια της σταθμητής ύλης με δυνάμεις που διαφέρουν αντιστρόφως ανάλογα με το τετράγωνο της απόστασης. Έτσι δρα μέσω της σταθμητής ύλης. Αν ο συμπαντικός χώρος ήταν γεμάτος με θερμικό, ή ηλιακή δύναμη, το θερμικό μόνο του (χωρίς σταθμητή ύλη) θα ήταν επίσης ανενεργό και θα σχημάτιζε έναν ατέλειωτο ωκεανό αδύναμου ή ήρεμου αιθέρα, γιατί τότε δεν θα είχε τίποτε πάνω στο οποίο να δράσει. Ενώ, η σταθμητή ύλη, οσοδήποτε αδρανής η ίδια, "έχει ορισμένες ιδιότητες με τις οποίες τροποποιεί και ελέγχει τις δράσεις του θερμικού, ενώ και τα δυο κυβερνώνται από αμετάβλητους νόμους που έχουν την προέλευση τους στις αμοιβαίες συσχετίσεις και ξεχωριστές ιδιότητες του καθενός".

Και διατυπώνει έναν νόμο ο οποίος πιστεύει ότι είναι απόλυτος και εκφράζεται έτσι:

"Το θερμικό, με την έλξη του για την σταθμητή ύλη ενώνει και συγκρατεί όλα τα πράγματα, ενώ με την αυτο-απωθούσα μεσολάβησή του χωρίζει και απλώνει όλα τα πράγματα."

Αυτή είναι, φυσικά, η αποκρυφιστική σχεδόν ερμηνεία της συνοχής. Ο δρ. Ρίτσαρντσον συνεχίζει:

*Όπως έχω ήδη πει, η τάση της σύγχρονης διδασκαλίας είναι να βασίζεται πάνω στην υπόθεση... ότι η θερμότητα είναι κίνηση· όπως ίσως θα εκφραζόταν καλύτερα, μια ειδική δύναμη ή μορφή κίνησης.*⁵⁴⁵

Αλλά αυτή η υπόθεση, αν και είναι δημοφιλής, δεν θα έπρεπε να γίνεται αποδεκτή με τον αποκλεισμό της απλούστερης άποψης σχετικά με την υλική φύση της ηλιακής δύναμης και την επίδρασή της στην τροποποίηση της κατάστασης της ύλης. Δεν γνωρίζουμε ακόμα αρκετά, ώστε να είμαστε δογματικοί. [Μια τίμια παραδοχή αυτή. Ε.Π.Μπ.] Η υπόθεση του Μέτκαλφ σχετικά με την ηλιακή και την γήινη δύναμη είναι όχι μόνο πολύ απλή, αλλά και πολύ γοητευτική... Υπάρχουν δυο στοιχεία σ' αυτό το σύμπαν: το ένα είναι η σταθμητή ύλη... Το δεύτερο στοιχείο είναι ο τα πάντα εμποτίζων αιθέρας, το ηλιακό πυρ. Είναι χωρίς βάρος, υλικό, μορφή ή χρώμα. Είναι ύλη άπειρα διαιρετή και τα μόριά της απωθούνται μεταξύ τους· η αραιότητά του είναι τέτοια, ώστε δεν έχουμε άλλη λέξη για να την εκφράσουμε, εκτός από τον αιθέρα. [Όμως, δεν είναι Αιθέρας, αλλά μόνο οι αρχές του Αιθέρα, ο τελευταίος όντας ο ίδιος μια από τις αρχές του Ακασά, Ε.Π.Μπ.] Εμποτίζει και γεμίζει τον χώρο, αλλά από μόνος του και αυτός είναι ακίνητος: νεκρός.⁵⁴⁶ Φέρνουμε μαζί τα δυο στοιχεία, την αδρανή ύλη και τον αυτο-απωθούμενο αιθέρα [;] και αμέσως η νεκρή [;] σταθμητή ύλη ζωοποιείται [*Η σταθμητή ύλη μπορεί να είναι αδρανής, αλλά ποτέ νεκρή: αυτός είναι Απόκρυφος Νόμος*, Ε.Π.Μπ.]. Μέσα από τα μόρια της σταθμητής ουσίας ο αιθέρας [*η δεύτερη αρχή του Αιθέρα*, Ε.Π.Μπ.] εισχωρεί και εισχωρώντας έτσι συνδυάζεται με τα σταθμητά μόρια και τα συγκρατεί σε μάζα, τα συγκρατεί μεταξύ τους με έναν ενωτικό δεσμό· αυτά διαλύονται στον αιθέρα.

Αυτή η διανομή της στερεάς σταθμητής ύλης μέσω του αιθέρα σύμφωνα με την θεωρία που έχουμε μπροστά μας, εκτείνεται σε καθετί που υπάρχει αυτήν την στιγμή. Ο αιθέρας διαπερνά τα πάντα. Το ίδιο το ανθρώπινο σώμα φορτίζεται με αιθέρα [διάβαζε αστρικό φως, Ε.Π.Μπ.]. Τα μικροσκοπικά του μόρια συγκρατούνται απ' αυτόν· το φυτό βρίσκεται στην ίδια κατάσταση· η πιο στερεά γη, ο βράχος, το διαμάντι, το κρύσταλλο, το μέταλλο και αυτά το ίδιο.

⁵⁴⁴ Και πώς μπορεί να είναι αλλιώς; Η χονδροειδής σταθμητή ύλη είναι το σώμα, το κέλυφος από ύλη ή Ουσία, η θηλυκή παθητική αρχή. Και αυτή η Φοχατική δύναμη είναι η δεύτερη αρχή, *πρανά*: η αρσενική και ενεργός; Στην δική μας σφαίρα αυτή η Ουσία είναι η δεύτερη αρχή του επταπλού Στοιχείου: της Γης· στην ατμόσφαιρα, είναι εκείνη του αέρα, που είναι τοκοσμικό χονδροειδές σώμα· στον Ήλιο γίνεται το Ηλιακό σώμα και εκείνο των Επτά ακτίνων· στον αστρικό χώρο αντιστοιχεί με μια άλλη αρχή κ.ο.κ. Το σύνολο μόνο είναι μια ομογενής Μονάδα, τα μέρη είναι όλα διαφοροποιήσεις. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁴⁵ Η αντανάκλαση και, για τον ήχο, αντήχηση, στο δικό μας πεδίο εκείνου που είναι μια αιώνια κίνηση αυτής της Ουσίας σε ανώτερα πεδία. Ο κόσμος και οι αισθήσεις είναι θύματα της *Μάγια*, ασταμάτητα. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁴⁶ Το ίδιο κάνει και ο *πρανά* (Τζιβιά), που εμποτίζει ολόκληρο το ζωντανό σώμα του ανθρώπου, αλλά από μόνος του, αν δεν είχε ένα άτομο πάνω στο οποίο να δράσει, θα ήταν *ήρεμος*, νεκρός· δηλαδή θα ήταν σε *λάγια*, ή όπως λέει ο Κρουκς, "κλειδωμένος στην προτύλη". Αυτό που παράγει την ζωή είναι η δράση του *Φοχάτ* πάνω σε ένα σύνθετο ή έστω απλό σώμα. Όταν ένα σώμα πεθαίνει, περνάει στην ίδια πολικότητα με την αρσενική του ενέργεια και απωθεί επομένως τον ενεργό παράγοντα ο οποίος, χάνοντας επαφή με το *σύνολο*, προσκολλάται στα μέρη ή μόρια και αυτή η δράση ονομάζεται χημική. Ο Βίσνου, ο Συντηρητής, μεταμορφώνεται σε Ρουντρά-Σίβα, Καταστροφέα, μια αλληλεπίδραση κατά τα φαινόμενα άγνωστη στην Επιστήμη. [Ε.Π.Μπ.]

Αλλά υπάρχουν διαφορές στην ικανότητα διαφόρων ειδών σταθμητής ύλης να δέχονται την ηλιακή δύναμη και εκεί οφείλονται οι διάφορες μεταβαλλόμενες καταστάσεις ύλης: η στερεά, η υγρή, η αεριώδης κατάσταση. Τα στερεά σώματα έχουν έλξει το θερμικό σε μεγαλύτερη ποσότητα έναντι των υγρών σωμάτων και σ' αυτό οφείλεται η σταθερότερη συνοχή τους. Όταν μια ποσότητα λιωμένου ψευδάργυρου χύνεται πάνω σε έναν δίσκο στερεού ψευδάργυρου, ο λιωμένος ψευδάργυρος γίνεται στερεός, γιατί υπάρχει μια ροή θερμικού από το ρευστό προς το στερεό και με την εξισορρόπηση τα μόρια, που προηγούμενα ήταν χαλαρά ή ρευστά, έρχονται πιο κοντά....

Ο ίδιος ο Μέτκαλφ μελετώντας τα παραπάνω φαινόμενα και ερμηνεύοντάς τα με την ενότητα της αρχής της δράσης που έχει ήδη εξηγηθεί, συνοψίζει το επιχείρημα του με πολύ σαφείς όρους σε ένα σχόλιο πάνω στις πυκνότητες των διαφόρων σωμάτων. "Η σκληρότητα και η απαλότητα (λέει), η στερεότητα και η ρευστότητα δεν είναι μόνο ουσιαστικές καταστάσεις των σωμάτων, αλλά εξαρτώνται από τις σχετικές αναλογίες της αιθερικής και σταθμητής ύλης από την οποία αποτελούνται. Το πιο ελαστικό αέριο μπορεί να αναχθεί στην ρευστή μορφή με την αφαίρεση του θερμικού και να μετατραπεί ακόμα σε σταθερό στερεό, τα μόρια του οποίου συγκρατούνται με μια δύναμη ανάλογη προς την αυξημένη έλξη τους για θερμικό. Από την άλλη μεριά, προσθέτοντας μια αρκετή ποσότητα του ίδιου στοιχείου στα πιο πυκνά μέταλλα, η έλξη τους γι' αυτό μειώνεται όταν διασταλούν στην αεριώδη κατάσταση και η συνοχή τους καταστρέφεται".

Έχοντας έτσι αναφέρει δια μακρών τις ετερόδοξες απόψεις του μεγάλου "αιρετικού" απόψεις που χρειάζονται μόνο μια μικρή αλλαγή όρων σε ένα-δύο σημεία, ο ίδιος εξέχων επιστήμονας – αναντίρρητα ένας γνήσιος και ελεύθερος στοχαστής – προχωράει στην σύνοψη αυτών των απόψεων και συνεχίζει:

Δεν θα επιμείνω περισσότερο στην ενότητα της ηλιακής και της γήινης δύναμης, που προϋποθέτει αυτή η θεωρία. Αλλά μπορώ να προσθέσω ότι τόσο απ' αυτήν όσο και από την υπόθεση της απλής κίνησης σαν δύναμης και της δραστηκότητας χωρίς υλικό, μπορούμε να συλλέξουμε σαν την πλησιέστερη δυνατή προσέγγιση προς την αλήθεια σ' αυτό το πιο σύνθετο και βαθύ απ' όλα τα θέματα, τα ακόλουθα συμπεράσματα:

(α) Ο Χώρος, ενδο-αστρικός, ενδο-πλανητικός, ενδο-υλικός, ενδο-οργανικός, δεν είναι ένα κενό, αλλά είναι γεμάτος με ένα λεπτό υγρό ή αέριο το οποίο από έλλειψη καλύτερου όρου⁵⁴⁷ μπορούμε επίσης να το ονομάσουμε, όπως έκαναν οι αρχαίοι, Αιθήρα: Ηλιακό πυρ, ΑΙΘΕΡΑ. Αυτό το ρευστό, με αμετάβλητη σύσταση, ακατάστρεφτο, αόρατο,⁵⁴⁸ διαπερνάει το καθετί και όλη την [σταθμητή, Ε.Π.Μπ.] ύλη.⁵⁴⁹ Το βότσαλο στο τρεχούμενο ρυάκι, το δέντρο που απλώνει τα κλαδιά του από πάνω, ο άνθρωπος που το κοιτάζει, είναι φορτισμένα μ' αυτόν τον αιθέρα σε διαφορετικό βαθμό: το βότσαλο λιγότερο από το δέντρο, το δέντρο λιγότερο από τον άνθρωπο. Παρόμοια, ολόκληρος ο πλανήτης είναι έτσι φορτισμένος! Ένας κόσμος χτισμένος από αιθερικό ρευστό και κινούμενος μέσα σε μια θάλασσα απ' αυτό.

(β) Ο αιθέρας, οποιαδήποτε και αν είναι η φύση του, προέρχεται από τον Ήλιο και τους Ήλιους⁵⁵⁰ · οι Ήλιοι είναι οι δημιουργοί του, οι αποθήκες και οι διασκορπιστές του.⁵⁵¹

(γ) Χωρίς τον αιθέρα δεν θα μπορούσε να υπάρξει κίνηση · χωρίς αυτόν τα μόρια της σταθμητής ύλης δεν θα μπορούσαν να γλιστρήσουν το ένα πάνω από το άλλο · χωρίς αυτόν δεν θα υπήρχε ώθηση για να θέσει αυτά τα μόρια σε δράση.

(δ) Ο αιθέρας καθορίζει την σύσταση των σωμάτων. Αν δεν υπήρχε αιθέρας, δεν θα υπήρχε αλλαγή της σύστασης του υλικού: για παράδειγμα, το νερό θα υπήρχε μόνο σαν υλικό, συμπαγές και αδιάλυτο, πέρα

⁵⁴⁷ Πράγματι, εκτός και υιοθετηθούν οι απόκρυφοι όροι των Καμπαλιστών. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁴⁸ "Αμετάβλητη" μόνο κατά την διάρκεια των Μανβανταρικών περιόδων, μετά από τις οποίες συγχωνεύεται για άλλη μια φορά στην Μουλαπρακρίτι. "Αόρατο" πάντα, στην ουσία του, αλλά ορατό στις αντανακλώμενες λάμπεις του, που από τους συγχρόνους Καμπαλιστές ονομάζονται Αστρικό φως. Ωστόσο, συνειδητά και μεγάλα Όντα ντυμένα μ' αυτή την ίδια Ουσία κινούνται μέσα του. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁴⁹ Πρέπει κανείς να προσθέσει (σταθμητή) για να την διακρίνει από τον Αιθέρα που είναι επίσης ύλη, αν και υπόστρωμα. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁵⁰ Οι Απόκρυφες Επιστήμες αντιστρέφουν την δήλωση και λένε ότι είναι ο Ήλιος και όλοι οι Ήλιοι που προέχοντα απ' αυτό, που εκπορεύεται κατά την Μανβανταρική αυγή από τον Κεντρικό Ήλιο. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁵¹ Εδώ πρέπει οπωσδήποτε να διαφωνήσουμε με τον σοφό επιστήμονα. Ας θυμηθούμε ότι αυτός ο Αιθέρας – είτε με τον όρο εννοείται ο Ακασά, είτε η κατώτερη αρχή του, ο Αιθέρας – είναι επταπλός. Ο Ακασά είναι η Άντιτι στην αλληγορία, και η μητέρα του Μαρτάντα (του Ήλιου), η Ντέβα-μάτρι: "Μητέρα των θεών". Στο ηλιακό σύστημα, ο Ήλιος είναι Μπούντι και Βαχάνα της ο Φορέας, επομένως η 6η αρχή. Στον Κόσμο όλοι οι Ήλιοι είναι οι Κάμα-ρούπα του Ακασά, το ίδιο και ο δικός μας. Μόνο όταν εξετάζεται σαν μια ξεχωριστή Οντότητα στο Βασίλειό του, μόνο τότε ο Σούρια (ο Ήλιος) είναι η 7η αρχή του μεγάλου σώματος της ύλης. [Ε.Π.Μπ.]

από κάθε ιδέα που μπορούμε να σχηματίσουμε γι' αυτό. Δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι πάγος, ρευστό ή ατμός, παρά μόνο εξαιτίας του αιθέρα.

(ε) Ο αιθέρας συνδέει Ήλιο με πλανήτη, πλανήτη με πλανήτη, άνθρωπο με πλανήτη και άνθρωπο με άνθρωπο. Χωρίς τον αιθέρα δεν θα μπορούσε να υπάρξει επικοινωνία στο σύμπαν ούτε φως ούτε θερμότητα ούτε φαινόμενο κίνησης.

Έτσι βλέπουμε ότι ο Αιθέρας και τα ελαστικά άτομα, στην υποτιθέμενη μηχανιστική αντίληψη του Σύμπαντος, είναι το Πνεύμα και η Ψυχή του Κόσμου και ότι η θεωρία – με οποιαδήποτε τρόπο και κάτω από οποιαδήποτε μεταμπίεση και αν εμφανιστεί – αφήνει πάντα μια μεγαλύτερη ανοιχτή διέξοδο για τους ανθρώπους της Επιστήμης απ' αυτήν που χρησιμοποιεί η πλειοψηφία, ώστε να κάνουν υποθέσεις πέρα από την γραμμή που χάραξε ο σύγχρονος υλισμός, ή μάλλον ονομάστε τον αγνωστικισμό, για να είναι πιο σωστό.⁵⁵² Άτομα, Αιθέρας ή και τα δυο, η σύγχρονη θεώρηση δεν μπορεί να ξεφύγει από τον κύκλο της αρχαίας σκέψης – και αυτή η τελευταία είναι γεμάτη από αρχαϊκό αποκρυφισμό. Κυματοειδής ή μοριακή θεωρία: είναι όλα ένα. Είναι υποθέσεις από τις όψεις των φαινομένων και όχι από την γνώση της ουσιαστικής φύσης της αιτίας και των αιτιών. Όταν η σύγχρονη επιστήμη εξήγησε στο ακροατήριό της τις τελευταίες επιτεύξεις του Μπούνσεν και του Κίρχοφ, όταν έδειξε τα επτά χρώματα και περιέγραψε τα αντίστοιχα μήκη των φωτεινών κυμάτων, τι απέδειξε αυτό το "πρότυπο" μιας ακτίνας που αναλύεται με μια καθορισμένη σειρά πάνω σε μια οθόνη; Δικαίωσε την φήμη της για ακρίβεια με την μαθηματική επίτευξη της μέτρησης του μήκους ενός φωτεινού κύματος: "που ποικίλει από επτακόσια εξήντα εκατομμυριοστά του χιλιοστού στο ερυθρό άκρο του φάσματος μέχρι τριακόσια ενενήντα τρία εκατομμυριοστά του χιλιοστού στο ιώδες άκρο". Αλλά όταν δικαιώνεται έτσι η ακρίβεια του υπολογισμού σχετικά με το αποτέλεσμα στο φωτεινό κύμα, τότε η επιστήμη είναι αναγκασμένη να παραδεχθεί ότι η δύναμη (που είναι η υποτιθέμενη αιτία) θεωρείται ότι προκαλεί "ασύλληπτα μικροσκοπικούς κραδασμούς σε κάποιο μέσον θεωρούμενο γενικά ίδιο με το αιθερικό μέσον" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 37-38) και ότι αυτό το ίδιο το μέσον είναι μόνο: "ένας υποθετικός παράγοντας"!

Ο πεσιμισμός του Αύγουστου Κομτ σχετικά με το ότι είναι αδύνατο να γνωρίσουμε κάποια μέρα την χημική σύσταση του Ήλιου, δεν διαψεύστηκε, όπως ισχυρίζονται, από τον Κίρχοφ τριάντα χρόνια αργότερα. Το φασματοσκόπιο μας βοήθησε να δούμε ότι τα στοιχεία, τα οποία γνωρίζει η σύγχρονη χημεία, *πρέπει κατά πάσα πιθανότητα να είναι παρόντα στα εξωτερικά ενδύματα του Ήλιου: όχι στον ίδιο τον Ήλιο και θεωρώντας αυτά τα ενδύματα, το ηλιακό κοσμικό πέπλο, σαν τον ίδιο τον Ήλιο, οι φυσικοί διακήρυξαν ότι η φωτεινότητά του οφείλεται στην καύση και στην φλόγα και θεώρησαν λαθεμένα την ζωτική αρχή αυτής της φωτεινότητας σαν ένα καθαρά υλικό πράγμα και το ονόμασαν "χρωμόσφαιρα".⁵⁵³ Μέχρι τώρα, όμως, έχουμε μόνο υποθέσεις και θεωρίες και οπωσδήποτε, όχι νόμους.*

⁵⁵² Στην εποχή μας ο χονδροειδής αλλά ειλικρινής υλισμός είναι πιο τίμιος από τον ιανοπρόσωπο αγνωστικισμό. Ο Μονισμός είναι ο Πέκσονφ [ο υποκριτής, πρόσωπο από μυθιστόρημα του Ντίκενς] της σύγχρονης φιλοσοφίας, που στρέφει ένα φαρισαϊκό πρόσωπο στην ψυχολογία και στον ιδεαλισμό και το φυσικό του πρόσωπο – το κοροϊδευτικό πρόσωπο ενός Ρωμαίου Οίονοσκόπου – στον Υλισμό. Οι Μονιστές είναι χειρότεροι από τους Υλιστές, γιατί, ενώ κοιτάζουν το Σύμπαν και τον ψυχο-πνευματικό άνθρωπο από την ίδια αρνητική σκοπιά, παρουσιάζουν την υπόθεσή τους πολύ πιο εύσημα απ' ό,τι οι σκεπτικιστές του τύπου Τύνταλ ή ακόμα και Χάξλεϋ. Ο Χέρμπερτ Σπένσερ, ο Μπέν και ο Λιούις είναι πιο επικίνδυνοι για τις συμπαντικές αλήθειες απ' ό,τι ο Μπύχνερ.

⁵⁵³ Για την πραγματικά απόκρυφη διδασκαλία βλέπε *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, άρθρα: "Οι Μυημένοι αρνούνται την θεωρία των νεφελωμάτων;" και "Είναι ο Ήλιος απλώς μια ψυχωμένη μάζα;"

VIII

ΖΩΗ, ΔΥΝΑΜΗ, Ή ΒΑΡΥΤΗΤΑ;

Τα *αστάθμητα* ρευστά είχαν την εποχή τους· οι "μηχανιστικές Δυνάμεις" ακούγονται λιγότερο· η Επιστήμη φόρεσε ένα καινούργιο πρόσωπο αυτό το τελευταίο τέταρτο του αιώνα, αλλά η βαρύτητα παρέμεινε, οφείλοντας την ζωή της σε νέους συνδυασμούς μετά από τους παλιούς που κόντεψαν σχεδόν να την σκοτώσουν. Η έλξη από μόνη της δεν αρκεί για να εξηγήσει ούτε την απλή πλανητική κίνηση. Πώς μπορεί να υποτεθεί, λοιπόν, ότι θα εξηγήσει την περιστροφική κίνηση μέσα στην σπειροσύνη του Διαστήματος; Η έλξη από μόνη της δεν θα μπορέσει ποτέ να γεμίσει όλα τα χάσματα, εκτός και αν γίνει αποδεκτή μια ειδική ώθηση για κάθε αστρικό σώμα και η περιστροφή κάθε πλανήτη με τους δορυφόρους του καταδειχθεί ότι οφείλεται σε μια κάποια *αιτία* συνδυασμένη με την έλξη. Αλλά ακόμα και τότε, λέει ένας αστρονόμος, η επιστήμη θα πρέπει να ονομάσει αυτήν την αιτία. (Λ. Μπ. Φρανκούρ, *Φυσική φιλοσοφία*, αρ. 142.)

Ο αποκρυφισμός την έχει ονομάσει από αιώνες, το ίδιο και όλοι οι αρχαίοι φιλόσοφοι, αλλά τώρα όλες αυτές οι πίστεις παρουσιάζονται σαν λαθεμένες δεισιδαιμονίες. Ο "εξωκοσμικός" θεός σκότωσε κάθε πιθανότητα πίστης σε ενδοκοσμικές νοήμονες Δυνάμεις, ωστόσο ποιος, ή τι είναι ο αρχικός ωθητής αυτής της κίνησης; "Όταν θα μάθουμε την αιτία, την μοναδική και ειδική, που ωθεί, θα μπορέσουμε να την συνδυάσουμε με κείνη που έλκει". Και πάλι: "Η έλξη μεταξύ των ουράνιων σωμάτων είναι απλώς άπωση: *Ο Ήλιος είναι εκείνος που τα εξωθεί ασταμάτητα διαφορετικά η κίνησή τους θα σταματούσε*".⁵⁵⁴

Αν γίνει ποτέ αποδεκτή αυτή η υπόθεση, ότι δηλαδή η Ηλιακή Δύναμη είναι η πρωταρχική αιτία κάθε ζωής πάνω στην Γη και κάθε κίνησης στον ουρανό και αν εκείνη η πολύ πιο τολμηρή θεωρία του Χέρσελ – σχετικά με ορισμένους οργανισμούς στον Ήλιο – γίνει αποδεκτή έστω και σαν προσωρινή υπόθεση, τότε οι διδασκαλίες μας θα επαληθευθούν και θα φανεί ότι η εσωτερική αλληγορία προηγήθηκε ίσως εκατομμύρια χρόνια της σύγχρονης επιστήμης, γιατί αυτές είναι οι αρχαϊκές διδασκαλίες. Ο Μαρτάντα (ο Ήλιος) παρακολουθεί και απειλεί – χωρίς να εγκαταλείπει την κεντρική θέση του στην οποία τον εξόρισε η Μητέρα του, η Άντιτι – τους επτά αδελφούς του, τους πλανήτες. "Τους κυνηγάει, στρεφόμενος αργά γύρω από τον εαυτό του... και τους ακολουθεί από μακριά, κινούμενος στην ίδια κατεύθυνση μ' αυτούς πάνω στο μονοπάτι που περιβάλλει τους οίκους τους": ή την τροχιά (βλέπε Σχόλιο στην Στάντζα IV). Τα ηλιακά ρευστά ή Εκπορεύσεις είναι αυτά που μεταβιβάζουν κάθε κίνηση και αφυπνίζουν τα πάντα σε ζωή μέσα στο Ηλιακό Σύστημα. Είναι έλξη και άπωση, αλλά όχι έτσι όπως κατανοούνται από την σύγχρονη φυσική και σύμφωνα με τον νόμο της βαρύτητας, αλλά σε αρμονία με τους νόμους της *Μανβανταρικής κίνησης* που σχεδιάστηκαν από την πρώτη Σαντγιά, την Αυγή της αναδόμησης και της ανώτερης *αναμόρφωσης* του Συστήματος. Αυτοί οι νόμοι είναι αμετάβλητοι, αλλά η κίνηση όλων των σωμάτων – η οποία κίνηση είναι διαφορετική και αλλάζει με κάθε *μικρότερο* Κάλπα – ρυθμίζεται από τους *Υποκινητές*, τις Διάνοιες μέσα στην Κοσμική Ψυχή. Κάνουμε τόσο πολύ λάθος που πιστεύουμε σε όλα αυτά; Πολύ καλά!· Να, λοιπόν, ένας σύγχρονος και σπουδαίος άνθρωπος της επιστήμης ο οποίος, μιλώντας για τον ζωτικό ηλεκτρισμό, χρησιμοποιεί μια γλώσσα πολύ πιο συγγενική με τον αποκρυφισμό παρά με την σύγχρονη υλιστική σκέψη. Παραπέμπουμε τον σκεπτικιστή αναγνώστη σε ένα άρθρο πάνω στην "Πηγή της Θερμότητας στον Ήλιο", του Ρόμπερτ Χαντ, Μέλους της Βασιλικής Εταιρίας, ο οποίος μιλώντας για το φωτεινό περίβλημα του Ήλιου και την "περίεργη γαλακτοειδή του εμφάνιση", λέει:

⁵⁵⁴ Λ. Μπ. Φρανκούρ, *Ουρανογραφία· μια στοιχειώδης μελέτη της αστρονομίας*, σελ. 342 όπως αναφέρεται από τον ντε Μιρβίγ στο έργο του *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 145.

Ο Αραγκό πρότεινε ότι το περίβλημα αυτό θα έπρεπε να ονομαστεί Φωτόσφαιρα, ένα όνομα που τώρα έχει γίνει γενικά αποδεκτό. Ο Χέρσελ σύγκρινε την επιφάνεια αυτής της φωτόσφαιρας με φίλντισι... Μοιάζει με τον Ωκεανό μιας ήσυχης καλοκαιρινής μέρας, όταν η επιφάνειά του ρυτιδώνεται ελαφρά από μια απαλή αύρα... Ο Νέισμιθ ανακάλυψε μια πιο αξιοσημείωτη κατάσταση απ' όσες είχαν υποθεθεί προηγούμενα... αντικείμενα που έχουν ένα περίεργο σχήμα φακού... σαν "φύλλα ιτιάς"... με διαφορετικό μέγεθος... που δεν είναι τοποθετημένα με καμιά τάξη... αλλά το ένα πάνω απ' το άλλο προς όλες τις κατευθύνσεις... [με] μια ακανόνιστη κίνηση μεταξύ τους... Φαίνονται να πλησιάζουν και να απομακρύνονται μεταξύ τους και μερικές φορές να παίρνουν νέες γωνιακές θέσεις, έτσι ώστε η εμφάνισή... παρομοιάστηκε με ένα πυκνό κοπάδι ψαριών, με τα οποία πράγματι μοιάζουν στο σχήμα... Το μέγεθος αυτών των αντικειμένων δίνει μια καλή ιδέα για την γιγαντιαία κλίμακα βάσει της οποίας εκτελούνται οι φυσικές [;] λειτουργίες στον Ήλιο. Δεν μπορεί να είναι μικρότερα από 1.600 χιλιόμετρα σε μήκος και τριακόσια με τετρακόσια πενήντα χιλιόμετρα σε πλάτος. *Η πιο πιθανή υπόθεση που παρουσιάστηκε σχετικά με αυτά τα σαν φύλλα ή φακούς αντικείμενα, είναι ότι η φωτόσφαιρα [και η κεντρική μάζα, επίσης, όπως θα φανεί, ή μάλλον το κέντρο της αντανάκλασης, Ε.Π.Μπ.] είναι ένας απέραντος ωκεανός αεριώδους ύλης [τι είδους "ύλης";] σε μια κατάσταση έντονης [φαινομενικής] πυράκτωσης, και ότι είναι προοπτικές προβολές δεσμών φλογών.... (Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση, Τομ., IV, Ιαν. 1865, σελ. 148.)*

Οι ηλιακές "φλόγες" που φαίνονται μέσω των τηλεσκοπίων είναι αντανάκλασεις, λέει ο αποκρυφισμός. Αλλά δείτε τι έχουν να πουν γι' αυτό οι αποκρυφιστές στον παρόντα Τόμο. (Βλέπε πιο κάτω Τμήμα ΙΧ.)

Οτιδήποτε και αν είναι [αυτές οι δέσμες φλογών], είναι φανερό ότι είναι οι άμεσες πηγές της ηλιακής θερμότητας και φωτός. Εδώ έχουμε ένα περιστοιχίζον περίβλημα φωτογενούς ύλης,⁵⁵⁵ το οποίο ταλαντεύεται με ισχυρότατες ενέργειες, και μεταβιβάζοντας την κίνησή του στο αιθερικό μέσον, στον αστρικό χώρο, δημιουργεί θερμότητα και φως σε πολύ μακρινούς κόσμους. Είπαμε ότι αυτά τα σχήματα συγκρίθηκαν με ορισμένους οργανισμούς και ο Χέρσελ λέει: "Αν και θα ήταν πολύ τολμηρό να μιλήσουμε για τέτοιες οργανώσεις σαν αυτές που ανήκουν στην φύση της ζωής [γιατί όχι·],⁵⁵⁶ ωστόσο ξέρουμε ότι η ζωτική δράση είναι ικανή να αναπτύξει θερμότητα, φως και ηλεκτρισμό". Δεν μπορεί να υπάρξει αλήθεια σ' αυτήν την όμορφη σκέψη; Δεν θα μπορούσε ο παλμός της ζωτικής ύλης στον κεντρικό Ήλιο του Συστήματός μας να είναι η πηγή κάθε ζωής που γεμίζει την Γη και που αναμφίβολα απλώνεται και στους άλλους πλανήτες, των οποίων ο Ήλιος είναι ο ισχυρός κυβερνήτης;

Ο Αποκρυφισμός απαντάει καταφατικά σ' αυτά τα ερωτήματα, και η επιστήμη κάποια μέρα θα βρει ότι έτσι έχουν τα πράγματα.

Και πάλι, στην σελ. 156, ο κ. Χαντ γράφει:

Αλλά θεωρώντας την Ζωή – ζωτική δύναμη – σαν μια δύναμη πολύ ανώτερη από το φως, την θερμότητα ή τον ηλεκτρισμό και ικανή πράγματι να ασκήσει έλεγχο πάνω σε όλα αυτά [αυτό είναι απόλυτα αποκρυφιστικό], είμαστε ασφαλώς αναγκασμένοι να δούμε με ικανοποίηση την θεωρία που υποθέτει ότι η φωτόσφαιρα είναι η πρωταρχική έδρα της ζωτικής δύναμης και να θεωρήσουμε με ποιητική ευχαρίστηση εκείνη την υπόθεση που ανάγει τις Ηλιακές ενέργειες σε ΖΩΗ..

Έτσι έχουμε μια σημαντική επιστημονική επιβεβαίωση για ένα από τα θεμελιώδη μας δόγματα: δηλαδή ότι (α) ο Ήλιος είναι η αποθήκη της Ζωτικής Δύναμης, που είναι το Νοούμενο του Ηλεκτρισμού και (β) ότι από τα μυστηριώδη και για πάντα ανεξερεύνητα βάθη του εκπορεύονται εκείνα τα ζωτικά ρεύματα που σκιρτούν μέσα στο Διάστημα καθώς και μέσα στον οργανισμό κάθε ζωντανού πράγματος πάνω στην Γη. Γιατί δείτε τι λέει ένας άλλος εξέχων φυσικός, ο οποίος το ονομάζει (το δικό μας ζωτικό ρευστό) "Νευρικό Αιθέρα". Αλλάξτε μερικές προτάσεις στο άρθρο, αποσπάσματα του οποίου ακολουθούν, και θα έχετε άλλη μια σχεδόν αποκρυφιστική πραγματεία πάνω στην Ζωτική Δύναμη. Πρόκειται ξανά για τον Δρ. Μπ. Ο.

⁵⁵⁵ Αυτή η "ύλη" είναι ακριβώς σαν την αντανάκλαση σε έναν καθρέφτη της φλόγας από ένα "φωτογενές" φυτίλι. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁵⁶ Βλέπε Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας, σελ. 258, απάντηση στην υπόθεση του Χέρσελ.

Ρίτσαρντσον, ο οποίος παρουσιάζει στην *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση* (Τομ. Χ, σελ. 379-387) τις απόψεις του πάνω στην "θεωρία του Νευρικού Αιθέρα", όπως έκανε και για την "Ηλιακή και Γήινη Δύναμη".

Η ιδέα την οποία προσπαθεί να μεταδώσει η θεωρία είναι ότι, μεταξύ των μορίων της ύλης, στερεάς ή ρευστής, από την οποία αποτελούνται οι νευρικοί οργανισμοί αλλά και όλα τα οργανικά μέρη του σώματος, υπάρχει ένα εξευγενισμένο λεπτό μέσο, ατμώδες ή αεριώδες, το οποίο κρατάει τα μόρια σε μια κατάσταση κίνησης μεταξύ τους και διευθέτησης και επαναδιευθέτησης της μορφής. Ένα μέσον με το οποίο και μέσω του οποίου μεταβιβάζεται κάθε κίνηση, με το οποίο και μέσω του οποίου ένα όργανο ή ένα μέρος του σώματος βρίσκεται σε επικοινωνία με τα άλλα μέρη και με το οποίο και μέσω του οποίου ο εξωτερικός ζωντανός κόσμος επικοινωνεί με τον ζωντανό άνθρωπο. Ένα μέσον το οποίο, όντας παρόν, επιτρέπει στα φαινόμενα της ζωής να εκδηλωθούν και το οποίο, όταν είναι συμπαντικά απόν, αφήνει το σώμα πράγματι νεκρό...

Και ολόκληρο το Ηλιακό Σύστημα πέφτει σε *Πραλάγια*, θα μπορούσε να προσθέσει ο συγγραφέας. Αλλά ας συνεχίσουμε το διάβασμα:

Χρησιμοποιώ την λέξη αιθέρας με το γενικό της νόημα, σαν δηλώνουσα μια πολύ λεπτή, ατμώδη ή αερώδη ύλη. Την χρησιμοποιώ, με λίγα λόγια, όπως την χρησιμοποιεί ο αστρονόμος όταν μιλάει για τον αιθέρα του διαστήματος, με τον οποίο εννοεί ένα λεπτό αλλά υλικό μέσο... Όταν μιλάω για έναν νευρικό αιθέρα, δεν εννοώ ότι ο αιθέρας υπάρχει μόνο στην νευρική δομή: πιστεύω, πράγματι, ότι είναι ειδικό τμήμα του νευρικού οργανισμού, αλλά όπως τα νεύρα περνούν σε όλες τις δομές που έχουν ικανότητες για κίνηση και αίσθηση, έτσι και ο νευρικός αιθέρας περνάει σε όλα αυτά τα μέρη και επειδή, κατά την γνώμη μου, ο νευρικός αιθέρας είναι άμεσο προϊόν του αίματος, μπορούμε να τον θεωρήσουμε σαν ένα μέρος της ατμόσφαιρας του αίματος.

Η ένδειξη υπέρ της ύπαρξης ενός ελαστικού μέσου που εμποτίζει την νευρική ύλη και μπορεί να επηρεάζεται με την απλή πίεση είναι πολύ πειστική...

Στη νευρική δομή, υπάρχει, αναμφίβολα, ένα αληθινό νευρικό ρευστό, όπως δίδασκαν οι πρόγονοί μας.⁵⁵⁷ Η ακριβής χημική (;)⁵⁵⁸ σύνθεση αυτού του ρευστού δεν είναι ακόμα γνωστή τα φυσικά χαρακτηριστικά του ελάχιστα έχουν μελετηθεί. Δεν γνωρίζουμε αν κινείται σε ρεύμα, ή αν κυκλοφορεί δεν γνωρίζουμε αν σχηματίζεται στα κέντρα και περνάει απ' αυτά μέσα από τα νεύρα, ή αν σχηματίζεται παντού όπου το αίμα εισέρχεται στα νεύρα. Επομένως, δεν γνωρίζουμε τις ακριβείς χρήσεις του ρευστού.

Νομίζω, όμως, ότι το πραγματικό ρευστό της νευρικής ύλης δεν αρκεί από μόνο του για να δράσει σαν το λεπτό μέσο που συνδέει το εξωτερικό με το εσωτερικό σύμπαν του ανθρώπου και του ζώου. Πιστεύω – και αυτή είναι η τροποποίηση που προτείνω για την παλαιότερη θεωρία – ότι κατά την διάρκεια της ζωής πρέπει να υπάρχει παρούσα μια άλλη μορφή ύλης – μια ύλη που υπάρχει στην κατάσταση του ατμού ή του αερίου, και η οποία εμποτίζει ολόκληρο τον νευρικό οργανισμό, *περιτυλίγουσα σαν μια περιβάλλουσα ατμόσφαιρα*⁵⁵⁹ κάθε μόριο του νευρικού συστήματος και που είναι το μέσον κάθε κίνησης που μεταβιβάζεται προς ή από τα νευρικά κέντρα.....

Όταν έχει παρουσιαστεί καθαρά στο νου ότι κατά την διάρκεια της ζωής υπάρχει στο ζωικό σώμα μια λεπτά διαχυμένη μορφή ύλης, ένας ατμός που γεμίζει κάθε μέρος και ακόμα αποθηκεύεται σε μερικά μέρη, μια ύλη που συνεχώς ανανεώνεται από την ζωτική χημεία, μια ύλη που, όταν έχει εκτελέσει τον σκοπό της, αποβάλλεται τόσο εύκολα όσο η αναπνοή, τότε ένα νέο κύμα φωτός γεμίζει την διάνοια.

Ένα νέο κύμα φωτός χύνεται ασφαλώς πάνω στην σοφία του αρχαίου και μεσαιωνικού αποκρυφισμού και των οπαδών του. Γιατί ο Παράκελσος έγραψε το ίδιο πράγμα πάνω από τριακόσια χρόνια πριν, δηλαδή τον δέκατο έκτο αιώνα, ως εξής:

Ολόκληρος ο Μικρόκοσμος περιέχεται εν δυνάμει στο *Liquor Vitae* [ζωτικό ρευστό], ένα νευρικό ρευστό... στο οποίο περιέχεται η φύση, η ποιότητα, ο χαρακτήρας και η ουσία των όντων... Ο Αρχαίος ή Ζωτικό Ρευστό είναι μια ουσία που διανέμεται εξίσου σε όλα τα μέρη του ανθρώπινου

⁵⁵⁷ Ο Παράκελος, κατ' αρχήν, που το ονόμαζε ζωτικό ρευστό και Αρχαίο. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁵⁸ Μάλλον αλχημική "σύνθεση". [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁵⁹ "Αυτή η ζωτική δύναμη... ακτινοβολεί γύρω από τον άνθρωπο σαν μια φωτεινή σφαίρα", λέει ο Παράκελος στο *Παραγκράνουμ*. [Ε.Π.Μπ.]

σώματος... Το *Ζωτικό Πνεύμα* έχει την καταγωγή του στο *Κοσμικό Πνεύμα*. Οντας μια *εκπόρευση του τελευταίου* περιέχει τα στοιχεία όλων των κοσμικών επιρροών και είναι επομένως η αιτία με την οποία μπορεί να εξηγηθεί η δράση των άστρων (κοσμικών δυνάμεων) πάνω στο άορατο σώμα του ανθρώπου (το *ζωτικό* του λίνγκα-σάριρα). (Δρ. Φρανζ Χάρτμαν, *Η Ζωή του Παράκελσου*, σελ. 133, με αναφορές από τα έργα *Το Ανθρώπινο Γένος* και *Η Δύναμη των Μελών*.)

Αν ο δρ. Ρίτσαρντσον είχε μελετήσει όλα τα μυστικά έργα του Παράκελσου δεν θα ήταν αναγκασμένος να ομολογεί τόσο συχνά: "δεν γνωρίζουμε", "δεν μας είναι γνωστό" κ.τ.λ., κ.τ.λ. Ούτε θα είχε προφέρει ποτέ τις ακόλουθες φράσεις, που αναιρούν τα καλύτερα τμήματα της ανεξάρτητης επαναανακάλυψής του:

Μπορεί να υποστηριχθεί ότι σ' αυτήν την γραμμή σκέψης δεν περικλείεται τίποτε περισσότερο, εκτός από την θεωρία της ύπαρξης του αιθέρα που υποτίθεται ότι γεμίζει τον χώρο... Μπορεί να ειπωθεί ότι αυτός ο συμπαντικός αιθέρας εμποτίζει όλους του οργανισμούς του ζωικού σώματος τόσο από τα έξω, όσο και σαν μέρος κάθε οργανισμού. Αν αυτή η άποψη ήταν σωστή (!!) θα ήταν ένας φυσικά ανακαλυμμένος Πανθεϊσμός. Δεν είναι σωστή, γιατί θα κατέστρεφε την ατομικότητα κάθε ξεχωριστού όντος...

Δεν το καταλαβαίνουμε και ξέρουμε ότι δεν είναι έτσι. Ο Πανθεϊσμός μπορεί να είναι "φυσικά επανα-ανακαλυμμένος". Τον γνώριζε, τον έβλεπε και τον ένιωθε ολόκληρη η αρχαιότητα. Ο Πανθεϊσμός εκδηλώνεται στην τεράστια έκταση του έναστρου ουρανού, στην πνοή των θαλασσών και των ωκεανών και στο ρίγος της ζωής του πιο μικρού φύλλου χλόης. Η φιλοσοφία απορρίπτει έναν πεπερασμένο και ατελή Θεό στο σύμπαν, όπως παρουσιάζεται από τους οπαδούς της η ανθρωπομορφική θεότητα των μονοθεϊστών. Αρνείται στο όνομα της *Φιλο-θεο-Σοφίας* της την γελοία ιδέα ότι η Άπειρη, *Απόλυτη* Θεότητα πρέπει, ή μάλλον μπορεί να έχει κάποια σχέση άμεση ή έμμεση με τις πεπερασμένες, *απατηλές* εξελίξεις της ύλης, και επομένως δεν μπορεί να φανταστεί ένα σύμπαν έξω από αυτήν την θεότητα, ή ότι αυτή απουσιάζει ακόμα και από το μικρότερο κόκκο έμψυχης ή άψυχης ουσίας.⁵⁶⁰ Το γιατί ο Αιθέρας του Διαστήματος, ή ο "νευρικός αιθέρας" θα πρέπει να "καταστρέψει την ατομικότητα κάθε ξεχωριστού ούτος", φαίνεται ακατανόητο για κάποιον που γνωρίζει την πραγματική φύση αυτού του "νευρικού αιθέρα" με το σανσκριτικό, ή μάλλον με το εσωτερικό και καμπαλιστικό του όνομα. Ο Δρ. Ρίτσαρντσον συμφωνεί ότι:

Αν δεν παράγουμε ατομικά το μέσον επικοινωνίας ανάμεσα στον εαυτό μας και στον εξωτερικό κόσμο, αν παραγόταν από τα έξω και προσαρμοζόταν μόνο σε ένα είδος κραδασμού, τότε θα απαιτούνταν λιγότερες αισθήσεις απ' αυτές που κατέχουμε: για να πάρουμε μόνο δυο παραδείγματα, ο αιθέρας του φωτός δεν προσαρμόζεται στον ήχο και όμως και ακούμε και βλέπουμε, ενώ ο αέρας, το μέσον της κίνησης του ήχου δεν είναι το μέσον του φωτός, ωστόσο και βλέπουμε και ακούμε.

Δεν είναι έτσι. Η γνώμη ότι ο "Πανθεϊσμός δεν είναι σωστός γιατί θα κατέστρεφε την ατομικότητα κάθε ξεχωριστού όντος", δείχνει ότι όλα τα συμπεράσματα του σοφού δόκτορα βασίζονται πάνω στις σύγχρονες φυσικές θεωρίες, αν και θα μπορούσε πρόθυμα να τις αναθεωρήσει. Αλλά θα δει ότι είναι αδύνατον να το κάνει, εκτός και επιτρέψει στην ύπαρξη των πνευματικών αισθήσεων να αντικαταστήσουν την βαθμιαία ατροφία των φυσικών. "Βλέπουμε και ακούμε", (φυσικά κατά την γνώμη του δρ. Ρίτσαρντσον) σύμφωνα με τις εξηγήσεις του φαινομένου της όρασης και της ακοής από εκείνη την ίδια υλιστική επιστήμη η οποία υποθέτει ότι δεν μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε διαφορετικά. Οι αποκρυφιστές και οι μυστικιστές γνωρίζουν καλύτερα. Οι Άριοι των *Βέντα* ήταν τόσο εξοικειωμένοι με τα μυστήρια του ήχου και του

⁵⁶⁰ Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε θάμνος, δένδρο ή πέτρα είναι θεός ή ένας θεός, αλλά ότι κάθε κόκκος του εκδηλωμένου υλικού του Κόσμου ανήκει και είναι η ουσία του "θεού", οσοδήποτε χαμηλά κι αν έχει πέσει στην κυκλική περιστροφή του μέσα στις Αιωνιότητες του συνεχούς γίνεσθαι και επίσης ότι κάθε τέτοιος κόκκος ξεχωριστά και ο Κόσμος συλλογικά, είναι μια όψη και μια υπενθύμιση εκείνης της συμπαντικής Μιας Ψυχής: την οποία η φιλοσοφία αρνείται να ονομάσει Θεό, ώστε να μην περιορίσει έτσι την αιώνια και πανταχού παρούσα ρίζα και ουσία.

χρώματος, όσο είναι σήμερα οι φυσιολόγοι μας πάνω στο φυσικό πεδίο, αλλά εκείνοι είχαν κυριαρχήσει τα μυστικά και των δύο σε πεδία απροσέγγιστα για τον υλιστή. Γνώριζαν ένα διπλό σύνολο αισθήσεων πνευματικές και υλικές. Σε έναν άνθρωπο που έχει χάσει μια ή περισσότερες αισθήσεις, αυτές που απομένουν αναπτύσσονται περισσότερο: για παράδειγμα, ο τυφλός θα επανακτήσει την όραση του μέσω της αίσθησης της αφής, της ακοής κ.τ.λ. και εκείνος που είναι κουφός θα καταφέρει να ακούει μέσω της όρασης, βλέποντας ακουστά τις λέξεις που προφέρονται από τα χείλη και το στόμα του ομιλητή. Αλλά, όμως, αυτές είναι περιπτώσεις που ανήκουν στον κόσμο της ύλης. Οι πνευματικές αισθήσεις, εκείνες που δρουν σε ένα ανώτερο πεδίο συνείδησης, απορρίπτονται *a priori* (εκ των προτέρων) από τον φυσιολόγο, γιατί αυτός αγνοεί την ιερή επιστήμη. Περιορίζει την δράση του αιθέρα στους κραδασμούς, ξεχωρίζοντάς τον από τον αέρα – αν και ο αέρας είναι απλώς *διαφοροποιημένος* και σύνθετος αιθέρας – και τον κάνει να παίρνει λειτουργίες για να ταιριάζει με τις ειδικές θεωρίες του φυσιολόγου. Αλλά υπάρχει πολύ περισσότερη αληθινή επιστήμη στις διδασκαλίες των *Ουπανισάντ*, όταν κατανοηθούν σωστά, απ' ό,τι είναι πρόθυμοι να ομολογήσουν οι Ανατολιστές οι οποίοι δεν τις κατανοούν καθόλου. Οι νοητικοί καθώς και οι φυσικοί συσχετισμοί των επτά αισθήσεων (επτά στο φυσικό και επτά στο νοητικό πεδίο) εξηγούνται και ορίζονται καθαρά στους *Βέντα* και ειδικά στην *Ανουγκίτα*:

Το ακατάστρεφτο και το καταστρεφόμενο, αυτή είναι η διπλή εκδήλωση του Εαυτού. Απ' αυτά το ακατάστρεφτο είναι το υπάρχον [η αληθινή ουσία ή φύση του Εαυτού, οι υποστηρίζουσες αρχές], η εκδήλωση σαν μια ατομική (οντότητα) ονομάζεται το καταστρεφόμενο. (Κεφάλαιο XIII, μετάφραση του Κασινάτ Τριμπάκ Τελόνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 292.)

Έτσι μιλάει ο ΑΣΚΗΤΗΣ στην *Ανουγκίτα*, και επίσης:

[Καθένας που είναι διπλογεννημένος (μνημένος) γνωρίζει ότι τέτοια είναι διδασκαλία των αρχαίων]... Ο χώρος είναι η πρώτη οντότητα... Τώρα, ο Χώρος [Ακασά, ή το νοούμενο του Αιθέρα] έχει μια ιδιότητα και αυτή λέγεται ότι είναι μόνο ο ήχος... [και οι] ιδιότητες του ήχου [είναι] Σάντζα, Ριοαμπά, μαζί με τους Γκάντχαρα, Μαντχιαμά, καθώς και Πσντσαμά, και πέρα απ' αυτά θα κατανοηθεί ότι είναι ο Νισαντά και το Νταϊβάτα [η ινδουϊστική κλίμακα]. (Κεφάλαιο XXXV, μετάφραση Τελόνγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, τομ. VIII, σελ. 384, 385.)

Αυτές οι επτά νότες της κλίμακας είναι οι αρχές του ήχου. Οι ιδιότητες κάθε Στοιχείου, καθώς και κάθε αίσθησης, είναι επταπλές και το να κρίνουμε και να δογματίζουμε γι' αυτές από την εκδήλωσή τους (που και η ίδια είναι παρόμοια επταπλή) μόνο πάνω στο υλικό ή αντικειμενικό πεδίο, είναι εντελώς αυθαίρετο. Γιατί μόνο όταν ο ΕΑΥΤΟΣ ελευθερωθεί από αυτές τις (επτά) αιτίες της πλάνης, μόνο τότε αποκτά κανείς την γνώση (μυστική σοφία) των ιδιοτήτων των αντικειμένων της αίσθησης στο δικό τους δυαδικό πεδίο εκδήλωσης: το ορατό και το αόρατο. Έτσι λέγεται:

Άκουσέ με... εξήγησε αυτό το θαυμαστό μυστήριο... Άκουσε επίσης το έργο των αιτιών διεξοδικά. Η μύτη, και η γλώσσα, και το μάτι και το δέρμα και το αυτί σαν το πέμπτο [όργανο αίσθησης] ο νους και η κατανόηση,⁵⁶¹ αυτές οι επτά [αισθήσεις] θα πρέπει να κατανοηθούν ότι είναι οι αιτίες (της γνώσης) των ιδιοτήτων. Η όσφρηση και η γεύση, και το χρώμα, ο ήχος και η αφή σαν πέμπτη, το αντικείμενο της νοητικής λειτουργίας και το αντικείμενο της κατανόησης [η ανώτερη πνευματική αίσθηση ή αντίληψη], *αυτά τα επτά είναι οι αιτίες της δράσης*. Εκείνος που οσφραίνεται, εκείνος που τρώει, εκείνος που βλέπει,

⁵⁶¹ Η διαίρεση των φυσικών αισθήσεων σε πέντε μας έρχεται από τα βάθη της αρχαιότητας. Αλλά αν και αποδέχθηκε τον αριθμό, κανένας σύγχρονος φιλόσοφος δεν αναρωτήθηκε πώς θα μπορούσαν να υπάρχουν αυτές οι αισθήσεις, δηλαδή να γίνονται αντιληπτές και να χρησιμοποιούνται με έναν αυτοσυνείδητο τρόπο, αν δεν υπήρχε η έκτη αίσθηση, η νοητική αντίληψη για να τις ρυθμίζει και να τις καταγράφει, και (αυτή για τους μεταφυσικούς και τους αποκρυφιστές) η ΕΒΔΟΜΗ για να διατηρεί την Πνευματική καρποφορία και την ανάμνησή τους, όπως σε ένα Βιβλίο της Ζωής που ανήκει στο Κάρμα. Οι αρχαίοι διαίρεσαν τις αισθήσεις σε πέντε, απλώς επειδή οι δάσκαλοί τους (οι μνημένοι) σταμάτησαν στην ακοή, επειδή είναι η αίσθηση που αναπτύχθηκε στο φυσικό πεδίο (υποβιβάστηκε μάλλον, περιορίστηκε σ' αυτό το πεδίο) μόνο στην αρχή της Πέμπτης Φυλής. (Η Τέταρτη Φυλή είχε ήδη αρχίσει να χάνει την πνευματική κατάσταση, που είχε τόσο πολύ αναπτυχθεί στην Τρίτη Φυλή).

εκείνος που μιλάει, και εκείνος που ακούει σαν πέμπτος, εκείνος που σκέφτεται και εκείνος που κατανοεί, αυτοί οι επτά πρέπει να κατανοηθούν ότι είναι οι αιτίες των παραγόντων.⁵⁶² Αυτοί [οι παράγοντες], κατέχοντας ιδιότητες [σαττβά, ράτζας, τάμας], απολαμβάνουν τις ιδιότητες τους, ευχάριστες και δυσάρεστες. (Ανουγκίτα, κεφ. X, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 277-278.)

Έπειτα, στην *Μπάγκαβαντ Γκιτά* (κεφ. VII, 3-9), βλέπει κανείς την θεότητα (ή Κρίσνα) να λέει:

... Μόνο λίγοι Με γνωρίζουν πραγματικά. Γη, Νερό, Πυρ, Αέρας, Διάστημα [ή Ακασά, Αιθέρας], Νους, Κατανόηση και Εγωικότητα [ή η αντίληψη όλων των προηγούμενων στο πεδίο της πλάνης]... Αυτή είναι μια κατώτερη (μορφή της) φύσης μου. Μάθε (ότι υπάρχει) μια άλλη (μορφή της) φύσης μου και ανώτερη απ' αυτήν, που είναι έμψυχη, ω δυνατέ, και στην οποία αυτό το σύμπαν στηρίζεται... Όλα αυτά είναι πλεγμένα πάνω μου, όπως πολλά μαργαριτάρια πάνω σε ένα νήμα [*Μουντακοπανισάντ*, σελ. 298]... Εγώ είμαι η γεύση στο νερό, ω γιε της Κούντι. Εγώ είμαι το φως του Ήλιου και της Σελήνης. Εγώ είμαι... ήχος ["δηλαδή, η απόκρυφη ουσία που αποτελεί το υπόστρωμα όλων αυτών και των άλλων ιδιοτήτων των διαφόρων πραγμάτων που αναφέρθηκαν" –Μεταφρ.], στον χώρο... η ευωδιαστή μυρωδιά στην γη, η λάμψη στην φωτιά... κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Πράγματι, λοιπόν, πρέπει να μελετήσει κανείς την αποκρυφιστική φιλοσοφία πριν αρχίσει να επιβεβαιώνει και να αναζητά τα μυστήρια της φύσης μόνο στην επιφάνειά της, επειδή μόνο εκείνος "που γνωρίζει την αλήθεια για τις ιδιότητες της φύσης και κατανοεί την δημιουργία όλων των οντοτήτων... απελευθερώνεται" από το λάθος. Ο "δάσκαλος" λέει:

Κατανοώντας με ακρίβεια το μεγάλο (δένδρο) του οποίου η ασύλληπτη [απόκρυφη φύση, η ρίζα των πάντων] είναι το βλαστάρι από τον σπόρο [Παραμπράχμαν], που έχει για κορμό του την κατανόηση [Μαχάτ, ή συμπαντική νοήμων Ψυχή], που τα κλαδιά του είναι η μεγάλη εγωικότητα,⁵⁶³ στα ανοίγματα των οποίων υπάρχουν οι βλαστοί, δηλαδή οι αισθήσεις, που τα μεγάλα [απόκρυφα, ή αόρατα] στοιχεία του είναι τα ανθισμένα κλαδάκια,⁵⁶⁴ τα χονδροειδή στοιχεία [η χονδροειδής αντικειμενική ύλη], τα μικρότερα κλαδάκια, που έχουν πάντα φύλλα και έχουν πάντα άνθη... που είναι αιώνιο και του οποίου ο σπόρος είναι ο Μπράχμαν [η θεότητα]· και κόβοντας το μ' αυτό το θαυμάσιο ξίφος - γνώση [μυστική σοφία] - αποκτά κανείς την αθανασία και αποβάλλει γέννηση και θάνατο. (Ανουγκίτα, κεφ. XX, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 313.)

Αυτό είναι το Δένδρο της Ζωής, το δένδρο Ασβατχά, που μόνο μετά το κόψιμο του ο σκλάβος της ζωής και του θανάτου, ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, μπορεί να απελευθερωθεί.

Αλλά οι άνθρωποι της επιστήμης δεν γνωρίζουν τίποτε, ούτε θα ακούσουν το "Ξίφος της Γνώσης" που χρησιμοποιούσαν οι σοφοί και οι ασκητές. Γι' αυτό και οι μονόπλευρες παρατηρήσεις των πιο φιλελεύθερων απ' αυτούς βασίζονται και προέρχονται από την περιττή σημασία που δίνεται στις αυθαίρετες υποδιαιρέσεις και ταξινομήσεις της φυσικής επιστήμης. Ο αποκρυφισμός τους δίνει πολύ λίγη σημασία και η φύση ακόμα λιγότερη. Ολόκληρη η έκταση των

⁵⁶² Οι σύγχρονοι μελετητές, μην καταφέροντας να κατανοήσουν το λεπτό νόημα των αρχαίων Σχολιαστών νομίζουν ότι αυτή η έκφραση "αιτίες των παραγόντων" σημαίνει "ότι η δύναμη της όσφρησης, κ.τ.λ. όταν αποδοθούν στον Εαυτό τον κάνουν να εμφανίζεται σαν ένας παράγοντας, σαν μια ενεργός αρχή" (!), πράγμα που είναι εντελώς φανταστικό. Αυτοί οι "επτά" κατανοούνται σαν οι αιτίες των Παραγόντων γιατί "τα αντικείμενα είναι αιτίες, αφού η απόλαυση τους προκαλεί μια εντύπωση". Εσωτερικά σημαίνει ότι αυτές, οι επτά αισθήσεις, προκαλούνται από τους ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ, που είναι οι "θεότητες", γιατί τι μπορεί να σημαίνει η φράση που ακολουθεί;" Έτσι", λέγεται, "αυτές οι επτά (αισθήσεις) είναι οι αιτίες της απελευθέρωσης" (δηλαδή, όταν αυτές οι αιτίες γίνουν ανενεργές). Η φράση "Και ανάμεσα στους διαβασμένους (τους σοφούς μνημένους) εκείνος που κατανοεί τις ιδιότητες που είναι στην διάθεση (μάλλον στην φύση) των θεοτήτων, καθεμιά στην θέση της", σημαίνει απλώς ότι ο "διαβασμένος" κατανοούσε την φύση των νοουμένων των διαφόρων φαινομένων και ότι οι "ιδιότητες", σ' αυτήν την περίπτωση, σημαίνουν τις ιδιότητες των ανώτερων πλανητικών ή Στοιχειακών θεών ή Διανοιών, που κυβερνούν τα στοιχεία και τα προϊόντα τους, και όχι τις "αισθήσεις" όπως νομίζει ο σύγχρονος μελετητής. Γιατί οι "διαβασμένοι δεν υποθέτουν ότι οι αισθήσεις τους έχουν καμιά σχέση μαζί τους, περισσότερο απ' ότι με τον ΕΑΥΤΟ τους".

⁵⁶³ Υποθέτω, Αχαμκάρα, εκείνη η *Εγωικότητα* (ή Αχαμότητα) που οδηγεί σε κάθε λάθος.

⁵⁶⁴ Τα στοιχεία των πέντε *τανμάτρα* της γης, του νερού, του πυρός, του αέρα και αιθέρα, των δημιουργών των χονδροειδέστερων στοιχείων.

φυσικών φαινομένων προβάλλει από το *Πρότυπο* του Αιθέρα-Ακασά, όπως το Ακασά με την διπλή φύση προβάλλει από το ονομαζόμενο αδιαφοροποίητο *Χάος*, που είναι η πρωταρχική όψη της Μουλαπρακρίτι, της ριζικής ύλης και η πρώτη αφηρημένη Ιδέα που μπορεί να σχηματίσει κανείς για το Παραμπράχμαν. Η σύγχρονη επιστήμη μπορεί να διαιρεί τον υποθετικά κατανοημένο αιθέρα με όσους τρόπους θέλει – ο πραγματικός όμως Αιθέρας του Διαστήματος θα παραμένει πάντα όπως είναι. Έχει τις επτά αρχές του, όπως και όλα τα άλλα στην φύση, και αν δεν υπήρχε Αιθέρας δεν θα μπορούσε να υπάρξει ήχος, επειδή είναι η κραδαινόμενη ηχητική πλάκα στην φύση σε όλες τις επτά διαφοροποιήσεις της. Αυτό είναι το πρώτο μυστήριο που έμαθαν οι μνημένοι της αρχαιότητας. Οι τωρινές κοινές φυσικές αισθήσεις μας ήταν ανώμαλες (από την τωρινή σκοπιά μας) κατά την διάρκεια εκείνων των ημερών της αργής και προοδευτικής καθοδικής εξέλιξης και πτώσης μέσα στην ύλη. Και υπήρχε μια εποχή όπου όλα αυτά που στις μέρες μας θεωρούνται σαν φαινόμενα, τόσο αινιγματικά για τους φυσιολόγους που είναι αναγκασμένοι να πιστέψουν σ' αυτά – όπως η μεταβίβαση σκέψης, η διόραση, η διακοή κ.τ.λ., με λίγα λόγια όλα όσα σήμερα χαρακτηρίζονται "θαυμαστά και αφύσικα" – όλα αυτά και πολύ περισσότερα ανήκαν σε αισθήσεις και σε λειτουργίες κοινές σε όλη την ανθρωπότητα. Όμως κάνουμε κύκλους προς τα πίσω και προς τα εμπρός, δηλαδή έχοντας χάσει σε πνευματικότητα εκείνο που αποκτήσαμε σε φυσική ανάπτυξη μέχρι το τέλος σχεδόν της Τέταρτης Φυλής, εμείς (η ανθρωπότητα) χάνουμε τώρα το ίδιο βαθμιαία και αδιόρατα στο φυσικό όλα εκείνα που θα κερδίσουμε για άλλη μια φορά στην πνευματική επαν-εξέλιξη. Αυτή η διαδικασία πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την περίοδο εκείνη που θα φέρει την Έκτη Ριζική Φυλή σε μια παράλληλη γραμμή με την πνευματικότητα της Δεύτερης, από καιρό εξαφανισμένης, ανθρωπότητας.

Αλλά προς το παρόν αυτό δύσκολα θα κατανοηθεί. Πρέπει να επιστρέψουμε στην ελπιδοφόρα, αν και κάπως λαθεμένη υπόθεση του δρ. Ρίτσαρντσον για τον "Νευρικό Αιθέρα". Ήδη δείξαμε ότι στο αρχαίο ινδικό σύστημα το Ακασά, κάτω από την παραπλανητική μετάφραση της λέξης σαν "Χώρος", είναι ο "πρωτο-γεννημένος" του Ενός, έχοντας μόνο μια ιδιότητα, τον ΗΧΟ (που είναι επταπλός). Στην εσωτερική γλώσσα αυτό το "Ένα" είναι ο "Πατέρας"-Θεότητα, και ο "Ήχος" είναι συνώνυμος με τον Λόγο (Ρήμα, ή τον Υιό). Είτε συνειδητά είτε όχι, πρέπει να είναι αυτός και ο δρ. Ρίτσαρντσον, ενώ διδάσκει ένα Απόκρυφο δόγμα, διαλέγει την κατώτερη μορφή της επταπλής φύσης αυτού του "ΗΧΟΥ" και κάνει υποθέσεις σχετικά μ' αυτόν, προσθέτοντας:

Στην θεωρία που προσφέρω, ο νευρικός αιθέρας είναι ένα ζωικό προϊόν. Σε διαφορετικές τάξεις ζώων μπορεί να διαφέρει στην φυσική ποιότητα έτσι ώστε να προσαρμόζεται στις ειδικές ανάγκες του ζώου, αλλά ουσιαστικά παίζει έναν ρόλο σε όλα τα ζώα και δημιουργείται σε όλα με τον ίδιο τρόπο...

Εδώ βρίσκεται ο πυρήνας του λάθους που οδηγεί σε όλες τις προκύπτουσες λαθεμένες απόψεις. Αυτός ο "Νευρικός Αιθέρας" είναι η κατώτερη αρχή της Πρωταρχικής Ουσίας που είναι Ζωή. Είναι ζωική ζωτικότητα διαχυμένη σε όλη την φύση η οποία δρα σύμφωνα με τις συνθήκες που βρίσκει για την δραστηριότητά της. Δεν είναι ένα "ζωικό προϊόν", αλλά το ζωντανό ζώο, το ζωντανό φυτό ή λουλούδι είναι προϊόντα της. Οι ζωικοί ιστοί απλώς την απορροφούν σύμφωνα με την περισσότερο ή λιγότερο νοσηρή ή υγιή τους κατάσταση – όπως και τα φυσικά υλικά και οι δομές (προσέξτε καλά: στην πρωτογενή τους κατάσταση) – και στην συνέχεια, από την στιγμή της γέννησης της Οντότητας, κατευθύνονται, δυναμώνονται και τρέφονται απ' αυτήν. Κατέρχεται σε μεγαλύτερη ποσότητα στα φυτά με την ηλιακή ακτίνα *Σουσουμνά* που φωτίζει και τρέφει την Σελήνη, και μέσω των ακτίνων (της Σελήνης) χύνει το φως της και εμποτίζει ανθρώπους και ζώα, περισσότερο κατά την διάρκεια του ύπνου και της ανάπαυσής τους, παρά όταν βρίσκονται σε πλήρη δραστηριότητα. Επομένως ο δρ. Ρίτσαρντσον κάνει πάλι λάθος όταν δηλώνει πως:

Κατά την γνώμη μου, ο νευρικός αιθέρας δεν είναι από μόνος του ενεργός ή ένα διεγερτικό της ζωικής κίνησης με την έννοια μιας δύναμης, αλλά είναι ουσιαστικός επειδή παρέχει τις συνθήκες με τις οποίες γίνεται δυνατή η κίνηση. [Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο]. Είναι ο αγωγός... όλων των κραδασμών

της θερμότητας, του φωτός, του ήχου, της ηλεκτρικής δράσης, της μηχανικής τριβής.⁵⁶⁵ Κρατάει ολόκληρο το νευρικό σύστημα σε τέλεια ένταση, κατά την διάρκεια τέλειων καταστάσεων ζωής [σωστό]. Μέσω άσκησης διατίθεται [μάλλον γεννιέται] και όταν η ζήτηση είναι μεγαλύτερη από την υπάρχουσα ποσότητα, η έλλειψη του δείχνεται με νευρική κατάρρευση ή εξάντληση.⁵⁶⁶ Συσσωρεύεται στα νευρικά κέντρα κατά τη διάρκεια του ύπνου, φέρνοντας τα, αν μπορούμε να το πούμε έτσι, στον κατάλληλο τόνο τους και έτσι διεγείρει τους μυς σε αφυπνισμένη και ανανεωμένη ζωή...

Ακριβώς, αυτό είναι απόλυτα σωστό και κατανοητό. Επομένως,

Το σώμα πλήρως ανανεωμένο απ' αυτόν παρουσιάζει ικανότητα για κίνηση, πληρότητα μορφής, ζωή. Όταν το σώμα τον στερηθεί, παρουσιάζει αδράνεια και την συρρικνωμένη μορφή του θανάτου, ένδειξη ότι έχασε κάτι φυσικό που υπήρχε μέσα του όταν ζούσε.

Η σύγχρονη επιστήμη αρνείται την ύπαρξη μιας "ζωτικής αρχής". Αυτό το απόσπασμα είναι μια καθαρή απόδειξη του μεγάλου λάθους της. Αλλά αυτό το "φυσικό κάτι", που εμείς ονομάζουμε ζωτικό ρευστό – το *Liquor Vitae* του Παράκελσου – δεν έχει εγκαταλείψει το σώμα, όπως νομίζει ο δρ. Ρίτσαρντσον. Άλλαξε απλώς την κατάστασή του από ενεργητικότητα σε παθητικότητα, και έγινε λανθάνον εξαιτίας της νοσηρής κατάστασης των ιστών στους οποίους δεν έχει πια πρόσβαση. Μόλις η νεκρική ακαμψία γίνει απόλυτη, το *Liquor Vitae* θα επαναφυπνιστεί σε δράση και θα αρχίσει το έργο του πάνω στα άτομα χημικά. Ο Μπράχμα-Βίσνου – ο Δημιουργός και Συντηρητής της Ζωής – θα μεταμορφωθεί στον Σίβα, τον *Καταστροφέα*.

Τέλος, στην σελ. 387 γράφει:

Ο νευρικός Αιθέρας μπορεί να δηλητηριαστεί. Εννοώ ότι μπορεί να έχουν διαχυθεί μέσα του, με απλή αερίωδη διάχυση, άλλα αέρια ή ατμοί που προέρχονται απέξω· μπορεί να πάρει από τα μέσα προϊόντα ουσιών που φαγώθηκαν και χωνεύτηκαν, ή αέρια από αποσυνθέσεις που δημιουργούνται κατά την διάρκεια ασθένειας, μέσα στο ίδιο το σώμα.

Και ο διαβασμένος κύριος θα μπορούσε να είχε προσθέσει την ίδια απόκρυφη αρχή, ότι ο "νευρικός αιθέρας" ενός ατόμου μπορεί να δηλητηριαστεί από τον "νευρικό αιθέρα" ενός άλλου ατόμου, ή την αυρική του εκπόρευση. Αλλά δείτε τι λέει ο Παράκελσος για τον "νευρικό αιθέρα":

Ο Αρχαίος είναι μαγνητικής φύσης και *έλκει ή απωθεί* άλλες συμπαθητικές ή αντιπαθητικές δυνάμεις που ανήκουν στο ίδιο πεδίο. Όσο μικρότερη δύναμη αντίστασης στις αστρικές επιρροές κατέχει ένα άτομο, τόσο περισσότερο θα υπόκειται σε τέτοιες επιρροές. Η ζωτική δύναμη δεν κλείνεται στον άνθρωπο, αλλά ακτινοβολεί [μέσα και] γύρω του σαν μια φωτεινή σφαίρα [αύρα] και μπορεί να δράσει από απόσταση... Μπορεί να δηλητηριάσει την ουσία της ζωής [αίμα] και να προκαλέσει ασθένειες, ή μπορεί να την καθαρίσει αν έχει γίνει ακάθαρτη και να αποκαταστήσει την υγεία. (Δρ. Φ. Χάρτμαν, *Η Ζωή του Παράκελσου*, σελ. 133, αναφορά από το έργο του Παράκελσου *Παραγκράνουμ*.)

Το ότι αυτοί οι δύο, ο Αρχαίος και ο "νευρικός αιθέρας" είναι ταυτόσημοι το δείχνει ο Άγγλος επιστήμονας ο οποίος λέει ότι η έντασή του γενικά μπορεί να είναι πολύ μεγάλη ή πολύ μικρή, ότι αυτό μπορεί να συμβαίνει "εξαιτίας τοπικών αλλαγών στην νευρική ύλη που επενδύει... Κάτω από έντονη διέγερση μπορεί να κραδανθεί σαν μια θύελλα και να ρίξει σε ανεξέλεγκτη κίνηση – ασυνείδητους σπασμούς – κάθε μυ που βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο του εγκεφάλου ή της σπονδυλικής στήλης".

Αυτό ονομάζεται νευρική διέγερση, αλλά κανείς, εκτός από τους αποκρυφιστές, δεν γνωρίζει τον λόγο αυτής της νευρικής διαταραχής, ούτε μπορεί να εξηγήσει την *πρωταρχική* αιτία

⁵⁶⁵ Ο αγωγός με την έννοια του *Ουπάντι*: μιας υλικής ή φυσικής βάσης· αλλά σαν η δεύτερη αρχή της συμπαντικής Ψυχής και Ζωτική Δύναμη στην Φύση, καθοδηγείται νοήμονα από την πέμπτη αρχή του. [Ε.Π.Μπ.]

⁵⁶⁶ Και μια υπερβολική αφθονία του στο νευρικό σύστημα οδηγεί συχνά σε ασθένεια και θάνατο. Αν το γεννούσε το ζωικό σύστημα, τότε ασφαλώς δεν θα υπήρχε τέτοια περίπτωση. Επομένως, αυτός ο τελευταίος κίνδυνος δείχνει την ανεξαρτησία του από το σύστημα και την σύνδεσή του με την Ηλιακή Δύναμη, όπως εξηγεί ο Μέτκαλφ και ο καθηγητής Χαντ. [Ε.Π.Μπ.]

της. Η "αρχή της Ζωής" μπορεί να σκοτώσει *όταν είναι σε αφθονία*, καθώς επίσης και όταν υπάρχει ελάχιστη. Αλλά αυτή η αρχή στο εκδηλωμένο (ή δικό μας) πεδίο δεν είναι παρά η επίδραση και το αποτέλεσμα της *νοήμονος δράσης* της "Στρατιάς" – συλλογικά, Αρχή – η εκδηλωνόμενη ΖΩΗ και ΦΩΣ. Υπόκειται και εκπορεύεται από την πάντα αόρατη, αιώνια και Απόλυτη ΜΙΑ ΖΩΗ σε μια κατερχόμενη και ανερχόμενη κλίμακα ιεραρχικών βαθμών: μια πραγματικά επταπλή κλίμακα, με τον ΗΧΟ (ή Λόγο) στο ανώτερο άκρο της και τους Βιντγιαντάρα⁵⁶⁷ (τους κατώτερους Πιτρί) στο κατώτερο άκρο της.

Φυσικά οι αποκρυφιστές έχουν πλήρη επίγνωση του γεγονότος ότι το "λάθος" των Βιταλιστών, που τόσο το περιγέλασαν οι Βογκτ και Χάξλεϋ, εξακολουθεί ωστόσο να εγκρίνεται ακόμα σε πολύ ανώτερα επιστημονικά κλιμάκια και γι' αυτό είναι ευτυχισμένοι να νιώθουν ότι δεν στέκονται μόνοι τους. Έτσι, ο καθηγητής ντε Κατρεφάζ γράφει:

Είναι πράγματι αλήθεια ότι δεν γνωρίζουμε *τι είναι Ζωή*, αλλά ούτε γνωρίζουμε επίσης *τι είναι* η δύναμη που έβαλε τα άστρα σε κίνηση... Τα έμβια όντα έχουν βάρος και επομένως υπόκεινται στην βαρύτητα' είναι η έδρα αναρίθμητων και διαφόρων φυσικο-χημικών φαινομένων που είναι αναγκαία για την ύπαρξή τους και τα οποία πρέπει να αποδοθούν στην δράση της αιθεροδύναμης [ηλεκτρισμού, θερμότητας κ.τ.λ.] Αλλά αυτά τα φαινόμενα εδώ εκδηλώνονται κάτω από την επίδραση *μιας άλλης δύναμης*... Η ζωή δεν είναι ανταγωνιστική προς τις άψυχες δυνάμεις, αλλά κυβερνά και κατευθύνει την δράση τους με τους νόμους της. (*Τα Ανθρώπινα Είδη*, αγγλική μετάφραση, σελ. 10-11.)

⁵⁶⁷ Σε ένα πρόσφατο έργο γύρω από τον Συμβολισμό στον Βουδισμό και στον Χριστιανισμό (μάλλον, στον Βουδισμό και στον Ρωμαιοκαθολικισμό, αφού πολλά μετέπειτα τυπικά και δόγματα του Βόρειου Βουδισμού στην λαϊκή εξωτερική μορφή του είναι ταυτόσημα με κείνα της Λατινικής Εκκλησίας), βρίσκονται μερικά περίεργα γεγονότα. Ο συγγραφέας του έργου [Α. Λίλλι] με περισσότερη φιλοδοξία παρά πολυμάθεια, ανακάτεψε αδιακρίτως μέσα στο έργο του αρχαίες και σύγχρονες βουδιστικές διδασκαλίες, και συγγέει σε μεγάλο βαθμό τον Λαμαϊσμό με τον Βουδισμό. Στην σελίδα 404 του έργου του που ονομάζεται *Βουδισμός στην Χριστιανοσύνη, ή Ιησούς ο Εσσαίος*, ο ψευδο-Ανατολιστής μας ασχολείται με την κριτική, των "Επτά Αρχών" των εσωτερικών βουδιστών και προσπαθεί να τις γελοιοπήσει. Στην σελίδα 405, μιλάει ενθουσιωδώς για τους Βιντγιαντάρα, "τις επτά μεγάλες λεγεώνες των νεκρών ανθρώπων που έγιναν σοφοί". Τώρα, αυτοί οι "Βιντγιαντάρα", τους οποίους μερικοί Ανατολιστές ονομάζουν "ημίθεους", είναι στην πραγματικότητα, εξωτερικά, ένα είδος Σίντα, "πλούσιοι σε αφοσίωση" και *εσωτερικά*, ταυτίζονται με τις επτά τάξεις των Πιτρί, μια από τις οποίες προικίζει τους ανθρώπους στην Τρίτη Φυλή με Αυτο-Συνείδηση, ενσάρκωνόμενη στα ανθρώπινα κελύφη. Στο τέλος αυτού του περιεργου τόμου με τα μωσαϊκά, ο "Υμνος στον Ήλιο", που προικίζει τον Βουδισμό με έναν *προσωπικό* θεό (!) είναι ένα άτυχο πλήγμα στις ίδιες τις αποδείξεις, που τόσο κοπιαστικά συνέλεξε ο άτυχος συγγραφέας.

Οι θεοσοφιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο κ. Ράις Ντάβιντς εξέφρασε παρόμοια την γνώμη του και για τις δικές τους πίστεις. Είπε ότι οι θεωρίες που παρουσιάζονται από τον συγγραφέα του έργου *Εσωτερικός Βουδισμός* "δεν ήταν ούτε βουδισμός, ούτε ήταν εσωτερικές". Η παρατήρηση είναι αποτέλεσμα (α) του άτυχου λάθους να γραφεί "Βουδισμός" αντί για "Μπουνταϊσμός" ή Μπουντισμός, δηλαδή να συνδεθεί το σύστημα με την θρησκεία του Γκαουταμά αντί με την Μυστική Σοφία που δίδαξε ο Κρίσνα, ο Σανκατατάρια και πολλοί άλλοι, καθώς και ο Βούδας και (β) ότι είναι αδύνατο ο κ. Ράις Ντάβιντς να γνωρίζει οτιδήποτε για τις αληθινές εσωτερικές διδασκαλίες! Αλλά αυτός είναι, κατά τα φαινόμενα, ο μεγαλύτερος μελετητής της Πάλι και του Βουδισμού και οτιδήποτε λέει πρέπει να ακουστεί με σεβασμό. Αλλά όταν ένας, ο οποίος δεν γνωρίζει για τον εξωτερικό Βουδισμό πάνω σε επιστημονικές και υλιστικές γραμμές, περισσότερα απ' όσα γνωρίζει για την εσωτερική φιλοσοφία, όταν αυτός δυσφημίζει εκείνους τους οποίους τιμά με τον φθόνο του, και παίρνει για τους θεοσοφιστές το ύφος ενός βαθυστόχαστου μελετητή, τότε μπορεί κανείς να χαμογελάσει και να τον κοροϊδέψει καλόκαρδα.

IX

Η ΗΛΙΑΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΣΑΝ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΤΙΣ ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ. ΠΟΣΟ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΘΕΩΡΙΑ, ΟΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΕΝΙΚΑ
ΑΠΟΔΕΚΤΗ;

Απαντώντας στην επίθεση του δρ Γκουλ ενάντια στην θεωρία της ζωτικότητας (που στην απόκρυφη φιλοσοφία συνδέεται αδιαχώριστα με τα Στοιχεία των αρχαίων), ο Λάιονελ Σ. Μπιλ, ο μεγάλος φυσιολόγος, είτε μερικά όμορφα αλλά και υπαινικτικά λόγια:

Υπάρχει ένα μυστήριο στην ζωή: ένα μυστήριο που ποτέ δεν βυθομετρήθηκε και το οποίο φαίνεται μεγαλύτερο όσο πιο βαθιά μελετώνται και εξετάζονται τα φαινόμενα της ζωής. Σε ζωντανά κέντρα – πολύ πιο κεντρικά από τα κέντρα που διακρίνονται με την μεγαλύτερη μεγεθυντική δύναμη, στα κέντρα της ζωσας ύλης, όπου το μάτι δεν μπορεί να διεισδύσει, αλλά προς τα οποία μπορεί να τείνει η κατανόηση – επισυμβαίνουν αλλαγές της φύσης για τις οποίες και οι πιο προχωρημένοι φυσικοί και χημικοί δεν καταφέρνουν να μας προσφέρουν μια αντίληψη: όχι ότι υπάρχει ο παραμικρός λόγος να νομίζουμε πως η φύση αυτών των αλλαγών θα επιβεβαιωθεί ποτέ από την φυσική έρευνα, στον βαθμό που ανήκουν ασφαλώς σε μια τάξη ή φύση ολότελα ξεχωριστή από εκείνη στην οποία μπορούν να αναχθούν τα γνωστά σε εμάς φαινόμενα.

Αυτό το "μυστήριο", ή την προέλευση της ΖΩΤΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ, ο αποκρυφισμός το εντοπίζει στο ίδιο κέντρο με τον πυρήνα της *prima material*, της πρώτης ύλης, (γιατί είναι ένα) του ηλιακού μας συστήματος.

"Ο Ήλιος είναι η καρδιά του Ηλιακού Κόσμου [Συστήματος] και ο εγκέφαλος του κρύβεται πίσω από τον [ορατό] Ήλιο. Από εκεί, αίσθηση ακτινοβολείται σε κάθε νευρικό κέντρο του μεγάλου σώματος και τα κύματα της ζωτικής ουσίας κυλούν σε κάθε αρτηρία και φλέβα... Οι πλανήτες είναι τα άκρα και οι σφυγμοί του..." (Σχόλιο).

Έχει αναφερθεί αλλού (στον Θεοσοφιστή) ότι η Απόκρυφη φιλοσοφία αρνείται ότι ο Ήλιος είναι μια σφαίρα σε καύση, αλλά τον ορίζει απλώς σαν έναν κόσμο, μια φωτεινή σφαίρα, όπου ο πραγματικός Ήλιος κρύβεται από πίσω και ο ορατός είναι μόνο η αντανάκλασή του, το κέλυφος του. Τα φύλλα ιτιάς του Νέισμιθ, που θεωρήθηκαν λαθεμένα από τον σερ Ο. Χέρσελ σαν "Ηλιακοί κάτοικοι", είναι οι αποθήκες της ηλιακής ζωτικής ενέργειας, του ζωτικού ηλεκτρισμού που τρέφει ολόκληρο το σύστημα. Έτσι ο Ήλιος *in abscondito* [εν κρύπτω] είναι η αποθήκη του μικρού μας κόσμου, αυτο-δημιουργώντας το ζωτικό του ρευστό και πάντα δεχόμενος τόσο, όσο εκπέμπει και ο ορατός Ήλιος είναι μόνο ένα παράθυρο ανοιγμένο στο πραγματικό ηλιακό ανάκτορο και παρουσία που, όμως, αντανακλά πιστά το εσωτερικό έργο.

Έτσι, υπάρχει μια ρυθμική κυκλοφορία του ζωτικού ρευστού σ' ολόκληρο το σύστημά μας, του οποίου η καρδιά είναι ο Ήλιος – ίδια με την κυκλοφορία του αίματος στο ανθρώπινο σώμα – αφού κατά την διάρκεια της μανβανταρικής ηλιακής περιόδου, ή ζωής, ο Ήλιος συστέλλεται το ίδιο ρυθμικά με την επιστροφή του, όπως ακριβώς η ανθρώπινη καρδιά. Μόνο που αντί να εκτελεί την περιφορά του σε ένα δευτερόλεπτο ή περίπου τόσο, το ηλιακό αίμα χρειάζεται δέκα δικά του χρόνια και έναν ολόκληρο χρόνο για να περάσει μέσα από τους καρδιακούς κόλπους και τις κοιλίες

πριν ξεπλυθεί στους πνεύμονες και περάσει από κει στις μεγάλες φλέβες και στις αρτηρίες του συστήματος.

Αυτό η Επιστήμη δεν θα το αρνηθεί, αφού η Αστρονομία γνωρίζει για τον σταθερό κύκλο των έντεκα ετών όπου αυξάνει ο αριθμός⁵⁶⁸ των ηλιακών κηλίδων, *πράγμα που οφείλεται στην συστολή της Ηλιακής ΚΑΡΔΙΑΣ*. Το σύμπαν (ο κόσμος μας στην προκειμένη περίπτωση) αναπνέει, ακριβώς όπως ο άνθρωπος και κάθε ζωντανό ον, φυτό και κάθε ορυκτό πάνω στην γη· και όπως και η ίδια η οφαίρα μας αναπνέει κάθε είκοσι τέσσερις ώρες. Η σκοτεινή περιοχή *δεν οφείλεται* "στην απορρόφηση που ασκούν οι ατμοί που εκπορεύονται από την καρδιά του Ήλιου και παρεμβάλλονται ανάμεσα στον παρατηρητή και στην φωτόσφαιρα", όπως θα έλεγε ο Πατήρ Α. Σέκι, ούτε οι κηλίδες σχηματίζονται "από την ύλη [θερμασμένη αεριώδη ύλη] την οποία η εισβολή προβάλλει πάνω στον ηλιακό δίσκο" (Αντζελο Σέκι, *Ο Ήλιος*, 2η έκδ., Τομ. II, σελ. 184). Είναι παρόμοια με τον κανονικό και υγιή παλμό της καρδιάς, καθώς το ζωτικό ρευστό περνάει μέσα από τους κοίλους μυς της. Αν η ανθρώπινη καρδιά μπορούσε να γίνει φωτεινή και το ζωντανό και παλλόμενο όργανο να γίνει ορατό ώστε να αντανακλάται πάνω σε μια οθόνη, σαν αυτή που χρησιμοποιούν οι αστρονόμοι στις διαλέξεις τους –για την Σελήνη για παράδειγμα – τότε όλοι θα έβλεπαν το φαινόμενο των Ηλιακών κηλίδων να επαναλαμβάνεται κάθε δευτερόλεπτο: εξαιτίας της συστολής και της ορμής του αίματος.

Σε ένα έργο για την Γεωλογία αναφέρεται ότι το όνειρο της φυσικής φιλοσοφίας είναι "μια μέρα όλα τα αναγνωρισμένα χημικά στοιχεία να βρεθούν ότι δεν είναι παρά τροποποιήσεις ενός απλού υλικού στοιχείου" (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 48.)

Η απόκρυφη φιλοσοφία το διδάσκει αυτό από τότε που υπάρχει ανθρώπινη ομιλία και γλώσσα, προσθέτοντας μόνο στην αρχή του αμετάβλητου νόμου της αναλογίας – "όπως επάνω έτσι και κάτω" – εκείνο το άλλο αξίωμα, ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε Πνεύμα ούτε ύλη, αλλά μόνο αναρίθμητες όψεις του Ενός πάντα κρυμμένου Είναι (ή *Σατ*). Το ομοιογενές πρωταρχικό Στοιχείο είναι *απλό και μοναδικό μόνο στο γήινο πεδίο* συνείδησης και αίσθησης, αφού άλλωστε η ύλη δεν είναι τίποτε περισσότερο από το αποτέλεσμα των δικών μας καταστάσεων συνείδησης και το Πνεύμα, μια ιδέα ψυχικής ενόρασης. Ακόμα και στο αμέσως επόμενο ανώτερο πεδίο, αυτό το *μοναδικό στοιχείο* που στην Γη μας ορίζεται από την σύγχρονη επιστήμη σαν το έσχατο αδιάλυτο συστατικό κάποιας ύλης, σε έναν κόσμο ανώτερης πνευματικής αντίληψης, ακόμα και αυτό θα χαρακτηριστεί πράγματι σαν κάτι πολυσύνθετο. Και το πιο καθαρό νερό μας θα βρισκόταν ότι περιέχει, όχι τα δυο ξεκαθαρισμένα, απλά στοιχεία του οξυγόνου και υδρογόνου, αλλά πολλά συστατικά που ούτε τα ονειρεύεται η σύγχρονη γήινη χημεία μας. Όπως στην περιοχή της ύλης, έτσι και στην περιοχή του Πνεύματος, η σκιά εκείνου που αναγνωρίζεται στο πεδίο της αντικειμενικότητας υπάρχει στο πεδίο της καθαρής υποκειμενικότητας. Το ψήγμα της τέλεια ομοιογενούς ουσίας, το "σαρκώδες" [πρωτόπλασμα των πρωτόζωων] του μονήρους του Χαίκελ, θεωρείται τώρα σαν η *αρχιβίωση* [αβιογένεση ή αρχιγονία] της γήινης ύπαρξης (το "πρωτόπλασμα" του κ. Χάξλεϋ)⁵⁶⁹ και το *Βαθύβιο* του Χαίκελ πρέπει να αναχθεί στην *προ-γήινη αρχιβίωσή* του. Αυτό έγινε για πρώτη φορά αντιληπτό από τους αστρονόμους στο τρίτο στάδιο της εξέλιξης του και στην ονομαζόμενη "δευτερογενή δημιουργία". Αλλά οι σπουδαστές της εσωτερικής φιλοσοφίας κατανοούν πολύ καλά το μυστικό νόημα της στάντζα:

Ο Μπράχμα..... έχει ουσιαστικά την *όψη* της Πρακρίτι, εξελιγμένης και ανεξέλικτης... Το Πνεύμα, ω διπλογεννημένη [μυημένη], είναι η κύρια *όψη* του Μπράχμα. Η επόμενη είναι μια διπλή

⁵⁶⁸ Όχι μόνο δεν αρνείται το συμβάν, αν και το αποδίδει σε λάθος αιτία όπως πάντα, όπου κάθε θεωρία αντιφάσκει με κάθε άλλη (βλέπε τις θεωρίες του Σέκι, του Φαγιέ και του Γιανγκ), ότι δηλαδή οι κηλίδες εξαρτώνται από την επιφανειακή συσσώρευση ατμών ψυχρότερων από την φωτόσφαιρα (;) κ.τ.λ., αλλά έχουμε ανθρώπους της επιστήμης που *αστρολογούν* πάνω στις κηλίδες. Ο καθηγητής Τζίβονς αποδίδει όλες τις μεγάλες περιοδικές εμπορικές κρίσεις στην επίδραση των ηλιακών κηλίδων κάθε ενδέκατο χρόνο. (Βλέπε το έργο του *Έρευνες πάνω στην Νομισματική Κυκλοφορία και στην Οικονομία*). Αυτό ασφαλώς αξίζει έπαινο και ενθάρρυνση.

⁵⁶⁹ Δυστυχώς καθώς γράφονται αυτές οι σελίδες, η "*αρχιβίωση* της γήινης ύπαρξης" μετατράπηκε, κάτω από κάποια αυστηρότερη χημική ανάλυση σε μια απλή κατακρήμνιση θειικού άλατος του ασβεστίου: επομένως από επιστημονική σκοπιά ούτε καν μια οργανική ουσία!!! *Sic transit grolira mundi!* [*Έτσι χάνεται η δόξα του κόσμου!*]

όψη [της Πρακρίτι και του Πούρουσα]....τόσο εξελιγμένη όσο και ανεξέλικτη, και ο χρόνος είναι η τελευταία! (Ουίλσον, *Βίβλου Πουρανά*, Τομ. Ι., σελ. 18.)

Ανου είναι ένα από τα ονόματα του Μπράχμα (σαν ξεχωριστού από το *Μπράχμαν*, το ουδέτερο), και σημαίνει "άτομο", *ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ*, "το πιο ατομικό του ατομικού", το "αμετάβλητο και ακατάστρεφτο (*άτσιγιουτα*) Πουρουσοτάμα".

Ασφαλώς, λοιπόν, τα στοιχεία που μας είναι τώρα γνωστά – όποιος κι αν είναι ο αριθμός τους – όπως κατανοούνται και ορίζονται προς το παρόν, δεν είναι ούτε μπορούν να είναι τα πρωταρχικά στοιχεία. Εκείνα σχηματίστηκαν από "το τυρόπηγμα της ψυχρής ακτινοβόλας Μητέρας" και "το πύρινο σπέρμα του θερμού Πατέρα", που "είναι ένα". Ή για να το εκφράσουμε στην καθαρότερη γλώσσα της σύγχρονης επιστήμης, εκείνα τα στοιχεία γεννήθηκαν στα βάθη της πρωταρχικής πύρινης ομίχλης: της μάζας του πυρακτωμένου ατμού του αδιάλυτου νεφελώματος. Γιατί, όπως δείχνει ο καθηγητής Σ. Νιούκομ, τα διαλυτά νεφελώματα δεν είναι μια τάξη πραγματικών νεφελωμάτων (*Λαϊκή Αστρονομία*, σελ. 444). Κατά την γνώμη του, περισσότερα από τα μισά από εκείνα που αρχικά θεωρήθηκαν σαν νεφελώματα, είναι αυτά που ο ίδιος ονομάζει "αστρικά συμπλέγματα".

Τα στοιχεία που είναι τώρα γνωστά, έφτασαν στην κατάσταση της μονιμότητάς τους σ' αυτόν τον 4ο Γύρο και στην 5η Φυλή. Τώρα έχουν μια σύντομη περίοδο ανάπαυσης πριν προωθηθούν για μια ακόμα φορά στην ανοδική τους πνευματική εξέλιξη, όταν το "ζων πυρ του Άδη" θα διαχωρίσει και τα πιο αδιάλυτα και θα τα διασκορπίσει ξανά στο πρωταρχικό ΕΝΑ.

Στο μεταξύ ο αποκρυφιστής προχωράει περισσότερο, όπως δείξαμε στα Σχόλια των Επτά Στάντζα. Έτσι, δεν μπορεί να ελπίζει σε καμιά βοήθεια ή αναγνώριση από την επιστήμη, η οποία θα απορρίψει τόσο το *ανιγιάμσαμ ανιγιάσαμ* (το απόλυτο πνευματικό άτομο), όσο και τους Μανασαπούτρα του: τους "ανθρώπους γεννημένους από τον νου". Αλλά αφού ανάγει το "μοναδικό υλικό στοιχείο" σε ένα απόλυτο αδιάλυτο στοιχείο – Πνεύμα ή "Ριζική ύλη", τοποθετώντας το έτσι αυτομάτως έξω από την δυνατότητα και την περιοχή της φυσικής φιλοσοφίας – ο αποκρυφιστής έχει, φυσικά, ελάχιστα κοινά με τους ορθόδοξους ανθρώπους της επιστήμης. Ισχυρίζεται ότι Πνεύμα και Ύλη είναι δυο ΟΨΕΙΣ της αδιάγνωσης ΜΟΝΑΔΑΣ και οι φαινομενικά αντίθετες όψεις τους εξαρτώνται (α) από τους διάφορους βαθμούς διαφοροποίησης αυτής της Μονάδας και (β) από τους βαθμούς συνείδησης που πέτυχε ο ίδιος ο άνθρωπος. Αυτό, όμως, είναι μεταφυσική και έχει ελάχιστη σχέση με την φυσική, οσοδήποτε μεγάλη και αν είναι αυτή η φυσική *φιλοσοφία* στον γήινο περιορισμό της.

Ωστόσο από την στιγμή που η Επιστήμη αποδέχεται, αν όχι την πραγματική ύπαρξη, τουλάχιστον την πιθανότητα ύπαρξης ενός Σύμπαντος με τις αναρίθμητες μορφές του, καταστάσεις και όψεις, φτιαγμένο από μια "μοναδική ουσία",⁵⁷⁰ τότε η Επιστήμη πρέπει να προχωρήσει παραπέρα. Αν δεν αποδεχθεί επίσης την πιθανότητα του Ενός Στοιχείου, ή της ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ των

⁵⁷⁰ Στο βιβλίο του *Κοσμική Ζωή*, σελ. 48-49, στις πρόσθετες υποσημειώσεις, ο καθηγητής Ουίντσελ λέει: "Γίνεται γενικά αποδεκτό ότι σε υπερβολικά υψηλές θερμοκρασίες η ύλη υπάρχει σε μια κατάσταση διάλυσης: δηλαδή, δεν μπορεί να υπάρξει καμιά χημική ένωση". Και για να αποδείξει την ενότητα της ύλης θα προσφύγει στο φάσμα, το οποίο σε κάθε περίπτωση ομοιογένειας θα δείξει μια φωτεινή γραμμή, ενώ στην περίπτωση που υπάρχουν αρκετές μοριακές διευθετήσεις – ας πούμε στην περίπτωση ενός νεφελώματος ή ενός άστρου – "το φάσμα θα αποτελείται από δυο ή τρεις φωτεινές γραμμές"! Αυτό κατά κανέναν τρόπο δεν αποτελεί απόδειξη για τον φυσικό-αποκρυφιστή ο οποίος ισχυρίζεται ότι πέρα από ένα ορισμένο όριο της *ορατής* ύλης κανένα φάσμα, τηλεσκόπιο και μικροσκόπιο δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Η ενότητα της ύλης εκείνου που είναι πραγματική κοσμική ύλη για τον αλημιστή, ή "Γη του Αδάμ", όπως το ονομάζουν οι Καμπαλιστές, δύσκολα μπορεί να αποδειχθεί ή να αναιρεθεί, ούτε από τον Γάλλο σοφό Ντυμά, που προτείνει "την σύνθετη φύση των "στοιχείων" βάσει ορισμένων σχέσεων των ατομικών βαρών", ούτε από την "ακτινοβόλο ύλη" του κ. Κρουκς, αν και τα πειράματά του μπορεί να φαίνονται "ότι κατανοούνται καλύτερα βάσει της υπόθεσης της ομοιογένειας των στοιχείων της όλης και της συνέχειας των καταστάσεων της ύλης". Γιατί όλα αυτά δεν προχωρούν πέρα από την ΥΛΙΚΗ ύλη, θα λέγαμε, ακόμα και μ' αυτό που φαίνεται στο *φάσμα*, αυτό το σύγχρονο "μάτι του Σίβα" των φυσικών πειραμάτων. Μόνο γι' αυτήν την ύλη ο Σαιν-Κλαίρ Ντεβίγ μπορεί να πει πως "όταν σώματα που θεωρούνται ότι είναι απλά, συνδυάζονται μεταξύ τους, τότε αυτά εξαφανίζονται, *ατομικά καταστρέφονται*", απλώς επειδή δεν μπορεί να παρακολουθήσει αυτά τα σώματα στην περαιτέρω μεταστοιχείωσή τους στον κόσμο της πνευματικής κοσμικής ύλης. Πράγματι, η σύγχρονη επιστήμη ποτέ δεν θα μπορέσει να σκάψει αρκετά βαθιά μέσα στους κοσμολογικούς σχηματισμούς για να βρει τις ρίζες του κοσμικού υλικού ή της ύλης, εκτός και εργαστεί πάνω στις ίδιες γραμμές σκέψης με τους αλημιστές του μεσαίωνα.

Αποκρυφιστών, θα πρέπει να κρεμάσει αυτό το "μοναδικό υλικό" – ειδικά αν το περιορίσει μόνο στο ηλιακό νεφέλωμα – στον αέρα, σαν το φέρετρο του Μωάμεθ, αν και δίχως το ελκτικό μαγνήτη που στηρίζει αυτό το φέρετρο. Ευτυχώς για τους θεωρητικούς φυσικούς, αν και είναι ανίκανοι να δηλώσουν με κάποια ακρίβεια τι συνεπάγεται η θεωρία των νεφελωμάτων, μπορέσαμε, χάρις στον καθηγητή Ουίντσελ και αρκετούς διαφωνούντες αστρονόμους, να μάθουμε τι δεν συνεπάγεται.

Δυστυχώς αυτό δεν αρκεί για να διευκρινίσει ακόμα και το πιο απλό από τα προβλήματα που βασάνισαν και ακόμα βασανίζουν τους ανθρώπους της γνώσης στην αναζήτησή τους για την αλήθεια, θα πρέπει να προχωρήσουμε μαζί με τα ερωτήματά μας, αρχίζοντας από τις πρώτες υποθέσεις της σύγχρονης επιστήμης, αν θέλουμε να ανακαλύψουμε *πού* και *γιατί* αμαρτάνει. Ίσως, τελικά, αποδειχθεί ότι ο Στάλλουο έχει δίκιο: ότι δηλαδή, τα λάθη, οι αντιφάσεις και τα σφάλματα που έγιναν από τους πιο εξέχοντες ανθρώπους της γνώσης οφείλονται απλώς στην ανώμαλη στάση τους. Είναι και θέλουν να παραμείνουν, *οπωσδήποτε*, υλιστές και όμως "οι γενικές αρχές της ατομο-μηχανιστικής θεωρίας – η βάση της σύγχρονης φυσικής – είναι ουσιαστικά ταυτόσημες με τις κύριες δοξασίες της οντολογικής μεταφυσικής". Έτσι, "τα θεμελιώδη λάθη της οντολογίας γίνονται φανερά, ανάλογα με το προχώρημα της φυσικής επιστήμης" (Στάλλουο, *Αντιλήψεις και θεωρίες της Σύγχρονης Φυσικής*, Εισαγωγή, σελ. VI). Η επιστήμη είναι κατάσπαρτη με μεταφυσικές αντιλήψεις, αλλά οι επιστήμονες δεν θα αποδεχθούν την κατηγορία και αγωνίζονται απελπισμένα να φορέσουν ατομο-μηχανιστικές μάσκες στους καθαρά ασώματους και πνευματικούς νόμους της φύσης στο πεδίο μας: αρνούμενοι να παραδεχθούν την ουσιαστικότητά τους ακόμα και σε άλλα πεδία, την απλή ύπαρξη των οποίων απορρίπτουν *a priori*.

Όμως, είναι εύκολο να δείξουμε ότι οι επιστήμονες, ενωμένοι με τις υλιστικές απόψεις τους, προσπάθησαν από την εποχή του Νεύτωνα, να βάλουν λαθεμένες μάσκες πάνω στο γεγονός και στην αλήθεια. Αλλά κάθε χρόνο το έργο τους γίνεται όλο και πιο δύσκολο και κάθε χρόνο επίσης, η Χημεία περισσότερο απ' όλες τις άλλες επιστήμες, προσεγγίζει όλο και πιο κοντά στην περιοχή του απόκρυφου στην φύση. Αφομοιώνει τις αλήθειες που διδάσκονταν για αιώνες από τις απόκρυφες επιστήμες, αλλά που τώρα κοροϊδεύονται έντονα. "Η ύλη είναι αιώνια", λέει η Εσωτερική Δοξασία. Αλλά η ύλη την οποία οι αποκρυφιστές αντιλαμβάνονται στην *λάγια*, ή μηδενική κατάσταση, δεν είναι η ύλη της σύγχρονης επιστήμης, ούτε και στην πιο εκλεπτυσμένη αερίωδη κατάστασή της. Στην περιοχή της αρχής η "ακτινοβόλα ύλη" του κ. Κρουκς θα φανεί σαν ύλη του πιο χονδροειδούς είδους, ακριβώς όπως γίνεται αγνή πριν επιστρέψει πίσω στο πρώτο σημείο της διαφοροποίησης της. Επομένως, όταν ο σοφός ή ο αλχημιστής προσθέτει ότι: αν και η ύλη είναι αιώνια, γιατί είναι ΠΡΑΝΤΑΝΑ ωστόσο *τα άτομα γεννιούνται σε κάθε καινούργιο μανβαντάρα*, ή επανασύσταση του σύμπαντος, δεν πέφτει σε καμιά αντίφαση σαν αυτή που μπορεί να νομίζει ένας υλιστής που δεν πιστεύει σε τίποτε πέρα από το άτομο. Υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στην εκδηλωμένη και ανεκδήλωτη ύλη, ανάμεσα στο *πραντάνα*, την χωρίς αρχή και τέλος αιτία, και στην ουσία, *πρακρίτι*, ή το εκδηλωμένο αποτέλεσμα. Ο σλόκα λέει:

Αυτό που είναι η ανεξέλικτη αιτία ονομάζεται emphatic από τους πιο σπουδαίους σοφούς, *πραντάνα*, *αρχική βάση*, που είναι *λεπτή*, *πρακρίτι*, δηλαδή, εκείνο που είναι αιώνιο και ταυτόχρονα υπάρχει και δεν υπάρχει, ή είναι *απλή πορεία*. (Βίσνου Πουρανά, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. II, Ουίλσον, Τομ. I, σελ. 20 υποσημείωση.)

Αυτό που στην σύγχρονη ορολογία αναφέρεται αντίστοιχα σαν Πνεύμα και Ύλη, είναι ΕΝΑ στην αιωνιότητα σαν η αιώνια αιτία και δεν είναι ούτε Πνεύμα ούτε Ύλη, αλλά ΑΥΤΟ – που στα Σανσκριτικά γίνεται ΤΑΝΤ ("εκείνο") – όλα όσα υπάρχουν, υπήρξαν και θα υπάρξουν, όλα όσα μπορεί να συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου. Ακόμα και ο εξωτερικός Πανθεϊσμός του Ινδουισμού το αναφέρει όπως δεν το ανέφερε ποτέ καμιά μονοθεϊστική φιλοσοφία, γιατί η ανώτατη φρασεολογία της κοσμογονίας του αρχίζει με τα γνωστά λόγια:

Δεν υπήρχε ούτε μέρα, ούτε νύχτα, ούτε ουρανός ούτε γη ούτε σκοτάδι ούτε φως. Και δεν υπήρχε τίποτε άλλο αντιληπτό από τις αισθήσεις ή τις νοητικές λειτουργίες. Υπήρχε, όμως, ένας Μπράχμα, ουσιαστικά *πρακρίτι* [Φύση] και πνεύμα. Γιατί οι *δυο όψεις* του Βίσνου, που είναι άλλες από την υπέρτατη ουσιαστική όψη του, είναι *πρακρίτι* και πνεύμα, ω Μπραχμάνε. *Όταν αυτές οι δυο*

άλλες ΟΨΕΙΣ του δεν υπάρχουν πια αλλά διαλύονται, τότε εκείνη η όψη από την οποία προβάλλουν ξανά η μορφή και όλα τα υπόλοιπα, δηλαδή η δημιουργία, ονομάζεται χρόνος, ω διπλογεννημένη. (Βίσνου Πουρανά, Τομ. 1, σελ. 25, απόδοση Φ. Χωλ.)

Αυτό που είναι διαλυμένο, ή η απατηλή δυαδική όψη του Εκείνου, η ουσία του οποίου είναι αιώνια ΜΙΑ· αυτό είναι που ονομάζουμε αιώνια ύλη ή Ουσία, άμορφη, χωρίς φύλο, ασύλληπτη, ακόμα και για την έκτη μας αίσθηση ή νου· (βλέπε προηγούμενα τμήμα VIII, απόσπασμα από το *Ανουγκίτα*) και στην οποία, επομένως, αρνούμαστε να δούμε εκείνο που οι μονοθεϊστές αποκαλούν προσωπικό, ανθρωπομορφικό Θεό.

Πώς βλέπει η σύγχρονη, ακριβής Επιστήμη αυτές τις δυο προτάσεις: "η ύλη είναι αιώνια" και το "άτομο είναι περιοδικό και όχι αιώνιο"; Ο υλιστής φυσικός θα τις κριτικάρει και θα τις περιγελάσει. Ο ανοιχτόμυαλος και προοδευτικός άνθρωπος της επιστήμης, όμως, ο αληθινός και ειλικρινής επιστημονικός αναζητητής της αλήθειας – για παράδειγμα ο εξέχων χημικός Ο. Κρουκς – θα στηρίξει την πιθανότητα των δυο προτάσεων. Γιατί δεν έχει σβήσει ακόμα ο απόηχος της διάλεξης του πάνω στην "Γένεση των Στοιχείων" – μια διάλεξη που δόθηκε στο Χημικό Τμήμα της Βρετανικής Εταιρείας κατά την τελευταία συνάντηση του Μπίρμιγχαμ (το 1886) – η οποία τόσο πολύ αναστάτωσε κάθε εξελικτιστή που την άκουσε ή την διάβασε, ώστε ακολούθησε μια δεύτερη τον Μάρτιο του 1888. Για άλλη μια φορά ο Πρόεδρος της Χημικής Εταιρείας φέρνει μπροστά στον κόσμο της επιστήμης και στο κοινό τους καρπούς μερικών νέων ανακαλύψεων στην περιοχή των ατόμων και αυτές οι ανακαλύψεις δικαιώνουν από κάθε άποψη τις αποκρυφιστικές διδασκαλίες. Είναι πιο εκπληκτικές και από τις δηλώσεις που έκανε στην πρώτη του διάλεξη (που αναφέρονται παρακάτω) και αξίζουν την προσοχή κάθε αποκρυφιστή, θεοσοφιστή και μεταφυσικού. Να τι λέει για τα "Στοιχεία και Μετα-Στοιχεία", δικαιώνοντας έτσι τις κατηγορίες και την πρόβλεψη του Στάλλου, με την αφοβία ενός επιστημονικού νου που αγαπάει την επιστήμη για χάρη της αλήθειας, άσχετα από τις συνέπειες που έχει πάνω στην δική του δόξα και φήμη. Αναφέρουμε τα ίδια του τα λόγια:

Επιτρέψτε μου, κύριοι, να επισύρω τώρα για λίγο την προσοχή σας σε ένα θέμα που αφορά τις θεμελιώδεις αρχές της χημείας. Ένα θέμα που μπορεί να μας οδηγήσει στο να αποδεχθούμε την πιθανότητα ύπαρξης σωμάτων τα οποία, αν και δεν είναι ούτε ενώσεις ούτε μείγματα, ωστόσο δεν είναι στοιχεία με την αυστηρή έννοια της λέξης, σώματα τα οποία τολμώ να αποκαλέσω "μετα-στοιχεία".

Για να εξηγήσω το νόημά μου, είναι απαραίτητο να επανέλθω στην αντίληψή μας για το στοιχείο. Ποιο είναι το κριτήριο ενός στοιχείου; Πού πρέπει να σύρουμε την διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην ξεχωριστή ύπαρξη και στην ταύτιση; Κανένας δεν αμφιβάλει ότι το οξυγόνο, το νάτριο, το χλώριο, το θείο είναι ξεχωριστά στοιχεία και όταν ερχόμαστε σε ομάδες τέτοιες όπως χλώριο, βρώμιο, ιώδιο κ.τ.λ., και πάλι δεν έχουμε αμφιβολίες, αν και νομίζω πως αν γίνονταν αποδεκτοί βαθμοί "στοιχειότητας" – και εκεί θα καταλήξουμε στο τέλος – θα μπορούσε να αναγνωριστεί ότι το χλώριο πλησιάζει πολύ περισσότερο στο βρώμιο παρά στο οξυγόνο, το νάτριο ή το θείο. Επίσης, το νικέλιο και το κοβάλτιο βρίσκονται πιο κοντά μεταξύ τους, πολύ πιο κοντά, αν και κανείς δεν αμφισβητεί την απαίτησή τους να ταξινομηθούν σαν ξεχωριστά στοιχεία. Ωστόσο δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ ποια θα ήταν η επικρατούσα άποψη μεταξύ των χημικών, αν τα αντίστοιχα διαλύματα αυτών των σωμάτων και των ενώσεών τους παρουσίαζαν ταυτόσημα χρώματα, αντί για χρώματα τα οποία – μιλώντας κατά προσέγγιση – είναι αμοιβαία συμπληρωματικά, θα αναγνωριζόταν ακόμα και τότε η ξεχωριστή φύση τους;

Όταν προχωρούμε περισσότερο και φτάνουμε στις ονομαζόμενες σπάνιες γαίες, το έδαφος κάτω από το πόδια μας γίνεται λιγότερο σταθερό. Και ίσως να δεχτούμε στην τάξη των στοιχείων το σκάνδιο, το υτέρβιο και άλλα παρόμοια. Αλλά τι έχουμε να πούμε στην περίπτωση του πρασινοδύμιου και του νεοδύμιου, μεταξύ των οποίων μπορεί να ειπωθεί ότι δεν υπάρχει καμιά ευδιάκριτη χημική διαφορά και το κύριο χαρακτηριστικό που τους προσφέρει ξεχωριστή ατομικότητα διαφέρει ελάχιστα σε βασικότητα και ικανότητες αποκρυστάλλωσης, ενώ οι φυσικές διαφορές τους σημειώνονται πολύ έντονα, όπως φαίνεται από φασματικές παρατηρήσεις; Ακόμα και σ' αυτήν την περίπτωση μπορούμε να φανταστούμε ότι η τάση της πλειοψηφίας των χημικών θα κλίνει προς την ανεκτικότητα, ώστε να δεχτεί αυτά τα δυο σώματα μέσα στον μαγικό κύκλο. Τώρα,

αν με αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουν να προσφύγουν σε μια ευρύτερη αρχή, αυτό παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα.

Αν δεχόμαστε αυτούς τους υποψήφιους, τότε πόσο δίκαιο έχουμε να αποκλείουμε τις σειρές των στοιχειακών σωμάτων ή *μετα-στοιχείων* που μας έκαναν γνωστά οι Κρας και Νίλσον; Εδώ οι φασματικές διαφορές είναι έντονες, ενώ οι έρευνες μου πάνω στο διδύμιο δείχνουν επίσης μια ελαφρά διαφορά στην βασικότητα ανάμεσα σε μερικά τουλάχιστον από αυτά τα αμφισβητούμενα σώματα. Στην ίδια κατηγορία πρέπει να περιληφθούν τα πολυάριθμα χωριστά σώματα στα οποία είναι πιθανό ότι χωρίστηκαν και χωρίζονται το ύτριο, το έρβιο, το σαμάριο και άλλα στοιχεία, που συνήθως ονομάζονται έτσι. Πού, λοιπόν, θα τραβήξουμε την διαχωριστική γραμμή; Οι διάφορες ομάδες επικαλύπτουν τόσο αδιόρατα η μια την άλλη, ώστε είναι αδύνατο να υψωθεί κάποιο οριστικό σύνορο ανάμεσα σε δυο γειτονικά σώματα και να καθοριστεί ότι το σώμα που βρίσκεται στην μια πλευρά της γραμμής είναι στοιχείο, ενώ το άλλο που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά είναι μη-στοιχειώδες, ή απλώς κάτι που μοιάζει ή προσεγγίζει προς το στοιχείο. Όταν μπορέσει να χαραχθεί μια φαινομενικά λογική διαχωριστική γραμμή, τότε αναμφίβολα θα είναι εύκολο να εντάξουμε αμέσως τα περισσότερα σώματα στην σωστή τους θέση, γιατί σε όλες τις περιπτώσεις ταξινόμησης η πραγματική δυσκολία εμφανίζεται όταν προσεγγίζουμε την διαχωριστική γραμμή. Φυσικά οι ελαφρές χημικές διαφορές αναγνωρίζονται και, ως ένα σημείο, το ίδιο και οι έντονες φυσικές διαφορές. Τι έχουμε να πούμε, όμως, όταν η μόνη χημική διαφορά είναι μια σχεδόν αδιόρατη τάση να κατακρημνίζεται το ένα σώμα – ενός ζεύγους ή μιας ομάδας – πριν από το άλλο;

Επίσης, υπάρχουν περιπτώσεις όπου οι χημικές διαφορές φτάνουν σχεδόν σε σημείο εξαφάνισης, ενώ παραμένουν οι έντονες φυσικές διαφορές. Εδώ σκοντάφτουμε σε μια νέα δυσκολία: σε τέτοιες ασαφείς περιπτώσεις, τι είναι χημικό και τι είναι φυσικό; Έχουμε το δικαίωμα να αποκαλούμε "φυσική διαφορά" την ελαφρά τάση ενός γεννώμενου άμορφου καθιζήματος να καταρρέει πριν από ένα άλλο; Και δεν μπορούμε να ονομάσουμε "χημικές διαφορές" τις χρωματικές αντιδράσεις που εξαρτώνται από την ποσότητα κάποιου ειδικού οξέος που υπάρχει και ποικίλει σύμφωνα με την συγκέντρωση του διαλύματος και του χρησιμοποιούμενου διαλύτη; Δεν βλέπω πώς μπορούμε να αρνηθούμε τον στοιχειακό χαρακτήρα σε ένα σώμα το οποίο διαφέρει από ένα άλλο εξαιτίας ενός έντονου χρώματος, ή φασματικών αντιδράσεων, ενώ τον αποδίδουμε σε ένα άλλο σώμα που το μόνο προσόν του είναι μια πολύ μικρή διαφορά στις ικανότητες βασικότητας.

Αφού ανοίξαμε την πόρτα αρκετά ώστε να επιτρέψουμε να περάσουν οι φασματικές διαφορές, τώρα πρέπει να ψάξουμε να βρούμε ποιο είναι το μέγεθος της διαφοράς που επιτρέπει στον υποψήφιο να περάσει, θα δώσω παραδείγματα από την δική μου εμπειρία για μερικούς από αυτούς τους αμφισβητούμενους υποψήφιους.

Στο σημείο αυτό ο μεγάλος χημικός παρουσιάζει αρκετές περιπτώσεις της πολύ παράδοξης συμπεριφοράς μορίων και γαιών, που είναι προφανώς ίδιες, αλλά που όταν εξεταστούν πιο προσεχτικά, βλέπουμε να εμφανίζουν διαφορές οι οποίες, οσοδήποτε ασύλληπτες, δείχνουν ωστόσο ότι κανένα από αυτά δεν είναι απλό σώμα, και ότι τα 60 ή 70 στοιχεία που γίνονται αποδεκτά από την χημεία δεν μπορούν πλέον να καλύψουν όλο το έδαφος. Προφανώς το όνομα τους είναι λεγεών αλλά επειδή η ονομαζόμενη "περιοδική θεωρία" στέκεται εμπόδιο στον δρόμο ενός απεριόριστου πολλαπλασιασμού των στοιχείων, γι' αυτό ο Κρουκς είναι αναγκασμένος να βρει κάποιο μέσο συμβιβασμού της καινούργιας ανακάλυψης με την παλιά θεωρία. "Αυτή η θεωρία", λέει:

...γνώρισε τόσο μεγάλη επιβεβαίωση, ώστε δεν μπορούμε να δεχτούμε επιπόλαια καμιά ερμηνεία φαινομένων που να μη συμφωνεί μαζί της. Αλλά αν υποθέσουμε ότι τα στοιχεία ενισχύονται από έναν μεγάλο αριθμό σωμάτων που διαφέρουν ελαφρά μεταξύ τους ως προς τις ιδιότητες τους και ότι σχηματίζουν – αν μπορώ να χρησιμοποιήσω την έκφραση – συσσωρεύσεις νεφελωμάτων εκεί που πρώτα βλέπαμε, ή νομίζαμε ότι βλέπαμε, ξεχωριστά αστέρια, τότε η περιοδική κατάταξη δεν μπορεί πια να είναι απόλυτα κατανοητή. Δηλαδή, δεν μπορεί να είναι κατανοητή, εφόσον διατηρούμε την συνηθισμένη μας ιδέα για το στοιχείο. Ας τροποποιήσουμε, λοιπόν, αυτήν την ιδέα. Αντί για "στοιχείο" διάβαζε "στοιχειακή ομάδα" – όπου αυτές οι στοιχειακές ομάδες παίρνουν την θέση των παλιών στοιχείων στον περιοδικό πίνακα – και αμέσως η δυσκολία εξαφανίζεται. Στον ορισμό του στοιχείου ας μην πάρουμε ένα εξωτερικό όριο, αλλά έναν εσωτερικό τύπο. Για παράδειγμα, ας πούμε ότι η μικρότερη σταθμητή ποσότητα του ύττριου είναι μια συγκέντρωση έσχατων ατόμων που μοιάζουν μεταξύ τους άπειρα περισσότερο απ' ό,τι με τα άτομα του πιο κοντινού στοιχείου. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι τα άτομα θα είναι ίδια μεταξύ τους. Το ατομικό βάρος που

αποδίδουμε στο ύτριο, επομένως, αντιπροσωπεύει απλώς μια μέση τιμή γύρω από την οποία κυμαίνονται τα πραγματικά βάρη των ξεχωριστών ατόμων του "στοιχείου", μέσα σε ορισμένα όρια. Αλλά αν το συμπέρασμά μου είναι βάσιμο, αν μπορούσαμε να χωρίσουμε άτομο από άτομο, τότε θα βρίσκαμε ότι διαφέρουν μέσα σε στενά όρια και από τις δυο πλευρές της μέσης τιμής. Η ίδια η διαδικασία της τμηματοποίησης συνεπάγεται την ύπαρξη τέτοιων διαφορών σε ορισμένα σώματα.

Έτσι τα γεγονότα και η αλήθεια τράβηξαν για άλλη μια φορά το χέρι της "ακριβούς" επιστήμης και την ανάγκασαν να διευρύνει τις απόψεις της και να αλλάξει τους όρους της οι οποίοι, μεταμφιέζοντας το πλήθος, το μείωσαν σε ένα σώμα, ακριβώς όπως οι Επταπλοίοι Ελοΐμ και το πλήθος τους μεταμορφώθηκαν από τους υλιστές θρησκευολόγους στον ένα Ιεχωβά. Αντικαταστήστε τους χημικούς όρους "μόριο" "άτομο", "σωματίδιο" κ.τ.λ. με τις λέξεις "Στρατιές", "Μονάδες", "Ντεβά" κ.τ.λ. και μπορεί κανείς να νομίσει ότι περιγράφεται η γένεση των θεών, η πρωταρχική εξέλιξη των μανβανταρικών νοημόνων Δυνάμεων. Αλλά ο πολυμαθής ομιλητής προσθέτει κάτι πολύ πιο υπαινικτικό στις παραστατικές παρατηρήσεις του, συνειδητά ή ασυνείδητα, ποιος ξέρει; Γιατί λέει:

Μέχρι πρόσφατα τέτοια σώματα θεωρούνταν στοιχεία. Είχαν καθορισμένες ιδιότητες, χημικές και φυσικές, είχαν αναγνωρισμένα ατομικά βάρη.

Αν πάρουμε ένα καθαρό αραιό διάλυμα ενός τέτοιου σώματος, του ύτριου για παράδειγμα, και προσθέσουμε μια μεγάλη δόση δυνατής αμμωνίας, αποκτάμε ένα ίζημα που φαίνεται απόλυτα ομοιογενές. Αλλά αντίθετα, αν προσθέσουμε πολύ αραιή αμμωνία σε ποσότητα αρκετή μόνο για να καθιζάνει το μισό της υπάρχουσας βάσης, τότε δεν αποκτάμε άμεσα ίζημα. Αν το ανακατέψουμε καλά έτσι ώστε να έχουμε ένα ομοιόμορφο μείγμα του διαλύματος και της αμμωνίας και αφήσουμε παράμερα το δοχείο για μια ώρα, προσέχοντας να μην πέσει καθόλου σκόνη, θα δούμε το υγρό καθαρό και διαυγές, χωρίς κανένα ίχνος θολούρας. Ύστερα από τρεις ή τέσσερις ώρες, όμως, θα εμφανιστεί μια αδιαφάνεια και το επόμενο πρωί θα έχει εμφανιστεί ίζημα. Και τώρα ας αναρωτηθούμε, ποιο μπορεί να είναι το νόημα αυτού του φαινομένου; Η ποσότητα του μέσου κατακρήμνισης που προστέθηκε ήταν ανεπαρκής για να καθιζάνει πάνω από την μισή υπάρχουσα υτρία. Επομένως για μερικές ώρες πρέπει να έλαβε χώρα μια διαδικασία όμοια με την επιλογή. Η καθίζηση προφανώς δεν επιτεύχθηκε τυχαία επειδή διασπάστηκαν εκείνα τα άτομα της βάσης που έτυχε να έρθουν σε επαφή με ένα αντίστοιχο μόριο της αμμωνίας, γιατί είχαμε φροντίσει να ανακατευτούν πλήρως τα δύο υγρά, έτσι ώστε κανένα μόριο του αρχικού άλατος να μην είναι περισσότερο εκτεθειμένο σε διάσπαση απ' ό,τι κάποιο άλλο. Επίσης, αν εξετάσουμε τον χρόνο που πέρασε πριν από την εμφάνιση ενός ιζήματος, δεν μπορούμε να μη βγάλουμε το συμπέρασμα ότι η δράση που γινόταν τις πρώτες λίγες ώρες είχε χαρακτήρα επιλογής.

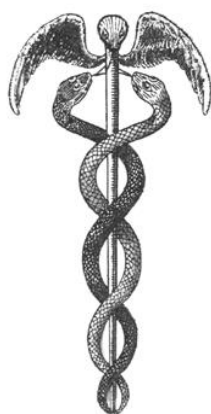
Το πρόβλημα δεν είναι γιατί δημιουργείται ένα ίζημα, αλλά τι καθορίζει ή κατευθύνει μερικά άτομα να καθιζάνουν και άλλα να παραμένουν σε διάλυμα. Μέσα από το πλήθος των υπάρχοντων ατόμων, ποια δύναμη είναι εκείνη που κατευθύνει κάθε άτομο να διαλέξει το σωστό μονοπάτι; Μπορούμε να φανταστούμε κάποια καθοδηγητική δύναμη που επιθεωρεί ένα-ένα τα άτομα, ξεχωρίζοντας το ένα για καθίζηση και το άλλο για διάλυμα, μέχρι που να τακτοποιηθούν όλα.

Τα πλάγια γράμματα στο παραπάνω απόσπασμα είναι δικά μας. Ένας (άνθρωπος της επιστήμης μπορεί να αναρωτηθεί: Τι δύναμη είναι αυτή που κατευθύνει κάθε άτομο, και τι είναι αυτό που ο χαρακτήρας του πρέπει να είναι επιλεκτικός; Οι θεϊστές θα λύσουν το θέμα απαντώντας, "Θεός", αλλά φιλοσοφικά δεν θα έχουν λύσει τίποτε. Ο αποκρυφισμός απαντάει με την δική του πανθειστική βάση και παραπέμπει τον αναγνώστη σε ένα επόμενο τμήμα: "Θεοί, Μονάδες και Άτομα". Ο πολυμαθής ομιλητής βλέπει σ' αυτό το κύριο ενδιαφέρον του: τις πινακίδες και τα ίχνη ενός μονοπατιού που μπορεί να οδηγήσει στην ανακάλυψη και στην πλήρη και ολοκληρωμένη απόδειξη ενός ομοιογενούς στοιχείου στην φύση. Αυτός παρατηρεί:

Προκειμένου να επηρεασθεί μια τέτοια επιλογή πρέπει να υπάρχουν μερικές ελαφρές διαφορές ανάμεσα στις οποίες να είναι δυνατή η επιλογή και αυτή η διαφορά πρέπει ασφαλώς να είναι στην βασικότητα, τόσο ελαφριά ώστε να είναι ασύλληπτη από οιοδήποτε από τα μέχρι τώρα γνωστά τεστ, αλλά επιδεκτική σε θρέψη και ενθάρυνση μέχρι του σημείου όπου η διαφορά μπορεί να γίνει αντιληπτή με τα συνηθισμένα τεστ.

Ο Αποκρυφισμός, που γνωρίζει την ύπαρξη και την παρουσία στην Φύση του Ενός αιώνιου στοιχείου στην πρώτη διαφοροποίηση του οποίου ρίζωσαν οι ρίζες του δένδρου της ζωής, δεν έχει ανάγκη επιστημονικών αποδείξεων. Λέει: Η Αρχαία Σοφία έλυσε το πρόβλημα πριν από αιώνες. Μάλιστα, ειλικρινή ή κοροϊδευτική αναγνώστη, η επιστήμη αργά αλλά σταθερά προσεγγίζει στις δικές μας περιοχές του απόκρυφου. Είναι αναγκασμένη από τις ίδιες τις ανακαλύψεις της να υιοθετήσει *εκούσα άκουσα* την δική μας φρασεολογία και σύμβολα. Η χημική επιστήμη είναι τώρα αναγκασμένη, από την ίδια την δύναμη των πραγμάτων, να αποδεχτεί ακόμα και την περιγραφή μας για την εξέλιξη θεών και ατόμων, που τόσο υπαινικτικά και αναμφισβήτητα απεικονίζεται στο κηρύκειο του Ερμή, του θεού της Σοφίας και στην αλληγορική γλώσσα των Αρχαίων Σοφών. Ένα σχόλιο πάνω στην εσωτερική δοξασία λέει:

Ο κορμός του ΑΣΒΑΤΤΑ (του δένδρου της Ζωής και του Όντος, η ΡΑΒΔΟΣ του κηρυκείου) αναπτύσσεται και κατέρχεται σε κάθε Αρχή (κάθε νέο μανβαντάρα) από τα δυο σκοτεινά φτερά του Κύκνου [ΧΑΝΣΑ] της Ζωής. Τα δυο Φίδια, το πάντα ζωντανό και η πλάνη του (Πνεύμα και ύλη) των οποίων τα δυο κεφάλια προβάλλουν από το κεφάλι ανάμεσα στα φτερά, κατέρχονται κατά μήκος του κορμού, και συνενώνονται σε στενό αγκάλιασμα. Οι δυο ουρές ενώνονται σε μια πάνω στην Γη (το εκδηλωμένο Σύμπαν) και αυτή είναι η μεγάλη πλάνη, ω Λανού!

Ο καθένας γνωρίζει τι είναι το κηρύκειο, που τροποποιήθηκε ήδη από τους Έλληνες. Το αρχικό σύμβολο – με το τριπλό κεφάλι του φιδιού – μεταβλήθηκε σε μια ράβδο με λαβή και τα δυο κατώτερα κεφάλια χωρίστηκαν, παραμορφώνοντας έτσι λίγο το αρχικό νόημα. Ωστόσο είναι μια αρκετά καλή εικόνα για τον σκοπό μας, αυτή η *λάγια* ράβδος η περιβεβλημένη με τα δυο φίδια. Πράγματι οι θαυμαστές δυνάμεις του μαγικού κηρυκείου υμνήθηκαν από όλους τους αρχαίους ποιητές και αυτό ήταν απόλυτα δικαιολογημένο για όσους κατανοούσαν το μυστικό όνομα.

Τι λέει, σ' αυτήν την διάλεξη, λοιπόν, ο πολυμαθής πρόεδρος της Χημικής Εταιρείας της Μεγάλης Βρετανίας, που να έχει κάποια αναφορά ή κάποια σχέση με την παραπάνω αναφερθείσα δοξασία μας; Πολύ λίγα· μόνο αυτό και τίποτε περισσότερο:

Στην ομιλία μου στο Μπίρμιγχαμ, στην οποία ήδη αναφέρθηκα, ζήτησα από το ακροατήριο μου να απεικονίσει την δράση των δυνάμεων πάνω στην αρχική πρωθύλη: η μια δύναμη είναι ο χρόνος, που συνοδεύεται από μια πτώση της θερμοκρασίας, η άλλη είναι η ταλάντευση μπρος-πίσω σαν ένα τεράστιο εκκρεμές, που έχει περιοδικούς κύκλους αμπώτιδας και πλημμυρίδας, ανάπαυσης και δραστηριότητας και συνδέεται αδιαχώριστα με την αστάθμητη ύλη, ουσία, ή πηγή ενέργειας που ονομάζουμε ηλεκτρισμό.

Μια τέτοια παρομοίωση επιτυγχάνει τον σκοπό της, αν εντυπώσει σταθερά στον νου το ιδιαίτερο γεγονός που έχει σκοπό να τονίσει. Αλλά δεν πρέπει να αναμένεται ότι θα συμβαδίσει απαραίτητα με όλα τα γεγονότα. Εκτός από την πτώση της θερμοκρασίας με την περιοδική αμπώτιδα και πλημμυρίδα του ηλεκτρισμού, θετικού ή αρνητικού, που απαιτείται για να παράσχει στα νεογέννητα στοιχεία την ιδιαίτερη ατομικότητά τους, είναι φανερό ότι πρέπει να υπολογιστεί και ένας τρίτος παράγοντας. Η φύση δεν δρα επίπεδα, χρειάζεται χώρο για τις κοσμογονικές

λειτουργίες της και αν εισάγουμε τον χώρο σαν τρίτο παράγοντα, τότε όλα ξεκαθαρίζουν. Αντί για ένα εκκρεμές, που ως έναν βαθμό είναι καλό σαν παρομοίωση αλλά αδύνατο σαν γεγονός, ως αναζητήσουμε έναν πιο ικανοποιητικό τρόπο για να παρουσιάσουμε αυτό που νομίζω ότι λαμβάνει χώρα. Ας φανταστούμε ότι το τεθλασμένο, ζιγκ-ζαγκ διάγραμμα δεν είναι σχεδιασμένο σε ένα πεδίο, αλλά ότι προβάλλεται σε έναν τριδιάστατο χώρο. Ποια εικόνα μπορούμε να διαλέξουμε που να καλύπτει όλα τα υπάρχοντα στοιχεία; Πολλά γεγονότα μπορούν να εξηγηθούν αν υποθέσουμε ότι η προβολή στον χώρο της τεθλασμένης καμπύλης του καθηγητή Έμερσον Ρέννολντ, είναι μια σπείρα. Το σχήμα αυτό, όμως, είναι απαράδεκτο επειδή η καμπύλη πρέπει να περάσει δυο φορές σε κάθε κύκλο, μέσα από ένα σημείο ουδέτερο ως προς την ηλεκτρική και χημική ενέργεια. Γι' αυτό πρέπει να υιοθετήσουμε κάποιο άλλο σχήμα. Το σχήμα του οκτώ [8], ή λημνίσκου, μπορεί να σχεδιαστεί με προοπτική σε ζιγκ-ζαγκ ακριβώς όπως και μια σπείρα και καλύπτει κάθε στοιχείο του προβλήματος.

Ένας λημνίσκος για την καθοδική εξέλιξη, από το Πνεύμα στην ύλη· μια άλλη μορφή σπείρας, στο επανεξελικτικό της μονοπάτι προς τα πάνω, από την ύλη στο Πνεύμα και στην αναγκαία και τελική επαναπορρόφηση στην κατάσταση *λάγια*, αυτήν που η Επιστήμη με τον δικό της τρόπο ονομάζει "το σημείο το ουδέτερο ως προς τον ηλεκτρισμό", ή το *σημείο-μηδέν*. Αυτά είναι τα αποκρυφιστικά γεγονότα και η δήλωση. Και αφήνονται στην επιστήμη, με την μεγαλύτερη σιγουριά και εμπιστοσύνη, για να δικαιωθούν κάποια μέρα. Ας ακούσουμε, όμως, μερικά πράγματα ακόμα σχετικά με αυτόν τον πρωταρχικό γενετικό τύπο του συμβολικού κηρυκείου.

Ένα τέτοιο σχήμα θα προκύψει από τρεις πολύ απλές ταυτόχρονες κινήσεις. Πρώτον, μια απλή ταλάντευση μπρος-πίσω (ας υποθέσουμε, από τα ανατολικά προς τα δυτικά). Δεύτερον, μια απλή ταλάντευση σε ορθή γωνία με την πρώτη (ας υποθέσουμε, από βόρεια προς νότια) στον μισό περιοδικό χρόνο: δηλαδή, δυο φορές πιο γρήγορα και τρίτον, μια κίνηση σε ορθή γωνία προς τις άλλες δυο (ας υποθέσουμε, προς τα κάτω), η οποία στην απλούστερη μορφή της θα γίνεται με αμετάβλητη ταχύτητα. Αν προβάλλουμε το σχήμα στον χώρο, βρίσκουμε ότι τα σημεία των καμπυλών όπου σχηματίζονται το χλώριο, το βρώμιο και το ιώδιο, έρχονται πολύ κοντά μεταξύ τους. Το ίδιο με το θείο, το σελήνιο και το τελλούριο, καθώς επίσης με τον φωσφόρο, το αρσενικό και το αντιμόνιο, καθώς και με άλλες σειρές ανάλογων σωμάτων.

Μπορούμε να αναρωτηθούμε αν αυτό το σχεδιάγραμμα εξηγεί το πώς και γιατί τα στοιχεία εμφανίζονται μ' αυτήν την σειρά. Ας φανταστούμε μια κυκλική μετατόπιση στον χώρο· κάθε περιστροφή μαρτυρεί την γένεση μιας ομάδας στοιχείων τα οποία προηγουμένως παρουσίασα σαν να δημιουργήθηκαν κατά την διάρκεια μιας πλήρους ταλάντωσης του εκκρεμούς. Ας υποθέσουμε τώρα ότι ολοκληρώθηκε ένας κύκλος. Το κέντρο της άγνωστης δημιουργικής δύναμης στο μεγαλόπρεπο ταξίδι της μέσα στον χώρο διασκόρπισε κατά μήκος του μονοπατιού της τα πρωταρχικά άτομα – τα σπέρματα, αν μπορώ να χρησιμοποιήσω αυτήν την έκφραση – τα οποία τώρα πρόκειται να συγχωνευθούν και να αναπτυχθούν στην ομάδα που είναι γνωστή σαν λίθιο, βηρύλλιο, βόριο, άνθρακας, άζωτο, οξυγόνο, φθόριο, νάτριο, μαγνήσιο, αλουμίνιο, πυρίτιο, φώσφορος, θείο και χλώριο. Ποια είναι η πιο πιθανή μορφή του μονοπατιού που μόλις ακολουθήσαμε; Αν περιοριζόταν αυστηρά στο ίδιο πεδίο θερμοκρασίας και χρόνου, τότε η επόμενη στοιχειακή ομάδα που θα εμφανιζόταν θα ήταν πάλι εκείνη του λίθιου και ο αρχικός κύκλος θα επαναλαμβανόταν συνεχώς, παράγοντας ξανά και ξανά τα ίδια δεκατέσσερα στοιχεία. Οι συνθήκες, όμως δεν είναι εντελώς ίδιες. Ο χώρος και ο ηλεκτρισμός παραμένουν όπως πριν, αλλά η θερμοκρασία άλλαξε και έτσι αντί τα άτομα του λίθιου να συμπληρώνονται με άτομα ανάλογα απ' όλες τις απόψεις μ' αυτά, αντίθετα οι ατομικές ομάδες που δημιουργούνται όταν αρχίζει ο δεύτερος κύκλος δεν σχηματίζουν το λίθιο, αλλά τον γραμμικό του απόγονο, το κάλιο. Ας υποθέσουμε, επομένως, ότι η *vis generatrix* [γενεσιουργός δύναμη] ταξιδεύει μπρος-πίσω κυκλικά κατά μήκος του λημνισκοειδούς μονοπατιού, όπως προτεινάμε παραπάνω, ενώ ταυτόχρονα η θερμοκρασία ελαττώνεται και ο χρόνος κυλάει: διαφοροποιήσεις τις οποίες προσπάθησα να απεικονίσω με το καθοδικό βύθισμα. Σ' αυτήν την περίπτωση η κάθε σπείρα του λημνισκοειδούς μονοπατιού θα διασχίζει μια κεντρική γραμμή σε όλο και κατώτερα σημεία. Αν προβληθεί στον χώρο, η καμπύλη δείχνει μια κεντρική γραμμή ουδέτερη όσον αφορά τον ηλεκτρισμό και ουδέτερη ως προς τις χημικές ιδιότητες: ο θετικός ηλεκτρισμός στον βορρά, ο αρνητικός στον νότο. Οι κυρίαρχες ατομικότητες καθορίζονται από την απόσταση ανατολικά και δυτικά της ουδέτερης κεντρικής γραμμής, όπου τα μονοατομικά στοιχεία απέχουν μια μονάδα απ' αυτήν, τα δυατομικά απέχουν δύο μονάδες κ.ο.κ. Σε κάθε διαδοχική σπείρα ισχύει ο ίδιος νόμος.

Και σαν μια απόδειξη της υπόθεσης της απόκρυψης επιστήμης και της ινδικής φιλοσοφίας, ότι δηλαδή κατά την ώρα του *Πραλάγια*, οι δύο όψεις της αδιάγνωστης θεότητας, "του Κύκνου του σκότους" – Πρακρίτι και Πούρουσα, φύση ή ύλη σε όλες τις μορφές της και Πνεύμα – δεν υφίστανται πια αλλά διαλύονται (εντελώς), διαβάζουμε την συμπερασματική επιστημονική γνώμη του μεγάλου Άγγλου χημικού, ο οποίος επιστέφει τις αποδείξεις του λέγοντας:

Ανιχνεύσαμε τώρα τον σχηματισμό των χημικών στοιχείων από δεσμούς και κενά σε ένα αρχέγονο, άμορφο ρευστό. Δείξαμε την δυνατότητα, ή μάλλον την πιθανότητα ότι τα άτομα δεν είναι αιώνια σε ύπαρξη, αλλά μοιράζονται μαζί με όλα τα δημιουργήματα τα χαρακτηριστικά της φθοράς και του θανάτου.

Ο αποκρυφισμός προσθέτει αμήν, επειδή η επιστημονική "δυνατότητα" και "πιθανότητα" είναι γι' αυτόν γεγονότα αποδεδειγμένα πέρα από την αναγκαιότητα περαιτέρω απόδειξης ή οποιασδήποτε εξωτερικής φυσικής ένδειξης. Ωστόσο, επαναλαμβάνει με μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά βεβαιότητα: "Η ΥΛΗ ΕΙΝΑΙ ΑΙΩΝΙΑ, γινόμενη ατομική (η όψη της) μόνο περιοδικά". Αυτό είναι απόλυτα βέβαιο, ενώ εκείνη η άλλη πρόταση που γίνεται σχεδόν ομόφωνα αποδεκτή από αστρονόμους και φυσικούς – δηλαδή, ότι η φθορά του σώματος του Σύμπαντος συνεχίζεται σταθερά και τελικά θα οδηγήσει στην εξάλειψη των Ηλιακών πυρών και στην καταστροφή του Σύμπαντος – είναι εντελώς λαθεμένη βάσει των γραμμών που χαράχθηκαν από τους ανθρώπους της επιστήμης, θα υπάρξουν, όπως υπήρχαν πάντα στον χρόνο και στην αιωνιότητα, περιοδικές διαλύσεις του εκδηλωμένου Σύμπαντος: (α) ένας μερικός *πραλάγια* μετά από κάθε "Ημέρα του Μπράχμα" και (β) ένας Συμπαντικός *πραλάγια* – ή ΜΑΧΑ-ΠΡΑΛΑΓΙΑ – μόνο μετά την παρέλευση κάθε εποχής του Μπράχμα. Αλλά οι επιστημονικές αιτίες αυτής της διάλυσης, όπως παρουσιάζονται από την ακριβή επιστήμη, δεν έχουν καμιά σχέση με τις αληθινές αιτίες. Όπως και αν είναι, ο αποκρυφισμός δικαιώνεται για άλλη μια φορά από την επιστήμη, γιατί ο Ο. Κρουκς λέει:

Δείξαμε, με επιχειρήματα παρμένα από το χημικό εργαστήριο, ότι στην ύλη που ανταποκρίνεται στο κάθε τεστ για τα στοιχεία, υπάρχουν ελάχιστες αποχρώσεις διαφοράς οι οποίες μπορεί να επιτρέπουν την επιλογή. Είδαμε ότι η καθιερωμένη διάκριση ανάμεσα σε στοιχεία και ενώσεις, δεν συμβαδίζει πια με τις εξελίξεις της χημικής επιστήμης, αλλά πρέπει να τροποποιηθεί για να περιλάβει μια μεγάλη σειρά ενδιάμεσων σωμάτων: των *μετα-στοιχείων*. Είδαμε πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν οι βαρύνουσες αντιρρήσεις των Κλερκ-Μάξγουελ και τέλος παραθέσαμε τους λόγους που μας κάνουν να πιστεύουμε ότι η αρχέγονη ύλη σχηματίστηκε από την δράση μιας γενεσιουργού δύναμης, η οποία κατά χρονικά διαστήματα παράγει άτομα προικισμένα με ποικίλες ιδιότητες αρχέγονων μορφών ενέργειας. Αν μας επιτρέπεται να διακινδυνεύσουμε κάποιες υποθέσεις ως προς την πηγή της ενέργειας που ενσωματώθηκε στο χημικό άτομο, μπορούμε νομίζω να υποθέσουμε ότι οι θερμικές ακτινοβολίες που διαδόθηκαν προς τα έξω μέσω του αιθέρα από την σταθμητή ύλη του σύμπαντος, μέσω κάποιας διαδικασίας της φύσης που μας είναι ακόμα άγνωστη, μεταμορφώθηκαν στα σύνορα του σύμπαντος στις πρωταρχικές – τις ουσιαστικές – κινήσεις των χημικών ατόμων, οι οποίες την στιγμή που σχηματίζονται έλκονται προς τα μέσα και έτσι αποκαθιστούν στο σύμπαν την ενέργεια η οποία διαφορετικά θα χανόταν μέσω της ακτινοβολούσας θερμότητας. Αν αυτή η υπόθεση έχει γερά θεμέλια, τότε καταρρίπτεται η εκπληκτική πρόβλεψη του σερ Ουίλιαμ Τόμσον για την *τελική εξασθένηση του σύμπαντος μέσω της διασπάθισης της ενέργειας*.

Μ' αυτόν τον τρόπο, κύριοι, μου φαίνεται ότι το μεγάλο θέμα των στοιχείων μπορεί προσωρινά να αντιμετωπιστεί. Η μικρή μας γνώση σχετικά με αυτά τα πρωταρχικά μυστήρια μεγαλώνει σταθερά, σίγουρα, αν και αργά.

Κατά μια παράξενη και περίεργη σύμπτωση ακόμα και το "επταδικό" δόγμα μας φαίνεται να συγκρατεί το χέρι της επιστήμης. Αν καταλάβουμε καλά η χημεία μιλάει για δεκατέσσερις ομάδες πρωταρχικών ατόμων: λίθιο, βηρύλλιο, βόριο, άνθρακας, άζωτο, οξυγόνο, φθόριο, νάτριο, μαγνήσιο, αλουμίνιο, πυρίτιο, φωσφόρο, θείο και χλώριο και ο Κρουκς, μιλώντας για τις "κυρίαρχες ατομικότητες", απαριθμεί επτά ομάδες, γιατί λέει:

Καθώς η πανίσχυρη εστία της δημιουργικής ενέργειας περιστρέφεται, την βλέπουμε σε διαδοχικούς κύκλους να εμφανίζει σε ένα μονοπάτι του χώρου σπέρματα του λίθου, κάλιου, ρουβίδιου και καΐσιου· σε άλλο μονοπάτι, του χλωρίου, βρώμιου και ιωδίου· σε ένα τρίτο, του νάτριου, του χαλκού, του αργύρου και του χρυσού· σε ένα τέταρτο, του θείου, του σεληνίου και του τελλούριου· σε ένα πέμπτο, του βηρύλλιου, του ασβεστίου, του στρόντιου και του βαρίου· σε ένα έκτο, του μαγνησίου, του ψευδάργυρου, του καδμίου και του υδραργύρου· σε ένα έβδομο, του φωσφόρου, του αρσενικού, του αντιμονίου και του βισμούθιου [που μας κάνει επτά ομάδες από τη μια. Και αφού δείξει]... σε άλλα μονοπάτια, αλουμίνιο, γάλλιο, ίνδιο και θάλλιο· πυρίτιο, γερμάνιο και κασσίτερο· άνθρακα, τιτάνιο, και ζirkόνιο, [προσθέτει] – ενώ μια φυσική θέση κοντά στον ουδέτερο άξονα βρίσκεται για τις τρεις ομάδες στοιχείων που από τον καθηγητή Μεντελέγιεφ εξορίστηκαν σε ένα είδος ασύλου ανιάτων – την όγδοη οικογένειά του.

Θα ήταν ενδιαφέρον να συγκρίνουμε αυτά τα επτά στοιχεία της όγδοης οικογένειας των "ανιάτων" με τις αλληγορίες που αναφέρονται στους επτά πρωταρχικούς γιους της "Μητέρας, Απειρου Διαστήματος" ή Άντιτι, και τον όγδοο γιο που απορρίφθηκε απ' αυτήν. Μπορεί τότε να βρεθούν αρκετές περιέργες συμπτώσεις ανάμεσα σε "εκείνους τους ενδιάμεσους δεσμούς... που ονομάζονται μετα-στοιχεία ή στοιχειοειδή" και σε κείνα που η απόκρυφη επιστήμη ονομάζει τα νοούμενά τους, τις νοήμονες διάνοιες και κυβερνήτες αυτών των ομάδων Μονάδων και Ατόμων. Αλλά αυτό θα μας οδηγήσει πολύ μακριά. Ας ικανοποιηθούμε, λοιπόν, με την ομολογία του γεγονότος ότι: "αυτή η απόκλιση από την απόλυτη ομοιογένεια θα σημειώσει την σύσταση αυτών των μορίων ή συσσωρεύσεων της ύλης τα οποία εμείς ορίζουμε σαν στοιχεία, και θα ξεκαθαρίσει ίσως περισσότερο αν στραφούμε με την φαντασία μας στην πρώτη αυγή του υλικού μας σύμπαντος και εκεί, πρόσωπο με πρόσωπο με το μεγάλο μυστικό, προσπαθήσουμε να εξετάσουμε την πορεία της στοιχειακής εξέλιξης". Έτσι, τελικά, η επιστήμη στο πρόσωπο των μεγαλύτερων αντιπροσώπων της, προκειμένου να γίνει πιο ξεκάθαρη στον αδαή, υιοθετεί την φρασεολογία παλιών σοφών όπως του Ρότζερ Μπέικον, και επιστρέφει στην "προτύλη". Όλα αυτά είναι ελπιδοφόρα και υπαινικτικά για τα "σημάδια των καιρών".

Πράγματι αυτά τα "σημάδια" είναι πολλά και καθημερινά πολλαπλασιάζονται, αλλά κανένα δεν είναι πιο σημαντικό από αυτά που μόλις αναφέρθηκαν. Γιατί τώρα το χάσμα ανάμεσα στις αποκρυφιστικές "δεισιδαιμονίες και αντιεπιστημονικές" διδασκαλίες και στην "ακριβή" επιστήμη γεφυρώθηκε πλήρως και ένας, τουλάχιστον, από τους πιο εξέχοντες χημικούς της εποχής βρίσκεται στην περιοχή των άπειρων δυνατοτήτων του αποκρυφισμού. Κάθε νέο βήμα που θα κάνει θα τον φέρνει όλο και πιο κοντά σε εκείνο το μυστηριώδες κέντρο απ' όπου ξεκινούν τα αναρίθμητα μονοπάτια που οδηγούν το Πνεύμα κάτω, μέσα στην ύλη και που μεταμορφώνουν τους θεούς και τις ζώσες μονάδες σε ανθρώπους και έμβια φύση.

Αλλά έχουμε κάτι περισσότερο να πούμε πάνω στο θέμα στο ακόλουθο κεφάλαιο.

X

Η ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΗΣ

Πρέπει να δεχτούμε ότι η Δύναμη είναι "κινούμενη ύλη", ή "ύλη σε κίνηση" και μια εκδήλωση της ενέργειας· ή ότι η ύλη και η δύναμη είναι φαινομενικές, διαφοροποιημένες όψεις της μιας αρχέγονης, αδιαφοροποίητης Κοσμικής Ουσίας;

Το ερώτημα γίνεται σχετικά με την Στάντζα η οποία αναφέρεται στον ΦΟΧΑΤ και στους "Επτά αδελφούς ή Γιους" του, με άλλα λόγια, *στην αιτία και στα αποτελέσματα* του Κοσμικού Ηλεκτρισμού, που στην αποκρυφιστική ορολογία ονομάζεται, οι *επτά πρωταρχικές* δυνάμεις του Ηλεκτρισμού, των οποίων μόνο τα καθαρά φαινομενικά και επομένως χονδροειδή αποτελέσματα αναγνωρίζονται από τους φυσικούς στο κοσμικό και ειδικά στο γήινο πεδίο. Αυτές περιλαμβάνουν, μεταξύ των άλλων, Ήχο, Φως, Χρώμα κ.τ.λ., κ.τ.λ. Τι μας λέει, λοιπόν, η φυσική επιστήμη γι' αυτές τις δυνάμεις; Ο ΗΧΟΣ, λέει, είναι ένα *αίσθημα* που παράγεται από την πρόσκρουση των ατμοσφαιρικών μορίων πάνω στο *τύμπανο* το οποίο προκαλώντας λεπτούς κραδασμούς στον ακουστικό πόρο, τους μεταβιβάζει στον εγκέφαλο. Το ΦΩΣ είναι το *αίσθημα* που προκαλείται από την πρόσκρουση ασύλληπτα μικροσκοπικών κραδασμών του αιθέρα πάνω στον *αμφιβληστροειδή* του ματιού.

Το ίδιο λέμε κι εμείς. Αλλά αυτό είναι απλώς το αποτέλεσμα που παράγεται στην ατμόσφαιρα μας και στο άμεσο περιβάλλον της, στην πραγματικότητα, όλα όσα υποπίπτουν μέσα στην ακτίνα της γήινης συνείδησης μας. Ο *Όμβριος Ζευς* έστειλε το σύμβολό του με σταγόνες βροχής, νερό το οποίο όπως πιστεύεται αποτελείται από δύο "στοιχεία" τα οποία η χημεία ξεχωρίζει και επανασυνδυάζει. Τα σύνθετα μόρια βρίσκονται στην εξουσία της, αλλά τα άτομά τους ξεφεύγουν ακόμα από την λαβή της. Ο αποκρυφισμός, σε όλες αυτές τις Δυνάμεις και τις εκδηλώσεις βλέπει μια κλίμακα της οποίας οι κατώτερες βαθμίδες ανήκουν στην εξωτερική φυσική και οι ανώτερες οδηγούν σε μια ζώσα, νοήμονα, αόρατη Δύναμη που είναι, κατά κανόνα η αδιάφορη και κατ' εξαίρεση η συνειδητή, αιτία του αισθητήριου φαινομένου που ορίζεται σαν αυτός ή ο άλλος φυσικός νόμος.

Λέμε και επιμένουμε ότι ο ΗΧΟΣ, για παράδειγμα, είναι μια τρομερή απόκρυφη δύναμη, ότι είναι μια καταπληκτική δύναμη μπροστά στην οποία, όταν κατευθυνθεί με *απόκρυφη γνώση*, ακόμα και ο ηλεκτρισμός που παράγεται από ένα εκατομμύριο Νιαγάρες, δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε με την μικρότερη δυνατότητά της. Μπορεί να παραχθεί ήχος τέτοιας φύσης, ώστε η πυραμίδα του Χέοπα να ανυψωθεί στον αέρα, ή το σώμα ενός ετοιμοθάνατου, μάλιστα, ενός που πνέει τα λοίσθια, να αναζωογονηθεί και να γεμίσει με καινούργια ενέργεια και σφρίγος.

Γιατί ο Ήχος γεννά, ή μάλλον ελκύει, το στοιχείο που παράγουν ένα *όζον*, η σύνθεση του οποίου είναι πέρα από τις δυνατότητες της χημείας, αλλά μέσα στα όρια της Αλχημείας. Μπορεί ακόμα και να *αναστήσει* έναν άνθρωπο ή ένα ζώο του οποίου το αστρικό "ζωτικό σώμα" δεν έχει χωριστεί ανεπανόρθωτα από το φυσικό με την αποκοπή της μαγνητικής ή οντικής χορδής. Η συγγραφέας, σαν άτομο που σώθηκε τρεις φορές από τον θάνατο μέσω αυτής της δύναμης, πρέπει να θεωρηθεί ότι γνωρίζει προσωπικά κάτι σχετικά μ' αυτήν.

Και αν όλα αυτά φαίνονται πολύ *αντιεπιστημονικά* για να ληφθούν υπόψη, ας μας εξηγήσει τότε η επιστήμη, σε ποιους γνωστούς μηχανικούς και φυσικούς νόμους οφείλονται τα πρόσφατα φαινόμενα που δημιουργήθηκαν από τον ονομαζόμενο "κινητήρα Κήλυ"; Τι είναι εκείνο που δρα σαν φοβερή γεννήτρια μιας αόρατης αλλά τρομακτικής δύναμης, εκείνης της δύναμης που όχι μόνο είναι ικανή να σύρει μια μηχανή 25 ίππων, αλλά που χρησιμοποιήθηκε και για να σηκώσει ολόκληρη την μηχανή; Και όμως, όπως αποδείχθηκε επανειλημμένα, αυτό πετυχαίνεται σύροντας απλώς ένα δοξάρι κατά μήκος μιας διαπασών. Γιατί η *αιθερική* Δύναμη, που ανακαλύφθηκε από

τον διάσημο (στην Αμερική και τώρα στην Ευρώπη) Τζον Ουόρελ Κήλυ, από την Φιλαδέλφεια, δεν είναι *παραίσηθη*. Γιατί παρά την αποτυχία του να την αξιοποιήσει – μια αποτυχία που εξαρχής είχε προβλεφεί και υποστηριχθεί από μερικούς Αποκρυφιστές – ωστόσο τα φαινόμενα που παρουσίασε ο εφευρέτης κατά την διάρκεια των τελευταίων ετών ήταν θαυμαστά, πραγματικά θαύματα, όχι με την έννοια του *υπερφυσικού*⁵⁷¹ αλλά του *υπερανθρώπινου*. Αν στον Κήλυ είχε επιτραπεί να πετύχει, θα μπορούσε να εξαφανίσει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ένα ολόκληρο στράτευμα, με την ίδια ευκολία που εξαφάνισε το σώμα ενός νεκρού βοδιού.

Ζητάμε από τον αναγνώστη να προσέξει υπερβολικά αυτήν την πρόσφατα αποκαλυμμένη δυνατότητα την οποία ο εφευρέτης ονόμασε "Ενδο-Αιθερική Δύναμη και Δυνάμεις".

Σύμφωνα με την ταπεινή γνώμη των Αποκρυφιστών, καθώς και μερικών στενών φίλων του, ο κ. Κήλυ από την Φιλαδέλφεια βρισκόταν και βρίσκεται ακόμα στο κατώφλι μερικών από τα μεγαλύτερα μυστικά του Σύμπαντος και κυρίως εκείνου πάνω στο οποίο στηρίζεται ολόκληρο το μυστήριο των φυσικών Δυνάμεων και το εσωτερικό νόημα του συμβολισμού του "Κοσμικού Αυγού". Η αποκρυφιστική φιλοσοφία, θεωρώντας τον εκδηλωμένο και τον ανεκδήλωτο Κόσμο σαν μια ΕΝΟΤΗΤΑ, συμβολίζει την ιδεατή αντίληψη του πρώτου με αυτό το "Χρυσό Αυγό" με τους δυο πόλους. Ο θετικός πόλος είναι αυτός που δρα στον εκδηλωμένο κόσμο της ύλης, ενώ ο αρνητικός χάνεται στην αδιάγνωστη απολυτότητα του ΣΑΤ: "*Υπόσταση*".⁵⁷² Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν αυτό συμφωνεί με την φιλοσοφία του κ. Κήλυ, αλλά ούτε και έχει σημασία. Ωστόσο οι ιδέες του σχετικά με την αιθερο-υλική σύσταση του Σύμπαντος μοιάζουν περιέργως με τις δικές μας, όντας απ' αυτήν την άποψη, σχεδόν ταυτόσημες. Να τι τον βρίσκουμε να λέει σε ένα καλογραμμένο φυλλάδιο που συντάχθηκε από την κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ, μια Αμερικανίδα με χρήματα και κοινωνική θέση, της οποίας οι ασταμάτητες προσπάθειες για την αναζήτηση της αλήθειας ποτέ δεν θα εκτιμηθούν επαρκώς:

Ο κ. Κήλυ εξηγώντας την λειτουργία της μηχανής του, λέει: "Στην σύλληψη οποιασδήποτε μηχανής που κατασκευάστηκε μέχρι τώρα, ποτέ δεν είχε βρεθεί το μέσον για την εισαγωγή ενός ουδέτερου κέντρου. Αν είχε βρεθεί τότε θα είχαν τελειώσει και οι δυσκολίες των αναζητητών του αεικίνητου και αυτό το πρόβλημα θα είχε γίνει ένα καθιερωμένο και λειτουργικό γεγονός. Σε μια τέτοια μηχανή θα αρκούσε η αρχική ώθηση λίγων πάουντς για να την κάνει να κινείται επί αιώνες. Με την ιδέα της κραδασμικής μηχανής μου δεν ζητάω να πετύχω την συνεχή κίνηση, αλλά σχηματίζεται ένα κύκλωμα το οποίο έχει πράγματι ένα ουδέτερο κέντρο, που είναι σε θέση να ζωογονείται με τον κραδασμικό αιθέρα μου και ενώ λειτουργεί με το αναφερθέν υλικό, είναι στην πραγματικότητα μια μηχανή κυριολεκτικά ανεξάρτητη από την μάζα (ή σφαίρα)⁵⁷³ και αυτό που την κάνει τέτοια είναι η θαυμαστή ταχύτητα του κραδασμικού κυκλώματος. Ωστόσο, παρά την τελειότητά της, πρέπει να τροφοδοτείται με τον κραδασμικό αιθέρα για να είναι ένας ανεξάρτητος κινητήρας... Όλες οι κατασκευές απαιτούν ένα θεμέλιο σε δύναμη, σύμφωνα με το βάρος της μάζας που πρέπει να μεταφέρουν, αλλά τα θεμέλια του σύμπαντος στηρίζονται πάνω σε ένα κενό σημείο πολύ πιο μικρό από ένα μόριο. Στην πραγματικότητα, για να εκφράσω κατάλληλα αυτή την αλήθεια, πάνω σε ένα *ενδο-αιθερικό σημείο*, που απαιτεί έναν άπειρο νου για να το κατανοήσει. Το να κοιτάζει κανείς μέσα στα βάθη ενός αιθερικού κέντρου είναι ακριβώς το ίδιο με το να ψάχνει μέσα στο απέραντο διάστημα του ουράνιου αιθέρα για να βρει την άκρη. Με την εξής διαφορά: ότι το ένα είναι το θετικό πεδίο, ενώ το άλλο είναι το αρνητικό πεδίο....

⁵⁷¹ Η λέξη "υπερφυσικό" υπονοεί πάνω ή έξω από την φύση. Φύση και Χώρος είναι ένα. Ο Χώρος για το μεταφυσικό υπάρχει έξω από κάθε πράξη αίσθησης και είναι μια καθαρά υποκειμενική παρουσίαση, παρά τον υλισμό που του συνδέει αναγκαστικά με το ένα ή το άλλο δεδομένο αίσθησης. Για τις αισθήσεις μας, όταν είναι ανεξάρτητος από οτιδήποτε μέσα του, είναι καθαρά υποκειμενικός. Πώς μπορεί, λοιπόν, ένα φαινόμενο ή οτιδήποτε άλλο, να *εξέλθει ή να εκτελεστεί πέρα από εκείνο που δεν έχει όρια*; Αλλά όταν η χωρική επέκταση γίνεται απλώς διανοητικά και την σκεφτόμαστε σαν μια ιδέα συνδεδεμένη με ορισμένες πράξεις, όπως κάνουν οι υλιστές και οι φυσικοί, τότε αυτοί δεν έχουν κανένα δικαίωμα να προσδιορίζουν και να διακηρύσσουν τι *μπορεί* ή τι δεν *μπορεί* να παραχθεί από Δυνάμεις που δημιουργούνται μέσα σε περιορισμένο χώρο, αφού δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για το τι είναι αυτές οι δυνάμεις.

⁵⁷² Όταν μιλάμε για ιδεαλισμό δεν είναι σωστό να τον δείχνουμε ότι βασίζεται πάνω στις "παλιές οντολογικές απόψεις ότι τα πράγματα ή τα όντα υπάρχουν ανεξάρτητα το ένα από το άλλο και όχι σαν όροι σχέσεων" (Στάλλου). Οπωσδήποτε είναι λάθος να το λέμε για τον ιδεαλισμό της Ανατολικής φιλοσοφίας και την αντίληψή του, γιατί είναι ακριβώς το αντίθετο.

⁵⁷³ Ανεξάρτητη, κατά μια ορισμένη έννοια, αλλά όχι ασύνδετη. [Ε.Π.Μπ.]

Όπως φαίνεται αμέσως, αυτή είναι η Ανατολική δοξασία. Το ενδο-αιθερικό σημείο του είναι το σημείο *λάγια* των αποκρυφιστών, το οποίο, όμως, δεν απαιτεί "έναν άπειρο νου για να το κατανοήσει", αλλά μόνο μια ιδιαίτερη ενόραση και ικανότητα να ανιχνεύει την κρυψώνα του σ' αυτόν τον κόσμο της ύλης. Φυσικά, το *λάγια κέντρο* δεν μπορεί να παραχθεί – ενώ ένα ενδοαιθερικό κενό μπορεί – όπως αποδείχθηκε με την παραγωγή ήχων στον χώρο. Ο κ. Κήλυ, όμως μιλάει σαν ένας ασυνείδητος αποκρυφιστής όταν παρατηρεί στην θεωρία του για την πλανητική αιώρηση:

Όσον αφορά του πλανητικό όγκο, θα ρωτούσαμε από επιστημονική άποψη, πώς μπορεί να υπάρχει η τεράστια διαφορά όγκων στους πλανήτες χωρίς να αποδιοργανώνει την αρμονική δράση που τους χαρακτηρίζει πάντα; Ο μόνος τρόπος για να απαντήσω κατάλληλα στο ερώτημα είναι να κάνω μια προοδευτική ανάλυση, αρχίζοντας από τα περιστρεφόμενα αιθερικά κέντρα που φτιάχτηκαν από τον Δημιουργό,⁵⁷⁴ με την ελκτική ή συσσωρευτική τους δύναμη. Αν με ρωτήσετε ποια δύναμη είναι εκείνη που δίνει στο κάθε αιθερικό άτομο την ασύλληπτη ταχύτητα της περιστροφής του (ή αρχική ώθηση), πρέπει να απαντήσω ότι κανένας πεπερασμένος νους δεν θα μπορέσει ποτέ να συλλάβει τι ακριβώς είναι. Η επιστήμη της συσσώρευσης είναι η μόνη απόδειξη ότι δόθηκε μια τέτοια δύναμη. Η περιοχή – αν μπορούμε να το πούμε έτσι – ενός τέτοιου ατόμου παρουσιάζει στο ελκτικό ή μαγνητικό, εκλεκτικό ή προωθητικό, κάθε δεκτική δύναμη και κάθε ανταγωνιστική δύναμη που χαρακτηρίζει έναν πλανήτη του πιο μεγάλου μεγέθους. Επομένως, καθώς η συσσώρευση συνεχίζεται, η τέλεια εξίσωση παραμένει η ίδια. Όταν αυτό το μικροσκοπικό κέντρο εγκαθιδρυθεί, η δύναμη που χρειάζεται για να μετακινηθεί από την θέση του, θα πρέπει αναγκαστικά να είναι τόσο μεγάλη όσο και η δύναμη που χρειάζεται για την μετατόπιση του πιο τεράστιου πλανήτη που υπάρχει. Όταν αυτό το ατομικό ουδέτερο κέντρο μετακινείται, ο πλανήτης πρέπει να το ακολουθήσει. Το ουδέτερο κέντρο σηκώνει το πλήρες φορτίο κάθε συσσώρευσης εξαρχής, και παραμένει το ίδιο, για πάντα ισορροπημένο μέσα στο αιώνιο διάστημα.

Ο κ. Κήλυ περιγράφει την ιδέα του για το "ουδέτερο κέντρο" με τον ακόλουθο τρόπο:

Θα φανταστούμε ότι, μετά την συσσώρευση ενός πλανήτη με οποιαδήποτε διάμετρο –ας πούμε περίπου 30.000 χιλιόμετρα, γιατί το μέγεθος δεν έχει καμιά σχέση με το πρόβλημα – γίνεται μια μετατόπιση όλης της ύλης, με την εξαίρεση ενός στρώματος πάχους 8.000 χιλιομέτρων, αφήνοντας ένα ενδιάμεσο κενό ανάμεσα σ' αυτό το στρώμα και σε ένα κέντρο με μέγεθος όσο και μια συνηθισμένη μπάλα του μπιλιάρδου. Για να μετακινηθεί αυτή η μικρή κεντρική μάζα, θα χρειαζόταν μια δύναμη τόσο μεγάλη όσο και εκείνη που χρειάζεται για την μετακίνηση του στρώματος με τα 8.000 χιλιόμετρα πάχος. Επίσης, αυτή η μικρή κεντρική μάζα θα σήκωνε το βάρος αυτού του κελύφους για πάντα, κρατώντας το σε ίση απόσταση και δεν θα υπήρχε αντίθετη δύναμη, οσοδήποτε μεγάλη, η οποία θα μπορούσε να τα ενώσει. Η φαντασία κλονίζεται όταν σκεφτόμαστε το άπειρο φορτίο που βαστάει αυτό το κεντρικό σημείο, όπου το βάρος παύει... Να πώς κατανοούμε εμείς το ουδέτερο κέντρο.

Και πώς κατανοούν οι αποκρυφιστές ένα "λάγια κέντρο".

Πολλοί χαρακτήρισαν τα παραπάνω "αντιεπιστημονικά". Αλλά το ίδιο συμβαίνει και με καθετί που δεν εγκρίνεται και δεν κρατιέται στις αυστηρά ορθόδοξες γραμμές της φυσικής επιστήμης. Αν δεν γίνει αποδεκτή η εξήγηση που δόθηκε από τον ίδιο τον εφευρέτη – και οι εξηγήσεις, όπως παρατηρήθηκε, είναι απόλυτα ορθόδοξες από πνευματική και αποκρυφιστική σκοπιά, αν όχι από την σκοπιά της υλιστικής θεωρητικής (ονομαζόμενης ακριβούς) επιστήμης, και επομένως δικές μας σ' αυτό ιδιαίτερα – τι μπορεί, τότε, να απαντήσει η επιστήμη σε ήδη φανερά γεγονότα που δεν είναι πλέον δυνατόν να τα αρνηθεί κανένας; Η απόκρυφη φιλοσοφία αποκαλύπτει λίγα από τα πιο σημαντικά ζωτικά μυστήριά της. Τα πετάει ένα-ένα σαν πολύτιμα μαργαριτάρια, εδώ κι εκεί, και μόνο όταν αναγκάζεται να το κάνει από το εξελικτικό παλιρροιακό κύμα που προωθεί την ανθρωπότητα αργά, σιωπηλά, αλλά σταθερά προς την αυγή της ανθρωπότητας της Έκτης Φυλής. Γιατί μόλις ξεφύγουν από την ασφαλή συνοδεία των νόμιμων

⁵⁷⁴ "Μάλλον από τον Φοχάτ", θα απαντούσε ένας Αποκρυφιστής. [Ε.Π.Μπ.]

κληρονόμων και φυλάκων τους, αυτά τα μυστήρια παύουν να είναι απόκρυφα' πέφτουν στην εξουσία του κοινού και διατρέχουν πολύ συχνά τον κίνδυνο να γίνουν κατάρες αντί για ευλογίες στα χέρια των εγωιστών: των Κάιν της ανθρώπινης φυλής. Ωστόσο οποτεδήποτε γεννιώνται τέτοια άτομα σαν τον εφευρέτη της Αιθερικής Δύναμης – τον Τζον Ουόρελ Κήλυ – άνθρωποι με ιδιαίτερες ψυχικές και νοητικές ικανότητες,⁵⁷⁵ γενικά και πολύ συχνά βοηθώνται και δεν αφήνονται αβοήθητοι, να ψηλαφούν τον δρόμο τους", ή αφηνόμενοι στις δικές τους δυνάμεις, να πέφτουν πολύ σύντομα θύματα δοκιμασιών και ασυνείδητων κερδοσκοπών. Βοηθώνται *μόνο με την προϋπόθεση ότι δεν θα γίνουν, συνειδητά ή ασυνείδητα, μια επιπρόσθετη καταστροφή για την εποχή τους: ένας κίνδυνος για τους αδύναμους, που τώρα προσφέρονται σε καθημερινό ολοκαύτωμα από τους λιγότερο πλούσιους προς τους πολύ πλούσιους.*⁵⁷⁶ Αυτό απαιτεί ένα είδος παρέκβασης και μια εξήγηση.

Πριν από δώδεκα περίπου χρόνια, κατά την διάρκεια της Εκατοντάχρονης Έκθεσης της Φιλαδέλφειας, η συγγραφέας απαντώντας στις ειλικρινείς ερωτήσεις ενός θεοσοφιστή, ενός από τους πρώτους θαυμαστές του κ. Κήλυ, του επανέλαβε αυτά που είχε ακούσει από έγκυρη πηγή, μια πληροφορία για την οποία δεν θα μπορούσε ποτέ να αμφιβάλει.

Είχε αναφερθεί ότι ο εφευρέτης του "Αυτο-Κίνητου" ήταν αυτό που στην διάλεκτο των Καμπαλιστών ονομάζεται "μάγος εκ φύσεως". Ότι δεν είχε και θα εξακολουθούσε να μην έχει συνείδηση όλης της έκτασης των ικανοτήτων του και ότι θα επεξεργαζόταν απλώς μόνο εκείνα που είχε βρει και επιβεβαιώσει στην ίδια του την φύση: *πρώτον, επειδή αποδίδοντας τα σε λαθεμένη πηγή, δεν θα μπορούσε ποτέ να τα αναπτύξει πλήρως και δεύτερον, επειδή ήταν πέρα από την δυνατότητά του να μεταδώσει σε άλλους εκείνο που ήταν μια ικανότητα έμφυτη στην δική του ιδιαίτερη φύση. Επομένως το όλο μυστικό δεν μπορούσε να μεταβιβαστεί μόνιμα για πρακτικούς σκοπούς ή για χρήση σε κανέναν άλλον.*⁵⁷⁷

Τα άτομα που γεννιώνται με μια τέτοια ικανότητα δεν είναι πολύ σπάνια. Το ότι δεν ακούγονται πιο συχνά οφείλεται στο γεγονός ότι ζουν και πεθαίνουν, σχεδόν πάντα, αγνοώντας πλήρως το γεγονός ότι κατέχουν αφύσικες ικανότητες. Ο κ. Κήλυ κατέχει ικανότητες που ονομάζονται "αφύσικες" μόνο και μόνο επειδή στην εποχή μας συμβαίνει να είναι ελάχιστα γνωστές, όπως ήταν η κυκλοφορία του αίματος πριν από την εποχή του Χάρβεϋ. Το αίμα υπήρχε και συμπεριφερόταν όπως και τώρα στον πρώτο άνθρωπο που γεννήθηκε από γυναίκα – το ίδιο και αυτή η αρχή μέσα στον άνθρωπο η οποία μπορεί να ελέγχει και να κατευθύνει την αιθερική κραδασμική δύναμη. Υπάρχει οπωσδήποτε σε όλους εκείνους τους θνητούς ανθρώπους των οποίων ο εσωτερικός εαυτός συνδέεται πρωταρχικά, εξαιτίας της άμεσης καταγωγής τους, με εκείνη την ομάδα των Ντιάνι Τσόχαν που ονομάζονται "πρωτο-γεννημένοι του Αιθέρα". Η ανθρωπότητα, εξεταζόμενη ψυχικά, διαιρείται σε διάφορες ομάδες η καθεμιά από τις οποίες συνδέεται με μια από τις Ντιανικές ομάδες που δημιούργησαν πρώτα τον ψυχικό άνθρωπο.⁵⁷⁸ Από αυτή την άποψη ο κ. Κήλυ ευνοείται υπερβολικά και ακόμα, πέρα από την ψυχική ιδιοσυγκρασία του, όντας από διανοητική άποψη μια ιδιοφυΐα στην μηχανική, μπορεί να πετύχει τα πιο θαυμαστά αποτελέσματα. Ήδη έχει πετύχει μερικά, περισσότερα από όσα έχει πετύχει μέχρι σήμερα στην εποχή μας κάθε θνητός άνθρωπος, που δεν είναι μνημένος στα τελικά μυστήρια. Αυτά που έχει κάνει ήδη αρκούν για "να καταστρέψουν με το σφυρί της επιστήμης τα είδωλα της επιστήμης" – τα είδωλα της ύλης με τα πηλίνα πόδια – όπως σωστά προλέγουν γι' αυτόν οι φίλοι του. Και η συγγραφέας ούτε για μια

⁵⁷⁵ Ο λόγος αυτών των ψυχικών ικανοτήτων δίνεται παρακάτω.

⁵⁷⁶ Τα παραπάνω γράφηκαν πριν δυο χρόνια, όταν οι ελπίδες για την επιτυχία του "Κινητήρα Κήλυ" βρίσκονταν στο αποκορύφωμα. Αυτό που ειπώθηκε τότε από την συγγραφέα αποδείχθηκε απόλυτα αληθινό, και τώρα μόνο λίγες παρατηρήσεις προστίθενται σχετικά με την αποτυχία των προσδοκιών του, που τώρα έχει γίνει αποδεκτή και από τον ίδιο τον εφευρέτη. Όμως αν και χρησιμοποιείται εδώ η λέξη αποτυχία, ο αναγνώστης πρέπει να την κατανοήσει κατά μια σχετική έννοια, γιατί όπως εξηγεί και η κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ: "Αυτό που παραδέχεται ο κ. Κήλυ είναι ότι, επειδή δυσκολεύτηκε στην εφαρμογή της κραδασμικής δύναμης στην μηχανική, μετά από την πρώτη και την δεύτερη γραμμή πειραματικής έρευνας, αναγκάστηκε είτε να ομολογήσει μια *εμπορική* αποτυχία, είτε να δοκιμάσει ένα τρίτο ξεκίνημα από την βασική του αρχή, αναζητώντας την επιτυχία μέσω άλλου καναλιού". Και αυτό το "κανάλι" είναι στο φυσικό πεδίο.

⁵⁷⁷ Μαθαίνουμε ότι οι παρατηρήσεις αυτές δεν ισχύουν για την τελευταία ανακάλυψη του κ. Κήλυ. Μόνο ο χρόνος θα δείξει το ακριβές όριο των επιτεύξεών του.

⁵⁷⁸ Δείτε τις παραγράφους 1 έως 5 στο Σχόλιο της Στάντζα VII.

στιγμή δεν σκέφτηκε να αντικρούσει την κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ η οποία στην μελέτη της πάνω στην "Ψυχική Δύναμη και Αιθερική Δύναμη", αναφέρει ότι ο κ. Κήλυ, σαν φιλόσοφος, "είναι αρκετά μεγάλος στην ψυχή, αρκετά σοφός στον νου και αρκετά ανώτερος σε θάρρος, ώστε να ξεπεράσει όλες τις δυσκολίες και να σταθεί τελικά μπροστά στο κοινό σαν ο μεγαλύτερος ερευνητής και εφευρέτης του κόσμου".

Γράφει επίσης:

Ακόμα και αν ο Κήλυ δεν καταφέρει τίποτε άλλο πέρα από το να οδηγήσει τους επιστήμονες από τις επικίνδυνες περιοχές όπου περπατούν τώρα, στο ανοιχτό πεδίο της στοιχειακής δύναμης, όπου η βαρύτητα και η συνοχή διαταράσσονται στα λημέρια τους και διαστρέφονται στην χρήση όπου από την ενότητα της προέλευσης εκπορεύεται άπειρη ενέργεια με διαφοροποιημένες μορφές, ακόμα και τότε θα αποκτήσει αθάνατη φήμη. Αν αποδείξει, προς καταστροφή του υλισμού, ότι το σύμπαν εμψυχώνεται από μια μυστηριώδη αρχή προς την οποία η ύλη, οσοδήποτε τέλεια οργανωμένη, είναι κατώτερη, τότε θα είναι ο μεγαλύτερος πνευματικός ευεργέτης της φυλής μας, μεγαλύτερος απ' όσους βρήκε ποτέ ο σύγχρονος κόσμος. Αν μπορέσει, στην θεραπεία των ασθενειών να αντικαταστήσει με τις λεπτότερες δυνάμεις της φύσης εκείνους τους χονδροειδείς υλικούς παράγοντες που στέλνουν στον τάφο περισσότερα ανθρώπινα όντα απ' ό,τι ο πόλεμος, δηλαδή τον συνδυασμό του λοιμού και της πείνας, τότε θα αξίζει και θα δεχθεί την ευγνωμοσύνη της ανθρωπότητας. Όλα αυτά και περισσότερα θα κάνει, αν ο ίδιος κι εκείνοι που παρακολουθούν επί χρόνια μέρα με τη μέρα την πρόοδο του, δεν είναι υπερβολικά αισιόδοξοι στις προσδοκίες τους.

Η ίδια κυρία γράφοντας στο περιοδικό *Θεοσοφικές Εξακριβώσεις* (Εταιρεία Θεοσοφικών Εκδόσεων, Λονδίνο, Τομ. I No 9 Ιούλιος 1888), στην μελέτη της "Τα Μυστικά του Κήλυ", παρουσιάζει απόσπασμα από ένα άρθρο γραμμένο πριν λίγα χρόνια από την συγγραφέα του παρόντος έργου στο περιοδικό *Ο Θεοσοφιστής* (Τομ. III, Σεπτέμβριος 1882), με τα ακόλουθα λόγια:

Η συγγραφέας του φυλλαδίου No 5 που εκδόθηκε από την Θεοσοφική Εκδοτική Εταιρεία, και με τίτλο "Τι είναι Ύλη και τι είναι Δύναμη", αναφέρει: "Οι άνθρωποι της επιστήμης μόλις ανακάλυψαν 'μια τέταρτη κατάσταση της ύλης', ενώ οι Αποκρυφιστές έχουν διεισδύσει εδώ και αιώνες πέρα από την έκτη και επομένως δεν συμπεραίνουν, αλλά γνωρίζουν την ύπαρξη της έβδομης: της τελευταίας". Αυτή η γνώση περιλαμβάνει ένα από τα μυστικά του ονομαζόμενου "σύνθετου μυστικού" του Κήλυ. Είναι ήδη γνωστό σε αρκετούς ότι αυτό το μυστικό περιλαμβάνει την "αύξηση της ενέργειας", την μόνωση του αιθέρα και την εφαρμογή της δυνασφαιρικής δύναμης στην μηχανική.

Ακριβώς επειδή η ανακάλυψη του Κήλυ θα οδηγήσει στην γνώση ενός από τα πιο απόκρυφα μυστικά, ένα μυστικό που δεν μπορεί ποτέ να επιτραπεί να πέσει στα χέρια των μαζών, γι' αυτό στους αποκρυφιστές φαίνεται σίγουρη η αποτυχία του να προωθήσει τις ανακαλύψεις του προς την λογική τους κατάληξη. Αλλά περισσότερα πάνω σ' αυτό θα αναφέρουμε σε λίγο. Ακόμα και με τους περιορισμούς της η ανακάλυψή του μπορεί να αποδειχθεί πολύ ευεργετική. Γιατί:

Βήμα-βήμα, με μια υπομονετική επιμονή την οποία κάποια μέρα ο κόσμος θα τιμήσει, αυτός ο επινοητικός άνθρωπος έκανε τις έρευνές του, υπερνικώντας τις τεράστιες δυσκολίες που εμφανίζονταν συνεχώς στον δρόμο του και που (για όλους εκτός από τον ίδιο) έμοιαζαν αξεπέραστα εμπόδια για την περαιτέρω πρόοδο: γιατί ποτέ ο δείκτης του κόσμου δεν έδειχνε έτσι μια ώρα, όπου όλα ετοιμάζονται για την έλευση της νέας μορφής δύναμης την οποία περιμένει η ανθρωπότητα. Η φύση, πάντα απρόθυμη να αποκαλύψει τα μυστικά της, ακούει τις απαιτήσεις του κυρίου της, της αγκαιότητας. Τα ανθρακωρυχεία του κόσμου δεν θα μπορούν για πολύ καιρό να καλύπτουν την αυξανόμενη κατανάλωση που γίνεται. Ο ατμός έφτασε στο έσχατο όριο της δύναμης του, και δεν καλύπτει τις απαιτήσεις της εποχής. Γνωρίζει ότι οι μέρες του είναι μετρημένες. Ο ηλεκτρισμός μένει πίσω, με κομμένη την ανάσα, εξαρτώμενος από την προσέγγιση της συντρόφου του. Τα αερόπλοια είναι αγκυροβολημένα, θα λέγαμε, περιμένοντας την δύναμη εκείνη που θα κάνει την αεροπλοΐα κάτι περισσότερο από ένα όνειρο. Όσο εύκολα οι άνθρωποι επικοινωνούν από το σπίτι τους με το γραφείο τους, μέσω του τηλεφώνου, το ίδιο εύκολα και οι κάτοικοι χωριστών ηπείρων θα επικοινωνούν πάνω από τον ωκεανό. Η φαντασία παραλύει όταν επιχειρεί να προβλέψει

τα μεγάλα αποτελέσματα αυτής της θαυμαστής ανακάλυψης εφαρμοσμένης στην τέχνη και στην μηχανική. Ανεβαίνοντας στον θρόνο τον οποίο η δύναμη του ατμού θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει, η δυνασφαιρική δύναμη θα κυβερνήσει τον κόσμο με μια ισχύ τόσο κραταιή για τα συμφέροντα του πολιτισμού, ώστε καμιά περιορισμένη διάνοια δεν μπορεί να προβλέψει τα αποτελέσματα. Ο Λώρενς Όλιφαντ, στον πρόλογο της *Επιστημονικής Θρησκείας* λέει: "Ένα καινούργιο ηθικό μέλλον ανατέλλει πάνω στην ανθρώπινη φυλή: ένα μέλλον από το οποίο, ασφαλώς, έχει μεγάλη ανάγκη". Αυτό το νέο ηθικό μέλλον με κανέναν άλλον τρόπο δεν μπορεί να αρχίσει πιο πλατιά, πιο συμπαντικά, όσο με την χρησιμοποίηση της δυνασφαιρικής δύναμης στην ζωή για ευεργετικούς σκοπούς... (*Θεοσοφικές Εξακριβώσεις*, Τομ. I, No 9, σελ. 16-17.)

Οι αποκρυφιστές είναι έτοιμοι να συμφωνήσουν σε όλα αυτά με την πειστική συγγραφέα. Αναμφίβολα, ο μοριακός κραδασμός είναι "το νόμιμο πεδίο έρευνας του Κήλυ" και οι ανακαλύψεις που θα γίνουν απ' αυτόν θα αποδειχθούν θαυμάσιες: όμως μόνο στα δικά του χέρια και μέσω του εαυτού του. Ο κόσμος δεν θα πάρει παρά μόνο εκείνο το οποίο μπορεί να του αποκαλυφθεί με ασφάλεια. Ίσως η αλήθεια αυτής της βεβαίωσης δεν έγινε ακόμα αντιληπτή από τον ίδιο τον εφευρέτη, γιατί τον βλέπουμε να γράφει ότι είναι απόλυτα σίγουρος πως θα εκπληρώσει όλα όσα υποσχέθηκε και θα τα δώσει στον κόσμο. Αλλά θα την κατανοήσει και μάλιστα αρκετά σύντομα. Τα όσα λέει αναφορικά με το έργο του είναι μια καλή απόδειξη:

Εξετάζοντας την λειτουργία της μηχανής μου, ο επισκέπτης προκειμένου να αποκτήσει μια έστω και κατά προσέγγιση αντίληψη του *modus operandi* [τρόπου λειτουργίας] της, πρέπει να απορρίψει κάθε σκέψη για μηχανές που λειτουργούν πάνω στην αρχή της πίεσης και εξάντλησης, με την διαστολή του ατμού ή άλλου ανάλογου αερίου το οποίο προσκρούει σε ένα σημείο σύνδεσης, όπως το πιστόνι μιας ατμομηχανής. Η μηχανή μου δεν έχει ούτε πιστόνια ούτε έκκεντρα, ούτε και ασκείται το παραμικρό γραμμάριο πίεσης πάνω στην μηχανή, οποιοδήποτε και αν είναι το μέγεθος ή η δυνατότητά της.

Το σύστημά μου, από κάθε άποψη, τόσο στην δημιουργία της δύναμης μου όσο και στους κλάδους εφαρμογής της, *βασίζεται και θεμελιώνεται πάνω στον συμπαθητικό κραδασμό*. Με κανέναν άλλον τρόπο δεν είναι δυνατό να αφυπνιστεί ή να δημιουργηθεί η δύναμή μου και είναι παρόμοια αδύνατο να λειτουργήσει η μηχανή βάσει οποιασδήποτε άλλης αρχής... Αυτό, όμως, είναι το σωστό σύστημα και στο εξής όλες οι συσκευές μου θα διευθύνονται μ' αυτόν τον τρόπο: δηλαδή, η δύναμή μου θα παράγεται, οι μηχανές μου θα δουλεύουν και το τηλεβόλο μου θα λειτουργεί *μέσω ενός σύρματος*.

Μόνο ύστερα από χρόνια ασταμάτητου μόχθου και αφού έκανα σχεδόν αναρίθμητα πειράματα, που περιλάμβαναν όχι μόνο την κατασκευή πάρα πολλών ιδιόμορφων μηχανικών συσκευών, αλλά και τη στενότερη έρευνα και μελέτη των φαινομενικών ιδιοτήτων της *ίδιας* της ουσίας "αιθέρας" που παραγόταν· μόνο ύστερα απ' όλα αυτά μπόρεσα να εγκαταλείψω τον πολύπλοκο μηχανισμό και να πετύχω, όπως ισχυρίζομαι, απόλυτη κυριαρχία πάνω στην λεπτή και παράξενη δύναμη με την οποία ασχολούμαι. (*Θεοσοφικές Εξακριβώσεις*, Τομ. I, No 9, σελ. 18.)

Τα σημεία που υπογραμμίστηκαν από εμάς έχουν άμεση σχέση με την απόκρυφη πλευρά της εφαρμογής της κραδασμικής δύναμης, ή εκείνου που ο κ. Κήλυ ονομάζει "συμπαθητικό κραδασμό". Το "σύρμα" είναι ήδη ένα βήμα προς τα κάτω, ή από το καθαρά αιθερικό πεδίο προς το γήινο. Ο εφευρέτης παρήγαγε θαύματα – η λέξη "θαύμα" δεν είναι υπερβολική – όταν δρούσε μόνο μέσω της ενδοαιθερικής Δύναμης, της έκτης και έβδομης αρχής του Ακασά. Από μια "γεννήτρια" μήκους ενάμισι μέτρου, έφτασε σε μια "όχι μεγαλύτερη από ένα παλιομοδίτικο ασημένιο ρολόι" και αυτό από μόνο του είναι ένα θαύμα *μηχανικής* (αλλά όχι πνευματικής) ιδιοφυΐας. Αλλά όπως το εξέφρασε πολύ σωστά η μεγάλη προστάτιδα και υποστηρίκτριά του, η κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ, "οι δύο μορφές δύναμης με τις οποίες πειραματίζεται και τα φαινόμενα που τις συνοδεύουν, είναι η ίδια η αντίθεση μεταξύ τους". Η μια δημιουργείται και ενεργοποιείται από αυτόν και μέσω αυτού. Όποιος και να επαναλάμβανε τα πράγματα που έκανε αυτός, *δεν θα μπορούσε να παράγει τα ίδια αποτελέσματα*. Πράγματι, αυτό που δρούσε ήταν "ο αιθέρας του Κήλυ", ενώ ο αιθέρας κάποιου "Σμιθ ή Μπράουν" θα έμενε για πάντα δίχως αποτελέσματα. Γιατί μέχρι τώρα η δυσκολία του Κήλυ ήταν να δημιουργήσει μια μηχανή που θα παρήγαγε και θα ρύθμιζε την "δύναμη" δίχως την παρεμβολή καμιάς "δύναμης θέλησης" ή προσωπικής επιρροής του χειριστή, συνειδητής ή

ασυνείδητης. Στο σημείο αυτό απέτυχε, όσον αφορά τους άλλους, γιατί κανένας άλλος εκτός από τον ίδιο δεν μπορούσε να χειριστεί τις "μηχανές" του. Από αποκρυφιστική άποψη αυτή ήταν μια πολύ πιο προχωρημένη επίτευξη από την "επιτυχία" την οποία περιμένει από το "σύρμα" του, αλλά τα αποτελέσματα που αποκτήθηκαν από το πέμπτο και το έκτο πεδίο της αιθερικής (ή Αστρικής) Δύναμης, δεν θα επιτραπεί ποτέ να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς του εμπορίου και της κυκλοφορίας. Το ότι ο οργανισμός του Κήλυ συνδέεται άμεσα με την πρόκληση των θαυμαστών αποτελεσμάτων, αποδεικνύεται από την ακόλουθη δήλωση που προέρχεται από κάποιον ο οποίος γνωρίζει πολύ καλά τον μεγάλο εφευρέτη.

Κάποια φορά οι μέτοχοι της εταιρείας "Κινητήρας Κήλυ", τοποθέτησαν έναν άνδρα στο εργαστήριο του με τον φανερό σκοπό να ανακαλύψει το μυστικό του. Αυτός ύστερα από έξι μήνες στενής παρακολούθησης, μια μέρα είπε στον κ. Κήλυ: "Τώρα ξέρω πώς γίνεται". Εκείνη την στιγμή συναρμολογούσαν μαζί μια μηχανή και ο Κήλυ χειριζόταν τον διακόπτη που άνοιγε και έκλεινε την ενέργεια. "Δοκίμασε, λοιπόν", ήταν η απάντηση. Ο άνδρας γύρισε τον διακόπτη, αλλά τίποτε δεν έγινε. "Άσε με να σε ξαναδώ άλλη μια φορά να το κάνεις", ζήτησε ο άνδρας από τον Κήλυ. Εκείνος υπάκουσε και η μηχανή πήρε αμέσως μπροστά. Ο άλλος δοκίμασε ξανά, αλλά χωρίς επιτυχία. Τότε ο Κήλυ έβαλε το χέρι του στον ώμο του και του είπε να ξαναδοκιμάσει. Μόλις ο άλλος γύρισε τον διακόπτη αυτομάτως παρήχθη το ρεύμα.

Το γεγονός αυτό, αν είναι αληθινό, τακτοποιεί το όλο θέμα. Μας λένε ότι ο κ. Κήλυ ορίζει του ηλεκτρισμό "σαν μια ορισμένη μορφή ατομικού κραδασμού". Σ' αυτό έχει απόλυτο δίκαιο· αλλά αυτό είναι ο ηλεκτρισμός στο γήινο πεδίο και μέσω γήινων συσχετίσεων. Ο Κήλυ υπολογίζει:

Μοριακοί	κραδασμοί	100.000.000 ανά δευτερόλεπτο
Ενδο-μοριακοί	κραδασμοί	300.000.000 ανά δευτερόλεπτο
Ατομικοί	κραδασμοί	900.000.000 ανά δευτερόλεπτο
Ενδο-ατομικοί	κραδασμοί	2.700.000.000 ανά δευτερόλεπτο
Αιθερικοί	κραδασμοί	8.100.000.000 ανά δευτερόλεπτο
Ενδο-αιθερικοί	κραδασμοί	24.300.000.000 ανά δευτερόλεπτο

Αυτό αποδεικνύει την θέση μας. Δεν υπάρχουν κραδασμοί που να μπορούν να μετρηθούν ή έστω να υπολογισθούν κατά προσέγγιση πέρα από "την περιοχή του τέταρτου γιου του Φοχάτ", κατά την απόκρυφη φρασεολογία, ή εκείνης της κίνησης που αντιστοιχεί στον σχηματισμό της ακτινοβόλας ύλης του κ. Κρουκς, ή που πριν από μερικά χρόνια ονομαζόταν αβασάνιστα "τέταρτη κατάσταση ύλης", στο δικό μας πεδίο.

Αν εκφραστεί το ερώτημα, γιατί δεν επιτράπηκε στον κ. Κήλυ να ξεπεράσει ένα ορισμένο όριο, η απάντηση είναι εύκολη. Γιατί, εκείνο που είχε ασυνείδητα ανακαλύψει είναι η φοβερή αστρική Δύναμη, που ήταν γνωστή και ονομαζόταν από τους Ατλάντειους ΜΑΣ-ΜΑΚ και από τους Άριους Ρίσι στο *Αστρά-βιντιά* με ένα όνομα που δεν θα θέλαμε να δώσουμε. Είναι το *βριλ* της *Επερχόμενης Φυλής* του Μπούλγουερ-Λύττον και της επερχόμενης φυλής της ανθρωπότητάς μας. Το όνομα *βριλ* μπορεί να είναι φανταστικό, αλλά η ίδια η Δύναμη είναι ένα γεγονός το οποίο στην Ινδία δεν αμφισβητείται καθόλου, όπως δεν αμφισβητείται και η ίδια η ύπαρξη των Ρίσι τους, αφού αναφέρεται σε όλα τα μυστικά έργα.

Αυτή η κραδασμική Δύναμη είναι εκείνη η οποία όταν κατευθύνεται εναντίον ενός στρατού από ένα *Αγκνί Ράτα* στερεωμένο σε ένα ιπτάμενο σκάφος, ένα αερόστατο, σύμφωνα με τις οδηγίες που βρίσκονται στο *Αστρά-Βιντιά*, μετατρέπει σε στάχτη 100.000 άνδρες και ελέφαντες, τόσο εύκολα λες και πρόκειται για έναν ψόφιο ποντικό. Αναφέρεται αλληγορικά στο *Βίσνου Πουρανά*, στο *Ραμαγιάνα* και σε άλλα έργα, στον μύθο σχετικά με τον σοφό Καπίλα του οποίου το βλέμμα μετέτρεψε σε βουνό από στάχτες τους 60.000 γιους του βασιλιά Σαγκάρα και η οποία εξηγείται στα εσωτερικά έργα και αναφέρεται σαν *Καπιλάκσα*: "Το Μάτι του Καπίλα".

Και αυτήν την Σατανική Δύναμη οι γενιές μας, αν τους επιτρεπόταν, θα την πρόσθεταν στα αποθέματα των παιχνιδιών των τρομοκρατών, παιχνιδιών που είναι γνωστά σαν μελανίτης, ωρολογιακές βόμβες, εκρηκτικά πορτοκάλια, "ανθοδέσμες" και με τόσα άλλα αθώα ονόματα; Αυτό

το καταστροφικό μέσον, αν βρισκόταν στα χέρια ενός σύγχρονου Αττίλα, δηλαδή κάποιου αιμοχαρούς τρομοκράτη, θα μπορούσε να βυθίσει μέσα σε λίγες ώρες την Ευρώπη σε μια πρωτόγονη χαοτική κατάσταση και μάλιστα χωρίς να έχει επιβιώσει κανένας για να διηγηθεί την ιστορία. Πρέπει, λοιπόν, αυτή η δύναμη να γίνει κτήμα όλων των ανθρώπων;

Αυτό που έκανε ήδη ο κ. Κήλυ είναι σπουδαίο και αξιοθαύμαστο στο έπακρο. Υπάρχει αρκετό έργο μπροστά του σχετικά με την παρουσίαση του νέου συστήματός του για να "ταπεινώσει την υπερηφάνεια εκείνων των επιστημόνων που είναι υλιστές, αποκαλύπτοντας τα μυστήρια που βρίσκονται πίσω από τον κόσμο της ύλης", χωρίς να τα αποκαλύψει θέλοντας και μη σε όλους. Γιατί ασφαλώς οι ψυχικοί και οι πνευματιστές – από τους οποίους υπάρχουν αρκετοί στα Ευρωπαϊκά στρατεύματα – θα ήταν οι πρώτοι που θα δοκίμαζαν προσωπικά τους καρπούς αυτών των αποκαλυμμένων μυστηρίων. Πολύ σύντομα χιλιάδες απ' αυτούς (έχοντας ίσως για συντροφιά και τον πληθυσμό ολόκληρων χωρών) θα βρεθούν στον γαλάζιο Αιθέρα, αν ανακαλυφθεί ολοκληρωτικά μια τέτοια Δύναμη, πόσο μάλλον αν γίνει δημόσια γνωστή. Η ολοκληρωμένη ανακάλυψη είναι αρκετές χιλιάδες – ή μήπως πρέπει να πούμε εκατοντάδες χιλιάδες – χρόνια *πρόωρη*. Θα βρίσκεται στον καθορισμένο τόπο και χρόνο της μόνο όταν η μεγάλη, ορμητική πλημμύρα της πείνας, της αθλιότητας και του κακοπληρωμένου μόχθου υποχωρήσει, όπως θα συμβεί όταν επιτέλους οι δίκαιες απαιτήσεις των πολλών ικανοποιηθούν, όταν οι προλετάριοι δεν θα υπάρχουν παρά μόνο στο όνομα και όταν η θλιβερή κραυγή για ψωμί, που αντηχεί απαρατήρητη σε όλο τον κόσμο, πάψει να ακούγεται. Αυτό μπορεί να επισπευσθεί με την διάδοση της γνώσης και με καινούργιες ευκαιρίες για εργασία και μετανάστευση, με καλύτερες προοπτικές από τις υπάρχουσες και *σε κάποια νέα ήπειρο που μπορεί να εμφανιστεί*. Μόνο τότε θα χρειάζεται "Ο Κινητήρας και η Δύναμη Κήλυ", όπως την είχε *αρχικά οραματιστεί ο ίδιος και οι φίλοι του, γιατί τότε θα την χρειάζονται περισσότερο οι φτωχοί παρά οι πλούσιοι*.

Στο μεταξύ η δύναμη που ανακάλυψε θα λειτουργεί με σύρματα και, αν πετύχει, αυτό θα είναι αρκετό για την τωρινή γενιά ώστε να τον θεωρήσει τον μεγαλύτερο εφευρέτη της εποχής.

Αυτά που λέει ο κ. Κήλυ για τον *Ήχο και το Χρώμα* είναι επίσης σωστά από αποκρυφιστική άποψη. Ακούστε τον να μιλάει λες και ήταν θρέμμα των "θεών-αποκαλυπτών" και κοίταζε όλη του την ζωή μέσα στα βάθη του Πατέρα-Μητέρας, Αιθέρα.

Συγκρίνοντας τη λεπτότητα της ατμόσφαιρας με εκείνο το αιθερικό ρευστό που δημιούργησε με την επινόησή του να διαλύει τα μόρια του αέρα μέσω κραδασμού, ο Κήλυ λέει:

...Είναι όπως η πλατίνα με το αέριο υδρογόνο. Ο μοριακός διαχωρισμός του αέρα μας φέρνει μόνο στην πρώτη υποδιαίρεση· ο ενδομοριακός, στην δεύτερη· ο ατομικός, στην τρίτη· ο ενδοατομικός, στην τέταρτη· ο αιθερικός, στην πέμπτη και ο ενδοαιθερικός, στην έκτη υποδιαίρεση, ή θετική ένωση με τον φωτοβόλο αιθέρα.⁵⁷⁹ Στο εισαγωγικό επιχείρημα μου ισχυρίστηκα ότι αυτό είναι το κραδασμικό περίβλημα όλων των ατόμων. Στον δικό μου ορισμό του ατόμου δεν περιορίζομαι στην έκτη υποδιαίρεση, όπου αυτός ο φωτοβόλος αιθέρας αναπτύσσεται στην αδρή μορφή του, όπως αποδεικνύουν μέχρι τώρα οι έρευνές μου.⁵⁸⁰ Νομίζω ότι αυτή η ιδέα θα θεωρηθεί από τους φυσικούς της εποχής μας, ένα τερατώδες δημιούργημα της φαντασίας. Ίσως, με τον καιρό, πάνω σ' αυτήν την θεωρία πέσει κάποιο φως που θα τονίσει την απλότητά της για επιστημονική έρευνα. Προς το παρόν μπορώ να την συγκρίνω μόνο με έναν πλανήτη στο σκοτεινό διάστημα, όπου δεν έχει φτάσει ακόμα το φως του ήλιου της επιστήμης...

Υποθέτω ότι ο ήχος, όπως και το χρώμα, είναι μια πραγματική ουσία άγνωστης και θαυμαστής λεπτότητας, που εκπορεύεται από ένα σώμα στο οποίο εισήχθη μέσω πρόσκρουσης και η οποία εκπέμπει απόλυτα μόρια ύλης, ενδοατομικά σωματίδια, με ταχύτητα 336 μέτρα το δευτερόλεπτο και στο κενό, 6.000 μέτρα το δευτερόλεπτο. Έτσι η ουσία που διασπείρεται είναι αναπόσπαστο μέρος της διεγερόμενης μάζας και – αν κρατηθεί σταθερά κάτω από αυτήν τη διέγερση – με το πέρασμα ενός ορισμένου χρονικού κύκλου, μπορεί να απορροφηθεί εντελώς από την ατμόσφαιρα, ή πιο σωστά, να περάσει μέσα από την ατμόσφαιρα σε ένα εξυψωμένο πεδίο λεπτότητας που αντιστοιχεί με την κατάσταση της υποδιαίρεσης που καθορίζει την απελευθέρωσή του από το μητρικό σώμα...

579 Αυτή είναι η διαίρεση που κάνουν και οι αποκρυφιστές κάτω από διαφορετικά ονόματα. [Ε.Π.Μπ.]

580 Ακριβώς, αφού παραπέρα υπάρχει η έβδομη, που αρχίζει την ίδια αριθμηση, από την πρώτη μέχρι την τελευταία, σε ένα άλλο, ανώτερο πεδίο. [Ε.Π.Μπ.]

Οι ήχοι από κραδαινόμενες φουρκέτες, που είναι τοποθετημένες έτσι ώστε να παράγουν αιθερικές συγχορδίες, ενώ διασκορπίζουν τους (σύνθετους) τόνους τους, διαπερνούν απόλυτα κάθε ουσία που βρίσκεται μέσα στην εμβέλεια του ατομικού βομβαρδισμού τους. Το χτύπημα ενός κουδουνιού στο κενό ελευθερώνει αυτά τα άτομα με την ίδια ταχύτητα και όγκο όπως και στον ανοιχτό αέρα και αν η διέγερση του κουδουνιού διατηρούνταν συνεχώς για μερικά εκατομμύρια αιώνες, τότε θα επέστρεφε ολοκληρωτικά στο πρωταρχικό του στοιχείο. Και αν ο θάλαμος ήταν κλεισμένος ερμητικά και αρκετά ανθεκτικός, ο όγκος κενού που περιβάλλει το κουδούνι θα έφτανε σε μια πίεση πολλών χιλιάδων πάουντς ανά τετραγωνική ίντσα, εξαιτίας της αραιής ουσίας που υπάρχει. Κατά την εκτίμησή μου, ο ήχος αληθινά καθοριζόμενος είναι η διαταραχή της ατομικής ισορροπίας, με την πραγματική θραύση των ατομικών σωματιδίων και η ουσία που ελευθερώνεται μ' αυτό τον τρόπο θα πρέπει να είναι ασφαλώς μια ορισμένη τάξη αιθερικού ρευστού. Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι παράλογο να υποθέτουμε ότι, αν αυτό το ρευστό συγκρατηθεί και το σώμα στερηθεί έτσι το στοιχείο του, με τον καιρό θα εξαφανιστεί εντελώς; Όλα τα σώματα αρχικά σχηματίστηκαν από αυτό τον υπερβολικά λεπτό αιθέρα: ζώα, φυτά και ορυκτά, και απλώς όταν έρχονται σε μια κατάσταση διαφορετικής ισορροπίας, επιστρέφουν στην ανώτερη αεριώδη τους κατάσταση...

Όσον αφορά την οσμή, μπορούμε να πάρουμε μια σαφή ιδέα της υπερβολικής και θαυμαστής της λεπτότητας, αν σκεφτούμε ότι μια μεγάλη περιοχή της ατμόσφαιρας μπορεί να εμποτιστεί για πολλά χρόνια από ένα νκαι μόνο κόκκο μόσχου ο οποίος, αν ζυγιστεί μετά από το μεγάλο χρονικό διάστημα, θα βρεθεί να έχει σχεδόν αδιόρατα μειωθεί. Το μεγάλο παράδοξο που συνοδεύει την ροή των οσμοφόρων μορίων, είναι το γεγονός ότι μπορούν να περιοριστούν μέσα σε ένα γυάλινο δοχείο! Υπάρχει εδώ μια ουσία πολύ ανώτερης λεπτότητας από το γυαλί που την συγκρατεί, και όμως δεν μπορεί να ξεφύγει. Είναι σαν ένα κόσκινο με αρκετά μεγάλα διάκενα, ώστε να περνάνε χαλίκια και όμως να συγκρατεί την λεπτή άμμο η οποία δεν μπορεί να περάσει: δηλαδή, στην πραγματικότητα ένα μοριακό δοχείο που συγκρατεί μια ατομική ουσία. Αυτό είναι ένα πρόβλημα που θα μπερδέψει εκείνους που σταματούν για να το αναγνωρίσουν. Αλλά όσο άπειρα λεπτή και αν είναι η οσμή, έχει μια πολύ χονδροειδή σχέση ως προς την ουσία της υποδιαίρεσης που κυβερνά ένα μαγνητικό ρευστό (ένα ρευστό συμπάθειας, αν σας αρέσει να το ονομάσετε έτσι). Αυτή η υποδιαίρεση έρχεται μετά τον ήχο, αλλά είναι πάνω από τον ήχο. Η δράση του ρευστού ενός μαγνήτη, συμπίπτει κατά κάποιον τρόπο με το δεκτικό και διαβιβαστικό τμήμα του ανθρώπινου εγκεφάλου, που εκπέμπει συνεχώς μια υποβιβασμένη αναλογία της ληφθείσας ποσότητας. Είναι ένα μεγάλο παράδειγμα του ελέγχου του νου πάνω στην ύλη, που βαθμιαία υποβιβάζει το φυσικό, μέχρις ότου επέρχεται η διάλυση. Ο μαγνήτης με την ίδια αναλογία βαθμιαία χάνει την δύναμή του και γίνεται αδρανής. Αν οι σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στον νου και στην ύλη μπορούσαν να εξισωθούν και να διατηρηθούν έτσι, θα μπορούσαμε να ζούμε αιώνια στην φυσική, μας κατάσταση, αφού δεν θα υπήρχε καμιά φυσική μείωση. Αλλά αυτός ο φυσικός υποβιβασμός οδηγεί στο τέρμα του στην πηγή μιας πολύ ανώτερης ανάπτυξης: δηλαδή στην απελευθέρωση του αγνού αιθέρα από τα χονδροειδή μόρια, πράγμα, που κατά την άποψή μου, είναι κάτι πολύ επιθυμητό. (Από την μελέτη της κ. Μπλούμφιλντ-Μουρ, "Η Νέα Φιλοσοφία".)

Πρέπει να σημειωθεί ότι, περά από μερικές μικρές διαφορές, κανένας Σοφός ή Αλχημιστής δεν θα μπορούσε να εξηγήσει καλύτερα τα παραπάνω στο φως της *σύγχρονης επιστήμης*, όσο και αν αυτή η τελευταία διαμαρτύρεται ενάντια στις νεωτεριστικές απόψεις. Αυτά, σε όλες τις βασικές αρχές τους, αν όχι στις λεπτομέρειες τους, είναι αγνός και απλός αποκρυφισμός, αλλά επίσης και σύγχρονη *φυσική φιλοσοφία*.

Τι είναι, λοιπόν, αυτή η "Νέα Δύναμη", ή όπως και αν την ονομάσει η επιστήμη, τα αποτελέσματα της οποίας είναι αναμφισβήτητα, αφού έγιναν αποδεκτά από αρκετούς φυσιοκράτες και φυσικούς που επισκέφθηκαν το εργαστήριο του κ. Κήλυ και παρακολούθησαν προσωπικά τα τρομακτικά της αποτελέσματα; Είναι ένας "τρόπος κίνησης" ακόμα και "εν κενώ", αφού δεν υπάρχει ύλη για να την δημιουργήσει εκτός από τον *Ήχο*: δηλαδή, έναν άλλον "τρόπο κίνησης" αναμφίβολα, ένα *αίσθημα* που προκαλείται όπως και το χρώμα από κραδασμούς; Όπως πιστεύουμε απόλυτα ότι αυτοί οι κραδασμοί είναι η εγγύτερη – η άμεση – αιτία αυτών των αισθημάτων, έτσι αρνούμαστε απόλυτα την μονόπλευρη επιστημονική θεωρία που λέει ότι δεν υπάρχει κανένας

παράγοντας που να θεωρηθεί σαν εξωτερικός για εμάς, εκτός από τους αιθερικούς ή ατμοσφαιρικούς κραδασμούς.⁵⁸¹

Κατά την εμφάνιση αυτών των φαινομένων τίθεται, θα λέγαμε, σε κίνηση ένα υπερβατικό σύνολο αιτιών, οι οποίες, μη έχοντας καμιά σχέση με την δική μας στενή ακτίνα επίγνωσης, μπορούν μόνο να ακολουθηθούν στην πηγή και στην φύση τους και να κατανοηθούν από τις πνευματικές λειτουργίες του Σοφού. Όπως είπε ο Ασκληπιός στον Βασιλιά, αυτές είναι "άυλες υλικότητες", σαν αυτές που "εμφανίζονται στον καθρέφτη" και σαν τις "αφηρημένες μορφές" που βλέπουμε, ακούμε και οσφραινόμαστε στα όνειρα και στα οράματά μας. Τι σχέση έχουν μ' αυτές οι "τρόποι κίνησης", φως και αιθέρας; Και όμως τις βλέπουμε, τις ακούμε, τις μυρίζουμε και τις αγγίζουμε, άρα είναι τόσο πραγματικές για εμάς στα όνειρά μας, όσο και κάθε άλλο πράγμα σ' αυτό το πεδίο της *Μάγια*.

⁵⁸¹ Σ' αυτήν την περίπτωση οι Αμερικανοί "πραγματιστές" δεν έχουν άδικο (αν και είναι υπερβολικά ανθρωπομορφικοί και υλιστές στις απόψεις τους για να γίνουν αποδεκτοί από τους αποκρυφιστές), όταν ισχυρίζονται, μέσω της κ. Μ. Σ. Οργκαν, ότι "πρέπει να υπάρχουν θετικές οντολογικές ιδιότητες σε αντικείμενα που έχουν μια ουστασική σχέση με τα νεύρα των ζωικών αισθήσεων, διαφορετικά δεν μπορεί να υπάρχει αντίληψη. Καμιά εντύπωση οποιουδήποτε είδους δεν μπορεί να δημιουργηθεί πάνω στον εγκέφαλο, στα νεύρα ή στον νου – καμιά διέγερση σε δράση – αν δεν υπάρχει πραγματική και άμεση επικοινωνία μιας υλικής δύναμης. ["Υλικής" στον βαθμό που φαίνεται, με την συνηθισμένη έννοια της λέξης στο σύμπαν της πλάνης και *ΜΑΓΙΑ* φυσικά, όχι στην πραγματικότητα.] Αυτή η δύναμη πρέπει να είναι η πιο λεπτοφυής και εκλεπτυσμένη άυλη Οντότητα [:]. Ωστόσο πρέπει να υπάρχει, γιατί καμιά αίσθηση, στοιχείο ή λειτουργία του ανθρώπινου όντος δεν μπορεί να έχει μια αντίληψη ή να διεγερθεί σε δράση, χωρίς να έρθει σε επαφή μαζί του κάποια υλική δύναμη. Αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος που εμποτίζει ολόκληρο τον οργανικό και νοητικό κόσμο. Από καθαρά φιλοσοφική άποψη δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα, όπως η ανεξάρτητη δράση: γιατί κάθε δύναμη ή ουσία συσχετίζεται με κάποια άλλη δύναμη ή ουσία. Με την ίδια αλήθεια και λογική μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι δεν υπάρχει ουσία που να κατέχει καμιά έμφυτη γευστική ιδιότητα ή καμιά οσφρητική ιδιότητα: ότι η γεύση και η οσμή είναι απλώς αισθήματα, που προκαλούνται από κραδασμούς και επομένως απλές πλάνες των ζωικών αντιλήψεων..... "

XI

ΠΕΡΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Όταν ο Αποκρυφιστής μιλάει για "Στοιχεία" και για ανθρώπινα Όντα που έζησαν κατά την διάρκεια γεωλογικών εποχών, η χρονολογία των οποίων – κατά την γνώμη ενός από τους καλύτερους Άγγλους γεωλόγους⁵⁸² – είναι τόσο δύσκολο να καθοριστεί όσο και η φύση της ύλης, αυτό συμβαίνει επειδή ξέρει για τι πράγμα μιλάει. Όταν λέει "Άνθρωπος" και Στοιχεία, δεν εννοεί τον "άνθρωπο" στην τωρινή του φυσιολογική και ανθρωπολογική μορφή, ούτε τα στοιχειακά άτομα, αυτές τις υποθετικές ιδέες, τις οντολογικές αφηρημένες ιδέες της ύλης, ούτε ακόμα τα σύνθετα Στοιχεία της αρχαιότητας. Στον αποκρυφισμό η λέξη Στοιχείο σημαίνει, σε όλες τις περιπτώσεις, "στοιχειώδες". Όταν λέμε "Στοιχειακός Άνθρωπος" εννοούμε δυο πράγματα: ή το προοιμακό, αρχικό περίγραμμα του ανθρώπου, στην μη τελειωμένη και ανεξέλικτη κατάσταση, επομένως σε εκείνη την μορφή που βρίσκεται τώρα λανθάνουσα μέσα στον φυσικό άνθρωπο κατά την διάρκεια της ζωής του και λαμβάνει όχημα μόνο περιπτωσιακά και κάτω από ορισμένες συνθήκες· ή εκείνη την μορφή η οποία επιβιώνει του υλικού σώματος και η οποία είναι περισσότερο γνωστή σαν "Στοιχειακό".⁵⁸³ Σχετικά με το "Στοιχείο", όταν ο όρος χρησιμοποιείται μεταφυσικά, σημαίνει, σε διάκριση από τον ηθικό, τον αρχικό, θείο άνθρωπο και όταν χρησιμοποιείται φυσικά, σημαίνει την ανοργάνωτη ύλη στην πρώτη αδιαφοροποίητη κατάσταση της, ή στην κατάσταση *λάγια*, που είναι η αιώνια και φυσική κατάσταση της ουσίας, η οποία διαφοροποιείται μόνο περιοδικά και στην διάρκεια αυτής της διαφοροποίησης βρίσκεται σε αφύσικη κατάσταση: με άλλα λόγια, μια παροδική πλάνη των αισθήσεων.

Όσο για τα ονομαζόμενα "στοιχειακά άτομα", οι αποκρυφιστές τα αναφέρουν μ' αυτό το όνομα με ένα νόημα ανάλογο με κείνο που δίνεται από τον Ινδουισμό στον Μπράχμα όταν τον ονομάζει *ΑΝΟΥ*, "Άτομο". Κάθε στοιχειακό άτομο – σε αναζήτηση του οποίου αρκετοί χημικοί ακολούθησαν το μονοπάτι που χάραξαν οι αλχημιστές – είναι σύμφωνα με την ακλόνητη πίστη τους (αν όχι γνώση), μια ΨΥΧΗ. Όχι απαραίτητα μια ασώματη ψυχή, αλλά ένας *τζιβά* όπως το ονομάζουν οι Ινδοί, ένα κέντρο ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, με λανθάνουσα νοημοσύνη μέσα του και στην περίπτωση των σύνθετων Ψυχών, μια νοήμων ενεργός ΥΠΑΡΞΗ, από την ανώτερη μέχρι την κατώτερη τάξη, μια μορφή αποτελούμενη από περισσότερες ή λιγότερες διαφοροποιήσεις. Χρειάζεται ένας μεταφυσικός – και μάλιστα Ανατολικός μεταφυσικός – για να κατανοήσει το νόημά μας. Όλα αυτά τα άτομα-Ψυχές είναι διαφοροποιήσεις της ΜΙΑΣ, και έχουν μ' αυτήν την ίδια σχέση που έχει η *θεία Ψυχή* – το Μπούντι – με το εμψυχώνον και αδιαχώριστο Πνεύμα της ή *Άτμαν*.

Οι σύγχρονοι φυσικοί ενώ δανείστηκαν από τους αρχαίους την ατομική θεωρία τους, ξέχασαν ένα σημείο, το πιο σημαντικό απ' όλα και έτσι πήραν μόνο το τσόφλι και δεν θα μπορούσαν ποτέ να φτάσουν στον πυρήνα. Κατά την υιοθέτηση των φυσικών ατόμων, άφησαν πίσω τους το υπαινικτικό γεγονός ότι, από τον Αναξαγόρα μέχρι τον Επίκουρο, από τον Ρωμαίο Λουκρήτιο μέχρι και τον Γαλιλαίο, όλοι αυτοί οι φιλόσοφοι πίστευαν λίγο ή πολύ σε ΕΜΨΥΧΑ άτομα και όχι σε αόρατους κόκκους της αποκαλούμενης "ζωώδους" ύλης. Κατά την άποψή τους, η περιστροφική κίνηση δημιουργείται από μεγαλύτερα (διάβαζε, πιο θεία και αγνά) άτομα που

⁵⁸² Απαντώντας σε έναν φίλο ο εξέχων γεωλόγος γράφει: "Μπορώ μόνο να πω, σε απάντηση της επιστολής σου, ότι προς το παρόν και ίσως για πάντα, είναι ΑΔΥΝΑΤΟΝ να ανάγουμε έστω και κατά προσέγγιση τον γεωλογικό χρόνο σε έτη ή ακόμα και σε χιλιετίες". (Υπογραφή, Ουίλιαμ Πένγκελ, Μ.Β.Ε.)

⁵⁸³ Ο Πλάτωνας μιλώντας για τα άλογα, θορυβώδη Στοιχεία, τα "προσφύοντα εκ πυρός, αέρος, ύδατος και γης", εννοεί τους Στοιχειακούς Δαίμονες. (*Τίμαιος*, 42 D.)

πιέζουν προς τα κάτω άλλα άτομα, ενώ τα ελαφρύτερα εκτοξεύονται ταυτόχρονα προς τα πάνω. Το εσωτερικό νόημα αυτού είναι η συνεχής κυκλική καθοδική και ανοδική καμπύλη των διαφοροποιημένων στοιχείων μέσα από ενδοκυκλικές φάσεις ύπαρξης, μέχρις ότου το καθένα φτάσει ξανά στο σημείο εκκίνησης ή γέννησής του. Η ιδέα ήταν μεταφυσική αλλά και φυσική η κρυμμένη ερμηνεία που περιλαμβάνει "θεούς" ή ψυχές, με την μορφή ατόμων, σαν τις αιτίες όλων των αποτελεσμάτων που παρήχθησαν πάνω στην Γη από τις απορροές των θείων σωμάτων.⁵⁸⁴ Κανένας αρχαίος φιλόσοφος, ούτε καν οι Ιουδαίοι Καμπαλιστές, δεν αποσύνδεσε ποτέ το Πνεύμα από την ύλη ή το αντίστροφο. Το καθετί προέρχεται από το ΕΝΑ, και προβάλλοντας από το Ένα πρέπει τελικά να επιστρέψει στο Ένα. "Το φως γίνεται θερμότητα και στερεοποιείται σε πύρινα σωματίδια τα οποία από πυρακτωμένα γίνονται ψυχρά, σκληρά σωματίδια, στρογγυλά και λεία. Και αυτό ονομάζεται Ψυχή, φυλακισμένη στο υλικό της ένδυμα" (Βαλεντίνος, *Εσωτερική Πραγματεία πάνω στην Δοξασία του Γκιλγκούλι*). Άτομα και Ψυχές ήταν συνώνυμα στην γλώσσα των μυημένων. Οι "Στροβιλιζόμενες Ψυχές", *Γκιλγκουλίμ*, μια δοξασία στην οποία πίστευαν τόσο πολλοί διαβασμένοι Ιουδαίοι (βλέπε Μακένζι, *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια*, σελ. 250-251), εσωτερικά δεν είχε κανένα άλλο νόημα εκτός απ' αυτό. Οι σοφοί Ιουδαίοι Μυημένοι, με την "Γη της Επαγγελίας" ποτέ δεν εννοούσαν μόνο την Παλαιστίνη, αλλά το ίδιο *Νιρβάνα* με τους σοφούς βουδιστές και μπραχμάνους: την αγκαλιά του ΑΙΩΝΙΟΥ ΕΝΟΣ, που συμβολίζεται με τους κόλπους του Αβραάμ και την Παλαιστίνη σαν το υποκατάστατό της πάνω στην Γη.⁵⁸⁵ Το πέραςμα της ΨΥΧΗΣ-ΑΤΟΜΟΥ "μέσα από τις Επτά Πλανητικές Αίθουσες", είχε το ίδιο μεταφυσικό και επίσης φυσικό νόημα (βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 297). Είχε φυσικό νόημα όταν λεγόταν ότι διαλυόταν σε Αιθέρα. Ακόμα και ο Επίκουρος, ο *γνήσιος αθειστής* και υλιστής, γνώριζε και πίστευε τόσο πολύ στην "αρχαία Σοφία, ώστε δίδασκε πως η Ψυχή (εντελώς ξεχωριστή από το αθάνατο Πνεύμα όταν η πρώτη είναι εγκλωβισμένη *λανθάνουσα* μέσα του, όπως είναι μέσα σε κάθε ατομικό κόκκο), αποτελείται από μια λεπτή, αραιή ουσία που σχηματίζεται από τα πιο απαλά, πιο στρογγυλά και πιο λεπτά άτομα. (Διογένης Λαέρτιος, *Βίοι*, X, 63, 64.)

Και αυτό δείχνει ότι οι αρχαίοι Μυημένοι, τους οποίους ακολουθούσε λίγο ή πολύ όλη η βέβηλη αρχαιότητα, με τον όρο "ΑΤΟΜΟ" εννοούσαν μια Ψυχή, ένα Πνεύμα ή Άγγελο, το πρωτογεννημένο της πάντα κρυμμένης ΑΙΤΙΑΣ όλων των αιτιών και μ' αυτό το νόημα οι διδασκαλίες τους γίνονται κατανοητές. Υποστήριζαν, όπως και οι διάδοχοί τους, την ύπαρξη θεών και Πνευμάτων, αγγέλων ή "δαιμόνων", όχι έξω ή ανεξάρτητα από το Συμπαντικό *Πλήρωμα*, αλλά μέσα σ' αυτό. Αυτό το *Πλήρωμα*, όμως, κατά την διάρκεια των ζωικών κύκλων είναι άπειρο. Δέχονταν και δίδασκαν αρκετά απ' αυτά που διδάσκει σήμερα η σύγχρονη επιστήμη: δηλαδή, την ύπαρξη ενός πρωταρχικού "Κοσμικού υλικού ή Κοσμικής Ουσίας" από το οποίο σχηματίζονται οι κόσμοι, πάντα και αιώνια ομοιογενές εκτός κατά την διάρκεια της περιοδικής του ύπαρξης όταν διαφοροποιεί την συμπαντική του διάχυση μέσω του άπειρου χώρου και τον βαθμιαίο σχηματισμό απ' αυτό αστρικών σωμάτων. Δίδασκαν την περιφορά των Ουρανών, την περιστροφή της Γης, το Ηλιοκεντρικό Σύστημα και τους Ατομικούς Στροβίλους, τα Άτομα (όντας) στην χημικότητα Ψυχές και διάνοιες. Αλλά αυτοί οι "Ατομιστές" ήταν πνευματικοί, *άπειρα υπερβατικοί και φιλοσοφικοί* πανθειστές. Δεν ήταν αυτοί που συνέλαβαν ποτέ ή έστω ονειρεύτηκαν αυτόν τον τερατόμορφο, ολότελα θετικό απόγονο, τον εφιάλη της σύγχρονης, πολιτισμένης Φυλής μας:

⁵⁸⁴ Ο Πλάτωνας χρησιμοποιεί τις λέξεις "απορροές" των θορυβωδών Στοιχείων. (*Τίμαιος*)

⁵⁸⁵ Ασφαλώς κανένας μορφωμένος Ιουδαίος δεν πίστευε ποτέ στο κυριολεκτικό νόημα αυτής της αλληγορίας: δηλαδή ότι "τα σώματα των Ιουδαίων που τοποθετήθηκαν σε ξένους τάφους περιέχουν μέσα τους ένα στοιχείο της ψυχής που δεν μπορεί να βρει ανάπαυση μέχρις ότου, με την διαδικασία που την ονομάζουν "Στροβίλισμα της Γης", το αθάνατο μέρος φτάσει ξανά στο ιερό έδαφος της Γης της Επαγγελίας". Το νόημα είναι φανερό για έναν αποκρυψιστή. Η διαδικασία υποτίθεται ότι εκπληρωνόταν με ένα είδος μετεμψύχωσης, όπου ο ψυχικός σπινθήρας μεταφερόταν μέσω πουλιού, ζώου, ψαριού, ακόμα και του πιο μικρού εντόμου. (Βλέπε *Βασιλική Τεκτονική Εγκυκλοπαίδεια* του Μακένζι). Η αλληγορία αναφέρεται στα *άτομα του σώματος*, που το καθένα πρέπει να περάσει μέσα από κάθε μορφή πριν φτάσει στην τελική κατάστασή του, που είναι το σημείο εκκίνησης κάθε ατόμου: η αρχέγονη λάγια κατάσταση του. Αλλά το πρωταρχικό νόημα του *Γκιλγκουλίμ*, ή "Στροβιλισμού των Ψυχών", ήταν η ιδέα των επανενσαρκωνόμενων Ψυχών ή *Εγώ*. "Όλες οι Ψυχές μπαίνουν στην *γκιλγκουλάχ*", σε μια κυκλική ή εξελικτική πορεία, δηλαδή προχωρούν πάνω στο κυκλικό μονοπάτι των επαναγεννήσεων. Μερικοί Καμπαλιστές ερμηνεύοντας την δοξασία λένε ότι σημαίνει μόνο ένα είδος καθαρτηρίου για τους κακούς. Αλλά δεν είναι έτσι.

δηλαδή τα άψυχα, υλικά, αυτό-καθοδηγούμενα άτομα, από την μια μεριά, και έναν εξω-Κοσμικό Θεό από την άλλη.

Θα ήταν χρήσιμο να δείξουμε τι ήταν η Μονάδα στις διαδασκαλίες των αρχαίων Μυημένων και ποια ήταν η προέλευσή της.

Η σύγχρονη ακριβής Επιστήμη, μόλις άρχισε να ξεφεύγει από την εφηβική της ηλικία, συνέλαβε το μεγάλο και μέχρι τώρα *εσωτερικό* γι' αυτήν αξίωμα ότι τίποτε – στην περιοχή της πνευματικής, ψυχικής ή φυσικής ύπαρξης – δεν δημιουργείται από το τίποτε. Δεν υπάρχει αιτία στο εκδηλωμένο σύμπαν, χωρίς το αντίστοιχο αποτέλεσμα της στον χώρο ή στον χρόνο· ούτε μπορεί να υπάρξει ένα αποτέλεσμα χωρίς την πρώτη αιτία, η οποία οφείλει την ύπαρξή της σε μια άλλη ακόμα ανώτερη· ενώ η τελική και απόλυτη αιτία πρέπει να παραμείνει πάντα για τον άνθρωπο μια ακατανόητη ΧΩΡΙΣ ΑΙΤΙΑ ΑΙΤΙΑ. Αλλά ακόμα κι αυτό δεν είναι λύση, και πρέπει να εξετασθεί από την ανώτατη φιλοσοφική και μεταφυσική σκοπιά, διαφορετικά θα είναι καλύτερα να μην προσεγγιστεί καθόλου το πρόβλημα. Είναι μια αφηρημένη ιδέα, μπροστά στην οποία η ανθρώπινη λογική – όσο κι αν είναι εκπαιδευμένη στις μεταφυσικές λεπτότητες – παραπαίει, κινδυνεύοντας να καταρρεύσει. Αυτό θα γίνει φανερό σε κάθε Ευρωπαίο που θα προσπαθήσει να λύσει το πρόβλημα της ύπαρξης με τα άρθρα πίστης του αληθινού Βενταντιστή, για παράδειγμα. Ας διαβάσει και ας μελετήσει τις λεπτές διδασκαλίες πάνω στο θέμα της Ψυχής και του Πνεύματος, του Σανκαρατσάρια,⁵⁸⁶ και ο αναγνώστης θα αντιληφθεί αυτό που είπαμε.

Ενώ ο Χριστιανός μαθαίνει πως η ανθρώπινη ψυχή είναι μία πνοή του Θεού – αφού δημιουργήθηκε απ' αυτόν για ημιαίωνα ύπαρξη, δηλαδή, έχοντας μια αρχή αλλά όχι τέλος (και επομένως ποτέ δεν μπορεί να ονομαστεί αιώνια) – η απόκρυφη διδασκαλία λέει: "*Τίποτε δεν δημιουργήθηκε, αλλά απλώς μεταμορφώνεται*. Τίποτε δεν μπορεί να εκδηλωθεί σ' αυτό το σύμπαν – από έναν πλανήτη μέχρι μια κενή, γρήγορη σκέψη – που να μην υπήρχε ήδη στο σύμπαν. Το καθετί στο υποκειμενικό πεδίο είναι ένα αιώνιο ΕΙΝΑΙ, όπως καθετί στο αντικειμενικό πεδίο είναι ένα παντοτινό γίνεσθαι: επειδή είναι παροδικό".

Η μονάδα – ένα αληθινά "αδιαίρετο πράγμα", όπως την όρισε ο Γκουντ ο οποίος δεν της έδινε το νόημα που της δίνουμε εμείς τώρα – αποδίδεται εδώ σαν τον *Άτμαν* σε ένωση με την *Μπούντι* και το ανώτερο *Μάνας*. Αυτή η τριάδα είναι μια και αιώνια, όπου το τελευταίο απορροφάται στον πρώτο στο τέλος κάθε εξαρτημένης και *απατηλής* ζωής. Η μονάδα, λοιπόν, μπορεί να ακολουθηθεί μέσω της πορείας του προσκυνήματός της και των αλλαγών των παροδικών φορέων της, μόνο από το αρχικό στάδιο του εκδηλωμένου Σύμπαντος. Στον Πραλάγια, ή την ενδιάμεση περίοδο ανάμεσα σε δυο Μανβαντάρα, χάνει το όνομά της, όπως το χάνει και όταν ο αληθινός ΕΝΑΣ εαυτός του ανθρώπου βυθίζεται στο *Μπράχμαν* στις περιπτώσεις του ανώτερου *Σαμάντι* (η κατάσταση *Τουρίγια*) του τελικού *Νιρβάνα*. Όταν, σύμφωνα με τα λόγια του Σανκάρα: "Ο μαθητής έχοντας φτάσει εκείνη την αρχέγονη συνείδηση, την απόλυτη ευδαιμονία, η φύση της οποίας είναι αλήθεια και η οποία είναι δίχως μορφή και δράση, εγκαταλείπει αυτό το απατηλό σώμα που είχε πάρει ο *άτμαν*, ακριβώς όπως ένας ηθοποιός (εγκαταλείπει) το κουστούμι (που φοράει)". Γιατί η Μπούντι (το περίβλημα *Ανανταμάγια*) δεν είναι παρά ένας καθρέφτης που αντανάκλα την απόλυτη ευδαιμονία. Αλλά και αυτή η *ίδια η αντανάκλαση* δεν είναι απαλλαγμένη από άγνοια, δεν είναι το Υπέρτατο Πνεύμα, αφού υπόκειται στις καταστάσεις, αφού είναι μια πνευματική τροποποίηση της Πρακρίτι και ένα αποτέλεσμα. Μόνο ο *Άτμαν* είναι το ένα πραγματικό και αιώνιο υπόστρωμα – η ουσία και απόλυτη γνώση – όλων των *Κσετραγκνιά*.⁵⁸⁷ Στην

⁵⁸⁶ *Βιβέκα Τσουνταμάνι*, μεταφρασμένο για το περιοδικό *Θεοσοφιστής* από τον Μοχίνι Μοχούν Τσάτερτζι σαν *Το Κορυφαίο Κόσμημα της Σοφίας*. (Βλέπε *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VII, Οκτώβριος 1885, Ιανουάριος, Μάρτιος, Ιούλιος, Αύγουστος 1886).

⁵⁸⁷ Τώρα που εκδόθηκε η αναθεωρημένη μετάφραση των Ευαγγελίων και οι πιο φανερές παρερμηνείες των παλιών εκδόσεων διορθώθηκαν, μπορεί κανείς να κατανοήσει καλύτερα τα λόγια στην Ιωάννου Α', Ε', 6-8: "Και το Πνεύμα εστί το μαρτυρούν, ότι το Πνεύμα εστί η αλήθεια". Τα λόγια που ακολουθούν στην κακομεταφρασμένη απόδοση σχετικά με τους "τρεις μαρτυρούντες" – που μέχρι τώρα υποτίθετο ότι αντιπροσώπευαν "τον Πατέρα, τον Λόγο και το Άγιο Πνεύμα" – δείχνουν πολύ καθαρά το πραγματικό νόημα του συγγραφέα (του Αγ. Ιωάννη), ταυτίζοντας έτσι ακόμα πιο έντονα την διδασκαλία του σ' αυτό το σημείο με εκείνη του Σανκαρατσάρια. Γιατί τι μπορεί να σημαίνει η φράση: "τρεις εισίν οι μαρτυρούντες: το Πνεύμα και το *Υδωρ και το Αίμα*", αν δεν έχει καμιά σχέση ή σύνδεση με την πιο φιλοσοφική δήλωση του μεγάλου δασκάλου του Βεντάντα ο οποίος, μιλώντας για τα *περιβλήματα* (τις αρχές μέσα

Εσωτερική φιλοσοφία ονομάζεται "ο Ένας Μαρτυρών", και ενώ αναπαύεται στο Ντεβατσάν, αναφέρεται σαν οι "Τρεις Μαρτυρούντες στο Κάρμα".

Αφού ο *Άτμαν* (η έβδομη αρχή μας) είναι ταυτόσημος με το συμπαντικό Πνεύμα, και ο άνθρωπος είναι ένα με αυτό στην ουσία του, τι είναι τότε η καθαυτό Μονάδα; Είναι εκείνος ο ομογενής σπινθήρας που ακτινοβολείται σε εκατομμύρια ακτίνες από τους πρωταρχικούς "Επτά", για τους οποίους επτά θα μιλήσουμε στην συνέχεια. Είναι ο ΕΚΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΣ σπινθήρας από την ΑΔΗΜΙΟΥΡΓΗΤΗ Ακτίνα: ένα μυστήριο. Στον εσωτερικό, αλλά ακόμα και στον εξωτερικό Βουδισμό του Βορρά ο Άντι-Μπούντα (mChogi dang-roi sangs-rgyas), ο Ένας άγνωστος, χωρίς αρχή ή τέλος, ταυτόσημος με το Παραμπράχμαν και το Αίν-Σοφ, εκπέμπει μια λαμπερή ακτίνα από το σκοτάδι του.

Αυτή είναι ο Λόγος (ο πρώτος), ή Βατζραντάρα, ο Υπέρτατος Βούδας (ονομαζόμενος επίσης *Ντορτζέ-τσανγκ*). Σαν ο Κύριος όλων των Μυστηρίων αυτός δεν μπορεί να εκδηλωθεί, αλλά στέλνει στον κόσμο της εκδήλωσης την καρδιά του: την "διαμαντένια καρδιά", Βατζρασάττβα (*Ντορτζεσέμπα*). Αυτή είναι ο δεύτερος Λόγος της δημιουργίας, από τον οποίο εκπορεύονται οι επτά (και στην εξωτερική απόδοση οι πέντε) Ντιάνι Μπούντα που ονομάζονται Ανουπαντάκα, "οι χωρίς γονείς". Αυτοί οι Μπούντα είναι οι πρωταρχικές μονάδες από τον κόσμο της *ασώματης ύπαρξης*, τον *Άρουπα* κόσμο, όπου οι Διάνοιες (σε κείνο το πεδίο μόνο) δεν έχουν ούτε σχήμα ούτε όνομα, στο εξωτερικό σύστημα, αλλά έχουν τα δικά τους ξεχωριστά επτά ονόματα στην εσωτερική φιλοσοφία. Αυτοί οι Ντιάνι Μπούντα εκπορεύουν, ή δημιουργούν από τον εαυτό τους, με την βοήθεια του Ντιάνα, ουράνιους Εαυτούς: τους *υπερανθρώπινους* Μποντισάττβα. Αυτοί ενσαρκωμένοι πάνω στην Γη στην αρχή κάθε ανθρώπινου κύκλου σαν θνητοί άνθρωποι, γίνονται περιπτωσιακά, εξαιτίας της προσωπικής τους χάρις, Μποντισάττβα μεταξύ των Υιών της Ανθρωπότητας και μπορούν στην συνέχεια να ξαναεμφανιστούν σαν *Μανούσι* (ανθρώπινοι)-Βούδες. Έτσι οι Ανουπαπαντάκα (ή Ντιάνι Μπούντα) είναι ταυτόσημοι με τους μπραχμανικούς *Μανασαπούτρα*, "γιους γεννημένους από τον νου", είτε του Μπράχμα είτε κάποιας από τις άλλες δύο Υποστάσεις της Τριμούρτι και επομένως ταυτόσημοι επίσης με τους Ρίσι και τους Πρατζαπάτι. Βρίσκουμε, έτσι, ένα απόσπασμα στην *Ανουγκίτα*, το οποίο όταν διαβαστεί εσωτερικά δείχνει καθαρά, αν και κάτω από μια άλλη εικόνα, την ίδια ιδέα του συστήματος. Λέει:

Οτιδήποτε οντότητες (υπάρχουν) στον κόσμο αυτόν, κινητές ή ακίνητες, είναι οι πρώτες που θα διαλυθούν [κατά τον *πραλάγια*], έπειτα τα δημιουργήματα που παράχθηκαν από τα στοιχεία [από τα οποία έχει φτιαχτεί το ορατό Σύμπαν] και (ύστερα) από αυτά τα δημιουργήματα [τις ανεπτυγμένες οντότητες], όλα τα στοιχεία. Αυτή είναι η ανοδική διαβάθμιση μεταξύ των όντων, θεοί, άνθρωποι, Γκανταρβά, Πισατσά, Άσουρα, Ρακσάσα, όλα δημιουργήθηκαν από τον Σβαμπάβα [Πρακρίτι ή πλαστική φύση], όχι με δράσεις, ούτε από μια αίτια [όχι από καμιά φυσική αίτια]. Αυτοί οι Μπραχμάνα [οι Ρίσι-Παρατζαπάτι;], οι δημιουργοί του κόσμου, γεννιώνται εδώ [πάνω στην Γη] ξανά και ξανά. Και οτιδήποτε παράγεται από αυτούς διαλύεται στον κατάλληλο χρόνο σε εκείνα τα ίδια πέντε μεγάλα στοιχεία [τους πέντε, ή μάλλον επτά, Ντιάνι Μπούντα, ονομαζόμενος επίσης "Στοιχεία" της Ανθρωπότητας], σαν κύματα στον ωκεανό. Αυτά τα μεγάλα στοιχεία είναι από κάθε άποψη (πέρα) από τα στοιχεία που σχηματίζουν τον κόσμο [τα χονδροειδή στοιχεία]. Και εκείνος που απελευθερώνεται, ακόμα και από αυτά τα πέντε στοιχεία [τα Τανμάτρα],⁵⁸⁸ πηγαίνει στο ανώτατο τέρμα. Ο Κύριος Πρατζαπάτι [Μπράχμα] τα δημιούργησε όλα αυτά μόνο με τον νου [με το Ντιάνα, ή αφηρημένο διαλογισμό και τις μυστικές δυνάμεις, όπως οι Ντιάνι Μπούντα]. (*Ανουγκίτα*, κεφ. XXXVI, μετάφραση Κ.Τ. Τελάγκ, *Ιερά Βιβλία της Ανατολής*, Τομ. VIII, σελ. 387-388.)

στον άνθρωπο): *Τζίβα*, *Βιγκνιαναμάγια* κ.λπ., που είναι στην φυσική τους εκδήλωση "*ύδωρ και αίμα*" της ζωής, προσθέτει ότι μόνο ο *άτμαν* (πνεύμα) είναι αυτός που μένει μετά την *αφαίρεση* των περιβλημάτων και ότι είναι ο *μόνος μαρτυρών*, ή συνθετική μονάδα. Η λιγότερο πνευματική και φιλοσοφική σχολή, αποβλέποντας μόνο σε μια τριάδα έφτιαξε τρεις μαρτυρούντες από τον "έναν", συνδέοντάς τον έτσι περισσότερο με την γη παρά με τον ουρανό.
⁵⁸⁸ Τα Τανμάτρα είναι στην κυριολεξία ο τύπος ή βάση ενός στοιχείου στερημένου από ιδιότητες, αλλά εσωτερικά είναι τα πρωταρχικά νοούμενα εκείνου που στην πορεία της εξέλιξης γίνεται ένα Κοσμικό στοιχείο με το νόημα που δινόταν στον όρο κατά την αρχαιότητα και όχι με το νόημα της φυσικής. Αυτά είναι οι Λόγοι, οι επτά εκπορεύσεις ή ακτίνες του Λόγου.

Προφανώς, λοιπόν, αυτοί οι "Μπραχμάνα" είναι ταυτόσημοι με τους Μποντισάττβα (τους γήινους) των ουράνιων Ντιάνι Μπούντα. Και οι δύο σαν πρωταρχικά, νοήμονα "Στοιχεία" γίνονται οι δημιουργοί ή οι εκπορευτές των μονάδων που προορίζονται να γίνουν ανθρώπινες σ' αυτόν τον κύκλο μετά τον οποίο εξελίσσονται ή διαστέλλονται, θα λέγαμε, στον δικό τους εαυτό σαν Μποντισάττβα ή Μπραχμάνα στον ουρανό και στην γη, για να γίνουν τέλος απλοί άνθρωποι: πράγματι, "οι δημιουργοί του κόσμου γεννιούνται εδώ, πάνω στην Γη ξανά και ξανά". Στο σύστημα του Βόρειου Βουδισμού, ή στην λαϊκή εξωτερική θρησκεία διδάσκεται ότι κάθε Βούδας ενώ κηρύσσει τον καλό νόμο πάνω στην Γη, εκδηλώνεται ταυτόχρονα σε τρεις κόσμους: στον άμορφο, σαν Ντιάνι Μπούντα, στον Κόσμο των μορφών, σαν Μποντισάττβα και στον κόσμο της επιθυμίας, τον κατώτερο (ή τον δικό μας κόσμο), σαν άνθρωπος. Εσωτερικά η διδασκαλία διαφέρει: Η θεία, καθαρά 'Αντι-Μπουντική μονάδα εκδηλώνεται σαν συμπαντική Μπούντι (*Μάχα-Μπούντι* ή *Μαχάτ* στις ινδικές φιλοσοφίες), πνευματική, παντογνώστρια και παντοδύναμη ρίζα της θείας διάνοιας, ανώτατη *άνιμα μούντι* ή Λόγος. Αυτή κατέρχεται "σαν μια φλόγα που ξεπηδάει από το αιώνιο Πυρ, ακίνητο, χωρίς αύξηση ή μείωση, πάντα το ίδιο μέχρι το τέλος" του κύκλου της ύπαρξης και γίνεται συμπαντική ζωή στο Κοσμικό Πεδίο. Από αυτό το Πεδίο της *συνειδητής Ζωής* προβάλλουν, σαν επτά πύρινες γλώσσες, οι Γιοί του Φωτός (οι *Λόγοι* της Ζωής): έπειτα οι Ντιάνι Μπούντα της θεωρίας, οι συγκεκριμένες μορφές των άμορφων Πατέρων τους, οι Επτά Γιοί του Φωτός *ησυχάζουν*. Σ' αυτούς μπορεί να εφαρμοστεί η μπραχμανική μυστική φράση: "Εσύ είσαι ΕΚΕΙΝΟ: το *Μπράχμαν*." Από αυτούς τους Ντιάνι Μπούντα εκπορεύονται οι *τσάγια* τους (σκιές), οι Μποντισάττβα των ουράνιων περιοχών, τα πρωτότυπα των υπεργήινων Μποντισάττβα και των γήινων Βουδών και τέλος των ανθρώπων. Οι "Επτά Γιοι του Φωτός" ονομάζονται επίσης "Άστρα".

Το άστρο, λέει η αποκρυφιστική διδασκαλία, κάτω από το οποίο γεννιέται μια ανθρώπινη Οντότητα, θα παραμείνει για πάντα το άστρο της, στην διάρκεια ολόκληρου του κύκλου των ενσαρκώσεων της σε ένα Μανβαντάρα. Αλλά *αυτό δεν είναι το αστρολογικό της άστρο*.. Αυτό το τελευταίο αφορά και συνδέεται με την προσωπικότητα, ενώ το πρώτο με την ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ. Ο "Άγγελος" αυτού του Άστρου, ή ο Ντιάνι Μπούντα θα είναι είτε ο καθοδηγών είτε απλώς ο εποπτεύων Άγγελος σε κάθε νέα επαναγέννηση της μονάδας, η οποία είναι μέρος της ίδιας του της ουσίας, αν και ο φορέας της, ο άνθρωπος, θα έχει πάντα άγνοια αυτού του γεγονότος. Οι μνημένοι έχουν ο καθένας τον Ντιάνι Μπούντα του, την μεγαλύτερη "δίδυμη-Ψυχή" και το γνωρίζουν, ονομάζοντάς την "Πατρική-Ψυχή" ή "Πατρικό-Πυρ". Αλλά μόνο κατά την τελευταία και ανώτερη μύηση την γνωρίζουν όταν βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο με την λαμπερή "Εικόνα". Ως ποιο βαθμό ο Μπούλγουερ-Λύττον γνώριζε αυτό το μυστικό γεγονός όταν περιέγραφε, σε μια από τις πιο εμπνευσμένες συνθέσεις του, τον Ζανόνι πρόσωπο με πρόσωπο με το *Αυγοειδές* του;

Ο Λόγος, ή η ανεκδήλωτη και εκδηλωμένη ΛΕΞΗ, ονομάζεται από τους Ινδουιστές Ισβαρά, "ο Κύριος", αν και οι αποκρυφιστές του δίνουν άλλο όνομα. Ο Ισβαρά, λένε οι Βενταντιστές είναι η ανώτατη συνείδηση στην φύση. "Αυτή η ανώτατη συνείδηση", απαντούν οι αποκρυφιστές, "είναι μόνο μια συνθετική μονάδα μέσα στον κόσμο του εκδηλωμένου Λόγου: ή στο πεδίο της πλάνης, γιατί είναι το σύνολο της Ντιάνι-τσοχανικής συνείδησης". "Ω, σοφέ άνθρωπε, δίωξε την ιδέα ότι το *μη-Πνεύμα είναι Πνεύμα*", λέει ο Σανκαρτσάρια. Ο Άτμαν είναι *μη-Πνεύμα* στην τελική παραμπραχμική του κατάσταση, ο Ισβαρά ή Λόγος είναι Πνεύμα, ή όπως εξηγεί ο Αποκρυφισμός είναι μια σύνθετη ένωση των εκδηλωμένων ζώντων Πνευμάτων, η πηγή και η τροφός όλων των κοσμικών και γήινων μονάδων, συν την *θεία* αντανάκλασή τους, που εκπορεύονται από τον Λόγο και επιστρέφουν στον Λόγο, η καθεμιά στο αποκορύφωμα του χρόνου της. Υπάρχουν επτά κύριες ομάδες τέτοιων Ντιάνι Τσόχαν, οι οποίες ομάδες βρίσκονται και αναγνωρίζονται σε κάθε θρησκεία, γιατί είναι οι πρωταρχικές ΕΠΤΑ Ακτίνες. Η ανθρωπότητα, μας διδάσκει ο αποκρυφισμός, διαιρείται σε επτά ξεχωριστές ομάδες και τις υποδιαίρεσεις τους, νοητικές, πνευματικές και φυσικές.⁵⁸⁹ Η μονάδα, λοιπόν, θεωρούμενη σαν ΕΝΑ είναι πάνω από την έβδομη αρχή (στον

⁵⁸⁹ Εξ αυτού και οι επτά κύριοι πλανήτες, οι *σφαίρες* των επτά ενοικούντων πνευμάτων, κάτω από τους οποίους γεννιούνται οι ανθρώπινες ομάδες που καθοδηγούνται και επηρεάζονται απ' αυτούς. Υπάρχουν μόνο επτά πλανήτες (συνδεδεμένοι ειδικά με την Γη) και δώδεκα οίκοι, αλλά οι πιθανοί συνδυασμοί των όψεών τους είναι αμέτρητοι. Αφού κάθε πλανήτης μπορεί να σταθεί απέναντι σε καθέναν από τους άλλους με δώδεκα διαφορετικές όψεις, οι συνδυασμοί τους πρέπει επομένως να είναι σχεδόν άπειροι, τόσο άπειροι, πράγματι, όσο και οι πνευματικές, ψυχικές, νοητικές και

Κόσμο και στον άνθρωπο)· και σαν τριάδα, είναι ο άμεσος ακτινοβόλος απόγονος της αναφερθείσας σύνθετης ΜΟΝΑΔΑΣ, όχι η πνοή (και ειδικά η *δημιουργία* από το τίποτε) του "Θεού", όπως ονομάζεται αυτή η μονάδα, γιατί μια τέτοια ιδέα είναι εντελώς αφιλοσόφητη και υποβιβάζει την θεότητα, κατεβάζοντάς την μέχρι μια πεπερασμένη, προσδιοριστική κατάσταση. Όπως το εκφράζει πολύ καλά ο μεταφραστής του *Κορυφαίου Κοσμήματος της Σοφίας*: αν και ο Ισβαρά είναι "θεός" "αμετάβλητος στα πιο έσχατα βάθη του *πραλάγια* και στην πιο έντονη δραστηριότητα του *μανβαντάρα*", ωστόσο "πέρα [από αυτόν] είναι ο 'Ατμάν', γύρω από το περίπτερο του οποίου υπάρχει το σκοτάδι της αιώνιας *ΜΑΓΙΑ*".⁵⁹⁰ Οι "τριάδες" που γεννιούνται κάτω από τον ίδιο Πατρικό-πλανήτη, ή μάλλον τις *ακτινοβολίες* του ενός και του ίδιου Πλανητικού Πνεύματος (Ντιάνι Μπούντα), τόσο μετά θάνατον όσο και κατά τις επαναγεννήσεις τους πάνω σ' αυτήν την Γη, είναι αδελφές, ή "*δίδυμες ψυχές*".⁵⁹¹

Αυτό ήταν γνωστό σε κάθε ανώτερο μνημένο κάθε εποχής και κάθε χώρας: "εγώ και ο πατήρ μου εν εσμέν", είπε ο Ιησούς.⁵⁹² Και όταν σε άλλο σημείο λέει: "αναβαίνω προς τον πατέρα μου και πατέρα υμών" (*Ιωάννου Κ', 17*), εννοούσε αυτό που μόλις αναφέρθηκε. Ήταν απλώς για να δείξει ότι η ομάδα των μαθητών του και των οπαδών που προσκολλήθηκαν σ' Αυτόν ανήκε στον ίδιο Ντιάνι-Μπούνα, "Άστρο", ή "Πατέρα", στην ίδια πλανητική περιοχή και διαίρεση όπως και Αυτός. Η γνώση αυτής της απόκρυφης δοξασίας εκφράζεται στην παρουσίαση του *Ειδυλλίου του Λευκού Λωτού*, όταν ο Τ. Σούμπα Ρόου έγραψε:

Κάθε Βούδας συναντάει στην τελευταία του μήση όλους τους μεγάλους μνημένους που έφτασαν στην Βουδότητα κατά την διάρκεια των προηγούμενων εποχών... κάθε τάξη μνημένων έχει τον δικό της δεσμό πνευματικής κοινότητας που τους συνδέει... Ο μόνος δυνατός και αποτελεσματικός τρόπος για να εισέλθει κανείς σε μια τέτοια αδελφότητα ...είναι να μπει κάτω από την επιρροή του πνευματικού φωτός που ακτινοβολείται από τον δικό του Λόγο. Μπορώ ακόμα να τονίσω εδώ... ότι μια τέτοια κοινότητα είναι δυνατή μόνο μεταξύ ατόμων των οποίων οι ψυχές αντλούν την ζωή και την συντήρησή τους από τις ίδιες θείες ΑΚΤΙΝΕΣ και ότι, όπως από τον "Κεντρικό Πνευματικό Ήλιο" εκπέμπονται επτά ξεχωριστές ακτίνες, έτσι όλοι οι μνημένοι και οι Ντιάνι Τσόχαν διαιρούνται σε επτά τάξεις, η καθεμιά από τις οποίες καθοδηγείται, ελέγχεται και επισκιάζεται από μια από τις επτά μορφές ή εκδηλώσεις της θείας σοφίας. (*Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VII, Αύγουστος 1886, σελ. 706.)

Είναι, λοιπόν, οι "Επτά Γιοί του Φωτός" – που ονομάζονται σύμφωνα με τους πλανήτες τους και συχνά (από τους αμαθείς) ταυτίζονται μ' αυτούς – δηλαδή, Κρόνος, Δίας, Ερμής, Άρης, Αφροδίτη και – ενδεχομένως για το σύγχρονο κριτικό που δεν εισχωρεί βαθύτερα από την επιφάνεια των αρχαίων θρησκειών⁵⁹³ – ο Ήλιος και η Σελήνη που, σύμφωνα με τις αποκρυφιστικές

φυσικές ικανότητες στις αναρίθμητες ποικιλίες του *ανθρώπινου είδους*, που κάθε ποικιλία γεννιέται κάτω από έναν από τους επτά πλανήτες και έναν από τους αναφερθέντες αμέτρητους πλανητικούς συνδυασμούς.

⁵⁹⁰ Το τωρινό παγκόσμιο λάθος του να αποδίδουμε στους αρχαίους την γνώση μόνο επτά πλανητών, απλώς και μόνο επειδή δεν αναφέρουν άλλους, βασίζεται πάνω στην ίδια γενική άγνοια των απόκρυφων δοξασιών τους. Το θέμα δεν είναι αν γνώριζαν ή δεν γνώριζαν την ύπαρξη των πλανητών που ανακαλύφθηκαν αργότερα, αλλά αν ο σεβασμός που απέδιδαν στους τέσσερις εξωτερικούς και στους τρεις μυστικούς μεγάλους θεούς: τα άστρα-αγγέλους, είχε κάποιον ειδικό λόγο. Η συγγραφέας τολμάει να πει ότι υπήρχε ένας τέτοιος λόγος και ήταν ο ακόλουθος. Είτε γνώριζαν τόνους πλανήτες όσους γνωρίζουμε εμείς τώρα, είτε όχι (και αυτό το θέμα δεν μπορεί να διευκρινιστεί προς το παρόν με κανέναν τρόπο), ωστόσο και πάλι θα είχαν συνδέσει με την θρησκευτική λατρεία τους μόνο τους επτά, γιατί αυτοί οι επτά συνδέονται άμεσα και ειδικά με την Γη μας, ή για να χρησιμοποιήσουμε την εσωτερική φρασεολογία, με το δικό μας επταδικό δακτύλιο σφαιρών. (Βλέπε ανωτέρω).

⁵⁹¹ Είναι η ίδια, μόνο πολύ πιο μεταφυσική ιδέα, με κείνη της χριστιανικής Τριάδας – "Τρία σε Ένα" – δηλαδή, το Συμπαντικό, "υπέρ-Πνεύμα", εκδηλωνόμενο στα δυο ανώτερα πεδία, εκείνα του Μπούντι και του Μαχάτ και αυτές είναι οι τρεις υποστάσεις, μεταφυσικές, αλλά *ποτέ προσωπικές*.

⁵⁹² Κατά Ιωάννη Ι, 30. Η ταυτότητα και ταυτόχρονα η απατηλή διαφοροποίηση της *Αγγελικής Μονάδας* από την *Ανθρώπινη-Μονάδα*, φαίνεται από τις ακόλουθες φράσεις: "ο πατήρ μου μείζων εμού εστί" (Ιωάννου, ΙΔ', 28), "Δοξάσωσι τον Πατέρα υμών τον εν τοις Ουρανοίς, (Ματθαίου, Ε' 16), "Οι δίκαιοι εκλάμπουσι... εν τη βασιλεία του Πατρός αυτών" (όχι του Πατρός ημών) (Ματθαίου, ΙΓ', 43), "Ουκ οίδατε ότι ναός θεού εστέ και το Πνεύμα του θεού οικεί εν υμίν;" (Προς Κορινθίους Α', Γ' 16), κ.τ.λ., κ.τ.λ.

⁵⁹³ Αυτοί είναι πλανήτες που υιοθετούνται μόνο για σκοπούς κριτικής αστρολογίας. Η άστρο θεογονική διαίρεση διαφέρει απ' αυτήν. Ο Ήλιος, όντας ένα κεντρικό άστρο και όχι πλανήτης *βρίσκεται* μαζί με τους επτά πλανήτες του σε

διδασκαλίες, είναι οι ουράνιοι Γονείς μας, ή συνθετικά ο "Πατέρας". Έτσι, όπως σημειώσαμε ήδη, ο πολυθεϊσμός είναι πράγματι πιο φιλοσοφικός και σωστός, ως προς το γεγονός και την φύση, από τον ανθρωπομορφικό μονοθεϊσμό. Ο Κρόνος, ο Δίας, ο Ερμής και η Αφροδίτη, οι τέσσερις εξωτερικοί πλανήτες και οι τρεις άλλοι, που πρέπει να παραμείνουν ανώνυμοι, ήταν τα ουράνια σώματα σε άμεση αστρική και ψυχική επικοινωνία με την Γη, οι Οδηγοί και Φυλακές της: ηθικά και φυσικά. Ενώ οι ορατές σφαίρες παρέχουν στην Ανθρωπότητά μας τα εξωτερικά και εσωτερικά χαρακτηριστικά της, και οι "Αντιβασιλείς" ή *Κυβερνήτες* τους, τις Μονάδες και τις πνευματικές λειτουργίες μας. Προκειμένου να αποφύγουμε καινούργιες παρανοήσεις, ας δηλώσουμε ότι ανάμεσα στις τρεις μυστικές σφαίρες (ή αστρικούς αγγέλους) δεν περιλαμβάνονται ούτε ο Ουρανός ούτε ο Ποσειδώνας, όχι μόνο γιατί ήταν άγνωστοι κάτω απ' αυτό το όνομα στους αρχαίους Σοφούς, αλλά γιατί αυτοί, καθώς και όλοι οι άλλοι πλανήτες, όσοι και αν είναι, είναι οι *Θεοί* και φύλακες άλλων επταδικών αλύσεων σφαιρών μέσα στα συστήματά μας.

Ούτε οι δυο πρόσφατα ανακαλυμμένοι μεγάλοι πλανήτες εξαρτώνται ολοκληρωτικά από τον Ήλιο όπως οι υπόλοιποι πλανήτες. Διαφορετικά πώς εξηγείται το γεγονός ότι ο Ποσειδώνας δέχεται 900 φορές λιγότερο φως από την Γη μας, και ο Ουρανός 390 φορές λιγότερο και ότι οι δορυφόροι τους εμφανίζουν μια ιδιαιτερότητα αντίστροφης περιστροφής που δεν παρουσιάζεται σε κανέναν άλλο πλανήτη του Ηλιακού Συστήματος. Αυτό που λέμε ισχύει οπωσδήποτε για τον Ουρανό, αν και πρόσφατα το γεγονός αρχίζει πάλι να αμφισβητείται.

Το θέμα, φυσικά, θα θεωρηθεί απλώς παραλογισμός από όλους εκείνους που συγχέουν την συμπαντική τάξη ύπαρξης με τα δικά τους συστήματα ταξινόμησης. Εδώ, όμως, αναφέρονται απλά γεγονότα από τις απόκρυφες διδασκαλίες για να γίνουν αποδεκτά ή να απορριφθούν, ανάλογα με την περίπτωση. Υπάρχουν λεπτομέρειες στις οποίες *δεν μπορούμε* να υπεισέλθουμε, εξαιτίας των μεγάλων μεταφυσικών τους αφαιρέσεων. Έτσι εδώ δηλώνουμε απλώς ότι μόνο επτά από τους πλανήτες μας σχετίζονται με την σφαίρα μας τόσο στενά, όσο στενά σχετίζεται ο Ήλιος με όλα τα σώματα που υπόκεινται σ' αυτόν, μέσα στο σύστημά του. Από αυτά τα σώματα, ο φτωχός μικρός αριθμός αρχικών και δευτερευόντων πλανητών που είναι γνωστός στην αστρονομία είναι πράγματι αξιοθρήνητος.⁵⁹⁴ Επομένως, φαίνεται λογικό ότι υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός πλανητών, μικρών και μεγάλων, που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί, αλλά την ύπαρξη των οποίων θα πρέπει ασφαλώς να γνώριζαν οι αρχαίοι αστρονόμοι, που όλοι τους ήταν μνημένοι σοφοί. Αλλά επειδή η σχέση τους προς τους θεούς ήταν ιερή, έπρεπε να παραμείνει μυστική, όπως επίσης και τα ονόματα των διαφόρων άλλων πλανητών και άστρων.

Άλλωστε ακόμα και η Ρωμαιοκαθολική θεολογία μιλάει για "εβδομήντα πλανήτες που προΐστανται πάνω στα πεπρωμένα των εθνών αυτής της σφαίρας" και πέρα από την λαθεμένη εφαρμογή, υπάρχει περισσότερη αλήθεια σ' αυτήν την παράδοση απ' ό,τι στην σύγχρονη ακριβή αστρονομία. Οι εβδομήντα πλανήτες συνδέονται με τους *εβδομήντα* πρεσβύτερους του λαού του Ισραήλ (Αριθμοί, ΙΑ', 16), γιατί εδώ εννοούνται οι *κυβερνήτες* αιώνων των πλανητών και όχι οι ίδιες οι σφαίρες και η λέξη εβδομήντα είναι ένα παιχνίδι και ένα *παραπέτασμα* πάνω στο 7x7 των υποδιαιρέσεων. Κάθε λαός και έθνος, όπως ήδη είπαμε, έχει τον άμεσο Φύλακα, Προστάτη και

πιο απόκρυφες και μυστηριώδεις σχέσεις με την σφαίρα μας, απ' ό,τι είναι γενικά γνωστό. Ο Ήλιος, επομένως, θεωρείτο ο μεγάλος Πατέρας όλων των Επτά "Πατέρων", πράγμα που ευθύνεται για τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στους επτά και στους οχτώ μεγάλους θεούς της Χαλδαίας και άλλων χωρών. Ούτε η Γη, ούτε η Σελήνη, ο δορυφόρος της, ούτε καν τα άστρα, για άλλους λόγους, δεν ήταν τίποτε άλλο εκτός από υποκατάστατα για *εσωτερικούς σκοπούς*. Όμως, ακόμα και αν βγάλουμε από τον υπολογισμό τον Ήλιο και την Σελήνη, οι αρχαίοι φαίνεται να γνώριζαν *επτά* πλανήτες. Πόσους περισσότερους γνωρίζουμε εμείς τώρα αν αφαιρέσουμε την Γη και την Σελήνη; *Επτά*, και όχι περισσότερους: Επτά πρωταρχικοί ή αρχικοί πλανήτες, τα υπόλοιπα είναι μάλλον *πλανητοειδείς*, παρά πλανήτες.

⁵⁹⁴ Όταν θυμηθεί κανείς ότι ο σερ Ο. Χέρσελ, αυτός ο διάσημος αστρονόμος, ανιχνεύοντας μόνο εκείνο το τμήμα του ουρανού στο πεδίο του ισημερινού, το κατά προσέγγιση κέντρο του οποίου καταλαμβάνεται από την Γη, είδε να περνούν μέσα σε ένα τέταρτο της ώρας κάτω από το πανίσχυρο τηλεσκόπιο του 16.000 άστρα και εφαρμόζοντας αυτόν τον υπολογισμό στο σύνολο του "Γαλαξία" βρήκε σ' αυτόν όχι λιγότερους από 18 (δέκα οκτώ) εκατομμύρια ΗΛΙΟΥΣ, δεν απορεί πια κανείς που ο Λαπλάνς στην συνομιλία του με τον Ναπολέοντα Α', αποκάλεσε τον Θεό μια ΥΠΟΘΕΣΗ με την οποία είναι απόλυτα άσκοπο να ασχολείται, τουλάχιστον η ακριβής φυσική Επιστήμη. Μόνο η αποκρυφιστική μεταφυσική και η υπερβατική φιλοσοφία θα καταφέρουν να σηκώσουν μια μικρή γωνιά του αδιαπέραστου πέπλου προς αυτήν την κατεύθυνση.

Πατέρα στον Ουρανό: ένα Πλανητικό Πνεύμα. Είμαστε πρόθυμοι να αφήσουμε τον δικό τους εθνικό θεό, τον Ιεχωβά, στους απογόνους του Ισραήλ, τους λάτρεις του *Τσεβαόθ* ή ΚΡΟΝΟΥ· γιατί, πράγματι, οι *μονάδες* του λαού που διαλέχτηκε απ' αυτόν, είναι δικές του και η Βίβλος ποτέ δεν το κράτησε μυστικό. Όμως, το κείμενο της Αγγλικής (Προτεσταντικής) Βίβλου διαφωνεί, ως συνήθως, με κείνο των *Εβδομήκοντα* και της *Βουλγκάτα*. Έτσι, ενώ στο κείμενο της Αγγλικής Βίβλου διαβάσει κανείς: "Όταν ο ΥΨΙΣΤΟΣ [όχι ο Ιεχωβά] διεμέριζεν στα έθνη την κληρονομιά τους... έστησεν όρια του λαού σύμφωνα με τον αριθμό των υιών του Ισραήλ" (Δευτερονόμιο, ΛΒ', 8), ενώ στην μετάφραση των *Εβδομήκοντα* το κείμενο λέει, "κατά αριθμόν *Αγγέλων*" Πλανητικών Αγγέλων, που είναι πιο σύμφωνο με την αλήθεια και την πραγματικότητα. Ακόμα, όλα τα κείμενα συμφωνούν ότι "και εγεννήθη μερίς Κυρίου (Ιεχωβά) λαός αυτού Ιακώβ, σκοίνισμα κληρονομιάς αυτού Ισραήλ" (Δευτερονόμιο, ΛΒ', 9), και αυτό λύνει το θέμα. Ο "Κύριος" Ιεχωβά πήρε *σαν μερίδιό του* το Ισραήλ· τι σχέση έχουν τα άλλα έθνη μ' αυτήν την ιδιαίτερη εθνική θεότητα; Ας αφήσουμε, λοιπόν, τον "άγγελο Γαβριήλ" να επιβλέπει το Ιράν και ο "Μιχαήλ-Ιεχωβά" τους Εβραίους. Αυτοί δεν είναι οι θεοί των άλλων εθνών και είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί οι χριστιανοί διάλεξαν έναν θεό, ενάντια στις εντολές του οποίου ο Ιησούς ήταν ο πρώτος που επαναστάτησε.

Η Πλανητική προέλευση της Μονάδας (Ψυχής) και των λειτουργιών της διδασκόταν από τους Γνωστικούς. Στον δρόμο της προς την Γη, καθώς και στην επιστροφή της από την Γη, κάθε ψυχή που γεννιέται μέσα και από το "Απεριόριστο Φως",⁵⁹⁵ πρέπει να περάσει μέσα από τις επτά πλανητικές περιοχές και προς τις δυο κατευθύνσεις. Οι καθαροί Ντιάνι και Ντεβά των αρχαιότατων θρησκειών με το πέρασμα του χρόνου έγιναν, για τους οπαδούς του Ζωροάστρη, οι Επτά Νταέβα, οι υπουργοί του Αριμάν, "καθένας δεμένος στον πλανήτη του"· για τους Μπραχμάνους έγιναν οι Άσουρα και μερικοί από τους Ρίσι: καλοί, κακοί και αδιάφοροι και για τους Αιγυπτίους Γνωστικούς ο *Θωθ* (ή Ερμής) ήταν ο αρχηγός των επτά, των οποίων τα ονόματα δίνονται από τον Ωριγένη⁵⁹⁶ σαν: Αδωναίος, πνεύμα του Ήλιου· Ιαώ, της Σελήνης· Ελωαίος, του Δία· Σαβαώθ, του Άρη· Ωραίος, της Αφροδίτης· Ασταφαίος, του Ερμή και Ιαλδαβαώθ (Ιεχωβά), του Κρόνου. Τέλος, το *Πίστις-Σοφία*, το οποίο ο αείμνηστος Κ.Ο. Κινγκ, η μεγαλύτερη σύγχρονη αυθεντία πάνω στις *εξωτερικές* πίστεις των Γνωστικών, το ονομάζει "το πολύτιμο μνημείο του Γνωστικισμού", αυτό το αρχαίο ντοκουμέντο επαναλαμβάνει την αρχαϊκή πίστη όλων των εποχών, αν και την θυσιάζει χάριν αιρετικών σκοπών. Οι Αστρικοί Κυβερνήτες των Σφαιρών (των πλανητών) δημιουργούν τις μονάδες (τις Ψυχές) από την δική τους ουσία, από "τα δάκρυα των ματιών τους και τον ιδρώτα των βασάνων τους", προικίζοντας τις μονάδες με έναν σπινθήρα θείου Φωτός, που είναι η ουσία τους. Στον δεύτερο τόμο θα δούμε γιατί αυτοί "οι Κύριοι του Ζωδιακού και των Σφαιρών" μεταμορφώθηκαν από την αιρετική θεολογία στους επαναστάτες αγγέλους των χριστιανών, οι οποίοι τους πήραν από τους Επτά Νταέβα των Μάγων χωρίς να κατανοήσουν το νόημα της αλληγορίας. (Βλέπε Μέρος I, Μέρος III, Τμήμα XV, "Θεοί. Μονάδες και Άτομα", και Τόμος IV, Μέρος II.)

Όπως συνήθως, εκείνο που είναι και ήταν από την αρχή του θείου, αγνό και πνευματικό στην πρώτη του ενότητα, εξαιτίας της διαφοροποίησής του από το παραμορφωτικό πρίσμα των αντιλήψεων του ανθρώπου, έγινε ανθρώπινο και βρώμικο επειδή αντανακλά την αμαρτωλή φύση του ίδιου του ανθρώπου. Έτσι, με τον καιρό, ο πλανήτης Κρόνος διασύρθηκε από τους λάτρεις άλλων "θεών". Τα έθνη που γεννήθηκαν κάτω από τον Κρόνο – για παράδειγμα, οι Ιουδαίοι για τους οποίους έγινε ο Ιεχωβά, αφού διατηρήθηκε σαν ένας γιος του Κρόνου ή Ιαλδαβαώθ από τους Οφίτες και στο *Βιβλίο του Γιάσερ* – μάχονταν συνεχώς με εκείνα που γεννήθηκαν κάτω από τον Δία, τον Ερμή ή οποιονδήποτε άλλο πλανήτη εκτός από τον Κρόνο-Ιεχωβά. Παρά τις I γενεαλογίες και προφητείες, ο Ιησούς ο *μνημένος* (ή Γιεχόσουα) – το πρότυπο από το οποίο αντιγράφηκε ο "ιστορικός" Ιησούς – δεν ήταν από καθαρό ιουδαϊκό αίμα και έτσι δεν αναγνώριζε κανέναν Ιεχωβά, ούτε λάτρευε κανέναν πλανητικό θεό εκτός από τον "Πατέρα" του, τον οποίον γνώριζε και με τον οποίον επικοινωνούσε, όπως κάνει κάθε ανώτερος μνημένος, "Πνεύμα με

⁵⁹⁵ Ο Κ.Ο. Κινγκ το ταυτίζει με το "*summum bonum*" [το υπέρτατο αγαθό] της Ανατολικής έφεσης (το Βουδιστικό *Νιρβάνα*), την τέλεια Ανάπαυση, την Επικούρεια *Αναληγσία*), που μοιάζει εντελώς αστόχαστο σαν έκφραση, αν και όχι απόλυτα λαθεμένο.

⁵⁹⁶ Βλέπε το αντίγραφο της Χάρτας του Ωριγένη, στο έργο *Κατά Κέλσου*, βιβλ. ΣΤ', XXIV-XXXVIII.

Πνεύμα και Ψυχή με Ψυχή". Αυτό δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί εξαίρεση, εκτός και αν ο κριτικός καταφέρει να εξηγήσει ικανοποιητικά τις παράξενες φράσεις που βάζει στο στόμα του Ιησού, κατά την διάρκεια της διαμάχης του με τους Φαρισαίους, ο συγγραφέας του Τέταρτου Ευαγγελίου.

Οίδα ότι σπέρμα Αβραάμ⁵⁹⁷ εστέ... εγώ δε εώρακα παρά τω Πατρί μου λαλώ και υμείς ουν ο εώρακατε παρά τω Πατρί υμών ποιείτε... υμείς ποιείτε τα έργα του πατρός υμών... υμείς εκ του Πατρός του Διαβόλου εστέ... Εκείνος άνθρωποκτόνος ην απ' αρχής και εν τη αληθεία ουχ έστηκεν, ότι ουκ εστιν αλήθεια εν αυτώ. Όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί, ότι ψεύστης εστί και ο πατήρ αυτού κ.τ.λ., κ.τ.λ. (Κατά Ιωάννη, Η', 37 και επόμενα.)

Αυτός ο "Πατέρας" των Φαρισαίων ήταν ο Ιεχωβά, γιατί είναι ταυτόσημος με τον Κάιν, τον Κρόνο, τον Ήφαιστο κ.τ.λ., πλανήτη κάτω από τον οποίον γεννήθηκαν και Θεός τον οποίον λάτρευαν. Προφανώς πρέπει να αναζητηθεί ένα απόκρυφο νόημα σ' αυτά τα λόγια και στις επιπλήξεις, όσο κακομεταφρασμένα κι αν είναι, αφού εκφράζονται από κάποιον που απειλούσε με το πυρ της κόλασης καθέναν που αποκαλεί απλώς ρεκά (ανόητο) τον αδελφό του (Κατά Ματθαίο, Ε', 22) και προφανώς οι πλανήτες δεν είναι απλές σφαίρες που ταλαντεύονται στο Διάστημα και φωτίζουν χωρίς σκοπό, αλλά κατοικίες διαφόρων όντων τα οποία μέχρι τώρα τα αγνοούν οι αμαθείς, αν και έχουν μια μυστηριώδη, αδιάσπαστη και πανίσχυρη σύνδεση με ανθρώπους και σφαίρες. Κάθε ουράνιο σώμα είναι ο ναός ενός θεού, και αυτοί οι ίδιοι οι θεοί είναι οι ναοί του ΘΕΟΥ, του Άγνωστου "Μη-Πνεύματος". Δεν υπάρχει τίποτε βέβηλο στο Σύμπαν. Όλη η Φύση είναι ένα καθαγιασμένο μέρος, όπως λέει ο Έντουαρντ Γιανγκ:

Καθένα από αυτά τα άστρα είναι ένας ναός..."

Έτσι όλες οι εξωτερικές θρησκείες μπορούν να αποδειχθούν λαθεμένα αντίγραφα της εσωτερικής διδασκαλίας. Ο κλήρος είναι αυτός που πρέπει να θεωρηθεί υπεύθυνος για την αντίδραση της εποχής μας προς όφελος του υλισμού. Με την λατρεία και με την επιβολή πάνω στις μάζες της λατρείας των κελυφών – προσωποποιημένων για σκοπούς αλληγορίας – των παγανιστικών ιδανικών, η τελευταία εξωτερική θρησκεία έφτιαξε ένα Πανδαιμόνιο στις Δυτικές χώρες, στο οποίο οι ανώτερες τάξεις λατρεύουν τον χρυσό μόσχο και οι κατώτερες και αμαθείς μάζες οδηγήθηκαν να λατρεύουν ένα είδωλο με πήλινα πόδια.

⁵⁹⁷ Ο Αβραάμ και ο Κρόνος είναι ταυτόσημοι στην άστρο-συμβολογία και αυτός είναι ο πρόγονος των Ιεχωβάδων Ιουδαίων.

XII

ΑΡΧΑΙΑ ΣΚΕΨΗ ΜΕ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΝΔΥΜΑ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΗ ΑΡΧΑΙΑ ΣΚΕΨΗ και τίποτε περισσότερο. Είδαμε, όμως, ΤΙ ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ και με τι ασχολούνται. Και τώρα μπορούν να δοθούν στον αναγνώστη μερικές ακόμα αποδείξεις του γεγονότος ότι ένα μέλος της Βασιλικής Εταιρείας πλησιάζει ασυνείδητα τις περιφρονημένες μυστικές επιστήμες.

Σχετικά με την κοσμογονία και την αρχέγονη ύλη οι σύγχρονες υποθέσεις είναι αναμφίβολα αρχαία σκέψη, *βελτιωμένη* με αντικρουόμενες θεωρίες πρόσφατης προέλευσης. Αλλά ολόκληρο το θεμέλιο ανήκει στην ελληνική και στην ινδική αρχαϊκή αστρονομία και φυσική, που εκείνη την εποχή ονομαζόταν πάντα φιλοσοφία. Σε όλες τις άριες και ελληνικές θεωρίες συναντάει κανείς την αντίληψη μιας ανοργάνωτης, ομοιογενούς και τα πάντα διαπερνούσας ύλης, ή *Χάους*, που από τους σύγχρονους επιστήμονες ονομάζεται "νεφελοειδής κατάσταση του κοσμικού υλικού". Αυτό που ο Αναξαγόρας στην *Ομοιομέρειά* του ονόμαζε "Χάος", τώρα από τον σερ Ο. Τόμσον ονομάζεται "πρωταρχικό ρευστό". Οι Ινδοί και οι Έλληνες Ατομιστές – Κανάντα, Λεύκιππος, Δημόκριτος, Επίκουρος, Λουκρητίας κ.τ.λ., κ.τ.λ. – αντανακλώνονται τώρα σαν σε καθαρό καθρέφτη στους υποστηρικτές της ατομικής θεωρίας της σύγχρονης εποχής μας, αρχίζοντας με τις *Μονάδες* του Λάιμπνιτς και τελειώνοντας με τα "Στροβιλοειδή Ατομα" του σερ Ο. Τόμσον.⁵⁹⁸ Είναι γεγονός ότι η μοριακή θεωρία της αρχαιότητας απορρίπτεται και την θέση της την παίρνει η κυματοειδής θεωρία. Αλλά το ερώτημα είναι: *αυτή η τελευταία είναι τόσο σταθερά εγκαθιδρυμένη ώστε να μην κινδυνεύει από εκθρόνιση όπως η προκάτοχος της;* Το Φως, από την μεταφυσική όψη του, αναλύθηκε πλήρως στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 137):

Το φως είναι ο πρωτογεννημένος και η πρώτη εκπόρευση του Υπέρτατου και το Φως είναι Ζωή, λέει ο Ευαγγελιστής (και ο Καμπαλιστής). Και τα δυο είναι ηλεκτρισμός: η ζωτική αρχή, η άνιμα μούντι, που εμποτίζει το σύμπαν, ο ηλεκτρικός ζωογονη-τής όλων των πραγμάτων. Το Φως είναι ο μεγάλος πρωτεϊκός μάγος και κάτω από την θεία θέληση του αρχιτέκτονα⁵⁹⁹ [ή μάλλον των αρχιτεκτόνων, των "Δομητών", (που συλλογικά ονομάζονται Ένας)], τα πολυποίκιλα, παντοδύναμα κύματα του δίνουν γέννηση σε κάθε μορφή καθώς και σε κάθε έμβιο ον. Από την διογκούμενη, ηλεκτρική αγκαλιά του ξεπηδούν ύλη και πνεύμα. Μέσα στις ακτίνες του βρίσκεται η αρχή κάθε φυσικής και χημικής δράσης και όλων των κοσμικών και πνευματικών φαινομένων. Ζωογονεί και αποδιοργανώνει, δίνει ζωή και προκαλεί θάνατο και από το πρωταρχικό σημείο του αναδύθηκαν βαθμιαία σε ύπαρξη οι μυριάδες των κόσμων, ορατά και αόρατα ουράνια σώματα. Στην ακτίνα αυτής της *Πρώτης μητέρας*, του ενός στο τρία, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ο θεός "άναψε ένα πυρ που τώρα το ονομάζουμε Ήλιο" (*Τίμαιος*, 38 C, D) και το οποίο τώρα δεν είναι η αιτία ούτε του φωτός ούτε της θερμότητας, αλλά απλώς η εστία ή οι φακοί, θα μπορούσαμε να πούμε, με τους οποίους οι ακτίνες του πρωταρχικού φωτός υλοποιούνται, συγκεντρώνονται πάνω στο ηλιακό μας σύστημα και παράγουν όλες τις αλληλεπιδράσεις των δυνάμεων.

Αυτός είναι ο *Αιθέρας*, όπως εξηγήθηκε στις απόψεις του Σ. Μέτκαλφ, τις οποίες επανέλαβε ο δρ. Ρίτσαρντσον, εκτός από την αποδοχή εκ μέρους του πρώτου ορισμένων λεπτομερειών της

⁵⁹⁸ Οι Στοιχειακοί Στρόβιλοι που ενθρονίστηκαν από τον *Νου*, δεν βελτιώθηκαν με την σύγχρονη μεταμόρφωσή τους.

⁵⁹⁹ Συχνά με κατηγορήσαν ότι χρησιμοποίησα στην *Ισιδα* εκφράσεις που υποδηλώνουν πίστη σε έναν προσωπικό και ανθρωπομορφικό Θεό. Δεν είναι αυτή η άποψή μου. Μιλώντας καμπαλιστικά, ο "Αρχιτέκτονας" είναι ένα γενετικό όνομα για τις Σεφίρθ, τους Δομητές του Σύμπαντος, όπως ο "Συμπαντικός Νους" αντιπροσωπεύει την συλλογικότητα των Ντιάνι-τσοχανικών Διανοιών.

σύγχρονης κυματοειδούς θεωρίας. Δεν λέμε ότι αρνούμαστε την θεωρία, ισχυριζόμαστε απλώς ότι χρειάζεται μελέτη και επαναδιευθέτηση. Αλλά από αυτή την άποψη, οι Αποκρυφιστές δεν είναι οι μοναδικοί *αιρετικοί*, γιατί ο Ρόμπερτ Χαντ, Μ.Β.Ε., στο έργο του *Έρευνες πάνω στο Φως* παρατηρεί ότι:

...η κυματοειδής θεωρία δεν εξηγεί τα αποτελέσματα των πειραμάτων του. Ο σερ Ντέιβιντ Μπριούστερ, στο έργο του *Μια Πραγματεία πάνω στην Οπτική*, αφού δείχνει ότι "τα χρώματα της φυτικής ζωής... προέρχονται... από μια ειδική έλξη την οποία ασκούν τα μόρια αυτών των σωμάτων πάνω στις διαφορετικά χρωματισμένες ακτίνες του φωτός", και ότι "μέσω του φωτός του Ήλιου παρασκευάζονται οι χρωματισμένοι χυμοί των φυτών, αλλάζουν τα χρώματα των σωμάτων κ.τ.λ." Παρατηρεί ότι δεν είναι εύκολο να δεχτούμε πως "τέτοια αποτελέσματα μπορούν να παραχθούν με τον απλό κραδασμό ενός αιθερικού μέσου". Και αυτός αναγκάζεται, λέει, "από αυτήν την τάξη των φαινομένων, να θεωρήσει το φως σαν να ήταν υλικό". (;) Ο καθηγητής Τζόσια Π. Κουκ, του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, λέει πως "δεν μπορεί να συμφωνήσει με κείνους που θεωρούν την κυματοειδή θεωρία του φωτός σαν μια καθιερωμένη αρχή της επιστήμης" (*Νέα Χημεία*, σελ. 22). Η υπόθεση του Χέροελ, δηλαδή ότι η ένταση του φωτός στο φαινόμενο κάθε κυμάτωσης "είναι αντίστροφη με το τετράγωνο της απόστασης από το φωτεινό σώμα", αν είναι σωστή, ζημιώνει αρκετά αν όχι σκοτώνει ολοσχερώς την κυματοειδή θεωρία. Το ότι έχει δίκιο αποδείχθηκε επανειλημμένα από πειράματα με φωτόμετρα· αλλά αν και αρχίζει να αμφισβητείται, η κυματοειδής θεωρία είναι ακόμα ζωντανή. (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 137.)

Στην παρατήρηση του σερ Ντ. Μπριούστερ – "αναγκάζεται να θεωρήσει το φως σαν να ήταν υλικό" – υπάρχουν πολλά που μπορεί να ειπωθούν σαν απάντηση. Κατά μια έννοια, το φως είναι ασφαλώς τόσο υλικό όσο και ο ίδιος ο ηλεκτρισμός. Και αν ο ηλεκτρισμός δεν είναι υλικός, αν είναι μόνο ένας "τρόπος κίνησης", τότε πώς γίνεται και μπορεί να αποθηκευθεί στους συσσωρευτές του Φωρέ; Ο Χέλμολτς λέει ότι ο ηλεκτρισμός πρέπει να είναι τόσο ατομικός, όσο και η ύλη και ο σερ Ο. Κρουκς υποστήριξε αυτήν την άποψη κατά την εναρκτήρια ομιλία του στο Χημικό Τμήμα της Βρετανικής Ένωσης του οποίου ήταν Πρόεδρος (στο Μπίρμπιχαμ, 1886). Να τι λέει ο Χέλμολτς:

Αν δεχτούμε την υπόθεση ότι οι στοιχειακές ουσίες αποτελούνται από άτομα, δεν μπορούμε να αποφύγουμε το συμπέρασμα ότι και ο ηλεκτρισμός, τόσο ο θετικός όσο και ο αρνητικός, διαιρείται σε καθορισμένα στοιχειώδη μέρη, τα οποία συμπεριφέρονται σαν άτομα του ηλεκτρισμού.⁶⁰⁰

Εδώ πρέπει να επαναλάβουμε αυτό που είπαμε ήδη στο Τμήμα ΙΧ: δεν υπάρχει παρά μόνο μια επιστήμη που μπορεί στο εξής να οδηγήσει την σύγχρονη έρευνα σε ένα μονοπάτι που οδηγεί στην ανακάλυψη ολόκληρης της μέχρι τώρα απόκρυφης αλήθειας, και αυτή η επιστήμη είναι η νεώτερη απ' όλες: η χημεία, όπως αναμορφώνεται τώρα. Δεν υπάρχει καμιά άλλη, χωρίς να αποκλείεται ούτε η αστρονομία, που να μπορεί να καθοδηγήσει τόσο αλάνθαστα την επιστημονική ενόραση, όσο μπορεί η χημεία. Δυο αποδείξεις μπορούν να βρεθούν στον κόσμο της Επιστήμης – δυο μεγάλοι χημικοί, που ο καθένας θεωρείται από τους μεγαλύτερους της χώρας του – και αυτοί είναι ο σερ Ο. Κρουκς και ο αείμνηστος καθηγητής Μπάτλεροφ: ο ένας ένθερμος οπαδός των παραφυσικών φαινομένων ο άλλος, το ίδιο ικανός Πνευματιστής όσο ήταν ικανός και στις φυσικές επιστήμες. Είναι φανερό ότι, ενώ συλλογίζεται πάνω στην έσχατη διαιρετότητα της ύλης και στην μέχρι τώρα άκαρπη αναζήτηση του στοιχείου με το αρνητικό ατομικό βάρος, ο επιστημονικά εκπαιδευμένος νους του χημικού πρέπει να νιώθει μια ακατανίκητη έλξη προς εκείνους τους πάντα κρυμμένους κόσμους, το μυστηριώδες υπερπέραν, τα αμέτρητα βάθη του οποίου μοιάζουν να κλείνουν μόλις προσεγγίζει το υπερβολικά υλιστικό χέρι που ευχαρίστως θα τραβούσε το πέπλο του. "Είναι το άγνωστο και το πάντα αδιάγνωστο", προειδοποιεί ο μονιστής-αγνωστικιστής. "Δεν είναι έτσι", απαντάει ο υπομονετικός χημικός. "Βρισκόμαστε στα ίχνη του και δεν

⁶⁰⁰ *Διάλεξη Φαρανταίη*, 1881. [Αναφέρθηκε από τον Κρουκς στην εναρκτήρια προσφώνησή του. Δημοσιεύτηκε χωρίς καθορισμένο τίτλο στα Αρχεία του Χημικού Τμήματος της Βρετανικής Ένωσης, 1886 και στο περιοδικό *Φύση*, Τομ. 34, 2 Σεπτ. 1886, σελ. 423 και επόμενες.]

αποθαρρυνόμαστε και πρόθυμα θα εισέλθουμε στην μυστηριώδη περιοχή την οποία η άγνοια ονομάζει άγνωστο".⁶⁰¹

Λίγες γραμμές στο τέλος της ομιλίας του πάνω στην "Γένεση των Στοιχείων" – δυο ή τρεις φράσεις – έδειξαν ότι ο διακεκριμένος επιστήμονας βρισκόταν πάνω στην βασιλική οδό προς μεγαλύτερες ανακαλύψεις. Είχε επισκιάσει για λίγο καιρό την "αρχική προτύλη" και έφτασε στο συμπέρασμα ότι σε "εκείνον που συλλαμβάνει το Κλειδί θα του επιτραπεί να ξεκλειδώσει μερικά από τα πιο βαθιά μυστήρια της δημιουργίας". Όπως εξηγεί αυτός ο μεγάλος χημικός, η προτύλη είναι:

... μια λέξη ανάλογη με το πρωτόπλασμα, για να εκφράσει την ιδέα της αρχέγονης πρώτης ύλης που υπήρχε πριν από την εμφάνιση των χημικών στοιχείων. Η λέξη που προσπάθησα να χρησιμοποιήσω γι' αυτόν τον σκοπό αποτελείται από την πρόθεση *προ* (πριν) και την λέξη *ύλη* (το υλικό από το οποίο γίνονται τα πράγματα). Η λέξη δεν είναι καθόλου μια νέα επινόηση, γιατί εξακόσια χρόνια πριν ο Ρότζερ Μπέικον έγραψε στο έργο του *Περί Χημικής Τέχνης*: "Τα στοιχεία φτιάχνονται από ύλη και κάθε στοιχείο μετατρέπεται στην φύση ενός άλλου στοιχείου".

Η Γνώση του Ρότζερ Μπέικον δεν έφτασε σ' αυτόν τον θαυμάσιο μάγο⁶⁰² της παλιάς εποχής από έμπνευση, αλλά επειδή μελέτησε αρχαία έργα πάνω στη μαγεία και στην αλχημεία, έχοντας ένα κλειδί για το πραγματικό νόημα των λέξεων. Αλλά δείτε τι λέει ο κ. Κρουκς για την προτύλη, τη γειτόνισσα της ασυνείδητης *Μουλαπρακρίτι* των αποκρυφιστών:

Ας αρχίσουμε από την στιγμή που το πρώτο στοιχείο έρχεται σε ύπαρξη. Πριν από αυτήν την στιγμή η ύλη, όπως την ξέρουμε, δεν υπήρχε. Είναι το ίδιο αδύνατο να αντιληφθούμε την ύλη χωρίς ενέργεια, όπως και την ενέργεια χωρίς ύλη από μια άποψη αυτοί οι δυο είναι μεταστρέψιμοι όροι. Πριν από την γέννηση των ατόμων, όλες οι μορφές ενέργειας που γίνονται φανερές όταν η ύλη δρα πάνω στην ύλη, δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν,⁶⁰³ βρίσκονται κλεισμένες μέσα στην προτύλη μόνο σαν λανθάνουσες δυνατότητες. Συμπίπτοντα με την δημιουργία των ατόμων, όλα αυτά τα χαρακτηριστικά και οι ιδιότητες που αποτελούν τα μέσα διάκρισης του ενός στοιχείου από το άλλο, ήρθαν σε ύπαρξη πλήρως προικισμένα με ενέργεια. (Προεδρική Προσφώνηση του σερ Ο. Κρουκς στο Μπίρμπιγχαμ, 1886, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Φύση*, 2 Σεπτ. 1886, σελ. 430-431.)

Με όλον τον οφειλόμενο σεβασμό στην μεγάλη γνώση του ομιλητή, ο αποκρυφιστής θα το εξέφραζε διαφορετικά. Θα έλεγε ότι κανένα άτομο δεν "δημιουργήθηκε", γιατί τα άτομα είναι αιώνια μέσα στο στήθος του *Ενός Ατόμου* – "του ατόμου των ατόμων" – το οποίο κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα θεωρείται σαν το *Τζαγκάντ-Γιονί*, η υλική αιτιώδης μήτρα του κόσμου. Το *Πραντάνα* (ατροποίηση ύλη), που είναι η πρώτη μορφή της *Πρακρίτι*, ή της υλικής, ορατής, καθώς και αόρατης φύσης και ο *Πούρουσα*, το πνεύμα, είναι αιωνίως ένα και αυτά είναι

⁶⁰¹ Προσφώνηση του σερ Ο. Κρουκς στο Μπίρμπιγχαμ το 1886. "Δεν υπάρχει παρά μόνο ένα άγνωστο – το *έσχατο υπόστρωμα του Πνεύματος* [Χώρου]. Εκείνο που δεν είναι το *Απόλυτο* και το *Ένα*, οσοδήποτε κι αν είναι απομακρυσμένο από τις φυσικές αισθήσεις, εξαιτίας αυτής της ίδιας της διαφοροποίησής του είναι πάντα προσιτό στον πνευματικό ανθρώπινο νου, που είναι μια λάμψη του αδιαφοροποίητου Όλου". (*Πρακτικά Μαθήματα πάνω στο Απόκρυφο*).

⁶⁰² Έτσι, αυτό που έγραψε πριν από δέκα χρόνια στην *Ισιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 64-65), η συγγραφέας του παρόντος έργου, ήταν προφητικό. Να τα λόγια: "Πολλοί απ' τους μυστικιστές ακολουθώντας αυτά που διδάχθηκαν από κάποιες πραγματείες, διατήρησαν μυστικά από την μια γενιά στην άλλη πραγματωμένες ανακαλύψεις οι οποίες δεν θα μπορούσαν να περιφρονηθούν ούτε ακόμα και στις ημέρες μας της ακριβούς επιστήμης. Ο Ρότζερ Μπέικον, ο απατεώνας, περιγελάστηκε σαν τσαρλατάνος και τώρα συγκαταλέγεται μεταξύ των υποκριτών της μαγικής τέχνης, ωστόσο οι ανακαλύψεις του έγιναν αποδεκτές και τώρα χρησιμοποιούνται από κείνους που τον κοροϊδεύουν περισσότερο. Ο Ρότζερ Μπέικον ανήκει δικαιοματικά, αν όχι και πραγματικά, σε εκείνη την Αδελφότητα η οποία περιλαμβάνει όλους εκείνους που μελετούν τις απόκρυφες επιστήμες. Ενώ έζησε κατά τον δέκατο τρίτο αιώνα, επομένως ήταν σχεδόν σύγχρονος του Αλμπέρτου Μάγκνους και του Θωμά του Ακινάτη, οι ανακαλύψεις του – όπως είναι η πυρίτιδα, οι οπτικοί φακοί και τα μηχανικά επιτεύγματά του – θεωρούντο από όλους σαν πραγματικά θαύματα. Κατηγορήθηκε μάλιστα ότι είχε κάνει συμφωνία με τον Διάβολο".

⁶⁰³ Ακριβώς έτσι. "Αυτές οι μορφές ενέργειας που γίνονται φανερές..." στο εργαστήριο του χημικού και του φυσικού, αλλά υπάρχουν άλλες μορφές ενέργειας, συνδεδεμένες με άλλες μορφές ύλης, που είναι υπεραισθητές, αλλά όμως γνωστές στους μνημόνους.

Νιρουπάντι (χωρίς τυχαίες ιδιότητες ή χαρακτηριστικά) μόνο κατά την διάρκεια του *Πραλάγια* και όταν βρίσκονται πέραν όλων των πεδίων της συνείδησης της ύπαρξης. Το άτομο, όπως αυτό είναι γνωστό στην σύγχρονη επιστήμη, είναι αδιαχώριστο από τον Πούρουσα, που είναι το πνεύμα, αλλά που τώρα στην επιστήμη ονομάζεται "Ενέργεια". Το άτομο της προτύλης δεν συντρίφτηκε ούτε εξατμίστηκε: απλώς πέρασε σε εκείνο το πεδίο που δεν είναι πεδίο, αλλά η αιώνια κατάσταση του καθετί πέραν των πεδίων της πλάνης. Και ο Πούρουσα και το Πραντάνα είναι αμετάβλητα και ακατάστρεφτα, ή *Απαρινάμιν* και *Αβιάγια*, στην αιωνιότητα. Αλλά κατά την διάρκεια των μαγιαβικών περιόδων και οι δύο μπορούν να αναφερθούν σαν *Βιάγια* και *Παρινάμιν*, ή εκείνο που μπορεί να επεκταθεί, να πεθάνει και να εξαφανιστεί και είναι "τροποποιήσιμο". Μ' αυτήν την έννοια, φυσικά, ο Πούρουσα πρέπει στην αντίληψή μας να διακρίνεται από το *Παραμπράχμαν*. Ωστόσο αυτό που από την Επιστήμη ονομάζεται "ενέργεια" ή "δύναμη" και από τον Σάμουελ Μέτκαλφ εξηγήθηκε σαν μια *διπλή* Δύναμη, στην πραγματικότητα ποτέ δεν είναι και δεν μπορεί να είναι μόνο ενέργεια, γιατί είναι η ουσία του κόσμου, η ψυχή του, η τα πάντα *εμποτίζουσα* "Σαρβάγκα" σε ένωση με τον *Κάλα*, "χρόνο". Αυτά τα τρία είναι η τριάδα στην μονάδα, κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα, η παντοδύναμη Μονάδα, η οποία δρα πάνω στο πεδίο της πλάνης (*Μάγια*) σαν τρία ξεχωριστά πράγματα. Στην ορφική φιλοσοφία στην Ελλάδα ονομάζονταν *Φάνης*, *Χάος* και *Χρόνος* : η τριάδα των απόκρυφων φιλοσόφων εκείνης της περιόδου.

Αλλά δείτε πόσο κοντά από το "Αδιάγνωστο" περνάει ο Κρουκς και τι "δυνατότητες" υπάρχουν για την αποδοχή των απόκρυφων αληθειών στις ανακαλύψεις του. Συνεχίζοντας πάνω στην εξέλιξη των ατόμων λέει:

Ας σταματήσουμε στο τέλος του πρώτου πλήρους κραδασμού και ας εξετάσουμε το αποτέλεσμα. Ήδη βρίσκουμε τα στοιχεία του νερού, της αμμωνίας, του ανθρακικού οξέως, την ατμόσφαιρα, την φυτική και ζωική ζωή, τον φωσφόρο για τον εγκέφαλο, το αλάτι για τις θάλασσες, τον άργιλο για την στερεά γη... φωσφορικά και πυριτικά άλατα, αρκετά για τον κόσμο και τους κατοίκους του, όχι πολύ διαφορετικά από αυτά που απολαμβάνουμε σήμερα. Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι κάτοικοι θα πρέπει να ζουν σε μια κατάσταση κάτι περισσότερο και από σπαρτιατικής απλότητας, και η απουσία άλατος του ασβεστίου θα είναι φοβερή όσον αφορά τα οστά...⁶⁰⁴ Στο κατώτερο άκρο της καμπύλης... βλέπουμε ένα μεγάλο χάσμα... Αυτή η όαση και τα κενά που προηγούνται και που την ακολουθούν μπορούν να αποδοθούν κατά πάσα πιθανότητα στον ιδιόμορφο τρόπο με τον οποίο η Γη αναπτύχθηκε σε μέλος του ηλιακού μας συστήματος. Αν συμβαίνει έτσι, τότε μπορεί να σημαίνει ότι αυτά τα κενά συναντώνται μόνο πάνω στην Γη μας και όχι γενικά σε όλο το σύμπαν. (Προεδρική Προσφώνηση του Ο. Κρουκς, *Φύση*, σελ. 431-432.)

Αυτό δικαιώνει αρκετούς από τους ισχυρισμούς των αποκρυφιστικών έργων.

Πρώτον, ότι ούτε τα άστρα ούτε ο Ήλιος μπορεί να ειπωθεί πως αποτελούνται από αυτά τα γήινα στοιχεία τα οποία γνωρίζει ο χημικός, αν και όλα υπάρχουν στα εξωτερικά ενδύματα του Ήλιου, καθώς και ένα πλήθος άλλα στοιχεία άγνωστα μέχρι τώρα στην επιστήμη.

Δεύτερον, ότι η σφαίρα μας έχει το δικό της ιδιαίτερο εργαστήριο στα απόμακρα όρια της ατμόσφαιρας, που καθώς την διασχίζει κάθε άτομο και μόριο αλλάζει και διαφοροποιείται από την πρωταρχική του φύση.

Και *τρίτον*, ότι αν και κανένα στοιχείο απ' όσα υπάρχουν στην Γη δεν μπορεί ποτέ να βρεθεί ότι λείπει από τον Ήλιο, ωστόσο υπάρχουν πολλά άλλα στοιχεία που είτε δεν έχουν φτάσει ακόμα στον πλανήτη μας, είτε δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί. "Μερικά μπορεί να λείπουν από ορισμένα άστρα και ουράνια σώματα που βρίσκονται ακόμα στο στάδιο του σχηματισμού τους· ή πιο σωστά, αν και είναι παρόντα, αυτά τα στοιχεία εξαιτίας της ανεξέλικτης κατάστασης τους δεν ανταποκρίνονται ακόμα στα συνηθισμένα επιστημονικά τεστ" (*Πέντε Χρόνια θεοσοφίας*, σελ. 253). Ο κ. Κρουκς μιλάει για ένα στοιχείο κατώτερου ατομικού βάρους και από το υδρογόνο, ένα στοιχείο καθαρά *υποθετικό* όσον αφορά την Γη μας, που όμως υπάρχει σε αφθονία στην χρωμόσφαιρα του

⁶⁰⁴ Οι Αποκρυφιστές ισχυρίζονται ακριβώς την ύπαρξη τέτοιων κόσμων σε άλλα πεδία συνείδησης. Η μυστική επιστήμη διδάσκει ότι η αρχέγονη Φυλή ήταν δίχως οστά (βλέπε Τόμος II)· και υπάρχουν αόρατοι (για εμάς) κόσμοι, κατοικημένοι όπως ο δικός μας, πέρα από τους πληθυσμούς των Ντιάνι Τσόχαν.

Ήλιου: το *ήλιο*. Η απόκρυφη επιστήμη προσθέτει ότι κανένα *στοιχείο* απ' όσα θεωρεί η χημεία σαν τέτοια δεν αξίζει πραγματικά το όνομα αυτό.

Βλέπουμε ακόμα τον κ. Κρουκς να μιλάει με επιδοκίμασία για την βαρύνουσα διαφωνία του "κ. Καρνέλεϋ υπέρ της *σύνθετης φύσης των ονομαζόμενων στοιχείων*, εξαιτίας της αναλογίας τους με τα ριζικά"! Μέχρι τώρα μόνο η αλχημεία κατόρθωσε, μέσα στις ιστορικές περιόδους και στις αποκαλούμενες πολιτισμένες χώρες, να αποκτήσει ένα πραγματικό στοιχείο, ή ένα κομμάτι ομοιογενούς ύλης, το *Mysterium Magnum* του Παράκελσου. Αλλά αυτό ήταν πριν από τις μέρες του λόρδου Μπέικον.⁶⁰⁵

Ας στραφούμε τώρα στο επάνω άκρο του σχεδιαγράμματος. Με το υδρογόνο που έχει ατομικό βάρος = 1, υπάρχει ελάχιστος χώρος για άλλα στοιχεία, εκτός ίσως από το υποθετικό *ήλιο*. Αλλά τι γίνεται αν περάσουμε "μέσα από το φινιστρίνι" και διασχίσουμε το μηδενικό σημείο σε αναζήτηση νέων στοιχείων; Τι θα βρούμε από την άλλη πλευρά του *μηδενός*; Ο δρ. Καρνέλεϋ ζητάει ένα στοιχείο με αρνητικό ατομικό βάρος· εδώ υπάρχει άφθονος χώρος και μεγάλα περιθώρια για μια φασματική σειρά τέτοιων φαντασιώσεων. Ο Χέλμολτς λέει ότι πιθανόν ο ηλεκτρισμός να είναι τόσο ατομικός, όσο και η ύλη. Είναι μήπως ο ηλεκτρισμός ένα από τα αρνητικά στοιχεία και ο φωτοφόρος αιθέρας ένα άλλο; Η ύλη όπως την γνωρίζουμε, δεν υπάρχει εδώ. Οι μορφές ενέργειας που είναι φανερές στις κινήσεις της ύλης, είναι ακόμα λανθάνουσες δυνατότητες. *Μια ουσία αρνητικού βάρους δεν είναι αδιανόητη*.⁶⁰⁶ Αλλά μπορούμε να σχηματίσουμε μια καθαρότερη αντίληψη για ένα σώμα που συνδυάζεται με άλλα σώματα σε αναλογίες εκφραζόμενες από αρνητικές ποσότητες;⁶⁰⁷

Η γένεση ενός στοιχείου όπως σκιαγραφείται εδώ δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στο δικό μας ηλιακό σύστημα, αλλά θα πρέπει να ακολουθήσε την ίδια πιθανόν γενική διαδοχή γεγονότων σε κάθε κέντρο ενέργειας το οποίο είναι τώρα ορατό σαν ένα άστρο.

Πριν από την γέννηση των ατόμων, για να έλκονται μεταξύ τους, καμιά πίεση δεν μπορούσε να ασκηθεί, αλλά στα όρια της πύρινης ομιχλώδους σφαίρας όπου τα πάντα είναι προτύλη – το κέλυφος πάνω στο οποίο οι τρομακτικές δυνάμεις που περιλαμβάνονται στην γέννηση ενός χημικού στοιχείου ασκούν πλήρη ώθηση – η έντονη θερμότητα θα πρέπει να συνοδεύεται από βαρύτητα αρκετή, ώστε να εμποδίσει τα νεογέννητα στοιχεία να εκτοξευτούν στο διάστημα. Καθώς αυξάνει η θερμοκρασία, αυξάνει η διαστολή και η μοριακή κίνηση· τα μόρια τείνουν να διασπαστούν και οι χημικές τους συγγένειες απονεκρώνονται, αλλά η τρομακτική βαρυντική πίεση της μάζας της ατομικής ύλης έξω από αυτό που εν συντομία ονομάζω "γενέθλιο κέλυφος", θα εξουδετέρωνε αυτήν την δράση της θερμότητας.

Πέρα από το γενέθλιο κέλυφος θα έπρεπε να βρίσκεται ένας χώρος στον οποίο καμιά χημική δράση δεν μπορούσε να λάβει χώρα, εξαιτίας του γεγονότος ότι εκεί η θερμοκρασία ήταν πάνω από το ονομαζόμενο σημείο διάσπασης των ενώσεων. Σ' αυτόν τον χώρο το λιοντάρι και το πρόβατο θα ξάπλωναν δίπλα-δίπλα, ο φωσφόρος και το οξυγόνο θα αναμειγνύονταν χωρίς ένωση, το υδρογόνο και το χλώριο δεν θα εμφάνιζαν τάση για στενότερους δεσμούς· ακόμα και το φθόριο, αυτό το ενεργητικό αέριο το οποίο οι χημικοί κατάφεραν να απομονώσουν μόλις τους τελευταίους μήνες, θα πλανιόταν ελεύθερο και ασυνδύαστο.

Έξω από αυτόν τον χώρο της ελεύθερης ατομικής ύλης θα έπρεπε να βρίσκεται ένα άλλο κέλυφος στο οποίο τα σχηματιζόμενα χημικά στοιχεία ψύχονταν μέχρι το σημείο ένωσης και θα λάμβανε χώρα η ακολουθία των γεγονότων που περιγράφονται τόσο γραφικά από τον Μάθιου

⁶⁰⁵ Στην ίδια προσφώνηση ο κ. Κρουκς λέει: "το πρώτο αίνιγμα που συναντάμε στην χημεία είναι: 'Τι είναι τα στοιχεία;' Από τις προσπάθειες που έγιναν μέχρι τώρα για να ορίσουν ή να εξηγήσουν ένα στοιχείο καμιά δεν ικανοποιεί την ανθρώπινη νόηση. Τα εγχειρίδια μας λένε ότι ένα στοιχείο είναι 'ένα σώμα το οποίο δεν έχει διασπαστεί' δηλαδή, 'ένα κάτι στο οποίο μπορούμε να προσθέσουμε, αλλά από το οποίο δεν μπορούμε να αφαιρέσουμε τίποτα', ή 'ένα στοιχείο που αυξάνει σε βάρος με κάθε χημική αλλαγή'. Τέτοιοι ορισμοί είναι διπλά ελλείψεις: είναι προσωρινοί και μπορεί αύριο να πάγουν να ισχύουν σε οποιαδήποτε δεδομένη περίπτωση. Στηρίζονται όχι σε ορισμένα χαρακτηριστικά των πραγμάτων που ορίζουν, αλλά στους περιορισμούς της ανθρώπινης δύναμης: είναι ομολογίες νοητικής αδυναμίας".

⁶⁰⁶ Και ο ομιλητής αναφέρει το σερ Τζώρτζ Άρυ, που λέει: "Μπορώ εύκολα να αντιληφθώ ότι υπάρχουν πολλά σώματα γύρω μας που δεν υπόκεινται σ' αυτήν την αμοιβαία δράση, και επομένως δεν υπόκεινται στον νόμο της βαρύτητας". (Βλέπε Χ. Μπ. Τζονς, *Η Ζωή και οι Επιστολές του Φαρανταίη*, 2η έκδ. 1870, Τομ. II, σελ. 349).

⁶⁰⁷ Η βενταντική φιλοσοφία τα αντιλαμβάνεται, αλλά τότε δεν πρόκειται για φυσική, αλλά για μεταφυσική, που από τον Τύνταλ ονομάζεται "ποίηση" και "φαντασία".

Ουίλιαμς στο έργο του *Το Καύσιμο του Ηλίου* με αποκορύφωμα την στερεή γη και την αρχή της γεωλογικής εποχής. (*Φύση*, 2 Σεπτ. 1886, σελ. 432.)

Αυτή είναι, με μια αυστηρά επιστημονική αλλά όμορφη γλώσσα, η περιγραφή της εξέλιξης του διαφοροποιημένου Σύμπαντος στις εσωτερικές διδασκαλίες. Ο πολυμαθής επιστήμονας κλείνει την ομιλία του με λίγα λόγια, η κάθε φράση των οποίων είναι σαν μια αστραπή φωτός πέρα από το σκοτεινό πέπλο της υλικότητας που έχει ριχτεί μέχρι τώρα πάνω στην ακριβή επιστήμη και ένα βήμα προς το *Sanctum Sanctorum* (τα Άγια των Αγίων) του απόκρυφου (Βλέπε Τμήμα XV, «Θεοί, Μονάδες και Άτομα»). Να τι λέει:

Ρίξαμε μια ματιά στην δυσκολία του ορισμού ενός στοιχείου· παρατηρήσαμε επίσης την αντίδραση πολλών εξεχόντων φυσικών και χημικών ενάντια στην συνηθισμένη αποδοχή του όρου στοιχείο. Ζυγίσαμε την απιθανότητα της αιώνιας αυτο-ύπαρξής τους,⁶⁰⁸ ή της τυχαίας προέλευσής τους. Σαν μια εναπομένουσα εναλλακτική λύση προτείναμε την προέλευσή τους από μια εξελικτική διαδικασία σαν κι αυτή των ουράνιων σωμάτων σύμφωνα με τον Λαπλάς και των φυτών και ζώων του πλανήτη μας σύμφωνα με τον Λαμάρκ, τον Ντάρβιν και τον Ουάλας.⁶⁰⁹ Στην γενική διάταξη των στοιχείων, όπως είναι γνωστά σε εμάς, είδαμε μια εκπληκτική ομοιότητα με κείνη του οργανικού κόσμου.⁶¹⁰ Εξαιτίας της έλλειψης άμεσων ενδείξεων για την διάσπαση οποιουδήποτε στοιχείου, αναζητήσαμε και βρήκαμε έμμεσες ενδείξεις... Στην συνέχεια ρίξαμε μια ματιά στο θέμα της γένεσης των στοιχείων και τέλος αναθεωρήσαμε το σχήμα της προέλευσής τους που προτείνεται από την μέθοδο απεικόνισης της περιοδικής ταξινόμησης του καθηγητή Ρέυνολντ.⁶¹¹ Συνοψίζοντας

⁶⁰⁸ Στην μορφή που είναι τώρα, αντιλαμβανόμαστε; [Ε.Μ.Μπ.]

⁶⁰⁹ Και τον Καπιλά και τον Μάνου: ειδικά και αρχικά. [Ε.Μ.Μπ.]

⁶¹⁰ Αυτή είναι μια επιστημονική επιβεβαίωση του αιώνιου νόμου των αντιστοιχιών και της αναλογίας. [Ε.Π.Μπ.]

⁶¹¹ Αυτή η μέθοδος απεικόνισης του περιοδικού νόμου στην ταξινόμηση των στοιχείων, σύμφωνα με τα λόγια του κ. Κρουκς, προτείνεται από τον καθηγητή Έμερσον Ρέυνολντ του Πανεπιστημίου του Δουβλίνου, ο οποίος "...τονίζει ότι σε κάθε περίοδο οι γενικές ιδιότητες των στοιχείων ποικίλουν από το ένα στο άλλο με μια κατά προσέγγιση κανονικότητα μέχρις ότου φτάνουμε στο έβδομο νούμερο, που βρίσκεται σε μια λίγο-πολύ εκπληκτική αντίθεση με το πρώτο στοιχείο της ίδιας περιόδου, καθώς και με το πρώτο στοιχείο της επόμενης. Έτσι, το χλώριο, το έβδομο νούμερο της τρίτης περιόδου του Μεντελέγιεφ, έρχεται σε έντονη αντίθεση τόσο με το νάτριο, το πρώτο νούμερο της ίδιας σειράς, όσο και με το κάλιο, το πρώτο νούμερο της επόμενης σειράς- ενώ από την άλλη μεριά, το νάτριο και το κάλιο παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα. Τα έξι στοιχεία, των οποίων τα ατομικά βάρη παρεμβάλλονται ανάμεσα στο νάτριο και στο κάλιο, ποικίλουν σε ιδιότητες, σταδιακά, μέχρις ότου φτάνουμε στο χλώριο, το αντίθετο του νατρίου. Αλλά από το χλώριο μέχρι το κάλιο, το αντίστοιχο του νατρίου, υπάρχει μια αλματώδης μεταβολή ιδιοτήτων... Αν αναγνωρίζουμε επομένως μια αντίθεση ιδιοτήτων -λίγο πολύ αναμφισβήτητη- ανάμεσα στο πρώτο και στο τελευταίο νούμερο κάθε σειράς, δεν μπορούμε να μη δεχτούμε την ύπαρξη ενός σημείου ενδιάμεσης απόκλισης μέσα σε κάθε σύστημα. Γενικά, το τέταρτο στοιχείο κάθε σειράς κατέχει την ιδιότητα που μπορούμε να περιμένουμε να εκδηλώνει ένα μεταβατικό - στοιχείο.... 'Έτσι για το σκοπό της σχηματικής ερμηνείας ο καθηγητής Ρέυνολντ θεωρεί ότι το τέταρτο νούμερο μιας περιόδου -το πιρίτιο, για παράδειγμα- μπορεί να τοποθετηθεί στην κορυφή μιας συμμετρικής καμπύλης η οποία, για τη συγκεκριμένη περίοδο, θα αντιπροσωπεύει την κατεύθυνση προς την οποία ποικίλουν οι ιδιότητες της σειράς των στοιχείων με αυξανόμενο ατομικό βάρος".

Τώρα, η συγγραφέας ομολογεί ταπεινά πλήρη άγνοια της σύγχρονης χημείας και των μυστηρίων της. Αλλά γνωρίζει πολύ καλά την Απόκρυφη δοξασία σχετικά με τις *αντιστοιχίες των τύπων και των αντιτύπων* στην φύση και της τέλει αναλογίας σαν θεμελιώδη νόμο του αποκρυφισμού. Γι' αυτό τολμάει να κάνει μια παρατήρηση που θα εκπλήξει κάθε αποκρυφιστή, όσο και αν την περιγελάει η ορθόδοξη Επιστήμη. Αυτή η μέθοδος απεικόνισης του περιοδικού νόμου στην συμπεριφορά των στοιχείων, είτε στην χημεία είναι μόνο μια υπόθεση είτε όχι, *ωστόσο στις Απόκρυφες Επιστήμες είναι νόμος*. Κάθε διαβασμένος αποκρυφιστής γνωρίζει ότι το *έβδομο* και *τέταρτο* νούμερο – είτε πρόκειται για μια επταδική άλυσο κόσμου, για την επταπλή ιεραρχία των αγγέλων, ή την σύσταση του ανθρώπινου, του ζωικού, του φυτικού ή του ορυκτού ατόμου – το *έβδομο* και το *τέταρτο* νούμερο επαναλαμβάνουμε, στις γεωμετρικά και μαθηματικά ομοιόμορφες λειτουργίες των αμετάβλητων νόμων της Φύσης, παίζουν πάντα έναν ξεχωριστό και ειδικό ρόλο στο επταδικό σύστημα. Από τα άστρα που τρεμοσβήνουν στον ουρανό, μέχρι τις σπιθές που πετάγονται στο δάσος από την πρωτόγονη φωτιά ενός αγρίου, από τις ιεραρχίες και την ουσιαστική σύσταση των Ντιάνι Τσόχαν – οργανωμένη για πιο θείες κατανοήσεις και μια ανώτερη ακτίνα αντίληψης απ' ό,τι

τις παραπάνω θεωρήσεις δεν μπορούμε, πράγματι, να τολμήσουμε να βεβαιώσουμε θετικά ότι τα ονομαζόμενα στοιχεία μας αναπτύχθηκαν από μια αρχέγονη ύλη, αλλά μπορούμε, νομίζω, να υποστηρίξουμε ότι το βάρος των ενδείξεων γέρνει προς την μεριά αυτής της υπόθεσης. (*Φύση*, σελ. 432.)

Έτσι, η επαγωγική Επιστήμη, στους κλάδους της Αστρονομίας, της Φυσικής και της Χημείας, ενώ προχωρά δειλά προς την κατάκτηση των μυστικών της Φύσης στα τελικά τους αποτελέσματα πάνω στο γήινο πεδίο μας, από την άλλη μεριά υποχωρεί πίσω στις μέρες του Αναξαγόρα και των Χαλδαίων όσον αφορά τις ανακαλύψεις (α) της προέλευσης του φαινομενικού μας κόσμου και (β) του τρόπου σχηματισμού των σωμάτων που αποτελούν το σύμπαν. Και αφού για τις κοσμολογικές υποθέσεις τους αναγκάστηκαν να στραφούν πίσω στιςπίστεις των πρώτων φιλοσόφων και στα συστήματά τους – συστήματα που όλα βασίζονται πάνω στις διδασκαλίες μιας παγκόσμιας μυστικής δοξασίας σχετικά με την πρωταρχική ύλη με τις ιδιότητες, τις λειτουργίες και τους νόμους της – δεν έχουμε, λοιπόν, το δικαίωμα να πιστεύουμε πως δεν είναι μακριά η μέρα που η Επιστήμη θα δείξει μεγαλύτερη εκτίμηση για την σοφία των αρχαίων απ' όση έδειξε μέχρι σήμερα;

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η Απόκρυφη φιλοσοφία μπορεί να μάθει αρκετά από την σύγχρονη ακριβή επιστήμη, αλλά αυτή η τελευταία, από την άλλη μεριά, μπορεί να ευεργετηθεί από την αρχαία γνώση με πολλούς τρόπους και κυρίως στην Κοσμογονία. Για παράδειγμα, το μυστικό νόημα, αλχημικό και υπερβατικό, των πολλών *αστάθμητων* ουσιών που γεμίζουν τον ενδοπλανητικό χώρο και οι οποίες διεισδύουν η μια στην άλλη, είναι η άμεση αιτία, στο κατώτερο άκρο, της δημιουργίας των φυσικών φαινομένων που εκδηλώνονται μέσω του (ονομαζόμενου) *κραδασμού*. Με λίγα λόγια, μόνο η γνώση της *πραγματικής* (όχι υποθετικής) φύσης του Αιθέρα, ή μάλλον του *Ακασά* και άλλων μυστηρίων, μπορεί να οδηγήσει στην γνώση των Δυνάμεων. Ενάντια σ' αυτήν την ουσία είναι που επαναστατεί με τόση μανία η υλιστική σχολή της Φυσικής, ειδικά στην Γαλλία,⁶¹² αλλά την οποία ωστόσο η ακριβής Επιστήμη πρέπει να υπερασπιστεί. Δεν μπορούν να την απορρίψουν δίχως να διατρέξουν τον κίνδυνο, σαν ένας σύγχρονος Σαμψών, να γκρεμίσουν τις στήλες του Ναού της Επιστήμης και να θαφτούν κάτω από τα ερείπιά του.

Οι θεωρίες που βασίστηκαν πάνω στην απόρριψη της Δύναμης σαν κάτι *έξω* και ανεξάρτητο από την *καθαρή και απλή Ύλη*, αποδείχθηκαν όλες λαθεμένες. Δεν καλύπτουν και δεν μπορούν να καλύψουν το έδαφος, και έτσι πολλά από τα επιστημονικά δεδομένα αποδεικνύονται *αντιεπιστημονικά*. "Ο Αιθέρας παρήγαγε Ήχο", αναφέρεται στα *Πουρανά* και η δήλωση αυτή απορρίπτεται σαν ανόητη. Είναι οι κραδασμοί στον *αέρα*, μας διορθώνουν. Και τι είναι *αέρας*; θα μπορούσε να υφίσταται αν δεν υπήρχε στον Χώρο ένα αιθερικό μέσον για να υποστηρίξει τα μόρια του; Η περίπτωση είναι απλή. Ο υλισμός δεν μπορεί να δεχτεί την ύπαρξη τίποτε άλλου εκτός της ύλης, γιατί με την αποδοχή μια αστάθμητης Δύναμης – πηγή και αρχή όλων των φυσικών

ονειρεύτηκε ποτέ η μεγαλύτερη Δυτική ψυχολογία – μέχρι τα πιο ταπεινά έντομα στην *ταξινόμηση* των ειδών της Φύσης, τέλος, από κόσμους μέχρι άτομα, το καθετί στο σύμπαν, από το μικρό μέχρι το μεγάλο, προχωράει στην πνευματική και φυσική του εξέλιξη κυκλικά και επταδικά εμφανίζοντας το έβδομο και τέταρτο νόμωρο .του (το τελευταίο είναι το σημείο καμπής) να συμπεριφέρεται με τον ίδιο τρόπο που δείχτηκε σε κείνο τον περιοδικό νόμο των ατόμων. Η Φύση *δεν προχωράει ποτέ με άλματα*. Επομένως όταν ο κ. Κρουκς παρατηρεί σ' αυτό ότι: "δεν θέλει να συμπεράνει πως τα κενά στον πίνακα του Μεντελέγιεφ και στην σχηματική αναπαράσταση του [το διάγραμμα που δείχνει την εξέλιξη των ατόμων] σημαίνουν απαραίτητα πως υπάρχουν στοιχεία που δημιουργήθηκαν μόνο για να καλύψουν τα κενά, αυτά τα κενά μπορεί να σημαίνουν απλώς ότι κατά την γένεση των στοιχείων υπήρχε μια άνετη δυνατότητα σχηματισμού ενός στοιχείου το οποίο να ταιριάζει", ένας αποκρυφιστής θα μπορούσε με όλον τον σεβασμό να παρατηρήσει ότι αυτή η υπόθεση μπορεί να ισχύει, μόνο αν δεν έρχεται σε αντίθεση με την επταδική ταξινόμηση των στοιχείων. Αυτός είναι ο ένας νόμος και η αλάνθαστη μέθοδος που θα οδηγήσει πάντα στην επιτυχία εκείνον που θα την ακολουθήσει.

⁶¹² Πρόσφατα, μια ομάδα ηλεκτρολόγων διαμαρτυρήθηκε ενάντια στην νέα θεωρία του Κλαούσιους, του διάσημου καθηγητή του Πανεπιστημίου της Βόννης. Ο χαρακτήρας της διαμαρτυρίας φαίνεται στην υπογραφή που έβαλε ο "Ζυλιέ Μπουρντέν, εξ ονόματος της ομάδας Ηλεκτρολόγων, ο οποίος είχε την τιμή να τον παρουσιάσουν στον καθηγητή Κλαούσιους το 1881 και του οποίου η πολεμική κραυγή (*cri deralliement*) είναι *κάτω ο αιθέρας*". Κάτω ο αιθέρας, μάλιστα! γιατί, βλέπετε, τους χρειάζεται ένα Συμπαντικό Κενό!

Δυνάμεων – θα πρέπει να γίνουν αποδεκτές πραγματικά και άλλες νοήμονες Δυνάμεις και κάτι τέτοιο θα οδηγούσε πολύ μακριά την Επιστήμη. Γιατί σαν συνέπεια θα έπρεπε να δεχτεί την παρουσία μέσα στον Άνθρωπο μιας ακόμα πιο πνευματικής δύναμης, εντελώς ανεξάρτητης, κατ' αρχήν, από κάθε είδος ύλης την οποία γνωρίζουν οι φυσικοί. Επομένως, εκτός από έναν υποθετικό αιθέρα του Χώρου και τα χονδροειδή φυσικά σώματα, ολόκληρος ο αστρικός και αόρατος Χώρος στα μάτια των υλιστών είναι ένα απεριόριστο κενό στην φύση: τυφλό, άλογο, άχρηστο.

Και τώρα το επόμενο ερώτημα είναι: Τι είναι εκείνη η Κοσμική Ουσία και πόσο μακριά μπορεί να φτάσει κανείς για να εξετάσει την φύση της ή να της αποσπάσει τα μυστικά της και να νιώσει έτσι ικανοποιημένος δίνοντάς της ένα ΟΝΟΜΑ; Πόσο μακριά, ειδικά, έφτασε η σύγχρονη επιστήμη προς την κατεύθυνση αυτών των μυστικών και τι κάνει για να τα λύσει; Το τελευταίο χόμπυ της Επιστήμης, η "θεωρία του Νεφελώματος" μπορεί να μας προσφέρει κάποια απάντηση σ' αυτό το ερώτημα. Ας εξετάσουμε, λοιπόν, τα διαπιστευτήρια της ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ.

XIII

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΥΠΕΡ, ΚΑΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ
ΚΑΤΑ, ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΦΕΛΩΜΑΤΟΣ

Τώρα τελευταία η Εσωτερική Κοσμογονία έρχεται συχνά σε αντιπαράθεση με το φάντασμα αυτής της θεωρίας και τις προκύπτουσες υποθέσεις της. "Μπορεί αυτή η τόσο επιστημονική διδασκαλία να απορριφθεί από τους σοφούς σας;" ρωτάνε. "Όχι ολότελα", είναι η απάντηση, "αλλά οι παραδοχές των ίδιων των επιστημόνων την σκοτώνουν και δεν μένει τίποτε για να απορρίψουν οι σοφοί".

Για να φτιάξει κανείς από την Επιστήμη ένα ολοκληρωμένο όλο, απαιτείται πράγματι η μελέτη της πνευματικής, της ψυχικής καθώς και της υλικής Φύσης. Διαφορετικά θα είναι σαν την ανατομία του ανθρώπου, την οποία ανέλυναν οι αδαείς της παλιάς εποχής από την σκοπιά του εξωτερικού κελύφους και έχοντας άγνοια της εσωτερικής λειτουργίας. Ακόμα και ο Πλάτωνας, ο μεγαλύτερος φιλόσοφος της χώρας του, πριν μνηθεί έπεσε στο σφάλμα να κάνει λαθεμένες δηλώσεις, όπως ότι τα υγρά περνούν στο στομάχι μέσα από τους πνεύμονες. Χωρίς την μεταφυσική, όπως λέει ο κ. Χ. ΤΖ. Σλακ, η αληθινή επιστήμη είναι απαράδεκτη.

Το νεφέλωμα υπάρχει, όμως η θεωρία του νεφελώματος είναι λάθος. Ένα νεφέλωμα υπάρχει σε μια κατάσταση πλήρους στοιχειακής διάλυσης. *Είναι αεριώδες, αλλά και κάτι άλλο, το οποίο δύσκολα μπορεί να συνδεθεί με τα αέρια, όπως είναι γνωστά στην φυσική επιστήμη*" και είναι αυτόφωτο. Αλλά αυτό είναι όλο. Οι εξήντα δυο "συμπτώσεις" που απαριθμήθηκαν από τον καθηγητή Στέφεν Αλεξάντερ⁶¹³ και που επί βεβαιώνουν τη θεωρία του νεφελώματος, μπορούν όλες τους να εξηγηθούν από την εσωτερική επιστήμη. Όμως επειδή το παρόν δεν είναι αστρονομικό έργο, δεν επιχειρούνται για την ώρα οι ανασκευές αυτές. Ο Λαπλός και ο Φαγιέ πλησιάζουν πιο κοντά στην σωστή θεωρία απ' όλους τους άλλους, αλλά από τις υποθέσεις του Λαπλός ελάχιστα παραμένουν στην τωρινή θεωρία, εκτός μόνο στα γενικά χαρακτηριστικά της. Ωστόσο, ο Τζον Στιούαρτ Μιλ λέει πως "στην θεωρία του Λαπλός δεν υπάρχει τίποτε υποθετικό" είναι ένα παράδειγμα γνήσιου συμπεράσματος από τα τωρινά αποτελέσματα της περασμένης αιτίας. Δεν υποθέτει τίποτε περισσότερο παρά μόνο ότι τα αντικείμενα, που πράγματι υπάρχουν, υπακούουν στους νόμους που είναι γνωστό ότι πρέπει να ακολουθούνται από όλα τα γήινα αντικείμενα τα οποία τους μοιάζουν". (*Σύστημα Λογικής*, σελ. 229.)

Αυτό, μια και προέρχεται από έναν τόσο έξοχο λογικιστή όπως ο Μιλ, πρέπει να έχει μεγάλη αξία, αν μπορούσε να αποδειχθεί μόνο ότι "τα γήινα αντικείμενα μοιάζουν" με τα ουράνια αντικείμενα σε τέτοια απόσταση, όση βρίσκονται τα νεφελώματα *μοιάζουν με κείνα τα αντικείμενα στην πραγματικότητα, όχι μόνο στην εμφάνιση.*

Ένα άλλο λάθος, από την αποκρυφιστική σκοπιά, που έχει ενσωματωθεί στην σύγχρονη θεωρία όπως υπάρχει τώρα, είναι η υπόθεση πως οι πλανήτες αποσπάστηκαν όλοι από τον Ήλιο, ότι είναι οστά από τα οστά του και σάρκα από την σάρκα του. Ενώ ο Ήλιος και οι πλανήτες του είναι απλώς ομομήτριοι αδελφοί, έχοντας την ίδια νεφελοειδή καταγωγή, με διαφορετικό απλώς τρόπο από εκείνον που υποθέτει η σύγχρονη αστρονομία.

Οι πολλές αντιρρήσεις που προβάλλονται από μερικούς αντιπάλους της σύγχρονης θεωρίας του νεφελώματος ενάντια στην ομοιογένεια της αρχικής διάχυτης ύλης, βάσει της ομοιομορφίας στην σύσταση των απλανών αστερών, δεν επηρεάζουν καθόλου το θέμα αυτής της ομοιογένειας, παρά μόνο την λεχθείσα θεωρία. Το δικό μας ηλιακό νεφέλωμα μπορεί να μην είναι ολότελα ομοιογενές, ή μάλλον ίσως να μην καταφέρνει να εμφανίζεται σαν τέτοιο στους αστρονόμους μας,

613 "Αναφορά και Παρουσίαση Ορισμένων Αρμονιών του Ηλιακού Συστήματος", Μάρτιος 1875, στο *Σμισθόνιες Συνεισφορές στην Γνώση*, (No 280, Τομ. XXI, Άρθρο II, σελ. 80-91 (Ουάσινγκτον D.C. 1876).

και όμως να είναι *de facto* ομοιογενές. Τα άστρα διαφέρουν στα συστατικά υλικά τους και εμφανίζουν ακόμα και στοιχεία που είναι άγνωστα στην Γη· ωστόσο αυτό δεν επηρεάζει καθόλου το θέμα ότι η πρωταρχική ύλη – δηλαδή, όπως εμφανίστηκε ακόμα και στην πρώτη διαφοροποίησή της από την λάγια κατάστασή της (πέρα από την μηδενική γραμμή της δράσης) – είναι μέχρι σήμερα ομοιογενής, σε τεράστιες αποστάσεις, στα βάθη του απείρου και παρόμοια σε σημεία όχι μακριά από τα όρια του ηλιακού μας συστήματος.

Τέλος, δεν υπάρχει ούτε ένα γεγονός από αυτά που παρουσιάστηκαν από τους διαβασμένους αντιρρησίες ενάντια στην "θεωρία του νεφελώματος" (που είναι λαθεμένη και επομένως *αρκετά παράλογη*, αλλά ωστόσο μοιραία για την υπόθεση της ομοιογένειας της ύλης), το οποίο να μπορεί να αντέξει στην κριτική. Το ένα λάθος οδηγεί στο άλλο. Μια λαθεμένη προϋπόθεση θα οδηγήσει φυσικά σε ένα λαθεμένο πόρισμα, αν και ένα απαράδεκτο συμπέρασμα δεν επηρεάζει *αναγκαστικά* την αξία της γενικότερης υπόθεσης του συλλογισμού. Έτσι μπορεί κανείς να αφήσει κάθε δευτερεύον θέμα και συμπέρασμα από την ένδειξη του φάσματος και των γραμμών, σαν απλώς υπό αίρεση προς το παρόν και να εγκαταλείψει όλα τα λεπτομερειακά θέματα στη φυσική επιστήμη. Το καθήκον του αποκρυφιστή βρίσκεται στην *Ψυχή και στο Πνεύμα* του Κοσμικού Χώρου, όχι απλώς στην απατηλή εμφάνιση και συμπεριφορά του. Το καθήκον της φυσικής επιστήμης είναι να αναλύει και να μελετάει το *κέλυφός* του: την *έσχατη Θούλη* του Σύμπαντος και του ανθρώπου, κατά την γνώμη του Υλισμού.

Μ' αυτό το κέλυφος ο Αποκρυφισμός δεν έχει καμιά σχέση. Η απόκρυφη Κοσμογονία μπορεί να ασχοληθεί και να επιχειρήσει έναν ικανοποιητικό συμβιβασμό μόνο με τις θεωρίες τέτοιων ανθρώπων γνώσης όπως ο Κέπλερ, ο Καντ, ο Έρστεθ και ο σερ Ο. Χέρσελ, που πίστευαν σε έναν Πνευματικό κόσμο. Αλλά οι απόψεις αυτών των φυσικών διέφεραν πολύ από τις τελευταίες σύγχρονες υποθέσεις. Ο Καντ και ο Χέρσελ είχαν στον νου τους υποθέσεις πάνω στην προέλευση και το *τελικό πεπρωμένο* καθώς και στην τωρινή όψη του Σύμπαντος, από μια πιο φιλοσοφική και ψυχική σκοπιά, ενώ τώρα η σύγχρονη Κοσμολογία και Αστρονομία αρνείται κάθε είδους έρευνα μέσα στα μυστήρια του όντος. Το αποτέλεσμα είναι το αναμενόμενο: πλήρης αποτυχία και αξεδιάλυτες αντιφάσεις στις χίλιες και μια παραλλαγές των ονομαζόμενων επιστημονικών θεωριών, και σ' αυτήν την θεωρία όπως και σε όλες τις άλλες.

Η υπόθεση του νεφελώματος που περιλαμβάνει την θεωρία της ύπαρξης μιας αρχέγονης ύλης διαχυμένης σε μια νεφελοειδή κατάσταση, δεν είναι καθόλου σύγχρονη στην αστρονομία, όπως γνωρίζει ο καθένας. Ο Αναξιμένης της Ιωνικής σχολής δίδασκε ήδη ότι τα σώματα των άστρων σχηματίστηκαν μέσω προοδευτικής συμπύκνωσης μια αρχέγονης *προγενετικής ύλης*, η οποία είχε σχεδόν ένα αρνητικό βάρος και ήταν διασκορπισμένη στον Χώρο σε μια υπερβολικά εκλεπτυσμένη κατάσταση.

Ο Τύχο Μπράχε, που θεωρούσε τον Γαλαξία σαν μια αιθερική ουσία, πίστευε ότι το νέο άστρο που εμφανίστηκε στην Κασσιόπεια το 1572 είχε σχηματιστεί από αυτήν την ύλη". (*Προγυμνάσματα ανασκευών αστρονομίας*, σελ. 795.) Παρόμοια ο Κέπλερ πίστευε ότι το άστρο του 1606 είχε σχηματιστεί από την αιθερική ουσία που γεμίζει το σύμπαν. (*Περί του νέου άστρου στα πόδια του Οφιούχου... Τρίγωνο πύρινο*, Πράγα, 1606, σελ. 115.) Απέδωσε στον ίδιο αιθέρα την εμφάνιση ενός φωτεινού δακτυλίου γύρω από την Σελήνη, κατά την διάρκεια της ολικής έκλειψης του Ήλιου που παρατηρήθηκε στην Νάπολη το 1605. Ακόμα αργότερα, το 1714, αναγνωρίστηκε από τον Χάλλεϋ η ύπαρξη μιας αυτόφωτης ύλης.⁶¹⁴ Τέλος το ομώνυμο περιοδικό δημοσίευσε το 1811 την περίφημη υπόθεση πάνω στον μετασχηματισμό του νεφελώματος σε άστρα, του έξοχου αστρονόμου σερ Ο. Χέρσελ,⁶¹⁵ μετά από την οποία η θεωρία του νεφελώματος έγινε δεκτή από την Βασιλική Ακαδημία.⁶¹⁶

Στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, στην σελίδα 245, μπορεί να διαβαστεί το άρθρο "Οι Μυημένοι αρνούνται την θεωρία του Νεφελώματος;". Η απάντηση που δίνεται εκεί είναι: "Όχι, δεν

⁶¹⁴Μια Αναφορά αρκετών παράξενων Μετεώρων ή Φώτων στον Ουρανό", του δρ. Εντμοντ Χάλλεϋ. *Φιλοσοφικά Πρακτικά*, Τομ. XXIX, Νο 341, Οκτ.-Δεκ., 1714, σελ. 159-164.

⁶¹⁵ "Αστρονομικές Παρατηρήσεις σχετιζόμενες με την Κατασκευή του Ουρανού κ.τ.λ.", του σερ Ο. Χέρσελ. *Φιλοσοφικά Πρακτικά*, Τομ. 101, 1811, σελ. 269-336.

⁶¹⁶ Παράβαλε Κ. Βολφ, *Οι κοσμογονικές υποθέσεις*, σελ. 2.

αρνούνται τις γενικές προτάσεις της, *ούτε την προσεγγίζουσα αλήθεια των επιστημονικών υποθέσεων*. Αρνούνται απλώς την *πληρότητα* της παρούσας θεωρίας, καθώς και το ολοκληρωτικό λάθος των πολλών αποκαλούμενων "ξεσκεπασμένων" παλιών θεωριών, οι οποίες κατά την διάρκεια του τελευταίου αιώνα ακολούθησαν η μια την άλλη σε γρήγορη διαδοχή".

Εκείνη την εποχή χαρακτηρίστηκε σαν "ασαφής απάντηση". Υποστήριζαν πως μια τέτοια ασέβεια προς την επίσημη επιστήμη έπρεπε να δικαιώνεται με την παρουσίαση, προς αντικατάσταση της ορθόδοξης υπόθεσης, μιας άλλης θεωρίας πιο πλήρους από την δική τους που να έχει ένα πιο σταθερό έδαφος πάνω στο οποίο να βασίζεται. Σ' αυτό μια είναι η απάντηση: είναι άσκοπο να παρουσιάζονται απομονωμένες θεωρίες σχετικά με πράγματα ενσωματωμένα σε ένα συνολικό και διαδοχικό σύστημα, οι οποίες όταν αποχωρίζονται από το κύριο σώμα της διδασκαλίας χάνουν αναγκαστικά την ζωτική συνοχή τους και έτσι δεν βοηθούν σε τίποτε όταν μελετώνται ανεξάρτητα. Για να μπορέσει κανείς να εκτιμήσει και να αποδεχτεί τις αποκρυφιστικές απόψεις πάνω στην θεωρία του νεφελώματος, πρέπει να μελετήσει ολόκληρο το εσωτερικό κοσμολογικό σύστημα. Και δεν έχει φτάσει ακόμα ο καιρός για να ζητήσουμε από τους αστρονόμους να δεχτούν τον Φοχάτ και τους θείους Δομητές. Ακόμη και τα αναντίρρητα σωστά συμπεράσματα του σερ Ο. Χέρσελ, που δεν είχαν τίποτε "υπερφυσικό" μέσα τους, σχετικά με τον Ήλιο που ονομάζεται "*σφαίρα πυρός*" (ίσως) *μεταφορικά* και οι πρώτες υποθέσεις του σχετικά με την φύση εκείνου το οποίο τώρα ονομάζεται θεωρία των φύλλων ιτιάς του Νέισμιθ, έγιναν αιτία να περιγελάσουν αυτόν τον πιο έξοχο από όλους τους αστρονόμους άλλοι, λιγότερο εξέχοντες συνάδελφοί του, οι οποίοι είδαν και βλέπουν στις ιδέες του μόνο "ευφάνταστες και απίθανες θεωρίες". Πριν μπορέσει ολόκληρο το εσωτερικό σύστημα να παρουσιαστεί και να εκτιμηθεί από τους αστρονόμους, θα πρέπει να επιστρέψουν σε μερικές από αυτές τις "απηρχαιωμένες ιδέες" όχι μόνο σ' αυτές του Χέρσελ αλλά στο όνειρα των πιο παλιών Ινδών αστρονόμων και να εγκαταλείψουν τις δικές τους θεωρίες, που καμιά τους δεν είναι λιγότερο "φανταστική" μόνο και μόνο επειδή εμφανίστηκαν πριν από 80 χρόνια και οι άλλες πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια. Πάνω απ' όλα, θα πρέπει να σεβαστούν τις ιδέες σχετικά με την *στερεότητα* και την *πυράκτωση* του Ήλιου, αναμφίβολα του Ήλιου που "λάμπει" αλλά δεν "καίγεται". Έπειτα αναφέρεται ότι, σχετικά με την άποψη του σερ Ο. Χέρσελ, εκείνα τα "αντικείμενα", όπως ονόμαζε τα "φύλλα ιτιάς", είναι οι *άμεσες πηγές του ηλιακού φωτός και θερμότητας*. Και ενώ η εσωτερική διδασκαλία δεν τα θεωρεί όπως τα θεωρούσε εκείνος – δηλαδή, σαν οργανισμούς που μετέχουν της φύσης της ζωής, γιατί τα Ηλιακά "Όντα" δύσκολα τοποθετούνται μέσα στην τηλεσκοπική εστία, ωστόσο βεβαιώνει ότι ολόκληρο το Σύμπαν είναι γεμάτο από τέτοιους "οργανισμούς", συνειδητούς και ενεργούς σύμφωνα με την εγγύτητα ή την απόσταση των πεδίων τους προς, ή από, το δικό μας πεδίο συνείδησης και ότι τελικά ο μεγάλος αστρονόμος είχε δίκιο όταν έλεγε πως "δεν γνωρίζουμε ότι η ζωτική δράση είναι αναγκασμένη να αναπτύξει ταυτόχρονα θερμότητα, φως και ηλεκτρισμό", όταν συλλογιζόταν σχετικά μ' αυτούς τους υποτιθέμενους "οργανισμούς". Γιατί, διακινδυνεύοντας να περιγελαστεί από ολόκληρο τον κόσμο των φυσικών, ο αποκρυφιστής ισχυρίζεται πως όλες οι "Δυνάμεις" των Επιστημόνων έχουν την προέλευσή τους στην *Ζωτική Αρχή*, την ΜΙΑ ΖΩΗ συλλογικά του ηλιακού μας συστήματος, όπου αυτή η "ζωή" είναι ένα τμήμα, ή μάλλον μια από τις *όψεις* της Μιας Συμπαντικής ΖΩΗΣ.

Μπορούμε επομένως – όπως στο άρθρο που εξετάζουμε, στο οποίο με την αυθεντία των Μυημένων υποστηρίζεται ότι είναι "αρκετό να γίνει ένα *ρεζουμέ* αυτών που οι φυσικοί *δεν γνωρίζουν*" – μπορούμε, ισχυριζόμεστε, να καθορίσουμε την θέση μας σχετικά με την σύγχρονη θεωρία του νεφελώματος και το προφανές λάθος της, τονίζοντας απλώς γεγονότα διαμετρικά αντίθετα με την τωρινή μορφή της. Και για να αρχίσουμε, τι διδάσκει αυτή η θεωρία; Συνοψίζοντας τις παραπάνω υποθέσεις, γίνεται φανερό ότι η θεωρία του Λαπλάς – που τώρα, άλλωστε, έγινε εντελώς αγνώριστη – ήταν ατυχής. Αρχικά υποθέτει ότι η Κοσμική ύλη υπάρχει σε μια κατάσταση νεφελοειδούς διάχυσης "τόσο λεπτή ώστε η παρουσία της δύσκολα μπορεί να γίνει αντιληπτή". (*Παρουσίαση του συστήματος του κόσμου*, τομ. II, 1. V Κεφ. vi, σελ. 426.) Δεν γίνεται καμιά προσπάθεια από μέρος του να διεισδύσει στο μυστήριο της ύπαρξης, παρά μόνο σχετικά με την άμεση εξέλιξη του μικρού μας ηλιακού συστήματος.

Επομένως είτε αποδέχεται κανείς, είτε απορρίπτει την θεωρία του στην σχέση της με τα άμεσα κοσμολογικά προβλήματα που παρουσιάζονται για λύση, μπορεί απλώς να πει ότι μετατόπισε το μυστήριο λίγο παραπέρα. Ο Λαπλάς δεν επιχειρεί να δώσει απάντηση στο αιώνιο ερώτημα: "Από πού προέρχεται η ίδια η ύλη· από πού προέρχεται η εξελικτική ώθηση που καθορίζει τις κυκλικές συσσωρεύσεις και διαλύσεις της· από πού η μοναδική συμμετρία και τάξη με την οποία διευθετήθηκαν και συγκεντρώθηκαν σε ομάδες τα πρωταρχικά άτομα;" Το μόνο το οποίο συναντάμε είναι ένα σκιαγράφημα των πιθανών γενικών αρχών πάνω στις οποίες υποτίθεται ότι βασίστηκε η πραγματική πρόοδος. Και ποια είναι, λοιπόν, αυτή η τόσο τιμώμενη σήμερα σημείωση πάνω στην λεχθείσα πρόοδο; Τι είναι αυτό το τόσο θαυμαστά καινούργιο και πρωτότυπο που μας έδωσε, ώστε ο σκελετός του να χρησιμεύει σαν βάση για την σύγχρονη θεωρία του νεφελώματος; Να τι συγκεντρώνει κανείς από διάφορα αστρονομικά έργα.

Ο Λαπλάς θεωρούσε ότι, σαν αποτέλεσμα της συμπύκνωσης των ατόμων του πρωταρχικού νεφελώματος, σύμφωνα με τον "νόμο" της βαρύτητας, η αερίωδης πλέον ή ίσως εν μέρει ρευστή μάζα απέκτησε μια περιστροφική κίνηση. Καθώς η ταχύτητα της περιστροφής της μεγάλωνε, πήρε την μορφή ενός λεπτού δίσκου. Τέλος, όταν η φυγόκεντρος δύναμη ξεπέρασε την δύναμη συνοχής, τεράστιοι δακτύλιοι αποσπάστηκαν από τα άκρα της περιστρεφόμενης πυρακτωμένης μάζας, συστελλόμενοι αναγκαστικά εξαιτίας της βαρύτητας (όπως έγινε αποδεκτό) σε σφαιροειδή σώματα τα οποία αναγκαστικά θα συνεχίζουν να διατηρούν την ίδια τροχιά που κατείχε προηγούμενα η εξωτερική ζώνη από την οποία αποσπάστηκαν. ("Ο Λαπλάς θεώρησε ότι οι εξωτερικές και εσωτερικές ζώνες του δακτυλίου περιστρέφονταν με την ίδια γωνιακή ταχύτητα, όπως θα συνέβαινε στην περίπτωση ενός στερεού δακτυλίου· αλλά η αρχή των ίσων επιφανειών απαιτεί οι εσωτερικές ζώνες να περιστρέφονται πιο γρήγορα από τις εξωτερικές".)⁶¹⁷ Η ταχύτητα του εξωτερικού άκρου κάθε δημιουργούμενου πλανήτη, είτε, υπερέβαινε εκείνη του εσωτερικού, με αποτέλεσμα μια περιστροφή γύρω από τον άξονά του. Τα πιο πυκνά σώματα αποσπάστηκαν τελευταία και τέλος, κατά την διάρκεια των αρχικών σταδίων του σχηματισμού τους, οι πρόσφατα αποχωρισμένες σφαίρες με την σειρά τους δημιούργησαν έναν ή περισσότερους δορυφόρους. Διατυπώνοντας την ιστορία της αποκοπής και της πλανητοποίησης των δακτυλίων, ο Λαπλάς λέει:

Σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις ο κάθε δακτύλιος ατμών πρέπει να διασπάστηκε σε πολυάριθμες μάζες, οι οποίες κινούμενες με μια σχεδόν ομοιόμορφη ταχύτητα πρέπει να συνέχισαν να περιφέρονται στην ίδια απόσταση γύρω από τον Ήλιο. Αυτές οι μάζες πρέπει να πήραν σφαιροειδή μορφή με μια κίνηση περιστροφής στην ίδια κατεύθυνση με την περιφορά τους, αφού τα εσωτερικά τους μέρη [αυτά που είναι πιο κοντά στον Ήλιο] θα πρέπει να είχαν μικρότερη πραγματική ταχύτητα από τα εξωτερικά. Έπειτα θα πρέπει να σχηματίστηκαν πολλοί πλανήτες σε αερίωδη κατάσταση. Αλλά αν ένας απ' αυτούς ήταν αρκετά ισχυρός ώστε να ενώσει με επιτυχία, μέσω της έλξης του, όλους τους άλλους γύρω από το κέντρο του, τότε ο δακτύλιος των αερίων θα πρέπει μ' αυτόν τον τρόπο να μεταβλήθηκε σε μια μοναδική σφαιροειδή μάζα αερίων που περιφέρεται γύρω από τον Ήλιο με περιστροφή προς την ίδια κατεύθυνση όπως και η περιφορά της. Η τελευταία περίπτωση υπήρξε η πιο συνηθισμένη, αλλά το ηλιακό μας σύστημα παρουσιάζει την πρώτη περίπτωση, με τους τέσσερις μικρούς πλανήτες που κινούνται ανάμεσα στον Δία και στον Άρη. (*Παρουσίαση του συστήματος του κόσμου*, σελ. 433. 340.)

Ενώ ελάχιστοι θα είναι εκείνοι που θα αρνηθούν την "θαυμαστή τόλμη αυτής της υπόθεσης", ωστόσο είναι αδύνατο να μην αναγνωρίσει κανείς τις αξεπέραστες δυσκολίες που την συνοδεύουν. Για παράδειγμα, γιατί βρίσκουμε ότι οι δορυφόροι του Ποσειδώνα και του Ουρανού παρουσιάζουν μια ανάδρομη κίνηση; Γιατί, παρά την μικρή απόστασή της από τον Ήλιο, η Αφροδίτη έχει μικρότερη πυκνότητα από την Γη; Παρόμοια, γιατί ο πιο απομακρυσμένος Ουρανός έχει μεγαλύτερη πυκνότητα από τον Κρόνο; Πώς γίνεται να υπάρχουν τόσες πολλές διαφορές στην απόκλιση του άξονα και της τροχιάς των υποτιθέμενων απογόνων του κεντρικού σώματος; Πώς γίνεται να παρατηρούνται τόσο εκπληκτικές διαφορές στο μέγεθος των πλανητών; Πώς γίνεται οι δορυφόροι του Δία να έχουν 288 φορές μεγαλύτερη πυκνότητα από τον αρχικό πλανήτη; Γιατί

⁶¹⁷ *Κοσμική Ζωή*, σελ. 121. Ο καθηγητής Ουίντσελ τονίζει αρκετά λάθη του Λαπλάς στο έργο του, αλλά όντας ο ίδιος γεωλόγος δεν είναι και αυτός αλάθητος στις "αστρονομικές υποθέσεις" του.

παραμένουν ακόμα ανεξήγητα τα φαινόμενα των μετεώρων και των κομητικών συστημάτων; Για να αναφέρουμε τα λόγια ενός Διδασκάλου: "Αυτοί [οι αποκρυφιστές] βρήκαν ότι η φυγόκεντρική θεωρία Δυτικής προέλευσης είναι ανίκανη να καλύψει όλο το έδαφος. Ότι αβοήθητη δεν μπορεί να ερμηνεύσει κάθε πεπλατυσμένο σφαιροειδές, ούτε να εξηγήσει τέτοιες φανερές δυσκολίες σαν αυτές που παρουσιάζονται από την σχετική πυκνότητα μερικών πλανητών. Πράγματι, πώς μπορεί οποιοσδήποτε υπολογισμός της φυγόκεντρης δύναμης να μας εξηγήσει, για παράδειγμα, γιατί ο Ερμής – του οποίου η περιφορά είναι, όπως μας λένε, μόνο το ένα τρίτο της γήινης και η πυκνότητά του μόνο κατά το ένα τέταρτο μεγαλύτερη από της Γης – θα πρέπει να έχει μια συμπίεση των πόλων πάνω από δέκα φορές μεγαλύτερη από της Γης; Και ακόμα, γιατί ο Δίας – του οποίου η περιστροφή ισημερινού λέγεται ότι είναι 'είκοσι επτά φορές μεγαλύτερη και η πυκνότητα του μόνο το ένα πέμπτο της γήινης' – γιατί πρέπει να έχει πολική συμπίεση δεκαεπτά φορές μεγαλύτερη από της Γης; Ή γιατί ο Κρόνος – όπου η φυγόκεντρος δύναμη έχει να αντιμετωπίσει μια ισημερινή ταχύτητα πενήντα πέντε φορές μεγαλύτερη από του Ερμή – θα πρέπει να έχει πολική συμπίεση μόνο τρεις φορές μεγαλύτερη από του Ερμή; Και σαν επιστέγασμα των παραπάνω αντιφάσεων μας ζητούν να πιστέψουμε στις Κεντρικές Δυνάμεις, όπως διδάσκονται από την σύγχρονη επιστήμη, ακόμα και όταν μας λένε ότι η ύλη στον ισημερινό του Ήλιου – που έχει πάνω από τέσσερις φορές την φυγόκεντρο ταχύτητα της επιφάνειας του ισημερινού της Γης και μόνο το ένα τέταρτο της ύλης του γήινου ισημερινού – δεν εμφανίζει καμιά τάση να διογκωθεί στον ηλιακό ισημερινό, ούτε εμφανίζει την παραμικρή συμπίεση στους πόλους του ηλιακού άξονα. Δηλαδή, με άλλα και πιο καθαρά λόγια: ο Ήλιος, αν και η φυγόκεντρος δύναμη δρα πάνω σε μια πυκνότητα που είναι μόνο το ένα τέταρτο της γήινης, δεν έχει καμιά συμπίεση στους πόλους! Βλέπουμε ότι αυτή η αντίρρηση έχει παρουσιαστεί από αρκετούς αστρονόμους, όμως μέχρι τώρα, απ' όσο ξέρουν οι 'μυημένοι', ποτέ δεν εξηγήθηκε ικανοποιητικά".

"Επομένως αυτοί [οι μυημένοι] λένε ότι οι μεγάλοι άνδρες της επιστήμης της Δύσης μη γνωρίζοντας... σχεδόν τίποτε ούτε για την κομητική ύλη, ούτε για την φυγόκεντρο και κεντρομόλο δύναμη, για την φύση του νεφελώματος ή την φυσική σύσταση του Ήλιου, των άστρων ή ακόμα και της Σελήνης, είναι απερίσκεπτο να μιλούν με τόση σιγουριά σχετικά με 'την κεντρική μάζα του Ήλιου' που εκτοξεύει στο διάστημα πλανήτες, κομήτες και δεν ξέρω τι άλλο... Εμείς υποστηρίζουμε ότι: αυτός [ο Ήλιος] δεν εκπέμπει παρά μόνο την *ζωτική αρχή, την ψυχή αυτών των σωμάτων, δίνοντάς την και ξαναπαίρνοντάς την πίσω*, στο μικρό μας ηλιακό σύστημα, όπως ο "Συμπαντικός Ζωοδότης"... στο Άπειρο και στην Αιωνιότητα και ότι το ηλιακό σύστημα είναι ένας *Μικρόκοσμος του ΕΝΟΣ Μακρόκοσμου*, ακριβώς όπως ο άνθρωπος είναι μικρόκοσμος όταν συγκριθεί με τον δικό του ηλιακό κόσμο". (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 249-251.)

Η βασική ικανότητα, την οποία κατέχουν όλα τα κοσμικά και γήινα στοιχεία, να δημιουργούν μέσα τους μια κανονική και αρμονική σειρά αποτελεσμάτων, μια αλυσίδα αιτίων και αποτελεσμάτων, είναι μια αναντίρρητη απόδειξη ότι είτε εμψυχώνονται από μια *εκ των έξω ή εκ των ένδον ΔΙΑΝΟΙΑ*, είτε κρύβουν μια τέτοια μέσα ή πίσω από το *εκδηλωμένο πέπλο*. Ο αποκρυφισμός δεν αρνείται την βεβαιότητα της μηχανιστικής προέλευσης του Σύμπαντος, υποστηρίζει απλώς την απόλυτη αναγκαιότητα κάποιου είδους μηχανουργών *πίσω* από (ή *μέσα* σε) αυτά τα Στοιχεία: ένα δόγμα για εμάς. Αυτό που έκτισε τον Κόσμο και τα πάντα μέσα σ' αυτόν δεν ήταν η τυχαία σύμπτωση των ατόμων του Λουκρήτιου, που ο ίδιος γνώριζε καλύτερα. Η ίδια η Φύση έρχεται σε αντίθεση με μια τέτοια θεωρία. Ο ουράνιος χώρος, που περιέχει ύλη τόσο εκλεπτυσμένη όπως είναι ο Αιθέρας, δεν μπορεί να κληθεί να εξηγήσει, με ή χωρίς έλξη, την κοινή κίνηση του πλήθους των άστρων. Αν και η τέλεια συμφωνία της αμοιβαίας περιφοράς τους δείχνει καθαρά την παρουσία μιας μηχανιστικής αιτίας στην Φύση, ωστόσο ακόμα και ο ίδιος ο Νεύτωνας που από όλους τους ανθρώπους είχε το μεγαλύτερο δικαίωμα να εμπιστεύεται τα συμπεράσματα και τις απόψεις του – αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την ιδέα ότι θα εξηγήσει ποτέ, με τους νόμους της *γνωστής* Φύσης και τις υλικές δυνάμεις της την αρχική ώθηση που δόθηκε σε εκατομμύρια σφαίρες. Αναγνώριζε πλήρως τα όρια που χωρίζουν την δράση των φυσικών Δυνάμεων από την δράση των ΔΙΑΝΟΙΩΝ που θέτουν τους αμετάβλητους νόμους σε τάξη και δράση. Κι αν ένας Νεύτωνας αναγκάστηκε να απαρνηθεί μια τέτοια ελπίδα, τότε ποιος από τους σύγχρονους υλιστές πυγμαίους έχει δικαίωμα να πει: "Εγώ γνωρίζω καλύτερα";

Για να είναι πλήρης και κατανοητή μια κοσμογονική θεωρία πρέπει να αρχίζει με μια πρωταρχική Ουσία διαχυμένη σε όλο τον απεριόριστο Χώρο, μιας διανοητικής και θείας φύσης. Αυτή η ουσία πρέπει να είναι η Ψυχή και το Πνεύμα, η Σύνθεση και η *Έβδομη Αρχή* του εκδηλωμένου Κόσμου και – για να χρησιμεύει σαν ο πνευματικός της *Ουπάντι* – πρέπει να υπάρχει η έκτη, ο φορέας της: η *πρωταρχική φυσική ύλη*, θα λέγαμε, αν και η φύση της θα ξεφεύγει πάντα από τις περιορισμένες κανονικές αισθήσεις μας. Για έναν αστρονόμο είναι εύκολο, αν είναι προικισμένος με ικανότητα φαντασίας, να φτιάξει μια θεωρία για την ανάδυση του σύμπαντος από το χάος, εφαρμόζοντας απλώς τις αρχές της μηχανικής. Αλλά ένα τέτοιο σύμπαν, σε σχέση με τον επιστημονικό ανθρώπινο δημιουργό του, θα αποδεικνύεται πάντα ένα τέρας του Φραγκενστάιν και θα τον οδηγεί σε ατέλειωτα μπερδέματα. Η χρησιμοποίηση μόνο των μηχανικών νόμων δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει τον διανοητή πέρα από τον αντικειμενικό κόσμο, ούτε μπορεί να αποκαλύψει στους ανθρώπους την προέλευση και το τελικό πεπρωμένο του Κόσμου. Εκεί οδήγησε την Επιστήμη η θεωρία του νεφελώματος. Είναι αναντίρρητο γεγονός και αλήθεια ότι αυτή η θεωρία είναι δίδυμη αδελφή με εκείνη του Αιθέρα και πως και οι δυο είναι τέκνα της αναγκαιότητας⁶¹⁸ η μια όντας απαραίτητη για να ερμηνεύσει την μεταβίβαση του φωτός και η άλλη για να εξηγήσει το πρόβλημα της προέλευσης των ηλιακών συστημάτων. Το ερώτημα μ' αυτές είναι: πώς γίνεται και η ίδια ομοιογενής ύλη,⁶¹⁸ υπακούοντας στους νόμους του Νεύτωνα, μπορεί να γεννάει σώματα – Ήλιο, πλανήτες και τους δορυφόρους τους – που υπόκεινται σε συνθήκες ταυτότητας της κίνησης και σχημάτισαν τόσο ετερογενή στοιχεία.

Μήπως η θεωρία του νεφελώματος θα βοηθούσε να λυθεί το πρόβλημα, έστω και αν εφαρμοζόταν μόνο σε σώματα θεωρούμενα σαν άψυχα και υλικά; Ασφαλώς όχι. Γιατί ποια πρόοδο έκανε από το 1811 όταν η μελέτη του σερ Ο. Χέρσελ που παρουσίασε για πρώτη φορά γεγονότα βασισμένα στην παρατήρηση και έδειξε την ύπαρξη της νεφελοειδούς ύλης, έκανε τους "Γιους" της Βασιλικής Εταιρείας να "φωνάζουν από χαρά"; Από τότε μια ακόμα μεγαλύτερη ανακάλυψη επέτρεψε, μέσω της φασματικής ανάλυσης, την επαλήθευση και την επιβεβαίωση του συμπεράσματος του σερ Ο. Χέρσελ. Ο Λαπλάς χρειαζόταν κάποιο είδος αρχέγονου "κοσμικού υλικού" για να αποδείξει την ιδέα της προοδευτικής κοσμικής εξέλιξης και ανάπτυξης. Να το, όπως προσφέρθηκε πριν από δυο χιλιάδες χρόνια.

Το "κοσμικό υλικό", το τωρινό νεφέλωμα, ήταν γνωστό από την πιο παλιά αρχαιότητα. Ο Αναξαγόρας δίδαξε ότι, αφού διαφοροποιήθηκε, το επακόλουθο μείγμα των ετερογενών ουσιών παρέμενε ακίνητο και ανοργάνωτο μέχρις ότου τέλος "ο Νους" – το συλλογικό σώμα των Ντιάνι Τσόχαν, λέμε εμείς – άρχισε να το επεξεργάζεται και να του μεταβιβάζει κίνηση και τάξη. (Αριστοτέλης, *Φυσικά*, VIII, 1.) Η θεωρία επιστρέφει τώρα στο πρώτο τμήμα της, αφού απορρίπτεται η ιδέα κόποι ας "Διάνοιας" που παρεμβαίνει. Η φασματική ανάλυση αποκαλύπτει την ύπαρξη νεφελωμάτων αποτελούμενων ολοκληρωτικά από αέρια και φωτεινούς ατμούς. Μήπως αυτή είναι η αρχέγονη νεφελοειδής ύλη; Λέγεται ότι το φάσμα αποκαλύπτει τις φυσικές καταστάσεις της ύλης που εκπέμπει κοσμικό φως. Το φάσμα των διαλυτών και αδιάλυτων νεφελωμάτων φαίνεται ότι είναι τελείως διαφορετικό, το φάσμα των τελευταίων δείχνει ότι η φυσική τους κατάσταση είναι εκείνη του φωτεινού αερίου ή ατμού. Οι φωτεινές γραμμές ενός νεφελώματος αποκαλύπτουν την ύπαρξη σ' αυτό υδρογόνου και άλλων υλικών ουσιών γνωστών και αγνώστων. Το ίδιο και στην ατμόσφαιρα του Ηλίου και των άστρων. Αυτό οδηγεί στο άμεσο συμπέρασμα ότι ένα άστρο σχηματίζεται από την συμπίκνωση ενός νεφελώματος και επομένως ότι ακόμα και τα μέταλλα πάνω στην Γη σχηματίζονται εξαιτίας της συμπίκνωσης του υδρογόνου ή κάποιας άλλης αρχέγονης ύλης, κάποιου προγονικού εξαδέλφου του "ήλιου" ίσως, ή κάποιου άγνωστου ακόμα υλικού; Αυτό δεν έρχεται αεαντίθεση με τις απόκρυφες διδασκαλίες. Και αυτό είναι το πρόβλημα που προσπαθεί να λύσει η χημεία. Και αργά ή γρήγορα θα πρέπει να πετύχει αποδεχόμενη, όταν το

⁶¹⁸ Αν οι αστρονόμοι, στην παρούσα κατάσταση γνώσης, επέμεναν στην υπόθεση του Λαπλάς, που ήταν απλώς ο σχηματισμός του πλανητικού συστήματος, ίσως με τον καιρό να κατέληγαν σε μια κατά προσέγγιση αλήθεια. Αλλά τα δυο μέρη του γενικού προβλήματος, εκείνο του σχηματισμού του σύμπαντος, ή του σχηματισμού των ήλιων και των άστρων από την αρχέγονη ύλη και έπειτα η ανάπτυξη των πλανητών γύρω από τον ήλιο τους, βασίζονται πάνω σε εντελώς διαφορετικά γεγονότα στην φύση θεωρούνταν πάντα έτσι από την ίδια την Επιστήμη. Αυτοί είναι οι αντίθετοι πόλοι της ύπαρξης.

κάνει, θέλοντας και μη, την εσωτερική διδασκαλία. Αλλά όταν θα συμβεί αυτό, θα σκοτώσει την θεωρία του νεφελώματος όπως υπάρχει σήμερα.

Στο μεταξύ η Αστρονομία, αν θέλει να θεωρείται σαν μια *ακριβής επισήμη*, δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να δεχτεί την παρούσα θεωρία της προέλευσης των άστρων – έστω και αν ο αποκρυφισμός το κάνει με τον δικό του τρόπο, αφού εξηγεί την προέλευση των άστρων διαφορετικά – γιατί η αστρονομία δεν έχει να επιδείξει ούτε *ένα φυσικό δεδομένο*. Η Αστρονομία θα μπορούσε να προλάβει την Χημεία στην απόδειξη του γεγονότος, αν μπορούσε να επιδείξει ένα πλανητικό νεφέλωμα που να εμφανίζει ένα φάσμα τριών ή τεσσάρων φωτεινών γραμμών, που βαθμιαία συμπυκνώνεται και μεταμορφώνεται σε άστρο, με ένα φάσμα καλυμμένο ολότελα από έναν αριθμό σκοτεινών γραμμών. Αλλά "το θέμα της ποικιλίας των νεφελωμάτων, ακόμα και ως προς την μορφή τους, παραμένει ένα από τα μυστήρια της Αστρονομίας. Τα δεδομένα της παρατήρησης που κατέχουμε μέχρι τώρα είναι πολύ πρόσφατης προέλευσης, πολύ αβέβαια για να μας επιτρέψουν να βεβαιώσουμε οτιδήποτε". (Κ. Τζ. Ε, Βολφ, *Κοσμογονικές Υποθέσεις*, 1886, σελ. 3.)

Από τότε που ανακαλύφθηκε το φασματοσκόπιο, η μαγική του δύναμη αποκάλυψε στους γνώστες του μόνο μια αστρική μεταμόρφωση τέτοιου είδους. Αλλά ακόμα και αυτή η μια έδειξε ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που χρειαζόταν για να επιβεβαιωθεί η θεωρία του νεφελώματος: δηλαδή έδειξε *ένα άστρο να μεταμορφώνεται σε πλανητικό νεφέλωμα*. Όπως αναφέρθηκε στο περιοδικό *Το Αστεροσκοπείο* (τομ. Ι, σελ. 185), το προσωρινό άστρο που εμφανίστηκε στο αστερισμό του Κύκνου τον Νοέμβριο του 1876 και που ανακαλύφθηκε από τον Τζ. Φ. Τζ. Σμιντ, εμφάνιζε ένα φάσμα διακοπτόμενο από πολύ φωτεινές γραμμές. Βαθμιαία το συνεχές φάσμα και οι περισσότερες γραμμές εξαφανίστηκαν αφήνοντας τελικά μια μόνο φωτεινή γραμμή που έμοιαζε να συμπίπτει με την πράσινη γραμμή του νεφελώματος.

Αν και αυτή η μεταμόρφωση δεν είναι ασυμβίβαστη με την υπόθεση της νεφελοειδούς προέλευσης των άστρων, ωστόσο αυτή η μοναδική περίπτωση δεν βασίζεται σε καμιά παρατήρηση και πολύ λιγότερο σε άμεση παρατήρηση. Το συμβάν μπορεί να οφείλεται σε αρκετές άλλες αιτίες. Αφού οι αστρονόμοι έχουν την τάση να νομίζουν ότι οι πλανήτες τείνουν προς κατακρήμνιση στον Ήλιο, γιατί τότε αυτή η ξαφνική λάμψη του άστρου να μην οφείλεται σε μια σύγκρουση τέτοιων κατακρημνισμένων πλανητών ή – όπως προτείνουν πολλοί – στην σύνοδο με κάποιο κομήτη; Πάντως, το μόνο γνωστό παράδειγμα μεταμόρφωσης άστρου από το 1811 δεν είναι υπέρ της θεωρίας του νεφελώματος. Επίσης σχετικά με αυτήν την θεωρία, όπως και με όλες τις άλλες, οι αστρονόμοι διαφωνούν.

Πολύ πριν το σκεφτεί ο Λαπλάς, στην δική μας εποχή, ο Μπουφόν ήταν εκείνος ο οποίος, εντυπωσιασμένος από την ταυτότητα της κίνησης των πλανητών, πρότεινε πρώτος την υπόθεση ότι οι πλανήτες και οι δορυφόροι τους γεννήθηκαν στην αγκαλιά του Ήλιου. Αμέσως, και για τον σκοπό αυτόν, επινόησε έναν ειδικό κομήτη που υποτίθεται ότι, εξαιτίας κάποιου δυνατού πλάγιου χτυπήματος, είχε διασκορπίσει την ποσότητα της ύλης που ήταν αναγκαία για τον σχηματισμό τους. Ο Λαπλάς στο έργο του *Παρουσίαση του Συστήματος του Κόσμου* (σελ. 423) αναγνωρίζει όλα τα δίκια του "κομήτη". Αλλά η ιδέα πάθησε και βελτιώθηκε από μια αντίληψη της εναλλακτικής δημιουργίας πλανητών από την κεντρική μάζα του Ήλιου, φαινομενικά χωρίς βάρος ή επιρροή πάνω στην κίνηση των ορατών πλανητών και οι οποίοι είναι προφανώς το ίδιο ανύπαρκτοι, όσο ανύπαρκτη είναι και η εικόνα του Μωϋσή στην Σελήνη.

Αλλά η σύγχρονη θεωρία είναι, επίσης, μια παραλλαγή πάνω σε συστήματα που επεξεργάστηκαν ο Καντ και ο Λαπλάς. Και οι δύο είχαν την άποψη ότι στην αρχή των πραγμάτων όλη εκείνη η ύλη, που τώρα λαμβάνει μέρος στην σύσταση των πλανητικών σωμάτων, ήταν διασκορπισμένη σε όλον τον χώρο που περιλαμβανόταν στο ηλιακό σύστημα, ακόμα και πέρα απ' αυτό. Ήταν ένα νεφέλωμα υπερβολικά μικρής πυκνότητας, η συμπύκνωση του οποίου έδωσε βαθμιαία γέννηση – με έναν μηχανισμό που μέχρι τώρα δεν εξηγήθηκε – στα διάφορα σώματα των συστημάτων μας. Αυτή είναι η αρχική θεωρία του νεφελώματος, μια ατελής αλλά ωστόσο πιστή επανάληψη – ένα σύντομο κεφάλαιο από τον μεγάλο τόμο της συμπαντικής εσωτερικής κοσμογονίας – των διδασκαλιών της Μυστικής Δοξασίας. Και τα δύο συστήματα, του Καντ και του Λαπλάς, διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό από την σύγχρονη θεωρία, η οποία είναι γεμάτη με αντικρουόμενες *υποθεωρίες* και φανταστικές υποθέσεις.

"Η ουσία της κομητικής ύλης [και εκείνης που αποτελεί τα άστρα] είναι τελείως διαφορετική από οποιοδήποτε χημικό ή φυσικό χαρακτηριστικό με το οποίο [είναι τώρα εξοικειωμένη η Δυτική Επιστήμη]. Ενώ το φασματοσκόπιο έδειξε την πιθανή ομοιότητα [την οφειλόμενη στην χημική δράση του γήινου φωτός πάνω στις αναχαιτιζόμενες ακτίνες] του γήινου και του αστρικού υλικού, οι χημικές δράσεις οι χαρακτηριστικές των διαφορετικά εξελιγμένων σωμάτων του διαστήματος δεν έχουν ανιχνευθεί, ούτε αποδείχθηκαν πως είναι ταυτόσημες με κείνες που παρατηρήθηκαν στον πλανήτη μας", λένε οι Διδάσκαλοι (*Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, σελ. 241-242 και 239). Ο κ. Κρουκς λέει σχεδόν το ίδιο σε ένα απόσπασμα παρμένο από την διάλεξή του, "Στοιχεία και Μετα-Στοιχεία".

Ο Κ. Βολφ⁶¹⁹ με τον Ο. Χέρσελ παρατηρούν ότι τελικά η υπόθεση του νεφελώματος θα μπορούσε να εμφανίσει προς όφελός της την ύπαρξη πλανητικών νεφελωμάτων σε διάφορους βαθμούς συμπύκνωσης και σπειροειδών νεφελωμάτων με πυρήνες συμπύκνωσης στα άκρα και στο κέντρο τους.⁶²⁰ Αλλά στην πραγματικότητα στερούμαστε την γνώση του δεσμού που ενώνει το νεφέλωμα με τα άστρα και αφού μας λείπει η άμεση παρατήρηση, εμποδιζόμαστε να την εδραιώσουμε ακόμα και πάνω στην αναλογία της χημικής σύστασης.

Είναι φανερό ότι ακόμα και αν οι άνθρωποι της επιστήμης – παράβλεποντας την δυσκολία που προέρχεται από μια τόσο αναντίρρητη ποικιλία και ετερογένεια της ύλης στην σύσταση των νεφελωμάτων – δεχτούν, μαζί με τους αρχαίους, ότι η προέλευση όλων των ορατών και αόρατων ουρανίων σωμάτων πρέπει να αναζητηθεί στο πρωταρχικό ομοιογενές κοσμικό υλικό, σε ένα είδος ΠΡΟ-προτύλης,⁶²¹ είναι φανερό ότι αυτό δεν θα έβαζε τέλος στις δυσκολίες τους. Αν δεν δεχτούν, επίσης, ότι το υλικό ορατό Σύμπαν μας είναι απλώς το Στούλα-Σάριρα, το χονδροειδές σώμα του επταπλού Κόσμου, τότε θα πρέπει να αντιμετωπίσουν ένα άλλο πρόβλημα – ειδικά αν διακινδυνεύσουν ισχυριζόμενοι ότι τα ορατά σήμερα σώματα είναι το αποτέλεσμα συμπύκνωσης εκείνης της μιας και μόνης πρωταρχικής ύλης. Γιατί οι απλές παρατηρήσεις τους δείχνουν ότι οι δράσεις που δημιούργησαν το υλικό Σύμπαν είναι πολύ πιο σύνθετες ώστε να μπορέσουν να περιληφθούν σ' αυτήν την θεωρία.

Πρώτα απ' όλα, υπάρχουν δυο ξεχωριστές τάξεις αδιάλυτων νεφελωμάτων, όπως διδάσκει η ίδια η Επιστήμη.

Το τηλεσκόπιο είναι ανίκανο να διακρίνει ανάμεσα στα δυο, αλλά το φασματοσκόπιο μπορεί, και παρατηρεί, επομένως, μια ουσιαστική διαφορά στην φυσική τους σύσταση.⁶²²

⁶¹⁹ Μέλος του Ινστιτούτου, Αστρονόμος του Αστεροσκοπείου του Παρισιού. *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 3.

⁶²⁰ Αλλά το φάσμα αυτών των νεφελωμάτων δεν εξακριβώθηκε μέχρι τώρα. Μόνο όταν βρεθούν με φωτεινές γραμμές, μόνο τότε μπορούν να αναφερθούν.

⁶²¹ Η "Προτύλη" του κ. Κρουκς δεν πρέπει να θεωρείται σαν το πρωταρχικό υλικό από το οποίο οι Ντιάνι Τσόχαν υφαίνουν – σύμφωνα με τους αμετά βλητους νόμους της φύσης – το ηλιακό μας σύστημα. Αυτή η προτύλη δεν μπορεί να είναι ούτε η πρώτη *prima materia* του Καντ, την οποία αυτή η μεγάλη διάνοια είδε να χρησιμοποιείται στον σχηματισμό των κόσμων και επομένως μη υπάρχουσα πια σε διάχυτη κατάσταση. Είναι μια ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ φάση στην προοδευτική διαφοροποίηση της κοσμικής ουσίας από την κανονική αδιαφοροποίητη κατάσταση της. Η Προτύλη, επομένως, είναι η όψη που παίρνει η ύλη στο μέσον του περάσματος της στην πλήρη αντικειμενικότητα.

⁶²² "Το θέμα της διαλυτότητας των νεφελωμάτων παρουσιάστηκε συχνά τόσο πολύ κατηγορηματικά και εντελώς αντίθετα προς τις ιδέες που εκφράστηκαν από τον επιφανή επιστήμονα που πειραματίζεται με το φάσμα αυτών των αστερισμών, τον σερ Ο. Χάγκινς. Λέγεται ότι κάθε νεφέλωμα του οποίου το φάσμα περιέχει μόνο φωτεινές γραμμές, είναι αεριώδες και επομένως αδιάλυτο. Κάθε νεφέλωμα με ένα συνεχές φάσμα πρέπει να τελειώνει διαλυόμενο σε άστρα με ένα όργανο ικανής δύναμης. Αυτή η υπόθεση είναι ταυτοχρόνως αντίθετη τόσο με τα αποτελέσματα που αποκτήθηκαν όσο και με την φασματοσκοπική θεωρία. Το νεφέλωμα της *Λύρας*, το νεφέλωμα *Αλτήρ*, η κεντρική περιοχή του νεφελώματος του Ωρίωνα, εμφανίζονται διαλυτά και παρουσιάζουν ένα φάσμα φωτεινών γραμμών. Το νεφέλωμα του *Canis Venatici* [Κυνός] δεν είναι διαλυτό και δίνει ένα συνεχές φάσμα. Επειδή, πράγματι, το φασματοσκόπιο μας πληροφορεί μεν για την φυσική κατάσταση της συστατικής ύλης των άστρων, αλλά δεν μας παρέχει καμιά ιδέα για τον τρόπο συγκέντρωσής τους. Ένα νεφέλωμα σχηματισμένο από αεριώδεις σφαίρες (ή έστω πυρήνες ελαφρά φωτεινούς, περιβαλλόμενους από μια πανίσχυρη ατμόσφαιρα) μπορεί να δίνει ένα φάσμα γραμμών και ωστόσο να είναι διαλυτό, αυτή φαίνεται ότι είναι η κατάσταση στην περιοχή Χάγκινς του νεφελώματος του Ωρίωνα. Ένα νεφέλωμα σχηματισμένο από στερεά ή ρευστά μόρια σε μια κατάσταση πυράκτωσης, ένα πραγματικό σύννεφο, θα δίνει ένα συνεχές φάσμα, αλλά θα είναι αδιάλυτο". (Κ. Βολφ, *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 4. υποσημείωση).

Μερικά απ' αυτά [μας λέει ο Βολφ] έχουν ένα φάσμα τριών ή τεσσάρων φωτεινών γραμμών και άλλα ένα συνεχές φάσμα. Τα πρώτα είναι αεριώδη, τα άλλα αποτελούνται από κωνιορτοποιημένη όλη. Τα πρώτα πρέπει να σχηματίζουν μια πραγματική ατμόσφαιρα: ανάμεσα σ' αυτά πρέπει να τοποθετηθεί και το ηλιακό νεφέλωμα του Λαπλάς. Τα δεύτερα, αποτελούν μια *συγκέντρωση* μορίων που μπορούν να θεωρηθούν σαν ανεξάρτητα και η περιστροφή των οποίων υπακούει στους νόμους του εσωτερικού βάρους: τέτοια είναι τα νεφελώματα που υιοθέτησαν οι Καντ και Φαγιέ. Η παρατήρηση μας επιτρέπει να τοποθετήσουμε τόσο το ένα όσο και το άλλο στην ίδια την αρχή του πλανητικού κόσμου. Αλλά όταν προσπαθούμε να προχωρήσουμε πιο πέρα και να ανέλθουμε στο πρωταρχικό χάος το οποίο δημιούργησε το σύνολο των ουρανίων σωμάτων, πρέπει πρώτα να εξηγήσουμε την ύπαρξη αυτών των δυο τάξεων νεφελωμάτων. Αν το πρωταρχικό χάος ήταν ένα *ψυχρό φωτεινό αέριο*,⁶²³ θα μπορούσε κανείς να κατανοήσει με ποιο τρόπο η συστολή που προέρχεται από την έλξη μπορεί να το θέρμανε και να το έκανε φωτεινό. Πρέπει να εξηγήσουμε την συμπίκνωση αυτού του αερίου μέχρι την κατάσταση των πυρακτωμένων μορίων, η παρουσία των οποίων μας αποκαλύπτεται σε ορισμένα νεφελώματα από το φασματοσκόπιο. Αν το πρωταρχικό χάος αποτελείτο από τέτοια μόρια, πώς έγινε και ορισμένα από τα τμήματα τους πέρασαν σε μια αεριώδη κατάσταση, ενώ άλλα διατήρησαν την αρχική τους κατάσταση; (Βολφ, *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 4-5.)

Αυτή είναι η σύνοψη των αντιρρήσεων και των δυσκολιών στην αποδοχή της θεωρίας του νεφελώματος που παρουσιάστηκαν από τον Γάλλο σοφό, ο οποίος κλείνει αυτό το ενδιαφέρον κεφάλαιο διακηρύσσοντας ότι:

Το πρώτο μέρος του κοσμογονικού προβλήματος – τι είναι η πρωταρχική ύλη ή χάος και με ποιο τρόπο αυτή η ύλη δημιούργησε τον Ήλιο και τα άστρα; – παραμένει μέχρι σήμερα ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΛΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ. (Βολφ, *Οι Κοσμογονικές Υποθέσεις*, σελ. 5.)

Αν αυτή είναι η τελευταία λέξη της Επιστήμης πάνω στο θέμα, πού πρέπει τότε να στραφεί κανείς προκειμένου να μάθει αυτό που υποτίθεται ότι διδάσκει η θεωρία του νεφελώματος; Τι είναι, πραγματικά, αυτή η θεωρία; Τι είναι, κανείς δεν φαίνεται να το γνωρίζει με σιγουριά. Τι δεν είναι, το μαθαίνουμε από τον πολυδιαβασμένο συγγραφέα της *Κοσμικής Ζωής*. Αυτός μας λέει ότι:

(I) "*Δεν είναι μια θεωρία της εξέλιξης του Σύμπαντος... Είναι κατά κύριο λόγο μια γενετική εξήγηση των φαινομένων του ηλιακού συστήματος και συμπληρωματικά, ένας συντονισμός σε μια κοινή αντίληψη των βασικών φαινομένων στο αστρικό και νεφελοειδές στερέωμα, όσο μπόρεσε να διεισδύσει η ανθρώπινη όραση*".

(II) "*Δεν θεωρεί ότι οι Κομήτες έλαβαν μέρος σε εκείνη την ιδιαίτερη εξέλιξη η οποία δημιούργησε το Ηλιακό Σύστημα*". (*Η Εσωτερική Δοξασία θεωρεί το αντίθετο*).

(Και το κάνει επειδή αναγνωρίζει, επίσης, τους κομήτες σαν μορφές κοσμικής ύπαρξης συντονισμένες με τα αρχικά στάδια της εξέλιξης του νεφελώματος και στην πραγματικότητα αποδίδει κυρίως σ' αυτούς τον σχηματισμό όλων των κόσμων).

(III) "*Δεν αρνείται μια προγενέστερη ιστορία της φωτεινής πύρινης ομίχλης*": (το *δευτερεύον* στάδιο της εξέλιξης κατά την Μυστική Δοξασία)... "*δεν ισχυρίζεται ότι έφτασε στην απόλυτη αρχή*". Και δέχεται ακόμα ότι αυτή η "*πύρινη ομίχλη μπορεί να είχε υπάρξει προηγουμένως σε μια ψυχρή, μη φωτεινή και αόρατη κατάσταση*..."

(IV) "*(Και τελικά ότι) δεν υπόσχεται να ανακαλύψει την προέλευση των πραγμάτων, αλλά μόνο ένα στάδιο στην υλική ιστορία*"... αφήνοντας "*τον φιλόσοφο και τον θεολόγο τόσο ελεύθερους όσο ποτέ να αναζητήσουν την αρχή των τρόπων ύπαρξης*". (Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 196-197.)

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ακόμα και ο μεγαλύτερος φιλόσοφος της Αγγλίας – ο Χέρμπερτ Σπένσερ – τάχθηκε ενάντια στην φανταστική θεωρία λέγοντας ότι: (α) "*το πρόβλημα της ύπαρξης*

⁶²³ Βλέπε Στάντζα III, σλόκα 9 σχετικά με το "Φως ή την Ψυχρή Φλόγα" και το Σχόλιο αριθμός 8, όπου εξηγείται ότι η "μητέρα" (Χάος) είναι ένα ψυχρό Πυρ, μια ψυχρή Ακτινοβολία, χωρίς χρώμα, χωρίς μορφή, στερημένη από κάθε ιδιότητα. Επίσης αναφέρεται, "Η κίνηση είναι το Ένα Αιώνιο είναι και περιέχει τις δυνατότητες κάθε ιδιότητας στους Μανβανταρικούς Κόσμους". [Ε.Π.Μπ.].

δεν λύθηκε" μ' αυτήν (β) "η υπόθεση του νεφελώματος δεν ρίχνει κανένα φως πάνω στην προέλευση της διάχυτης ύλης" και (γ) ότι "η υπόθεση του νεφελώματος [όπως είναι τώρα] προϋποθέτει μια Πρώτη Αιτία". (*Επιθεώρηση Ουεστιμίνστερ*, Τομ. LXX, Ιούλιος 1858, σελ. 127-128.)

Φοβόμαστε ότι αυτή η τελευταία είναι κάτι περισσότερο απ' ό,τι υπολόγιζαν οι σύγχρονοι φυσικοί μας. Έτσι φαίνεται ότι η φτώχη "υπόθεση" δεν πρέπει να περιμένει ότι θα βρει βοήθεια ή υποστήριξη ούτε καν στον κόσμο των μεταφυσικών.

Εξετάζοντας όλα αυτά, οι αποκρυφιστές πιστεύουν ότι έχουν κάθε δικαίωμα να παρουσιάσουν *την δική τους* φιλοσοφία, οσοδήποτε παρεξηγημένη και εξοστρακισμένη και αν είναι προς το παρόν. Και ισχυρίζονται πως αυτή η αποτυχία των επιστημόνων να ανακαλύψουν την αλήθεια, οφείλεται ολοκληρωτικά στον υλισμό και στην αποστροφή τους για τις υπερβατικές επιστήμες. Όμως, αν και οι επιστημονικές διάνοιες της εποχής μας βρίσκονται πιο μακριά παρά ποτέ από την αληθινή και σωστή δοξασία της Εξέλιξης, ωστόσο παραμένει ακόμα κάποια ελπίδα για το μέλλον, γιατί βλέπουμε ότι υπάρχει ένας άλλος μεγάλος επιστήμονας που μας παρουσιάζει μια φευγαλέα ματιά του.

Σε ένα άρθρο στο περιοδικό *Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, πάνω στις "Πρόσφατες Έρευνες στην Μικροσκοπική Ζωή", βλέπουμε τον Χ.Τζ. Σλακ, (Μέλος της Χημικής Εταιρείας, Τμήμα Βασιλικού Στρατιωτικού Κολεγίου) να λέει:

Υπάρχει μια φανερή σύγκλιση όλων των επιστημών, από την φυσική μέχρι την χημεία και την φυσιολογία, προς κάποια δοξασία εξέλιξης και ανάπτυξης της οποίας, τα γεγονότα του Δαρβινισμού, θα αποτελούν ένα μέρος. Αλλά όσο για το ποια τελική όψη θα πάρει αυτή η δοξασία, υπάρχουν ελάχιστες, αν όχι καθόλου, ενδείξεις και ίσως δεν θα διαμορφωθεί από τον ανθρώπινο νου, μέχρις ότου τόσο οι μεταφυσικές όσο και οι φυσικές έρευνες προχωρήσουν πολύ περισσότερο. (Τομ. XIV, 1875, σελ. 252.)

Αυτή είναι πράγματι μια ευχάριστη πρόβλεψη. *Μπορεί*, λοιπόν, να έρθει η ημέρα όπου η "Φυσική Επιλογή", όπως διδάχτηκε από τον Δαρβίνο και τον Χέρμπερτ Σπένσερ, δεν θα αποτελεί παρά μόνο ένα μέρος, στην έσχατη τροποποίησή της, της δικής μας Εσωτερικής δοξασίας της Εξέλιξης, η οποία θα είναι ο Μάνου και ο Καπιλά *επεξηγημένοι εσωτερικά*.

XIV

ΔΥΝΑΜΕΙΣ: ΤΡΟΠΟΙ ΚΙΝΗΣΗΣ Ή ΔΙΑΝΟΙΕΣ;

Αυτή είναι, λοιπόν, η τελευταία λέξη της φυσικής επιστήμης μέχρι το παρόν έτος, 1888. Οι μηχανικοί νόμοι ποτέ δεν θα μπορέσουν να αποδείξουν την ομοιογένεια της πρωταρχικής ύλης, παρά μόνο συμπερασματικά και σαν μια απόλυτη αναγκαιότητα, όταν δεν θα μένει καμιά άλλη διέξοδος: όπως στην περίπτωση του Αιθέρα. Η σύγχρονη επιστήμη είναι ασφαλής μόνο στην δική της επικράτεια και περιοχή, μέσα στα φυσικά όρια του ηλιακού μας συστήματος, πέρα από τα οποία το καθετί, κάθε μόριο ύλης, είναι διαφορετικό από την ύλη που γνωρίζει και όπου η ύλη υπάρχει σε καταστάσεις για τις οποίες η επιστήμη δεν μπορεί να σχηματίσει καμιά ιδέα. Εκείνη η ύλη, που είναι πράγματι ομοιογενής, βρίσκεται πέρα από τις ανθρώπινες αντιλήψεις, αν η αντίληψη περιορίζεται μόνο στις πέντε αισθήσεις. Νιώθουμε τα αποτελέσματά της μέσω εκείνων των ΔΙΑΝΟΙΩΝ που είναι αποτελέσματα της πρωταρχικής της διαφοροποίησης, τις οποίες εμείς ονομάζουμε Ντιάνι Τσόχαν ενώ στα Ερμητικά έργα ονομάζονται "Επτά Δημιουργοί", εκείνοι τους οποίους ο Ποίμανδρος, η "θεία Σκέψη", αναφέρει σαν Δομητικές Δυνάμεις και τους οποίους ο Ασκληπιός ονομάζει "Ουράνιους θεούς". Ακόμα και μερικοί αστρονόμοι οδηγήθηκαν να πιστέψουν σε εκείνη την ύλη – την αληθινή πρωταρχική ουσία, το νοούμενο κάθε ύλης που γνωρίζουμε – όταν απελπίστηκαν ότι θα μπορέσουν ποτέ να δικαιολογήσουν την περιστροφή, την βαρύτητα και την προέλευση κάθε μηχανικού φυσικού νόμου, εκτός και αν γίνουν αποδεκτές από την επιστήμη αυτές οι Διάνοιες. Στο προαναφερθέν έργο του Βολφ⁶²⁴ πάνω στην αστρονομία, ο συγγραφέας υποστηρίζει πλήρως την θεωρία του Καντ και αυτή η τελευταία, αν όχι στην γενική μορφή της οπωσδήποτε όμως σε μερικά χαρακτηριστικά της, θυμίζει έντονα ορισμένες εσωτερικές διδασκαλίες. Εδώ έχουμε το σύστημα του κόσμου *αναγεννημένο από τις στάχτες του*, μέσω ενός νεφελώματος· η εκπόρευση από τα σώματα, νεκρά και διαλυμένα στο Διάστημα – αποτέλεσμα της πυράκτωσης του ηλιακού κέντρου – αναζωογονήθηκε από την καύσιμη ύλη των πλανητών. Εύκολα αναγνωρίζει κανείς σ' αυτήν την θεωρία, που γεννήθηκε και αναπτύχθηκε στον νου ενός νεαρού είκοσι πέντε ετών ο οποίος δεν είχε φύγει ποτέ από την γενέτειρά του, μια μικρή πόλη στην Βόρεια Πρωσία (Κένιγκσμπεργκ), είτε μια εξωτερική δύναμη έμπνευσης, είτε την μετενσάρκωση που βλέπουν οι αποκρυφιστές. Αυτή καλύπτει ένα χάσμα το οποίο ο Νεύτωνας, παρ' όλη την ευφύια του, δεν κατάφερε να γεφυρώσει. Και ασφαλώς αυτό που είχε υπόψη του ο Καντ όταν πρότεινε να λύσει την δυσκολία του Νεύτωνα και την αποτυχία του να ερμηνεύσει, μέσω των φυσικών δυνάμεων την πρωταρχική ώθηση που μεταδόθηκε στους πλανήτες, με την υπόθεση μιας συμπαντικά διαχυμένης πρωταρχικής ουσίας, ήταν η δική μας αρχέγονη ύλη, ο Ακασά. Γιατί, όπως λέει στο κεφάλαιο VIII, μόλις γίνει αποδεκτό ότι η τέλεια αρμονία των άστρων και των πλανητών και η σύμπτωση των πεδίων της τροχιάς τους – αποδεικνύει την ύπαρξη μιας φυσικής αιτίας, η οποία επομένως θα είναι η πρωταρχική αιτία, τότε "εκείνη η αιτία *δεν μπορεί, πράγματι, να είναι η ύλη που γεμίζει τους ουράνιους χώρους*". Αλλά πρέπει να είναι εκείνη που γέμιζε αρχικά τον χώρο – ήταν χώρος – και της οποίας η κίνηση στην διαφοροποιημένη ύλη ήταν η αρχή των πραγματικών κινήσεων των αστρικών σωμάτων, και η οποία "*συμπυκνούμενη σ' αυτά τα ίδια τα σώματα, εγκατέλειψε έτσι το διάστημα το οποίο σήμερα είναι κενό*". Με άλλα λόγια, είναι εκείνη η ύλη από την οποία αποτελούνται οι πλανήτες, οι κομήτες και ο ίδιος ο Ήλιος, η οποία έχοντας πάρει αρχικά την μορφή αυτών των σωμάτων διατήρησε την έμφυτη ιδιότητα της κίνησης· ιδιότητα η οποία συγκεντρωμένη τώρα στον πυρήνα τους κατευθύνει κάθε κίνηση. Το μόνο που χρειάζεται στα

⁶²⁴ Οι Κοσμολογικές Υποθέσεις. Εξέταση των σύγχρονων επιστημονικών θεωριών πάνω στην προέλευση του κόσμου, βασιζόμενη στην Θεωρία του Ουρανού, του Καντ. Παρίσι, 1886.

παραπάνω είναι μια ελαφρά αλλαγή λέξεων και μερικές προσθήκες και θα γίνουν η δική μας Εσωτερική Δοξασία.

Αυτή διδάσκει πως εκείνο που σχημάτισε τους πυρήνες όλων των "αυτοκινούμενων" σωμάτων στον Κόσμο ήταν η αρχική, αρχέγονη *prima materia*, θεία και νοήμων, η άμεση εκπόρευση του Συμπαντικού Νου: η *Ντέβι-πρακρίτι* (το θείο φως το εκπορευόμενο από τον Λόγο, το οποίο «Φως» εμείς ονομάζουμε *Φοχάτ*). Αυτή είναι η εμψυχώνουσα, η πάντα παρούσα κινούμενη δύναμη και ζωτική αρχή, η ζωτική ψυχή των ήλιων, των φεγγαριών, των πλανητών ακόμα και της Γης μας. Η πρώτη, λανθάνουσα· η τελευταία, ενεργός: ο αόρατος Κυβερνήτης και οδηγός του χονδροειδούς σώματος του προσκολλημένου και συνδεδεμένου με την Ψυχή του, που είναι η πνευματική εκπόρευση, σε τελευταία ανάλυση, αυτών των αντίστοιχων πλανητικών Πνευμάτων.

Μια άλλη σχεδόν αποκρυφιστική δοξασία είναι και η θεωρία του Καντ ότι, η ύλη από την οποία αποτελούνται οι κάτοικοι και τα ζώα άλλων πλανητών, έχει ελαφρότερη και πιο λεπτή φύση και πιο τέλεια διάπλαση ανάλογα με την απόστασή τους από τον Ήλιο. Αυτός ο τελευταίος είναι υπερβολικά γεμάτος από Ζωτικό Ηλεκτρισμό, από την φυσική, ζωοποιο αρχή. Επομένως, οι άνθρωποι του Άρη είναι πιο αιθερικοί από ό,τι είμαστε εμείς, ενώ εκείνοι της Αφροδίτης είναι πιο χονδροειδείς, αν και περισσότερο νοήμονες, αν όχι πνευματικοί.

Αυτή η δοξασία δεν είναι απόλυτα δική μας. Ωστόσο αυτές οι Καντιανές θεωρίες είναι τόσο μεταφυσικές και υπερβατικές όσο και κάθε αποκρυφιστική δοξασία και αρκετοί άνθρωποι της επιστήμης, αν τολμούσαν να εκφράσουν την γνώμη τους, θα τις αποδέχονταν, όπως έκανε ο Βολφ. Από αυτόν τον Καντιανό νου και την ψυχή των Ήλιων και των Άστρων μέχρι τον ΜΑΧΑΤ (νου) και την Πρακρίτι των *Πουρανά*, δεν μένει παρά ένα βήμα. Άλλωστε, η αποδοχή του από την επιστήμη θα σήμαινε μόνο την αποδοχή μιας φυσικής αιτίας, είτε μπορούσε είτε δεν μπορούσε να απλώσει την πίστη της σε τέτοια μεταφυσικά ύφη. Αλλά τότε ο Μαχάτ, ο ΝΟΥΣ, θα ήταν ένας "Θεός" και η φυσιολογία αποδέχεται τον "νου" μόνο σαν μια προσωρινή λειτουργία του υλικού εγκεφάλου και τίποτε περισσότερο.

Ο Σατανάς του Υλισμού περιγελάει τώρα τους πάντες και αρνείται τόσο το ορατό, όσο και το αόρατο. Μη βλέποντας στο φως, στην θερμότητα, στον ηλεκτρισμό, ακόμα και στο φαινόμενο της ζωής παρά μόνο ιδιότητες έμφυτες στην ύλη, γελάει κάθε φορά που η ζωή ονομάζεται ΖΩΤΙΚΗ ΑΡΧΗ και κοροϊδεύει την ιδέα ότι είναι ανεξάρτητη και ξεχωριστή από τον οργανισμό.

Αλλά και εδώ, όπως και σε όλα τα άλλα, οι επιστημονικές γνώμες διαφέρουν και υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι της επιστήμης οι οποίοι δέχονται απόψεις πολύ όμοιες με τις δικές μας. Για παράδειγμα, δείτε τι λέει ο δρ. Ρίτσαρντσον, (που αναφέρθηκε αλλού δια μακρών), για την "ζωτική αρχή" την οποία ονομάζει "νευρικό αιθέρα".

Μιλώ μόνο για ένα πραγματικό υλικό παράγοντα, εκλεπτυσμένο ίσως για τον κόσμο γενικά, αλλά πραγματικό και υλικό: έναν παράγοντα που έχει την ιδιότητα του βάρους και του όγκου· έναν παράγοντα που υπόκειται σε χημική ένωση και επομένως σε αλλαγή φυσικής κατάστασης και συνθήκης· έναν παράγοντα παθητικό στην δράση του, δηλαδή που κινείται πάντα από επιρροές ξέχωρες από τον ίδιον,⁶²⁵ υπακούοντας σε άλλες επιρροές· έναν παράγοντα που δεν κατέχει αρχική ισχύ, ούτε δύναμη, φυσική ενέργεια,⁶²⁶ αλλά που ωστόσο παίζει έναν πολύ σημαντικό, αν όχι πρωταρχικό, ρόλο στην δημιουργία των φαινομένων που προκύπτουν από την δράση της ενέργειας πάνω στην ορατή ύλη. (*Λαϊκή Επιστημονική Επιθεώρηση*, Τομ. X, 1871, σελ. 379.)

Όταν η Βιολογία και η Φυσιολογία αρνούνται *in toto* (συνολικά) την ύπαρξη μιας "ζωτικής αρχής" αυτό το απόσπασμα μαζί με την παραδοχή του Κατρεφάζ, αποτελούν μια σαφή επιβεβαίωση πως υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης που έχουν τις ίδιες απόψεις σχετικά με "απόκρυφα πράγματα" με τους θεοσοφιστές και τους αποκρυφιστές. Αυτοί αναγνωρίζουν μια ξεχωριστή ζωτική αρχή, ανεξάρτητη από τον οργανισμό: υλική, φυσικά, επειδή η φυσική δύναμη

⁶²⁵ Αυτό είναι ένα λάθος, που προϋποθέτει έναν υλικό παράγοντα, ξεχωριστό από τις επιρροές που τον κινούν, δηλαδή τυφλή ύλη και ίσως ξανά "θεός", ενώ αυτή η ΜΙΑ Ζωή είναι ο "Ίδιος" ο θεός και οι θεοί. [Ε.Π.Μπ.]

⁶²⁶ Το ίδιο λάθος. [Ε.Π.Μπ.]

δεν μπορεί ποτέ να χωριστεί από την ύλη, αλλά από μια ουσία που υπάρχει σε μια κατάσταση άγνωστη στην επιστήμη. Γι' αυτούς η ζωή είναι κάτι περισσότερο από την απλή αλληλεπίδραση μορίων και ατόμων. Υπάρχει μια ζωτική αρχή χωρίς την οποία κανένας μοριακός συνδυασμός δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλήξει σε ένα ζωντανό οργανισμό, πολύ λιγότερο στην ονομαζόμενη "ανόργανη" ύλη του δικού μας πεδίου συνείδησης.

Φυσικά, με τους "μοριακούς συνδυασμούς" εννοούνται οι συνδυασμοί της ύλης των τωρινών απατηλών αντιλήψεων μας, τους οποίους η ύλη ενεργοποιεί μόνο σ' αυτό, το δικό μας πεδίο. Και αυτό είναι το κύριο σημείο υπό συζήτηση.⁶²⁷

Έτσι οι αποκρυφιστές δεν βρίσκονται μόνοι στις πίστεις τους. Ούτε άλλωστε είναι τόσο ανόητοι, ώστε να απορρίπτουν την "βαρύτητα" της σύγχρονης επιστήμης μαζί με τους άλλους φυσικούς νόμους και αντίθετα να αποδέχονται την *έλξη* και την *άπωση*. Ακόμα σ' αυτές τις δυο αντίθετες Δυνάμεις βλέπουν μόνο τις δυο όψεις της συμπαντικής μονάδας, που ονομάζεται "ΕΚΔΗΛΩΜΕΝΟΣ ΝΟΥΣ"· στις οποίες όψεις ο αποκρυφισμός, μέσω των μεγάλων ενορατικών του, αντιλαμβάνεται ένα αναρίθμητο Πλήθος λειτουργικών Όντων: Κοσμικοί Ντιάνι Τσόχαν, Οντότητες των οποίων η ουσία στην *δυναδική* φύση της είναι η Αιτία όλων των γήινων φαινομένων. Γιατί αυτή η ουσία είναι ομοούσια με τον συμπαντικό Ηλεκτρικό Ωκεανό που είναι η ΖΩΗ, και όντας, όπως ειπώθηκε, δυναδική – θετική και αρνητική – οι εκπορεύσεις αυτής της δυναδικότητας είναι εκείνες που δρουν πάνω στην Γη κάτω από το όνομα "τρόποι κίνησης". Ακόμα και η λέξη *Δύναμη* έχει γίνει τώρα ενοχλητική από τον φόβο μήπως οδηγήσει κάποιον, έστω και στην σκέψη, να την ξεχωρίσει από την ύλη! Όπως λέει ο αποκρυφισμός τα δυναδικά *αποτελέσματα* αυτής της δυναδικής ουσίας είναι αυτά που τώρα ονομάζονται κεντρομόλος και φυγόκεντρος δύναμη, θετικός και αρνητικός πόλος, ή πολικότητα, ζέστη και κρύο, φως και σκοτάδι κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Και υποστηρίζεται ακόμα ότι οι Έλληνες και Ρωμαιοκαθολικοί χριστιανοί έχουν περισσότερο δίκιο και είναι πιο σοφοί όταν πιστεύουν, όπως και πράγματι κάνουν – έστω και αν τυφλά τους συνδέουν και τους ανάγουν όλους σε έναν ανθρωπομορφικό θεό – σε Αγγέλους, Αρχαγγέλους, Άρχοντες, Σεραφείμ και Πρωινά Αστέρια, με λίγα λόγια σε όλους εκείνους τους θεολογικούς εραστές του ανθρώπινου γένους, που κυβερνούν τα κοσμικά στοιχεία, απ' όσο δίκιο έχει η Επιστήμη που δεν πιστεύει καθόλου σ' αυτά και υποστηρίζει τις μηχανιστικές Δυνάμεις της. Γιατί αυτά δρουν πολύ συχνά με μεγαλύτερη από την ανθρώπινη νοημοσύνη και ορθότητα. Ωστόσο, αυτήν την νοημοσύνη την αρνούνται και την αποδίδουν στην τυφλή τύχη. Αλλά, όπως ο ντε Μαίστερ (*Οι Μέρες της Αγίας Πετρούπολης*) είχε δίκιο όταν ονόμαζε τον νόμο της βαρύτητας απλώς μια λέξη που αντικατέστησε ένα "άγνωστο πράγμα", έτσι κι εμείς έχουμε δίκιο όταν χρησιμοποιούμε την ίδια παρατήρηση για όλες τις άλλες *Δυνάμεις* της επιστήμης. Και αν μας προβάλλουν την αντίρρηση ότι ο Κόμης ντε Μαίστερ ήταν ένας ένθερμος Ρωμαιοκαθολικός, τότε θα αναφέρουμε τον Λεκουτυριέ, που είναι εξίσου ένθερμος υλιστής και ο οποίος είπε το ίδιο πράγμα, καθώς επίσης ο Χέρσελ και πολλοί άλλοι. (*Μουσείο των Επιστημών*, Αύγουστος 1856.)

Από τους Θεούς μέχρι τους ανθρώπους, από τους Κόσμους μέχρι τα άτομα, από ένα άστρο μέχρι ένα αδύναμο φως, από τον Ήλιο μέχρι την ζωτική θερμότητα του μικρότερου οργανικού όντος: ο κόσμος της Μορφής και της Ύπαρξης είναι μια τεράστια αλυσίδα της οποίας όλοι οι κρίκοι συνδέονται. Ο νόμος της Αναλογίας είναι το πρώτο κλειδί στο κοσμικό πρόβλημα και αυτοί οι κρίκοι πρέπει να μελετηθούν συνδυασμένα στις απόκρυφες σχέσεις μεταξύ τους.

⁶²⁷ "Είναι ο Τζίβα ένας μύθος, όπως λέει η επιστήμη, ή δεν είναι;" ρωτούν μερικοί θεοσοφιστές ταλαντευόμενοι ανάμεσα στην υλιστική και στην ιδεαλιστική επιστήμη. Η δυσκολία της πραγματικής κατανόησης των εσωτερικών προβλημάτων που αφορούν την "έσχατη κατάσταση της ύλης" είναι ξανά το παλιό πρόβλημα του αντικειμενικού και του υποκειμενικού. Τι είναι ύλη; Η ύλη της τωρινής αντικειμενικής μας συνείδησης είναι τίποτε άλλο εκτός από ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ; Είναι αλήθεια ότι τα αισθήματα που δεχόμαστε έρχονται από τα έξω, αλλά μπορούμε να μιλήσουμε πραγματικά (εκτός από όρους φαινομένων) για την "χονδροειδή ύλη" αυτού του πεδίου σαν μια οντότητα ξεχωριστή και ανεξάρτητη από εμάς; Σε όλα αυτά τα επιχειρήματα ο αποκρυφισμός απαντάει: Όντως, στην πραγματικότητα η ύλη δεν είναι ανεξάρτητη ούτε υπάρχει έξω από τις αντιλήψεις μας. Ο άνθρωπος είναι μια πλάνη: αποδεκτό. Αλλά η ύπαρξη και η πραγματικότητα άλλων, ακόμα πιο απατηλών, αλλά όχι λιγότερο πραγματικών, οντοτήτων από εμάς, δεν είναι ένας ισχυρισμός που μειώνεται, αλλά μάλλον ενισχύεται από αυτό το δόγμα του βενταντικού ακόμα και του Καντιανού ιδεαλισμού

Όταν, λοιπόν, η Μυστική Δοξασία – υποθέτοντας ότι ο εξαρτημένος ή περιορισμένος χώρος (τοποθεσία) δεν έχει πραγματική ύπαρξη παρά μόνο σ' αυτόν τον κόσμο της πλάνης, ή με άλλα λόγια στις αντιληπτικές μας ικανότητες – όταν, λοιπόν, διδάσκει ότι ο καθένας από τους ανώτερους όσο και από τους κατώτερους κόσμους είναι αλληλοαναμεμιγμένος με τον δικό μας αντικειμενικό κόσμο, ότι εκατομμύρια πράγματα και όντα βρίσκονται από άποψη τοποθεσίας γύρω μας και μέσα μας όπως κι εμείς βρισκόμαστε γύρω και μέσα σ' αυτά, δεν πρόκειται για μεταφορικό τρόπο έκφρασης, αλλά για ένα πραγματικό γεγονός στην Φύση, οσοδήποτε ακατανόητο και αν είναι για τις αισθήσεις μας.

Αλλά πρέπει να κατανοήσει κανείς την ορολογία του αποκρυφισμού πριν κριτικάρει αυτά που βεβαιώνει. Για παράδειγμα, η Δοξασία αρνείται (όπως κάνει και η επιστήμη κατά μια έννοια) να χρησιμοποιήσει της λέξεις "επάνω" και "κάτω", "ανώτερο" και "κατώτερο", αναφορικά με τις ανώτερες σφαίρες, γιατί δεν έχουν κανένα νόημα. Ακόμα και οι όροι "Ανατολή" και "Δύση" είναι απλώς συμβατικοί, αναγκαίοι μόνο για να βοηθούν τις ανθρώπινες αντιλήψεις μας. Γιατί, αν και η Γη έχει τα δυο σταθερά σημεία της στους πόλους, Βόρειο και Νότιο, όμως τόσο η Ανατολή όσο και η Δύση μεταβάλλονται σε σχέση με την δική μας θέση πάνω στην επιφάνεια της Γης και σαν αποτέλεσμα της περιστροφής της από τα Δυτικά προς τα Ανατολικά. Επομένως, όταν αναφέρονται "άλλοι κόσμοι" – καλύτεροι ή χειρότεροι, πιο πνευματικοί ή πιο υλικοί, αν και αόρατοι – ο αποκρυφιστής δεν τοποθετεί αυτές τις σφαίρες ούτε έξω ούτε μέσα στην Γη μας, όπως κάνουν οι θεολόγοι και οι ποιητές, γιατί η τοποθεσία τους δεν βρίσκεται πουθενά στον χώρο που είναι γνωστός και αντιληπτός από τον αδαή. Αυτές βρίσκονται, θα λέγαμε, αναμεμιγμένες με τον δικό μας κόσμο: αμοιβαία διεισδύουσες σ' αυτόν και διεισδύόμενες απ' αυτόν. Υπάρχουν εκατομμύρια και εκατομμύρια κόσμοι και στερεώματα ορατά σε εμάς. Υπάρχουν ακόμα μεγαλύτεροι αριθμοί πέρα από αυτά που είναι ορατά με τα τηλεσκόπια και πολλά από αυτό το είδος δεν ανήκουν στην δική μας αντικειμενική σφαίρα ύπαρξης. Αν και είναι αόρατοι λες και βρίσκονται εκατομμύρια μίλια πέρα από το ηλιακό μας σύστημα, ωστόσο βρίσκονται μαζί μας, κοντά μας μέσα στον δικό μας κόσμο, τόσο αντικειμενικοί και υλικοί για τους αντίστοιχους κατοίκους τους, όσο είναι και ο δικός μας κόσμος για εμάς. Αλλά και πάλι η σχέση αυτών των κόσμων με τον δικό μας δεν είναι η ίδια με την σχέση μιας σειράς αυγοειδών κουτιών που είναι κλεισμένα το ένα μέσα στο άλλο, όπως τα παιχνίδια που ονομάζονται κινέζικες φωλιές. Ο καθένας βρίσκεται ολοκληρωτικά κάτω από τους δικούς του ιδιαίτερους νόμους και συνθήκες, μη έχοντας καμιά άμεση σχέση με την δική μας σφαίρα. Ο κάτοικός τους, όπως ήδη είπαμε, μπορούν – απ' όσο ξέρουμε και νιώθουμε – να περνούν μέσα και γύρω από εμάς σαν να είναι άδειος χώρος, αλλά χωρίς να διαταράσσουν την όρασή μας, γιατί δεν διαθέτουμε ακόμα τις αναγκαίες ικανότητες για να τους διακρίνουμε. Όμως, με την πνευματική τους όραση, οι μυημένοι καθώς και μερικά ενορατικά και ευαίσθητα άτομα, μπορούν πάντα να διακρίνουν, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, την παρουσία και την προσέγγιση Όντων που ανήκουν σε άλλες σφαίρες ζωής. Εκείνα από τους (πνευματικά) ανώτερους κόσμους επικοινωνούν, μόνο με κείνους τους γήινους θνητούς που ανέρχονται προς αυτά, μέσω ατομικών προσπαθειών, στο ανώτερο πεδίο το οποίο αυτά καταλαμβάνουν...

"ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΗΣ Μπούμι [ΓΗΣ] ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΤΩΝ Ντέβα-λοκά [ΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΣΦΑΙΡΩΝ] ΣΑΝ ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ· ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ Μπούμι ΣΑΝ ντέβα [ΘΕΟΥΣ] ΤΟΥΣ. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΤΟ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΥΦΛΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ... ΑΥΤΟΙ [οι άνθρωποι] ΤΡΕΜΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ ΕΝΩ ΤΟΥΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ [για μαγικούς σκοπούς]... Η ΠΡΩΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΗΤΑΝ ΟΙ "Γιοι οι Γεννημένοι από τον Νου" ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ. ΑΥΤΟΙ [οι πιτρί και ντέβα] ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ... (Βιβλίο II του Σχολίου πάνω στο Βιβλίο των ΝΤΖΥΑΝ).

Οι ονομαζόμενοι "μορφωμένοι άνθρωποι" περιγελούν την ιδέα των Σουλφιδών, των Σαλαμάνδρων, των Νηρηίδων και των Γνωμών' οι άνθρωποι της επιστήμης θεωρούν προσβολή οποιαδήποτε αναφορά τέτοιων δεισιδαιμονιών και με μια περιφρόνηση της λογικής και κοινής γνώμης, που είναι συχνά το προνόμιο της "αποδεκτής αυθεντίας", αφήνουν εκείνους τους οποίους έχουν καθήκον να καθοδηγούν, να μοχθούν κάτω από την παράλογη εντύπωση ότι σε ολόκληρο τον Κόσμο, ή τουλάχιστον στην δική μας ατμόσφαιρα, δεν υπάρχουν άλλα συνειδητά, νοήμονα

όντα εκτός από τους εαυτούς μας.⁶²⁸ Οποιαδήποτε άλλη ανθρωπότητα (αποτελούμενη από ξεχωριστά ανθρώπινα όντα) εκτός από μια ανθρωπότητα με δυο πόδια, δυο χέρια και ένα κεφάλι με ανθρώπινα χαρακτηριστικά, δεν μπορεί να ονομαστεί ανθρώπινη – αν και η ετυμολογία της λέξης φαίνεται να έχει ελάχιστη σχέση με την γενική εμφάνιση ενός πλάσματος. Έτσι, ενώ η επιστήμη απορρίπτει κατηγορηματικά ακόμα και την πιθανότητα να υπάρχουν τέτοια αόρατα (για εμάς γενικά) πλάσματα, η κοινωνία, ενώ πιστεύει μυστικά σε όλα αυτά, αναγκάζεται στα φανερά να περιγελάει την ιδέα. Επαινεί με αγαλλίαση τέτοια έργα όπως το *Κόμης ντε Γκαμπάλις* και δεν καταφέρνει να κατανοήσει ότι η ανοιχτή *σάτιρα είναι η πιο ασφαλής μάσκα*.

Ωστόσο, τέτοιοι αόρατοι κόσμοι υπάρχουν. Πυκνοκατοικημένοι όσο και ο δικός μας, άπειροι σε αριθμό, είναι σκορπισμένοι σε όλο το ορατό Διάστημα. Μερικοί πολύ πιο υλικοί από τον δικό μας κόσμο, άλλοι βαθμιαία αιθερικοποιούνται μέχρις ότου γίνονται άμορφοι και είναι σαν "*Πνοές*". Το γεγονός ότι το φυσικό μας μάτι δεν τους βλέπει, δεν είναι λόγος να μην πιστεύουμε σ' αυτούς. Και οι φυσικοί δεν μπορούν να δουν ούτε τον αιθέρα ούτε τα άτομα, ή τους "τρόπους κίνησης", ή τις Δυνάμεις, αλλά ωστόσο τα αποδέχονται και τα διδάσκουν.

Όταν βλέπουμε ακόμα και στον φυσικό κόσμο, με τον οποίο είμαστε εξοικειωμένοι, την ύλη να παρουσιάζει μια κάποια ομοιότητα με την δύσκολη αντίληψη τέτοιων αόρατων κόσμων, τότε φαίνεται ότι υπάρχει μικρή δυσκολία στην αναγνώριση της πιθανότητας μιας τέτοιας παρουσίας. Η ουρά ενός κομήτη η οποία, αν και τραβάει την προσοχή μας εξαιτίας της φωτεινότητάς της, ωστόσο δεν διαταράσσει ή εμποδίζει την όραση αντικειμένων τα οποία διακρίνουμε μέσα και πέρα απ' αυτήν, παρέχει το πρώτο σκαλοπάτι προς μια απόδειξη του ίδιου πράγματος. Η ουρά ενός κομήτη περνάει γρήγορα μέσα από τον ορίζοντά μας και ούτε θα νιώθαμε ούτε θα αντιλαμβανόμαστε το πέρασμά της, αν δεν ήταν η φωτεινή λάμψη η οποία συχνά παρατηρείται μόνο από λίγους που ενδιαφέρονται για το φαινόμενο, ενώ όλοι οι άλλοι παραμένουν σε άγνοια σχετικά με την παρουσία και το πέρασμά του μέσα ή κατά μήκος ενός μέρους της σφαίρας μας. Αυτή η ουρά μπορεί να είναι ή να μην είναι αναπόσπαστο μέρος της ύπαρξης του κομήτη, αλλά η λεπτότητά της εξυπηρετεί τον σκοπό μας σαν ένα παράδειγμα. Πράγματι δεν είναι θέμα δεισιδαιμονίας, αλλά απλώς αποτέλεσμα υπερβατικής επιστήμης και ακόμα περισσότερο λογικής, το να αποδεχτεί κανείς την ύπαρξη κόσμων αποτελούμενων από ύλη ακόμα πιο λεπτοφυή από την ουρά ενός κομήτη. Αρνούμενη μια τέτοια πιθανότητα, αυτόν τον τελευταίο αιώνα η επιστήμη δεν εργάστηκε ούτε προς όφελος της φιλοσοφίας ούτε προς όφελος της αληθινής θρησκείας, αλλά απλώς της θεολογίας. Για να μπορέσει να αμφισβητήσει καλύτερα την ποικιλία ακόμα και των υλικών κόσμων – μια πίστη την οποία πολλοί κληρικοί θεωρούσαν ασυμβίβαστη με τις διδασκαλίες και τις δοξασίες της Βίβλου⁶²⁹ – ο Μάξγουελ αναγκάστηκε να διαβάλει την μνήμη του Νεύτωνα και προσπάθησε να πείσει το κοινό του ότι οι αρχές που περιέχονται στην Νευτώνεια φιλοσοφία είναι εκείνες που "βρίσκονται στα θεμέλια όλων των αθεϊστικών συστημάτων".⁶³⁰

Ο καθηγητής Ουίντσελ⁶³¹ γράφει ότι, "ο δρ. Χιούελ αμφισβήτησε την πολλαπλότητα των κόσμων επικαλούμενος επιστημονικές ενδείξεις." Και όταν αμφισβητείται ακόμα και το κατοικήσιμο των φυσικών κόσμων, των πλανητών και των μακρινών άστρων που λάμπουν κατά μυριάδες πάνω από το κεφάλι μας, πόσο μικρότερη πιθανότητα υπάρχει για την αποδοχή αόρατων κόσμων μέσα στο φαινομενικά διάφανο χώρο του δικού μας κόσμου!

Αλλά αν μπορούμε να συλλάβουμε την ιδέα ενός κόσμου ο οποίος (για τις αισθήσεις μας) να αποτελείται από ύλη πολύ πιο εκλεπτυσμένη απ' ό,τι η ουρά ενός κομήτη και επομένως με κατοίκους που είναι το ίδιο αιθέριοι σε σχέση με την σφαίρα τους όπως είμαστε εμείς σε σύγκριση με την δική μας βραχώδη, σκληρή Γη, δεν θα πρέπει επομένως να μας παραξενεύει το ότι δεν τους αντιλαμβανόμαστε, ούτε το ότι δεν νιώθουμε την παρουσία τους ή ακόμα και την ύπαρξη τους.

⁶²⁸ Ακόμα και το θέμα του πλήθους των κόσμων που κατοικούνται από νοήμονα όντα απορρίπτεται ή προσεγγίζεται με την μεγαλύτερη προφύλαξη! Και όμως, δείτε τι λέει ο μεγάλος αστρονόμος Καμίλ Φλαμαριόν, στο έργο του *Πάνω στην Πολλαπλότητα των Κατοικουμένων Κόσμων*, 1862.

⁶²⁹ Ωστόσο, βάσει των μαρτυριών της ίδιας της Βίβλου και τέτοιων καλών χριστιανών θεολόγων όπως ο Καρδινάλιος Γουάισμαν, θα φανεί ότι η πολλαπλότητα των κόσμων διδάσκεται τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη.

⁶³⁰ Α. Μάξγουελ, *Η Πολλαπλότητα των Κόσμων*, 1817, και 1820. Σύγκρινε Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 497.

⁶³¹ Ο Χιούελ, *Για την Πολλαπλότητα των Κόσμων*, 1853, (στο αναφερθέν έργο του Ουίντσελ, σελ. 497), όπου δίνεται κατάλογος πολλών ανθρώπων της επιστήμης οι οποίοι έγραψαν για να αποδείξουν την θεωρία

Αλλά η ιδέα αυτή σε τι είναι αντίθετη με την επιστήμη; Δεν μπορούν άνθρωποι και ζώα, φυτά και βράχοι, να είναι προικισμένα με ένα εντελώς διαφορετικό σύνολο αισθήσεων από αυτό που κατέχουμε εμείς; Δεν μπορούν οι οργανισμοί τους να γεννιούνται, να αναπτύσσονται και να υπάρχουν κάτω από άλλους νόμους ύπαρξης διαφορετικούς από κείνους που κυβερνούν τον δικό μας μικρό κόσμο; Είναι μήπως απόλυτα απαραίτητο κάθε σωματικό ον να είναι ντυμένο με "δερμάτινο χιτώνα" σαν αυτόν που δόθηκε στον Αδάμ και στην Εύα στον μύθο της Γένεσης; Ωστόσο, αρκετοί άνθρωποι της επιστήμης μας λένε πως η σωματική ύπαρξη "μπορεί να υφίσταται κάτω από πολύ διαφορετικές συνθήκες".⁶³² Μήπως μέσω των ανακαλύψεων αυτής της επιστήμης που αρνείται τα πάντα δεν μάθαμε ότι περιβαλλόμαστε από μυριάδες αόρατες ζωές; Αν αυτά τα μικρόβια, τα βακτηρίδια και τα *tutti quanti* [τόσα άλλα] απείρως μικρά είναι αόρατα για εμάς εξαιτίας του μικροσκοπικού μεγέθους τους, δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν στον άλλο πόλο ύπαρξης όντα το ίδιο αόρατα εξαιτίας της ποιότητας της υφής ή ύλης τους; δηλαδή εξαιτίας της λεπτότητάς τους; Και αντιστρόφως, ως προς τα αποτελέσματα της κομητικής ύλης, δεν έχουμε άλλο ένα παράδειγμα ημι-αόρατης μορφής ζωής και ύλης; Η ακτίνα του Ήλιου που μπαίνει στο διαμέρισμά μας αποκαλύπτει στο πέρασμά της μυριάδες λεπτοφυών όντων που ζουν την μικρή τους ζωή και παύουν να υπάρχουν, ανεξάρτητα και αδιάφορα για το αν γίνονται αντιληπτά από την χονδροειδέστερη υλικότητά μας. Και το ίδιο συμβαίνει με τα μικρόβια και τα βακτηρίδια και τα άλλα παρόμοια αόρατα όντα σε άλλα στοιχεία. Τα αγνοούσαμε κατά την διάρκεια αυτών των ατέλειωτων αιώνων της θλιβερής άγνοιας, όταν το λυχνάρι της γνώσης στα ειδωλολατρικά και υπερβολικά φιλοσοφικά συστήματα σταμάτησε να ρίχνει το λαμπρό φως του κατά τις εποχές της αδιαλλαξίας και της θρησκοληψίας κατά τους πρώτους χρόνους της χριστιανοσύνης και ευχαρίστως θα τα αγνοούσαμε ξανά τώρα.

Και όμως οι ζωές αυτές μας περιέβαλλαν και τότε όπως και τώρα. Λειτουργούσαν και υπάκουαν στους δικούς τους νόμους και μόνο τώρα, καθώς αποκαλύπτονται βαθμιαία από την Επιστήμη, αρχίζουμε να αναγνωρίζουμε τόσο τις ίδιες όσο και τα αποτελέσματα που παράγονται απ' αυτές. Πόσον καιρό χρειάστηκε ο κόσμος, όπως είναι τώρα, για να γίνει αυτός που είναι; Αν μπορούμε να μιλάμε για κοσμική σκόνη που μέχρι σήμερα φτάνει εδώ ένα μέρος της "το οποίο δεν

⁶³² Ο καθηγητής Α. Ουίντσελ επιχειρηματολογώντας πάνω στην πολλαπλότητα των κόσμων κάνει τις ακόλουθες παρατηρήσεις: "Δεν είναι καθόλου απίθανο, ουσίες πυρίμαχης φύσης να έχουν αναμειχθεί με τέτοιο τρόπο με άλλες ουσίες, γνωστές ή άγνωστες σ' εμάς, ώστε να είναι ικανές να αντέχουν σε πολύ μεγαλύτερες μεταβολές θερμότητας και ψύχους απ' όσο είναι δυνατό για τους γήινους οργανισμούς. Οι ιστοί των γήινων ζώων είναι απλώς κατάλληλοι για τις γήινες συνθήκες. Και όμως ακόμα και εδώ συναντάμε διαφορετικούς τύπους και είδη ζώων προσαρμοσμένα στις δοκιμασίες υπερβολικά ανόμοιων συνθηκών... Το αν ένα ζώο θα είναι τετράποδο ή δίποδο είναι κάτι που δεν εξαρτάται από τις αναγκαιότητες της οργάνωσης, ή από το ένστικτο ή από την νοημοσύνη. Το ότι ένα ζώο θα κατέχει μόνο πέντε αισθήσεις, δεν είναι μια αναγκαιότητα της αντιληπτικής ύπαρξης. Μπορεί να υπάρχουν πάνω στην Γη ζώα χωρίς όσφρηση ούτε γεύση. Μπορεί να υπάρχουν όντα σε άλλους κόσμους, ακόμα και σ' αυτόν, που να κατέχουν περισσότερες αισθήσεις απ' ό,τι εμείς. Μια τέτοια δυνατότητα είναι φανερή όταν εξετάσουμε την μεγάλη πιθανότητα να υπάρχουν στα αποθέματα του Κόσμου, ακόμα και στην γήινη ύλη, άλλες ιδιότητες και άλλοι τρόποι ύπαρξης. Υπάρχουν ζώα τα οποία αντέχουν εκεί που ο λογικός άνθρωπος θα χανόταν: στο έδαφος, στον ποταμό, στην θάλασσα..." [και γιατί όχι ανθρώπινα όντα διαφορετικών οργανισμών, σε μια τέτοια περίπτωση;]... "Ούτε η ενσώματη λογική ύπαρξη εξαρτάται από το ζεστό αίμα, ή από κάποια άλλη θερμοκρασία που δεν αλλάζει τις μορφές της ύλης από την οποία αποτελούνται οι οργανισμοί. Μπορεί να υπάρχουν διάνοιες υλοποιημένες σύμφωνα με κάποια ιδέα που δεν περιλαμβάνει την διαδικασία της έγχυσης, της αφομοίωσης και της αναπαραγωγής. Τέτοια σώματα δεν θα χρειάζονται καθημερινά τροφή και θερμότητα. Μπορεί να χάνονται στην άβυσσο του ωκεανού, ή να ξαπλώνουν πάνω σε έναν ανεμοδαρμένο βράχο μέσα στην θύελλα του αρκτικού χειμώνα, ή να βυθίζονται μέσα σε ένα ηφαίστειο για εκατό χρόνια και όμως να διατηρούν την συνείδηση και την σκέψη. Είναι πιθανό. Γιατί ψυχικές φύσεις να μην είναι κλεισμένες μέσα στον ακατάστρεφτο πυρόλιθο και στην πλατίνα; Αυτά τα υλικά δεν βρίσκονται πιο μακριά από την φύση της διάνοιας απ' ό,τι βρίσκεται ο άνθρακας, το υδρογόνο, το οξυγόνο και ο άσβεστος. Αλλά για να μην προχωρήσουμε την σκέψη σε ένα τέτοιο άκρο [;] δεν θα μπορούσαν ανώτερες διάνοιες να ενσωματώνονται σε σκελετούς τόσο διαφορετικούς στις εξωτερικές συνθήκες όσο το φασκόμηλο των δυτικών πεδιάδων ή οι λειχήνες του Λαμπραντόρ: τα τριχόζωα που μένουν ξερά για χρόνια ή τα βακτηρίδια που περνούν ζωντανά μέσα από βραστό νερό... Αυτές οι υποδείξεις γίνονται απλώς για να θυμίσουν στον αναγνώστη πόσα λίγα επιχειρήματα μπορεί να προβάλει κανείς σχετικά με τις συνθήκες που είναι αναγκαίες για την νοήμονα, οργανωμένη ύπαρξη, κρίνοντας από τα δεδομένα της σωματικής ύπαρξης που υπάρχει πάνω στην Γη. Η διάνοια είναι από την φύση της τόσο καθολική και ομοιόμορφη όσο οι νόμοι του Σύμπαντος. Τα σώματα είναι απλώς το τοπικό συνταίριασμα της διάνοιας στις ιδιαίτερες τροποποιήσεις της συμπαντικής ύλης και δύναμης". (Κοσμική Ζωή ή Συγκριτική Γεωλογία, σελ. 497-500.)

ανήκε ποτέ στην Γη" (*Κοσμική Ζωή*), δεν είναι πολύ πιο λογικό να πιστέψουμε – όπως κάνουν οι Αποκρυφιστές – ότι μέσα σ' αυτές τις αμέτρητες εποχές και τα εκατομμύρια χρόνια που κύλησαν από τότε που η σκόνη συγκεντρώθηκε και σχημάτισε την σφαίρα στην οποία ζούμε γύρω από τον πυρήνα της νοήμονος πρωταρχικής ουσίας, ότι, λοιπόν, από τότε πολλές ανθρωπότητες – που διαφέρουν από την τωρινή μας ανθρωπότητα τόσο πολύ, όσο θα διαφέρει από τις δικές μας φυλές εκείνη που θα αναπτυχθεί μετά από εκατομμύρια χρόνια – εμφανίστηκαν και εξαφανίστηκαν από το πρόσωπο της Γης, όπως θα κάνει και η δική μας; Αυτές τις πρωτόγονες και απόμακρες ανθρωπότητες τις αρνούνται επειδή, όπως νομίζουν οι γεωλόγοι, δεν έχουν αφήσει κανένα υπόλειμμα τους. Όλα τα ίχνη τους έχουν εξαφανιστεί, άρα δεν υπήρξαν ποτέ. Και όμως τα απολιθώματά τους – ελάχιστα, είναι αλήθεια – πρόκειται να βρεθούν και έτσι αυτές θα ανακαλυφθούν από την γεωλογική έρευνα. Όμως, ακόμα και αν δεν τα συναντήσουμε ποτέ, δεν υπάρχει λόγος να λέμε πως κανένας άνθρωπος δεν έζησε σε κείνες τις γεωλογικές εποχές στις οποίες εντοπίζεται η παρουσία τους πάνω στην Γη. Γιατί οι οργανισμοί τους δεν χρειάζονταν ζεστό αίμα, ούτε ατμόσφαιρα, ούτε τροφή. Ο συγγραφέας του έργου *Κοσμική Ζωή* έχει δίκιο και δεν είναι μεγάλη υπερβολή να πιστεύει – όπως εμείς – ότι όπως μέχρι σήμερα, βάσει επιστημονικών υποθέσεων, μπορεί να υπάρχουν "ψυχικές φύσεις κλεισμένες στον ακατάστρεφτο πυρόλιθο και στην πλατίνα", έτσι υπήρχαν ψυχικές φύσεις κλεισμένες σε μορφές παρόμοια ακατάστρεφτης αρχέγονης ύλης: οι πραγματικοί πρόγονοι της δικής μας Πέμπτης Φυλής.

Όταν επομένως μιλάμε, όπως έγινε στις προηγούμενες σελίδες, για ανθρώπους που κατοικούσαν αυτήν την σφαίρα πριν από 18.000.000 χρόνια, δεν έχουμε στον νου μας ούτε τους ανθρώπους των τωρινών φυλών μας, ούτε τους τωρινούς ατμοσφαιρικούς νόμους, τις θερμοκρασιακές συνθήκες κ.τ.λ. Η Γη και η ανθρωπότητα, όπως ο Ήλιος, η Σελήνη και οι πλανήτες, έχουν την ανάπτυξη, τις αλλαγές, τις επεκτάσεις και την βαθμιαία εξέλιξη στις δικές τους περιόδους ζωής: γεννιούνται, γίνονται μωρά, παιδιά, ενήλικες, μεγαλώνουν, γερνούν και τέλος πεθαίνουν. Γιατί, λοιπόν, θα πρέπει η Ανθρωπότητα να μην υπόκειται σ' αυτόν τον συμπαντικό νόμο; Ο Ουριήλ λέει στον Ενώχ:

Κοίταξε, σου έδειξα όλα τα πράγματα... Βλέπεις τον Ήλιο, την Σελήνη και εκείνους που καθοδηγούν τα άστρα του ουρανού, που προκαλούν όλες τις λειτουργίες τους, τις εποχές, τις αφίξεις και την επιστροφή. Στις ημέρες των αμαρτωλών τα χρόνια θα μικρύνουν... καθετί που γίνεται πάνω στην Γη θα ανατραπεί... Η Σελήνη θα αλλάξει τους νόμους της κ.τ.λ. (*Βιβλίο του Ενώχ*, κεφ. LXXIX.)

Με την έκφραση "ημέρες των Αμαρτωλών" εννοούνται οι ημέρες όπου η ύλη θα επικρατεί πάνω στην Γη και ο άνθρωπος θα έχει φτάσει στο αποκορύφωμα της φυσικής του ανάπτυξης σε δομή και ζωτικότητα. Αυτό συνέβη κατά την διάρκεια της περιόδου των Ατλάντων, περίπου στα μέσα της Φυλής τους (της 4ης), η οποία και καταβυθίστηκε όπως προφήτεψε ο Ουριήλ. Από τότε ο άνθρωπος άρχισε να μικραίνει ως προς την φυσική δομή, την δύναμη και τα χρόνια, όπως θα δείξουμε στον Τόμο II. Αλλά επειδή βρισκόμαστε στο μέσο της δικής μας υποφυλήςτης Πέμπτης Ριζικής Φυλής – στην ακμή της υλικότητας και στις δυο – γιατί οι ζωώδεις ροπές, αν και πιο εκλεπτυσμένες, δεν είναι ωστόσο λιγότερο ανεπτυγμένες και είναι τέτοιες κυρίως στις πολιτισμένες χώρες.

XV

ΘΕΟΙ, ΜΟΝΑΔΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ

Πριν από μερικά χρόνια, στο άρθρο «Η Επταπλή Αρχή» στο έργο *Πέντε Χρόνια Θεοσοφίας*, αναφέραμε ότι η Εσωτερική Δοξασία θα μπορούσε κάλλιστα να ονομάζεται "νηματοειδής δοξασία", γιατί σαν τον *Σουτράτμαν* της βενταντικής φιλοσοφίας,⁶³³ περνάει μέσα απ' όλα και ενώνει όλα τα αρχαία θρησκευτικά συστήματα, τα συμβιβάζει και τα επεξηγεί. Τώρα λέμε ότι κάνει κάτι περισσότερο. Δεν συμβιβάζει μόνο τα διάφορα και φαινομενικά αντικρουόμενα συστήματα, αλλά ελέγχει τις ανακαλύψεις της σύγχρονης ακριβούς επιστήμης και δείχνει ότι μερικές απ' αυτές είναι αναγκαστικά σωστές, αφού βρίσκονται επιβεβαιωμένες στα παλαιά αρχαία. Αναμφίβολα όλα αυτά θα θεωρηθούν σαν υπερβολικά ανάρμοστα και αναϊδή, ένα πραγματικό έγκλημα κατά της επιστήμης, ωστόσο είναι γεγονός.

Χωρίς αμφιβολία η επιστήμη στις μέρες μας είναι υπερυλιστική, αλλά κατά μια έννοια βρίσκει την δικαίωσή της. Η Φύση δρώντας *in actu* [στην πράξη] πάντα εσωτερικά, και όντας – όπως λένε οι Καμπαλιστές – *in abscondito* [εν κρύπτω], μπορεί να κριθεί από τον αδαή μόνο από την εμφάνισή της και αυτή η εμφάνιση στο φυσικό πεδίο είναι πάντα παραπλανητική. Από την άλλη μεριά, οι νατουραλιστές αρνούνται να αναμείξουν την φυσική με την μεταφυσική, το σώμα με την ζωογονούσα φυχή και πνεύμα, το οποίο προτιμούν να αγνοούν. Αυτό για μερικούς είναι θέμα εκλογής, ενώ η μειοψηφία αγωνίζεται πολύ λογικά να διευρύνει την περιοχή της φυσικής επιστήμης και να εισχωρήσει στα απαγορευμένα εδάφη της μεταφυσικής τα τόσο αποτρόπαια για μερικούς υλιστές. Αυτοί οι επιστήμονες είναι σοφοί στην γενιά τους. Γιατί όλες οι θαυμαστές ανακαλύψεις τους δεν θα αξίζουν τίποτε και θα παραμείνουν για πάντα *ακέφαλα* σώματα, αν δεν ανασηκώσουν το πέπλο της ύλης και δεν εντείνουν τα μάτια τους για να δουν πιο περά. Τώρα που έχουν μελετήσει την φύση στο μήκος, στο πλάτος και στο πάχος της φυσικής δομής της, είναι καιρός να μεταφέρουν τον σκελετό στο δεύτερο πεδίο και να αναζητήσουν μέσα στα άγνωστα βάθη την ζωντανή και πραγματική οντότητα, την ΥΠΟ-ουσία της: το νοούμενο της εφήμερης ύλης.

Μόνο όταν λειτουργήσουν πάνω σε τέτοιες γραμμές, μόνο τότε μερικές από αυτές που τώρα αποκαλούνται "ξεσκεπασμένες δεισιδαιμονίες" θα ανακαλυφθεί ότι είναι γεγονότα και απομεινάρια της αρχαίας γνώσης και σοφίας.

Μια από αυτές τις "υποβαθμισμένες" – κατά την γνώμη των σκεπτικιστών που αρνούνται τα πάντα – πίστεις, βρίσκεται στην ιδέα ότι ο Κόσμος, εκτός από τους αντικειμενικούς πλανητικούς κατοίκους του, τις ανθρωπότητές του σε άλλους κατοικημένους κόσμους, είναι γεμάτος από αόρατες, νοήμονες Υπάρξεις. Οι ονομαζόμενοι Αρχάγγελοι, Άγγελοι και Πνεύματα της Δύσης, αντίγραφα των προτύπων τους, των Ντιάνι Τσόχαν, των Ντεβά και Πιτρί της Ανατολής, δεν είναι πραγματικά Όντα αλλά πλάσματα της φαντασίας. Στο σημείο αυτό η υλιστική επιστήμη είναι ανένδοτη. Για να βασίσει την άποψή της, παραβιάζει τον δικό της αξιωματικό νόμο της ομοιομορφίας στους νόμους της φύσης, δηλαδή τον νόμο της συνέχειας και όλων των λογικών ακολουθιών των αναλογιών στην εξέλιξη των όντων. Από τις μάξες των αμαθών ζητείται και οδηγούνται στο να πιστεύουν ότι η συσσωρευμένη μαρτυρία της Ιστορίας, που δείχνει ότι ακόμα και οι αρχαίοι αθεϊστές – όπως ο Επίκουρος και ο Δημόκριτος – πίστευαν σε θεούς, ήταν λαθεμένη και ότι φιλόσοφοι όπως ο Σωκράτης και ο Πλάτωνας, που βεβαίωναν την ύπαρξή τους, ήταν παρανοημένοι θρησκομανείς και ανόητοι. Αν στηρίζουμε τις απόψεις μας μόνο σε ιστορικές βάσεις, πάνω στην αυθεντία του πλήθους των πιο έξοχων σοφών, Νεοπλατωνικών και μυστικιστών,

⁶³³ Στην βενταντική φιλοσοφία ο *Ατμάν* ή Πνεύμα (ο Πνευματικός ΕΑΥΤΟΣ) που περνάει σαν ένα νήμα μέσα από τα πέντε λεπτοφυή σώματα (ή αρχές, *κόσα*) ονομάζεται "ψυχικό νήμα", ή *Σουτράτμαν*.

από τον Πυθαγόρα μέχρι τους διάσημους επιστήμονες και καθηγητές του αιώνα μας, οι οποίοι αν και αρνούνται τους "θεούς" πιστεύουν όμως σε "πνεύματα", θα πρέπει μήπως να θεωρήσουμε ότι αυτές οι αυθεντίες ήταν τόσο καθυστερημένες και ανόητες όσο και ο κάθε Ρωμαιοκαθολικός χωρικός που πιστεύει και προσεύχεται στον κάποτε ανθρώπινο Άγιο του, ή στον Αρχάγγελο Μιχαήλ; Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά διαφορά ανάμεσα στην πίστη του χωρικού και σε εκείνη των Δυτικών κληρονόμων των Ροδοσταύρων και των Αλχημιστών του Μεσαίωνα; Οι Βαν Χέλμοντ, οι Κούνραθ, οι Παράκελσοι και οι Αγρίπες, από τον Ρότζερ Μπέικον μέχρι τον Σαιν Ζερμαίν, ήταν όλοι τους τυφλοί φανατικοί υστερικοί ή απετεώνες. Ή μήπως τέτοιοι είναι οι λίγοι σύγχρονοι σκεπτικιστές – οι "ηγέτες της διάνοησης" – που έχουν προσβληθεί από την τύφλωση της άρνησης; Νομίζουμε ότι είναι αυτοί οι τελευταίοι. Πράγματι θα ήταν ένα θαύμα, ένα εντελώς αφύσικο γεγονός στην περιοχή των πιθανοτήτων και της λογικής, αν αυτοί οι ελάχιστοι αρνητές ήταν οι μόνοι οπαδοί της αλήθειας, ενώ τα εκατομμύρια πλήθη εκείνων που πιστεύουν σε θεούς, αγγέλους και πνεύματα – στην Ευρώπη και στην Αμερική – δηλαδή οι Έλληνες και Λατίνοι χριστιανοί, οι θεοσοφιστές, οι θνευματιστές, οι μυστικιστές κ.τ.λ., όλοι αυτοί δεν ήταν τίποτε άλλο παρά εξαπατημένοι φανατικοί και παραπλανημένα μέντιουμ και συχνά τίποτε καλύτερο από θύματα απατεώνων και πλαστογράφων! Όσο και αν διαφέρουν στις εξωτερικές παρουσιάσεις και στα δόγματα, οι πίστες στα Πλήθη των αόρατων Διανοιών διαφόρων βαθμίδων βασίζονται όλες στο ίδιο θεμέλιο. Σε όλες υπάρχουν ανακατωμένα η αλήθεια και το λάθος. Η ακριβής έκταση, το βάθος, το πλάτος και το μήκος των μυστηρίων της Φύσης βρίσκονται μόνο στις Ανατολικές εσωτερικές επιστήμες. Τόσο πλατιές και βαθιές είναι αυτές, ώστε μόνο ελάχιστοι, πολύ ελάχιστοι από τους ανώτερους μυημένους – *εκείνοι των οποίων η ίδια η ύπαρξη είναι γνωστή μόνο σε ένα μικρό αριθμό Σοφών* – είναι ικανοί να αφομοιώσουν την γνώση. Και όμως υπάρχουν όλα εδώ, και ένα-ένα τα γεγονότα και οι διαδικασίες στα εργαστήρια της Φύσης επιτρέπεται να βρουν τον δρόμο τους προς την ακριβή επιστήμη, ενώ μυστηριώδης βοήθεια παρέχεται σε σπάνια άτομα κατά την αποκάλυψη του μυστηρίου της. Τέτοια γεγονότα συμβαίνουν συνήθως κατά το κλείσιμο μεγάλων Κύκλων, σε συνδυασμό με την φυλετική ανάπτυξη. Βρισκόμαστε στο τέλος του κύκλου των 5.000 ετών του τωρινού Άριου Καλιγιογκά, και από τώρα μέχρι το 1897 ένα μεγάλο σχίσμα θα δημιουργηθεί στο Πέπλο της Φύσης και η υλιστική επιστήμη θα δεχτεί ένα θανατηφόρο χτύπημα.

Χωρίς να θέλουμε να δυσφημίσουμε οποιαδήποτε αναγνωρισμένη πίστη προς κάθε κατεύθυνση, είμαστε αναγκασμένοι να τραβήξουμε μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην τυφλή πίστη, που αναπτύχθηκε από τις θεολογίες και στην γνώση, που οφείλεται στις ανεξάρτητες έρευνες πολλών γενεών σοφών. Με λίγα λόγια, ανάμεσα στην πίστη και στην φιλοσοφία. Αναμφίβολα – σε όλες τις εποχές – θα υπήρχαν διαβασμένοι και καλοί άνθρωποι οι οποίοι, έχοντας ανατραφεί με αιρετικές πίστεις, πέθαναν μέσα στις αποκρυσταλλωμένες απόψεις τους. Για τους Διαμαρτυρόμενους ο Κήπος της Εδέμ είναι το αρχέγονο σημείο εκκίνησης στο δράμα της Ανθρωπότητας και η επιβλητική τραγωδία στην κορυφή του Γολγοθά, το πρελούδιο της αναμενόμενης χιλιετίας της βασιλείας του Χριστού πάνω στην Γη. Για τους Ρωμαιοκαθολικούς, ο Σατανάς βρίσκεται στο θεμέλιο του Κόσμου, ο Χριστός στο κέντρο του και ο Αντίχριστος στην κορυφή του. Και για τους δυο, η Ιεραρχία των Όντων αρχίζει και τελειώνει μέσα στα στενά πλαίσια της αντίστοιχης θεολογίας τους: ένας αυτο-δημιουργημένος *προσωπικός* θεός και ένας Εμπύρειος αντίλαλος από τα Αλληλούια των *δημιουργημένων αγγέλων* όλα τα υπόλοιπα είναι *ψεύτικοι* θεοί, Σατανάς και δαίμονες.

Η θεο-Φιλοσοφία προχωράει πάνω σε ευρύτερες γραμμές. Από την αρχή των Αιώνων – στον χρόνο και στον χώρο στον δικό μας Γύρο και Σφαίρα – τα Μυστήρια της Φύσης (τουλάχιστον εκείνα που είναι σκόπιμο να γνωρίζουν οι φυλές μας), καταγράφονταν από τους μαθητές των ίδιων, αόρατων τώρα "ουράνιων ανθρώπων", με γεωμετρικά σχήματα και σύμβολα. Τα κλειδιά τους πέρασαν από την μια γενιά "σοφών" στην άλλη. Μερικά από τα σύμβολα, που μεταβιβάστηκαν μ' αυτόν τον τρόπο από την Ανατολή στην Δύση, μεταφέρθηκαν από τον Πυθαγόρα, ο οποίος δεν επινόησε ο ίδιος το περίφημο "Τρίγωνό" του. Αυτό το σχήμα, μαζί με το επίπεδο, τον κύβο και τον κύκλο, είναι οι πιο εύγλωττες και επιστημονικές περιγραφές της σειράς της εξέλιξης του Σύμπαντος – πνευματικού, ψυχικού και φυσικού – από όλους τους τόμους των περιγραφικών Κοσμογονιών και των αποκαλυμμένων "*Γενέσεων*". Τα δέκα σημεία τα εγγεγραμμένα μέσα σ' αυτό το "*Πυθαγόρειο*

τρίγωνο" αξίζουν όσο όλες οι θεογονίες και οι αγγελολογίες που δημιουργήθηκαν ποτέ από θεολογικό εγκέφαλο. Γιατί εκείνος που τα ερμηνεύει – με βάση την εμφάνιση και με την σειρά που δίνονται – θα ανακαλύψει σ' αυτά τα δεκαεπτά σημεία (τα επτά κρυμμένα Μαθηματικά Σημεία) την αδιάσπαστη σειρά της γενεαλογίας από τον πρώτο *Ουράνιο* μέχρι τον *γήινο* άνθρωπο. Και όπως συμβολίζουν την διαδοχή των Όντων, έτσι αποκαλύπτουν και την σειρά με την οποία δημιουργήθηκε ο Κόσμος, η Γη μας και τα πρωταρχικά στοιχεία από τα οποία παρήχθη αυτή η τελευταία. Και επειδή γεννήθηκε μέσα στα αόρατα *Βάθη* και στην μήτρα της ίδιας "Μητέρας" όπως και οι σφαίρες-σύντροφοί της, γι' αυτό εκείνος που θα κατακτήσει τα μυστήρια της Γης μας θα έχει κατακτήσει και τα μυστήρια όλων των άλλων.

Όσο κι αν η άγνοια, η υπερηφάνεια ή ο φανατισμός υποστηρίζουν το αντίθετο, η Εσωτερική Κοσμολογία μπορεί να φανεί αδιαχώριστα συνδεδεμένη τόσο με την φιλοσοφία όσο και με την σύγχρονη επιστήμη. Οι θεοί των αρχαίων – από τον Πυθαγόρα μέχρι το Λάμπνιτς – οι μονάδες και τα άτομα των τωρινών υλιστικών σχολών (όπως τα δανείστηκαν από τις θεωρίες των αρχαίων Ελλήνων Ατομιστών), είναι απλώς μια σύνθετη μονάδα, ή μια διαβαθμισμένη μονάδα όπως ο άνθρωπος σκελετός, που αρχίζει με το σώμα και τελειώνει με το πνεύμα. Στις απόκρυφες επιστήμες αυτά μπορούν να μελετηθούν ξεχωριστά, αλλά ποτέ δεν θα κατανοηθούν αν δεν εξεταστούν στις αμοιβαίες συσχετίσεις τους κατά την διάρκεια του ζωικού κύκλου τους και σαν μια Συμπαντική Μονάδα κατά την διάρκεια των *Πραλάγια*.

Ο Αββάς Πλυσ δείχνει μεν ειλικρίνεια, αλλά εμφανίζει φτώχεια φιλοσοφικών ικανοτήτων όταν εκφράζει τις προσωπικές του απόψεις για την Μονάδα ή το Μαθηματικό Σημείο. Λέει:

Ένα σημείο αρκεί για να κάψει όλες τις σχολές του κόσμου. Αλλά τι ανάγκη έχει ο άνθρωπος να γνωρίσει αυτό το σημείο, αφού η δημιουργία ενός τόσο μικρού όντος βρίσκεται περὰ από τις δυνατότητες του; Πολύ περισσότερο η φιλοσοφία δρα ενάντια στην πιθανότητα όταν απ' αυτό το σημείο, που απορροφά και αναστατώνει όλους τους συλλογισμούς της, αποτολμάει να περάσει στην γένεση του κόσμου....

Η φιλοσοφία, όμως, δεν θα μπορούσε ποτέ να διαμορφώσει τις αντιλήψεις της για μια λογική, συμπαντική και απόλυτη θεότητα, αν δεν είχε ένα Μαθηματικό Σημείο μέσα στον Κύκλο πάνω στο οποίο να βασίσει τους συλλογισμούς της. Μόνο εξαιτίας αυτού του εκδηλωμένου Σημείου – χαμένου για τις αισθήσεις μας μετά την προγενετική του εμφάνιση στην απειροσύνη και στο αδιάγνωστο του Κύκλου – έγινε δυνατός ένας συμβιβασμός ανάμεσα στην φιλοσοφία και στην θεολογία, με την προϋπόθεση ότι η τελευταία θα εγκαταλείψει τα χονδροειδή υλιστικά της δόγματα. Και ακριβώς επειδή απέρριψε τόσο απερίσκεπτα την Πυθαγόρεια Μονάδα και τα γεωμετρικά σύμβολα, γι' αυτό η χριστιανική θεολογία δημιούργησε τον αυτοδημιουργημένο και προσωπικό Θεό της, την τερατώδη Πηγή από την οποία ξεπήδησαν σε δυο ρεύματα τα δόγματα της Σωτηρίας και της Καταδίκης. Αυτό είναι τόσο αληθινό ώστε ακόμα και οι Τέκτονες κληρικοί που θα μπορούσαν να ήταν φιλόσοφοι, στις αυθαίρετες ερμηνείες τους απέδωσαν στους αρχαίους σοφούς την παράλογη ιδέα ότι "η Μονάδα αντιπροσώπευε [γι' αυτούς] τον θρόνο της Παντοδύναμης θεότητας, τοποθετημένο στο κέντρο του Εμπύρειου για να δείχνει τον Μ.Α.Τ.Σ.": δηλαδή "τον Μεγάλο Αρχιτέκτονα του Σύμπαντος". (Αιδ. Τζ. Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, κ.τ.λ., σελ. 36.) Μια πολύ περίεργη ερμηνεία, που είναι περισσότερο Μασονική παρά αυστηρώς Πυθαγόρεια.

Ούτε το "ιερόγραμμα μέσα σε Κύκλο ή ισόπλευρο Τρίγωνο", υπονοούσε ποτέ "την εξήγηση της ενότητας της θείας Ουσίας", γιατί αυτή απεικονίζεται από το πεδίο του απερίοριστου Κύκλου. Αυτό που σήμαινε ήταν η τριαδική ισοδύναμη φύση της πρώτης διαφοροποιημένης Ουσίας, ή η ομοουσιότητα του (εκδηλωμένου) Πνεύματος, της ύλης και του Σύμπαντος: του "Γιου" τους που προβάλλει από το Σημείο (τον πραγματικό, εσωτερικό ΛΟΓΟ) ή την Πυθαγόρεια ΜΟΝΑΔΑ. Γιατί η ελληνική Μονάς, με την πρωταρχική της έννοια, σημαίνει "Μοναδικότητα". Εκείνοι που είναι ανίκανοι να κατανοήσουν την διαφορά ανάμεσα στην Μονάδα – την Συμπαντική Μονάδα – και στις Μονάδες, ή την εκδηλωμένη Μονάδα, καθώς επίσης ανάμεσα στον παντοτινά κρυμμένο και στον εκδηλωμένο ΛΟΓΟ ή Λέξη, αυτοί δεν πρέπει να ανακατεύονται με την φιλοσοφία και πολύ περισσότερο με τις Εσωτερικές Επιστήμες. Είναι άσκοπο να θυμίσουμε στον μορφωμένο

αναγνώστη την θέση του Καντ για την απόδειξη της δεύτερης *Αντινομίας* του. (*Κριτική του Καθαρού Λόγου*, μετάφραση Μπάρνι, Τομ II, σελ. 54.) Εκείνοι που την διάβασαν και την κατάλαβαν θα διακρίνουν καθαρά την γραμμή που χαράζουμε ανάμεσα στο *απόλυτο Ιδεατό Σύμπαν* και στον *αόρατο* αν και εκδηλωμένο Κόσμο. Οι Θεοί και οι Μονάδες μας δεν είναι τα Στοιχεία της ίδιας της έκτασης, αλλά εκείνα της *αόρατης* πραγματικότητας που είναι η βάση του εκδηλωμένου Κόσμου. Ούτε η εσωτερική φιλοσοφία, ούτε ο Καντ ή ο Λάιμπνιτς θα δεχτούν ποτέ ότι η έκταση μπορεί να αποτελείται από απλά ή μη εκτεινόμενα μέρη. Αλλά οι θεολόγοι-φιλόσοφοι δεν θα το κατανοήσουν. Ο Κύκλος και το Σημείο, το οποίο αποσύρεται και συγχωνεύεται μέσα του – αφού πρώτα εκπορεύσει τα τρία πρώτα σημεία και τα συνδέσει με γραμμές, σχηματίζοντας έτσι την πρώτη νοούμενη βάση του Δεύτερου Τριγώνου στον Εκδηλωμένο Κόσμο – αποτελούσαν πάντα ένα αξεπέραστο εμπόδιο για τις θεολογικές πτήσεις στους δογματικούς Εμπύρειους. Βάσει αυτού του Αρχαϊκού Συμβόλου, ένας αρσενικός, προσωπικός θεός, ο Δημιουργός και Πατέρας των πάντων, γίνεται μια τρίτης τάξεως εκπόρευση, ενώ η Σεφίρα στέκεται τέταρτη στην σειρά και στα αριστερά του Αίν-Σοφ (βλέπε το *Καμπαλιστικό Δένδρο της Ζωής*). Επομένως, η Μονάδα υποβαθμίζεται σε Φορέα: σε έναν "θρόνο"!

Η Μονάδα – η εκπόρευση και αντανάκλαση απλώς του Σημείου (Λόγου) στον φαινομενικό Κόσμο – όντας η *κορυφή* του εκδηλωμένου ισόπλευρου τριγώνου, γίνεται ο "Πατέρας". Η αριστερή πλευρά ή γραμμή, είναι η Δυάδα, η "Μητέρα", θεωρούμενη σαν η κακή, αντιδραστική αρχή. (Πλουτάρχου, *Περί Ίσιδος και Οσίριδος*, LVI-LVII.) Η δεξιά πλευρά αντιπροσωπεύει τον Υιο (τον "σύζυγο της Μητέρας του" σε κάθε Κοσμογονία, όντας ένα με την *κορυφή*). Η γραμμή της βάσης είναι το Συμπαντικό πεδίο της δημιουργικής Φύσης, που ενοποιεί στο φαινομενικό πεδίο τους Πατέρα-Μητέρα-Υιο, όπως ήταν ενοποιημένοι στην *κορυφή*, στον υπεραισθητό Κόσμο.⁶³⁴ Μέσω μυστικιστικής μετουσίωσης γίνονται η Τετραπλότητα: το τρίγωνο γίνεται ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ.

Αυτή η υπερβατική εφαρμογή της γεωμετρίας στην Κοσμική και στην θεια θεογονία – το Άλφα και το Ωμέγα της μυστικής σύλληψης – υποβαθμίστηκε μετά τον Πυθαγόρα, από τον Αριστοτέλη. Αυτός παραλείποντας το Σημείο και του Κύκλου και μη λαμβάνοντας υπόψη την κορυφή, μείωσε την μεταφυσική αξία της ιδέας και περιόρισε έτσι την δοξασία του μεγαλείου σε μια απλή ΤΡΙΑΔΑ: την *γραμμή*, την *επιφάνεια* και το *σώμα*. Οι σύγχρονοι κληρονόμοι του, που παριστάνουν τους Ιδεαλιστές, ερμήνευσαν αυτά τα τρία γεωμετρικά σχήματα σαν Χώρο, Δύναμη και Ύλη: "οι δυνατότητες μιας αλληλεπιδρούσας Ενότητας". (Βλέπε τα έργα του φον Χάρτμαν και του Χέρμπερτ Σπένσερ.) Η Υλιστική Επιστήμη, που αντιλαμβάνεται μόνο την βασική γραμμή του εκδηλωμένου "τριγώνου" – το πεδίο της ύλης – την ερμηνεύει πρακτικά σαν (Πατέρα)-ΥΛΗ, (Μητέρα)-ΥΛΗ και (Υιο)-ΥΛΗ, και θεωρητικά σαν Ύλη, Δύναμη και Αλληλεπίδραση.

Αλλά όπως παρατήρησε ένας Καμπαλιστής, για τον κοινό φυσικό, "Χώρος και δύναμη και ύλη, είναι ό,τι και τα σύμβολα της άλγεβρας για τον μαθηματικό, δηλαδή απλώς συμβατικά σύμβολα": ή "η δύναμη σαν δύναμη και η ύλη σαν ύλη είναι τόσα απόλυτα αδιάγνωστα όσο είναι και ο υποτιθέμενος άδειος χώρος στον οποίο θεωρούνται ότι αλληλεπιδρούν". Σαν σύμβολα που αντιπροσωπεύουν αφηρημένες ιδέες,

Ο φυσικός βασίζει λογικές υποθέσεις για την προέλευση των πραγμάτων... και βλέπει τρεις αναγκαιότητες σ' αυτό που ονομάζει δημιουργία: ένα μέρος στο οποίο να δημιουργήσει, ένα μέσον με το οποίο να δημιουργήσει και ένα υλικό από το οποίο να δημιουργήσει. Και δίνοντας σ' αυτές τις υποθέσεις μια λογική έκφραση μέσω των όρων: χρόνος, δύναμη, ύλη πιστεύει ότι απέδειξε την ύπαρξη αυτών που αντιπροσωπεύει το καθένα τους *όπως το κατανοεί αυτός*. (Χένρυ Πρατ, *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 7-8.)

⁶³⁴ Στην Ελληνική και στην Λατινική εκκλησία – που θεωρούν τον γάμο ένα από τα μυστήρια – ο ιερωγός κατά την διάρκεια της γαμήλιας τελετής συμβολίζει την κορυφή του τριγώνου' η νύφη, την αριστερή, θηλυκή γραμμή και ο γαμπρός, την δεξιά, ενώ η οριζόντια γραμμή συμβολίζεται από την σειρά των μαρτύρων, τις παράνυμφες και τους κουμπάρους. Αλλά πίσω από τον ιερωγό βρίσκεται το ιερό με τα μυστηριώδη περιεχόμενα και το συμβολικό του νόημα, μέσα στο οποίο δεν μπορεί να εισέλθει κανείς άλλος εκτός από τον ιερέα. Στις πρώτες μέρες της χριστιανοσύνης η τελετουργία του γάμου ήταν ένα μυστήριο και ένα αληθινό σύμβολο. Τώρα, όμως, ακόμα και οι εκκλησίες έχασαν το αληθινό νόημα αυτού του συμβολισμού.

Ο φυσικός ο οποίος θεωρεί τον Χώρο απλώς σαν μια παρουσίαση του νου μας, ή σαν μια έκταση άσχετη με τα πράγματα που βρίσκονται μέσα της, την οποία ο Λοκ την καθόρισε σαν μη ικανή ούτε για αντίσταση ούτε για κίνηση, ο παράδοξος υλιστής ο οποίος βλέπει ένα κενό εκεί που δεν μπορεί να δει ύλη, θα απορρίψει με την μεγαλύτερη αποστροφή την υπόθεση ότι ο Χώρος είναι "μια υλική αν και [φαινομενικά μια απόλυτα] αδιάγνωστη ζωντανή Οντότητα". (*Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 9.) Όμως αυτή είναι η καμπαλιστική διδασκαλία και είναι η διδασκαλία της Αρχαϊκής φιλοσοφίας. Ο Χώρος είναι ο αληθινός κόσμος, ενώ ο δικός μας κόσμος είναι τεχνητός. Είναι η Μια Ενότητα σε όλη την απειροσύνη της: τόσο στα απύθμενα βάθη της όσο και στην απατηλή της επιφάνεια – μια επιφάνεια διάστικτη με αμέτρητα φαινομενικά Σύμπαντα, συστήματα και απατηλούς κόσμους. Ωστόσο, για τον Ανατολικό αποκρυφιστή ο οποίος κατά βάθος είναι ένας αντικειμενικός ιδεαλιστής, υπάρχει στον αληθινό κόσμο – που είναι μια Ενότητα Δυνάμεων – "μια σύνδεση κάθε ύλης μέσα στο πλήρωμα", όπως θα έλεγε ο Λάμπνιτς. Αυτό ακριβώς συμβολίζει το Πυθαγόρειο Τρίγωνο.

Αποτελείται από δέκα σημεία εγγεγραμμένα πυραμιδοειδώς (από το ένα μέχρι τα τελευταία τέσσερα) μέσα στις τρεις γραμμές του και συμβολίζει το Σύμπαν με την περίφημη Πυθαγόρεια Δεκάδα. Το επάνω μοναδικό σημείο είναι μια Μονάδα και αντιπροσωπεύει ένα Σημείο-Μονάδα, που είναι η Μονάδα από την οποία προβάλλουν τα πάντα και τα πάντα έχουν την ίδια ουσία μ' αυτήν. Ενώ τα δέκα σημεία μέσα στο τρίγωνο συμβολίζουν τον φαινομενικό κόσμο, οι τρεις πλευρές του ισόπλευρου τριγώνου το οποίο περικλείει την πυραμίδα των σημείων είναι τα όρια της νοούμενης Ύλης, ή Υλικού, που την χωρίζουν από τον κόσμο της Σκέψης.

... Ο Πυθαγόρας θεωρούσε ότι ένα σημείο αντιστοιχούσε, αναλογικά, με μια μονάδα, μια γραμμή, με 2, μια επιφάνεια, με 3, ένα στερεό, με 4 και όριζε το σημείο σαν μια μονάδα που έχει θέση και σαν την αρχή όλων των πραγμάτων. Η γραμμή θεωρείτο ότι αντιστοιχούσε με την δυαδικότητα, γιατί παρήχθη με την πρώτη κίνηση από την αδιαίρετη φύση και σχημάτισε την συμβολή δυο σημείων. Η επιφάνεια, συγκρινόταν με τον αριθμό τρία επειδή είναι η πρώτη απ' όλες τις αιτίες που βρίσκονται στα σχήματα, γιατί ένας κύκλος, που είναι το αρχικό όλων των στρογγυλών σχημάτων, αποτελεί μια τριάδα με κέντρο, χώρο, περιφέρεια. Αλλά ένα τρίγωνο, που είναι το πρώτο απ' όλα τα ευθύγραμμα σχήματα, περικλείεται μέσα σε μια τριάδα και παίρνει την μορφή του σύμφωνα μ' αυτόν τον αριθμό και από τον Πυθαγόρα θεωρείτο σαν ο δημιουργός όλων των επίγειων πραγμάτων. Τα τέσσερα σημεία στην βάση του Πυθαγόρειου τριγώνου αντιστοιχούν σε ένα στερεό ή κύβο, που συνδυάζει τις αρχές του μήκους, του πλάτους και του πάχους, γιατί κανένα στερεό δεν μπορεί να έχει λιγότερα από τέσσερα ακραία οριακά σημεία. (Αιδ. Τζ. Όλιβερ, *Το Πυθαγόρειο Τρίγωνο*, σελ. 18-19.)

Υποστηρίζουν μερικοί ότι "ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να συλλάβει μια αδιαίρετη μονάδα δίχως την καταστροφή της ίδιας της ιδέας και του αντικειμένου της". Αυτό, όπως απέδειξαν οι Πυθαγόρειοι και αρκετοί ενορατικοί πριν απ' αυτούς, είναι λάθος, παρ' όλο που υπάρχει ειδική εκπαίδευση γι' αυτό και ο αμαθής νους δύσκολα το κατανοεί. Αλλά υπάρχουν και *μεταμαθηματικά* και *μεταγεωμετρία*. Ακόμα και οι απλοί μαθηματικοί προχωρούν από το συμπαντικό προς το ειδικό, από το μαθηματικό και επομένως αδιαίρετο Σημείο, στα στερεά σχήματα. Η διδασκαλία ξεκίνησε από την Ινδία και διδάχθηκε στην Ευρώπη από τον Πυθαγόρα ο οποίος, ρίχνοντας ένα πέπλο πάνω στον Κύκλο και στο Σημείο – που κανένας ζωντανός άνθρωπος δεν μπορεί να τα ορίσει παρά μόνο σαν ακατανόητες αφηρημένες ιδέες – έθεσε την αρχή της διαφοροποιημένης Κοσμικής ύλης στην βασική ή οριζόντια γραμμή του Τριγώνου. Έτσι αυτό έγινε το πρώτο από τα γεωμετρικά σχήματα. Ο συγγραφέας του έργου *Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας* [αναφερόμενος] στα Καμπαλιστικά Μυστήρια, αντιτίθεται στην αντικειμενοποίηση, θα λέγαμε, της Πυθαγόρειας αντίληψης και χρήσης του ισόπλευρου τριγώνου και την αποκαλεί *ακυρολεξία*. Ο ισχυρισμός του, δηλαδή ότι ένα στερεό ισόπλευρο σώμα – "του οποίου η βάση και καθεμιά από τις πλευρές του σχηματίζουν ισόπλευρα τρίγωνα – πρέπει να έχει τέσσερις ίσες πλευρές ή επιφάνειες, ενώ ένα τριγωνικό πεδίο θα πρέπει αναγκαστικά να έχει πέντε", αποδεικνύει αντιθέτως το μεγαλείο της αντίληψης σε όλες τις εσωτερικές εφαρμογές της στην ιδέα της *προγένεσης* και της γένεσης του Κόσμου. Δεδομένου ότι ένα ιδεατό τρίγωνο, σχηματισμένο από μαθηματικές, φανταστικές γραμμές, "δεν μπορεί να έχει καθόλου πλευρές, όντας απλώς ένα *δημιούργημα του νου* στο οποίο, αν του αποδοθούν πλευρές,

αυτές πρέπει να είναι οι πλευρές του αντικειμένου που δομικά αντιπροσωπεύει". Αλλά σε μια τέτοια περίπτωση οι περισσότερες από τις επιστημονικές υποθέσεις δεν είναι τίποτε καλύτερο από "δημιουργήματα του νου". Δεν επαληθεύονται παρά μόνο συμπερασματικά και έχουν υιοθετηθεί απλώς για να καλύψουν επιστημονικές αναγκαιότητες. Άλλωστε το ιδεατό τρίγωνο – "σαν η αφηρημένη ιδέα ενός τριγωνικού σώματος και επομένως σαν ο τύπος μιας αφηρημένης ιδέας" – πέτυχε και εκτέλεσε στην εντέλεια τον σκοπούμενο διπλό συμβολισμό. Σαν ένα έμβλημα αναφερόμενο στην αντικειμενική ιδέα, το απλό τρίγωνο έγινε ένα στερεό. Όταν επαναλήφθηκε στην πέτρα, βάσει των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα, πήρε το σχήμα της Πυραμίδας — το σύμβολο του φαινομενικού Σύμπαντος που βυθίζεται μέσα στο νοούμενο Σύμπαν της σκέψης – στην κορυφή των τεσσάρων τριγώνων και σαν ένα "φανταστικό σχήμα φτιαγμένο από τρεις μαθηματικές γραμμές" συμβόλιζε τις υποκειμενικές σφαίρες – εκείνες οι γραμμές "περικλείουσες έναν μαθηματικό χώρο – που ισούται με ένα τίποτε που περικλείει ένα τίποτε". Γιατί, για τις αισθήσεις και την ανεκπαίδευτη συνείδηση του αμύητου και του επιστήμονα, καθετί που βρίσκεται πέρα από την γραμμή της διαφοροποιημένης ύλης – δηλαδή, έξω και πέρα από την περιοχή ακόμα και του πιο πνευματικού υλικού – πρέπει να παραμείνει για πάντα *ίσο με τίποτε*. Είναι το ΑΙΝ-ΣΟΦ: το ΤΙΠΟΤΕ.

Όμως αυτά τα "δημιουργήματα του νου" δεν είναι στην πραγματικότητα μεγαλύτερες αφαιρέσεις απ' ό,τι είναι γενικά οι αφηρημένες ιδέες για την εξέλιξη και την φυσική ανάπτυξη – δηλαδή η Βαρύτητα, η Ύλη, η Δύναμη κ.τ.λ. – πάνω στις οποίες βασίζεται η ακριβής επιστήμη. Οι πιο εξέχοντες χημικοί και φυσικοί ακολουθούν με ειλικρίνεια την όχι άσκοπη προσπάθεια να εντοπίσουν τελικά στην κρυψώνα της την *προτύλη*, ή την γραμμή βάσης του Πυθαγόρειου τριγώνου. Αυτό το τελευταίο, όπως ειπώθηκε, είναι η ανώτερη δυνατή σύλληψη, επειδή συμβολίζει τόσο το ιδεατό όσο και το ορατό σύμπαν.⁶³⁵ Γιατί αν "*η πιθανή μονάδα είναι μόνο μια πιθανότητα σαν μια πραγματικότητα της φύσης, σαν ένα οποιοδήποτε άτομο [και, όπως] κάθε ξεχωριστό φυσικό αντικείμενο, μπορεί να διαιρεθεί και με την διαίρεση να χάσει την ενότητα της ή να πάψει να είναι μονάδα*" (*Νέες Όψεις Ζωής και Θρησκείας*, σελ. 385-386), είναι τέτοια μόνο στην περιοχή της ακριβούς επιστήμης, σε έναν κόσμο τόσο απατηλό όσο και ψευδαισθητικό. Στην περιοχή των εσωτερικών επιστημών η μονάδα που διαιρείται επ' άπειρον, αντί να χάνει την ενότητά της, αντίθετα με κάθε διαίρεση προσεγγίζει στα πεδία της μόνης αιώνιας ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ. Το μάτι του ΕΝΟΡΑΤΙΚΟΥ μπορεί να την δει και να την παρακολουθήσει σε όλη την προγενέθλια δόξα της. Η ίδια ιδέα της πραγματικότητας του υποκειμενικού και της μη πραγματικότητας του αντικειμενικού σύμπαντος, βρίσκεται στην βάση της Πυθαγόρειας και της Πλατωνικής διδασκαλίας, που περιοριζόταν μόνο στους *Εκλεκτούς*. Γιατί ο Πορφύριος, μιλώντας για την *Μονάδα* και την *Δυάδα*, λέει ότι μόνο η πρώτη θεωρείτο ουσιαστική και πραγματική, "*εκείνη η απλούστατη Ύπαρξη, η αιτία κάθε μονάδας και το μέτρο όλων των πραγμάτων*". (Πορφύριος, *Η Ζωή του Πυθαγόρα*, κεφ. 49-50.)

Αλλά η Δυάδα, αν και είναι η πηγή του Κακού ή της Ύλης – και επομένως *μη πραγματική* στην φιλοσοφία – ωστόσο εξακολουθεί να είναι Ουσία κατά την διάρκεια του Μανβαντάρα και συχνά στον Αποκρυφισμό ονομάζεται η τρίτη μονάδα και η συνδετική γραμμή μεταξύ δυο Σημείων, ή Αριθμών, που πρόβαλε από ΕΚΕΙΝΟ, "που υπήρχε πριν από κάθε Αριθμό", όπως λέει ο Ραββί Μπαρχιέλ. Και από αυτήν την Δυάδα πρόβαλαν όλοι οι Σπινθήρες των τριών ανώτερων και των τεσσάρων κατώτερων κόσμων ή πεδίων, που βρίσκονται σε συνεχή αλληλεπίδραση και επικοινωνία. Αυτή είναι μια διδασκαλία κοινή τόσο στην Καμπάλα όσο και στον Ανατολικό αποκρυφισμό. Γιατί στην απόκρυφη φιλοσοφία υπάρχει η "*ΜΙΑ Αιτία*" και η "*Πρωταρχική Αιτία*", η οποία έτσι, παραδόξως, γίνεται δεύτερη, όπως εκφράζεται καθαρά από το συγγραφέα της Καμπάλα:

.....κατά την ανάλυση της Πρωταρχικής Αίτιας δυο πράγματα πρέπει να μελετηθούν, η Πρωταρχική Αιτία καθαυτή και η σχέση και σύνδεση της Πρωταρχικής Αίτιας με το ορατό και αόρατο σύμπαν. (Μάγερ, *Καμπάλα, Τα Φιλοσοφικά Κείμενα του... Ιμπν Γκεμπιρόλ*, σελ.174.)

⁶³⁵ Στον κόσμο της Μορφής, έχοντας βρει την έκφραση του στις Πυραμίδες, ο συμβολισμός έχει και τα δυο, ένα τρίγωνο και ένα τετράγωνο, με τα τέσσερα ίσα τρίγωνα ή επιφάνειές τους, τα τέσσερα βασικά σημεία και το πέμπτο: την *κορυφή*.

Έτσι δείχνει πως οι πρώτοι Εβραίοι ακολουθούσαν τα βήματα της Ανατολικής φιλοσοφίας: Χαλδαϊκής, Περσικής, Ινδικής, Αραβικής κ.τ.λ. Η Πρωταρχική Αιτία τους στην αρχή καθοριζόταν

από τον τριαδικό γω Σαντάι, το [τριπλό] Μεγαλείο: στην συνέχεια από το Τετραγράμματο, πηπ' ΥΗVΗ, σύμβολο του Παρελθόντος, Παρόντος και Μέλλοντος... (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 175.)

και, ας προσθέσουμε, των αιώνιων Εγώ, ή Εγώ ΕΙΜΑΙ. Ακόμα, στην Καμπάλα το όνομα ΥΗVΗ (ή Ιεχωβά) εκφράζει την αρσενική και θηλυκή δεικτική αντωνυμία Αυτός, Αυτή, τα δυο σε ένα, ή Χοχμά και Μπινά, και την δική του ή μάλλον την δική τους *Σεκινά* ή ενοποιούν πνεύμα (χάρις), που μας κάνει, πάλι, από την Δυάδα μια Τριάδα. Αυτό εκφράζεται στην ιουδαϊκή λειτουργία της Πεντηκοστής και στην προσευχή:

"Στο Όνομα της Μονάδας, του Άγιου και Ευλογημένου Χου [Αυτού] και της Σεκινά Του, του Κρυμμένου και Καλυμμένου Χου, ευλογημένου από το ΥΗVΗ [την Τετραπλότητα] για πάντα". Το Χου λέγεται ότι είναι αρσενικό και το Για θηλυκό και μαζί σχηματίζουν το γηκ πηπ', δηλαδή ένα ΥΗVΗ. Ένα αλλά αρρενοθήλειας φύσης. Στην Καμπάλα η Σεκινά πάντα θεωρείται θηλυκή. (Ι. Μάγιερ, *Καμπάλα*, σελ. 175.)

Το ίδιο θεωρείται και στα εξωτερικά *Πουρανά*, γιατί η Σεκινά δεν είναι άλλη από την Σάκτι: Το θηλυκό διπλό ή υπόστρωμα κάθε θεού, σε τέτοιες περιπτώσεις. Και το ίδιο συνέβαινε στους πρώτους χριστιανούς των οποίων το Άγιο Πνεύμα ήταν θηλυκό, όπως ήταν η Σοφία για τους Γνωστικούς. Αλλά στην υπερβατική Χαλδαϊκή Καμπάλα ή *Βιβλίο των Αριθμών*, το "Σεκινά" είναι χωρίς φύλο, μια καθαρότατη αφηρημένη ιδέα, μια Κατάσταση, όπως το *Νιρβάνα*, όχι υποκείμενο ή αντικείμενο ή οτιδήποτε άλλο, παρά μόνο μια απόλυτη ΠΑΡΟΥΣΙΑ.

Έτσι το Σεκινά-Σάκτι είναι θηλυκό μόνο στα ανθρωπομορφωποιημένα συστήματα (όπως έχει γίνει τώρα σε μεγάλο βαθμό ή Καμπάλα). Σαν τέτοιο γίνεται η Δυάδα του Πυθαγόρα, οι δυο ευθείες γραμμές του συμβόλου που δεν μπορούν ποτέ να συναντηθούν οι οποίες, επομένως, δε σχηματίζουν γεωμετρικό σχήμα και είναι το σύμβολο της ύλης. Από αυτή τη Δυάδα, όταν ενώνεται στην βασική γραμμή του τριγώνου πάνω στο κατώτερο πεδίο (το ανώτερο Τρίγωνο του Σεφιροθικού Δένδρου), προβάλλουν οι Ελοϊμ, ή θεότητα στην Κοσμική Φύση, ο κατώτερος ορισμός για τους αληθινούς Καμπαλιστές, που στην Βίβλο μεταφράστηκε "θεός" (βλέπε στο ίδιο έργο και στην ίδια σελίδα).⁶³⁶ Απ' αυτούς εκπορεύονται οι *Σπινθήρες*.

Οι *Σπινθήρες* είναι οι "Ψυχές" και αυτές οι Ψυχές εμφανίζονται με την τριπλή μορφή Μονάδων (ενοτήτων), ατόμων και θεών: σύμφωνα με την διδασκαλία μας. "Κάθε άτομο γίνεται μια ορατή σύνθετη μονάδα [ένα μόριο] και η Μοναδική Ουσία μόλις ελκυθεί μέσα στην σφαίρα της γήινης δραστηριότητας, περνώντας μέσα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο, γίνεται άνθρωπος" (*Εσωτερική Κατήχηση*). Και επίσης, "Θεός. Μονάδα και Άτομο είναι οι αντιστοιχίες του Πνεύματος, Νου και Σώματος (*Άτμαν, Μάνας και Στούλα-Σάριρα*) στον άνθρωπο". Στην επταπλή συσσώρευσή τους είναι ο "Ουράνιος Άνθρωπος" (γι' αυτόν τον τελευταίο όρο βλέπε στην Καμπάλα), έτσι, ο γήινος άνθρωπος είναι η προσωρινή αντανάκλαση του Ουράνιου..." Οι Μονάδες (*Τζιβά*) είναι οι Ψυχές των Ατόμων, και τα δυο είναι το ύφασμα με το οποίο ντύνονται οι Τσόχαν (Ντιάνι, θεοί) όταν απαιτείται μια μορφή" (*Εσωτερική Κατήχηση*).

Αυτό αναφέρεται στις Κοσμικές και υπο-πλανητικές Μονάδες και όχι στην Υπερ-Κοσμική Μονάδα (την Πυθαγόρεια Μονάδα) όπως ονομάζεται από τους Πανθεϊστές Περιπατητικούς στον συνθετικό χαρακτήρα της. Οι Μονάδες της παρούσας πραγματείας εξετάζονται από την σκοπιά της

⁶³⁶ Πρόσφατα έργα, όπως η *Καμπάλα* του Ισαάκ Μάγιερ και του Λ. Μακ Γκρέγκορ Μάθερς, δικαιώνουν πλήρως την στάση μας απέναντι στην Ιεχωβιστική θεότητα. Δεν ερχόμαστε σε αντίθεση με την υπερβατική, φιλοσοφική και υπερβολικά μεταφυσική, αφηρημένη ιδέα της αρχικής Καμπαλιστικής σκέψης – Αίν-Σοφ, Σεκινά, Αδάμ-Κάδμος και όλα όσα ακολουθούν – αλλά με την αποκρυστάλλωσή τους στον υπερβολικά αφιλοσόφητο, αποκρυσταλλικό και ανθρωπομορφικό Ιεχωβά, την ανδρόγυνη και πεπερασμένη θεότητα στην οποία αποδίδουν αιωνιότητα, παντοδυναμία και πανταχού παρουσία. Δεν πολεμάμε ενάντια στην ΙΔΕΑΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, αλλά ενάντια στην τερατώδη θεολογική Σκιά.

ατομικότητάς τους, σαν *ατομικές* Ψυχές, πριν αυτά τα άτομα κατέλθουν σε καθαρά γήινη μορφή. Γιατί αυτή η κάθοδος στην *απτή* ύλη σημειώνει το μεσαίο σημείο του ατομικού τους προσκυνήματος. Εδώ, χάνοντας την ατομικότητα τους στο ορυκτό βασίλειο, αρχίζουν να ανέρχονται μέσω των επτά σταδίων της γήινης εξέλιξης, σε κείνο το σημείο όπου εγκαθιδρύεται μια σταθερή επικοινωνία ανάμεσα στην ανθρώπινη και στην ντεβική (θεία) συνείδηση. Προς το παρόν, όμως, δεν ασχολούμαστε με τις γήινες μεταμορφώσεις και δοκιμασίες τους, αλλά με την ζωή και την συμπεριφορά τους στο Διάστημα, σε πεδία όπου δεν μπορεί να τις φτάσει το μάτι ακόμα και του πιο ενορατικού χημικού και φυσικού, εκτός και αναπτύξει, πράγματι, μέσα του ανώτερες διορατικές ικανότητες.

Είναι αρκετά γνωστό ότι ο Λάμπνιτς πλησίασε αρκετές φορές πολύ κοντά στην αλήθεια, αλλά όρισε λαθεμένα την εξέλιξη των μονάδων, πράγμα που δεν είναι παράξενο αφού δεν ήταν ΜΥΗΜΕΝΟΣ ούτε καν μυστικιστής, αλλά απλώς ένας πολύ ενορατικός φιλόσοφος. Κι όμως κανένας ψυχο-φυσικός δεν πλησίασε ποτέ πιο κοντά απ' ό,τι αυτός στο γενικό εσωτερικό περίγραμμα της εξέλιξης. Αυτή η εξέλιξη, εξεταζόμενη από τις αρκετές όψεις της, δηλαδή, σαν η παγκόσμια και ατομικοποιημένη Μονάδα και οι κύριες όψεις της Εξελισσόμενης Ενέργειας μετά την διαφοροποίηση – την καθαρά Πνευματική, την Νοητική, την Ψυχική και την Φυσική – μπορεί να εκφραστεί σαν ένας αμετάβλητος νόμος με τον ακόλουθο τρόπο: μια κάθοδος του Πνεύματος μέσα στην Ύλη, ισούται με μια άνοδο σε φυσική εξέλιξη, μια επάνοδο από τα βάθη της υλικότητας προς το *προηγούμενο status quo*, με αντίστοιχη διάλυση της απτής μορφής και ουσίας στην κατάσταση *ΛΑΓΙΑ*, ή αυτή που η Επιστήμη αποκαλεί "σημείο-μηδέν" και ακόμα πιο πέρα.

Μόλις κατανοηθεί το πνεύμα της Εσωτερικής φιλοσοφίας, αυτές οι καταστάσεις γίνονται απόλυτα αναγκαίες από απλή λογική και αναλογική θεώρηση. Τώρα, μέσω του κλάδου της Χημείας, η Φυσική Επιστήμη διαπίστωσε τον αμετάβλητο νόμο αυτής της εξέλιξης των ατόμων – από την κατάσταση της "προτύλης" μέχρι εκείνη ενός φυσικού και έπειτα ενός χημικού σωματιδίου (ή μορίου) – και δεν μπορεί να τον αρνηθεί σαν γενικό νόμο. Και όταν οι εχθροί της, δηλαδή η Μεταφυσική και η Ψυχολογία,⁶³⁷ την αναγκάσουν να βγει από τα υποτιθέμενα απόρθητα οχυρά της, τότε θα δει πως είναι αδύνατο να αρνηθεί να παραχωρήσει μια θέση *μέσα στα Είδη* του ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ για τα Πλανητικά Πνεύματα (θεούς), τα Στοιχειακά, ακόμα και για τα Στοιχειώδη Στοιχεία ή Φαντάσματα και άλλα. Ήδη δυο θετικιστικές και υλιστές, οι Φιγκιέ και Πωλ Ντάσιερ, ενέδωσαν μπροστά στην λογική αναγκαιότητα. Και άλλοι, ακόμα γνωστότεροι επιστήμονες, θα τους ακολουθήσουν σ' αυτήν την "νοητική ΠΤΩΣΗ", θα παρασυρθούν έξω από τις θέσεις τους όχι εξαιτίας πνευματικών, θεοσοφικών, ή άλλων φυσικών ή ακόμα και νοητικών φαινομένων αλλά απλώς εξαιτίας των κενών και των *χασμάτων* που ανοίγονται καθημερινά και που θα εξακολουθήσουν να ανοίγονται μπροστά τους, καθώς η μια ανακάλυψη ακολουθεί την άλλη, μέχρις ότου σωριαστούν στο έδαφος από το ένατο κύμα της κοινής λογικής.

Να ένα παράδειγμα: η τελευταία ανακάλυψη από τον Ο. Κρουκς εκείνου που ονόμασε προτύλη. Στο άρθρο "*Σημειώσεις πάνω στην Μπάγκαβαντ-Γκιτά*" (Τ. Σούμπα Ρόου, *Ο Θεοσοφιστής*, Τομ. VIII, Φεβ. 1887, σελ. 308), ενός από τους καλύτερους μεταφυσικούς και βενταντικούς μελετητές της Ινδίας, ο ομιλητής αναφερόμενος προσεκτικά σε "*απόκρυφα πράγματα*" μέσα σ' αυτό το μεγάλο ινδικό εσωτερικό έπος, κάνει μια παρατήρηση τόσο υπαινικτική, όσο και απόλυτα σωστή:

.....Δεν είναι απαραίτητο να υπεισέλθω στις λεπτομέρειες της εξέλιξης του ίδιου του ηλιακού συστήματος. Μπορείτε να σχηματίσετε μια ιδέα ως προς τον τρόπο με τον οποίο τα διάφορα στοιχεία αρχίζουν την ύπαρξη τους από αυτές τις ΤΡΕΙΣ αρχές στις οποίες *διαφοροποιήθηκε* η ΜΟΥΛΑΠΡΑΚΡΙΤΙ [το Πυθαγόρειο τρίγωνο], μελετώντας την διάλεξη που έδωσε πριν λίγο καιρό ο καθηγητής Κρουκς πάνω στα ονομαζόμενα στοιχεία της σύγχρονης χημείας. Η διάλεξη αυτή θα σας δώσει τουλάχιστον μια ιδέα του τρόπου με τον οποίο τα

⁶³⁷ Η λέξη "ψυχολογία" ας μην κάνει τον αναγνώστη να την συνδέσει μέσω συνειρμού με τους σύγχρονους ονομαζόμενους "ψυχολόγους", των οποίων ο ιδεαλισμός είναι ένα άλλο όνομα για τον αδιάλλακτο υλισμό και των οποίων ο υποκριτικός μονισμός δεν είναι τίποτε καλύτερο από μια μάσκα που κρύβει το κενό της τελικής εκμηδένισης, ακόμα και της συνείδησης. Εδώ εννοούμε την *πνευματική* ψυχολογία.

αποκαλούμενα στοιχεία ξεπήδησαν από τον Βισβάναρα,⁶³⁸ την πιο αντικειμενική από αυτές τις τρεις αρχές, η οποία φαίνεται να βρίσκεται στην θέση της προτύλης που αναφέρθηκε σε εκείνη την διάλεξη. *Εκτός από μερικές λεπτομέρειες*, η διάλεξη αυτή φαίνεται να δίνει το περίγραμμα της θεωρίας της φυσικής εξέλιξης στο πεδίο του Βισβάναρα και απ' όσο ξέρω, *είναι η πιο κοντινή προσέγγιση που έκαναν ποτέ οι σύγχρονοι ερευνητές προς την ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΘΕΩΡΙΑ πάνω στο θέμα.*

Αυτά τα λόγια τα επαναλαμβάνει και τα επιδοκιμάζει κάθε Ανατολικός αποκρυφιστής. Μεγάλο μέρος της διάλεξης του καθ. Κρουκς έχει ήδη παρουσιαστεί στο Τμήμα XII αυτής της Προσθήκης. Από τότε δόθηκε από τον κ. Κρουκς, Αντιπρόεδρο της Χημικής Εταιρείας, στο Βασιλικό Ινστιτούτο του Λονδίνου, στις 18 Φεβρουαρίου 1887 και μια άλλη διάλεξη, το ίδιο αξιοσημείωτη όσο και η πρώτη, πάνω στην "Γένεση των Στοιχείων" και επίσης μια τρίτη. Έτσι βρίσκουμε εδώ σχεδόν μια επιβεβαίωση των διδασκαλιών της Εσωτερικής φιλοσοφίας αναφορικά με τον τρόπο της πρωταρχικής εξέλιξης. Πράγματι είναι η πιο κοντινή προσέγγιση⁶³⁹ που μπορεί να γίνει – έργο ενός μεγάλου μελετητή και ειδικού της χημείας – προς την Μυστική Δοξασία, εκτός από την εφαρμογή των μονάδων και των ατόμων στα δόγματα της καθαρά υπερβατικής μεταφυσικής και την σύνδεση και την αλληλεπίδρασή τους με τους "θεούς και τις νοήμονες Συνειδητές Μονάδες". Αλλά η Χημεία, χάρη σε έναν από τους μεγαλύτερους Ευρωπαίους αντιπροσώπους της, βρίσκεται τώρα στην ανοδική φάση της. Και είναι αδύνατο να γυρίσει πίσω στην εποχή που ο υλισμός θεωρούσε τα *υποστοιχεία* της σαν απολύτως απλά και ομοιογενή σώματα τα οποία – μέσα στην τυφλότητά του – τα είχε ανάγει στην τάξη των στοιχείων. Η μάσκα ξεσκίστηκε από ένα πολύ έξυπνο χέρι, ώστε δεν υπάρχει πια ο φόβος μιας άλλης μεταμφίεσης. Και ύστερα από χρόνια ψευδολογίας και νόθων μορίων που παρελαύνουν κάτω από το όνομα των στοιχείων, πίσω και πέρα από τα οποία δεν μπορεί να υπάρχει παρά μόνο κενό, ο μεγάλος καθηγητής της χημείας ρωτάει για άλλη μια φορά:

Τι είναι αυτά τα στοιχεία, από πού έρχονται, ποια είναι η σημασία τους;... Αυτά τα στοιχεία μας ζαλίζουν στις έρευνες μας, μας μπερδεύουν στις θεωρίες μας και μας κυνηγούν στα όνειρα μας. Απλώνονται μπροστά μας σαν μια άγνωστη θάλασσα: κοροϊδευτική, παραπλανητική, που ψιθυρίζει παράξενες αποκαλύψεις και δυνατότητες. (Σερ Ουίλιαμ Κρουκς, "Η Γένεση των Στοιχείων", Πρακτικά του Βασιλικού Ινστιτούτου, XII, 1889, σελ. 37.)

Εκείνοι που είναι κληρονόμοι των αρχέγονων αποκαλύψεων, δίδαξαν αυτές τις "δυνατότητες" σε κάθε εποχή, αλλά ποτέ δεν συνάντησαν ένα πρόθυμο αυτί. Οι αλήθειες που εμπνεύστηκαν οι Κέπλερ, Λάιμπνιτς, Γκασέντι, Σβέντενμποργκ κ.ά. αναμειγνύονταν πάντα με τις δικές τους υποθέσεις προς την μια ή την άλλη προκαθορισμένη κατεύθυνση και επομένως διαστρέφονταν. Αλλά τώρα μια από τις μεγάλες αλήθειες έλαμψε στον νου ενός εξέχοντος καθηγητή της σύγχρονης ακριβούς επιστήμης και αυτός άφοβα διακηρύσσει σαν θεμελιώδες αξίωμα ότι η Επιστήμη δεν έχει γνωριστεί ακόμα με τα αληθινά απλά στοιχεία. Γιατί ο καθ. Κρουκς λέει στο ακροατήριο του:

Αν τολμώ να πω ότι τα κοινώς αποδεκτά στοιχεία μας ΔΕΝ είναι απλά και πρωταρχικά, ότι δεν πρόβαλαν στην τύχη, ούτε δημιουργήθηκαν με ξεκάρφατο και μηχανιστικό τρόπο, αλλά ότι αναπτύχθηκαν από απλούστερες ύλες – ή ίσως πράγματι από ένα μοναδικό είδος ύλης – δεν κάνω τίποτε περισσότερο από του να δίνω τυπική έκφραση σε μια ιδέα η οποία υπήρχε, θα λέγαμε, από αρκετό καιρό "στην ατμόσφαιρα" της επιστήμης. Χημικοί, φυσικοί και φιλόσοφοι μεγάλης φήμης διακηρύσσουν καθαρά την πίστη τους πως τα εβδομήντα (ή περίπου τόσα) στοιχεία των εγχειριδίων

⁶³⁸ "Ο Βισβάναρα δεν είναι... απλώς ο εκδηλωμένος αντικειμενικός κόσμος, αλλά... η μια φυσική βάση (η οριζόντια γραμμή του τριγώνου) από την οποία έρχεται σε ύπαρξη ολόκληρος ο αντικειμενικός κόσμος". Και αυτός είναι η Κοσμική Δυάδα, η ανδρόγυνος Ουσία. Μόνο πέρα απ' αυτόν βρίσκεται η αληθινή Προτύλη.

⁶³⁹ Το πόσο αληθινό είναι αυτό θα αποδειχθεί πλήρως μόνο την ημέρα που η ανακάλυψη της ακτινοβόλας ύλης του θα έχει σαν αποτέλεσμα μια περαιτέρω διαφώτιση σχετικά με την αληθινή πηγή του φωτός και θα ανατρέψει όλες τις τωρινές υποθέσεις. Μια μεγαλύτερη εξοικείωση με τα βόρεια ρεύματα του βορείου σέλαος θα βοηθήσει στην αναγνώριση αυτής της αλήθειας.

δεν είναι οι Ηράκλειες στήλες τις οποίες δεν πρέπει να ελπίζουμε ποτέ ότι θα ξεπεράσουμε... Οι φιλόσοφοι στο παρόν όπως και στο παρελθόν – άνθρωποι που ασφαλώς δεν δούλεψαν στο εργαστήριο – έφτασαν στην ίδια άποψη από άλλη κατεύθυνση. Έτσι ο κ. Χέρμπερτ Σπένσερ διατυπώνει την πεποίθησή του ότι "τα χημικά άτομα παράγονται από τα αληθινά ή φυσικά άτομα μέσω της διαδικασίας της εξέλιξης, κάτω από συνθήκες τις οποίες η χημεία δεν μπόρεσε μέχρι τώρα να δημιουργήσει"... Και ο ποιητής πρόλαβε τον φιλόσοφο. Ο Μίλτον (*Χαμένος Παράδεισος*, V, στίχοι 472-474) βάζει τον Αρχάγγελο του Μιχαήλ να λέει στον Αδάμ, διαπνεόμενος από την επαναστατική ιδέα, ότι ο Παντοδύναμος δημιούργησε

"... Μια πρώτη ύλη
παρήγαγε με διάφορες μορφές, διάφορους
βαθμούς υλικότητας".

Ωστόσο η ιδέα θα μπορούσε να μείνει αποκρυσταλλωμένη "στην ατμόσφαιρα της Επιστήμης" και να μην κατέβει ποτέ στην πυκνή ατμόσφαιρα του υλισμού και των αδαών θνητών για πολλά ίσως χρόνια, αν ο καθηγητής Κρουκς δεν την ανήγαγε γενναία και άφοβα στα απλά στοιχεία της, και δεν ανάγκαζε έτσι δημόσια την Επιστήμη να την προσέξει. "Μια ιδέα", λέει ο Πλούταρχος, "είναι μια ασώματη οντότητα, που δεν έχει ύπαρξη από μόνη της, αλλά δίνει σχήμα και μορφή στην άμορφη ύλη και γίνεται η αιτία της εκδήλωσης" (*Φιλοσοφικές εντολές*, Βιβλ. Πρώτο, κεφ. X). Η επανάσταση που προκάλεσε στην χημεία ο Αβογκάντρο ήταν η πρώτη σελίδα στον τόμο της Νέας Χημείας. Τώρα ο κ. Κρουκς γύρισε την δεύτερη σελίδα και δείχνει τολμηρά εκείνη που μπορεί να είναι η τελευταία. Γιατί μόλις η *προτύλη* αναγνωριστεί και γίνει αποδεκτή – όπως ο *αόρατος Αιθέρας*, *όντας και τα δυο λογικές και επιστημονικές αναγκαιότητες* – η Χημεία θα πάψει κυριολεκτικά να ζει: θα ξαναεμφανιστεί στη μετενσάρκωσή της σαν *Νέα Αλχημεία* ή *ΜΕΤΑΧΗΜΕΙΑ*. Ο άνθρωπος που ανακάλυψε την ακτινοβόλα ύλη θα δικαιώσει με τον καιρό τα αρχαϊκά Άρια έργα πάνω στον αποκρυφισμό, ακόμα και τους *Βέντα* και τα *Πουρανά*. Γιατί τι άλλο είναι η εκδηλωμένη "Μητέρα", ο "Πατέρας-Γιος-Σύζυγος" (Άντιτι και Ντάκσα – μια μορφή του Μπράχμα – σαν Δημιουργοί) και ο "Γιος" – οι τρεις "πρωτογεννημένοι" – αν όχι απλώς *Υδρογόνο*, *Οξυγόνο* και εκείνο που στην γήινη εκδήλωσή του ονομάζεται *Άζωτο*; Ακόμα και οι εξωτερικές περιγραφές της "Πρωτογεννημένης" τριάδας δίνουν όλα τα χαρακτηριστικά αυτών των τριών *αερίων*. Ο Πρίστλεϋ "ανακάλυψε" το Οξυγόνο ή εκείνο που ήταν γνωστό και στην πιο απόμακρη αρχαιότητα!

Όμως ακόμα και τα εξωτερικά ινδουιστικά κείμενα προηγήθηκαν όλων των αρχαίων, μεσαιωνικών και σύγχρονων ποιητών και φιλοσόφων. Το *plerum* (*πλήρωμα*) της ύλης του Ντεκάρτ διαφοροποιήθηκε σε σωματίδια· το Αιθερικό Ρευστό του Λάιμπνιτς και το "αρχέγονο ρευστό" του Καντ διαλύθηκαν μέσα στα στοιχεία τους· ο Ηλιακός Στρόβιλος του Κέπλερ και οι Συστημικοί Στρόβιλοι, με λίγα λόγια οι Στοιχειακοί Στρόβιλοι που εγκαθιδρύθηκαν από τον συμπαντικό νου – από τον Αναξαγόρα μέχρι τον Γαλιλαίο, τον Τοριτσέλι και τον Σβέντενμποργκ, και μετά απ' αυτούς μέχρι τις τελευταίες υποθέσεις των Ευρωπαίων μυστικιστών – όλα αυτά βρίσκονται στους ινδουιστικούς ύμνους και στα *μάντραμ* προς τους "Θεούς, τις Μονάδες και τα Άτομα", στην πληρότητά τους, γιατί αυτά είναι αδιαχώριστα. Στις εσωτερικές διδασκαλίες οι πιο υπερβατικές αντιλήψεις του σύμπαντος και των μυστηρίων του βρίσκονται συμβιβασμένες με τις πιο υλιστικές (φαινομενικά) υποθέσεις, γιατί αυτές οι επιστήμες αγκαλιάζουν ολόκληρο το πεδίο της εξέλιξης, από το Πνεύμα μέχρι την ύλη. Όπως διακήρυξε ένας Αμερικανός θεοσοφιστής: "Οι Μονάδες του Λάιμπνιτς μπορούν από μια σκοπιά να ονομάζονται δύναμη και από μια άλλη, ύλη. Για την απόκρυφη επιστήμη, δύναμη και ύλη είναι απλώς δυο όψεις της ίδιας ΟΥΣΙΑΣ". (*Η Ατραπός*, Νέα Υόρκη, Τομ. I, Ιανουάριος 1887, σελ. 297-298.)

Ο αναγνώστης ας θυμηθεί αυτές τις "Μονάδες" του Λάιμπνιτς, καθεμιά από τις οποίες είναι ένας ζωντανός καθρέφτης του σύμπαντος και που καθεμιά αντανακλά όλες τις άλλες· και ας συγκρίνει αυτή την άποψη και τον ορισμό, με ορισμένους σανσκριτικούς σλόκα, που μεταφράστηκαν από τον σερ Ουίλλιαμ Τζονς, στους οποίους αναφέρεται ότι η δημιουργική πηγή του θείου Νου, "κρυμμένη με ένα πέπλο πυκνού σκότους, σχημάτισε καθρέφτες των ατόμων του κόσμου και ρίχνει την αντανάκλαση του προσώπου της σε κάθε άτομο..."

Επομένως, όταν ο καθηγητής Κρουκς δηλώνει ότι "μόλις μπορέσουμε να δείξουμε πώς γεννήθηκαν τα ονομαζόμενα στοιχεία, τότε θα μπορέσουμε να καλύψουμε ένα τρομερό χάσμα στην γνώση μας για το σύμπαν...", η απάντηση είναι έτοιμη. Η θεωρητική γνώση περιέχεται στο εσωτερικό νόημα κάθε ινδουιστικής κοσμογονίας στα *Πουρανά'* η πρακτική της απόδειξη βρίσκεται στα χέρια εκείνων οι οποίοι – εκτός από ελάχιστους – δεν θα αναγνωριστούν σ' αυτόν τον αιώνα. Οι επιστημονικές δυνατότητες διαφόρων ανακαλύψεων οι οποίες πρέπει αναπόφευκτα να οδηγήσουν την σύγχρονη ακριβή επιστήμη στην αποδοχή των Ανατολικών αποκρυφιστικών απόψεων, που περιέχουν όλο το αναγκαίο υλικό για την κάλυψη αυτών των "χασμάτων", βρίσκονται μέχρι τώρα στο έλεος του σύγχρονου υλισμού. Μόνο αν εργαστούν προς την κατεύθυνση που ακολούθησε ο καθηγητής Κρουκς υπάρχει ελπίδα για την αναγνώριση λίγων, μέχρι τώρα αποκρυφών, αληθειών.

Στο μεταξύ, εκείνος που ανυπομονεί να ρίξει μια ματιά σε ένα πρακτικό διάγραμμα της εξέλιξης της πρωταρχικής ύλης η οποία, χωριζόμενη και διαφοροποιούμενη κάτω από την ώθηση του κυκλικού νόμου, χωρίζεται σε μια επταδική διαβάθμιση της ΟΥΣΙΑΣ (από γενική άποψη), το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να εξετάσει τους πίνακες που συνοδεύουν την διάλεξη του Κρουκς "Η Γένεση των Στοιχείων" και να μελετήσει καλά μερικά αποσπάσματα του κειμένου. Σε ένα σημείο αναφέρει:

...Οι απόψεις μας για το χημικό στοιχείο διευρύνθηκαν. Μέχρι τώρα το μόριο θεωρείτο σαν μια συσώρευση δυο ή περισσότερων ατόμων και δεν είχε δοθεί καμία προσοχή στις αρχιτεκτονικές δομές με τις οποίες ενώνονταν αυτά τα άτομα. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η δομή ενός χημικού στοιχείου είναι πολύ πιο σύνθετη απ' ό,τι υποθέταμε μέχρι τώρα. Ανάμεσα στα μόρια με τα οποία έχουμε συνηθίσει να ασχολούμαστε στις χημικές αντιδράσεις και στα έσχατα άτομα όπως δημιουργήθηκαν αρχικά, παρεμβάλλονται μικρότερα μόρια ή συσσωρεύσεις φυσικών ατόμων έπειτα τα υπομόρια διαφέρουν μεταξύ τους ανάλογα με την θέση που καταλαμβάνουν στην δομή του ύττριου.

Αυτή η υπόθεση μπορεί ίσως να απλοποιηθεί, αν φανταστούμε ότι το ύτριο συμβολίζεται από ένα νόμισμα πέντε σελλινίων. Μέσω χημικής τμηματοποίησης το χώρισα σε πέντε χωριστά σελλίνια και βρήκα πως αυτά τα σελλίνια δεν είναι ομοιόμορφα, αλλά όπως τα άτομα του άνθρακα στο δακτύλιο του βενζόλιου, έχουν τυπωμένη πάνω τους την σφραγίδα της θέσης τους, 1, 2, 3, 4, 5.... Αν ρίξω τα σελλίνια μου στο δοχείο τήξης ή τα διαλύσω χημικά, η σφραγίδα εξαφανίζεται και όλα μετατρέπονται σε ασήμι.... (Ο. Κρουκς, *Η Γένεση των Στοιχείων*, σελ. 38.)

Το ίδιο ισχύει για όλα τα άτομα και τα μόρια όταν χωρίζονται από τις σύνθετες μορφές και τα σώματα: όταν αρχίζει ο *πραλάγια*. Αντιστρέψτε την περίπτωση και φανταστείτε την αυγή ενός νέου *μανβαντάρα*. Το καθαρό "ασήμι" του απορροφημένου υλικού θα χωριστεί ξανά σε ΟΥΣΙΑ, η οποία θα γεννήσει "Θεία Ουσία" της οποίας οι "αρχές"⁶⁴⁰ είναι τα πρωταρχικά στοιχεία, τα υποστοιχεία, οι φυσικές ενέργειες και η υποκειμενική και αντικειμενική ύλη, ή όπως όλα αυτά συνοψίζονται: ΘΕΟΙ, ΜΟΝΑΔΕΣ και ΑΤΟΜΑ. Αν για μια στιγμή εγκαταλείψουμε την μεταφυσική ή υπερβατική όψη του θέματος – αποκλείοντας από την παρούσα θεώρηση τα υπεραισθητά και νοήμονα όντα και τις οντότητες που πιστεύουν οι Καμπαλιστές και οι χριστιανοί – και στραφούμε στην ατομική θεωρία της εξέλιξης, βλέπουμε ότι οι απόκρυφες διδασκαλίες επιβεβαιώνονται από την ακριβή επιστήμη και τις παραδοχές της, τουλάχιστον όσον αφορά τα υποτιθέμενα "απλά" στοιχεία, που τώρα ξαφνικά υποβιβάστηκαν σε φτωχούς και μακρινούς συγγενείς – ούτε καν δεύτερα ξαδέλφια – αυτών των τελευταίων. Γιατί ο καθ. Κρουκς λέει ότι:

Μέχρι τώρα θεωρείτο πως αν το ατομικό βάρος ενός μετάλλου, που έχει υπολογιστεί από διαφορετικούς παρατηρητές, ξεκινώντας από διαφορετικά συστατικά, έχει βρεθεί να είναι πάντα σταθερό... τότε ένα τέτοιο μέταλλο πρέπει δικαίως να καταταχθεί ανάμεσα στα απλά ή στοιχειακά σώματα. Μαθαίνουμε... ότι αυτό δεν ισχύει πια. Εδώ έχουμε ξανά τροχούς μέσα σε τροχούς. Το γαδολίνιο δεν είναι ένα στοιχείο, αλλά μια ένωση... Δείξαμε ότι το ύτριο είναι μια σύνθεση πέντε ή

⁶⁴⁰ Που στην κοσμική κλίμακα αντιστοιχούν με Πνεύμα, Ψυχή-νου, Ζωή και τους τρεις Φορείς: το αστρικό, το μαγιαβικό και το φυσικό σώμα (της ανθρωπότητας), οποιαδήποτε διαίρεση κι αν γίνει.

περισσότερων νέων συστατικών. Και ποιος θα τολμήσει να αμφισβητήσει ότι καθένα από αυτά τα συστατικά, αν προσβληθεί με έναν διαφορετικό τρόπο και αν τα αποτελέσματα υποβληθούν σε πιο λεπτομερή έλεγχο και έρευνα από τους ελέγχους της ακτινοβόλας ύλης, δεν θα μπορούσε να είναι περαιτέρω διαιρετό; Πού βρίσκεται, λοιπόν, το πραγματικά έσχατο στοιχείο; Καθώς εμείς προχωρούμε, αυτό υποχωρεί σαν την βασανιστική οφθαλμαπάτη λιμνών και οάσεων που βλέπει ο κουρασμένος και διψασμένος ταξιδιώτης στην έρημο. Μήπως κι εμείς στην έρευνά μας για την αλήθεια θα εξαπατηθούμε και θα απογοητευτούμε κατά παρόμοιο τρόπο; Η ίδια η ιδέα ενός στοιχείου σαν κάτι απόλυτα πρωταρχικό και έσχατο, φαίνεται να γίνεται όλο και λιγότερο ξεκάθαρη... (Η Γένεση των Στοιχείων, σελ. 50.)

Στη σελίδα 429 του Τόμου Ι της *Ισιδας Αποκαλυμμένης*, αναφέραμε ότι "αυτό το μυστήριο της πρώτης δημιουργίας, που αποτέλεσε πάντα την απόγνωση της επιστήμης, είναι αβυθομέτρητο, εκτός και [οι επιστήμονες] δεχτούν την δοξασία των Ερμητιστών. [Αυτοί θα πρέπει να ακολουθήσουν] τα βήματα των Ερμητιστών". Η προφητεία μας αρχίζει να επιβεβαιώνεται.

Αλλά ανάμεσα στον Ερμή και στον Χάξλεν υπάρχει μια μέση πορεία και ένα μέσο σημείο. Οι άνθρωποι της επιστήμης ας ρίξουν απλώς μια γέφυρα στην μέση και ας σκεφτούν σοβαρά τις θεωρίες του Λάιμπνιτς. Δείξαμε ότι οι θεωρίες μας σχετικά με την ατομική εξέλιξη – όπου ο τελευταίος σχηματισμός τους σε σύνθετα χημικά μόρια δημιουργήθηκε μέσα στα γήινα εργαστήρια μας στην ατμόσφαιρα της Γης και όχι αλλού συμφωνούν περιέργως με την εξέλιξη των ατόμων που εμφανίζεται στους πίνακες του κ. Κρουκς. Σ' αυτό τον τόμο αναφέρθηκε ήδη αρκετές φορές ότι ο Μαρταντά (ο Ήλιος) πρόβαλε και συγκροτήθηκε, μαζί με τους μικρότερους επτά Αδελφούς του, από το στήθος της Μητέρας του (Αντιτι): αυτό το στήθος όντας η *prima MATER-ia*, η αρχέγονη προτύλη του ανωτέρω ομιλητή. Οι εσωτερικές δοξασίες διδάσκουν την ύπαρξη μιας "προγενέστερης μορφής ενέργειας που έχει περιοδικούς κύκλους αμπώτιδας και πλημμυρίδας, ανάπαυσης και δραστηριότητας" (Κρουκς, *Η Γένεση των Στοιχείων*, σελ. 54) και να που ένας μεγάλος μελετητής της επιστήμης ζητάει από τον κόσμο να αποδεχτεί τα παραπάνω σαν μια προϋπόθεση. Δείξαμε ότι η "Μητέρα", πύρινη και θερμή, γίνεται βαθμιαία ψυχρή και ακτινοβόλα και ότι ο ίδιος επιστήμονας υποστηρίζει σαν δεύτερη προϋπόθεση – μια επιστημονική αναγκαιότητα, θα λέγαμε – "μια εσωτερική δράση παρόμοια με την ψύξη, που λειτουργεί αργά στην προτύλη". Η Απόκρυφη Επιστήμη διδάσκει ότι η "Μητέρα" κοιτάται ξαπλωμένη στο άπειρο (κατά την διάρκεια του *Πραλάγια*) σαν η μεγάλη Άβυσσος, τα "στεγνά Ύδατα του Διαστήματος", σύμφωνα με την ασυνήθιστη έκφραση της Κατήχησης και ότι γίνεται υγρή μόνο μετά τον χωρισμό και την κίνηση πάνω από το πρόσωπό της του *Ναραγιανά*, του "Πνεύματος που είναι άορατη Φλόγα, η οποία ποτέ δεν καίει, αλλά βάζει φωτιά σε ό,τι αγγίζει και του χαρίζει ζωή και γέννηση".⁶⁴¹ Και τώρα η Επιστήμη μας λέει ότι "τα πρωτογεννημένα στοιχεία... τα πιο συγγενικά στην προτύλη".... πρέπει να είναι "το υδρογόνο... που για κάμποσο χρόνο θα είναι η μόνη υπαρκτή μορφή ύλης" στο Σύμπαν. Τι λέει η *Αρχαία* Επιστήμη; Απαντάει: *ακριβώς* έτσι, αλλά θα ονομάζαμε το υδρογόνο και το οξυγόνο – (που ενσταλάζει το πυρ της ζωής στην "Μητέρα" μέσω επώασης) στις προγενετικές, ακόμα και στις προγεωλογικές εποχές – Πνεύμα, νοούμενο εκείνου που στην χονδροειδή του μορφή πάνω στην Γη γίνεται οξυγόνο και υδρογόνο. Το άζωτο δεν έχει καμιά θεία καταγωγή, αλλά είναι απλώς ένα γήινο κονίαμα για να ενώνει άλλα αέρια και υγρά και να χρησιμεύει σαν σφουγγάρι για να μεταφέρει μέσα του την πνοή της ΖΩΗΣ: τον αγνό αέρα.⁶⁴² Πριν τα *αέρια* και τα υγρά γίνουν αυτό που είναι στην ατμόσφαιρά μας, είναι ενδοαστρική Γη ακόμα πιο πριν και σε ένα *βαθύτερο* πεδίο, είναι κάτι άλλο – και το ίδιο συνεχίζεται *επ' άπειρον*. Ο διάσημος και σοφός κύριος πρέπει να συγχωρήσει έναν αποκρυφιστή που τον αναφέρει τόσο συχνά – αλλά αυτή είναι η τιμωρία ενός Μέλους της Βασιλικής Εταιρείας που πλησιάζει τόσο κοντά στα όρια του Ιερού Άδουτου των απόκρυφων μυστηρίων, ώστε να παραβιάσει σχεδόν τα απαγορευμένα σύνορα.

Αλλά είναι καιρός να εγκαταλείψουμε την σύγχρονη φυσική επιστήμη και να στραφούμε στην ψυχολογική και μεταφυσική πλευρά του θέματος, θα παρατηρήσουμε μόνο πως στις "δυο πολύ λογικές προϋποθέσεις", που απαιτήθηκαν από τον έξοχο ομιλητή "για να ριχτεί μια ματιά σε

⁶⁴¹ "Κύριος ο θεός σου Πυρ κατανάλισκαν εστί" [Δευτερονόμιο, Δ', 24]. "Εν αύτω ην ζωή και η ζωή ην το φως των ανθρώπων" [Κατά Ιωάννη, Α',4].

⁶⁴² Ο οποίος αν χωριστεί ΑΛΧΗΜΙΣΤΙΚΑ θα δώσει το Πνεύμα της Ζωής και το Ελιξήριό του.

λίγα από το τόσο βαθιά κρυμμένα μυστικά" πίσω από την "πόρτα του Αγνώστου", θα πρέπει να προστεθεί μια τρίτη,⁶⁴³ για να μην πάνε χαμένα τα χτυπήματα πάνω σ' αυτήν την πόρτα. Δηλαδή πρέπει να προστεθεί η προϋπόθεση ότι ο Λάιμπνιτς στις υποθέσεις του βασιζόταν σε ένα πολύ στερέο έδαφος γεγονότων και αλήθειας. Η θαυμαστή και προσεκτική σύνοψη αυτών των υποθέσεων – όπως δίνεται από τον Γιόχαν Τεοντόρ Μερτζ στο έργο του: *Λάιμπνιτς* – δείχνει το πόσο κοντά είχε προσεγγίσει με το έργο του *Μοναδολογία* στα κρυμμένα μυστικά της εσωτερικής θεογονίας. Κι όμως αυτός ο φιλόσοφος με τις θεωρίες του μόλις που κατάφερε να ανυψωθεί πάνω από τα πρώτα πεδία, τις κατώτερες αρχές του Κοσμικού Μεγάλου Σώματος. Η θεωρία του δεν φτάνει σε ύψη ανώτερα από κείνα της *εκδηλωμένης* ζωής, της αυτοσυνείδησης και της διάνοιας, αφήνοντας ανέγγιχτες τις περιοχές των προηγούμενων μεταγενετικών μυστηρίων, αφού το αιθερικό ρευστό του είναι μεταπλανητικό.

Αλλά αυτή η τρίτη προϋπόθεση δύσκολα θα γίνει δεκτή από τους σύγχρονους ανθρώπους της επιστήμης. Και όπως ο Ντεκάρτ, έτσι και αυτοί θα προτιμήσουν να παραμείνουν στις ιδιότητες των εξωτερικών πραγμάτων – όπως η έκταση – οι οποίες είναι ικανές να εξηγούν τα φαινόμενα της κίνησης, παρά να αποδεχθούν αυτήν την τελευταία σαν μια ανεξάρτητη Δύναμη. Σ' αυτήν την γενιά δεν θα γίνουν ποτέ αντι-Καρτεσιανοί ούτε θα παραδεχτούν ότι "αυτή η ιδιότητα της αδράνειας δεν είναι μια καθαρά γεωμετρική ιδιότητα, που δείχνει την ύπαρξη στα εξωτερικά σώματα κάποιου πράγματος που δεν είναι απλώς έκταση". Αυτή είναι η ιδέα του Λάιμπνιτς όπως αναλύθηκε από τον Μερτζ, ο οποίος προσθέτει ότι ονόμαζε αυτό το *κάτι* Δύναμη και ισχυριζόταν πως τα εξωτερικά πράγματα ήταν προικισμένα με Δύναμη και πως προκειμένου να είναι οι φορείς αυτής της δύναμης πρέπει να έχουν μια ουσία, γιατί δεν είναι νεκρές και αδρανείς μάζες, αλλά τα κέντρα και οι φορείς της μορφής. Ένας καθαρά εσωτερικός ισχυρισμός, αφού η *δύναμη* για τον Λάιμπνιτς ήταν μια ενεργός αρχή και μ' αυτό το συμπέρασμα η διαίρεση ανάμεσα στον νου και στην ύλη εξαφανίζεται. Αλλά:

Οι μαθηματικές και δυναμικές έρευνες του Λάιμπνιτς δεν θα είχαν οδηγήσει στο ίδιο συμπέρασμα τον νου ενός καθαρά επιστημονικού ερευνητή. Αλλά ο Λάιμπνιτς δεν ήταν ένας επιστημονικός άνθρωπος, με το σύγχρονο νόημα της λέξης. Αν ήταν τέτοιος, μπορεί να επεξεργαζόταν την αντίληψη της ενέργειας, να καθόριζε μαθηματικά τις ιδέες της δύναμης και του μηχανικού έργου και να έφτανε στο συμπέρασμα ότι ακόμα και για καθαρά επιστημονικούς σκοπούς είναι σκόπιμο να θεωρούμε την δύναμη όχι σαν μια πρωταρχική ποσότητα, αλλά σαν μια ποσότητα προερχόμενη από κάποια άλλη αξία.

Αλλά ευτυχώς για την αλήθεια:

Ο Λάιμπνιτς ήταν ένας φιλόσοφος και σαν τέτοιος είχε ορισμένες βασικές αρχές, οι οποίες τον πίεζαν υπέρ ορισμένων συμπερασμάτων και η ανακάλυψή του – δηλαδή ότι τα εξωτερικά πράγματα ήταν υλικά προικισμένα με δύναμη – χρησιμοποιήθηκε αμέσως για την εφαρμογή αυτών των αρχών. Μια από αυτές τις αρχές ήταν ο νόμος της συνέχειας, η πεποίθηση πως όλος ο κόσμος ήταν συνδεδεμένος και δεν υπήρχαν κενά και χάσματα τα οποία δεν μπορούσαν να γεφυρωθούν. Η αντίθεση ανάμεσα σε εκτεινόμενες και σκεπτόμενες ουσίες, του ήταν ανυπόφορη. Ο ορισμός των εκτεινόμενων ουσιών έχει γίνει ήδη αβάσιμος: ήταν φυσικό πως μια παρόμοια έρευνα έγινε για τον ορισμό του νου, την σκεπτόμενη ουσία.... (Γ.Τ. Μερτζ, *Λάιμπνιτς*, Χάιντελμπεργκ, 1886, σελ. 144-146.)

Οι υποδιαίρεσεις που έκανε ο Λάιμπνιτς, οσοδήποτε ατελείς και λαθεμένες από την σκοπιά του αποκρυφισμού, δείχνουν ένα πνεύμα μεταφυσικής ενόρασης στο οποίο δεν έφτασε ποτέ κανένας άνθρωπος της επιστήμης, ούτε ο Ντεκάρτ, ούτε ακόμα και ο Καντ. Σύμφωνα μ' αυτόν υπήρχε πάντα μια άπειρη διαβάθμιση σκέψης. Μόνο ένα μικρό τμήμα του περιεχομένου της σκέψης μας, λέει, ανεβαίνει στην καθαρότητα της διαίσθησης, "μέσα στο φως της τέλειας

⁶⁴³ Και πρώτα απ' όλα η προϋπόθεση ότι δεν υπάρχει στην Φύση τέτοιο πράγμα όπως ανόργανες ουσίες ή σώματα. Οι πέτρες, τα ορυκτά, οι βράχοι, ακόμα και τα χημικά "άτομα", είναι απλώς οργανικές μονάδες σε βαθύ λήθαργο. Το κόμμα τους κάποτε τελειώνει και η αδράνειά τους γίνεται δραστηριότητα.

συνείδησης". Πολλά παραμένουν σε μια συγκεχυμένη ή ασαφή κατάσταση, στην κατάσταση των "αντιλήψεων", αλλά υπάρχουν εκεί. "...Ο Ντεκάρτ αρνήθηκε την ψυχή στο ζώο, αντίθετα ο Λάιμπνιτς [όπως οι αποκρυφιστές] προίκισε ολόκληρη την δημιουργία με νοητική ζωή, που σύμφωνα μ' αυτόν, είναι ικανή για άπειρες διαβαθμίσεις". Και έτσι, όπως πολύ σωστά παρατηρεί ο Μερτζ (σελ. 147-148):

....Αυτομάτως διεύρυνε την περιοχή της νοητικής ζωής, καταστρέφοντας την αντίθεση ανάμεσα στην *έμψυχη και άψυχη* ύλη. Αλλά έκανε κάτι περισσότερο: αντέδρασε στην ιδέα της ύλης, της εκτεινόμενης ουσίας. Γιατί έγινε φανερό ότι τα εξωτερικά ή υλικά πράγματα εμφάνιζαν την ιδιότητα της έκτασης μόνο στις αισθήσεις μας και όχι στις νοητικές μας λειτουργίες. Ο μαθηματικός, προκειμένου να υπολογίσει γεωμετρικά σχήματα ήταν αναγκασμένος να τα διαιρέσει σε έναν άπειρο αριθμό απείρων μικρών μερών και ο φυσικός δεν βλέπει κανένα όριο στην διαιρετότητα της ύλης σε άτομα. Ο όγκος μέσω του οποίου τα εξωτερικά πράγματα φαίνονταν να γεμίζουν τον χώρο, ήταν μια ιδιότητα την οποία αποκτούσαν μόνο μέσω της τραχύτητας των αισθήσεών μας... Ο Λάιμπνιτς ακολούθησε αυτές τις απόψεις ως έναν βαθμό, αλλά δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί με την υπόθεση ότι η ύλη αποτελείτο από έναν πεπερασμένο αριθμό πολύ μικρών μερών. Η μαθηματική σκέψη του τον ανάγκασε να επεκτείνει την ιδέα στο άπειρο. Και τι έγιναν τότε τα άτομα; Έχασαν την έκτασή τους και διατήρησαν μόνο την ιδιότητα της αντίστασης, έγιναν κέντρα δύναμης. Μειώθηκαν σε μαθηματικά σημεία... αλλά αν και η έκτασή τους στον χώρο δεν ήταν τίποτε, τόσο πιο πλήρης ήταν η εσωτερική τους ζωή. Υποθέτοντας ότι η εσωτερική ύπαρξη, όπως αυτή του ανθρώπινου νου, είναι μια νέα διάσταση, όχι μια γεωμετρική αλλά μια μεταφυσική διάσταση... και έχοντας μηδενίσει την γεωμετρική έκταση των ατόμων, ο Λάιμπνιτς τα προίκισε με μια άπειρη έκταση προς την κατεύθυνση της μεταφυσικής τους διάστασης. Όταν παύει να τα βλέπει στον κόσμο του χώρου, ο νους πρέπει να βυθιστεί, θα λέγαμε, σε έναν μεταφυσικό κόσμο για να βρει και να συλλάβει την πραγματική ουσία εκείνου που στον χώρο εμφανίζεται απλώς σαν ένα μαθηματικό σημείο. Όπως ένας κώνος στέκεται στην κορυφή του, ή μια κατακόρυφη γραμμή τέμνει ένα οριζόντιο πεδίο μόνο σε ένα μαθηματικό σημείο, αλλά μπορεί να εκτείνεται άπειρα σε ύψος και βάθος, έτσι και η ουσία των αληθινών *πραγμάτων* έχει μόνο μια σημειακή ύπαρξη στον φυσικό κόσμο του χώρου, αλλά έχει ένα άπειρο βάθος εσωτερικής ζωής στον μεταφυσικό κόσμο της σκέψης...

Αυτό είναι το πνεύμα, η ίδια η ρίζα της απόκρυφης δοξασίας και σκέψης. Το "Πνεύμα-Ύλη" και η "Ύλη-Πνεύμα" εκτείνεται άπειρα σε βάθος και όπως "η ουσία των πραγμάτων" του Λάιμπνιτς, η δική μας ουσία των αληθινών πραγμάτων βρίσκεται στο έβδομο βάθος, ενώ η ψεύτικη και χονδροειδής ύλη της Επιστήμης και του εξωτερικού κόσμου βρίσκεται στο κατώτερο άκρο των αντιληπτικών μας αισθήσεων. Ο αποκρυφιστής γνωρίζει την αξία ή την μη αξία της.

Πρέπει τώρα να δείξουμε στον σπουδαστή την θεμελιώδη διάκριση ανάμεσα στο σύστημα του Λάιμπνιτς⁶⁴⁴ και σε κείνο της απόκρυφης φιλοσοφίας, πάνω στο θέμα των Μονάδων. Αυτό μπορεί να γίνει έχοντας μπροστά μας την Μοναδολογία του. Δεν θα ήταν λάθος αν λέγαμε πως η ουσία και το Πνεύμα της εσωτερικής φιλοσοφίας μπορεί να φανεί, αν συνδυαστούν τα συστήματα – του Λάιμπνιτς και του Σπινόζα. Από την ένωση των δύο – σαν αντίθετα στο Καρτεσιανό σύστημα – προβάλλουν οι αλήθειες της Αρχαϊκής Δοξασίας. Και τα δύο είναι αντίθετα στην μεταφυσική του Ντεκάρτ. Η ιδέα του για την αντίθεση των δυο ουσιών – Έκτασης και Σκέψης – που διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους και είναι αμοιβαία αμειώτες, ήταν πολύ αυθαίρετη και πολύ αφιλοσόφητη σύμφωνα μ' αυτούς. Έτσι ο Λάιμπνιτς από τις δυο Καρτεσιανές ουσίες έφτιαξε δυο ιδιότητες της μιας παγκόσμιας μονάδας, στην οποία είδε τον Θεό. Ο Σπινόζα δεν αναγνώριζε παρά μια παγκόσμια αδιαίρετη ουσία και ένα απόλυτο ΟΛΟ, όπως το Παραμπράχμαν. Αντίθετα ο Λάιμπνιτς αντιλαμβανόταν την ύπαρξη μιας πολλαπλότητας ουσιών. Για τον Σπινόζα δεν υπήρχε παρά μόνο ΜΙΑ, για τον Λάιμπνιτς υπήρχε μια απειροσύνη Οντων, από και μέσα στην Μία. Έτσι, αν και οι δυο δέχονταν μόνο μια αληθινή Οντότητα, ωστόσο ενώ ο Σπινόζα την έκανε απρόσωπη και αδιαίρετη, ο Λάιμπνιτς διαίρεσε την προσωπική του θεότητα σε έναν αριθμό θείων και ημι-

⁶⁴⁴ Η σωστή γραφή του ονόματος – όπως το έγραφε ο ίδιος – είναι Leibniz [και όχι Leibnitz], γιατί ήταν σλαβονικής καταγωγής, αν και γεννημένος στην Γερμανία.

θείων Όντων. Ο Σπινόζα ήταν ένας υποκειμενικός, ο Λάιμπνιτς ένας αντικειμενικός πανθειστής, ωστόσο και οι δυο ήταν μεγάλοι φιλόσοφοι στις ενορατικές αντιλήψεις τους.

Αν λοιπόν, αυτές οι δυο διδασκαλίες αναμειγνύονταν και η μια διορθωνόταν από την άλλη – και πρώτα απ' όλα αν η Μια Πραγματικότητα απογυμνωνόταν από την προσωπικότητά της – τότε θα παρέμενε σαν σύνολο ένα αληθινό πνεύμα της εσωτερικής φιλοσοφίας: η απρόσωπη χωρίς ιδιότητες, απόλυτη θεία ουσία που δεν είναι καμιά "Υπαρξη", αλλά η ρίζα όλων των υπάρξεων. Χαράξτε στην σκέψη σας μια βαθιά γραμμή ανάμεσα στην παντοτινή αδιάγνωστη ουσία και στην επίσης αόρατη, αλλά κατανοητή Παρουσία [*Μουλαπρακρίτι*], ή Σεκινά, *πέραν και μέσω της οποίας* κραδαίνεται ο Ήχος του Λόγου και από την οποία προβάλλουν οι αναρίθμητες ιεραρχίες των νοημόνων Εγώ, των συνειδητών και ημισυνειδητών, αντιληπτικών και προσληπτικών Όντων των οποίων η ουσία είναι πνευματική Δύναμη, το Υλικό τους είναι τα Στοιχεία και το Σώμα τους (όταν χρειάζεται) είναι τα άτομα, και θα έχετε την δοξασία μας. Γιατί, όπως λέει ο Λάιμπνιτς, "επειδή το πρωταρχικό Στοιχείο κάθε υλικού σώματος είναι η Δύναμη που δεν έχει κανένα από τα χαρακτηριστικά της (αντικειμενικής) ύλης, αυτή μπορεί να κατανοηθεί, αλλά δεν μπορεί ποτέ να γίνει αντικείμενο καμιάς φανταστικής απεικόνισης". Έτσι εκείνο που θεωρούσε σαν πρωταρχικό και έσχατο στοιχείο σε κάθε σώμα και αντικείμενο δεν ήταν τα υλικά άτομα ή μόρια, που είναι αναγκαστικά λίγο ή πολύ εκτεταμένα, όπως τα άτομα του Επίκουρου και του Γκασέντι, αλλά – όπως δείχνει ο Μερτζ – τα άυλα και μεταφυσικά άτομα, τα "μαθηματικά σημεία", ή *αληθινές ψυχές* όπως εξηγεί ο Γάλλος εκδότης του, Ανρύ Λασελιέ (Υφηγητής Φιλοσοφίας). "Εκείνο που υπάρχει έξω από εμάς με έναν απόλυτο τρόπο, είναι Ψυχές των οποίων η ουσία είναι δύναμη" (*Μοναδολογία*, Εισαγωγή).

Έτσι, η πραγματικότητα στον εκδηλωμένο κόσμο αποτελείται, θα λέγαμε, από μια ενότητα μονάδων, άυλων(από την δική μας σκοπιά) και άπειρων. Αυτές, ο Λάιμπνιτς τις ονομάζει "Μονάδες" η Ανατολική φιλοσοφία, "Τζιβά" και ο αποκρυφισμός, όπως οι Καμπαλιστές και όλοι οι χριστιανοί, τους δίνει διάφορα ονόματα. Για εμάς, όπως και για τον Λάιμπνιτς, είναι "η έκφραση του σύμπαντος"⁶⁴⁵ και κάθε φυσικό σημείο δεν είναι παρά η φαινομενική έκφραση του νοούμενου, μεταφυσικού σημείου. Η διάκριση του ανάμεσα στην αντίληψη και στην πρόσληψη είναι η φιλοσοφική αν και ασαφής έκφραση των Εσωτερικών διδασκαλιών. Τα "περιορισμένα σύμπαντά" του, από τα οποία "υπάρχουν τόσα πολλά όσες και Μονάδες", είναι η χαοτική παρουσίαση του δικού μας Επταδικού Συστήματος με τις διαιρέσεις και τις υποδιαιρέσεις του.

Όσο για την σχέση που έχουν οι Μονάδες του με τους δικούς μας Ντιάνι Τσόχαν, τα Κοσμικά Πνεύματα, τους Ντεβά και τα Στοιχειακά, μπορούμε να επαναλάβουμε με λίγα λόγια την σχετική γνώμη ενός μελετημένου και στοχαστικού θεοσοφιστή, του Κ.Χ.Α. Μπτζέρεγκααρντ. Σε μια θαυμάσια μελέτη του πάνω στα "Στοιχειακά, τα Στοιχειώδη Πνεύματα και στην Σχέση ανάμεσα σ' αυτά και στα Ανθρώπινα Όντα", που διάβασε στην "Άρια Θεοσοφική Εταιρεία της Νέας Υόρκης". Ο κ. Μπτζέρεγκααρντ εκφράζει καθαρά την άποψή του:

Για τον Σπινόζα, η ύλη είναι νεκρή και αδρανής· αλλά για τις διεισδυτικές νοητικές δυνάμεις του Λάιμπνιτς καθετί είναι ζώσα δραστηριότητα και δράσα ενέργεια. Υποστηρίζοντας αυτήν την άποψη έρχεται πιο κοντά στην Ανατολή από οποιονδήποτε άλλον στοχαστή της εποχής του ή μετά απ' αυτόν. Η ανακάλυψή του ότι μια δράσα ενέργεια σχηματίζει την ουσία της ύλης, είναι μια αρχή που τον φέρνει σε άμεση σχέση με τους ενορατικούς της Ανατολής. (*Η Ατραπός*, Νέα Υόρκη, Του. Ι, Ιαν. 1887, σελ. 297.)

Και ο ομιλητής συνεχίζει για να δείξει ότι τα άτομα και τα στοιχεία του Λάιμπνιτς είναι κέντρα δύναμης, ή μάλλον "πνευματικά όντα, των οποίων η ίδια η φύση τους είναι να δρουν", γιατί:

.... Αυτά τα στοιχειώδη σωματίδια είναι ζωτικές δυνάμεις, που δεν δρουν μηχανικά, αλλά από μια *εσωτερική* αρχή. Είναι ασώματες πνευματικές μονάδες ["ουσιαστικές" όμως, αλλά όχι

⁶⁴⁵ "Ο Δυναμισμός του Λάιμπνιτς", λέει ο καθηγητής Λασελιέ, "δεν θα παρουσίαζε καμιά δυσκολία αν – γι' αυτόν – οι Μονάδες είχαν παραμείνει ένα απλό άτομο τυφλής δύναμης. Αλλά..." Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς την σύγχυση του σύγχρονου υλισμού!

άντες για τις αισθήσεις μας], απρόσβλητες σε κάθε αλλαγή από τα έξω και ακατάστρεφτες από οποιαδήποτε εξωτερική δύναμη. Οι μονάδες του Λάιμπνιτς [προσθέτει ο ομιλητής], διαφέρουν από τα άτομα στα ακόλουθα χαρακτηριστικά, τα οποία είναι πολύ σημαντικό να τα θυμόμαστε, γιατί διαφορετικά δεν θα μπορούσαμε να διακρίνουμε την διαφορά ανάμεσα στα Στοιχειακά και στην απλή ύλη. Τα άτομα δεν διακρίνονται το ένα από το άλλο, είναι ποιοτικά όμοια – αλλά μια μονάδα διαφέρει ποιοτικά από κάθε άλλη μονάδα και καθεμιά είναι από μόνη της ένας ιδιαίτερος κόσμος. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τα άτομα. Αυτά είναι απολύτως όμοια ποσοτικά και ποιοτικά και δεν έχουν δική τους ατομικότητα.⁶⁴⁶ Επίσης, τα άτομα [μάλλον μόρια] 631- της υλιστικής φιλοσοφίας μπορούν να θεωρηθούν σαν εκτεταμένα και διαιρετά, ενώ οι μονάδες του Λάιμπνιτς μοιάζουν πολύ με τα Στοιχειακά της μυστικής φιλοσοφίας, αυτές οι μονάδες είναι αντιπροσωπευτικά όντα. Κάθε μονάδα αντανακλά όλες τις άλλες. Κάθε μονάδα μέσα στην δική της σφαίρα είναι ένας ζωντανός καθρέφτης του σύμπαντος. Και σημειώστε το αυτό, γιατί σ' αυτό στηρίζεται η δύναμη που κατέχουν αυτές οι μονάδες και απ' αυτό εξαρτάται το έργο που μπορούν να κάνουν για εμάς. Καθρεφτίζοντας τον κόσμο, οι μονάδες δεν είναι απλώς παθητικοί ανακλαστικοί πράκτορες, αλλά ταυτόχρονα αυτενεργές, δημιουργούν αυτόματα τις εικόνες, όπως η ψυχή το όνειρο. Σε κάθε μονάδα, επομένως, ο σοφός μπορεί να διαβάσει τα πάντα, ακόμα και το μέλλον. Κάθε μονάδα – ή στοιχειακό – είναι ένας καθρέφτης που μιλάει...

Στο σημείο αυτό είναι που καταρρέει η φιλοσοφία του Λάιμπνιτς. Δεν είχε γίνει καμιά πρόβλεψη ούτε είχε εκφραστεί καμιά διάκριση ανάμεσα στην "Στοιχειακή" μονάδα και σε εκείνη ενός ανώτερου Πλανητικού Πνεύματος, ή έστω και στην ανθρώπινη μονάδα ή Ψυχή. Προχώρησε μάλιστα μέχρι του σημείου να αναρωτιέται αν ο "Θεός έφτιαξε ποτέ τίποτε άλλο εκτός από Μονάδες ή ουσίες δίχως έκταση" (*Εξέταση των Αρχών του Μαλεμπράνς*, περίπου το 1711). Κάνει μια διάκριση ανάμεσα στις Μονάδες και στα Άτομα,⁶⁴⁷ γιατί όπως δηλώνει επανειλημμένα "τα σώματα με όλες τις ιδιότητές τους, είναι απλά φαινόμενα, όπως το ουράνιο τόξο... *Corpora omnia cum omnibus qualitatibus suis non sunt aliud phenomena bene fundata, ut Iris*" (*Επιστολή στον Πατέρα Ντε Μπος*, ημερομηνία 8 Σεπτ., Ανόβερο, 1709), αλλά αμέσως φροντίζει γι' αυτό με μια ουσιαστική αντιστοιχία, έναν ορισμένο μεταφυσικό δεσμό ανάμεσα στις μονάδες: *vinculum substantiale* [*υποστασιακός δεσμός*]. Η εσωτερική φιλοσοφία, διδάσκοντας έναν αντικειμενικό ιδεαλισμό αν και θεωρεί το αντικειμενικό Σύμπαν και όλα μέσα σ' αυτό σαν *Μάγια*, παροδική πλάνη κάνει μια πρακτική διάκριση ανάμεσα στην συλλογική πλάνη, την *Μαχαμαγιά*, από την καθαρά μεταφυσική σκοπιά και στις αντικειμενικές σχέσεις ανάμεσα στα διάφορα συνειδητά Εγώ όσο καιρό διαρκεί αυτή η πλάνη. Ο γνώστης, επομένως, *μπορεί* να διαβάσει το μέλλον σε μια Στοιχειακή Μονάδα, αλλά πρέπει να ελκύσει αρκετές για τον σκοπό αυτόν, αφού κάθε μονάδα αντιπροσωπεύει μόνο ένα τμήμα του Βασιλείου στο οποίο ανήκει. "Οι Μονάδες δεν περιορίζονται στο αντικείμενο, αλλά στην τροποποίηση της νόησης του αντικειμένου. Όλες συνεχίζουν ασαφώς στο άπειρο, στα πάντα· αλλά όλες περιορίζονται και διακρίνονται από τους βαθμούς ευκρίνειας στις αντιλήψεις τους".⁶⁴⁸ Και όπως εξηγεί ο Λάιμπνιτς, "Όλα τα μέρη του Σύμπαντος παριστάνονται καθαρά στις Μονάδες, μόνο που μερικά αντανακλώνται σε μια μονάδα και μερικά σε άλλη", αλλά ένας αριθμός μονάδων μπορεί να παριστά ταυτόχρονα τις σκέψεις δύο εκατομμυρίων κατοίκων του Παρισιού.

⁶⁴⁶ Ο Λάιμπνιτς ήταν ένας απόλυτος ιδεαλιστής όταν υποστήριζε ότι "τα υλικά άτομα είναι αντίθετα με την λογική" (*Νέο Σύστημα*, έκδοση Έρντμαν, σελ. 126, στ. 2) Γι' αυτόν η ύλη ήταν μια απλή αντιπροσώπευση της μονάδας, ανθρώπινης ή ατομικής. θεωρούσε (όπως και εμείς) πως οι μονάδες βρίσκονται παντού. Έτσι, η ανθρώπινη ψυχή είναι μια μονάδα και κάθε κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα έχει την μονάδα του, όπως και κάθε κύτταρο στο ζώο, στο φυτό, ακόμα και στα (αποκαλούμενα) ανόργανα σώματα. Τα άτομά του είναι τα μόρια της σύγχρονης επιστήμης και οι μονάδες του είναι εκείνα τα *απλά άτομα* οποία η υλιστική επιστήμη τα δέχεται σαν δεδομένα, αν και ποτέ δεν κατάφερε να τα *συναντήσει*: παρά μόνο στην φαντασία. Αλλά ο Λάιμπνιτς είναι μάλλον αντιφατικός στις απόψεις του για τις Μονάδες. Μιλάει για τα *Μεταφυσικά Σημεία* και τα *Τυπικά Άτομα* τόσο σαν *πραγματικότητες*, που καταλαμβάνουν χώρο και ταυτόχρονα σαν Πνευματικές ιδέες και έπειτα πάλι τα προικίζει με αντικειμενικότητα και συσσωρεύσεις και θέσεις στις αλληλεπιδράσεις τους. [Ε.Π.Μπ.]

⁶⁴⁷ Στην πραγματικότητα τα άτομα του Λάιμπνιτς εκτός από το όνομα, δεν έχουν τίποτε κοινό με τα άτομα των Ελλήνων Υλιστών, ή ακόμα και με τα *μόρια* της σύγχρονης επιστήμης. Τα ονομάζει *τυπικά* άτομα και τα συγκρίνει με τις ουσιαστικές μορφές του Αριστοτέλη. (*Νέο Σύστημα*, παρ. 3.)

⁶⁴⁸ *Μοναδολογία*, παρ. 60. Ο Λάιμπνιτς, όπως ο Αριστοτέλης, ονομάζει τις *δημιουργημένες* ή *εκπορευμένες* μονάδες (τα Στοιχεία που πρόβαλαν από τα Κοσμικά Πνεύματα ή θεούς): *Ενδελέχεια* και "*ασώματα αυτόματα*". (*Μοναδολογία*, παρ. 18).

Αλλά τι λένε γι' αυτό οι απόκρυφες επιστήμες, και τι προσθέτουν;

Λένε ότι αυτό που από τον Λάιμπνιτς ονομάζεται συλλογικά *Μονάδες* – θεωρούμενο προς το παρόν γενικά και μη υπολογίζοντας καμιά υποδιαίρεση – θα μπορούσε να χωριστεί σε τρία ξεχωριστά Πλήθη,⁶⁴⁹ τα οποία μετρούμενα από τα ανώτερα πεδία είναι: πρώτα, "θεοί", ή συνειδητά, πνευματικά Εγώ – οι νοήμονες αρχιτέκτονες που εργάζονται σύμφωνα με το σχέδιο στον *Θείο Νου*. Έπειτα έρχονται τα Στοιχειακά, ή *Μονάδες*, που σχηματίζουν συλλογικά και ασυνείδητα τους μεγάλους Συμπαντικούς Καθρέφτες όλων όσων συνδέονται με τις αντίστοιχες περιοχές τους. Τελευταία έρχονται τα άτομα ή υλικά μόρια, που εμψυχώνονται με την σειρά τους από τις *προσληπτικές* μονάδες τους, ακριβώς όπως εμψυχώνεται κάθε κύτταρο σε ένα ανθρώπινο σώμα (βλέπε πιο κάτω). Υπάρχουν πλήθη τέτοιων εμψυχωμένων ατόμων τα οποία, με την σειρά τους, εμψυχώνουν τα μόρια, μια απειροσύνη μονάδων, ή μάλλον Στοιχειακών και αμέτρητες πνευματικές Δυνάμεις: *Α-μόναδες*, γιατί είναι καθαρά άυλες οντότητες,⁶⁵⁰ εκτός μόνο κάτω από ορισμένους νόμους, όταν παίρνουν μια μορφή, όχι απαραίτητα ανθρώπινη. Από πού προέρχεται η ουσία που τα ντύνει, ο φανερός οργανισμός που αναπτύσσουν γύρω από τα κέντρα τους; Οι *Άμορφες* ("*Άρουπα*") Ακτινοβολίες που υπάρχουν μέσα στην αρμονία της Συμπαντικής θέλησης και που στο πεδίο του υποκειμενικού Σύμπαντος είναι αυτό που ονομάζουμε σύνολο ή συσσώρευση της Κοσμικής θέλησης, ενώνουν μια απειρία μονάδων – που καθεμιά είναι ο καθρέφτης του δικού της Σύμπαντος – και έτσι ατομικοποιούν προσωρινά έναν ανεξάρτητο νου, παντογνώστη και παγκόσμιο και με την ίδια διαδικασία της μαγνητικής συσσώρευσης, δημιουργούν για τον εαυτό τους, από τα ενδοαστρικά άτομα, αντικειμενικά ορατά σώματα. Γιατί από την στιγμή της πρώτης διαφοροποίησης τα άτομα και οι Μονάδες, ενωμένα ή χωρισμένα, απλά ή σύνθετα, δεν είναι παρά οι *αρχές* – σωματικές, ψυχικές και Πνευματικές – των "Θεών": που οι ίδιοι είναι οι Ακτινοβολίες της αρχέγονης φύσης. Έτσι, στο μάτι του Ενορατικού οι ανώτερες Πλανητικές Δυνάμεις εμφανίζονται κάτω από δυο όψεις: την υποκειμενική, σαν επιρροές και την αντικειμενική, σαν μυστικές ΜΟΡΦΕΣ οι οποίες, κάτω από τον Καρμικό νόμο, γίνονται μια Παρουσία. Γιατί όπως επανειλημμένα αναφέρθηκε Πνεύμα και Ύλη είναι Ένα. Το Πνεύμα είναι ύλη στο έβδομο πεδίο, και η ύλη είναι Πνεύμα, στο κατώτερο σημείο της κυκλικής του δραστηριότητας και τα δύο είναι *ΜΑΓΙΑ*.

Στον αποκρυφισμό τα άτομα ονομάζονται "Κραδασμοί" και επίσης συλλογικά, "Ήχος". Αυτό δεν έρχεται σε αντίθεση με την επιστημονική ανακάλυψη του κ. Τύνταλ. Αυτός ανίχνευσε και κατέγραψε την ταχύτητα της κίνησης και της μεταβίβασής τους, την δύναμη της πρόσκρουσής τους, τους κραδασμούς που προκαλούν στο τύμπανο και την μεταβίβασή τους στους ωτόλιθους κ.τ.λ., κ.τ.λ., μέχρις ότου αρχίζει ο κραδασμός του ακουστικού νεύρου και ένα νέο φαινόμενο λαμβάνει χώρα: η *υποκειμενική* πλευρά της διαδικασίας ή η αίσθηση του Ήχου. Μήπως την αντιλαμβάνεται ή την βλέπει; Όχι, γιατί σκοπός του είναι να ανακαλύψει την συμπεριφορά της ύλης. Αλλά γιατί να μην την βλέπει ένας ψυχικός, ένας πνευματικός οραματιστής του οποίου το εσωτερικό Μάτι είναι ανοιχτό και ο οποίος μπορεί να δει μέσα από το πέπλο της ύλης; Όλα τα κύματα και οι κραδασμοί της Επιστήμης παράγονται από άτομα που ωθούν τα μόριά τους σε δραστηριότητα *από τα μέσα*. Τα άτομα γεμίζουν την απειροσύνη του Χώρου και με τον συνεχή κραδασμό τους είναι εκείνη η ΚΙΝΗΣΗ που διατηρεί ασταμάτητα σε λειτουργία τους τροχούς της ζωής. Αυτό το εσωτερικό έργο είναι που παράγει τα ψυσικά φαινόμενα τα οποία ονομάζονται

⁶⁴⁹ Αυτές οι τρεις "γενικές διαιρέσεις", στην ανθρώπινη σύσταση αντιστοιχούν στο πνεύμα, νου (ή ψυχή) και σώμα.

⁶⁵⁰ Ο Αδελφός Κ.Α. Μπτζέρεγκαρντ, στην διάλεξη που ήδη αναφέραμε, προειδοποιεί το ακροατήριό του να μη θεωρεί τις Σειφιρόθ σαν ατομικότητες, αλλά ταυτόχρονα να αποφεύγει να τις βλέπει και σαν αφηρημένες ιδέες. "Δεν θα φτάσουμε ποτέ στην αλήθεια", λέει, "και πολύ λιγότερο στην ικανότητα να συνεργαζόμαστε μ' αυτά τα ουράνια (όντα), αν δεν επιστρέψουμε στην απλότητα και στην αφοβία των πρωτογόνων εποχών, όταν οι άνθρωποι συναναστράφονταν ελεύθερα με τους θεούς και οι θεοί κατέβαιναν ανάμεσά τους και τους καθοδηγούσαν στην αλήθεια και στην αγιότητα" (*Η Ατραπός*, Ιανουάριος 1887, σελ. 296). «Στην Βίβλο υπάρχουν αρκετές περιγραφές των "αγγέλων", που δείχνουν καθαρά ότι όντα όπως τα στοιχειακά της Καμπάλα και οι μονάδες του Λάιμπνιτς, πρέπει να κατανοηθούν μ' αυτόν τον όρο παρά με εκείνον που κατανοούνται συνήθως. Ονομάζονται "άστρα της αυγής", "φλεγόμενα πυρά", "ισχυροί" και ο Αγ. Παύλος στο κοσμογονικό του όραμα τους βλέπει σαν "Αρχές και Δυνάμεις". Τέτοια ονόματα, όπως, αυτά αποκλείουν την ιδέα της προσωπικότητας και είμαστε αναγκασμένοι να τα σκεφτόμαστε σαν απρόσωπες υπάρξεις... σαν μια επιρροή, μια πνευματική ουσία ή συνειδητή δύναμη». (*Η Ατραπός*, Φεβρ. 1887, σελ. 321-322.)

αλληλεπίδραση των Δυνάμεων. Μόνο που στην αρχή κάθε τέτοιας "δύναμης" στέκεται το *συνειδητό* καθοδηγούν νοούμενό της – Άγγελος ή Θεός, Πνεύμα ή Δαίμονας – οι κυβερνώσες δυνάμεις, που είναι το ίδιο.

Όπως περιγράφονται από τους Ενορατικούς – εκείνους που μπορούν να δουν την κίνηση των ενδοαστρικών κοπαδιών και που τα παρακολουθούν ευορατικά στην εξέλιξή τους – είναι εκτυφλωτικά, σαν τις νιφάδες πεντακάθολου χιονιού στο ακτινοβόλο ηλιόφως. Η ταχύτητά τους είναι πιο γρήγορη από την σκέψη, πιο γρήγορη απ' αυτήν που μπορεί να παρακολουθήσει το μάτι οποιουδήποτε θνητού και όσο μπορεί να κρίνει κανείς από την τρομακτική ταχύτητα της πορείας τους, η κίνηση είναι κυκλική... Αν σταθεί κανείς σε μια ανοιχτή πεδιάδα και ειδικά στην κορυφή ενός βουνού και εκεί κοιτάζει τον απέραντο θόλο από πάνω και τον άπειρο χώρο τριγύρω, ολόκληρη η ατμόσφαιρα φαίνεται κατάφωτη απ' αυτά και ο αέρας είναι εμποτισμένος απ' αυτές τις εκτυφλωτικές λάμψεις. Μερικές φορές η ένταση της κίνησής τους δημιουργεί αστραπές, σαν τα Βόρεια φώτα κατά την διάρκεια του *βορείου σέλαος*. Το θέαμα είναι τόσο θαυμάσιο, ώστε καθώς ο ενορατικός κοιτάζει αυτόν τον εσωτερικό κόσμο και νιώθει τα σπινθηρίζοντα σημεία να τον διαπερνούν, καταλαμβάνεται από δέος στην σκέψη πως άλλα, ακόμα μεγαλύτερα μυστήρια βρίσκονται πέρα και μέσα σ' αυτόν τον ακτινοβόλο ωκεανό.

Όσο ατελής και ελλιπής και αν είναι αυτή η ερμηνεία των "Θεών, Μονάδων, και Ατόμων", ελπίζουμε πως τουλάχιστον μερικοί σπουδαστές και θεοσοφιστές θα νιώσουν ότι υπάρχει πράγματι μια στενή σχέση ανάμεσα στην υλιστική επιστήμη και στον αποκρυφισμό, ο οποίος είναι η συμπληρωματική και ελλείπουσα ψυχή της πρώτης.

XVI

ΚΥΚΛΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΚΑΡΜΑ

Η πιο θεμελιώδης διδασκαλία των Απόκρυφων Επιστημών είναι η Πνευματική εξέλιξη του εσωτερικού, αθάνατου ανθρώπου. Για να κατανοήσει έστω και απόμακρα μια τέτοια διαδικασία, ο σπουδαστής πρέπει να πιστεύει: (α) στη ΜΙΑ Συμπαντική Ζωή, ανεξάρτητη από την ύλη (ή από αυτό που η Επιστήμη θεωρεί σαν ύλη), και (β) στις ατομικές διάνοιες που εμπνυχώνουν τις διάφορες εκδηλώσεις αυτής της Αρχής. Ο κ. Χάξλεϋ δεν πιστεύει στην "Ζωτική Δύναμη", ενώ άλλοι πιστεύουν. Το έργο του δρ. Τζ. Χάττισον Στέρλινγκ, *Σχετικά με το Πρωτόπλασμα*, προκάλεσε μια όχι μικρή καταστροφή σ' αυτήν την δογματική άρνηση. Η προτίμηση του καθηγητή Λ.Σ. Μπίλ είναι επίσης υπέρ μιας Ζωτικής Αρχής· και η διάλεξη του Μπ. Ο. Ρίτσαρντσον πάνω στην *θεωρία του Νευρικού Αιθέρα*, έχει ήδη αναφερθεί αρκετά. Επομένως οι γνώμες διχάζονται.

Η ΜΙΑ ΖΩΗ σχετίζεται στενά με τον έναν νόμο που κυβερνάει τον Κόσμο της Ύπαρξης: το ΚΑΡΜΑ. Αυτό, εξωτερικά και κυριολεκτικά είναι απλώς "δράση", ή μάλλον "αιτία που παράγει αποτελέσματα". Εσωτερικά, είναι ένα τελειώς διαφορετικό πράγμα στα απίθανα ηθικά του αποτελέσματα. Είναι ο αλάνθαστος ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗΣ, θα ήταν άσκοπο να πούμε – σε εκείνους που αγνοούν την αληθινή σημασία, τα χαρακτηριστικά και την τρομερή σημαντικότητα αυτού του αιώνιου, αμετάβλητου νόμου – ότι κανένας θεολογικός ορισμός μιας προσωπικής θεότητας δεν μπορεί να δώσει μια ιδέα αυτής της απρόσωπης, πανταχού παρούσας και ενεργού Αρχής. Ούτε μπορεί να ονομαστεί Πρόνοια. Γιατί η Πρόνοια για τους θεϊστές (τουλάχιστον τους χριστιανούς Προτεστάντες) απολαμβάνει προσωπικού αρσενικού γένους, ενώ για τους Ρωμαιοκαθολικούς είναι μια θηλυκή δύναμη. "Η θεία πρόνοια δοκιμάζει τους εκλεκτούς Της για να εξασφαλίσει τα καλύτερα αποτελέσματά τους", λέει ο Βόγκαν. Πράγματι "Αυτή" τους δοκιμάζει, πράγμα που το Κάρμα – μια χωρίς φύλο αρχή – δεν το κάνει.

Στα δυο πρώτα μέρη δείξαμε ότι με το πρώτο φτερούγισμα της αναγεννημένης ζωής, ο *Σβαμπάβατ*, "η μεταβλητή ακτινοβολία του Αμετάβλητου Σκότους του ασυνείδητου στην Αιωνιότητα", σε κάθε νέα επαναγέννηση του Κόσμου περνάει από μια αδρανή κατάσταση σε μια έντονη δραστηριότητα· ότι διαφοροποιείται και έπειτα αρχίζει το έργο του μέσα σ' αυτήν την διαφοροποίηση. Αυτό το έργο είναι ΚΑΡΜΑ.

Οι Κύκλοι υπόκεινται επίσης στα αποτελέσματα που παράγονται από αυτήν την δραστηριότητα. "Το ένα Κοσμικό άτομο γίνεται επτά άτομα στο πεδίο της ύλης και το καθένα μεταμορφώνεται σε ένα κέντρο ενέργειας. Αυτό το ίδιο άτομο γίνεται επτά ακτίνες στο πεδίο του πνεύματος και οι επτά δημιουργικές δυνάμεις της φύσης, που προβάλλουν από την ριζική ουσία... ακολουθούν η μια την δεξιά και η άλλη την αριστερή ατραπό, χωρισμένες μέχρι το τέλος του Κόλπα, και όμως βρίσκονται σε στενό αγκάλιασμα. Τι τις ενώνει; Το ΚΑΡΜΑ". Τα άτομα που εκπορεύτηκαν από το Κεντρικό Σημείο, εκπορεύουν με την σειρά τους νέα κέντρα ενέργειας τα οποία, κάτω από την ισχυρή πνοή του *Φοχάτ*, αρχίζουν το έργο τους από τα μέσα προς τα έξω και αναπαράγουν άλλα μικρότερα κέντρα. Αυτά με την σειρά τους, στην πορεία της εξέλιξης και της ενέλιξης, σχηματίζουν τις ρίζες ή αναπτυσσόμενες αιτίες νέων αποτελεσμάτων από κόσμους και "ανθρωπογόνες" σφαίρες, μέχρι τα γένη, τα είδη και τις τάξεις όλων των επτά βασιλείων (από τα οποία εμείς γνωρίζουμε μόνο τέσσερα) (βλέπε Στάντζα VI και Σχόλιο). Γιατί "οι ευλογημένοι εργάτες δέχτηκαν το *Τυάν-καμ*, στην αιωνιότητα". (*Βιβλίο των Αφορισμών* του Τσονγκ-Κάπα.)

Το "Τυάν-Καμ" είναι η δύναμη ή γνώση της καθοδήγησης των ωθήσεων της κοσμικής ενέργειας προς την σωστή κατεύθυνση.

Ο αληθινός Βουδιστής, που δεν αναγνωρίζει κανέναν "προσωπικό θεό", ούτε κανέναν "Πατέρα" και "*Δημιουργό* του Ουρανού και της Γης", πιστεύει σε μια *απόλυτη συνείδηση*, στην

"Άντι Μπούντι"· και ο Βουδιστής φιλόσοφος γνωρίζει ότι υπάρχουν Πλανητικά Πνεύματα, οι "Ντιάνι Τσόχαν". Όμως, αν και δέχεται τις "πνευματικές ζωές", ωστόσο σύμφωνα με την φιλοσοφία του, ακόμα και αυτές, αφού είναι παροδικές στην αιωνιότητα, είναι η "Μάγια της ημέρας", η *πλάνη* μιας "ημέρας του Μπράχμα", μιας σύντομης μανβαντάρα 4.320.000.000 ετών. Το "Γιν-σιν" δεν είναι για τις σκέψεις των ανθρώπων, γιατί ο Κύριος Βούδας απαγόρευσε αυστηρά κάθε τέτοια αναζήτηση. Αν οι Ντιάνι Τσόχαν και όλα τα αόρατα Όντα – τα *Επτά Κέντρα* και οι άμεσες Εκπορεύσεις τους, τα *μικρότερα* κέντρα Ενέργειας – είναι η άμεση αντανάκλαση του ΕΝΟΣ Φωτός, ωστόσο οι άνθρωποι είναι πολύ απομακρυσμένοι απ' αυτούς, αφού ολόκληρος ο *ορατός* Κόσμος αποτελείται από "*αυτο-παραχθέντα* όντα, τα δημιουργήματα του Κάρμα". Έτσι, θεωρώντας έναν προσωπικό θεό μόνο "σαν μια γιγαντιαία σκιά που ρίχνεται πάνω στο κενό του διαστήματος από την φαντασία των αδαών ανθρώπων",⁶⁵¹ αυτοί διδάσκουν πως "μόνο δυο πράγματα είναι (αντικειμενικά) αιώνια, δηλαδή το *Ακασά* και το *Νιρβάνα*" και πως στην πραγματικότητα αυτά τα δυο είναι ΕΝΑ, και όταν διαιρεθούν είναι μια απλή *Μάγια*. Οι Βουδιστές "αρνούνται την δημιουργία και δεν μπορούν να συλλάβουν έναν *Δημιουργό*". "Το καθετί πρόβαλε από το Ακασά (ή, πάνω στην Γη μας, Σβαμπάβατ) υπακούοντας σε έναν έμφυτο νόμο κίνησης και μετά από μια ορισμένη ύπαρξη, πεθαίνει. Κανένα πράγμα δεν προβάλλει ποτέ από το τίποτε" (*Βουδιστική Κατήχηση*, Ερώτημα 123).

Ενώ ένας Βεντανιστής μπραχμάνος της αίρεσης Αντβαϊτά, όταν ερωτηθεί αν πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού ή όχι, συνήθως θα απαντήσει όπως απάντησε ο Ζακογιό: "Εγώ ο ίδιος είμαι Θεός", αντίθετα, ένας Βουδιστής (και ειδικά ένας Σενεγαλέζος), απλώς θα γελάσει και θα απαντήσει: "Δεν υπάρχει ούτε Θεός, ούτε Δημιουργία". Όμως, η βασική φιλοσοφία τόσο των Αντβαϊτιστών όσο και των Βουδιστών είναι ταυτόσημη· και οι δυο έχουν τον ίδιο σεβασμό για την ζωική ζωή, γιατί και οι δυο πιστεύουν ότι κάθε πλάσμα πάνω στην γη, οσοδήποτε μικρό και ταπεινό, "είναι ένα αθάνατο τμήμα της αθάνατης ύλης" – γιατί γι' αυτούς η ύλη έχει τελείως διαφορετικό νόημα απ' αυτό που έχει για τον χριστιανό ή τον υλιστή – και ότι το κάθε πλάσμα υπόκειται στο Κάρμα.

Η απάντηση του Μπραχμάνου υποδηλώνεται από κάθε αρχαίο φιλόσοφο, Καμπαλιστή και από τους πρώτους Γνωστικούς. Περιέχει το ίδιο το πνεύμα των δελφικών και καμπαλιστικών εντολών, γιατί η εσωτερική φιλοσοφία έλυσε πριν από αιώνες το πρόβλημα του τι ήταν, είναι και τι θα γίνει ο άνθρωπος· το πρόβλημα της καταγωγής του ανθρώπου, του ζωικού κύκλου – ατέλειωτου στη διάρκεια των διαδοχικών ενσαρκώσεων ή επαναγεννήσεων – και τελικά της απορρόφησής του στην πηγή από την οποία ξεκίνησε.

Αλλά δεν πρόκειται να ζητήσουμε ποτέ από την φυσική επιστήμη να μας εξηγήσει τον άνθρωπο σαν αίνιγμα του Παρελθόντος ή του Μέλλοντος. Γιατί κανένας φιλόσοφος δεν μπορεί να μας πει τι είναι ο άνθρωπος, όπως είναι γνωστός τόσο στην φυσιολογία όσο και στην ψυχολογία. Μετά την αμφιβολία για το αν ο άνθρωπος ήταν "θεός ή ζώο", τώρα συνδέθηκε μ' αυτό το τελευταίο και πιστεύεται πως προέρχεται απ' αυτό. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η φροντίδα για την ανάλυση και την ταξινόμηση του ανθρώπινου όντος σαν ένα γήινο ζώο μπορεί να αφηθεί στην επιστήμη, την οποία οι αποκρυφιστές – απ' όλους τους ανθρώπους – εκτιμούν και σέβονται. Αναγνωρίζουν το πεδίο της και το θαυμάσιο έργο που έχει κάνει, την πρόοδο που έχει επιτευχθεί στην φυσιολογία και – ως έναν βαθμό – στην βιολογία. Αλλά η εσωτερική, πνευματική, ψυχική, ακόμα και ηθική φύση του ανθρώπου δεν μπορεί να αφηθεί στην στοργική φροντίδα ενός αθεράπευτου υλισμού, γιατί ούτε η ανώτερη ψυχολογική φιλοσοφία της Δύσης – με την τωρινή της έλλειψη και την τάση προς έναν σαφή αγνωστικισμό – δεν είναι ικανή να δικαιώσει τον εσωτερικό (άνθρωπο), ειδικά στις ανώτερες ικανότητες και αντιλήψεις του και σε κείνες τις καταστάσεις συνείδησης προς τις οποίες διάφορες αυθεντίες, όπως ο Μιλ, χαράζουν μια έντονη γραμμή λέγοντας: "Μέχρι εδώ θα προχωρήσεις και όχι παραπέρα".

Κανένας Αποκρυφιστής δεν θα αρνηθεί πως ο άνθρωπος στον φυσικό σχηματισμό του – το ίδιο όπως ο ελέφαντας και το μικρόβιο, ο κροκόδειλος και η σαύρα, η χλόη και ο κρύσταλλος –

⁶⁵¹ Βουδιστική Κατήχηση, του συν. Χ.Σ. Όλκοτ, Πρόεδρου της Θεοσοφικής Εταιρείας· αρχική έκδ. 1881, Ερώτημα 122.

είναι απλώς το προϊόν των εξελικτικών δυνάμεων της φύσης μέσω μιας αναρίθμητης σειράς μεταμορφώσεων, αλλά απλώς εκφράζει το θέμα διαφορετικά.

Καθένας που είναι μυστικιστής και πιστός σε μια θεία ψυχή επαναστατεί εσωτερικά όχι ενάντια στις ζωολογικές και ανθρωπολογικές ανακαλύψεις που βασίζονται σε απολιθώματα ανθρώπων και ζώων, αλλά ενάντια στα αδικαιολόγητα συμπεράσματα που βασίζονται πάνω σε προκατασκευασμένες θεωρίες φτιαγμένες για να ταιριάζουν με ορισμένες προκαταλήψεις. Οι υποθέσεις τους μπορεί να είναι ή να μην είναι πάντα σωστές – και καθώς μερικές απ' αυτές τις θεωρίες ζουν για πολύ σύντομο διάστημα, τα συμπεράσματα πρέπει πάντα να συμφωνούν με τους υλιστές εξελικτιστές. Και όμως χάρη στην δύναμη τέτοιας εφήμερης αυθεντίας, οι περισσότεροι άνθρωποι της επιστήμης δέχονται συχνά τιμές την στιγμή που δεν τις αξίζουν καθόλου.⁶⁵²

Για να κάνουμε πιο καθαρό και κατανοητό για τον σπουδαστή το έργο του Κάρμα στις περιοδικές ανανεώσεις του Σύμπαντος, όταν φτάνει στην προέλευση και στην εξέλιξη του ανθρώπου πρέπει ο σπουδαστής να εξετάσει τώρα μαζί μας την εσωτερική επίπτωση των Καρμικών Κύκλων πάνω στην Συμπαντική Ηθική. Το ερώτημα είναι: αυτές οι μυστηριώδεις διαιρέσεις του χρόνου – που από τους Ινδούς ονομάζονται Γιουγκά και Κάλπα και από τους Έλληνες, τόσο γραφικά *κύκλος*, *δακτύλιος* – έχουν καμιά επίπτωση πάνω στην ανθρώπινη ζωή ή καμιά άμεση σύνδεση μ' αυτήν; Ακόμα και η εξωτερική φιλοσοφία εξηγεί ότι αυτοί οι ασταμάτητοι κύκλοι του χρόνου επιστρέφουν πάντα στον εαυτό τους, περιοδικά, και διανοητικά στον Χώρο και στην Αιωνιότητα. Υπάρχουν "Κύκλοι της Ύλης" (ένα όνομα που δόθηκε από τον καθ. Ουίντσελ σε μια Μελέτη του που γράφηκε το 1860) και "Κύκλοι Πνευματικής Εξέλιξης". Επίσης, φυλετικοί, εθνικοί και ατομικοί κύκλοι. Μήπως η εσωτερική θεώρηση μας επιτρέπει να αποκτήσουμε μια ακόμα βαθύτερη κατανόηση της λειτουργίας τους;

Η ιδέα εκφράζεται όμορφα σε ένα πολύ έξυπνο επιστημονικό έργο:

Η δυνατότητα να φτάσουμε στην κατανόηση ενός συστήματος συνεργασίας που μέχρι τώρα ξεφεύγει, σε χρόνο και χώρο, απ' όλη την εμβέλεια της ανθρώπινης παρατήρησης, είναι μια συνθήκη η οποία εξαίρει την δύναμη του ανθρώπου να υπερβαίνει τους περιορισμούς της μεταβλητής και ασταθούς ύλης και επιβεβαιώνει την ανωτερότητά του πάνω σε κάθε μη αισθανόμενη και φθαρτή μορφή ύπαρξης. *Υπάρχει μια μέθοδος στην διαδοχή των γεγονότων* και στην σχέση των συνυπαρχόντων πραγμάτων, την οποία συλλαμβάνει ο νους του ανθρώπου και χρησιμοποιώντας αυτό σαν μια ένδειξη, τρέχει εμπρός ή πίσω στους αιώνες της υλικής ιστορίας για τους οποίους η ανθρώπινη εμπειρία δεν θα μπορέσει ποτέ να μαρτυρήσει. Τα γεγονότα βλαστάνουν και αναπτύσσονται. Έχουν ένα παρελθόν που συνδέεται με το παρόν και νιώθουμε

⁶⁵² Εκείνους που θεωρούν την δήλωση αυτή σαν απρέπεια ή ασέβεια ενάντια στην αναγνωρισμένη επιστήμη, τους παραπέμπουμε στο έργο του δρ. Τζέιμς Χάτσεισον Στέρλινγκ, *Σχετικά με το Πρωτόπλασμα*. Το έργο είναι μια υπεράσπιση της ζωτικής Αρχής ενάντια στους Μοριακούς –Χάξλεϋ, Τύνταλ, Βογκτ και Σία – και τους ζητάει να εξετάσουν αν είναι σωστό ή όχι να λέμε ότι οι επιστημονικές υποθέσεις μπορεί να μην είναι πάντα σωστές, αλλά ωστόσο να τις αποδέχονται για να καλύψουν ένα χάσμα ή μια τρύπα σε κάποια αγαπημένη υλιστική ασχολία. Ο συγγραφέας, μιλώντας για το πρωτόπλασμα και τα όργανα του ανθρώπου όπως τα "βλέπει ο κ. Χάξλεϋ", λέει: "Πιθανόν, λοιπόν, σχετικά με οποιαδήποτε συνέχεια στο πρωτόπλασμα της δύναμης, μορφής ή ουσίας, να έχουμε δει αρκετό χάσμα. Αλλά ακόμα και ο ίδιος ο κ. Χάξλεϋ μπορεί να αναφερθεί σαν μια μαρτυρία υπέρ αυτού. *Όχι σπάνια βρίσκουμε στις μελέτες του παραδοχές της ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑΣ, κάθε φορά που υπάρχει η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ότι είναι μόνος του*. Για παράδειγμα λέει: Είναι περισσότερο από πιθανό πως όταν ο φυτικός κόσμος εξερευνηθεί πλήρως θα βρούμε πως όλα τα φυτά κατέχουν τις ίδιες δυνάμεις. Όταν ανακοινώνεται αποφασιστικά ένα συμπέρασμα, είναι μάλλον απογοητευτικό να λέγεται – όπως εδώ – *ότι οι προϋποθέσεις ακόμα συγκεντρώνονται [!]*... Εδώ είναι ένα άλλο απόσπασμα στο οποίο φαίνεται να γκρεμίζει την ίδια του την 'βάση' κάτω από τα πόδια του. Αφού μας λέει ότι όλες οι μορφές του πρωτοπλάσματος αποτελούνται από άνθρακα, υδρογόνο, οξυγόνο και άζωτο, 'μια πολύ σύνθετη ένωση', συνεχίζει: 'Σ' αυτόν τον περίπλοκο συνδυασμό, η φύση του οποίου δεν καθορίστηκε ποτέ με ακρίβεια [!]', δόθηκε το όνομα της πρωτεΐνης'. Εδώ πρόκειται καθαρά για μια ταύτιση, από την μεριά του κ. Χάξλεϋ, του πρωτοπλάσματος και της πρωτεΐνης. Και αν αυτό που ειπώθηκε για το ένα ισχύει αναγκαστικά και για το άλλο, τότε έπεται ότι [αυτός] δέχεται πως η φύση του πρωτοπλάσματος δεν καθορίστηκε ποτέ με ακρίβεια και πως ακόμα και στα μάτια του, αυτή η διαφορά είναι ακόμα υπό κρίση. Η παραδοχή αυτή ενισχύεται επίσης από τα λόγια. Αν χρησιμοποιούμε αυτό τον όρο (*πρωτεΐνη*) με τέτοια *επιφύλαξη* σαν αυτή που προέρχεται από την σχετική άγνοια των πραγμάτων τα οποία αντιπροσωπεύει..." (σελ. 33 και 34 σε απάντηση της πραγματείας του κ. Χάξλεϋ, "*Σχετικά με την Μάγια*".)

Αυτός είναι ο διάσημος Χάξλεϋ, ο βασιλιάς της φυσιολογίας και βιολογίας, που αποδείχτηκε ότι παίζει την τυφλόμυγα με τις προϋποθέσεις και τα γεγονότα. Γιατί, λοιπόν, να μην κάνουν το ίδιο και άλλα πιο "ασήμαντα πρόσωπα" της επιστήμης!

μια δικαιολογημένη πεποίθηση ότι περιμένει ένα μέλλον που συνδέεται επίσης με το παρόν και το παρελθόν. Αυτή η συνέχεια και η ενότητα της ιστορίας επαναλαμβάνεται μπροστά στα μάτια μας σε όλα τα πιθανά στάδια προόδου. Τα φαινόμενα μας παρέχουν την βάση για την γενίκευση δυο νόμων που είναι πραγματικές αρχές επιστημονικής μαντείας, με τους οποίους και μόνο η ανθρώπινη διάνοια διεισδύει στα σφραγισμένα αρχεία του παρελθόντος και στις κλειστές σελίδες του μέλλοντος. Ο πρώτος είναι ο νόμος της εξέλιξης, ή για να το διατυπώσουμε διαφορετικά, *ο νόμος της συσχετισμένης διαδοχής ή οργανωμένης ιστορίας στο άτομο*, που εμφανίζεται στην μεταβολή των φάσεων κάθε απλού ωριμάζοντος συστήματος αποτελεσμάτων... Αυτές οι σκέψεις φέρνουν στην άμεση παρουσία μας το αμέτρητο παρελθόν και το αμέτρητο μέλλον της υλικής ιστορίας. Φαίνεται να ανοίγουν παράθυρα μέσα στην απειροσύνη και να προικίζουν την ανθρώπινη διάνοια με μια ύπαρξη και μια όραση απαλλαγμένη από τους περιορισμούς του χρόνου και του χώρου και της πεπερασμένης αιτιότητας και να την ανυψώνουν προς μια λεπτή αντίληψη της Υπέρτατης Διάνοιας της οποίας η διαμονή είναι η αιωνιότητα. (Α. Ουίντσελ, *Κοσμική Ζωή*, σελ. 534-535, 548.)

Σύμφωνα με τις διδασκαλίες, η *Μάγια* ή η απατηλή εμφάνιση της παρέλασης των γεγονότων και πράξεων πάνω στην Γη αλλάζει, διαφέροντας ανάλογα με τα έθνη και τους τόπους. Αλλά τα κύρια χαρακτηριστικά στην ζωή κάποιου, συμφωνούν πάντα με τον "αστερισμό" κάτω από τον οποίο γεννήθηκε ή με τα χαρακτηριστικά, θα λέγαμε, της εμπυχώνουσας αρχής ή θεότητας που προΐσταται σ' αυτόν, είτε την ονομάζουμε *Ντιάνι Τσόχαν*, όπως στην Ασία, είτε *Αρχάγγελο*, όπως στην Ελληνική και Λατινική εκκλησία. Στον αρχαίο Συμβολισμό θεωρείτο πάντα ότι ο ΗΛΙΟΣ (αλλά εννοούσαν τον Πνευματικό και όχι τον ορατό Ήλιο) ήταν εκείνος που έστελνε τους κυριότερους Σωτήρες και Αβατάρα. Σ' αυτό οφείλεται και οι συνδετικός δεσμός ανάμεσα στους Βούδες, στους Αβατάρα και στις τόσες άλλες ενσαρκώσεις των ανώτερων ΕΠΤΑ. Όσο πιο κοντά πλησιάζει προς το *Πρωτότυπο* του "στον Ουρανό", τόσο πιο καλά είναι για τον θνητό του οποίου η προσωπικότητα διαλέχτηκε απ' την δική του *προσωπική* θεότητα (την έβδομη αρχή) σαν γήινη κατοικία της. Γιατί με κάθε προσπάθεια της θέλησης προς την εξάγνιση και την ένωση μ' αυτόν τον "Εαυτό-θεό", μια από τις κατώτερες ακτίνες σπάει και η πνευματική οντότητα του ανθρώπου τραβιέται όλο και προς τα πάνω στην ακτίνα που αντικαθιστά την πρώτη, μέχρις ότου – από ακτίνα σε ακτίνα – ο εσωτερικός άνθρωπος φτάνει στην μια και ανώτερη ακτίνα του Γονέα-ΗΛΙΟΥ. Έτσι, "τα γεγονότα της ανθρωπότητας πράγματι κυλούν σε συνεργασία με τις μορφές των αριθμών", αφού οι απλές μονάδες της ανθρωπότητας προβάλλουν όλες από την ίδια πηγή: τον *κεντρικό* ΗΛΙΟ και την σκιά του, τον ορατό. Γιατί οι ισημερίες και τα ηλιοστάσια, οι περίοδοι και οι διάφορες φάσεις της ηλιακής πορείας, αν εκφραστούν αστρονομικά και μαθηματικά, είναι απλώς τα συγκεκριμένα σύμβολα της αιώνιας ζώσας αλήθειας, αν και στους αμήτους θνητούς φαίνονται σαν *αφηρημένες ιδέες*. Και αυτό εξηγεί τις περίεργες αριθμητικές συμπτώσεις με τις γεωμετρικές σχέσεις, όπως έδειξαν αρκετοί συγγραφείς.

Ναι, "το πεπρωμένο μας είναι γραμμένο στα άστρα"! Μόνο που όσο πιο στενή είναι η ένωση ανάμεσα στην θνητή αντανάκλαση, τον ΑΝΘΡΩΠΟ, και στο ουράνιο ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ του, τόσο λιγότερο επικίνδυνες είναι οι εξωτερικές συνθήκες και οι επακόλουθες επανενσαρκώσεις: από τις οποίες ούτε οι Βούδες ούτε οι Χριστοί δεν μπορούν να ξεφύγουν. Αυτό δεν είναι δεισιδαιμονία και πολύ λιγότερο δεν είναι *Μοιρολατρεία*. Αυτή η τελευταία προϋποθέτει την τυφλή πορεία κάποιας ακόμα πιο τυφλής δύναμης και ο άνθρωπος είναι ένας ελεύθερος πράκτορας κατά την διάρκεια της παραμονής του πάνω στην Γη. Δεν μπορεί να ξεφύγει από το *κυρίαρχο* Πεπρωμένο του, αλλά έχει την εκλογή δυο δρόμων που τον οδηγούν σ' αυτήν την κατεύθυνση και μπορεί να φτάσει στο τέρμα της αθλιότητας – αν αυτό του έχει οριστεί – είτε με τα κατάλευκα ρούχα του μάρτυρα, είτε με τα λερωμένα ενδύματα ενός εθελοντή στην άδικη πορεία. Γιατί υπάρχουν *εξωτερικές* και *εσωτερικές* συνθήκες που επηρεάζουν την αποφασιστικότητα της θέλησής μας πάνω στις πράξεις μας και εναπόκειται στην δική μας δύναμη το αν θα ακολουθήσουμε το ένα ή το άλλο. Εκείνοι που πιστεύουν στο *Κάρμα* πρέπει να πιστεύουν στο πεπρωμένο το οποίο κάθε άνθρωπος – από την γέννηση μέχρι τον θάνατο – πλέκει νήμα το νήμα γύρω του, όπως μια αράχνη πλέκει τον ιστό της. Και αυτό το πεπρωμένο καθοδηγείται είτε από την ουράνια φωνή του αόρατου *πρωτοτύπου* έξω από μας, είτε από τον πιο οικείο μας *αστρικό*, ή εσωτερικό άνθρωπο, που πολύ συχνά δεν είναι παρά το κακό πνεύμα της ενσαρκωμένης οντότητας που ονομάζεται άνθρωπος. Και τα δυο οδηγούν τον εξωτερικό άνθρωπο, αλλά ένα από τα δυο πρέπει να κυριαρχήσει. Και από την

πρώτη στιγμή της αόρατης σύγκρουσης, εμφανίζεται ο αυστηρός και αμείλικτος νόμος της ανταπόδοσης και αρχίζει την πορεία του, ακολουθώντας πιστά τις διακυμάνσεις. Όταν υφανθεί και το τελευταίο νήμα και ο άνθρωπος είναι φαινομενικά τυλιγμένος μέσα στο δίκτυ των ιδίων των πράξεων του, τότε βρίσκεται εντελώς κάτω από την κυριαρχία του *αυτο-δημιούργητου* πεπρωμένου του. Τότε αυτό ή τον σταθεροποιεί σαν ένα νεκρό κέλυφος πάνω σε ακίνητο βράχο, ή τον μεταφέρει σαν φτερό στον άνεμο που παρασύρεται από τις ίδιες τις πράξεις του – και αυτό είναι το ΚΑΡΜΑ.

Ένας υλιστής, αναφερόμενος στις περιοδικές δημιουργίες της σφαίρας μας, το εξέφρασε με μια πρόταση. "Ολόκληρο το *παρελθόν* της Γης δεν είναι παρά ένα ανεπτυγμένο *παρόν*." Αυτός ήταν ο Μπύχνερ (*Δύναμη και Ύλη*, σελ. 57), ο οποίος ελάχιστα υποψιαζόταν πως επαναλάμβανε ένα αξίωμα των αποκρυφιστών. Επίσης, όπως παρατηρεί ο Μπουρμάιστερ, είναι αλήθεια πως "η ιστορική έρευνα της ανάπτυξης της γης απέδειξε πως *τόρα* και *τότε* στηρίζεται πάνω στην ίδια βάση, πως το *παρελθόν* αναπτύχθηκε με τον ίδιο τρόπο που κυλάει το *παρόν* και πως οι δυνάμεις που βρίσκονταν σε δράση παρέμειναν πάντα οι ίδιες" (αναφερόμενο από τον Μπύχνερ στο *Δύναμη και Ύλη*, σελ. 59).

Οι "Δυνάμεις" ή μάλλον τα *νοούμενά* τους είναι, φυσικά, τα ίδια. Επομένως και οι φαινομενικές Δυνάμεις πρέπει να είναι επίσης ίδιες. Αλλά πώς μπορεί να είναι κανείς τόσο σίγουρος ότι οι ιδιότητες της ύλης δεν άλλαξαν κάτω από το χέρι της Πρωτεύουσας Εξέλιξης; Πώς μπορεί ο οποιοσδήποτε υλιστής να βεβαιώνει με τέτοια πεποίθηση, όπως έκανε ο Ε.Α. Ροσμαίσλερ, ότι "αυτή η αιώνια συμφωνία στην ουσία των φαινομένων καθιστά βέβαιο πως η φωτιά και το νερό κατείχαν *πάντα* τις ίδιες δυνάμεις και πάντα θα τις κατέχουν;" Ποιοι είναι αυτοί, "οι σκοτεινοί σύμβουλοι με λόγια χωρίς γνώση", και πού ήταν οι Χάξλεϋ και Μπύχνερ όταν έμπαιναν τα θεμέλια της Γης από τον μεγάλο Νόμο; Αυτή η ίδια ομοιογένεια της ύλης και η αμεταβλητότητα των φυσικών νόμων πάνω στα οποία τόσο πολύ επιμένουν οι υλιστές, αποτελούν βασική αρχή της απόκρυφης φιλοσοφίας. Αλλά αυτή η ενότητα βασίζεται πάνω στο αδιαχώριστο του Πνεύματος από την ύλη και αν αυτά τα δυο χωρίζονταν ολόκληρος ο Κόσμος θα έπεφτε πίσω στο χάος και στην ανυπαρξία. Επομένως, είναι εντελώς *λαθεμένο*, και αποτελεί μια επιπρόσθετη επίδειξη της μεγάλης πλάνης του καιρού μας, να βεβαιώνουμε (όπως κάνουν οι άνθρωποι της επιστήμης) πως όλες οι μεγάλες γεωλογικές μεταβολές και οι φοβερές αναστατώσεις δημιουργήθηκαν από *συνηθισμένες και γνωστές φυσικές δυνάμεις*. Γιατί αυτές οι δυνάμεις δεν ήταν παρά τα εργαλεία και τα τελικά μέσα για την επίτευξη ορισμένων σκοπών, που έδρασαν περιοδικά και κατά τα φαινόμενα μηχανιστικά, μέσω μιας εσωτερικής ώθησης αναμειγμένης με την υλική φύση τους, αλλά ωστόσο πέρα απ' αυτήν. Υπάρχει κάποιος σκοπός σε κάθε σημαντική πράξη της Φύσης, της οποίας οι πράξεις είναι κυκλικές και περιοδικές. Αλλά επειδή οι πνευματικές Δυνάμεις συγγέονται συνήθως με τις καθαρά φυσικές, τις πρώτες τις αρνείται η επιστήμη και πρέπει επομένως να παραμείνουν άγνωστες σ' αυτήν, γιατί μένουν ανεξέταστες.⁶⁵³ Ο Χέγκελ λέει:

Η Ιστορία του Κόσμου αρχίζει με το γενικό σκοπό της: την αντίληψη της Ιδέας του Πνεύματος – μόνο με μια *υπονοούμενη* μορφή (*καθ' αυτή*), δηλαδή, όπως η Φύση ένα κρυμμένο, πολύ βαθιά κρυμμένο ασυνείδητο ένστικτο και όλη η πορεία της Ιστορίας... κατευθύνεται στο να κάνει συνειδητή αυτήν την ασυνείδητη παρόρμηση. Έτσι εμφανιζόμενα με την μορφή της απλής φυσικής ύπαρξης, φυσικής θέλησης – εκείνη που ονομάστηκε υποκειμενική πλευρά – η φυσική επιθυμία, το ένστικτο, το πάθος, το κρυφό ενδιαφέρον, καθώς επίσης η γνώμη και η υποκειμενική αντίληψη, εμφανίζονται αυτόματα από την ίδια την αρχή. *Αυτές οι πλατιές στοίβες επιθυμιών, ενδιαφερόντων και δραστηριοτήτων αποτελούν τα όργανα και τα μέσα του ΚΟΣΜΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ για να πετύχει τον σκοπό του*, να τον φέρει στην συνείδηση και να τον αντιληφθεί. Και αυτός ο σκοπός δεν είναι άλλος από το να βρει τον εαυτό του – να έρθει στον εαυτό του – και να συλλογιστεί τον εαυτό του σε απτή πραγματικότητα. Αλλά το αν αυτές οι εκδηλώσεις της ζωτικότητας εκ μέρους των ατόμων και των αλών, με τις οποίες ζητούν να ικανοποιούν τους δικούς τους σκοπούς, είναι ταυτόχρονα *τα μέσα και τα όργανα ενός ανωτέρου και ευρύτερου σκοπού για τον οποίον δεν*

⁶⁵³ Οι άνθρωποι της επιστήμης θα πουν: Τις αρνούμαστε γιατί τίποτε παρόμοιο δεν περιέπεσε ποτέ μέσα στην ακτίνα της εμπειρίας μας. Αλλά, όπως υποστηρίζει ο φυσιολόγος Σαρλ Ρισέ: "Εστω, αλλά αποδείξατε τουλάχιστον το αντίθετο;... Μην αρνείστε, λοιπόν, *a priori*. Η πραγματική επιστήμη δεν έχει προχωρήσει ικανοποιητικά, ώστε να σας παρέχει τέτοιο δικαίωμα". ("Η νοητική υποβολή και ο υπολογισμός των πιθανοτήτων".)

γνωρίζουν τίποτε – και τον οποίο αντιλαμβάνονται ασυνείδητα – αυτό είναι ένα θέμα που αμφισβητείται, ή μάλλον αμφισβητήθηκε... στο σημείο αυτό εξέφρασα την άποψή μου εξαρχής και υποστήριξα την υπόθεσή μας... και την πίστη μας ότι η *Λογική κυβερνάει τον Κόσμο και κυβέρνησε επομένως και την ιστορία του*. Σε σχέση μ' αυτήν την ανεξάρτητη, συμπαντική και ουσιαστική ύπαρξη, όλα τα άλλα είναι κατώτερα, υποδεεστέρα και μέσα για την ανάπτυξη της. (Χέγκελ, "Περί Κοσμικής Ιστορίας", στις *Διαλέξεις πάνω στην Φιλοσοφία της Ιστορίας*, αγγλ. μεταφ. του Τζ. Σμπρέ, 1861, σελ. 26-27.)

Κανένας μεταφυσικός ή θεοσοφιστής δεν μπορεί να αντιταχθεί σ' αυτές τις αλήθειες, που είναι ενσωματωμένες στις εσωτερικές διδασκαλίες. *Υπάρχει ένας προορισμός στην γεωλογική ζωή της σφαίρας μας, όπως στην ιστορία των φυλών και των εθνών, περασμένη και μελλοντική*. Αυτός σχετίζεται στενά με κείνο που εμείς ονομάζουμε *Κάρμα* και οι Δυτικοί πανθειστές, "Νέμεση" και "Κύκλους". Τώρα ο νόμος της εξέλιξης μας οδηγεί κατά μήκος του ανερχόμενου τόξου του δικού μας κύκλου, *όταν τα αποτελέσματα θα ξανασυγχωνευτούν για άλλη μια φορά και θα ξαναγίνουν οι* (τώρα ουδετεροποιημένες) αιτίες και όλα τα πράγματα που επηρεάστηκαν από αυτές θα ξαναποκτήσουν την αρχική αρμονία τους. Αυτός θα είναι ο κύκλος του δικού μας ιδιαίτερου "Γύρου", μια στιγμή στην διάρκεια του μεγάλου κύκλου ή Μαχαγιουγκά.

Οι λεπτές φιλοσοφικές παρατηρήσεις του Χέγκελ βρίσκουν την εφαρμογή τους στις διδασκαλίες της απόκρυφης επιστήμης, που δείχνει ότι η φύση πάντα δρα με έναν δεδομένο σκοπό του οποίου τα αποτελέσματα είναι πάντα διπλά. Αυτό αναφέρθηκε στα πρώτα αποκρυφιστικά έργα μας με τα ακόλουθα λόγια:

Όπως ο πλανήτης μας περιφέρεται μέσα σε έναν χρόνο γύρω από τον Ήλιο και ταυτόχρονα μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του, σχηματίζοντας έτσι μικρότερους κύκλους μέσα στον μεγάλο, έτσι και το έργο των μικρότερων κυκλικών περιόδων ολοκληρώνεται και ξαναρχίζει μέσα στο Μεγάλο Σάρος.

Η περιστροφή του φυσικού κόσμου, σύμφωνα με την αρχαία δοξασία, συνοδεύεται από μια παρόμοια περιστροφή στον κόσμο της διάνοιας, η πνευματική εξέλιξη του κόσμου προχωράει με κύκλους, όπως και η φυσική.

Έτσι, βλέπουμε στην ιστορία μια κανονική διαδοχή αμπτώτιδας και πλημμυρίδας της ανθρώπινης προόδου. Τα μεγάλα βασίλεια και οι αυτοκρατορίες του κόσμου μόλις φτάσουν στο αποκορύφωμα του μεγαλείου τους κατεβαίνουν και πάλι, σύμφωνα με τον ίδιο νόμο με τον οποίο ανέβηκαν μέχρις ότου, φτάνοντας στο κατώτερο σημείο, η ανθρωπότητα ανορθώνεται ξανά και ανεβαίνει πάλι, ενώ το ύψος της επίτευξής της – σύμφωνα μ' αυτόν τον νόμο της ανερχόμενης κυκλικής προόδου – είναι κάπως μεγαλύτερο από το σημείο από το οποίο είχε κατέβει. (*Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 34.)

Αλλά αυτοί οι κύκλοι – τροχοί μέσα σε τροχούς, που τόσο κατανοητά και έξυπνα συμβολίστηκαν από τους διάφορους Μάνου και Ρίσι στην Ινδία και από τους Κάβειρους στην Δύση⁶⁵⁴ – δεν επηρεάζουν όλη την ανθρωπότητα ταυτόχρονα κατά τον ίδιο χρόνο, όπως εξηγείται στο τμήμα *Φυλετική διαίρεση των Κύκλων*. Επομένως, όπως βλέπουμε, είναι δύσκολη η κατανόηση και η διάκριση μεταξύ τους, σχετικά με τα φυσικά και πνευματικά τους αποτελέσματα, αν δεν έχουμε κατανοήσει πλήρως την σχέση τους και την δράση τους πάνω στις αντίστοιχες θέσεις εθνών και φυλών στο πεπρωμένο και στην εξέλιξή τους. Αυτό το σύστημα δεν μπορεί να κατανοηθεί αν η πνευματική δράση των περιόδων – προκαθορισμένη κατά κάποιον τρόπο από τον Καρμικό νόμο – χωριστεί από την φυσική πορεία τους. Οι υπολογισμοί των καλύτερων αστρολόγων θα αποτύχουν,

⁶⁵⁴ Αυτός ο συμβολισμός δεν εμπόδισε αυτές τις προσωπικότητες, που τώρα φαίνονται μυθικές, να κυβερνήσουν κάποτε την γη κάτω από την ανθρώπινη μορφή πραγματικά ζωντανών, αν και αληθινά θείων και θεόμορφων ανθρώπων. Η γνώμη του συντ. Βαλάνου (και επίσης του Κουρ ντε Γκεμπελέν) δηλαδή, ότι τα "ονόματα και οι ερμηνείες των Καβείρων φαίνονται να είναι όλα αλληγορικά και ότι δεν σήμαιναν τίποτε περισσότερο [...] από ένα αλμανάκ των μεταβολών των εποχών, υπολογισμένο για τις εργασίες της γεωργίας" (συντ. Βαλάνου, *Συλλογή Χειμερινών Γρίφων*, 1770-1804, Τομ. 4, παρ. Ι, Νο 13, Εισ. Τομ. 5, αναφερόμενο στο έργο του Φάμπερ, *Διατριβή κ.τ.λ.*, Τομ. Ι, σελ. 7). Η γνώμη του λοιπόν αυτή είναι τόσο παράλογη, όσο και ο ισχυρισμός του πως ο Αιών, Κρόνος, Saturn και Νταγκόν είναι όλοι ένας, δηλαδή ο "πατριάρχης Αδάμ". Οι Κάβειροι ήταν οι δάσκαλοι της ανθρωπότητας στην γεωργία, γιατί ήταν οι κυβερνήτες των εποχών και των Κοσμικών κύκλων. Επομένως αυτοί, σαν πλανητικά Πνεύματα ή "Αγγελοι" (αγγελιοφόροι), καθόρισαν τα *μυστήρια της τέχνης της γεωργίας*.

ή τουλάχιστον θα μείνουν ατελείς, εκτός και ληφθεί σοβαρά υπόψη και μελετηθεί αυτή η διπλή δράση. Και αυτή η γνώση μπορεί να αποκτηθεί μόνο μέσω ΜΥΗΣΗΣ.

Ο Μεγάλος Κύκλος περιλαμβάνει την πρόοδο της ανθρωπότητας από την εμφάνιση του πρωταρχικού ανθρώπου αιθερικής μορφής. Περνάει μέσα από τους μικρότερους κύκλους της προοδευτικής εξέλιξής του (του ανθρώπου), από την αιθερική μέχρι την ημιαιθερική και καθαρά φυσική μορφή, μέχρι την απελευθέρωση του ανθρώπου από τον *χιτώνα δέρματος* και ύλης, μετά από την οποία συνεχίζει την καθοδική πορεία του και έπειτα την ανοδική για να συναντήσει το αποκορύφωμα ενός Γύρου, όταν ο μανβανταρικός Όφης "δαγκώνει την ουρά του" και επτά μικρότεροι κύκλοι έχουν περάσει. Αυτοί είναι οι μεγάλοι φυλετικοί Κύκλοι που επηρεάζουν εξίσου όλα τα έθνη και τις φυλές που περιλαμβάνονται σ' αυτήν την ιδιαίτερη Φυλή. Αλλά μέσα σ' αυτούς υπάρχουν μικρότεροι εθνικοί, ακόμα και φυλετικοί κύκλοι, που κυλούν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον. Στον Ανατολικό εσωτερισμό ονομάζονται Καρμικοί κύκλοι. Στην Δύση, από τότε που η Παγανιστική Σοφία αποκηρύχθηκε – επειδή ξεπήδησε και αναπτύχθηκε από τις σκοτεινές δυνάμεις που υποτίθεται πως βρίσκονταν σε συνεχή πόλεμο και σε αντίθεση με τον μικρό φυλετικό Ιεχωβά – η πλήρης και τρομακτική σημασία της Ελληνικής ΝΕΜΕΣΕΩΣ (ή *Κάρμα*) ξεχάστηκε εντελώς. Διαφορετικά, οι χριστιανοί θα είχαν αντιληφθεί καλύτερα την βαθιά αλήθεια ότι η Νέμεσις είναι χωρίς ιδιότητες, ότι ενώ η φοβερή θεά είναι απόλυτη και αμετάβλητη όπως μια Αρχή, εμείς – έθνη και άτομα – είμαστε που την παρακινούμε σε δράση και δίνουμε ώθηση στην κατεύθυνσή της. Το ΚΑΡΜΑ-ΝΕΜΕΣΙΣ είναι ο δημιουργός εθνών και θνητών, αλλά μόλις δημιουργηθούν, από εκεί και πέρα αυτά τα ίδια την κάνουν ή έναν οργισμένο Άγγελο ή έναν Άγγελο που ανταμείβει. Ναι:

"Σοφοί είναι εκείνοι που λατρεύουν την Νέμεση"⁶⁵⁵

όπως λέει ο χορός στον Προμηθέα – και εξίσου ανόητοι είναι εκείνοι που πιστεύουν πως η θεά μπορεί να εξευμενιστεί με θυσίες και προσευχές, ή να στρέψει τον τροχό της από τον δρόμο που έχει πάρει. Δεν υπάρχει επιστροφή από τα μονοπάτια που διαβαίνει και όμως αυτά τα μονοπάτια είναι δικό μας δημιούργημα, γιατί εμείς είμαστε που τα προετοιμάζουμε, συλλογικά ή ατομικά. Το *Κάρμα*-Νέμεσις είναι συνώνυμο της ΠΡΟΝΟΙΑΣ, εκτός από το σχέδιασμα, την καλοσύνη και κάθε άλλο πεπερασμένο χαρακτηριστικό και ιδιότητα που τόσο αφιλοσόφητα αποδίδονται στην τελευταία. Ένας αποκρυφιστής ή ένας φιλόσοφος δεν θα μιλήσει για καλοσύνη ή για ωμότητα της Πρόνοιας, αλλά ταυτίζοντάς την με το *Κάρμα*-Νέμεσις, θα πει ωστόσο ότι προσέχει τους καλούς και τους φυλάει σ' αυτήν καθώς και στις μελλοντικές ζωές και τιμωρεί τον κακό ναι, ακόμα και μέχρι την έβδομη επαναγέννησή του. Για τόσον καιρό, με λίγα λόγια, όσο χρειάζονται για να διευθετηθούν πλήρως τα αποτελέσματα της αναστάτωσης που προκάλεσε ακόμα και στο μικρότερο άτομο στον Άπειρο Κόσμο της Αρμονίας. Γιατί ο μόνος βαθμός του *Κάρμα* – ένας αιώνιος και αμετάβλητος βαθμός – είναι απόλυτη Αρμονία στον κόσμο της ύλης όπως είναι και στον κόσμο του Πνεύματος. Επομένως αυτό που αμείβει ή τιμωρεί δεν είναι το *Κάρμα*, αλλά εμείς αμείβουμε ή τιμωρούμε τον εαυτό μας ανάλογα με το αν εργαζόμαστε μαζί, μέσω και σύμφωνα με την φύση, υπακούοντας στους νόμους στους οποίους βασίζεται η Αρμονία, ή αν τους παραβιάζουμε.

Ούτε και οι τρόποι του *Κάρμα* θα ήταν ανεξιχνίαστοι αν οι άνθρωποι εργάζονταν με ενότητα και αρμονία, αντί με χωριστικότητα και ανταγωνισμό. Γιατί η άγνοιά μας γι' αυτούς τους τρόπους – τους οποίους ένα μέρος της ανθρωπότητας αποκαλεί τρόπους της Πρόνοιας, σκοτεινούς και περίπλοκους, ενώ ένα άλλο μέρος βλέπει σ' αυτούς την δράση της τυφλής Μοιρολατρίας και ένα τρίτο, την απλή τύχη, χωρίς ούτε θεούς, ούτε δαίμονες να τους καθοδηγούν – σίγουρα θα εξαφανιζόταν, αν μπορούσαμε να αποδώσουμε όλα αυτά στην σωστή τους αιτία.

Με την ορθή γνώση, ή τουλάχιστον με μια σταθερή πεποίθηση ότι οι γείτονές μας δεν επιθυμούν να μας βλάψουν περισσότερο απ' όσο σκεφτόμαστε εμείς να τους βλάψουμε, τα δύο τρίτα από το κακό του Κόσμου θα εξαφανίζονταν σαν αέρας. Αν δεν υπήρχε ούτε ένας άνθρωπος που να βλάπτει τον αδελφό του, τότε το *Κάρμα*-Νέμεσις δεν θα είχε ούτε αίτια για να λειτουργήσει, ούτε όπλα με τα οποία να δράσει. Η κύρια αιτία των "τρόπων της Πρόνοιας" είναι η σταθερή παρουσία ανάμεσά μας κάθε στοιχείου διαμάχης και αντίθεσης και η διαίρεση φυλών, εθνών,

⁶⁵⁵ Που φοβούνται το *Κάρμα*-Νέμεσις, θα ήταν πιο σωστό.

φατριών, κοινωνιών και ατόμων σε Κάιν και Άβελ, σε λύκους και πρόβατα. Ανοίγουμε καθημερινά με τα ίδια μας τα χέρια αυτούς τους αναρίθμητους μαιάνδρους στο πεπρωμένο, ενώ νομίζουμε ότι αναζητάμε ένα μονοπάτι για την λεωφόρο του σεβασμού και του καθήκοντος και ύστερα παραπονιόμαστε που αυτοί οι δρόμοι είναι τόσο περίπλοκοι και τόσο σκοτεινοί. Στεκόμαστε σαστισμένοι μπροστά στο μυστήριο των ιδίων μας των πράξεων και στα αινίγματα της ζωής που δεν θα λύσουμε, και ύστερα κατηγορούμε την μεγάλη Σφίγγα που θα μας καταβροχθίσει. Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε ένα τυχαίο γεγονός στην ζωή μας, ούτε μια άτυχη μέρα ή μια δυστυχία, που να μην μπορεί να αποδοθεί στις δικές μας πράξεις, σ' αυτήν ή σε μια άλλη ζωή. Όταν παραβιάζει κανείς τους νόμους της Αρμονίας – ή όπως το εκφράζει ένας θεοσοφιστής συγγραφέας, τους "νόμους της ζωής" – τότε πρέπει να είναι προετοιμασμένος να πέσει μέσα στο χάος που ο ίδιος δημιούργησε. Γιατί, σύμφωνα με τον ίδιο συγγραφέα, "το μόνο συμπέρασμα που μπορεί να βγάλει κανείς είναι πως αυτοί οι νόμοι της ζωής είναι οι ίδιοι οι εκδικητές τους και επομένως ότι κάθε εκδικητικός Άγγελος είναι μόνο μια τυπική προσωποποίηση των πράξεών τους".

Επομένως, αν κάποιος είναι ανήμπορος μπροστά σ' αυτούς τους αμετάβλητους νόμους, αυτοί δεν είμαστε εμείς, οι δημιουργοί του δικού μας πεπρωμένου, αλλά μάλλον εκείνοι οι άγγελοι, οι φύλακες της αρμονίας. Το Κάρμα-Νέμεσις δεν είναι παρά μόνο το (πνευματικό) δυναμικό αποτέλεσμα των αιτιών που παράχθηκαν και των δυνάμεων που αφυπνίστηκαν σε δραστηριότητα από τις δικές μας πράξεις. Ένας νόμος της απόκρυφης δυναμικής είναι ο εξής: "μια δεδομένη ποσότητα ενεργείας που ξοδεύεται στο πνευματικό ή αστρικό πεδίο, παράγει πολύ μεγαλύτερα αποτελέσματα από την ίδια ποσότητα ενέργειας που ξοδεύεται στο φυσικό αντικειμενικό πεδίο ύπαρξης".

Αυτή η κατάσταση θα διαρκέσει μέχρις ότου οι πνευματικές ενορατικές ικανότητες του ανθρώπου αναπτυχθούν πλήρως. Πράγμα που δεν θα συμβεί παρά μόνο όταν απαλλαγούμε τελείως από τα χονδροειδή υλικά μας καλύμματα, όταν αρχίσουμε να δρούμε από τα μέσα, αντί να ακολουθούμε συνεχώς τις ωθήσεις από τα έξω, δηλαδή αυτές που δημιουργούνται από τις φυσικές αισθήσεις και το χονδροειδές εγωιστικό σώμα. Μέχρι τότε το μόνο αντίδοτο για τα κακά της ζωής είναι ενότητα και αρμονία: μια Αδελφότητα ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ και *αλτρουισμός* όχι απλώς κατ' όνομα. Η συγκράτηση μιας και μόνης κακής *αιτίας*, θα συγκρατήσει όχι μόνο ένα, αλλά μια ποικιλία άσχημων αποτελεσμάτων. Και αν μια Αδελφότητα ή ακόμα και αρκετές Αδελφότητες δεν μπορέσουν να εμποδίσουν τα έθνη από το να αλληλοσφάζονται, ωστόσο η ενότητα στην σκέψη και στην πράξη και η φιλοσοφική έρευνα των μυστηρίων της ύπαρξης, θα εμποδίζει πάντα μερικά έθνη – εφόσον προσπαθούν να κατανοήσουν εκείνο που παρέμενε μέχρι τότε ένα αίνιγμα – από το να δημιουργήσουν επιπρόσθετες αιτίες σε έναν κόσμο που είναι ήδη γεμάτος από συμφορές και κακό. Η γνώση του Κάρμα δίνει την πεποίθηση ότι, αν

"...όταν η αρετή καταπιέζεται και η κακία θριαμβεύει,
γίνεται αθεϊστική η ανθρωπότητα"

αυτό συμβαίνει γιατί αυτή η ανθρωπότητα είχε πάντα κλειστά τα μάτια της στην μεγάλη αλήθεια πως ο ίδιος ο άνθρωπος είναι σωτήρας και καταστροφείας του εαυτού του και ότι δεν χρειάζεται να κατηγορεί τον Ουρανό και τους θεούς, το Πεπρωμένο και την Πρόνοια για την φανερή αδικία που βασιλεύει μέσα στην Ανθρωπότητα. Αλλά ο αναγνώστης ας θυμάται και ας επαναλαμβάνει αυτό το κομμάτι της ελληνικής σοφίας που προειδοποιεί τον άνθρωπο να αποφεύγει να κατηγορεί Εκείνο, το οποίο:

"....δίκαιο, αν και μυστηριώδες, μας οδηγεί αλάνθαστα
μέσα από άγνωστους δρόμους, από την ενοχή στην τιμωρία..."

σαν τους δρόμους και την λεωφόρο πάνω στην οποία προχωρούν τα μεγάλα ευρωπαϊκά έθνη. Οι Δυτικοί Άριοι, κάθε έθνος και φυλή, είχαν – όπως και οι Ανατολικοί αδελφοί τους της Πέμπτης Φυλής – τις δικές τους Χρυσές και Σιδερένιες εποχές, τις περιόδους σχετικής ανευθυνότητας, ή την Σάτια εποχή της καθαρότητας, ενώ τώρα αρκετά απ' αυτά έφτασαν στην Σιδερένια Εποχή, την Κάλι-Γιουγκά, μια εποχή ΜΑΥΡΗ ΑΠΟ ΦΡΙΚΗ...

Από την άλλη μεριά, είναι αλήθεια ότι οι εξωτερικοί κύκλοι κάθε έθνους προέρχονται από τις αστρικές κινήσεις και βασίζονται πάνω σ' αυτές. Οι τελευταίες είναι αδιαχώριστα αναμειγμένες με το πεπρωμένο των εθνών και των ανθρώπων. Αλλά με μια καθαρά φυσική έννοια, η Ευρώπη δεν γνωρίζει άλλους κύκλους, εκτός από τους αστρονομικούς και κάνει τους υπολογισμούς της ανάλογα. Ούτε θα ακούσει ποτέ για τίποτε άλλο, παρά μόνο για *φανταστικούς* κύκλους ή περιστροφές στον έναστρο ουρανό που τους περιβάλλει:

"Με Κέντρα και Έκκεντρα κακογραμμένα
Κύκλο και Επίκυκλο, Σφαίρα μέσα σε Σφαίρα...."

Αλλά για τους παγανιστές, για τους οποίους όπως λέει ο Κόλεριτζ "...ο Χρόνος, ο κυκλικός χρόνος, ήταν η αφηρημένη ιδέα της θεότητας...", εκείνη η "Θεότητα" εκδηλωνόταν ισόβαθμα με το Κάρμα και μόνο μέσω του Κάρμα και ήταν αυτό το ίδιο το ΚΑΡΜΑ-NEMESIS. Γι' αυτούς οι κύκλοι σήμαιναν κάτι παραπάνω από απλή διαδοχή γεγονότων, ή ένα περιοδικό χρονικό διάστημα περισσότερης ή λιγότερης διάρκειας. Γιατί αυτοί σημειώνονταν, γενικά, από επαναλήψεις ενός πιο ποικίλου και νοητικού χαρακτήρα απ' αυτόν που εμφανίζεται στην περιοδική επιστροφή των εποχών ή ορισμένων αστερισμών. Η σύγχρονη σοφία ικανοποιείται με τους αστρονομικούς υπολογισμούς και τις προφητείες που βασίζονται πάνω σε αλάνθαστους μαθηματικούς νόμους. Η αρχαία σοφία πρόσθεσε στο ψυχρό κέλυφος της αστρονομίας τα ζωοποιά στοιχεία της ψυχής και του πνεύματός της: την ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ. Και αφού τα αστρικά σώματα πράγματι ρυθμίζουν και καθορίζουν άλλα γεγονότα πάνω στην Γη – εκτός από τις πατάτες και τις περιοδικές ασθένειες αυτού του χρήσιμου λαχανικού (μια δήλωση η οποία επειδή δεν υπόκειται σε επιστημονική ερμηνεία, ενώ γίνεται αποδεκτή, την περιγελούν) – και αυτά τα γεγονότα πρέπει να επιτραπεί να προκαθορίζονται ακόμα και με απλούς αστρονομικούς υπολογισμούς. Όσοι πιστεύουν στην αστρολογία θα καταλάβουν το νόημά μας, οι σκεπτικιστές θα γελάσουν με την πίστη και θα κοροϊδέψουν την ιδέα. Μ' αυτόν τον τρόπο κλείνουν τα μάτια τους, σαν την στρουθοκάμηλο, στο ίδιο τους το πεπρωμένο....⁶⁵⁶

Και αυτό γιατί η μικρή τους ιστορική, όπως ονομάζεται, περίοδος δεν τους αφήνει περιθώρια για σύγκριση. Ο έναστρος ουρανός βρίσκεται μπροστά τους και παρ' όλο που η πνευματική τους όραση δεν έχει ακόμα ανοιχτεί και η ατμοσφαιρική σκόνη γήινης προέλευσης εμποδίζει την όρασή τους και την περιορίζει στα όρια των φυσικών συστημάτων, ωστόσο καταφέρνουν να αντιληφθούν τις κινήσεις και να παρατηρήσουν την συμπεριφορά των μετεώρων και των κομητών. Καταγράφουν τις περιοδικές εμφανίσεις αυτών των περιπλανώμενων και "φλογερών αγγελιαφόρων" και σαν αποτέλεσμα προφητεύουν σεισμούς, πτώση μετεωριτών, την εμφάνιση ορισμένων άστρων, κομητών κ.τ.λ., κ.τ.λ. Μήπως είναι, λοιπόν, μάντιες εξαιτίας όλων αυτών; Όχι, είναι απλώς έμπειροι αστρονόμοι.

Γιατί, λοιπόν, εξίσου έμπειροι αποκρυφιστές και αστρολόγοι να μη γίνονται πιστευτοί, όταν προφητεύουν την επιστροφή κάποιου κυκλικού γεγονότος βάσει της ίδιας μαθηματικής αρχής; Γιατί να θεωρείται γελοίος ο ισχυρισμός τους ότι γνωρίζουν. Οι πρόγονοι και οι προκάτοχοί τους κατέγραψαν την επανάληψη τέτοιων γεγονότων στην εποχή τους, κατά την διάρκεια μιας περιόδου

⁶⁵⁶ Όχι, όλοι, όμως γιατί υπάρχουν άνθρωποι της επιστήμης που αφυπνίζονται στην αλήθεια. Να τι διαβάζουμε: "Όπου κι αν στρέψουμε τα μάτια μας συναντάμε ένα μυστήριο... τα πάντα στην Φύση είναι για μας το άγνωστο.... Και όμως είναι αναρίθμητες εκείνες οι επιφανειακές διάνοιες για τις οποίες τίποτε δεν μπορεί να παραχθεί από φυσικές δυνάμεις, εκτός από γεγονότα παρατηρημένα πριν από πολύ καιρό, καθιερωμένα σε βιβλία και συγκεντρωμένα λίγο ή πολύ πετυχημένα με την βοήθεια θεωριών των οποίων ήδη η εφήμερη διάρκεια όφειλε να είχε αποδείξει την ανεπάρκειά τους... Δεν προσποιούμαι ότι αμφισβητώ την πιθανότητα της ύπαρξης των αόρατων Όντων, μιας φύσης διαφορετικής από την δική μας και ικανών να παρακινούν την ύλη σε δράση. Μεγάλοι φιλόσοφοι όλων των εποχών την δέχονταν σαν ένα αποτέλεσμα του μεγάλου νόμου της συνέχειας που κυβερνάει το Σύμπαν. Αυτή η νοήμων ζωή την οποία βλέπουμε να αρχίζει κατά κάποιον τρόπο από την μη-ύπαρξη (*neant*) και να φτάνει βαθμιαία στον άνθρωπο, μπορεί να σταματάει απότομα στον άνθρωπο για να ξαναεμφανιστεί μόνο στονάπειρο, στον υπέρτατο ρυθμιστή του κόσμου; Αυτό είναι απίθανο". Γι' αυτό... "Εγώ δεν αρνούμαι πια την ύπαρξη των Πνευμάτων περισσότερο απ' όσο αρνούμαι την ψυχή, όταν προσπαθώ να ερμηνεύσω ορισμένα γεγονότα χωρίς τις υποθέσεις τους". Τα παραπάνω τα έγραψε ο Αλμπέρ ντε Ροσσά, ένας γνωστός άνθρωπος της επιστήμης στην Γαλλία, που το έργο του είναι ένα από τα σημάδια των καιρών. (Βλέπε, *Οι Μη Καθορισμένες Δυνάμεις*. Έρευνες Ιστορικές και Πειραματικές, Παρίσι, 1887, σελ. 1-3).

που περιλαμβάνει χιλιάδες χρόνια, και οι σύνοδοι στους ίδιους αστερισμούς πρέπει αναγκαστικά να παράγουν αν όχι εντελώς ίδια, τουλάχιστον παρόμοια γεγονότα. Αγνωούνται, μήπως, οι προφητείες εξαιτίας του ισχυρισμού των εκατοντάδων χιλιάδων ετών παρατήρησης και των εκατομμυρίων ετών των ανθρώπινων φυλών; Είναι αλήθεια ότι εκείνοι που εμμένουν στην Βιβλική χρονολογία, περιγελούν την σύγχρονη επιστήμη για τις πολύ πιο μετριοπαθείς γεωλογικές και ανθρωπολογικές χρονολογίες της. Έτσι το Κάρμα διευθετεί ακόμα και την ανθρώπινη κοροϊδία στην αμοιβαία ανταλλαγή της ανάμεσα σε αιρέσεις, μορφωμένες κοινωνίες και άτομα. Όμως, τουλάχιστον στην πρόγνωση τέτοιων μελλοντικών γεγονότων, που όλα προβλέπονται βάσει της κυκλικής επανεμφάνισης, δεν υπεισέρχεται κανένα ψυχικό φαινόμενο. Δεν είναι ούτε διόραση ούτε προφητεία, τουλάχιστον όχι περισσότερο απ' όσο είναι ο εντοπισμός ενός κομήτη ή ενός άστρου χρόνια πριν από την εμφάνισή του. Αλλά είναι απλώς η γνώση και οι μαθηματικώς σωστοί υπολογισμοί αυτό που κάνει ικανούς τους ΣΟΦΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ να προλέγουν ότι, για παράδειγμα, η Αγγλία βρίσκεται στο χείλος αυτής ή της άλλης καταστροφής, ή ότι η Γαλλία πλησιάζει ένα τέτοιο σημείο του κύκλου της και η Ευρώπη γενικά απειλείται ή βρίσκεται στα πρόθυρα ενός κατακλυσμού στον οποίο την οδήγησε ο δικός της κύκλος του φυλετικού Κάρμα. Η αξιοπιστία της πληροφορίας εξαρτάται, φυσικά, από την αποδοχή ή την απόρριψη του ισχυρισμού για μια τρομακτική περίοδο ιστορικής παρατήρησης. Οι μνημένοι της Ανατολής ισχυρίζονται πως έχουν διατηρήσει αρχεία της φυλετικής ανάπτυξης και γεγονότων παγκόσμιας σημασίας από την αρχή της Τέταρτης Φυλής, ενώ εκείνα που προηγήθηκαν ήταν προφορική παράδοση. Ακόμα, όσοι πιστεύουν στην ενόραση και στις απόκρυφες δυνάμεις δεν θα δυσκολευτούν να πιστέψουν τουλάχιστον στον γενικό χαρακτήρα της δοσμένης πληροφορίας, ακόμα και αν είναι παραδοσιακή, από την στιγμή που ελέγχθηκε και διορθώθηκε με την βοήθεια της διόρασης και της εσωτερικής γνώσης. Αλλά στην προκειμένη περίπτωση δεν παρουσιάζουμε καμιά τέτοια μεταφυσική πίστη σαν κύρια εξάρτηση μας, αλλά δίνεται μια απόδειξη με βάση αυτό που για κάθε αποκρυφιστή ισοδυναμεί με επιστημονική μαρτυρία: δηλαδή, τα αρχεία που διατηρήθηκαν για αμέτρητους αιώνες μέσω του *Ζωδιακού*.

Έχει πια αποδειχθεί σαφώς ότι ακόμα και τα ωροσκόπια και η κριτική αστρολογία δεν βασίζονται εντελώς στην φαντασία και ότι, επομένως, τα άστρα και οι αστερισμοί έχουν μια απόκρυφη και μυστηριώδη επίδραση πάνω στα άτομα και μια σχέση μαζί τους. Και αν συμβαίνει αυτό με τα άτομα, γιατί να μη συμβαίνει με έθνη, φυλές και με την ανθρωπότητα σαν σύνολο; Αυτός είναι ξανά ένας ισχυρισμός που γίνεται βάσει της αυθεντίας των Ζωδιακών αρχείων. Θα εξετάσουμε λοιπόν, αν θέλετε, το πόσο γνωστός ήταν ο Ζωδιακός στους αρχαίους και το πόσο έχει ξεχαστεί από τους σύγχρονους.

XVII

Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

"Όλοι οι άνθρωποι τείνουν να έχουν μεγάλη ιδέα για την δική τους κατανόηση και να εμμένουν στις απόψεις που πρεσβεύουν", λέει ο κ. Τζόρνταν, προσθέτοντας ορθά σ' αυτό: "Κι όμως σχεδόν όλοι κατευθύνονται από τις αντιλήψεις άλλων και όχι τις δικές τους και μπορεί να ειπωθεί πιο αληθινά ότι υιοθετούν μάλλον, παρά γεννούν τις απόψεις τους".

Αυτό αποβαίνει διπλά αληθινό όσον αφορά τις επιστημονικές γνώμες σχετικά με θεωρίες και υποθέσεις που προσφέρονται για εξέταση. Άλλωστε η μεροληψία και οι προκαταλήψεις των "αυθεντιών", όπως αποκαλούνται, συχνά κρίνουν θέματα ζωτικής σπουδαιότητας για την ιστορία. Υπάρχουν αρκετές τέτοιες προκαθορισμένες γνώμες ανάμεσα στους μορφωμένους Ανατολιστές μας, κι όμως λίγες είναι πιο άδικες ή πιο παράλογες από το γενικό λάθος σχετικά με την αρχαιότητα του Ζωδιακού. Χάρης στην ενασχόληση μερικών Γερμανών Ανατολιστών, οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί Σανσκριτιστές αποδέχτηκαν την γνώμη του καθηγητή Βέμπερ ότι οι λαοί της Ινδίας δεν είχαν την ιδέα ούτε και την γνώση του Ζωδιακού πριν από την Μακεδόνικη εισβολή και ότι οι αρχαίοι Ινδοί εισήγαγαν στην χώρα τους τον Ζωδιακό από τους Έλληνες. Μας λένε ακόμα, μερικές άλλες "αυθεντίες", ότι κανένα ανατολικό έθνος δεν γνώριζε για τον Ζωδιακό πριν οι Έλληνες εξοικειώσουν πρόθυμα τα γειτονικά έθνη με την επινόησή τους. Και αυτό αφηφώντας το *Βιβλίο του Ιώβ* που διακηρύσσεται, ακόμα και από αυτούς τους ίδιους, ότι είναι το αρχαιότερο στον εβραϊκό κανόνα, σίγουρα πριν από τον Μωυσή, και το οποίο μιλάει για τον σχηματισμό του "Αρκτούρου, του Ωρίωνα και των Πλειάδων (*Αυς, Κεσίλ και Κιμά*) και τις αίθουσες του Νότου" (Ιώβ, ΙΧ, 9) για τον Σκορπιό και τις *Ματσαρόθ*, τα ΔΩΔΕΚΑ ΖΩΔΙΑ (Ιώβ. XXXVIII, 31-32), λέξεις που αν σημαίνουν κάτι, υπονοούν την γνώση του Ζωδιακού ακόμα και ανάμεσα στις νομαδικές αραβικές φυλές. Το *Βιβλίο του Ιώβ*, λένε, προηγείται του Ομήρου και του Ησίοδου τουλάχιστον κατά χίλια χρόνια: οι δύο Έλληνες ποιητές είχαν ακμάσει κάπου οχτώ αιώνες πριν από την χριστιανική εποχή (!). Παρεμπιπτόντως αυτός που προτιμάει να πιστεύει στον Πλάτωνα, ο οποίος σημειώνει ότι ο Όμηρος άκμασε πολύ παλιότερα, μπορεί να δείξει έναν αριθμό ζωδιακών σημείων αναφερόμενων στην *Ιλιάδα* και στην *Οδύσεια*, στους *Ορφικούς Ύμνους* και αλλού. Αλλά λόγω της φανταστικής υπόθεσης ορισμένων σύγχρονων κριτικών που λένε πως ούτε ο Ορφέας, ούτε ακόμα ο Όμηρος και ο Ησίοδος υπήρξαν ποτέ, θα φαινόταν χάσιμο χρόνου έστω και να αναφέρουμε αυτούς τους αρχαϊκούς συγγραφείς. Ο αραβικός *Ιώβ* θα επαρκεί εκτός αν, πράγματι, ο τόμος των θρήνων του, μαζί με τα ποιήματα των δυο Ελλήνων, προσθέτοντας σ' αυτά κι εκείνα του Λίνου, διακηρυχθούν τώρα σαν πατριωτική πράξη πλαστογράφησης του Ιουδαίου Αριστόβουλου. Αλλά αν ο Ζωδιακός ήταν γνωστός στις μέρες του Ιώβ, πώς είναι δυνατόν ο πολιτισμένος και φιλοσοφημένος Ινδός να συνέχιζε να τον αγνοεί;

Διακινδυνεύοντας τα βέλη της σύγχρονης κριτικής – μάλλον στομωμένα από την κατάχρηση – ο αναγνώστης μπορεί να γνωρίσει μόνος του την σοφή άποψη του Μπαγί πάνω στο θέμα. Οι συμπερασματικές υποθέσεις μπορεί να αποδειχθούν εσφαλμένες. Οι μαθηματικοί υπολογισμοί στέκουν σε πιο σίγουρο έδαφος. Παίρνοντας σαν αφετηρία μερικές αστρονομικές υπομνήσεις στον *Ιώβ*, ο Μπαγί επινόησε πολύ έξυπνα μέσα απόδειξης για το ότι οι παλιότεροι ιδρυτές της επιστήμης του Ζωδιακού ανήκαν σε έναν προκατακλυσμαίο, αρχέγονο λαό. Το γεγονός ότι φαίνεται πρόθυμος να διακρίνει στον Θωθ, στον Σηθ και στον *Φουσί* (της Κίνας), μερικούς βιβλικούς πατριάρχες, δεν επηρεάζει την εγκυρότητα της απόδειξής του ως προς την αρχαιότητα του Ζωδιακού. (Μπαγί, *Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας*, βιβλ. Τρίτο, σελ. 63-74.) Ακόμα κι αν δεχτούμε π.χ. το επιφυλακτικό νούμερο των 3700 π.Χ. σαν ορθή εποχή της επιστήμης, αυτή η χρονολογία αποδεικνύει με τον πιο ακαταμάχητο τρόπο ότι δεν ήταν οι Έλληνες που επινόησαν τον Ζωδιακό, για τον απλό λόγο ότι δεν υπήρχαν σαν έθνος τριάντα επτά αιώνες π.Χ., ούτε σαν

ιστορική φυλή οπωσδήποτε αποδεκτή από τους ιστορικούς. Ο Μπαγί, λοιπόν, υπολόγισε την περίοδο στην οποία οι αστερισμοί εκδήλωσαν την ατμοσφαιρική επιρροή την αποκαλούμενη από τον Ιώβ "γλυκεία επιρροά των Πλειάδων"⁶⁵⁷ του *Κεσίλ* (Ωρίωνα) και εκείνη του ύδατος *λάβρου* αναφορικά με τον Σκορπιό, τον όγδοο αστερισμό και βρήκε ότι μπροστά στην αιώνια ομοιομορφία εκείνων των διαίρέσεων του ζωδιακού και των ονομάτων των πλανητών που αποδίδονται με την ίδια τάξη παντού και πάντα και μπροστά στην αδυναμία να τα αποδώσει κανείς όλα στην τύχη ή στην σύμπτωση "που ποτέ δεν δημιουργεί τέτοιες ομοιότητες", πρέπει να υπάρχουν πράγματι περιθώρια για μια μεγάλη αρχαιότητα του ζωδιακού. (Μπαγί, *Ιστορία της Αρχαίας Αστρονομίας*, Βιβλ. ΙΧ, κεφ. ΙΧ και XXXVIII.)

Επίσης, αν υποθεθεί πως η Βίβλος είναι αυθεντία για οποιοδήποτε θέμα (και υπάρχουν μερικοί που ακόμα το πιστεύουν, είτε από χριστιανικές είτε από καμπαλιστικές μελέτες), τότε ο Ζωδιακός αναφέρεται καθαρά στους Βασ. ΙΙ, ΚΓ', 5. Πριν το "βιβλίο του νόμου βρεθεί" από τον Χελκία, τον αρχιερέα (ΚΒ'), τα σημεία του Ζωδιακού ήταν γνωστά και λατρεύονταν. Απολάμβαναν την ίδια λατρεία όπως ο Ήλιος και η Σελήνη, αφού "οι ιερείς, τους οποίους οι βασιλείς του Ιούδα διώρισαν να θυμιάζωσιν... εις τον Βάαλ, εις τον Ήλιον και εις την Σελήνη, και εις τους πλάνητος, και εις πάσαν την στρατιάν του ουρανού", ή στα δώδεκα ζώδια ή αστερισμούς, όπως εξηγεί η σημείωση του περιθωρίου στην αγγλική Βίβλο, ακολούθησαν την εντολή επί αιώνες. Αναγκάστηκαν να σταματήσουν την ειδωλολατρεία τους μόνο από τον βασιλιά Ιωσία, 624 χρόνια π.Χ.

Η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη νύξεις για τα δώδεκα ζωδιακά σημεία και το όλο σχήμα οικοδομείται πάνω σ' αυτά: ήρωες, προσωπικότητες και συμβάντα. Έτσι στο όνειρο του Ιωσήφ, που είδε έντεκα "άστρα" να υποκλίνονται μπροστά στο δωδέκατο, που ήταν το "άστρο" του, εννοείται ο Ζωδιακός. Οι Ρωμαιοκαθολικοί έχουν ανακαλύψει επί πλέον σ' αυτό μια προφητεία για τον Χριστό, που ήταν το δωδέκατο άστρο, λένε, και οι έντεκα απόστολοι. Επίσης η απουσία του δωδέκατου θεωρήθηκε σαν προφητικός υπαινιγμός για την προδοσία του Ιούδα. Οι δώδεκα γιοι του Ιακώβ είναι πάλι μια αναφορά στο ίδιο, όπως ορθά επισημαίνεται από τον Τζ. Μπ. Βιλαπάντ. (*Ο Ναός της Ιερουσαλήμ*, Τομ. ΙΙ, 2ο μέρος, κεφ. XXX.) Ο σερ Τζον Μάλκολμ, στην *Ιστορία της Περσίας* (κεφ. VII) δείχνει ότι το *Νταμπιστάν* επαναλαμβάνει όλες αυτές τις παραδόσεις για τον Ζωδιακό. Ανάγει την επινόησή του στις ευτυχισμένες μέρες της χρυσής εποχής του Ιράν, παρατηρώντας ότι μια από τις αναφερόμενες παραδόσεις υποστηρίζει πως τα πνεύματα των πλανητών παριστάνονται κάτω από τα ίδια σχήματα και εικόνες που είχαν υιοθετήσει όταν παρουσιάστηκαν σε μερικούς αγίους προφήτες και έτσι οδήγησαν στην εγκαθίδρυση τελετών βασισμένων στον Ζωδιακό.

Ο Πυθαγόρας, και μετά απ' αυτόν ο Φίλωνας ο Ιουδαίος, θεωρούσε τον αριθμό 12 σαν πολύ ιερό. "Το δωδεκάεδρο είναι ένας ΤΕΛΕΙΟΣ αριθμός". Αυτός βρίσκεται και στα σημεία του Ζωδιακού, προσθέτει ο Φίλωνας, που ο Ήλιος επισκέπτεται σε δώδεκα μήνες και προς τιμήν αυτού του ψηφίου ο Μωυσής διαίρεσε το έθνος του σε δώδεκα φυλές, εγκαθίδρυσε τους δώδεκα άρτους (Λευϊτικόν, ΚΔ', 5) της προθέσεως και τοποθέτησε δώδεκα πολύτιμους λίθους γύρω στο εφόδ των ποντιφικών. (*Περί Φυγής και Εύρεσης*, XXXIII.)

Σύμφωνα με τον Σενέκα (*Φυσικά θέματα*, ΙΙΙ, 29), ο Βηρωσός δίδαξε βάσει του Ζωδιακού την προφητεία κάθε μελλοντικού συμβάντος και κατακλυσμού και ο ορισμένος απ' αυτόν χρόνος για το ολοκάτωμα του κόσμου (*πραλάγια*) και ένας άλλος για τον κατακλυσμό βρίσκεται ότι ανταποκρίνεται στον χρόνο που δίνεται σε έναν αρχαίο αιγυπτιακό πάπυρο. Επέρχεται σε κάθε ανανέωση του κύκλου του αστρικού έτους των 25.868 ετών. Τα ονόματα των ακκάδιων μηνών έχουν δοθεί και προέρχονται από τα ονόματα των σημείων του Ζωδιακού και οι ίδιοι οι Ακκάδιοι είναι πολύ αρχαιότεροι από τους Χσλδαίους. Ο κ. Πρόκτερ στο βιβλίο του *Μύθοι και θαύματα της Αστρονομίας* δείχνει πως οι αρχαίοι αστρονόμοι είχαν αποκτήσει ένα σύστημα ακριβέστατης αστρονομίας 2.400 χρόνια π.Χ., οι Ινδοί χρονολογούν τον Κάλι-Γιουγκά τους από μια μεγάλη περιοδική συζυγία των πλανητών τριάντα ένα αιώνες π.Χ. και παρ' όλα αυτά οι Έλληνες που

⁶⁵⁷ Στα Εβραϊκά *Κιμά*, βλέπε Ιώβ XXXYIII, 31. Οι Πλειάδες, όπως όλοι γνωρίζουν, είναι τα επτά άστρα πέρα από τον Ταύρο που εμφανίζονται στην αρχή της άνοιξης. Έχουν πολύ απόκρυφη σημασία στην ινδική εσωτερική φιλοσοφία και συνδέονται με τον ήχο και με άλλες μυστικές αρχές στην Φύση.

συμμετείχαν στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου ήταν οι πρώτοι δάσκαλοι των Αρίων Ινδών στην αστρονομία!

Είτε η καταγωγή του Ζωδιακού είναι Άρια είτε αιγυπτιακή, οπωσδήποτε είναι πολύ μεγάλης αρχαιότητας. Ο Σιμπλίκιος (6ος αιών. μ.Χ.) γράφει ότι είχε επανειλημμένα ακούσει πως οι Αιγύπτιοι διατηρούσαν αστρονομικές παρατηρήσεις και αρχεία για τα περασμένα 630.000 χρόνια (*Σχόλια στον Αριστοτέλη*, σελ. 475). Αυτή η δήλωση φαίνεται να φοβίζει τον κ. Τζ. Μάσεϋ, ο οποίος παρατηρεί σχετικά στο βιβλίο του *Φυσική Γένεση* (Τομ. II, σελ. 318) ότι "ακόμα και αν πάρουμε αυτόν τον αριθμό ετών για τον μήνα που ο Εύδοξος είπε πως οι Αιγύπτιοι όριζαν σαν έτος, αυτό θα μας έδινε το διάστημα δυο κύκλων μετάπτωσης [ή 51.736 έτη]". Ο Διογένης ο Λαέρτιος (Πλούταρχου, *Βίοι*, "Προοίμιο", παρ. 2) ανήγαγε τους αστρονομικούς υπολογισμούς των Αιγυπτίων σε 48.863 έτη πριν από τον Μέγα Αλέξανδρο. Ο Μαρτιάνους Καπέλα υποστηρίζει το ίδιο βεβαιώνοντας τους μεταγενέστερους ότι οι Αιγύπτιοι μελετούσαν μυστικά την αστρονομία πάνω από 40.000 έτη, πριν μεταδώσουν την γνώση τους στον κόσμο.⁶⁵⁸

Διάφορα αξιόλογα αποσπάσματα παρατίθενται στην *Φυσική Γένεση* με σκοπό να υποστηρίξουν τις θεωρίες του συγγραφέα, αλλά πολύ περισσότερο δικαιώνουν την διδασκαλία της Μυστικής Δοξασίας. Για παράδειγμα μνημονεύεται ο Πλούταρχος, από τον *Βίο του Σύλλα*, (παρ. VII, 3-4) να λέει:

Μια ημέρα όταν ο ουρανός ήταν αίθριος... ένας ήχος ακούστηκε ψηλά... σάλπιγγας, τόσο δυνατός, διαπεραστικός και θρηνητικός, ώστε τρόμαξε... τον κόσμο. Οι σοφοί της Τοσκάνης είπαν ότι προοιωνίζε μια νέα φυλή ανθρώπων και μια ανακαίνιση του κόσμου, γιατί βεβαίωσαν πως υπήρχαν οχτώ διαφορετικά είδη ανθρώπων, όλα διαφορετικά στην ζωή και στους τρόπους και πως ο Ουρανός είχε παραχωρήσει στο καθένα τον χρόνο του, που οριζόταν από τον κύκλο του μεγάλου έτους" [25.868 ετών].

Αυτό θυμίζει έντονα τις δικές μας επτά φυλές των ανθρώπων και την όγδοη – "τον ζώνθρωπο" – που προήλθε από την τελική Τρίτη Φυλή, καθώς επίσης και τις διαδοχικές κατά βυθίσεις και την καταστροφή των ηπείρων που τελικά εξαφάνισε σχεδόν όλο το κύριο σώμα εκείνης της φυλής. Ο Ιάμβλιχος λέει:

Οι Ασσύριοι δεν έχουν διατηρήσει μόνο τα χρονικά είκοσι επτά μυριάδων ετών (270.000 ετών), όπως ισχυρίζεται ο Ίππαρχος, αλλά παρόμοια και όλων των αποκαταστάσεων και των περιόδων των επτά κυβερνητών του κόσμου. (Πρόκλος, *Σχόλιο στον Τίμαιο*, βιβλ. Πρώτο, 100.29-101.2.)

Αυτός είναι ο υπολογισμός της *Εσωτερικής Δοξασίας*, όσο προσεγγιστικά μπορεί να γίνει. Γιατί 1.000.000 έτη αναγνωρίζονται για την τωρινή Ριζική Φυλή μας (την Πέμπτη), και γύρω στα 850.000 έτη από το βύθισμα του τελευταίου μεγάλου νησιού (μέρους της Ηπείρου), της Ρούτα της Τέταρτης -651- Φυλής ή των Ατλάντων ενώ το Ντάιγια, ένα μικρό νησί κατοικούμενο από μια μεικτή φυλή, καταστράφηκε πριν από 270.000 χρόνια περίπου, κατά τη διάρκεια της παγετωνικής περιόδου ή περίπου τότε (βλέπε Τόμο II). Αλλά οι Επτά Κυβερνήτες, ή οι επτά μεγάλες δυναστείες των θείων βασιλιάδων ανήκουν στις παραδόσεις κάθε μεγάλου λαού της αρχαιότητας. Οπουδήποτε αναφέρονται δώδεκα, είναι πάντοτε τα 12 σημεία του Ζωδιακού.

Τόσο ολοφάνερο είναι το γεγονός, ώστε οι Ρωμαιοκαθολικοί συγγραφείς – ειδικά μεταξύ των Γάλλων Ουλτραμοντανικών – συμφώνησαν σιωπηρά στην σύνδεση των δώδεκα Ιουδαίων Πατριαρχών με τα Σημεία του Ζωδιακού. Αυτό έγινε με έναν κάποιο προφητικο-μυστικιστικό τρόπο που θα ηχούσε στα ευσεβή και αδαή αυτιά σαν ένα εντυπωσιακό σημάδι, μια σιωπηρή θεία αναγνώριση, των "εκλεκτών του θεού", του οποίου το δάχτυλο πάντα σημείωνε στον ουρανό – από την αρχή της δημιουργίας – τους αριθμούς αυτών των πατριαρχών. Για παράδειγμα, αυτοί οι συγγραφείς (ο Ντε Μιρβίγ μεταξύ άλλων) κατά περίεργο τρόπο αναγνωρίζουν αρκετά όλα τα χαρακτηριστικά των 12 σημείων του Ζωδιακού στα λόγια που απηύθυνε ο ετοιμοθάνατος Ιακώβ

⁶⁵⁸ *Περί γάμου*, VIII, παρ. 812. Παράβολε Τζ. Λιούις, *Ιστορική Επιθεώρηση της Αστρονομίας των Αρχαίων*, 1862, σελ. 264.

προς τους γιους του και στους αφορισμούς του για το μέλλον κάθε Φυλής (Γένεση, κεφ. ΜΘ'). Ακόμα διακηρύσσεται ότι τα αντίστοιχα λάβαρα αυτών των φυλών παρουσιάζουν τα ίδια σύμβολα και τα ίδια ονόματα όπως τα ζώδια, επαναλαμβανόμενα στους δώδεκα πολύτιμους λίθους των *Ουρίμ* και *Τουμίμ* και στα 12 φτερά των Χερούβ. Αφήνουμε τους εν λόγω μυστικιστές να αποδείξουν την ακρίβεια της υποτιθέμενης αντιστοιχίας που είναι ως εξής: Ο Άνθρωπος, ή *Υδροχόος*, είναι στην σφαίρα του Ρουβήν, που χαρακτηρίζεται "ασταθής ως ύδωρ" (η Βουλγάτατο έχει, "ανέβλυσας ως ύδωρ"): οι *Δίδυμοι*, στην ισχυρή αδελφική σχέση του Συμεών και του Λεβί· ο *Λέων*, στην φυλή του Ιούδα, "ο ισχυρός Λέων" της φυλής του, "σκύμνος λέοντος"· ο *Ταύρος* στον Ισάχαρ, επειδή είναι "όνος δυνατός κλίνων τον ώμον" κ.τ.λ., και γι' αυτό συνδέεται με τους σταύλους· η *Παρθένος-Σκορπιός*, στον Δαν που περιγράφεται σαν "όφις, ασπίς επί της τρίβου δάκνων" κ.τ.λ.· ο *Αιγόκερως* στον Νεφθαλί που είναι "έλαφος απολελυμένη"· ο *Καρκίνος* στον Βενιαμίν, γιατί είναι "άρπαξ"· ο *Ζυγός*, η "Ζυγαριά", στον Ασήρ, του οποίου "ο άρτος θέλει είναι παχύς"· ο *Τοξότης* στον Ιωσήφ, επειδή "το τόξον αυτού έμεινε δυνατόν". Σαν αναπλήρωση του δωδέκατου ζωδίου, της *Παρθένου*, σαν ανεξάρτητης από τον *Σκορπιό*, είναι η Δείνα, η μόνη κόρη του Ιακώβ. (Γένεση, ΜΣΤ' 15.) Η παράδοση παρουσιάζει τις υποτιθέμενες φυλές να φέρουν τα 12 Ζώδια στα λάβάρά τους. Αλλά εκτός αυτών, η Βίβλος είναι γεμάτη από θεο-κοσμολογικά και αστρονομικά σύμβολα και προσωποποιήσεις.

Αν το πεπρωμένο του αληθινού, ζωντανού Πατριάρχη ήταν τόσο άρρηκτα συνδεδεμένο με το Ζωδιακό, αυτό που μένει είναι να απορήσει και να αναρωτηθεί κανείς πώς μετά την απώλεια των δέκα φυλών, τα δέκα από τα δώδεκα ζώδια δεν εξαφανίστηκαν το ίδιο ανεξήγητα από τις αστέρινες περιοχές; Αλλά αυτό δεν έχει και τόση σημασία. Ας ασχοληθούμε καλύτερα με την ιστορία του ίδιου του Ζωδιακού.

Μπορούμε τώρα να υπενθυμίσουμε στον αναγνώστη κάποιες γνώμες που εξέφρασαν μερικές από τις ανώτερες αυθεντίες της επιστήμης.

Ο Νεύτωνας πίστευε ότι η επινόηση του Ζωδιακού μπορούσε να αναχθεί πίσω ως την εκστρατεία των Αργοναυτών και ο Ντυλώρ εντόπισε την αρχή του στο 6500 π.Χ., ακριβώς 2.496 χρόνια πριν από την δημιουργία του Κόσμου σύμφωνα με την βιβλική χρονολογία.

Ο Κρουζέρ πιστεύει πως είναι εύκολο να αποδειχθεί ότι οι περισσότερες από τις θεογονίες συνδέονται στενά με θρησκευτικά ημερολόγια και να υποδειχθεί ο Ζωδιακός σαν η κύρια αρχή τους: αν όχι ταυτόσημος με τον Ζωδιακό τον γνωστό τώρα σε εμάς, τότε κάτι πολύ παρόμοιο μ' αυτόν. Είναι σίγουρος ότι ο Ζωδιακός και οι μυστικιστικές συσχετίσεις του βρίσκονται στην βάση όλων των μυθολογιών, κάτω από την μια ή την άλλη μορφή και ότι υπήρχε με την παλιά μορφή πριν από αιώνες και εξαιτίας κάποιου μοναδικού συνδυασμού συμβάντων αποκαλύφθηκε με το παρόν καθορισμένο αστρονομικό ένδυμα.⁶⁵⁹

Είτε "τα πνεύματα των πλανητών" (οι δικοί μας Ντιάνι Τσόχαν των υπερκόσμιων σφαιρών) παρουσιάστηκαν σε "αγίους προφήτες" – όπως διακηρύσσεται στο *Νταμπιστάν* – είτε όχι, φαίνεται ότι σπουδαίοι πολίτες και πολεμιστές τιμούνταν εξίσου τον παλιό καιρό, όταν η αστρολογική μαγεία και η θεοφάνεια συμβάδιζαν στην Χαλδαία. Γιατί ο Ξενοφώντας, ένας όχι συνηθισμένος άνθρωπος, διηγείται για τον Κύρο πως την στιγμή του θανάτου του ο βασιλιάς έστειλε θερμές ευχαριστίες σε θεούς και ήρωες γιατί τόσο συχνά τον δίδασκαν οι ίδιοι για τα σημεία του ουρανού, εν ουρανίοις σημείοις. (*Κύρου Παιδεία*, VIII, ζ, 3.)

Αν υποθεθεί ότι η επιστήμη του Ζωδιακού δεν είναι μεγάλης αρχαιότητας και παγκοσμιοτήτας, τότε πώς εξηγείται ότι τα σημεία του ανευρίσκονται στις αρχαιότερες θεογονίες; Λέγεται πως ο Λαπλάς ένωσε μεγάλη έκπληξη από την ιδέα των ημερών του Ερμή (Τετάρτη), της Αφροδίτης (Παρασκευή), του Δία (Πέμπτη), του Κρόνου (Σάββατο) και άλλων που σχετίζονται με τις ημέρες της εβδομάδας με την ίδια σειρά και με τα ίδια ονόματα, τόσο στην Ινδία όσο και στην Βόρεια Ευρώπη.

Προσπαθήστε, αν μπορείτε, με το παρόν σύστημα *αυτόχθονων* πολιτισμών, που είναι τόσο της μόδας στις μέρες μας, να εξηγήσετε πώς έθνη χωρίς κοινή αρχαιότητα και παραδόσεις, ούτε

⁶⁵⁹ Κρουζέρ, Συμβολική, κ. τ.λ.: παράβολε Τζ. Ντ. Γκινιώ, *Θρησκευτικές της αρχαιότητας*, κ.τ.λ.. Τόμος I, μέρος II (1825), βιβλ. Τρίτο, σελ. 930.

κοινό τόπο γέννησης μπορεί να κατάφεραν να επινοήσουν ένα είδος ουράνιας φαντασμαγορίας, έναν αληθινό κυκεώνα αστρικών ονομασιών, χωρίς σειρά ή στόχο, μη έχοντας παραστατική σχέση με τους αστερισμούς που παριστάνουν και ακόμα λιγότερο, όπως φαίνεται, με τις φάσεις της γήινης ζωής μας τις οποίες είναι φτιαγμένοι για να συμβολίζουν, [αν δεν υπήρχε] μια γενική πρόθεση και ένας καθολικός σκοπός και πίστη στην ρίζα όλων αυτών; (Ντε Μιρβίγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 59-61.)

Με τον πιο ευθύ τρόπο ο Ντυπιύ διαβεβαιώνει το ίδιο πράγμα λέγοντας:

"Είναι αδύνατο να ανακαλύψουμε την παραμικρή ομοιότητα ανάμεσα στα μέρη του ουρανού και στα σχήματα που οι αστρονόμοι έχουν αυθαίρετα σχεδιάσει και από την άλλη μεριά η σύμπτωση είναι κάτι απίθανο". (Ντυπιύ, *Η Προέλευση των λατρειών*, όπως περιέχεται στο προαναφερθέν έργο του Ντε Μιρβίγ, σελ. 61.)

Σίγουρα το τυχαίο είναι "απίθανο". Δεν υπάρχει "τυχαίο" στην Φύση, όπου το καθετί μαθηματικά εναρμονίζεται και συσχετίζεται με τις μονάδες του. "Τυχαίο", λέει ο Κόλεριτζ, "είναι απλώς το ψευδώνυμο του Θεού [ή της Φύσης] για κείνες τις ιδιαίτερες περιπτώσεις όπου Αυτός προτιμάει να μην υπογράψει φανερά με την υπογραφή Του". Αντικαταστήστε την λέξη "Θεός" με την λέξη Κάρμα και θα μετατραπεί σε Ανατολικό αξίωμα. Επομένως οι αστρικές "προφητείες" του Ζωδιακού, όπως αποκαλούνται από χριστιανούς μυστικιστές ποτέ δεν καταδείχνουν ένα ειδικό συμβάν, οσοδήποτε σοβαρό και ιερό κι αν είναι για ένα τμήμα της ανθρωπότητας, αλλά τους συνεχώς επαναλαμβανόμενους, περιοδικούς νόμους στην φύση, κατανοούμενους μόνο από τους μυημένους των ίδιων των αστρικών θεών.

Κανένας αποκρυφιστής, κανένας αστρολόγος που να έχει γεννηθεί στην Ανατολή, δεν θα συμφωνήσει ποτέ με τους χριστιανούς μυστικιστές, ή ακόμα και με την μυστικιστική αστρονομία του Κέπλερ, παρά την μεγάλη του επιστήμη και πολυμάθεια. Και αυτό επειδή αν οι επαγγελίες του είναι ολότελα ορθές, τα συμπεράσματά του είναι μονόπλευρα και επηρεασμένα από χριστιανικές προκαταλήψεις. Εκεί όπου αυτός βρίσκει μια προφητεία που άμεσα δείχνει τον Σωτήρα, άλλα έθνη βλέπουν το σύμβολο ενός αιώνιου νόμου θεσπισμένου γι' αυτό το μανβαντάρα. Γιατί να βλέπουμε στους Ιχθύς μια άμεση σύνδεση με τον Χριστό – έναν από τους παγκόσμιους αναμορφωτές, Σωτήρα μόνο για τους άμεσους οπαδούς του, αλλά απλώς μεγάλο και λαμπρό Μύστη για όλους τους υπόλοιπους – όταν αυτός ο αστερισμός λάμπει σαν σύμβολο όλων των περασμένων, των τωρινών και των μελλοντικών Πνευματικών Σωτήρων που σκορπίζουν φως και εκδιώκουν το νοητικό σκοτάδι; Οι Χριστιανοί συμβολολόγοι επιχείρησαν να αποδείξουν ότι ήταν (ο αστερισμός) του Εφραίμ (γιου του Ιωσήφ) του εκλεκτού του Ιακώβ, και γι' αυτό ο Εκλεκτός Μεσσίας, ο Ιχθύς των πρώτων Χριστιανών, όφειλε να γεννηθεί την στιγμή της εισόδου του Ήλιου στο ζώδιο του Ψαριού (Ιχθύς). Αλλά αν ο Ιησούς της Ναζαρέτ ήταν εκείνος ο Μεσσίας, γεννήθηκε πράγματι εκείνη την "στιγμή", ή παρουσιάστηκε ότι γεννήθηκε τότε με την παρέμβαση θεολόγων οι οποίοι επεδίωκαν απλώς να κάνουν τις προκατειλημμένες ιδέες τους να ταιριάζουν με τα αστρικά γεγονότα και την λαϊκή πίστη; Ο καθένας ξέρει ότι η αληθινή ημερομηνία και έτος γέννησης του Ιησού είναι εντελώς άγνωστα. Και οι Ιουδαίοι, των οποίων οι προπάτορες έδωσαν στην λέξη Νταγκ το νόημα του "ψαριού" αλλά και του "Μεσσία", κατά την διάρκεια της αναγκαστικής ανάπτυξης της ραβινικής γλώσσας τους, είναι οι πρώτοι που απέρριψαν αυτόν τον χριστιανικό ισχυρισμό. Και τι να πούμε για τα πρόσθετα γεγονότα, ότι και οι Μπραχμάνοι συνδέουν τον "Μεσσία" τους, τον αιώνιο Αβατάρ Βίσνου, με το ψάρι και τον Κατακλυσμό και οι Βαβυλώνιοι έπλασαν τον δικό τους Νταγκ-Ον, εξίσου ένα ψάρι και Μεσσία Ιχθυάνθρωπο και Προφήτη;

Ανάμεσα στους Αιγυπτιολόγους υπάρχουν εκείνοι οι εικονοκλάστες που λένε πως "όταν οι Φαρισαίοι ζητούσαν "σημείο εξ ουρανού", ο Ιησούς είπε "σημείον δεν θέλει δοθεί, εμμή το σημείον Ιωνά" (Ματθ. ΙΣΤ', 4)... Το σημείο Ιωνά είναι εκείνο του Οάν ή ιχθυανθρώπου της Νινευί... Ασφαλώς δεν υπήρχε άλλο σημείο εκτός του ότι ο Ήλιος αναγεννήθηκε στους Ιχθύς. Η φωνή της Μυστικής Σοφίας λέει σε κείνους που αναζητούν σημεία, ότι δεν μπορούν να έχουν άλλο από το σημείο επιστροφής του ιχθυανθρώπου, Ιχθύς, Οανές, ή Ιωνά: που δεν μπόρεσε να γίνει σάρκινος".

Φαίνεται πως ο Κέπλερ θεωρούσε σαν σίγουρο γεγονός ότι, την στιγμή της "ενσάρκωσης", όλοι οι πλανήτες ήταν σε συζυγία στο ζώδιο των *Ιχθύων*, ονομαζόμενο από τους Ιουδαίους (τους Καμπαλιστές), "αστερισμός του Μεσσία". "Είναι αυτός ο αστερισμός", λέει κατηγορηματικά, "όπου βρισκόταν το *άστρο των Μάγων*". Αυτή η δήλωση του δρ. Σεπ (*Η Ζωή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού*, 1854, Τομ. 1, σελ. 9) την οποία παραθέτει ο ντε Μιρβίγ, τον παρακίνησε να παρατηρήσει ότι:

Όλες οι ιουδαϊκές παραδόσεις ενώ προαγγέλλουν αυτό το άστρο που πολλά έθνη έχουν δει [!],⁶⁶⁰ προσθέτουν στην συνέχεια ότι θα απορροφήσει τους εβδομήντα πλανήτες που προΐστανται στα πεπρωμένα των διαφόρων εθνών σ' αυτήν την σφαίρα.⁶⁶¹ "Σύμφωνα μ' αυτές τις προφητείες", εξηγεί ο δρ. Σεπ, "ήταν γραμμένο στα άστρα του στερεώματος ότι ο Μεσσίας θα γεννιόταν στο 4320 σεληνιακό έτος του κόσμου, σε κείνο το αξιοσημείωτο έτος όπου όλος ο χορός των πλανητών θα γιόρταζε τον ιωβηλαίο του".

Στην αρχή αυτού του αιώνα υπήρχε πράγματι μια τάση για διεκδίκηση από τους Ινδούς μιας αποκατάστασης της υποτιθέμενης υποκλοπής των "θεών", των πατριαρχών και της χρονολογίας τους από τους Ιουδαίους. Ήταν ο Ουίλφορντ που αναγνώρισε τον Νάε στον Πρίτι και στον Σατιαβράτα, τον Ενώς στον Ντρουβά, ακόμα και τον Ασσούρ στον Ισβαρά. Όμως αφού έμειναν για τόσα πολλά χρόνια στην Ινδία μερικοί Ανατολιστές, όφειλαν να ξέρουν ότι δεν ήταν οι Ινδοί μόνο που είχαν τέτοιες προσωπικότητες, ή που διαιρούσαν την μεγάλη εποχή τους σε τέσσερις μικρότερες εποχές. Παρ' όλα αυτά οι συγγραφείς των *Ασιατικών Ερευνών* παρασύρθηκαν στις πιο παράλογες υποθέσεις.

Ο Σ. Α. Μάκεϋ, ο Νορβηγός "φιλόσοφος, αστρονόμος και υποδηματοποιός" υποστηρίζει πολύ σωστά:

Οι χριστιανοί θεολόγοι θεωρούν καθήκον τους να γράφουν ενάντια στις μακρές περιόδους της ινδικής χρονολογίας και γι' αυτούς μπορεί να συγχωρείται. Αλλά όταν ένας μορφωμένος άνθρωπος συσχετίζει τα ονόματα και τους αριθμούς των αρχαίων και τους συνδέει και τους περιπλέκει σε μια μορφή που σημαίνει κάτι εντελώς ξένο από την πρόθεση των αρχαίων συγγραφέων, το οποίο όμως ακρωτηριασμένο έτσι ταιριάζει με την γέννηση κάποιας ιδέας που προϋπήρχε στον εγκέφαλό του με τέτοια ακρίβεια ώστε να *παριστάνει* ότι εκπλήσσεται από την ανακάλυψη, δεν μπορώ να τον θεωρήσω εντελώς συγχωρητέο". (*Παρουσίαση της Μυθολογικής Αστρονομίας των Αρχαίων*, Μέρος II, *Το Κλειδί της Ουρανίας*, σελ. 23-24.).

Αυτό φαίνεται να ισχύει για τον λοχαγό (μετέπειτα συνταγματάρχη) Ουίλφορντ, αλλά τα λόγια μπορεί να ταιριάζουν σε πολύ περισσότερους σύγχρονους Ανατολιστές. Ο Ουίλφορντ ήταν ο πρώτος που έστειπε τις άτυχες θεωρίες του για την ινδική χρονολογία και τα *Πουρανά* με την σύνδεση των 4.320.000 ετών, με την Βιβλική χρονολογία, μειώνοντας απλώς τα ψηφία σε 4.320 έτη (το υποτιθέμενο σεληνιακό έτος της Γέννησης), και ο δρ. Σεπ υπέκλεψε απλώς την ιδέα απ' αυτόν τον ευγενή αξιωματικό. Επιπλέον επέμενε να βλέπει σ' αυτά μια ιουδαϊκή ιδιοκτησία, καθώς και μια χριστιανική προφητεία, κατηγορώντας έτσι τους Άριους ότι βοήθησαν οι ίδιοι στην σημιτική αποκάλυψη, ενώ συνέβη το αντίθετο. Πέρα απ' αυτό οι Ιουδαίοι δεν υπάρχει λόγος να κατηγορηθούν ότι υπέκλεψαν τους Ινδούς, αφού ο Έζρα ίσως να μην ήξερε τίποτε για τους αριθμούς τους. Προφανώς και αναντίρρητα τους δανείστηκαν από τους Χαλδαίους, μαζί με τους θεούς τους. Από τα 432.000 έτη των Χαλδαϊκών θείων Δυναστειών,⁶⁶² σχημάτισαν 4.320

⁶⁶⁰ Είτε έχουν δει πολλά έθνη αυτό το ίδιο άστρο είτε όχι, όλοι μας ξέρουμε ότι οι τάφοι των "τριών Μάγων" – που φέρουν τα εντελώς Τευτονικά ονόματα Κάσπαρ και Μέλχιωρ, ο Βαλτάσαρ όντας η μόνη εξαίρεση, και έχουν ελάχιστη σχέση με την χαλδαϊκή φατρία – δείχνονται από τους ιερείς στον περίφημο καθεδρικό ναό της Κολωνίας, όπου όχι μόνο υποτίθεται, αλλά πιστεύεται ακράδαντα ότι τα ονόματα των Μάγων είναι θαμμένα εκεί.

⁶⁶¹ Αυτή η παράδοση των *εβδομήντα πλανητών* που προΐστανται στα πεπρωμένα των εθνών, βασίζεται στην απόκρυφη κοσμογονική διδασκαλία ότι εκτός από την δική μας επταδική άλυσσο των κοσμικών πλανητών, υπάρχουν πολλές άλλες στο ηλιακό σύστημα.

⁶⁶² Κάθε σχολιαστής γνωρίζει φυσικά πως οι Χαλδαίοι δήλωναν τα ίδια ψηφία (432 ή 432.000) για τις θείες δυναστείες τους, όπως και οι Ινδοί για το *μαχαγιουγκά* τους, δηλαδή 4.320.000. Γι' αυτό ο δρ. Σεπ του Μονάχου προσπάθησε να

σεληνιακά έτη από την δημιουργία του κόσμου ως την χριστιανική εποχή. Όσο για τους βαβυλωνιακούς και αιγυπτιακούς θεούς, τους μεταμόρφωσαν διακριτικά και μετριοπαθής σε Πατριάρχες. Κάθε έθνος είναι λίγο-πολύ ένοχο ενός τέτοιου ανασχηματισμού και προσαρμογής ενός Παγκόσμιου Πανθέου (κοινού κάποτε σε όλους), σε εθνικούς, φυλετικούς θεούς και ήρωες. Ήταν ιδιοκτησία τους στην νέα Πεντατευχική του αμφίεση και κανένας από τους Ισραηλίτες δεν το επέβαλε ποτέ σε οποιοδήποτε άλλο έθνος: πολύ λιγότερο στους Ευρωπαίους.

Χωρίς να πάψουμε να τονίζουμε αυτήν την πολύ αντιεπιστημονική χρονολογία περισσότερο του δέοντος, μπορούμε να κάνουμε λίγες παρατηρήσεις που ίσως φανούν εύστοχες. Αυτά τα ψηφία των 4.320 σεληνιακών ετών του κόσμου (στην Βίβλο χρησιμοποιούνται τα ηλιακά έτη) δεν είναι φανταστικά σαν τέτοια, έστω κι αν η εφαρμογή τους είναι τελείως εσφαλμένη, γιατί είναι απλώς η παραμορφωμένη ηχώ της αρχέγονης εσωτερικής και αργότερα μπραχμανικής δοξασίας σχετικά με τους Γιουγκά. Μια "Ημέρα" του Μπράχμα ισούται με 4.320.000.000 έτη, καθώς επίσης και μια "Νύχτα" του Μπράχμα, μετά την οποία ένας νέος ΗΛΙΟΣ ανατέλλει θριαμβευτικά πάνω σε ένα καινούργιο μανβαντάρα, για να φωτίζει την επταπλή άλυσσο. Η διδασκαλία διαδόθηκε στην Παλαιστίνη και στην Ευρώπη αιώνες πριν από την χριστιανική εποχή (βλέπε *Ισιδα Αποκαλυμμένη*, Τομ. Ι, σελ. 32) και υπήρχε στις διάνοιες των Ιουδαίων της εποχής του Μουσή, που βάσισαν σ' αυτήν τον μικρό τους κύκλο, αν και έλαβε πλήρη έκφραση μόνο μέσω των χριστιανών χρονολόγων της Βίβλου που την υιοθέτησαν, όπως επίσης και την 25η Δεκεμβρίου, την ημέρα που λέγεται πως ενσαρκώθηκαν όλοι οι ηλιακοί θεοί. Τι το περίεργο, λοιπόν, που η γέννηση του Μεσσία καθορίστηκε "στο 4.320 σεληνιακό έτος του κόσμου"; Ο "Γιος της Δικαιοσύνης και της Σωτηρίας" για μια φορά ακόμα εμφανίστηκε και εκδίωξε το *πραλαγικό* σκοτάδι του χάους και του μη-όντος στο πεδίο της αντικειμενικής μας μικρής σφαίρας και αλύσου. Αφού το αντικείμενο λατρείας εγκαθιδρύθηκε, ήταν εύκολο να κάνουν τα υποτιθέμενα συμβάντα της γέννησης, της ζωής και του θανάτου του να ταιριάζουν με τις ζωδιακές απαιτήσεις και τις αρχαίες παραδόσεις, αν και χρειάστηκε να αναπλαστούν κάπως για την περίπτωση.

Έτσι γίνεται κατανοητό αυτό που είπε ο Κέπλερ, ο μεγάλος αστρονόμος. Αναγνώρισε την μεγάλη και καθολική σπουδαιότητα όλων αυτών των πλανητικών συζυγιών "που η καθεμιά τους" – όπως σωστά είπε – "είναι ένα κρίσιμο έτος για την Ανθρωπότητα".⁶⁶³ Η σπάνια συζυγία Κρόνου, Δία και Άρη έχει την σημασία και την σπουδαιότητά της εξαιτίας *μερικών μεγάλων αποτελεσμάτων* στην Ινδία και στην Κίνα, όπως έχει και στην Ευρώπη για τους αντίστοιχους μυστικιστές όλων εκείνων των χωρών. Και φυσικά δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια απλή υπόθεση το να υποστηρίζει κανείς ότι η φύση είχε υπόψη μόνο τον Χριστό όταν δημιουργούσε τους φανταστικούς και δίχως νόημα (για τον αδαή) αστερισμούς. Αν διακηρύσσεται ότι δεν ήταν η τύχη που οδήγησε τους αρχαίους αρχιτέκτονες του Ζωδιακού, χιλιάδες χρόνια πριν, να σημειώσουν με το γράμμα *άλφα* το σχήμα του *Ταύρου*, δίχως καλύτερη ή εγκυρότερη απόδειξη ότι *προφήτευε* τον Λόγο ή

υποστηρίζει τον Κέπλερ και τον Ουίλφορντ στην κατηγορία τους ότι οι Ινδοί τα δανείστηκαν από τους χριστιανούς και οι Χαλδαίοι από τους Ιουδαίους οι οποίοι, όπως διεκήρυσσαν, περίμεναν τον Μεσσία τους το 4320 σεληνιακό έτος του κόσμου!!! Καθώς αυτά τα ψηφία, σύμφωνα με αρχαίους συγγραφείς, βασίστηκαν από τον Βηρωσσό στους 120 Σάρους – που καθεμιά απ' αυτές τις διαιρέσεις σημαίνει έξι Νέρους 600 ετών, σχηματίζοντας ένα σύνολο 432.000 ετών – δεν φαίνονται καθόλου αυθαίρετα. Αλλά ο ευσεβής καθηγητής του Μονάχου επιχείρησε να τα εξηγήσει με τον σωστό τρόπο. Ισχυρίζεται ότι έλυσε το αίνιγμα δείχνοντας ότι "ο σάρος αποτελείται σύμφωνα με τον Πλίνιο από 222 συνοδικούς μήνες, δηλαδή 18 6/10 έτη", όπου ο υπολογιστής στηρίζεται στα ψηφία τα "δοσμένα από τον Σουίδα" που διαβεβαίωνε ότι οι 120 σάροι σχημάτιζαν 2.222 ιερατικά και κυκλικά έτη τα οποία ισούνται με 1.656 ηλιακά έτη". (*Η Ζωή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού*, Τομ. ΙΙ, σελ. 417).

Ο Σουίδας δεν είπε τίποτε γι' αυτό, αλλά κι αν έλεγε, ελάχιστα θα αποδείκνυε, αν όχι τίποτα. *Οι νέροι και οι σάροι* ήταν για τους *αμύητους* αρχαίους συγγραφείς ένα εξίσου αξεδιάλυτο πρόβλημα, όπως είναι για τους σύγχρονους το 666 του "μεγάλου θηρίου" της Αποκάλυψης, και έχουν βρει τους άτυχους Νεύτωνές τους, όπως και ο προαναφερόμενος αριθμός.

⁶⁶³ Ο αναγνώστης πρέπει να έχει υπόψη ότι ο όρος "κρίσιμο έτος" έχει μεγαλύτερη από την συνήθη σημασία του, όταν χρησιμοποιείται από Αποκρυφιστές και Μυστικιστές. Δεν είναι μόνο μια κρίσιμη περίοδος, που κατά την διάρκεια της αναμένεται περιοδικά κάποια μεγάλη αλλαγή, είτε στην ανθρώπινη είτε στην κοσμική σύσταση, αλλά παρόμοια σχετίζεται με πνευματικές παγκόσμιες αλλαγές. Οι Ευρωπαίοι αποκαλούσαν κάθε 63ο έτος "μεγάλη κρίση" και ίσως ορθά υπέθεταν πως εκείνα ήταν έτη παραγόμενα από τον πολλαπλασιασμό του 7 με τους περιττούς αριθμούς 3, 5, 7 και 9. Αλλά το *επτά* είναι η αληθινή κλίμακα της φύσης στον αποκρυφισμό και το 7 πρέπει να πολλαπλασιαστεί με εντελώς διαφορετικό τρόπο και μέθοδο, άγνωστο ακόμα στα ευρωπαϊκά έθνη.

Χριστό, απ' ό,τι το *άλφα* του *Ταύρου* σημαίνει "ο ΕΝΑΣ" και ο ΠΡΩΤΟΣ και ότι ο Χριστός ήταν επίσης ο *άλφα* ή ο ΕΝΑΣ, τότε αυτή η "απόδειξη" μπορεί να αποκαλυφθεί περιέργως άκυρη με πάνω από έναν τρόπους. Πρώτα απ' όλα ο Ζωδιακός υπήρχε οπωσδήποτε πριν από την χριστιανική εποχή· ακόμα, οι ηλιακοί θεοί συνδέονταν μυστικά με κείνον τον αστερισμό (Ταύρο) – ο Όσιρις για παράδειγμα – και αποκαλούνταν από τους αντίστοιχους λάτρεις τους "Πρώτοι". Έπειτα οι συνθέτες των μυστικών επιθέτων που δόθηκαν στον Σωτήρα των χριστιανών ήταν λίγο-πολύ εξοικειωμένοι με την σημασία των Ζωδιακών σημείων και είναι πιο εύλογο να υποθέσουμε ότι ταξινόμησαν τους τίτλους έτσι ώστε να ανταποκρίνονται στα μυστηριακά ζώδια και όχι ότι αυτά έλαμπαν σαν προφητεία για ένα μέρος της ανθρωπότητας επί εκατομμύρια χρόνια, αδιαφορώντας για τις αναρίθμητες γενεές που πέρασαν πριν και εκείνες που επρόκειτο να γεννηθούν μετά.

Δεν είναι απλή τύχη [μας λένε] ότι τοποθετήθηκε σε ορισμένες σφαίρες, σε θρόνο, το κεφάλι εκείνο του ταύρου [*Taurus*], προσπαθώντας να απωθήσει με τον σταυρό με λαβή στα κέρατά του, έναν *Δράκοντα* και πολύ περισσότερο αφού αυτός ο αστερισμός του *Ταύρου* ονομαζόταν "η μεγάλη πολιτεία του θεου και η μητέρα των αποκαλύψεων", καθώς και "ο ερμηνευτής της θειας φωνής", ο *Απις Βάκις* του Έρμωνθη, στην Αίγυπτο, που [όπως οι Χριστιανοί Πατέρες θα βεβαίωναν τον κόσμο] έδινε χρησμούς οι οποίοι σχετίζονταν με την γέννηση του Σωτήρα. (Ντε Μιρβιγ, *Περί Πνευμάτων*, Τομ. IV, σελ. 61.)

Σ' αυτή την θεολογική υπόθεση υπάρχουν ορισμένες απαντήσεις. Πρώτον, ο αιγυπτιακός σταυρός με λαβή, ή *Ταυ*, ο σταυρός των Τζαΐνα ή Σβάστικα και ο χριστιανικός σταυρός έχουν όλοι την ίδια σημασία. Δεύτερον, κανένας λαός ή έθνος, εκτός των χριστιανών δεν έχει δώσει στον Δράκοντα την σημασία που του δίνεται τώρα. Ο όφις ήταν το σύμβολο της ΣΟΦΙΑΣ και ο Ταύρος (*Taurus*) το σύμβολο της φυσικής ή γήινης *αναπαραγωγής*. Έτσι ο Ταύρος, που απωθεί τον Δράκοντα ή *πνευματική*, θεία Σοφία, με το *Ταυ* ή Σταυρό – που είναι εσωτερικά "η βάση και το πλαίσιο κάθε δομής" – θα είχε ένα εντελώς φαλλικό, φυσιολογικό νόημα, αν δεν είχε και μια άλλη σημασία, άγνωστη στους σχολιαστές και συμβολολόγους της Βίβλου. Όπως κι αν είναι, δεν δείχνει καμιά ειδική σχέση με τον Λόγο του Αγ. Ιωάννη, παρά μόνο, ίσως, με μια γενική έννοια. Ο *Taurus* (που, παρεμπιπτόντως, δεν είναι αμνός αλλά ταύρος) ήταν ιερός σε κάθε Κοσμογονία, τόσο για τους Ινδούς όσο και για τους Ζωροαστριστες, τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους. Αυτά τα ξέρει κάθε σχολιαρόπαιδο.

Θα ήταν ίσως επιβοηθητικό αν φρεσκάρουμε την μνήμη των θεοσοφιστών μας, παραπέμποντας τους σε ό,τι ειπώθηκε για την Παρθένο και τον Δράκοντα και την καθολικότητα των περιοδικών γεννήσεων και αναγεννήσεων των Παγκόσμιων Σωτήρων – ηλιακών θεών – στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη*, II, 490 σε σχέση με ορισμένα χωρία της Αποκάλυψης (ΙΒ').

Το 1853 ο διακεκριμένος επιστήμονας γνωστός, σαν Εράρ Μολιάν διάβασε στο Ινστιτούτο της Γαλλίας μια μελέτη επιχειρώντας να αποδείξει την αρχαιότητα του ινδικού Ζωδιακού, στα ζώδια του οποίου ανακάλυψε την ρίζα και την φιλοσοφία όλων των σπουδαιότερων εορτών εκείνης της χώρας, ανάγοντας την αρχή αυτών των θρησκευτικών τελετών στην νύχτα του χρόνου τουλάχιστον 3000 π.Χ., όπως προσπάθησε να αποδείξει ο ομιλητής. Ο Ζωδιακός των Ινδών, όπως νομίζει, ήταν πολύ αρχαιότερος από τον Ζωδιακό των Ελλήνων και διέφερε πολύ απ' αυτόν σε μερικά σημεία. Σ' αυτόν βλέπει κανείς τον Δράκοντα σ' ένα δένδρο κάτω από το οποίο η "Παρθένος" Κανγιά-Ντουργκά, μια από τις πιο αρχαίες θεές, κάθεται πάνω σ' ένα λιοντάρι που σύρει πίσω του το ηλιακό άρμα. Και πρόσθεσε:

"Αυτός είναι και ο λόγος που η Παρθένος Ντουργκά δεν είναι μια απλή υπόμνηση ενός ιδιαίτερου αστρονομικού γεγονότος, αλλά στ' αλήθεια η πιο αρχαία θεότητα του ινδικού Ολύμπου. Είναι προφανώς ίδια με εκείνη για την οποία μιλούσαν όλα τα Σιβυλλικά βιβλία, εκείνα τα έργα που υπήρξαν η πηγή έμπνευσης του Βιργιλίου, η παρθένος της οποίας η επιστροφή προφητεύθηκε σαν σημάδι παγκόσμιας αποκατάστασης... Και γιατί [προσθέτει] όταν βλέπουμε ως το σήμερα τους μήνες να ονομάζονται, από τους λαούς της νότιας Ινδίας που μιλούν Μαλαισιανά, με ονόματα θεοτήτων αυτού του ηλιακού Ζωδιακού, γιατί θα έπρεπε αυτοί οι λαοί να εγκαταλείψουν τον προγονικό τους Ζωδιακό για να φορτωθούν εκείνον των Ελλήνων; Αντίθετα όλα αποδεικνύουν πως

αυτές οι ζωδιακές εικόνες μεταδόθηκαν στους Έλληνες από τους Χαλδαίους οι οποίοι τις πήραν από τους Μπραχμάνους".⁶⁶⁴

Αλλά αυτή είναι πολύ ασθενής μαρτυρία. Ας θυμηθούμε, όμως, και εκείνο που ειπώθηκε και έγινε αποδεκτό από τους σύγχρονους του Βολνέι ο οποίος παρατηρεί ότι επειδή ο Κριός ήταν στην δέκατη πέμπτη μοίρα το 1447 π.Χ., έπεται ότι η πρώτη μοίρα του "Ζυγού" συνέπιπτε με την Εαρινή ισημερία όχι αργότερα από 15.194 χρόνια π.Χ., στα οποία αν προσθέσετε 1.790 χρόνια από την εποχή του Χριστού, φαίνεται να έχουν περάσει 16.984 χρόνια από την αρχή του Ζωδιακού. (Κ. Φ. ντε Βολνέι, *Ερείπια... των Αυτοκρατοριών*, μεταφρ. από τα Γαλλικά, 1795, σελ. 360.)

Επιπλέον ο δρ. Σλέγκελ στην "*Κινέζικη Ουρανογραφία*" (βλέπε σελ. 54, 196 και συνέχεια) του αποδίδει στην Κινέζικη Αστρονομική Σφαίρα μια αρχαιότητα 18.000 ετών.

Εντούτοις, επειδή οι γνώμες που παρουσιάζονται χωρίς επαρκείς αποδείξεις είναι μικρής ωφέλειας, είναι ίσως πιο χρήσιμο να στραφούμε σε επιστημονικές ενδείξεις. Ο Ζ. Σ. Μπαγί, ο διάσημος Γάλλος αστρονόμος, μέλος της Ακαδημίας, κ.τ.λ., κ.τ.λ., βεβαιώνει πως τα ινδικά συστήματα αστρονομίας είναι ασυγκρίτως αρχαιότερα και πως απ' αυτά οι Αιγύπτιοι, οι Έλληνες, οι Ρωμαίοι, ακόμα και οι Ιουδαίοι άντλησαν την γνώση τους. Υποστηρίζοντας αυτές τις απόψεις λέει:

"Οι αστρονόμοι που προηγήθηκαν του έτους 1491 είναι: πρώτα οι Αλεξανδρινοί Έλληνες Ίππαρχος, που έζησε 125 χρόνια πριν από την χριστιανική εποχή, και Πτολεμαίος, που έζησε 260 χρόνια μετά τον Ίππαρχο. Έπειτα ήρθαν οι Άραβες που αναβίωσαν την μελέτη της αστρονομίας κατά τον ένατο αιώνα. Αυτούς τους ακολούθησαν οι Πέρσες και οι Τάταροι, στους οποίους οφείλουμε τους πίνακες του Νασίρ αλ-Ντιν αλ-Τουσί, το 1269 και του Ουλούγκ-Μπεγκ, το 1437. Αυτή είναι η διαδοχή των γεγονότων στην Ασία όπως είναι γνωστά πριν από την ινδική εποχή 1491. Τι είναι, λοιπόν, μια εποχή; Είναι η παρατήρηση του μήκους ενός άστρου σε μια δεδομένη στιγμή, η θέση του ουρανού στην οποία παρατηρήθηκε και η οποία χρησιμεύει σαν σημείο αναφοράς, σημείο εκκίνησης από το οποίο υπολογίζονται τόσο οι περασμένες όσο και οι μελλοντικές θέσεις του άστρου από την παρατηρημένη κίνησή του. Αλλά μια εποχή είναι άχρηστη αν δεν έχει καθοριστεί η κίνηση του άστρου. Ένας λαός νεοεισερχόμενος στην επιστήμη και που έχει αναγκαστεί να δανειστεί μια ξένη αστρονομία, δεν δυσκολεύεται να καθορίσει μια εποχή, αφού την μόνη παρατήρηση που χρειάζεται μπορεί να την κάνει οποιαδήποτε στιγμή. Αλλά αυτό που χρειάζεται περισσότερο, αυτό που είναι αναγκασμένος να δανειστεί, είναι εκείνα τα στοιχεία τα οποία βασίζονται σε ακριβή προσδιορισμό και τα οποία απαιτούν συνεχή παρατήρηση, πάνω απ' όλα εκείνες τις κινήσεις που βασίζονται στον χρόνο και οι οποίες μπορούν να καθοριστούν με ακρίβεια μόνο ύστερα από αιώνες παρατήρησης. Αυτές τις κινήσεις, λοιπόν, πρέπει να τις δανειστεί από ένα έθνος που έχει κάνει τέτοιες παρατηρήσεις και έχει πίσω του μόχθο αιώνων. Συμπεραίνουμε, επομένως, ότι ένας νέος λαός δεν θα δανειστεί τις εποχές ενός παλιού, χωρίς να δανειστεί επίσης απ' αυτές τις "μέσες κινήσεις". Βασιζόμενοι σ' αυτήν την αρχή θα δούμε ότι οι ινδικές εποχές 1491 και 3102 δεν θα μπορούσαν να προέρχονται από τις εποχές ούτε του Πτολεμαίου ούτε του Ουλούγκ-Μπεγκ.

Μένει τώρα η υπόθεση ότι οι Ινδοί, συγκρίνοντας τις παρατηρήσεις τους στα 1491 με κείνες που έγιναν προηγούμενα από τον Ουλούγκ-Μπεγκ και τον Πτολεμαίο, χρησιμοποίησαν τα ενδιάμεσα διαστήματα ανάμεσα σ' αυτές τις παρατηρήσεις για να καθορίσουν την "μέση κίνηση". Η χρονολογία του Ουλούγκ-Μπεγκ είναι πολύ πρόσφατη για έναν τέτοιο προσδιορισμό· ενώ εκείνες του Πτολεμαίου και του Ίππαρχου ήταν ελάχιστα απομακρυσμένες. Αλλά αν οι κινήσεις των Ινδών είχαν καθοριστεί από αυτές τις συγκρίσεις, οι εποχές θα συνδέονταν. Αρχίζοντας, δηλαδή, από τις εποχές του Ουλούγκ-Μπεγκ και του Πτολεμαίου θα έπρεπε να φτάναμε σε κείνες των Ινδών. Αλλά δεν συμβαίνει αυτό. Επομένως οι ξένες εποχές ήταν ή άγνωστες ή άχρηστες για τους Ινδούς. (Για μια λεπτομερή επιστημονική απόδειξη αυτού του συμπεράσματος βλέπε σελ. 121 του έργου του Μπαγί, όπου το θέμα αναλύεται τεχνολογικά.)

Σ' αυτήν μπορούμε να προσθέσουμε μια άλλη σημαντική θεώρηση. Όταν ένα έθνος είναι αναγκασμένο να δανειστεί από τους γείτονές του τις μεθόδους ή τις μέσες κινήσεις των αστρονομικών πινάκων του, έχει ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να δονείστε εκτός απ' αυτά την γνώση της ανομοιότητας των κινήσεων των ουράνιων σωμάτων, τις κινήσεις του απόγειου, των δεσμών και της κλίσης της εκλειπτικής. Με λίγα λόγια, όλο εκείνα τα στοιχεία των οποίων ο [ακριβής] προσδιορισμός απαιτεί την τέχνη της παρατήρησης, μερικές χρήσεις οργάνων και μεγάλη επιμέλεια. Όλα αυτά τα επιστημονικά στοιχεία, που

⁶⁶⁴ Εράρ Μολιάν, "Ερευνες στον Ινδικό Ζωδιακό", στις *Αναφορές που παρουσιάστηκαν από διάφορους επιστήμονες στην Ακαδημία Επιγραφών και Λογοτεχνίας*, Ιέρ Σερί, Τομ. III, 1853, σελ. 240-276.

διαφέρουν λίγο ή πολύ ανάμεσα στους Έλληνες της Αλεξάνδρειας, τους Άραβες, τους Πέρσες και τους Τατάρους, δεν παρουσιάζουν καμιά απολύτως ομοιότητα με εκείνα των Ινδών. Αυτοί οι τελευταίοι, επομένως, δεν δανείστηκαν τίποτε από τους γείτονές τους.

Αν οι Ινδοί δεν δανείστηκαν την εποχή τους, θα πρέπει να είχαν μια δική τους πραγματική εποχή βασισμένη στις δικές τους παρατηρήσεις και αυτή πρέπει να είναι ή η εποχή του έτους 1491 μ.Χ. ή του έτους 3102 π.Χ., χρονολογία που προηγείται 4.592 χρόνια από το έτος 1491. Πρέπει να διαλέξουμε ανάμεσα στις δύο αυτές εποχές και να αποφασίσουμε ποια από τις δυο βασίζεται στην παρατήρηση. Αλλά πριν αρχίσουμε τα επιχειρήματα που μπορούν και πρέπει να κλείσουν το θέμα, ας μας επιτραπεί να κάνουμε μερικές παρατηρήσεις σε όσους έχουν την τάση να πιστεύουν πως εκείνο που βοήθησε τους Ινδούς να καθορίσουν τις περασμένες θέσεις των ουράνιων σωμάτων ήταν οι σύγχρονες παρατηρήσεις και υπολογισμοί. Δεν είναι καθόλου εύκολο να καθορίσεις τις ουράνιες κινήσεις με ικανοποιητική ακρίβεια, ώστε να ανέβεις το ρεύμα του χρόνου για 4.592 χρόνια και να περιγράψεις τα φαινόμενα που πρέπει να συνέβησαν εκείνη την περίοδο.

Σήμερα κατέχουμε θαυμάσια όργανα και για δυο ή τρεις αιώνες έγιναν ακριβείς παρατηρήσεις που ήδη μας επιτρέπουν να υπολογίσουμε με αξιόλογη ακρίβεια την μέση κίνηση των πλανητών. Έχουμε τις παρατηρήσεις των Χαλδαιών, του Ιπάρχου, και του Πτολεμαίου οι οποίες, εξαιτίας της απόστασής τους από την σημερινή εποχή, μας επιτρέπουν να καθορίσουμε αυτές τις κινήσεις με μεγαλύτερη ασφάλεια. Ωστόσο δεν μπορούμε ακόμα να επιχειρήσουμε να παρουσιάσουμε με απόλυτη ακρίβεια τις παρατηρήσεις κατά την διάρκεια της μεγάλης περιόδου που παρεμβάλλεται ανάμεσα στους Χαλδαιούς και σε εμάς και ακόμα λιγότερο δεν μπορούμε να επιχειρήσουμε να προσδιορίσουμε γεγονότα που συνέβησαν 4.592 χρόνια πριν από την εποχή μας. Ο Κασσίνι και ο Μάγιερ υπολόγισαν ο καθένας την εκατονταετή κίνηση της Σελήνης και έχουν διαφορά 3' 43". Αυτή η διαφορά, σε σαράντα έξι αιώνες θα προκαλέσει μια αβεβαιότητα σχεδόν τριών μοιρών στην θέση της Σελήνης. Αναμφίβολα μια από τις δύο κινήσεις είναι πιο ακριβής από την άλλη – και μόνο μέσω παρατηρήσεων πολύ μεγάλης αρχαιότητας μπορεί να αποφασίσει κανείς μεταξύ των δύο. Αλλά για πολύ απόμακρες περιόδους, όπου οι παρατηρήσεις έλειπαν, έπεται ότι δεν είμαστε σίγουροι για τα φαινόμενα. Πώς, λοιπόν, μπόρεσαν οι Ινδοί να υπολογίσουν από το έτος 1491 μ.Χ. πίσω μέχρι το έτος 3.102 π.Χ., αν ήταν μόνο πρόσφατοι μελετητές της αστρονομίας;

Οι Ανατολίτες δεν ήταν ποτέ αυτό που είμαστε εμείς. Όποια γνώμη κι αν σχηματίσουμε για την γνώση τους από την εξέταση της Αστρονομίας τους, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι κατείχαν αυτήν την μεγάλη σειρά οργάνων που διακρίνει τα σύγχρονα αστεροσκοπεία μας και η οποία είναι προϊόν ταυτόχρονης προόδου σε διάφορες τέχνες, ούτε μπορεί να διέθεταν αυτήν την ευφυΐα για ανακαλύψεις που μέχρι τώρα φαίνεται να ανήκει αποκλειστικά στην Ευρώπη και η οποία, συμπληρώνοντας την θέση του χρόνου, προκαλεί την γρήγορη πρόοδο της επιστήμης και της ανθρώπινης διάνοιας. Αν οι Ασιάτες υπήρξαν ισχυροί, μορφωμένοι και σοφοί, η δύναμη και ο χρόνος ήταν αυτά που δημιούργησαν την κάθε είδους αξία και επιτυχία τους. Η δύναμη εδραίωνε ή κατέστρεψε τις αυτοκρατορίες τους – την μια στιγμή έκτιζε οικοδομήματα που εντυπωσίαζαν με την μεγαλοπρέπεια τους και την άλλη στιγμή τα μετέτρεπε σε σεβαστά ερείπια. Και ενώ αυτές οι παραξενιές εναλλάσσονταν, η υπομονή συσσωρεύε γνώση και η μακρόχρονη εμπειρία παρήγαγε σοφία. Η αρχαιότητα των εθνών της Ανατολής είναι αυτή που δημιούργησε την επιστημονική φήμη τους.

Αν το 1491 οι Ινδοί κατείχαν μια γνώση των ουράνιων κινήσεων αρκετά ακριβή ώστε να τους επιτρέψει να υπολογίζουν προς τα πίσω για 4.592 χρόνια, έπεται ότι απέκτησαν αυτήν την γνώση μόνο από πολύ αρχαίες παρατηρήσεις. Το να τους αναγνωρίζουμε μια τέτοια γνώση ενώ τους αρνούμαστε τις παρατηρήσεις από τις οποίες προέρχεται, είναι σαν να υποθέτουμε μια απιθανότητα – ή ήταν σαν να λέγαμε πως στην αρχή της καριέρας τους είχαν ήδη δρέψει τους καρπούς του χρόνου και της εμπειρίας. Ενώ από την άλλη μεριά, αν υποθεθεί ότι είναι πραγματική η εποχή του 3102, θα έβγαине το συμπέρασμα ότι οι Ινδοί απλώς συμβάδιζαν με τους διαδοχικούς αιώνες μέχρι το έτος 1491 της εποχής μας. Έτσι, ο ίδιος ο Χρόνος ήταν ο δάσκαλός τους. Γνώριζαν τις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων κατά την διάρκεια αυτών των διαστημάτων, γιατί τις είχαν δει και η διάρκεια του ινδικού λαού πάνω στην Γη είναι η αιτία της πιστότητας των αρχείων τους και της ακρίβειας των υπολογισμών τους.

Φαίνεται ότι το πρόβλημα ως προς το ποια από τις δυο εποχές, του 3102 ή 1491, είναι η πραγματική, θα μπορούσε να λυθεί μόνο με μια εξέταση, δηλαδή ότι οι αρχαίοι γενικά και οι Ινδοί ιδιαίτερα, όπως φαίνεται από τους Πίνακές τους, υπολόγιζαν και επομένως παρατηρούσαν μόνο τις εκλείψεις.

Τώρα, δεν υπήρξε καμιά έκλειψη του Ήλιου την στιγμή της εποχής 1491 και καμιά έκλειψη της Σελήνης 14 μέρες πριν ή μετά από εκείνη την στιγμή. Επομένως η εποχή 1491 δεν βασίζεται σε παρατήρηση. Όσον αφορά την εποχή 3102 π.Χ., οι μπραχμάνοι του Τιρουβαρούρ την τοποθετούν στην ανατολή της 18ης Φεβρουαρίου. Τότε ο Ήλιος βρισκόταν στο πρώτο σημείο του Ζωδιακού, σύμφωνα με το αληθινό μήκος του. Οι άλλοι πίνακες δείχνουν πως τα προηγούμενα μεσάνυχτα η Σελήνη βρισκόταν στο ίδιο

σημείο, αλλά σύμφωνα με το μέσο μήκος της. Οι μπραχμάνοι λένε επίσης πως αυτό το πρώτο σημείο, η αρχή του Ζωδιακού τους, το έτος 3102 βρισκόταν 54° πίσω από τον ισημερινό. Έπεται, επομένως, ότι η αρχή ήταν στην έκτη μοίρα του Υδροχόου.

Συνέβη, λοιπόν, σε εκείνον τον χρόνο και σε εκείνο το μέρος μια συνήθης σύνοδος και πράγματι αυτή η σύνοδος δίνεται στους καλύτερους πίνακες μας: του Λακέγ για τον Ήλιο και του [Γιόχαν] Μάγιερ για την Σελήνη. Δεν υπήρξε έκλειψη του Ήλιου, γιατί η Σελήνη ήταν πολύ μακριά από τον δεσμό της. Αλλά δεκατέσσερις μέρες αργότερα, όταν η σελήνη πλησίασε τον δεσμό της, πρέπει να είχε έκλειψη. Οι πίνακες του Μάγιερ χρησιμοποιούμενοι χωρίς διόρθωση για την επιτάχυνση, δίνουν αυτήν την έκλειψη, αλλά την τοποθετούν κατά την διάρκεια της ημέρας, οπότε δεν μπορούσε να είχε παρατηρηθεί στην Ινδία. Οι πίνακες του Κασσίνι την δείχνουν να συμβαίνει την νύχτα, πράγμα που σημαίνει ότι οι κινήσεις του Μάγιερ είναι πολύ γρήγορες για μακρινές εποχές, όταν δεν υπολογίζεται η επιτάχυνση και επίσης ότι, παρά την βελτίωση της γνώσης μας, εξακολουθούμε ακόμα να είμαστε αβέβαιοι ως προς την πραγματική όψη των ουρανών σε περασμένες εποχές.

Γι' αυτό εμείς πιστεύουμε ότι από τις δυο ινδικές εποχές η αληθινή είναι το έτος 3102 π.Χ., γιατί συνοδευόταν από μια έκλειψη η οποία μπορούσε να παρατηρηθεί και η οποία πρέπει να χρησίμευσε για τον καθορισμό της. Αυτή είναι μια πρώτη απόδειξη της αλήθειας του μήκους που απέδωσαν οι Ινδοί στον Ήλιο και στην Σελήνη για εκείνη την στιγμή. Και αυτή η απόδειξη θα ήταν ίσως αρκετή αν δεν συνέβαινε ο αρχαίος αυτός υπολογισμός να αποκτά μεγάλη σημασία για την επαλήθευση των κινήσεων αυτών των σωμάτων και πρέπει επομένως να επιβεβαιωθεί με κάθε πιθανή απόδειξη της αυθεντικότητας του.

Σημειώνουμε: 1ον. Ότι οι Ινδοί φαίνεται να συνδύασαν δυο εποχές στο έτος 3102 π.Χ. Οι μπραχμάνοι Τιρουβαρούρ μετρούν αρχικά από την πρώτη στιγμή του Κάλι-Γιουγκά, αλλά έχουν μια δεύτερη εποχή που τοποθετείται 2 μέρες 3 ώρες 32 λεπτά και 30 δευτερόλεπτα αργότερα. Αυτή η τελευταία είναι η πραγματική αστρονομική εποχή, ενώ η πρώτη φαίνεται να είναι μια πολιτική εποχή. Αλλά αν αυτή η εποχή του Κάλι-Γιουγκά δεν είχε πραγματικότητα και ήταν απλώς αποτέλεσμα ενός υπολογισμού, τότε γιατί να διαιρεθεί έτσι; Η υπολογισμένη αστρονομική εποχή τους θα μπορούσε να είχε γίνει η εποχή του Κάλι-Γιουγκά η οποία θα τοποθετείτο στην σύνοδο του Ήλιου και της Σελήνης, όπως στην περίπτωση των εποχών των τριών άλλων πινάκων, θα πρέπει να είχαν κάποιο λόγο που ξεχώρισαν αυτές τις δύο. Και αυτός ο λόγος μπορεί να οφείλεται μόνο στις συνθήκες και στον χρόνο της εποχής, η οποία επομένως δεν μπορούσε να είναι αποτέλεσμα υπολογισμού. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Αρχίζοντας από την ηλιακή εποχή που καθορίζεται από την ανατολή του Ήλιου στις 18 Φεβρουαρίου του 3102 π.Χ. και πηγαίνοντας προς τα πίσω 2 μ. 3 ω. 32 λ. 30 δ., φτάνουμε στις 2ω. 27λ. 30δ. π.μ. της 16ης Φεβρουαρίου, που είναι η στιγμή της αρχής του Κάλι-Γιουγκά. Είναι περίεργο το γεγονός ότι αυτή η εποχή δεν κανονίστηκε να αρχίζει σε μια από τις τέσσερις μεγάλες διαιρέσεις της ημέρας, θα μπορούσε να υποψιαστεί κανείς ότι η εποχή αρχίζει τα μεσάνυχτα και ότι οι 2 ω. 27λ. 30δ. είναι μια μεσημβρινή διόρθωση. Αλλά όποιος και αν ήταν ο λόγος που την καθόρισαν εκείνη την στιγμή, είναι φανερό ότι αν αυτή η εποχή ήταν αποτέλεσμα υπολογισμού, θα ήταν το ίδιο εύκολο να την γυρίσουν πίσω στα μεσάνυχτα, ώστε να κάνουν την εποχή να συμπίπτει με μια από τις κύριες διαιρέσεις της ημέρας, αντί να την τοποθετήσουν σε μια στιγμή που καθορίζεται από το τμήμα μιας ημέρας.

2ον. Οι Ινδοί βεβαιώνουν ότι το πρώτο λεπτό του Κάλι-Γιουγκά υπήρχε μια σύνοδος όλων των πλανητών και οι πίνακες τους δείχνουν αυτήν την σύνοδο, ενώ οι δικοί μας απλώς υποδεικνύουν ότι μπορούσε πράγματι να είχε συμβεί. Ο Δίας και ο Ερμής βρίσκονταν στην ίδια ακριβώς μοίρα της εκλειπτικής, ενώ ο Άρης απείχε απ' αυτήν 8° και ο Κρόνος 17° . Επομένως εκείνο περίπου τον χρόνο, ή ίσως δεκατέσσερις μέρες μετά την αρχή του Κάλι-Γιουγκά... οι Ινδοί είδαν τέσσερις πλανήτες να προβάλλουν διαδοχικά από τις ακτίνες του Ηλίου: πρώτα ο Κρόνος, μετά ο Άρης και τέλος ο Δίας και ο Ερμής και αυτοί οι πλανήτες φαίνονταν ενωμένοι σε ένα κάπως μικρό τμήμα του ουρανού. Αν και η Αφροδίτη δεν βρισκόταν ανάμεσά τους, η εντύπωση που προκάλεσε το γεγονός τους έκανε να την ονομάσουν γενική σύνοδο όλων των πλανητών. Η μαρτυρία των μπραχμάνων, στην προκειμένη περίπτωση, συμπίπτει με κείνη των πινάκων μας και αυτή η ένδειξη – αποτέλεσμα μιας παράδοσης – πρέπει να βασιζόταν σε πραγματική παρατήρηση.

3ον. Μπορούμε να σημειώσουμε πως αυτό το φαινόμενο ήταν ορατό περίπου ένα δεκαπενθήμερο μετά την εποχή και ακριβώς την στιγμή που πρέπει να παρατηρήθηκε η έκλειψη της Σελήνης, η οποία χρησίμευσε για τον προσδιορισμό της εποχής. Οι δύο παρατηρήσεις επιβεβαιώνουν η μια την άλλη: όποιος έκανε τη μια, πρέπει να έκανε και την άλλη.

4ον. Μπορούμε επίσης να πιστέψουμε πως οι Ινδοί έκαναν ταυτόχρονα έναν καθορισμό της θέσης του δεσμού της Σελήνης, αυτό φαίνεται να υποδεικνύει ο υπολογισμός τους. Έδωσαν το μήκος αυτού του σημείου της σεληνιακής τροχιάς για τον χρόνο της εποχής τους και σ' αυτό προσθέτουν μια σταθερά 40', που αντιπροσωπεύει την κίνηση του δεσμού σε 12μ. 14ω. Μ' αυτόν τον τρόπο είναι σαν να δηλώνουν πως ο

καθορισμός έγινε 13 μέρες μετά την εποχή τους και ότι για να τον κάνουμε να συμπίπτει μ' αυτή την εποχή πρέπει να προσθέσουμε 40' μέσω των οποίων ο δεσμός κινήθηκε ανάδρομα στο ενδιάμεσο.

Αυτή η παρατήρηση είναι, επομένως, της ίδιας χρονολογίας με την σεληνιακή έκλειψη, ανεβάζοντας έτσι σε τρεις τις παρατηρήσεις που επιβεβαιώνονται αμοιβαία.

5ον. Από την περιγραφή του ινδικού Ζωδιακού που δίνει ο Ζ. Λε Ζεντίγ, φαίνεται ότι οι θέσεις των άστρων που ονομάζονται "Το Μάτι του Ταύρου" και το "Στάχυ της Παρθένου", μπορεί να ορίστηκαν για την αρχή του Κάλι-Γιουγκά.

Συγκρίνοντας, τώρα, αυτές τις θέσεις με τις πραγματικές θέσεις που ανάχθηκαν με την δική μας μετάπτωση των ισημεριών στην εν λόγω στιγμή, βλέπουμε πως το σημείο της αρχής του ινδικού Ζωδιακού πρέπει να βρίσκεται ανάμεσα στην πέμπτη και στην έκτη μοίρα του Υδροχόου. Οι μπραχμάνοι είχαν, επομένως, δίκιο που την τοποθέτησαν στην έκτη μοίρα αυτού του ζωδίου, πολύ περισσότερο αφού αυτή η μικρή διαφορά ίσως να οφείλεται στην ιδιαίτερη κίνηση των άστρων που είναι άγνωστη.

Έτσι άλλη μια παρατήρηση ήταν εκείνη που οδήγησε τους Ινδούς σ' αυτόν τον απόλυτα ακριβή προσδιορισμό του πρώτου σημείου του κινήτου Ζωδιακού τους.

Δεν έχουμε λόγους να αμφισβητήσουμε την ύπαρξη παρατηρήσεων κατά την αρχαιότητα εκείνης της εποχής. Οι Πέρσες λένε πως τέσσερα όμορφα αστέρια ήταν τοποθετημένα σαν φύλακες στις τέσσερις άκρες του κόσμου. Συνέβη, λοιπόν, κατά την αρχή του Κάλι-Γιουγκά, 3.000 ή 3.100 χρόνια πριν από την εποχή μας, το "Μάτι του Ταύρου" και η "Καρδιά του Σκορπιού" να βρίσκονται ακριβώς στα σημεία της ισημερίας, ενώ η "Καρδιά του Λέοντα" και το "Νότιο Ψάρι" βρίσκονταν πολύ κοντά στα σημεία του ηλιοστασίου. Μια παρατήρηση της ανατολής των Πλειάδων το απόγευμα, επτά μέρες πριν από την φθινοπωρινή ισημερία, ανήκει επίσης στο έτος 3000 πριν από την εποχή μας. Αυτές και άλλες παρόμοιες παρατηρήσεις που συγκεντρώθηκαν από τον Πτολεμαίο στο ημερολόγιο του, αν και δεν αναφέρει τις πηγές του, θα μπορούσαν θαυμάσια να ήταν έργο των Ινδών. Αυτοί γνωρίζουν καλά τον αστερισμό των Πλειάδων και ενώ εμείς τον ονομάζουμε κοινώς *Πουσσινέρ* [*Κοτέτσι*], εκείνοι τον ονομάζουν, Πιλλαλού-κόντι: η "κότα και τα κοτόπουλα". Αυτό το όνομα πέρασε από λαό σε λαό και ήρθε σε εμάς από τα πιο αρχαία έθνη της Ασίας. Νομίζουμε ότι οι Ινδοί πρέπει να παρατήρησαν την ανατολή των Πλειάδων και να την χρησιμοποίησαν για να ρυθμίσουν το έτος και τους μήνες τους, γιατί αυτός ο αστερισμός ονομάζεται επίσης Κριττίκα. Έχουν και έναν μήνα με το ίδιο όνομα και αυτή η σύμπτωση μπορεί να οφείλεται απλώς στο γεγονός ότι αυτός ο μήνας αναγγελλόταν με την ανατολή ή την δύση του εν λόγω αστερισμού. Αλλά εκείνο που είναι ακόμα πιο σημαντικό – γιατί δείχνει ότι οι Ινδοί παρατηρούσαν τα άστρα με τον ίδιο τρόπο όπως εμείς, σημειώνοντας την θέση τους με το μήκος τους – είναι ένα γεγονός που αναφέρεται από τον Αυγουστίνο Ρίκιους ότι, δηλαδή, σύμφωνα με παρατηρήσεις που αποδίδονται στον Ερμή και που έγιναν 1.985 χρόνια πριν από τον Πτολεμαίο, το λαμπερό αστέρι στον αστερισμό της Λύρας και εκείνο στην Καρδιά της Ύδρας βρίσκονταν το καθένα επτά μοίρες πιο μπροστά από τις αντίστοιχες θέσεις από αυτές που καθορίστηκαν από τον Πτολεμαίο.

Αυτός ο προσδιορισμός φαίνεται πολύ περίεργος. Συνήθως τα άστρα προχωρούν σε σχέση με τον ισημερινό. Και ο Πτολεμαίος όφειλε να βρει το μήκος τους 28 μοίρες παραπάνω απ' αυτό που ήταν 1.985 χρόνια πριν από την εποχή του. Επίσης υπάρχει μια αξιοσημείωτη ιδιομορφία σ' αυτό το γεγονός: το ίδιο λάθος ή διαφορά βρίσκεται στην θέση και των δυο άστρων, επομένως το λάθος οφείλετο σε κάποια αιτία που επηρέαζε εξίσου και τα δυο άστρα. Για να εξηγήσει αυτήν την ιδιομορφία, ο Άραβας Ταμπίτ φαντάστηκε ότι τα άστρα είχαν μια ταλαντωτή κίνηση που εναλλάξ τα έκανε να προχωρούν και να υποχωρούν.

Η υπόθεση αυτή καταρρίφθηκε εύκολα, αλλά οι παρατηρήσεις που αποδίδονται στον Ερμή παρέμειναν ανεξήγητες. Η εξήγηση τους, όμως, βρίσκεται στην ινδική Αστρονομία. Την ημερομηνία που υπολογίστηκε γι' αυτές τις παρατηρήσεις, 1.985 χρόνια πριν από τον Πτολεμαίο, το πρώτο σημείο του ινδικού Ζωδιακού βρισκόταν 35 μοίρες μπροστά από τον ισημερινό. Επομένως τα μήκη που μετρήθηκαν γι' αυτό το σημείο ήταν 35 μοίρες παραπάνω από εκείνα που μετρήθηκαν από τον ισημερινό. Αλλά ύστερα από το πέρασμα 1.985 χρόνων τα άστρα θα πρέπει να είχαν προχωρήσει 28 μοίρες και θα παρέμενε μια διαφορά μόνο 7 μοιρών ανάμεσα στα μήκη του Ερμή και σε κείνα του Πτολεμαίου και η διαφορά θα ήταν η ίδια και για τα δύο άστρα, επειδή οφείλεται στην διαφορά ανάμεσα στο σημείο εκκίνησης του ινδικού Ζωδιακού και στο σημείο εκκίνησης του Πτολεμαίου, ο οποίος μετρούσε από τον ισημερινό. Αυτή η εξήγηση είναι τόσο απλή και φυσική, ώστε πρέπει να είναι και η αληθινή. Δεν ξέρουμε αν ο Ερμής, που ήταν τόσο διάσημος κατά την αρχαιότητα, ήταν Ινδός, αλλά βλέπουμε πως οι παρατηρήσεις που αποδίδονται σ' αυτόν είναι υπολογισμένες με τον ινδικό τρόπο και έτσι συμπεραίνουμε ότι έγιναν από τους Ινδούς οι οποίοι ήταν, επομένως, σε θέση να κάνουν όλες τις παρατηρήσεις που αναφέραμε και τις οποίες βρίσκουμε σημειωμένες στους πίνακες τους.

6ον. Η παρατήρηση του έτους 3102 π.Χ. η οποία φαίνεται να καθόρισε την εποχή τους, δεν ήταν δύσκολη. Βλέπουμε ότι οι Ινδοί μόλις υπολόγισαν την ημερήσια κίνηση της Σελήνης, σε $13^\circ 10' 35''$, την χρησιμοποίησαν για να διαιρέσουν το ω Ζωδιακό σε 27 αστερισμούς που σχετίζονταν με την περιστροφή της σελήνης η οποία χρειάζεται περίπου 27 ημέρες για να συμπληρωθεί.

Με αυτήν την μέθοδο υπολόγισαν και τις θέσεις των άστρων στον Ζωδιακό και έτσι βρήκαν ότι το άστρο Λα Κλερ της Λύρας βρισκόταν στις $8s 24^\circ$, και η Καρδιά της Ύδρας, στις $4s 7^\circ$, μήκη που αποδίδονται στον Ερμή, αλλά που είναι υπολογισμένα πάνω στον ινδικό Ζωδιακό.⁶⁶⁵

Παρόμοια, ανακάλυψαν ότι το "Στάχυ της Παρθένου" αποτελεί την αρχή του δέκατου πέμπτου αστερισμού τους και το "Μάτι του Ταύρου", σημειώνει το τέλος του τέταρτου, καθώς αυτά τα άστρα βρίσκονται το ένα στις $6s 6^\circ 40'$, και το άλλο στις $1s 23^\circ 20'$ του ινδικού Ζωδιακού. Αφού είναι έτσι, τότε η έκλειψη της Σελήνης που συνέβη 15 μέρες μετά την αρχή του Κάλι-Γιουγκά, έλαβε χώρα σε ένα σημείο ανάμεσα στο "Στάχυ της Παρθένου" και στο άστρο του ίδιου αστερισμού. Αυτά τα άστρα απέχουν περίπου έναν αστερισμό, το ένα στην αρχή του δέκατου πέμπτου και το άλλο του δέκατου έκτου. Έτσι δεν θα ήταν δύσκολο να υπολογιστεί η θέση της Σελήνης μετρώντας την απόσταση της από ένα απ' αυτά τα άστρα. Από αυτήν υπολόγισαν μετά την θέση του Ήλιου, που είναι αντίθετη από της Σελήνης και έπειτα γνωρίζοντας την μέση κίνησή τους, υπολόγισαν ότι η Σελήνη βρισκόταν στο πρώτο σημείο του Ζωδιακού σύμφωνα με το μέσο μήκος της κατά τα μεσάνυχτα μεταξύ της 17ης και 18ης Φεβρουαρίου του έτους 3102 π.Χ. και ότι ο Ήλιος καταλάμβανε την ίδια θέση έξι ώρες αργότερα, σύμφωνα με το πραγματικό μήκος του· ένα γεγονός που καθορίζει την αρχή του ινδικού έτους.

7ον. Οι Ινδοί δηλώνουν ότι 20.400 χρόνια πριν από την εποχή του Κάλι-Γιουγκά, το πρώτο σημείο του Ζωδιακού τους συνέπιπτε με την εαρινή ισημερία και ότι ο Ήλιος και η Σελήνη βρίσκονταν εκεί σε σύνολο. Η εποχή αυτή είναι προφανώς φανταστική.⁶⁶⁶ Αλλά μπορούμε να ερευνήσουμε από ποιο σημείο, από ποια εποχή ξεκίνησαν οι Ινδοί για να την καθορίσουν. Παίρνοντας τις τιμές των Ινδών για την περιστροφή του Ήλιου και της Σελήνης, δηλ. 365 μ. 6ω. 12 λ. 30δ. και 27 μ. 7 ω. 43 λ. 13 δ. έχουμε:

$$20.400 \text{ περιστροφές του ήλιου} = 7.451.277 \mu. 2 \omega.$$

$$272.724 \text{ περιστροφές της σελήνης} = 7.451.277 \mu. 7 \omega.$$

Αυτό είναι το αποτέλεσμα που βρίσκουμε αρχίζοντας από την εποχή του Κάλι-Γιουγκά και ο ισχυρισμός των Ινδών ότι υπήρχε μια σύνοδος εκείνον τον χρόν, βρίσκεται στους πίνακές τους. Αλλά αν, χρησιμοποιώντας τα ίδια στοιχεία, αρχίσουμε από την εποχή του έτους 1282 μ.Χ. για το οποίο θα μιλήσουμε αργότερα, τότε θα υπάρχει πάντα μια διαφορά σχεδόν μιας ή δυο ημερών. Είναι σωστό και φυσικό, κατά την επαλήθευση των υπολογισμών των Ινδών, να παίρνουμε τα στοιχεία εκείνα που μας δίνουν τα ίδια αποτελέσματα μ' αυτά στα οποία κατέληξαν εκείνοι και να ξεκινάμε από εκείνη την εποχή τους που μας επιτρέπει να φτάσουμε στην υπό εξέταση φανταστική εποχή. Επομένως, αφού για να κάνουν αυτό τον υπολογισμό πρέπει να ξεκίνησαν από την πραγματική εποχή τους, εκείνη που βασιζόταν σε παρατήρηση – και όχι από κάποια άλλη από κείνες που προέρχονται μέσω υπολογισμού από την πρώτη – έπεται ότι η πραγματική εποχή τους ήταν εκείνη του έτους 3102 π.Χ.

8ον. Οι μπραχμάνοι Τιρουβαρούρ δίνουν την θέση της Σελήνης σαν $7s 2^\circ 0' 7''$ πάνω στον κινητό Ζωδιακό, και σαν $9s 7^\circ 45' 1''$ αναφορικά με τον ισημερινό σε μια μεγάλη περίοδο 1.600.984 ημερών ή 4.383 ετών και 94 ημερών. Πιστεύουμε ότι αυτή η κίνηση προσδιορίστηκε μέσω παρατήρησης και πρέπει να δηλώσουμε εξαρχής ότι αυτή η περίοδος έχει τέτοια έκταση, ώστε είναι ελάχιστα κατάλληλη για τον υπολογισμό της μέσης κίνησης.

Στους αστρονομικούς υπολογισμούς τους οι Ινδοί χρησιμοποιούν περιόδους 246, 3.031 και 12.372 ημερών. Αλλά πέρα από το γεγονός ότι αυτές οι περίοδοι, αν και πολύ σύντομες, δεν παρουσιάζουν την δυσκολία της πρώτης, περιέχουν επίσης έναν ακριβή αριθμό περιστροφών της Σελήνης μετρούμενες από το απόγειό της. Είναι στην πραγματικότητα μέσες κινήσεις. Η μεγάλη περίοδος των 1.600.984 ημερών δεν είναι ένα σύνολο συσσωρευμένων περιστροφών δεν υπάρχει κανένας φανερός λόγος ώστε να πρέπει να περιλαμβάνει 1.600.984 και όχι 1.600.985 μέρες. Φαίνεται ότι η παρατήρηση και μόνο θα πρέπει να καθόρισε τον αριθμό των ημερών και να σημείωσε την αρχή και το τέλος της περιόδου. Αυτή η περίοδος τελειώνει στις 21 Μαΐου του 1282 μ.Χ. στις 5ω. 15 λ. 30 δ. στο Μπεναρές. Η Σελήνη βρισκόταν τότε στο απόγειο, σύμφωνα με τους Ινδούς, και το μήκος της ήταν..... 78 $13^\circ 45' 1''$.

Ο Μάγιερ δίνει μήκος.....78 $13^\circ 53' 48''$ και τοποθετεί το απόγειό της στις.....78 $14^\circ 6' 54''$.

⁶⁶⁵ [1. Το γράμμα s στα μήκη αντιπροσωπεύει ένα ολόκληρο Σημείο του Ζωδιακού που καταλαμβάνει 30 μοίρες.]

⁶⁶⁶ Το γιατί πρέπει να είναι "φανταστική" δεν μπόρεσαν ποτέ να το εξηγήσουν οι Ευρωπαίοι επιστήμονες. [Ε.Π.Μπ.]

Έτσι ο προσδιορισμός της θέσης της Σελήνης από τους μπραχμάνους διαφέρει μόνο κατά εννέα λεπτά από τον δικό μας και του απόγειου μόνο είκοσι δύο λεπτά – και είναι φανερό ότι μπορούσαν να πετύχουν αυτήν την συμφωνία με τους καλύτερους πίνακές μας και αυτήν την ακρίβεια στις ουράνιες θέσεις, μόνο με την παρατήρηση. Αν λοιπόν η παρατήρηση καθόρισε το τέλος εκείνης της περιόδου, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι καθόρισε και την αρχή της. Αλλά τότε αυτή η κίνηση, υπολογισμένη άμεσα και από την φύση, θα πρέπει αναγκαστικά να συμφωνεί αρκετά με τις πραγματικές κινήσεις των ουρανίων σωμάτων.

Πράγματι η κίνηση των Ινδών κατά την διάρκεια όλης αυτής της μεγάλης περιόδου των 4.383 ετών, δεν διαφέρει παρά μόνο ένα λεπτό από κείνη του Κασσίνι και συμφωνεί επίσης με του Μάγιερ. Έτσι δυο λαοί, οι Ινδοί και οι Ευρωπαίοι, τοποθετημένοι στα δυο άκρα του κόσμου και απέχοντας εξίσου στους θεσμούς τους, πέτυχαν τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα αναφορικά με τις κινήσεις της Σελήνης και με μια συμφωνία που θα ήταν ασύλληπτη, αν δεν βασιζόταν στην παρατήρηση και την αμοιβαία μίμηση της φύσης. Πρέπει να παρατηρήσουμε ότι οι τέσσερις πίνακες των Ινδών είναι όλοι αντίγραφα της ίδιας Αστρονομίας. Δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί ότι οι σιαμέζικοι πίνακες υπήρχαν το 1687, όταν τους έφερε από την Ινδία ο Σ. ντε λα Λουμπέρ. Εκείνη την εποχή οι πίνακες του Κασσίνι και του Μάγιερ δεν υπήρχαν. Επομένως οι Ινδοί κατείχαν ήδη την ακριβή κίνηση που υπήρχε σ' αυτούς τους πίνακες, ενώ εμείς δεν την κατείχαμε ακόμα.⁶⁶⁷ Πρέπει, λοιπόν να ομολογηθεί ότι η ακρίβεια της κίνησης των Ινδών είναι αποτέλεσμα παρατήρησης. Είναι ακριβής καθ' όλη την περίοδο των 4.383 ετών, γιατί άρθηκε από τον ίδιο τον ουρανό και αν η παρατήρηση καθόρισε το τέλος της, καθόρισε επίσης και την αρχή της. Είναι η πιο μεγάλη περίοδος που έχει παρατηρηθεί και για την οποία έχουν διασωθεί αναφορές στα αρχεία της Αστρονομίας. 'Έχει την αρχή της στην εποχή του έτους 3102 π.Χ. και είναι μια αναντίρρητη απόδειξη της πραγματικότητας εκείνης της εποχής". (Ζ. Σ. Μπαγί, *Μελέτη της Ινδικής και Ανατολικής Αστρονομίας*, Παρίσι, 1787: "Προκαταρκτικές Ομιλίες", σελ. XX-XXXΥΠ.)

Παραθέσαμε τον Μπαγί τόσο λεπτομερώς, γιατί είναι ένας από τους λίγοι επιστήμονες που προσπάθησε να δικαιώσει την Αστρονομία των Αρίων. Από τον Τζον Μπέντλεϋ μέχρι τον Σούργια-Σιντάντα του Μπούργκες, ούτε ένας αστρονόμος δεν φέρθηκε με δικαιοσύνη στον πιο πολυμαθή λαό της Αρχαιότητας. Αλλά όσο παραπονημένη και παρεξηγημένη κι αν είναι η Συμβολολογία των Ινδών, κανένας αποκρυφιστής δεν θα αποτύχει να την δικαιώσει, από την στιγμή που γνωρίζει κάτι για τις Μυστικές Επιστήμες, ούτε θα αγνοήσει την μεταφυσική και

667 Τα ακόλουθα είναι μια απάντηση σε κείνους τους ανθρώπους της επιστήμης οι οποίοι μπορεί να υποψιαστούν ότι η Αστρονομία μας μεταφέρθηκε στην Ινδία και μεταβιβάστηκε στους Ινδούς από τους Ιεραποστόλους μας. 1^{ov}). Η ινδική Αστρονομία έχει τις δικές της ιδιαίτερες μορφές, που χαρακτηρίζονται για την πρωτοτυπία τους. Αν είχαν μεταφράσει την αστρονομία μας θα χρειαζόταν μεγάλη ικανότητα και γνώση για να καλύψουν την κλοπή. 2^{ov}). Αν είχαν υιοθετήσει την μέση κίνηση της Σελήνης, θα έπρεπε να υιοθετήσουν επίσης την κλίση της εκλειπτικής, την εξίσωση του ηλιακού κέντρου, την διάρκεια του έτους – αντίθετα τα στοιχεία αυτά διαφέρουν ολότελα από τα δικά μας και είναι αξιοσημείωτα ακριβή όταν εφαρμόζονται στην εποχή του 3102, ενώ θα ήταν υπερβολικά λαθεμένα αν είχαν υπολογιστεί για τον τελευταίο αιώνα. 3^{ov}). Τέλος, οι ιεραπόστολοι μας δεν θα μπορούσαν να μεταβιβάσουν στους Ινδούς το 1687 την μέση κίνηση της Σελήνης σύμφωνα με τους πίνακες του Κασσίνι, γιατί αυτοί τότε δεν υπήρχαν, θα μπορούσαν να γνωρίζουν μόνο την μέση κίνηση που είχαν υπολογίσει οι Τύχο, Ριτσιόλι, Κοπέρνικος, Μπουγιώ, Κέπλερ, Λονγκομοντάνους καθώς και την μέση κίνηση των πινάκων του Αλφόνσου. Θα σας δώσω τώρα έναν πίνακα αυτών των μέσων κινήσεων για 4.383 χρόνια και 94 μέρες. (Τζιοβάνι Μπατίστα Ριτσιόλι, *Αλμαγκέστουμ νόβουμ*, κ.τ.λ. 1651, I, σελ. 255):

Πίνακες	Μέση κίνηση				Διαφορά από τον Ινδικό		
	S	0	'	"	0	'	"
Αλφόνσος	9	7	2	47	0	42	14
Κοπέρνικος	9	6	2	13	-1	42	48
Τύχο Μπράχε	9	7	54	40	+0	9	39
Κέπλερ	9	6	57	35	-0	47	26
Λονγκομοντάνους.	9	7	2	13	-0	42	48
Μπουγιώ	9	6	48	8 -	0	58	53
Ριτσιόλι	9	7	53	57	+0	8	56
Κασσίνι	9	7	44	11	-0	0	50
Ινδικός	9	7	45	1			

Καμιά απ' αυτές τις μέσες κινήσεις, εκτός από του Κασσίνι, δεν συμφωνεί με των Ινδών οι οποίοι επομένως δεν δανείστηκαν την μέση κίνηση τους, αφού τα νούμερά τους συμφωνούν μόνο με κείνα του Κασσίνι οι πίνακες του οποίου δεν υπήρχαν το 1687 Αυτή η μέση κίνηση της Σελήνης ανήκει, λοιπόν, στους Ινδούς οι οποίοι μπορούσαν να την έχουν αποκτήσει μόνο μέσω παρατήρησης". [Υποσημείωση στο βιβλίο του Μπαγί.]

μυστική ερμηνεία του Ζωδιακού τους, ακόμα και αν ολόκληρη η Πλειάδα των Βασιλικών Αστρονομικών Εταιρειών σηκώσει τα χέρια της ενάντια στην μαθηματική του απόδοση. Η κάθοδος και η άνοδος της Μονάδας ή Ψυχής δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από τα σημεία του Ζωδιακού και φαίνεται πιο φυσικό, με την έννοια της καταλληλότητας των πραγμάτων, να πιστεύουμε σε μια μυστηριώδη συμπάθεια ανάμεσα στην μεταφυσική ψυχή και στους λαμπερούς αστερισμούς και στην επίδραση των τελευταίων πάνω στην πρώτη, παρά να πιστεύουμε στην παράλογη ιδέα ότι οι δημιουργοί του Ουρανού και της Γης τοποθέτησαν στον ουρανό τους τύπους δώδεκα μοχθηρών Ιουδαίων. Και αν – όπως μας λέει ο συγγραφέας του έργου, *Οι Γνωστικοί και τα Έργα τους* – ο σκοπός όλων των Γνωστικών σχολών και των μετέπειτα Πλατωνικών "ήταν να προσαρμόσουν την παλιά πίστη στην επιρροή της βουδιστικής φιλοσοφίας, η ίδια η ουσία της οποίας ήταν ότι οι αναρρίθμητοι θεοί της ινδικής μυθολογίας δεν ήταν παρά ονόματα για τις ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ της Πρώτης Τριάδας στους διαδοχικούς ΑΒΑΤΑΡΑ της, ή εκδηλώσεις της μέσα στον άνθρωπο", τότε πού μπορούμε να στραφούμε για να ανιχνεύσουμε αυτές τις θεοσοφικές ιδέες μέχρι την ίδια τους την ρίζα, αν όχι στην αρχαία ινδική σοφία; Το λέμε και πάλι: ο αρχαϊκός αποκρυφισμός θα παρέμενε ακατανόητος για όλους, αν δεν παρουσιαζόταν μέσω των πιο οικείων καναλιών του Βουδισμού και του Ινδουισμού. Γιατί ο πρώτος είναι η εκπόρευση του δεύτερου, και οι δύο είναι παιδιά μιας μητέρας: της αρχαίας Λεμουρο-Ατλάντειας Σοφίας.

XVIII

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ ΘΕΣΕΩΝ

Το όλο θέμα παρουσιάστηκε στον αναγνώστη και από τις δυο πλευρές και μένει σ' αυτόν να αποφασίσει, αν το συμπέρασμα είναι με το μέρος μας ή όχι. Αν υπήρχε κάτι τέτοιο όπως το κενό, ένα *χάσμα* στην Φύση, θα μπορούσε κανείς να το δει να δημιουργείται – σύμφωνα με έναν φυσικό νόμο – στον νου των άβουλων θαυμαστών των "φωστήρων" της επιστήμης, οι οποίοι περνούν τον καιρό τους καταστρέφοντας ο ένας τις διδασκαλίες του άλλου. Αν ποτέ η θεωρία ότι "δυο φώτα κάνουν ένα σκοτάδι" έβρισκε την εφαρμογή της, θα ήταν σίγουρα σ' αυτήν την περίπτωση, όταν το ένα μέρος των "φωστήρων" επιβάλλει τις Δυνάμεις και τους "τρόπους κίνησης" στην γνώμη των πιστών, ενώ το άλλο μέρος αρνείται την ίδια την ύπαρξή τους. "Αιθέρας, Ύλη, Ενέργεια", αυτή είναι η ιερή υποστασιακή τριάδα, οι τρεις αρχές του αληθινά *άγνωστου* θεού της Επιστήμης, που απ' αυτούς ονομάζεται ΥΛΙΚΗ ΦΥΣΗ!

Η θεολογία κατηγορείται και κοροϊδεύεται επειδή πιστεύει στην ένωση τριών προσώπων σε έναν θεό· ένας θεός ως προς την ουσία, τρία πρόσωπα ως προς την ατομικότητα. Και εμάς μας περιγελούν επειδή πιστεύουμε σε αναπόδεικτες και μη αποδείξιμες δοξασίες, σε Αγγέλους και Διαβόλους, θεούς και Πνεύματα. Και πράγματι εκείνο που έκανε τους Επιστήμονες να κερδίσουν έδαφος απέναντι στην θεολογία κατά την Μεγάλη "Διαμάχη μεταξύ θρησκείας και Επιστήμης", ήταν ακριβώς το επιχείρημά τους πως ούτε η ταυτότητα της ουσίας, ούτε η τριπλή ατομικότητα – που είχαν συλληφθεί, επινοηθεί και διαμορφωθεί στα βάθη της θεολογικής συνείδησης – δεν μπορούσε ποτέ να αποδειχθεί από οποιαδήποτε επαγωγική λογική διαδικασία και πολύ λιγότερο από την μαρτυρία των αισθήσεών μας. Η θρησκεία πρέπει να χαθεί, είχε ειπωθεί, γιατί διδάσκει *μυστήρια*. Το μυστήριο είναι η άρνηση της Κοινής Λογικής και η Επιστήμη το απορρίπτει. Σύμφωνα με τον Τυντάλ, η μεταφυσική είναι φαντασία, όπως και η ποίηση. Ο άνθρωπος της Επιστήμης δεν παίρνει τίποτε σαν δεδομένο απορρίπτει καθετί που δεν έχει αποδειχθεί γι' αυτόν. Αντίθετα ο θεολόγος αποδέχεται το *καθετί με τυφλή πίστη*. Ο θεοσοφιστής και ο αποκρυφιστής που δεν παίρνει τίποτε σαν δεδομένο, ούτε καν την *ακριβή* Επιστήμη· ο Πνευματιστής που αρνείται το δόγμα αλλά πιστεύει σε Πνεύματα και σε *αόρατες αλλά δυναμικές επιρροές*, όλοι τους αντιμετωπίζονται με την ίδια περιφρόνηση. Πολύ καλά λοιπόν. Αυτό που πρέπει να κάνουμε τώρα είναι να εξετάσουμε για τελευταία φορά αν η ακριβής Επιστήμη δρα ή όχι με του ίδιο ακριβώς τρόπο όπως η θεοσοφία, ο πνευματισμός και η θεολογία.

Σε ένα έργο του Σ. Λαινγκ, με τίτλο *Σύγχρονη Επιστήμη και Σύγχρονη Σκέψη*, που θεωρείται σαν ένα αντιπροσωπευτικό έργο για την Επιστήμη, ο συγγραφέας – ο οποίος σύμφωνα με μια επαινετική κριτική των Τάιμς, "παρουσιάζει με μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα τις τεράστιες ανακαλύψεις της Επιστήμης και τις αναρίθμητες νίκες της πάνω στις αρχαίες απόψεις οποτεδήποτε ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΡΙΝΟΥΝ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ" – στο κεφάλαιο III, "Πάνω στην Ύλη", αναφέρει τα ακόλουθα:

"ΑΠΟ ΤΙ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ; Από ΑΙΘΕΡΑ, ΥΛΗ και ΕΝΕΡΓΕΙΑ"...είναι η απάντηση.

Εδώ σταματάμε για να ρωτήσουμε, "Τι είναι Αιθέρας;" Και ο κ. Λαινγκ εν ονόματι της Επιστήμης απαντάει:

Ο αιθέρας δεν μας είναι στην πραγματικότητα γνωστός ΑΠΟ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΤΕΣΤ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΟΥΝ ΟΙ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΜΑΣ, αλλά είναι ένας είδος μαθηματικής ουσίας την οποία ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΓΚΑΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΥΠΟΘΕΣΟΥΜΕ προκειμένου να

ερμηνεύσουμε τα φαινόμενα του φωτός και της θερμότητας. (Χάξλεϋ, *Περί της Φυσικής Βάσης της Ζωής*, Εδμβούργο, 8 Νοεμ., 1868.)

Και τι είναι ύλη; Γνωρίζετε περισσότερα γ; αυτή ν απ' όσα γνωρίζετε για τον "υποθετικό" παράγοντα, τον Αιθέρα;

Με την απόλυτα αυστηρή έννοια, είναι αλήθεια ότι η χημική έρευνα μπορεί να μας πει ελάχιστα ή ΤΙΠΟΤΕ, ΑΜΕΣΑ, για την σύνθεση της ζώσας ύλης...[και] είναι επίσης αλήθεια ότι ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΕ σχετικά με την σύνθεση ΚΑΝΕΝΟΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ [υλικού] ΚΑΘ' ΑΥΤΟ ΣΩΜΑΤΟΣ. (Κεφ. ΙΙΙ, "Πάνω στην Ύλη", σελ. 51.)

Και η Ενέργεια; Είστε σίγουροι ότι μπορείτε να ορίσετε το τριτοπρόσωπο της Τριάδας του υλικού σας σύμπαντος;

"Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟ ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ". (Βιβλία Φυσικής.)

Σας παρακαλούμε να μας το εξηγήσετε, γιατί αυτό είναι μάλλον αόριστο.

ΣΤΗΝ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ: ΕΡΓΟ ΕΚΤΕΛΕΣΜΕΝΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ Η ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ. ΟΣΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ Ή ΔΥΝΑΜΗΣ, ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ ΤΑ ΜΟΡΙΑ ΤΟΥΣ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ: ΜΙΑΣ ΠΟΥ ΤΕΙΝΕΙ ΝΑ ΤΑ ΕΝΩΣΕΙ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΠΟΥ ΤΑ ΧΩΡΙΖΕΙ... Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΡΙΑΚΗ ΕΛΞΗ, Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΥΝΑΜΗ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΣΤΗΝ *vis viva* [ζώσα δύναμη] Ή ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. (Γκανό, *Στοιχεία της Φυσικής*, κεφ. ΙΙΙ, παρ. 83, ελεύθερη απόδοση.)

Ακριβώς. Κι εμείς θέλουμε να μάθουμε την φύση αυτής της κινούμενης δύναμης, της *vis viva*. Τι είναι;....

"ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ!" ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΑΘΕΡΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ. "ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΔΕΙΑ ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗΣ ΤΟΥ ΔΙΚΟΥ ΜΟΥ ΝΟΥ", εξηγεί ο κ. Χάξλεϋ στην *Φυσική Βάση της Ζωής*.

Ολόκληρο, λοιπόν, το οικοδόμημα της Σύγχρονης Επιστήμης βασίζεται πάνω σε ένα είδος "μαθηματικής αφαίρεσης", πάνω σε μια Πρωτεύεική "Ουσία που διαφεύγει των αισθήσεων" (Ντι Μπουά-Ρευμόν), και σε *αποτελέσματα*, σκιώδεις και φευγαλέους φωσφορισμούς ενός κάτι εντελώς αγνώστου και πέρα από την δυνατότητα της Επιστήμης, στα "Αυτο-κινούμενα" άτομα! *Αυτοκινούμενοι* Ήλιοι, πλανήτες και άστρα! Αλλά *ποιος* ή *τι* είναι, λοιπόν, όλα αυτά αν είναι αυτοπροικισμένα με κίνηση; Γιατί θα πρέπει τότε εσείς, οι φυσικοί, να περιγελάτε και να περιφρονείτε τον δικό μας "Αυτο-κινούμενο ΑΡΧΑΙΟ"; Το μυστήριο απορρίπτεται και κοροϊδεύεται από την Επιστήμη, αλλά το "ΜΥΣΤΗΡΙΟ είναι η αδυσώπητη μοίρα της Επιστήμης", όπως πολύ σωστά είπε ο Πατήρ Φελίξ... Η Επιστήμη *δεν μπορεί να την αποφύγει!* Η γλώσσα του Γάλλου ιερέα είναι και δική μας και την είχαμε αναφέρει στην *Ίσιδα Αποκαλυμμένη* (Τομ. Ι, σελ. 339). Ποιος από εσάς – ρωτάει – τους ανθρώπους της Επιστήμης:

.....κατάφερε να διεισδύσει στα μυστικά του σχηματισμού ενός σώματος, της γένεσης ενός απλού ατόμου; Τι υπάρχει, όχι στο κέντρο του Ήλιου, αλλά στο κέντρο ενός ατόμου; Ποιος εξερεύνησε μέχρι το τέρμα της την άβυσσο ενός κόκκου άμμου; Ο κόκκος της άμμου, κύριοι, μελετάται χιλιάδες χρόνια από την επιστήμη. Τον έχει γυρίσει απ' όλες τις μεριές, τον διαιρεί και τον υποδιαιρεί, τον έχει βασανίσει με τα πειράματά της, τον ταλαιπωρεί με τα ερωτήματά της για να του αποσπάσει την τελική λέξη ως προς την μυστική του σύσταση. Τον ρωτάει με ακόρεστη περιέργεια: "Θα πρέπει να σε διαιρώ επ' άπειρον;" Έπειτα, κρεμασμένη πάνω απ' αυτήν την άβυσσο η επιστήμη διστάζει, παραπατάει, νιώθει κατάπληξη, ζαλίζεται και λέει με απόγνωση: ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ.

Αν έχετε τόσο απελπιστική άγνοια για την γένεση και την κρυμένη φύση ενός κόκκου άμμου, πώς μπορείτε να αποκτήσετε μια ενόραση για τη γέννηση ενός κα μόνο ζωντανού όντος; Από πού προέρχεται η ζωή στο έμβριο ον; Πού αρχίζει; Τι είναι ζωτική αρχή; (Πατήρ Φελίξ ντε Νοτρ-Νταμ, *Το Μυστήριο και η Επιστήμη*, Ομιλίες στο έργο του Μουσώ, *Τα Έσχατα Φαινόμενα της Μαγείας*, 1864, σελ. XVIII-XIX.)

Οι άνθρωποι της επιστήμης αρνούνται όλες αυτές τις κατηγορίες; Κάθε άλλο. Γιατί έχουμε εδώ μια ομολογία του Τύνταλ, που δείχνει πόσο αδύναμη είναι η επιστήμη ακόμα και πάνω στον κόσμο της ύλης.

Η πρώτη διάταξη των ατόμων πάνω στην οποία βασίζεται όλη η μετέπειτα δράση ξεφεύγει από μια διεισδυτική ικανότητα μεγαλύτερη ακόμα και από του μικροσκοπίου.... Μέσω καθαρής υπερβολής της πολυπλοκότητας και πολύ πριν η παρατήρηση μπορέσει να έχει καμιά γνώμη επί του θέματος, η πιο εκπαιδευμένη διάνοια, η πιο εκλεπτυσμένη και πειθαρχημένη φαντασία υποχωρεί με θαυμασμό από την θεώρηση του προβλήματος. Μένουμε βουβοί από μια έκπληξη την οποία κανένα μικροσκόπιο δεν μπορεί να ερμηνεύσει, αμφιβάλλοντας όχι μόνο για την δύναμη του οργάνου μας, αλλά ακόμα και για το αν εμείς οι ίδιοι κατέχουμε τα νοήμονα στοιχεία που θα μας κάνουν ικανούς να αντιμετωπίσουμε τις έσχατες δομικές ενέργειες της φύσης.

Το πόσα λίγα, πράγματι, είναι γνωστά για το υλικό σύμπαν, το υποψιαζόμαστε εδώ και χρόνια βάσει των παραδοχών των ίδιων των ανθρώπων της επιστήμης. Και υπάρχουν τώρα μερικοί υλιστές που θα μπορούσαν να εξαφανίσουν ακόμα και τον Αιθέρα – ή οτιδήποτε η επιστήμη ονομάζει άπειρη Ουσία, το νοούμενο της οποίας οι Βουδιστές το αποκαλούν Σβαμπχάβατ – καθώς και τα άτομα, γιατί και τα δυο είναι πολύ επικίνδυνα, εξαιτίας των αρχαίων φιλοσοφικών και των σύγχρονων χριστιανικών και θεολογικών συσχετισμών τους. Η πληρότητα του σύμπαντος ήταν μια αποδεκτή πίστη από την εποχή των πρώτων φιλοσόφων των οποίων τα έργα πέρασαν στους μεταγενέστερους και μέχρι την σημερινή εποχή μας, η οποία αν και αρνείται τα "αόρατα Όντα" στον Χώρο, ωστόσο δεν είναι τόσο παράλογη ώστε να αρνηθεί κάποιο είδος πληρώματος. Και από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο (στην θαυμάσια απόδοση της κ. Κίνγκσφορντ) μαθαίνει κανείς τι πίστευαν ότι περιέχει· γιατί ο Ερμής λέει:

Όσον αφορά το Κενό...η άποψή μου είναι ότι δεν υπάρχει, δεν υπήρξε ποτέ και δεν θα υπάρξει ποτέ. Γιατί όλα τα διάφορα μέρη του σύμπαντος είναι γεμάτα, όπως και η γη είναι επίσης πλήρης και γεμάτη από σώματα που διαφέρουν σε ποιότητα και μορφή έχοντας το δικό τους είδος και μέγεθος, το ένα μεγαλύτερο, το άλλο μικρότερο, το ένα στερεό, το άλλο αραιό. Τα μεγαλύτερα και πιο στερεά γίνονται εύκολα αντιληπτά· τα μικρότερα και πιο λεπτά είναι δύσκολο να κατανοηθούν, ή είναι τελείως αόρατα. Γνωρίζουμε την ύπαρξη τους μόνο από την αίσθηση της αφής, γι' αυτό και πολλοί άνθρωποι αρνούνται ότι αυτές οι οντότητες είναι σώματα και τις θεωρούν απλώς σαν χώρους,⁶⁶⁸ αλλά είναι αδύνατο να υπάρχουν τέτοιοι χώροι. Γιατί αν υπήρχε πράγματι κάτι έξω από το σύμπαν....τότε θα βρισκόταν σε έναν χώρο που καταλαμβάνεται από νοήμονα όντα ανάλογα με την θεότητά του [του σύμπαντος]...μιλάω για τα πνεύματα, γιατί υποστηρίζω ότι μένουν μαζί μας, και για τους ήρωες που διαμένουν πάνω από εμάς, ανάμεσα στην Γη και στις ανώτερες ατμόσφαιρες, όπου δεν υπάρχουν ούτε σύννεφα ούτε θύελλες. (*Η Παρθένος του Κόσμου*, του Ερμή του Τρισμέγιστου, απόδοση στα Αγγλικά από την δρ. Άννα Μπ. Κίνγκσφορντ και τον Έντουαρντ Μέτλαντ, σελ. 83-84.)

Κι εμείς το "υποστηρίζουμε". Μόνο που – όπως ήδη σημειώσαμε – κανένας Μυημένος της Ανατολής δεν θα μιλούσε για σφαίρες "πάνω από εμάς, ανάμεσα στην Γη και στις ατμόσφαιρες", ακόμα και τις ανώτερες, γιατί στην απόκρυφη ορολογία δεν υπάρχει τέτοια διαίρεση ή μέτρο, δεν υπάρχει "επάνω" ούτε "κάτω", αλλά ένα αιώνιο "μέσα", μέσα σε δυο άλλα μέσα ή τα πεδία της

⁶⁶⁸ Ιδού το έργο των Κύκλων και της περιοδικής επιστροφής τους! Εκείνοι που αρνούνται ότι αυτές οι "Οντότητες" (Δυνάμεις) είναι σώματα και τις αποκαλούσαν "Χώρους", ήταν τα πρωτότυπα του σύγχρονου "επιστημόπληκτου κοινού και των επίσημων δασκάλων του που μιλούν για τις Δυνάμεις της φύσης σαν αστάθμητη ενέργεια της ύλης και τρόπους κίνησης και ωστόσο υποστηρίζουν ότι ο ηλεκτρισμός (κατ' αρχήν) είναι τόσο ατομικός όσο και η ίδια η ύλη (Χέλμολτς). Η αστάθεια και η αντίφαση βασιλεύουν τόσο στην επίσημη όσο και στην ετερόδοξη Επιστήμη. [Ε.Π.Μπ.]

υποκειμενικότητας που βυθίζονται βαθμιαία στο πεδίο της γήινης αντικειμενικότητας: που για τον *άνθρωπο* είναι το τελευταίο, το δικό του πεδίο. Αυτή η αναγκαία επεξήγηση μπορεί να κλείσει στο σημείο αυτό δίνοντας – με τα λόγια του Ερμή – την πίστη όλου του κόσμου των μυστικιστών σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα:

Υπάρχουν πολλές τάξεις θεών και σε όλες υπάρχει ένα νοήμον μέρος. Δεν πρέπει να υποτεθεί ότι δεν emπίπτουν στην ακτίνα των αισθήσεων μας· αντίθετα τους αντιλαμβανόμαστε καλύτερα κι από εκείνους που αποκαλούμε ορατούς...Υπάρχουν, λοιπόν, θεοί ανώτεροι από όλες τις εμφανίσεις. Έπειτα έρχονται οι θεοί των οποίων η αρχή είναι πνευματική, αυτοί οι θεοί όντας αισθητοί, σε συμφωνία με την διπλή τους προέλευση, εκδηλώνουν όλα τα πράγματα με μια αισθητή φύση, φωτίζοντας ο καθένας τα έργα του το ένα μετά το άλλο.⁶⁶⁹ Το υπέρτατο Ον του Ουρανού, ή όλων εκείνων που κατανοούνται κάτω απ' αυτό το όνομα, είναι ο Ζευς, γιατί μέσω του ουρανού ο Ζευς δίνει ζωή σε όλα τα πράγματα. Το υπέρτατο Ον του Ήλιου είναι το Φως, γιατί μέσω του ηλιακού δίσκου δεχόμαστε την ευεργεσία του φωτός. Τα τριάντα έξι ωροσκόπια των απλανών άστρων έχουν για υπέρτατο Ον ή πρίγκιπα εκείνον που ονομάζεται Παντόμορφος, ή αυτός που έχει όλες τις μορφές, γιατί χαρίζει θείες μορφές σε διάφορους τύπους. Οι επτά πλανήτες, ή περιπλανώμενες σφαίρες, έχουν σαν υπέρτατα Πνεύματα την Τύχη και το Πεπρωμένο που στηρίζουν την αιώνια σταθερότητα των νόμων της Φύσης μέσω ακατάπαυστου μετασηματισμού και αιώνιας διέγερσης. Ο αιθέρας είναι το όργανο ή το μέσο με το οποίο παράγονται όλα. (Κίνγκσφορντ και Μέτλαντ, *Η Παρθένος του Κόσμου*, σελ. 64-65.)

Αυτά είναι απολύτως φιλοσοφικά και σύμφωνα με το πνεύμα του Ανατολικού εσωτερισμού: γιατί, εσωτερικά, όλες οι Δυνάμεις όπως Φως, θερμότητα, Ηλεκτρισμός κ.τ.λ., κ.τ.λ., ονομάζονται "Θεοί".

Και πρέπει να είναι έτσι, αφού οι εσωτερικές διδασκαλίες της Αιγύπτου και της Ινδίας ήταν ταυτόσημες. Και επομένως η προσωποποίηση του Φοχάτ που συνθέτει όλες τις εκδηλωμένες δυνάμεις στην φύση, είναι ένα λογικό αποτέλεσμα. Επίσης, όπως θα φανεί στην διαίρεση που ακολουθεί, οι πραγματικές και *απόκρυφες* δυνάμεις στην φύση μόλις τώρα αρχίζουν να γίνονται γνωστές και ακόμα και σ' αυτήν την περίπτωση μόνο από την ετερόδοξη και όχι από την ορθόδοξη Επιστήμη (βλέπε επίσης Τμήμα Χ, "Η Επερχόμενη Δύναμη"), αν και η ύπαρξη τους – τουλάχιστον σε μια περίπτωση – υποστηρίζεται και επιβεβαιώνεται από έναν μεγάλο αριθμό μορφωμένων ατόμων ακόμα και από μερικούς αναγνωρισμένους ανθρώπους της επιστήμης.

Επίσης, στην Στάντζα VI, η φράση "Ο Φοχάτ θέτει σε κίνηση τα πρωταρχικά Κοσμικά Σπέρματα, ή την συσσώρευση των Κοσμικών ατόμων και ύλης, άλλα με τον έναν και άλλα με τον άλλον τρόπο, στην αντίθετη κατεύθυνση", μοιάζει ορθόδοξη και αρκετά επιστημονική. Γιατί, εν πάσει περιπτώσει, υπάρχει ένα γεγονός πλήρως αναγνωρισμένο από την Επιστήμη το οποίο στηρίζει αυτήν την άποψη, το εξής: Οι μετεωρικές καταιγίδες (που συμβαίνουν περιοδικά τον Νοέμβριο και τον Αύγουστο), ανήκουν σε ένα σύστημα που κινείται σε μια ελλειπτική τροχιά γύρω από τον Ήλιο. Το αφήλιο αυτού του δακτυλίου είναι 3.208 εκατομμύρια χιλιόμετρα πέρα από την τροχιά του Ποσειδώνα, το επίπεδο του έχει κλίση 64° 3' προς την τροχιά της Γης και η κατεύθυνση του σμήνους των μετεωριτών που κινείται σ' αυτήν την τροχιά είναι *αντίθετη με την κατεύθυνση περιστροφής της Γης*.

Το γεγονός αυτό που αναγνωρίστηκε μόλις το 1833, δείχνει ότι έγινε απλώς μια σύγχρονη ανακάλυψη εκείνου που ήταν γνωστό από πολύ παλιά. Ο Φοχάτ στρέφει με τα δυο χέρια του προς αντίθετες κατευθύνσεις τους "σπόρους" και τα "γαλακτώματα", ή Κοσμική ύλη· δηλαδή, πιο καθαρά, στρέφει νεφελώματα και σωματίδια υπερβολικά εκλεπτυσμένης κατάστασης.

Έξω από τα όρια του ηλιακού συστήματος υπάρχουν άλλοι Ήλιοι και ειδικά ο μυστηριώδης "κεντρικός Ήλιος" (η "διαμονή της αόρατης θεότητας", όπως τον ονόμασαν μερικοί ευσεβείς κύριοι), που καθορίζει την κίνηση των σωμάτων και την κατεύθυνσή τους. Η κίνησή τους χρησιμεύει επίσης στην διαφοροποίηση της ομοιογενούς ύλης γύρω και ανάμεσα στα αρκετά

⁶⁶⁹ "Εδώ ο Ερμής περιλαμβάνει στους θεούς τις Αισθητές Δυνάμεις της φύσης, τα στοιχεία και τα φαινόμενα του σύμπαντος", παρατηρεί η κ. Α. Κίνγκσφορντ σε μια υποσημείωση ερμηνεύοντας πολύ σωστά. Το ίδιο και η Ανατολική φιλοσοφία [Ε.Π. Μπ.]

σώματα, σε στοιχεία και υποστοιχεία άγνωστα στην Γη, τα οποία από την σύγχρονη επιστήμη θεωρούνται σαν ξεχωριστά ατομικά στοιχεία, ενώ είναι απλώς παροδικές εμφανίσεις που ματαβάλλονται με κάθε μικρό κύκλο μέσα στο Μανβαντάρα, ενώ μερικά εσωτερικά έργα τα ονομάζουν "Κάλπικες Μάσκες".

Στον αποκρυφισμό ο Φοχάτ είναι το κλειδί που ανοίγει και ερμηνεύει τα πολύμορφα σύμβολα και τις αντίστοιχες αλληγορίες στην αποκαλούμενη μυθολογία κάθε έθνους, αποκαλύπτοντας την θαυμάσια φιλοσοφία και την βαθιά γνώση των μυστηρίων της φύσης στην αιγυπτιακή και στην χαλδαϊκή φιλοσοφία καθώς και στις Άριες θρησκείες. Ο Φοχάτ, εμφανιζόμενος με τον αληθινό χαρακτήρα του, αποδεικνύει πόσο βαθιές γνώσεις κατείχαν όλα αυτά τα προϊστορικά έθνη σε κάθε επιστήμη της φύσης, που τώρα ονομάζεται φυσικός και χημικός κλάδος της φυσικής φιλοσοφίας. Στην Ινδία ο Φοχάτ είναι η επιστημονική όψη τόσο του Βίσνου όσο και του Ίντρα, όπου ο τελευταίος είναι αρχαιότερος και πιο σημαντικός στον *Ριγκ-Βέντα* από τον αιρετικό διάδοχό του. Ενώ στην Αίγυπτο ο Φοχάτ ήταν γνωστός σαν Τουμ, που πρόβαλε από τη Νουτ,⁶⁷⁰ ή σαν Όσιρις, με τον χαρακτήρα του πρωταρχικού θεού, δημιουργού του ουρανού και των όντων (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XVII). Γιατί ο *Τουμ* αναφέρεται σαν ο *Πρωτεύϊκος* θεός που γεννάει άλλους θεούς και δίνει στον εαυτό του όποια μορφή θέλει· ο "κύριος της ζωής" που δίνει στους θεούς το σφρίγος τους" (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. LXXIX). Αυτός είναι ο *επιστάτης* των θεών κι εκείνος "που δημιουργεί πνεύματα και τους δίνει σχήμα και ζωή"· είναι "ο βόρειος άνεμος και το πνεύμα της δύσης" και τέλος ο "Δυών Ήλιος της Ζωής", ή η ζωτική ηλεκτρική δύναμη που κατά τον θάνατο εγκαταλείπει το σώμα. Γι' αυτό και ο νεκρός παρακαλεί ώστε ο Τουμ να του δώσει την πνοή από το δεξιό ρουθούνι του (θετικό ηλεκτρισμό), ώστε να μπορέσει να ζήσει με την *δεύτερη* μορφή του. Τόσο το ιερογλυφικό όσο και το κείμενο στο κεφάλαιο LXII της *Βίβλου των Νεκρών* δείχνουν την ταυτότητα του Τουμ με τον Φοχάτ. Το πρώτο παριστάνει έναν άνθρωπο που στέκεται όρθιος κρατώντας στο χέρι το του ιερογλυφικό των πνοών. Το κείμενο λέει:

Ανοίγω στον αρχηγό του Αν [Ηλιούπολης], είμαι ο Τουμ. Διασχίζω τα νερά που χωρίστηκαν από τον Θωθ Χάπι, τον κύριο του ορίζοντα και είμαι ο *χωριστής της γης* [ο Φοχάτ, με τους *Γιους* του, χωρίζει το Διάστημα και την Γη σε επτά ζώνες]..... Διασχίζω τους ουραμούς και είμαι οι δυο Λέοντες. Είμαι ο Ρα· είμαι ο *Άαμ*· τρώω τον κληρονόμο μου....⁶⁷¹ Γλιστρώ στο έδαφος του αγρού του *Ααρού*,⁶⁷² που μου δόθηκε από τον κύριο της απεριόριστης αιγιότητας. Είμαι το σπέρμα της αιωνιότητας. Είμαι ο Τουμ, στον οποίο έχει παραχωρηθεί η αιωνιότητα.

...Τα ίδια λόγια που χρησιμοποιούνται για τον Φοχάτ στο Βιβλίο XI και οι ίδιοι τίτλοι που του δίνονται. Στους αιγυπτιακούς Παπύρους ολόκληρη η Κοσμογονία της Μυστικής Δοξασίας βρίσκεται σκόρπια σε απομονωμένες φράσεις, ακόμα και στην *Βίβλο των Νεκρών*. Ο αριθμός επτά εμφανίζεται συχνά και τονίζεται εξίσου σ' αυτούς όσο και στο *Βιβλίο των Ντζζάν*. "Τα Μεγάλα

670 "Ω Τουμ, Τουμ, που πρόβαλες από το Μεγάλο [θηλυκό] που βρίσκεται στην αγκαλιά των υδάτων [η μεγάλη Άβυσσος ή Χώρος]! Εσύ, φωτεινέ, μέσω των δυο Λιονταριών" (η δυαδική Δύναμη ή ισχύς των δυο ηλιακών ματιών, ή η ηλεκτρο-θετική και ηλεκτρο-αρνητική δύναμη). (Βλέπε *Η Βίβλος των Νεκρών*, III, I και Ζ.Φ. Σαμπολιόν-Φιζάκ, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*, κεφ. II).

671 Μια εικόνα που εκφράζει την διαδοχή των θείων λειτουργιών, την υποκατάσταση της μιας από την άλλη, ή την *αλληλεπίδραση των δυνάμεων*. Ο Άαμ είναι η ηλεκτρο-θετική δύναμη που κατατρώει όλες τις άλλες, όπως ο Κρόνος έτρωγε τα παιδιά του.

672 Ο Ααρού βρίσκεται στην επικράτεια του Όσιρι, ένας αγρός που διαιρείται σε *δεκατέσσερα τμήματα* "περιβαλλόμενος από έναν σιδερένιο φράκτη, μέσα στον οποίο αναπτύσσεται το *καλαμπόκι της ζωής* με ύψος επτά κύβιτα", ο Κάμα-λοκά των Αιγυπτίων. Μόνο σε εκείνους από τους νεκρούς που γνωρίζουν τα ονόματα των θυρωρών των "επτά αιθουσών" θα τους επιτραπεί να εισέλθουν *για πάντα* στον Αμέντι· δηλαδή σε κείνους που έχουν περάσει μέσα από τις Επτά Φυλές κάθε *Γύρου*. Διαφορετικά, θα αναπαντούν στα *κατώτερα πεδία* και αυτό συμβολίζει επίσης τα επτά διαδοχικά Ντεβατσάν ή *λοκά*. Στον Αμέντι γίνεται κανείς αγνό πνεύμα στην αιωνιότητα (XXX, 4)· ενώ στον Ααρού, "η ψυχή του πνεύματος" ή ο νεκρός, καταβροχθίζεται κάθε φορά από τον *Ουραίο*, τον Όφι, Γιο της Γης (κατά άλλη έννοια οι πρωταρχικές ζωτικές *αρχές* στον Ήλιο). Δηλαδή το Αστρικό σώμα του νεκρού ή "Στοιχειακό" ξεθωριάζει και εξαφανίζεται μέσα στον "Γιο της Γης", τον *περιορισμένο* χρόνο. Η ψυχή εγκαταλείπει τον αγρό του Ααρού και πηγαίνει πάνω στην Γη κάτω από οποιαδήποτε μορφή θελήσει να πάρει. (Βλέπε *Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XCIX.)

Νερά (η Άβυσσος ή Χάος) λέγεται ότι είναι *επτά* κύβιτα βαθιά" φυσικά εδώ τα "κύβιτα" αντιπροσωπεύουν υποδιαίρεσεις, ζώνες και αρχές. Μέσα σε αυτά, "στην μεγάλη μητέρα, όλοι οι θεοί και οι επτά μεγάλοι γεννιώνται" (βλέπε *Η Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. CVIII, 4·, και Σαμπολιόν-Φιζάκ, *Αιγυπτιακό Πάνθεο*). Και οι δυο, ο Φοχάτ και ο Τουμ, αποκαλούνται οι "Μεγάλοι των Επτά Μαγικών Δυνάμεων" που "κατανικούν τον Όφι Άπεπ" ή Ύλη.

Όμως, κανένας σπουδαστής του αποκρυφισμού δεν πρέπει να ξεγελαστεί από την ασυνήθιστη φρασεολογία που χρησιμοποιείται στις μεταφράσεις των Ερμητικών Έργων και να πιστέψει ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες μιλούσαν και αναφέρονταν επιτόλεια σε κάθε στιγμή των συζητήσεών τους στο Υπέρτατο Ον, τον Θεό, τον "Έναν Πατέρα και Δημιουργό των πάντων", όπως δηλαδή φαίνεται να συμβαίνει σε κάθε σελίδα τέτοιων μεταφράσεων. Δεν συνέβαινε τίποτε τέτοιο και αυτά τα κείμενα δεν είναι τα πρωτότυπα αιγυπτιακά κείμενα. Είναι ελληνικές συρραφές, οι παλιότερες από τις οποίες δεν φτάνουν πέρα από την πρώτη περίοδο του Νεοπλατωνισμού. Κανένα Ερμητικό έργο γραμμένο από Αιγυπτίους (βλέπε *Βίβλος των Νεκρών*) δεν θα μιλούσε για τον έναν συμπαντικό Θεό των μονοθεϊστικών συστημάτων. Η μια Απόλυτη αιτία των πάντων ήταν τόσο ακατονόμαστη και απρόφερτη, όσο είναι παντοτινά *Αδιάγνωστη* στην αντίληψη του Χέρμπερτ Σπένσερ. Όσο για τον Αιγύπτιο γενικά, αυτός – όπως παρατηρεί σωστά ο Μασπερό – κάθε φορά που:

....έφτανε στην ιδέα της θειας Μονάδας, ο Ένας θεός δεν ήταν ποτέ απλώς "Θεός". Ο Λεπάζ Ρενούφ παρατήρησε πολύ σωστά ότι η λέξη *νέτερ*, *νούτι*, "θεός", ποτέ δεν έπαψε να είναι ένα γενικό όνομα για να γίνει κύριο όνομα.

Γι' αυτούς κάθε Θεός ήταν ο "ένας ζων και μοναδικός Θεός". Ο μονοθεϊσμός τους ήταν καθαρά γεωγραφικός. Αν ο Αιγύπτιος της Μέμφιδας διακήρυσσε την Μοναδικότητα του Πταχ, αποκλείοντας τον Άμμωνα, ο Αιγύπτιος της Θήβας διακήρυσσε την Μοναδικότητα του Άμμωνα, αποκλείοντας τον Πταχ, όπως βλέπουμε να γίνεται τώρα στην Ινδία στην περίπτωση των Σαίβα και των Βαϊσνάβα. Ο Ρα, "Ένας Θεός" στην Ηλιούπολη δεν είναι ίδιος με τον Όσιρι, τον "Έναν Θεό" στην Άβυδο, και μπορεί να λατρεύεται δίπλα σ' αυτόν χωρίς να απορροφάται απ' αυτόν. Ο ένας Θεός δεν είναι παρά ο Θεός του *νόμε* ή της πόλης, *νέτερ*, *νούτι* και δεν αποκλείει την ύπαρξη του ενός Θεού της γειτονικής πόλης ή *νόμε*. Με λίγα λόγια, κάθε φορά που μιλάμε για αιγυπτιακό μονοθεϊσμό πρέπει να μιλάμε για τους Μοναδικούς θεούς της Αιγύπτου και όχι για τον Έναν Θεό. (Γκ. Μασπερό, *Οδηγός του Μουσείου του Μπουλάκ*, σελ. 152.)

Βάσει αυτού του χαρακτηριστικού, που είναι κατ' εξοχήν αιγυπτιακό, πρέπει να κρίνεται η αυθεντικότητα των διαφόρων ονομαζόμενων Ερμητικών Βιβλίων και αυτό το χαρακτηριστικό λείπει εντελώς από τα ελληνικά αποσπάσματα που είναι γνωστά μ' αυτό το όνομα. Έτσι αποδεικνύεται πως κάποιο ελληνικό Νεοπλατωνικό, ή ακόμα και χριστιανικό χέρι, πήρε μέρος στην έκδοση τέτοιων έργων. Φυσικά, η βασική φιλοσοφία υπάρχει και σε πολλά μέρη ανέπαφη. Αλλά το ύφος αλλοιώθηκε και λειάνθηκε προς μια μονοθεϊστική κατεύθυνση τόσο πολύ – αν όχι περισσότερο – όσο και η εβραϊκή Γένεση στις ελληνικές και λατινικές μεταφράσεις της. Έτσι αυτά μπορεί να είναι Ερμητικά έργα, αλλά όχι γραμμένα από κάποιον από τους δυο Ερμείες: ή μάλλον, από τον Θωθ (Ερμή), την κατευθύνουσα διάνοια του Σύμπαντος (*Βίβλος των Νεκρών*, κεφ. XCIV), 1 ή από τον Θωθ της στήλης της Ροζέτας, την γήινη ενσάρκωσή του, που ονομάζεται Τρισμέγιστος.

Αλλά τώρα, στην σημερινή εποχή των εκατοντάδων "ισμών" και της απουσίας θρησκείας, τα πάντα είναι αμφιβολία, άρνηση, εικονοκλασία και ωμή αδιαφορία. Όλα τα είδωλα έσπασαν, εκτός από τον Χρυσό Μόσχο.

Δυστυχώς κανένα έθνος ή έθνη δεν μπορούν να ξεφύγουν από το καρμικό πεπρωμένο τους περισσότερο απ' όσο μπορούν οι μονάδες και τα άτομα. Η ίδια η ιστορία αντιμετωπίστηκε από τους αποκαλούμενους ιστορικούς το ίδιο ασυνείδητα όσο και η μυθική παράδοση. Γι' αυτό ο Αύγουστος Τιερύ, αν πιστέψει κανείς τους βιογράφους του, ομολόγησε το σφάλμα του. Αποδοκίμασε την λαθεμένη αρχή που έκανε όλους (τους πιθανούς ιστοριογράφους) να χάσουν τον δρόμο τους και ο καθένας να τολμάει να διορθώνει την παράδοση, "εκείνη την *vox populi* [*φωνή λαού*] που εννιά φορές στις δέκα είναι *vox Dei* [*φωνή Θεού*]", και τέλος παραδέχτηκε πως η αληθινή ιστορία στηρίζεται μόνο στους μύθους, γιατί "ο μύθος", προσθέτει, "είναι ζωντανή παράδοση, και τρεις

φορές στις τέσσερις είναι πιο αληθινός από αυτό που αποκαλούμε Ιστορία". (*Επιθεώρηση των Δυο Κόσμων*, 1865, σελ. 157-158.)

Ενώ οι Υλιστές αρνούνται τα πάντα στο σύμπαν, εκτός από την ύλη, οι Αρχαιολόγοι προσπαθούν να υποβιβάσουν την αρχαιότητα και επιζητούν να καταστρέψουν κάθε ισχυρισμό της αρχαίας Σοφίας παραποιώντας την Χρονολογία. Οι σημερινοί Ανατολιστές και ιστορικοί συγγραφείς μας είναι για την αρχαία Ιστορία ό,τι είναι οι τερμίτες για τα οικοδομήματα της Ινδίας. Και ακόμα πιο επικίνδυνοι από τους τερμίτες, οι σύγχρονοι Αρχαιολόγοι – οι "αυθεντίες" του μέλλοντος στο θέμα της Παγκόσμιας Ιστορίας – προετοιμάζουν για την Ιστορία των περασμένων εθνών την ίδια μοίρα που έχουν ορισμένα κτίσματα στις τροπικές χώρες: "Η Ιστορία θα γκρεμιστεί και θα διαλυθεί στην ποδιά του εικοστού αιώνα, καταφαγωμένη μέχρι τα θεμέλια της από τους χρονικογράφους της", λέει ο Μισελέ. Πράγματι, πολύ σύντομα, κάτω από τις συνδυασμένες τους προσπάθειες θα μοιραστεί την ίδια τύχη με εκείνες τις ερειπωμένες πολιτείες στις δυο Αμερικές, που βρίσκονται θαμμένες βαθιά κάτω από αδιαπέραστα παρθένα δάση. Τα ιστορικά γεγονότα θα παραμείνουν το ίδιο κρυμμένα από τις αδιαπέραστες ζούγκλες των σύγχρονων υποθέσεων, της άρνησης και του σκεπτικισμού. Αλλά ευτυχώς η *πραγματική* Ιστορία επαναλαμβάνεται, γιατί όπως και καθετί άλλο προχωράει με κύκλους και έτσι νεκρά γεγονότα και συμβάντα που πνίγηκαν σκόπιμα στην θάλασσα του σύγχρονου σκεπτικισμού, θα ξανανέβουν και θα βγουν για άλλη μια φορά στην επιφάνεια.

Στον Δεύτερο Τόμο μας το ίδιο το γεγονός ότι ένα έργο, το οποίο έχει φιλοσοφικές αξιώσεις και που αποτελεί μια παρουσίαση των πιο δύσκολων προβλημάτων, πρέπει να αρχίσει ανιχνεύοντας την εξέλιξη της ανθρωπότητας απ' αυτά που θεωρούνται σαν υπερφυσικά όντα – *Πνεύματα* – θα προκαλέσει την πιο κακόβουλη κριτική. Όμως, όσοι πιστεύουν και υπερασπίζονται την Μυστική Δοξασία θα πρέπει να υπομείνουν την κατηγορία της τρέλας και *άλλες χειρότερες*, το ίδιο φιλοσοφικά όπως την υπομένει εδώ και χρόνια η συγγραφέας. Κάθε φορά που ένας θεοσοφιστής κατηγορείται για παραλογισμό, πρέπει να απαντάει αναφέροντας την φράση του Μοντεσκιέ, από τις *Περσικές Επιστολές*: "Ανοίγοντας τόσο ελεύθερα τα ψυχιατρεία τους στους υποτιθέμενους τρελούς, οι άνθρωποι προσπαθούν απλώς να βεβαιώσουν ο ένας τον άλλον ότι δεν είναι οι ίδιοι τρελοί".

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ